Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/mtulliiciceronis10cice

CLAVIS CICERONIANA:

SIVE

INDICES

RERUM ET VERBORUM

PHILOLOGICO-CRITICI

IN

OPERA CICERONIS.

ACCEDUNT

GRÆCA CICERONIS

NECESSARIIS OBSERVATIONIBUS

ILLUSTRATA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

M DCC LXXX III.

THE IN[illegible] STUDIES
[illegible]
TO[illegible]CA,

JAN 2[illegible]

4100

INDEX LEGUM,

QUARUM IN LIBRIS CICERONIS

NOMINATIM MENTIO FIT.

LEX proprie nihil aliud eſt, *niſi formula quædam verborum*, a Græco λέγειν. Nam quis credat eſſe a *ligando*, aut, ut Cicero exiſtimat, de Leg. I. 6. a *legendo?* Eaque ſignificatio in multis loquendi formis permanſit. *Lex carminis* eſt formula, modus edicti Liv. I. 26. Nam *carminis* verbum, quod ipſum pro formula verborum dicitur, verbi cauſa pro Muren c. 12. hoc loc. eſt ipſum regis edictum, *legis* adjectum verbum ſignificat formulam modumque verborum: ut in muſicis *lex carminis* eſt modus. Si *lex* eſſet hoc loc. *edictum*, *legis carmen* dicendum erat, non *lex carminis*. *Leges Manilianæ venalium vendendorum* de Orat. I. 58. quid ſunt, niſi formulæ a ICto conceptæ, quibus uti in emendis vendendiſque rebus liceret. *Lex pactionis*, vel *fœderis*, vel *juris jurandi* porro, quæ dicitur, eſt formula verborum, quibus concepta pactio eſt, aut fœdus, aut jus jurandum. *Lex Cenſoria* in Verrinis I. c. 51. 55. nihil aliud eſt, niſi *formula locationis*, ex qua manceps ſeu redemptor ædis, extruere et tradere ædem debebat. vid. *Leges Cenſoriæ:* unde et *leges antiquarum ædium* ap. Plin. H. N. XXXVI. 23. antiquæ locandarum ædium formulæ. Ipſa deinde *lex Verris* loc. citat. c. 55. init. erat formula, quæ continebat modum conditioneſque, quibus locari columnas volebat, unde *lex* pro *conditione* dicitur. Hoc cum non ſatis intelligeret Hotomannus, perperam ſcripſit ad Orat. de Prov. Conſ. c. 51. *Lex apud ICtos ſæpe pro pactione uſurpatur. Lex Mancipii* de Or. I. 39. eſt formula venditionis. Cum ergo *Lex fertur ſ. promulgatur* a magiſtratu quocumque ad populum, quæ et *rogatio* dicitur, non fit, quod putant, qui interpretantur, *es wird ein Geſetz gegeben:* ſed formula proponitur populo, qua res aliqua juberi poſſit: quam cum approbat populus, *lex jubetur*, cum rejicitur, *antiquatur lex*. Hujuſmodi formulam noſtri vocare poſſunt: *einen Vorſchlag zu einem Geſetz oder Verordnung*. Nam populus rogatur: *Velitne, jubeatne?* &c. aut, *ut velit, jubeat*. Leges omnes, quæ ad jus civile aut publicum pertinent, dici poſſunt: *Vorſchlæge zu Geſetzen:* in quibus autem de ſingulis rebus, aut hominibus conſtituitur, tanquam *Lex de Cicerone revocando* ad Att. IV. 1. *lex Manilia*, qua ſuaſit populo Manilius, ut Pompeium bello Mithridatico præficeret; eæ profecto non ſunt *Vorſchlæge zu Geſetzen*, ſed *zu einer Anordnung, zu einem Befehle*. Nam edictum, quo reges noſtri verbi cauſa Imperatorem belli conſtituunt, non appellatur *ein Geſetz*. Oratio ergo Ciceronis *pro lege Manilia* non eſt defenſio aut ſuaſio, *des Geſetzes des Manilii*, uti vulgo interpretantur, ſed defenſio *des Vorſchlages, den Manilius gethan hat*, de Pompeio imperatore conſtituendo. Contra *lex Domitia* eſt *ein Vorſchlag zu einem Geſetze*, quia eſt juris publici. Cum autem *legem ferre centuriatam curiatamque* dicunt Latini; nihil aliud dicunt, niſi, e formula ſolemni interrogare populum, quem velit magiſtratum creare? velitne alicui, rei militaris adminiſtrationem committere, necne? velit (in lege curiata) adoptionis facultatem dare &c. in quibus nullo modo vocabulum noſtrum *ein Geſetz* locum habet. Jam quia, quæ his legibus rogabantur, cum a populo juſſa eſſent, tenebant populum, propterea factum eſt, ut *lex* diceretur deinde, *quicquid tenet populum*. Et hoc eſt, quod nos dicimus, *ein Geſetz*. Illud etiam attinet dicere, cum Imperatores Romani aut Reges de jure civili publicoque conſtituunt, non leges proprie dici,

ſed *ediƈta*, *conſtitutiones*, ut e libris Juris Civilis, Codice Theodoſiano &c. intelligi poteſt; cum autem alicui concedunt aliquid muneris vel beneficii, eam *legem* appellari poſſe. v. c. pro vulgari: *ex Privilegio Cæſ. Majeſtatis, aut Regis*, dicetur Latine: *ex Lege Cæſarea, Regia*, aut, *quam dixit Cæſar vel Rex.* Nam quod, auƈtore Pomponio, aiunt *legem* eſſe Patricii magiſtratus tantum, plebeiorum, i. e. tribunorum, *plebiſcita*, id uſus omnis antiquitatis refellit, quæ de utriſque promiſcue legem dicit. Hæc præfari placuit, quod intelleximus uſu, noſtris hominibus hæc vulgo ſatis nota non eſſe, neque in lexicis vidimus ſatis diſtinƈte tradi. Sequitur deinceps ipſarum Legum commemoratio.

ACILIA lata a Manio Acilio Glabrione Tribuno plebis, ejus patre, qui in cauſa Verrina A. U. DCLXXXIII. quæſitor fuit Aƈt. I. in Verrem c. 17. et Coſ. A. U. DCLXXXVI. Fuit *de pecuniis repetundis*, qua licuit, ſemel diƈta cauſa, condemnare reum, aut abſolvere, niſi ampliarent judices, in Verr. I. 9. Ceterum in hoc loco hæſit Hotomannus Obſ. I. 14. qui negat, *Aciliam* hîc locum habere; in cujus rationibus refellendis longus eſt Grævius ὁ πάνυ ad l. c. Omnis Hotomanni diſputatio hoc uno concidet, ſi probare poterimus doƈtis, falſum eſſe, quod vulgo omnes ſumunt, *Aciliam* eſſe poſteriorem *Servilia*: quæ opinio negotium nobis in loco illo faceſſat neceſſe eſt. Nam paraphraſis Græviana non tribuit ſententiam facilem et naturalem. Duas leges commemorat Cicero, *Aciliam* et *Serviliam*, cujus caput de comperendinatione in *Corneliam* tranſlatum erat, quod acerbiora judicia efficeret; quod ſane non feciſſet, ſi acerbius eſſet, ſemel diƈta cauſa, pronuntiare. Acerbitas autem legum, uti conſtare poterat Grævio, non ſolum poſita eſt in pœnis, ſed etiam in forma judicii, qua arƈtius conſtringitur reus; quod ex multis legibus intelligi poteſt, in quibus ſola forma judicii mutata eſt et ſeverior conſtituta. Jam, pergit Cicero, *utram putas molliorem?* quod ita intelligatur neceſſe eſt, *Aciliamne putas an Serviliam molliorem?* Neque enim de alia dixerat. Ex quo illud quoque cogitur, ut pronomina, *illam, illa, hac*, ad has duas leges referantur. *Illa* ergo cum ad *Aciliam* pertineat, *hac* ad *Serviliam* referatur neceſſe eſt, non ad *Corneliam*, niſi, quatenus hoc caput commune habuit cum *Servilia*. Jam Cicero ſtatim poſt *utram* dicit: *opinor illam veterem.* Sed hanc veterem paulo poſt appellat *mitiorem*; quod qua formam judicii in Aciliam convenit. Item, ſumpto hoc, *illam veterem* molliorem eſſe, ſubjungit: *Atqui ego tibi illam Aciliam reſtituo*, ut non ſit, quod conquerare. Manifeſtum eſt, *illam veterem*, et *illam Aciliam* eandem eſſe. Nam quod Grævius per *veterem* aliam ſuperiorem *Servilia* et *Acilia* intelligi putat, non vero ſimile eſt. Dicit enim *illam* veterem. Pronomen *illam* neceſſario ad aliquid, de quo jam diƈtum, pertinet. Sed de nulla alia diƈtum, niſi de *Acilia*, ad quam referri poſſit. Hæc explicatio ex regulis Grammatices et naturali verborum conſecutione ita certa mihi videtur, ut nemo dubitare poſſit. Itaque vel ex hoc mihi videtur confici, *Aciliam* eſſe *Servilia* priorem. *Aciliæ* legi nemo horum, quos conſului, de hac lege ſcriptores, annum certum tribuit. Unde igitur conſtat, *Servilia* poſteriorem? Nec tempus, nec ratio repugnat, quo minus *Acilia* prior *Servilia* ſit. Ipſa autem forma judicii, quæ acerbior eſt in *Servilia*, vero ſimile etiam facit. Lex *Servilia* lata eſt A. U. DCLIII. v. in *Servilia Lex.* Filius Acilii ejus, qui hanc legem tulit, conſul fuit A. U. DCLXXXVI. Tum temporis ad minimum quadraginta et tres annos natus erat. Inter hunc conſulatum ergo et annum legis *Serviliæ* interjeƈti ſunt anni omnino XXXII. Quid impedit quo minus Acilius pater, ante hoc tempus, Trib. Pl. eſſet? Nam tribunitiam hanc legem eſſe, non dubitant, quod ſciam. Quod Cicero Aƈt. I. in Verr. c. 17. ex ea lege, dicit, ſeveriſſimis judicibus uſum populum, ipſamque legem *ſeveriſſimam* appellat Aſconius: fuit ſevera, quando ſeveritatem *Calpurniæ* et *Juniæ* auxit. Sed quod hanc rationem addit Aſconius, *ut qua ne comperendinari quidem liceret reum*: nonne potuit accidere Aſconio, quod multis Grammaticis accidiſſe doƈti ſciunt, atque etiam Aſconio, (v. *leges Sacratæ*) ut in rationibus reddendis aliquando aberraret a vero? et æquumne eſt, propter hanc explicationem Aſconii, vim facere legibus Grammatices in explicando loco Ciceroniano, quem locum, niſi tenebras offunderet locus Aſconii, omnes ita interpretarentur, ut, ſemel cauſa diƈta, pronuntiari poſſe, mitius ſit comperendinatu, atque ut adeo ipſa *Acilia* mitior ſit, quam *Servilia*; quando in omnibus aliis legibus comperendinatio majus reo periculum

creat. Cicero, ut hoc etiam addam, non dicit: *ereptum eſſe lege Acilia comperendinatum*, ac neceſſario, primum cauſa dicta, pronuntiatum eſſe, non licuiſſe ampliare; ſed primum cauſa dicta, *licuiſſe* pronuntiare. Quod ſi poſt *Serviliam Acilia* lata eſſet, et ſeveritatis cauſa comperendinatus ademptus reis, dicendum fuiſſet neceſſario, *oportebat* primum dicta cauſa pronuntiari. Ceterum juventutis cauſa illud monendum etiam eſt, quod in Lexico Fabri dicitur lex *Acilia* eſſe eadem, quæ *Aquilia*, de qua apud Cic. de Off. III. 14. id falſum eſſe, neque *Acilii* iidem, qui *Aquilii*.

ACILIA CALPURNIA. vid. *Calpurnia Acilia*.

ACILIA DIDIA pro Sext. c. 64. Nunquam cum Didio Acilius Conſul fuit, ſed Cæcilius. Itaque docti viri ibi legendum recte cenſent: *Cæcilia Didia*. Nam leges *Ælia*, *Junia*, *Licinia*, *Cæcilia*, *Didia*, fuere de comitiis habendis et legum ferendarum modo. Itaque ſæpe apud Ciceronem junguntur. vid. v. c. ad Att. II. 9. et ſic hoc loco junguntur *Cæcilia, Didia, Licinia, Junia*.

AEBUTIA: lata eſt ab Æbutio, incercertum quo, et quo tempore. Cavit, ne quis ſibimet ipſi aut collegis poteſtatem aut curationem ferret. Ejus mentio in Agraria II. 8.

AELIA ab auctore Q. Ælio Conſule A. U. C. DLXXXVI. *de Comitiis*, ad Tribunorum ſeditioſas legum lationes coercendas comparata. Pighius autem tribunitiam putat A. U. DXVI. latam: quod per locum orationis in Piſon. credi non poteſt. Ea cautum eſt, ut, quoties comitia eſſent, 1) *de cœlo ſervare liceret*: 2) *obnuntiare liceret, obnuntiationique cedere neceſſe eſſet*: 3) *intercedere magiſtratus pares et Tribuni poſſent*: ut intelligitur ex Or. pro Sext. c. 15. et de Prov. Conſ. c. 19. Ejus mentio porro pro Sext. c. 53. Red. in Sen. c. 5. Har. reſp. 27. Vat. 9. Piſ. 4. ad Att. II. 9. Eam in Piſon. 5. centum annis ante Piſonis et Gabinii Conſulatum latam ait Cicero: quod etſi non ad literam accipiendum, tamen non multo longius tempus interceſſiſſe clarum eſt: idque convenit ſatis cum anno, quem nos poſuimus. Nam locus ad Att. I. 16. ubi Lurco cum Lege Ælia iniſſe magiſtratum dicitur, haud dubie eſt corruptus, de eoque alibi dicemus. Sed de primis duobus legis capitibus aliquid monendum. Primo, hæc lex tantum ad comitia legibus ferendis pertinet. Nam in comitiis magiſtratibus creandis non licet ſervare de cœlo, niſi quis ante oſtenderit, ſe ſervaturum, ut e Philippica ſecunda conſtat. Deinde *ſervare de cœlo*, ut mea fert opinio, non ad omne auſpiciorum genus pertinet, ſed ad unum certum. Jove fulgente non poſſunt fieri comitia. Itaque *ſervare de cœlo*, eſt *cœlum contemplari, ſi qua parte fulgur exiſtat aut tonitru*. Cum Conſul in auſpicio eſt, v. c. nocte, quæ eſt ante diem, qua procedit, non dicitur *de cœlo ſervare*, ſed *auſpicari*, neque de ullo auſpicii genere invenies, niſi de hoc uno, dici: *ſervare de cœlo*. Jam, quia, qui ſervabat de cœlo, oſtendebat, ſe velle impedire comitia, et quia, ſi vellet, poterat, nuntiato ſive vero ſive ficto auſpicio; eo ipſo comitia tollebantur, quod quis, de cœlo ſe ſervare, aut ſervaturum, dicebat. Itaque nunquam ſervatum de cœlo, quin comitia tollerentur. Cic in Vatin. c. 7. *Num quem poſt urbem conditam ſcis tribunum pl. egiſſe cum plebe, cum conſtaret ſervatum eſſe de cœlo*. Phil. II. 32. *quiſquamne divinare poteſt, quid vitii in auſpiciis futurum ſit, niſi qui de cœlo ſervare conſtituit?* Nam qui hoc conſtituit, eo animo facit, ut impediat comitia, unde facilis divinatio. conf. p. Dom. 15. Hæc confirmantur egregio loco Dionis Caſſ. Lib. XXXVIII. p. 66. extr. (ed. Reimar. p. 160. init.) de lege a Clodio lata, qua ſolutus eſt a lege Ælia. Porro *ſervare de cœlo*, eſt magiſtratuum, et, ſi magiſtratus jubeat, augurum: unde male nonnulli primum caput legis Æliæ ſic concipiunt, *ut augures de cœlo ſervarent*. Itaque et tribunus pl. Sextius de cœlo ſervaſſe traditur. Sext. 37. Augures porro *nuntiare* vitium auſpiciorum poſſunt magiſtratui, ſed non *obnuntiare* h. e. dicere *alio die*: hoc eſt magiſtratibus proprium. Phil. II. 32.

AELIA SENTIA. Topic. c. 2. jubet *aſſiduo vindicem aſſiduum eſſe*, h. e. locupletem locupleti, ex interpretatione Ælii. *Lex Ælia Sentia* de manumiſſionibus ſatis nota eſt ICtis; ſed ea eſt Conſulum A. U. DCCLV. adeoque poſt mortem Ciceronis, tempore Auguſti, lata. Porro, Conſules Ælium et Sentium quendam ſimul, ante Topica ſcripta, fuiſſe, aut prætores, aut tribb. pl. (nam et a duobus tribb. pl. leges nominari, lex Carbonis et Silvani docet) non reperimus. Itaque cum a melioribus Codd. nomen hujus legis abſit, eaque lex, quæ aſſiduo jubet aſſiduum vindicem eſſe, ſit e

PA
6278
.A2
1783
V.1.10

XII. Tab. petita, hoc legis nomen non putamus eſſe a Cicerone. Corruptioni locum dedit nomen Ælii, quod apud Ciceronem ſtatim ſubjicitur. Nam quod Noriſius Cen. Piſ. Diſſ. III. 9. *Sentiam* eſſe putat a librario, *Æliam* eſſe jus Ælianum; quod valde placebat Heineccio: id probari propterea non poteſt, quia lex commemorata eſt vera lex e XII. tabulis.

AGRARIAE. *Flaminii*, *Sempronia*, *Thoria*, *Rulli*, *Flavii*, *Philippi*, *Plotia*, *Cæſaris Julia* de quibus ſuis loc.

ANNALES ſunt, quibus conſtitutum eſt, quo anno cuique magiſtratus petere liceret: quo ſi quis creatur, v. c. Conſul, *anno ſuo* Conſul factus eſſe dicitur vid. Agr. II. 2. Eas leges attulit ambitio, ut gradus eſſent petitionis. Tulit primus accuratius *Vilius*, tribunus pl. A. Poſtumio Albino et Q. Fulvio Flacco Coſſ. qui inde *Annalis* dictus eſt, quod nomen familiæ hæſit. Liv. Lib. XL. c. 44. et Manut. de Legg. c. 6. Nam etſi Livius loc. citat. primum ab eo de ea re latum eſſe dicit: tamen idem, jam ante eum de tempore honorum petendorum leges fuiſſe, dubitare nos non ſinit XXV. 2. Sed anni ſingulorum non definiti erant, ut lege Villii, verum univerſe, quæ ætas matura eſſet honoribus petendis. Vid. Sigonius et Pighius, inpr. Dukerus, ad Liv. locis citat. Anni autem conſtituti ſunt Villia lege, quæſturæ 31. ædilitati 37. præturæ 40. conſulatui 43. Nam his annis Cicero hos magiſtratus geſſit, qui, *ſuo* ſe quemque *anno* geſſiſſe, prædicat: nec audiendi, qui aut annum 27. ut Zamoſcius de Senat. pag. initio 25. aut annum 25. ponunt, ut Dodwell. Prælect. Camd. Dicuntur hæ leges etiam *Annariæ* apud Feſtum et Lamprid. in Commodo c. 2. *Annalem* tulit etiam M. Pinarius Ruſca Trib. pl. vid. Cic. de Or. II. 65. ex qua nihil reſtat: nec ætas ejus ſatis certa.

de AMBITU. *Calpurnia*, *Cæcilia*, *Fabia*, *Julia*, *Licinia*, *Tullia*.

ANTONIAE ad Fam. XII. 14. ſi vera lectio: de iis legibus loquitur Cicero, de quibus multa dicuntur in Philippica prima et ſecunda, quas in Conſulatu ſecundo per vim et contra auſpicia tulit; item quas e tabulis Cæſaris dicebat ſe proferre, quod convenerat in Senatu, quietis cauſa, acta Cæſaris rata habere. Nominatim memoratur *judiciaria*, quam in Conſulatu cum Cæſare tulit Phil. V. 5.

APULEIA, *L. Saturnini*, tribuni pl. *de Majeſtate*. Cic. de Orat. II. 25. 49. A. U. DCLI. lata, occaſione motuum, qui Romæ exorti ſunt, cum Cimbri ſuperatis Alpibus, Q. Catuli exercitum invaſiſſent, et equites Romani relictis præſidiis Romam fugiſſent, qua re imminuta populi Rom. majeſtas videbatur. v. Pighius ad hunc ann.

APULEIA, ejuſd. *L. Saturnini* trib. pl. A. U. DCLIII. pro Corn. Balbo. c. 21. Ea tulit *de coloniis in Siciliam, Achaiam, Macedoniamque deducendis*, ſimul detulit Mario, ut in ſingulas colonias ternos cives crearet, hoc conſilio, ut eo minus huic rogationi C. Marius Conſul reſiſteret. Sed ea lex perlata non eſt, ut e Cicerone l. c. intelligi poteſt, de ceteris legibus Apuleii popularibus, jam a Gracchis promulgat's v. Flor. III. 16. Cic. de Leg. II. 6. Nieuport Hiſt. Rom. VII. 8.

APULEIA FRUMENTARIA. vid. *Frumentariæ*.

AQUILLIA (forte *C. Aquillii Galli* Trib. pl.) *de damno injuria dato*. Ea eſt, quam Cic. in Bruto c. 34. extr. appellat *de Juſtitia*: pro quo quidam, non probante Grutero, legunt, *injuria*, vel *injuſtitia*. Omnibus, de damno injuria dato, legibus, quæ ante erant latæ, derogavit, ut ait Ulpianus Lib. XVIII. ad edictum. Ejus reliquias a Caio et Ulpiano ſervatas illuſtravere Balduinus, Noodt, et docti viri ad Caium in Schultingii Juriſpr. Ante-Juſtin. p. m. 179.

AQUILLIA *C. Aquillii Galli*, Ciceronis familiaris, *de dolo malo*, quem tum teneri putabat, cum aliud eſſet ſimulatum, aliud actum. Omnium malitiarum everriculum hanc legem appellat Cicero de N. D. III. 30. conf. de Off. III. 14. De hac lege eſt Comm. J. Suareſii Mendozæ in Theſ. Meermanni T. II. qui putat auctorem eſſe *M. Aquilium* Conſ. A. U. DCXXV. Sed hic Ciceroni familiaris eſſe non potuit.

ATINIA in Verr. Lib. I. c. 42. *de rebus furto ſurreptis non uſu capiendis*: cujus hæc verba fuerunt, *quod ſurreptum erit, ejus æterna auctoritas eſto*. v. Gell. XVII. 7. Verbum *ſurreptum* explicat Gothofredus ad XII. tabb. et *ſurreptum* latius eſſe *re furtiva*, cui jam in XII. Tab. æterna auctoritas tribuitur. Tulit Tribunus quidam *Atinius*. Ejus in Inſtitutionibus et Pandecte aliquoties fit mentio. Vid. Menardus ad Cicer. l. c. Quæſtio fuit inter JCtos veteres, auctore Q. Scævola, utrum ea lex in præteritum etiam, an in futurum tantum valeret. vid. Gellius

l. c. Balduinus Juriſpr. Mucian. p. 281. 282. Menardus l. c. Cicero quidem diſerte, loco citato, eam his legibus annumerat, quæ in poſterum ſtatuunt, ex iiſque docere ſuſcipit, non poſſe a Prætore edici in præteritum.

AULI Lex. ad Att. VI. 2. vid. *Gabinia.*

AURELIA eſt judiciaria *L. Aurelii Cottæ.* Cum, a primis temporibus judiciorum, ea penes ſenatum fuiſſent, C. Gracchus (v. *Sempronia lex*) tulit, ut propter avaritiam ſenatorum ad equites transferrentur. Hi ita ſevere judicabant, ut ipſo Cicerone teſte in Verr. Act. I. c. 13. nunquam eques in judicium aut ſuſpicionem captæ pecuniæ propter rem judicandam vocatus ſit. Sed erant tamen iniquiores Senatui, et reos ſenatores nimis cupide condemnabant, in primis, ſi quem conſtabat, aut in Senatu, aut in magiſtratu provinciali, publicanis impudentibus non ſatis indulſiſſe. Itaque cum fruſtra lege *Livia* et *Plautia* latum eſſet, ut equitibus et ſenatoribus eſſent communia judicia; C. Sulla tandem reſtituit ſenatoribus judicia. Sed ne tum quidem, ut e Cicerone, in primiſque Verrinis, intelligi poteſt, recte judicabant. Itaque, cum diu plebs de judiciis eſſet conqueſta; et verendum eſſet, ne ſeditioſus Trib. aliquis inde ſeditionis movendæ occaſionem arriperet; legem judiciariam tulit Cotta, Prætor Pompeio et Craſſo II. Coſſ. in qua hoc temperamento uſus eſt, ut omnibus ordinibus ſatisfaceret, quod nulli judicandi poteſtas eriperetur. Itaque ex illa lege judicarunt *Senatores, Equites,* et e plebe *Tribuni ærarii.* Nam quod Velleius II. 32. duobus ordinibus judicia a Cotta data dicuntur, id fit, quia tribunorum ordo non numeratur, ut ſexta Claſſis cenſus Tulliani. v. Interpretes ad l. c. Ejus legis ſæpe mentio apud Ciceronem. v. c. Phil. I. 8. Agrar. I. 2. Corn. Fr. Tom. VI. p. 479.

AURELIA lex commemoratur ad Q. Fr. I. 3. extr. quæ videtur, quantum e contextu judicare licet, *de ambitu* ſanxiſſe: quod etiam videbatur Manutio ad l. c. Ea cujus Aurelii fuerit, nondum reperi.

AURELIAE, fratris *C. Aurelii Cottæ.* vid. *C. Cottæ leges.*

CAECILIA. *L. Cæcilius* trib. Pleb. Conſule Cicerone A. U. DCXC. tulit *de ambitu* legem, qua ejus pœna imminueretur, et ea conſtitueretur, quæ ante proximam legem fuiſſet. Nam cum frater ejus de ambitu reus factus condemnatuſque eſſet, adeo ægre tulit eam pœnæ acerbitatem, quæ fratri perferenda erat, ut de ea lege mitiganda cogitaret. Itaque videbatur ea lege res judicatas reſcindere velle. Sed, quantum e Cicerone colligere licet, non eſt perlata. pro Sulla c. 22, 23.

CAECILIA DIDIA lata a *Q. Cæcilio Metello* et *T. Didio Vivio* Coſſ. A. U. DCLV. utiliſſima civitati Rom. unde inter remedia Reip. refertur a Cic. ad Att. II. 9. Ejus duo capita apud Ciceronem invenio, alterum, *de modo legum promulgandarum.* Phil. V. 3. *Tribuni pl. tulerunt de Provinciis— num etiam hanc legem populus Rom. accepit? quid? promulgata fuit? quid? nonne ante lata quam ſcripta? nonne ante factum vidimus, quam futurum quiſquam eſt ſuſpicatus? Ubi lex Cæcilia et Didia? ubi promulgatio, trinundinum?* alterum *de duabus rebus non una lege conjungendis,* quod dicebatur, *per ſaturam* ferre, pro Domo c. 20. *Quæ eſt quæſo alia vis, quæ ſententia legis Cæciliæ et Didiæ, niſi hæc, ne populo neceſſe ſit in conjunctis rebus compluribus, aut id quod nolit accipere, aut id quod velit, repudiare?* Manutio autem de Legg. placet duas fuiſſe leges, quod non abſurdum eſt, ceterum conf. h. l. ACILIA DIDIA.

CAESARIS LEGES vid. *Juliæ.*

CAEPIONIS judiciaria lex de Invent. I. 49. eſt *Servilia judiciaria.*

CALPURNIA *L. Calpurnii Piſonis* trib. pl. Verr. IV. 25. Off. II. 21. Ea primum latum eſt A. U. DCIV. *de pecuniis repetundis,* ut ſi quis provincialis magiſtratus contra leges pecuniam in provincia cepiſſet, ab eo repeti eæ judicio poſſent. Hac lege prima quæſtio perpetua conſtituta eſt. Ea ergo fuit de pec. repet. quam aliæ ſecutæ ſunt. Cic. in Bruto.

CALPURNIA alia fuit *C. Calpurnii Piſonis, de ambitu.* Lata eſt A. U. DCLXXXVI. eo et *M' Acilio Glabrione* Coſſ. auctore ſenatu, quod eo anno magnus ambitus apparebat, et C. Cornelius Tr. Plebis de ambitu ferebat, gravioreſque juſto pœnas ei conſtituebat. v. pro C. Cornelio Tom. VI. p. 481. Ejus mentio pro Mur. c. 23. In eadem oratione c. 32. hæc dicuntur: *Senatus Conſultum eſſe factum, ſi mercede corrupti obviam candidatis iſſent, ſi conducti ſectarentur, ſi gladiatoribus vulgo locus tributim, et item prandia ſi vulgo eſſent data; contra legem Calpurniam factum videri.* Et poſt: *ſi factum ſit,* ſc. hu-

juſmodi quid, *quin contra legem ſit dubitare nemo poteſt.* Dicitur etiam ACILIA *Calpurnia*, ſed apud Ciceronem ſimpliciter *Calpurnia*. Senatus Conſultum factum eſt paullo poſt, quo lex Calpurnia abrogaretur, pro Corn. I. p. 480. ad q. l. vid. Aſcon. De ea intelligendus Salluſtius B. Cat. 18. Inprimis accurate de ea narrat Dio Caſſ. XXXVI. p. 18.

CAMPANA ad Att. II. 18. eſt *Julii Cæſaris*, quam in Conſulatu tulit de agro Campano dividendo. vid. Agraria JULIA.

CARBONIS *tribunitia:* ut populo eundem tribunum creare liceret, quoties vellet. Ei reſtiterunt Scipio et Lælius. Læl. 21. Eſt *C. Carbonis* trib. pl. de quo v. Ind. Hiſt.

CARBONIS (ejuſdem) et SILVANI lex tribunitia A. U. DCLXIV. lata *de civitate*, ut, qui fœderatis civitatibus adſcripti eſſent, et, cum hæc lex ferretur, in Italia domicilium haberent, et ſexaginta diebus apud prætorem profiterentur, ii cives Rom. optimo jure eſſent. pro Archia c. 4. Dicitur etiam *Plautia* vel *Plotia* a Silvano qui e familia Plotia fuit.

CARBONIS *tabellaria* vid. *Tabellariæ leges.*

CASSIA, *de ſenatu:* quæ *populi judicia firmaſſe dicitur*, laudatur in Cornelianæ I. fragm. p. 482. Eſt ejuſdem *L. Caſſii Longini* trib. plebis, a quo tabellaria profecta eſt, C. Mario et C. Flacco Coſſ. lata, ut Aſconius ad l. c. tradit, propter ſimultates cum Q. Cæcilio, cui populus imperium, ob res male cum Cimbris geſtas, abrogaverat. Nam ea lege ſancitum eſt, ut, quem populus damnaſſet, cuive imperium abrogaſſet, is in ſenatu non eſſet.

CASSIA *tabellaria* vid. *Tabellariæ leges.*

CASSIA TERENTIA *frumentaria* v. *Frumentariæ.*

Q. CATULI *de vi* vid. *Lutatia.*

CENSORIAE in Verr. I. 55. ſunt 1) formulæ, quibus Cenſores veteres templa, aut alia opera publica, ædificanda locabant, ut ex iis a redemptoribus extruerentur et traderentur. Ex eo loco intelligi poteſt, iſtas formulas ſemper retentas fuiſſe, ſed ita, ut e re ipſa quædam Cenſoribus *corrigere* liceret. h. e. *addere: Corriguntur Leges Cenſoriæ. Quid enim? Video in multis veteribus legibus: Cn. Domitius, L. Metellus &c. addiderunt &c.* 2) De Provinc. Conſ. c. 5. autem *Lex Cenſoria* eſt formula, qua publicanis a Cenſoribus vectigalia locata ſunt, quæ et vectigalia ipſa, quæ locabantur, et conditiones, quibus locabantur, continebat, ut et populo et redemptoribus proſpiceretur. Hinc Cicero: *Si qui*, ſc. Publicanus, *publico frui non potuit per hoſtem, tegitur ipſa lege Cenſoria.* conf. ad Q. Fr. I. 1. c. 12. Verr. II. 7. pro *lege Cenſoria* eſt *locatio Cenſoria* Verr. III. 6. Hoc ſenſu etiam in libris Juris Civ. occurrit, et fragmenta legis cujuſdam Cenſoriæ ſunt in Pandecte. vid. Bald. de Juriſpr. Mucian. p. m. 114. ſeq. CENSORIAE leges ſunt 3) conſtitutiones et edicta Cenſorum, *de ærario et vectigalibus Pop. Rom. de ædificiis publicis, de populi in tribus et centurias deſcriptione*, et ſimilibus rebus. In his erat etiam conſtitutio, qua cautum erat, *ne carnifex in urbem ingrederetur*, cujus mentio pro Rabirio Perd. c. 5. ad quem locum vid. Turnebus. Hinc cauſæ etiam ad Cenſores agi dicuntur, ex his ſcil. legibus Varr. R. R. I. 7. extr. Ipſa etiam *Lex Clodia* de notis Cenſoriis, docet cauſas quaſdam apud eos actas eſſe.

CENTURIATA LEX Agr. II. 11. dicitur, quicquid in comitiis centuriatis ad populum fertur, etiam de Magiſtratibus creandis, ut l. c.

CICERONIS vid. *Tulliæ.*

CINCIA a *M. Cincio Alimento* Tr. Pl. A. U. DXLIX. Cornelio et Sempronio Coſſ. lata, ſuaſa autem a Q. Maximo, Cic. de Senect. 4. *Fuit de donis et muneribus, ne quis ea ob cauſam orandam caperet*, quæ ſunt Taciti verba Annal. XI. 5. unde a Plauto *Muneralis* dicitur. Ejus mentio ap. Cic. de Orat. II. 7. ad Att. I. 20. Notus eſt doctus Fr. Brummeri Lipſ. de hac lege Commentariolus, conf. Schultingii Juriſprud. Ante-Juſt. p. 561. ſeq.

De CIVITATE *Licinia*, *Papia*, *Gellii*, *Carbonis*, *Silvani*, *Cœlia &c.*

CLODIAE ſunt *P. Clodii* trib. pleb. Coſſ. Gabinio et Piſone latæ, de quibus eſt locus claſſicus pro Sext. 25. 26. In his plurimum turbarum dedit ea, qua tulit, *ut Ciceroni aqua et igni interdictum eſſet, et ne intra quingenta millia paſſuum ab Italia tecto reciperetur: ac ne quis de eo revocando mentionem neque in Senatu neque ad populum faceret.* De qua lege multa in Or. pro domo, de Har. Reſp. pro Sext. ad Quir. et in Senat. poſt redit. in Piſonem &c. Aliam improbiſſimam tulit *de Cypri rege Ptolemæo, ut bona ejus publicarentur, et Cyprus in provinciæ formam redigeretur, eaque res Catoni mandaretur*, de qua Cic. pro Sextio c. 26. Ejus legis

hæc cauſa fuit, ut primum regem ulciſceretur, qui ſibi a piratis capto olim pecuniam, qua ſe redimeret, negarat, deinde Catonem a republica removeret, ne ab eo impedirentur conata ſua, v. Dio XXXVIII. p. 79. Ei ſimilis, qua *Sacerdoti Peſſinuntio ſacerdotium ademit*, ibid. Nec melior ea, qua *Gabinio et Piſoni provincias Syriam et Macedoniam* dedit: quod illi pacti erant, ne ipſum in Cicerone relegando impedirent. De *frumentaria* v. *Frumentariæ*. Tulit etiam, *ne quis eo die de cælo ſervaret, quo cum populo agi poſſet*; nec intercederet quiſquam tribunorum: quo Cicero legem Æliam Fufiam ſublatam dicit pro Sext. l. c. quod tamen Tunſtallus Ep. ad Midleton. p. 68. exiſtimat tantum pertinuiſſe eo, ut ipſe ea lege ſolutus eſſet, ut factum in Lurcone; ad Att. I. 16. Alia fuit *de collegiis novis inſtituendis*: (quæ deinde Cæſar ſuſtulit. Sueton. c. 42.) Denique tulit *ne Cenſores in Senatu legendo præterirent, niſi qui apud eos accuſatus et Cenſoris utriuſque ſententia condemnatus eſſet*: quam legem ſuſtulit Scipio, Pompeii ſocer, ut patet e Dione Caſſ. XL. p. 147. vid. in Piſon. c. 4. et ibi Aſcon. orat. pro domo. de Har. Reſp. pro Sextio paſſim.

COCTIA eſt *L. Aurelii Cottæ* judiciaria. ad Att. IV. 16. v. AURELIA. Neque vero erat, quare Malaſpinæus dubitaret, a Cotta poſſe Coctiam fieri. Nam eodem modo a Regulo Cottio Alpium pars dicitur *Alpes Cottianæ et Coctianæ* ap. Tac. Hiſt. IV. 68. add. Varias Lect. in Sueton. Ner. 18. Liv. XXIX. 38. Cic. Off. II. 17. Sed inuſitatum hoc, quod a cognomine legis nomen ducitur; quanquam etiam Aſconius legem *Serviliam* de repetundis vocat *Glauciam* ad Act. I. in Verr. et eſt Lex *Metella* ap. Plin. XXXV. 17. ubi tamen corrigunt *Metilia*. v. Harduin. ad l. c.

COELIA *Tabellaria*. vid. *Tabellariæ leges*.

CORNELIAE Leges de his v. Pighius ad A. DCLXXII. Apud Ciceronem hæ occurrunt:

CORNELIA *L. Cornelii Sullæ de ſententia ferenda*. Ea cautum erat, ut, antequam iretur, cauſa cognita, in conſilium, Quæſitor interrogaret reum, palam an per tabulas vellet ſententias ferri. Ex Cluentianæ c. 20. intelligitur, eam legem valuiſſe adhuc tempore celebris illius judicii Juniani, paullo poſt autem, cum Cicero Cluentium defenderet, obſoletam fuiſſe, neque amplius obſervatam.

CORNELIA *judiciaria* ejuſdem: qua judicia equitibus adempta et Senatui reſtituta ſunt. Aſcon. in Divinat.

CORNELIA pro Cluent. c. 56. ejuſdem Sullæ eſt *de veneficiis*, quæ ante *Sempronia* fuit. Ea cautum eſt primo de ſicariis, deinde de veneficiis, de coitionibus, de falſo, &c. ut quæſtiones capitales haberentur, et pœna his conſtituta eſt et deportatio et bonorum proſcriptio. vid. Sigon. de Judiciis II. 31. p. m. 664.

CORNELIA *de proſcriptis*, ejuſdem: qua inter alia cautum eſt, ne quis proſcriptum juvaret, vid. in Verr. Lib. I. c. 47. ut proſcriptorum bona venirent ad Kalend. Junias et in Tabb. publicas ad ærarium pecunia redacta referretur; pro Roſc. Amer. c. 43. 44. Agr. III. 3. In eadem, ut opinor, lege fuit, ut iis, qui ſuas partes in bello ſecuti eſſent, honores ante tempus legitimum capere liceret. Lucul. 1. Sed aliis placet, peculiarem legem *de magiſtratibus* fuiſſe: quod ipſum non abſurdum.

CORNELIA *Teſtamentaria*, contra Teſtamentorum ſubjectores et corruptores. in Verr. I. 42. Sed eadem item alia genera falſi complexa eſt, unde et *de falſo* laudatur. v. Jul. Pauli recept. ſententiarum Lib. V. Tit. 25. et ibi viros doctos ap. Schulting. p. 513. f.

CORNELIA *nummaria*, qua cautum eſt, ne quis privatus nummos adulterinos faciat, infuſo deteriori ære in nobilius, aut alio modo quocumque. in Verr. I. 42. Continebatur hoc falſi genus lege de falſo; ſed quod nil peſtilentius eſt Reip. quam adulterari nummos, lege peculiari de hoc crimine ſanciendum putavit Sulla. v. Gravinæ O. J. p. 451.

CORNELIA *de repetundis* ſecuta eſt *Serviliam*, ex qua cum alia, tum hoc in ſuam tranſtulit Sulla, ut, ſi ex bonis rei condemnati non tantum redigeretur, quantum ei lis æſtimata eſſet, perſequi ab iis liceret, ad quos ea pecunia, quam cepiſſet is, qui damnatus eſſet, perveniſſet. Ex quo legis capite accuſatus eſt, damnato Gabinio, L. Rabirius Poſtumus. vid. Or. pro Rab. Poſt. c. 4.

CORNELIA *de provinciis ordinandis*. Hujus legis capita apud Ciceronem hæc reperio: Sumptus definiebat, quos liceret civitatibus provincialibus facere in legatis publice Romam mittendis, ut eos in Senatu laudarent, qui provinciæ præfuiſſent. ep. ad

Fam. III. 8. 10. Sanciebat, ut, qui provincias ex S. C. lege *Sempronia* haberent, imperium retinerent, quoad in urbem introiſſent. Quod ſine dubio non hanc vim habebat, ut ex lege hac imperium haberent, et rem militarem attingere poſſent prætores, quod e Curiata lege habebant; ſed ut, ſi per Curiatam legem imperium haberent, id non tam diu haberent, quoad e provincia deceſſiſſent, ſed, quoad in urbem introiſſent. Ceterum quomodo in hac lege calumniatus ſit Appius, vid. ep. ad Fam. I. 9. conf. Sigon. de A. J. P. III. 11. circa fin. Ut triceſimo die, poſtquam in in provinciam veniſſet ſucceſſor, de provincia prætor decederet. ibid. III. 6.

CORNELIA *de civitate*. Ea lege Volaterranis jus civitatis Rom. ademptum eſt, ita tamen, ut nexa atque hereditates non tollerentur, h. e. ut et hereditates capere poſſent, et per nexum ſ. per æs et libram abalienare, quæ vellent. Hanc legem negat Cicero valere poſſe, quia ſit contra jus Romanum, quo civitas nemini invito adimi poſſit. v. pr. Cæcin. c. 33. ſ.

CORNELIA *de ſacerdotiis*. ap. Aſcon. in Div. v. *Lex Domitia*.

CORNELIA *majeſtatis*, in eos, qui majeſtatem pop. Rom. minuiſſent. Ea dicitur in Piſonem c. 21. vetare hæc: educere e provincia exercitum, et bellum ſua ſponte gerere, in regnum injuſſu populi et ſenatus accedere—et pro Cluentio c. 35. Legiones ſollicitare; in Verrem Lib. I. c. 5. vivos dimittere hoſtes populi Rom. accepta pecunia. Ep. ad Fam. III. 11. ne in quemvis impune declamare liceret. Quicumque amplitudinem dignitatemque populi Rom. læſiſſe convinci poterat, is majeſtatis convictus putabatur, ut docet auctor libr. ad Herenn. II. 12.

CORNELIA *tribunitia*, Verr. I. 60. multa petita eſt a Q. Opimio,—quod, cum tribunus plebis eſſet, interceſſit contra *legem Corneliam*. Hujus legis ſæpe ſit apud veteres mentio. Caput ejus, ad quod hic locus pertinet, fuit de interceſſione tribunitia. Ex h. l. videatur colligi poſſe, tribunis ademptam fuiſſe poteſtatem intercedendi, quam tamen unam relictam diſerte tradit Cicero de Leg. III. 9. Cæſar B. Civ. I. 5. Eam difficultatem ſic tollere tentat Manutius, ut Opimium putet oppoſuiſſe ſe legi Corneliæ, ut ea abrogata lex C. Aurelii Cottæ de reſtituenda tribunitia poteſtate perferretur, Sed quis unquam legit ita dici, *intercedere contra legem aliquam?* Latinitas quidem hæc verba non aliter accipi patitur, quam, *intercedere vetante lege*, *aliter*, *quam lex juſſerit*, *intercedere*. Res autem ſic ſe habet: Lex Cornelia ademerat tribunis interceſſionem, non tamen omnino, ſed ut in cauſis quibuſdam relinqueretur, aut iis finibus circumſcriptus eſſet ejus uſus, ut raro intercedere liceret. Locus Cæſaris videtur indicare, licuiſſe intercedere, ſi quis ſua ſponte intercederet: Reprehendit enim Senatum, qui talem Antonii interceſſionem ſuſtulerit: non cum appellatus eſſet. Nam ſi omnis dignitas adempta eſt, etiam hæc ablata fuerit neceſſe eſt, ne appellari poſſent tribuni: in quo maxima dignitas. Pighius ad A. 672. tradit, cautum lege Cornelia fuiſſe, ne appellantibus opem ferrent, niſi juraſſent, ſe aliter æquo jure uti non poſſe. Id unde hauſerit, neſcio: non tamen eſt abſurdum. Illud certum eſt, culpam ab Opimio commiſſam eo, quod alieno loco interceſſerat.

Cn. CORNELII et L. GELLII, vid. *L. Gellii et Cn. Cornelii*.

CORNELIAE C. Cornelii, qui trib. plebis A. U. DCLXXXVI. fuit, memorantur ab Aſconio Pediano in Argum. Orationis pro Cornel. quod fragmentis præmittitur, et in ipſis fragmentis. In iis legibus ferendis, quum multum turbarum ortum eſſet, interceſſio collegæ neglecta, faſces conſulis fracti, &c. majeſtatis reus factus eſt, Prætore Cicerone defendente. v. inpr. Dio Caſſ. XXXVI. p. 18. 19. In duabus, quæ perlatæ ſunt, fuit hæc: *ut Prætores ex edictis ſuis perpetuis judicarent* h. e. edicto annuo, niſi quis malit legere *perpetuo*, i. e. ſine varietate, quod valde probabile facit J. A. Bachius, V. Cel. in Hiſt. Jur. p. 208. Sed prætoribus videtur licuiſſe etiam ex tempore quædam edicere, cujuſmodi edictum commemoratur, ſed provinciale, Verr. III. 14. Saltem id ſibi videntur quidam arrogaſſe, cui generi perpetua opponuntur. Ejus legis quæ vis fuerit v. ap. Perizon. de Lege Vocon. p. 193.

C. COTTAE fratris L. Aur. Cottæ, leges memorantur in fragmentis Cornelianæ I. p. 479. de iiſque ipſe abrogandis ad ſenatum retuliſſe dicitur. Eæ quorſum pertinuerint, non conſtat. v. Aſcon. ad l. c. qui commemorat hanc, qua tulit, ut iis, qui tribuni plebis fuiſſent, alios quoque

magiſtratus capere liceret, quod L. Sullæ lege nefas erat. Eam autem legem non contineri putat iis, de quibus abrogandis ad Senatum retulerit.

C. COTTAE ejuſdem *de judiciis privatis* memoratur l. c. eamque abrogavit frater M. Cotta, anno poſtquam lata eſt.

CRASSI *de Civitate* vid. *Licinia.*

CURIATA dicitur, quicquid in comitiis Curiatis ad populum fertur. Sed tempore Ciceronis, inductis tributis, cum obſolevisſent Curiata (vid. Gron. Obſerv. IV. 1. Agr. II. 11.) per lictores in duabus cauſis habebantur, primo *de re militari*, deinde, *de adoptione.* Nam, ut Cicero ait in Agraria II. 12. rem militarem continebant, neque cuiquam licebat eam attingere, ſine lege curiata. cf. Lex *Cornelia de prov. ord.* Hinc *lege Curiata ornari* ibidem c. 10. eſt, comitiis Curiatis accipere imperium, et poteſtatem rei militaris adminiſtrandæ. De *adoptione* autem, exemplum extat P. Clodii, qui comitiis curiatis a plebeio adoptatus eſt.

DIDIA et CAECILIA vid. *Cæcilia Didia.*

Lex *de DOLO malo* vid. *Aquillia.*

DOMITIA *de Sacerdotiis* ad Brut. ep. 5. Eam tulit A. U. DCXLIX. Conſulibus C. Mario et C. Fimbria, *Cn. Domitius Ahenobarbus*, trib. pl. Ex ea lege ſacerdotes, h. e. Pontifices, Augures, Quindecimviri ſacr. fac. qui ante a collegio quique ſuo cooptabantur, comitiis populi Rom. electi ſunt, ut ita ſacerdotia hæc ab illo tempore beneficia pop. R. facta ſint. Nam qui jam ante, ut Pontifex M. Curio M. et alii a populo creati fuerant, (Liv. XXV. 5. XXVII. 8.) ad eos Lex hæc non pertinebat. v. Gruch. de Com. II. 2. 3. Sed quod religio obſtare videbatur, quo minus populus hos ſacerdotes faceret, eamque ob cauſam eadem lex antiquata eſſet, cum eam Q. Maximo, fratre Scipionis, et L. Mancino Coſſ. tuliſſet C. Licinius Craſſus, de Amicit. c. 25; hanc religionis calumniam ut vitaret Domitius, hoc legi adjecit, ut XVII tantum tribus ſorte ductæ ſacerdotes crearent. v. Agr. II. 7. qui eſt locus de hac re claſſicus. Sublata eſt hæc lex a Cornelio Sulla, *lege Cornelia de Sacerdotiis*, nobilitatis amore lata, a quo multæ aliæ ejus leges profectæ ſunt. Sed hæc quoque paulo poſt a Labieno Trib. pl. A. U. DCXCI. ſublata et *Domitia* reſtituta eſt. E Phil. II. 2. autem patet, hoc temperamentum adhibitum eſſe, ut duo e collegio nominarent, populus ex his, qui nominati eſſent, legeret. Eam confirmavit C. Julius Cæſar, donec M. Antonius lege lata collegiis jus ſuum reſtituit. v. Guther. de Jur. Pont. l. 8. P. Manutius de Legibus et ad Epiſt. ad Brut. 5.

DUODECIM TABB. LEGES a Decemviris Conſulari poteſtate ex *lege Terentia* latæ ſunt A. U. CCCIII. et CCCIV. de qua re non eſt ut multa dicamus. vid. Liv. III. 31. ſ. Pomponium de O. J. et ad hunc Cujacium, (ad calcem Obſervatt.) et Bynckerſhœkium in Opuſculis: ut ceteros mittamus, qui juris Rom. hiſtoriam ſcripſere. Ipſarum Tabb. fragmenta e libris veteribus multi collegere, quos omnes vicit Jac. Gothofredus in præſtantiſſimo libello de quatuor fontibus juris. Has tabulas fontem omnis cum publici tum privati juris Romani recte appelles, iisque inſigne pretium Cicero ſtatuit. Eas, ſi quid ex iis definiri non poſſe videbatur, ſupplere poterant Prætores edictis, e quibus Jus honorarium ortum eſt, uti appellatur v. c. in Inſtitut. Juſtin. L. II. 4. 10. Supplementa fecere etiam Trib. Plebis aliique magiſtratus legibus de Jure Civili ferendis. Cujuſmodi ſunt Voconia, Furia, Falcidia, Aquillia et omnes, quæ juris privati ſunt.

EBUTIA vid. *Æbutia.*

FABIA *de ſervis alienis retentis* ſ. *de plagiariis*, ut in veteribus Juris libris citatur. Ejus hæc vis fuit, ne quis aut ingenuum, aut libertinum, aut ſervum alienum, invitum ſecum haberet, aut invito, aut inſciente domino, venderet, aut emeret ſciens. Ejus mentio apud Ciceronem pro C. Rabirio Perd. c. 3. ad quem locum vid. Turnebus. cf. Paullus Sent. Rec. V. 30. 6. Gravina Orig. Jur. p. 462.

FABIA *de numero ſectatorum*, pro Murena c. 34. *Sectatores* qui dicantur vid. ap. Quintum Fr. de petitione Conſulatus, ubi ab *Salutatoribus* et *Deductoribus* diſtinguuntur. Ei rei, quoniam ad ambitum pertinere videbatur, modum ſtatuere viſum eſt Fabio, hujus legis latori.

FLACCI *de Sullæ actis* vid. *Valeria.*

FLAMINII de *agro Gallico et Piceno.* Lucul. 5. aliquot annis ante ſecundum Punicum bellum, invito ſenatu, a C. *Flaminio* Trib. Pleb. lata, de Agro Piceno et Gallico viritim dividendo. in Bruto c. 14. cf. de Invent. II. 17. ad h. l. alludit Cato in Origg. ap. Varr. R. R. l. 2. ubi male in vulgg. nonnullis legitur: *jubente Cæſare.*

Nam is ager diu ante Cæſarem hac lege diviſus eſt. *Gallicus* autem *ager* qui ſit, v. Ind. Geogr. Ceterum hanc legem initium et cauſam corruptæ plebis fuiſſe docet Polybius, L. II. p. 152.

L. FLAVII *Agraria* ad Att. I. 18. 19. qui tribunus pl. eam tulit Metello Celere et Afranio Coſſ. auctore Pompeio; ſed non pertulit. Nam de agris dividendis Pompeii militibus &c. ferebat, magnorumque motuum cauſa fuit. Videndus Dio Caſſius inprimis, XXXVII. p. 52.

FRUMENTARIAE ſunt, quibus largitio frumenti plebi ex ærario facienda propoſita et ſancita eſt, de iis vid. *Lipſium* Elect. I. 8. qui tamen non omnes leges frumentarias commemoravit; et Vincentii *Contareni* de Frumentar. Rom. largitione librum, in quo Lipſiana examinantur: quibus addas licet collecta *Hortenſii* in ed. Ciceronis Olivetana p. 431. ſ. Eæ autem hæ ſunt:

SEMPRONIA *C. Gracchi* trib. pl. qua ſancitum eſt, ut inopi plebi ſinguli modii venderentur a ſenatu triente cum ſemiſſe, idque frumentum, plebi dividendum, ex ærario emeretur. Ejus ſæpe mentionem facit Cicero, v.c. pro Sextio c. 48. Tuſc. Diſpp. III. 20. Brut c. 62. ubi M. Octavius Cn. F. eam populi frequentis ſuffragiis abrogaſſe dicitur, (qui locus Lipſium fugiebat) de Off. II. 21. Eam inſtaurare conatum eſſe aliquem de tribunis C. Marii A. U. DCXXXIV. collegis, colligo e Plutarcho in Mario p. 407. ed. Sylb. qui dicit, C. Marium opinionem popularitatis, lege de ambitu lata concitatam, perdidiſſe, repugnando fortiter legi frumentariæ, quæ ferebatur. Ceterum tirones notent, in lege dici *ſemiſſes et trientes* pro dextantibus: quia dextantes nummos non habebant, ut bene docet Gronov. de Seſtert. IV. 12. Fruſtra Chapmannus ap. Pearcium ad Cic. Off. II. 21. corrigit ſemiſſe *aut* triente, interpretaturque viliſſimo pretio.

APULEIA *Saturnini* ad Herenn. I. 12. quæ non fuit, niſi inſtauratio aut confirmatio *Semproniæ* A. U. DCLIII. lata. Ei ſe oppoſuit Quæſtor urbanus, Cæpio, Senatumque docuit, ærarium tantam largitionem ferre non poſſe. Itaque perlata non eſt. Hæc continetur legibus Apuleiis, quæ memorantur de Legibus II. 6.

LIVIA *M. Livii Druſi*, A. U. DCLXII. lata, quæ continetur legibus *Liviis*, a Cicerone de Legg. II. 6. memoratis. conf. Aſcon. in Cornelianam, et Flor. III. 17. Hæc lex ipſa *Sempronia* erat, quæ jam aliquandiu intermiſſa erat. Non eſt perlata.

CASSIA TERENTIA, lata a duobus Coſſ. *C. Caſſio* et *M. Terentio* A. U. DCLXXX. conſenſu Senatus, qui aliter placari plebem, in Senatum nimis vehementer coortam, non poſſe intelligebat. Ea quini modii ſingulis in ſingulos menſes conſtituti videntur. vid. Sall. Hiſt. p. 974. ed Cortii. niſi id ipſum e Sempronia repetitum eſt. Caput ejus invenio hoc in Cicerone in Verr. III. 70. ut quotannis ex ærario pecuniæ ſumma decerneretur SCto, qua frumentum in Sicilia, frumentaria pop. Rom. provincia, a prætore emeretur, et quidem eodem omnibus annis pretio, nempe quaternis ſeſtertiis ſinguli tritici modii, duobus autem hordei. vid. Argument. Lib. III. in Verr. Ceterum, utrum ad Siciliam ſolam iſtud caput pertinuerit, an vero alias etiam provincias complexum ſit, de eo non convenit inter eruditos. Illud nobis videtur e Ciceronis loco laudato colligi poſſe; hoc contendit Contarenus l. c. Atque hoc caput, cum nonnullis aliis fortaſſe, de modo comportandi diſtribuendique frumenti, Semproniæ additum eſt. Nam uti in ceteris rebus, de quibus aliquoties ad populum latum, tanquam de ambitu, de repetundis, ſemper ſumma primæ in eo genere legis ſervata eſt, nempe ut agi in hominem poſſet, ut pœna eſſet crimini conſtituta, cetera autem de perſonis, de modo judicii, de genere pœnæ mutata ſunt: ſic in frumentariis legibus ſemper illud e Sempronia ſervatum eſt, ut ſemiſſibus et trientibus populo venderentur modii ſinguli, in ceteris autem rebus quædam addita ſunt aut mutata. Id ex eo intelligi poteſt, quod a Clodio remiſſos eſſe populo trientes cum ſemiſſibus tradunt auctores rerum Rom. Ceterum ex dictis intelligitur, Semproniam legem ſæpe intermiſſam eſſe, repetitam autem vel rogationibus tribunorum, auram popularem captantium, vel ab ipſis optimatibus auctoritate ſenatus, cum intereſſet ſenatui, ut ſe populo gratioſum redderet, eoque facilius tribb. pl. ſeditioſas leges rogantibus reſiſtere poſſet. v. Plutarch. in Catone et Civil. monitis. Atque de hac ipſa lege, aut certe de Clodia, ſermo eſt ap. Cic. ad Att. II. 19. ubi Cæſar minatus eſſe dicitur legi *Roſciæ* et *Frumentariæ*, quod mortuo plauſu in theatro ab

equitibus ac plebe acceptus erat, Curio autem filius ſummo, quod unus Cæſaris et Pompeii nimiam potentiam libere inſectaretur. Nam ſic ulciſci equites putabat, ſi honorem in XIV. ſedendi adimeret, plebem autem, ſi frumentum, quod exiguo pretio e Sempronia lege a Terentio et Caſſio ac paulo ante a Senatu Catonis auctoritate in conſuetudinem et uſum revocata acciperent. Manutius ad eum locum non ſatis accuratus eſt.

CLODIA *P. Clodii* trib. pl. A. U. DCXCV. Hac Semproniæ legis beneficium auctum eſt. Tulit enim, ut gratis daretur frumentum, quod antea ſemiſſe ac triente dabatur. Sext. 25. Aſcon. in Piſ. 4.

OCTAVIA, *M. Octavii* Cn. F. qui legem frumentariam, incertum quando, tulit, ex qua modica largitio et illis temporibus neceſſaria fiebat, quod, ut Pighio videtur, majus pretium in modios ſingulos ſtatuebat. Cic. Off. II. 21. Ad eum pertinet locus Brut. 62. unde patet, ætate M. et L. Luculli floruiſſe.

L. PHILIPPI tribuni A. U. DCXLIX. pernicioſa, ſed non perlata. l. c.

FRUMENTARIA Siculorum, quæ et HIERONICA dicitur. vid. *Hieronica.*

FUFIA lex juris publici et reip. Rom. ſaluberrima fuit. Male in pleriſque vulgatis libris *Fuſia* dicitur. In Græviana quoque hîc varietas eſt, et interdum, v. c. in Vat. 7. 9. *Fuſia* errore operarum expreſſum eſt. Tulit eam tribunus quidam *Fufius.* Eſt autem, ut *Ælia* et *Cæcilia Didia*, de modo comitiorum et legum ferendarum (unde cum iis ſæpe apud Ciceronem conjungitur) et inter remedia furorum tribunitiorum refertur. in Sen. p. Red. c. 5. in Vat. c. 7. 9. Sancitum erat hac lege, *ne omnibus diebus faſtis legem ferri liceret*, de prov. Conſ. c. 19. pro Sext. c. 15. Ejus etiam mentio ad Att. IV. 16. Har. R. 27. in Piſon. 4.

FUFIA lex, lata a *Q. Fufio Caleno* (non *Fuſio*, nam ap. Dionem dicitur Φούφιος) tribuno pleb. M. Meſſala et M. Piſone Coſſ. A. U. DCXCII. Ei occaſionem dedit Clodius. Qui cum ſacra Bonæ Deæ polluiſſet, et de ea re e SCto Conſularis rogatio facta eſſet, ex qua a prætore in judicio Clodiano judices legerentur, amicuſque Clodii Fufius videret, ea lege perlata, ægre ſervari poſſe Clodium; tulit ipſe, ut jùdices ſorte ducerentur, quod ita facilius putaret judices ejuſmodi fore, qui ſe corrumpi ſinerent. Ejus legis defenſor fuit Hortenſius, quod a rogatione Conſulari ſolo genere judicum differret, putaretque, nullis illum judicibus abſolvi, et vel plumbeo gladio jugulari poſſe. ad Attic. I. 14. 16. in quo vehementer deceptus eſt.

FURIA ſ. FUSIA; nam idem nomen eſt, et *Furii* iidem et *Fuſii* ſunt appellati. v. Liv. III. 4. Quintil. I. 10. et Hotomann. ad Verr. I. 42. ubi male vulgo legunt *Furias Fuſias.* Ea eſt *de teſtamentis*, unde *teſtamentaria* appellatur. Ex legibus duodecim tabularum licebat legata facere de re ſua, quot quis vellet. *Uti quiſque legaſſit ſuæ rei, ita jus eſto.* Sed cum ſæpe tantum legaretur, ut aut non ſufficeret res mortui, aut ſaltem abſumeretur ita legatis, ut heredi nihil relinqueretur; noluerunt multi hereditates cernere. Quare, cum interſit reip. valere voluntates morientium, cœperunt quidam *de modo legatis conſtituendo* cogitare. Itaque tulit ad populum primus C. Furius, *ut non liceret plus, quam mille aſſes legati nomine capere, iſque quadruplum ſolveret, qui plus cepiſſet.* Menardus ad Cic. l. c. Theophilus ad Inſtit. L. II. c. 22. Ejus legis mentio eſt ap. Cic. in Verr. I. c. 42. pro Balbo. c. 8.

FURIA ATILIA, eſt *L. Furii* et *Sext. Atilii* tribb. pl. A.U. DCXVII. de Mancino hoſtibus dedendo, quibuſcum injuſſu Senatus et populi pacem fecerat. Off. III. 30.

GABINIA eſt *A. Gabinii* tribuni pl. ejus, qui poſtea Conſul cum L. Piſone fuit, unde etiam *Auli* Lex dicitur ad Atticum VI. 2. Ea cautum eſt, *ne provincialibus liceret Romæ verſuram facere* h. e. pecuniam fœnori ſumere: *quod ſi quis pecuniam provinciali dediſſet, ne ex ſyngrapha ejus rei cauſa facta jus redderetur a magiſtratibus provincialibus.* Hoc clariſſime apparet ex ep. ad Att. V. 21. VI. 2. Nihilo minus in hac lege explicanda doctiſſimi viri P. Manutius, Jac. Cujacius aliique errarunt. conf. Diſſertatiunc. noſtr. de negotiatoribus.

GABINIA *tabellaria* vid. *Leges Tab.*

GABINIA alia eſt ejuſdem trib. pl. in Or. pro L. Manilia c. 19. Ibi conqueritur, non licere Pompeio per obtrectatores, A. Gabinium ſecum inter legatos educere in bellum, adeoque expertem eſſe gloriæ ejus imperatoris atque exercitus, qui ejus conſilio, periculo, ac lege conſtitutus ſit. Ex quo intelligi poteſt, Gabinium pertuliſſe legem *de Pompeio Piratico bello præficiendo*, quod c. 17. diſerte dicit. Clarius de hac

lege Plutarchus loquitur in Pompeio p. 631. ed. Wechel. Ἔγραψε δὲ Γαβίνιος εἷς τῶν Πομπηΐου συνήθων νόμον, οὐ ναυαρχίαν, ἄντικρυς δὲ μοναρχίαν αὐτῷ διδόντα, καὶ δύναμιν ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους ἀνυπεύθυνον. Ἐδίδου γὰρ ἄρχειν ὁ νόμος αὐτῷ τῆς ἔντος Ἡρακλείων στηλῶν θαλάσσης, ἠπείρου δὲ σταδίους τετρακοσίους ἀπὸ θαλάσσης — πρὸς δὲ τούτοις ἑλέσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτὰς αὐτὸν ἐκ τῆς βουλῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος ἡγεμονίας. Χρήματα δὲ λαμβάνειν ἐκ τῶν ταμείων καὶ παρὰ τῶν τελωνῶν, ὅσα βούλοιτο, καὶ ναῦς διακοσίας κύριον ὄντα πλήθους καὶ κατὰ λόγου στρατείας καὶ πληρωμάτων ἐρετικῶν. Ei legi ſe Catulus, Roſcius, aliique, ſed fruſtra, opponebant, et tandem, invito ſenatu, perferebatur. vid. inpr. Dio Caſſ. XXXVI. p. 10.

GABINIA alia ejuſdem *A. Gabinii* eſt, legi *Pupiæ* ſimilis, de qua ſuo loco. Ea ſancitum eſt, *ut menſe toto Februario quotidie*, h. e. omnibus diebus, quibus Senatus haberi poſſet, *Senatus legationibus daretur* ad Qu. Fr. II. 12.

L. GELLII et Cn. CORNELII lex A. U. DCLXXXI. tempore belli Mithrid. de ſenatus ſententia ſanxit, *ut cives Romani ſint optimo jure, quos Cn. Pompeius Imperator de Conſilii bellici* (ut Cic. appellat in Vat. c. 15.) *ſententia ſigillatim civitate donarit.* Or. pro Balbo. c. 8. 14.

GLAUCIA v. *Servilia de repetundis.*

C. GRACCHI *frumentaria* v. *frumentariæ.*

C. GRACCHI lex *de judicio capitis civis Rom.* v. *Semproniæ leges.*

HELIA, quæ a nonnullis e Cicerone laudatur. v. c. in Nizoliano lexico, eſt AELIA, de qua ſuo loco. *Heliam* gentem nullam Romæ fuiſſe docet Perizonius de num. Conſul. p. 235. in Triga Diſſ. p. 151.

HIERONICA ſæpe in Verrinis memoratur v. c. II. 13. III. 7. 51. IV. 22. Lex fuit Siculorum, ex qua inter aratores (h. e. qui agros publicos pop. Rom. hac conditione ac lege tenerent, ut decimas quotannis darent pop. Rom.) et decumanos (h. e. publicanos, qui decumas redemerant) judicia fierent. Verr. II. 13. Eam dederat Hiero rex, pop. Rom. amicus, ſuis aratoribus et decumanis. Similis autem erat legibus locationum pactionumque Cenſoriis. Nam ea conſtitutum erat, *quibus conditionibus aratores Siculi agros Regis obtinerent. Scripta ita diligenter eſt*, ait Cicero, Verr. III. 8. *ut eum ſcripſiſſe appareat, qui alia vectigalia non haberet, ita ſevere, ut tyrannum; qua lege Siculis tamen arare expediret. Nam ita diligenter conſtituta ſunt jura decumano, ut tamen ab invito aratore plus decuma non poſſit auferri.* Cum igitur Rupilius prætor Siciliam in provinciæ formam redigeret, eam de conſilii ſententia retinuit, et aratoribus agri Romanorum publici dedit, quod ejus æquitatem perſpexerat.

HIRTIA, lata juſſu Cæſaris a prætore *A. Hirtio*, qua ſanctum eſt, ne quis Pompeianus, qui vivat, teneat dignitatem. Phil. XIII. 16.

HOSTILIANAE ACTIONES. v. Ind. Hiſtor.

JUDICIARIAE ſunt, quibus conſtituitur, penes quem ordinem judicia ſint, *Sempronia, Plotia, Cornelia, Pompeia, Aurelia*; de quibus ſuis locis. in Piſon. 39. vide inprimis *Aurelia* Lex. Sigon. de Antiqu. Jur. C. R. II. 18.

JULIAE LEGES, de Haruſp. reſp. c. 23. memorantur *leges Juliæ* contra auſpicia latæ. Eæ ſunt, quas in Conſulatu primo tulit. vid. Plut. in Cæſare. p. 713. ed. Wechel.

AGRARIA JULIA, primo conſulatu, quem cum Bibulo geſſit, lata, qua *Campanum agrum et Stellatem XX. millibus civium, quibus terni pluresve liberi eſſent, diviſit*; eique rei XXviros conſtituit ex iis, qui maximos honores geſſiſſent, unde etiam Ciceroni is honor, ſed fruſtra, oblatus eſt. Ep. ad Att. II. 2. 19. ceterum conf. Fr. Fabric. in vita Ciceronis, de hoc XXviratu. Ei cum Bibulus obnuntiaret, quam poteſtatem lex *Ælia* dabat, armis foro expulſus eſt. Suet. in Cæſ. c. 20. de ea conf. ad Att. II. 16. 18. Ea lex ut valeret, hoc adjectum habebat caput, ut candidati ſe ipſi jure jurando exſecrarent, ſi, impetrato, quem peterent, magiſtratu, mentionem feciſſent de agro Campano aliter poſſidendo atque ex hac lege; unde Laterenſis eo anno tribunatum petere deſtitit. vid. pro Planc. c. 5. et ibi Manut. Hæc lex etiam memoratur Phil. V. 19. ejus fragm. vide apud Gœſium in ſcript. R. Agr. p. 350. Ceterum multa ad hanc legem, et Ciceronis ad eam pertinentia loca, inprimis de XXviratu, illuſtranda habet Mazochius de Amphith. Campano p. 14. ſqq. E veteribus inprimis legendus Dio Caſſ. XXXVIII. init.

JULIA *de provinciis ordinandis*, lata in primo Conſulatu, qua repetita et aucta eſt *Cornelia*, de qua ſupra. Jubebat duas ra-

tiones in provincia apud duas civitates deponere, eaſdemque totidem verbis ad ærarium referre. Ep. ad Fam. V. 20. II. 17. ad Att. VI. 7. ne prætoriæ ultra annum, conſulares ultra biennium obtinerentur. Phil. I. 8. Quæ autem lex *Julia* Phil. III. 15. commemoratur, ex qua Brutum, Plancum, alioſque, provincias obtinere placebat Ciceroni, privilegium fuit, quo his provinciæ iſtæ datæ ſunt, contra legem *Semproniam*, quæ SCto decerni Coſſ. et Prætt. deſignatis provincias jubebat.

JULIA de *repetundis*, lata in primo Conſulatu, poſt *Calpurniam*, *Aciliam*, *Serviliam*, *Corneliam*, acerrima et juſtiſſima. in Piſ. c. 16. pro Rab. P. c. 4. in Vatin. c. 12. *Auſus eſt Gabinius, mitto exire de provincia, educere exercitum,* (quod olim lege prohibitum non fuiſſe docent Duker et Drakenb. ad Liv. XXVII. 43.) *bellum ſua ſponte gerere, in regnum injuſſu populi aut ſenatus accedere, quæ cum plurimæ leges veteres, tum lex Cornelia majeſtatis, Julia de pecuniis repetundis planiſſime vetant &c.* Lex *Cornelia* vetat, quatenus majeſtas pop. Rom. his rebus minuitur: *Julia*, quia talia fieri ſolent, pecuniæ acceptæ cauſa. conf. argum. Or. pro Rab. Poſt. De hac lege eſt etiam locus in Piſon. c. 21. Eadem lex eſt, quæ ibi nominatur c. 37. et in univerſum ex hac oratione plurimum lucis capit, quod in ea objiciuntur Piſoni et Gabinio, quæ contra hanc legem fecerant. Conſtitutum erat ea lege, quid et a quo accipere in provincia liceret, ad Att. V. 10, et 16. *Scito non modo nos fœnum, aut, quod lege Julia dari ſolet, non accipere, ſed ne ligna quidem, nec præter quatuor lectos et tectum quemquam accipere quicquam &c.* Jubebat etiam poſt *Serviliam* et *Corneliam*, ſi e bonis, de repetundis condemnati, non tantum redigeretur, quanti ei lis æſtimata eſſet, reliquias ab iis perſequi, ad quos ea pecunia perveniſſet; ex quo legis capite Rabirius Poſt. condemnato e Lege *Julia* Gabinio, accuſatus eſt. vid. c. 4. Ea autem oratione oſtendit, hoc capite legis equites, ut tota lege, non teneri. Ceterum multa hujus legis capita fuiſſe intelligi poteſt e Cœlii epiſt. ad Fam. VIII. 8. qua unum et centeſimum caput laudatur; quæ epiſtola multum facit ad hujus legis rationem cognoſcendam. Ex iis legis capitibus multa ſervata ſunt in Pandecte L. XLVIII. tit. 11. v. de hac lege Lipſ. ad Tac. A. XIV. 28, et Interpp. Suetonii ad Cæſ. 43.

JULIA, *de ſacerdotiis* lata, in qua lex *Domitia* repetita, et ei quædam addita ſunt. Ex ea licebat etiam abſentis rationem habere in creandis ſacerdotibus. ad Brut. ep. 5.

JULIA *Sumptuaria*, ad Att. XIII. 7. a Dictatore Cæſare lata. Quanquam enim P. Manutius ad Cic. ep. ad Fam. VII. 26. plane vocat in dubium hanc legem, atque etiam Gellius II. 24. Octaviano tribuit Juliam ſumptuariam: tamen ex l. c. ſatis apparet, ſuperiores ſumptuarias leges ab eo repetitas et ſeverius ſancitas fuiſſe. Nam propterea ex Hiſpania ſcripſit, ſe poſtea Romæ manſurum, ne leges ſuæ negligerentur, ut neglecta eſſet illa, qnam de ſumptibus faciendis tuliſſet. Si ab alio lata ſumptuaria neglecta eſſet, ut placet Manutio, unde timet Cæſar, ne ſuæ quoque contemnantur? Aliorum leges ſæpe neglectas ſcimus (vid. v. c. *frumentariæ leges*) ſed non facile, vivo latore, in primis eo, qui potens eſſet, et legem ſuam conſervatam vellet. Itaque Cæſar non putaſſet, hoc in his legibus auſurum quemquam, et propterea in Hiſpaniam abiit. Nunc cum aliter videt eveniſſe, et jam initium negligendarum legum ſuarum factum eſſe in *ſumptuaria*, Romæ manere vult, ut præſentia ſua abſterreat homines a tali re audenda. Denique ſi alius legem neglectam dicere voluit, cur ſumptuariam potius nominat, quam quamcumque aliam? De hac lege Cæſaris intelligendus ſine dubio eſt etiam locus ad Fam. IX. 15. nam ea epiſtola ſcripta eſt paulo ante, quam Cæſar in Hiſpaniam iret poſt bellum Africanum. Ceterum is neglectus legis eum moviſſe videtur, ut poſtea ſevere eam exerceret. vid. Sueton c. 43. et ibi Torrent.

JULIA de *Legationibus liberis*. *Liberæ legationes* dicuntur, cum Senatoribus, privatæ rei cauſa, tanquam voti ſolvendi, hereditatis aut ſyngraphæ perſequendæ, extra Italiam abeuntibus, jus nomenque legati pop. Rom. SCto datur, ut eo majori cum dignitate, ſecuritate &c. ubique verſari poſſint. Harum tempus olim infinitum fuit. Namque hanc ipſam ob cauſam liberæ dici videntur, quod exire et redire liceret, cum placeret. Sed quoniam multi nimis abutebantur legationis nomine ac jure, Cicero Conſul retulit ad Senatum, de tollendis legationibus liberis Senatus Conſulto. In quo cum ei tribunus plebis quidam interceſſiſſet, effecit tamen, ut annuum tempus

eſſet, quod antea infinitum erat, de Legib. III. 8. Julius Cæſar poſtea de his legationibus tulit, *ut quinquennium tantum durarent.* ad Att. XV. 11. Ceterum de legationibus liberis, nulla neceſſitas mihi videtur eſſe ſtatuendi, peculiari lege ſancitum eſſe. Nam potuit legis de provinciis caput eſſe, de legationibus liberis, quod eæ in primis ad provincialium injuriam pertinebant.

JULIA *de publicanis tertia parte pecuniæ debitæ relevandis*, lata eſt in primo Conſulatu, quam primus ſcivit Plancius. Cic. pro Plancio c. 14. Ea lege ſibi equeſtrem ordinem Cæſar adjunxit; cum Cato contra, publicanis nimis acerbus quod erat, a Senatu equites abalienaret.

JULIAE *judiciariæ*. Phil. I. 8. His abrogavit Aureliam de judiciis cum tribus civitatis ordinibus communicandis, ſublatis e numero judicum Tribunis ærariis. Sueton. c. 41. deinde de judicibus legendis, eorum cenſu, ætate, ſanxit eadem lege.

JULIA *de vi et majeſtate*. ea ſancitum eſt, ut de vi et majeſtate damnatis aqua et igni interdiceretur. Phil. l. c. Ea non eſt confundenda cum *Julia* altera de majeſtate, cujus fragmenta ſunt in libris juris civilis. Nam ea eſt Auguſti. De lege *de vi* vid. Jul. Paull. Sentent. Rec. V. 26. ap. Schulting. Juris Prudent. Ante-Juſtin. p. 520. ſ.

JULIA *L. Julii Cæſaris*, qui conſul fuit cum P. Rutilio Lupo, bello Sociali A. U. DCLXIII. *de civitate cum Sociis et Latinis communicanda*. pro Corn. Balb. c. 8. Cujus legis hoc caput erat, ut ad eos tantum populos hoc beneficium pertineret, qui fundi (ei legi ſc.) facti eſſent, h. e. ut liberum cuique civitati ſociorum Latinorumque eſſet, utrum vellent hoc beneficio uti, necne? Itaque etiam Heracleinſium et Neapolitanorum multi hoc beneficium repudiabant, h. e. ei legi fundi fieri nolebant. Nam, quemadmodum donatio nullam vim habet, niſi is, cui fit, ei donationi fundus fiat, ſ. uti loquuntur JCti, accipiat donationem. Sic nulla lex Romana, qua beneficium ſociis aliiſque populis tribuitur, rata eſſe poteſt, et ex ea lege beneficio quiſquam uti, niſi eam legem probaverit, h. e. profeſſus ſit, ſe beneficio legis uti velle. Hæc quanquam jam ab aliis, tanquam Grævio, dicta ſunt, tamen placuit repetere, quod in hac formula, *fundi facti ſunt populi*, explicanda etiam nunc errare doctos viros invenio,

JUNIA *de peregrinis*, v. *Penni de peregrinis*.

JUNIA LICINIA, v. *Licinia Junia*.

LAETORIA (pro quo in multis vulgg. Ciceronis libris male eſt *Plectoria*, *Lectoria*, *Pletoria*, ſolenni librariorum aberratione v. Drakenb. ad Liv. XXXIV. 45.) *contra circumſcriptiones adoleſcentum*. de Off. III. 15. vid. Manut. ad Cic. locis infra citatis, Salmaſium ad Capitolinum in Anton. p. 330. et Gruterum ibidem. Ea minorennitatis, ut vocant, anni definiti ſunt. Ea enim cautum eſt, *ne XXV. annis minores ſtipulari poſſent*, auctore Sueton. L. IV. Rhetor. ap. Priſcian. et inter fragmenta Suetonii: unde *Quinavicennaria* Plauto dicitur in Pſeud. I. 3. 68. Hac lege rei privatæ judicium, publicum factum eſt, ut Cic. ait de Nat. Deor. III. 30. Alia ejus capita collegit Heinecc. H. J. C. p 84. in quo non videtur locum in Capitolini Marco inſpexiſſe. Nam V. Cl. dicit, ibi tradi, minoribus petentibus, cauſa cognita, datos curatores e lege hac. Capitolinus dicit: *Curatores datos ex ea propter laſciviam et dementiam*, Antonium autem ſtatuiſſe, *ut omnibus adultis curatores darentur, non redditis cauſis*. Sed dudum ante Heineccium ſparſa legis hujus capita collecta ſunt a Gothofredo ad *l.* 2. *Cod. Theodoſ. de donat.* Tulit *M. Lætorius Plancianus* Trib. Pl. A. U. CCCCXC. cf. doctos viros ad Caii Inſtit. I. 8. de Curationibus.

LICINIA MUCIA, lata a *L. Licinio Craſſo* Oratore et *Q. Mucio Scævola* A. U. DCLVIII. *de civitate, ne quis ſit pro cive, qui non ſit civis*. de Offic. III. 11. pro Balbo 21. 24. pro Cornelio majeſtatis reo, ubi *lex de civibus regundis* dicitur, ad qu. l. v. Aſconius. Licebat autem ex ea lege his, ex quorum civitate erat, qui pro cive Rom. eſſe haberique volebat, eum repetere, quod et lege *Papia* licebat: quod intelligi poteſt e Brut. c. 16. Hanc legem cauſam præcipuam belli Italici fuiſſe tradit Cicero de Off. III. 11. atque hac ſine dubio de cauſa perniciosam appellat in Cornelianæ I. fr. Ceterum de hac lege vid. in primis Balduini Juriſpr. Muc. p. 100. ubi de toto hoc legis genere, quod eſt de civitate, agit.

LICINIA JUNIA, a *L. Licinio Murena* et *D. Junio Silano* Coſſ. A. U. DCXCI.

lata. Lege *Cæcilia Didia* ſancitum erat, ut lex ferenda per trinundinum promulgaretur. Hoc legis illius caput novis ſeverioribuſque pœnis ſanxit *Licinia Junia*, unde utraque lex ſæpe jungitur a Cicerone. Phil. V. 3. pro Sext. 64. ad Attic. IV. 16. II. 9. Vatin. c. 14.

LICINIA *Craſſi* Oratoris, ſimilis *Æbutiæ*, qua cautum eſt, ne ei, qui de aliqua curatione ac poteſtate ferret, collegis, cognatis, affinibus, eam poteſtatem curationemve mandare liceret. Agr. II. 8. pro Domo 20.

LICINIA de *ambitu*, et quidem *de ſodalitiis*, lata Cn. Pompeio et M. Craſſo Coſſ. A. U. DCXCVIII. vid. Argum. Or. pro Plancio. Nam ex ea lege accuſatus eſt a Laterenſe Plancius. Erat autem lex ſeveriſſima, et *editicios judices* concedebat, h. e. eos, quos accuſator edidiſſet, cum in ceteris judiciis, qui præerat judicio, ſortiretur judices, reus et accuſator, quos vellent, rejicerent, quod multo æquius videtur. Sed ſenatus, cujus bona voluntate hæc lex lata eſt, propterea in hac cauſa editicios judices edi volebat, quod exiſtimabat, ſi reo judices ab accuſatore ederentur, accuſatorem eos editurum ex iis tribubus, quas reus largitione devinctas haberet. Ita fore, ut iidem et teſtes et judices eſſent. Neque vero cuiquam melius de largitione facta conſtare poſſe, quam tribulibus. Itaque Cicero Laterenſem reprehendit, qui, cum Plancium ex hac lege accuſaret, non eas tribus edidiſſet, quas maxime clamaret corruptas eſſe, ſed longe alias: ex quo intelligatur, eum non tam legem de ſodalitiis, quam editicios judices ſecutum eſſe. vid. pro Plancio. c. 15. 16. ſeqq. ex quo loco, aut oratione, hujus legis ratio unice cognoſcenda eſt. De hac lege capit etiam P. Manutius locum Cœlii ep. 2.

LIVIAE leges, quarum mentio ap. Cic. de Legg. II. 6. et in Cornelianæ I. fragmentis, ſunt *Livii Druſi* Trib. plebis ſeditioſi A. U. DCLXII. non perlatæ. Tulit autem *frumentariam*, de qua ſupra, *judiciariam*, qua judicia communia eſſent ſenatoribus et equitibus, item *Agrariam* de Coloniis deducendis per Italiam et Siciliam, et alias. Cicero autem loc. cit. dicit has leges et Apuleias Titiaſque *uno Senatus verſiculo* ſublatas eſſe h. e. permiſſa Coſſ. republica, hac formula: Videant Conſules, ne quid detrimenti capiat reſpublica. cf. l. c. c. 12.

LURCONIS lex de *ambitu* lata eſt ab *Aufidio Lurcone*, unde *Aufidia* dicitur, A. U. DCXCII. Piſone et Meſſala Coſſ. quæ qualis fuerit, cognoſcitur ex Ep. ad Att. I. 1.

LUTATIA vel LUCTATIA, lata *Q. Lutatio Catulo* et M. Æmilio Coſſ. A. U. DCLXXV. de *vi*, acerbior *Plotia*, qua ſancitum eſt, ut etiam feſtis diebus ludiſque, quibus judicia nulla erant, (vid. Act. I. in Verr. 10.) de vi quæri poſſet. pro Cœlio c. 1. (ubi Pighius ad A. DCLXIV. legi vult *retulit* pro *tulit*) et 29. Propterea autem adeo ſevere de vi ſancitum eſt, quod eo tempore arma in ipſa urbe verſabantur civilia, adeoque ſeveriſſimis legibus coercenda vis erat. l. c.

MAENIA, lata a *Mænio* trib. pl. A. U. CCCCLXVII. ut patres ante inita a populo ſuffragia fierent auctores ejus rei, quam populus juſſurus eſſet, neque adeo reprehendere comitia, h. e. irrita facere, poſſent. in Bruto c. 14. Ad hanc legem reſpicit Livius I. 17. *Decreverunt, ut, cum populus regem juſſiſſet, id ſic ratum eſſet, ſi Patres auctores fierent, hodieque in legibus magiſtratibuſque rogandis uſurpatur idem jus, vi adempta. Priuſquam populus ſuffragium ineat in incertum comitiorum eventum patres auctores fiunt.* Ceterum lex Mænia confirmavit tantum et repetiit legem *Publiliam* in eandem ſententiam jam A.U.CCCCXIV. a Q. Publilio Philone Dictatore latam. Liv. VIII. 12. vid. Gronov. obſ. I. 25. qui locum illum Ciceronis egregie illuſtrat.

Lex MAJESTATIS, Corn. Sullæ, in Piſon. c. 21. v. *Cornelia de majeſtate*. Præter eam de majeſtate laudantur apud Ciceronem *Apuleia*, *Varia*, *Julia*, de quibus ſuis locis.

MAMILIA de *regundis finibus agrorum* h. e. fundorum; qua conſtitutum eſt, ut in finibus agrorum, quinque pedes in latitudinem relinquerentur, ut Legg. XII. tabb. conſtitutum eſſet, et ſinguli arbitri regendis finibus darentur, cum e Legg. XII. tabb. tres eſſent, ſi de finibus orta controverſia eſſet. de Legg. I. 21. Hunc locum non vidit Cl. Heineccius H. J. C. R. p. 85. 86. ubi pluribus de hac lege (ex Gœſio) diſſerere inſtituit, quod a paucis intelligatur. Nihil igitur de arbitris. Ceterum de hac lege vid. Gœſius ad ſcript. Agrim. p. 339. et in not. p. 182. 191. &c. Primus fragmentum ejus protulit Lipſius Elect. I. 15. Lata eſt A. U. DCXLII.

MAMILIA in Bruto c. 33. 34. In edd. vulgg. eſt *Manilia*, quæ nomina confunduntur ſæpiſſime in libris. Eſt rogatio ea, de qua Salluſt. B. Jug. c. 40. *Inter ea C. Mamilius Limetanus trib. pl. rogationem ad populum promulgat, uti quæreretur in eos, quorum conſilio Jugurtha Senatus decreta neglexiſſet, quique ab eo in legationibus aut imperiis pecunias accepiſſent; qui elephantos, qui perfugas tradidiſſent, item, qui de pace aut bello cum hoſtibus pactiones feciſſent.* Ibi optimi Codd. et plerique habent *Mamilius*; ſed nonnulli tamen *Manillius* et *Mallius*. Item apud Gellium VI. 11. *Mamilius* defendit etiam Pighius Annal. T. III. p. 123. vid. plur. ap. Cortium ad Salluſt. l. c. de nominum illorum confuſione vid. et Gruter. ad Cic. de Or. l. 58. Interpp. ad Liv. XXVII. 35. et mox in *Manilianis* Legg.

MANILIA, a Trib. pl. C. Manilio lata et a Prætore Cicerone defenſa, qua *Pompeio Mithridat. belli reliquiæ perſequendæ traditæ* ſunt. vid. Arg. Orat. pro Lege Manil. Orat. c. 29. Plutarchus in Pompeio. p. 634. ed. Wechel.

MANILIA de *ſuffragiorum confuſione*, pro Mur. c. 23. a *C. Manilio* trib. pl. A. U. DCLXXXVII. lata. Hæc eſt eadem, quæ in Corneliana dicitur, *de libertinorum ſuffragiis*. Ea enim lege, cujus ei auctorem Cornelium fuiſſe dicebat accuſator, ſancitum eſt, ut libertinis in omnibus tribubus ſuffragium eſſet, ut Aſconius in Milonianam prodidit. Ante enim libertini omnes in tribubus quatuor urbanis ſuffragia ferebant, in quas cum reliqua fece conjecti erant a Cenſore Fabio, qui hoc ſalubri inſtituto Maximi cognomen meruit.

MANILIANAE Leges *venalium vendendorum*, in Lib. I. de Orat. c. 58. erant formulæ, quibus uti poſſent in rebus vendendis emendiſque, qui ſe decipi nollent: unde *Actiones* vocantur a Varrone R. R. II. 5. 11. unde et verboſiores fuiſſe diſcimus. Exemplum talis legis eſt apud eundem II. 3. 5. Auctorem habebant *Manium Manilium*, JCtum eum, qui A. U. DCIII. conſul cum L. Marcio Cenſorino fuit. de Scriptura, utrum *Manil.* an *Mamil.* v. Victor. ad Varr. l. c. variant enim libri.

MARIA lata a *C. Mario* trib. pl. eo, qui poſtea ſæpe Conſul fuit. A.U. DCXXXIV. ambitum coercet et libertatem ſuffragii ferendi auget. Juſſit enim *ut pontes anguſtiores fierent*, quos ſuffragium ferentes tranſibant, de Legg. III. 17. ne quis ſcil. inſpicere tabellam poſſet, ne rogare de ſuffragio, aut appellare ferentem. Ea lex, quia potentiæ procerum oppoſita erat, a Cotta et Metello Coſſ. oppugnata SCto eſt, ſed fruſtra. vid. Plutarch. in Mario. p. 407. ed. Wechel.

MEMMIA, quæ ex Orat. pro S. Roſcio laudatur, rectius *Remmia* dicitur, de qua ſuo loco.

MUCIA LICINIA. vid. *Licinia Mucia.*

MILITARES LEGES, pro Flacco c. 32. *Si juſtas inimicitias putabas, cur, cum trib. mil. Flaccus eſſet, in ejus legione miles fuiſti, cum tibi per leges militares effugere liceret iniquitatem Tribuni.* Ap. Lipſium de Re milit. XV. 15. de legibus militaribus agitur, ſed de legibus furti tantum, nihil de ceteris, aut de ea, ad quam reſpexit Cicero. Ea autem hæc fuit, ut, ſi quis forte in ejus tribuni legionem miles allectus eſſet, quem ſibi putaret inimicum, eamque rem plane facere poſſet, ut is, inquam, ex ea legione in aliam tranſire poſſet, ne iniquitati inimici obnoxius eſſet.

NUMMARIA, Cornelii Sullæ. vid. *Cornelia nummaria.*

OTHONIS lex, quæ laudatur pro Murena c. 19. eſt *Roſcia*.

PAPIA, lata a *C. Papio* trib. pl. A. U. DCLXXXVIII. Cotta et Torquato Coſſ. v. Dio Caſſius XXXVII. p. 33. Eam pluribus locis commemorat Cic. pro Archia c. 5. pro Balbo 23. ad Attic. IV. 14. Offic. III. 11. Sanxit, *ut peregrini urbe pellerentur, et ſocii Latini nominis in ſuas civitates redigerentur.* Peregrini ea ætate qui dicti ſint, docet Spanhem. in Orb. Rom. p. m. 363. Hi primo capite legis ex urbe exire juſſi ſunt, ne ſe pro civibus Rom. gererent, quod a multis fiebat, ut olim Gracchorum temporibus a Penno jam ſancitum erat, teſte Cic. de Off. III. 11. qui hanc crudelitatem valde improbat. Alterum caput fuit, ne ſocii Latini Romæ eſſent, ne urbes ſociorum Latin. vaſtæ fierent, quod jam ante A. U. DLXXVI. lex *Claudia* Conſularis rogatu ipſorum ſociorum ſanxerat, neve ſe pro civibus Romanis gererent. v. Liv. XLI. 8. 9. et paulo poſt L. Poſtumius Conſul ut ſervaretur edixerat. ibid. XLII. 10. Itaque ex hac lege Mamertini M. Craſſum quendam repetere ſuſceperunt, a quo tamen incepto poſtea receſſere. pro Balbo c. 23. In hujus legis tempore graviter errat Sigonius, qui eam latam eſſe paulo poſt Claudiam

aït, de J. Prov. III. 1. eumque ſecutus Balduin. Juriſpr. Muc. p. 101. aliique, cum plus centum annis inter utramque interſit. Itaque Cicero de Off. III. 11. a Penno, qui poſt legem Claudiam vixit, et legem ſuam A. U. DCXXVII. promulgavit, peregrinos exterminatos dicit *apud patres noſtros*, *a Papio nuper*. Quidam vero duas leges putant latas a Papio. v. Manut ad Agrar. I. 4.

PAPIRIA, *C. Papirii Carbonis*, qua tulit, *ut eundem trib. pleb. toties creare liceret, quoties populus vellet*. Eam diſſuaſere P. Africanus, Lælius, alii. Nocte ſequente ob hanc legem interfectus eſt. Cic. in Lælio, c. 25. et aliis locis. cf. Epit. Liv. L. CIX.

PAPIRIA, lex tribunitia incertæ ætatis, qua ſancitum eſt, *ne quis ædes aut quamcunque rem, terram, aram, lignum, injuſſu populi conſecraret*. Cic. pro Domo c. 50.

PEDUCAEA *de inceſtu*, de Nat. Deor. III. 30. lata a *Sexto Peducæo* trib. pl. A. U. DCXL. Hanc legem fruſtra audet e legum numero eximere Bohierius ad l. c. cum Cicero diſerte dicat, *rogationem de inceſtu*: quæ verba interpretationem Viri ſummi plane reſpuunt. Nam actio Peducæi in Metellum, de qua hunc locum ex Aſcon. in Milonianæ c. 12. interpretatur, non fuit rogatio de inceſtu, ſed rogatio potius, ut, quoniam Metellus male judicaſſet, extra ordinem judex Caſſius conſtitueretur. Neque hæc rogatio tantum indicat corruptionem humani ingenii, quam illa de inceſtu, ex qua intelligitur, etiam pœnis eſſe homines a tantis ſceleribus abſterrendos.

M. JUNII PENNI trib. pl. temporibus C. Gracchi A. U. DCXXVII. quam tulit *de peregrinis ex urbe ejiciendis*. Hanc legem intermiſſam inſtauravit Papius. v. *lex Papia*. de Off. III. 11.

PHILIPPI lex *Agraria* Off. II. 21. Eſt L. Marcii Philippi, qui legem talem tulit in tribunatu A. U. DCXLIX. ſimilem Gracchanæ. Sed cum ei reſiſterent optimates, facile vinci ſe et antiquari legem paſſus eſt.

PISONIS *de repetundis*. vid. *Calpurnia de repetundis*.

PLAUTIA vel PLOTIA *agraria*, tribunitia incertæ ætatis, ſed paulo ante Flavii rogationem lata, quæ ei ſimilis fuit, auctore Cicerone ad Att. I. 18.

PLOTIA *judiciaria*, cujus mentio pro *Cornelio maj. reo. I.* Lata eſt a *M. Plautio Silvano*, Strabone et Catone Coſſ. A. U. DCLXIV. Ea lege judicia cum equitibus et ſenatoribus communicata ſunt, quod Q. Servilius Cæpio et L. Druſus fruſtra tentaverant. Nam tum e *Sempronia* lege equites ſoli judicabant. vid. Aſcon. ad l. c.

PLOTIA, ejuſdem trib. *de vi armatis hominibus*, ut de ejus capite quæreretur, qui vim feciſſet. Ejus ſæpe mentio apud Ciceronem. v. c. pro Mil. c. 13. ad Fam. VIII. 8. ad Att. IV. vid. Sigon. de Jud. II. 33. Sed ibi graviter errat vir doctus, cum eam legem auctoritate Catuli latam dicit, adeoque duas leges confundit et pro una habet, quæ apud Ciceronem ſæpe diſtinguuntur. Lex *Lutatia Catuli*, de qua ſupra, ſeverior fuit *Plotia*, et ſanxit præterea, ut quibuſcunque diebus, etiam feſtis, quibus nulla exercebantur judicia, de vi quæri poſſet ex *Plotia* lege. Itaque non de *Plotia*, ſed de *Lutatia* capiendus eſt Cicero pro Cœlio ab init. cum legem eſſe dicit, quæ quotidie quæri jubeat de vi armatis hominibus. Ceterum quid ſit *vis*, docet Cicero pro Cæcina. Cœlius ep. 8. Lib. VIII. ſcribit, Sempronium Rufum tuliſſe accuſatori ſuo Tuccio calumniam, eumque reum feciſſe lege *Plotia* de vi.

POMPEIA *judiciaria* lata, ab *Cn. Pompeio* in Conſulatu ſecundo A.U. DCXCVIII. qua lege ſervatur quidem *Aurelia*, ſed hoc adjicitur, ut ampliſſimo ex cenſu, e centuriis, aliter quam ante, judices legerentur. vid. Aſcon. ad Piſonianæ c. 39. Ejus mentio apud Cicer. in Piſon. l. c. Phil. I. 8. Ex his intelligitur, quomodo capienda ſunt Plutarchi verba in Pompeio. p. 350. ed. Wech. *τὰς δίκας περιεῖδεν αὖθις εἰς τοὺς ἱππέας νόμῳ μεταφερομένας*· nempe ita: Non modo non adverſatus eſt rogationi *Aureliæ*, qua equites in ſocietatem judiciorum vocantur; ſed deinde etiam eodem conſulatu confirmavit, lata lege in eandem ſententiam, ſed adjecto capite de cenſu.

POMPEIA *de vi*, eſt *Cn. Pompeii* in tertio conſulatu A. U. DCCI. lata, qua ſancitum eſt, *ut de cæde in via Appia facta extra ordinem quæreretur*. Eam legem cognoſcas licet e Miloniana et Aſconii Argumento.

POMPEIA *de ambitu* ejuſdem *Cn. Pompeii* tertium Conſulis, ad Att. X. 4. qua gravior pœna et breviora judicia conſtituta ſunt. Nam ternæ tantum horæ ad dicendum datæ ſunt, in Bruto c. 94.

PORCIA, *M. Porcii Catonis* Cenſorii, ut exiſtimat P. Manutius, qua cautum eſt, *ne*

quis civem Rom. vinciret, aut verberaret, aut necaret, pro Rab. 4. Verr. V. 63. cf. Liv. X. 9. Sed ſi hæc lex eſt eadem, quæ *de provocatione* laudatur, quod mihi fit veriſimile, quando utrumque ad libertatem civium pertinet, non Catonis eſt ea lex, ſed *Porcii Leccæ* tribuni pl. A. U. DLVI. quod placet etiam Pighio ad h. a. Sigonio, et Ant. Auguſtino. An hæc lex Imperatoribus jus in capita civium ademerit in bello, quæri poteſt. Sed recte negant Sigonius et Dukerus ad Livii Epit. 57.

PUPIA, a *Pupio* quodam trib. pleb. nomen habere videtur. Ejus hæc capita apud Ciceronem reperio. Primum, *ne ſenatus de ulla re toto menſe Januario habeatur, niſi aut perfectis aut rejectis legationibus*, ad Fam. I. 4. cui poſt lege Gabinia adjectum eſt, ut ne Februario quidem, ut ſupra dictum: alterum, *ne ſenatus diebus comitialibus habeatur*, ad Q. Fr. II. 13.

De RELIGIONE lex, quæ ad Att. I. 16. memoratur, eſt *Fuſia*.

REMMIA (pro quo vulgg. edd. *Memmia* habent, quidam etiam *Remniam* dicunt, utrumque male, et repugnantibus Codd. melioribus, cum Ciceronianis, tum Digeſtorum, in quibus de hac lege eſt XLVIII. 16.) Quo auctore et quo anno lata ſit, non conſtat. Hoc ex Cic. pro S. Roſcio Amer. c. 19. intelligi poteſt, fuiſſe oppoſitam impudentiæ calumniatorum, ne ſcil. liceret quemvis vel innocentem impune accuſare, eique moleſtiam creare, ſine cauſa. Ex c. 20. autem colligitur, calumniatorum fronti literam fuiſſe inuſtam. Quæ autem inuri ſolita ſit, de eo non ſatis certo conſtat. Nam etſi valde probabilis eſt eorum opinio, qui K. inuſtam putant, quod ea prima litera eſt vocis *calumnia*, e veteri ſcribendi ratione, quæ *kalumnia* ſcribebat. v. Voſſius Ariſtarch. I. 17: tamen non eſt omni ex parte certa, ſed conjectura tantum nititur; quando nemo vett. eſt ejus rei auctor. Fruſtra ad Paulum provocat Voſſius. Nihil de litera dicit. Hoc pœnæ genus ſuſtulit deinde Conſtantinus M. vid. Menard. ad Cicer. l. c. Extat *Brencmanni* eruditus de hac lege libellus.

De REPETUNDIS leges, quibus tenentur magiſtratus et ſenatores, qui in provinciis, aut propter rem judicandam, contra leges, pecunias cepere. Cic. pro Cluent. c. 37. 54. ſunt *Calpurnia, Acilia, Junia, Servilia, Cornelia, Julia*, de quibus ſuis locis agitur.

ROSCIA *theatralis*, lata a *L. Roſcio Othone* trib. pl. A. U. DCLXXXVI. C. Calpurnio Piſone et Manio Acilio Glabrione Coſſ. fautore equeſtris ordinis. Ea ſancitum eſt, ne quis in quatuordecim gradibus orcheſtræ, in qua ſenatores ſedebant, proximis ſederet, niſi qui eques et equeſtri cenſu eſſet. Itaque ſi quis cenſum decoxiſſet eques, non licebat ei inter equites ſedere. Cic. Phil. II. 18. Nam decoctoribus cujuſcunque ordinis, ut ex eodem loco conſtat, certus locus aſſignatus in theatro erat, neque ſolum his, qui ſuo, ſed etiam qui fortunæ vitio decoxiſſent. In Or. pro Muren. c. 19. bis dicitur lex hæc equitibus dignitatem et voluptatem *reſtituiſſe:* quo verbo utitur etiam Velleius II. 32. (ubi vid. Intt.) Ex quo colligere licet, equites jam antiquioribus temporibus ſeparatim a plebe ſediſſe: niſi quis velit *reſtituere* intelligere, *præſtare*, ut ſæpe eſt in legibus. v. Gloſſ. Nomic. Cod. Theod. in h. v. Ceterum quas turbas hæc lex, Conſule Cicerone, dederit, cum plebi in mentem veniſſet, ſibi eam legem ignominiæ eſſe, et quomodo eæ a Cicerone oratione aliqua, quæ intercidit (ad Attic. II. 1.) compoſitæ ſint. v. ap. Plutarch. in Vit. Cicer. et Plin. VII. 30. ubi v. Harduin. eam ſecuta eſt Lex *Julia* de eadem re. Plin. XXXIII. 2.

RUPILIA Lex apud Siculos dicebatur, quod *decretum* potius dicere more Romano debebant, ut facit Cicero Verr. II. 13. Nam Rupilia lex continebat jura, quæ *P. Rupilius* Prætor victis Siculis de decem legatorum ſententia, ut moris erat, dederat, cum Siciliam in provinciæ formulam redigeret. Ejus ſæpe fit mentio Verrinarum ſecunda et tertia, quod Verres eam in juriſdictione et re frumentaria neglexerat.

De SACERDOTIIS, eſt lex a *C. Licinio Craſſo* lata, ſed non perlata. (vid. *Lex Domitia*) de Amicit. c. 25.

LEGES SACRATAE hæ dici putantur in primis, quæ in monte ſacro A. U. CCLX. ſeceſſione populi facta, latæ ſunt, unde ipſi illi monti nomen hæſit. Liv. II. 33. Earum mentio apud Ciceronem ſæpe, in primis in iis orationibus, in quibus in Clodiam legem, contra ſe latam, invehitur, quod ea legibus ſacratis vim attulerat. pro Sext. 30. pro Domo. c. 17. de Off. III.

31. de Legg. II. 7. &c. Locus in primis illuſtris eſt in Cornelianæ I. fragm p. 482. *Tanta igitur in illis*, (nempe vett. Rom.) *virtus fuit, ut anno XVI. poſt reges exactos, propter nimiam dominationem potentium, ſecederent, leges ſacratas ſibi ipſi* reſtituerent, *duos tribunos crearent, montem illum trans Anienem, qui* hodie *mons ſacer nominatur, in quo armati conſederant, æternæ memoriæ cauſa* conſecrarent. Ad q. l. male Aſconius, in monte ſacro primum *ſacratas* latas, dicit, et verba Ciceronis ſollicitat, ut ex ſequentibus patebit. Leges autem ſacratas apud Livium tres reperimus, ſ. legis ſacratæ in monte ſacro latæ tria capita potius; *ſacratam* enim *legem* dicit, l. c. et *ſacratæ leges* per enallagen pro *ſacrata* dici poſſunt. v. *Leges Titiæ*. 1, *ut Tribuni quotannis quinque de plebe crearentur, qui auxilio plebi adverſus conſules eſſent*: 2, *ut iidem tribuni pl. ſacroſancti eſſent*: 3, *ut ſoli plebeii tribuni fierent*. Sigonius de J. C. R. I. 6. duas alias addit: 1. *ne de capite civis niſi centuriatis comitiis ageretur*: 2. *ne privilegia* h. e. rogationes in homines ſingulos, *ferri liceret*. Et dicuntur ſane ſacratæ leges apud Cic. pro Dom. et pro Sext. Sed capita illius legis ſacratæ fuiſſe, quæ in ſacro monte lata eſt, non videntur. Decepit virum doctiſſimum multoſque alios, quod ſacratas leges a ſacro monte dici, et nullas præterea alias putarunt. Mihi antiquiores hæ duæ leges videntur, et forte, aut capita *legis Valeriæ* de provocatione, aut tamen ab eodem ſigillatim latæ, ac deinde in XII. tabb. tralatæ. Nam lex de provocatione ipſa eſt ſacrata, ut e Liv. II. 8. intelligitur, et illud, de capite civis, diſerte ad legem de provocatione refertur a Dionyſio. L. V. p. m. 334. Leges autem hæ ſacratæ dicuntur propterea, *quod caput ejus, qui contra fecit, conſecratur*. Hæc enim eſt una e tribus ſacrandarum ſanctionum modis, qui apud Ciceronem pro Balb. c. 14. et in Cornel. Fragm. commemorantur. de quibus vide interpretes et Schwarzii Diſſert. de Deteſtatione Sacr. Nam hanc ipſam ob cauſam etiam Tribb. pl. ſacroſancti ſunt, quod ejus caput ſacrum eſt, qui eos violavit, ut e Rabiriana intelligi poteſt. cf. Budæus ad Pandect. p. m. 334. Itaque etiam illa *Valeria Horatia* ap. Liv. III. 55. ſacrata lex eſt. Nam alias *ſacratas leges*, præter eas quinque, quas Sigonius facit, in monte ſacro perlatas, fuiſſe, nemo negare poteſt, qui Livium attente legit. L. III. c. 32. concedunt patribus plebeii de decemviris, modo *ne lex Icilia de Aventino aliæque ſacratæ leges abrogarentur*. Ex quo intelligitur, etiam *Iciliam* ſacratam fuiſſe. L. VII. c. 41. *Lex quoque ſacrata militaris lata eſt, ne cujus militis ſcripti nomen, niſi ipſo volente, deleretur*. Memorat idem *legem ſacratam Volſcorum*, Hetruſcorum, aliorumque populorum, qua milites legebantur. vid. L. IX. c. 39. unde *ſacrati milites*. ibid. c. 40. In eandem ſententiam Perizonius, in Animadverſionibus, de legibus ſacratis tradidit. Eſt locus c. 10. p. 418. Ceterum locus ille claſſicus et præcipuus ex Oratione pro Balbo et Corneliana fugiebat tum ſummum virum: item alter ille Livianus de ſacrata militari. Illud unum addam, *Legem Valeriam* eadem formula ſanciri, qua ſacrata tribunitia, ap. Dionyſ. L. VI. p. 410.

SCATINIA vel SCANTINIA, (mire enim in hoc nomine variant Codd. vid. Ferrar. ad Phil. III. 6.) lata a *Scatinio* trib. pl. A U. dubium quo, *in molles et effœminatos, qui nefanda Venere uterentur*, h. e. aut ipſi muliebria paterentur, aut pueris vim facerent, quibus pœna decem millium nummorum ſtatuebatur; ex qua ſibi inimicos accuſationem minari ſcribit Cœlius ep. 12. cf. Phil. III. 6. Ex eo loco intelligitur, legiſlatorem Aricinum fuiſſe. vid. plura ap. Gravin. Origg. Jur. R. p. 433. ed. nov. inprimis Chriſtium v. Cel. de Lege Scatinia.

SEMPRONIAE LEGES laudantur Phil. I. 7. de quibus legendus Plutarch. in Gracchis.

TIB. GRACCHI *Agraria Sempronia*, ne quis agri plus quam D. jugera poſſideret, quod jam lege *Licinia* Stolonis cautum fuerat, ſed neglectum jam diu: et ut tres viri tributis comitiis crearentur, qui agros dividerent, quos divites præter hunc modum poſſiderent. Lex perlata non eſt. vid. Plutarchum in Gracchis. de motibus agrariis inde a lege Licinia, in primis de *Sempronia*, vid. Appian. B. C. II. 2. 1. p. 604. ed. Toll. Vell. II, 2. Epit. Liv. 58. et ibi Dux. Fragmenta ejus legis habet Gœſius, Scr. Agr. p. 349. Sigon. de A. J. I. II. 2.

C. GRACCHI *Frumentaria*: v. in *Frum. LL.*

C. GRACCHI de *provinciis*. de ea vide Argument. Or. de Provinc. Conſ. ipſamque orationem. Laudatur pro Balbo c. 27. ad Fam. I. 7. pro Domo c. 9. Ex ea provinciæ

magiſtratibus nondum creatis a ſenatu decernebantur: idque præcipuum ejus caput fuit. De ea capio etiam illa verba Verr. III. 6. *Vectigalibus cenſoria locatio conſtituta eſt, ut Aſiæ lege Sempronia.* Hotomannus aliter.

C. GRACCHI *de libertate Civium Rom.* qua cautum eſt, ne de capite civis Romani injuſſu populi Rom. judicaretur. Idem jam *XII. Tabb.* ſancitum erat, et *Valeria* ſ. *ſacrata lege*, in monte ſacro, ut Sigonio placere vidimus, pro Rab. c. 4. Verr. V. 63. Catil. I. 11. IV. 5.

C. GRACCHI, *ne quis judicio circumveniretur.* pro Cluentio c. 56. ei ſucceſſit Cornelia *de falſo*, ut ex eodem loco intelligi poteſt, quem vide.

SEMPRONIA C. Gracchi *judiciaria*, judicia a ſenatu ad equites tranſtulit. v. *Lex Aurelia.* Appian. Bell. Civ. I. p. 618. edit. Toll.

SERVILIA, *C. Servilii Glanciæ* prætoris, A. U. DCLIII. quo ipſo anno interfectus eſt. Alii annum XLVIII. ei tribuunt: ſed errant, quod eo anno in magiſtratu non fuit. *De repetundis* fuit, acerbior ſuperioribus. Sanxit, ut reus poſt primam actionem comperendinaretur, cum antea, ex lege Acilia liceret, ſemel cauſa dicta, pronuntiare, niſi ampliarent judices. Verr. I. 9. ſæpe apud Ciceron. laudatur, v. c. pr. Rab. P. 1. 4. Capita hujus legis e ſcriptoribus veteribus collegit Sigonius de Judiciis II. 27. ubi etiam extat inſigne fragmentum ex P. Bembi muſeo editum. An ſit prior *Acilia* poſteriorve, vide in *Acilia.*

SERVILIA ejuſdem *Glauciæ, de civitate*, eodem anno A. U. DCLIII. lata, quod, ut mihi videtur, ſtatuerat, omni ratione equitum et plebis benevolentiam captare. Hujus quæ vis fuerit, ex Or. pro Balbo c. 24. intelligi poteſt. Nempe, ſi quis e ſociis Latinis ſenatorem reum feciſſet, iſque condemnatus eſſet, ei ut civitatis jus tribueretur, eumque inter cives locum is occuparet, quem condemnatus habuiſſet.

SERVILIA *Q. Servilii Cæpionis, judiciaria*: quam ſuaſit populo Craſſus. Brut. 43. 86. de Orat. II. 55. pro Cluent. 51. lata ab eo in Conſulatu A. U. DCXLVII. Sanxit enim, ut judicia, quæ XVII. annis ante, lege *Sempronia*, a Senatu ad equites tranſlata eſſent, utrique ordini communia eſſent. Sed eam legem aut non perlatam, aut paulo poſt abrogatam fuiſſe, ex Sigonii ſententia, inde intelligitur, quod paulo poſt idem tulit M. Livius Druſus, et quidem incaſſum. vide *Leges Livias.* Sed certiori argumento decidi ea res poteſt. C. Servilius Glaucia dicitur ap. Cic. in Bruto certo conſulatum, anno poſt præturam, quod lege rogaverat trib. pl. Saturninus, A. U. DCLIII. conſecuturus fuiſſe, niſi interfectus eſſet, quod equeſtrem ordinem beneficio legis obſtrinxiſſet. Qua autem alia potuit, niſi *judiciaria?* Nam altera *de repetundis*, nihil ad commoda equitum, qui hoc genere legum non tenentur. Itaque certiſſimum puto, Serviliam Cæpionis Servilia Glauciæ abrogatam eſſe, et, quæ communicata cum Senatu judicia erant, ea ſolis equitibus reſtituta eo ipſo anno, quo illam alteram *de repetundis* tulit, qui eſt decimus annus a *Servilia* Cæpionis. Huc pertinet illud, quod in reliquiis Or. pro Scauro commemoratur, cauſam Cæpionis e *Servilia* lege accuſati de repetundis, ad equites actam et judicatam eſſe.

SILVANI et CARBONIS. vid. *Carbonis et Silvani.*

SUMPTUARIA *Julia.* vid. *leges Julias.*

TABELLARIAE quatuor ſunt; de quibus vid. Cic. de Legg. III. 16. in Lælio c. 12.

1) GABINIA, a tribuno plebis *Q. Gabinio* homine ignoto et ſordido A. U. DCXIV. lata, *ut, in magiſtratibus creandis, non voce cives, ſed tabellis, uterentur*, ut libere ſuffragia, ſine inimicitiarum metu, ferre poſſent; unde Cic. Agr. II. 2. tabellam, *vindicem tacitæ libertatis*, vocat.

2) CASSIA, *L. Caſſii Longini* trib. pl. A. U. DCXVI. (qui ſcopulus reorum in Prætura dictus eſt, cujuſque ob ſeveritatem, judices ſeveri dicti ſunt Caſſiani) *de populi judicio*, ut Cicero vocat de Legibus l. c. Ea lege ſancitum eſt, *ut tabellæ etiam in judicio populi adhiberentur, præterquam in judicio perduellionis.* conf. pro Sextio c. 48. Sed in hac lege intelligenda mihi videntur multi docti homines non ſatis vim verborum percipere. Nam ita video fere accipere hanc legem, ut de his judiciis lata ſit, quæ in Comitiis populi fiant, quod dicatur *de populi judicio*; quod eſt falſum. Nam in his etiam judiciis tabellæ adhibentur, quæ *a ſelectis judicibus* exercentur, atque id ex *lege Caſſia* factum, atque ante, voce pronuntiatum eſſe puto; quod etiam poſtea ſanxit

INDEX LEGUM.

Lex Cornelia, de ſententia ferenda, ut liberum eſſet reo, poſtulare. pro Cluent. c 20. Decepit doctos homines vox *populi*; neque intellexerunt, *populi judicia* dici, non ſolum ea, quæ ab univerſo populo in comitiis aguntur, ſed omnia *publica*. h. e. in quibus *cauſæ publicæ*, aut *crimina publica*, quæ vocantur, judicari ſolent, tanquam de repetundis, de ambitu, de vi, de majeſtate &c. Hæc autem judicia *populi judicia* appellantur, primo, quia olim ipſe populus exercuerat, cum poſtea, quæſtionibus perpetuis A. U. DCIV., adeoque ante *legem Caſſiam*, conſtitui cœptis, omnia a ſelectis judicibus exercerentur, præter unum *perduellionis judicium*, quod lege excipitur, et uſque ad *legem Juliam de vi*, populi univerſi fuit. v. Hotom. ad Verr. 1. 5. et Orat. pro Rabir. Per. deinde, quia juſſu, legibus populi, et loco populi, a judicibus adminiſtrabantur. Cic. Verr. V. 48. *Quo confugient ſocii? - - ad populum Romanum confugient? facilis eſt cauſa populi. Legem enim ſe ſociorum cauſa juſſiſſe et vos ei legi cuſtodes ac vindices præpoſuiſſe dicet.* Hæc tenenda ſunt tironibus, cum legunt, quæ Sigonius de Judiciis L. III. c. 1. 2. de *populi judicio* dixit. Neque enim ſatis diſtincte rem tradidit, et ea tempora, quibus omnes cauſæ publicæ ad populum agebantur, ſolæque controverſiæ privatæ ad magiſtratum ſine conſilio judicum agebantur, ab his diſtinxit, quibus publicæ cauſæ omnes ad judices ſelectos, præter unum perduellionis crimen, actæ ſunt. Nam et peculatus et majeſtatis cauſæ, quas populo proprias fuiſſe dicit, ad judices actæ ſunt. vid. v. c. Act. I. in Verr. c. 13. Inprimis clarus locus eſt Verr I. 42. *Cornelia teſtamentaria, nummaria, ceteræ complures: in quibus non jus aliquod novum populo conſtituitur, ſed ſancitur, ut, quod ſemper malum facinus fuerit, ejus quæſtio ad populum pertineat.* Atqui hæ cauſæ ap. ſelectos judices actæ.

3) PAPIRIA *C. Carbonis* trib. pl. A. U. DCXXII. lata eſt, eaque ſancitum, ut in legibus jubendis et antiquandis populus tabellis uteretur.

4) COELIA. A. U. DCXLVI. lata eſt, eaque cautum, ut quod unum judicium lege *Caſſia* exceptum eſſet, perduellionis, id quoque tabellas cum reliquis judiciis communes haberet. Cauſam hujus legis ferendæ hanc habuiſſe dicitur apud Ciceronem, ut opprimeret C. Popilium inimicum. de Legg. III. 16.

TERENTIA *Frumentaria*. vid. *Frumentariæ*.

TESTAMENTARIAE, *Cornelia*, *Furia*, *Voconia*: de quibus v. ſuis locis.

THORIA, *Agraria*, *Sp. Thorii* trib. pl. A. U. DCXLVI. qua ſancitum eſt, ne quis, qui agrum publicum in Italia a certo tempore poſſideret, vectigal penderet publicanis. in Brut. c. 36. Sp. Thorius agrum - - vectigali levavit. Appianus de bello Civ. L I. c. 623. de hac lege ita: Βόριος (leg. Θόριος) δημαρχῶν εἰσηγήσατο νόμον, τὴν μὲν γῆν μηκέτι διανέμειν, ἀλλ᾽ εἶναι τῶν ἐχόντων, καὶ φόρους ὑπὲρ αὐτῆς τῷ δήμῳ κατατίθεσθαι, καὶ τάδε τὰ χρήματα χωρεῖν εἰς διανομὰς — ſc. τῷ δήμῳ &c. Cautum eſt etiam ea lege de paſcuis nonnihil, ut colligere licet e Cic. de Or. II. 70. Ejus duo fragmenta inſignia edidit Sigonius de Ant. J. I. L. II. c. 2.

TITIA, quæ pro Muren. c. 8. laudatur, Pighio ad A. CCCCLXXXVIII. videtur eſſe *C. Titii* trib. pl. qui illo anno legem tulit, de quæſtorum numero duplicando, et provinciis quæſtoriis ſortiendis, e SCto. qua opinione nihil ſe probabilius a quoquam dici vidiſſe, ait Grævius ad h. l.

TITIAE leges, quæ de Legg. II. 6. dicuntur, ſunt *Sext. Titii*, ſeditioſi tribuni A. U. DCLIV. Tulit *agrariam* legem. v. Cic. de Or. II. 11. Titia, quæ memoratur de Legg. II. 12. ſine dubio eſt ejuſdem. Nam eodem modo, ut c. 6. jungitur *Liviis*. Atque ex eo loco mihi fit veroſimile, *Titias leges* per enallagen dici pro *Titia lege*.

TRIBUNITIA Lex, dicitur ſæpiſſime, quod omnes ſciunt, quæ a tribuno lata eſt; ſed illud neglexerunt omnes, quos vidi, animadvertere, *Tribunitiam legem* dici etiam eam, quam Pompeius tulit, *de Tribunis reficiendis poteſtate priſtina*, quam iis Corn. Sylla ademerat. Act. I. in Verr. c. 16. *Vident adhuc poſt* legem tribunitiam (quam ſc. Pompeius tulit) *unum ſenatorem vel tenuiſſimum eſſe damnatum.* Sic *judicium Junianum* ſignificare poteſt non ſolum, quod exercuit, cui præfuit Junius, et ſic eſt in Cluentiana; ſed etiam quod fuit de Junio, in quo reus fuit Junius, ut ſæpe judicia apud Ciceronem a reis vocantur. v. c. judicium Verris, Cluentii.

TULLIA, a M. *Cicerone de ambitu* lata A. U. DCXC. memoratur in Vatin. 15. pro Sext. 64. pro Mur. c. 32. ſ. ex quo loco accuratius cognoſcere hanc legem licet. Nam ambitus genera ab Sulpitio objecta

Murenæ commemorantur et refelluntur. Pœna etiam acerbior ea conſtituta eſſe dicitur, quæ in Calpurnia fuit, nempe exilium idque decem annorum, ut tradit Dio Caſſ. XXXVII. p. 42. Morbi quoque excuſationi pœna conſtituta eſt &c. v. pro Mur. c. 23.

VALERIA Agr. III. 2. pr. S. Roſc. 43. L. I. de Legg. &c. eſt *L. Valerii Flacci* Interregis A. U. DCLXXI. qua L. Cornelium Syllam dictatorem creavit, tulitque, ut omnia, quæ feciſſet, rata eſſent, poſſetque impune, quem vellet, indicta cauſa interficere.

VARIA, lata eſt a *Q. Vario Hybrida* trib. pl. A. U. DCLXII. de majeſtate; qua ſancitum eſt, ut quæſtio haberetur de iis, quorum opera conſiliove ſocii contra populum Rom. arma ſumpſiſſent. Nam eo anno Coſſ. L. Julio Cæſare et P. Rutilio Lupo ortum eſt bellum in Italia, quod Sociale, Marſicum, et Italicum appellatur. Hujus legis frequens mentio ap. Ciceron. v. c. pro Mil. c. 36. in Brut. c. 56. 89. Quæſt. Tuſc. II. 24. &c. Sed in loco poſtremo Boherius, Vir ſummus, intelligi vult aliam legem Variam *de inceſtu*: quod Valerius M. III. 7. M. Antonium de inceſtu accuſatum tradit, eumque locum huc retulere interpretes. Sed temporum ratio facile arguit hanc ſententiam. Cicero dicit ſe *vidiſſe* Antonium pro ſe dicentem cauſam lege Varia. At accuſatio de inceſtu facta eſt anno quæſturæ provincialis, quam Pighius refert ad A. U. DCXL. quo Cicero natus nondum erat. Neceſſe igitur eſt, ut idem poſt etiam accuſatus ſit de majeſtate e lege Varia, cum Cicero jam forum attigiſſet

VATINIA, *P. Vatinii* Trib. pl. A. U. DCXCIV. conſule Cæſare lata, *de repetundis*; ut repetundarum judicio liceret alterna conſilia rejicere, unde ipſa *lex de alternis conſiliis rejiciendis* dicitur in Vatin. c. 11. *Conſilia* ſunt judices omnes, quos prætor ſortitus eſt; eos omnes ex hac lege ſemel rejicere licet reo, ſemel accuſatori; cum antea nonnullos tantum rejicere liceret ex eodem conſilio utrique, quorum loca ſubſortitione prætoris replebantur. *Alterna conſilia rejicere* ergo eſt idem ac *alterius rejicere conſilia*: ut Verr. II. 13. *cum alternæ civitates rejectæ eſſent*; pro alternis, ſemel ab accuſatore, ſemel ab reo.

VATINIA ejuſdem tribuni, qua Cæſari, cui jam lege *Sempronia* de provinciis Senatus Galliam ulteriorem attribuerat, etiam citerior cum Illyrico et tribus legionibus ſtipendiiſque in quinquennium data eſt, in Vatin. cap. 12. De hac lege etiam capiendus locus videtur c. 15. ubi reprehendit Cicero Vatinium, *quod ſua lege factus ſit legatus Cæſaris in Gallia.* Nam quod Manutius putat, legem ab eo latam, ut legati provinciales a populo crearentur, nullo idoneo teſtimonio demonſtrari poteſt.

VATINIA alia rogatio, ſed non perlata, memoratur in Vat. c. 9. ſ. qua latum eſt, ut quæſtio haberetur de iis, quos L. Vettius, qui in ſenatu confeſſus eſſet, ſe cum telo fuiſſe et Cn. Pompeium occidere voluiſſe, participes illius conſilii fuiſſe diceret.

de VI leges, *Plotia* et *Lutatia.*

VIARIA lata a *C. Curione*, Paulo et Marcello Coſſ. A. U. DCCIII. de *viis muniendis*, non diſſimilis Agrariæ Rulli. Cœlius ep. 6. Ad hanc ferendam legem quid Curionem impulerit, docet Appianus B. C. L. II p. 732. ed. Toll. Nempe quod ære alieno oppreſſus pecuniam acceperat a Cæſare, ne ſibi in tribunatu adverſaretur. Hanc mercedem ne fruſtra accepiſſe et Pompeianis aliqua ratione adverſari videretur, quod facile intelligebat, eos huic legi repugnaturos eſſe: Εἰσηγεῖτο βαρυτάτας ὁδῶν πολλῶν ἐπισκευάς τε καὶ κατασκευὰς, καὶ αὐτὸν ἐπιστάτην αὐτῶν ἐπὶ πενταετὲς εἶναι; quæ verba ſimilitudinem ejus cum *Servilia Agraria Rulli* ſatis demonſtrant. Sed fortaſſe etiam eadem ornamenta poteſtatis, eandem poteſtatem in provinciis dedit, quam *lex Servilia.* Ex ep. ad Att. VI. 1. &c. mihi videtur colligi poſſe, conſtitutum fuiſſe vectigal ærario ſolvendum, in vehicula, eſſeda, rhedas, lecticas, equos, &c. quibus in itineribus uterentur, ut ea pecunia in viis muniendis conſumeretur. Nam cum Vedius Ciceroni obvius factus eſſet cum duobus eſſedis et rheda, equis juncta, et lectica et familia magna; horum cauſa dicit Cicero, Vedio ſolvendum ex lege Curionis, ſi perferatur, ſeſtertia centena. Id vectigal ſimile fuiſſet ex parte ei, quod nos dicimus, *Geleite*, quod in vias muniendas impenditur, hoc certe ſub titulo exigi ſolet. Quidam hanc legem male *Vivariam* aut *Vinariam* aut *Vineariam* appellant. v. Contarenus de Frum. Larg. c. 9. Lipſ. El. I. 8.

VILLIA, v. *Annales.*

VOCONIA, lata a *Q. Voconio Saxa* Trib. pl. A. U. DLXXXIV. ſuadente Catone.

Eſt *teſtamentaria,* de mulierum hereditatibus: qua ſancitum eſt, ut, *qui poſt A. Poſtumium et Q. Fulvium Cenſores cenſus eſſet, ne heredem virginem, neve mulierem, faceret.* Cic. in Verr. I. 42. neve mulier legati nomine plus caperet, quam heres. ibid. 43. Eadem lex laudatur pro Balbo c. 8. de Fin. II. 17. de Senect. c. 5. *Cenſi* e Voconii mente ſine dubio erant *cives,* quod nemini licebat deferre ad Cenſorem rem ſuam, niſi qui civis Rom. eſſet. Sed in hoc verbo calumniabantur, qui rem ſuam ad uxorem aut filiam transferre cuperent. Nam cum illis temporibus, lex cenſus Serviana, de vendendis incenſis non acerbe aut ſevere ſatis ſervaretur, et multi cives Rom. incenſi eſſent, (cauſas vid. ap. Perizon. libro mox memorando p. 129.) hi, qui feminam heredem facere volebant, rem ſuam in cenſum non deferebant, et propterea ſe lege Voconia teneri negabant, quod incenſi eſſent. Atque hac calumnia verbi *cenſus* eludebant legem, Prætoribus facilibus in re dura. Nam ex Verrinæ l. c. intelligi poteſt, prætores ante Verrem omnes ex hac calumnia decreviſſe, et hereditates hoc modo ad filias mulieresſque tranſire potuiſſe. Qui autem cenſi erant, adeoque legem eludere calumniando non poterant, heredem fiduciarium faciebant, h. e. qui hereditatem cerneret quidem, ſed deinde filiæ, aut cuicunque teſtator voluiſſet, redderet, ſi honeſtus eſſet. Nam ſi quis perfidus negabat ſe hereditatem filiæ redditurum, cogi non poterat. v. de Fin. II. 17. De hac lege multi, in primis Balduinus, ſed omnium optime Jac. Perizonius in Diſſ. de lege Voconia, qui primus hujus legis vim accurate perſpexit.

INDEX

GEOGRAPHICUS.

A.

ABDERA, urbs Thraciæ, craſſo cœlo, Democriti patria. Roma Abdera ad Att. IV. 16. dicitur, propter ſtuporem ſenatorum. v. Ind. Gr. ἀβδηριτικόν. Unde *Abderites*, de Nat. Deor. I. 23.

ABYDUS, oppidum Troadis, ad Helleſpontum, e regione Seſti.

ACARNANIA, pars Græciæ verſus occidentem ad mare Ionium inter Ambracium ſinum et Acheloum fluvium.

ACHAEI et ACHIVI, populi Græciæ, proprie qui Achaiam incolunt in Peloponneſo.

ACHAICUS, Act. I. in Verr. 2.

ACHAIA, provincia Romana, Peloponneſum et Græciam proprie ſic dictam cum circumjectis inſulis continens. Proprie pars Peloponneſi, iſthmo vicina.

ACHERINI, L. III. in Verr. 43. Siciliæ populus, exiguæ civitatis, ſed ignotæ veteribus auctoribus. Itaque Cluverus Sic. Ant. II. 2. vocem vitiatam putat, et, probante Harduino, legendum conjicit *Scherini* a *Schera*, urbe Siciliæ mediterraneæ verſus ſeptentrionem, inter Hypſam et Crimiſſum fluvium. Ap. Silium VIII. 269. memoratur *pubes liquentis Acheti*, pro quo Dan. Heinſius ſcribebat, *Pubes ingentis Acheti*; qui ipſe fluvius aut locus ignotus eſt: unde illud nomen varie tentatur. *Pubes Acheti* poſſunt dici *Achetini*. Et fortaſſe ſic ſcripſit Cicero. Sed nil definio. Ceterum ſemel hîc dixiſſe ſufficiat: Non valere hanc rationem, qua in hujuſmodi nominibus Geographi et Critici ſæpe utuntur: *Hoc nomen in nullo alio auctore occurrit, ergo vitiatum eſt, et in notum nomen mutandum.* Quis enim contendat, omnia loca exigua et obſcura Siciliæ, aut cujuſcunque regionis, memorata eſſe Geographis antiquis, aut aliis auctoribus. Si nil variant MSS. meliores, aut ipſa ratio manifeſte vitium lectionis convincit, nil tentandum. Sic judicat etiam Drakenb. ad Liv. VIII. 12.

ACMONENSES, pr. Flacc. 15. incolæ *Acmoniæ* Phrygiæ magnæ. In Hieroclis Synecdemo ἀκμῶνα dicitur. ad q. l. v. Weſſelingius, V. C. Alia eſt *Acmonia* Daciæ Trajani.

ACRADINA, vel *Achradina*, in Verr. lib. IV. 53. pars Syracuſarum.

ACRAGIANAE, v. *Agragianæ*.

ACRONOMA, ad Att. XIII. 40. locus incertus. Pithœus in margine libri ſui ſcripſit *ſaxa Acherontia*, quod, ſive ex ingenio, ſive ex libro eſt, non abſurdum puto. Nam *Acherontia urbs* Apuliæ in alto ſaxo jacebat, unde *nidum Acherontiæ* appellat Horatius.

ACTIUM, urbs et promontorium Acarnaniæ prope ſinum Ambracium, pugna inter Octavium et Antonium nobilitatum.

ACTIUM CORCYRAE, ad Att. VII. 2. Locus inſulæ Corcyræ, cui inſulæ nomen adjicitur, ne cum Actio Acarnaniæ confundatur.

ACULANUM, ad Att. XVI. 2. putant eſſe idem cum *Æculano*, quod eſt oppidum in Hirpinis. Sed Manutius negat, locum ſanum eſſe, et conjicit *Herculanium*, quod non longe abeſt a Pompeiano. pro *Æculanum* dicitur et *Eclanum*, in Itinerar. Anton. ubi vid. Weſſelingium. conf. Gœſii Ind. in ſcript. R. Agr.

ADRIANUM MARE, ad Att. X. 7. quod vulgo *Adriaticum* dicitur. Sic etiam dicitur in Piſonem, et apud Horatium.

ADRAMITENUS, Or. p. Flacc. 13. ſi vera lectio eſſet, eſſet ab Adramitis,

parte Sabæorum, in Arabia felici. vid. Bochart. G. S. P. I. L. II. c. 13. Sed non eſt dubium, quin, auctoribus doctis viris, legendum ſit:

ADRAMYTTENUS, ab Adramytteo ſ. Adramyttio, nobili Myſiæ urbe in maritima ora.

ADRUMETUM, pro Flacc. oppidum Africæ propriæ, Byzacenæ provinciæ caput. Sed non eſt dubitandum, quin cum Grævio recipiendum ſit e Camerarii, Urſini, Sylvii conjectura *Adramyttium*. Quid enim *Adrumetum* Africæ ad Prætorem Aſiæ ejuſque legatum? Ceterum in nomine *Adramyttii* ita variant veteres libri, ut non mirum, ſi hujuſmodi error in Ciceronem irrepſit. v. Duker. ad Thucyd. V. 1. et Weſſeling. ad Anton. Itin. p. 335.

AEDUI, populi in Gallia Lugdunenſi.

AEGAEUM MARE, inter Aſiam et Europam; hinc Græciam Macedoniamque, illinc Cariam et Ioniam, adluens.

AEGINA, inſula in ſinu Saronico, inter inſulas Græciæ minores, circa Peloponneſum.

AEGINETAE, de off. III. 11. incolæ inſulæ Æginae.

AEMILIA, ad Fam. X. ep. 30. Via in Gallia Ciſpadana a Placentia ad Ariminum, ita dicta, quia ab Æmilio Lepido ſtrata eſt.

AENARIA, ad Att. X. 13. inſula oppoſita Campaniæ, quæ et *Pithecuſa* dicitur. Bochart. G. S. P. II. L. I. c. 33. mavult *Enaria* ſcribi ab *enaribus*, i. e. ſimiis, quod et Salmaſio placebat, reprehenſo a Voſſio ad Melam. p. 519. qui a fodinis ærariis dictam putat. Plinius H. N. III. 6. a figlinis doliorum Pithecuſam dictam putat.

AENUS, ex emend. Turnebi Adverſ. XX. 28. pro Flacco 14. Thraciæ urbs antiquiſſima, Homer. Il. δ. 520. laudata, ad oſtium orientale Hebri. Locis de hac urbe a Cellario G. A. T. I. p. 1061. allatis addendus hic Plinii H. N. XVII. 4. *Vites aduri - - Ænos ſenſit admoto Hebro.* Pro *Æno* ap. Ciceronem olim lectum *Æmo*, et inde *Hæmo*, non eſt mirum; cum facilis confuſio ſit. In Actis Concil. Conſtantinop. II. Coll. 8. p. 240. ſubſcribit Paulus epiſcopus *Æmorum* pro *Æniorum*. v. Weſſeling. ad Hierocl. p. 634. ubi plures de auctore urbis ſcriptores laudantur.

AEOLIA, regio Aſiæ minoris maritima, quæ a Lydia uſque ad Helleſpontum, atque Propontidem adeo, pertinet.

AEQUI, populi Latii Sabinis et Marſis confines.

AEQUIMELIUM, de Div. II. 17. locus Romæ, ſic dictus, quod Melii domus ibi æquata ſolo eſt. Liv. IV. 16.

AESERNIA vid. *Eſernia*.

AETNENSES, in Verr. III. 18. ad montem Ætnam, populi urbis *Ætnæ*. Gr. αἰτναῖοι, qui occurrunt in nummis. v. Gotham Nummar. V. 4.

AETOLIA, pars Græciæ inter Acarnaniam et Locrin et ſinum Corinthium; unde *Ætoli*.

AGERENSIS ager, Or. de Leg. Agrar II. 19. in Aſiæ regione fuit, quæ a P. Servilio Iſaurico imperio Rom. adjuncta eſt; ſi quidem ſana lectio eſt. Sed Turnebus, Grævius, aliique legi volunt: *Sagalaſſenſis* vel *Agalaſſenſis*, a Sagalaſſo, urbe Piſidiæ, in ea regione, quam ſub Rom. poteſtatem Servilius redegit.

AGRAGIANAE ſ. *Acragianæ portæ*, Tuſc. V. 23. portæ Syracuſarum, quæ imminebant viæ, quæ Agrigentum ferebat.

AGRIGENTUM, in Verr. lib. II. 26. oppidum Siciliæ, in maritima ora verſus meridiem. Dicitur *Acragas et Agragas*, de Græco. Ejus urbis accuratiſſima deſcriptio eſt ap. Polybium L. IX. p. 779. ed. Gr. Unde.

AGRIGENTINI, in Verr. II 50.

AGRINAE, in Piſ. c. 37. ſunt populi Theſſaliæ. Sed pro Gen. *Agrinarum* Turnebo *Agrianum* placet, cujus populi mentio ap. Liv. XXVIII. 5. ubi v. Sigon. et Gron. item ad XXXIII. 18. *Agriarum* mallem, ſi quid mutandum. Nam propius accedit ad vulgatum, et eſt idem populus. v. Stephan. in ἄγριοι.

AGYRIUM, in Verr. III. 27. oppidum Siciliæ prope fl. Symæthum.

AGYRINENSIS, in Verr. II. 9. III. 18. &c.

ALABANDUM, ſ. *Alabandus*, de Nat. D. III. 15. urbs Cariæ prope flumen Mæandrum. Unde.

ALABANDEIS, ad Fam. XIII. ep. 56. qui eſt pluralis Græcus ex *Alabandeus* (ἀλαβανδεὺς) quod eſt in Brut. 95. ex quo male quidam fecere *Alabandæus*. item: *Alabandenſes*.

INDEX GEOGRAPHICUS.

ALBA, ad Att. VIII. 12. eſt Alba Fucentis, ad Lacum Fucinum, colonia Rom. in Marſis. Nam ea eſt non procul Sulmone, cui l. c. a Cicerone jungitur. conf. IX. 6. et ibi Malaſp.

ALBANA, Or. pro lege Agrar. II. 34. vicus, vel forum Capuæ, ubi unguentarii venales merces habebant.

ALBANA *aqua*, de Div. I. 44. eſt lacus Albanus in Latio prope Albam Longam ab Aſcanio conditam, de qua Liv. I 3.

ALBANUM, ad Att. IV. 11. prædium Pompeii in agro prope Albam Longam.

ALBANUS *mons*, nomen habet ab Alba Longa. In eo quotannis feriæ Latinæ celebrabantur a Rom. et Latinis in memoriam fœderis, olim inter eos icti. Curatio ſacri erat Conſulum. vid. de Div. I. 11. pro Milone *Albani tumuli* dicuntur.

ALBANUS *lacus*, de Div. I. 44.

ALBENSES, ad Herenn. II. 28. Varro de L. L. VII. p. m. 91. *Cum duæ ſint Albæ, ab una dicuntur Albani, ab altera Albenſes.* nempe ab ea, quæ eſt ad lacum Fucinum.

ALENTINUS, vid. *Halentinus.*

ALETRINAS, Or. pro Cluent. 16. ab oppido Aletrio Latii in Hernicis.

ALETRINENSIS, pro Corn Balb. 22.

ALGIDA, Or. 45. terra, circa Algidum montem et urbem in Latio

ALIFANUS ager, Or. de Leg. Agrar. circa Aliſas, oppidum Samnitium, inter Venafrum et Sabati confluentem, ſupra lævam Vulturni ripam.

ALIPHERA, ad Att. VI. 2. urbs maritima Achaiæ.

ALLIENSIS, ad Att. IX. 5. ab Allia fluvio, ad quem infelix cum Gallis pugna facta, de qua Liv. L. V. 38. unde *Allienſes dies* dicti infelices, nefaſti.

ALLOBROGES, populi Galliæ Narbonenſis : quorum caput *Geneva.*

ALSIUM, ad Att. XIII. 50. oppidum in ora Etruriæ.

ALSIENSE, ep. 6. ad Fam. lib. IX. prædium dictum ab Alſio.

ALYZIA, ep. 2. ad Fam. Lib. XVI. oppidum Acarnaniæ, citra Leucaden a Patris Italiam verſus.

AMALTHEA, ad Att. I. 13. villa Attici in Epiro, cujus ſæpe mentio fit.

AMALTHEUM, ad Att. I. 16. gymnaſium in Amalthea fuiſſe videtur. vid. ind. Græcum.

AMANUS, ad Fam. II. ep. 10. Mons Ciliciæ a Tauro procurrens et ejus quaſi ramus, ab oriente Ciliciam claudit, et a Syria dirimit.

AMANIENSIS, ad Fam. lib. II. ep. 10. incolæ montis Amani in Cilicia.

AMANTIA, Phil. XI. 11. oppidum in ora Illyricana.

AMBRACIA, ad Brut. 6. urbs Theſprotiæ in Epiro, ad ſinum Ambracium. Unde,

AMBRACIOTA, Tuſc. Q. I. 34.

AMERIA, municipium in Umbria. Unde *Amerini.*

AMESTRATINUS, in Verr. lib. III. 39. V. 51. ab Amaſtra ſ. Ameſtrato oppido Siciliæ, mare verſus, ad Haleſum fluvium.

AMISUS, Leg. Man. 8. oppidum nobile Ponti.

AMPHICTYONES, de inv. II. 23. commune Græciæ concilium, cujus ſæpe mentio apud Demoſthenem. v. van Dalen Diſſ. de Concilio Amphictyonum.

AMPHILOCHIA, in Piſon. 40. ager circa Argos, Amphilochorum urbem in Acarnania.

AMPSANCTUS, de Div. I. 36. Lacus peſtilentis vaporis in Hirpinis. de quo vid. Virgil. Æn. VII. 565. ſqq. et ibi Interpretes.

ANAGNIA, dives urbs in Hernicis. Virgil. Æn. VII. 684. Unde,

ANAGNINI, Philip. II. 41. et

ANAGNINUM, ad Att. XII. 1. prædium in agro Anagniæ.

ANCON, ad Att. VII. 11. eadem quæ vulgo *Ancona*, urbs maritima in agro Piceno. Ancon autem eſt uſitatius veteribus. v. Oudendorp. ad Cæſ. B. C. I. 12. hinc

ANCONITANUS, Or. pro Cluent. 14.

ANDRIA Terentii, ab Andro Cycladum inſula.

ANIO, fluvius Sabinorum.

ANIENSIS, ad Fam. VIII. 8. tribus ruſticanæ nomen.

ANTILIBANUS, mons ſupra mare Sidonium, qui cum Libano, cui exadverſum ſitus eſt, ubique fere æqualibus disjunctus ſpatiis, Cœleſyriam complectitur. ad Att. II. 16. v. Strabo L. VI. p. 1096.

ANTIOCHIA, ad Att. V. 18. caput Syriæ. Hinc *Antiochinus.* Phil. XI. 7.

ANTIUM, urbs veteris Latii ad mare, ce-

lebris olim re navali, templo Fortunæ et Sortibus, de quibus in utroque de Divinat. libro. Hinc dicuntur

ANTIATES, ad Att. II. 6.

AONIUS, ad Att. V. 21. ab Aonia i. e. Bœotia.

APAMEA, ad Att. V. 16. urbs Phrygiæ majoris ad Marſyæ et Mæandri confluentes. De hac ſemper intelligendus eſt Cicero, cum de ea in Epiſtolis loquitur, quæ ipſi, Ciliciæ Proconſuli, attributa fuit.

APOLLONIA, ad Brut. 2. urbs Macedoniæ maritima, literarum ſtudiis nobilis.

APOLLONIENSIS, in Verr. III. 43. ab Siciliæ oppido Apollonia.

APOLLONIS, pro Flacco 21. oppidum Lyciæ, quæ et Apollonidea et Apollonidia dicitur. Unde,

APOLLONIDIENSIS ſ. *Apollonidenſis.* ad Q. Fr. I. 2. c. 3.

APENNINUS, mons Italiam, veluti dorſum, pæne totam percurrens, laudatur v. c. de Or. III. 19. Phil XII. 11.

APPIA, ad Att. II. 12. via celeberrima et Regina viarum, uti Statius appellat, Roma Capuam, et Capua Brunduſium ferens, ab Appio Cæco Cenſore ſtrata magnifice. Liv. IX. 29.

APPIANI, ad Fam. III. ep. 7. incolæ oppidi *Appiæ* in Phrygia. Laudantur etiam apud Plinium, et ipſa ἀπία ſ. potius ἀππία in Hieroclis Synecdemo p. 668.

APPII FORUM v. *Forum Appii.*

APULIA, pars Græciæ magnæ extrema, unde *Apuli* dicuntur.

AQUILEIA, oppidum et Colonia in regione Tranſpadana in Venetis.

AQUINUM, urbs Latii novi, unde *Aquinates* dicuntur.

ARCADIA, regio Peloponneſi mediterranea.

ARCANUM, ad Att. V. 1. et multis aliis locis, in primis ep. ad Q. Fr. fuit prædium Q. Fratris prope Minturnas.

ARADUS, ad Att. IX. 9. urbs Phœnices in inſula parva, continenti juncta.

ARDEATES, ab *Ardea,* Latii urbe.

AREOPAGUS, ad Att. V. 11. mons ubi Mars judicatus erat; deinde judicium Athenienſium; unde *Areopagitæ,* de Div. I. 25.

ARETHUSA, celeber fons Siciliæ ad Syracuſas: de quo vid. Intt. ad Virg. Eclog. X. et Ovid. Metam. V. 567. ſqq.

ARGENTEUS FLUVIUS, ep. 34. ad Fam. lib. X. in Gallia Tranſalpina ad Forum Julium.

ARGENTEUS PONS, ad Fam. X. 34. locus vel vicus cum ponte in fluvio Argenteo.

ARGI, urbs Argolidis. Unde

ARGIUS, Tuſc. Q. I. 47. *Argia Sacerdos.*

ARGIVUS. Brut. 13.

ARGOLICUS, de Fin. V. 18.

ARGILETUM, ad Att. XII. 32. mons urbis Romæ, ubi Cicerones domum aut tabernas habuiſſe videntur; uude *Argiletanus,* ad Att. I. 14.

ARGINUSAE Off. I. 24. inſulæ tres prope Leſbum, ad quas Lacedæmoniorum dux Callicratidas ab Athenienſibus in bello Peloponneſiaco victus eſt.

ARICIA, oppidum Latii ſub Albano monte.

ARIMINUM, Umbriæ oppidum, trans Apenninum ad mare ſitum. Unde,

ARIMINENSES, in Verr. Lib. I. 14.

ARMENII, populi Aſiæ.

ARNIENSIS, de Lege Agrar. II. 29. tribus Rom. et Regio Etruriæ.

ARPI, ad Att. IX. 3. oppidum Apuliæ.

ARPINUM, ad Att. II. 11. urbs Italiæ et municipium, duobus civibus C. Mario et M. Cicerone nobilitatum, unde *Arpinates* dicuntur: et *Arpinas,* ad Att. I. 6. V. 1. de prædio.

ARRETIUM, ad Fam. XVI. ep. 12. oppidum Etruriæ, unde *Arretini* dicuntur. pro Cæcina c. 33. pr. Mur. 24. &c.

ARTEMITANI, ad Att. I. 19. Sed legendum videtur cum Græviana *Arretini. Artemita* enim nulla eſt in Italia, quod conſtet.

ASCULUM, Brut. 46. oppidum in Agro Piceno, quod et *Aſclum* dicitur et ap. Hieroclem ἄσκλος. unde pro Syll. 8. *Aſculani.*

ASPENDUM, in Verr. Lib. I. 20. urbs Pamphyliæ.

ASSORINUS AGER, in Verr. Lib. III. 18. circa *Aſſorum,* Siciliæ oppidum inter Agyrium et Ennam, Verr. IV. 44.

ASSYRIA, pars Aſiæ majoris, ultra Tigrin, unde *Aſſyrii* dicuntur.

ASTURA, ad Fam. VI. ep. 19. ad Att. XII. 40. flumen Latii, in quo inſula ejuſdem nominis, ubi Ciceronis villa.

ASTYPALENSIS, de N. D. III. 18. ab

Aſtypalæa inſula maris Cretici, unde rectius dicitur *Aſtypalæenſis* quam *Aſtypalenſis* et ſic eſt in Daviſiana.

ATANDRIUS ſ. ANTANDRIUS, ad Qu. Frat. I. 2. c. 2. ab oppido Myſiæ *Atandro* ſ. *Antandro*, ut Strabo appellat, et vulgo laudant; idque rectius videtur Cel. Weſſelingio ad Hieroclem p. 661. qui ἄτανδρος habet.

ATELLA, de Lege Agrar. II. 31. oppidum Campaniæ inter Capuam et Neapolim. Dicitur *Atellanum* municipium, ad Q. Fr. II. 14. et *Atellanius verſus*, de Div. II. 10. e fabula Atellana.

ATHAMANUM GENS, in Piſon. 40. populus Athamaniæ, regionis Græciæ, de cujus ſitu diſputant, aliis ad Illyricum, aliis ad Theſſaliam, aliis ad Ætoliam, ad Epirum denique aliis referentibus.

ATHOS, mons Macedoniæ, a Xerxe perfoſſus. de Fin. II. 34.

ATINAS, ad Att. XV. 3. ager circa *Atinam*, urbem Latii.

ATLAS, mons Mauritaniæ Tingitanæ in Africa altiſſimus.

ATTALENSES, Or. de Leg. Agrar. I. 2. II. 19. populi *Attaleæ*, urbis Lyciæ, quanquam alii alio referunt.

AULIS, Tuſc. Qu. I. 48. portus Bœotiæ ad Euripum, unde claſſis Græcorum Trojam profectura ſolvit.

AURELIA VIA, Phil. XII. 9. per maritima Etruriæ ducens Piſas verſus, vel ad illas, ut ex Peutingeriana tabula et Itinerar. Anton. intelligitur, in quibus etiam tractus ejus commemoratur.

AURELII GRADUS, pro Flacco 28. v. *Aurelium tribunal*.

AURELIUM TRIBUNAL, in Piſon. 5. nomen habet, incertum a quo Aurelio: exſtructum ſaxo, cum vulgo lignea et mobilia tribunalia magiſtratuum eſſent, circumdatumque gradibus, qui inde *Aurelii gradus* dicuntur. Ceterum e locis Ciceronis, in quibus tribunalis Aurelii et graduum Aureliorum mentio fit, intelligi poteſt, ibi verſari ſolitam fuiſſe multitudinem hominum plebeiorum et perditorum, inter hos etiam Judæos.

AVENTINUM, ad Att. XII. 32. mons urbis Romæ, in quo Cicerones domum aut tabernas habuiſſe videntur.

AVERNUS, Tuſc. Quæſt. I. 16. Lacus in Campania peſtilens.

AXIA, Cæcin. 7. caſtellum in agro Tarquinienſi.

B.

BAIAE, locus amœniſſimus in Campania, prope mare, et frequens hominibus, qui eo propter aquas calidas veniebant.

BALEARICUS, de Divin. I. 2. a Balearibus inſulis, prope Hiſpaniam. Cognomen Metelli.

BARGYLETAE, ad Fam. XIII. ep. 56. incolæ Bargyli, oppidi in Caria: Gr. βαργυλιῆται. Unde *Bargylietæ* malunt ſcribi Viri docti. v. Duker. ad Liv. XXXVII. 17.

BAULI, Lucul. 40. villa Hortenſii inter Lucrinum lacum et Baias in Campania.

BELLOVACI, populi in Gallia Belgica.

BENEVENTUM, oppidum Samnitium. Unde,

BENEVENTANUS, Verr. I. 15.

BESSICA gens, in Piſon. 34. in Thracia.

BIDIS, Verr. II. 22. oppidum tenue Siciliæ, non longe a Syracuſis. Unde,

BIDINUS, Verr. II. 22.

BITHYNIA, regio Aſiæ minoris, in ora Pontica.

BLANDENONA, ad Q. Frat. II. 15. nomen urbis prope Placentiam, ut ex ipſa epiſtola intelligitur, cujus nulla in reliquis omnibus libris mentio. Sed corruptum nomen videtur. P. Manutio legendum videbatur: *Laude, nonis*. *Laus* enim eſt oppidum prope Placentiam. In Itinerario Antonini p. 272. occurrit *Blandona*. Sed nec loca conveniunt, nec illud ipſum nomen a ſuſpicione corruptionis liberum eſt.

BOEOTIA, regio Græciæ, Euripo, Attica, Phocide, et Locride, cincta. Unde *Bœotius*, Div. II. 26.

BONONIA, urbs Galliæ Ciſpadanæ.

BORIA vel BOREA, ad Attic. XVI. 4. urbs Africæ, forte ad promontorium *Boreum* in Cyrenaica, ad Syrtim majorem. Plin. V. 4. Procopius περὶ τῶν κτισμάτων VI. 2. memorat urbem *Borium*, ultimam Pentapoleos verſus occidentem, quæ et memoratur in Itin. Anton. p. 66. ubi vid. Suritam. et Cel. Weſſeling.

BOSPORUS, Mur. 15. fretum, quod Pro-

pontidem et Pontum Euxinum committit. A quo dicuntur.
BOSPORANI, L. Man. 4. populi ad Boſporum Aſiatici.
BOVIANUM, Cluent. 69. oppidum Samnitium.
BOVILLAE, ad Att V. 13. oppidum non procul a lacu Albano ad viam Appiam, ad quod Clodius a Milone interfectus eſt, quam cædem Cicero *pugnam Bovillam* vocat. ap. Front. de Colon. p. 103. eſt etiam *Bovilla.*
BOVILLUS adj. ad Att. V. 13.
BOVILLANA vicinitas, pro Planc. 9.
BOVILLANUS FUNDUS, ad Q. Fr. III. 1. c. 2. ab ignobili loco in Arpinati, non Bovillis illis, quæ ſunt ad Appiam.
BRUNDUSIUM, oppidum in Calabria, portu in primis nobili, e quo trajectus in Græciam.
BRUTII, populi magnæ Græciæ.
BULLIENSES, in Piſon. 40. ſine dubio a *Bullide* Macedoniæ (proprie Illyriæ) urbe et Cæſari de B. C. III. 40. memorata, unde F. Urſinus reſcribebat, *Bullidenſes*, ut habet idem Cæſar l. c. c. 12. item Plinius major. IV. 10. Phil. XI. 11. dicitur *Byllis.* ad Fam. XIII. 42. *Bulliones.*
BUTHROTUM, oppidum Epiri, in quo Atticus domum habuit.
BUTHROTUM, ad Att. IV. 8. adjective.
BYLLIS, Philip. XI. 11. oppidum in ora maritima Macedoniæ, ſ. Illyriæ, quod et *Bullis* dicitur: unde in libris *Bullienſes* ſ. *Bullidenſes* et *Byllidenſes*. vid. Var. Lect. ad Cæſ. de B. C. III. 12. 40. et viros doctos ad Liv. XXXVI. 7. inpr. Drakenb. ad XLIV. 30.

C.

CAESENA, ad Fam. XVI. 27. oppidum in Gallia Ciſpadana Senonum.
CAICUS, Flacc. 29. amnis Myſiæ.
CAIETA, ad Att. I. 3. portus celeber Italiæ, ad mare inferum, prope Formias, ubi erat Ciceronis Formianum. Caſaubono h. l. et ep. 4. videbatur *Caieta* pro Ciceronis Formiano dici. Nihil opus, ſi locum inſpexeris. Expoſita dicit ſigna in portu Caietano, ſeque miſſurum, qui pro vectura ſolveret et auferret ſigna.
CALACTA, in Verr. III. 43. oppidum Siciliæ poſt Haleſam. unde *Calactini*, Verr. III. 43.
CALATIA, ad Att. XVI. 8. urbs agri Campani.
CALES, ad Att. VII. 14. oppidum mediterraneum Campaniæ.
CALENUM municipium, Agrar. II. 31. idem oppidum.
CALENUS, ad Att. VIII. 3. intellige, *ager*, circa Cales.
CALPE, ad Fam X. 32. mons prææltus Hiſpano litori ad fretum Gaditanum adjacens, de quo Plin. III. 1. Ad id fuit urbs ejuſdem nominis, ut contra Bochart. Geogr. S. L. I. c. 34. oſtendit Cel. Weſſeling. ad Itin. Ant. p. 406. quæ dicitur *Carteia* hodie, ut docet Valeſ. ad Exc. Peireſc. p. 72.
CAMERINUM, ad Att. VIII. 12. oppidum in montibus, qui Picenum ab Umbria dirimunt. De variationibus, quæ in hoc nomine occurrunt ap. Veteres, v. Gœſii Ind. Geogr. in Scr. R. A.
CAMERS AGER, pro Syll. 19. circa oppidum Camerinum.
CAMERTIUS, pro Corn. Balb. 20.
CANDAVIA, ad Att. III. 7. regio montibus aſpera, quæ ab extrema Epiro ad Macedoniam uſque pertinebat.
CANNAE, Tuſc. Qu. I. 37. vicus Apuliæ, clade Rom. bello Punico II. nobilitatus.
CANUSIUM, ad Att. VIII. 11. urbs Apuliæ, unde *Canuſinus*, ad Att. I. 13.
CAPENA PORTA Romana, a qua via Appia ducebatur. ad Att. IV. 1. origo nominis dubia eſt.
CAPENAS, ad Fam. IX. 17. Agr. II. 25. a *Capena* oppido Etruriæ inter Veios et Tiberim in ripa ſitum, quod apud Frontinum et *Capenus* dicitur p. 121.
CAPITINA, in Verr. III. 43. intell. *urbs. Capitium* eſt urbs mediterranea Siciliæ.
CAPPADOCIA, ad Att. V. 18. et propria quidem, regio Aſiæ inter Taurum et Antitaurum, propinqua Ciliciæ.
CARACHIUM, ad Brut. Ger. 3. locus ignotus veteribus Geographis et reliquis auctoribus. Urſinus et Ortelius conjiciebant legendum, *Dyrrhachium.*
CARIA, Or. 8. regio Aſiæ minoris, a qua *Caricæ* dicuntur ſc. ficus, quod optimum genus eſt.
CARINAE, ad Qu. Fr. II. 3. locus urbis Romæ, ubi Cicero ædes habebat ab avis hereditate acceptas.

INDEX GEOGRAPHICUS.

CARTEIA, ad Att. XV. 20. urbs Hiſpaniæ Bæticæ ad promontorium Calpen, de qua vid. Cellar. G. A. T. I. p. 69. ſqq. de ejus ſitu diſputant Hiſpani. Cel. Weſſelingio ad Ant. Itin. p. 407. videtur eſſe, quæ hodie *Rocadillo.*

CASILINUM, ad Att. XVI. 8. urbs agri Campani, Colonia Romana ad Vulturnum. unde *Caſilinenſes,* de Invent. II. 57.

CASINAS, Agrar. II. 25. III. 4. ager circa *Caſinum* oppidum Latii in Volſcis.

CASSIA VIA, Philipp. XII. 9. per mediam Etruriam ducebat: media inter Flaminiam et Aureliam. Nomen habet a *Caſſio,* incertum quo.

CASSINAS, fundus, Philipp. II. 40. M. Varronis, de quo vid. de R. R. III. 5. prope *Caſinum,* unde *Caſinas* et *Caſſinas* fit. Quanquam et *Caſſium* pro *Caſinum* invenitur ap. Frontin. l. c. p. 134. pro quo tamen forte legendum *Caſſinum.*

CASTULONENSIS ſaltus, ad Fam. X. ep. 31. in Hiſpania Tarraconenſi prope urbem *Caſtulonem* ad ripas Bætis ſitam.

CATINA, in Verr. II. 75. urbs Siciliæ. unde *Catinenſes,* Verr. II. 49.

CAUCASUS, Tuſc. II. 10. mons Aſiæ, Iberiam et Albaniam a ſeptentrione claudens.

CAUDIUM, de Offic. III. 30. oppidum Samnii, a quo *furcæ Caudinæ, pax Caudina* dicuntur, item *Caudinum prœlium,* Cato 12.

CAUNII, ad Q. Fr. I. 1. 11. cives *Cauni,* de Div. II. 40. urbis Cariæ maritimæ, ubi et eſt *Cauneus. Ficus Cauneæ* in magno pretio in Italia erant. vid. l. c. ſunt enim Caricæ optimæ. Fruſtra Gron. ad h. l. malebat *Cauniæ,* item Duk. et Drakenb. ad Liv. XXXIII. 20. nam utrumque rectum eſt, ut *Alexandria* et *Alexandrea:* et e *Cauneus (Cauneas)* melius intelligitur omen *(cave ne eas)* quam e *Caunius.* De urbe *Cauno* dignus eſt qui conferatur Cel. Weſſeling. ad Hieroclis ſynecdemum p. 685.

CELTIBERI, Tuſc. II. 27. populi Hiſpaniæ Tarraconenſis, a

CELTIBERIA, Phil. XI. 5. regione Hiſpaniæ Tarraconenſis.

CENTURIPAE, Verr. IV. 23. oppidum Siciliæ XII. m. p. ab Ætna, ut eſt in Itiner. Anton. p. 93. Sed ibi eſt *Centuripa,* quod Weſſelingio neutrum pl. videtur. Recte. Nam ſic Strabo L. VI. pag. 417. ed. Almel. *κεντόριπα κεῖνται,* et ſic ſæpius. Hinc

CENTURIPINUS, in Verr. II. 58.

CEOS, ad Att. V. 12. inſula celebris e Cycladibus; dicitur et *Cea.* patria Simonidis.

CEPHALEDUM, in Verr. II. 52. oppidum Siciliæ. De nominis varia ſcriptura et terminatione vid. Interp. ad Strab. L. VI. l. c. et Weſſeling ad Ant. It. p. 92. Hinc *Cephaleditani,* in Verr. II. 52.

CERAMICUS, ad Att. I. 10. locus celeber Athenis duplex, alter in urbe, alter extra urbem, cujus ſæpiſſime apud Græcos mentio. De utroque docte ſcripſit Meurſius in libello de *Ceramico Gemino,* qui extat Theſ. Gronoviani T. IV.

CHALCEDONIUS, a *Chalcedone* urbe Bithyniæ.

CHALCIDICUS EURIPUS, de Nat. D. III. 10. fretum inter Eubœam et Græciam continentem, quod nomen habet a *Chalcide,* Eubœæ urbe, ſepties die ac nocte reciprocans de vulgari fama. Plin. II. 97. Mela II. 7. ad q l. vid. Voſſium p. 510. 511. inpr. Liv. XXVIII. 6. qui illius freti naturam breviter ſed accurate deſcribit.

CHAONIA, ad Att. VI. 3. regio Epiri.

CHERRONESUS, ad Brut. 2. eſt Thraciæ Cherſoneſus, unde

CHERRONENSES, in Piſon. 35.

CHERSONESUS, ad Att. VI. 1. Taurica.

CHIUS, inſula Aſiatica, ad oram occidentalem, in qua urbs cognominis; unde *Chii,* pro Arch. 8.

CHRYSAS, in Verr. IV. 44. fluvius Siciliæ per Aſſorinorum et Agyrinorum agrum fluens.

CIBYRA, in Verr. IV. 13. oppidum, quod ab aliis ad Piſidiam, ab aliis ad Phrygiam refertur: quia eſt fere in confinio. Hinc

CIBYRATAE, in Verr. IV. 13. ad Att. V. 21. qui venatus ſtudioſi et periti erant, pantheraſque capiebant, unde *Cibyratæ pantheræ.* Item

CIBYRATICUS, ad Att. V. 21. et aliis locis.

CIMBRI, pro L. Manil. 20. populi Germaniæ in Cherſoneſo ab Albis oſtio in ſeptentrionem longe procurrente, quæ Cimbria ab iis dicitur, hodie *Jutland.* De iis, eorum migratione et bello cum Rom. accurate egit Cellarius Diſſ. de Cimbris et Teutonis, inter Diſſ. Acad. p. 488.

CIMMERII, Lucul. 19. ſunt populi fabuloſi Italiæ ab oppido *Cimerio*, quod ad Baianum et Avernum ſinum fuiſſe dicitur. Fabula eſt ap. Homer. Odyſſ. λ. Ab iis *Cimmeriæ tenebræ* dicuntur.

CINGULUM, ad Att. VII. 11. oppidum in Piceno, belli civilis Cæſariani tempore ædificatum a T. Labieno. Sed fuit præterea aliud *Cingulum*, quod *Florentinum* dicitur, ut ab hoc *Piceno* diſtinguatur.

CIRCEII, ad Att. XII. 19. urbs cum promontorio Veteris Latii, ſubjecta Pomtinæ paludi.

CITTIAEUS, a *Cittio*, Cypri urbe.

CITARINI, in Verr. III. 43. Cluverius legendum cenſet, *Cetarini*, a *Cetaria*, urbe Siciliæ inter Segeſtanorum emporium et promontorium. Et ſic eſt ap. Plin. III. 8. Græv. ad l. c.

CIVARO ad Fam. X. ep. 23. locus in finibus Allobrogum, ſi lectio recta eſt. Nam Mſſ. quidam habent *Cujaro:* unde Scaliger, Sirmondus, et alii legi volunt *Cularo*, quæ eſt *Gratianopolis*, hodie *Grenoble:* quos bene ſequitur Grævius. Vulgatam defendit Dionyſ. Salvagnius Boeſſius: ſed ei reſpondit Valeſ. Notit. Gall. p. 165. et poſtea pluribus et accuratius Bimardus de originibus Cularonenſibus in Muratorii Theſ. Nov. Inſcr. T. 1.

CLARIUS Br. 51. a *Claro* urbe Colophoniorum.

CLASTIDIUM, Tuſc. Qu. IV. 22. vicus Galliæ Ciſalpinæ.

CLATERNA, ad Fam. XII. ep. 5. oppidum Lingonum in Gallia Ciſpadana, juxta amnem ejuſdem nominis.

CLAZOMENAE, Tuſc. I. 43. urbs Ioniæ.

CLITERNINUS, ad Fam. IX. 22. a *Cliterno*, Æquorum oppido.

CNIDUS, pro L. Manil. 12. urbs Cariæ, unde *Cnidius*, in Verr. IV. 60. &c.

CNOSII, de Legg. I. 5. incolæ urbis *Cnoſi* in Creta.

COBIOMACHUS, pro Font. 5. vicus ignobilis inter Toloſam et Narbonem.

COCYTUS, de Nat. D. III. 17. fluvius ap. inferos.

COELIMONTANA PORTA, in Piſon. 23. Romana porta, dicta a *Cœlio* monte, in cujus clivo erat.

COLCHIS, regio ad litus orientale Ponti Euxini notiſſima, cujus populi *Colchi*.

COLLATIA, Agrar. II. 35. oppidum Latii non procul ab urbe Roma.

COLOPHON, urbs Ioniæ celebris, unde *Colophonii*.

COMENSIS, ad Att. V. 11. a *Como* ſ. *Novocomo*, colonia Tranſpadana Galliæ Ciſalpinæ.

COMMAGENE, ad Fam. VIII. 10. pars Syriæ, Amano monti et Euphrati interjecta: unde *Commagenus*, ad Qu. Frat. II. 12.

COMMORIS. ad Fam. XV. ep. 4. vicus vel caſtellum Ciliciæ in Amano monte.

CONSENTINI, de Fin. B. I. 3. cives oppidi *Conſentiæ* in mediterranea Bruttiorum.

CORCYRA, inſula nota Græca a parte occidentali, cujus populi *Corcyræi*.

CORDUBA, urbs in Hiſpania ulteriori ſ. Bætica.

CORFINIUM, ad Att. VIII. 3. &c. municipium in Pelignis, cum bello Italico, tum civili Cæſaris nobilitatum. v. Cæſ. de B. C. L. I. unde *Corfinienſis* ad Att. VIII. 5.

CORINTHUS, urbs Achaiæ, ad Iſthmum ſ. a Mummio deleta et a Jul. Cæſare inſtaurata: a qua dicuntur *Corinthia vaſa*, Roſc. Amer. 46. Tuſc. II. 14. et *Corinthium æs*, ad Att. II. 1. &c. factitium, e variis metallis artificioſe miſtum et ante Corinthum a Mummio deletam notum. v. Dukerus ad Flor. II. 16. Bochartus Hieroz. II. 6. 16. Forte poſt eam dirutam primum Romæ innotuit, cum in præda Corinthia ſigna et vaſa ex hujuſmodi ære facta Romam perlata eſſent.

CORIOLANUS, ad Att. IX. 10. a *Coriolis* urbe Latii ad viam Appiam.

CORYCUS, ad Fam. XII. 13. oppidum Ciliciæ.

COSANUM, ad Att. IX. 6. ager urbis *Coſæ* in Etruria.

COUS, in Verr. IV. 60. ab inſula *Co*, inter Aſiaticas ſita ad oram occidentalem, in qua urbs eodem nomine.

CRABRA AQUA, Agrar. III. 2. aquæ ductus Romæ ex agro Tuſculano ad urbem deductus: ſed poſt Tuſculanis aqua Crabra relicta ſub Auguſto. v. de ea Frontin. de Aquæduct. n. 9.

CRANNON, de Or. II. 86. urbs Theſſaliæ: melior ſcriptura eſt *Cranon*, ut docet Drakenb. ad Liv. XXXVI. 10. qui et h. l. ſic ſcribi tradit in Cod. Trajectino.

CRETA, inſula Græca inter Ægæum et Cyrenaicum mare.

CRETES, Tuſc. II. 14. incolæ Cretæ.

CRODUNUM, pro Fontei. 5. pro quo alii *Crodimum* legunt: locus fuit obſcurus in provincia Gallia, forte non procul Toloſa.

CROMMIU-ACRA, ad Fam. XII. ep. 13. promontorium Cypri, κρομμύου ἄκρα Gr. contra Anemurium, promontorium Ciliciæ. v. Victor. ad h. l.

CROTON, ad Att. IX. 19. urbs in Brutiis: unde *Crotoniatæ*, de Invent. II. 1.

CRUSTUMINA tribus Planc. 16.

CUMAE, urbs Campaniæ; unde *Cumani*, incolæ urbis, et *Cumanus* ager, Agr. II. 31.

CUMANUM, ad Att. IV. 10. prædium Pompeii prope Cumas.

CUMANUM, Acad. I. 1. prædium Varronis.

CURES, ad Fam. XV. ep. 20. urbs Sabinorum princeps, unde *Cures Sabinæ* dicuntur.

CYBIRATAE, v. Cibyratæ.

CYBISTRA, ad Fam. XV. ep. 2. 4. oppidum Cappadociæ.

CYDNUS, flumen Phil. II. 11. in Cilicia.

CYMAEUS FUNDUS, pro Flac. 20. ad *Cymen*, Æoliæ oppidum.

CYPRUS, inſula Aſiatica e regione Ciliciæ aſperæ, unde Ciceronis provinciæ Ciliciæ attributa erat.

CYRENAE, pro Planc. 5. urbs Cyrenaicæ regionis in Africa, unde *Cyrenæus*, Tuſc. Qu. I. 43. et *Cyrenaicus*, Lucul. 42.

CYRRHESTICA, ad Att. V. 18. pars Syriæ, confinis Ciliciæ, nomen habet a *Cyrrho* urbe. Plin. V. 23. quæ non confundenda eſt cum *Cyrrho* Macedoniæ, a qua *Cyrrheſtica Minerva* dicitur, quod in ea urbe templum Minervæ Alexandri M. juſſu exſtructum eſt. vid. Diodor. Sic. L. XVIII. p. 584. ſed ibi pro ἐν κύρνῳ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ſc. templum exſtrui juſſit, legendum, auctore Weſſelingo ad Itiner. Hieroſ. p. 606. ἐν κύῤῥῳ. Inde autem, ut hoc addamus, cultus migravit in Syriam, ubi templum *Cyrrheſticæ Minervæ* memorat Strabo L. XVI. p. 1090. Ipſa urbs *Cyrrhus* Syriæ ab altera Macedoniæ nomen traxiſſe videtur, ut plures aliæ urbes Syriæ cognomines urbibus Macedoniæ et Theſſaliæ invenias, quod iis Theſſali et Macedones ſuarum urbium nomina tribuere. v. Voſſius ad Melam. p. 448.

CYZICUM et CYZICUS, urbs Myſiæ minoris, ad Propontidem, ſ. Helleſponti. Nam in Hieroclis Synecdemo Cyzicus Helleſponti metropolis eſt, quemadmodum v. c. Lampſacus, quod ap. Cic. Verr. I. 24. oppidum in Helleſponto dicitur, quod ab aliis ad Myſiam refertur. v. in *Helleſpontus*. In bello Mithridatico nobili obſidione inclaruit, et hoc nomine ſæpe apud Ciceronem commemoratur. Inde *Cyzicenus*.

D.

DALMATIA, regio Europæ, Illyrico et Mœſiæ confinis.

DANAI, Græci, a Danao.

DARDANI Sext. 43. incolæ Dardaniæ, quæ eſt pars Mœſiæ ſuperioris, Illyrico et Macedoniæ finitima.

DELUS, inſula celebris propter Latonæ partum, et religionem, in mari Ægæo, unde *Deliacus* Orator. 70. et *Delius*, de Divin. I. 54. *Deliaca vaſa*, Roſc. Am. 46. Verr. IV. 1. *Deliaca ſupellex* Verr. II. 72. v. Harduin. ad Plin. XXXIII. 11.

DELPHI, urbs Phocidis.

DELPHICAE MENSAE, Verr. IV. 59. genus abaci, vel menſæ e marmore, quod primum Delphis factum et inventum. Plin. XXXIV. 5. ubi v. Harduin. add. Ruben. Elect. I. ult. Salmaſ. ad Jus R. et A. c. 23.

DENSELETAE, in Piſon. 34. Thraciæ populi; etiam *Denteletæ* dicuntur.

DERTHONA, ad Fam. XI. ep. 10. urbs Liguriæ, inter Genuam et Placentiam ſita, Colonia Romanorum.

DIANIUM, in Verr. Lib. I. 34. V. 56. oppidum in Hiſpania Bætica maritima, dictum a Diana, præcipue ibi culta.

DIONYSIPOLITAE, ad Q. Fr. I. 2. c. 2. pro quo Urſinus, *Dionyſopolitæ*, a *Dionyſopoli* Phrygiæ urbe, quæ ad Ciceronis provinciam Ciliciam pertinuit, de qua loquitur Cicero.

DODONA, urbs Epiri, in cujus querceto templum Jovis et oraculum, quod dicitur *Dodonæum*, de Div. I. 1.

DOLOPES, populi Epiri.

DOMITIA VIA, Or. pro Font. 4. in Gallia provincia, quam nomen tuliſſe putat Hotomannus a Cn. Domitio, qui Pro Coſ. cum Gallis et Allobrogibus bellum geſſit.

DORES, populi Græciæ, in Ætolia, a

Doro filio Hellenis, qui terram illam primus occupavit.

DORYLENSES, pro Flacc. 17. incolæ oppidi *Dorylæi*, quod erat in Phrygia.

DREPANITANUS, in Verr. II. 57. a *Drepano* Siciliæ oppido et promontorio.

DYMAEI, ad Att. XVI. 1. a *Dyma* urbe Achaiæ, in quam Pompeius bello piratico magnum numerum piratarum locaverat, ut, quoniam ea urbs mediterranea eſſet, a rapinis maritimis abſtraherentur.

DYRRHACHIUM, celebris urbs in Illyrico, ad mare, unde in Italiam trajectus erat.

E.

ECBATANA, L. Manil. 4. *Mediæ* caput, quod Tigranes Rex Armeniæ tenebat. Armenii enim Medis aliquot provincias eripuerant, atque cum his etiam Ecbatanam, totius Mediæ caput. v. Græv. ad h. l. multa de hac urbe lectu digna habet Bochart. Geogr. S. P. I. L. III. 14. ubi inter alia docet, nomen habere a diverſicoloribus pinnis ſeptem murorum, quibus cincta fuit.

EDISSA, in Verr. lib. V. 34 urbs Siciliæ cum portu, cujus nemo præter Ciceronem mentionem fecit. Sed Cluverius ex conjectura legit, Grævius autem e Codd. Mſſ. Franc. et Reg. reſtituit, *Odyſſeæ*, quæ urbs fuit ad promontorium Odyſſeum poſt Pachynum in auſtrali latere. Sed Bochartus Geogr. S. P. II. L. I. c. 29. oſtendit, *Ediſſam* eſſe Phœnicum coloniam, idque nomen a Græcis mutatum in *Odyſſeam*, non intelligentibus vim nominis, quod locum myrtis frequentem ſignificat, et putantibus, ab Ulyſſe dictam, qui prope eam Hecubæ cenotaphium erexit.

EDUI v. *Ædui.*

EGGYNA ſc. civitas, in Verr. III. 43. male pro *Engyna*, quod vide. cf. Cluver. Sic. Antiq. II. 11.

ELEUSIS, ſ. *Eleuſin*, de Nat. Deor. I. 42. ad Att. III. 1. oppidum Atticæ Megaram verſus, ad dextram ripam Cephiſi, celeberrimum *initiis* ſ. *myſteriis*. Nat. D. I. 42. Libri quidam ſcripti et edd. habent *Eleuſinam*, ut aliis veterum ſcriptorum locis: ſed eam terminationem Ciceronis ævo jam uſitatam fuiſſe merito dubitat Drakenb. ad Liv. XXXI. 25.

ELEUTHEROCILICES ad Attic. V. 20. ad Fam. XV. 4. populi Ciliciæ liberi, Græcis etiam ἐλευθερῖται dicti, de quibus vid. Spanh. in Orbe Rom. Exerc. II. c. 11. p. m. 231. ſ. de Uſu et Pr. Num. p. 785. ubi de toto hoc genere populorum Imp. Rom. liberorum agit.

ELIS, ad Fam. XIII. 26. urbs Peloponneſi, a qua et ipſa regio *Elis* dicitur, unde *Elii*, de Div. II. 12.

ELORINI, in Verr. lib. III. 43. ab oppido *Eloro* Siciliæ, juxta fluvium cognominem.

ENGYNI, in Verr. III. 43. IV. 44. it. V. 72. incolæ oppidi *Engyi* in Sicilia mediterranea. Dicitur et ſcribitur etiam *Enguium* et *Enguini*.

ENNA, in Verrinis ſæpe, oppidum Siciliæ celeberrimum, prope quod nemus eſt, ex quo rapta Proſerpina dicitur. vid. III. 48. Ovid. Metam. V. 385. unde Ceres ibi præcipua religione colitur. v. Verr. IV. 49. quæ propterea *Ennenſis Ceres* dicitur. Ejus mentio ap. Callimachum in Cererem, ad q. l. Spanhem. cum de ſcribendi ratione, num adſpiratione ſcribendum ſit, necne, tum de ipſa urbe multis differit. conf. Heinſ. et Burm. ad Ovid. l. c. Ab Enna dicuntur *Ennenſes* in Verrinis et *Ennenſis ager*.

ENTELLINI, in Verr. lib. III. 43. incolæ oppidi *Entellæ* in Sicilia ad Crimiſſum.

EPICTETUS ad Fam. III. ep. 10. dicitur Phrygia min. Sed Manut. et Lamb. illud verbum cum duobus antecedentibus deletum volunt.

EPIDAURUS, urbs Argolidis.

EPIPHANEA, ad Fam. XV. 4. oppidum Ciliciæ ad Amanum montem, diverſum ab eo, quod inter Arethuſam et Lariſſam Syriæ fuit. Plin. V. 23.

EPIRUS, regio Græciæ, ad mare Ionium. Unde *Epiroticus*, ad Attic. I. 5.

EPOREDIA, ad Fam. XI. 20. colonia Romanorum in Tranſpadana Gallia, Sibyllinis libris a pop. Rom. condi juſſa, in faucibus Salaſſorum vallis inter Vercelles et Vitricium. De diverſa ſcribendi ratione v. Viros doctos ad Anton. Itin. p. 345.

EPHESUS, nobiliſſima Ioniæ et totius Aſiæ urbs, Dianæ templo in primis celebrata.

EQUUSTUTICUS, ad Att. VI. 1. urbs exigua Apuliæ in colle ſita, dicitur etiam

INDEX GEOGRAPHICUS.

Æquum Tuticum, item *Tuticum* ſimpliciter. v. Weſſeling. ad Itin. Anton. p. 105.

ERANA, ad Fam. XV. 4. vicus Ciliciæ in Amano.

ERETRIAS, Lucul. 42. ab *Eretria*, urbe Eubœæ.

ERETRICUS, Tuſc. Qu. V. 39. ab eadem urbe.

ERYCUS mons, in Verr. lib. II. 8. 47. celeberrimus *Veneris Erycinæ* religione, quæ ſæpe in Verrinis memoratur. Ceterum hic mons *Eryx* potius nominatur et *Erycinus* quam *Erycus:* unde Viri docti reponunt, auctore etiam Aſconio, *Erycinum* vel *Erycium*. In aliis tamen etiam libris interdum hæc forma invenitur. Salmaſius ap. Flor. II. 2. in Nazariano Cod. invenit *Eryco* pro *Eryce*, idque retinendum putat. Item Grævius in Ryckiano. Begerus ita etiam edidit. Sed rejiciunt eam lectionem N. Heinſius et Cel. Dukerus. Defendit contra J. Gron. ap. Tacit. A. IV. 43. ubi eadem ſcriptura. Et ſunt alia quoque nomina diverſæ ſcripturæ, ut *Arabs* et *Arabus*. Virg. Æn. VII. 605. Ovid. Her. XV. 76. ubi v. Intt.

ERYMANTHIA bellua, Tuſc. II. 9. ab *Erymantho* monte Arcadiæ, *Erymanthius* aper. Tuſc. IV. 22.

ERYTHRAE, Verr. I. 19. oppidum Ioniæ.

ESERNIA, ſ. *Æſernia*, ad Attic. VIII. 11. oppidum Samnitium ad lævam Vulturni.

ESQUILIAE, de Nat. Deor. III. 25. mons, in quo Romæ pars poſita, a quo dicebatur *Eſquilina porta*, Cluent. 13. item in Piſon. 23. &c.

EUPHRATES, fluvius Aſiæ, terminus imperii Rom. ultra quem Parthi habitabant.

EURIPUS, pro Mur. 17. dicitur in genere pro freto longiori et tenuiori, quale Euboicum eſt, Taurominitanum in Sicilia &c. de *Euboico* v. *Chalcidicus Euripus*.

EUROTAS, ad Att. XV. 9. fluvius Laconiæ prope Spartam, nobilis certaminibus et exercitationibus, quæ a Spartanis ad eum habebantur; v. Tuſc. V. 34. ubi memoratur *curſus ab Eurota*. Ad fluvii ripam ſedebant ſpectatores. hinc proverbii vim habere dicunt, *ad Eurotam ſedere*, ut ſit, aliorum miſerias et labores otioſum ſpectare. Sed *Eurotam* Brutus appellabat rivum, qui villam Lanuvinam rigabat. Itaque *ad Eurotam ſedere* eſt in villa otioſum verſari.

EUXINUS PONTUS, mare inter Europam et Aſiam, ſupra Propontidem.

F.

FABRATERIA, ad Fam. IX. 24. oppidum Volſcorum ad amnem Trerum, hodie *Falvatera*.

FALERNUS, ager ad radices montis Maſſici in Campania, vino nobilis. v. *Gaurus mons*.

FALERNUM, Phil. XIII. 5. prædium in agro Falerno.

FALISCUS ſc. ager, circa *Falerios* Etruriæ oppidum, cujus incolæ *Faliſci*. de eo v. Heinſ. ad Ovid. Am. III. 13. init.

FERENTANI, Cluent. 69. incolæ oppidi *Ferentii* in Apulia, vicini Venuſiæ. Sic vulgo. Sed Grævius bene cenſet legendum *Frentani*, qui ſunt vicini Marucinis, quibuſcum l. c. junguntur. Nam, non modo nullum eſt *Ferentium* aut *Ferentum* in Apulia, quod vulgo putant, ſed ne *Ferentani* quidem, ut mea fert opinio, ulli ſunt. Apud Horat. Carm. III. 4. pro *Ferenti* legendum e Mſſ. et Edd. quibuſdam cum Cuningamio *Forenti:* et *Ferentani* Apuliæ, apud Livium, depravati ſunt, ut vidit I. Fr. Gronovius, legendumque *Forentani* e Mſſ. IX. 15. et alio loco *Forentum* pro *Ferentum* ib. c. 20. ut etiam Dukero et Drakenb. placet. *Ferentini* ſunt in Latio et Etruria. Aliter tamen ſtatuit Cellar. G. A. T. I. p. 714.

FESULAE, Catil. II. 9. III. 6. oppidum olim Etruriæ ad Apennini radices prope Florentiam. Sylla coloniam ibi conſtituit. Unde

FESULANI, Mur. 24.

FIBRENUS, Leg. II. 1. fluvius, qui per Arpinatem Ciceronis fundum ferebatur.

FICULENSE, ad Att. XII. 34. prædium prope *viam Ficulenſem*, quæ nomen habuit a veteri urbe *Ficulea* ſ. *Ficulnea* (unde et *Ficulnenſe* ſcribitur) in Sabinis, ultra ſacrum montem.

FIDENAE, Agrar. II. 35. oppidum Sabinorum.

FIRMUM, ad Att. VIII. 12. oppidum in agro Piceno. Unde *Firmani*, Phil. VII. 9.

FLAMINIA VIA, antiquiſſima, et celeberrima, Roma ferebat per Etruriam Ariminum uſque: ſtraverat C. Flaminius Cenſor A. U. DXXXIII. unde nomen

ſortita. Strabo L. V. p. 333. ed. nov. et Bergierius de Viis Rom. publ. III. 21. qui Strabonem ſequitur. Liv. XXXIX. 2. dicit a Bononia ad Arretium a L. Flaminio ſtratam eſſe viam, ſed ea alia via eſt. Nam illa a Cenſore, hæc, ut Livius diſerte tradit, a Conſule Flaminio ſtrata eſt.

FLUMENTANA PORTA Romæ, ad Att. VII. 3.

FORMIAE, municipium Latii in Aruncis.

FORMIANUM, ad Att. I. 4. prædium Ciceronis in agro Formiano prope Caietam. it. ep. 10. ad Fam. lib. XVI.

FORMIANUM, ad Att. XV. 13. prædium Dolabellæ prope Formias.

FORUM APPII, ad Att. II. 10. oppidum Latii veteris, prope tres Tabernas. De hoc genere oppidorum, quæ *Fora* dicuntur, agit Sigonius Ant. Jur. Ital. II. 15.

FORUM CORNELIUM, ad Fam. XII. ep. 5. ſeu *Cornelii*, oppidum Lingonum ad viam Flaminiam, dictum a L. Cornelio Sylla.

FORUM GALLORUM ad Fam. X. 30. oppidum in Gallia Ciſpadana in via Æmilia.

FORUM JULII, ad Fam. X. 17. colonia Julii Cæſaris in Gallia Narbonenſi.

FORUM VOCONII, ad Fam. X. ep. 17. oppidum Galliæ Narbonenſis prope flumen Argenteum.

FREGELLAE, oppidum Volſcorum in Latio ad ripam Liris. Unde *Fregellani* et *Fregellanus* ager.

FRETENSE MARE, ad Att. X. 7. eſt fretum inter Italiam et Siciliam. v. Turneb. Adverſar. XVIII. 10. Nam *fretum* κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur pro Siculo, ap. Flor. I. 26. extr. Cic. ad Att. II. 1. ad q. l. v. Græviurn. item Interpr. ad Cæſ. B. C. I. 26.

FRUSINAS, ad Att. XI. 4. prædium non procul a *Fruſino*, Latii oppido.

FULGINAS, Fragm. Or. II. pro L. Varen. a *Fulgino* oppidulo in Umbria ad Tiniam amnem.

FUNDANUS, Or. de leg. Agrar. II. 25. ager circum *Fundos*, ad Att. XIV. 6. oppidum Latii novi, inter Tarracinam et Formias ſitum. Ab eo et *lacus Fundanus*.

G.

GABINA vicinitas, pro Plancio 9. a *Gabiis* oppido Latii, fere medio inter Romam et Præneſte loco.

GADES, Inſula cum oppido ejuſdem nominis, in Hiſpania Bætica, ad oſtium fluvii Bætis, quod oppidum celebrem portum habet, hodie *Cadix:* inde *Gaditanus.*

GALATAE, populi Phrygiæ confines, cujus olim pars fuit *Galatia.* A Gallis poſtea occupata eſt, quibus dein et Græci admiſti ſunt, unde et *Gallo-Græci* dicuntur.

GALLICANUS ſaltus, Or. pro Quint. 25.

GALLICUS ager, Brut. 14. Varr. I. de R. R. c. 2. *Ager Gallicus Romanus vocatur, qui viritim cis Ariminum datus eſt, ultra agrum Picenum.* Sic autem dictus eſt ager iſte, quod inde expulſi ſunt Galli Senones. Atque ſic capiendum vocabulum, ubi Gallicus Picenuſque junguntur, ut fit Catil. II. aliquoties. Itaque ap. Cæſ. B. C. I. 29. ubi *Gallia Picenumque* junguntur, eodem modo intelligendum Galliæ nomen. Dicitur etiam *Gallia quæſtoria.* de qua v. ad Sueton. Claud. 24.

GALLINARIA Sylva, ad Fam. IX. 23. in Campania inter oſtia Vulturni et Literni juxta littus.

GARGETTIUS, ad Fam. XV. 16. a Gargetto δήμῳ ſ. pago Athenienſi.

GAURUS mons, Agrar. II. 14. in Campania, vino nobilis. Montes continui ſunt, quorum occidentalis pars *Gaurus*, orientalis *Maſſicus*, ſeptentrionalis *Falernus* dicitur: v. Flor. I. 16. et ibi Intt. *Gaurani ſaltus* memorantur ap. Flor. II. 6. 28. ad q. l. v. Græviurn.

GEDUSANUS ager, Agrar. II. 19. memoratur inter loca a P. Servilio Iſaurico ſub imperium Rom. redacta. Grævio corrupta vox videtur.

GELENSES, Verr. III. 43. IV. 33. ab oppido *Gela* Siciliæ, juxta fluvium, qui *Gelas* dicitur.

GERMALUS, ad Att. IV. 3. mons et pars urbis Romæ.

GETAE, ad Attic. IX. 10. populi Thraciæ Dacis vicinæ.

GORTYNIUS, Phil. V. 5. a Gortyna, Cretæ urbe.

GRAECIA dupliciter dicitur: 1) latius, duas provincias Macedoniam et Achaiam complexa. 2) anguſtius de parte ea, quæ

inter iſthmum Peloponneſi et Theſſaliam interjacet, quæ Græcia proprie dicitur.

GRAECIA MAGNA, pars inferioris Italiæ, Coloniis Græcorum occupata. de ejus terminis, et nominis ratione vid. Cellar. G. A. T. I. p. 512.

GRAECOSTASIS, ad Qu. Fr. II. 1. locus Romæ in foro ante curiam, ubi legati externorum populorum et regum conſiſtere ſolebant et expectare, donec reſponſa acciperent a ſenatu. v. Varro de L. L. IV. 32. Cœlius Rhodigin. X. 5. aliique laudati Cortio ad Sall. Catil. c. 40.

GYARUS, ad Att. V. 12. aſperrima inſula in Ægeo.

GYTHEUM, de Off. III. 11. navale Spartanorum.

H.

HALENTINUS, in Verr. III. 43. pro quo eſt in Græviana *Alentinus*; quod ſic eſſe in nummis oſtendere viri docti. Eſt autem ab *Alento* vel *Aluntio*, oppido maritimo inter Lilybæum et Pelorum. Sed idem tamen Grævius IV. 23. reliquit *Haluntinus*: cujuſmodi negligentiæ exempla plura ſunt in Græviana. Cui enim non in hoc genere hujuſmodi quid accidit?

HALES, ad Fam. VII. ep. 20. flumen in Lucania. add. *Heles*.

HALESA, in Verr. Lib. II. 7. oppidum Siciliæ; unde *Haleſini*, qui ſæpe in Verrinis memorantur.

HALICARNASSUS, princeps urbs Cariæ.

HALICYENSES, Verr. II. 33. ab *Haliciis* oppido Siciliæ Lilybæum verſus.

HALUNTINUS, Verr. IV. 23. v. *Halentinus*.

HALYS, de Div. II. 56. fluvius Paphlagoniæ.

HAEDUI, ad Fam. VII. 10. v. *Ædui*.

HELES, *etis*, ad Att. XVI. 7. fluvius nobilis prope Veliam. vid. ad Fam. VII. 20.

HELIOPOLIS, de Nat. Deor. III. 21. urbs Ægypti, nobilis templo Solis.

HELLESPONTUS, fretum Europam ab Aſia dividens. Dicitur etiam de tota iſta Aſiæ parte, quæ eſt ad Helleſpontum. Hinc in Verr. I. 24. *Lampſacum* Helleſponti oppidum dicitur. ad Fam. XIII. 53. *Pariana* civitas in Helleſponto.

HEMONIS, ad Att. VIII. 15. loci nomen eſſet, ſi locus ſanus eſſet. Sed ſine dubio in hac voce corruptus eſt. Grævius legit: *ad Chaoniam fugam intendis*, in qua prædia Atticus habebat; quæ lectio ſenſum certe commodum habet.

HERA, ad Att. II. 1. urbs Siciliæ, quæ et *Hybla* notiori nomine dicitur.

HERACLEA, Verr. II. 50. oppidum Siciliæ, circa oſtium fluvii Halyci. A qua dicuntur,

HERACLIENSES, Verr. III. 43.

HERACLEOTAE, ad Fam. XIII. 56. incolæ urbis Heracleæ in Caria.

HERBITA, in Verr. III. 32. oppidum Siciliæ mediterraneæ ad Heræos montes: unde

HERBITENSES, in Verr. lib. II. 65. et aliis locis.

HERCULANUM ſ. *Herculaneum*, ad Att. VII. 3. oppidum non procul Pompeiis. Gr. ἡράκλειον, a quo dicitur,

HERCULANEA VIA, Agr. II. 14. inter lacum Lucrinum et mare in Campania, via multarum deliciarum.

HERCULANENSIS, ad Fam. IX. 25. ab eodem oppido.

HERNICI, populi Latii.

HIEROSOLYMA Flacc. 28. urbs *ſuſpicioſa* et *maledica* dicitur.

HIEROSOLYMARIUS, ad Att. II. 9. per jocum Pompeius dicitur, ab Hieroſolymis captis.

HIMERA, in Verr. IV. 33. urbs et fluvius Siciliæ.

HIRPINI, de Div. I. 36. populi Italiæ.

HISPALIS, ad Fam. X. 32. Hiſpaniæ Bæticæ urbs, hodie *Sevilla*.

HISPANIENSIS, de Nat. D. III. 10.

HISTER, fluvius, Orator. 45. Danubii ea pars, quæ in Illyrico eſt.

HYBLENSIS, in Verr. III. 43. ab *Hybla* urbe. Sed tres *Hyblæ* ſunt. *Major* prope Centuripas: *parva* quæ et *Megara* dicitur, unde *Hyblææ apes*: et *minor*, quæ et *Hera* dicitur. De qua Cicero loquatur, non ſatis capio.

HYDRUS, *untis*, ad Att. XV. 21. XVI. 5. urbs Calabriæ cum portu, unde trajectus breviſſimus in Græciam: dicitur etiam *Hydruntum*.

HYMETTUS, de Fin. B. II. 34. mons Atticæ melle et marmore nobilis.

HYPANIS, Tuſc. Qu. I. 39. fluvius in regione ad Boſporum Cimmerium.

HYPERBOREI, de N. D. III. 23. populi Sauromatiæ maxime boreales.
HYRCANIA, regio in Aſia majori, ad mare Hyrcanium ſ. Caſpium.

I.

JANICULUM, Agr. I. 5. mons, in quo Romæ pars poſita.
JAPIDES, pro Balbo 14. ſunt populi *Japidiæ* in ora Italiæ maritima, cum ex Illyride in Italiam venitur.
ICONIUM, caput Lycaoniæ.
IDAEA, de Leg. II. 9. ab *Ida*, notiſſimo monte Phrygiæ.
IGUVIUM, ad Att. VII. 13. oppidum Umbriæ ad viam Flaminiam; hodie *Eugubium*, *Gubio*. v. Manut. ad hunc locum. Oudend. ad Cæſ. B. C. I. 12.
ILLYRICUM, Manil. 12. regio mari Adriatico adjacens, Italiæ oppoſita.
IMACHARENSIS, in Verr. III. 42. ab *Imachara* ſ. *Machara*, Siciliæ oppido, Herbitam verſus.
INALPINI, ad Fam. XI. 4. populi, qui in Alpibus habitant.
INDUS, de Nat. Deor. II. 52. fluvius in India.
INSUBRES, pro Balb. 14. populi Galliæ Ciſpadanæ.
INTEMELIUM, ad Fam. VIII. 15. urbs citra Alpes, Plin. III. 5.
INTERAMNAE ſ. INTERAMNA, quod eſt ap. Frontinum, urbs Umbriæ.
IONIA, regio Aſiæ minoris.
IONIUM MARE, de Orat. III. 19. eſt mare Adriaticum: vocat enim *ſuperum*, et opponit *infero*. Alias ſic dicitur mare omne inter Italiam, Siciliam, et Græciam.
IRPINUS fundus, Agr. III. 2. *Hirpinus*.
ISARA, ad Fam. X. 15. flumen Galliæ Tranſalpinæ.
ISAURI, ad Fam. XV. 2. populi Iſauriæ.
ISAURICUS, ad Att. V. 21. ab *Iſauria*, quæ eſt regio interjecta Piſidiæ, Pamphyliæ, Ciliciæ, et Lycaoniæ.
ISSUS, ad Att. V. 20. urbs Ciliciæ ad Pinarum amnem et ſinum Iſſicum, qui ab ipſa urbe nomen tulit.
ITHACA, inſula Ulyſſis ad Leucadiam peninſulam in mari Ionio ſita.
ITHYREI et ITURAEI, Phil. XIII. 8. ſunt populi Syriæ, artis ſagittariæ periti, ex quibus ſervi gladiatores &c.
JUTURNA, Cluent. 36. lacus vel fons in Italia ſaluber juxta Numicum amnem, a Juturna Nympha, de qua eſt ap. Virgilium in Æneide ultima.

L.

LABICI, Agrar. II. 35. oppidum Latii, quod et *Labicum* dicitur, a qua via *Labicana* XV. m. p. ab urbe. Unde *Labicanum*. Paradox. VI. 3. ager circa oppidum.
LABRO, ad Q. F. II. 6. urbs et portus Etruriæ.
LACONICUM, ad Att. IV. 10. ſudatorium in balneis, in hæmiſphærium ædificatum, quo utebantur crudi. Inventum eſt hoc genus a Lacedæmoniis: inde nomen. v. Intt. ad Vitruv. V. 10.
LACAENA, Tuſc. Qu. I. 42. fœmina Spartana; ut *Laco* de viris.
LAMPSACUM, in Verr. I. 24. urbs Myſiæ ſ. Helleſponti. Nam Cicero: *Lampſacum eſt urbs in Helleſponto*. Helleſpontus autem complectitur etiam Myſiam. v. *Helleſpontus*.
LANUVIUM, pro Muren. 41. oppidum Latii; municipium, cultu Junonis Soſpitæ celebre. Unde *Lanuvini*, de Nat. D. I. 29.
LANUVINUM, de Divin. I. 36. ager circa Lanuvium.
LANUVINUM, ad Att. IX. 9. prædium in agro Lanuvino.
LAODICEA, ad Att. V. 15. quæ et *Laudicea*, ut *Laodiceni* et *Laudiceni*, dicitur; urbs Phrygiæ majoris, ad fluvium Lycum, non procul ab Apamea. De hac capiendus eſt Cicero, quoties de Laodicea provinciæ ſuæ attributa loquitur.
LAPITHAE, in Piſon. 10. in Theſſalia populi, fabulis celebrati.
LARINUM, ad Att. IV. 12. VII. 13. municipium ad fines Apuliæ in Ferentanis, ad dexteram Tiferni ripam. Inde *Larinus* et *Larinas*, pro Cluent. 5. 6.
LATERIUM, ad Att. X. 1. fundus Q. Ciceronis in Arpinati agro. conf. IV. 7. ad Q. Fr. III. 1. c. 2.
LATIARIS, pro Milon. 31. cognomen Jovis, qui Latio præſidet, in Latio colitur: pro quo ſcribunt alii, *Latialis*. ſed in Gronov refertur ad montem; quod merito reprehendit Grævius. Mons enim, de quo ibi ſermo, eſt *Albanus*, non *Latiaris*. de ſcriptura v. Viros doctos ad

Sueton. Cai. 22. Duker. et Drakenb. ad Liv. XXI. 63.
LATINI, populi Italiæ, incolæ Latii.
LATINIENSES, de Haruſpic. Reſp. 28. iidem.
LATMUS, Tuſc. I. 38. mons Cariæ, in quo Endymion obdormivit.
LAVERNIUM, ad Att. VII. 8. nomen loci aut fani a *Laverna* Dea dicti. Sed hæc eſt lectio Græviana editionis, quam vulgati et codd. habent, Junius, Popma, aliique probant. Sed in Gronoviana eſt L. Avernus, quod Boſius interpretabatur *Lacus Avernus*; ſi modo Lacus Avernus eſſet propinquus Formiis, quod ſequentia verba poſtulant.
LAVICANUS, pro Planc. 9. ab Lavico. v. *Labici*.
LAURENTUM, oppidum Latii.
LEBADIA, de Divin. I. 34. urbs Bœotiæ; ad quam fanum et antrum Trophonii.
LEMNUS, inſula Græca in mari Ægæo. Unde *Lemnium Saxum*, de Fin. B. II. 29.
LEMONIA tribus, Planc 16.
LEOCORION de Nat. D. III. 19. templum Athenis. v. Suidas in λεωκόριον, in primis Ælian. V. H. XII. 28.
LEONATICUM, de Nat. Deor. III. 19. videtur a Cicerone factum vocabulum, ut λεωκόριοι exprimeret; pro quo Leopardus et Lambinus, *Leo natarum*, conjiciebant, probante nuper Bohierio.
LEONTINI, in Verr. II. 66. urbs Siciliæ in ora maris Siculi inter Catanam et Syracuſas; dicitur et *Leontium*, a qua dicitur,
LEONTINUS CAMPUS, Philip. II. 17. publicus populi Romani, mire fertilis, qui propterea æque ac Campanus a Cicerone inter patrimonia reip. Rom. refertur: qui et *Leontinus ager*, de Div. I. 33.
LEPREON et LEPREOS, ad Att. VI. 2. urbem maritimam Arcadiæ eſſe cenſuit Dicæarchus in libris de deſcenſu in Trophonii antrum. Sed eſt urbs maritima Achaiæ. Arcadia eſt mediterranea. Pro *Arcadiæ* legendum ſuſpicarer *Achaiæ*, niſi Pauſanias quoque L. I. c. 5. referret, nonnullos *Lepreon* ad Arcadiam referre, cum ſit Elidis. Achaia et Elis confines ſunt, itaque facile eadem urbs ab aliis ad Achaiam, ab aliis ad Elidem referri potuit: cujus confuſionis multa exempla extant.
LEPTIS, in Verr. V. 59. duplex Leptis eſt, altera *magna*, prope Syrtim majorem, altera *minor*, prope Adrumetum. De qua l. c. ſermo ſit, conjectura colligendum. Civis Rom. dicitur Lepti negotiatus eſſe. Fuit ergo ea Leptis in provincia Rom. Atqui Leptis eſt inter Adrumetum et Tiſdram, qui ſunt conventus Rom. ap. Hirtium de bello Africo. Ideoque in hanc mihi convenire videtur. Memoratur eadem Leptis minor ap. Hirt. l. c. c. 7. et libera civitas appellatur. Sed in ea licebat negotiari.
LESBIACI, Tuſc. Qu. I. 31. incolæ inſulæ Leſbi.
LETINI, in Verr. III. 43. Nulli ſunt, quod conſtet, in Sicilia *Letini*. Itaque docti conjecere legendum *Jetini*. conf. Harduin. ad Plin III. 8. Legi etiam poſſet *Netini*, qui ipſi Ciceroni in Verrinis memorantur.
LEUCADIA, Tuſc. Qu. IV. 34. peninſula Acarnaniæ.
LEUCAS, Tuſc. Qu. IV. 18. promontorium peninſulæ Leucadiæ; ſed v. *Leucata*.
LEUCAS ad Fam. XVI. ep. 1. oppidum ejuſdem peninſulæ.
LEUCATA, ad Att. V. 9. celebre Leucadiæ promontorium, unde amoribus irretiti ſe præcipitare ſolebant in mare, ut amore liberarentur. conf Tuſc. IV. 18. et ibi Daviſium, qui oſtendit, non eſſe legendum *Leucade* ſed *Leucata*.
LEUCOPETRA TARENTINORUM, ad Att. XVI. 6. ignota eſt Geographis. *Leucopetra* autem *Rheginorum* e Ciceronis Phil. I. 3. et Att. XVI. 7. nota, unde Cluverius in Ital. Vet. pro *Tarentinorum* legebat *Rheginorum*. Alii aliter hunc locum tentarunt.
LEUCTRA, Tuſc. Qu. I. 46. oppidum Bœotiæ, ad quam celebrem victoriam a Spartanis Thebani, ductu Epaminondæ, retulerunt; unde *Leuctricus*. v. c. ad Att. VI 1.
LIBYA, regio Africæ maritima inter Cyrenaicam et Africam provinciam.
LIGUR, e Liguria Galliæ Ciſalpinæ.
LIGUSTICUM BELLUM, de Nat D. II. 23. a Liguribus, quibuſcum geſtum eſt.
LILYBAEUM, promontorium Siciliæ, unde *Lilybætanus*, Div. in Cæcil. 17.
LINDUS, urbs inſulæ Rhodi.
LINTERNUS, Agrar. II. 25. ab *Linterno*, oppido Campaniæ, ſ. *Literno*. unde *Lin-*

terninum ſ. *Literninum* prædium, ad Att. X. 13.

LIPARENSIS, in Verr. III. 37. a Lipara inſula, quæ et urbem hoc nomine habet, principe inſularum inter Siciliam et Italiam medio mari poſitarum, quæ dicuntur Æoliæ, eædemque Vulcaniæ et Liparææ.

LIRIS, amnis Latii.

LITERNINUM, v. *Linterninum.*

LOCRI, ad Att. VI. 1. urbs in Bruttiis, ad ſinum, qui ab urbe *Locrenſis* dicitur, nobilitata legiſlatore Zaleuco.

LOCRI, de Nat. D. II. 2. populus.

LUCA, ad Fam. I. 9. oppidum Etruriæ.

LUCANI AGRI, Phil. XIII. 5. in Magna Græcia, aut certe confines ei; nam non convenit inter auctores, utrum Lucania ſit Magnæ Græciæ necne.

LUCANI, Tuſc. Qu. I. 37. populi.

LUCEIUM, pro Dejot. 6. caſtellum Dejotari in Galatia.

LUCENSE MUNICIPIUM, ad Fam. XIII. ep. 13. eſt *Luca.*

LUCERIA, ad Fam. XV. 15. ad Att. VII. 12. oppidum Apuliæ, infra Teanum, ad fluvium Cerbalum colonia Romanorum.

LUCRETINUS, ad Att. VII. 11. a *Lucreto* vel *Lucretio* in Sabinis, ubi Atticus prædium habebat. Horatius *Lucretilem* appellat.

LUCRINUS lacus, ad Att. XIV. 16. in Campania.

LUCRINENSES, ad Att. IV. 10. oſtreæ, quæ in lacu Lucrino capiuntur.

LUPERCAL, ad Fam. VII. 20. locus Pani ſacer.

LUSITANIA, pars Hiſpaniæ veteris, cujus populi *Luſitani.*

LUSIUS, de Nat. D. III. 22. fluvius Arcadiæ, a Cellario omiſſus. Eum deſcribit Pauſan. in Arcadic. c. 28. qui circa fontes ita appellari dicit, quod Jupiter recens natus in eo lotus ſit, qua vero longius a fonte recedat, *Gortynium* ab urbe *Gortyna* appellari.

LYCAONIA, ad Att. V. 15. regio Aſiæ inter Ciliciam, Piſidiam, Pamphyliam, et Cappadociam; unde *Lycaones* dicuntur.

LYCEUM, de Orat. I. 21. locus Athenis, in quo Peripatus Ariſtotelis erat.

LYCIA, regio Aſiæ minoris, ad mare mediterraneum, Cariæ et Pamphyliæ interjecta: unde *Lycii.*

LYDIA, regio Aſiæ minoris verſus mare Ægeum, inter Ioniam, Æoliam, et Phrygiam magnam, unde dicuntur *Lydi* populi, pro Flac. 2. et *Lydius*, de Div. I. 12.

M.

MACEDONIA, modo eſt pars Græciæ inter Theſſaliam, Thraciam, Acarnaniam &c. modo provincia Romana Proconſularis, Græciam inde ab Illyride ad Græciam proprie ſic dictam continens.

MACHARENSIS, in Verr. III. 18. a Machara. vid. *Imachara.*

MAECIA, ad Att. IV. 15. tribus pop. Rom. al. *Metia.*

MAEOTIS, palus ſ. lacus in Sarmatia ultra Iſthmum Tauricum.

MALEAE, ad Fam. IV. 12. promontorium Laconicæ.

MAMERTINI, in Verr. II. 5. populi Siciliæ, Meſſanæ incolæ, quæ *civitas Mamertina* l. c. vocatur. Mamertini olim Campaniæ populi fuere, ſed Meſſanam deinde occuparunt.

MANTINEA, de Fin. B. II. 30. urbs Arcadiæ.

MARATHON, urbs Atticæ prope mare Euboicum, ad quam nobilem victoriam Miltiade duce Athenienſes conſecuti ſunt.

MARATHONIUS TAURUS, Tuſc. Qu. IV. 22. a Theſeo comprehenſus. v. Plut. in Theſeo. Ovid. Met. VII. 433.

MARSI, populi Latii, a quibus Italicum ſ. ſociale bellum *Marſicum* de Div. I. 44. dicitur, quod ejus præcipui auctores fuere, apud eoſque bellum ortum eſt.

MARTIUS CAMPUS, locus patens prope Tiberim, in quo comitia populi Romani centuriata habebantur. Marti conſecratus eſt a Bruto, ne Tarquinio, cujus agri fuerant, reddi poſſet.

MARUCINI, Cluent. 69. populi Campaniæ ad mare Adrianum, Ferentanis et Pelignis confines.

MASSICUS, vino nobilis mons Campaniæ. v. *Gaurus.*

MASSILIA, urbs nobilis in Gallia Narbonenſi, hodie *Marſeille.* Quanquam Voſſius ad Melam p. 477. docet, Maſſiliam veterem non ſitam fuiſſe, ubi hodierna eſt, ſed longe ab ea ad promontorium, ubi et nunc ejus rudera ſint, et ſæpe nummi effodiantur.

MAURITANIA, pars Africæ maritima.

MAURI, ad Fam. X. 30. incolæ Mauritaniæ.

MEDI, populi Aſiæ majoris, ultra Tigridem.

MEGARA, urbs Megaridis, Atticæ confinis, atque adeo ejus, ex veterum nonnullorum ſententia, pars.

MEGARIS, in Verr. V. 25. urbs Siciliæ prope Syracuſas ad mare, quæ et *Hybla minor* dicitur. Liv. XXIV. 35. et alibi *Megara* vocat in plurali. Sed feminino genere etiam Plinius dixit H. N. IV. 7.

MEGARICI, Lucul. 42. philoſophi ex Euclidis ſchola.

MEGARICA SIGNA, ad Att. I. 8. id eſt, Megaris e lapide, qui ibi naſcitur, elaborata. Statuæ Megaricæ valde celebres. vid. Corrad. ad h. l. et Junium.

MELITA, inſula maris Siculi, quæ hodie *Malta* dicitur. Unde *Melitenſis veſtis*, Verr. II. 72. e goſſypio facta. v. Cluver. Sicil. Ant. p. 436.

MENENII, in Verr. III. 43. incolæ oppidi Siciliæ *Menæ* dicti, quod ſubjacebat lacui Palicorum.

MESSANA, urbs Siciliæ ad fretum poſita, quæ et *Mamertina civitas* dicitur in Verrinis.

MESOPOTAMIA, regio Aſiæ majoris inter Euphraten et Tigridem.

METAPONTUS, de Fin. B. V. 2. urbs Magnæ Græciæ prima a Tarento ad mare ſita.

METHYMNAEUS, Tuſc. Qu. II. 27. a *Methymna*, urbe inſulæ Leſbi, cujus vites et uvæ celebrantur apud Virgilium.

MILETUS, urbs Ioniæ, a qua Meleſii. Celebrantur etiam ap. Ciceronem in Verrinis *lanæ Mileſiæ*.

MILYADUM COMMUNE, in Verr. I. 38. regiuncula et urbs in Lycia ad Taurum montem.

MINTURNAE, oppidum in Auruncis in confinio Campaniæ et Latii ad Liris oſtia. unde *Minturnenſes*.

MINUCIA VIA, ad Att. IX. 6. Roma a porta Minucia Brunduſium ferebat, ut Appia, ſed alio tractu, nempe per Sabinos, ſtrata a L. Minucio eo, de quo ap. Liv. IV. 16. v. Intt. ad Horat. Ep. I. 17.

MISENUM, promontorium, portus et oppidum Campaniæ.

MITYLENAE ſ. *Mytilenæ*, nam utrumque rectum eſſe docet Voſſ. ad Melam p. 502. urbs Leſbi.

MOLOSSI, populus Epiri.

MONS SACER, poſt Anienem in Sabinis, ita dictus a *legibus ſacratis*. v. Ind. Legg. in *ſacratæ Legg.*

MOPSUHESTIA, ad Fam. III. 8. μόψυ (regis Argivorum) ἑςία, oppidum Ciliciæ, ad Pyramum amnem prope mare.

MULVIUS PONS, ad Att. XIII. 33. qui Tiberim jungit, prope Romam. de quo v. Tacit. A. XIII. 47.

MURGENTINUS AGER, in Verr. III. 18. qui eſt ad *Murgentium*, oppidum Siciliæ, ſupra oſtium Simæthi, prope mare.

MUTINA, oppidum Galliæ Ciſpadanæ, hodie *Modena*.

MUTYCENSIS, in Verr. lib. III. 43. a *Mutica* Sicil. oppido: ſ. *Muticenſis*. alii *Mutyenſis*. v. Harduin. ad Plin. III. 8. Græv. ad l. c. In Anon. Ravennate L. V. p. m. 804. eſt *Mutaca*.

MYCENENSES, a *Mycenis* in Argolide.

MYLASA, Phil. V. 7. urbs Cariæ; unde *Mylaſei*, ad Fam. XIII. 56. Hæc eſt urbs, in quam cum Stratonicus veniſſet, propter templorum mnltitudinem clamavit: *audite templa*. Per ſimplex ſ. ſcribendum defendit Cel. Weſſel. ad Hieroclem p. 688. pluribus Cel. Drakenborch ad Liv. XXXVIII. 39

MYNDUS, oppidum Cariæ. *Myndenſes*, ejus cives. ad Fam. III. 8. ubi tamen Manutius legi volebat *Synnadenſes*: Quarterius ap. Olivetum *Midaenſes*, ab oppido Phrygiæ *Midaio* (Græce Μιδάειον) Fuit enim ea pars Phrygiæ ſub Procoſ. Ciliciæ; a qua longe aberat *Myndus* Cariæ.

MYRINA, ad Fam. V. ep. 20. urbs Æoliæ.

MYSIA, regio Aſiæ min. ad mare Ægeum et Helleſpontum, unde

MYSORUM GENS, Or. pro Flacco 2.

N.

NARBO, caput Galliæ Narbonenſis.

NAR, ad Att. IV. 15. fluvius Lucaniæ prope lacum Velinum.

NARONA, ad Fam. V. ep. 9. 10. oppidum Dalmatiæ. in Græv. Cod. erat *Narbona*. Et hoc Scaliger ad Euſebium Plinio, Itinerariis reſtituere volebat, quod etiam vulgatas Ptolemæi edd. obſidet. Sed rectum eſt *Narona*, quod etiam H. Surita Ptolemæo reſtituit ad Itin. Ant. p. 338. ed. noviſſ. ad q. l. vid. etiam Weſſelin-

gium. In MSS. confundi hæc verba docet Burm. ad Sueton. Tib. c. 4.
NEAPOLIS, Campaniæ oppidum.
NEAPOLITANUM Pompeii, ad Att. VII. 2.
NEAPOLIS, Verr. IV. 53. pars Syracuſarum noviſſima.
NEMAEUS leo, Tuſc. Qu. IV. 22. a Nemea loco in Argolide.
NEMORENSIS, ad Att. VI. 1. intellige *ager*. Lucus erat in agro Aricino Dianæ ſacer ; ei adjacentem agrum, Nemorenſem dicebant.
NEMUS, ad Att. XV. 4. lucus Dianæ ſacer in agro Aricino. Unde *Nemorenſis*.
NERVII, populus Galliæ, e Cæſare notus.
NESIS, ad Att. XVI. 1. inſula Campaniæ objecta, in qua Lucullus filius villam habebat.
NETUM, in Verr. IV. 26. oppidum Siciliæ.
NETINI ſ. NETINENSES, in Verr. V. 51. II. 65.
NICAEA, ad Att. XIV. 1. urbs Liguriæ prope mare : hodie *Nizza*.
NICAEENSES, ad Fam. XIII. ep. 61. incolæ *Nicææ* in Bithynia.
NILUS, fluvius Ægypti.
NOLA, urbs in Campania : unde *Nolani*, et *Nolanus ager*, item *Nolanum*, prædium prope Nolam, ad Att. XIII. 8.
NORENSIS, Fragm. Or. pro M. Æm. Scauro. p. 492. a *Nora*, oppido Sardiniæ.
NOVAE, de Orat. II. 66. ſc. tabernæ argentariorum in foro Rom. exornatæ ſcutis Cimbrorum, ut *Veteres* Samnitium. Livius IX. 40.
NOVOCOMENSES, ad Fam. XIII. 35. incolæ oppidi Novi Comi in Inſubria ad lacum Larinum.
NUCERIA, Agrar. II. 31. eſt oppidum Campaniæ, quod Itin. Ant. XVI. m. p. a Nola abeſſe dicit. Ceterum plures eſſe Nucerias ad l. c. obſervat Surita.
NUMANTIA, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis nobilis : unde *Numantinum fœdus*, de Fin. B. II. 17.
NYSAEI, ad Fam. XIII. 64. incolæ oppidi *Nyſæ* in Mœonia Lydia.

O.

OCRICULANA villa, pro Milon. 24. ad *Ocriculum*, oppidum in Umbria cis Apenninum.
OETA, mons inter Theſſaliam et Macedoniam ; unde *Oetæus*.
OLBIA, ad Qu. Fr. II. 8. urbs Sardiniæ. Unde *Olbienſis*, ad Qu. Fr. II. 3. ſc. epiſtola, i. e. Olbiæ ſcripta. Nam de ea ibi ſermonem eſſe, ex ipſa epiſtola facile intelligitur.
OLYMPENI, ab Olympo, urbe Pamphyliæ, a P. Servilio Iſaurico capta. Agr. I. 2. II. 19.
OLYMPIA, de Orat. III. 32. ad Att. XIII. 30. urbs Elidis in Peloponneſo, juxta Alpheum in Piſæo agro, celebris ludis Olympicis.
OLYMPUS, de Div. I. 12. &c. mons inter Theſſaliam et Macedoniam.
ONCHESMITES, ad Att. VII. 2. ventus ab Oncheſmo Epiri portu flans.
OPUS, ad Att. VI. 2. urbs Locridis, metropolis *Opuntiorum*.
ORESTIS, Har. Reſp. 16. pars Macedoniæ libera.
ORINDICUS AGER, Agr. II. 19. ſ. potius *Orondicus* aut *Orondius*, ab *Oronda*, urbe inter Piſidiam et Iſauriam.
OROPUS, ad Att. XII. 23. urbs Bœotiæ in finibus Atticæ.
OSTIA, celebris colonia ad oſtium Tiberis. Unde
OSTIENSIS PROVINCIA, pro Mur. 8. quæſtoria: et *Oſtienſe* incommodum, Man. 12. quod experti Rom. ſunt, cum ad Oſtiam claſſis Rom. a piratis capta et oppreſſa eſt.

P.

PACHYNUM, Verr. V. 34. promontorium Siciliæ.
PAESTUM, ad Att. XI. 17. urbs Lucaniæ, Gr. *Poſſidonia*, a qua ſinus *Pæſtanus* dicitur. ad Att. XVI. 6. *Pæſtana præfectura* memoratur ap. Front. de Colon. p. 109.
PALATIUM, mons unus ex his, in quibus extructa eſt Roma : *mons Palatinus*.
PALATINA, tribus populi Romani urbana.
PALATINAE BALNEAE, pro Roſc. Amer. 7. quia fuere ad Palatinum montem vel in monte.
Πάλτος, ad Fam. XII. ep. 13. oppidum prope Laodiceam.
PAMPHYLIA, regio Aſiæ minoris ad mare

mediterraneum (unde *mare Pamphylium* ejus pars, quæ Pamphyliam alluit, dicitur) inter Lyciam et Ciliciam.

PANORMITANI, cives urbis *Panormi*, quæ eſt urbs Siciliæ celebris et portus in parte occidentali.

PAPHLAGONIA, regio Aſiæ min. ad Pontum Euxinum inter Bithyniam et Pontum.

PAPHUS, urbs Cypri notiſſima propter cultum Veneris, quæ inde *Paphia*.

PARIANA CIVITAS, ad Fam. XIII. 53. *Pariorum* in Helleſponto urbs, *Paros*.

PARMA, urbs Galliæ Ciſpadanæ, unde *Parmenſes*.

PARTHI, proprie populi Perſiæ, ultra Euphratem: deinde omnes, qui olim Perſæ.

PARTHINI, in Piſon. 40. populi in Illyrico. v. Oudend. V. C. ad Suet. Aug. 19.

PATARANI. pro Flacc. 32. urbis *Pataræ* in Lycia cives.

PATRAE, urbs notiſſima Achaiæ.

PEDANUM, ad Att. IX. 18. prædium in agro Pedano h. e. prope *Pedum*, oppidum inter Præneſte, Tibur, et Tuſculum.

PELASGI, populi Græciæ.

PELIGNUS, e Pelignis, populo Italiæ, Marſis, Marrucinis, et Ferentanis confini.

PELION NEMUS, ad Heren. II. 22. in monte Pelio in Theſſalia.

PELIUS MONS, de fat. 15.

PELLA, ad Att. III. 8. caput Macedoniæ, unde reges Macedoniæ, Philippus et Alexander *Pellæi* dicti. Philippum Demoſthenes de Corona contemptus cauſa appellat ἐν πέλλῃ τραφέντα, et cum contemptu de ea urbe loquitur. de qua re vid. Weſſeling. ad Ant. Itin. p. 319.

PELOPONNESUS, magna peninſula, reliquæ Græciæ Iſthmo Corinthio adhærens.

PELORUM, promontorium ad Siciliæ fretum.

PENTELICUS, ad Att. I. 8. Hermes Pentelicus eſt ſtatua ejus generis, quod *Hermas* vocabant, facta e marmore, quod præſtantiſſimum e monte Atticæ Pentelico, auctore Pauſania L. I. 19. 32. VII. 23. 25. 26. excidebatur, inventore *Byze Naxio*. Pentelici marmoris mentio eſt etiam ap. Strabonem L. IX. p. 619. ed. Almelov. et apud Plutarchum in Vario Publicola. p. 105. ed. Wechel.

PERGA, urbs Pamphyliæ.

PERGAMUS, urbs Myſiæ majoris celeberrima, unde *Pergameni*.

PERRHAEBIA, in Piſon. 40. pars Theſſaliæ; alii tamen ad Macedoniam, item ad Ætoliam referunt.

PERSICE, ad Att. XV. 9. porticus celeberrima Lacedæmone fuit, quæ hoc nomine appellabatur, quod e manubiis Perſarum ædificata erat. Vitruv. I. 2. Ad hanc alludens Brutus in villa Lanuvina porticum Perſicen appellabat. v. *Eurotas*.

PESSINUS, urbs Gallo-Græciæ ſ. Galatiæ, unde *Peſſinuntius*.

PETRINI, in Verr. III. 39. Petræ oppidi in Sicilia cives.

PETRINUM, ad Fam. VI. 19. prædium a vico Petrino, qui fuit in agro Sinueſſano.

PHAEACES, Br. 18. populi Corcyræ molliſſimi; quorum mollitiem jam Homerus in Odyſſea celebravit.

PHALEREUS, eſt cognomen Demetrii rhetoris, a pago Attico, in quo natus erat.

PHARSALICUS, a Pharſalo Theſſaliæ urbe.

PHASELIS, urbs ultima Lyciæ, ad fines Pamphyliæ.

PHASELITAE, Agrar. II. 19. incolæ urbis Phaſelidos.

PHENEATAE, de Nat. D. III. 22. a *Pheneo*, oppido Arcadiæ.

PHERAE, de Divin. I. 25. urbs Theſſaliæ; unde *Pheræi*, de Invent. II. 49.

PHILOMELUM ſ. PHILOMELIUM, ad Att. V. 20. ad Fam. III. 8. in Verr. III. 83. urbs Phrygiæ majoris. Unde *Philomelienſes*, in Verr. III. 83.

PHINTIA, in Verr. III. 83. oppidum Siciliæ.

PHLIUS, ad Att. VI. 2. urbs Achaiæ, unde *Phliaſii* et *Phliuntii*. Sed illud tamen uſitatius. Tuſc. V. 3.

PHOCII, in Piſon. 40. populi *Phocidis*.

PHOENICE, Lucul. 20. pars Syriæ: etſi interdum ab ea diſtinguitur propter nobilitatem et magnitudinem. Phil. XI. 13. Cellarius aliique negant latinum eſſe: *Phœnicia* Cl. Schwarz adduxit contra locum Varronis de L. L. IV. 6. Sed etiam de Fin. IV. 20. editiones quædam habent *Phœnicia*. In Gronoviana autem eſt: *e Phœnica*, pro *e Phœnice*: quod utrumque recte dici poteſt. Nam multæ voces apud Latinos, poetas tamen maxime, et Græcam et Latinam formam habent. Sic *Penelope* et *Penelopa*, *Circe*, *Circa*. v.

Voſſ. de Anal. II. 2. et Heinſ. ad Virg. Æn. III. 386. ubi etiam exempla e proſaicis. Librarii, qui hoc neſciebant, e *phœnica* fecere *poetica*, unde *Manutius* fecit *phœnicia*, quem deinde alii ſecuti ſunt.
PHRYGES, populi Aſiæ minoris.
PHRYGIA, regio Aſiæ min. ad Helleſpontum et Ægeum mare.
PHTHIA, urbs Phthiotidis, Theſſaliæ partis. Unde *Phthiota*, Tuſc. Qu. I. 10.
PICENUS AGER, in Italia, Umbriæ confinis. Qui et *Picens ager*, de Seneſt. 4. v. Græv. et viros doctos ad Flor. I. 19. item *Picentinus*. *Picentes*, pro Syll. 8. ad Att. VII. 26.
PINDENISSAE, ad Att. V. 20. urbs Eleutherocilicum, expugnatione Ciceronis nobilitata, quæ et *Pindeniſſus* dicitur, ad Fam. II. 10.
PIRAEEUS, portus Athenienſis et pagus.
PISAURUM, oppidum Umbriæ maritimum, quod præterlabitur fluvius cognominis *Piſaurus*. *Piſaurenſis*, ad Att. II. 7.
PISIDIA, regio Aſiæ min. Pamphyliæ et Iſauriæ confinis: a qua *Piſidæ* dicuntur.
PLACENTIA, urbs Galliæ Ciſalpinæ, hodie *Piacenza*, in confluente Padi et Trebiæ: unde *Placentini*.
PLATAEAE, urbs Bœotiæ nobilis.
PLUTONIUM, de Div. I. 36. templum Plutonis in Lydia, et quidem in pago Acharaca, qui eſt in via inter Tralles et Nyſam.
POLLENTIA, ad Fam. XI. 13. Phil. XI. 6. oppidum Liguriæ ſupra Albam, haud procul Tanari ac Sturæ confluentibus.
POMPEIA VIA, Verr. V. 66. via in Sicilia poſt urbem Meſſanam.
POMPEIANUM, ad Att. I. 20. prædium Ciceronis in agro Pompeiano. Aliud eſt *Pompeianum*, ad Fam. VII. 3. prædium Marii: et ad Att. V. 3. Panſæ prædium. Dicuntur a *Pompeiis*, oppido Campaniæ.
POMPTINUM, campus Latii in Volſcis: item prædium in illo agro.
POMPTINA, ad Att. IV. 15. tribus pop. Rom. ruſtic. quæ et *Pontina*, ad Att. VII. 5.
PONTUS, regio Aſiæ ad Pontum Euxinum.
POPILIA, ad Fam. VIII. 8. tribus ruſticanæ nomen.
POTENTIA, Har. Reſp. 28. locus in agro Piceno.
PRAENESTE, oppidum Latii non procul Roma.
PRETIUS LACUS, pro Mil. 27. in Etruria Græv. *Prelius*. quod probat Cellar. G. A.
PRIENE, Paradox. I. 1. urbs Ioniæ.
PRIVERNAS, a *Priverno*, oppido Latii.
PROPONTIS, mare inter duo freta Heleſpontum et Boſporum Cimmerium interjectum, quaſi veſtibulum Ponti Euxini.
PRYTANEUM, locus Athenis, ubi bene meriti de rep. publice alebantur.
PTOLEMAEUM, de Fin. V. 1. gymnaſium Athenis.
PTOLEMAIS, ad Fam. I. ep. 7. oppidum Ægypti Alexandriæ propinquum.
PUNICANUS pro PUNICUS, pro Mur. 36. *Punicana triclinia*, humilia et vilis materiæ. v. Scalig. ad Varr. R. R. III. 7. ubi tamen *feneſtras Punicanas* non recte interpretari videtur. Plin. XXXIII. 11. *Punicana* commemorat, ſed ita ut in iis ſpecies magis quam materia ſpectata videatur.
PUPINIA, Agr. II. 35. Ager Romæ propinquus verſus Etruriam, Livio *Pupinienſis*; a quo tribus *Pupinia* nomen habet.
PUTEOLI, locus celeberrimus in veteri hiſtoria, in Campania, hodie *Pozzuolo*; unde dicuntur *Puteolani*: et *Puteolanum*, ad Fam. V. 15. prædium in agro Puteolano.
PYRAMUS, fluvius Ciliciæ.
PYRGENSIS, de Or. II. 71. a *Pyrgo* Tuſciæ urbe.
PYRIPHLEGETON, de Nat. D. III. 17. fluvius igne ardens apud inferos.

Q.

QUIRINA, ad Fam. VIII. 8. tribus urbanæ nomen.

R.

RAVENNA, colonia et portus ad mare Adriaticum in Gallia Ciſpadana.
REATINA PRAEFECTURA, de Nat. Deor. II. 2. ab *Reate* oppido Sabinorum, amœniſſima urbe. *Reatini* ſæpe memorantur a Cicerone.
RECENTORICUS, SICILIENSIS AGER, de lege Agr. paſſim. v. c. I. 4. II. 21. fuit publicus populi Rom.
REGILLUS LACUS, de Nat. Deor. II. 2. lacus in Latio.

REGIUM vel RHEGIUM, ad Att. XVI. 6. urbs et promontorium in ora maritima Bruttiorum, unde trajectus in Græciam; unde *Rhegini*.

RHEGIUM LEPIDI, ad Fam. XII. 5. XI. 9. urbs Galliæ Ciſpadanæ in via Æmilia; nomen tulit ab Æmilio Lepido, qui cum C. Flaminio Conſul fuit: ab ea dicuntur *Regienſes*, ad Fam. XIII. 7. cf. Plin. III. 15.

RHENUS, fluvius Germaniæ.

RHODANUS, fluvius Galliæ Tranſalpinæ.

RHODUS, inſula Aſiatica in mediterraneo mari, celeberrima ſtudiis eloquentiæ, philoſophiæ, et rei navalis; in qua et urbs cognominis.

RHOSIACUS, ad Att. VI. 1. a *Rhoſo* urbe Ciliciæ, in ſinu Iſſico, celebri vaſis fictilibus; unde Atticus, *vaſa Rhoſiaca* ut ſibi mitteret, Ciceronem rogarat.

ROMILIA, tribus pop. Romani.

ROSIA vel ROSEA, ad Att. IV. 15. ſunt campi fertiliſſimi agri Reatini, forte illi ipſi, qui in hac ipſa epiſtola τέμπη Reatinorum vocantur. v. Varr. R. R. I. 7. 10. et ibi Interpp. Heinſius et Burman. ad Virg. Æn. VII. 712.

RUDINI, de Orat. III. 42. incolæ oppidi in Calabria Rudiarum. pro Arch. 10. *Rudius* eſt. Sed hic quoque Ant. Auguſtinus et Urſinus reſcribi volebant *Rudinus*. Auſonius quoque Ennium *Rudinum* appellavit, non *Rudium*. Item ap. Frontin. de Colon. p. 127. *Rodinus*.

S.

SABINI, populus Latii.

SACRA VIA, ad Att. IV. 3. via urbis Romæ, quæ nomen habet a fœdere, quod in ea inter Romulum et Tatium ictum eſt.

SAGRA, de Nat. D. II. 2. fluvius Bruttiorum inter Locros et Cauloniam in Magna Græcia.

SAGUNTUM, urbs Hiſpaniæ Tarraconenſis; unde *Saguntini*.

SAITAE, de Nat. Deor. III. 23. a *Sai* urbe Ægypti, et quidem in Delta.

SALAMIS, de Off. I. 18. una ex inſulis Græcis circa Peloponneſum, nobilis clade Xerxis.

SALAMIS, ad Att. VI. 1. urbs Cypri. Unde *Salaminii*, ad Att. V. 21. pro Arch. 8.

SALAPINI, Agrar. II. 27. incolæ oppidi Apuliæ Salapinæ.

SALARIA, de Nat. D. III. 5. Via a porta Collina in Sabinos, a ſale dicta, per eam Romam devecto.

SALENTINI, Roſc. Amer. 46. incolæ oppidi *Salentiæ* in Calabria.

SALERNUM, Herenn. IV. 51. oppidum Picentinorum, pop. in Magna Græcia.

SAMNITES, populi Samnii: item,

SAMNIS, genus gladiatorum, quod armis Samniticis utebatur. v. Liv. L. IX. 40.

SAMNIUM, regio Italiæ inter Volſcos, Pelignos, Campanos, Apulos, Lucanos.

SAMAROBRIVAE, ad Fam. VII. 11. oppidum Galliæ Belgicæ in Ambianis.

SAMOS, inſula Aſiatica in mari Ægæo, cum urbe ejuſdem nominis, unde *Samii*, *Samia vaſa*, pro Mur. 36. fictilia et vilia.

SAMOTHRACIA, inſula una ex iis, quæ circa Thraciam jacent.

SARDI, incolæ Sardiniæ, inſulæ in mari Liguſtico.

SARDIS, de Senect. 17. urbs præcipua Lydiæ, a qua *Sardiani*. ad Fam. XIII. 55.

SARDONIUS, ad Fam. VII. 25. a Sardinia.

SATRICUM, urbs Latii antiqui ad Appiani viam.

SAXA RUBRA, Phil. II. 31. locus inter Cremoram et Veios.

SCANTIA SYLVA, Agrar. I. 1. et aliis locis: in Campania fuit publica ſilva pop. Rom. quam Cenſores pecuariis locabant. *Aquæ ſcantiæ* ſunt ap. Plin. H. N. II. 107.

SCEPSIUS, Tuſc. Qu. I. 24. a *Scepſi*, Myſiæ oppido.

SCYLLA, Syrtis ad fretum Siculum.

SCYRUS, ad Att. V. 12. inſula maris Ægæi.

SCYTHAE, populi Sarmatiæ.

SCYTHIA, pars Sarmatiæ Europææ.

SEBUSIANI, Quint. 25. populi Galliæ Lugdunenſis, Æduis et Allobrogibus interjecti, ut intelligitur ex loco Cicer. et Cæſ. B. G. VII. 64. Aliis dicuntur *Seguſiani*, item *Secuſiani*. Hotomannus ad Cæſarem probat *Seguſiani*; ad Ciceronem *Sebuſiani*. Oudendorp. V. C. ad Cæſ. B. G. I. 10. præfert *Seguſiani*, cum interim fateatur, pleroſque MSS. et Vett. Edd. habere *Sebuſiani*. Ap. Ciceronem nil variant, niſi quod Dreſd. habet: *Sebaginnos*.

SEGESTA, oppidum Siciliæ, de quo vid. Verr. IV. 33 unde *Segeſtani* II. 65. et *Segeſtenſes*. III. 36.
SEJANUM, ad Fam. VII. ep. 1. nomen prædii, quod ab obſcuro aliquo oppidulo nomen habet, in agro Etruſco.
SELEUCEA PIERIA, ad Att. XI. 20. urbs Syriæ ad Euphraten. de qua vide Polyb. V. 59. et Cellar. G. A. III. 12. 26. ſeqq.
SELEUCIA, ad Fam. VIII. 14. regia Parthorum.
SEMURIUM, Phil. VI. 6. ager a Larentia pop. Romano legatus. v. Macrob. Saturn. Lib. I. c. 10.
SENENSES, Brut. 18. a *Sena*, Etruriæ oppido.
SEPLASIA, in Piſon. 11. locus Capuæ, ubi unguenta vendebantur. cf. Agrar. II. 34.
SEPTEM AQUAE, ad Att. IV. 15. Lacus agri Reatini.
SEPYRA, ad Fam. XV. ep. 4. vicus Ciliciæ, in ea Amani parte, ſub cujus radicibus Aræ Alexandri erant.
SERIPHUS, de Nat. D. I. 31. inſula in mari Ægæo, inter Cycladas; unde *Seriphius*. de Sen. 3.
SERVILIUS LACUS, S. Roſc. 32. Romæ fuit.
SETINUS AGER, Agrar. II. 25. in Latio, frugum et vini fertiliſſimus, ab *Setia*, oppido non ignobili.
SICILIENSIS, de Nat. Deor. III. 10. Agr. I. 4.
SICYON, ad Att. I. 13. una de ſeptem civitatibus veteribus Græciæ in Peloponneſo prope Iſthmum. Celebrantur *calcei Sicyonii* apud veteres. vid. de Or. I. 54. et *olivæ Sicyoniæ* apud Virgilium in Georgicis.
SIDA, ad Fam. lib. III. 6. urbs Pamphyliæ.
SIDICINUS, ad Att. VI. 1. a *Sidicino*, colonia agri Campani.
SIGEUM, promontorium, oppidum et portus Troadis.
SILA SILVA Br. 22. picariis celebris ſilva in Bruttiis, prope Mamertinam urbem. v. Fabric. et Heinſ. ad Virgil. Æn. XII. 715. Fabricius ait, ſe primum illum Ciceronis locum e MSS. reſtituiſſe.
SILVA SCANTIA, v. *Scantia ſilva*.
SINOPE, urbs Ponti.
SINUESSANUM diverſorium, ad Fam. XII. 20. *Sinueſſa*, oppidum et colonia Latii in finibus Campaniæ trans Lirin amnem.
SIPONTUM, urbs Apuliæ. Græcis *Sipus*, ad Att. VI. 2.
SIPYLUS, mons Lydiæ, ad quem Magneſia altera.
SISAPO, Phil. II. 19. urbs Hiſpaniæ, cujus verus ſitus non ſatis certus eſt. Ad eam miniaria metalla, quæ ſocietates publicanorum exercebant. v. Plin. XXXIII. 7. Unde proverbium: *Tenes cum ſociis, tanquam Siſaponem*. v. Suritam et Cel. Weſſeling. ad Ant. Itin. p. 444. Sed in primis Turneb. Adv. X. 16.
SMYRNA, urbs Ioniæ, unde *Smyrnæi*.
SOLENTINI, in Verr. lib. III. 43. incolæ oppidi in Sicilia, quod eſt *Solentum* vel *Solus*; unde et *Soluntini* dicuntur.
SOLI, oppidum Ciliciæ.
SOLONIUM, ad Att. II. 3. campus agri Lanuvini. item de Divin. aliquoties.
SORANUS, a *Sora* oppido Latii.
SPARTA, urbs Peloponneſi quæ et Lacedæmon, caput Laconicæ; unde *Spartiatæ*.
STABIANUM, ad Fam. lib. VII. 1. prædium ad *Stabias*, oppidum Campaniæ.
STATIELLENSES, ad Fam. lib. XI. 11. cives urbis Liguriæ, inter Dertonam et Vada Sabatia, quæ dicebatur, *Aquæ Statiellæ* ſeu *Aquæ Statiellonum*.
STELLATIS CAMPUS, Agrar. I. 7. in mediterranea Campania, de quo adeundus Camillus Campan. Fel. Diſſ. II. c. 33. ſq.
SUBURANA, Agrar. II. 29. tribus urbana.
SUCRO, Balb. 2. fluvius Hiſpaniæ.
SUESSA, Phil. III. 4. *Aurunca* in Campania prope Minturnas.
SULMO, urbs in Pelignis.
SUNIUM, promontorium, urbs et pagus Atticæ.
SYBOTA, plur. ad Att. V. 9. inſulæ tres prope Corcyram. Schol. Thucyd. ad I. 47.
SYNNADA, plur. urbs Phrygiæ magnæ. item *Synnas*, ad Att. V. 16. dicta.
SYRACUSANUS PORTUS: quoties occurrit, intelligendus major: nam minor dicebatur *Laccius*: v. Dorvillius ad Charitonem p. 282.
SYSPIRA, ad Att. II. 4. locus in Armenia celebris Aurifodinis.

T.

TANAGRA, pro Dom. 43. oppidum Bœotiæ.
TARENTUM, urbs Calabriæ celeberrima, veſtibus, lanis, &c.
TARICHEA CASTRA, ad Fam. XII. 11. ad *Taricheam*, oppidum Judææ munitiſſimum.
TARPEIUS, mons Romæ, in quo Capitolium.
TARQUINII, oppidum Etruriæ: unde *Tarquinienſe municipium*, pro Cæcin. 4. et *Tarquinienſis ager*, de Div. II. 23.
TARRACINA, ad Att. VII. 5. urbs Latii ad mare, quæ et *Anxur* dicitur Volſco nomine.
TARSUS, caput Ciliciæ.
TARTESSIUS, ad Att. VII. 3. a *Tarteſſo*, quæ eſt urbs Bæticæ Hiſpaniæ ad ipſa Bætis oſtia, alio nomine *Carteia*, ut vulgo Geographi tradunt. Sed Valeſius ad Exc. Peireſc. p. 72. docet, *Carteiam* eſſe *Calpen:* Tarteſſus quæ fuerit, non liquere.
TAURI PYLAE, ad Att. V. 20. anguſtiæ, per quas iter patet ex Cappadocia in Ciliciam, Curt. III. 2.
TAUROMINIUM, urbs Siciliæ, unde *Taurominitanus*, in Verr. II. 66. it. III. 6. &c. de qua legendus Diod. Sic. XVI. p. 411.
TAURUS, mons Aſiam pene totam mediam percurrens.
TAYGETUS, mons Græciæ, a mari per totam Laconicam procurrens, ad uſque Arcadiam.
TEANUM SIDICINUM, ad Att. VIII. 11. diverſum a *Teano Apulo* pro Cluent. 69. De *Sidicino* capiendus eſt locus Phil. XII. 11. quod non procul abeſt a *Calibus*. it. Agr. II. 35.
TEGEATAE, de Divin. I. 19. incolæ urbis Tegeæ in Arcadia.
TELMESSES, de Divin. I. 42. cives *Telmeſſi*. Gr. τελμισεῖς. a *Telmeſſo*, de Divin. I. 41. urbe Cariæ. Drakenborch. ad Livium XXXVII. 16. *Telmiſſus* ſcribendum cenſet.
TEMENITES Apollo. Verr. IV. 53. a *Temeno*, loco prope Syracuſas, cujus incolæ *Temenitæ*. v. Interpretes ad Sueton. Tiber. 74.
TEMNUS, pro Flacc. 18. oppidum Æoliæ.
TEMSA, Verr. V. 16. oppidum primum Bruttiorum. Scribitur etiam *Temeſa* et *Tempſa*. Unde *Temſanum incommodum*, in Verr. V. 15. direptio Temſæ a fugitivis. *Æs Temeſæum*, v. Intt. ad Ovid. Metam. XV. init.
TENE, ad Att. VI. 2. pro quo alii, probante Grævio, legunt *Tenea*, eſt vicus maritimus Achaiæ, inter Corinthum et Mycenen. *Tenea*, Mela, Strabo, Plinius *Atene*, manifeſte pro *Tenea*.
TENEDICA SECURIS, ad Qu. Fr. II. 11. proverbio dicitur in iis rebus, quæ præciduntur et plane celeriterque auferuntur. Originem proverbii vide in Adag. Eraſm. p. m. 1451. ſ. In nummis Tenediorum eſt Securis: de quibus extat libellus. v. Index lat. in Securis.
TENEDUS, Verr. I. 19. inſula Aſiatica ad oram occidentalem Trojano agro oppoſita; unde *Tenedii:* in qua urbs ejuſdem nominis. Nat. D. III. 15.
TERENTINA, ad Fam. VIII. 8. tribus ruſticanæ nomen.
TERINAEUS, Tuſc. Qu. I. 48. a *Terina* urbe in Bruttiis, a quo *ſinus Terinæus* dictus eſt. Gr. τέρεινα.
TERRACINA, urbs Latii.
THASUS, inſula Græca ad Thraciæ oram.
THEANUM, v. *Teanum*.
THEBAE, urbs Bœotiæ.
THERMAE, Verr. II. 35. oppidum Siciliæ; unde *Thermitanus*, ibid. 43. &c.
THERMOPYLAE, anguſtus tranſitus per præruptos montes, ſilvis impervios, ex Theſſalia in Bœotiam et Locridem.
THESSALONICA, urbs Macedoniæ.
THESPIAE, urbs Bœotiæ ſub Helicone ad ſinum Criſſeum, Muſis ſacra, quæ inde *Theſpiades* dicuntur.
THESPROTIA, regio et urbs Epiri, ad ſinum Ambracium.
THEUTONI, Manil. 20. populi Germaniæ veteris ad ſinum Codanum, et in inſulis ejus ſinus, de quibus vid. Cellar. Diſſ. de Cimbris et Teutonis.
THRASIMENUS LACUS, in Etruria, clade Romana nobilitatus, de Divin. II. 8.
THREICIUS, de Off. II. 7.
THRECIDICA arma [gladiatorum, qui *Threces* vel *Thraces* dicebantur, ab armaturæ genere.
THURIUM, et THURII (nam utrumque eſt ap. Cic.) ad Att. III. 5. IX. 19. urbs Calabriæ, olim *Sybaris* dicta, quo nomine propter ſummas incolarum vo-

luptates innotuit. De ſcriptura nominis v. Duker. ad Liv. XXXVIII. 9.

THYAMIS, ad Att. VII. 2. fluvius Epiri nobilis.

THYREUM, ad Fam. XVI. 5. oppidum Acarnaniæ prope mare et urbem Leucadem.

TIBARANI ſ. TIBARENI, ad Fam. XV. 4. populi Eleutherocilicibus finitimi, a Cic. victi.

TIBUR, oppidum Latii ad Anienem amnem. Unde *Tiburs*, de Or. II. 65. ager circa Tibur. *Tiburtinum Lepidi* ad Att. VIII. 14. *Tiburtinum Scipionis*, Phil. V. 7. prædium in agro Tiburtino.

TIGURINUS AGER, pagus Helvetiorum.

TIRENUS PONS, ad Att. XVI. 13. Codd. in hoc nomine variant. Sed hæc eſt optimorum lectio. Fuit Minturnis, forte in fluvio Liri. Nam is Minturnas præterlabitur.

TISSENSIS, in Verr. III. 38. a *Tiſſa*, oppido Siciliæ, juxta Ætnam.

TMOLITES, pro Flacc. 3. qui habitat in *Tmolo*, pro Flacc. 19. monte Lydiæ, odoribus celebri.

TOLOSA, oppidum Galliæ Narbonenſis. Unde *Toloſanum aurum*, N. Deor. III. 30. eſt, quod Q. Servilius Cæpio e templo Toloſano ſuſtulit. de Orat. II. 47. ea de cauſa a C. Norbano reus factus et condemnatus dicitur.

TRALLES, urbs Lydiæ nobilis, ad Mæandrum fluvium, ex vulgari opinione, quam dubiam reddidit nuper Cel. Weſſeling. ad Hieroclem p. 659. unde *Tralliani*.

TRASIMENUS LACUS, v. *Thraſimenus*.

TREBULANUM, ad Att. V. 2. prædium Pontii in agro Trebulano: a *Trebula*, urbe Campaniæ, citra Vulturnum. Primo de urbe Campaniæ, non de Trebula Sabinorum capiendum eſſe, intelligitur ex ipſo Cicerone, qui dicit: ſe cogitaſſe eo die, quo iſta ſcripſerit, tantum ex Pompeiano ad Trebulanum Pontii; reliquis diebus ſe juſta itinera facturum. Epiſtola ſequens eſt e Trebulano. Quomodo autem tam exiguo tempore potuiſſet Trebulam Sabinorum venire? Alterum citra Vulturnum fuiſſe, docet Liv. XXIII. 39.

TREBULANUS AGER, Agrar. II. 25. circa *Trebulas Sabinorum*.

TRES TABERNAE, ad Att. I. 13. locus in via Appia, cujus in deſcriptione itineris Paullini mentio fit; ad quem diverti viatores et cibo vinoque ſe reficere poterant.

TRIOCALINUM, Verr. V. 4. a *Triocalis*, oppido Siciliæ mediterraneæ inter Himeram fluvium et Crimiſſum.

TRITIA, ad Att. VI. 2. urbs maritima Achaiæ.

TROEZENE, urbs Argolidis.

TROGINI, de Divin. II. 37. *Troginorum* tetrarchia dicitur Dejotaro a Cæſare erepta. Sed nemo veterum *Troginos* memorat: unde J. Gronovius, *Trocmorum* conjiciebat. v. Cellar. G. A. III. 4. Davies ad h. l.

TROGLODYTAE, de Divinat. II. 44. populi Africæ varii, in ſpeluncis habitari ſoliti. Errant enim, qui unum certum populum hoc nomine dici putant.

TROJA, urbs Troadis in Aſia minori.

TROMENTINA, ad Att. IV. 16. tribus populi Rom. ruſticana, a campo *Tromento*. Feſtus.

TROPHONIANUS, ad Att. VI. 2. *Trophoniana narratio* eſt de eo, qui in antrum *Trophonii* deſcendit, quod in Bœotia fuit.

TRUENTINUM CASTRUM, ad Att. VIII. 12. in agro Piceno, oppidum ad oſtium fluvii *Truenti*, unde nomen accepit.

TUSCI, iidem qui Etruſci.

TUSCULANUM, prædium Ciceronis in agro Tuſculano, ſæpe memoratur. *Tuſculum* eſt urbs Latii. *Tuſculanum*, Cæſaris, de Orat. II. 3. *Tuſculanum*, Craſſi, ad Att. IV. 16. *Tuſculanum*, ad Att. I. 14. prædium Q. Fratris.

TYBA, ad Fam. XV. 1. trans Euphraten, ſive vicus, ſive urbs fuerit, ignotum eſt.

TYCHA, Verr. IV. 53. pars Syracuſarum.

TYNDARITANI, ad Att. XV. 2. a *Tyndari* ſ. *Tyndaride*, urbe Siciliæ ad Heliconem amnem.

TYRRHENA GENS, eſt Etruſca, quod Etruria etiam *Tyrrhenia* dicta eſt.

TYRUS, urbs Phœnices prima.

V.

VADA, ad Fam. XI. ep. 10. ſunt vada Sabatia, Sabata ſ. Sabatorum. *Sabata* erat oppidum maritimum, in ora Genuenſi, præcipuum, non longe Savona diſtans, cui adjacent campi paluſtres, qui

Vada dicuntur et vada Sabatiorum ſeu Sabatia. Cluver. Ital. Ant. I. 8.

VALENTINI, Verr. V. 16. a *Valentia*, oppido Bruttiorum, quod et *Vibon* et *Vibo Valentia* dicitur: municipium fuit illis temporibus. v. *Vibo*.

VARDAEI, ad Fam. V. ep. 9. populi Dalmatiæ.

VATICANUS ager, Agrar. II. 35. circa montem Vaticanum trans Tiberim juxta Romam.

VEII, urbs Etruriæ. Unde *Veiens ager*; et *Veientes*, populus Etruriæ, cujus caput Veii.

VEIENTINA, ad Att. IV. 16. tribus pop. Rom.

VELIA, oppidum Lucaniæ, proximum fluvio Haleti: ad quod eſt portus Velinus.

VELIA, ad Att. VII. 13 regio editior Romæ, Palatino monti propinqua.

VELIENSES, pro Corn. Balbo 24. incolæ oppidi Veliæ.

VELINA, ad Att. IV. 15. tribus pop. Rom.

VELINUS LACUS, ad Att. IV. 15. prope Veliam urbem.

VENAFRANI, incolæ oppidi *Venafri*, quod eſt extremum Campaniæ in ſeptentriones, nobile oleis.

VENUSIA, oppidum in finibus Apuliæ et Lucaniæ, patria Horatii Flacci; unde *Venuſini*.

VERCELLAE, ad Fam. XI. 19. municipium Galliæ Tranſpadanæ.

VESCIANUM, ad Att. XV. 2. prædium prope *Veſciam* urbem, non procul a Minturnis: a qua tamen *Veſcinum* potius dicendum fuiſſe bene notat J. F. Gronovius. Nam et *Veſcinus* (Agrar. II. 25.) ager circa Veſciam, dicitur.

VESERIS, locus in Campania ſub monte Veſuvio.

VIBO, ad Att. III. 3. oppidum Bruttiorum, hodie *Monta-Leone*. v. Græv. ad h. l. olim *Hippo* dictum. cf. Strabo L. VI. p. 393. ed. Almel. et ibi Vir. doct. item Plin. III. 5. cujus hæc verba ſunt: Hippo, quod nunc *Vibonem Valentiam* appellamus. v. *Valentini*. Hinc *Vibonenſis ſinus*, ad Att. XVI. 6.

VICENTINI, ſ. VICETINI, ad Fam. XI. 19. incolæ oppidi *Vicentiæ*, (dicitur etiam *Vincentia*, unde incolæ *Vincentini*) quod ſitum fuit in regione Tranſpadana, in Venetorum finibus.

VIENNA, ad Fam. X. 9. urbs Allobrogum, in Gallia Narbonenſi.

VISCELLINUS, de Amic. 11. a *Viſcellis*, oppido Norici, quæ eſt Provincia Romana inter Danubium amnem et alpes Noricas.

VITULARIA VIA, ad Qu. Fr. III. 1. 2. fuit in Arpinati. Nam e Manliano fratris prædio, quod in Arpinati erat, recta in Fufidianum Vitularia via profectus eſt; quod in eodem agro erat. cf. Manut. ad h. Epiſt.

VOCONTII, ad Fam. X. ep. 23. populi Galliæ Tranſalpinæ, quorum caput *Forum Vocontiorum*.

VOLATERRAE, oppidum Etruriæ. Unde *Volaterrana vada*, Quint. 6. in Etruria, non procul a Volaterris.

VOLGAE, ſ. VULGAE, or. pro Font. 8. pro quo Grævius repoſuit *Volcæ*, populi Allobrogibus confines. Eos commemorat Cæſar B. G. VII. 7. ubi item in omnibus bonis edd. *Volcæ*. it. ap. Melam. II. 5.

VOLSCI, populi Italiæ in Latio.

VOLTINIA, pro Planc. 16. Tribus Rom.

VULCHALON, Font. 5. locus ignotus in provincia Gallia Tranſalpina.

U.

ULUBRAE, ad Fam. VII. 18. oppidulum Latii in agro Pomtino. Unde *Ulubranus populus*, ib. 12.

UMBRIA, regio Italiæ ad mare ſuperum Etruriæ ex adverſum ſita.

UTICA, urbs et conventus in Africa propria, ſ. in Zeugitana ejus parte; a qua Cato Uticenſis dictus eſt.

X.

XENIAE BALNEAE, Cœl. 25. pro quo alii *Seniæ*, pars Baiarum.

Z.

ZEUGMA, ad Q. Fr. II. 12. oppidum ſ. potius tractus plurium oppidorum in Cœleſyria ad Euphratem, nomen habens a ponte, quo Euphrates ibi jungitur.

ZOSTER, ad Att. V. 12. promontorium Atticæ et portus cum oppido.

TRIBUS ROM. XXXV.

Æ*Em.* vel *Æmi.* Æmilia. Cicero.
Ani. Anienſis. Cicero.
Arn. vel *Arnien.* Arnienſis. Cicero.
Cla. Claudia.
Clu. vel. *Cluſt.* Cluſtumina. ſ. Cruſtum. Cicero.
Col. Collina.
Cor. Cornelia.
Eſq. vel *Exq.* Eſquilina.
Fab. Fabia.
Fal. Falerina.
Gal. Galeria.
Hor. vel *Horat.* Horatia.
Lem. Lemonia. Cicero.
Mæc. Mæcia. Cicero.
Men. Mentina. Cicero.
Ouf. Oufentina.
Pal. vel *Palat.* Palatina. Cicero.
Pap. vel *Papir.* Papiria.
Pob. Poblilia. *Pop.* Poplilia. ſ. Popillia.
Pub. *Publ.* et *Publil.* Publilia. item, *Pup.* *Pupl.* et *Puplil.* Puplilia.
Pol. Pollia.
Pom. vel *Pomp.* Pomptina. Pontina Cicero.
Pup. Pupinia. Cicero.
Qui. vel *Quir.* Quirina. Cicero.
Rom. Romilia. Cicero.
Sab. Sabatina.
Sca. vel *Scap.* vel *Scapt.* Scaptia. Cic.
Ser. vel *Serg.* Sergia.
Stel. Stellatina.
Sub. Suburana. Cicero.
Ter. Terentina. Cicero.
Tro. vel *Tromen.* Tromentina.
Veien. Veientina. Cicero.
Vel. Velina. Cicero.
Vet. Veturia.
Vol. vel *Volt.* vel *Voltin.* Voltinia. Cicero.

INDEX

HISTORICUS.

A.

ABSYRTUS, Nat. D. III. 19. apud Pacuvium *Ægialeus* ſ. *Ægialus* dicitur: Medeæ frater, de cujus cæde eſt *pro L. Manil.* 9. *de Nat. D. III.* 26. *Ovid. Triſt. III.* 9.

ACADEMICI, Veteres iidem qui Peripatetici, Offic. III. 4. et Stoici. ibid. I. 1. 2. licentiam habent, quodcumque probabile eſt, defendere. Off. III. 4. totius philoſophiæ Academicæ veteris deſcriptio, conſtitutio et ratio, in compendio, de Fin. IV. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. Acad. I. 4--9. Academicæ philoſophiæ hiſtoria a Socrate ad Arceſilam, Acad. I. 4--12. ab Arceſila ad Carneadem, quæ eſt *nova Academia.* ibid. 12. Academici opinari poſſunt, et ſapienti opinari licere contendunt. Lucul. 35. ſqq.

ACASTUS, ad Fam. XIV. 5. XVI. 5. ad Attic. ſæpiſſime. Ciceronis ſervus.

L. ACCIUS, ſ. ATTIUS, Heren. I. 14. *et infinitis aliis locis.* Controverſiam habuit prætore P. Mucio. Heren. II. 13. Familiaris D. Bruti, Brut. 28. D. Bruti monumenta verſibus ornat, Arch. 9. annales ſcripſit, qui laudantur. Brut. 18. *Hi annales carmine ſcripti fuerunt, itaque de Leg. I.* 2. *ubi commemoratur inter hiſtoricos Latinos proſaicos, pro Accius alii legunt Macer, quod ex Codicibus firmat Daviſius. Fuit autem poeta Latinus Tragicus circa annum U. DC. ejus fabulæ ſæpiſſime laudantur a veteribus, quarum fragmenta a Stephanis, Delrione, et Scriverio collecta ſunt.*

P. ACCIUS ſeu *Attius* et *Atius*, Lig. 2. &c. eſt Varus, de quo in *Varus. De varietate ſcripturæ v. Burm. ad Sueton. Aug. c.* 4. *et Virg. Æn. V.* 568.

T. ACCIUS, Piſaurenſis, Brut. 78. Eques Rom. qui accuſavit Aulum Cluentium. Hermagoræ præcepta didicerat.

ACHANTO, de N. D. III. 21. Rhodia, mater Solis.

ACHILLES, de Divin. I. 30. ei propinquam mortem Hector moriens denunciat. &c. Arch. 10. ſepulcrum ejus in Sigeo.

ACIDINUS, ad Fam. IV. 12. *legatus, ut opinor, Sulpicii Pro Coſ. Achaiæ* &c. cognomen gentis *Manliæ.* ad Att. IV. 3. eſt *C. Manlius Acidinus*, princeps Catilinarii belli. Agrar. II. 24. eſt *L. Manlius Acidinus, qui Conſul fuit cum Fulvio Flacco. Liv. XL.* 43. *E Faſtis Capitolinis apparet, fuiſſe fratrem Germanum Fulvii, adoptatum in familiam Manliam.*

ACILII, familia plebeia, cujus prænomen *Manius*, cognomen *Glabrio.* vid. in *Glabrio*, et *Balbus.*

L. ACILIUS, de Leg. II. 23. JCtus, Commentarios ſcripſit in XII. tabulas. Vocem *Leſſus* non intellexit, et veſtimenti genus ſuſpicatus eſt.

ACILIUS, Off. III. 32. hiſtoricus. Scripſit hiſtoriam græce. *Voſſius putat eſſe* C. Acilium Glabrionem, *qui A. U. DLI. quæſtor et A. DLVI. trib. pl. fuit: quod negat Chapmannus ap. Pearcium ad h. l. eumque centum annis juniorem facit, putans fuiſſe Græcum natione et a Romano nomen accepiſſe, quod Cicero in Bruto commemorans omnes hiſtoricos Romanos, in his Albinnm, qui et ipſe græce ſcripſit, ejus nullam mentionem fecit. Ejus opus Claudius latinum fecit, ut patet e Liv. XXV.* 39. *ubi v. Dukerum et Drakenb. de hoc Acilio. Sed nil magnopere præter conjecturas afferre licet.*

ACRION, Fin. V. 29. Locrenſis, Pythagoreus, Platonis temporibus. *Nemini præter Ciceronem memoratur, quod ſciam, niſi Valerio M. ex hoc ipſo Ciceronis loco. Sed*

ibi Codd. et edd. præferunt Arion. *Sed plus tribuo Ciceroni, ejuſque Codd. quam compilatori Valerio. Nomen* Arion, *notius eſt, quam* Acrion, *quod corruptioni locum fecit.*

ACTIUS ſ. ATTIUS DIONYSIUS, ad Fam. XII. 30. *pro* Attius *Corradus et Manutius malebant,* Atticus : *ut ſit* M. Pomponius Atticus Dionyſius, *ſervus Ciceronis, in Attici gratiam libertate donatus.*

C. ACULEO, de Orat. I. 43. eques Rom. acuto ingenio et Juris civilis peritiſſimus. ibid. II. 1. propinquus Ciceronis, quocum erat Cic. matertera ; unde filios ejus conſobrinos ſuos vocat. ibid. II. 65. a Craſſo defenditur. Brut. 76. pater C. Viſellii Varronis.

ACUSILAS, de Orat. II. 12. Argivus, hiſtoricus non indiſertus. *Vixit ante bellum Peloponneſiacum, auctore Dionyſio Halicarnaſſio, de Thuc. Charact. Diogenes Laert. I.* 41. *Cabæ ſ. Scabræ filium facit, et a nonnullis adnumeratum ſeptem ſapientibus tradit. vid de eo Jonſium de ſcript. H. P. I.* 1. 6. *Menag. ad Laert. p.* 24. *Voſſ. de Hiſt. Gr. I.* 1. 2. *IV.* 2.

ACUSIUS, ad Att. XI. 23. Rhodius.

ACUTILIUS, ad Att. I. 4.

AEACIDES, de Div. II. 56. Off. I. 13. eſt Pyrrhus.

M. AEBUTIUS, Flacc. 37.

SEX. AEBUTIUS, pro Cæc. 1. accuſator Cæcinæ.

AEETAS, Tuſc. III. 12. Medeæ pater, et Solis filius.

AEGIALUS et AEGIALEUS, N. D. III. 19. apud Pacuvium eſt Abſyrtus.

AEGISTHUS, N. D. III. 38. libidinoſus : *Agamemnonis interfector.*

AEGYPTA, ad Att. VIII. 15. ad Fam. XVI, 15. ſervus et deinde libertus Ciceronis.

AELII, pro Cluent. 26. *familia Rom. plebeia, cujus cognomina ap. Ciceronem,* Catus, Pætus, Tubero, Lamia : *neque plura in nummis aut aliis monumentis. Opinionem Pighii, Noriſii, et aliorum, nomen hoc derivantium ab* allio, *unde primum* Allii, *deinde* Ailii, *et tandem* Ælii *facti ſint, bene refellit Duker. ad Liv. XXXII.* 7. *De familia Æliorum v. Reineſ. Ep. ad Hofm. et Rup. ep.* 48. *et Rupert. ad Pompon. Enchir. III.* 4.

AELIUS, pro Sext. 43. Ligur. (Piſonis ſocer) v. *Ligur.*

L. AELIUS, ad Her. IV. 12. ei Lucilius libros Satirarum inſcripſit, *verſus h. l. prolatus eſt e libro primo, neque affertur a Douſa.* Brut. 46. Cæpionem defendit contra T. Betucium, &c. orationes ſcripſit tantum, non egit. Brut. 56. eques Rom. eruditus Græcis literis et Latinis, Stoicus, antiquitatis et ſcriptorum veterum literate peritus, M. Varronis præceptor, etiam a Cicerone adoleſcente perſtudioſe auditus. Orator non fuit, ſed ſcripſit tantum orationes aliis. Acad. I. 2. de antiquitate Romana ſcripſit. de Leg. II. 23. ſcripſit in XII. tabulas. *Cognomine dictus duplici,* Stilo *et* Præconinus. *de eo v. Sueton. de Grammat. c.* 3. *v. de eo Carrion. Lect. ant. I.* 8. *et collecta Harduino in Ind. Autorum ad Plin. H. N.*

L. AELIUS, Piſ. 27. &c. &c. *Lamia* cognomine, *quem* Piſo et Gabinius conſules urbe exire juſſerunt. *Inſignis amicus et defenſor Ciceronis, eques Rom. qui cum ceteris equitibus clivum Capitolinum obſederat, cum de Catilinariis deliberaret Senatus. Sæpiſſime nomine Lamiæ Ciceroni commemoratur.*

P. AELIUS, Cluent. 59. teſtamento Cluentium heredem facit. *Larinas videtur fuiſſe. Alium ab hoc eſſe P. Ælium, Sexti Ælii fratrem, ex temporis ratione intelligitur.*

Q. AELIUS, Br. 28. Pætus, qui cum M. Penno conſul fuit. (A. U. DLXXXVII.)

S. AELIUS Catus, Brut. 20. ad Fam. VII. 22. JCtus et eloquens de Orat. I. 45. propter juris civilis ſcientiam appellatur. de Orat. I. 56. commentarios ſcripſit de jure civili. de Or. III. 33. omnibus civibus conſilii ſui copiam fecit. Top. 2. quomodo *locuples* explicat. de Leg. II. 23. XII. tabulas interpretatus eſt, vocem *Leſſus* non intellexit, et veſtimenti genus ſuſpicatus eſt.

AEMILIA, Div. II. 40, filia Æmilii Pauli.

AEMILIANUS Scipio, Phil. XIII. 1. *Lucii Æmilii Pauli filius a P. Africani Majoris fil. adoptatus. vid. Scipio.*

AEMILIUS Alba. in Verr. III. 62. ſcurra, Verris familiaris.

L. AEMILIUS, Phil. XIII. 4. vid. L. *Paulus.*

M. AEMILIUS Avianus, ad Fam. XIII. 21. negotiator.

M. AEMILIUS Lepidus Porcina, Br. 25. orator bonus, orationes reliquit.

INDEX HISTORICUS.

M. AEMILIUS Lepidus, vid. *Lepidus.*

M. AEMILIUS Scaurus, vid. *Scaurus.*

AESCHINES *Mileſius*, Brut. 95. Aſiaticus orator, æqualis Ciceronis, quo genere orationis uſus ſit. *Memoratur etiam Straboni L. XIV. et Senecæ Contr. I. 8. quos locos jam vidit Menag. ad Laert. II.* 64.

AESCHINES Socraticus, de Inv. I. 31. inductionis Rhetoricæ exemplum ab eo petitum.

AESCHINES, de Or. II. 23. Orator. de Or. III. 56. Athenis cedit Rhodum, laudat Demoſthenem. *Ejus oratio contra Cteſiphontem ſæpe commemoratur apud Ciceronem.*

AESCHINES, de Or. I. 11. Academicus cum Carneade Clitomacho Academiam obtinuit. *Neapolitanus fuit, Melanthii Rhodii diſcipulus, Laert. II.* 64.

AESCHRIO, in Verr. II. 14. Syracuſanus.

AESCHYLUS, Acad. I. 3. Tuſc. II. 10. *aliiſque pluribus locis.* Poeta et Pythagoricus.

AESCHYLUS Cnidius, Brut. 91. Rhetor, quocum fuit in Aſia Cicero adoleſcens.

AESCHYLUS Tyndaritanus, in Verr. IV. 22.

AESCULAPIUS, N. D. III. 22. plures Æſculapii.

AESERNINUS, Opt. gen. dic. 6. gladiatoris nomen ab Æſernia urbe.

AESERNINUS, Brut. 36. *cognomen M. Claudii Marcelli, Filii Marci Marcelli.*

AESOPUS, de Or. I. 61. Sext. 58. Qu. Fr. I. 2. c. 4. Tuſc. II. 17. hiſtrio nobilis. ad Fam. VII. 1. hiſtrio, male agit in ludis Pompeii II. conſulis. Divin. I. 37. familiaris Ciceronis, laudatur. Off. I. 31. non facile agit Ajacem.

AESOPUS, *tragœdi filius*, ad Att. XI. 15. ſocius Dolabellæ in adulteriis cum pellicibus Tulliæ.

AETIDENUS, Flac. 22. Trallianus.

AETION, Brut. 18. pictor. *Hujus pictoris aliquoties mentio eſt apud Lucianum in Imaginibus, cujus locos attulit Junius in Catal. Pictor. &c. Sed hunc locum Ciceronis non vidit. Alius* Ætion *ſtatuarius eſt, qui memoratur ap. Theocritum epigramm.* 7.

L. AFRANIUS, *poeta*, Brut. 45. imitatur C. Titium. Fin. I. 3. Menandrum ſolebat convertere &c.

L. AFRANIUS, Att. I. 18. 19. 20. Auli filius dicitur. ad Fam. XVI. 12. legatus Pompeii in Hiſpania. Nomen ejus eſt etiam ad Fam. I. 1. Phil. XIII. 14. *Conſul fuit cum Metello Celere A. U. DCXCIII. Ejus res geſtæ cum Petreio contra Cæſarem notæ ſunt e L. I. Cæſaris de bello Civili. Dio L. XXXVII. p.* 50. *dicit, eum melius ſaltare potuiſſe, quam res gerere.*

P. AFRICANUS *major*, Lucul. 2. Panætium ſecum habet. Offic. II. 22. ejus abſtinentia a Panætio laudatur. de Or. III. 7. in dicendo gravis. Har. Reſp. 12. pro Corn. I. in ſecundo Conſulatu cum Ti. Longo Senatoria ſubſellia a populi conſeſſu ſeparat in Megalenſibus, et Senatui primum locum dat. de Or. II. 67. Cenſor. Offic. I. 33. ejus filius (P. Afr.) L. Pauli filium adoptat; propter infirmitatem valetudinis non potuit patris ſimilis eſſe. *add.* Brut. 19. *Fuit tamen cum patre legato fratris L. Scipionis in bello Syriaco in Aſia, Liv.* 37, 7. *et Augur.* 40, 42. *ubi v. Sigon. Habuit et alterum filium Cnæum, ut appellat Valer. M. IV.* 5. 3. *quem Pighius ad A. U.* 579. *putat eſſe eum, qui ap. Liv.* 41. 27. *L. Scipio dicitur, prætor. v. Torren. ad Val. M. l. c.*

P. AFRICANUS *minor*, Offic. I. 32. L. Pauli fil. *v. L. Paulus Macedonicus, a quo Æmilianus dicitur, quia familiæ Æmiliæ fuit.* ibid. eloquentia cumulat belli gloriam. Brut. 21. Divinat. in Cæc. 21. accuſat L.Cottam. de Or. II. 67. Brut. 87. εἴρων dictus eſt a Fannio in hiſtoria. de Fat. 7. &c. Carthaginem capit. Verr. I. 4. Carthagine capta Siculis monumenta ſua reſtituit Mil. 3. Ti. Gracchum jure interfectum pro concione interrogatus reſpondet. Offic. I. 25. a Q. Metello, (Macedonico) ſine acerbitate diſſenſit. Q. Fr. I. 1. c. 8. Xenophontis Cyropædiam non ponit de manibus. Mil. 7. domi noctu interficitur. de Or. II. 40. in qua cæde ſocius fuit C. Carbo. *Sed de eadem re tantum tanquam de ſuſpicione hominum loquitur ad Fam. IX.* 21. *et auctores cædis plane incerti. v. Vellei. II.* 4. *Valer. M. IV.* 1. *Plutarchus in Romulo. ad Heren. IV.* 13. *memoratur* Scipionis *nomine, item in Lælio et paucis aliis locis, quod res facile indicabit.*

AGAMEDES, Tuſc. I. 47. cum Trophonio *fratre* templum Delphicum ædificat. Ejus votum.

AGAMEMNON, *Homericus ille, ſæpe commemoratur.*

AGAMEMNON, *nomen ſervi eſt in Epiſt. ad Atticum.*

INDEX HISTORICUS.

AGATHINUS, in Verr. II. 36. Thermitanus.

AGATHOCLES, in Verr. IV. 55. *Notiſſimus Siciliæ Rex, de quo vid. Polyb. lib. X. p.* 918. *inprimiſque Diodor. Sic. qui L.* 19. 20. *Agathoclis late commemorat.*

AGATHOCLES, de Div. I. 24. ejus Hiſtoria commemoratur. *Agathocles hiſtorici duo ſunt, Babylonius, qui et Cyzicenus dicitur, quod de Cyzico ſcripſit* ; *et Samius, qui de Rep. Peſſinuntiorum ſcripſit. Sed hunc locum de Babylonio accipiendum putat Voſſius de Hiſt. Gr. L. III. p.* 158. *T. IV. Opp. Utrum ea Hiſtoria, quam Cicero affert ex libris de Cyzicenorum rebus, an vero ex alio ſumpta ſit, non dixerim. Quatuordecim hoc nomine viros ex antiquitate collegit Fabric. B. G. III.* 11. *p.* 273. *quibus adde decimum quintum Agathoclem, Archontem Athenienſem Olymp. CV. eo ipſo tempore, quo Delphici Apollinis fanum diripere aggreſſi ſunt Phocenſes. v. Pauſan. X.* 2.

AGESILAUS, ad Fam. V. 12. Spartiates, neque pictam, neque fictam imaginem ſuam extare voluit. Offic. II. 5. ſine adjumentis hominum magnas res efficere non potuit.

AGIS, Off. II. 23. rex Lacedæmoniorum, *diverſus ab eo, qui vixit tempore Lyſandri, quo duce Athenienſes ad flumen Ægos victi ſunt.*

AGLAOPHON, de Orat. III. 7. pictor excellens. *Duo Aglaophontes pictores ſunt, pater et filius* ; *de quibus veterum locos congeſſit Junius Catal. Artific.*

L. AGRIUS, Flacc. 13. eques Rom.

AGONIS, in Cæcil. 17. Lilybætana mulier, Veneris liberta.

T. AGUSIUS, ad Fam. XIII. 71. Ciceronis comes in exilio.

AHALA, *cognomen Serviliorum.* v. c. Phil. II. 11. *ubi eſt ſermo de* C. Servilio Ah. *qui Melium interfecit. Quod in eodem capite ait :* Quid duos Servilios, Caſcas an Ahalas dicam &c. *id ita intellige : Servilios, facinore hoc promeritos, ut Ahalæ potius quam Caſcæ dicerentur : ut recte Manutius et Weſſelingius V. C. obſ.*

AIUS LOQUENS, de Div. II. 32. nomen Dei, ara ejus.

ALABANDUS, Nat. D. III. 15. conditor Alabandi et Deus urbis.

ALABARCHES, ad Att. II. 17. *eſt Pompeius, qui jactabat ſe vectigalia pop. Rom. valde auxiſſe. Quam autem accommodatum ſit hoc nomen, ex eo intelligi poteſt, quod Plinius tradit, quia olim vectigalia in ſolis paſcuis fuerint, propterea ſervatum eſſe a cenſoribus, ut omnia vectigalia reipubl. paſcuorum nomine in tabulis, et in pactionibus Cenſores complecterentur. Vectigal enim e paſcuis* ſcriptura *dicitur, et Alabarches, ut docet Cujacius, qui hanc vocem Ciceroni reddidit, Obſ. VIII.* 37. *dicitur ab* ἄλαβα, *atramentum, eſtque adeo magiſter ſcripturæ. Sed alii præferunt Arabarcha, ut in hoc Ciceronis loco, ita in aliis, ubi hujus magiſtratus mentio : in his nuper Weſſelingius V. C. de Archontibus Judæorum c.* 8. *dictum putans ab Ægypti Nomo Arabiæ. Quæ refellere longioris eſt diſputationis. Libri quidem et res ſtant pro priori opinione.*

C. ALBANIUS, Att. XIII. 31.

SEX. ALBEDIUS, Phil. XIII. 13. Senator beneficio Antonii.

C. ALBINUS, ad Fam. XIII. 8. Senator, P. Sextii frater.

P. ALBINOVANUS, Har. Reſp. 6. pontifex minor.

ALBINOVANUS, (M. Tullius) Vatin. 1. accuſator P. Sextii de vi.

A. ALBINUS, Lucul. 45. Brut. 21. Prætor P. Scipione et M. Marcello Coſſ. Conſul cum L. Lucullo, ejus, qui Mithridaticum bellum geſſit, avo, (DCII.) ſcripſit hiſtoriam Græce, literatus et diſertus. Ejus jocus in Carneadem, qui ipſo prætore Romæ fuit. De hiſtoria Albini v. Polyb. Exc. de Vit. et Virt. p. 1482. ad. Gron. Macrob. Sat. I. præf. qui ſumpſit e Gellio XI. 8.

A. ALBINUS, Brut. 35. poſt Red. ad Quir. 5. Conſul cum M. Antonio Oratore (DCLIV.) Latine dixit.

ALBINUS, Brut. 35. flamen, diſertus.

C. ALBINUS, Sext. 3. Senator, filiam P. Sextii patri collocat.

Sp. ALBINUS, Brut. 25. it. 34. Lege Manilia poſt Conſulatum oppreſſus eſt, multas orationes reliquit.

L. ALBIUS, Sext. fil. Quirina. Quint. 6. *idem videtur, qui memoratur de Orat. II.* 70. *Valens in nummis Fam. Rom. p.* 59. *pro* Quirina *conjicit* Carinas. *male. non vidit,* Quirina *h. l. eſſe nomen tribus, quod ſæpe apud Ciceronem adjicitur nominibus propriis, non cognomen.*

Statius ALBIUS Oppianicus. Cluent. 4.

Larinas, eques Rom. a Cluentio veneficii accuſatus et condemnatus. Ejuſdem vitricus. vid. in *Oppianicus.*

ALBIANUM judicium, Cæc. 10. dicitur ab hoc Albio.

ALBIUS, Sabinus, Att. XIII. 14.

T. ALBUTIUS, Brut. 35. Athenis adoleſcens fuit, perfectus Epicureus evaſit, et pene Græcus fuit, orationes reliquit. Fin. I. 3. Athenis Græcis literis operam dat; Scævolæ in eum jocus, Orat. 44. apud Lucilium reprehenditur nimium ſtudium in collocatione verborum. Div. 19. Prætor Sardiniæ. in eum accuſationem ſuſcipit Cn. Pompeius Strabo quæſtor, neque ei permittitur. in Piſ. 38. in Sardinia ipſe triumphat. Prov. Conſ. 7. e Sardinia triumphum petit, qui ei negatur. Brut. 26. de rep. pecuniis accuſatur a Mutio augure. Tuſc. V. 37. Athenis æquo animo exul philoſophatur. Memoratur etiam de Orat. II. 70. it. III. 43.

ALCAEUS, de N. D. I. 28. Delectatur nævo in articulo pueri. Tuſc. IV. 33. Vir fortis, tamen de amoribus ſcribit.

ALCAMENES, de N. D. I. 30. Statuarius, cujus Vulcanus Athenis laudabatur. v. *Val. M. VIII.* 11. *vixit Phidiæ temporibus. Opera ejus, quæ apud Veteres commemorantur, enumerat Junius in Catal. Pictor. et ſtatuar. in quibus inprimis nobilis Venus Hortenſis: cujus mentio ap. Lucian. Imagg. init.*

ALCIBIADES, Or. II. 22. ſcripta ejus extiterunt Ciceronis temporibus, de Div. II. 69. ejus ſomnium, Tuſc. III. 32. flens Socratem rogat, ut ſibi virtutem tradat.

ALCIDAMUS, Tuſc. I. 48. Rhetor antiquus et nobilis, ſcripſit laudationem mortis. Bentleius *corrigit* Alcidamas: *quod recte probat Buherius, ſic reſcribendum exiſtimans etiam ap. Quintil. III.* 1. *adde Urſinum et Daviſ. ad Cic. l. c.*

ALCMAEON, Tuſc. III. 5. furioſus fit. *Is, qui parricidium fecit, ut eſt in fabulis*

ALCMAEON, Lucul. 17. Crotoniates, N. D. I. 11. Pythagoricus, ſideribus et animo divinitatem tribuit. *de eo et ſcriptis ejus vid. Menag. ad Laert. VIII.* 83.

ALEDIUS ſ. ALLEDIUS, Att. XII. 4. 24. 27. amicus Cæſaris et Attici. *Alii putant, Cæſarem, Tunſtallus Ep. ad Midletonum p.* 160, *Balbum majorem tecto nomine dici, ut ex* Arredio, *h. e. qui non* διαῤῥήδην *loquitur, balbutiendo ſit* Alledius, *ut pro Hirro Hillus. Sed nomen hoc occurrit etiam alibi. Lipſius ad Tacit. A. I.* 10. *legi vult* Atedius, *et putat eſſe eum, cujus ibi mentio: cui opinioni favet I. Fr. Gronovius.*

L. ALENUS, de N. D. III. 30. tabulas publicas tranſcribit, chirographum ſex primorum imitatus.

ALEO, de N. D. III. 21. filius Atrei.

ALEXANDER, ad Her. IV. 30. qui et *Paris* dicitur, raptor Helenæ.

ALEXANDER, ad Fam. V. 12. ab Apelle tantum pingi, et a Lyſippo fingi vult. de Div. I. 23. Ei Calanus mortem propinquam prædixit. de Div. II. 66. ejus ſomnium. Tuſc. IV. 37. Clitum interficit.

ALEXANDER PHERAEUS, Inv. II. 49. In Theſſalia tyrannidem occupat, de Off. II. 7. inſidias uxoris, Thebes, quomodo caverit. de Inv. II. 49. ab ea interficitur, *ſcil. adjuvantibus fratribus. Rem totam commemorat Diodor. Sic. L. XV. p.* 517. *ed. Rhodom. Vixit circa Olymp. CV.*

ALEXANDER, Agr. II. 16. Rex Ægypti. *Ptolemæi Alexandri filius.*

ALEXANDER, Att. II. 20. 22. poeta Græcus, Geographus, et Aſtrologus, negligens homo et non bonus poeta, ſed tamen non inutilis et indoctus. *Eſt Alexander Epheſius, cognomine Lychnus, quem Strabo aliique tradunt Coſmographiam verſibus ſcripſiſſe. v. Græv. ad h. l. Alexander Polyhiſtor ſcripſit quoque Geographica multa. v. Harduin. in Ind. Nomin. Pliniano, ſed in proſa.*

ALEXION, Att. VII. 2. Medicus Ciceronis. Att. XIII. 25.

ALEXIS, Att. V. 20. ſervus Attico jucundus.

ALEXINUS, Lucul. 24. *Philoſophus Megaricus de Schola Eubulidæ, de quo Laert. II.* 109. 110. *et ibi Menag. Zenoni Stoico inprimis adverſarius erat, quem multis ſophiſmatibus vexabat. Ex l. c. Cic. intelligi poteſt, eum contra ſenſus diſputaſſe, quorum certitudinem Zeno defendebat.*

C. ALFIUS, Vat. 16. in petitione præturæ repulſam fert. Planc. 17. Prætor, Quæſitor in cauſa Cn. Plancii. Vat. 16. laudatur a Cæſare. *Nomen ejus eſt etiam ad* Qu. Fr. III. 1. c. 7. et ep. 3.

INDEX HISTORICUS.

ALLIENUS, Div. in Cæcil. 15. homo a ſubſelliis, rabula.

A. ALLIENUS, Phil. XI. 12. legatus C. Trebonii a Dolabella interfecti, ad Fam. XII. 11. et 12. *Lathyri nepos. v. Valens de num. Lagid. p.* 131. legatus Dolabellæ, IV. legiones ex Ægypto eductas tradit C. Caſſio in Syria. Att. X. 15. prætor Lentulo et Marcello conſulibus.

SEXT. ALPHENUS, Quint. 5. it. 24. a Sylla proſcriptus. Ejus bona emerant P. Quintius et Sext. Nævius.

C. AMAFANIUS ſeu AMAFINIUS, ad Fam. XV. 19. Epicureus. Acad. I. 2. malus auctor de philoſophia Latinus. Phyſica Epicurea ſcripſit, Tuſcul. IV. 3. Ejus libris commoventur homines, ut Philoſophiam Epicuream diſcant.

AMIANUS, Att. VI. 1.

AMMONIUS, ad Fam. I. 1. legatus Ptolemæi Auletæ, Romam miſſus, auxilii contra ſeditioſos Alexandrinos petendi cauſa.

AMPHIARAUS, ad Fam. VI. 6. de N. D. II. 3. augur. de Divin. I. 40. augur clarus et præſtans.

AMPHILOCHUS, de Divin. I. 40. Argivorum rex et augur.

AMPHION, ad Herenn. II. 27. de Divin. II. 64. *Jovis et Antiopæ filius, eodem partu cum Zetho editus. Lyræ cantu muros Thebanos ædificaſſe fertur &c.*

AMPIA, ad Fam. VI. 12. filia Ampii Balbi.

T. AMPIUS BALBUS, ad Fam. I. 3. prætor Ciliciæ ante Lentulum. ibid. II. 16. X. 29. quæ tota epiſtola ad eum ſcripta eſt. VI. 12. tuba belli civilis Att. VIII. 11. Pompeianus, delectum habet. De ejus tribunatu et lege de Pompeio v. Vellei. Pat. II. 40.

AMYNOMACHUS, de Fin. II. 31. hæres Epicuri. *cf. Laert. IX.* 16, 17.

AMYNTAS, Att. XII. 9. Philippi Regis Macedoniæ pater. Amyntæ filius *h. l. eſt L. Marcius Philippus.*

AMYNTAS, Flacc. 30. Apollonidienſis.

ANACES ſeu ANACTES, N. D. III. 21. Jovis et Proſerpinæ filii, Dioſcuri, Tritopatreus, Eubuleus et Dionyſius.

ANACHARSIS, Scythes, Tuſc. V. 32. ejus αὐτάρκεια; epiſtola ad Hannonem.

ANACREON, Tuſc. IV. 33. Ejus poeſis tota eſt amatoria.

ANAXAGORAS Clazomenius, Phyſicus. de Or. III. 34. Brut. 11. Periclis præceptor. de Or. III. 15. otium ſecutus eſt. Tuſcul. V. 39. patrimonium ſuum relinquit diſcendi ſtudio. Tuſc. III. 14. quomodo mortem filii tulerit. Lucul. 31. nivem albam eſſe negat, quia aqua nigra, unde concreta eſſet. Lucul. 37. Homœomeriæ. *Contra has egregie diſputat Lucret. L. I.* de N. D. I. 11. primus mundum mentis infinitæ vi deſignatum eſſe dicit. *In quo quid deſideraverit Socrates, et multa alia digna lectu de Anaxagora vid. ap. Bælium in Lexic. v. Anaxagore.* Acad. I. 12. confitetur ignorantiam, ut Socrates. Tuſc. I. 43. Lampſaci moritur.

ANAXARCHUS, Democriticus. Tuſc. II. 22. fortitudo in ſubeunda morte a Nicocreonte. *Abderita, Democriticus: Apud Alexandrum M. gratioſus fuit, cujus menſæ cum eſſet una cum Nicocreonte, Cypri præfecto, adhibitus, eum acriter perſtrinxit, quem deinde dolorem mortuo Alexandro ſic ultus eſt Nicocreon. vid. Philo p.* 881. *Laert. IX.* 58. *Juſtin. XII.* 13. *Plin. H. N. VII.* 23.

ANAXIMANDER ſeu ANAXIMANDRUS, de Divin. I. 50. phyſicus, prædicit Lacedæmoniis terræ motum. Lucul. 37. Omnia gigni ex infinitate naturæ dicit. de N. D. I. 10. Nativos et mortales Deos facit.

ANAXIMENES, Lucul. 37. Ex aere omnia fieri. de N. D. I. 10. Aera Deum facit, eum gigni, immenſum et ſemper in motu eſſe.

ANCARIUS, Cluent. 59. paſtor.

Qu. ANCHARIUS, Q. F. Sext. 53. Trib. pl. Cæſare et Bibulo Conſulibus, quo uſus Bibulus in impedienda C. Cæſaris Agraria lege. in Piſon. 36. ad Fam. XIII. 40. Macedoniæ proconſul poſt Piſonem ex prætura.

ANCHIALUS, ad Fam. XIII. 45. ſervus L. Egnatii equitis Rom.

ANDRICUS, ad Fam. XVI. 14. ſervus Ciceronis, qui et *Menander* dicebatur.

ANDROMACHA, Att. IV. 15. de Div. I. 13. Ennii fabula.

ANDROMEDA, N. D. II. 43. ſidus.

ANDROMENES, Att. XIII. 24.

ANDRON, Verr. III. 45. Ætnenſis Senator.

ANDRON, ad Fam. XIII. 67. Artemonis filius, Laodicenſis.

INDEX HISTORICUS.

C. ANDRONICUS, Puteolanus. Att. V. 15. familiaris Ciceronis.

ANEMO, N. D. III. 20. *(pro quo Daviſius: Almo.)* Deus Romanorum; proprie fluvius prope Romam.

ANICATUS, Att. II. 20. amicus Attici.

L. ANICIUS, Brut. 83. a quo *Anicianum vinum, Aniciana nota.* Conſul fuit A. U. DXCIII.

C. ANICIUS, ad Fam. VII. 26. XII. 21. Senator legatione libera in Africam legatur.

ANNALIS, ad Fam. VIII. 8. cognomen Villiorum, unde? v. in *Lex Annalis.*

ANNEIUS Brocchus, Verr. III. 40. Senator Panormitanus.

C. ANNEIUS, ad Fam. XII. 26.

M. ANNEIUS, ad Fam. XIII. 55. XV. 4. legatus Ciceronis in Cilicia.

ANNIA, in Verr. I. 43.

ANNICERII, philoſophi. Off. III. 33. *Cyrenaici Philoſophi ab Ariſtippo profecti. Nomen habent ab Anniceride, diſcipulo Hegeſiæ, qui eſt Ariſtippi diſcipulus.*

ANNIUS Saturninus, Att. V. 1.

C. ANNIUS Bellienus. Font. 4. legatus Marci Fonteii, Prætoris Galliæ.

L. ANNIUS, Verr. I. 41. propinquus P. Annii Aſelli, et heres ſecundus.

M. ANNIUS Appius, Balb. 20. Camertinus, a C. Mario civitate donatus.

M. ANNIUS, Verr. I. 5. civis Romanus.

M. ANNIUS, Verr. V. 29. homo ſplendidiſſimus, eques Rom. qui teſtimoninm contra Verrem dixit.

M. ANNIUS, Att. V. 4. legatus Ciceronis.

P. ANNIUS Aſellus, Verr. I. 41. civis Rom. Sacerdote prætore urbano mortuus.

T. ANNIUS Luſcus, Brut. 20. Q. Fulvii Nobilioris collega *in Conſulatu A. DC. adverſarius Ti. Gracchi agrariam ferenti. Epit. Liv.* 58. *ubi v. Drakenb.*

T. ANNIUS, ad Quirit. poſt redit. 6. Milo, Trib. pl. eo anno, quo Cicero revocatus eſt. *vide plura in* Milo.

T. ANNIUS Cimber, Phil. XI. 6. Lyſidici Græci hominis filius, Antonianus. Phil. XIII. 12. prætorius, de beneficio Cæſaris.

T. ANNIUS Velina. Brut. 48. in concionibus tolerabilis orator.

ANTAEUS, Att. XIII. 44.

ANTEROS, de N. D. III. 23. filius Veneris ex Marte.

ANTEROS, Att. IX. 14, XI. 1. ſervus vel libertus Attici.

ANTHERUS, ad Fam. XVI. 21. ſervus.

ANTHROPINUS, in Verr. V. 34. Apollonienſis.

ANTICLEA, Tuſc. V. 16. fuit mater Ulyſſis. *Sed hoc loco Cicero ancillam nominare voluit, quæ* Euriclea *dicebatur, auctore Homero. Niſi vero librariorum error eſt, ut placet Buherio.*

ANTIGENIDAS, Br. 50. tibicen, qui diſcipulo frigenti ad populum dixit: mihi cane et Muſis.

ANTIGONUS, Dejot. 15. legatus Dejotari ad Cæſarem.

ANTIGONUS, ad Fam. XIII. 33. libertus Cn. Otacilii Naſonis.

ANTIGONUS, Off. II. 14. Macedoniæ Rex, ejus epiſtola ad Philippum filium. Eſt Antigonus II. Soter, qui mortuo Demetrio II. tutor impuberis filii fuit, ducta matre et diademate ſumpto, ita tamen ut privigno regnum conſervaretur.

ANTIMACHUS, Brut. 51. poeta, poema ſuum, *(quod Ciceronis ætate extitit,* Thebaida) cum recitaret, omnes præter Platonem eum reliquerunt. *Obſcuritas hujus hominis pæne in proverbium abiit. v. Voſſius ad Catull. p.* 323.

ANTIOCHUS MAGNUS, de Or II. 18. Syriæ rex, Hannibalem recipit. Verr. I. 21. a L. Scipione vincitur. Sext. 27. intra Taurum regnare jubetur: Aſia, qua ille mulctatur, Attalo donatur. Dejot. 13. ablatam a Romanis Aſiæ partem æquo animo fert.

ANTIOCHUS *Epiphanes M. F.* Phil. VIII. 8. a Popillio jubetur abſcedere Alexandria.

ANTIOCHUS, Phil. IX. 2. Antiochi magni nepos: ad eum Cn. Octavius mittitur, ut eum claſſes habere et elephantos alere prohiberet. *Eſt Epiphanis fil.* cf. ad h. l. Polyb. Legat. 107.

ANTIOCHUS Antiochi X. Pii et *Selenes* (v. inf.) *filius, Seleuci Cybioſactis frater.* Verr. IV. 27. Romam venit, regni Ægypti petendi cauſa, et per Siciliam tranſiens a Verre expilatur. *Eſt is, qui vulgo* Aſiaticus *dicitur: cui Pompeius regnum Syriæ ademit, et ſolam Commagenen, cum particula Meſopotamiæ reliquit, unde* Rex Commagenus *vocatur* ad Fam. XV. 1. *Nam eundem eſſe, ut Valenti de Nummis Seleuc. videtur, temporum ratio arguit. De regibus Commagenis eſt libellus Maſſoni in Haymi Theſ. Britann. T. I.*

ANTIOCHUS Aſcalonita, Acad. I. 3. 4. magiſter M. Varronis, e nova Academia remigrat in veterem, ſcribit contra Philonem. Br. 91. Academiæ nobiliſſimus, auditur a Cicerone. Lucul. 5--18. Diſputationis ejus contra Academiam novam compendium, Cap. 19--22. inconſtantia ejus in ſentiendo, 43. germaniſſimus Stoicus, ſi pauca mutaſſet. Lucul. 4. librum contra Philonem ſcribit nomine *Soſus.* Lucul. 9. quomodo oſtenderit concedendum eſſe ab Academicis, perceptum eſſe hoc: *nihil percipi poſſe.* Nat. D. I. 7. librum ſcribit ad Balbum. Ab eo dicuntur *Antiochinæ partes,* ad Fam. IX. 8. *Ex his patet vere Sextum Empir. Hypot. Pyrrh. I.* 33. extr. *ſcripſiſſe:* Ὁ Ἀντίοχος τὴν στοὰν μετήγαγεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

ANTIOCHUS, Cæcin. 8. ſervi nomen.

ANTIOCHUS, Flacc. 36. libertus.

ANTIOCHUS Gabinius, Att. IV. 16. libertus Gabinii.

ANTIOPA, Nat. D. III. 21. uxor Pieri, mater Pieridum. Fin. I. 2. *et alibi* tragœdia Pacuvii.

ANTIPHON, Att. IV. 15. ſervus, hiſtrio.

ANTIPHON, Orat. II. 59. nomen comicum.

ANTIPHON RHAMNUSIUS, Brut. 12. Socratis æqualis, ſophiſta, locos communes ſcripſit: optime capitis cauſam oravit. *Ab hoc boni rhetores dicti* Rhamnuſii. *Hic eſt, qui a Socrate ap. Platonem in Menexeno et Xenoph. Memor. Socr. I.* 6. *perſtringitur.*

ANTIPHON, de Divin. I. 20. II. 70. conjector quidam ſomniorum. de Divin. I. 51. ejus artificioſa ſomniorum, oraculorum, et vaticinationum, interpretatio. *Athenienſis fuit,* ὀνειροκρίτης, *qui et libros de Interpretatione ſomniorum ſcripſit, qui in Onirocriticis Artemidori II.* 14. *et ab aliis memorantur.* v. Fabric. B. G. II. 26. *ubi Antiphontes plures commemorantur.*

L. ANTIPATER, (Cœlius) Brut. 26. ſcriptor luculentus, juris civilis peritus, L. Craſſi magiſter. Orat. II. 12. L. Craſſi Oratoris familiaris, ſcripſit belli Punici II. hiſtoriam, difertius quam ſuperiores, etſi non plane probetur. Legg. I. 2. hiſtoricus Latinus, Fannio æqualis, accuratius ſcripſit ſuperioribus, tamen ſine nitore. *De compendio ejus a M. Bruto facto v. in M. Brutus. de eo vid. Voſſium de Hiſt. Lat. I.* 8.

ANTIPATER CYRENAICUS, Tuſc. V. 38. cæcus fuit. *de eo vid. Laert. II.* 86.

ANTIPATER DERBETES, ad Fam. XIII. 73. familiaris Ciceronis.

ANTIPATER SIDONIUS, Or. III. 50. de Fato 3. poeta, qui poterat verſus hexametros, alioſque variis modis fundere ex tempore. *Hujus Antipatri epigrammata ſunt quædam in Anthologia, quæ ſuggeret Index Auctorum Anthol. ſubjectus.*

ANTIPATER, Offic. II. 24. Tyrius, Stoicus, *Ciceronis temporibus floruit et paulo ante mortuus eſt, quam filius M. Ciceronis Athenas veniſſet. Ex eodem loco intelligi poteſt, eum de officiis ſcripſiſſe. Dicitur enim reprehendiſſe Panætium, quod in utilitatum præceptis quædam omiſerit.*

ANTIPATER TARSENSIS, Lucul. 6. reprehenditur, quod contra Academicos (in primis Carneadem) diſputet. de Divin. I. 3. duo libros edidit de Divinatione. de Divin. I. 52. II. 15. ſtatuit ad hoſtiam deligendam ducem eſſe vim quandam ſentientem atque divinam, quæ toto confuſa mundo ſit. Offic. III. 12. Diogenis Babylonii diſcipulus, quædam magiſtri reprehendit. *Hi tres Antipatri ſæpe a doctiſſimis hominibus permiſcentur. v. c. Stanleio p.* 655. *qui nimis hic brevis eſt, a Græv. ad Offic. II.* 24. *&c. Accuratius diſtinxere Fabric. B. G. III.* 15. *Jonſius I.* 13.

ANTIPATER, Offic. II. 14. rex Macedoniæ. Ejus ad Caſſandrum filium epiſtola. *Dicitur rex, quia poteſtate regia uſus eſt, poſt Alexandri M. mortem, rege Philippo Aridæo. Caſſander demum diadema ſumpſit.*

ANTISTHENES, Nat. D. I. 13. ejus liber, qui *Phyſicus* dicebatur. Naturalem unum Deum facit. Att. XII. 38. ejus dialogus laudatur. homo acutus magis, quam eruditus. Orat. III. 17. patientiam et duritiem maxime in Socraticis adamarat, ab eoque Cynici et Stoici orti ſunt.

ANTISTIUS, Roſc. 32. accuſator, bello civili Syllano cæſus.

C. ANTISTIUS, Verr. III. 71. eques Rom. magiſter publicanorum in Sicilia.

L. ANTISTIUS, Balb. 21. Orator.

M. ANTISTIUS, Or. II. 71. Pyrgenſis. equum ei ademit Lepidus cenſor.

P. ANTISTIUS, Brut. 49. 63. rabula probabilis reſtitit C. Julio L. F. contra leges (Villiam) Conſulatum petenti, in tribunatu A. U. DCLXVI.

INDEX HISTORICUS.

T. ANTISTIUS, ad Fam. XIII. 29. Quæſtor Macedoniæ initio belli civilis. Corcyræ moritur. *Pater, ut opinor, Conſularis, quem laudat Velleius II.* 43.

ANTISTIUS SEVERUS, ad Q. Fr. II. 1. tribunus pl. A. U. DCXCVII. *Manutius pro* Severus *legi vult* Vetus, *ut idem ſit cum ſequente, quod placuit etiam A. Auguſtino, vel* S. Antiſtius Vetus, *quam ſententiam ornat Spanhem. de V. et P. N. Diſſ. VI. Jac. Gronovius retinet vulgatam lectionem, et tamen de eodem intelligit, poſt Urſinum, qui et hoc Antiſtiæ gentis cognomen docet.*

ANTISTIUS *Vetus*, ad Brut. 11. libertatis vindex et defenſor, M. Bruto cariſſimus. *Vir ædilitius, cum illa epiſtola ſcriberetur, petiturus mox præturam, ut ex illa epiſtola patet ; et legatus M. Bruti.*

Sp. ANTIUS, Phil. IX. 2. in legatione a Larte Tolumnio occiſus. *Sed ap. Plin. H. N. XXXIV.* 6. *eſt* Sp. Nautius : *quod hic reponendum putat Harduinus ; idque verum puto.*

M. ANTIUS BRISO, Brut. 25. tribunus pl. reſtitit L. Caſſii legi tabellariæ.

C. ANTONIUS M. fil. ad Fam. V. 5. Flacc. 38. *Ciceronis collega.* Habuit quandam infamiam. Ejus damnatione Catilinæ ſepulchrum floribus ornatum et epulis celebratum. Dom. 16. a Cicerone defenditur de majeſtate reus. Vat. 11. reus factus eſt de repetundis et de majeſtate. Cœl. 31. accuſatur a M. Cœlio. ad Fam. V. 6. Procos. Macedoniæ minus officioſus eſt in Ciceronem. ad Att. I. 12. Pompeius ei in Macedonia ſucceſſum vult. Dicit Ciceroni partem pecuniæ quæri in Macedonia. *M. Antonii Oratoris filius.*

C. ANTONIUS, Phil. VII. 6. frater M. Antonii Triumviri. Phil. III. 10. *(qui ibidem* L. Antonius *dicitur, male tamen, ut omnes fatentur)* Macedoniam ſortitus eſt, ſortiente M. Antonio Coſ. fratre.

L. ANTONIUS, Phil. V. 7. frater M. Antonii Triumviri, gladiator Aſiaticus dicitur. Phil. V. 3. a M. Antonio creatur VII vir agrorum dividendorum. Phil. VI. 5. ejus ſtatua in foro. ad Fam. X. 15. eum perſequitur poſt pugnam Mutinenſem Plancus cum fratre. ad Fam. X. 33. poſt pugnam Mutinenſem Alpes occupat.

M. ANTONIUS, Offic. II. 14. orator. accuſando nobilitatus eſt. Brut. 36. qualis Orator. Tuſc. II. 24. ejus in dicendo contentio. Cluent. 50. quare nullas orationes ediderit. Or. II. 1. omnis eruditionis expers putatus eſt. Verr. I. 23. putatus eſt nullas tabulas conficere. falſo. ad Quir. poſt Red. 5. Conſul cum A. Albino. Or. II. 1. Ciliciam Proconſul rexit. ibid. 45. M'. Aquillium et C. Norbanum defendit. ibid. 68. Cenſor de ambitu reus factus eſt. ad Fam. VI. 2. bellum civile prædicit. Or. III. 3. interfectus in Mariana proſcriptione, caputque in roſtris poſitum eſt. ad Her. IV. 5. v. in Bruto. Or. I. 7. *de hoc Antonio, ut et de C. Cic. Collega, et Triumviro egregia congeſſit, et nummis illuſtravit Valens in Famil. Rom. T.* 1. *p.* 79. *ſqq.*

M. ANTONIUS M. F. in Verr. II. 3. III. 91. prætor. infinitum imperium ejus, *quod ſcil. nactus eſt in omnes oras maritimas factione Cethegi et gratia Cottæ Conſulis A. U. DCLXXIX.* avariſſimus homo, Siciliam depopulatur. *Eſt oratoris filius, Triumviri pater, qui in expeditione Cretenſi, a qua Creticus eſt appellatus, periit.*

M. ANTONIUS, *M. Antonii Cretici F. Oratoris N.* Phil. II. 2. Q. Fadii libertini filiam ducit. Cum C. Curione fil. libidinem exercet. ad Fam. III. 6. præfectus evocatorum in Cilicia. Phil. II. 20. In Quæſtura ſine SCto, ſorte, lege, egeſtate coactus, ad Cæſarem in provinciam proficiſcitur. 21. In tribunatu C. Marcello et L. Lentulo Coſſ. SCto contra Cæſarem intercedit, et ad Cæſarem fugit. *conf. Cæſ. B. Civ. I.* 1. Mil. 15. P. Clodium interficere conatur. Att. VII. 8. ejus tribuni pl. concio in Pompeium. ad Fam. VIII. 14. augur fit. Phil. II. 14. a C. Trebonio ſevocatur, dum Cæſar interficitur. Phil. I. 1. ſtatim poſt cædem Cæſaris Optimatibus favet, et Dictaturam in perpetuum tollit. ibid. 2. Amatium Pſeudo-Marium interficit in Conſulatu. ad Fam. XII. 3. Cæſari ſtatuam ponit in roſtris, et inſcribit : PARENTI OPTIME MERITO. (hanc deinde Dolabella evertit) Att. X. 13. ejus leones *(add. Plin.* VIII. 16.) Att. X. 10. Phil. II. 24. 25. Cytheridem ſecum lectica aperta portat. ad Fam. X. 30. et 11. ad Mutinam vincitur, quod prælium deſcribitur. Phil. V. 9. Mutinam obſidet. &c.

INDEX HISTORICUS.

AOEDE, Nat. D. III. 21. Muſa, ex primis quatuor, natis Jove altero.

APELLA, ad Fam. X. ep. 17.

APELLA, ad Fam. VII. ep. 25. libertus M. Fabii Galli.

APELLA Chius, Att. XII. 19. columnarum artifex. *Hunc Apellam non commemoravit Junius: ſed habet alium Apellam ſtatuarium e Plin.* XXXIV. 8.

APELLES, Brut. 18. pictor. ad Fam. I. ep. 9. Venerem imperfectam reliquit. de Off. III. 2. nemo eam abſolvere ſe poſſe confiſus eſt. ad Fam. V. 12. apud Alexandrum gratioſus, qui ab eo ſolo ſe pingi voluit.

APENAS, ad Att. IV. 8. ſervus.

APHILIA, Brut. 48. aptior concionibus orator, quam judiciis.

APOLLO, Nat. D. III. 23. Arcades Nomionem appellant. ib. 16. cum Hercule de tripode certat. ib. 23. cum Jove de Creta. Lucul. 28. crinitus. Tuſc. IV. 34. Sanctus. Verr. IV. 53. Temenites.

APOLLINIS operta, de Div. II. 55.

APOLLINARES ludi. Phil. I. 15. II. 13. Att. II. 19. *De eorum origine tirones legant Liv. XXIV.* 12. *ubi auctores de his ludis laudat Dukerus. Actos eſſe IV. Id. Jul. e Cicerone, Macrobio, et Dione demonſtrat Noriſius in Cenotaph. Piſ. p.* 137, 138.

APOLLODORUS Pyragrus, Verr. III. 31. Argyrinenſis.

APOLLODORUS, Nat. D. III. 33. Tyrannus Caſſandreæ. *de eo lege Ælian. V. H. XIV.* 41. *XV.* 15.

APOLLODORUS, Att. XII. 23. ad ejus Chronica reſpicitur. *Ea ſunt Apollodori Athenienſis, cujus nobis Bibliotheca ſola e ſcriptis pluribus reliqua eſt. de eo et ejus ſcriptis v. Fabric. B. G. III.* 27. *de* Chronicis *autem, quæ iambis conſcripta erant, et accurate temporis rationem deſignabant; unde Romani iis libenter utebantur, et Laertius in definiendis ætatibus philoſophorum crebro uſus eſt; vide etiam Menag. ad Laert. I.* 37. *II.* 2. *Boſius ad Cic. l. c. eum confundit cum Epicureo Apollodoro, qui* κηποτύραννος *dictus eſt, et vitam Epicuri ſcripſit.*

APOLLODORUS, Nat. D. I. 34. *Eſt Academicus, Zenoni Epicureo æqualis, a quo maledictis, ut Cicero ait, figebatur.*

APOLLONIDES, Flacc. 21. Temnites.

APOLLONIUS, Alabandenſis. Or. I. 28. mercede docuit rhetoricam, ſed minus idoneos noluit docere. ib. 17. ab eo rhetoricam didicit aliquando Cicero: *quo nomine ſæpe ap. Ciceronem commemoratur. Cognomen ejus eſt* Molo *vel* Molonis. *Vixit in Rhodo inſula.*

APOLLONIUS, Drepanitanus, Verr. IV. 17.

APOLLONIUS, Verr. V. 7, Panormitanus.

APOLLONIUS, ad Fam. XIII. 16. libertus P. Craſſi M. F. doctus.

APOLLONIUS, Att. IV. 7. homo Græcus.

APPIO, (*ſic enim Latini ſcribunt; v. inſcriptio ap. Scaligerum ad Euſeb. p.* 154. *rectius tamen foret more Græcorum* Apio) Agrar. II. 19. Ptolemæus, Rex Cyrenarum, qui pop. Romanum heredem fecit. v. Liv. Epit. 70.

APPII, ſunt Claudiæ familiæ, de quibus vid. in Claudiis.

APRONIUS, Verr. II. 44. homo fœdus, de cohorte Verris.

Q. APRONIUS, Verr. III. 9. princeps decumanorum.

APRONIUS, Milon. 27. juvenis.

L. APULEIUS Saturninus, Brut. 62. ſeditioſorum poſt Gracchos eloquentiſſimus. *Hujus tribuni pl. ſæpe mentio eſt ap. Ciceronem. De legibus ejus v. in Ind. Legg. de ipſo autem Plutarch. in Mario. Appiam B. C. L. I. &c.* Appul. *non* Apul. *ſcribendum docet Burman. ad Suet. Aug. c.* 100.

APULEIA, populi, Att. IV. 11. dicitur P. Clodius, propter ſeditiones et libidines. *Tunſtallus Ep. ad Midlet. p.* 98. *mavult intelligi Clodiam: ceterum locum vitioſum putat.*

L. APULEIUS, Div. in Cæcil. 15. ſubſcriptor Q. Cæcilii, nullo uſu forenſi.

L. APULEIUS, Planc. 11. Prætor Macedoniæ Quæſtore Cn. Plancio.

APULEIUS, ad Fam. XIII. 45. Proquæſtor in Aſia Q. Philippi Proconſulis.

P. APULEIUS, Phil. VI. 1. trib. pl. Hirtio et Panſa Coſſ. Ciceronem producit, et de M. Antonio interrogat. Phil. XIV. 6. Ciceronem a ſuſpicione faſcium ad populum liberat. Att. XII. 13. 14. fit augur.

APULEIUS, *prædiator*, Att. XII. 14. 17. *diverſum putant ab Apuleio augure, qui in eadem ep. nominatur. Et ſic videtur quid additur, prædiator: quod diſtinctionis cauſa factum, veriſimillimum eſt.*

AQUILA, Phil. XI. 6. *Pontius, de percuſſoribus Cæſaris,* L. Plancum Pollentia expellit.

INDEX HISTORICUS.

Q. AQUILLIUS GALLUS, Cæc. 27. JCtus ſummus, mirifice laudatur. Brut. 42. paratus in agendo et celer in reſpondendo. de Offic. III. 14. Tulit formulas de dolo malo. Quint. 1. &c. ſæpe nominatur. ad Att. I. 1. non vult Conſ. petere propter valetudinem et regnum judiciale. Top. 7. quomodo *litus* definierit.

MANIUS AQUILLIUS, Agrar. II. 30. bello fugitivorum, liberalis in civitates Siciliæ. in Verr. III. 54. Proconſ. Siciliæ. Br. 62. de Offic. II. 14. accuſatur diligenter a L. Fuſio. p. Flacc. 39. abſolvitur propter memoriam belli cum fugitivis. Div. in Cæcil. 21. accuſatur a P. Lentulo, principe ſenatus. Orat. II. 45. eum defendit Antonius orator. Tuſc. V. 5. crudeli morte periit. *Eſt enim a Mithridate, auro liquefacto in os infuſo, necatus. Ceterum hunc Aquillium alterius M'. Aquillii, qui a P. Lentulo accuſatus eſt, filium putat Manutius ad Div. in Cæcil. c.* 21. Mihi non liquet.

AQUINIUS, Tuſc. V. 22. malus Poeta, *qui etiam a Catullo notatur, ep.* 14.

ARATUS, Nat. D. II. 41. ejus carmina a Cicerone admodum adoleſcentulo convertuntur. de Or. I. 16. Lucul. 20.

ARATUS Sicyonius, Offic. II. 23. laudatur. Patriam a tyranno oppreſſam liberat. *Eſt auctor fœderis Achaici, cujus vitam luculenter ſcripſit Plutarchus: add. Polyb. L. II.*

ARBUSCULA, ad Att. IV. 18. Mima, *de qua eſt apud Horat.*

ARCESILAS, de Or. III. 18. Polemonis diſcipulus. Fin. V. 31. Podagræ dolores fortiter fert. Acad. I. 12. negat quicquam ſciri poſſe, illud ipſum quod Socrates reliquerat. cum Zenone certat. Lucul. 24. Zenonis et Arceſilæ diſputatio in quo vertatur.

ARCHAGATHUS, Haluntinus, in Verr. IV. 23.

ARCHE, Nat. D. III. 21. Muſa ex primis quatuor, natis Jove altero.

ARCHELAUS, Div. II. 42. ſummus Aſtrologus tempore Panætii.

ARCHELAUS, Tuſc. V. 4. Anaxagoræ diſcipulus, *idemque Socratis præceptor.*

ARCHELAUS, Tuſc. V. 12. Perdiccæ filius, fortunatiſſimus putatus. *De hoc Macedoniæ rege v. Buherius ad h. l. et Spanhem. de V. et P. N. T. I. p.* 376.

ARCHELAUS, Rab. Poſt. 8. Comanorum ſacerdos. *gener Ptolemæi, regis Ægypti, qui Alexandriam, Ptolemæo Aulete pulſo, occuparat: de cujus genere v. Strabo XII. p.* 334. *add. Noriſ. Cenotaph. Piſ. p.* 225. *Eſt autem filius Archelai ducis Mithridatici contra Syllam in Græcia, ut ille docet.*

ARCHIAS, *Aulus Licinius, Poeta,* Arch. 1. ſeqq. Antiochenus, civitate donatus a Craſſo, Ciceronem ad ſtudia cohortatur et in iis juvat. ibid. 3. ejus fama, amicitiæ, inſignis facultas poetica, libri. ad Att. I. 16. Lucii Luculli Mithridatico bello geſtas res ſcribit. Suſpicatur Cicero res Metelli Numidici ſcripturum. Div. I. 36. ejus verſiculi quidam Latine converſi. *Epigrammata quædam hominis reſtant in Anthol. Gr.*

ARCHIDEMUS, Lucul. 47. Dialecticus, Stoicus. *Tarſenſis fuit. de eo vid. Laert. VII.* 40. 68. 84. 88. *Auctores, qui de eo egerunt, multos laudat Fabric. B. G. L. III. c.* 10.

ARCHIDEMUS, Flacc. 22. Trallianus.

ARCHILOCHUS, Tuſc. I. 1. regnante Romulo vixit. Ab eo Archilochium edictum Bibuli. Att II. 20. i. e. *acerbum.*

ARCHIMEDES, Orat. III. 33. Tuſc. I. 25. Nat. D. II. 35. ejus ſphæra. *de qua vid. etiam Sext. Empir. adv. Math. L. IX. p.* 577. *et ibi Fabricium τὸν πάνυ.* Fin. V. 19. patriam captam præ ſtudio non ſenſit. Verr. IV. 58. Marcellus ejus mortem moleſte fert. Tuſc. IV. 23. ejus ſepulcrum a Cicerone Quæſtore repertum.

ARCHONIDES, Verr. III. 56. IV. 26. Elorinus.

ARCHYTAS Tarentinus, de Orat. III. 34. Pythagoreus, Philolai præceptor. Fin. V. 29. Platonis tempore vixit. Fin. II. 14. Platonis ad eum epiſtola, *nona inter epiſtolas Platonis.* Tuſc. IV. 36. iræ potens.

AREUS, Att. V. 9. libertus.

ARGANTHONIUS, de Senect. 19. rex Tarteſſiorum, qui octoginta annos regnavit, centum et viginti vixit. *add. Plin. H. N. VII.* 48.

ARIARATHES, ad Att. XIII. 2. Ariobarzanis filius. ad Fam. XV. 2. alius, Ariobarzanis frater.

ARION Methymnæus, Tuſc. II. 27. *Citharœdus, de quo nota eſt ex Herodoto fabula.*

ARIOBARZANES, Manil. 2. rex Cappadociæ a Mithridate regno expulſus. ſocius

populi Romani. Euſebes *et* Philoromæus *dicitur. qui tituli etiam in nummis occurrunt.* Ciliciæ Proconſuli Ciceroni commendatur a Senatu, et ab eo magno periculo liberatur, laudatur. *conf.* ad Fam. XV. 2. 4. Attic. V. 20. Prov. Conſ. 4. Gabinio in ulciſcendis inimicis utitur.

ARISTAEUS, Nat. D. III. 18. olivæ inventor, Apollinis filius. Verr. IV. 57.

ARISTAEUS, Verr. V. 42. Dexionis filius.

ARISTIDES, de Offic. III. 4. *Juſtus* dictus eſt. ibid. III. 11. Themiſtoclis conſilium utile, quia injuſtum, non probat.

ARISTIPPUS, Socraticus. de Orat. III. 17. Cyrenaicæ philoſophiæ auctor. ad Fam. IX. 26. ejus dictum de Laide. Lucul. 42. voluptatem ſummum bonum facit. Offic. I. 41. licentia ejus contra morem conſuetudinemque loquendi non eſt imitanda.

ARISTO, ad Fam. II. 18.

ARISTO *Chius, Stoicus.* Lucul. 42. Fin. II. 11. 13. ſummum bonum in ἀδιαφορίᾳ ponit. Nat. D. I. 14. ejus de natura Deorum ſententia. *Commemoratur etiam* Ariſto *quidam* Tuſc. V. 8. qui Bruto perſuaſerat, virtute effici vitam beatam non beatiſſimam, et quocum Ciceroni hoc nomine diſputatio fuit: *ſed ibi* Ariſtum *legendum docent Daviſius et Buherius.*

ARISTO, Balb. 22. Maſſilienſis, a Sylla civitate donatus.

ARISTOCRITUS, ad Fam. XIV. 3. ſervus aut libertus potius.

ARISTODAMUS, Apollonidienſis. Verr. V. 6.

ARISTODEMUS, ad Att. II. 7.

ARISTOGITON, Tuſc. I. 49. *Athenienſis, qui cum Harmodio Piſiſtrati tyrannidem evertit.*

ARISTOMACHE, Tuſc. V. 20. uxor Dionyſii tyranni.

ARISTONICUS, Phil. XI. 8. cum eo bellum geſtum L. Valerio et P. Licinio Coſſ. Agr. II. 33.

ARISTOPHANES, Comicus. Legg. II. 15. poeta facetiſſimus. Or. 9.

ARISTOPHANES, Or. III. 33. Grammaticus inſignis. Fin. V. 19.

ARISTOTELES, Tuſc. III. 28. ſperat philoſophiam brevi tempore abſolutam fore. Acad. I. 4. Socratis dubitationem et diſſerendi genus relinquit, Platonis ubertatem complexus. Acad. I. 7. quintum genus elementorum ſtatuit, e quo mentes et ſidera. Tuſc. I. 10. ἐντελέχεια, de mente ſententia. de Fin. V. 4. primus inſtituit exercitationem de omnibus rebus in utramque partem diſſerendi. Fin. V. 5. Duplex ſcribendi genus Ariſtotelis, populare et ſubtile, cauſa eſt, quare interdum non idem dicere videatur. Ejus libri de moribus, utrum ipſius an filii? Nat. D. I. 13. Scripſit libros de philoſophia, *quorum hîc tertius laudatur.* In ſententia de Deo inconſtans. de Off. III. 8. honeſtatem omnibus rebus præfert. de Inv. I. 5. plurimum Oratoriæ profuit. de Orat. III. 35. eloquentiam profeſſus eſt, quod videret Iſocratem in eo genere frequentari. ad Fam. I. 9. ejus ratio oratoria omnis libris de Oratore Ciceronianis continetur. ibid. Ariſtotelius mos eſt, *cum ſcribimus in ſermone ac dialogo.* ad Att. II. 1. Ariſtotelia pigmenta h. e. *ornamenta orationis ex Ariſtotelis præceptis.*

ARISTOTELES, A. Licinius, Melitenſis, ad Fam. XIII. 52. hoſpes Ciceronis.

ARISTOXENUS, Fin. V. 19. Muſicus. Att. VIII. 4. Or. III. 33. Tuſc. I. 10. quid de anima ſenſerit. ibid. 18. ſententia de anima reprehenditur. Ariſtotelis diſcipulus.

ARISTUS, Academicus, Att. V. 10. Acad. I. 3. frater Antiochi, *ejus, qui auctor eſt quintæ Academiæ, de quo ſupra: quocum conjungitur.* Tuſc. V. 8. *Sic enim ibi legendum non* Ariſto; *ut docuere ad illum locum Daviſius et Buherius.* M. Bruti magiſter. *Plutarchus in Brut. init. adeo* φίλον *et* συμβιώτην *vocat.* Brut. 97. Academiæ heres, hoſpes et familiaris Ciceronis.

ARISTUS, in Verr. IV. 12. Panormitanus.

ARQUUS, ſ. ARCUS, *Arqui.* Nat. D. III. 20. Thaumantis filius.

C. ARRIUS, ad Att. II. 14. 15. &c. amicus Ciceronis et vicinus ejus in Formiano. ad Q. Fr. I. 3. ſummam amicitiam cum Cicerone ſimulans, eum inſidioſe tractat. *Sed fortaſſe etiam hoc alterum ad Q. Arrium fil. referri poteſt, quem ipſum Vat. 12. familiarem ſuum appellat.*

Q. ARRIUS, Br. 69. grata populo verborum copia fuit, qua, infimo loco natus, pecuniam et honores conſecutus eſt. &c. Verr. II. 15. et IV. 20. prætor Siciliæ deſignatus, *non ſucceſſit Verri, quod exorto*

bello ſervili miſſus eſt contra Crixum et Spartacum: quorum illum profligavit, ab hoc victus eſt. Liv. Epit. 96.

Q. ARRIUS, ad Att. II. 5. deſtituitur in petitione Conſulatus a Cæſare, quem ipſe ante juverat. Vat. 12. epulum dedit in honorem patris, *Cæſare et Bibulo Coſſ. Is eſt etiam, quem amicum ſuum vocat, p. Milon. c.* 17. *Videtur autem eſſe filius Q. Arrii Prætoris Siciliæ deſignati, et hoc epulum dediſſe eam ipſam ob cauſam, ut populi auram captaret, conſulatum petiturus. Magnificum hoc epulum fuiſſe vel Horatii locus indicat Satir. II.* 3.

ARSACES, ad Fam. VIII. 14. Rex Parthorum; quocum Cicero bellum geſſit in Cilicia. *Eſt* Orodes, *Phraatis III. fil. ut alio loco a Cicerone vocatur.*

ARSINOA, Nat. D. III. 22. Arſippi uxor.

ARSIPPUS, Nat. D. III. 22. Arſinoæ vir, Æſculapii cujuſdam pater.

ARTAVASDES, Att. V. 20. Rex Armeniorum. V. 21. ejus filia nubit Dejotaro filio. ad Fam. XV. 2.

ARTAXERXES, Att. X. 8. Xerxis filius, ad quem Themiſtocles confugit.

ARTEMIDORUS Ætnenſis, Verr. III. 44.

ARTEMIDORUS Cornelius, Verr. III. 49. medicus Verris.

ARTEMIDORUS Pergæus, Verr. III. 21. quo adjutore Verres Dianæ Pergææ templum expilavit.

ARTEMIDORUS, Verr. I. 31. *qui ſit neſcio, et videtur ibi locum non habere. Neque de ullo Artemidoro ſermo, ſed de Philodamo: quod nomen etiam Pantagathus reponebat.*

ARTEMISIA, Tuſc. III. 31. Mauſoli regis Cariæ uxor. ſepulcrum magnificum Mauſolo Halicarnaſſi extruxit.

ARTEMO, Verr. III. 87. Entellinus.

ARTEMO, ad Fam. XIII. 67. Laodicenus.

ARTEMO Climachias, Verr. II. 51. Cephaleditanus.

ARTEMO, Verr. III. 45. Ætnenſis Senator.

ARUNS, Tuſc. IV. 22. filius Tarquinii Sup. qui cum L. Bruto ſimul interiit.

L. ARUNTIUS, ad Fam. VII. 18.

P. ASCITIUS, Cœl. 10. in ſuſpicionem interfecti Dionis, Alexandrinorum legati, contra Ptolemæum, vocatur.

ASCLAPO Patrenſis, ad Fam. XIII. 20. XVI. 9. medicus.

ASCLEPIADES, Tuſc. V. 39. Eretricus philoſophus. Cæcitatem æquo animo fert.

ASCLEPIADES, Flac. 15. Acmonenſis.

ASCLEPIADES, de Or. I. 14. medicus, amicus Craſſi, eloquens. *Hoc loco inductus Cocchius Medicus Florentinus Clariſſimus, negat verum eſſe, quod vulgo, auctore Plinio H. N. XXVII.* 3. *ſtatuunt, eum æqualem Cn. Pompeio fuiſſe, in notis ad ſcriptores Chirurg. Græcos p.* 154. *Quod enim Craſſus de eo loquitur, majorem Pompeio eſſe debuiſſe, et Plinium adeo erraſſe. Quaſi non potuerit Craſſi tempore paulo junior fuiſſe; aut probabile ſit, Plinium, diligentem ſcriptorem, in re erraſſe, quæ non multum a ſuis temporibus abeſſet.*

M. ASELLIUS, Clu. 61. Larinas.

ASELLIUS, de Legg. I. 2. hiſtoricus Latinus languidus et inſcitus.

ASELLUS, Or. II. 64.

ASINIUS, Phil. XIII. 13. Senator voluntarius, qui ſe ipſe fecit Senatorem, beneficio Antonii.

ASINIUS *Larinas*, Cluent. 13.

ASINIUS *Dento*, Attic. V. 20. Centurio primi pili in exercitu Bibuli.

ASINIUS *Pollio*, ad Fam. X. ep. 33. amicus Antonii. ibid. 31. et 32. 33. ex Hiſpania, cui a Cæſare præfectus erat, ad Ciceronem ſcribit, et libertatis ſe cupidum oſtendit &c. *Ejus epiſtolæ ſunt* Lib. X. 31. 32. 33. *De eo diligenter et accurate egit P. Manut. ad l. c. ep.* 31. *locis veterum de eo congeſtis. cf. Intt. ad Horat. Carm. II.* 1. *de ejus poſteris v. Lipſ. ad Tacit. A. III.* 75. *inprimis Rykium ad Tacit. p.* 112.

ASPASIA, de Inv. I. 31. *Sophiſtria Mileſia celebris, Socratis in eloquentiæ ſtudio magiſtra, Periclis tandem uxor: de qua vide in primis Plutarch. in Pericle p.* 165. *ed. Wechel. ubi accurate de ejus natalibus, artibus, vitæ genere &c. agit.*

ASTARTE, N. D. III. 23. Venus Syria, quæ Adonidi nupſit.

ASTERIA, N. D. III. 16. 18. Latonæ ſoror, ex qua Hercules Tyrius.

ASTYAGES, de Div. I. 49. eo regnante, quæ Solis defectio facta eſt, eam prædicit Thales.

ASTYANAX, Att. IV. 15. tragœdus.

C. ATEIUS *Capito*, de Div. I. 16. Craſſum in provinciam abeuntem diris proſequitur, et propterea ab Appio Cenſore tanquam ementitus auſpicia ſubſcribitur. *Origines inimicitiarum lege ap. Dion. Caſſ. XXXIX. p.* 105.

INDEX HISTORICUS.

C. ATEIUS *Plaguleius*, ad Att. X. 8. commemoratur inter Cæſarianos Ciceronis inimicos.

L. ATEIUS, L. F. Anienſis Capito. ad Fam. VIII. 8.

ATHAMAS, Har. Reſp. 18. furioſus poſt matricidium factus. Tuſc. III. 5. furioſus.

ATHAMAS, Piſ. 36. ſaltator, L. Piſonis in Macedonia comes.

ATHAMAS, Attic. XII. 10. ſervus.

ATHENAEUS, ad Fam. XV. 4. apud Ariobarzanem gratioſus.

ATHENAGORAS, Cymæus, Flacc. 7.

ATHENAIS, ad Fam. XV. 4. nomen fœminæ, uxoris, aut matris Ariobarzanis.

ATHENIO, Verr. II. 54. Haruſp. Reſp. 12. dux fugitivorum et Siculorum, qui cum fugitivis ſe conjunxerant. Hinc Attic. II. 12. Athenio *dicitur* Sex. Clodius, *quia fuit dux ſervorum Romæ tumultuantium, ut Athenio fugitivorum.*

ATHENODORUS Calvus, Att. XVI. 11. 14.

ATHENODORUS, *Tarſenſis*, Sandonis filius, ad Fam. III. ep. 7. *Philoſophus, (Cæſaris Octavii præceptor.) Videtur* de Nobilitate *ſcripſiſſe. de eo Sueton. Claud.* 4. *Fabric. in Catal. Stoic. B. G. L. III. c.* 15. *de eo extant conjectanea Cl. Harkenrothi in Obſ. Miſcel. Nov. Vol. I. p.* 49.

ATHERIANUM jus, ad Fam. IX. ep. 18. *ab Atherio quodam vel Hatherio JCto, vel Aterio potius.* Aterium et Haterium *promiſcue eſſe in libris docuit Cl. Torren. ad Valer. M. I.* 7. 8. *Jus Aterianum non eſſe cibum, inde patet, quod, ſi cibus eſſet, ambiguitatis luſus et jocus tolleretur. Neque tamen de lege Ateria cum Cortio capiendum; ſed de illius temporis JCto. Aterios autem equites Rom. eo tempore fuiſſe, ex loco Valerii colligi poteſt.*

ATIDIUS, Verr. III. 32. C. Verris præfectus.

ATILIUS, ad Att. V. 19. debitor Ciceronis.

C. ATINIUS Labeo, pro Dom. 47. a Q. Metello Cenſore e Senatu ejicitur, et poſtea ejus, Metelli Macedonici, bona conſecrat in tribunatu. *(Plin. Hiſt. Nat. VII.* 47.) idem Cn. Lentulo Cenſori facit.

L. ATRATINUS, Cœl. 1. filius L. Atratini ejus, qui a M. Cœlio de ambitu accuſatus erat; accuſat Cœlium de ambitu. Patrem defenderat Cicero.

ATTAE, Sext. 51. *quidam per Enallagen dici putant pro* Atta, *qui fuerit poeta Latinus. Sed cum Abramio Grævius interpretatur: Senes philoſophos Græculos. quos vide.*

ATTALUS, *Rex Pergamenus.* Sext. 27. ei Aſia Antiocho M. adempta condonatur. Dejot. 7. in P. Africanum liberalis fuit: *ubi tamen aut Cicero lapſus eſt,* Attalum *pro* Antiocho *ponens,* aut Antiochus *(M.) reponendus. v. Urſinus ad l. c. et Drakenb. ad Liv. epit.* 57. *De* Attalorum *Stemmate v. Rupert. ad Beſold. c.* 12. *Spanhem. de Uſu et Pr. N. Diſſ. VIII. p.* 511.

ATTALICA, in Verr. IV. 12. *in peripetaſmata auro intertexta, ab Attalo rege inventa et uſurpata.*

ATTALUS *Iphemeneus*, ad Q. Fr. I. 2. c. 4. homo Græcus de Quinti provincia.

ATTALUS *Netinus*, Verr. IV. 26.

ATTICUS, Attic. XII. 23. annalis ejus: *ſc. liber, qui laudatur.* Brut. 3. ad Att. III. 20. adoptatur ab avunculo. II. 1. ſcripſit de Conſulatu Ciceronis. Brut. 45. ejus ſtilus. de Fin. II. 21. colligit hiſtoriæ theſauros. *Hiſtoriæ peritiſſimum fuiſſe etiam ex eo colligitur, quod in epiſtolis ſæpe a Cicerone de rebus hiſtoricis conſulitur. Epicureum fuiſſe, opinio eſt.* v. ad Fam. XIII. 1. *contra diſputat Tunſtallus Ep. ad Midletonum p.* 171. *ſq.*

ATTICULA, ad Attic. VI. 5. filia Attici; *quæ et* Cæcilia *dicitur.*

A. ATTILIUS, pro Cæcin. 10. teſtis in Cæcinam.

C. ATTILIUS, Roſc. Am. 18. ſua manu ſemen ſpargentem conveniunt legati. *de eo Valer. IV.* 4. *de Paupertate Columella de R. R. L. I. init. Plin. XVIII.* 5. *Hic eſt, qui primus* Serrani *cognomen accepit M. F. M. N. Conſul fuit A. U.* 495. et 503. *Non autem fuit filius illius Reguli, qui a Pœnis captus eſt, uti vulgo putant. De familia Attilia optime egit et multos vulgares errores refellit Perizon. Animadv. Hiſt. c.* 1.

L. ATTILIUS, pro Cæc. 10. A. filius, teſtis in Cæc.

L. ATTILIUS, ad Att. II. 3. *ubi tamen Tunſtallus legi vult* A. filius; *qui eſt L. Afranius p.* 40.

M. ATTILIUS REGULUS, Fin. V. 28. Sext. 59. &c. de Offic. III. 26. bis Conſul fuit. de Senect 20. Carthaginem redit ad ſupplicium.

M. ATTILIUS *Calatinus*, Nat. D. II. 23.

Fidem dedicat. *Conſul* A. 495. 498. *Dictator* A. 504. *A. F. C. N. Ejus etiam mentio eſt pro Planc.* 25. *de Senect.* 17.
M. ATTILIUS, Act. I. Verr. 13. de majeſtate damnatus.
Sex. ATTILIUS, Off. III. 30. Attic. XII. 5. Coſ. cum Furio, legem fert de fœdere Numantino.
ATTILIUS, ad Fam. XIII. 62. eques Rom.
ATTILIUS, de Fin. I. 2. Sophoclis Electram Latinam facit, qualis ſcriptor? confer Att. XIV. 20.
S. ATTILIUS *Gavianus*, Sext. 34. tribunus plebis, qui Ciceronis reſtitutionem impedierat: Serranum ſe ferebat: adoptatus in familiam Atiliam. *de eo et de hoc loco v. Perizon. l. c.*
ATTIUS *Navius*, de Div. I. 17. augur, tentatur a Tarquinio Priſco. Novacula cotem præcidit.
C. ATTIUS *Pelignus*, Att. VIII. 4. Sulmone portas aperuit Antonio in bello civili.
L. ATTIUS *Poeta*. vid. *Accius*.
M. ATTIUS *Balbus*, Phil. III. 6. Prætorius.
P. ATTIUS, Att. VII. 13. *v. in* P. Varus.
T. ATTIUS, Cluent. 23. accuſator Cluentii.
ATTIUS, ad Fam. XV. 17. pigmentarius.
AUCTUS, ad Fam. XIII. 50. *(Acilius)* Proconſul, Sulpitii ſucceſſor.
CN. AUFIDIUS, Tuſc. Qu. V. 39. Prætorius, Cicerone puero, cæcus, in Senatum tamen venit, hiſtoriam Græcam ſcripſit. cf. de Fin. V. 19. Dom. 13. adoptat Oreſten.
SEXT. AUFIDIUS, ad Fam. XII. 26. 27.
T. AUFIDIUS, Br. 48. JCtus, T. Juventii et P. Orbii æmulus, frater M. Virgilii. *Idem eſſe videtur, qui* Flacc. 19. Prætor Aſiæ *vocatur: ut placet etiam Corrado ad Brutum.*
AUFIDIUS, Att. I. 1. *inter eos ponitur, quos competitores Ciceroni in Conſulatu fore opinio erat. Diverſus eſt ab* Lurcone, *qui eo fere tempore tribunus plebis fuit. Forte eſt* T. Aufidius, *de quo ante.*
AUFIUS, Att. VI. 1. amicus Ciceronis.
AVIANUS, Lucul. 25. Puteolanus, amicus Ciceronis.
C. AVIANIUS, vel AVIANUS *Hammonius*, ad Fam. XIII. 21. M. Æmilii Avianii libertus, *idem eſt, qui* ep. 27. C. Avianus Evander *dicitur*. ad Fam. VII. 23. ſtatuarius.
C. AVIANIUS, vel AVIANUS Flaccus. ad Fam. XIII. 35. 75.
C. AVIANUS Philoxenus, ad Fam. XIII. 35. Siculus, a Cæſare in Novocomenſes relatus, Ciceronis beneficio. *Nomen aſſumpſit* Flacci Aviani, *quod eo familiariſſime uſus erat, cum Tullii nomen aſſumere debuiſſet ob beneficium.*
AVIDIUS, Leg. II. 3. dicitur a Pompeio et Cicerone defenſus eſſe. *pro quo Davis. cum Manutio et Lamb.* Balbus.
AVILIUS *Larinas*, Cluent. 13.
AVITUS, Or. 14. *eſt Cluentius, pro quo eſt Oratio.*
AVIUS, vel AULUS, Att. XII. 5. *forte eſt* argentarius, Att. XIII. 4.
M. AULANUS, ſ. AULIANUS, Sext. 4. Tribunus militum C. Antonii, Catilinarius, a P. Sextio Capua expellitur.
AULETES, Poſtum. 10. *eſt cognomen* Ptolemæi, *qui regno pulſus eſt.*
AULUS, Att. VI. 2. *eſt* Gabinius. *vid. Auli Lex.*
AULI filius, Att. I. 20. Afranius, Att. I. 16. *eſt idem* L. Afranius.
AURATA, Or. I. 39. *eſt* Orata: *de quo infra. Cur hîc ſcribatur* Aurata, *lepidam rationem affert Chapmannus in notis Pearcianis ad Offic. III.* 16.
AURELIANUS, Att IV. 16.
AURELIUS, Att. XIV. 9. ab Hirtio Germanis præpoſitus.
AURELIUS, ad Fam. XVI. 24. ad Att. XVI. 15. creditor Ciceronis.
C. AURELIUS, Verr. I. 50. Conſul A. U. DCLXXVIII. cum L. Octavio.
L. et C. AURELII, L. filii, *Oreſtæ*, ad Fam. XIII. 40. orationes reliquerunt.
M. AURELIUS SCAURUS, Brut. 35. Latine dixit, *(Conſul* A. U. DCLVI.) in Q. Cæcil. 19. Quæſtor L. Flacci, Flaccum ei accuſare non permittitur, Verr. I. 33. Epheſi prohibitus eſt ſervum e templo Dianæ abducere.
L. AURIFEX, Orat. II. 60. eques Romanus.
A. AURIUS, Cluent. 8. Larinas.
M. AURIUS, *Melinus*, Cluent. 5. Larinas. duxit Cluentiam.
Num. AURIUS, ibid. 7. Larinas.
AUTOBULUS, Piſ. 36. ſaltator, L. Piſonis in Macedonia comes.
P. AUTRONIUS, Brut. 68. orator ſola

voce probabilis. Syll. 1. conſul deſignatus cum P. Sylla de ambitu condemnatur, Att. III. 2. 7. exulat. *poſtea conjuravit cum Catilina.*

AXIUS, Att. IV. 15. ſenator, qui in Roſcis villam habuit, ad Att. III. 15. *de hoc interpretantur Sueton. Jul. Cæſ.* 9. *Idem inducitur ap. Varr. R. R. III.* 2. *ubi et villa ejus in Roſcis commemoratur.*

Q. AXIUS, Att. I. 12. fœnerator. Att. X. 11. *forte idem cum ſuperiori.*

B.

BABULLIUS, Att. XIII. 48.

BACCHUS, Nat. D. III. 23. multi Bacchi.

BACIS, *Bœotius*, de Div. I. 18. augur.

BAEBIUS, Att. IX. 14. homo obſcurus, ſed non infans.

M. BAEBIUS, Piſ. 36. juſſu L. Piſonis in Macedonia interficitur.

Q. BAEBIUS, *Tampilus*, Phil. V. 10. Legatus Romanorum ad Hannibalem Saguntum obſidentem. *Cognomen et* Tamphilus *ſcribitur in Faſtis Cap. v. Duk. et Drakenb. ad Liv. XL.* 17. *In nummo gentis Bæbiæ eſt* Tampilus. *add. Græv. ad l. c.*

P. BAGIENNUS, ad Fam. X. 33. *Legatus aut Præfectus Antonii fuiſſe videtur.*

BALBILIUS, Att. XV. 13. amiciſſimus Ciceroni, qui eum ſubſidium ſenectutis ſuæ vocat. *Mongaltus intelligit* Balbum minorem : *probat Olivetus V. C.*

BALBINUS, ad Att. XIII. 21. Cæſarianus.

BALBUS, *cognomen Ampiorum, Luciliorum, Octaviorum, et Thoriorum : ubi vid.*

BALBUS *major*, Att. VIII. 9. *pro quo eſt oratio de jure civitatis. Fuit Gaditanus, a Cn. Pompeio civitate donatus, rogatu Luc. Cornelii Lentuli, unde ab eo nomen aſſumpſit. de eo vid. argumentum orationis. Fuit gratioſiſſimus apud Cæſarem.* Att. VII. 3. Tarteſſius dicitur. ibid. VII. 7. a Theophane Mitylenæo adoptatur. ibid. II. 12. Quindecim-Vir. *In orat. pro Balbo interdum* L. *Cornelius ſimpliciter dicitur. Ad conſulatum pervenit gratia Cæſaris. de eo v. Plin. H. N. VII.* 43.

BALBUS, *eſt e fratre nepos Corn. Balbi*; *unde* minor *Att. VIII.* 9. *dicitur.* Aſinii Pollionis quæſtor fuit in Hiſpania : ejus flagitia commemorantur. ad Fam. X. 32. *de eo v. Plin. H. N. V.* 5.

BALBUS, Syll. 19. Fauſti libertus.

BALBUS, p. Cœlio 11. accuſator M. Cœlii. *Forte eſt P. Octavius Balbus.*

BALBI duo, Orat. III. 21. Stoici. vid. in *Lucilius.*

BALBUTIUS, Cluent. 60. Larinas.

BALEARICUS, de Div. I. 2. Metellus. v. *Metellus.*

BALLIO, Q. Roſc. 7. nomen Comicum lenonis.

M. BAMBALIO, Phil. II. 36. *eſt Q. Fadius, M. Antonii ſocer, pater Fulviæ.*

BANOBAL, Venerius. Verrin. III. 39.

BARBA *Caſſius*, Phil. XIII. 2. amicus Cæſaris et Antonii.

BARBATIUS, Phil. XIII. 2. amicus Cæſaris et Antonii.

BARDYLIS, Offic. II. 11. Illyricus latro, propter æquabilem prædæ partitionem, magnas opes habuit.

BARNAEUS, Att. XIV. 19.

M. BASILIUS, ſ. *Baſilus*, Cluent. 38. Senator.

BASILIUS, ad Fam. VI. 15. Cæſarianus, qui poſtea in eum conjuravit.

BASILIUS, Phil. II. 41. gladiator de grege M. Antonii.

BASILUS, Att. VII. 9. buſtum Baſili, locus in via Appia latronibus infeſtus.

BASILUS Minucius : *v. in Minucius.*

BASSUS, ad Fam. VII. 20. vid. *Cæcilius.*

BASSUS Lucilius. *v. in Lucilius.*

BATTARA, ad Fam. VII. 9. *pro quo alii,* Vacerra : *videtur familiaris Trebatii fuiſſe.*

BATTONIUS, Att. VI. 8. amicus Attici et Ciceronis.

M. BEBRIUS, Cluent. 16. Senator Rom.

BELLEROPHON, Tuſc. III. 26.

C. *Annius* BELLIENUS, Font. c. 4. *Hunc non diverſum a* C. Billieno *(v. infr.) putat Triſtanus Comm. T. I. p.* 90. *quod mihi temporum ratio permittere non videtur. Nec verum eſt, eum habuiſſe duarum gentium nomina per adoptionem.* Bellienus *eſt cognomen. Nec denique* Betilienus *reponendum pro* Bellienus, *etſi in nummo occurrit, et Senecæ reddendum videtur. Nimis ſæpe hoc nomen in libris occurrit.*

L. BELLIENUS, Phil. II. 36. Pompeianus, cujus domus poſt cædem Cæſaris incenſa eſt et deflagravit.

BELLIENUS, ad Fam. VIII. 15. verna Demetrii. Cum præſidio eſt Intemelii. A quo forte non diverſus eſt alter ad Fam. XVI. 22. homo peſſimus, flagitio-

ſus. Quidam : *Bilienus* : *quod idem nomen eſt.*

BELUS, Nat. D. III. 16. Indorum Hercules.

L. BESTIA *e Calpurniis* Brut. 34. bonus tribunus Plebis, Popilium a C. Graccho expulſum ſua rogatione reſtituit, poſt conſulatum oppreſſus eſt lege Mamilia. Beſtia *eſt cognomen* Calpurniæ *familiæ.*

BESTIA, Phil. XIII. 12. Cœl. 11. accuſatur de ambitu, in petitione præturæ. defenditur a Cicerone. Qu. Fr. II. 3. Phil. XII. 8. et Phil. XI. 5. conſulatum in Bruti locum petit.

T. BETUCIUS, *Barrus Aſculanus.* Brut. 46. aliquot orationibus Aſculi habitis, et una Romæ contra Cæpionem, nobilis, cui Cæpionis ore reſpondit Ælius.

BIAS, Parad. I. 1. Priene patria : de Amic. 16. e ſeptem Sapientibus.

M. BIBULUS, Att. I. 17. Cæſaris amicitiam quærit, ædilitate et prætura omiſſam, ut conſulatum eo facilius conſequatur. Har. Reſp. 23. Cæſare Collega in Conſulatu leges ferente ſemper ſervat de cœlo. Dom. 15. ſervat de cœlo, cum Cæſar de adoptando Clodio legem Curiatam fert. Vatin. 9. Vatinius trib. pl. Conſulem in vincula ducit, reliquis tribunis mitti jubentibus. Att. II. 19. ejus edictis, quæ domo abditus *(vim Cæſarianorum timens)* dat, iraſcitur Pompeius, quod iis laceratur. 21. In Cæſarem acerba edicta dat, quæ inde *Archilochia* dicuntur, populo vehementer grata. Dom. 26. cenſet, ut pontifices de domo Ciceronis ſtatuant. ad Fam. XV. 1. Proconſul Syriæ. XII. 19. quam diu Parthi in provincia ejus ſunt, Antiochia ſe tenet, urbe munita. VIII. 6. contra Parthos male pugnat. II. 17. Ciceroni Proconſuli Ciliciæ invidet. Brut. 77. ſcriptitavit accurate. Bello civili periit.

BILIENUS, ad Fam. XVI. 22. *idem qui* Bellienus, *ubi v.*

C. BILIENUS, Brut. 47. æqualis M. Bruti JCti. laudatur. *v. ibid.*

A. BINNIUS, Cluent. 59. Caupo de via Latina.

BION, Tuſc. III. 26. ejus apophthegma.

BITHYNICUS, ad Fam. VI. 16. *Cæſarianus e gente Pompeia, fil. Q. Pompeii Bithynici, A. N. a Bithynia dictus, devicta a patre. Poſt mortem Cæſaris Siciliæ prætor fuit.*

BITON, Tuſc. I. 47. pietas in matrem, mors placida. Cleobis frater.

BLANDENIUS ZEUXIS, ad Q. Fr. I. 2. c 2.

BLESAMIUS, Dejot. 12. Gallo-Græcus, Dejotari legatus.

BLOSSII, Agr. II. 34. nobiles Campani bello Punico II.

C. BLOSSIUS, *Cumanus,* de Amic. 11. *Philoſophus Stoicus, Antipatri Tarſenſis Romæ auditor, de quo vid. Plutarch. in Gracchis p. 827. ed. Wech. ubi dicitur incitaſſe Ti. Gracchum ad legem Agrariam ferendam ; de qua re poſt accuſatus, ſe amicitia ſumma Ti. Gracchi defendit. Cic. l. c.*

BOETHUS, Verr. IV. 14. cælator et *ſtatuarius, laudatus Plinio* XXXIII. 55. XXXIV. 8. *ubi argento meliorem fuiſſe, quam cetero genere materiæ dicit. Carthaginienſis fuit, teſte Pauſan. L. V. cap. 17.*

BOETHUS, de Div. I. 8. II. 21. Stoicus, prognoſticorum cauſas elicere conatus eſt. Sed effecit tantum, ut earum rerum rationes paterent, quæ in mari cœlove fierent. *de eo et aliis hujus nominis v. Menag. ad Laert. VII.* 143. *Laertio l. c.* 148. 149. *memorantur libri de Natura et de Fato, in quibus forte libris de prognoſticis egit.*

BOGUDES, ad Fam. X. 32. Rex Mauritaniæ Tingitanæ : *cujus mentio ſæpe ap. Hirt. Bell. Afr.* 23. 25. 59. 60. *a quo* Regnum Bogudis et Mauritania Bogudiana : *quæ alias* Tingitana.

BOIUS, ad Herenn. IV. 3. nomen curſoris. v. *Gronov. ad h. l.*

M. BOLANUS, ad Fam. XIII. 77. amicus Ciceronis. *Alii ſcribunt* Bollanus : *quæ forma eſt etiam ap. Horatium.*

BONA DEA, Dom. 40. &c. *Ejus ſacra habita in ædibus Pontif. M. a matronis pro ſalute pop. Rom. De Bonæ Deæ Sacris, templis &c. præclare obſervata ſunt ap. Broukhuſium ad Tibull. p.* 124. 125. 333.

BRENNUS, de Div. I. 37. cum Gallicis copiis fano Apollinis bellum intulit. Pythiæ de ea re reſponſum.

BRINNIUS, Att. XIII. 12. 14. Ciceronem heredem facit.

T. BROCCHUS, Lig. 4. 11. avunculus Q. Ligarii. Furiæ *familiæ cognomen.*

BROGITARUS, Gallo-Græcus. Har. Reſp. 13. 27. Ei Clodius ſacerdotium Peſſinuntium vendidit, expulſo juſto ſacerdote, et regis nomen dedit.

BRULLA, de Or. III. 23. delectabatur vehementius talis.

INDEX HISTORICUS.

BRUTTIUS, ad Fam. XVI. 21. homo jucundus, quem M. Cic. fil. ſecum Athenis habuit; *a quo diverſus videtur,*

L. BRUTTIUS, ad Fam. XIII. 38. eques Romanus. Siculus.

L. BRUTUS, *e familia patricia Junia.* Brut. 14. Planc. 25. Romam regio dominatu liberavit. de Offic. III. 10. Collegæ Collatino imperium abrogat. Tuſc. IV. 22. interiit cum Arunte. Brut. 14. Phil. I. 6. princeps nobilitatis Brutorum. *Hoc dicitur tantum ex opinione vulgari, quæ tum erat, cui, faventi Brutis eorumque gloriæ, non refragatur. Nam ipſe Brutus inde ducere originem videri volebat: unde ejus imaginem in atrio habebat. Atticus etiam ſtemma Brutorum fecerat, in quo a L. Bruto paternum, ab Ahala maternum genus duxerat. v. Weſſeling. V. C. Obſ.* 11. 16. *Sed Brutos illos, qui deinceps commemorabuntur, plebeios fuiſſe, nec a Junia illa familia patricia originem duxiſſe, docet accurate P. Manut. ad Ep.* 1. *ad Brutum. Et Plutarchus in Bruto. init. jam tum negatam eſſe illam a L. Bruto, regum expulſore, originem, ab his, qui eis ob Cæſaris cædem infeſti eſſent. Quid? ſi a Bruto orti ſunt eo, qui apud Dionyſium* Halic. *memoratur, ubi de ſeceſſione in montem ſacrum agitur: qui fuit plebeius: L. VI. p.* 396. *qui et ipſe* L. Junius *dictus eſt, primum ipſo ſibi hoc nomen Bruti arrogante, tanquam alteri libertatis aſſertori, quod ei deinde manſit.*

D. JUNIUS BRUTUS, M. filius, *collega* Africani min. *in Conſulatu DCXVI.* Brut. 28. Græce doctus. de Leg. III. 9. a Trib. Curiatio in vincula conjicitur. pro Balb. 17. in Hiſpania ulteriori feliciter pugnat et de Gallæcis triumphat. Arch. 11. Attii verſibus monumenta ſua inſcripſit. Ejuſdem etiam mentio fit in Bruto 22. *Ap. Velleium II.* 5. *dicitur* Aulus: *v. interpretes et Sigon. ad A. U. DCXV.*

D. BRUTUS, Brut. 47. pro Rabir. 7. Att. XII. 22. Græce et Latine doctus. *Conſul fuit cum Mamerco Æmilio Lepido Liviano.*

D. BRUTUS, Verr. I. 55. Phil. III. 1. provinciam Galliam a Cæſare ipſi datam eripere audet Antonius. Ejus edictum cap. 4. ad Fam. XI. 10. exercitum alit ſuo ſumptu. ibid. 11. obſidione liberatur. ibid. XI. 1. poſtulat, ut ſibi et M. Bruto, Caſſio cum publico præſidio liceat Romæ eſſe, ut tuti ſint, idem liberam legationem poſtulat et reliquis ſuis. ibid. 21. in Decemviris eſt, creatis, ut ab Antonio rationem geſti conſulatus repeterent.

M. BRUTUS, *pater,* ad Fam. VII. 22. Brut 47. JCtus. Brut. 62. juris publici et privati peritus, a forenſi eloquentia abfuit. Or. II. 33. libri de jure laudantur. pro Cluent. 51. initia librorum de Jure Civili. Fin. I. 4. Negat partum ancillæ in fructu habendum &c. *De eo conſulere licet auctores Hiſtoriæ juris Rom.*

M. BRUTVS, *filius,* Or. II. 54. filius ejus, qui libros de Jure Civili ſcripſit, Cn. Plancium accuſavit, defenſore Craſſo, qui cum ab eo laceſſitus eſſet, in illa accuſatione egregie eum ultus eſt. cf. Cluent. 51. Brut. 34. accuſationem factitavit, nullos magiſtratus petivit, dedecus familiæ vocatur. Cluent. 51. Orator vehemens, bona paterna effudit. Font. 13. accuſat Scaurum. Off. II 14. Juris Civilis peritus, propter multas accuſationes *accuſator* cognominatus eſt. *Hunc quidam patrem* τυραννοκτόνυ *faciunt. Male. Non ita de eo ad filium ſcripſiſſet in Bruto* 34.

M. BRUTUS, Quint. 20. Tribun. pl. A. U. DCLXX. *Scipione et Norbano Conſulibus, Hotomanno et Manutio videtur eſſe M. Bruti, qui Cæſarem interfecit, pater, a Cn. Pompeio bello Syllano necatus.* Agr. II. 33. Trib. pl. qui coloniam Capuam ferre voluit. *Alium M. Brutum, ad quem hoc referam, non reperio: neque tamen pro certo affirmare auſim, ad M. Bruti percuſſoris Cæſaris patrem pertinere deducendæ coloniæ conſilium. Ceterum conſentit cum eo, quod Cicero dicit, mirari ſe, cur Rullus ejus Bruti exitum non perhorreſcat. Idem mecum ſentire poſtea vidi Mazochium de Amphitheatro Camp. p.* 9. *qui inprimis de hoc Bruto videndus. Sed quod eum negat tribunum pleb. fuiſſe, quod Turnebus ad l. c. ſine auctore dixerat, quia non probabile, Brutos, qui genus ſuum a L. Bruto patricio duci vellent, tribunos fieri voluiſſe, quo eam rem refutaſſent ipſi, id nihili eſt, ut patet e loco Ciceronis pro Quintio.*

M. BRUTUS, Phil. I. 3. Ejus et Caſſii prætorum edictum poſt cædem Cæſaris. cap. 4. urbe cedit. Phil. II. 12. interfecto Cæſare pugionem extollit, et Ciceronem nominatim exclamavit. Phil. II.

INDEX HISTORICUS.

13. ei provincia datur poſt cædem Cæſaris et quæſtores. ad Fam. III. 4. gener Cn. Pompeii M. VI. 6. a Cæſare Galliæ præficitur. XII. 15. XIII. 10. Att. XII. 5. epitomen Fannianam ſcripſit, i. e. hiſtoriæ a Fannio ſcriptæ. XIII. 8. ejus epitome Cœlianorum. Acad. I. 3. de philoſophia Latine ſcripſit. audivit Athenis Ariſtum. Fin. I. 3. Liber de virtutibus ad M. Tullium. Tuſc. Qu. V. 1. ejus avunculus eſt Cato Uticenſis.

Q. CAEPIO BRUTUS, Phil. X. 11. *eſt idem M. Brutus, qui ita dicitur, quod a matris Serviliæ fratre adoptatus erat.*

M. BUCCULEIUS, Or. I. 39.

BUCILIANUS, Att. XV. 17. XVI. 4.

BULBUS, Verr. II. 32. Cluent. 26. Senator Rom. homo ſordidus.

BURRHUS, Orat. 48. Ennius dixit pro *Pyrrhus. v. Victor. V. L. XIV.* 3.

P. BURRIENUS, Quint. 6. prætor urbanus ; *A. U. DCLXX. Scipione et Norbano Coſſ.*

T. BURSA, *(Munatius Plancus)* ad Fam. VII. 2. damnatur poſt tribunatum, *Pompeio M. III. Conſule geſtum.*

BUSRENUS, Q. Fr. II. 12.

BUSSENNIUS, Att. VIII. 12. Pompeianus.

C.

C. CACURRIUS, in Verr. IV. 17. civis Rom. Lilybæi.

CAECILIA, Metelli Balearici filia. de Div. I. 2 ex ejus ſomnio Junonis Soſpitæ templum refectum. de Div. I. 44. II. 40. *S. Roſc.* 50. *Nepotis (majoris) ſoror : ſed quia eadem femina,* ibid. c. 10. Nepotis filia *dicitur, Viri docti, aut hic legendum putant* ſoror, *aut* c. 50. *delendum,* Balearici et ſororem. *Nam aut Balearici filia eſt et Nepotis majoris ſoror, aut Nepotis filia, non Balearici. Ea quæ* c. 50. *de ea dicuntur, Balearici filiæ magis conveniunt, quam Nepotis. Nepotis filius tum nondum ornatiſſimus fuit, junior quippe Cicerone : nec patrui clariſſimi niſi de Macedonici filiis, Balearici fratribus, intelligi poſſunt.*

CAECILIA, Att. VI. 2. et 4. eſt filia Attici. *Ipſe enim Atticus* Cæcilius *dicitur, quia a* Cæcilio *avunculo adoptatus erat.*

C. CAECILIUS, Flacc. 36. eques Romanus.

CAECILIUS, Or. II. 10. Inſuber Gallus, poeta comicus.

CAECILIUS TRYPHO, Att. III. 8.

CAECILIUS, Dejot. 8. *ſeu, ut alii habent :* Cælius : *neſcio quis.*

L. CAECILIUS, in Sen. p. Redit. 9. Milon. 14. prætor P. Lentulo Spinthere Conſule. *Sed alii malunt* Cælius, *ut eſt apud Aſconium. Harduinus putat eſſe eum, qui ap. Plinium H. N. VII.* 49. *memoratur. Sed ibi prænomen eſt M. et libri quidam, præſertim edd. habent* Cœlius : *quæ lectio ſit probabilis cognomine* Rufi, *quæ eſt Cæliorum. Et fuit* M. Cœlius Rufus *Orator æqualis Calvo, qui exitum non bonum habuit : de quo infra.*

L. CAECILIUS, Syll. 22. Trib. pl. legem Cæciliam fert. vid. *Lex Cæcilia :* 23. legi Agrariæ Rulli ſe interceſſurum profitetur.

L. CAECILIUS, ad Qu. Fr. I. 2. c. 2. negotiator in provincia Qu. Ciceronis.

M. CAECILIUS, Divin. in Cæcil. 9. frater Q. Cæcilii, *ejus, in quem eſt divinatio.*

Q. CAECILIUS, pro Corn. I. p. 480. Conſul cum M. Junio Silano. *Eſt Metellus Numidicus.*

Q. CAECILIUS, Q. F. Metellus Pius Scipio. ad Fam VIII. 8. *adoptatus a Q. Metello Pio, Numid. fil. ante P. Scipio, ut appellatur pro Domo. Socer Pompeii Magni, ejuſdem collega in conſulatu. Hic eſt ille Scipio, qui contra Cæſarem in Africa bellum geſſit.*

Q. CAECILIUS BASSUS, Att. II. 9. Quæſtor Cæſare et Bibulo Coſſ. ad Fam. XI. 1. eum ſperabat Brutus firmiorem fore, nuntio de morte Cæſaris allato. Phil. XI. 13. exercitum in Aſia privatus habet. ad Fam. XII. 11. et 12. in Syria legionem habuit, quæ ad C. Caſſium venit, invito Baſſo. ad Fam. XII. 18. Dejot. 8, 9. *De turbis ab eo in Syria motis vid. Joſeph. XIV.* 11.

Q. CAECILIUS, Att. I. 1. 12. fœnerator, avunculus Attici.

Q. CAECILIUS, Q. fil. Pomponianus Atticus. Att. III. 20. *eſt T. Pomponius Atticus, qui ab avunculo Q. Cæcilio teſtamento adoptatus erat, quod ei Cicero gratulatur.*

Q. CAECILIUS, Div. in Cæcil. 2. cognomine *Niger, Siculus, Verris quæſtor, qui accuſationem Verris petebat, in quem eſt Divinatio. vid. Argum. Aſconii.*

T. CAECILIUS, *Eutychides,* Att. IV. 15. libertus Attici, *qui prænomen habet Attici ante adoptionem, et nomen ejus poſt adoptionem.*

INDEX HISTORICUS.

A. CAECINA, ad Fam. X. 25. cujus eſt epiſtola lib. VI. 7. ibid. XIII. 66. negotiatus eſt in Aſia. VI. 5--8. exul, quod contra Cæſarem ſcripſerat. librum Ciceroni mittit. it. ep. 9. in Sicilia exul. *De Etruſca diſciplina librum ſcripſit, qui laudatur ap. Plinium. v. Harduin. in Ind. Auct. ad quem alludit Cicero in epiſtola ea, quam ad eum ſcripſit, VI. 6. De hoc Cæcina v. Demſterum Etrur. Regal. I. 2. 59. ubi et alios Cæcinas colligit, docetque nunc quoque hanc familiam Volaterris florere. cf. Fr. Marianum de Etruria Metropoli c. 15. 16.*

A. CAECINA, Cæcin. 1. *(Licinius)* Volaterranus, *pro quo eſt oratio. Hunc eundem cum ſuperiori putat Demſterus l. c. et Paſſeratius not. ad Or. pro Cæcin. c. 1. nec ipſe abnuerim.*

CAECINA, Att. XVI. 8. Volaterranus: *diverſus ab utroque ſuperiori.*

C. CAELIUS, *ſ. Cæcius* Att. IX. 11. ab Appio cum mandatis ad Ciceronem mittitur.

M. CAELIUS, vid. *M. Cœlius.*

M. CAEPARIUS, Catil. III. 6. ſocius Catilinæ, *apud Salluſtium* Qu. *dicitur, Cat.* 46.

C. et L. CAEPASII, fratres. Brut. 69. ignoti homines, oppidano et incondito genere dicendi, quæſtores facti ſunt.

CN. CAEPIO, Att. XII. 20. Serviliæ Claudii pater, vivo patre naufragio perierit, an mortuo? de Fin. II. 16. Ei decernitur quæſtio in Tubulum.

CAEPIONES duo, CN. et QU. Brut. 25. Font. 7. eorum teſtimonium in Q. Pompeium rejicitur. *De prænomine vide Valer. VIII. 5. de teſtibus, ubi in nonnullis edd.* Caius.

Q. *Servilius* CAEPIO, Brut. 43. collega C. Lælii in Conſulatu (A. DCXIII.) *Is, qui in Luſitania bellum gerens Viriatum per inſidias interfecit. Ejus filius videtur eſſe, qui ſequitur.*

Q. *Servilius* CAEPIO, Tuſc. V. 5. *vid. Davis.* ad Her. I. 14. fuſus a Cimbris, cauſam dixit, decem annis poſt reus factus a Cn. Junio Norbano. Balb. 11. damnatus de repetundis poſt præturam Galliæ ex conſulatu *(quem cum Atilio Serrano geſſit)* Smyrnæ vixit. ad Her. I. 12. quæſtor urbanus, (A. DCLIV.) cum Apuleius Saturninus legem frumentariam ferret, perfecit, ut ea antiquaretur, cum auctoritate, tum vi, vid. *Lex Apuleia frum. App. Bell. Civ. L. I. p. 626. ed. Toll.* de Inv. I. 50. *Hunc eſſe eundem, qui ante A. DCXLVII. Conſul cum Atilio fuerat, Pighio placet: itaque ad eundem hæc retulimus.* Legem judiciariam fruſtra tulit de judiciis, quæ ex lege Gracchi apud equites erant, cum ſenatu communicandis. *(unde Patronus Senatus eſt appellatus)* Brut. 56. Br. 62. equeſtri ordini nimis deditus. *Hunc diverſum putat Corradus ab eo, qui legem judiciariam tulit: quod is equitibus adverſus fuit: ſed potuit odio Druſi ad equitum partes tranſiſſe.* Brut. 46. accuſatur a T. Betucio Barro Aſculano, et ſe defendit. Dom. 46. M. Druſi inimicus. *Unde inimicitiæ ortæ, docet Plinius XXXIII. 1.*

Q. *Servilius* CAEPIO, Fin. III. 2. avus Luculli pueri. magni eum fecit Cicero. *Nam L. Lucullus Serviliam Cæpionis habuit in matrimonio, quem P. Manutius ad h. l. putat eſſe filium ejus Q. Cæpionis, qui bello ſociali periit. Eum ſane Cicero dicit, poſſe eſſe in principibus ſi viveret: quod in hunc non cadit.*

Q. CAEPIO, Fin. III. 2. amicus Ciceronis. *Eſt filius præcedentis, frater Serviliæ Luculli: qui M. Brutum adoptavit.*

Q. CAEPIO, ad Fam. VII. 21. *eſt M. Brutus, adoptatus a Q. Cæpione, de quo ante.* Prætor urbanus eo anno, quo Cæſar interfectus eſt. Att. II. 24. Cn. Cæpio Brutus, *Græv. corr.* Q. Cæpio Brutus.

CAERELLIA, ad Fam. XIII. 72. neceſſaria Ciceronis. Att. XIII. 21. ſtudio Philoſophiæ flagrat. XII. 51.

C. *Julius* CAESAR, L. F. Or. II, 3. Q. Catuli frater. Off. I. 37. facetiis vicit omnes. Off. I. 30. ejus ſermones multo lepore conditi erant. *Itaque etiam de Or. II. 58. inducitur de jocis et ridiculis diſſerens. add. infr. in* C. Julius.

C. *Julius* CAESAR, Balb. 19. in Hiſpania prætor, quæ Gaditanis beneficia tribuerit. Att. II. 21. concionem in Bibulum concitare non poteſt. Dom. 9. gratulatur P. Clodio remotum ex urbe Catonem. Att. II. 3. de conjungendo Pompeio et Craſſo laborat. ad Fam. IX. 16. volumina ἀποφθεγμάτων conficit. Cat. IV. 4. ſententia ejus de Catilinariis. ad Fam. VI. 18. legem, qua prohiberet eſſe in Decurionibus, qui facerent præconium, ferre cogitat. de Div. I. 15. Dejotarum tetrarchiæ regno multat. ad Fam. XIII. 4.

in lege Agraria Volaterranos liberat. Br. 72. qualis in dicendo. de ratione latine loquendi accuratiſſime ſcripſit. Marcel 1. beneficium in M. Marcellum laudatur. Att. XIII. 10. in ſuſpicione eſt, ejus juſſu M. Marcellum interfectum eſſe; ſed defenditur. Att. X. 4. prope jubet occidi Metellum tribunum pl. de Divin. I. 52. cum immolaret, in extis bovis opimi cor non fuit. Top. 24. ſcripſit contra Catonem Ciceronis. *(Gell. IV.* 16.) ad Att. XII. 41. de Catone et contra Catonem ſcribit. de Div. II. 9. in Curia Pompeia ante ſimulacrum Pompeii trucidatus jacet, &c.

C. CAESAR *Octavius*, Phil. III. 15. ad Senatus auctoritatem ſe confert. Phil. XI. 8. adoleſcentulo imperium extraordinarium Cicero ſententia ſua tradit. ad Fam. XI. 20. dictum Ciceronis ægre fert. ad Fam. XII. 23.

L. CAESAR, L. F. Tuſc. V. 19. juſſu Cinnæ interficitur. *Eſt is, qui cum P. Rutilio A. U. DCLXIII. conſul fuit: C. frater. adde in* L. Julius.

L. CAESAR, Planc. 21. Ædilitiam repulſam tulit. Cat. IV. 6. ſororis virum P. Lentulum ſocerum Catilinæ interficiendum cenſet. Muren. 34. (et Att. I. 2.) Conſul cum C. Figulo (A. DCLXXXIX.) SCtum facit ſimile legi Fabiæ de numero ſectatorum. ad Fam. IX. 14. ægrotat Neapoli. Hujus ſororis filius M. Antonius fuit. ad Fam. X. 28. optime ſentit, ſed in Antonium non acriter dicit, quia ejus avunculus eſt. Phil. VI. 5. agrorum aſſignationem Antonianam ſententia ſua diſſolvit, et juvante Cicerone VII Virûm acta ſuſtulit. Syll. 19.

L. CAESAR, L. F. *(Cæſ. B. C.* 1. 8.) Att. VII. 13. mandata abſurdiſſima a Cæſare habet, non homo, ſed ſcopæ ſolutæ. *De quibus pluribus epp. ſeqq.* ad Fam. IX. 7. *Eſt idem Proquæſtor Africæ, cui Catone interfecto Cæſar vitam conceſſit. v. Cæſar. l. c. et Hirt. B. Afr. c.* 89.

SEX. CAESAR, Haruſp. 6. flamen Quirinalis.

CAESENNIA, Cæcin. 4. Tarquinienſis.

P. CAESENNIUS. ibid. 4. Tarquinienſis.

C. CAESETIUS, Lig. 11. eques Rom. Ligarii advocatus. Phil. XIII. 15. trib. pl. a Cæſare ab rep. remotus. Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio datam recuſavit. *add. Vell. II.* 68. *ubi v. interpretes: quorum nullus locis Ciceronis uſus eſt.*

P. CAESETIUS, Verr. V. 25. legatus Verris.

L. CAESIUS, Q. Fr. I. 1. c. 4. de cohorte prætoria Q. Ciceronis in Aſia. *add. I.* 2. *c.*2.

M. CAESIUS, Verr. I. 50. Prætor cum C. Annio Sacerdote.

M. CAESIUS, ad Fam. XIII. 11. Ædilis Arpini.

P. CAESIUS, Balb. 22. eques Romanus a Cn. Pompeio patre civitate donatus. ad Fam. XIII. 51. ad eum ſcribitur.

SEX. CAESIUS, Flacc. 26. eques Romanus.

CAESONINUS *Calventius*, poſt Red. in Sen. 6. *eſt L. Piſo, is, qui cum A. Gabinio Conſul fuit. v. in L. Piſo. Cæſoninus cognomen Piſonum fuit, ante quam Frugi dicerentur. add.* Prov. Conſ. 4.

M. CAESONIUS, Act. I. in Verr. 10. Ædilis cum Cicerone. *add.* Att. I. 1. XII. 11.

C. CAESTIUS, Flacc. 13. eques Rom. Att. V. 13.

L. CAESULENUS, Br. 34. accuſator de plebe; tempore Jugurthini belli.

CALAMIS, Br. 18. ſtatuarius, dura quidem ſigna fecit, ſed tamen molliora ſignis Canachi *vid. Plinium Hiſtor. Natural. XXXIV.* 19. *Quintilian. XII.* 10. *Pauſan. p.* 9. 53. 134. 443. 447. 479. &c. ed. Kuhn. *et laudatos Harduino ad l. c.*

CALANUS, Tuſc. II. 22. Indus, ſua voluntate vivus comburitur. de Div. I. 23. Alexandro propinquam mortem vaticinatur.

CALATINUS, Agrar. II. 24. *eſt M. Attilius Calatinus, de quo in* Attilius.

CALCHAS, Orat. 22. vates Græcorum in obſidione Trojana. Nat. D. II. 3. Augur. de Div. I. 33. ex paſſerum numero belli Trojani annos auguratus eſt.

CALDUS, Inv. II. 9. cognomen, quod temerarii et callidi conſilii hominibus tribuitur.

CALDUS, Att. VI. 5. *cognomen* C. Cœlii Quæſtoris.

M. CALENIUS, Att. VIII. 12. Pompeianus.

L. CALENUS, Verr. II. 8. civis Rom.

CALENUS, Phil. X. 1. *(Fufius)* Brutos non probat, ſed Antonium, et propterea a Cicerone reprehenditur. Att. I. 14.

trib. pl. P. Clodio favet. vid. *Lex Fuſia* et in *Q. Fuſius.*

Cn. CALIDIUS, Verr. IV. 20. eques Rom. in Sicilia negotiator, cujus filius ſenator fuit.

M. CALIDIUS, Q. F. in Sen. p. Redit. 9. Prætor deſ. P. Lentulo Spinthere Coſ. Br. 79. orator prope ſingularis. *Quintil. X.* 1.

Q. CALIDIUS, Planc. 28. 29. lege Q. Metellum Numid. reſtituit. fit prætor, ſupplicante populo Metello. Verr. III. 25. a Q. Lollio accuſatur. ſc. *e Prætura Hiſpanienſi: quanquam Aſconius id a Gallio factum putat: quod Menardus non concoquebat.* Act. I. in Verr. 13. Planc. 29. condemnatur.

CALLICRATIDAS, Off. I. 24. Lacedæmoniorum dux, cum multa feciſſet egregie, ad extremum vertit omnia, np. prœlio ad Arginuſas. de re v. Diodor. Sic. XIII. p. 217. ſ. de Off. I. 30. impatiens.

CALLIDAMA, Verr. II. 36. Agathini fil. Thermitana.

CALLIMACHUS, Orat. III. 33. Grammaticus et Poeta. Tuſc. I. 34. 39.

CALLIPHANA, *Velienſis*, Balb. 24. lege a C. Valerio Flacco lata fit civis Romana.

CALLIPHO, Fin. II. 6. 11. Lucul. 42. voluptatem et honeſtatem ſummum bonum eſſe dicit. Fin. V. 25. quomodo in hanc ſententiam inciderit.

CALLIPPIDES, Att. XIII. 12. proverbium de eo. *add. Sueton. Tiber.* 38.

CALLISTHENES, Orat. II. 14. Olynthius, Ariſtotelis diſcipulus, Alexandri comes, ſcripſit hiſtoriam pene rhetorum more. Tuſc. III. 10. mors a Theophraſto peculiari libro deploratur. Rab. Poſtum. 9. ab Alexandro necatur. ad Fam. V. 12. ſcripſit Troicum bellum. de Div. I. 34. II. 25.

CALPURNIA gens, in Piſ. 23. eſt *Piſonum, Beſtiarum, Bibulorum, Cæſenninorum.*

CALPURNIUS, Att. X. 8. *eſt* L. Calpurnius Piſo, *familiariſſimus Antonii. Qui nominatur* pro Cæc. 12. *neſcio an idem ſit.*

L. CALPURNIUS, Verr. IV. 49. P. Mutii collega in Conſulatu, *A. DCXX.*

P. CALPURNIUS, Lanarius, Offic. III. 16. *Sed P. Manutius legi volebat,* Cafurnius.

CALVA, Att. XV. 3.

CALVENA, Att. XIV. 5. 9. XVI. 11. *eſt Matius, Cæſaris amicus.*

CALVINUS, *eſt cognomen familiæ* Domitiæ.

C. CALVISIUS, ad Fam. XII. 25. ad Fam. X. 25, 26. reipubl. amans. Phil. III. 10. Africam quam ante jam obtinuerat, *(nunc autem Cornificius obtinebat)* ſortiente M. Antonio ſortitur.

CALVUS, ad Fam. XV. 21. orator, a Cicerone laudatur. *v.* C. Licinius Calvus.

CALVUS, Att. I. 16. *appellatur* M. Craſſus, *quod aliquando ſub Calvi nomine in auctione Nonneii quædam emerat.*

CALYPSO, mulier, cui inſervit Ulyſſes. Off. I. 31.

C. CAMILLUS, ad Fam. IX. 20. XIV. 5. 14. &c. poſt Atticum amiciſſimus Ciceroni. ad Fam. V. 20. juris prædiatorii peritus.

L. CAMILLUS, Senect. 12. qui cum Appio Claudio Conſul fuit (A. U. CCCCIV.) *e familia Furia. Eoſdem Conſules edit Gell. IX.* 11. *ſed alii P. Claudium. v. Sigon. ad h. a.*

M. CAMILLUS, Tuſc. I. 37. *is eſt, qui Romam a Gallis captam reſtituit.*

CAMIRUS, Nat. D. III. 21. conditor Camiri, oppidi Rhodiorum.

CAMULA, Att. V. 21. centurio.

M. CAMURTUS, Cœl. 30. de crimine, neſcio quo, in Vettium commiſſo, condemnatus.

CANA, Att. XIII. 41. *Græv.* Kana, *filia Gellii Cani, quam Q. fil. collocare cogitabant, ſi ei placeret.*

CANACHUS, Brut. 18. ſtatuarius. ejus ſigna rigidiora ſunt, quam ut imitentur veritatem. *Plin. H. N. XXXIV.* 8. *Sicyonius fuit. Ejus opera quædam commemorat etiam Pauſan.* p. 134. 472. 483. 570. 730. *&c. ed. Kuhn.*

CANEPHORAE, Verr. IV. 3. dicebantur virgines Athenis, quæ in ſacris Cereris caniſtra ferebant in capitibus. *Statuæ hanc figuram referentes h. l.* Canephoræ *dicuntur. de Canephoris v. Spanh. ad Callim. H. in Cererem.*

CANIDIUS, ad Fam. X. 21. legatus Lepidi IIIviri, aut trib. aut ſimile quid.

CANIDIUS, *ſ. potius, ut putant, Calidius,* ad Fam. VIII. 9. diſertus. Canidius *etiam quidam de Lepidi exercitu memoratur ad Fam. X.* 21. *qui legati aut tribuni munere functus videtur, quo uſus et Lepidus ad milites incitandos, ut pacem flagitarent.*

INDEX HISTORICUS.

C. CANINIUS, *Gallus*, ad Fam. II. 8. Athenis cum Cicerone. VII. 1. a Cicerone defenditur. IX. 2. 6. amicus M. Varronis et Ciceronis. ad Fam. I. 2. trib. pl. Marcellino et Philippo Coſſ. ibid. tempus Caninianum. *ubi v. Manut.*

T. CANINIUS, *Rebilus*. Att. XII. 37. legatus Cæſaris in Gallia. ad Fam. VII. 30. Conſul prid. Kal. Jan. *anno ante mortem Cæſaris.*

CANINIUS *Satrius*, Att. I. 1.

C. CANIUS, Off. III. 14. eques Romanus facetus et literatus. Syracuſas otiandi cauſa ſe contulit. de Or. II. 69.

CANULEIUS, Att. X. 5.

L. CANULEIUS, in Verr. II. 70. in portu Syracuſano publicanus.

M. CANULEIUS, Br. 92.

CANUS ſ. Kanus. Att. XIII. 31. *eſt* Q. Gellius Canus.

P. CANUTIUS, Br. 56. homo diſertus. ſubjeciſſe dicitur P. Sulpitio mortuo orationes. Cluent. 18. Scamandrum accuſat. ib. 10. accuſator Oppianici.

Ti. CANUTIUS, (trib. pl.) ad Fam. XII. 3. Ciceronem producit. ibid. 23. Phil. III. 9. *v. Periz. A. H. c.* 2.

CAPHO, Phil. X. 10. XI. 5. veteranus. VIII. 3. de grege Antonii nebulo, centurio.

C. CAPITO, Att. XIII. 33. Cæſarianus. ad Fam. VIII. 8. XIII. 29. *cognomen familiæ Ateiæ.* v. *Ateius.*

L. CAPITO, Q. Fr. III. 1. c. 5. cum C. Memmio trib. pl. Gabinium poſtulat.

CAPIUS, ſ. Cipius ad Fam. VII. 24. hiſtrio. *Sed legendum puto* Catius, *e veſtigiis MSS. qui habent* Citius.

CAPRIUS, Nat. D. III. 23. pater Dionyſi, ſeu Bacchi cujuſdam.

CARBO, ad Fam. IX. 21. *cognomen familiæ* Papiriæ *plebeiæ. De hac familia epiſtola illa claſſica eſt. De Carbonibus egregia congeſſit Vallantus de Num. Fam. R. ſed v. inpr. Periz. A. H. c.* 3.

C. CARBO, *Arvina*. ad Fam. IX. 21. a L. Damaſippo prætore occiſus eſt. Unus e Carbonibus bonus civis fuit. *Pighius ad A. DCLXIX. putat eſſe filium Caii, qui a Craſſo accuſatus eſt.*

CN. ſeu C. CARBO et ejus frater, ſcurra, ad Fam. IX. 21. homines improbi.

CN. CARBO, ad Fam. IX. 21. a M. Antonio accuſatus atramento ſutorio ſumpto moritur. *P. Manutius putat eſſe Metelli Caprarii in conſulatu collegam. Ejus, auctore Cicerone, l. c. tres filii hi ſunt:*

CN. CARBO, Act. I. in Verr. 4. Proconſ. Galliæ, quæſtore Verre. de Or. III. 3. ter Conſul fuit. ad Fam. IX. 21. a Cn. Pompeio Lilybæi interfectus eſt. Homo improbiſſimus. *In edd. vulg. olim erat* P. *pro* Cn. *quæ res hîc turbas quaſdam dedit, ut apud Manut. ad hanc epiſt. p.* 33. *ed. Græv. et Valentum T. II. p.* 205. *in Nummis Famil. Rom.*

M. CARBO, ad Fam. IX. 21. P. Flacco accuſante condemnatur. Fur magnus e Sicilia.

C. CARBO, Brut. 27. 43. eloquentiſſimus. Or. I. 34. ejus exercitationes oratoriæ. Brut. 25. M. Æmilium Lepidum Porcinam ſtudioſe audivit. Or. I. 10. Juris Civilis et morum majorum ignarus fuit. *nam ibi pro* Cn. *eſſe legendum* C. *res ipſa loquitur et MSti Lambini probant. vid. Pearcius ad hunc locum.* Or. II. 25. trib. pl. eo anno, quo Tib. Gracchus cæſus eſt, ſeditioſus fuit; in conſulatu autem ſanior, nam L. Opimium, qui C. Gracchum interfecerat, ad populum defendit. Mil. 3. trib. pl. P. Africanum interrogat in concione, quid de cæde Ti. Gracchi ſentiat. Or. II. 40. ad Fam. IX. 21. in cæde P. Africani ſocius fuiſſe putatus eſt. Brut. 27. 43. Verr. III. 1. ad Fam. IX. 21. a L. Craſſo ob ſeditionem Gracchanam accuſatus, cantharidas ſumpſit et ſe judicio ita ſubtraxit. de Amic. 25. legem fert de tribunis pl. ut, quoties vellet plebs, eos reficere liceret. Arch. 4. legem fert cum Silvano de civitate.

C. CARBO, *C. Fil. Cn. N.* Brut. 62. parum acutus orator.

D. CARFULENUS, Phil. III. 9. Senator. ad Fam. X. 33. legatus Panſæ, interiit in prœlio Mutinenſi duce Panſa. Att. XV. 4.

CARNEADES, Or. I. 11. Cyrenæus, auctor Academiæ tertiæ. Tuſc. IV. 3. Academicus Cyrenæus. Acad. I. 12. quartus ab Arceſila, in Arceſilæ ratione manet. Lucul. 30. Dialecticus. diſcit a Diogene Stoico. Fin. III. 12. in Dialecticis exercitatus et ſumma eloquentia. Lucul. 42. quod ſummum bonum ſtatuerit. ibid. 45. Calliphontis ſententiam de ſummo bono valde defendit. ibid. 31. ejus de viſis ſententia. ib. 9. Quomodo Antipatro Stoico reſponderit,

qui ſibi concedi volebat hoc perceptum eſſe: *Nihil percipi poſſe.* Att. XIII. 21. προβολὴν pugilis et retentionem aurigæ ſimilem facit ἐποχῇ. N. D. I. 2. diſſerit contra eos, qui omnia hominis cauſa nata eſſe dicunt. Divin. II. 3. quærit, quarumne rerum divinatio ſit, earumne, quæ ſenſibus percipiuntur. ib. I. 13. fingit, in Chiorum lapidicinis ſaxo diffiſſo extitiſſe caput Paniſci. ib. II. 41. Præneſtinam fortunam riſit. ib. I. 30. concertationis ſtudio modo ait hoc, modo illud. N. D. II. 65. libenter in Stoicos invehebatur. de Div. I. 4. multa acute et copioſe contra Stoicos diſputavit. Att. VII. 2. Ejus dictum ſpurcum: Bene eveniat &c. Græce: τύχῃ ἀγαθῇ παιδοποιῶμεν in re Venerea. Tuſc. V. 41. arbiter inter Stoicos et Peripateticos. Or. II. 37. legatus Romam miſſus.

L. CARPINATIUS, Verr. II. 70. publicanus in Sicilia pro magiſtro.

T. CARRINAS, ad Att. XIII. 33. *(gentis Albiæ.)*

L. CARTEIUS, ad Fam. XII. 11. aliquid muneris in exercitu Caſſii in Syria tenuiſſe videtur.

CARVILII, Petit. Conſ. 3. amici Catilinæ.

SP. CARVILIUS, de Or. II. 61. *familia Carvilia plebeia, ſed equeſtris tamen*

CASCA, *cognomen Serviliorum*, Phil. II. 11. fuit inter percuſſores Cæſaris. Att. XIII. 44. librum ſcripſit. XVI. 15. ejus tribunatus. *v.* Servilius.

CASCELLIUS, Balb. 20. prædiator ætate auguris Q. Scævolæ. *vid. Valer. Max. VI.* 2. 12. *et VIII.* 12. 1. *Hoc nomen vindicant contra eos, qui* Cæſellius *legi volunt, Harduin. ad Plin. VIII.* 61. *ubi præceptor ejus Volcatius traditur*; *Rupert. ad Pompon. Enchirid. III.* 11. *ubi de* A. Caſcellio *JCto agit, cujus et Horatius mentionem fecit. Ceterum huic familiæ hereditarium quodammodo Juriſprud. ſtudium fuit.*

M. CASCELLIUS, Qu. Fr. I. 2. c. 2. negotiator in provincia Qu. Ciceronis.

CASSANDER, de Div. II. 42. ſummus Aſtrologus tempore Panætii.

CASSANDRA, Or. II. 66. &c. Priami filia.

C. CASSINIUS SCHOLA, Mil. 17. Interamnas, familiaris P. Clodii.

CASSIUS BARBA, v. *Barba.*

C. CASSIUS *Longinus*, Dom. 50. Cenſor. *Hujus C. Caſſii Longini Cenſura incidit in annum DXCIX. Nam præcedit mentio Cenſoris Q. Marcii, qui decem annis ante, DLXXXIX. Cenſor fuit. Alius Caſſius cenſor fuit A. DCXXVII.*

C. CASSIUS, Planc. 21. in petitione tribunatus repulſam tulit. *Conſul cum Cn. Domitio Ahenobarbo.* A. U. DCLVII.

C. CASSIUS, *Varus, qui Conſul fuit cum M. Terentio Varrone Lucullo, non L. Gellio, ut Manutius ad Or. pro Rabir. Perd. cap. 7. tradit. nam Gellius anno poſt conſul fuit.* L. Manil. 23. Legi Maniliæ favet. Cluent. 49. Verr. I 23. Verr. III. 41. conſul A. U. DCLXXX. primo anno præturæ Siculæ Verris. *Forte hic eſt pater trium Caſſiorum* C. L. *et Q. qui diſerte non traditur.*

C. CASSIUS, *frater Q. Caſſii*, Att. V. 21. *ad quem ſunt epiſtolæ Ciceronis ad Fam. L. XII. et ipſius duæ ibid.* 11. 12. *is, qui Cæſarem interfecit.* ad Fam. VI. 6. legatus Cæſaris. VII. 33. declamat apud Ciceronem. VIII. 10. quæſtor M. Craſſi *contra Parthos pugnantis* Craſſo interfecto reliquias exercitus collegit XV. 14. Proquæſtor M. Craſſi. XV. 16. Epicureus fit. *Nam Cicero Epicureos appellat ejus novos amicos.* XV. 19. Ciceronem, Epicureum Catium propter malum dicendi genus ridentem, ulciſcitur acri epiſtola. Att. VII. 21. trib. pl. initio belli civilis Cæſariani Capuam venit ad Conſules, qui ex urbe fugerant, ut Romam redirent, et pecuniam de ſanctiori ærario auferrent.

L. CASSIUS, Planc. 24. adoleſcens, ſubſcriptor Laterenſis, contra Plancium, familiaris Ciceronis. Phil. II. 13. ei provincia datur poſt cædem Cæſaris et Quæſtores. *Frater C. Caſſii, qui Cæſarem interfecit.* Phil. III. 9. Ei tribuno pl. mortem denunciat M. Antonius, ſi in Senatum veniſſet.

L. CASSIUS *Ravilla*, Verr. I. 55. Cenſor, *pater ejus, qui legem tabellariam tulit: conſul A. U. DCXXVI. cum L. Cinna.*

L. CASSIUS, ad Her. IV. 35. auctor legis Tabellariæ et ſeveriſſimus in judiciis exercendis, S. Roſc. 30. *unde ab eo judices Caſſiani dicti ſunt.* Brut. 25. 27. legem tabellariam tulit Lepido et Mancino Coſſ. Sext. 48. legem tabellariam fert. de Leg. III. 16. legem tabellariam fert, auram popularem captans.

L. CASSIUS, Clu. 38. Senator, et judex in cauſa Oppianici.

L. CASSIUS, Catil. III. 4. pro Syll. 13. ſocius Catilinæ. *Fuit competitor Ciceronis in conſulatu. An idem ſit cum præcedente, neſcio.*

Q. CASSIUS, *Longinus. frater Caii, percuſſoris Cæſaris.* Att. VI. 6. quæſtor Pompeii in Hiſpania ſine ſorte. ad Fam. XVI. 11. Trib. pl. Lentulo et Marcello Coſſ. cum Antonio et Curione ad Cæſarem proficiſcitur. *add.* ad Att. VII. 3. 16. Phil. III. 10. Hiſpaniam ſortitur, ſortiente M. Antonio.

SP. CASSIUS, *Viſcellinus.* Læl. 11. Balb. 23. Cum Conſul cum Poſthumio Cominio eſſet, fœdus factum cum Latinis. *Is eſt conſulatus ſecundus, A. U. CCLX. Nam ter conſul fuit.* Dom. 38. ejus domus ob regnum appetitum evertitur, et in eo loco ædes Telluris exſtruitur. *add.* Viſcell.

CASSIUS, *cujus eſt epiſtola ad Ciceronem Fam. XII.* 13 *e Cypro.* Quæſtor *vocatur in inſcriptione epiſtolæ.* Mari perſequitur claſſem Dolabellæ &c. *Videtur ergo C. Caſſii quæſtor fuiſſe, aut potius Trebonii in Aſia.*

CASSIUS, Balb. 17. *pro quo Manutius legit,* Craſſus, *et intelligit de P.* Craſſo *M. patre, qui conſul cum Cn. Lentulo fuit, et de Luſitanis triumphavit.*

CASTORIS, ſc. ædes. Quint. 4. *In ea pecunias depoſitas eſſe commemorat Grævius. Sed hoc nil ad rem. Locus explicandus videtur e* Verr. I. 49. *de ea æde multa in eadem Verrina. ejus et alibi crebra mentio.* de Div. I. 43. ædes Caſtoris Tuſculi.

CASTOR, Dejot. 1. nepos regis Dejotari, qui avum apud Cæſarem accuſavit de inſidiis. *Ejus pater quoque* Caſtor *fuit, qui chronologica ſcripſit, laudatus Euſebio, Suidæ, et aliis. v. Scalig. ad Euſeb. p.* 18.

M. CASTRICIUS, Verr. III. 80. Eques Rom. Flacc. 23. Att. II. 7. videtur negotiator in Aſia fuiſſe. XII. 28. creditor Ciceronis.

L. CASTRINIUS PAETUS, ad Fam. VIII. 2.

L. CASTRONIUS PAETUS, ad Fam. XIII. 13. princeps municipii Lucenſis. *Idem cum præcedente videtur, alterque locus ex altero corrigendus.*

T. CATIENUS, Qu. Fr. I. 2. c. 2. queritur de Q. Cicerone.

L. CATILINA, *e Sergiis.* Catil. II. 1. *vid. Argument. Catilinar.* Cœl. 4. poſt præturam Africæ cauſam de repetundis dicit. Att. I. 2. eum defendere ante Conſulatum in judicio cogitat Cicero. I. 16. bis abſolvitur de inceſtu et de repetundis. Flac. 38. ejus ſepulcrum damnato C. Antonio floribus ornatur et epulis celebratur. Cœl. 5. virtutis ſimulacra in eo erant multa. *De ejus proavo eſt inſignis locus ap. Plin. H. N. VII.* 28.

CATILIUS, ad Fam. V. 10. pirata in Dalmatia.

CATIUS, *Inſuber,* ad Fam. XV. 16. *Epicureus Ciceronis temporibus, a quo* ſpectra Catiana. *Nam φαντασίας Epicureorum et εἴδωλα Latine dixerat* ſpectra. ad Fam. XV. 19.

C. CATIUS, *Veſtinus,* ad Fam. X. 23. Tribunus militum in exercitu M. Antonii.

CATONES, *de Catonum gente eſt inſignis locus ap. Plinium H. N. VII.* 14. *ubi ſtemma Catonum propoſuit Harduinus.*

C. CATO, Verr. IV. 10. 28. M. Catonis Cenſorii et L. Pauli nepos, filius ſororis P. Africani, ex Macedonia de repetundis damnatus eſt. Balb. 11. damnatus, exul Tarracone vixit. Brut. 28. mediocris orator. Brut. 34. Lege Mamilia poſt conſulatum *(quem geſſit anno U. DCXXXIX.)* oppreſſus eſt.

C. CATO, ad Fam. I. 2. Tribunus plebis Marcellino et Philippo Coſſ. it. ep. 4, 5. legem fert de imperio Lentulo Spintheri in Cilicia abrogando. ad Q. Fr. I. 2. c. 5. Gabinium de ambitu accuſare voluit, in quo prope occiſus eſt. ad Att. IV. 15. et 16. Lege Junia et Licinia abſolvitur. Fufia etiam reus : cum Milone et Cicerone in gratiam redit, Pompeio iterum Conſule.

L. CATO, pro Rabir. Perd. 7. pro Font. 15. *Conſul fuit cum Cn. Pompeio Strabone DCLXIV. tempore belli ſocialis; in quo periit. de quo vid. App. B. C. l.* 1. *pag.* 641.

M. CATO, *Is, qui ſapiens et Cenſorius dictus eſt.* Planc. 8. Tuſculanus. Mur. 8. homo novus, et deinde Conſul et Cenſor. Senect. 4. prætor. ibid. 10. tribunus mil. in bello cum Antiocho M. affuit prœlio ad Thermopylas : *idem tradunt Plutarchus, Appianus, Frontinus, Aurelius Victor. v. Sigon. et Drakenb. ad Liv. XXXVI.* 17. *Livius autem legatum facit, l. c. ubi v. Dukerum.* Mur. 14. cum Scipione profectus in bellum contra Antiochum. *Memoriæ lapſu* Scipionem *pro* Glabrione *poni,*

(niſi librariorum peccatum eſt) monet Weſſelingius V. Cel. Obſ. II. 26. in Cæcil. 20. Conſul in Hiſpania fuit. Lucul. 2. Græcas literas ſenex diſcit. Or. I. 37. III. 33. Orator et JCtus. Orat. II. 33. libri ejus de jure laudantur. Off. I. 29. apophthegmata collegit. Or. I. 53. ejus Origines. dixit in Qu. Sergium Galbam. Brut. 15, 16, 17. ejus orationibus antiquiores non extitere, laudantur. Off. I. 23. Carthaginem delendam ſuadet, in quo et mortui valuit auctoritas. ad Fam. IV. 6. filium ſummo ingenio et virtute amiſit. Brut. 20. exceſſit annos 85. natus. *Livius* XXXIX. 40. *nonagenario majorem facit, alios auctores ſecutus. v. ibi Drakenb. laudatur plurimis locis ejus nomen, ut* Inv. I. 4. de Div. I. 15. II. 24. Off. I. 11. II. 25. &c. *Tirones legant locum Livii cit.*

M. CATO, M. *fil.* de Off. I. 11. 23. in exercitu Pompilii in Liguria tiro militat. Macedonico bello interfuit. vid. Plutarch. in Æmilio Paulo. ad Fam. IV. 6. patre vivo obiit. laudatur.

M. CATO, *M. F. M. N.* de Off. III. 16.

M. CATO, *M. F. M. N. M. PRON.* Mur. 2. accuſat L. Murenam. Dom. 8. bello Cyprio præficitur lege Clodia, ut de rep. ablegaretur. Att. I. 14. vehementer contra P. Clodium de religione reum agit. *confer.* ep. 13. ad Fam. I. 9. Ciceroni invidet. VIII. 11. honorifice locutus de Cicerone, ſupplicationem non decernit. Att. X. 16. Siciliam tenere non poteſt, in quam miſſus fuerat, cum tenere potuiſſet. de Div. I. 32. homo doctus, perterretur vaticinio cujuſdam Rhodii remigis. Off. I. 31. in Africa Cæſari ſe non tradidit. de Div. I. 14. quædam eum fefellerunt. Fin. III. 2. legendi aviditas. Off. I. 31. ad incredibilem a natura factus eſt ſeveritatem. Paradox. I. *coll.* Mur. 29. perfectus Stoicus, ea ſentit, quæ non probantur in vulgus. Orat. 10. de Div. II. 1. de ejus laudibus ſcribit Cicero. Att. XII. 41. Cæſaris liber contra Catonem.

Q. *Lutatius* CATULUS, N. D. I. 28. amat Roſcium puerum, municipem ſuum. ejus in Roſcium epigramma.

Q. CATULUS, Q. F. Font. 15. legatus in bello civili. Scientia magna rei militaris. Mur. 17. vincitur in petitione conſulatus a Cn. Manlio. Tuſc. V. 19. pene alter Lælius. cum eo Marius collega Cimbricæ victoriæ gloriam communicat. Dom. 38. porticum in area Flacci de manubiis Cimbricis fecit, *quæ inde porticus, et monumentum Catuli ſæpe dicitur.* Orat. III. 3. a Mario proſcriptus ſe ipſum interficit. Brut. 35. doctus et diſertus, ſcripſit de conſulatu ſuo et de rebus geſtis ad A. Furium poetam, Xenophonteo genere ſermonis. Off. I. 37. exquiſito judicio utitur literarum. ibid. I. 30. in ſermonibus quamvis præpotens eſſet, unus de multis videbatur.

Q. CATULUS, *Q. F. Q. N.* Catil. III. 10. diſſentit Conſul (DCLXXV.) a collega Lepido, qui acta Syllæ reſcindenda putabat. Balb. 17. auctor eſt cum Lepido fœderis Marciani confirmandi. Verr. IV. 31. Capitolium dedicavit, unde ejus monumentum dicitur. Piſ. 3. Ciceronem patrem patriæ pronunciat. Off. I. 22. Cn. Pompeio par judicatur. Cœl. 29. legem de vi tulit, et quare? ad Fam. IX. 15. ejus conſtantia. Manil. 17. 20. Legi Maniliæ reſiſtit. *Ceterum pluribus aliis locis nominantur et pater et filius, in quibus facile ratio temporum agnoſcere quemque docebit.*

C. CAUDINUS, Cluent. 38. Senator. *cognomen familiæ Corneliæ.*

L. CAULIUS MERGUS, Cluent. 38. Senator.

CECROPS, Leg. II. 25. &c.

CELER, Att. X. 1. diſertus magis, quam ſapiens, amicus Attici, *non Q. Metellus Celer.*

Q. CELER, Att. VI. 3. Ejus oratio contra M. Servilium. vid. in *Metellus.*

C. CENSORINUS, Brut. 67. Græce doctus, inimicus fori.

L. CENSORINUS, Brut. 27. Lucul. 32. Conſul cum Manilio. Brut. 90. Orator, bello civili Syllano periit. *v.* L. Marcius.

CENSORINUS, Phil. XI. 5. de Antonii partibus.

CENTAURUS, N. D. II. 44. ſidus.

CENTAURUS, de Div. I. 43. in Capitolio, de cœlo ictus.

C. CENTO, Orat. II. 71. diſſuaſit legem Cinciam. *cognomen familiæ Claudiæ.*

M. CEPARIUS, ad Fam. IX. 23. v. *Cæparius.*

CEPASII, Cluent. 20. fratres, Oratores. v. *Cæpaſii.*

CEPHALIO, Att. VII. 25. forte ſervus Attici.

INDEX HISTORICUS.

CEPHALUS, Att. IV. 16 Athenienſis, qui inducitur in Platonis *πολιτέια*.

CEPHEUS, N. D. II. 43. ſidus. Tuſc. V. 3. cum uxore, genero, et filia in ſtellas relatus.

CERCOPS, N. D. I. 38. Pythagoræus. cui Pythagoræi carmen Orphicum tribuebant. *De hac re v. Clemens Alex. Strom. L. I. p.* 333. *et Suidas in* Ὀρφεύς.

P. CERVIUS, Verr. V. 44. legatus Verris.

CESENIUS LENTO, Phil. XII. 9. Septemvir.

C. CESTILIUS, in Sen. p. redit. 8. Trib. pl. P. Lentulo Spinthere C. f.

C. CESTIUS, *v. Cæſtius.*

CETHEGUS, *eſt cognomen familiæ cujuſdam Lentulorum e gente Cornelia.*

CETHEGUS, Syll. 25. Metellum Pium vulnerat in Hiſpania. in Senat. p. Red. 4. eſt conſobrinus L. Piſonis Cæſonini. Catil. III. 3. Catilinæ ſocius in conjuratione.

M. CETHEGUS, M. F. de Seneƈt. 14. Suadæ medulla diƈtus eſt ab Ennio. etiam ſenex in dicendo ſtudioſiſſime ſe exercet. Brut. 15. primus fuit, qui eloquens Romæ fuit et habitus eſt. Belli Punici II. tempore vixit, P. Tuditani Coll. in Conſulatu. &c.

P. CETHEGUS, Prætor (A. U. DCLXXIX.) Br. 48. remp. cognorat et tenebat. in ſenatu conſularium auƈtoritatem aſſequebatur; in publicis cauſis parum valebat, in privatis veterator. Parad. V. 3. Ei homini non probatiſſimo homines ampliſſimi ſerviunt, munera mittunt &c. provinciarum ejus auƈtoritate conſequendarum cauſa. *Reſpicit inprimis ad L. Lucullum. v. Plutarch. in Lucullo. p.* 495. *ed. Wechel. De eodem Cethego capio locum pro Cluent.* 31.

CHAEREA, pro Q. Roſcio *ſæpe, eſt* C. Fannius Chærea.

CHAERESTRATUS, S. Roſc. 16. nomen Comicum.

CHAERIPPUS. vid. *Cherippus.*

CHARON, Att. VI. 2. Græcus, qui inducitur in Dicæarchi libro, *v. in* Dicæarchus. *Græv.* Chæron.

CHARES, Her. IV. 6. *Lyndo oriundus, ſtatuarius, Lyſippi diſcipulus, qui celebrem illum Solis coloſſum Rhodium, qui inter ſeptem miracula numerabatur, fecit. Plin. XXXIV.* 8. *Junius in Catalogo Piƈtorum &c.*

CHARIDEMUS, Verr. I. 20. Chius.

CHARISIUS, Brut. 83. Orator Atticus, multas orationes aliis ſcripſit, Lyſiam volebat imitari.

CHARMIDAS, vel CHARMADAS, Lucul. 6. Carneadis auditor; eloquens, *vulgo : Carneades, confer* de Orat. I. *et ibi Pearcium. add. Valeſ. Emend. I.* 29. *et ibi Pet. Burmannum V. C.* Orat. 16. e Carneadis judicio eadem eodem modo docuit ſemper. Orat. II. 88. Tuſc. I. 24. divina memoria fuit.

CHARONDAS, Leg. I. 22. legiſlator Catanenſium et aliorum Siculorum.

CHELIDON, Verr. I. 40. &c. meretrix Verris.

CHELYS, de N. D. II. 44. ſidus.

CHERIPPUS, ad Fam. XII. 22. it. 30. cum Cornificio in Africa fuit. Att. IV. 7. V. 4. Qu. Fr. I. 1. c. 4. de cohorte prætoria Q. Ciceronis in Aſia fuit.

CHILIUS, Att. I. 9. 12. poeta.

CHILO, Q. Fr. III. 1. c. 2. *vid. etiam,* Cilo.

CHRESTUS, ad Fam. II. 8. homo obſcurus.

CHRITILIUS, Brut. 74. a C. Rufio accuſatur.

CHRYSES, Orat. 46. Apollinis ſacerdos ap. Homer. Iliad. *α*.

CHRYSIPPUS, Orat. I. 11. Solenſis Cilix, acutiſſimus, ſed in dicendo exilis et jejunus. Lucul. 23. Stoicus. de Fat. 7. diſcipulus Cleanthis, a quo diſſentit. ad Fam. IX. 4. ejus de poſſibilibus ſententia. Lucul. 24. contra ſenſus diſputat, ſed ea etiam diſſolvit. 27. armat Carneadem. 29. quomodo Soritæ occurrendum putarit. in eo ridetur a Carneade. Fin. I. 11. ejus ſedentis ſtatua porreƈta manu in Ceramico quid ſignificet? III. 20. omnia hominum cauſa eſſe nata dixit. Tuſc. I. 45. in omni memoria curioſus. N. D. I. 34. a Zenone Epicureo Cheſippus dicitur. II. 64. porcis animam pro ſale eſſe dicit. de Div. I. 19. collegit innumerabilia oracula, nec ullum ſine locuplete auƈtore, aut teſte. II. 15. ſtatuit ad hoſtiam deligendam ducem eſſe vim quandam ſentientem atque divinam, quæ toto confuſa mundo ſit. Fat. 4. ejus laquei. ibid. 10. omnes nervos contendit, ut perſuadeat, omne *ἀξίωμα* aut verum eſſe aut falſum. Off. III. 10. ejus ſcite diƈtum. N. D. I. 15. ejus libri duo de natura Deorum, quales ſint de Diis ſen-

tentiæ. de Div. I. 3. totam de divinatione duobus libris explicavit ſententiam; uno præterea de oraculis; uno de Somniis. II. 65. liber ejus. Fin. IV. 3. ſcripſit Rhetoricam, ſeu potius obmuteſcendi artem.

CHRYSIPPUS, Att. VII. 2. libertus Ciceronis literatus, diſcedit a filio Cicerone, in ſervitutem propterea retractus. XI. 2.

CHRYSOGONUS, Verr. I. 36. ſervi nomen. pro Roſc. Am. *ſæpe.* eſt libertus gratioſus Syllæ. *de eo vid. Plin. XXXV.* 18.

CICERONES, *de his legendus Corradus in Quæſtura, qui eos accurate perſequitur.*

CN. CICERO, Att. I. 16. ita appellabat plebs aliquando Cn. Pompeium, quod nimis Ciceronem diligeret.

L. CICERO, Or. II. 1. M. Ciceronis patruus. *Ejus filius* L. Cicero *eſt*, Att. I. 5. patruelis Ciceronis. *Eum appellat* fratrem, *ſc. patruelem:* item Fin. V. 1. *Eum extinctum eſſe A. DCLXXXV. docent ex illo* (Att. I. 5.) *loco Mongaltius ad l. c. et Tunſtallus Ep. ad Midleton p.* 7--12.

M. CICERO Senex. Or. II. 66. *M. Tullii Ciceronis noſtri avus: ut docet Corradus in Quæſtura.*

M. CICERO, M. *filius*, Att. I. 2. natus ex Terentia L. Cæſare et C. Figulo Coſſ. Phil. X. 6. legatus Bruti. ei legio ſe tradidit, quam legatus L. Piſo Antonii ducebat. ad Fam. XIII. 11. Ædilis Arpini. *&c.*

Q. CICERO, Q. *filius*. Phil. III. 7. ad Fam. XIII. 11. Ædilis Arpini. Att. XI. 8. M. Ciceronem apud Cæſarem accuſat, nefarie cum eo agit.

CILO, ſive CHILO, ad Fam. VI. 20. libertus Torannii, aut cliens.

CIMBER. vid. Tillius Cimber.

CIMON, Off. II. 18. in ſuos curiales hoſpitalis fuit.

CINCINNATUS, *vid.* L. Quintius Cincinn.

L. CINCIUS, Att. I. 1. 7. 16. procurator Attici. *adde* I. 20.

M. CINCIUS, Or. II. 71. legem de donis et muneribus fert. *v.* Lex Cincia.

P. CINCIUS, Syll. 20. eques Romanus, pro quo in codd. nonnullis eſt *Sicius. v. Cort. ad Sal. C.* 21. *ubi docet veram lectionem eſſe* Sitius, *vel* Sittius, *deque homine diligenter agit. v. etiam in* P. Sitius.

CINEAS, Tuſc. I. 24. Pyrrhi legatus, ſumma memoria. ad Fam. IX. 25. ejus libri de re militari.

L. CINNA, Font. 15. Legatus bello ſociali. Phil. I. 14. M. Antonium Oratorem interficit. Tuſc. V. 19. quater Conſul. Collega Cn. Octavii et Publ. Craſſi. L. Cæſarem, M. Antonium, et C. Cæſarem interfici jubet.

L. CINNA, Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio datam recuſavit.

CIRCE, N. D. III. 19. Perſeidis filia, quam Circeienſes colunt. Off. I 31. mulier, cui inſervit Ulyſſes.

CISPIUS Lævus, ad Fam. X. 21.

M. CISPIUS, Sext. 35. trib. pl. (Lentulo Spinthere Coſ. in Senat. p. R. 8.) vi de foro depellitur, rogatione C. Fabricii de Cic. facta. Planc. 31. judicio, defendente Cicerone, condemnatur.

CLASSITIUS, Phil. V. 6. gladiator M. Antonii.

CLAUDIA GENS, *patricia eſt Appiorum et Pulchrorum. de Claudia familia videatur Suetonius in Tiberio. c.* 1. *de ea vid. Spanhem. de V. et P. N. T. II. p.* 48.

CLAUDIA, Cœl. 14. Haruſp. 13. Appii Cæci progenies, pudicitiam probat. *Filiam non fuiſſe docet e temporum ratione Abramius ad Or. pr. Cælio* 14. Veſtalem non fuiſſe, ut nonnulli tradidere vel exiſtimavere, docet Dukerus ad Liv. XXIX. 14.

CLAUDIA, Cœl. 14. Veſtalis, patrem Appium Claudium triumphantem de Salaſſis amplexa, a Trib. pl. inimico de curru detrahi non ſinit. *Fratrem vocat Sueton. Tib.* 2. *ubi vid. Intt.*

CLAUDIA, ſ. CLODIA, ad Fam. V. 2. uxor Q. Metelli Celeris, Appii Claudii et P. Clodii ſoror. *de ejus fœda libidine et ſceleribus* v. *in primis Cœlianam.*

App. CLAUDIUS, *Decemvir*, Fin. II. 20. *cognomine Craſſinus. v. Pighius ad a.* 302.

App. CLAUDIUS Cæcus, *(ante cæcitatem* Craſſus) *abavus P. Clodii.* Cœl. 14. Tuſc. V. 38. in cæcitate nulli muneri publico aut privato deeſt. conf. Senect. 6. fœdus cum Pyrrho faciendum diſſuadet. bis conſul. Cenſor ante primum conſulatum: *in qua cenſura ſibi* via Appia *ſtrata* et aqua Appia *in urbem ducta maximam Senatus invidiam conflavit. v. Diod. S. XX. p.* 773, 774. Brut. 14. interrex comitia habens, de plebe conſules non accipit. *v. infr. in* M' Curius.

App. CLAUDIUS, Brut. 28. volubilis et fervidus orator. *Ex temporis ratione colligere licet, ſermonem eſſe de eo, qui de Salaſſis triumphavit.*

App. CLAUDIUS major, de Or. II. 60. et 70. dicax. *dicitur* major, *quia fratrem eodem nomine habuit minorem, P. Clodii patrem. Filius eſt* C. Claudii.

App. CLAUDIUS, *minor, P. Clodii pater, filius C. Claudii.* vid. pro Planc. 21. de Haruſp. R. 12. cum ludos fecit, ſervos de cavea exire juſſit. *Hunc, aut certe fratrem, puto eſſe eum, qui Prætor fuit, eo anno, quo Lex Plautia Papiria data eſt, Arch.* 5. Conſul fuit *cum P. Servilio Iſaurico,* Planc. 21.

App. CLAUDIUS PULCHER, App. F. C. N. P. *Clodii frater, is, ad quem ſunt Cic. epiſtolæ.* de Div. II. 35. Ciceronis collega in auguratu: *ad quem etiam librum ſcripſit de jure augurali, ut ex epiſtolarum* libro III. 4. conſtat. Att. IV. 16. poſt conſulatum, *quem cum L. Domitio geſſit,* in Ciliciam ſine lege curiata cogitat. Quomodo ſe in provincia geſſerit, et de ſimultate, quam cum Cicerone ſucceſſore exercuit, *legendæ epiſtolæ Ciceronis ad Familiares, et ad Atticum ex Cilicia ſcriptæ libro III.* ad Fam. VIII. 6. accuſatus a Dolabella ſpem triumphi abjicit. pro eo Pompeius laborat. Brut. 64. defenditur ab Hortenſio. ad Fam. VIII. 6. abſolvitur. 12. 14. ejus cenſura, qualis fuerit. de Div. I. 16. notat C. Ateium. *vid. in C. Ateius.* Att. II. 22. Pompeio promittit, P. Clodium nihil periculi Ciceroni creaturum. VIII. 1. inconſtans, *quod ſcilicet mox Pompeio, mox Cæſari favebat. Nam hunc locum de eo capiendum eſſe, ex eo intelligitur, quod L. Domitio jungitur, ut Phil. XIII.* 9. ad Fam. III. 4. ejus filia nubit Cn. Pompeii filio. Brut. 77. ſocer Bruti, Orator, antiquitatis, juris auguralis et publici peritiſſimus, bello civili interiit. de Div. I. 58. ſortibus, hariolationibus, et pſychomantia utitur. Tuſc. I. 16. necromantiæ ſtudioſus. &c. ad Fam. V. 10. ei Vatinius in auguratu ſucceſſit. homo impudens. *Manutius de alio Appio neſcio quo, intelligit, ſed ratio ejus nihil valet.* ibid. 9. tres ſorores habet. *At ap. Varr. R. R. III.* 16. *dicit ſe pauperem relictum a patre* cum duabus ſororibus *et duobus fratribus. de quo vid.* P. *Manutius ad Cic. l. c.*

App. CLAUDIUS, C. filius, *ejus, qui P. Clodii frater fuit. Nam is duos filios eodem nomine habuit, quorum alter* major, *alter* minor *dicitur:* minoris *mentio ſit* ad Fam. VIII. 8. *ad quem locum vid. Manut.* ad Fam. XI. 22. ſe cum Antonio conjunxit propter patris reſtitutionem, ſed deinde cum optimatibus fecit. *Qui utrum major, an minor fuerit, parum dixerint.*

A. CLAUDIUS, Verr. II. 57. Siculus, *a Claudio quodam civitate donatus, ſive a majoribus accepto nomine, qui jus civitatis per Claudium aliquem accepiſſent.*

C. CLAUDIUS, ſ. CLODIUS, *Cæci filius.* Brut. 18. M. Tuditani collega in conſulatu (A. U. DXIV.) Tuſc. I. 1.

C. CLAUDIUS, *P. Clodii avus, Appii Claudii maj. et min. pater,* Planc. 21. Conſul fuit cum M. Perperna (A. U. DCLXI.) Rabir. Perd. 7. homo potens, mediocris orator. Brut. 45.

C. CLAUDIUS, *P. Clodii patruus, App. F.* Har. reſp. 12. Off. II. 16. ejus magnificentiſſima ædilitas fuit. Verr. II. 49. IV. 4. prætor L. Licinio Craſſo et Q. Mucio Coſſ.

C. CLAUDIUS, C. F. e tribu Palatina, Verr. II. 43. homo plebeius de cohorte Verrina.

L. CLAUDIUS, de Haruſp. reſp. 6. Rex ſacrorum, qui cum ceteris pontificibus domum Ciceronis religione liberavit. *Prænomen* Lucii *duos tantum e familia Claudia geſſiſſe et uſurpatum ab ea amplius non eſſe, quod de criminibus capitalibus damnati eſſent, tradit Suetonius in Tiberio. c.* 1. *Unde dubitare quis poſſet de hoc prænomine: ſicut Drakenb. ad Liv. XLI.* 21. *hæret in L. Claudio Aſello. Sed id non de omnibus Claudiis intelligendum, verum tantum de patriciis.*

M. CLAUDIUS, ad Fam. VIII. 4. a repulſa poſtulatur a duobus fratribus Gallis M. et Qu. E Marcellis fuit, *ſed viri docti legunt* M. Calidius.

P. CLAUDIUS *Pulcher,* de Div. I. 16. *Appii Cæci filius,* collega L. Junii in Conſulatu bello Punico primo *(A. U. DIV.)* claſſem maximam perdidit, cum vitio navigaſſet. N. D. II. 3. propterea condemnatus eſt. confer de Div. II. 33.

P. CLAUDIUS, Brut. 15. *eſt collega L. Porcii Coſ. A. U. DLXIX.*

P. CLAUDIUS, de Div. I. 47. augur. *Sed ibi* Appius *legendum eſſe, et auguris no-*

men et res ipſa docet, ut viderunt Manutius, Lambinus, Daviſius.

S. CLAUDIUS, *quære in* Clodiis.

T. CLAUDIUS, *Centumalus.* Off. III. 16. *Sed* Tib. *legendum monet Langius ad h. l. idque probat Drakenb. ad Liv. XL.* 59. *quod T. prænomen in Claudia gente uſitatum non fuerit.*

T. CLAUDIUS, Vatin. 1. P. Sextium de vi accuſare voluit, communicato cum Vatinio conſilio: abjecit conſilium, cum M. Tullius Albinovanus accuſare inſtitueret.

CLEANTHES, Lucul. 23. Stoicus. Fat. 7. magiſter Chryſippi. de Div. I. 3. ea, quæ Zeno in ſuis commentariis de Divinatione tradiderat, uberiora facit. Lucul. 41. Solem Deum putat. Fin. II. 21. ejus tabula de voluptate et virtute. Fin. IV. 3. ſcripſit artem Rhetoricam ſ. potius obmuteſcendi.

CLEOBIS, Tuſc. I. 47. mors ejus et pietas.

CLEOMBROTUS, de Off. I. 24. Lacedæmoniorum dux, invidiam timens, cum Epaminonda temere conflixit.

CLEOMBROTUS, *Ambraciota,* Tuſc. I. 34. in mare ſe abjecit lecto Platonis Phædone. *De quo eſt epigramma Callimachi elegans.*

CLEOMENES, Verr. II. 14. Syracuſanus.

CLEON, Brut. 7. Athenienſis, civis turbulentus, ſed eloquens. *de quo videndus Diodor. S. XII. p.* 108. *miris modis perſtringitur ab Ariſtophane in Equitibus.*

CLEOPHANTUS, Cluent. 16. Medicus.

CLINIAS *Cretenſis,* Leg. I. 5. qui inducitur apud Platonem in dialogo de legibus.

CLISTHENES, Leg. II. 16. Athenienſis, dotes filiarum deponit in templo Junonis Samiæ.

CLISTHENES, Brut. 7. Orator Athenienſis : *qui poſt Solonem et Piſiſtratum floruit, paulo ante Themiſtoclem.*

CLITARCHUS, Leg. I. 2. hiſtoricus Græcus, non optimus, Brut. 11. non magnæ fidei eſt, de morte Themiſtoclis quid tradiderit. ad Fam. II. 10. Alexandri comes.

CLITOMACHUS *Pœnus.* Lucul. 6. Or. I. 11. Carneadis auditor et ſucceſſor in Academia. Lucul. 32. ejus liber ad C. Lucilium poetam. item ad L. Cenſorinum. Lucul. 31. quatuor libros ſcripſit de ſuſtinendis aſſenſionibus. Tuſc. III. 22. conſolatio ejus ſcripta ad Carthaginienſes everſa Carthagine. nomen ejus occurrit etiam Lucul. 4. Orat. 16.

CLITUS, Tuſc. IV. 37. Dux Alexandri, ab eo interficitur.

CLODIA GENS, Dom. 44. eadem, quæ Claudia.

CLODIA, Att. XII. 22. Decimi Bruti, (qui Conſul fuit cum M. Æmilio Mamerco) mater.

CLODIA, Att. IX. 6. et 9. ſocrus L. Metelli, trib. pl.

CLODIANUS, Att. I. 19. eſt *Cn. Corn. Lentulus Conſul A. U. DCLXXXI. cum L. Gellio Poplicola.* Sigon. *in faſtis Rom.*

CLODIUS, Leg. I. 2. hiſtoricus Latinus, languidus et inſcitus. *cognomen habuit* Licinii. *v. Periz. An. H. p.* 349. *Ejus mentio fit etiam ap. Livium, ut XXIX.* 22.

CLODIUS Patavinus, Att. XII. 44.

CLODIUS Philetærus, ad Fam. XIV. 4. libertus.

A. CLODIUS, Verr. IV. 17. Drepanitanus, ante civitatis jus Apollonius, Niconis filius.

C. CLODIUS, Att. III. 17. frater P. Clodii. ejus filius Milonem accuſavit et Qu. Fratrem accuſare voluit.

C. CLODIUS PHILO, ad Fam. XIII. 32. Haleſinus, civis Romanus.

L. CLODIUS, Cluent. 14. Anconitanus, pharmacopola circumforaneus.

L. CLODIUS, ad Fam. III. 4. præfectus fabrûm Ciceroni, v. *notata ad L. Claudium.*

M. CLODIUS Archagathus, ad Fam. XIII. 32. Haleſinus, civis Romanus.

P. CLODIUS, de Div. II. 8. Conſul cum L. Junio. vid. *P. Claudius Appii Cæci filius.*

P. CLODIUS, Ap. F. C. N. *de hujus hominis moribus, ſceleribus, tribunatu, legibus, morte, agitur in orationibus poſt red. in Sen. pro Dom. de Har. reſponſ. pro Sext. in Vatin. pro Milone &c.* Att. I. 12. Domi Cæſaris deprehenditur veſte muliebri. Dom. 13. contra jus adoptatur. Att. I. 18. 19. ad plebem traducitur a C. Herennio. Har. reſp. 22. ſimulat, ſe omnia Cæſare, Craſſo, Pompeio auctoribus facere. Att. II. 22, 23. promittit Pompeio, ſe nihil Ciceroni periculi creaturum. pro Dom. 5. incitat plebem, ut propter an-

nonæ caritatem lapidationem faceret. Att. IV. 11. Apuleia populi dicitur.

P. CLODIUS, Cæl. 11. *amicus Ciceronis a Clodiæ fratre diverſus, inter accuſatores M. Cælii. diſertus.*

SER. CLODIUS, Att. I. 20. frater Papirii Pæti. ad Fam. IX. 16. literatiſſimus criticus.

SEXT. CLODIUS, Dom. 10. ejus fœditas ei rem frumentariam P. Clodius lege frumentaria permittit. Sext. 64. leges Clodio ſcripſit.

SEXT. CLODIUS, Rhetor. Att. IV. 15. quo uſus eſt Atticus, et Antonius Phil. II. 17. *de eo v. Sueton. de Illuſtr. Rhet. c.* 5.

SEXT. CLODIUS Phormio. Cæc. 10. argentarius.

CLOELIUS, Att. X. 8. Cæſarianus, cliens Attici.

T. CLOELIUS, Sext. Roſc. 23. Terracinenſis quidam, homo non obſcurus. *Hæc videntur pugnare. Fuit obſcurus Romæ, non obſcurus in patria.*

CLUATIUS, Att. XII. 18. it. 36. *Manutio Architectus videtur, qui Ciceroni formam fani deſcripſerat, quo Tullia conſecraretur.*

CLUDITAE, de Div. I. 41. haruſpices in Peloponneſo.

CLUENTIA, Cluent. 5. ſoror Cluentii.

A. CLUENTIUS AVITUS, Clu. 1. Larinas, *pro quo eſt oratio.*

Num. CLUENTIUS, Cluent. 60. eques Romanus.

C. CLUVIUS, Qu. Roſc. 14. Judex in cauſa Fannii contra Flavium.

CLUVIUS, *Puteolanus*, ad Fam. XIII. 7. a Cæſare præfectus agro in Gallia Ciſalpina dividendo.

M. CLUVIUS Puteolanus, fœnerator. ad Att. VI. 2. ad Fam. XIII. 56. *Fortaſſe idem eſt cum præcedente.*

CLUVIUS TULLUS, *v.* Tullus.

CLYTAEMNESTRA, Fat. 15. filia Tyndarei.

COCCEIUS, Att. XII. 13. 18. *Videtur eſſe, qui dein M. Antonii Triumviri quæſtor et legatus proquæſtore fuit, auctor pacis inter Antonium et Octavianum. de quo Appian. B. C. L. V. p.* 1122. *ſqq. ed. Toll. Prænomen ejus ap. Appianum eſt* Lucius, *in nummo apud Valentem de Num. Fam. T. I. p.* 288. Marcus.

COCLES, Legg. II. 4. Off. I. 18. Parad. I. 2. fortis. pontem contra vim hoſtium obtinuit ſolus.

COCTIUS, ad Fam. IX. 4.

CODRUS, Fin. V. 22. Tuſc. I. 48. Nat. D. III. 19. conſervat morte ſua Athenas.

COELIUS, Att. VII. 3. XII. 6. trapezita.

COELIUS, Samnis, Cluent. 59.

C. COELIUS *Caldus. C. fil. ut patet ex inſcriptione antiqua ap. Murator.* Her. II. 13. Mur. 8. Or. I. 25. in Verr. V. 70. homo novus ad Conſulatum pervenit (A. U. DCLIX.) *cf.* Petit. conſ. 3. *et ibi Palerm.* Planc. 21. in quæſturæ petitione repulſam tulit. Brut. 45. mediocris orator. *Eſtne hic, qui, ut Syllæ tyrannidem impediret, bellum in Italia excitavit? ad quem reſpicit Cicero Att.* X. 12. 14. 15. 16. *ubi v. Corrad.*

C. COELIUS, ad Fam. VIII. 8. trib. pl. *M. Marcello et Sulpicio Coſſ. ut ex ea epiſtola intelligitur. Eum diverſum eſſe a C. Cælio, quæſtore Ciceronis, res ipſa docet. Nam trib. pl. fuit eo ipſo anno, quo alter ille quæſtura functus eſt.*

C. COELIUS *Caldus, L. F. C. N.* Att. VI. 2. 5. 6. ad Fam. II. 15. Quæſtor Ciceronis, ab eo præficitur provinciæ, cum ex ea decederet. Att. VI. 6. ejus vitia. *Ad eum eſt epiſtola ultima* L. *II. ad Fam.*

L. COELIUS *Antipater*, Or. II. 12. Orat. 69. Att. XIII. 8. de Div. I. 24. hiſtoricus. *vid. in* Antipater.

L. COELIUS, Cæcin. 9. teſtis in Cæcinam.

M. COELIUS RUFUS. *Hic eſt ille Cælius, pro quo eſt oratio. Ex ea libido hominis et laſcivia apparet, quæ etiam ex eo intelligitur, quod ipſe commemorat, ſibi ædili deſ. accuſationem ex lege Scatinia parari. Ejus ſunt Epiſtolæ Libri VIII. De ejus vita, moribus, et factis accurate dixit P. Manutius in præf. ad Comment. in Epiſtolas Cælianas.* In tribunatu favit Miloni et Ciceronis auctoritati paruit. Mil. 33. Att. VII. 1. Brut. 79. C. Antonium de majeſtate accuſavit et L. Atratinum de ambitu. Cœl. 31. unde ab ejus fil. L. Atratino poſtea de vi accuſatus eſt, defendente Cicerone, Cœl. 1.

M. COELIUS VICINIANUS, ad Fam. VIII. 4. alii, *Vinicianus.* Ædilitatem cum Cœlio Rufo fruſtra petit, quod olim de Dictatore promulgaſſet.

M. COELIUS, Verr. IV. 17. eques Rom. qui Lilybæi habitabat.

M. COELIUS, Flacc. 4. eques R.

P. COELIUS, Verr. I. 50. prætor cum C. Verre.

Q. COELIUS LATINIENSIS, Manil. 19. trib. pl. et anno poſt legatus.

Q. COELIUS, Phil. XIII. 2. et 12. colluſor Antonii.

SEX. COELIUS, Q. Fr. II. 6. *Sed nomen corruptum eſſe videtur, ſive,* Sex. Clodius *legendum cum P. Manutio et Lambino, ſive,* Sex. Clœlius *cum Grutero.*

T. COELIUS, Balb. 23. Senator a Coſſinio accuſatus et damnatus.

COELUM, N. D. II. 24. Saturni pater ab eo exſectus.

COLLATINUS, Off. III. 10. fuit in regibus expellendis Bruti ſocius. ei collega Brutus imperium abrogavit.

P. et L. COMINII, Cluent. 36. equites Romani diſerti.

P. COMINIUS *Spoletinus.* Brut. 78. eques Rom. accuſavit C. Cornelium Cicerone defendente. pro C. Corn. I.

SEXT. COMINIUS, Verr. IV. 10. eques Rom.

CONNUS, ad Fam. IX. 22. fidicen, quo magiſtro uſus eſt Socrates.

C. CONSIDIUS, Lig. 1. Prætor Africæ proximo anno ante ortum bellum civile.

L. CONSIDIUS, Agrar. II. 34. Duumvir Capuæ.

M. CONSIDIUS *Nonianus,* Att. VIII. 11. proprætor. ad Fam. XVI. 12. ei Gallia citerior obtigit. *Hunc locum Manutius de* Q. Conſidio Gallo *capit, Urſinus de* Caio. *Sed Manutius idem ad Att. VIII.* 11. *recte ad M. refert, qui ibi diſerte prætor vocatur.*

QU. CONSIDIUS *Gallus,* ad Fam. XII. 26. Verr. I. 7. Cluent. 38. Senator. Att. II. 24. ſenex fortiſſimus timorem Senatorum de morte a Cæſaris militibus tollit. Att. I. 12. fœnerator. *de ejus facilitate et æquitate vid. Valer. Max. IV.* 8.

C. COPONIUS, de Div. I. 32. homo prudens atque doctus. Att. VIII. 12. prætor C. Marcello et Lentulo Coſſ.

M. COPONIUS, Or. I. 39. II. 32. Brut. 52. a Qu. Scævola defenditur contra M' Curium.

T. COPONIUS, Balb. 23. Tiburtinus, damnato C. Maſſone civis Rom. factus eſt. Nepotes habuit T. et C. Coponios.

T. et C. COPONII, Cœl. 10. adoleſcentes doctiſſimi.

CORAX, Or. I. 20. III. 21. Siculus, ſcriptor de rhetorica antiquiſſimus. Brut. 12. qua occaſione et tempore artem rhetoricam ſcripſerit?

L. CORDUS, Verr. IV. 20. negotiator Siculus.

L. CORFIDIUS, pro Lig. 11. eques Rom. Ligarii advocatus. *vid. Curfid. Hic eſt, ut opinor, de cujus opinato reditu in vitam, lepidam fabulam e Varrone narrat Plin. H. N. VII.* 52.

CORICUS, Phil. XIII. 12. *ſive, ut quidam volunt, C. Oricus.* Ædilis Cæſaris beneficio, a Cicerone defenſus eſſe videtur.

CORIOLANUS, MARCIUS, Brut. 10. cum Themiſtocle comparatur.

CORNELIA gens. Leg. II. 22. ex ea nemo crematus, ſed omnes humati ſunt. primus ex ea familia, et quidem patricia, Sylla voluit cremari.

CORNELIA, mater Gracchorum. Brut. 27. filios docuit Brut. 58. epiſtolæ ejus. de Div. II. 29. Inv. I. 49.

CORNELIA, ad Fam. V. 6. uxor P. Sextii, Corn. Scipionis filia.

CORNELII, pro Corn. I. p. 482. tam multi fuerunt, ut etiam collegium conſtitutum ſit.

CORNELIUS, Verr. III. 11. medicus C. Verris in Sicilia.

CORNELIUS, Verr. I. 26. lictor Verris proquæſtoris.

CORNELIUS, *Culleolus,* de Div. I. 2. ejus Octaviano bello furibundam prædictionem audiendam putavit Senatus.

CORNELIUS, Att. I. 12.

A. CORNELIUS, de Div. I. 24. Conſul cum M. Valerio in bello Samnitico, *A. U. CCCCX.*

C. CORNELIUS, *(Cethegus)* Brut. 18. Conſul cum Q. Minucio *A. U. DLVI.*

C. CORNELIUS, *(qui a Cicerone defenſus eſt de vi.)* Brut. 78. a P. Comminio Spoletino de majeſtate accuſatur. Corn. I. reus majeſtatis. Vatin. 2. defenditur tribunatus ejus.

C. CORNELIUS, Syll. 2. 6. eques Rom. Catilinæ ſocius, qui cum Vargunteio Ciceronem in lectulo interficere voluit.

C. CORNELIUS, Syll. 18. filius C. Cornelii *ejus, qui inter Catilinarios fuit.*

CN. CORNELIUS, Agr. II. 14. *eſt Cn. Dolabella, qui* Conſul cum M. Tullio *Decula fuit, A. U. DCLXXII.* pro Corn. I.

CN. CORNELIUS, Balb. 8. legem de civitate ex SCto tulit. *eſt Cn. Cornelius Lentulus, qui A. U. DCLXXXI. Conſul fuit.*

CN. CORNELIUS, ad Fam. VII. 9. amicus Trebatii, homo obſcurus.

L. CORNELIUS, Balb. 17. eſt *Balbus.*

L. CORNELIUS, *Chryſogonus*, pro S. Roſc. 2. libertus L. Syllæ gratioſiſſimus. *v.* Chryſogonus.

M. CORNELIUS, *Cethegus*, Brut. 15. Marci filius, vid. *M. Cethegus.*

M. CORNELIUS, Att. I. 13.

P. CORNELIUS *Rufinus*, Or. II. 66. avarus, ſed fortis. ad Conſulatum *(ſecundum)* pervenit opera C. Fabricii. *anno U. CCCLXXVI.*

P. CORNELIUS, ad Fam. XIII. 6. videtur publicanus eſſe, ſocietatis Africanæ.

P. CORNELIUS, ad Fam. XIII. 14. civis Rom. in Gallia Ciſalpina negotiator.

P. CORNELIUS, ad Fam. XIII. 36. *dictus eſt Demetrius Megas Siculus, quod ei P. Cornelius Dolabella civitatem rogatu Ciceronis a Cæſare impetraverat.*

P. CORNELIUS, ad Fam. VIII. 8. Trib. pl. M. Marcello et Ser. Sulpicio Coſſ.

P. CORNELIUS, Brut. 22. *eſt Scipio Africanus minor.*

Q. CORNELIUS, ad Fam. VII. 17. JCtus. VII. 8. ab eo didicit jus Trebatius.

Q. CORNELIUS, ad Fam. V. 6. affinis P. Sextii.

Q. CORNELIUS, Har. Reſp. 6. pontifex minor.

CORNICINUS, (ſeu CORNICEN) ad Att. IV. 2. *eſt cognomen Cn. Oppii.*

CORNIFICIUS, Verrin. I. 57. ſcriba Verris Præt. Urb.

Q. CORNIFICIUS, Act. I. in Verr. 10. judex juſtiſſimus. Att. I. 13. primus in Senatu mentionem de violatis a Clodio ſacris fecit. ib. 1. competitor Ciceronis in Conſulatu. ad Fam. XII. 17. Ciceronis collega in auguratu. *Vir doctus hic fuit, ad quem ſunt Ciceronis quædam epiſtolæ, Proprætor Africæ, vivo adhuc Cæſare.*

Q. CORNIFICIUS, Q. F. ad Fam. VIII. 7. XII. 25. Cæſaris Quæſtor.

C. CORNUTUS, Att. I. 14. Pſeudo-Cato. *h. e. imitator Catonis.* trib. pl. *M. Piſone et Meſſala Coſſ.* in Sen. poſt Red. 9. prætor P. Lentulo Spinthere Coſ.

M. CORNUTUS, Font. 15. Legatus bello ſociali.

M. CORNUTUS, Phil. XIV. 14. ad Fam. X. 12. prætor urbanus Hirtio et Panſa Coſſ.

M. et P. CORTIUS, ſ. Cottius Verr. V. 64. equites Romani in agro Taurominitano.

CORUMBUS, Balbi ſervus. Att. XIV. 3.

TI. CORUNCANIUS, Planc. 8. Syll. 7. Tuſculanus. Dom. 54. Nat. D. III. 2. Pontifex Max. *primus e plebe.* Or. III. 33. omnibus civibus conſilii ſui copiam fecit. Br. 14. ex pontificum commentariis longe plurimum ingenio valuiſſe videtur. *add.* Cato 9. Læl. 11. N. D. II. 66. *Hunc fuiſſe nepotem Tuſculani illius e faſtis Capitol. apparere ait Pighius ad a.* 396.

CORYPHE, Nat. D. III. 23. Oceani filia, Minervæ Coriæ e Jove mater.

C. COSCONIUS, Syll. 14. prætor Conſule Cicerone. Vat. 5. Proconſul Hiſpaniæ ulterioris, poſt præturam. habuit Vatinium legatum. Att. II. 19. Viginti-Vir agris dividundis lege Cæſaris; in cujus mortui locum invitatur Cicero.

C. COSCONIUS CALIDIANUS, Cluent. 35. Orator clamoſus. Brut. 69. nullo acumine, ſed grata populo verborum copia.

M. COSSETIUS, Verr. III. 22. eques Rom. qui in Sicilia verſabatur.

L. COSSINIUS Tiburs, Balb. 23. damnato T. Cœlio civis Rom. factus. Ejus filius eques R. fuit.

L. COSSINIUS, Att. I. 20. II. 1. ad Fam. XIII. 23. tribulis Ciceronis et amicus. *An hic eſt collocutor, ap. Varron. R. R. II. 1?*

L. COSSINIUS-ANCHIALUS, ad Fam. XIII. 23. libertus L. Coſſinii.

COSSI Fratres, Or. II. 23.

COSSUTIANAE *tabernæ*, ad Fam. XVI. 27.

M. COSSUTIUS, Verr. III. 80. *idem qui* Coſſetius.

C. COTTA, *ex Aureliis.* Lucul. 26. Conſul cum P. Servilio Gemino. *male vulgo* M. Cotta *legitur.* C. *bene edidit Davies e MSS.*

C. COTTA, *M. frater*, Corn. I. de ſuis legibus abrogandis refert. Piſ. 26. nimia triumphandi cupiditate flagrat. N. D. I. 6. Academicus. Brut. 49. ſeqq. qualis orator. Cæc. 33. Att. XII. 20.

L. COTTA, *Prætorius.* Brut. 36. qualis orator.

L. COTTA, Brut. 21. accuſatur a P. Africano minori. defenſus a Q. Metello Macedonico, abſolvitur. veterator habi-

tus eſt, h. e. *callidus in cauſis agendis. Exemplum calliditatis in tribunatu habet Valer. M. VI.* 5. *quem ad A. DXCIX. refert Pighius. cf.* Mur. 28. Font. 13. in Q. Cæcil. 21.

L. COTTA, Or. II. 47. III. 47. *Trib. pl. A. U. DCLIX. cum T. Didio et C. Norbano,* quo rogationem in Cæpionem ferente, cum una cum Didio intercedere vellet, vi e templo pulſus eſt. Orat. III. 11. Q. Catuli ſodalis, gaudebat gravitate linguæ et ſono vocis agreſti.

L. COTTA, *M. frater. Auctor legis Aureliæ judiciariæ.* Catil. III. 8. Agrar. II. 17. L. Torquati collega in conſulatu, *A. U.* DCLXXXVIII. de Div. I. 12. eo et Torquato Conſulibus Jupiter Capitolium petiit et ignes injecit. ad Fam. XII. 2. deſperatione in Senatum non venit. Dom. 26. negavit legem de Ciceronis reditu ferendam eſſe, quod lex Clodia jure lata non eſſet. de Div. II. 21. Att. XII. 23.

M. COTTA, Verr. V. 13. L. Luculli collega in conſulatu, *A. U.* DCLXXIX.

M. COTTA, Att. X. 16. XII. 22. Prætor Sardiniam tenet Marcello et Lentulo Coſſ. ex SCto in bello civili.

COTTUS, Piſ. 34. rex Beſſorum, L. Piſonem Macedoniæ proconſulem pecunia corrumpit, ut legatos Beſſorum interficiat.

L. VARIUS COTYLA, Phil. V. 2. ad Antonium Mutinam obſidentem ſe confert. Phil. VIII. 10.

CRANTOR, Or. III. 18. Acad. I. 9. Academicus e vetere Academia, nil ab Ariſtotele diſſentit. Lucul. 44. Tuſc. I. 48. *Ejus* Conſolatio *eſt liber ejus* de luctu, *qui laudatur.* cf. Att. XII. 21.

CRASSIPES, ad Fam. I. 7. Att. IV. 5. Ciceronis filiam ducit. cf. Qu. Fr. II. 5. 6. ad Fam. XIII. 9. Bithyniæ quæſtor. Att. IX. 11. Cæſarianus. Craſſipes *eſt cognomen gentis* Furiæ. M. Furius Craſſipes *Prætor eſt ap. Liv.* XXXVIII. 42. *&c: quod etiam docet Manut. ad Cic. ad Fam. I. 7. ubi negat, ſe prænomen hujus Craſſipedis reperire potuiſſe. Deſponſa ei eſt Tullia ante profectionem in Ciliciam, ſed dimiſſa mox. Cicero tamen cum eo poſtea amicitiam coluiſſe videtur. v. Tunſtalli Epiſtola ad Midlet. p.* 187, 188.

CRASSICIUS, Phil. XIII. 2.

L. LICINIUS CRASSUS, ad Her. IV. 2. 3. Or. I. 7. Rab. Perd. 7. Orator. Inv. II. 37. Piſ. 26. triumphi e Gallia nimis cupidus. Or. II. 1. putabatur non præter puerilis ætatis modum doctus. Br. 38. ſq. qualis orator. Verr. III. 1. eum pœnituit C. Carbonem in judicium vocaſſe. Font. 7. ejus teſtimonium in M. Marcellum nil valet. Dom. 19. de pluribus rebus ſimul ferre auſus eſt contra legem Didiam et Cæciliam. ad Fam. IX. 21. accuſat C. Carbonem eum, qui Africano vim attuliſſe exiſtimatus eſt. Off. I. 30. in eo multus lepos erat. I. 37. uberior ejus oratio nec minus faceta. II. 13. 14. maximam ſibi peperit gloriam ex illa accuſatione Carbonis. II. 18. orationem ſcripſit, in qua eſt de redimendis captivis et de locupletandis tenuioribus. III. 11. legem tulit, ne eſſet pro cive, qui civis non ſit. Or. I. 55. jus civile didicerat. II. 55. M. Brutum ulciſcitur. 56. oratio contra Cethegum in Cenſura dicta laudatur. III. 1. ejus mors. Off. II. 16. magnificentiſſima ædilitate cum Q. Mucio functus eſt. *Hunc Mutium in omnibus honorum gradibus collegam habuit præter cenſuram, auctore Cicerone in Bruto.*

L. CRASSUS, Br. 58. P. Naſicæ et Liciniæ, C. Lælii neptis, filius, a L. Craſſo, avo materno, teſtamento adoptatus. *cf. Plin.* XXXIV. 3.

L. *Papirius* CRASSUS, ad Fam. IX. 21. vide in *Papirius.*

M. CRASSUS, Or. I. 36. prætor *A. U. DCXLVIII.* Fin. V. 30. ἀγέλαστος, quia ſemel in vita riſit, auctore Lucilio. *Plin. H. N. VII.* 19. *nunquam riſiſſe, ait.*

M. CRASSUS, *P. fil. M.* ἀγελάστου *nepos. Triumvir.* ad Fam. I. 1. Brut. 64, 65. ſeq. qualis orator. Verr. V. 2. contra fugitivos in Italia mittitur: impediit, ne fugitivi Meſſanam tranſire poſſent. Balb. 7. Balbum defendit. Muren. 23. L. Murenam defendit. Har. reſp. 6. pontifex. Phil. II. 3. cum eo multæ Ciceronis contentiones fuere. Att. I. 14. laudat in Senatu Ciceronis conſulatum. 17. impellit publicanos Aſianos, ut locationem induci poſtularent. IV. 13. nulla dignitate paludatus abit in Syriam. Tuſc. V. 40. ſurdaſter fuit. de Div. I. 16. quid ei acciderit dirarum obnunciatione neglecta. II. 9. trans Euphratem cum ignominia et dedecore periit. ibid. 40. omen, quod ei Brundiſii oblatum eſt. Off. I. 30. Syllæ deſervit, ut quod velit conſequatur,

ibid. 8. eam demum pecuniam magnam judicat, cujus fructibus exercitus ali poſſit.

M. CRASSUS, Balbin. 23. eum Mamertini ex lege Papia repetere inſtituunt; *quia ex Mamertino aut civis factus erat Rom. aut ſe pro cive gerebat.*

P. CRASSUS, Brut. 19. cum Africano maj. conſul fuit. *nempe A. U.* DXLVIII. *idem Pontifex Max. cognomine* Dives *dictus. v. Liv.* XXX. 1. *ubi ejus inſigne elogium.*

P. CRASSUS, *Mucianus Dives.* Brut. 26. Orator valde probatus, *adoptatus a P. Craſſo Divite.* P. Mucii filius *naturalis,* et P. Scævolæ frater, domi jus civile cognoverat. Or. I. 37. ejus de eloquentia et juris ſtudio conjungendo ſententia. Brut. 57. JCtus *cf. l.* 13. *Rupert. ad Enchir. Pompon. III.* 6. *Perizon. Animadv. c.* 9. *&c.* Phil. XI. 8. Pontifex M. multam dicit Collegæ Conſuli L. Valerio Flacco flamini Martiali, ſi a ſacris diſceſſiſſet, *(A. U.* DCXXII.) *quod nolebat eum ad bellum cum Ariſtonico proficiſci, ad quod ipſe profectus fœde periit. Vell. II.* 4.

P. CRASSUS, Font. 15. Legatus L. Cæſaris in bello ſociali. *cf. Appian. B. C. I. p.* 635. Or. III. 3. in ſeditione Mariana ſe ipſe ſua manu interficit. Arch. 5. Cenſor cum L. Julio Cæſare nullam populi partem cenſet, *(A. U.* DCLXIV.) *Conſul fuit A.* DCLVI. *cum Cn. Lentulo Clodiano. Eſt M. Craſſi IIIviri pater. In inſcriptione antiqua ap. Muratorium ad h. a. eſt prænomen M.*

P. CRASSUS, Att. XII. 24. Venuleiæ filius, utrum vivo adhuc patre, P. Craſſo, an mortuo interierit.

P. CRASSUS, M. IIIviri fil. ad Fam. XIII. 16. laudatur. Brut. 81. qualis fuerit, quem exitum habuerit. *Quo cum loco confer Plutarch. in Craſſo p.* 551. 559. *De legatione ejus ap. Cæſarem Imp. in Gallia, v. Dio,* XXXIX. *p.* 105.

P. CRASSUS, Sen. p. Red. 9. prætor P. Lentulo Spinthere Conſule.

CRATERUS, Att. XII. 13, 14. medicus Ciceronis ætate.

CRATES, Acad. I. 9. Academicus, nil mutat in veteri diſciplina a Platone tradita.

CRATIPPUS, Off. I. 1. ad Fam. XII. 16. M. Ciceronis filii præceptor, cum eo, volente C. Trebonio, in Aſiam abit. de Div. I. 3. familiaris Ciceronis, par ſummis Peripateticis, ſomniorum et furoris divinationi fidem tribuit, reliqua rejicit. ibid. 32. ſtatuit animos hominum quadam ex parte extrinſecus eſſe tractos et hauſtos, reddit rationem vaticinationum et ſomniorum.

M. CREPEREIUS, Act. I. in Verr. 10. Trib. militaris factus. *A.U.* DCLXXXIII.

CRESPHONTES, ad Her. II. 24. *Ariſtomachi filius ex Herculis genere, Rex Meſſeniæ fraudibus factus, duxit uxorem Meropem Cypſeli Arcadis filiam &c. v. Pauſanias p.* 151. 285. *ſeqq. ed. Kuhn. Hygin. fab.* 148. *de eo eſt* Creſphontes *Euripidis fabula, quæ laudatur.* Tuſc. I. 48.

Q. CRISPUS, *e Marciis.* ad Fam. XII. 11. et 12. Imperator et Proconſul Aſiæ: *ejus dignitas commendatur.*

CRITIAS, Tuſc. I. 40. de XXX. Tyrannis, Theramenem ad mortem redigit. Or. II. 22. ejus ſcripta non extitere Ciceronis tempore.

CRITO, Tuſc. I. 43. Socratis diſcipulus. de Div. I. 54. non paret Socratis monito. I. 25. ei Socrates ſuam mortem prædicit.

CRITONIUS, Att. XIII. 21. Cæſarianus.

CRITOLAUS, Nat. D. III. 38. Dux Achæorum, evertit Corinthum. *Fuit enim cauſa belli Achaici, quo Corinthus everſa eſt. v. Flor. II.* 16. *Polyb. Excerpt. legat. c.* 144.

CRITOLAUS, Fin. V. 5. Ariſtotelicus. Or. II. 37. cum Carneade et Diogene Stoico Romam legatus Athenienſium venit, mulctæ propter Oropum irrogatæ deprecandæ cauſa. Tuſc. V. 17. ejus libra.

CRITOLAUS, Verr. IV. 26. Ætnenſis.

CROESUS, Fin. II. 27. III. 14. IV. 12. de Div. I. 19. 53. II. 56. ejus filius, cum eſſet infans, loquitur.

Q. CROTO, Rabir. perd. 11. ejus ſervus Scæva occidit Saturninum.

CTESIPHON, Or. III. 56. Athenienſis, pro quo extat Demoſthenis oratio.

CULEO, Att. III. 15. VIII. 12. familiariſſimus Pompeii, ut Theophanes.

CULEO, ad Fam. X. 34. Trib. Mil. in exercitu Lepidi, qui ab Antonio ad eum tranſierat, cum ante a Lepido contra ejus voluntatem ad Antonium iſſet, *add. inf.* Q. Terentius Culeo.

CULLEOLUS, ad Fam. XIII. 41. *Illyrici ante Cæſarem prætor fuiſſe videtur.*

CULLEOLUS, Att. VI. 3. *homo vilis h. l. ſignificari videtur.*

CUPIDO, Nat. D. III. 23. Cupidines plures.

L CURFIDIUS, Att. XIII. 44. hoc nomen ex Ligariana tollitur, monitu Attici.

CURIATII, Inv. II. 26. tres fratres, *de quibus Liv. L. I. 24. ſeqq.*

C. CURIATIUS, Leg. III. 9. Trib. pl. V. annis ante Ti. Gracchi tribunatum primum, Conſules, *P. Naſicam et D. Brutum*, in vincula conjecit.

C. CURIO, avus, Br. 32. ejus orationes. *Conſulatum non adeptus eſt. Prætor fuit, A. U.* DCXXXII.

C. *Scribonius* CURIO, *Pater*. Brut. 60. *Conſul fuit cum Cn. Octavio A. U.* DCLXXVII. Rab. Perd. 7. in cæde Saturnini eſt cum Conſulibus. Manil. 23. legi Maniliæ favet. ad Fam. I. 4. vir Conſularis. Piſon. 19. de Dardanis triumphat e Macedonia rediens. Or. II. 23. Coſſos fratres defendit contra M. Antonium Oratorem. Att. I. 14. P. Clodium in Senatu juvare fruſtra ſtudet. Har. Reſp. 6. Pontifex. ad Fam. VIII. 11. negat ſe permiſſurum ut Ciceroni ſupplicatio decernatur. Vat. 10. laudatur, ei inſidiatur Vatinius. Br. 32. Brut. 60. memoria deſtituitur ſubito. Off. II. 17. dicebat ſe omnia, quæ haberentur ampliſſima, ſine ullo munere adeptum eſſe. ad Fam. II. 2. moritur Calvino et Meſſala Coſſ. Act. I. in Verr. 7. Corn. I. Br. 49. 60. in libris etiam, quæ dixit, obliviſcitur.

C. CURIO, C. fil. *ad quem ſunt epiſtolæ libri II. ad Fam.* ad Fam. VIII. 4. tribunatum petit. ejus facilitatem homines metuunt. eum Cæſar valde contemnit. ib. 8. ſe parat contra Cæſarem. ib. 6. in tribunatu nihil agit, de intercalando non obtinet, fit popularis, et pro Cæſare loquitur, legem Viariam et Alimentariam fert. II. 13. Cæſarem defendere incipit, quod ante ſuſpicatus eſt Cicero. VIII. 11. negat ſe permiſſurum, ut Cæſar de provincia decedat, Pompeium id cupientem male accipit, et ejus II. conſulatum exagitat. *v. de his narrantem Dionem*, XL. *p.* 148. *ſ.* ad Fam. VIII. 10. trib. pl. de agro Campano ante Cæſaris adventum e Gallia dividendo ex ejus lege laborat, ne Cæſar dividere poſſit. Att. I. 14. filiola Curionis dicitur. Phil. II. 2. 18. ſcortum M. Antonii Trium-Viri. Br. 81. naturam habuit admirabilem ad dicendum; plane eruditus. temeritate in bello Civili periit. ad Fam. VIII. 2. ejus theatrum, *De quo vid. Plin. H. N.* XXXVI. 15.

CURIUS, de Inv. I. 43. Orator quidam, e cujus oratione pro Fulvio verba quædam laudantur. *Sed. v. in Ser. Fulvius.*

C. CURIUS, pater Rabirii Poſtumi. Rab. Poſt. 2. 17.

M' CURIUS DENTATUS, Br. 14. trib. pl. interrege Appio Cæco, coegit patres ante comitia auctores fieri. *qua de re vid. Pighium ad a.* 455. *Gronov. Obſ. I.* 25. *Drakenb. ad Liv.* X. 11. Muren. 8. homo novus ad conſulatum pervenit. ibid. 14. de rege Pyrrho triumphat. Att. IV. 15. emittit lacum Velinum. Planc. 25. Syll. 7. Fin. II. 10.

M' CURIUS, Br. 53. controverſiam cum M. Coponio habet. Or. I. 39. II. 32. Curiana cauſa. II. 6. acta a L. Craſſo Oratore, quæ qualis fuerit. vid. I. 39.

M' CURIUS, ad Fam. II. 19. conſobrinus C. Cœlii Quæſtoris. Flacc 13. Quæſtor urbanus Silano et Murena Coſſ. Sen. poſt Red. 8. trib. pl. P. Lentulo Spinthere Coſ. Ejus patri quæſtor fuit Cicero. *Fuit autem Quæſtor Sex. Peducæi in Sicilia. Eundem eſſe puto, qui* ad Fam. XIII. 49. Proconſul *vocatur.* Proprætore *dicendum erat. In qua provincia fuerit, nondum reperi.*

M' CURIUS, Phil. V. 5. M. Antonii familiaris, diſſolutus.

M' CURIUS, ad Fam. XIII. 17. negotiator Patris: *cujus eſt epiſtola* VII. 29. Attici et Ciceronis amiciſſimus.

Q. CURIUS, in Tog. Cand. homo quæſtorius. Petit. Conſ. 3. Socius Catilinæ. *Ejus mentio etiam eſt ap. Salluſtium inter Catilinarios, B. C.* 23.

CURSOR, ad Fam. IX. 21. cognomen L. Papirii.

CURTIUS, Roſc. Am. 32. accuſator, bello civili Syllano interfectus.

CURTIUS, Verr. I. 39. civis Rom. qui C. Verris pecunias extraordinarias tractabat. *Sed Manutius ibi pro* Q. et Cn. Poſtumiis, Curtiis, *legit* Q. et Cn. Poſtumiis Curtiis, ut *Q. et Cn. ad Curtios referatur, ſintque Poſtumii a Curtiis non diverſi.*

CURTIUS, Q. Fr. I. 4. trib. pl. Gabinio et Piſone Coſſ.

C. CURTIUS, Rabir. Perd. 3. propinquus Rabirii, *quanquam alii aliter legunt. Vulgatam defendit Turneb. Adv.* X. 23.

C. CURTIUS Peducæanus, ad Fam. XIII. 59. prætor, *A.* DCCIII.

C. CURTIUS Poſtumus, Att. IX. 2. Cæſarianis partibus favet. ad Fam. II. 16. auguratum petit. Att. XII. 49. dubitat an conſulatum petat necne.

C. CURTIUS MITHRES, ad Fam. XIII. 69. libertus Poſtumi.

C. CURTIUS, ad Fam. XIII. 5. Ciceronis familiaris. A Cæſare in Senatum legitur.

P. CURTIUS, ad Fam. VI. 18. frater Q. Salaſſi, juſſu Pompeii fil. interficitur.

Q. CURTIUS, Verr. I. 61. judex quæſtorius in cauſa Verrina, ſed quod ſodalis ejus eſſet, vi populi et convitio rejectus eſt.

CUSINIUS, ad Att. XII. 38. 41.

P. CUSPIUS, ad Fam. XIII. 6. eques Rom. magiſter ſocietatis in Africa. it. XVI. 17.

L. CUSTIDIUS, ad Fam. XIII. 58. Arpinas.

CYDAS *Cretenſis,* Phil. V. 5. homo audax, M. Antonii familiaris. Phil. VIII. 9.

CYLONIUM SCELUS, de Leg. II. 11. *eſt, quod Athenienſes commiſerunt, Cylonis ſociis ſupplicibus interfectis ad aram. de quo vid. Thucyd. L. I. ſect.* 126. *add. Scalig. ad Euſeb. Græca p.* 427. *Suidas:* Κυλώνειον ἄγος.

CYNICI, Off. I. 35. reprehendunt eos, qui ea, quæ re turpia non ſunt, nominibus ac verbis flagitioſa ducant. ibid. 41. eorum ratio eſt rejicienda.

CYPSELUS, Tuſc. V. 37. Corinthi tyrannus, Demarati Tarquinii patris temporibus. *add.* Fat. 7.

CYRENAICI, Tuſc. III. 13. 22. eorum de origine doloris ſententia refellitur. Lucul. 7. in ſolo tactu doloris et voluptatis judicium veri eſſe dicunt. ibid. 46. nihil putant eſſe judicii præter permotiones intimas. *add.* 24.

CYRSILUS, Off. III. 11. ſuadens, ut Athenienſes in urbe manerent, et Xerxem reciperent, lapidibus obruitur.

CYRUS major, de Div. I. 23. ejus ſomnium: quamdiu regnarit et vixerit. Q. Fr. I. 1. c. 8. Xenophon de eo non ad fidem hiſtoriæ ſcripſit. *v. etiam* Brut. 29. Leg. II. 22. &c.

CYRUS minor, de Div. I. 25. cum eo militia perfungitur Xenophon.

CYRUS, Att. II. 3. architectus. Mil. 17. moritur. *Ab eo dicuntur* Cyrea Att. IV. 10.

CYTHERIS, Att. X. 10. Philipp. II. 24. eam Antonius lectica aperta ſecum portat. ad Fam. IX. 26. v. in *Volumnia.*

D.

DAMASIPPUS *cognomen Liciniorum,* ad Fam. VII. 23. ſtatuas amat, *de quo eſt apud Horatium. Serm. II.* 3. Att. XII. 29. 33. ab eo hortos emere vult Cicero.

L. DAMASIPPUS, ad Fam. IX. 21. prætor, qui C. Carbonem occidit. *v. Vellei.* II. 26.

DAMIO Tertius. Att. IV. 3.

DAMOCLES, Tuſc. Qu. V. 21. aſſentator Dionyſii.

DAMON, Off. III. 10. Tuſc. V. 22. veræ amicitiæ ſpecimen. Pythagoreus. Or. III. 3. muſicus.

DANAUS, Parad. VI. 1. ejus quinquaginta filiæ.

DAPHITAS, de Fat. 3. Ei fatum fuit, ex equo cadere, atque ita perire. *Fuit Telmiſſenſis, Sophiſta acerbus et mordax etiam in Attalum Pergamenum. Verſiculos in eum habet Strabo L. XIV. p.* 958. *ed. Almel. unde eum de ſaxo, cui equi nomen, præcipitari juſſit. Rem narrant Suid. in* Δαφίδης. *Valer. M. I.* 8. *ſed paulo diſcrepat a ceteris Strabo, qui et* Grammaticum *vocat, et in crucem actum dicit in* Thorace, *loco quodam, juſſumque ab oraculo, ut ſibi a* thorace *caveret. Utrum* Daphitas *an* Daphidas *ſcribendum, v. Torren. ad Valer. l. c.*

DARDANUS, Lucul. 22. Stoicus, tempore Antiochi Academici.

DARDANUS, ad Fam. X. 25. libertus Furnii.

DARIUS *Codomannus,* Tuſc. V. 34. in fuga aquam turbidam ſuaviter bibit.

C. DECIANUS, Rabir. Perd. 9. condemnatus eſt, quod in concione de morte Saturnini queſtus eſt. *vid. Valer. VIII.* 1.

DECIDIUS Saxa. Phil. XIII. 13. *v. in* Saxa.

DECIMIUS, Att. IV. 16.

DECIMUS, *deſignator,* Dom. 19. Att. IV. 3. ſocius et aſſecla P. Clodii et ſuaſor legum illius.

DECIUS, Piſ. 11. Campanus.

DECIUS, ad Fam. V. 6. librarius P. Sextii quæſtoris.

INDEX HISTORICUS.

Cn. DECIUS *Samnis*, Clu. 59. proſcriptus a Sylla.

P. DECIUS, Qu. fil. de Div. I. 24 Fin. II. 19. primus e Deciis conſul fuit, et primus e Deciis ſe devovit.

P. DECIUS, P. F. *item, ut pater, ſe devovit. utriuſque devotionis ſæpe ſit mentio apud Ciceronem*, N. D. III. 6. Sext. 21. Rab. Poſtum. 1. Senect. 13. Heren. IV. 44. Off. I. 18. et III. 4. *Duobus autem in locis etiam* Nepotis Decii *pro patria ſe devoventis mentio eſt, in* Tuſc. Qu. I. 37. et Fin. II. 19. pater, *inquit*, decertans cum Latinis, cum Etruſcis filius, cum Pyrrho nepos ſe hoſtium telis objecerunt. Parad. I. 2. patrem et filium *tantum nominat.*

P. DECIUS *Mus*, Brut. 28. vita et oratione turbulentus. M. Fulvii Flacci æmulus. Or. II. 30. Trib. pl. qui Opimium de cæde Gracchi accuſavit. add. Or. II. 31. 62. reus de pecuniis contra leges captis factus.

P. DECIUS, Phil. XI. 6. Antonianus ære alieno oppreſſus.

DEJANIRA, Tuſc. II. 8. Oenei filia.

DEJOTARUS *pater*, Dejot. 1. *vid. argumentum orationis.* Phil. XI. 12, 13. laudatur. Att. V. 17. rex a Senatu appellatus eſt. Har. reſp. 13. fideliſſimus imperio Rom. rex, a Senatu regis nomine dignus judicatur, lege Clodii regis nomen accipit. de Div. II. 37. fugit e prœlio cum Pompeio. Brut. 5. a M. Bruto defenditur apud Cæſarem, quod a Pompeianis partibus ſteterat. de Div. I 15. a Cæſare tetrarchiæ regno multatus. ibid. II. 36. et 37. multum auſpiciis tribuit. ex Cicerone augurii Romani diſciplinam percunctatur. ejus augurii diſciplina differt a Romana vehementer.

DEJOTARUS *filius*, Dejot. 1. patrem accuſat apud Cæſarem.

DELLIUS, Att. VIII. 12. Pompeii familiaris; *niſi forte, ut videtur, cum Grævio legendum,* D. Lælius. *Nam* Dellius *fuit Cæſarianus, poſt Antonianus*; D. Lælius *Pompeianus. de Pompeiano autem ſermo eſt.*

DEMADES, Brut. 9. Or. 26. orator Athenienſis, Demoſthenis temporibus, præter ceteros Atticos oratores facetus: nulla ſcripta reliquit

DEMARATUS, Tuſc. V. 37. pater Tarquinii Priſci, Corintho fugit Tarquinios.

DEMEA, Att. XIII. 30. ſervus.

DEMETRIUS, Att. IV. 11. liberti nomen. ſed ad Fam. XVI. 17. et 22. homo improbus. ſervus Ciceronis. ad Fam. VIII. 15. *&c.*

DEMETRIUS, *Poliorcetes*, Off. II. 7. eum Macedones reliquerunt, et ſe omnes ad Pyrrhum contulerunt.

DEMETRIUS *Magnes*, Att. IV. 11. VIII. 11. liber ejus περὶ ὁμονοίας. æqualis Ciceronis et amicus Attici. *Hunc librum cave confundas cum altero Demetrii Magnetis* περὶ ὁμωνύμων, *cujus ſæpe mentio ap. Laertium. v. c. l.* 38. *ubi vid. Menag.*

DEMETRIUS *Megas*, ad Fam. XIII. 36. Siculus. vid. *P. Cornelius.*

DEMETRIUS *Phalereus*, *Athenienſis.* Br. 9. Fin. V. 19. Theophraſti diſcipulus. Or. II. 23. omnium oratorum politiſſimus. Or. 27. in mediocri genere princeps Græciæ. Off. I. 1. diſputator ſubtilis, orator parum vehemens, ſed dulcis. Leg. III. 6. de rep. et legibus ſcripſit. Fin. V. 19. patria pulſus ad Ptolemæum ſe confert, multa in otio ſcripſit. R. Poſtum. 9. in Ægypto, aſpide ad corpus admota, necatus eſt.

DEMETRIUS, *Syrus*. Brut. 91. non ignobilis dicendi magiſter, quo Cicero Athenis uſus eſt.

DEMOCHARES, Or. II. 23. Orator Athenienſis, filius ſororis Demoſthenis. genere dicendi molli et remiſſiore uſus eſt. Brut. 83. ſcripſit orationes aliquot et earum rerum hiſtoriam, quæ ſuis temporibus Athenis erant geſtæ, oratorio genere, non hiſtorico.

DEMOCRITUS *Phyſicus*, Tuſc. V. 39. patrimonium ſuum relinquit diſcendi ſtudio. ibid. cæcus fit, cæcitatem utilem eſſe dixit. Or. I. 11. ornate dixit. Or. II. 46. de Divin. I. 37. negat, ſine furore quemquam poetam magnum eſſe poſſe. Or. 20. ejus dictio, cur nonnullis poema videatur. Acad. I. 2. ejus phyſica recepit Epicurus. ad Fam. XV. 16. ante Epicurum φαντασίας εἴδωλα dixit. Acad. I. 12. confitetur ignorantiam, ut Socrates. Lucul. 17. innumerabiles mundos ſtatuit, et quidem multos abſolute pares; item homines; quæ ſententia cap. 18. a politioribus phyſicis refellitur. Lucul. 37. de pleno et inani omnia gigni. de Fin. I. 6. ſententia ejus de ſole et atomis. N. D. I. 12. imagines Deos facit, et naturam eas fundentem et intelligentiam

noſtram. incertus in toto loco eſt. vid. c. 43. ibid. 24. atomi reprehenduntur. de Div. I. 3. II. 13. præſenſionem rerum futurarum comprobat, in quo non inſcite nugatur. de Fat. 10. auctor atomorum ſtatuit neceſſitate omnia fieri.

DEMOCRITUS, *Gymnaſiarcha*, Verr. IV. 42. Tyndaritanus.

DEMOCRITUS, Att. VI. 1. ſervus Attici

DEMOCRITUS, *Sicyonius*. ad Fam. XIII. 78. hoſpes Ciceronis et familiaris.

DEMOSTHENES, Or. 4. Platonis frequens auditor. 26. minus facetus. Tuſc. III. 26. ab Æſchine reprehenditur, quod nimis filiam luxerit. V. 36. mulierculæ laudibus capitur. de Div. II. 46. Rho dicere cum nequiret, exercitatione effecit, ut planiſſime diceret. II. 57. Pythiam dixit φιλιππίζειν. &c. &c.

DEMOSTRATUS, ad Fam. XIII. 33. libertus Cn. Octavii Naſonis.

DESIPPUS vel DEXIPPUS, ad Fam. XIV. 3. ſervus Ciceronis.

DEXIO, Tyndaritanus, Verr. V. 42.

DEXIUS, ad Fam. VII. 23.

L. DIADEMATUS, ad Quir. p. redit. 3. *Qu. Metelli Macedonici filius.* v. *in Metellis.*

DIAGONDAS, *Thebanus*. Leg. II. 15. omnia ſacra nocturna ſuſtulit.

DIAGORAS, *Melius*, N. D. I. 1. et 23. Deos tollit, ideoque Atheus dicitur.

DIANA, N. D. III. 23. Dianæ plures.

DICAEARCHUS, *Peripateticus*, *Ariſtotelis diſcipulus*, Att. II. 2. ejus libros diligenter legit et admiratur Cicero. Πελληναίων liber Dicæarchi de populis Pellanæis. item Κορινθίων et Ἀθηναίων. *Libros Geographicos in multis reprehendit Polybius, auctore Strabone Geogr. II. p.* 107. *qui et ipſe ei non ſemper fidendum monet, inprimis in occidentalibus et ſeptentrionalibus Europæ partibus.* Att. II. 16. vitam practicam theoreticæ anteponit. ad Att. VI. 2. ejus tabulæ Geographicæ laudantur. ſcripſit περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως, in quo Chæron quidam inducitur, narrans, quæ in Trophonio viderit. *Utrum liber ſingularis fuerit, an pars libri majoris, quem* Ἀναγραφὴν Ἑλλάδος *inſcripſit, diſputant: hoc tamen probabilius videtur Hemſterhuſio V. Cel. ad Lucian. T. I.* 339. *quod mihi non eſt probabile, quia e loco Ciceronis patet, in dialogo ſcriptum fuiſſe illum libellum, quod* Ἀναγραφῆ *Græciæ non convenire videtur.* Att. XIII. 31, 32. libri περὶ ψυχῆς et καταβάσεως et τριπολιτικὸς et epiſtola ad Ariſtoxenum. Lucul. 39. Tuſc. I. 10. tres libros de animo ſcripſit, in quibus animum nihil eſſe diſputatur. Tuſc. I. 31. tres libros ſcripſit contra immortalitatem animi, qui Leſbiaci dicuntur, quod Mitylenis ſermo habetur. de Div. I. 3. et 50. cetera divinationis genera ſuſtulit, probat ſomnia et vaticinia per furorem. II. 51. ejus magnus liber eſt, neſcire ea, quæ eventura ſint, melius eſſe, quam ſcire. Off. II. 5. magnum et copioſum librum de hominum interitu ſcripſit. &c. *De eo vid. Reineſ. V. L. III.* 3.

P. DIDIUS, Font. 15. legatus L. Cæſaris in bello ſociali. *Appian. B. C. L. I. p.* 635. *De ejus rebus geſtis in bello ſociali v. Vell. II.* 16. *ſed ibi prænomen eſt* T. *quod e faſtis Capitolinis etiam in loco Ciceronis repoſuit P. Manutius. Recte.*

T. DIDIUS, Planc. 25. Piſ. 25. ex Macedonia triumphat, *ſcilicet, de Scordiſcis, ex Prætura. Fuit Prætor Illyrici, ſed victo Macedoniæ Pro C. Catone, propter viciniam aggreſſus eſt Macedoniam. v. Pigh. ad a.* 639. 640. *Eſt is, qui conſul cum Q. Metello legem Cæciliam Didiam tulit, A. U. DCLV.*

T. DIDIUS, *forte filius ſuperioris.* Or. II. 47. Trib. pl. cum L. Cotta, *A. DCLIX. vide in L. Cotta.*

DIGITI IDAEI, N. D. III. 16. *ſive* Dactyli, *ſunt ſacerdotes matris Deûm.*

DINEA, *Larinas.* Cluent. 7. ſocrus Oppianici.

DINON, de Div. I. 23. Perſica ſcripſit. *Eſt is, quem laudat et fide dignum judicat Cornelius Nepos in Conone. Fuit pater Clitarchi, qui Alexandri M. tempore floruit. vid. Voſſ. de H. Gr. L. IV. c.* 8. *ubi recte oſtendit,* Dinonem *appellandum eſſe, non* Dionem.

DINOMACHUS, Tuſc. V. 30. Fin. V. 8. Offic. III. 34. de ſummo bono Calliphonem ſequitur, et ita controverſiam componi poſſe putat.

DIO, Syracuſius. Or. III. 34. Platonis diſcipulus. Tuſc. V. 35. Platonis ad ejus propinquos epiſtola. *Eſt ſeptima inter Platonicas, poſt mortem Dionis, patriæ liberatoris, ſcripta. de ejus rebus præter Nepotem leg. Diodor. S. XVI.*

DIO, Stoicus. Leg. III. 5. de magiſtrati-

bus ſubtiliter ſcripſit. *Ante Panætium ſcripſit, ut ex h. l. colligo.*

DIO, philoſophus, ad Fam. IX. 26. eo utitur Papirius Pætus. *Neſcio quis; niſi forte Academicus, de quo poſtea, aut Epicureus quidam. Pætus enim Epicureus fuit.*

DIO, Verr. I. 10. Haleſinus.

DIO, Flacc. 30. Apollonidienſis.

DIO, Verr. II. 7. a Q. Metello civis Rom. factus. unde Q. Cæcilius Dio dicitur. c. 9.

DIO, Cœl. 10. legatus Alexandrinorum, qui Ptolemæum Auletem Romæ accuſaret. interfectus eſt Romæ, eaque cædes in M. Cœlium collata. *Academicum appellat Strabo L. XVII. p.* 1147. *ubi tota res de Ptolemæo et legatione accurate commemoratur. Hic eſt* Dio Academicus, *qui Lucul.* 4. *memoratur.*

DIOCHARES, Att. XI. 6. C. Cæſaris libertus.

DIOCLES, Verr. IV. 16. Lilybætanus.

DIOCLES Phimes Panormitanus, Verr. III. 40.

DIODORUS, de Fat. 6. valens Dialecticus. *Etiam Sextus Empir.* διαλεκτικώτατον *appellat.* ad Fam. IX. 4. poſſibile aliquid eſſe putabat, etſi non fieret. *De hoc Diodoro, qui* Cronus *dicitur cognomine, diſcipulo Apollonii Croni Dialectici vid. Menagium ad Laert. II.* 111. *Mortuus eſt præ pudore, cum Stilponi ad quæſtionem ludicram reſpondere non potuiſſet. Plin. H. N. VII.* 53.

DIODORUS, Or. I. 11. Peripateticus. Fin. V. 5. Critolai auditor. Lucul. 42. Fin. II. 6. honeſtatem cum vacuitate doloris ſummum bonum facit. Lucul. 24.

DIODORUS, *Melitenſis*, Verr. IV. 17. &c.

DIODOTUS, ad Q. Fr. I. 2. c. 4. libertus Luculli.

DIODOTUS, *Stoicus*, Brut. 90. ad Fam. XIII. 16. præceptor Ciceronis in dialecticis, domi Ciceronis mortuus eſt. *conf.* Att. II. 20. Lucul. 36. Antiochea contemnit. Tuſc. V. 39. cæcus factus, non modo literis utitur, ſed etiam geometriam docet. fidibus utitur Pythagoreorum more. ad Fam. IX. 4. Diodori περὶ δυνατῶν opinionem non concoquebat.

DIOGENES, Apolloniates. N. D. I. 12. aera Deum facit. *de eo Laert. IX.* 57. *Patria fuit Apollonia Cretæ, ut e Stephano de Urb. ad eum locum docet Menagius. Vixit Anaxagoræ temporibus. Phyſicus dictus eſt, et eloquentia non minus quam philoſophia valuit.*

DIOGENES, *Cynicus.* Tuſc. I. 43. inhumatum ſe projici jubet. *Memoratur etiam* Tuſc. III. 23. V. 32. Mur. 36. Nat. D. III. 34. &c.

DIOGENES, *Babylonius, Stoicus.* Lucul. 30. Carneadis in Dialectica præceptor. Fin. II. 8. eum Lælius audivit. III. 10. ejus definitio *boni* probatur. Tuſc. IV. 3. Senect. 7. Romam legatus mittitur. N. D. I. 15. ejus liber *de Minerva*, in quo partum Jovis ad phyſiologiam traducit. de Div. I. 3. Chryſippi auditor, unum librum edidit *de Divinatione.* II. 43. prædictionem eam concedit, qualis quiſque natura et ad quam quiſque rem maxime aptus futurus ſit.

DIOGENES, *Græcus.* ad Fam. II. 12. it. VIII. 8. M. Cœlii Rufi amicus.

DIOGENES, Cluent. 16. ſervi nomen.

DIOGNOTUS, Venerius. Verr. III. 38. qui decumas Tiſſenſium a Verre emerat.

DIONA, N. D. III. 23. mater Veneris.

DIONYSIA, Q. Roſc. 8. ſaltatrix. *vid. Gell. I.* 5.

DIONYSIARCHUS, Verr. IV. 23. proagorus Catinenſis.

DIONYSIUS, N. D. III. 21. filius Jovis et Proſerpinæ. vid. *Anaces.*

DIONYSIUS, *Syracuſanorum tyrannus.* de Div. I. 20. ejus mater, cum prægnans eum alvo contineret, ſomniavit, ſe peperiſſe Satyriſcum, &c. Verr. V. 55. ejus lautumiæ. ad Fam. IX. 18. dicitur ludum Corinthi aperuiſſe. N. D. III. 34. ſacrilegus. de Div. I. 33. II. 31. oſtentum equi ejus. Off. II. 7. Tuſc. V. 20. ejus tyrannis, uxores, crudelitas, miſeria.

DIONYSIUS, Heracleotes. Lucul. 22. Zenonis *Cittiei* diſcipulus. Fin. V. 31. propter oculorum dolorem a Stoicis deſciſcit, *et fit Epicureus ſ. Cyrenaicus, unde* μεταθέμενος *dictus eſt.*

DIONYSIUS, *Stoicus.* Tuſc. II. 11. Ciceronis æqualis, verſus orationi nullo delectu admiſcebat. Dionyſium Stoicum *laudat Laert. VI.* 43.

DIONYSIUS, *Magnes.* Brut. 91. rhetor temporibus Ciceronis, qui cum eo in Aſia adoleſcens multum fuit.

DIONYSIUS, ad Fam. V. 10. ſervus Ciceronis, anagnoſtes, ad Fam. XIII. 77. qui bibliothecam Ciceronis tractavit, fugit.

DIONYSIUS, Att. VI. 1. VIII. 4. Ciceronem præceptor. IX. 12. Ciceronem bello civili deſerit, quamvis valde apud eum honoratus fuerat.

DIONYSIUS, toto nomine *M. Pomponius Dionyſius*. Att. IV. 8. 11. 15. ad Fam. XII. 24. ſervus aut libertus Attici, quo Cicero uſus eſt inſtruenda bibliotheca.

DIONYSODORUS, Verr. II. 21. Syracuſanus.

DIONYSUS, N. D. III. 23. multi Dionyſi.

DIOPHANES Mitylenæus, Brut. 27. rhetor ſuo tempore Græcorum diſertiſſimus, Tib. Gracchi fil. præceptor.

DIOSCURI, N. D. III. 21. quot modis apud Græcos nominentur.

DIPHILUS, Or. I. 30. Craſſi ſcriptor et lector.

DIVITIACUS, de Div. I. 41. unus e Druidis.

DOCIMUS, Verr. III. 34. Siculus.

CN. DOLABELLA, Piſ. 19. triumphat ex Macedonia rediens. *Conſul fuit cum M. Tullio Decula A. DCLXXII.* Brut. 92. accuſatur a C. Cæſare adoleſcente, defendentibus C. Cotta et Hortenſio.

CN. DOLABELLA, Quint. 8. prætor urbanus Cn. Dolabella et M. Tullio Coſſ. *ad quem cauſa Quintii acta eſt.* Verr. act. I. 4. Verr. I. 15. ſeqq. 37. 38. prætor Ciliciæ, Verre legato, a quo deinde, cum a M. Scauro de repetundis accuſaretur, oppugnatus eſt, condemnatur. *Hos duos Dolabellas confundunt Aſconius ad Div. in Cæcil. c. 7. et Corradus in Quæſtura, propterea reprehenſi a Perizonio Animadv. Hiſt. c. 2. p.* 54.

CN. DOLABELLA, ad Fam. II. 15. et 16. Ciceronis gener. libertate ſua moleſtias ſibi contrahit. VII. 33. declamat apud Ciceronem. II. 13. Appium Pulchrum accuſat. Att. VII. 8. hæres fit Liviæ cujuſdam. ad Fam. IX. 14. ejus conſulatus laudatur, *ob everſam columnam Cæſarianorum in foro, et ſeditiones compreſſas.* Phil. I. 2. acta in conſulatu poſt Cæſaris mortem. Phil. XI. 1. proconſul Syriæ C. Trebonium interficit. ad Fam. XII. 14. ab Antiochia excluſus Laodiceam ſe contulit. ibid. 12. cum exercitu ſuo ex Syria in Ciliciam tranſit. Brut. 92.

P. DOLABELLA, Cæcin. 8. Prætor urbanus, ad quem eſt acta cauſa Cæcinæ.

P. DOLABELLA, ad Fam. VIII. 4. Quindecimvir fit. *Neſcio an idem.*

CN. DOMITIUS *Cn. F. (v. Sueton. Ner. 1.)* Brut. 26. Conſul cum C. Fannio fuit *(A. U. DCXXXI.)* Font. 12. Arvernos et Allobroges vicit. Verr I. 55. pro Cluent. 42. cenſor cum L. Metello. A. U. DCXXXVIII.

CN. DOMITIUS *Ænob. Cn. F. (v. inſcr. antiqu. ap. Murator. ad A.* 657.) *Cn. N.* Agr. II. 7. in tribunatu de ſacerdotiis tulit. v. *Lex Domitia.* Corn. II. Cæcil. 20. M. Silanum vexat. Or. II. 56. Brut. 44. Dejot. 11. Conſul *cum Caſſio Longino A. U. DCLVII.* cenſor cum L. Craſſo oratore fuit. diſſenſio inter ipſos. Pontifex Max. Trib. pl. M. Scaurum accuſat. *De contentionibus Domitii et Craſſi cenſorum, locos auctorum collegit Sigonius in faſtis ad A. U. DCLXI. eſt etiam locus memorabilis apud Plin. H. N. XVII.* 1. *de ipſo v. Sueton. Ner.* 2. *et ibi interpretes.*

CN. DOMITIUS *Calvinus.* Dejot. 5. a Dejotaro poſt bellum civile recipitur et ſuſtentatur. Cœl. 13. et Q. Fr. II. 13. prætor Cn. Lentulo et L. Marcio Coſſ. Sext. 53. Q. Fr. I. 2. c. 5. trib. pl. Cæſare et Bibulo Coſſ. quo uſus Bibulus in impedienda Cæſaris agraria. Flacc. 13. legatus L. Flacci in Aſia. *Conſul tandem cum Meſſala A. DCC.*

CN. DOMITIUS, L. *Ænob.* F. Phil. II. 11. de Cæſaris percuſſoribus, Catonem Uticenſem avunculum habuit. Phil. X. 6 ei ſe exercitus, qui ad Dolabellam in Syriam ducebatur, in Macedonia tradit. ad Fam. VIII. 14. Cn. Saturninum reum fecit. *v. Manut. Ad eum eſt epiſt.* 22. L. VI. ad Fam. *de eo v. Sueton. Ner. c.* 3.

L. DOMITIUS, Verr. V. 3. prætor Siciliæ in animadvertendo durus. *Eſt is, qui cum C. Cælio Caldo Conſul fuit A. DCLIX. frater Cn. Domitii Cenſoris cum Craſſo majore.*

L. DOMITIUS, Ænobarbus *Cn. F. Cn. N. Cn. pron. is, qui conſul fuit cum Appio Claudio Pulchro A. DCXCIX.* Att. I. 1. Ciceronem in petitione Conſulatus juvat. Mil. 8. quæſitor in cauſa Milonis. ad Fam. VIII. 14. repulſam in petitione auguratus ægre fert. XVI. 12. ei ulterior Gallia decernitur a ſenatu, ut Cæſari ſuccedat. Att. VIII. 1. et 8. Corfinii ſe tradit Cæſari. ſtultus *dicitur.* Vatin. 10. laudatur. Brut. 77. latine multaque cum libertate, ſed ſine arte dicebat, bello

civili interiit. *v. Cæſar. B. C. III.* 99. *memoratur etiam ſeqq. locis.* Verr. I. 53. ad Fam. VI. 21. VIII. 1. 8. 12. &c.

DOMITIUS, Appulus. Phil. XI. 6. Septemvir Antonianus. ad Fam. VIII. 15. hoſpes Cæſaris Intemelii.

DORILAUS, Dejot. 15. legatus Dejotari ad Cæſarem.

DORIS, Locrenſis. Tuſc. V. 20. uxor Dionyſii Tyranni.

DOROTHEUS, Verr. II. 36. Thermitanus.

DOTERIO, Att. I. 16. hiſtrio.

DRACO, Or. I. 44. primus Athenienſium legiſlator.

DRUIDAE, de Div. I. 41. vates et augures in Gallia. *de quibus conſulant tirones Cæſar. B. Gall. V.* 13. 14.

C. *Livius* DRUSUS, Brut. 28. ejus filii duo C. et M. *Pronepos eſt Druſi, qui primus cognomen hoc ab interfecto Drauſo Gallorum duce tulit. ad quem Popma refert locum ad Att. VII.* 2. *Sed Pighius ad A.* 637. *refert ad M. Druſum C. F. qui Her. II.* 13. *prætor dicitur. de quo, totaque familia v. Sueton. in Tiber.* 3.

C. DRUSUS, C. Fil. Brut. 28. qualis orator fuerit. Tuſc. V. 38. JCtus, qui etiam, cum cæcus factus eſſet, de Jure diligenter reſpondit, et a multis conſultus eſt. *Hunc Druſum vulgo in veterum JCtorum commemoratione prætermittunt, etiam Pomponius.*

M. DRUSUS, C. Fil. Brut. 28. tribunus C. Gracchum iterum trib. pl. fregit. *Nam ita legendum eſſe, non* fecit, *viri docti ad unum omnes cenſent, et res poſtulat. Hic eſt ille Druſus, qui hanc ipſam ob rem, quod Senatus cauſam contra Gracchum egit,* Patronus Senatus *appellatus eſt. Sueton. l. c. Ad hunc Druſum referunt etiam illud* de Offic. I. 30. In M. Druſo adoleſcente magna fuit ſeveritas. *Sed mihi ad ejus filium referendum videtur. Ipſa verba Ciceronis id docent. Primo ponuntur* L. Craſſus et L. Philippus, *quo Conſule dein tribunus M. Druſus fil. fuit: deinde* C. Cæſar, L. F. *Iiſdem temporibus dicitur multa ſeveritas fuiſſe in M. Scauro et in* M. Druſo adoleſcente. *Pater autem illis temporibus* adoleſcens *non fuit. Item M. Druſus filius et M. Scaurus, ut hîc, junguntur Dom.* 19. ad Herenn. II. 13. prætor urbanus judicium reddidit, quod cum herede mandati ageretur. *Hunc M. Druſum Pighius refert ad A. U. DCXXXVII. hoc argumento ut opinor, quod tribus annis poſt conſul factus eſt, quo ille ſæpe in digerendis Prætorum annis uſus eſt. Si recte: eſt ille ipſe Patronus Senatus. Nam tribunatus Gracchi ſecundus cadit in A. U. DCXXXI. &c. Obtinuit aliquot annis poſt Macedoniam ex* Conſulatu *A. DCXLI. geſto, et Scordiſcos vicit. v. Flor. III.* 4. *et Valentem Num. Fam. R. T. I. p.* 51, 52.

M. DRUSUS, M. Fil. Dom. 46. trib. pl. et Pontifex, Q. Cæpionis inimicus. *unde inimicitiæ ortæ docet Plin. XXXIII.* 1. Mil. 7. M. Catonis Uticenſis avunculus. Br. 49. 62. Orator gravis cum de rep. diceret. Offic. I. 30. ſeveritas in eo adoleſcente fuit. *v. in M. Druſus, C. F.* Cluent. 56. Poſtum. 7. eos, qui res judicarunt, *equites*, tentavit quæſtionibus conſtitutis in judicium vocare. Eæ rejiciuntur. Mil. 7. Senatus propugnator ac pæne patronus. Or. III. 1. refert ad Senatum de conviciis L. Philippi Conſulis, quibus in concione in Senatum uſus erat. &c. Dom. 16. 19. de pluribus rebus ſimul ferre auſus eſt contra legem Cæciliam et Didiam. Senatus decernit, ne eæ leges valeant v. *Leges Liviæ.* Rabir. Perd. 7. Conſulibus adeſt contra Saturninum. Mil. 7. domi ſuæ interficitur in tribunatu. Nat. D. III. 33. ejus percuſſor fuit Q. Varius. *de eo v. inpr. Velle. II.* 13. *ſ.*

DRUSUS, ad Fam. VIII. 14. homo turpibus libidinibus deditus, judex eſt inter reos de lege Scatinia. *Ad eum referenda fortaſſe ſunt etiam hæc:* Att. II. 7. *ubi* Piſaurenſis *vocatur.* ad Fam. XI. 19. Att. IV. 15, 16. a Cicerone defenditur, accuſatus a Lucretio.

Cæſo ſ. K. DUILLIUS, ad Fam. IX. 21. Conſul *A. U. CCCCXVII.*

C. DUILLIUS, M. F. Or. 45. dicitur et Duellius et Bellius. Item Billius. v. *Ciacconium ad Columnam Roſtratam et Pighium ad A. U. CCCCXCIII.* Senect. 13. Pœnos primus claſſe vicit. *in Planciana c.* 25. *eſt* P. Duellius. *Sed quia ex contexto intelligitur, de hoc Duellio eſſe ſermonem, qui bello Punico I. primus mari Carthaginienſes vicit, recte viri docti cenſuerunt, legendum eſſe* C. Duellius.

DURIS Samius, Att. VI. 1. homo in hiſtoria diligens. *Vixit Ptolemæi Philadelphi temporibus. De ejus ſcriptis conſule Voſſ. de Hiſt. Gr. I.* 15. *quem compilavit Har-*

duinus in Indic. Auct. Plinian. add. Diodor. S. XV. p. 373, 374.

C. DURONIUS, Att. V. 8.

M. DURONIUS, Or. II. 68. accuſator Cenſoris M. Antonii Orat. de ambitu. *Hic Duronius poſt a Cenſore M. Antonio et collega L. Flacco de Senatu motus eſt, quod in tribunatu legem de coercendis conviviorum ſumptibus latam abrogaverat. v. Valer. M. II. 9. c.* 5.

DYRRHACHINUS, Verr. III. 56, princeps Centuripinorum.

E.

ECHECRATES, Fin. V. 29. Pythagoreus, Locrenſis, Platonis æqualis. *Eum etiam Jamblichus, alioſque duos ejuſdem nominis, commemorat inter Pythagoreos c. ult. Vit. Pyth. et Laert. VIII.* 48.

ECHION, pictor. Parad. V. 2. *Ejus mentio eſt etiam in* Bruto. *in Paradoxis olim legebatur* Actæon. *Emendavit Lambinus: quod mirum eſt neſciſſe Harduinum ad Plin.* XXXV. 7.

EGERIA, Leg. I. 1. Nympha, quacum Numa collocutus eſt.

EGESINUS, Lucul. 6. Evandri auditor, Academicus. *Pergamenus, in quo media Academia deſiit. Laert. IV.* 6c.

EGILIUS, de Or. II. 68. feſtivus homo. *Hunc locum laudat Nonius in v.* Colus. *Sed ibi edd. vett. omnes habent* Decilla. *Ap. Livium XLI.* 13. *eſt* L. Egilius: *ſed Drakenborch. putat legendum Æmilius: quem vid.*

CN. EGNATIUS, Cluent. 48. Senator. Filium Cn. Egnatium exheredat, quod in judicio Juniano pecunias cepiſſet.

EGNATIUS MAXIMUS, ad Att. XIII. 34.

EGNATIUS, Sidicinus. ad Att. VI. 1. debitor Ciceronis.

L. EGNATIUS, Att. X. 15. fœnerator. IV. 12. VII. 18. *hic forte idem cum ſeq.*

L. EGNATIUS RUFUS, ad Fam. XIII. 43. &c. eques Romanus, negotiator. *Viri docti, quantum ex obſervationibus ad h. l. et alibi intelligo, hos omnes pro eodem habent. Ego ad minimum tres diſtinctos homines puto; unum* Sidicinum, *qui debebat Ciceroni, nomen, neque optimum neque peſſimum, quod in illum* Rufum *non convenit, hominem divitem et in provinciis negotia magna habentem: alterum, qui* Rufi, *tertium, qui* Maximi *cognomen habeat. Nam utrumque cognomen ejuſdem eſſe non putem.*

L. EGNATULEIUS, Phil. III. 3. Quæſtor legionem quartam ab Antonio avertit ad Octavium Cæſarem.

EGRITOMARUS, in Cæcil. 20. Gallus, Cn. Domitii hoſpes &c.

ELISIUS, Terinæus, Tuſc. I. 48. filium nimis lugens, in pſychomantio quid reſponſi acceperit, e Crantoris conſolatione.

ELESIODOLUS, Font. 5. *videtur de cohorte M. Fonteii fuiſſe. Nomen Romanum non videtur.*

EMPEDOCLES, Or. I. 50. Agrigentinus, phyſicus dictus. egregium poema fecit. Nat. D. I. 12. elementa Deos facit. Lucul. 13. confitetur ignorantiam, ut Socrates. *Pythagoræ diſcipulus, de cujus ſcriptis vid. præter alios Fabric. B. G. II.* 12.

EMPIRICI, Lucul. 39. *Genus Medicorum, quod opponitur* λογικοῖς ἰατροῖς *ap. Sextum Emp. adv. Logic. ſect.* 156. 191. *Nihil anatomiæ, nihil ſemioticæ tribuit, omnia in uſu et experimentis ponit. vid. Celſus L. I. præf. ubi primum Serapionem ſe Empiricum profeſſum eſſe dicit.*

EMPLATORIUS, ad Fam. I. 8. *nomen hominis obſcuri; non videtur Romanum eſſe.*

ENDYMION, Fin. V. 20. ejus ſomnus. Tuſc. I. 38.

ENGONASIS, Nat. D. II. 42. ſidus.

M. ENNIUS, Att XV. 26. *ſed ſuſpectum eſt Corrado hoc nomen.*

Q. ENNIUS, ad Herr. II. 22. Rudius e Calabria, poeta ſuo tempore præſtans, Scipionique Africano propterea dilectus. v. p. Archia 9. Fulvium contra Ætolos bellum gerentem comitatus eſt. Lucul. 27. ſomniat ſe vidiſſe Homerum. Lucul. 16. ejus Epicharmus. de Div. I. 13. ejus Andromacha. &c.

EPAMINONDAS, ad Fam. V. 12. apud Mantineam moritur.

EPHORUS, Or. II. 13. 23. Brut. 56. Or. 51. 57. Cumæus, Iſocratis diſcipulus, hiſtoriam ſcripſit. *de eo vid. Voſſ. de Hiſt. Gr. I. 7. Cave confundas cum* Ephoro Cumano, *item hiſtorico, ſed recentiori.*

EPICHARMUS, Tuſc. I. 8. Siculus, poeta acutus. ad Att. I. 19. *Siculus dicitur, quia vix trimeſtris e patria in Siciliam venit. Eſt enim in inſula Co natus. Pythagoricus fuit et ſimul comicus poeta et quidem*

veteris comœdiæ. Vixit tempore Hieronis tyranni. de eo vid. v. c. Jamblich. Vit. Pyth. 29. *&c. Laert. VIII.* 78. Lucul. 16. Epicharmus *eſt liber Ennii.*

EPICLERUS, de Amic. 26. *fabulæ nomen.*

EPICRATES, Att. II. 3. eſt *Pompeius M.*

EPICRATES, ad Fam. XVI. 21. princeps Athenienſium.

EPICRATES, Verr. II. 9. Agyrinenſis, frater Soſippi.

EPICRATES, Verr. II. 21. Bidinus.

EPICURUS, Fin. I. 7. non eruditus. ejus ſententia de ſummo bono explicatur. Fin. I. 1. c. 9--21. refellitur toto libro II. Brut. 85. εἰρωνείαν Socratis reprehendit. Lucul. 42. cum Cyrenaicis de voluptate non conſentit. ibid. 30. Dialecticos contemnit et ridet. N. D. I. 16. ejus liber de regula et judicio, ejus prolepſis. totus locus de diis ex ejus ſententia explicatur cap. 16. ſeqq. et refellitur eodem libro. I. 30. videtur nonnullis nullos deos credere. II. 23. monogrammos deos facit. de Div. I. 3. balbutit de natura deorum. N. D. I. 25. de atomis quomodo a Democrito diſſentiat. Acad. I. 2. ejus phyſica ſunt Democritea. N. D. I. 26. in Phyſicis omnia a Democrito habet. ad Fam. XV. 16. ejus εἴδωλα falſe ridentur. Fin. I. 5, 6, 7. ejus Philoſophiæ per omnes partes reprehenſio. Lucul. 32. negat poſſe aliquid percipi, ſi ullum ſenſibus viſum falſum ſit. Tuſc. III. 13. ejus de origine doloris ſententia refellitur. N. D. I. 33. diſſenſus impatiens. libros ſcripſit contra Timocraten. ad Fam. VII. 26. male accipitur a Stoicis, quod ſe reformidare dicit πάθη δυσχερικὰ καὶ δυσεντερικά. de Div. II. 50. cum hebetem et rudem dicere ſolent Stoici. de Div. I. 39. nullam ſentit gratuitam eſſe virtutem. de Div. I. 30. ſentit nihil unquam elegans, nihil decorum. N. D. II. 17. in jocis frigidus. Fin. II. 3. ſapientem ſe profitetur. N. D. I. 41. ejus libri de ſanctitate et pietate adverſus deos. Fin. I. 20. amicitias recte coluit. II. 30. ejus morientis epiſtola ad Hermachum. de Fat. 9. fatum extimeſcit, et ab atomis petit præſidium. &c. Sententia ejus de fato. moritur LXXII. annos natus, Archonte Pytharato. ad Fam. XIII. 1. teſtamento ſucceſſoribus ſuis Epicureis hortum ſuum et ædes legavit, quas deinde C. Memmius emit, repetente Patrone Epicureo.

EPIGONI, opt. gen. dic. 6. *Tragœdia Æſchyli et Accii.* Tuſc. II. 24. Off. I. 31.

EPIMENIDES, *Cres*, de Div. I. 18. concitatione quadam animi et ſoluto liberoque animo futura præſentit. Leg. II. 11. *De ejus ætate non conſentiunt veteres. Tempore ſeptem ſapientum vixiſſe, plerique conſentiunt. de eo v. Laert. I.* 109. *ſqq. et ibi Viros doctos, ſcriptores de eo multos laudat Fabric. B. G. I.* 6.

M. EPPIUS, ad Att. VIII. 11. *Pompeianus.* laudatur. *cf. Hirt. B. Afr.* 89.

EPPULEIA, ad Fam. VI. 12. uxor T. Ampii Balbi. Eppuleia *eſt etiam in inſcriptione ap. Fabrett. p.* 310. Eppuleius *ap. Murator. Inſcr. p.* 315. *n.* 2. *Inter* Appuleius *et* Eppuleius *variant libri in Servio ad Virg. Æn. VIII.* 275. *ap. P. Burmannum.*

EQUUS *Trojanus*, ad Fam. VII. 16. fabula Livii.

ERATOSTHENES, ad Att. II. 6. Geographica ſcripſit. Ea ſibi Cicero propoſuerat, cum Geographica ſcribere ſuſciperet; valde reprehendebatur a Serapione et Hipparcho: *de cujus diſputatione adverſus Eratoſthenem v. Strab. I. p.* 15. *Cyrenæus fuit, diſcipulus Ariſtonis Chii, inſigni eruditione vir. Vixit Alexandriæ tempore Ptolemæi Euergetæ. Ejus Geographica in magno pretio apud Romanos fuiſſe, etiam ex Cæſare colligas, qui cum potiſſimum e Græcis nominat, ubi de ſylva Hercinia agit. de B. G. VI.* 24. *Cenſuram totius operis Geographici agit Strabo L. I. et II. ubi inprimis monet, eum occidentales et ſeptentrionales Europæ partes parum cognitas habuiſſe. Melius de eo judicat L. XVII. vid. Caſaub. ad Strab. p.* 15.

ERECHTHEUS, vel ERICHTHEUS, Sext. 21. rex Athenis, cujus filiæ vitam pro patriæ ſalute contempſere. Fin. V. 22. N. D. III. 19. quapropter Deæ ſunt Athenis habitæ, ibique delubrum habent.

ERETRICI, vel ERETRIACI, Or. III. 17. Lucul. 42. *genus Philoſophorum Socraticorum a Menedemo Eretriaco ortum, qui e Schola Eliaca fuit.*

ERIPHYLA, vel ERIPHYLE, Verr. IV. 18. Amphiarai uxor. *de cujus monili fabula nota eſt.* Inv. I. 50. auro vitam viri vendidit.

EROS, Att. X. 15. *Philotimi ſervus aut libertus.* ad Fam. XII. 26. Eros Turius

quidam nominatur. Q. Roſc. 11. *eſt nomen comœdi. e diſciplina Roſcii.*

C. ERUCIUS, S. Roſc. 13. accuſator.

C. ESERNUS, Cœl. 30. qui cum M. Camurtio eſt condemnatus propter facinus quoddam in Vettium commiſſum.

ETEOCLES, de Offic. III. 21. Oedipi regis Thebanorum filius, et Polynicis frater, quorum nota eſt fabula.

EVANDER. *v.* Avianus.

EVANDRUS, Lucul. 6. Lacydis auditor, Egeſini doctor. *Academicus, et quidem de media Academia.*

EUBULEUS, N. D. III. 21. filius Jovis et Proſerpinæ. vid. in *Anaces.*

EUBULIDA, Verr V. 42. Herbitenſis.

EUBULIDES *Groſphus*, Verr. III. 23. Centuripinus.

EUCHADIA, Piſ. 36. nomen fœminæ Macedonicæ.

EUCLIDES, Lucul. 42. diſcipulus Socratis, *a quo Megarici et Dialectici orti ſunt.* ſolum bonum dicit, quod eſſet unum et ſimile et idem ſemper.

EUCLIDES, de Or. III. 33. Geometra Alexandrinus *Ptolemæi Lagidæ temporibus: nobilis Elementis G.*

EUDEMUS, de Div. I. 25. Cyprius, familiaris Ariſtotelis, *qui in defuncti honorem Dialogum ſcripſit* Εὔδημος ἢ περὶ ψυχῆς, *cujus mentio eſt ap. Plutarchum et alios, quorum locos notat Jonſius de ſcript. H. P. I. 15. c. 3.*

EUDOXUS, de Div. II. 42. Platonis auditor, in aſtrologia facile princeps, contemnit Chaldæorum prædictiones.

EUEMERUS, de N. D. I. 42. expreſſus ab Ennio. v. *Columnam ad fragm. Ennii p.* 312. *ed. Wetſt. Hiſtoriam Deorum compoſuit ex inſcriptionibus, quæ in templis habebantur aliiſque locis, inprimis Panchaiæ Indiæ, fictitia tamen haud dubie. Nam quæ Diodorus S. V. p.* 318. *de ea habet, ex Euemero ſumpta ſunt, ut bene monet Weſſelingius V. Cel. De ea re notus eſt locus Lactant. I.* 11. Atheus *dictus eſt, quod ut refert Plutarch. de Iſid. et Oſirid. p.* 360. *Deorum, qui putabantur, nomina ad veteres Imperatores, reges, navarchos retulit. Locos veterum multos de eo attulere Daviſius et Buherius ad Cic. l. c. Familiaris fuit Regis Caſſandri, ut ex Euſebio demonſtrat Voſſius de Poet. Græc. c.* 8. *ex quo ætas ejus colligi poteſt. add. Caſaub. ad Strabon. I. p.* 47. *Sevinum Diſſ. de Euemero in Comment. Acad Inſcr. T. XI.*

EVIUS, Flacc. 25. Bacchus.

EUMENIDAS Halicyenſis, Verr. V. 7.

EUMENIDES, N. D. III. 18. earum fanum eſt Athenis.

EUMOLUS, N. D III 21. filius Atrei.

EUPHORION, *Chalcidenſis*, de Div. II. 64. poeta *Tragicus* nimis obſcurus. *Vixit temporibus Ptolemæi Euergetæ.* Tuſc. III. 19. Euphorionis cantores. *de eo v. Salmaſ. ad Solin. p.* 601. b. *Caſaub. ad Sueton. Tib.* 70.

EUPOLEMUS, *Calactinus.* Verr. IV. 22.

EUPOLIS, Brut. 9. veteris comœdiæ poeta. Att. VI. 1. an ab Alcibiade in mare dejectus ſit. Brut. 15. Periclem laudat.

EURIPIDES, Tuſc. III. 14. Anaxagoræ diſcipulus. Tuſc. IV. 29. tres primos verſus Oreſtis ejus valde probat Socrates &c. &c.

EUROPA, Verr. IV. 60 in tauro ſedens.

EURYDICA, de Div. I. 20.

EURYPYLUS, Tuſc II. 16, 17. *Dux Pergamenorum ad Trojam.*

EURYSTHENES, de Div. II. 43. geminus frater Proclis, rex Lacedæmoniorum.

EURYSTHEUS, Lucul. 28. filios ejus interficit Hercules. Tuſc. II. 8.

EUTHYDEMUS, ad Fam. XIII. 56. *Epheſius fuiſſe videtur.*

EUTHYNOUS, Tuſc. I. 48.

EUTRAPELUS, Phil. XIII. 2. vide in *Volumnius.*

EUTYCHIDES, Att. IV. 15. libertus Attici, T. Cæcilius Eutychides dictus.

EUTYCHUS, pro S. Roſc. 16. nomen Comicum

EXEGISTUS, Piſ. 36. Macedo quidam.

EXITIUS, Phil. XIII. 13. Philadelphi frater, Antonianus.

F.

L. *Roſcius* FABATUS, Att. VIII. 13. cum L. Cæſare conditiones pacis fert a C. Cæſare. ad Fam. X. 33. interiit in prœlio Mutinenſi, duce Panſa, cujus erat legatus.

Q. FABERIUS, Att. XII. 21. XIII. 8.

FABIUS, de Divin. II. 34. de Fat. 6, 7. *hoc nomine utuntur veteres in iis rebus, quæ liberalium hominum ſunt, cum neminem nominare volunt, uti JCti fere nomine* Caii

et Titii *utuntur. Ceterum plures, quam hic, e Cicerone commemorantur. Fabios vid. infra in Maximis.* Maximus *enim eſt inter cognomina Fabiorum.*

FABIUS, Att. II. 1. adulter Clodiæ, cum Metelli uxor eſſet.

C. FABIUS, Tuſc. I. 2. Ei laudi fuit, quod pingere potuit. *Unde et primus* Pictoris *cognomen tulit Pinxit ædem Salutis. v. Plin. H. N.* XXXV. 7. *add. Voſſ. de Hiſt. lat. I.* 3.

C. FABIUS, Att. VII. 3. Cæſaris legatus.

C. FABIUS, ad Q. Fr. I. 2. c. 2. *quantum colligere licet, fuit præfectus, aut miniſter quidam Q. Ciceronis in provincia.*

M. FABIUS, Font. 12. ſubſcriptor M. Plætorii contra M. Fonteium.

M. FABIUS GALLUS, ad Fam. VII. 24. Epicureus, librum ſcripſit de M. Catone. Att. VIII. 12. ad Fam. II. 14. VII. 23.

M. et Q. FABII. ad Fam. XIII. 59. XV. 14. fratres. ibid. IX. 26.

Numerius FABIUS PICTOR, *C. Pictoris F.* de Div. I. 21. Græcos Annales ſcripſit. *Hunc Conſulem exhibent Faſti Capit. A.* 487. *ad quem a. v. Pighium. add. Voſſ. l. c. qui filium ejus, C. nepotem mavult intelligi ap. Ciceronem, ſed ſine argumento. De Prænomine* Num. *in denariis antiquis v. Spanhem. de V. et Pr. N. T. II. p.* 26. *quem Ciceronis locus fugiebat. add. Duker. ad Liv.* XXXVII. 47. *bene diſputantem adverſus Spanhemium de loco Liviano.*

Q. FABIUS, Agrar. II. 33. Conſul (quartum) cum Fulvio, quibus Coſſ. Capua capta eſt. i. e. *A.* DXLIV. *v. infr.* Q. Maximus.

Q. FABIUS PICTOR, *C. F. C. N.* hiſtoricus, annalium ſcriptor. Or. II. 12. de Div. I. 26. *Vixiſſe tempore belli Pun. II. e Livio clarum eſt* XXI. *v. Voſſ. l. c. Ejus fidem in rebus Rom. nos adverſus Polybium peculiari libello defendimus.*

Q. FABIUS, *Allobrogicus (v. Plin.* XXXIII. 11.) Or. II. 66. Act. I. in Verr. 7. ejus fornix. Fornix Fabianus *ſæpe commemoratur, extructus a Q. Fabio Maximo Cenſore, qui Conſul cum* L. *Opimio A. U.* DCXXXII. *Allobroges vicit*, (v. Plin. VII. 50.) *e quorum manubiis fornix extructus eſt. vid. Aſcon. ad l. c. Ejus reliquiæ adhuc viſuntur. v. Grævius ad Flor.* III. 2. *Sigonius ad ann.* DCXXXII. *diſputat, hunc Fabium non eſſe* Æmilianum, *quod pleriſque perſuaſum eſt. Sed Vellei. II.* 10. *diſerte appellat* Pauli nepotem. *Plin.* XXXIII. 11. fratrem Africani min. *vocat : quod eſſe non poteſt, ſi eſt Pauli nepos. Velleii auctoritas faſtis firmatur.*

Q. FABIUS Virgilianus. ad Fam. III. 3, 4. legatus Appii Pulchri in Cilicia. Att. VIII. 11. Pompeianus.

Q. FABIUS LABEO, *Cunctatoris nepos.* Br. 21. Juris et antiquitatis peritus. *Conſul A. U.* DLXX. *cum Marco Marcello.* Off. I. 10. arbiter Nolanis et Neapolitanis de finibus a Senatu datus eſt.

Q. FABIUS Saguntinus, Balb. 22. a Metello Pio civitate donatur.

SER. FABIUS PICTOR, Brut. 21. Juris et antiquitatis peritus. *De hoc vid. Voſſ. Hiſt. Lat. l.* 3. *qui refellit Corradum, qui pro* Servio *malebat* Servilianus. *Bene. Nam* Servilianus *genus duxit non a* Pictore, *ſed a* Gurgite.

C. FABRITIUS, Br. 14. ad Pyrrhum legatus miſſus de recuperandis captivis. Balb. 22. Conſul Pyrrhi tempore cum Heracleenſibus fœdus facit. Off. III. 22. perfugam, qui regi venenum ſe daturum promiſerat, Pyrrho dedit. 4. juſtus nominatur. Tuſc. III. 23. paupertatis tolerans. Leg. II. 23. in urbe ſepultus eſt, quod in XII. tabulis prohibetur. *add.* Orat. II. 66. III. 15. Planc. 25.

C. et L. FABRITII, Cluent. 16. Aletrinates, Oppianici familiares.

Q. FABRITIUS, Sext. 35. trib. pl. primus VIII. Kal. Febr. P. Lentulo Spinthere Coſ. rogationem fert de Cicerone revocando. cf. in Sen. poſt Red. 8.

FADIUS, ad Fam. X. 32. miles quidam Pompeianus, a Balbo minore crudeliter tractatus.

Q. FADIUS, Phil. II. 2. libertinus, cujus filiam duxit M. Antonius Triumvir.

Q. FADIUS GALLUS, Fin. II. 17. ejus filia *Fadia.* ibid.

SEX. FADIUS, ad Fam. VII. 20. Niconis medici diſcipulus.

T. FADIUS, Att. III. 23. trib. pl. Lentulo Spinthere Coſ. poſt Redit. in Sen. 8. Quæſtor Cicerone Coſ. fuit. ad Fam. V. 18. exul.

FALCIDIUS, Flacc. 37. civis Rom. de plebe.

C. FALCIDIUS, Manil. 19. trib. pl. et anno poſt legatus.

C. FANNIUS, C. F. Brut. 26. Oratio de ſociis et nomine Latino contra Gracchum

an ejus ſit? Conſul cum Domitio fuit *A.* DCXXXI. cf. Or. III 47.

C. FANNIUS, M. F. Brut. 26. Lælii gener, hiſtoriam non inelegantem ſcripſit. Br. 21. Or. II. 67. ſcripſit annales. conf. Tuſc. IV. 18. Leg. I. 2. Brut. 87. Att. IV. 16. de compendio hiſtoriæ Fannianæ, quod M. Brutus, percuſſor Cæſaris, fecit, vide in *Bruto. De Fannio vid. Voſſium de Hiſtoricis Latinis l.* 7.

C. FANNIUS, C. F. Sext. 53. trib. pl. Cæſare et Bibulo Coſſ. quo uſus Bibulus in impedienda Agraria Cæſaris. Har. Reſp. 6. pontifex. Att. II. 24. ſubſcripſit in P. Clodium. VII. 15. in Siciliam poſt Fuffanum mittitur, initio belli civilis. VIII. 15. prætor Siciliæ. Phil. XIII. 6. Pompeium Cn. F. hortatur, ut cum ſuis copiis ad Mutinam eat. *Ap. Joſeph. A.* XIV. 10. 15. *ὕπατος dicitur: cujus rei nuſpiam alibi veſtigium: nec verum puto.*

C. FANNIUS, Verr. I. 49. eques Rom. *forte idem.*

C. FANNIUS CHAEREA, Q. Roſc. 1. *homo Græcus, ut Chæreæ nomen indicat, ſed civitate donatus, aut e ſervo libertinus factus, a Fannio quodam.*

M. FANNIUS, Brut. 26. Orator bonus.

M. FANNIUS, S. Roſc. 5. *Prætor A. U.* DCLXXIII. *et Quæſitor in cauſa Roſcii.*

M. FAUCIUS, M. F. ad Fam. XIII. 11. eques Rom. decurio Arpinatium.

M. FAVONIUS, Att. II. 1. accuſat Naſicam, Cn. Pompeii ſocerum. Moloni operam dedit. ad Fam. VIII. 9. in petitione præturæ præteritur. Att. I. 14. cum Catone comitia Clodii de ſacris rei diſſolvit. ad Fam. VIII. 11. Ciceroni ſupplicationem non decernit. Mil. 9. 16. *Nempe quia Cato non decernebat, cujus ſimius erat. de ejus morte v. Sueton. Aug.* 13. Faonius *an* Favonius *ſcribendus ſit v. Manut. ad l. proxime c. Urſin. in not. ad Cic. p.* 94. *et Caſaub. ad Suet. l. c.*

FAUSTA, Att. V. 8. T. Milonis uxor.

FAUSTUS, Syll. 19. eſt L. Cornelius Sylla. Et ejus filius Cluent. 34. Vat. 13. Att. IV. 10. Agrar. I. 4. Att. IX. 1. *de quibus vide in Sylla.*

FERALIA, Att. VIII. 14. *Sacra placandis Manibus, menſe Febr.*

M. FERIDIUS, ad Fam. VIII. 9. eques Rom.

C. FIDICULANIUS FALCULA, Cæcin. 10. Senator. Cluent. 37. *Miror Cl. Gorium familiam Fidiculaniam, quæ in lapidibus Donianis occurrit, inter eas referre de quibus Antiquariis nondum ante conſtiterit.*

C. FIDULUS, Vat. 13. *videtur ſenator fuiſſe, aut eques certe.*

C. *Marcius* FIGULUS, Nat. D. II. 4. P. Scipionis collega in conſulatu a Ti. Graccho vitioſe creatus, abdicat ſe conſulatu. de Div. II. 35. Br. 20. cum Lentulo Conſul fuit. *A. U.* DXCVII.

C. *Marcius* FIGULUS, ad Att. I. 2. Conſul cum L. Cæſare *A.* DCLXXXIX. de Leg. II. 25. ſepulcrum ejus ſumptuoſiſſimum.

P. *Nigidius* FIGULUS. *v. in* Nigidius.

C. *Flavius* FIMBRIA, Brut. 45. accuſatus a M. Gratidio de repetundis. Font. 7. Scauri teſtimonium in eum nil valuit. Or. II. 22. qualis Orator fuerit. Br. 34. bonus auctor in Senatu, tolerabilis patronus, nec rudis in jure civili. Planc. 21. in petitione Tribunatus pl. repulſam tulit. Rabir. Perd. 7. cum C. Mario Coſ. fuit *A.* DCXLIX. *adde* Off. III. 19. *vid. collecta Corrado ad Brut.* 34.

C. *Flavius* FIMBRIA, Brut. 66. M. Craſſi inimicus. qualis orator. S. Roſc. 12. homo inſanus, Q. Scævolam in funere Marii vulnerari curat. *add. Corrad. l. c.*

L. FIMBRIA, Verr. V. 70. multis inimicitiis et laboribus ad honores pervenit. *Sed eſt vitium in prænomine, corrigendumque C. ut jam monuit Manutius. Eſt conſularis ille Fimbria. jungitur enim Mario: nec ullus* L. Fimbria *honoratus in libris antiquis occurrit.*

FIRMANI, fratres, Att. IV. 8. vide *L. Gavius.*

FIRMIDIUS, Sext. 52. Clodianarum operarum dux.

C. FLACCUS, *e Valeriis.* Quint. 7. Imperator et Prætor Galliæ Scipione et Norbano Coſſ. *h. e. A. U.* DCLXX.

C. FLACCUS, L. Fil. ad Fam. III. 4. *fuit de cohorte Appii in Cilicia, certe ſummus ejus amicus et familiaris. Itaque ep.* 11. *dicitur curaſſe, ut teſtes mercenarii in Appium a ſuis civitatibus notarentur.*

C. et M. FLACCUS Aviani, fratres. ad Fam. XIII. 79.

L. FLACCUS, *e Valeriis.* Phil. XI. 8. Conſul (DCXXII.) cum P. Licinio *Muciano*, Flamen Martialis. *Itaque in ejus nummis Mars et apex cernuntur.* Ei Licinius

multam dixit, ſi a ſacris diſcederet ad bellum cum Ariſtonico in Aſia gerendum. Populus multam remiſit; ſed Pontifici Licinio parere juſſit. *Etiam* de Div. I. 46. *commemoratur* flamen Martialis L. Flaccus. *ſed is a collega Muciani diverſus ſit neceſſe eſt, quod ex eo ſe audiſſe dicit Quintus frater, quæ commemorat. De hoc Flacco accipio locum* in Cæcil. 19. *ubi* quæſtori ejus M. Scauro accuſatio ejus *non conceſſa* eſſe *dicitur. Ad eum locum nil interpretes, præter unum Menardum, qui de L. Flacco, pro quo eſt oratio, accepiſſe videtur, quod eſt abſurdum, quando Divinatio in Cæcilium longe ante ſcripta eſt, quam hic Flaccus in Gallia fuit M. Scaurus eſt pater, qui A. U.* DCXXX. *ædilis fuit poſt quæſturam, et L. Flacci aut ex prætura aut ex conſulatu quæſtor fuit.*

L. FLACCUS, *e Valeriis.* Brut. 62. Conſul cum C. Mario *VI. Coſ.* Planc. 36. Saturninum opprimit cum Collega Mario *A. U.* DCLIII. *quarto anno poſt Cenſor cum M. Antonio oratore. v. Valer. M. II.* 9. *c.* 5. Att. VIII. 3. in bello Mariano arma capere noluit. Flacc. 25. ei Conſuli tota Aſia portas claudit, cum Mithridatem reciperent; *nempe cum ſuffectus a Cinna Mario mortuo A. U.* DCLXVII. *et in Aſiam miſſus eſſet, ubi periit, auctore Appiano de B. C. L. I. pag.* 664. *add. Vell. II.* 23, 24. *Hunc a Fimbria Conſulem, non Conſularem, ut Velleius tradit, interfectum contendit Contarenus Var. Lect.* 7.

L. FLACCUS, *e Valeriis.* Agr. III. 2. Interrex *(A. U.* DCLXXI.) legem tulit, ut rata eſſent, quæ L. Sylla feciſſet. v. *Valeria lex. Eadem rogatione, juſſu Syllæ facta, etiam Dictator perpetuus factus eſt Sylla. v. Appian. de B. C. L. I. p.* 686. *ed. Toll.*

L. FLACCUS, L. Cenſoris fil. Flacc. 26. Planc. 11. Q. Metelli Cretici legatus &c. Cat. III. 2. Flacc. 1. &c. Prætor Cicerone Conſule, qui ejus opera in deprehendendis Allobrogum legatis uſus eſt. Att. I. 19. mittitur ad Galliæ civitates, ne ſe cum Helvetiis conjungant. *Ceterum de eo plura diſce ex oratione Ciceronis pro eo a D. Lælio de repetundis ex Prætura Aſiæ accuſato, ex qua intelligitur, eum cum P. Servilio trib. mil. in Cilicia, cum M. Piſone quæſtorem in Hiſpania fuiſſe.* v. Piſon. c. 23. &c.

M. FLACCUS, Or. II. 70. Naſicam accuſavit, quod Ti. Gracchum perculiſſet. dom. 38. *add.* M. Fulvius Fl.

P. FLACCUS, ad Fam. IX. 21. accuſat M. Carbonem.

Q. *Fulvius* FLACCUS. *vid.* Q. Fulvius.

Q. FLACCUS, Att. IV. 3. Clodianos quoſdam, Ciceronem perſequentes interfecit.

T. FLAMININUS, *e Quintiis.* Verr. I. 21. Muren. 14. Philippum Macedoniæ regem vincit et de eo triumphat. *De ejus rebus late Livius.*

T. FLAMININUS, Brut. 28. 74. is qui cum Q. Metello Conſul fuit, *A.* DCXXX. quem puer Cicero vidit, bene Latine locutus eſt, literas neſciit.

FLAMINIUS Circus, in Sen. p. Red. 6, 7. &c. *fuit extra portam Carmentalem prope ædem Apollinis, et forum olitorium. Aſcon. ad Cic. Or. in Tog. cand.*

C. FLAMINIUS, Brut. 14. 19. is, qui trib. pl. de agro Gallico et Piceno viritim dividendo tulit, et Conſul ad Traſimenum interfectus eſt, ad populum dicendo valuit. *Ab alio C. Flaminio Cicero hunc diſtingui voluit, nempe ab eo, qui* A. U. *DLXVI. Conſul fuit.* de Inv. II. 17. cum legem fert, a patre de templo deducitur. de Leg. III. 9. ſeditioſis tribunis annumeratur. N. D. II. 3. de Div. I. 35. II. 33. bis Conſul fuit *A. DXXX. et DXXXVI.* in ſecundo Conſulatu neglectis auſpiciis perit.

C. FLAMINIUS, Cluent. 45. 53. Ædilis Curulis cum M. Plætorio, et Prætor cum Cicerone, et quidem inter ſicarios.

L. FLAMINIUS *e Quintiis, Titi frater.* Senect. 12. ob libidines a Catone Cenſore e ſenatu ejectus ſeptem annis poſt, quam Conſul fuiſſet. *Conſul fuit A. DLXI. de libidine ejus et nota cenſoria adde Liv.* XXXIX. 42.

T. FLAMINIUS, *Flamma.* Att. XII. 52. *Etiam ad Fam.* XVI. 24. *nominatur* Flamma, *debitor Ciceronis. Nomen hoc eſt etiam ap. Salluſt. in Bell. Cat.* 36.

C. FLAVIUS, ad Fam. XIII. 31. eques Rom.

C. FLAVIUS, Planc. 42. quæſitor in cauſa Plancii ab accuſatore, Laterenſe, editus. *Sed hîc pro* Flavius *Urſinus reponi volebat* C. Alfius, *qui c.* 17. *quæſitor in ea cauſa dicitur, et eo anno prætor fuit. Ant. Auguſtinus autem et Manutius ibi potius* C. Flavius *pro* Alfius *legi volebant. Quod Manu-*

tius putat C. Alſium non commode legi, quod is Prætor eſſet, et ſuam jam haberet provinciam; ſæpe conſtat extra ordinem datas eſſe prætoribus provincias præter eam, quam ſortiti eſſent. Cicero appellat hunc quæſitorem, Conſiliorum ſuorum in Conſulatu ſocium, periculorum participem, rerum geſtarum adjutorem. *Hæc utrum in C. Alſium, an in C. Flavium quendam rectius conveniant, videndum, ſi qua ratione ex hiſtoria erui poſſit. Mihi nil certi ſuccurrit. Hoc ex multis locis Ciceronis diſco, Flavios nonnullos ei conjunctiſſimos fuiſſe. Si conjecturæ locus, optime videntur in* C. Flavium *convenire, Bruti et Attici amiciſſimum, totiuſque cauſæ optimatium. v. Nepos in Attic.* 8. *Plutarch. in Brut. extr. ubi quam graviter ejus interitum tulerit Brutus, commemoratur.*

C. FLAVIUS Puſio, Cluent. 56. eques Romanus, qui M. Druſo trib. pl. reſtitit, equites legibus ſuis, de quæſtionibus habendis in eos, qui ob rem judicandam pecuniam cepiſſent, in periculum vocanti.

CN. FLAVIUS, *Cn. an M. fil? vid. Græv.* Cn. *eſt ap. Plin. H. N.* XXXIII. 1. *qui inprimis videndus. Vocatur ibi etiam* Annii filius: *uti ap. Gell. VI.* 9. *Liv.* X. *ult. vocat* Cnei fil. *v. inpr. Drakenb. ad Liv. l. c. qui et prænomen Cn præfert. ad Att. VI.* 1. ſcriba, ædilis Appii (ſc. Cæci) qui faſtos publicavit, et actiones primum edidit. v. Or. I. 41. Muren. 11. Att. VI. 1. *ab eo* Jus Flavianum *dictum eſt. Ea re meruit, ut uſque ad ædilitatem proveheretur ſtudio populi. v. Liv.* IX. *ult.*

L. FLAVIUS, eques Romanus, Verr. I. 5. V. 7. 59. Idem eſt, qui commendatur cum C. fratre Acilio Siciliæ Procoſ. ad Fam. XIII. 31. *An ex his eſt fœnerator ille. Att.* XII. 17?

L. FLAVIUS, Att. I. 18, 19. trib. pl. *Metello et Afranio Coſſ.* rogationem Agrariam fert, ſed non perfert. *v. Dio.* XXXVII. 52. Q. Fr. I. 2. c. 3. Prætor deſignatus *Cæſare et Bibulo Coſſ.* Att. X. 1. ei a Cæſare legio et Sicilia deſtinatur.

Q. FLAVIUS, Tarquinienſis. Q. Roſc. 11.

FLORA, Mater. Verr. V. 14. ejus ludi Romæ.

FLORIUS, Cluent. 59. Larinas.

FONS, Leg. II. 22. fontis ara prope Romam.

FONTEIA GENS, Dom. 44. *plebeia,* in quam adoptatus eſt Clodius.

FONTEIA, Font. 17. ſoror M. Fonteii, virgo Veſtalis.

C. FONTEIUS, pro Font. 4. legatus M. Fonteii.

M. FONTEIUS, Att. IV. 15. Font. 1. ſeqq. prætor Galliæ per triennium e prætura, *pro quo eſt tota oratio. Filius ejus, qui Servilii legatus Aſculi interiit. vid. Appian. B. C. c I. p.* 633.

P. FONTEIUS, Dom. 13. et 29. homo plebeius, qui P. Clodium adoptavit.

M. FONTINUS, Att. I. 6. *pro quo Grævius* Fonteius.

FORTUNA, de Div. II. 41. ejus templum Præneſte. ejus oraculum. Leg. II. 11. eſt vel hujuſce diei, vel reſpiciens, vel fors, vel primigenia.

FRANGONES, Att. XIV. 10. *nomen* militis veterani *in plurali. Olim in libris nonnullis erat* Francones, *et de populo quodam capiebatur. v. c. Rhenano Rer. Germ. L. II. p. m.* 186. *ſ. qui e Cod. Lauriſhemenſis veſtigiis corrigebat* Vangiones.

FUFFANUS, Att. VII. 15. prætor Siciliæ, *pro quo alii volunt,* Furfanus.

C. FUFICIUS, Verr. II. 12.

L. FUFIDIUS, Br. 29. mediocris patronus.

Q. FUFIDIUS, Piſon. 35. eques Rom. negotiator in Macedonia L. Piſone proconſule. *ejus forte filius eſt* Q. Fufidius, Q. F. ad Fam. XIII. 11.

A. FUFIUS, ad Fam. XIII. 3. Ciceronis intimus, homo eruditus.

L. FUFIUS, Brut. 49. 62. Offic. II. 14. qualis Orator. Manium Aquilium accuſat. cf. Or. II. 22. III. 13. *Sed his locis pleriſque eſt* Fufius. *Recte autem poſt alios monuit Pearcius ad de Or. II.* 22. *Ciceronis temporibus nullos* Fuſios *fuiſſe, ſed invaluiſſe, ut* Furii *dicerentur, ut nemo* Valeſius *dicebat, aut* Papiſius, *ſed* Valerius et Papirius. Fufius *autem et* Fuſius *in libris Ciceronis ſæpe confundi, ſciunt omnes, qui vel leviter Ciceronem tractarunt.*

Q. FUFIUS, *Calenus.* ad Fam. V. 6. Trib. pl. M. Piſone et M. Meſſala Coſſ. Phil. VIII. 4. pacem cum Antonio ſuadet, patre ejus Cicero uſus eſt adoleſcens. reprehenditur. Att. I. 14. legem de religione fert pro Clodio. *vid. Lex Fuſia.* ibid. IX. 2. Pompeium et Senatum accuſat. v. *ſupra in* Calenus.

C. FULCINIUS, Phil. IX. 2. legatus Romanorum a Larte Tolumnio Fidenis interfectus.

M. FULCINIUS, pro Cæcin. 4. Tarquinienſis.

FULVINIASTER, ad Att. XII. 44. imitator Fulvinii. *Sed rectius eſſet fortaſſe, Fulviaſter, a Fulvio Poſthumio Cæſariano.*

FULVII, pro Planc. 8. originem ducunt e municipio Tuſculano. *Primus fuit* L. Fulvius, *de quo eſt locus difficilis ap. Plin. H. N. VII.* 43. *de quo vid. Duker. ad Liv. VIII.* 37. *Stemma Fulviorum eſt ap. Sigon. ad Liv.* XL. 41.

M. FULVIUS *Nobilior*, Muren. 14. de Ætolis triumphat. Prov. Conſ. 9. cenſor cum M. Lepido *A. U.* DLXXIV. Tuſc. I. 2. in Ætoliam Ennium ſecum duxit, quod ei exprobratum eſt a Catone. Arch. 11. Muſis et Herculi templum dedicat e manubiis. *Muſas pinxerat Zeuxis, eaſque ademerat Ambracienſibus. v. Plin. H. N.* XXXV. 10. *de ipſo templo v. Harduin. ad Plin. l. c.*

M. FULVIUS *Flaccus*, Catil. I. 12. conſularis, interficitur cum liberis, quod a C. Graccho triumvir in locum Ti. fratris nominatus erat. Dom. 38. de ſenatus ſententia interficitur, domus evertitur et publicatur, et in arca porticus Catuli exſtruitur. Brut. 28. ejus ſcripta extitere, ſed ut ſtudioſi literarum æmulum P. Decium habuit. *add. in* M. Flaccus.

M. FULVIUS *Nobilior*. Att. IV. 16. condemnatur, *App. Claudio Pulchro L. Domitio Ahenobarbo Coſſ.*

P. FULVIUS Veratius. Flacc. 20.

Q. FULVIUS *Flaccus*. Agrar II. 33. Conſul IV. cum Q. Fabio V. *A U.* DXLIV. quibus Coſſ. Capua capta eſt. Verr. I. 41. Cenſor cum A. Poſthumio *A. U.* DLXXIX.

Q. FULVIUS Nobilior, *Filius Marci, qui Ætolos vicit. conſul cum T. Annio Luſco A. U.* DC. Brut. 20. Ennium civitate donavit, cum Triumvir coloniam deduxiſſet.

SER. FULVIUS Flaccus. Brut. 21. mediocris orator. Brut. 32. de inceſtu reus, a C. Curione defenſus. *Ex hoc loco emendo Ciceronem* de Inv. I. 43. ubi *exemplum affertur his verbis* : ut Curius pro Fulvio : Nemo poteſt uno adſpectu, neque præteriens in amorem incidere. *Pro* Curius *enim manifeſtum eſt, legendum eſſe,* Curio. *Hæc verba ſunt ex Curionis oratione pro Fulvio de inceſtu* ; *quam extitiſſe ſuis temporibus Cic. in Brut. l. c. dicit, nobilemque habitam eſſe.*

C. FUNDANIUS, Qu Fr. I. 2. c. 3. amicus Ciceronis. *Socer Varronis, qui inducitur R. R. I.* 2.

M. FUNDANIUS, fr. Or. pr. M. Fund. Petit. Conſ. 5.

FUNISULANUS, ſ. Feſulanus. Att. V. 4. it. X. 15. debitor Ciceronis.

T. FURFANIUS, Milon. 27. judex in cauſa Milonis, laudatur. ad Fam. VI. 8. *commemoratur* T. Furfanus Poſtumus, *prætor Siciliæ poſt bellum civile Cæſarianum, neſcio an idem.* Furfanus *quidem aut idem eſſe quod* Furfanius, *aut hoc illi ſubſtituendum eſſe non dubito. Sic* Fidiculanus *et* Fidiculanius *invenitur. Eſt tamen alterum uſitatius.*

FURINA, Nat. D. III. 18. lucus ejus. Q. Fr. III. 1. c. 2. templum. *Ap. Victorem in reg. XIV. ponitur templum et lucus Furinarum cum inſula. Eſt etiam apud Gruter. Inſcript.* CCCXXXIII. 1. *ara* Forinarum *pro* Furinarum, *ad q. l. v. notulam in Græv. ed. adjectam.*

A. FURIUS, Poeta, Brut. 35. familiaris Q. Catuli patris, qui ei librum inſcripſit de Conſulatu et de rebus geſtis ſuis *Abſurde hic a Pruſtio laudatur Macrob. VI.* 1. *ubi de Furio quodam ſermo, qui diu poſt Virgilium vixit.*

C. FURIUS, Balb. 8. legem de teſtamentis tulit, de qua vid. *Lex Furia ſ. Fuſia.*

L. FURIUS, Philus. Off. III. 30. rogationem fert cum S. Atilio de fœdere Numantino et C. Mancino. Brut. 28. perbene Latine locutus eſt et literatius quam ceteri. Or. II. 37. eruditiſſimos homines ex Græcia palam ſemper ſecum habuit. *Idem* eſt, qui memoratur. Arch. 7. Att. II. 19. Amic. 4. *Conſul fuit cum Sext. Atilio Serrano A. DCXVII.* Att. XII. 5. *dicitur* P. Furius. *Et hoc prænomine etiam laudat Caſſiodorus. v. Sigon. ad h. a.*

M. FURIUS Camillus, Dom. 32. in exilium mittitur ; *is, qui poſtea Dictator Gallos vicit, ab urbe deleta venientes, et tunc ſolus primuſque hoc nomen obtinuit, ut oſtendit contra Sigonium Periz. Animadv. Hiſt. c.* 1. *Valens citat etiam* M. Furium Camillum *ex ep. ad Fam. VII.* 5. *ſed in melioribus edd. eſt* M. Orfius.

Num. FURIUS. Or. III. 23. eques Rom. cantandi artis peritus.

INDEX HISTORICUS.

P. FURIUS, Att. XII. 5. v. *L. Furius.*

P. FURIUS, Rabir. Perd. 9. a C. Deciano accuſatur et condemnatur, homo turpiſſimus. *tribunus pl. factus eſt ex libertino, de quo v. Appian. de B. C. L. I. p.* 629. *Ceterum in hac hiſtoria videntur inter ſe pugnare Cicero et Valerius M. VIII.* 1. *Nam Cicero damnatum dicit, Valerius a Deciano non damnatum, ſcil. antequam condemnari poſſet, a plebe diſcerptus eſt, ut proprie quidem non damnatus ſit judicum ſententiis, ſed pœnam tamen dederit, tanquam damnatus. v. Pighius ad A. DCLIV.*

P. FURIUS, Cat. III. 6. ſocius Catilinæ e colonia Feſulana, quo Catilina uſus eſt in ſollicitandis Allobrogum legatis.

Q. FURIUS, ſ. Fufius, Phil II. 16. eques Rom. hereditate a M Antonio everſus.

FURIUS, Balb. 20. prædiator, cui tantum tribuit Q. Scævola, ut cum de jure prædiatorio conſuleretur, ad hunc amicos ſuos rejiceret. *Ejus nullam fere mentionem faciunt hiſtoriæ Juris ſcriptores, cum tamen Caſcellio hic jungatur.*

FURIUS, Verr. V. 43. Heraclienſis navarchus.

C. FURNIUS, ad Fam. X. 1. amicus Ciceronis. VIII. 11. de Ciceronis ſupplicatione laborat. Att V. 18. ad Fam. VIII. 10. trib pl. L. Pauli cupiditati provinciæ occurrere ſe velle minatur. X. 25. ejus præpropera feſtinatio ad præturam, *antequam ſc. ædilis fuiſſet,* reprehenditur. X. 6. 8. legatus Planci &c.

C. et M. FUSIUS, Flacc. 20. equites Romani.

L. FUSIUS, orator. v. in *L. Fufius.*

G.

A. GABINIUS, pr. Corn. I. in tribunatu collegæ abrogavit tribunatum. *is fuit L. Trebellius, qui legi Gabiniæ de bello Piratico Pompeio committendo, intercedebat.* poſt Redit. in Sen. 7. ejus mollities. Dom. 9. lege Clodia Syriam accipit. leg. Man. 17. legem de Pompeio ferenti reſiſtit Qu. Hortenſius. Phil. XIV. 8. ei uni contingit, ut ſupplicatio ob remp. bene geſtam negaretur, cf. Qu. Fr. II. 8. *ſed de eo plenæ ſunt orationes Ciceronis poſt reditum ab exilio habitæ.*

P. GABINIUS, in Cæcil. 20. accuſatur a L. Piſone de repetundis poſt adminiſtratam Achaiam.

P. GABINIUS, Cimber. Catil. III. 3. Catilinarius.

Q. GABINIUS, *eſſe videtur,* Arch. 5. auctor legis tabellariæ.

C. GALBA, *Serv. Galbæ Oratoris filius.* Or. I. 56. Brut. 26. 33. et 34. P. Craſſi Muciani gener. rogatione Manilia oppreſſus eſt. pro ſe ipſe dixit. primus poſt U. C. e collegio ſacerdotum damnatus eſt judicio publico.

P. GALBA, Verr. I. 7. Senator. Har. reſp. 6. pontifex. Att. I. 1. pro Mur. 8. petit conſulatum cum Cicerone ſine ſpe.

SERV. SULPICIUS GALBA, de Or. II. 65. Rabir. Perd. 7. Orator, *is, qui Conſul fuit cum M. Æmilio Scauro.* Brut. 21. eloquentia præſtitit. Or. I. 10. 56. valde laudatur ejus dicendi ratio. primus ex Latinis rem augere, ornare, movere, delectari cœpit. III. 7. aliquid aſperitatis in dicendo habuit. Mur. 28. a M. Catone proavo Uticenſis fruſtra accuſatur. Or. I. 53. poſt præturam Hiſpaniam obtinuit. In eum poſt reditum quæſtionem tulit L. Scribonius, quam minus graviter deprecatus a populo et ſic liberatus eſt. *vid. Sueton. Galb.* 3. *et ibi Interpr. Idem eſt qui nominatur* ad Her. IV. 5.

SERV. GALBA, *(proavus Imperatoris)* ad Fam. VI. 18. ſponſor fit pro Pompeio filio. Phil. XIII. 14. ad Fam. X. 30. de percuſſoribus Cæſaris, epiſtola ad Ciceronem de pugna Mutinenſi. ad Fam. XI. 18. *v. Sueton. l. c. et Intt.*

GALEO, Att. XI. 12. hæredem Ciceronem facit.

GALEOTAE, de Div. I. 20. interpretes portentorum in Sicilia. *Pearcius putat eſſe ex hebr. verbo* גלה, *revelavit, explicavit.*

C. GALLIUS, Verr. III. 65. Senator.

M. GALLIUS, Q. F. Phil. XIII. 12. prætorius, Antonianus. ad Att. X. 15. XI. 20. *v. Interpr. ad Sueton. Tib.* 6.

Q. GALLIUS, Brut. 80. a M. Calidio reus fit de ambitu, defenditur a Cicerone. *v. Torr. ad Aug.* 27.

P. GALLONIUS *Præco,* Quint. 30. Fin. II. 8. homo luxurioſiſſimus, cujus menſa omni genere deliciarum, in primis acipenſere infamis, propterea notatus Lucilio poetæ. *ejuſdem rei mentionem facit Horatius Serm. II.* 2. 47.

GALLUS Herennius. *v.* Herennius.

GALLUS Cornelius. ad Fam. X. 32. poeta eſt *nobilis ſub Auguſto, ut putat Manutius.*

INDEX HISTORICUS.

Nec video, quid obſtet. v. Burman. ad Suet. Aug. 66. *et Ovid. A. III.* 9. 64.

C. GALLUS, ad Fam. IV. 6. *de gente Sulpicia,* conſul Ligures vicit *A.* DLXXXVII. Seneɛt. 14. aſtrologiæ peritus. *v.* Sulpicius.

C. GALLUS, Brut. 23. Top. 12. Mur. 31. *eſt* C. Aquillius, *de quo vide ſupra.*

GALLI duo *ſunt* ad Fam. VIII. 4. *quanquam alii habent* Gallii.

GAMALA, Att. XII. 23.

GAMELEON, *menſis græci nomen.* Fin. II. 31.

GAVIANUS *Evandrus,* ad Fam. XIII. 2. ſtatuarius, libertus M. Æmilii.

L. GAVIUS *Firmanus,* Att. VI. 1. negotiator, ei præfecturam rogatu Bruti Cicero detulit. ib. 3. contumelioſus eſt in Ciceronem. P. Clodii canis. *Fratrem habuiſſe colligo, quod Att. IV.* 8. *appellatur* Firmanus, *et commemorantur* Firmani fratres.

P. GAVIUS *Coſanus,* Verr. V 61.

T. GAVIUS Cæpio, Att. V. 20. locuples et ſplendidus homo. *Alii prænomen faciunt* Sext. *quod probat Perizon. Anim. H. cap.* 1.

GAVIUS Olelus, Sext. 33. *Hoc nomen varie tentarunt viri docti. Maxime autem probatur doctis viris, v. c. Grævio, conjectura Perizonii, qui legebat,* Gavius Cæpio. v. *Animadv. Hiſt. c.* 1. *p.* 30.

L. GELLIUS, Brut. 27. contubernalis C. Carbonis in conſulatu. ibid. 47. qualis orator fuerit. *L. Craſſi et M. Antonii temporibus floruit.*

L. GELLIUS, Balb. 8. legem de civitate tulit ex Senatus conſulto. *v. Ind. Legg.* Cluent. 42. cenſor cum Cn. Lentulo *tempore judicii Cluentiani, biennio poſt conſulatum, quem cum Cn. Lentulo geſſit A.* DCLXXXI. ad Quir. p. redit. 7. a Cicerone remp. conſervatam in concione dixit. Piſon. 3. Ciceroni civicam deberi dicit. *Ejus mentio fit etiam* Verr. I. 48. in Verr. II. 39. *forte etiam* ad Fam. X. 17. Leg. I. 20. ex prætura Athenas veniens, pacem inter philoſophos facere ſuſcipit et propterea ridetur. *hujus frater fuit,*

GELLIUS, Haruſp. reſp. 27. Att. IV. 3. Clodianus. Sext. 51. Vatin. 2. homo ſeditioſus et popularis.

GELLII, Cn. et Sext. de Div. I. 26. Leg. I. 2. hiſtorici Latini languidi et inſciti, *de quibus vid. Voſſium de hiſtor. lat. I.* 8. *alii de uno Cn. capiunt. Fabric. in B. Lat. Indic. citat* L. Gellium *e Cic. de Legg.*

GELO, N. D. III. 34. Tyrannus Syracuſanus.

GEMINUS, Tuſc. I. 37. cognomen Serviliorum.

L. GENUCILIUS *Curvus,* ad Fam. XIII. 53. in Helleſponto negotiator.

C. GETA, pro Cluent. 42. e Senatu ejectus a L. Metello et Cn. Domitio Coſſ. cenſor ipſe poſt factus eſt.

M' GLABRIO, *ex Aciliis, filius auctoris legis Aciliæ.* Brut. 68. avum habuit Scævolam, tardus ingenio. Act. I. in Verr. 2. prætor et quæſitor in cauſa C. Verris. Manil. 9. partem exercitus a Lucullo accipit. Haruſp. reſp. 6. pontifex. *De prænomine Glabrionum v. H. Reland. præfat. ad P. Relandi Faſtos Conſ.* ***2.

GLAUCE, N. D. III. 23. uxor Upis.

C. GLAUCIA, *e Serviliis,* de Or. II. 61. et 65. III. 41. haruſp. reſp. 24. Marium alio tempore laudat, alio vituperat, Rab. Perd. 7. prætor ſeditioſus Coſſ. Mario et L. Valerio. Catil. III. 6. prætor interficitur. Verr. I. 9. legem de repetundis tulit, *de qua v. Ind. Legg.*

GLAUCIPPUS, Agrar. I. 4. exceptus lege Papia, qua peregrini ejiciebantur.

P. GLOBULUS, Flacc. 32. 34. prætor Aſiæ : *e gente Servilia.*

GORGIAS *Leontinus,* Inv. I. 5. antiquiſſimus fere rhetor, de omnibus rebus oratorem optime dicere poſſe exiſtimavit. Orat. I. 22. III. 32. Fin. II. 1. primus in conventu auſus eſt poſcere, qua de re quiſque vellet audire. ei Delphis a tota Græcia non inaurata, ſed aurea ſtatua poſita eſt. Brut. 12. rerum ſingularum laudationes vituperationeſque ſcripſit, locos communes. Ab hoc nomen habet Platonis dialogus contra ſophiſtas. Or. I. 11.

GORGIAS, ad Heren. IV. 52. pediſſequi nomen.

GORGIAS, ad Fam. XVI. 21. rhetor, quo M. Cicero fil. Athenis initio uſus eſt, ſed paulo poſt, juſſu patris, dimiſit.

GORGO, Verr. IV. 56. Meduſa.

C. GORGONIUS, Br. 48. eques Rom. qualis in dicendo fuerit.

Ti. GRACCHUS, Inv. I. 30. Pater. Læl. 27. Scipionis *Afr. min.* ſocer. Brut. 20. P. fil. bis Conſul et Cenſor. ejus oratio Græca apud Rhodios, vir diſertus. Prov.

Conſ. 8. in tribunatu L. Scipioni Aſiatico, etſi inimico, tamen ſolus auxilio eſt, *de quo lege Liv.* XXXVIII. 57. Nat. D. II. 4. de Div. I. 17. &c. vitioſe conſules creat, P. Scipionem et C. Figulum. ex Conſulatu Sardiniam obtinet. Or. I. 9. Cenſor libertinos et reliquam fecem populi in urbanas tribus conjicit. *Aliter Liv* XLV. 15. *Ciceroni conſentit Auctor de Viris illuſtr.* Inv. I. 30. iterum Conſul fit, quod in Cenſura nil fecit inſciente collega. de Div. I. 18. II. 29. prodigium anguium, quod ei oblatum eſt.

Ti. GRACCHUS, Ti. fil. P. N. *Africani ex filia nepos.* Brut. 27. præceptorem habuit Diophanem Mitylenæum. cauſa tribunatus ſeditioſi, *de qua vid. Vell.* II. 2. Brut. 25. a M. Octavio patientia frangitur. Brut 27. eloquentia ejus, et orationes. Off. I. 22. a P. Naſica interemptus eſt. cf. ad Her. IV 55.

C. GRACCHUS, Ti. F. P. N. Har. Reſp. 20. mo te fratris *Tiberii* excitatur ad ſeditiones. de Div. I. 26. Quæſturam petentis ſomnium. Cluent. 54. lex, ne quis judicio circumveniatur. Off. II. 21. largitionibus ærarium exhaurit. Tuſc. III. 20. patronus ærarii haberi vult. Dom 9. lex de provinciis. *de Legibus ejus et fratris v. Ind. Legum.* Orat. II. 67. pro ejus capite aurum repenſum eſt Septumuleio, *add. Plin. H. N* XXXIII. 3 Br. 26. orationem contra eum habuit C. Fannius. Br. 33 eloquentiſſimus. Or. III. 60. in dicen o utus eſt homine, qui eburnea fiſtula inflaret ſonum, quo illum aut revocaret a nimia contentione, aut remiſſum excitaret.

GRACCHUS, Rabir. Perd. 7. ſervus, poſtea libertinus, qui, quia ſe pro Ti. Gracchi filio gerebat, artibus Saturnini tribunus pl. cum ipſo factus eſt, et cum eo Capitolium occupavit.

GRAECEIUS, ad Fam. XI. 7. 12. *videtur in exercitu Bruti aliquem locum tenuiſſe.*

P. GRANIUS, Verr. V. 59. negotiator in Sicilia.

Q. GRANIUS, præco, hominum ſummorum, Craſſi, Catuli, aliorumque propter dicacitatem familiaris, qui nec ſummis viris pepercit, ſed eorum vitia libere perſtrinxit et impune. v. Brut. 43. 46. Or. II. 60. 70. Planc. 14.

M. GRATIDIUS, *Arpinas.* Legg. III. 16. fert legem tabellariam Arpini, cui reſiſtit Ciceronis avus. Hujus ſoror fuit M. Ciceronis oratoris avia. Brut. 45. M. Antonii Or. familiaris et præfectus in Cilicia, ibi interfectus eſt. Accuſavit C. Fimbriam. M. Marii Gratidiani pater *naturalis.* Doctus Græcis literis, factus ad dicendum.

M. GRATIDIUS, Flacc. 21. ad Q. Fr. I. 1. c. 3. legatus Q. fratris in Aſia. *Eum Quintus dicitur ut fratrem amaſſe, et ipſe fraterno in Cicerones animo fuiſſe. Eum puto aut hujus ſuperioris* Gratidii *filium,* Gratidiani *fratrem, aut, quando temporum ratio non plane conſentit, nepotem. Memoratur etiam* Gratidius, trib. pleb. *Lentulo Spinthere et Metello* Coſſ. ad Q. Fr. I. 4. *ſed quando nuſquam inter ejus anni tribunos a Cicerone* Gratidius *nominatur, Manutius* Fabricius *legi volebat, probante Lambino; Gruterus autem* Fadii *cognomen putat eſſe, qui eo loco proxime antecedit* Gratidium.

M GRATIDIANUS, *M. Gratidii ſuperioris fil adoptatus a M. Mario, eoque aut C. Marii ſepties conſulis patruo, ut I. F. Gronovio placebat Obſ. II. 6. aut ejus potius fratre, ut multis docet Perizon. Animadv. Hiſt c. 3. p. 98. ſqq.* Legg III 16. homo turbulentus. Or. II. 65 ab Aculeone accuſatur, defenditur ab L. Ælio Lamia. Off. III. 20. in prætura edictum de re nummaria cum ceteris prætoribus et trib. pl commune ſolus proponit callide, et ea re gratioſiſſimus fit. *De hac re add. Senec. de Ira III.* 18 *et Plin.* XXXIII. 9. *extr.* Petit Conſ 3. a Catilina crudeliter interficitur: *quo reſpexit Lucan. II.* 175. *v. Intt. et quidem juſſu Syllæ. Senec. l. c.*

GRATIUS, Arch. 4. accuſator Archiæ. *Olim legebatur* Gracchus, *quem P Manutius putabat eſſe* Numerium Quintium Gracchum. *qui Lentulo Spinthere Conſule tribunus pl. fuit.*

T. GUTTA, Cluent. 26. Senator Rom. homo ſordidus. c. 36. reus de ambitu. c. 45. notatur a Cenſoribus propter judicium Junianum, in quo pecuniam cepiſſe putabatur.

GYGES, Offic. III. 9. ejus annulus.

H.

HADRIANUS, *C. Fabius.* Verr. I. 27. V. 36. Prætor Africæ, impune Uticæ in

prætorio vivus ab Uticenſibus combuſtus, quod de principum nece conſpiraſſet cum ſervis.

HAGESARETUS *Lariſſæus.* ad Fam. XIII. 25. hoſpes Ciceronis.

M. HALIENUS Pelignus. Tuſc. IV. 22. ab Africano minori ſcuto protectus morti eripitur. *Daviſius e Codd. et lapidibus repoſuit*, M. Allienus.

HALIENUS, ad Q. Fr. I. 1. c. 3. legatus Q. Ciceronis. *Sed hîc quoque Urſinus* Allienus *malebat. alii*, Alienus. Allieni *etiam ſupra commemorati ſunt*.

HALIMETUS, Att. IV. 12.

HAMILCAR, Carthaginienſis, de Divin. I. 24. ejus ſomnium, in obſidione Syracuſarum. a Syracuſanis vivus capitur in eruptione aliqua.

HAMILCAR, Off. III. 26. pater Hannibalis. Eo imperatore capitur Regulus.

HANNIBAL, Phil. V. 10. in obſidione Saguntini legati Rom. ad eum venerunt L. Valerius Flaccus et Q. Bæbius Tampilus. de Div. I. 24. columnam auream in fano Junonis Laciniæ conatus tollere monetur a Junone, ne faceret: neque id negligit. ibid. ejus ſomnium, quo jubetur Italiæ bellum inferre. Off. III. 32. Romam mittit de captivis redimendis. I. 12. crudelis. I. 30. callidus. Or. II. 18. exul apud Antiochum &c.

HANNO, Tuſc. V. 32. Anacharſidis ad eum epiſtola.

HARMODIUS, Tuſc. I. 49. patriam, Athenas, tyrannide liberat.

HARPALUS, N. D. III. 34. prædo felix tempore Diogenis Cynici. dictum Diogenis de eo. *Ap. Laert. VI. 74. dicitur* σκίρπαλος; *apud Suidam* σκίρταλος.

HARPALUS, ad Fam. XVI. 24. ſervus Ciceronis.

HASDRUBAL, Verr. III. 54. qui cum Pœnorum exercitu in Sicilia fuit. *Eſt Hannonis fil. Dux Carthag. bello Pun. I. v. Polyb. I.* 30.

HASDRUBAL, Nat. D. III. 38. Carthaginem evertit. *Dux Carthaginenſium in bello adverſus Maſiniſſam, unde natum bellum Punicum tertium: de quo v. Appian. in Punic. p.* 63. *ſqq.*

HASDRUBAL, Balb. 22. Gaditanus, a Cn. Pompeio civitate donatur.

HECATO, Off. III. 15. Rhodius quidam, diſcipulus Panætii, libros de Officiis ſcripſit Q. Tuberoni. *Alios ejus libros commemorat Laert. VII.* 87. 90. 101. 110. 124. 172.

HECUBA, Fat. 15. uxor Priami, peperit Alexandrum. de Div. I. 21. viſa eſt in ſomnis Priamo facem ardentem parere. Tuſc. III. 26. in canem converſa propter luctum.

HECTOR, de Div. I. 30. Homericus, moriens propinquam Achilli mortem denuntiat. &c.

HEGESIAS, *Cyrenaicus*, Tuſc. I. 34. ejus ἀποκαρτερῶν. a Ptolemæo prohibetur de miſeria vitæ humanæ diſſerere, quod homines ad mortem ſuis ſermonibus redigebat. Philadelphum *intelligi e temporum ratione colligit Buherius ad h. l.*

HEGESIAS, Magneſius, Brut. 83. orator Athenienſis puerilis, Chariſium imitari voluit, et ſe ſolum Atticum putat. Att. XII. 6. utitur dicendi genere conciſo; eum valde probat Varro. cf. Orat. 67.

C. HEIUS, Verr. II. 5. IV. 2. Mamertinus.

Cn. HEIUS, Cluent. 38.

HELENA, Or. 49. Phil. II. 22.

HELENUS, N. D. II. 3. Legg. II. 13. de Div. I. 40. augur *Trojanorum, Priami filius.*

HELENIUS, Att. V. 12. *Grammaticus, cliens Attici, cognomine Acro, ſcripſit commentarios in Terentium, qui apud Veteres Grammaticos interdum citantur. vid. v. c. p.* 95. 101. 105. 173. *&c. ed. Putſch.*

HELICO, ad Fam. XVI. 18.

HELLANICUS, Or. II. 12. hiſtoricus minus diſertus. *Eſt* Mitylenæus f. Leſbius, *Herodoto antiquior, aliquot annis. Gell. XV.* 27. *Fuit et alius* Mileſius. *de illo vid. Voſſ. Hiſt. Gr. I.* 1. *de utroque IV.* 5.

HELLE, Or. 49. *a qua Helleſpontus dicitur.*

HELMIUS MANCIA, Or. II. 66. homo deformis, ſed orator tamen. L. Cæſaris dictum in eum. *Hoc dictum L. Craſſo tribuit Plinius XXXV.* 4.

P. HELVIDIUS RUFUS, Cluent. 70. eques Rom.

HELVIUS, *Lamia.* Or. II. 65. *pro quo Pighius legendum putat* Ælius, *quod recepit Pearcius.* Lamia *enim eſt cognomen* Æliorum *non* Helviorum. orator deformis contra Aculeonem adfuit Gratidiano

HEPHAESTVS, ad Q. Fr. I. 2. c. 2. Apamenſis, de Q. Cicerone queritur.

HERACLEO, Verr. V. 37. archipirata, qui prætore Verre Siciliam vexavit.

INDEX HISTORICUS.

HERACLIDES *Temnites*. Flacc. 18.
HERACLIDES, *Ponticus*. Tuſc. V. 3. de Div. I. 23. vir in primis doctus, auditor et diſcipulus Platonis. Nat. D. I 13. fabulis libros referſit, modo mundum, modo ſtellas, modo terram et cœlum, Deum facit. Leg. III. 6. de republica ſcripſit.
HERACLIUS, *Centuripinus*. Verr. II. 27.
HERACLIUS, *Syracuſanus*. Verr. II. 5. et 14.
HERACLIUS, Verr. III. 39. *Amestratinus*.
HERACLITUS, *Epheſius*. Tuſc. V. 36. Phyſicus. Lucul. 37. ſtatuit, ex igni omnia gigni. de Fin. II. 5. σκοτεινὸς dictus eſt. de N. D. III. 14. eum non omnes interpretantur uno modo. de Div. II. 64. valde obſcurus. et quidem, de Nat. D. I. 26. conſulto.
HERACLITUS, *Tyrius*. Lucul. 4. auditor Clitomachi et Philonis, laudatur.
HERCULES, N. D. III. 16. ſex Hercules inveniuntur. Off. I. 32. Prodicius. *dicitur fabula Herculis colloquentis cum Virtute et Voluptate auctore Prodico.* ad Fam. V. 12. Xenophontius. *eadem eſt fabula, quam ex Prodico ſumpſit Xenophon. Memorab. Socr. II.* 1. pro Dom. 52. ſacra docuit.
C. HERENNIUS, Act. I. in Verr. 13. peculatus damnatus.
C. HERENNIUS, Sexti fil. ad Att. I. 18. Trib. pl. Metello et Afranio Coſſ. fert de traducendo ad plebem Clodio.
L. HERENNIUS, Verr. V. 59. argentarius Leptitanus. Verr. I. 5. negotiator Africanus a Verre ſecuri percuſſus.
L. HERENNIUS, pro Cœl. 11. diſertus, accuſat M. Cœlium de vi cum Atratino.
M. HERENNIUS, Brut. 45. Muren. 17. mediocris orator, in conſulatus petitione L. Philippum vicit. *Conſul A. DCLX.*
HERENNIUS, *ad quem ſunt libri IV. rhetorici. incertum eſt, quis ſit. vid. Fabric. B. L. Vol. I. p.* 97, 98.
HERILLUS, de Or. III. 17. Carthaginienſis, a quo dicuntur Herillii. Lucul. 42. Fin. II. 11. 13. Zenonis Stoici auditor, in ſcientia ſummum bonum ponit. Orat. l. c. Herillii *dicuntur* Socratici.
HERMACHUS, Lucul. 30. Fin. II. 30. Epicureus, ad eum epiſtolas Epicurus ſcripſit. *Mitylenæus, teſtamento Epicuri heres. Laert. X.* 21.
HERMACHUS, *Chius*, de Haruſp. reſp. 16.
HERMACREON, Inv. I. 30. portitoris nomen, qui portoria Rhodiorum redemit.
HERMAGORAS, Inv. I. 6. et 51. Brut. 76. rhetor celeberrimus. præcepta ſcripſit expedita ad inveniendum, ſed tenuia ad ornandum. Inv. I. 11. conſtitutionis tranſlativæ auctor eſt. *de eo v. Interp. ad Quintil III.* 1. *Nam eum ſecutus eſt. Diverſus eſt ab* Hermagora Temnite, *qui* Carion *dictus eſt, et Romæ Auguſti temporibus vixit, cujus libros commemorat Suidas in* Ἑρμαγόρας. *Pompeius decedens ex Aſia, finito bello Mithridatico, Rhodi contra eum diſputavit* περὶ τῆς καθόλου ζητήσεως, *quam diſputationem deſcripſit Poſidonius. Plutarch. in Pompeio p.* 641. *ed. Wechel.*
HERMETES, Herenn. I. 11. *in hoc nomine variant Codices Pall. enim fere* Hermes *et* Hermeſtes, *quod exhibet etiam Lipſ. Longolius et Lambinus reponunt* Hermagoras, *non improbabili conjectura. Nam quod dicit* doctorem noſtrum, *de inventione accipiendum, in qua plerique eum ſecuti ſunt et in his ipſe Quintilianus,* Inſt. III. 1. *quod de ea optime omnium ſcripſerat, auctore Cicerone in Bruto c.* 76. 78.
HERMIA, vel HERMIAS, ad Fam. XVI. 15. ad Q. Fr. I. 2. c. 4. ſervus Ciceronis.
HERMIPPUS, Flacc. 19. legatus Temnitarum.
HERMIPPUS, Q. Fr. I. 2. c. 2. Dionyſipolita, queritur de Q. Cicerone.
HERMO, Att. V. 21 ſervus.
HERMOBIUS, Flac. 18. Temnites.
HERMODORUS, Att. XIII. 21. qui Platonis libros ſolitus eſt divulgare, unde proverbium: λόγοισιν Ἑρμόδωρος ſc. ἐμπορεύεται. *v. Suidas in hoc proverbio, qui eum auditorem Platonis appellat. Scripſit* περὶ Πλάτωνος, et περὶ μαθημάτων, *de quibus libris et ipſo Hermodoro v. Jonſ. de ſcript. H. P. I.* 10. *c.* 2.
HERMODORUS, de Or. I. 14. *celeber navalium architectus.*
HERMODORUS, *Epheſius*. Tuſc. V. 36. quare civitate ejectus ſit? *Hic eſt, quem Pomponius in Enchir. dicit Romam veniſſe et leges græcas Decemviris explicaſſe. Qua de re qui dubitant, adeant Plin.* XXXIV. 5. *qui ejus ſtatuam propterea dicit in comitio publice dicatam fuiſſe.*
HERMOGENES, Att. XII. 31.
HERMOGENES, Att. XII. 25. debitor Ciceronis.

INDEX HISTORICUS.

HERODES, Att. II. 2. Athenienſis, non bonus ſcriptor, Ciceronis ætate. *Videtur de Ciceronis conſulatu ſcripſiſſe aliquid, quod vehementer contemnit Cicero.*

HERODES, Att. VI. 1. &c. videtur libertus Attici eſſe.

HERODOTUS, Or. II. 13. primus Græcorum hiſtoriam ornavit. Leg. I. 1. pater hiſtoriæ, fabuloſus. Or. 55. numero caret. de Div. I. 53.

HERODOTUS, Verr. II. 52. Cephaleditanus.

HESIODUS, N. D. I. 14. quomodo Theogonia ejus a Zenone et Stoicis explicetur.

HIEMPSAL, Agrar. I. 4. rex Mauritaniæ populi Rom. amicus. II. 21. fœdus cum eo per C. Cottam conſulem a pop. Rom. non eſt juſſum. Vatin. 5.

HIERAS, Dejot. 15. legatus Dejotari ad Cæſarem.

HIERO, Verr. II. 14. Syracuſanus, N. D. I. 22. Tyrannus Simonidem interrogat de Diis. Ejus ſtemma v. ap. Drakenb. ad Liv. XXIV. 26.

HIERO, Verr. IV. 13. Cibyrata, per jocum dicitur, quia Verri tanquam venator vaſorum fuit.

HIEROCLES *Alabandeus.* Or. II. 23. Meneclis Alaband. frater. Orator tota Aſia celeberrimus, floruit temporibus L. Craſſi oratoris et M. Ciceronis pueri. Brut. 95. argutus et ſententioſus. cf. Or. 69.

HIERONYMUS, *Rhodius.* Or. 56. Peripateticus. in Iſocratis libris multos verſus invenit. Lucul. 42. vacuitatem doloris ſummum bonum eſſe dicit. cf. Fin. II. 3. et 6.

HILARUS, Att. XII. 36. XIII. 19. eſt ſervus et librarius, deinde libertus Ciceronis. Att. I. 12. fugit ad C. Antonium in Macedoniam. *Alius* Hilarus eſt ad Fam. XIII. 33. libertus Cn. Otacilii Naſonis. et Att. XVI. 4. libertus Libonis.

HIPPARCHUS, Att. II. 6. ſcripſit contra Geographica Eratoſthenis. *Nicenus fuit, Aſtrologia celeber, circa Olymp. CLX. Ejus librum contra Eratoſthenem commemorat Strabo L. I. p.* 14. *L. II. p.* 133. *eum Eratoſtheni iniquiorem putat. L. II. p.* 149. *autem diſerte dicit, eum non tam Geographica ſcripſiſſe, quam Eratoſthenis Geographica reprehendiſſe.*

HIPPIAS *Eleus.* Or. III. 32. Sophiſta celeber Socratis temporibus. *vid. Platon. H[illegible]am.* gloriatus eſt, nil eſſe in ulla arte cum liberali, tum illiberali, quod ipſe neſciret. conf. Brut. 8. 85.

HIPPIAS, *Piſiſtrati filius.* Att. IX. 10. arma contra patriam fert, in pugna Marathonia cadit.

HIPPIAS, *Philoxeni filius.* ad Fam. XIII. 37. Calactinus.

HIPPIAS, Phil. II. 25. mimus. *Plutarch. in Antonio.*

Q. HIPPIUS, ad Fam. XIII. 76. vide *C. Valgius Hippianus.*

HIPPOCRATES, *Cous.* Or. III. 33. *Eſt medicus ille celeberrimus.*

HIPPODAMIA, Tuſc. III. 12.

HIPPOLYTUS, *Theſei filius.* Heren. IV. 34. Tuſc. IV. 11. odium ejus in mulieres. Off. I. 10. ab equis Neptuni diſcerptus eſt.

HIPPONAX, Nat. D. III. 38. *Iambographus, qui iambis mordacibus Anthermum et Bupalum ad reſtim redegit, a quo in* Orat. 56. pes Hipponacteus et ad Fam. VII. 24. præconium Hipponacteum *dicitur.*

HIRRUS, ad Fam. VIII. 8. *cognomen Lucceiorum.*

C. HIRRUS, Att. VIII. 11. Pompeianus, quem Cæſar *Ukillam* dixit. ad Fam. II. 10. a M. Cœlio in petitione ædilitatis vincitur. ad Fam. VIII. 9. contra Cæſarem ſententias dicit poſt repulſam et totus mutatur. ad Fam. VIII. 2. *adde in* Lucceius.

A. HIRTIUS, ad Fam. VII. 33. declamat apud Ciceronem. Phil. XII. 4. Phil. I. 15. ejus conſulis deſign. recuperata valetudine populus gaudet. Phil. VII. 4. Ciceronis collega ſc. *in auguratu.* ibid. ad bellum contra Antonium proficiſcitur. ad Fam. X. 33. Antonium vincit, ſed in oppugnatione caſtrorum perit.

HISMENIAS. Verr. IV. 42. Tyndaritanus nobilis.

HISPO, vel HIPSO, ad Fam. XIV. 1. centurio fuiſſe videtur, miſſus a Coſſ. vel Tribuno pl. Clodio, ut Ciceronem exulem perſequeretur.

HOMERUS, Arch. 8. de ejus patria quæ urbes contenderint. Or. III. 34. ejus libros ſic, ut nunc habemus, diſpoſuit Piſiſtratus. Fin. V. 18. ejus fabula de Sirenibus explicatur. Tuſc. V. 39. cæcus fuiſſe dicitur. I. 16. ejus νεκύια. V. 3. Lycurgi æqualis. I. 1. ante Romam vixit. de Sen. 15. multis ſeculis ante Heſiodum. de Div. II. 10. ſententia de fato.

HORATIA, de Inv. II. 26. ſoror Horatiorum, *de qua Livius* I. 26.

HORATII, Inv. II. 26. *fratres tergemini Romani, de quibus eſt apud Liv. L. I. 24. ſeq.* Marcus, qui ſororem interfecit, populi comitiis liberatur. Mil. 3.

M. HORATIUS *Pulvillus.* Dom. 54. Capitolium conſtanter dedicat. *v. Liv. II.* 8.

HORATIUS, ad Fam. XII. 30.

HORATIUS, Balbin. 17. *nomen corruptum eſt, aut ſupervacuum.* Manut.

T. HORDEONIUS, Att. XIII. 46.

HORTALUS, Att. II. 25. IV. 15. *cognomen eſt Hortenſii. quo notus eſt inprimis nepos oratoris e Tacito. Sed e locis Ciceronis patet, etiam avum patremque hujus Corneliani ſic appellatum. Itaque non neceſſe erat Catulli epigr. 66. a Voſſio aliiſque ad nepotem referri: nec temporum ratio ſinit credere, Catullianum Hortalum eſſe nepotem potius, quam nepotis avum.*

HORTENSIUS, Att. XII. 5. argentarius.

L. HORTENSIUS, Verr. III. 16. pater Q. Hortenſii.

Q. HORTENSIUS, *L. F.* Br. 64. annos XIX. natus cauſam primam egit L. Craſſo et Q. Scævola Coſſ. C. Marcello Coſ. mortuus. Off. II. 16. ejus ædilitas. ad Fam. III. 8. Ciceronis collega in auguratu. Att. II. 3. defendit Valerium. Mil. 14. pæne ſervorum manibus interficitur, cum Ciceroni adeſſet. ad Fam. VIII. 2. qui ſine ſibilo ad ſenectutem pervenerat, tandem in Curionis theatro vehementer exſibilatur. Q. Fr. I. 3. amicum Ciceronis ſe ſimulat, et eum inſidioſe tractat. ad Fam. II. 16. gloriatur, quod nunquam bello civili interfuerat. in Cæcil. 7. dominatio in judiciis et cupiditas notatur. Att. I. 16. legi Fufiæ in Clodii gratiam latæ non adverſatur imprudentia aliqua. Lucul. 1. Philoſophiam contemnit, ſed a Cicerone de ſententia deducitur. Lucul. 1. ejus memoria. Brut. 88. laus eloquentiæ, et vita. Brut. 1. ejus mors, laus.

HORTENSIUS, de Div. II. 1. liber Ciceronis, in quo ad Philoſophiæ ſtudium adhortatur.

Q. HORTENSIUS, Q. fil. Phil. X. 5, 6. prætor Macedoniæ, M. Brutum delectu juvat.

HOSTILIANAE ACTIONES, Orat. I. 57. *ſunt formulæ a JCto quodam Hoſtilio excogitatæ et conceptæ, quibus, qui ex legibus agere vellet, uteretur, quibuſque quaſi cautum erat his, qui lege agere vellent, ne in ipſa actione, quam lex daret, peccarent, atque ita ſua culpa perderent litem. Ex loco autem Ciceronis intelligi videtur, formulas illas tantum certarum cauſarum fuiſſe, nominatim, quibus de hereditate agitur. Sed tamen non negaverim in iſto libro etiam formulas rerum emendarum vendendarumque fuiſſe, item aliarum. Nam et Manilianæ leges vocantur* Actiones, *ap. Varron. R. R. II.* 5, 11. *Male hîc nonnulli legem Hoſtiliam de furtis commemorant. Nam actio non eſt lex, ſed lex dat actionem, et ex lege fit actio. Simili fere modo Manilius formulas conſcripſit, quibus in vendendo et emendo caveretur hominibus.*

HOSTILIUS, N. D. II. 3. *Rex Rom.* auguriis Attii Navii utitur.

C. HOSTILIUS *Mancinus.* Or. I. 56. de controverſia ejus, num ei liceret poſt deditionem in Senatum venire, et utrum civis ſit, necne. *add. in* Mancinus.

HYADES, N. D. II. 43. ſidus.

HYDRA, N. D. II. 44. ſidus.

HYPERBOLUS, Athenienſis, Brut. 62. improbus et ſeditioſiſſimus. A Comicis notatus. *vid. Ariſtoph. Equit. v.* 1301.

HYPERIDES, Or. I. 13. Or. 26. ſatis in orationibus facetus. Or. III. 7. Or. 31. ejus acumen &c.

HYPERION, N. D. III. 21. ſol.

HYPSAEUS, Or. I. 36. abſurde defendit aliquem ignoratione juris civilis. *Filius videtur ejus, qui A. DCXXVIII. Conſul fuit.*

P. Plautius HYPSAEUS, Flacc. 9. ad Fam. I. 1. Pompeii M. quæſtor in bello Mithridatico et poſtea Milonis competitor in conſulatu. ad Att. III. 8.

J.

JACCHUS, Verr. IV. 60. E marmore, apud Athenienſes in primis colebatur.

JALYSUS, Verr. IV. 60. Herculis filius, N. D. III. 21. Solis nepos. *a quo Jalyſus urbs apud Rhodios.* Or. 2. Att. II. 21. pictura Rhodi, auctore Protogene, *de qua v. Gell. Noct. Att. XV. ult.* Plin. XXXV. 10. add. Martini Var. L. IV. 20.

JAMBLICHUS, ad Fam. XV. 1. Sampſicerami filius, Phylarchus Arabum, amicus Romanorum. Phylarchi *ſunt reguli*

INDEX HISTORICUS.

ſ. dynaſtæ. vid. quem Grævius jam laudavi', Strab. XVI. p. 1092. *et ibi Caſaub.*

JAMIDAE, de Div. I. 41. haruſpices in Peloponneſo.

JASON, Pheræus, Nat. D. III. 28. caſu ſanatur. *de eo v. Diodor. S. XV. p.* 373.

IBYCUS Rheginus, Tuſc. IV. 33. ejus ſcripta. amoribus deditiſſimus. *Ejus etiam Strabo bis mentionem facit L. I. p.* 102. *L. VI. p.* 417. *Fuit Simonide antiquior, ex cujus libris pauca fragmenta apud veteres reſtant. vide quos laudat Fabric. B. G. II.* 15.

ICADIUS, Fat. 3. prædo, qui ſaxo, quod ex ſpelunca in ejus crura inciderat, periit.

M. ICCIUS, Phil. III. 10. Siciliam ſortitus eſt, ſortiente M. Antonio Conſule.

IDYIA. Nat. D. III. 19. Æetæ uxor, Medeæ mater.

ILIONA, Lucul. 27. *filia Priami.*

INDUTIOMARUS, Font. 8. Gallus, Trevirorum dux, quo auctore Galli Fonteium accuſarunt, *poſtea a C. Cæſare victus et interfectus.*

INO, Tuſc. I. 12. Cadmi filia, Græcis *Leucothea*, Latinis *Matuta* dicitur.

IPHIGENIA, ad Herenn. III. 21. Tuſc. I. 48. &c. Agamemnonis filia, immolatur pro civibus.

ISIACI, de Div. I. 58. conjectores, Iſidis ſacerdotes.

ISIDORUS, Verr. III. 34. mimus. Att. XI. 4. *autem eſt*, libertus quidam.

ISOCRATES, Or. II. 3. eloquentiæ pater. Brut. 12. negat eſſe artem dicendi, aliis orationes ſcribit. Inv. II. 2. ejus ars rhetorica quæ fuerit, ignoratur. ad Fam. I. 9. tota ejus ratio libris Ciceronis de Oratore continetur. Or. 13. laudatur a Platone in Phædro.

JUBA, Agr. II. 22. Hiempſalis filius, *Mauritaniæ regis*, Capillatus.

JUBELLIUS Taurea, Piſ. 11.

JUBELLII, Agr. II. 34. nobiles Campani bello Punico ſecundo.

JUGURTHA, Manil. 20. bellum cum eo Mario committitur.

C. JULIUS, L. F. Br. 48. Orator non vehemens ſed feſtiviſſimus. Orationes et Tragœdias reliquit. in Cæcil. 19. contendit cum Cn. Pompeio Strabone de accuſando Albucio. cf. Off. II. 14. Or. III. 3. proditus ab Etruſco hoſpite *(juſſu Cinnæ)* interficitur, et caput in roſtris ponitur. v. *etiam C. Cæſar L. F.*

L. JULIUS, L. F. *frater præcedentis.* Font. 15. bello ſociali cum Collega in Conſulatu P. Rutilio Lupo præficitur. ejus legati qui fuerint. v. *Appian. B. C. L. I. p.* 634. *ubi perperam* Sextus *dicitur.* Rabir. Perd. 7. v. *L. Cæſar.*

L. JULIUS, L. F. Or. III. 3. cum fratre C. Julio interficitur.

L. JULIUS, ad Fam. XIII. 6. videtur publicanus eſſe ſocietatis Africanæ.

S. JULIUS, Cornel. I. Conſul cum L. Marcio Philippo. Dom. 53. Herenn. II. 13. prætor *urbanus* T. Flaminino et Q. Metello Coſſ. judicium mandati, cum herede ejus, qui mandarat, non reddit.

JUNIA, gens patricia, *ex qua L. Junius Brutus*, plebeia, *ex qua reliqui Bruti. v. in L. Brutus.*

JUNIA, ad Fam. XV. 8. uxor C Marcelli patris.

C. JUNIUS, Verr. I. 6. Cluent. 20. &c. judex quæſtionis ex ædilitate in cauſa Cluentii contra Oppianicum, *a quo* judicium Junianum *dicitur, quod tam ſæpe in ea oratione et aliis commemoratur, cujuſque invidia periit.*

C. JUNIUS, Cluent. 49. filius.

L. JUNIUS, de Div. I. 16. II. 8. 33. Nat. D. II. 3. Conſul cum P. Claudio, neglectis auſpiciis claſſem perdit et ſibi mortem conſciſcit. *A. DIV. ad quem a. v. Pighium.*

M. JUNIUS, Leg. III. 20. ſcripſit ad patrem Attici libros *de Poteſtate. Cicero dicit, ſibi* magiſtratibus lege conſtitutis *dicendum* de Poteſtate, tum de jure. *Id ſe breviter ait facturum, nam pluribus verbis ſcripſiſſe* ad patrem *Attici* M. Junium Sodalem, *perite ſuo quidem judicio, et diligenter.* At de jure (naturæ *addita vox mihi ſuſpecta eſt, ut totus ab hoc quidem verbo locus)* ſe cogitare et dicere debere &c. *Viri docti conſentiunt, quantum ſcio, indicari* Junium, *qui ob ſummam cum C. Gracchο familiaritatem* Gracchanus *dictus ſit, cujus apud Plinium XXXIII.* 1. *mentio. vid. Ind. Auct. Harduini. Sed hujus librum* de Poteſtatibus *memorat Ulpianus L. I. de Offic. quæſt.* Commentarii, *quos Turnebus reſpici putabat, ad quos provocat Varro de L. Lat. p.* 50. *ed. Steph. aliique, hiſtorici fuere, neque huc pertinent. Quod autem* Sodalis *dicitur, id Turnebus interpretatur ita, ut ſit* patris Attici ſodalis, *aut ut a Gracchana amicitia abſolute* ſodalis *dicatur*;

illam autem huic explicationi præfert. Si nomen appellativum eſt, non dubito quin ſit de amicitia cum Attici patre capiendum. Sic Mur. 27. Servius Sulpicius Sodalis filii *ſc. Murenæ. Niſi quis forte dignitatis nomen putare velit, a collegio aliquo, cujus ſodalis fuerit, tanquam Epulonum.*

M. JUNIUS, Quint. 1. qui cauſam Quintii aliquoties egerat, legatione aliqua avocatur. *Paſſeratius de illo Gracchano Junio interpretatur, neſcio qua ratione inductus. Temporis quidem rationi non repugnat.* M. Junius *quidam* etiam eſt Verr. I. 51. ſed *nec de hoc dixerim,* an *idem ſit cum Quintiano. Tertius eſt* M. Junius prætor Cluent. 45. *cujus mentio etiam ap. Plinium* XXXV. 10.

M. JUNIUS, pro Corn. I *eſt Silanus, qui cum Q. Cæcilio Metello Numid. Conſul fuit A. U.* DCXLIV.

P. JUNIUS, Verr. I. 50. frater M. Junii, *de quo ibidem. Prænomen* P. *omnes libri præferunt. Sed tamen Dukerus ad Liv. XXXIV.* 1. *dubitat an ſit potius* D. *quod* P. *prænomen alienum videatur a familia Junia.*

Q. JUNIUS, Verr. I. 7. ſenator.

T. JUNIUS, L. F. tribunitius Br. 48. accuſavit de ambitu P. Sextium prætorem deſignatum et vicit. laudatur.

JUNIUS, ad Fam. VII. 23. familiaris quidam Avianii ſtatuarii. *Alius* Junius *eſt* Att. XII. 14.

JUNO, N. D. I. 29. Argia. Romana, Lanuvina, diverſa figura, *ad quem locum confer nummum gentis Prociliæ ap. Urſinum et Morellium, qui plane conſentit cum deſcriptione Ciceroniana.* de Div. I. 24. Lacinia, columnam in ejus fano vult tollere Hannibal: *quod fanum erat ad promontorium Lacinium. vid. Gronov. ad Liv. XXIV.* 3. Verr. I. 19. Samia. Mur. 41. Soſpita.

JUPITER, N. D. III. 21. Tres Joves numerantur. Fin. III. 20. Salutaris, Hoſpitalis. ad Fam. VII. 12. Lapideus. c. 58. ejus tria in orbe ſigna celebrabantur. ad Fam. IX. 16. Minianus. *quia quotannis minio pingendus locabatur.* Verr. IV. 53. Olympius, ejus templum Syracuſis. de Div. II. 41. puer lactens cum Junone Fortunæ in gremio ſedens, mammam appetens, caſtiſſime colitur a matribus. ejus templum Præneſte. de Div. I. 35. ſtator. ejus ſignum. in Piſ. 35. Urius, i. e. *auctor bonorum ventorum: Eum Latini* Imperatorem *vocarunt.* Verr. IV. 57. *nulla Græci verbi ratione habita. v. Græv. ad Verr. l. c.* de Div. I. 10. Summanus *v. in* Summanus.

JUVENTAS, Brut. 18. Dea. Att. I. 18. ejus ſacra anniverſaria.

JUVENTIA, Planc. 8. familia conſularis ex municipio Tuſculano.

JUVENTIUS, Planc. 24. primus de plebe Ædilis Curulis factus eſt.

M. JUVENTIUS *Pedo,* Cluent. 38. Senator juſtiſſimus.

T. JUVENTIUS, Br. 48. lentus in dicendo, ſed callidus et magna Juris civilis ſcientia.

K.

KANA et KANUS, v. *Cana* et *Canus.*

L.

LABEO, ad Q. Fr. I. 1. c. 4. de cohorte prætoris Q. Ciceronis in Aſia.

D. LABERIUS, ad Fam. VII. 11. XII. 18. mimus, poeta clarus et mordax. *Eques Rom. a C. Cæſare juſſus in theatrum prodire. de quo v. Macrob. Saturn. II.* 7. *ubi fragmentum ejus inſigne. Apud eundem aliquot ejus dicteria.*

M. LABERIUS, ad Fam. XIII. 8.

T. Attius LABIENUS, Rabir. Perd. 2. trib. pl. Cicerone Conſule C. Rabirio perduellionis crimen intendit, quod Saturninum interfeciſſet. Att. VII. 11. ad Fam. XVI. 12. diſcedit a Cæſare, *cujus legatus fuerat,* et ad Pompeianos tranſit *v. inpr. Diodor. S. XLI. p.* 154. Att. VIII. 2. propterea parum dignitatis habet. de Div. I. 32. e pugna Pharſalica fugit. Att. VII. 7. dives, *qui etiam urbem condidit. De ejus exitu v. Vellei. II.* 78. *Dio. XLVIII. p.* 381.

Q. LABIENUS, Rabir. Perd. 7. T. patruus; cum Saturnino Capitolium occupat.

LACHES, de Divin. I. 54. prætor Athenienſium, fugit cum Socrate poſt pugnam apud Delium.

LACIADAE, Offic. II. 18. curiales Cimonis.

LACO, *Anagninus.* Phil. II. 41. unus de M. Antonii gladiatoribus.

INDEX HISTORICUS.

LACYDES, *ex Academia II.* Lucul. 6. retinet Arceſilæ rationem. Tuſc. V. 37. peregrinatur.

LADAS, ad Heren. IV. 3. *nomen celebris curſoris in Olympicis: cujus mentio ap. Catull. ep.* 50. *ubi v. Muret.*

LAELIA, C. F. Brut. 58. ſermo ejus patris elegantia tinctus erat, duas filias Mucias et duas neptes Licinias habuit.

C. LAELIUS, ſapientis pater. Phil. XI. 7. Conſul cum L. Scipione Aſiatico, *A.* DLXIII. *Socius ante rerum geſtarum ab Africano.*

C. LAELIUS, C. F. Tuſc. V. 19. Conſul ſemel fuit, et quidem cum repulſa *A.* DCXIII. *Hunc locum pertinere ad Lælium Sapientem docet Corrad. in quæſt. p.* 382. Offic. II. 11. Viriatum Luſitanum vicit *ex prætura.* Fin. II. 8. Diogenem Stoicum audivit et Panætium. Or. II. 84. ſcripſit Tuberoni orationem, qua Africanum avunculum laudavit. Nat. D. III. 2. Phil. II. 33. augur. Or. III. 7. in dicendo lenis. Offic. II. 11. III. 4. &c. ſapiens dicitur. Off. I. 30. in eo multa hilaritas. I. 26. in omni vita æquabilis. Att. IV. 16. generi ejus Q. Scævola et C Fannius. &c.

D. LAELIUS, Or. II. 6. orator, L. Craſſo adoleſcente floruit, vir bonus et mediocriter doctus. *Hinc dictum Lucilii* Or. II. 6. Perſium non curo legere, D. Lælium volo. Ap. Plin. H. N. I. 1. *Harduinus e libris ſcr. edidit* Junium Congum. *quem vid. Emend. IV.*

D. LAELIUS, Flacc. 1. accuſat L. Flaccum de repetundis. Att. VIII. 11. a Pompeio cum mandatis ad Coſſ. Marcellum et Lentulum Capuam mittitur.

C. LAENAS, *e Popilliis,* Balb. 11. patria pulſus, Nuceriæ civem ſe fieri curat. *al.* P. *vid. P. Popillius.*

LAENAS, Att. XII. 13, 14. augur.

C. et M. LAENII, v. *Lenius.*

LAETUS, Att. IV. 9. amicus Ciceronis, qui Neapoli domum habuit: *niſi legendum,* Pætus.

LAEVUS, *Ciſpius.* ad Fam. X. 18. Planci legatus *fuit. Nam* ep. 21. *dicitur omnibus Planci rebus geſtis interfuiſſe, et* diſceſſus legatorum *non poteſt intelligi niſi de Lævo et Nerva.*

LAIUS, Tuſc. IV. 33. Fat. 13. *Oedipi pater.*

LAIS, ad Fam. IX. 26. ſcortum Athenis nobile, quo et Ariſtippus uſus eſt. Ejus dictum de ea.

LAMIA, Verr. IV. 26. femina Segeſtana.

L. LAMIA, *ex Æliis.* ad Fam. XII. 29. negotia in Aſia habet. Sen. p. Red. 5. Sext. 12. eques Rom. a Gabinio Conſ. in exilium ire jubetur, *quod, manifeſtata conjuratione Catilinæ, in primis ſenatum defenderat et in clivo Capitolino ſteterat.* ad Fam. XI. 16, 17. præturam petit Antonio et Dolabella Coſſ. *quam et ſequente anno geſſit: unde* Prætorius *dicitur Plinio VII.* 52. *et Valer. M. I.* 8.

LAOMEDON, Tuſc. I. 26. Ganymedis pater.

LARGIUS, Or. II. 59. *e Scriboniis, idem nomen, quod Largus.*

LARGUS, ad Fam. VI. 8.

LARTES, *ſeu potius* Lar Tolumnius. Phil. IX. 2. rex Veientium, qui quatuor Rom. legatos Fidenis interemit.

LARTIDIUS, Att. VII. 1. *nomen, quo utitur ad Milonem reprehendendum.*

M. LATERENSIS, *e Juvenciis.* Att. II. 18. tribunatum non petit, ne juret in Cæſaris legem Agrariam. v. *Lex Julia Agraria.* Planc. 1. ſtudioſus Ciceronis. Plancium de ambitu accuſat, quod ipſe in ea petitione repulſam tulerat. ad Fam. VIII. 8. prætor Marcello et Paulo Coſſ. ignorantiſſimus Juris Civilis. Att. XII. 17. augur. ad Fam. X. 21. Legatus M. Lepidi: *qui ſe ipſe interfecit, cum Lepidus Antonium clam ſe in caſtra recepiſſet.* ad Fam. X. 23. fides ejus et animus in remp. Vatin. 11. ei inſidias Vatinius facit. laudatur.

LATINUS, ad Fam. XII. 30. *Legatus C. Calviſii in Africa, qui cum duobus aliis, abſente Calviſio, provinciam obtinebat.*

M. LECCA, *e Porciis,* Catil. I. 4. ſocius Catilinæ.

LEIUS, ad Att. V. 20.

C. et M. LENII, fratres. ad Fam. XIII. 63. Planc. 41. Sext. 63. Ciceronem expulſum Brundiſii in hortos ſuos recipiunt, contemptis Clodii minis. ad Att. V. 20, 21. *Hic eſt* M. Lenius, *qui primus* ὀρνιθοτροφεῖον *invenit Brundiſii. v. Varro R. R. III.* 5. 8. *ubi male Urſinus e Plinio X.* 50. *corrigi vult* Lælius, *cum ibi potius* Lænius *ſit reponendum.*

LENTIDIUS, Dom. 33. Sext. 37. *plebeius e Clodianis operis.*

LENTO, Cæſenius, Phil. XII. 9. Antonianus VIIvir.

Cn. *Cornelius* LENTULUS, *Clodianus*, Verr. II. 39. Conſul cum L. Gellio *A.* DCLXXXI. Verr. V. 7. Cluent. 42. Cenſor cum L. Gellio. Flacc. 19. Temnitarum patronus. Dom. 47. bona ejus a C. Atinio Labeone trib. pl. conſecrantur. Br. 64, 66. qualis Orator. *Ejus nomen eſt etiam* pr. L. Man. 23. Vatin. 11. *cum vulgo legeretur,* Cn. Lentulum et Q. Claudium, *viri docti e MSS. repoſuerunt,* Cn. Lentulum Clodianum, *Urſinus, Gruterus, Fr. Fabricius, alii: quis autem ſit ille* Lentulus Clodianus, *tacent. De hoc noſtro quidem Lentulo capi non poteſt, qui diu ante conſul fuerat, quam C. Antonius accuſaretur. In altera autem lectione omnia expedita ſunt. Nam* Cn. Lentulus *erit* Marcellinus, *qui eo anno prætor poteſt fuiſſe, de quo ſermo, cum biennio poſt Conſul fuerit.*

Cn. LENTULUS, *Marcellinus. Patrem* Claudium Marcellum *plebeium habuit.* ad Fam. XV. 10. *Aſcon. in Divinat. c.* 4. *Debebat ſe appellare* Claudianum, *ſed maluit* Marcellinum. *Manut. ad Cic. ad Fam. I.* 1. *propterea feciſſe putat, ut intelligeretur, e qua familia Claudiorum eſſet: malim, ne cum Cn. Clodiano confunderetur. Dukerus ad Liv. XXXIX.* 23. *e Cicerone ad Fam. XV.* 10. *intelligi putat, eum natum A. U.* DCXCVII. *quo ille anno Conſul fuit. Sed ibi Conſulis verbum excidiſſe videtur.* Verr. II. 42. Patronus Siciliæ; *quia e Marcellis fuit.* ad Q. Fr. I. 2. c. 5. prætor *C. Cæſare Coſ.* Har. Reſp. 10. Pontifex. Brut. 70 diſertum, in primis in Conſulatu ſe præſtitit. *Fuit autem L. Marcii Philippi collega. A. U.* DCXCVII. Har. Reſp. 11. *dicitur* ejus avia manibus accepiſſe matrem Deûm. *Sed F. Fabricius et P. Manutius oſtenderunt, eſſe legendum,* atavi, *i. e.* Naſicæ. Tumultum in Megalenſibus auctore Clodio ortum ſedat. *Idem memoratur* ad Fam. I. 1, 2. *in cauſa Lentuli Spintheris, cui adverſabatur; erat enim ei inimicus.* in Cæcil. 4. &c.

Cn. LENTULUS Vaccia ſ. Vatia. *Nam idem eſt nomen. v. Schott. Suppl. Annal. Pigh. T. III. p.* 366. ad Q. Fr. II. 3. editur inter conſcios corruptarum per P. Sextium tribuum.

Cn. LENTULUS, L. Manil. 19. tribunus pl. et anno poſt legatus fuit.

L. LENTULUS, Brut. 20. is, qui Conſul cum C. *Marcio* Figulo fuit *A.* DXCVII. diſertus fuit.

L. LENTULUS, Arch. 5. prætor *eo anno, quo lex Carbonis et Silvani de civitate lata eſt, i. e. DCLIV.*

L. LENTULUS, Har. Reſp. 6. flamen Martialis. Vat. 10. Competitor Gabinii *in Conſulatu*; cujus *(Gabinii)* juvandi cauſa Vatinius eum opprimere ſtudet, *juſſo ſc. Vettio eum in concione nominare inter conjuratos. Hunc diverſum eſſe a ſequente L. Lentulo, inde clarum eſt, quod ille competitor fuit Gabinii in Conſulatu, hic prætor Gabinio Conſule.*

L. LENTULUS Crus, Piſon. 31. prætor Gabinio et Piſone Coſſ. ad Fam. VIII. 4. repulſam fert in petitione Conſulatus, *poſt Conſul fit cum C. Marcello A.* DCCIV. ad Fam. XII. 14. in fuga Pharſalica a Rhodiis non recipitur. ad Fam. VI. 21. bello Civili interiit. Brut. 77. qualis orator fuerit. Multis aliis locis nomen ejus invenitur. v. c. ad Fam. X. 32. Att. XI. 6. &c.

L. LENTULUS, L. F. ad Att. IV. 16. prævaricator putatur in judicio Vatiniano. Att. XII. 7.

P. LENTULUS, Brut. 19. *is, qui A. U. DXVII. Conſul fuit. Dicitur enim grandior natu fuiſſe cum* Catone *Cenſorio: Cognomine* Caudinus.

P. LENTULUS, *is, qui princeps Senatus fuit.* in Cæcil. 21. accuſat Manium Aquillium. Agr. II. 30. mittitur a Senatu in Campaniam, ut agros privatos, qui in publicum incurrerent, emeret. Brut. 28. ſatis eloquentiæ habuit, quod ad remp. opus eſſet. Or. I. 48. Catil. III. 5. laudatur. *Conſul fuit A. DXCI. ſuffectus cum Cn. Domitio P. Scipioni Naſicæ et C. Marcio Figulo.*

P. LENTULUS, P. *principis Senatus* Nepos, *cognomine* Sura, *quod unde traxerit, v. Plutarch. in Cicerone p.* 868. Brut. 64, 66. qualis orator fuerit. Att. I. 16. bis abſolvitur. Cat. III. 2. ſollicitat Allobrogum legatos. prætor, *Cicerone Conſule,* abdicare ſe prætura cogitur. *Jam Conſul fuerat A. U. DCLXXXII. Sed, ob infamiam, quam duobus judiciis contraxerat, e ſenatu motus erat a Lentulo et Gellio Cenſori-*

bus. Itaque prætura petenda recuperare locum in ſenatu voluit, eumque, impetrata prætura, recuperavit. v. Plutarch. in Cicerone p. 868. *Fuiſſe autem P. Lentuli principis Senatus nepotem Ciceroni credimus, Catil. III.* 5 *Itaque et hîc, ut ſæpe, errat Aſconius ad Div. in Cæcil. c.* 21. *ubi filium illius Lentuli facit. Hunc etiam puto eſſe eum, qui quæſtor urbanus cum L. Triario fuit, Scipione et Norbano Coſſ ut opinor. Verr. I.* 14. *Nam inter eum annum et conſulatum ejus interjecti ſunt anni XII.*

P. LENTULUS *Marcellinus*, filius M. Marcelli, patris Æſernini. Brut. 36.

P. LENTULUS Spinther, *ita dictus ab hiſtrione quodam, propter ſimilitudinem.* Off. II. 16. Conſule Cicerone ædilis, ſplendore vincit omnes. ad Quir. p. Red. 5. ad Senatum de Cicerone revocando refert. *de ejus opera in Cicerone revocando in hac oratione, et ea in Senat. p. R. aliiſque ſæpe commemoratur.* ad Fam. XIII. 48. Ciliciæ Proconſul legem Ciliciæ conſtituit. ad Fam. I. 1. ſqq. Ptolemæum reducere cupit in regnum. ad Fam. XII. 14. in fuga Pharſalica a Rhodiis non recipitur. VI. 21. in bello civili perit. Brut. 77. parum natura valuit, ſed diſciplina.

P. LENTULUS Spinther, fil. ad Fam. I. 7. laudatur. VII. 26. augur. Sext. 69. augur fit eodem anno, quo togam virilem accepit. XII. 14, 15. *quæ ſunt ipſius epiſtolæ; ex quibus intelligitur, eum proquæſtorem Trebonii in Aſia fuiſſe,* poſt ejus mortem ſe Proprætorem appellat, præturam Aſiæ a Senatu petit, et de rebus geſtis ſuis exponit. *In eadem epiſtola ſignificat, ſe participem cædis Cæſarianæ fuiſſe.* ad Att. XII. 52. divortium facit cum Metella. *Adoptatum eſſe a Manlio Torquato, e Dione XXXVIII. p.* 99. *docet Manutius ad ep. ad Fam. I.* 7. *extr.*

LENTULUS, de Har. Reſp. 17. orator gravis et diſertus: P. Clodium accuſat de religionibus violatis. *Qui ſit intelligendus, neſcio. Freinſhemius Suppl. Liv. CIII.* 30. *P. Lentulum Spintherem trib. pl. vocat: quod recte Crevierius refellit ex eo, quod Spintheres patricii tribuni plebis eſſe non potuere. Tribunum pl. accuſatorem fuiſſe diſerte tradit Plutarch. in Cæſare: ſed nomen non addit. igitur Lentulus aliquis eo anno tribunus fuerit neceſſe eſt, quod non vidit Pighius.*

LENTULUS puer. Att. XII. 28. 30. *Tunſtallus ep. ad Midleton. p.* 184. *putat eſſe filium Tulliæ ex ultimo marito P. Lentulo, quem ei tribuit Aſcon. ad Or. in Piſon. init. Plutarchus dicit, eam mortuam παρὰ Λέντλῳ: quod Tunſtalius de marito intelligit, non de domo. Mortua enim eſt in Tuſculano patris.*

LEON, Verr. V. 6. Megarenſis.

LEON, Tuſc. V. 3. Phliaſiorum princeps, tempore Pythagoræ. Hujus cum eo de philoſophia ſermo.

LEONIDAS, *is, qui pro patria occubuit ad Thermopylas.* Tuſc. I. 42. 49. Fin. II. 19. 30.

LEONIDAS, Verr. V. 5. Lilybætanus.

LEONIDES, ad Fam. XV. 21. princeps Athenienſium *tempore Ciceronis.* Att. XIV. 16, 18. XV. 16. de Cicerone fil. ad patrem ſcribit, eumque mediocriter laudat.

LEONTIUM, Nat. D. I. 33. meretricula Epicurea, contra Theophraſtum ſcripſit eleganter.

M. Æmilius LEPIDUS, Or. II. 71. Prov. Conſ. 9. Cenſor *A. DLXXIV.* cum M. Fulvio *Collega* ſtatim redit in gratiam. Bis Conſul, et Pontifex M. *Hic eſt, qui princeps Senatus paſſim dicitur.* v. c. Rabir. Perd. 7. *Hic eſt etiam, qui* pro Dom. 53. M. *Æmilius ſimpliciter dicitur.*

M. LEPIDUS Porcina, M. Fil. Brut. 27. Conſul cum C. Hoſtilio Mancino, *A.* DCXVI. ſummus Orator. Brut. 25. legi Caſſiæ reſiſtit. Or. I. 10. ignarus legum et juris. *de hoc capio etiam illum jocum* de Or. II. 71.

M. LEPIDUS, Rabir. Perd. 7. Conſul cum Q. Catulo *fil. A.U.* DCLXXV. Catil. III. 10. inimicus L. Syllæ, de ejus actis reſcindendis tulit, intercedente Q. Catulo; *unde magna ſeditio et civile bellum ortum eſt.* Verr. III. 91. prætor Siciliæ ante M. Antonium, a quo graviter vexati ſunt Siculi.

M' LEPIDUS, *Conſul cum L. Volcatio Tullo A.* DCLXXXVII. Att. VIII. 6. Catil. I. 6. ad Att. VII. 12. Pompeium extra Italiam ſequendum negat.

M. LEPIDUS, *Triumvir.* Har. Reſp. 6. pontifex. Phil. V. 14, 15. Pontifex Maximus. Mil. 5. ejus ædes a Clodianis, occiſo Clodio, oppugnantur. Phil. V. 14, 15. reip. et optimatibus favet, et Sext. Pompeium reſtituit, unde ei ſtatua equeſ-

tris ponitur. III. 9. ſupplicatio ei decernitur. ad Fam. X. 6. Phil. XIII. 4. ad pacem cum Antonio hortatur. ad Fam. X. 20. ejus fides incerta. 21. perfidia ejus. XII. 10. hoſtis a Senatu judicatur. Inſtaurat bellum, quod confectum fuiſſet. *Lepidi duæ epiſtolæ, altera ad Ciceronem, altera ad S. P. Q. R. ſunt ad Fam. X.* 34, 35. *Conſul fuit cum C. Cæſare A.* DCCVII. *Magiſter equitum Dictatore Cæſare A.* DCCVIII. *Conſul II. A.* DCCXI. *&c.*

LEPISO, Flacc. 22. Trallianus.

Q. LEPTA, ad Fam. III. 7. præfectus fabrûm Ciceronis in Cilicia. ad Fam. VI. 18. ejus filius Lepta.

LEPTINES, Or. 31. Athenienſis, contra quem eſt Demoſthenis oratio.

LEPTINES, Phil. IX. 2. percuſſor Cn. Octavii legati ad Antiochum.

LEPUS, Nat. D. II. 44. ſidus.

LETILIUS, Verr. II. 26. tabellarius L. Metelli in Sicilia.

LEUCIPPUS, Nat. D. I. 24. ejus atomi reprehenduntur. Lucul. 37. de pleno et inani omnia gigni ſtatuit.

LEUCOTHEA; Nat. D. III. 15. Ino, Dea marina. Tuſc. I. 12. quæ ſit? IV. 34. Turpilii fabula.

M. LEVINIUS, Verr. III. 54. prætor Siciliæ. *v. Pighius A.* DXLIV.

LIBANUS, Herenn. IV. 50. nomen Comicum.

LIBERALIA, Att. VI. 1. *dies feſtus a. d. XVI. Kal. April. quo ingenui pueri togam ſumebant.*

LIBERTAS, Dom. 42. ejus ſtatua a Clodio in area Ciceronis poſita et conſecrata.

LIBERA, Verr. IV. 49. *Proſerpina.*

L. LIBO, *e Scriboniis,* Att. XIII. 30. ejus annales.

L. LIBO, ad Fam. I. 1. VII. 4. XI. 7. Att. VII. 12. ſocer Sext. Pompeii, M. F.

L. LIBO, Brut. 23. tribunus pl. rogationem in Ser. Galbam fert, propter Luſitanos contra interpoſitam fidem interfectos. Non infans fuit, ut ex orationibus ejus colligitur. Att. XII. 5. quibus conſulibus Libo Galbam accuſarit. *Male priori loco in libris* T. *praenomen eſt. Ceteri auctores omnes* L. *vocant. De re ipſa v. Duker. ad Liv. Epit.* 49. *Voſſio idem videtur cum auctore Annalium, de Hiſt. Lat. I.* 6. *Sed mirum eſt Ciceronem non facere eorum mentionem, ubi de ejus dicendi ratione judicium fert.*

LICINIA ATRIA, Quint. 3. *Dicuntur a* L. Licinio *Craſſo, qui ea in ædilitate extruxit et ornavit. ibi auctiones habitæ.*

LICINIAE, Brut. 58. neptes C. Lælii e filia L. Licinio Craſſo collocata. Dom. 53. Brut. 43.

LICINIA, ad Fam. VII. 23. Caſſii ſoror. *ſed non germana.*

LICINIUS, Or. III. 60. ſervus literatus C. Gracchi, poſt cliens Q. Catuli.

LICINIUS, Mil. 24. popa.

LICINIUS, Phil. II. 23. de alea condemnatus a M. Antonio in tribunatu reſtituitur.

LICINIUS, Q. Fr. II. 1. libertus quidam aut negotiator, qui in provinciam Aſiam proficiſcebatur.

LICINIUS, Q. Fr. I. 2. c. 4. Æſopi hiſtrionis ſervus.

LICINIUS, Q. Fr. I. 2. c. 2. plagiarius in provincia Q. Ciceronis.

LICINIUS, Macer. *v.* Macer.

C. LICINIUS Calvus. Brut. 81. ejus dictio et ingenium. ad Fam. VII. 24. Tigellium acri carmine perſtrinxit. ad Fam. XV. 21. amicus Ciceronis; *cum ante inimicus fuiſſet, propterea quod patrem ejus Licinium Macrum prætor de repetundis damnaverat. vid. Valer. M. IX.* 12. 7. *Ejus mentio etiam* de Fin. I. 2. v. *Calvus Orator.*

A. LICINIUS, Archias v. in *Archias.*

A. LICINIUS Ariſtoteles, Melitenſis. ad Fam. XIII. 52.

C. LICINIUS Nerva, Brut. 34. in tribunatu et tota vita improbus. *Corradus ad h. l. putat, eundem eſſe, qui ap. Varr. R. R. II.* 4. *ſed is prænomen* A. *habet. Ap. Livium XLV.* 45. *eſt C. Licinius Nerva prætor: ſed ab hoc diverſum eſſe Ciceronianum temporis ratio docet, quæ ſatis indicat Gracchorum temporibus fuiſſe. Tribunatum ejus A.* DCXXXII. *alligat Pighius, argumento incerto.*

C. LICINIUS, Sacerdos. Cluent. 48. in equitum cenſu a P. Africano contumelia afficitur.

L. LICINIUS, Verr. II. 49. *Craſſus, Q. Mucii collega in conſulatu.*

P. LICINIUS Varus. Or. II. 61.

P. LICINIUS, Cœl. 25. *Manutio alius videtur a P. Licinio Craſſo, M. fil.*

LIGARII, fratres; ad Fam. VI. 13. *Q. T. et tertius, cujus cognomen ignoro.* Quintus exulat, ſed ſpem reditus habet. *de eo v.*

argum. orationis pr. Ligario et ipſam orationem. Titus quæſtor urbanus fuit, *Lentulo et Philippo Coſſ.* Ligar. 12. cf. Att. XIII. 44.

LIGUR ſ. LIGUS, eſt *cognomen* Æliorum. Cluent. 26. *Apud Ciceronem occurrunt :*

L. LIGUR, Verr. I. 48. Att. VII. 18. &c. *frater M. Octavii Liguris,* et SEXT. LIGUR, trib. pl. qui *(anno Clodiano)* ſibi Liguris cognomen ſumpſerat, ut ex Ælia familia videretur. Dom. 19. Sext. 32. LIGUS, pater Att. XII. 23. *utrum ſit de fratribus illis duobus, an alius, neſcio.*

A. LIGURIUS, ad Fam. XVI. 18. Cæſaris familiaris. Att. XI. 9. Q. Fr. III. 7.

LINDUS, Nat. D. III. 21. conditor Lindi *in Rhodo inſula.*

LISO, Verr. IV. 17. Lilybætanus.

LISYTO, Nat. D. III. 16. mater Herculis cujuſdam.

LIVIA, Att. VII. 8. femina, quæ Dolabellam heredem fecit, ea conditione, ut nomen mutaret.

LIVINEIUS, Att. III. 17. M. Reguli libertus.

L. LIVINEIUS Trypho, ad Fam. XIII. 60. L. Reguli libertus. *Duorum fratrum liberti, niſi Att. III. 17. L. pro M. legendum, ut nonnullis viſum.*

L. LIVIUS, *Andronicus,* poeta. Brut. 18. Senect. 14. Tuſc. I. 1. fabulam docuit A. U. CCCCX. *aut, ut alii et Daviſ. habet,* CCCCCX. L. Clodio, Cæci fil. et M. Tuditano Coſſ. In Bruto l. c. eſt DXIV. Et fuit *jam tum* de numero annorum controverſia &c. *Ab eo dicuntur* Liviani modi. Leg. II. 15.

LIVIUS Salinator, Or. II. 67. Tarento amiſſo arcem retinet. v. *Salinator. Alios Livios v. in* Druſus. *de gente Livia v. Sueton. in Tib. c.* 3. Salinatori *in quibuſdam Ciceronis exemplaribus prænomen additur* Marcus : *ut ap. Livium. Sed Polybius facit* Caium. *vid. Interpr. Livii ad XXV.* 8. *Weſſelingius autem V. C. Obſ. II.* 5. *oſtendit, quod de Tarento dicit Cicero, ſi Livium ſequamur, non ad Salinatorem, ſed ad Livium Macatum pertinere.*

C. LOLLIUS, Att. XII. 21. *quidam* Lollius, *ut* Att. II. 2. *ubi vid. Intt.*

L. LOLLIUS, ad Fam. VIII. 8.

M. LOLLIUS, Verr. III. 25. Q. fil. *alius* eſt M. Lollius *Clodianus.* Dom. 5, 6, 33.

Q. LOLLIUS, Verr. III. 25. eques Rom. in Sicilia.

Q. LOLLIUS, Q. fil. Verr. III. 25. Calidium accuſavit ; occiditur.

LOLLIUS, Att. II. 2. *videtur nonnullis ſcriptor fuiſſe.*

LONGILIUS, Q. Fr. II. 6. redemptor.

LONGINUS, *eſt cognomen Caſſiorum.* Or. I. 60. amicus Antonii Oratoris, hiſtoriæ, juris publ. et antiquitatis peritiſſimus. *De eodem intellige* Planc. 24. *ſi ſanus eſt locus. C. Caſſius Longinus.*

Ti. LONGUS, Corn. I. Conſul cum P. Africano *maj. A.* DLIX.

C. LUCCEIUS, C. F. Hirrus Pupinia, ad Fam. VIII. 2. Cœlii competitor in ædilitate *v. in* Hirrus.

Cn. LUCCEIUS, Att. XVI. 5.

L. LUCCEIUS, Q. Fr. Att. IX. 1. Pompeio familiaris, apud eum magnam habet auctoritatem. Att. I. 11. inimicus fit Attici. I. 17. in animo habet conſulatum petere. ad Fam. V. 12. hiſtorica ejus facultas laudatur et ab eo Conſulatum ſuum ſcribi vult Cicero. de bello Italico et Civili ſcripſit. *Idem nomen occurrit* ad Fam. XIII. 41. Cœl. 10. *Ejus epiſtola eſt* ad Fam. V. 14.

P. LUCCEIUS, ad Fam. XII. 25, 30. *ubi quidam libri,* Luccius.

Q. LUCCEIUS, Verr. V. 64. argentarius Rheginus.

LUCCEIUS, Flacc. 33. ſubſcriptor D. Lælii contra Flaccum.

LUCCEIUS, M. F. ad Att. V. 21.

P. LUCCIUS, ad Fam. XII. 25. *eſt* P. Lucceius.

LUCILIUS, Or. II. 70. *neſcio quis. Pighius e vet. Cod. legit* Lucullus, *et capit de patre illius, qui bellum Mithrid. geſſit.*

LUCILIUS Baſſus, Att. XII. 5. malus auctor.

C. LUCILIUS, poeta. Or. II. 6. nec doctiſſimis nec indoctiſſimis ſe ſcribere dicit. ibid. I. 16. inimicus Q. Mucio Scævolæ, homo doctus et perurbanus, neminem oratorem ſtatuit, qui non ſit omnibus liberalibus artibus imbutus. ad Fam. XII. 16. libertas ejus in perſtringendis hominibus.

L. LUCILIUS Balbus, Brut. 42. doctus, Ser. Sulpitii præceptor. *Corradus fratrem putat Quinti, et patrem L. ad Fam. III.* 5.

L. LUCILIUS, ad Fam. III. 5. *videtur inter Appii Pulchri comites in Cilicia fuiſſe.*

Q. LUCILIUS Balbus, Nat. D. I. 6.

Stoicus, Græcis par. *Itaque etiam L. II. inducitur e Stoicorum diſciplina explicans locum de Natura Deorum.*

Sext. LUCILIUS, ad Att. V. 20. T. Gavii Cæpionis fil. trib. mil. in exercitu Bibuli.

LUCILIUS, ad Fam. XII. 13. Claſſi Dolabellæ præfectus in Aſia poſt Cæſaris mortem. *Sed quia Appianus* L. Figulum *hunc præfectum fuiſſe dicit, corruptum locum viri docti ſuſpicantur. Manutius e Codd. legi volebat,* Lucius. *Prænomina enim interdum pro nominibus aut cognominibus ponuntur.*

LUCRETIA, Lucretii Tricipitini filia. Leg. II. 4. de Fin. II. 20.

M. LUCRETIUS, Verr. I. 7. Senator.

Q. LUCRETIUS Veſpillo. Brut. 48. Juris peritus.

Q. LUCRETIUS, Att. IV. 16. accuſat Druſum. VII. 24, 25. familiaris Caſſii. VIII. 4. Sulmone fugit.

T. LUCRETIUS Carus. Q. Fr. II. 11. ejus poemata laudantur.

CN. LUCULLUS, Att. XV. 1. familiaris Ciceronis, matrem effert : in funere adeſt Cicero.

L. LUCULLUS, Quint. 16. Juriſperitus. *Quis fuerit neſcio. Probabilis eſt conjectura P. Manutii corrigentis,* L. Lucilius : *de quo ſupra. Niſi tamen eſt is, qui* in Tog. Cand. accuſator Catilinæ *commemoratur : quem Aſconius* paratum eruditumque *vocat. Sed Crevierius V. C. ad Freinſh. Suppl. Liv. CII. 19. corrigit* Lucceius : *et intelligit eum, ad quem eſt pulchra Ciceronis epiſtola. Nam* 1) *accuſator ille fuit eruditus,* 2) *paulo poſt fruſtra Conſulatum petiit : quæ bene conveniunt Lucceio.* 3) *Aſconius paulo poſt commemorat Lucceii Orationem in Catilinam. Itaque valde probo Crevierii correctionem.*

L. LUCULLUS, *e Liciniis plebeiis.* Brut. 21. A. *Poſtumii* Albini Collega *in conſulatu A.* DCII. Lucul. 45. L. Luculli avus.

L. LUCULLUS, L. F. L. N. Off. II. 16. Lucul. 1. ulciſcendi cauſa accuſavit *Servilium augurem, qui patrem de peculatu reum fecerat, Plut. p.* 491. *De ejus laudibus et rebus geſtis lege in primis Lucul. 1. ſqq.* ibid. Antiochum philoſophum quæſtor ſecum habuit et imperator. Offic. II. 16. magnifica ædilitate cum fratre functus eſt. Cluent. 49. ex SCto ferendam legem, ſi qui eſſent, quorum opera factum eſſet, ut judicium Junianum corrumperetur, non tulit. Sext. 27. L. Manil. 8. Muren. 15. res in Aſia geſtæ *poſt Conſulatum A.* DCLXXIX. Brut. 62. a forenſi eloquentia alienus. Fin. III. 2. Bibliotheca, *quam filio reliquit.* Leg. III. 13. quomodo magnificentiam villæ defenderit. Att. I. 19. hiſtoriam græce ſcripſit. dictum Luculli de hoc libro. *Intelligendus liber de bello Marſico, græce ſcriptus, cujus mentio ap. Plut. in Lucull. Inepte Urſinus de Lucullo avo ſ. potius de ejus collega Albino intelligit. Nam Cicero Lucullum, quod ibi eſt, Attico dixiſſe ait.* Verr. IV. 66. uxorem habuit Metelli Numidici ſororem.

LUCULLUS filius. Fin. III. 2. ejus tutor M. Cato. *cf. Varr. R. R. III.* 2. 17. Phil. X. 4. Att. XIII. 6. *Neſcio, an hic eſt* Cn. Lucullus, *de quo ante. ita ſuſpicatur Corradus.*

M. LUCULLUS, L. fil. L. N. de Off. II. 16. ulciſcendi cauſa accuſavit, et ædilitate magnifica cum fratre functus eſt. Cluent. 49. Conſul cum C. Caſſio, *anno poſt fratrem.* Verr. II. 8. Macedoniæ Proconſul. Piſon. 19. e Macedonia rediens de Dardanis triumphat. Att. I. 18. uxor ejus a C. Memmio ſtupratur. Brut. 62. a forenſi eloquentia abſuit. Dom. 52. Har. reſp. 6. &c. pontifex. Att. XIII. 6. legatus fratris. *A Varrone adoptatus eſt, unde lex frumentaria, quam cum Caſſio tulit, Terentia Caſſia dicitur.*

LUPERCALIA, Phil. II. 33. III. 5. Q. Fr. II. 13. *ſolemnia in honorem Panis menſe Februario.*

LUPERCI, Phil. II. 34. VII. 1. Cœl. 11. *ſunt hi, qui Lupercalia agunt. vid. Phil. II. l. c.*

LUPUS, Nat. D. I. 23. *cognomen* Rutiliorum. *h. l. intelligitur P. Rutilius Lupus, qui Conſul fuit A.* DCLXIII. *Verſiculus eſt e Lucilio, qui eum in carminibus ſuis acriter perſtrinxit.* v. *Horat. S. II.* 1. 68.

P. LUPUS, ad Fam. I. 1. trib. pl *Marcellino et Philippo Coſſ.* Att. VIII. 12. IX. 1. prætor *C. Marcello et Lentulo Coſſ.* ad Fam. XI. 5, 6, 7, 12. familiaris Caſſii et Bruti. *Videtur legatus D. Bruti ad Mutinam fuiſſe. Hic eſt, qui bello civili Pompeiano Achaiam juſſu Pompeii obtinuit. Cæſ. B. C. III.* 55.

M. LURCO, *ex Aufidiis,* Flacc. 4. Att. I.

16. trib. pl. *Piſone et Meſſala Coſſ.* legem de ambitu fert. *Hic eſt qui e pavonum paſtu, quem primus inſtituit,* LX. *millia quotannis redegiſſe dicitur Varroni R. R. III.* 6. *quanquam Victorius non audet definire. cf. Plin. X.* 20.
LUSCIENUS, Att. VII. 5.
LUSCINUS, Agrar. II. 24. *eſt C. Fabricius Luſcinus, de quo in* C. Fabricius.
C. LUSCIUS Ocrea, Q. Roſc. 14. Senator. Tog. Cand. condemnatur.
Q. LUTATIUS, Or. II. 40. Phil. II. 5. &c. v. *Catulus.*
Q. LUTATIUS, Diodorus. Verr. IV. 17. Lilybætanus, Q. Catuli beneficio civis Rom. a Sylla factus.
LYCO, Tuſc. III. 32. *philoſophus Peripateticus, ſucceſſor Stratonis Lampſaceni, Aſtyanactis fil. Troadenſis, de quo legendus eſt Laert. V.* 65. *ſeqq.*
LYCOMEDES, de Amicit. 20. Neoptolemum alit, et a bello Trojano abſterret fruſtra. *Rex Scyri. Achillem Cicero ſcribere debuit, non Neoptolemum.*
LYCURGUS, *legiſlator.* Tuſc. V. 3. Homeri tempore vixit. *de ætate Lycurgi v. collecta Meurſ. in Miſc. Lacon. II.* 5. *quæ proderunt ad locum Or. pro Flacco* 26. de Div. I. 43. leges ſuas auctoritate Apollinis Delphici confirmat. Off. I. 22. laudantur leges. Lucul. 44. Stoici negant ſcripta Lycurgi eſſe leges. *De legibus Lycurgi ademptis Spartæ et redditis v. Drak. ad Liv.* XXXVIII. 35.
LYCURGUS, Brut. 9. 34. orator Athenienſis Æſchinis tempore : *cujus extat elegantiſſima contra Leocratem Oratio.*
LYSANDER, de Off. I. 30. Lacedæmonius verſutiſſimus et patientiſſimus. I. 22. Lacedæmoniorum imperium dilatat. de Div. I. 43. leges Lacedæmoniorum mutare prohibetur ab Apolline Delphico. I. 34. in ejus ſtatuæ capite Delphis ſubito corona extitit ex aſperis herbis.
LYSANDER. Off. II. 23 propter injuſtitiam urbe pulſus eſt. *Ephorus fuit, diverſus a ſuperiore, prope* 150. *annis poſt illum vixit : de quo vid. Plutarch. in Agide.*
LYSANIAS, Flacc. 18. Temnites.
LYSIADES, Athenienſis. Phil. V. 5. Phædri philoſophi filius.
LYSIAS, orator Athenienſis. Brut. 16. Athenis natus et mortuus eſt. Timæus Syracuſiis eum vindicat. plurimas orationes veras reliquit. Or. I. 54. Socrati orationem ſcriptam dedit, qua uteretur ad judices. Brut. 12. primus profeſſus eſt, eſſe artem dicendi. Or. 26. ſatis in orationibus facetus. cf. de Or. II. 22. Brut. 9.
LYSIAS, Fin. V. 5. Stratonis diſcipulus. *Quia nullus Stratonis diſcipulus hoc nomine notus eſt, Viri docti legunt* Lyco, *de quo ſupra.*
LYSIAS, Phil. VIII. 9. *unus de grege M. Antonii IIIviri. Muretus pro* Lyſiade *legebat* Lyſide. *Ea nomina inter ſe confundi docent viri docti ad Nepot. Epam.* 2.
LYSIDICUS, Phil. XI. 6.
LYSIMACHUS, Tuſc. I. 43. V. 40. Rex *(Thraciæ, ante Dux Alexandri.)* Theodoro Cyrenæo philoſopho fruſtra crucem minatur. v. *Theodorus Cyrenæus. Buherius ad h. l. reprehendit Aldobrandinum, qui ad Laert. II.* 102. *regem Macedoniæ vocat. Male. Nam et Macedoniam ſibi vindicavit.*
LYSIPPUS, *Sicyonius, Statuarius nobiliſſimus.* Brut. 86. Doryphorum Polycleti ſibi magiſtrum fuiſſe dicebat. *ad h. l. confer Plin. H. N.* XXXIV. 8. ad Fam. V. 12. Alexandro unice probatur. Or. III. 7. Herenn. IV. 6. *&c.*
LYSIS, *Tarentinus.* Or III. 34. de Off. I. 44. Pythagoreus, Epaminondæ præceptor. v. *Nepos in Epam.* 2. *et ibi Intt.*
LYSONES, pater et filius, Lilybætani, ad Fam. XIII. 34.
LYSO, Patrenſis, ad Fam. XIII. 19. hoſpes Ciceronis.

M.

C. MACER, *e Liciniis.* Brut. 67. pro Rab. Perd. 2. qualis orator fuerit. *Calvi oratoris pater, C. Rabirii inimicus.* Att. I. 4. de repetundis condemnatur, prætore Cicerone. vid. *C. Licinius Calvus. Verbum* condemnatur, *quomodo hîc intelligendum, diſces ex Valer. Max. IX.* 12. 7. Leg. I. 2. hiſtoricus Latinus, arguta loquacitate, ſed non ex Græco fonte ducta ; *de quo loco, et ipſo in primis Macro v. Voſſ. H. Lat. I.* 10.
MACRO, Att. IV. 12.
MACULA, *Pompeius,* ad Fam. VI. 19. Ciceroni diverſorium in Falerno ſuo offert.
MADARA, Att. XIV. 2. *eſt Matius, a calvitie ſic dictus. add. in* Calvena.
MAEANDRIUS, Flacc. 22. Trallianus.

INDEX HISTORICUS.

C. MAECENAS, Cluent. 56. eques Romanus.

SP. MAECIUS *Tarpa*, ad Fam. VII. 1. *judex et cenſor fabularum. Ejus mentio ap. Horat. Serm. I.* 10. *et Art. Poet. v.* 387. *De familiæ Mæciæ claritate ſub Cæſaribus v. Perizon. de num. Conſul. p.* 277.

MAENIA Columna, Sext. 58. &c. *nomen habet a Mænio, qui, cum ædes ſuas in foro venderet, columnam excepit, ex qua ipſe cum ſuis ſpectare poſſet gladiatores.*

C. MAENIUS, ſeu MEMMIUS GEMELLUS, ad Fam. XIII. 19. cliens Ciceronis, in exilio fit civis Patrenſis, et adoptat Lyſonem Patrenſem.

MAEVIUS, Verr. III. 75. ſcriba Verris.

MAGI, de Div. I. 23. genus ſapientum et doctorum in Perſis. ib. 41. congregantur in fano commentandi cauſa, atque inter ſe colloquendi. Tuſc. I. 45. non ſepeliuntur, niſi beſtiis laniati.

MAGIA, pro Cluent. 7. filia Dineæ, Larinas.

MAGIUS, Agrar. II. 34. Piſ. 11. nobilis Campanus bello Punico II.

MAGIUS, Or. II. 66. præfectus Piſonis in Gallia.

CN. MAGIUS, Cluent. 7. Larinas.

CN. MAGIUS, Att. IX. 7. Pompeii præfectus fabrûm.

L. MAGIUS, Verr. I. 34. Marianus, qui ſe poſt ad Mithridatem contulit, et ad Sertorium miſſus eſt. habitavit finito bello Myndi, prodito Mithridate ab eo vid. *L. Rabius.*

P. MAGIUS CHILO *vel* CILO, ad Fam. IV. 12. M. Marcellum, rediturum in patriam interfecit, et ſe ipſum ſtatim poſt. Att. XIII. 10. quare eum interfecerit.

P. MAGIUS, Brut. 48. Tribunus pl. M. Virgilii collega. *A. U.* DCLXVII.

MAGO, Carthaginienſis, Or. I. 58. ſcripſit XXVIII. *libros* de re ruſtica, Punice; *qui capta Carthagine e Senatus conſulto in Latinam linguam converſi ſunt, in quo plurimum operæ præſtitit D. Silanus. Varro de R. R. I.* 1. *Plin. H. N. XVIII. ſ.* 3. *Converſi ſunt etiam in Græcum ſermonem a Dione Caſſio Uticenſi.*

CN. MALLEOLUS, *e Publiciis*, Verr. I. 15. quæſtor Cn. Dolabellæ in Aſia, ante Verrem, occiſus. *quod interpretatur Aſconius*, mortuus. Verr. I. 36. filius a C. Verre tutore expilatur.

MALLEOLUS, Heren. I. 13. matrem interficit, et propterea culleo inſuitur. *Quis fuerit non traditur. Accidit autem res A. DCLIII. eaque prima quæſtio de parricidio fuit, ut tradit Oroſius V.* 16. *Epit. Liv.* 68. *v. Pighius ad h. a.*

MALLIUS GLAUCIA, Roſc. Am. 7. libertinus, cliens T. Roſcii Magni.

MAMERCUS, *ex Æmiliis.* Sext. Roſc. 32. bello civili Syllano occiſus, accuſator.

MAMERCUS, Brut. 47. qui Conſul cum D. Bruto fuit, *A. U.* DCLXXVI.

MAMERCUS, Off. II. 17. homo divitiſſimus, prætermiſſa ædilitate, conſulatus repulſam tulit.

Q. MAMERCUS, Q. F. ad Fam. XIII. 11. eques Rom. decurio Arpinas. Trib. milit. fuit Ciceronis in Cilicia.

OCTAV. MAMILIUS, N. D. II. 2. Dictator Tuſculanus, qui cum A. Poſtumio prœlio dimicavit.

L. MAMILIUS, Verr. III. 78. ſcriba Ciceronis quæſtoris.

MAMURRA, Att. VII. 7. dives, *præfectus fabrûm Cæſaris: quem fœde perſtringit Catullus in noto epigr. conf. Plinius* XXXVI. 6.

C. *Hoſtilius* MANCINUS, Or. I. 40. Off. III. 30. auctor fœderis turpis cum Numantinis, deditus iis, improbato Romæ fœdere, ſed ab iis rejectus. Brut. 27. Conſul cum Lepido. Cæc. 34. retinet civitatem, *e Ciceronis opinione*, ſi Numantini non recipiunt. cf. de Orat. l. c.

C. MANILIUS, Leg. Manil. 24. auctor legis Maniliæ. Corn. I. auctor legis de libertinorum ſuffragiis. *de quibus vid. Ind. Legg. Laudatur etiam* C. Manilius, M. Æbutii gener. Flacc. 37. *forte idem.*

M' MANILIUS, ad Fam. VII. 8. et 22. Cæcin. 24. Orat. I. 48. JCtus. Brut. 27. Lucul. 32. Conſul cum L. Cenſorino, *A. U.* DCIV. Brut. 28. prudens in dicendo. Or. III. 33. omnibus civibus conſilii ſui fecit copiam. Brut. 15. *v. Buherius ad Somn. Scip. init. Hic eſt de quo Plin. VII.* 9. *ubi v. Harduin. qui recte prænomen dat* Manius, *non* M. *ut alii (vid. Viros doctos ad Liv. Epit.* 49.*) etiam Zoſimus II.* 4. *qui et* Mallium *vocat. de varietate librorum in nomine* Manilii *notavimus in Lege Manilia.*

Q. MANILIUS, pro Cluent. 13. Triumvir Larinas.

INDEX HISTORICUS.

T. MANILIUS, Q. Roſc. 14. Senator.

C. MANLIUS, Catil. I. 3. *pro quo Lipſius, Manutius et alii,* Mallius. *ſic enim Græci: Dio, Plutarchus, Appianus. Ita habent etiam quidam Codd. Salluſtii. v. Cortium ad Sall. Catil.* 24. ſocius Catilinæ. v. *Acidinus.*

CN. MANLIUS, Mur. 17. Planc. 5. homo ignobilis, vincit Q. Catulum in petitione. Or. II. 28. defenditur a M. Antonio, *cum eum, victum a Cimbris cum Cæpione, Sulpicius accuſaſſet. v. Vell. II.* 12. *Drakenborch. ad Livii epit.* 67. *nos ad Tacit. Germ.* 38.

L. MANLIUS, A. fil. Off. III. 31. poſt dictaturam accuſatus a M. Pomponio trib. pl. per filium liberatur.

L. MANLIUS *Acidinus,* Or. II. 64. vid. *Acidinus.*

L. MANLIUS, ad Fam. XIII. 30. Catinenſis, civis Rom. factus.

M. MANLIUS, Dom. 38. ejus domus evertitur et duobus lucis conveſtitur. Phil. I. 13. propter ejus ſcelus gens Manlia neminem e familia ſua Marcum nominari voluit.

Q. MANLIUS, Act. I. in Verr. 10. Tribunus pl. *A. U.* DCLXXXIV.

Q. MANLIUS CHILO, Catilin. III. 6. ſocius Catilinæ, ſollicitat Allobroges. *Salluſtius appellat* M. Annium, *ſed Ciceronis lectio verior propter cognomen, quod eſt* Manliorum, *non* Anniorum. P. Manutius. *Ceterum in pluribus nominibus diſcrepat a Cicerone Salluſtius. vid. Cæparius. Cortius ad Salluſt. Cat.* 46. 3.

T. MANLIUS, L. F. A. N. Off. III. 31. patrem a Pomponio tr. pl. accuſatum liberat: Gallum e provocatione vincit: Torquatus primus dictus: in tertio Conſulatu Latinos ad Veſerim vincit: ſeverus eſt in filium.

T. MANLIUS, ad Fam. XIII. 22. Att. I. 16. negotiator Theſpiis.

T. MANLIUS, Verr. II. 50. prætor Siciliæ. Agrigentum ex oppidis Siculorum ducit coloniam.

T. MANLIUS, Verr. II. 8. civis Romanus.

MARCELLINI. *de his vid. in* Lentulis.

C. Claudius MARCELLUS, *M. fil. M. nep. M. pronepos. Aſcon. ad Verr. II.* 3. *ſive, ut placet Weſſel. Obſ. II.* 1. *abnepos. pater ejus Caii, qui cum L. Paulo conſul fuit,* in Cæcil. 4. Verr. II. 3. prætor Siciliæ. ad Fam. XV. 8. de Div. II. 35. Ciceronis collega *in auguratu.*

C. MARCELLUS, C. F. ad Fam. XV. 8. Brut. 64. ad Fam. VIII. 4, et 5. L. Pauli collega in conſulatu. *De his duobus intellige locum* pro Sylla 6.

C. MARCELLUS *Æſerninus,* Verr. IV. 42. M. Marcelli filius.

C. MARCELLUS, Marcell. 4. frater M. Marcelli exſulis, *qui conſul fuit cum Cn. Lentulo initio belli civilis, diverſus ab eo, qui cum L. Paulo conſul fuit. nam is fuit tantum ejus patruelis. vid. Manut. ad Fam. XV.* 7.

C. MARCELLUS, M. F. Sext. 4. Catilinarius. Capua a P. Sextio expellitur.

M. MARCELLUS, M. F. Offic. I. 18. magnitudine animi excellit. de Div. II. 36 quinquies conſul, imperator et augur optimus, augurium ex acuminibus totum omittit. Brut. 3. Hannibalem ad Nolam vicit. Verr. I. 4. is, Pœnis victis, reſtituit Siculis monumenta. *unde patronus Siciliæ, idem qui Syracuſas cepit, cujus ſæpe in Verrinis mentio fit.* v. c. I. 51, 55. *in quinto conſulatu, Belli Punici IIdi anno XI. A. U. DXLV. in prœlio contra Hannibalem periit. in ejus honorem a Siculis celebrata ſunt*

MARCELLEA, Verr. II. 21. &c. *quæ poſtea Verres ſuſtulit, et Verrea ſubſtituit. Weſſelingius tamen V. C. Obſ. II.* 1. *ad* C. Marcellum *pertinere putat. quem vid.*

M. MARCELLUS, *filius quinquies conſulis.* Piſon. 19. de Div. II. 5. Fat. 14. ter Conſul, naufragio perit, *in legatione ad Maſiniſſam A. U. DCV. Liv. Ep.* 59.

M. MARCELLUS, C. Æſernini pater, Brut. 36. qualis in dicendo. filius ejus *naturalis* P. Lentulus *Marcellinus.* Font. 7. L. Craſſi teſtimonium in eum nil valuit.

M. MARCELLUS, Catil. I. 8. *pater C. Marcelli, Catilinarii. et ipſe* ſodalis Catilinæ, ad quem is vitandæ ſuſpicionis cauſa migravit. v. *Muret. ad h. l.*

M. MARCELLUS, Quint. 17. *fuit juris magis quam eloquentiæ ſtudioſus, ut Aſcon. ad Div. in Cæcil. c.* 4. *tradit, ideoque Aquillio aliiſque jungitur juris peritis. Videtur frater illius* C. Marcelli, *qui ibi nominatur.*

M. MARCELLUS, Or. I. 13. ædilis curulis *dicitur eſſe eo ipſo tempore, quo ſermo ille habetur, adeoque Philippo et Cæſare*

Coſſ. M. Druſo autem tribuno pl. Dicitur porro amicus Craſſi et Scævolæ. *Hunc patrem M. Marcelli puto, pro quo eſt oratio.*

M. MARCELLUS, M. F. *pro quo eſt oratio, Conſul cum Serv. Sulpicio.* ad Fam. VIII. 8. ejus SCtum de provinciis Conſularibus, cui interceſſum eſt. IV. 7. non vult Romæ eſſe, *poſt bellum civile.* Marc. 1. a Cæſare reſtituitur. ad Fam. IV. 12. a Magio Athenis interficitur. *v. Magius Chilo.* ad Fam. VIII. 10. tardus homo et parum efficax. Catil. I. 8. vir fortiſſimus. *Manutius de patre accipit, quod* vir *dicatur, quaſi non poſſit vir dici, qui XII. annis poſt Conſul fuit.*

MARCELLUS Mindius, ad Fam. XV. 17. pigmentarius.

MARCIANUS, *(Tullius)* Att. XII. 53. *videtur cum Cicerone filio Athenis fuiſſe.* Att. XII. 17.

M. MARCILIUS, ad Fam. XIII. 54.

MARCII REGES, ad Herenn. III. 21. *qui de Romulo et Remo interpretantur, abſurdi ſunt. Marciorum familia celebris Romæ fuit, qui* Regum *cognomen habuere. Pinguntur* Marcii ; *ii quoniam Regum cognomen habent, facile* Reges *in mentem veniunt.*

MARCII, Divin. I. 40. 50. fratres, ſunt augures et vates. *v. Daviſ. Liv.* XXV. 12. *unum facit, et Macrob. Sat.* I. 17.

L. MARCIUS *Philippus,* Corn. I. conſul cum Sext. Julio. *A.* DCLXII. Verr. I. 55. cenſor cum M. Perperna *A. U.* DCLXVII.

L. MARCIUS *Cenſorinus.* Brut. 15. conſul cum M' Manilio. *A. U.* DCIV.

L. MARCIUS, Balbin. 15. primi pili centurio, qui cum Gaditanis fœdus populi Romani fecit, extinctis in Hiſpania Cn. et P. Scipionibus, unde Marcianum fœdus. c. 17. *De eo v. Liv.* XXV. 37.

L. MARCIUS, Lig. 11. eques Rom. Q. Ligarii advocatus.

Q. MARCIUS *Rex.* Piſon. 4. L. Metelli collega in conſulatu, *A. U.* DCLXXXV. Dom. 50. Cenſor. *adde in* Rex.

Q. MARCIUS *Philippus.* Brut. 20. Conſul cum Cn. Servilio, *A. U.* DLXXXIV.

Q. MARCIUS *Criſpus,* Piſ. 23. legatus L. Piſonis in Macedonia. Phil. XI. 12. proconſul Aſiæ, jubetur C. Caſſio provinciam et exercitum tradere.

MARIANA QUERCUS, Leg. I. 1. *dicebatur ea, quæ erat in Arpinati, et de qua M. Cicero in Mario, tragœdia, mentionem fecerat.*

MARIO, ad Fam. XVI. 1. ſervus Ciceronis.

MARIUS CALVENTUS, ſ. Calventius. Q. Fr. III. 1. c. 4. *P. Manutius de Piſone intelligit. alii conjiciunt,* Calvenus Matius. *v. in Matius. ſed non video, quare Matius contra Ciceronem ſcripſerit.*

MARIUS, de Leg. I. 1. de Div. I. 47. *carmen et tragœdia M. Ciceronis.*

MARIUS, Sext. Roſc. 32. accuſator bello civili Syllano interfectus.

MARIUS, de Leg. III. 16. vid. *Gratidius.*

C. MARIUS, Planc. 21. bis ædilitiam repulſam tulit. Font. 15. legatus Rutilii bello ſociali. *Appian. L. I. B. C.* 635. Tuſc. V. 19. cum collega Catulo Cimbrici victoriam belli communicat. civili bello autem eum interfici jubet. Tuſc. II. 15. varices ſecari ſoluto ſibi vult, unde poſtea et alii. c. 22. Brut. 45. hoſtis a ſenatu judicatur. Piſ. 19. a Minturnenſibus ſervatur. Quir. p. Red. 8. ejus exilium et magnitudo animi in exilio conſervata. ibid. 3. ab exilio revocatur. Leg. II. 22. ejus reliquias apud Anienem ſitas diſſipavit Sylla. &c.

C. MARIUS, C. *ſepties Conſulis* F. Agr. III. 2. poſt C. Marium et Cn. Papirium Coſſ. *np. A.* DCLXXI. *Utrum naturalis an adoptivus filius fuerit, incertum eſt. Hoc placet Sigonio ad h. a. De eo lege Vellei. II.* 26.

C. MARIUS, C. F. C. N. Att. XII. 49. rogat Ciceronem, ut ſe defendat, *ſcilicet ab his, qui ei dubiam a* Mario *originem faciebant. Fuit enim equarius, nomine* Erophilus, *qui ſe C. Marii nepotem eſſe dicebat ; propterea a Cæſare ex Italia pulſus, poſt ejus cædem autem interfectus, quod de ſenatu interficiendo cogitarat.*

M. MARIUS, Verr. V. 16. homo difertus et nobilis apud Valentinos.

M. MARIUS, *ad quem ſunt epiſtolæ quatuor primæ libri ſeptimi ad Familiares. Corradus putat eſſe* M. Marium Gratidium, *Q. Fratris in Aſia legatum, quod eſſe falſum vidit Manutius. Nam* Marii *et* Gratidii *ſunt diverſarum familiarum, et ille legatus Quinti* Gratidius *fuit, non* Marius. *Manutius putat eſſe* M. Marium Gratidianum, *propinquum Ciceronis. Sed eum Catilina interfecerat in Syllana victoria ad Catuli ſepulchrum, v. de petit. conſul. c.* 3.

hæ epiſtolæ autem multo poſt ſunt ſcriptæ. Videtur mihi eſſe is, qui ad Fam. L. II. 17. putatur ſucceſſor Bibuli an Salluſtii? in Syria futurus. Ex eo autem, quod prædia ſua in Campania habuit, colligo, non eſſe ex Mariis Arpinatibus, ſed ex Sidicinis aut Valentinis, inter quos nobiles Marios fuiſſe conſtat.

M. MARIUS GRATIDIANUS, Brut. 45. filius M. Gratidii, in Cilicia interfecti, *vide ſupra in* Gratidius et Gratidianus. Or. I. 39. Off. III. 16.

SEX. MARIUS, ad Fam. XII. 15. legatus Dolabellæ in Aſia.

T. MARIUS, ad Fam. V. 20.

MARTIA LEGIO, Phil. III. 3. M. Antonium deſerit.

MARTIALES, Cluent. 15. miniſtri publici Martis, Larini.

MARULLUS *Epidius*. Phil. XIII. 15. Tribunus pleb. a Cæſare a rep. remotus, ob intempeſtivam adverſus eum libertatem. *v. Vell. II.* 68. *Suet. Cæſ.* 79.

MASINISSA, Verr. IV. 46. rex Africæ, ejus religio. de Senect. 10. nonaginta annos natus adhuc valens eſt animo et corpore. *de ejus ſenectute v. Appian. in Punic. p.* 39. *Weſſeling. Obſ. I.* 24. *Crevier ad Epit. Liv.* 48. *Drakenb. ad epit.* 50. *De liberis ejus v. Buherius ad Somn. Scip.* 1. *ſtemma ejus habes ap. Sponium in Miſcell. Ant. p.* 145.

MASO, ad Fam. IX. 21. cognomen familiæ Papiriæ patriciæ.

MASO, Att. V. 4. *Corradus putat eſſe L. Papirium Pætum.*

C. MASO, Balb. 23. ſenator, accuſante T. Coponio Tiburtino damnatur.

C. MASO, (C. F. L. N.) N. D. III. 20. fontis delubrum ex Corſica dedicavit. *de ejus fatis v. Liv.* XXIX. 29. *Bergeri Eclogarium Corſicum Diſſ. III. p.* 11, 12.

L. MASO, ad Fam. IX. 21. ædilitius.

MASTANESOSES, Vat. 5. ejus regnum. *Quantum e l. c. colligi poteſt, fuit Numidiæ finitimum, Mauritaniæ, opinor, pars.*

P. MATINIUS, Att. V. 21. negotiator, qui Salaminiis pecuniam credidit, et propterea controverſiam habuit. add. VI. 1.

C. MATIUS, ad Fam. VII. 15. homo doctiſſimus et ſuaviſſimus. VI. 12. Cæſarianus, Ciceronem diligit. Att. IX. 11. laudatur. auctor pacis. ad Fam. XI. 27. de eo cognoſci poteſt ex ep. 27. et 28. lib. XI. *In Epiſtolis ad Atticum ſæpe* Calvena *dicitur. vid. in* Calvena. *Hunc etiam nonnulli ſignificari putant ad Q. Fr. III.* 6. 4. *De eo vid. etiam Lipſium ad Tacit. A. XII.* 60.

MATO, Or. 48. ad Fam. IX. 25. *Pomponiæ gentis cognomen. Sed etiam in Næviis ſunt Matones: ut ap. Liv.* XXXIX. 33. 38.

MATRINIUS, ad Fam. II. 15. ſcriba ædilitius M. Cœlii.

C. MATRINIUS, Verr. III. 24. eques Rom. in Sicilia.

D. MATRINIUS, Cluent. 45. ſcriba ædilitius, *alius a ſuperiore M. Cœlii, ut ratio temporis facile docet.*

L. MATRINIUS, *Spoletinus*. Balb. 21. a. C. Mario civitate donatus.

MATUTA, Tuſc. I. 12. Græcorum Leucothea.

MAUSOLUS, Tuſc. III. 31. Rex Cariæ. ei magnificum ſepulcrum uxor ædificat.

MAXIMUS, Att. XIII. 34. *cognomen* Egnatiorum.

Q. *Fabius* MAXIMUS, *Verrucoſus, Ovicula, Cunctator.* Brut. 19. Or. II. 67. Brut. 18. quinquies conſul *bello Pun. II.* Tarentum recipit. Brut. 14. orator habitus eſt. Verr. V. 10. ejus ſapientia laudatur. Offic. I. 24. verſibus Ennii laudatur. ad Fam. IV. 6. filium conſularem *(Q. F. Max. qui cum Ti. Graccho conſul fuit)* perdidit. *add.* Senect. 4. *ubi filio prænomen* M. *tribuitur. Sed e duobus filiis conſularibus nulli* M. *prænomen fuit. Itaque aut delendum, ut Langius vult, aut* Q. *reponendum. vid. Drakenb. ad Liv.* XXX. 26.

Q. Fabius MAXIMUS, *Servilianus.* Or. I. 26. *in familiam Fabiam e Servilia a Q. Fabio Æmiliano adoptatus. conſul fuit. A.* DCXI. *nobilemque conſulatum geſſit A.* DCXXVII.

Q. Fabius MAXIMUS, *Æmiliani fil. L. Pauli nepos.* Brut. 28. Font. 12. Allobroges vicit. *conſul fuit A.* DCXXXI. *vid.* Fabius.

Q. MAXIMUS *Eburnus.* Muren. 17. vincit in petitione Scaurum.

Q. Fabius MAXIMUS, ad Fam. VII. 30. cum conſul eſſet *cum C. Trebonio ſuffectus Cæſari ex Hiſpania redeunti A.* DCCVIII. moritur prid. Kal. Januar. *Idem eſt, de quo* in Vatin. 11.

Q. MAXIMUS, Balb. 11. exul Nuceriæ vivit. *Incertum eſt, qui fuerit.*

Q. MAXIMUS, Verr. IV. 20. *pro quo in Græviau. legitur :* quinque maximi fuerant *ſc. equulei.*

MECULONIUS, Flacc. 20. *homo de plebe Romana ; ſi ſana lectio.* Mælonios et Mellonios *invenio in lapidibus Donianis a Cl. Gorio editis.* ſed Meclonium Proculum *ap. Gruterum.*

MEDEA *Palatina*, Cœl. 8. eſt Clodia.

MEDUS, Off. I. 31. tragœdia Pacuvii.

MEGABOCCHUS, Att. II. 7. *de Pompeio interpretantur : ſed Gronovius legebat*, Megabacchus, *quem Plutarchus, in Pompeio, in ſuſpectis conjurationis Catilinariæ commemorat.*

MEGALENSIA, ad Fam II. 11. item,

MEGALESIA, Haruſp. reſp. 11. *de eorum origine* v. *Liv.* XXIX. 14. *ubi v. Duker. adde* XXXIV. 54.

MEGARICI, Or. III. 17. Socratici philoſophi, ab Euclide Megarico orti. Lucul. 42. eorum princeps *dicitur* Xenophanes : *hac de cauſa, quod Dialecticorum laqueorum, quorum erant ſtudioſiſſimi, auctorem habebant Xenophanem, Eleaticæ ſcholæ conditorem.*

MEGARISTUS, Qu. Fr. I. 2. c. 2. queritur de Q. Cicerone proprætore.

MEGILLUS, Lacedæmonius, Leg. I. 5. qui inducitur loquens cum Socrate apud Platonem in dialogo de legibus.

MEGISTUS, Verr. IV. 26. Elorinus.

MELA, Phil. XIII. 2. Antonii colluſor.

MELAMPUS, N. D. III. 21. Atrei filius. Leg. II. 13. Melampodis prædicta.

MELANTHIUS Rhodius, Lucul. 6. diſcipulus Carneadis, in quo plurimum ſuavitatis fuit.

MELETE, de N. D. III. 21. Muſa ex primis quatuor, natis Jove altero.

MELISSUS, Lucul. 37. Hoc infinitum et immutabile ſemper fuiſſe et ſore. *Samius fuit, non philoſophia magis quam rebus geſtis clarus, Parmenidis diſcipulus. v. Laert. IX.* 24. *et ibi Menag.*

SP. MELIUS, Catilin. I. 1. a Q. Servilio Ahala interficitur. cf. Dom. 38. Amic. 8. 11. de Senect. 16. regnum appetit.

C. MEMMIUS, *frater L. Memmii*, Or. II. 59. Brut. 36. homo mordax, orator mediocris, accuſator acer et acerbus. Or. II. 70. accuſat Beſtiam. Font. 7. de repetundis accuſatur. Scauri teſtimonium in eum nihil valet. Catil. IV. 2. a Saturnino interficitur.

C. MEMMIUS, L. fil. Brut. 70. perfectus literis, ſed Græcis, faſtidit Latinas, argutus et dulcis orator, ſed parum ſtudii eloquentiæ tribuit. Att. I. 18. M. Luculli et Cn. Pompeii uxores ſtupravit. *Lucullus eſt* Menelaus, *Pompeius* Agamemnon. Balb. 2. Pompeii quæſtor bello Sertoriano. ad Q. Fr. I. 2. c. 5. prætor *Bibulo et Cæſare Coſſ.* Vat. 14. prætor Vatinium adeſſe jubet, *quæſtionem in eum habiturus e lege Licinia Junia.* Att. IV. 16, 18. enunciat pactionem, quam ipſe et competitor Domitius cum Coſſ. Appio et Ahenobarbo de Conſulatu fecerant. ad Fam. XIII. 1. Athenis exulat *de ambitu damnatus.* Att. VI. 1. de eo reſtituendo Curio cogitat. *De eo vid. quæ collegit Manut. ad ep.* 1. *L. XIII. ad Fam. Cognomine* Gemellus *dictus, ſi eſt is, qui XIII.* 19. *Patris exulaſſe dicitur, quod videtur Manutio et Corrado.*

C. MEMMIUS, Q. Fr. III. 3. tribunus pl. ſubſcribit P. Syllæ accuſanti A. Gabinium *de repetundis et Poſtumum de reſiduis.* P. Syllæ privignus fuit. de eadem accuſatione v. ep. 1. cf. Syll. 19. pr. Rab. Poſt. 3. *Ex eo, quod trib. pl. fuit, intelligitur, Memmiam familiam plebeiam fuiſſe. ſed hunc cum altero illo L. F. confundere videtur Manut. l. c. cum ad or. pr. Rabir. c.* 3. *accurate diſtinguat. Ceterum filius C. Memmii, fratris L. Memmii, eſſe videtur.*

L. MEMMIUS, *C. frater*, Brut. 36. orator mediocris, accuſator acer.

P. MEMMIUS, Cæcin. 10. teſtis in Cæcinam.

MENALIPPA, de Off. I. 31. Accii tragœdia.

MENALIPPUS, Tuſc. III. 9. Accii fabula. *ſed Bentleius legebat*, Melanippus, *Buherius autem* Menalippa.

MENALIUS, N. D. III. 22. pater Vulcani, ejus, a quo Vulcaniæ nominantur.

T. *Ampius* MENANDER, ad Fam. XIII. 70. libertus T. Ampii Balbi.

MENANDER, ad Fam. XVI. 13. ſervus Ciceronis.

MENANDER, de optim. gener. orat.. 2. Fin. I. 2. poeta Comicus, *notiſſimus ille, cujus præclara fragmenta extant.*

MENECLES *Alabandenſis*, Orat. II. 23. Brut. 95. Orat. 69. Orator et rhetor Aſiaticus celeberrimus, quem tota Aſia imitabatur. Audivere ipſum L. Craſſus orator et Cicero puer. Fratrem habuit

Hieroclem, ejuſdem laudis oratorem. argutus et ſententioſus fuit.

MENEDEMUS, Eretricus. Lucul. 42. omne bonum in mente ponit, qua verum cernitur. *Phædonis diſcipulus, Eliacus. de eo vid. Laert. II.* 125. *ſqq.*

MENEDEMUS, Or. I. 19. rhetor Athenienſis, tempore L. Craſſi.

MENEDEMUS, Phil. XIII. 16. Græculus civitate donatus.

MENELAUS, ad Herenn. III. 21. &c. &c. Agamemnonis frater.

MENELAUS *Marathenus, a Maratho antiqua Phœnicum urbe.* Brut. 26. rhetor Græcus, cujus opera C. Gracchus in orationibus ſuis uti putabatur.

MENELAUS, Verr. III. 85. Entellinus.

MENIPPUS *Stratonicenſis.* Brut. 91. princeps oratorum Aſiaticorum, tempore Ciceronis.

MENIPPUS, Acad. I. 2. *is, a quo Menippeæ Satyræ dicuntur. de quo vid. Gell. XIII.* 39. *Macrob. I.* 7, 11. *&c.* eum imitatur Cicero.

MENISCUS, Verr. III. 87.

MENOCRITUS, ad Fam. I. 9. Græcus, Lentuli Spintheris libertus.

MENOECEUS, Tuſc. I. 48. oraculo edito mortuus eſt pro patria. *Creontis filius, ap. Eurip. in Phœniſſis.*

MENON, Tuſc. I. 24. liber Platonis.

MENOPHILUS, ad Att. IV. 8. ſervus Attici, quo Cicero uſus eſt in inſtruenda bibliotheca.

MENTOR, Verr. IV. 18. ſculptor et cælator, cujus *Thericlea vaſa* laudantur. *v. Græv. ad h. l. inprimis Plin. XXXIII.* 12.

MENULA *Anagninus,* Dom. 30.

MERCURIUS, N. D. III. 22. Mercurii plures.

MERULA, *v. in* Corneliis.

L. MESCINIUS, *Rufus.* ad Fam. V. 19, 20. XIII. 26, 28. XVI. 4, 9. Att. VI. 3, 4. quæſtor Ciceronis.

M. *Valerius* MESSALA, *qui biennio poſt Ciceronem conſul fuit.* Brut. 70. qualis orator. Syll. 14. prætor. Haruſp. reſp. 6. pontifex. Att. I. 13. vehementer ſevere contra Clodium agit. ib. 14. valde laudatur. ad Fam. VIII. 4. abſolutus de ambitu, paulo poſt condemnatur. de eo intelligendus eſt locus pro S. Roſcio 51.

M. MESSALA *Niger,* Syll. 6.

MESSALA, ad Brut. 15. juvenis, eximie laudatur. *Eſt is, qui ſub Auguſto inclaruit: de quo v. Broukh. ad Tibull. I.* 3.

MESSIDIUS, Qu. Fr. III. 1. c. 1.

P. MESSIENUS, ad Fam. XIII. 51. eques Rom.

C. MESSIUS, Att. VIII. 11. familiaris Pompeii. Sen. p. redit. 8. Trib. pl. P. Lentulo Spinthere Coſ. legem tulit de Ciceronis ſalute. Att. IV. 1. legem ſcribit, qua Pompeio claſſem, exercitum, pecuniam, et majus imperium in provinciis dedit, ac ipſi prætores et proconſules habebant. ib. 15. legatus Cæſaris, e legatione revocatus et accuſatus, a Cicerone defenditur.

METELLA, Att. XI. 23. *Boſio et Corrado videtur pellex Dolabellæ et Æſopi.*

METELLINA, Att. I. 13. *eſt oratio Ciceronis contra Q. Metellum Nepotem.*

METELLI *cognomen* Cæciliorum. *de Stemmate Metellorum vid. Burm. ad Vell.* II. 3.

A. METELLUS, Flacc. 40. *Ita Gruterus e Codd. Pall. dedit, cum ante in vulgg. eſſet* Q. *Et manifeſtum eſt ex contextu, ſermonem eſſe de* Metello Cretico. *Ejus autem prænomen* Q. *eſt, non* A.

C. METELLUS, Q. *Macedonici quartus fil. Caprarius.* Quirit. p. R. 3. in Senat. 15. Cenſorius. *Fuit Cenſor cum Numidico A.* DCLI. pro Q. Metello Numidico exule intercedit. Or. II. 66. ei tarditatem ingenii objicit Scipio.

L. METELLUS Calvus, *Macedonici frater.* Font. 7. ejus teſtimonium in Q. Pompeium nil valet. *Conſul fuit A. U.* DCXI.

L. METELLUS Diadematus, *Maced. fil.* Sen. p. Red. 15. ad Quir. 3. pro Numidico intercedit. *Conſul fuit cum Q. Scævola Q. F. A. U.* DCXXXVI. Diadematus *dictus eſt a diademate, quo caput obligare ſolebat, ulceris alicujus tegendi cauſa: Gr.* διαδεδεμένος. *Plin.* XXXIV. 8. *et* Diadematum *et* Diadumenum *appellat. Ceterum caveant tirones, ne audiant eos, qui hunc* Diadematum *cum* Dalmatico *confundunt et pro uno habent, cum* Dalmaticus *ſit* Diademati *frater patruelis. Scio Plin.* VII. 44. *inter Macedonici filios commemorare* Dalmaticum: *ſed ibi reponenda eſt lectio, quam fere omnes libri habent* Diadematis *pro* Dalmaticis. *v. Harduin. ad h. l. et Cl. Geſner. Chreſt. Plin. p.* 217. *qui tamen* Dalmaticis *retinent, et pro uno utrumque habent. An Cenſor fuerit, dubitari video.* L. Metellus *quidam Cenſor fuit cum Cn.*

Domitio A. DCXXXVIII. *ad h. a. Sigonius putat, eſſe Metelli Calvi filium, qui A. U.* DCXXXIV. *conſul fuit. recte. ſed quod negat* Dalmaticum *Cenſorem fuiſſe, ejus cauſa hæc eſt, quod* Dalmaticum *a* Diademato *non diſcernebat, ut Burm. ad Vell.* II. 3.

L. METELLUS *Dalmaticus, L. Calvi filius, Conſ. cum L. Cotta, A. U.* DCXXXIV. Verr. I. 59. de ejus manubiis *e Dalmatis*, Caſtoris ædes extructa. Verr. IV. 57. Metelli porticus. Verr. I. 55. Cluent. 42. Cenſor cum Cn. Domitio. v. *in Diademato. add. Valer. M.* VIII. 5. 1.

L. METELLUS, Piſon. 4. Q. Marcii collega *in Conſulatu A.* DCLXXXV. Act. I. in Verr. 9. prætor Siciliæ (*A.* DCLXXXIII.) teſtes in Verrem retinet, et accuſationem impedire conatur, *de quo multæ in Verrinis querelæ, in primis* L. II. *Eſt pater* Cretici. *fratres ejus ſunt* Q. et M Act. I. in Verr. 9, 10. Q. Conſul (*A. U.* DCLXXXIV.) M. prætor *eodem anno.*

L METELLUS, Att. IX. 6. X. 4. trib. pl. pene interfectus eſt juſſu Cæſaris, quod ei ſæpe intercederet. Ejus ſocrus Clodia.

M. METELLUS, Act. I. in Verr. 9, 10. prætor, *A.* DCLXXXIV. Att. II. 1. ejus ludi gladiatorii.

Q METELLUS, L. fil. Brut. 14. Conſul cum L. Veturio Philone *A.* DXLVII. *et Dictator anno ſequente. De ejus oratione in laudem Patris, et de patre ipſo, vid. Plin. H. N.* VII. 43.

Q. METELLUS, *Q. fil. L. nep. Macedonicus*, Muren. 14. de Pſeudophilippo triumphat. Br. 21. quatuor filios Conſulares habuit, *nempe* Quintum Balearicum, *qui cum Flaminio Conſul fuit*, L. Diadematum, Marcum *collegam Scauri in Conſulatu, et* Caium Caprarium, *qui candidatus Conſulatus erat, cum moreretur pater: vid. Plin.* VII. 13. *et* 44. *add. Harduin. Em. L. et duas filias, non tres v. Perizon. Hiſt. Anim. c.* 15. Dom. 47. avus P. Servilii Iſaurici, et proavus P. Scipionis. Ejus bona a C. Atinio Labeone trib. pl. conſecrantur, ſine fraude ejus. Font. 7. in Q. Pompeium fruſtra teſtimonium dicit. cf. de Amic. 21. Offic. I. 25. inter eum et Africanum minorem inimicitiæ ſine acerbitate. Ejus etiam fit mentio Br. 56. Or. I. 48. &c.

Q. METELLUS, *Balearicus, Maced. F.* Brut. 74. cum T. Flaminio Conſul, *A.* DCXXX. de Div. I. 2. ejus filia Cæcilia.

Q. METELLUS, *L. Calvi fil. Numidicus, a victoriis de Jugurtha reportatis.* Brut. 35. de republ. dicebat ſatis bene. Conſul cum M. Silano, *A.* DCXLV. Sext. 47. L. Saturninum a cenſu prohibet. Cluent. 35. Dom. 31. Sext. 16. lege Saturnini ejicitur, *quod in ejus legem jurare nollet.* Quir. p. Red. 3. in Senat. 15. &c. revocatur, deprecante filio et tota familia, *et quidem* Planc. 28. lege Q. Calidii. ad Fam. I. 9. poſt exilium fracto animo fuiſſe dicitur. Balb. 5. de repetundis accuſatus, quantum fidei habuerit. Att. I. 16. ejus tabulas judices nolunt inſpicere. Verr. IV. 66. noluit laudatione ſua juvare ſororis virum, L. Lucullum. Arch. 3. Or. III. 18. &c.

Q. METELLUS, *Q. Numidici filius, Pius.* Or. II. 40. Quir. p. R. 3. in Sen. p. R. 15. patris exilium pie luxit, et pro eo populum deprecatus eſt; *unde et Pii nomen tulit.* Balb. 2. 17. contra Sertorium bellum gerit. Syll. 25. in profectione in Hiſpaniam a C. Cethego vulneratur. Planc. 29. gratus animus in Q. Calidium.

Q. METELLUS Scipio, de Har. Reſp. 6. Pontifex. De eo cape ad Fam. XII. 2. *eſt Metelli Pii filius adoptivus.*

Q. METELLUS Nepos, *Balearici F. v. Aſcon. ad Cornel. I.* Rab. Perd. 7. Att. II. 6. legem Cæciliam Didiam fert. *Conſul cum T. Didio A. U.* DCLV. Quir. p. R. 3. Sen. p. R. 15. *de cognomine v. Manut. ad Corn. I.*

Q METELLUS *Creticus, Calvi abnepos.* Act. I. in Verr. 9. Conſul cum Hortenſio. *A. U.* DCLXXIV. Flacc. 13. Cretam vincit. *v. Dio Caſſ.* XXXVI. *p.* 8. *Salluſt. B. C.* 29. Att. I. 19. legatus mittitur ad Galliæ civitates, ne ſe cum Helvetiis jungant.

Q. METELLUS Celer, *Nep. fil. Balear. nep.* Brut. 89. non ille quidem orator, ſed tamen non infans, trib. pl collegis C. Curione, Q. Vario, C. Carbone &c. auditus a Cicerone juvene.

Q. METELLUS Celer. *Celeris fil. major. v. Aſcon. ad Cornel. I. et Manut. ad Or. pro domo. c.* 47. *ubi tamen turbat in hujus Metelli ſtemmate: ad Or. pro Sext.* 62. Catil. I. 8. II. 3. Syll. 23. prætor, Ci-

cerone Conſule, delectum habet contra Catilinam. Piſ. 4. Conſul deſignatus, *cum L. Afranio,* privatus auctoritate ſua ludos Compitalitios fieri prohibet, et rem obtinet. Att. I. 17. Conſul deſignatus reſiſtit publicanis, Aſiaticam locationem induci poſtulantibus. ad Fam. V. 1. cum Cicerone expoſtulat de fratre Nepote tribuno ab ipſo in Senatu oppugnato. Galliam provinciam obtinet *ex prætura.* Att. VI. 3. ad Fam. VIII. 8. accuſat M. Servilium. Cœl. 14. Clodiam uxorem habet. c. 24. ejus mors, venenum accepiſſe indicat. laudatur. Brut. 70. qualis orator.

Q. METELLUS Nepos, *Celeris min. fr.* ad Fam. V. 1, 2. trib. pl. *Silano et Murena Coſſ.* in Senatu oppugnatur a Cicerone : quem ante ipſe oppugnaverat. *de quo vid. Dio Caſſ.* XXXVII. *p.* 48, 49. Br. 70. qualis in dicendo fuerit. *fuit Conſul cum Lentulo Spinthere.* Sen. p. R. 10. inimicitias cum Cicerone deponit, neque intercedit Lentulo, atque etiam de Cicerone refert et fert. Dom. 47. ejus avus *eſſe dicitur* Macedonicus, *qui tamen eſt abavus.*

METO, Att. XII. 3. et 51. *fuit debitor Ciceronis, quod ex altero loco* ep. 51. *ſatis clare apparet, ſed quia iſtud tardum nomen erat, ludit in nomine, et diem ſolutionis* annum Metonis *appellat. Dicebatur enim* annus Metonis *per proverbium pro longo tempore. proprie autem* annus Metonis *eſt cyclus undeviginti annorum, qui Metonem aſtronomum auctorem habebat. v. Diodor. S. XII. p.* 94. *add. Manut. Quæſ. per epiſt. I.* 6.

METRA, ad Fam. XV. 4. homo apud Ariobarzanem gratioſus.

METRILIUS PHILEMO, ad Fam. VII. 18. *libertinus videtur, pro quo Manutius conjiciebat,* M. Æmilius, *cujus mentio eſt apud Aſconium in Milonianam. Rutgerſius autem Var. Lect. III.* 2. *mavult* Metilius.

METRODORUS *Scepſius,* Or. I. 11. Carneadis auditor. Orat. II. 88. Tuſc. Qu. I. 24. divina fuit memoria. *de qua add. Plin. VII.* 24. *ad quem locum v. Harduin. Em.* 80. *ubi et de ætate ejus. Idem Plin.* XXXV. 11. *excellentem pictorem fuiſſe, et L. Pauli liberos erudiviſſe tradit.*

METRODORUS *Chius.* Lucul. 23. initium libri de natura. *Democriti diſcipulus et Hippocratis magiſter.*

METRODORUS, *Epicureus, Athenienſis,* Fin. II. 3. ſapientem ſe ab Epicuro appellari patitur. Tuſc. II. 3. ejus libri non leguntur, niſi ab Epicureis. *quare Lampſacenus dictus ſit, cum Athenienſis eſſet, v. Jonſium I.* 2. 6. *Menag. ad Laert. X.* 22.

METRODORUS, ad Fam. XVI. 20.

METUSCILIUS, Att. VIII. 12. Pompeianus.

MIDAS, Tuſc. I. 48. pro Sileni capti miſſione quid muneris acceperit. de Div. I. 36. II. 31. puero formicæ tritici grana in os congerunt.

MILO, Crotoniates. Senect. 9, 10. Fat. 13. ejus vires.

T. Annius MILO, Mil. 15. poſt tribunatum, *quem geſſit Lentulo Spinthere et Metello Coſſ.* reum facit P. Clodius de vi. ad Fam. I. 5. a Cn. Pompeio defenditur. Att. IV. 3. ejus cum Clodio contentiones. Off. II. 17. ei honori fuit, gladiatoribus emptis reip. cauſa Clodii furores comprimere. ad Fam. II. 6. conſulatum petit. *Hoc ipſo tempore Clodium interfecit. de quo vid. argum. or. pr. Milone. De ejus exitu v. Vellei. II.* 68. *Dio* XL. *p.* 141. *ſ.*

MILTIADES, Fin. II. 21. Tuſc. IV. 19. ejus tropæa. Sext. 67. ejus calamitas.

MINDIUS Marcellus, ad Fam. XV. 17.

M. MINDIUS, ad Fam. V. 20. XIII. 26. frater Meſcinii Rufi. negotiator.

MINERVA, Nat. D. III. 23. plures Minervæ. ibid. Coria, Arcadibus culta, quadrigarum inventrix. ibid. 24. etymologia.

MINOS, *rex Cretæ.* Tuſc. I. 5. 41. II. 14. Offic. I. 28.

MINOTAURUS, ad Fam. XII. 25. *i. e. Calviſius et Taurus, qui hoc nomine perſtringuntur.*

MINUCIA gens, Verr. I. 45.

MINUCIA porticus, Phil. II. 34. *ſtructa a Minucio, qui de Scordiſcis triumphavit. Vell. II.* 8.

MINUCIUS, Verr. I. 45.

MINUCIUS Magius, Att. IX. 13. a Pompeio de pace mittitur ad Cæſarem.

Cn. MINUCIUS, ad Fam. XII. 25. *in Africa aut apud Q. Cornificium aliquid muneris tenuit, aut proprium imperium habuit.*

L. MINUCIUS, Baſilus. Offic. III. 18. *Qui cum Cæſare in Gallia fuit. v. de B. G. VI.* 29. *vid. etiam,* Baſilus.

Q. MINUCIUS, Brut. 18. Conſul, *A.* DLVI.

Q. MINUCIUS, Rufus. Verr. II. 28. IV. 31. eques Rom. in Sicilia negotiator.

MITHRIDATES, Flacc. 17. Phryx. teſtis in Flaccum.

MITHRIDATES, rex Ponti, Lucul. 1. poſt Alexandrum maximus, quid de L. Lucullo judicarit. Verr. II. 65. ejus ſtatuam etiam, cum bellum contra ipſum gerunt, Rhodii non dejiciunt. *de eo multa in Or. p. L. Manilia &c. de familia Mithridatis v. Reineſ. Epiſt. ad Hofm. et Rupert. ep. 21. p. 65.*

MNASISTRATUS, Verr. III. 46. Leontinus.

MNEMOSYNE, Nat. D. III. 21. mater novem Muſarum.

MNESARCHUS, *Stoicus.* Or. I. 11, 18. Panætii auditor, neminem oratorem putabat, niſi ſapientem. cf. de Fin. I. 2. Lucul. 22.

M. MODIUS, Verr. II. 48. eques Rom.

MOERAGENES, Att. V. 15. VI. 1. Aſianus, quocum Attico controverſia fuit de ſervo.

MOLO, Rhodius, Br. 19. Att. II. 1. &c. *eſt* Apollonius Molo, *de quo ſupra.*

MONETA, Nat. D. III. 18. Dea, *Juno.* de Div. I. 45. quare Juno ſic appelletur. Att. VIII. 7.

MOPSUS, Nat. D. II. 3. de Div. I. 40. Argivorum augur.

MOTHO, ad Fam. XVI. 18. *Manutius malebat,* Matho ſ. M. Otho.

MUCIA, Verr. II. 21. *feſtus dies in Aſia inſtitutus in honorem Q. Mucii, qui Aſiam æquiſſimo imperio rexerat.*

MUCIA, ad Fam. V. 2. Att. I. 12. Cn. Pompeii uxor, qui cum ea divortium fecit. Nepotis et Celeris Metellorum ſoror. *quare ita dicatur, diſputat Manut. ad ep. 2. ad Fam. L. V.*

MUCIAE, Brut. 58. Læliæ C. F. filiæ, C. Lælii neptes.

P. MUCIUS *Scævola,* P. F. Q. N. P. PRON. Herenn. II. 13. Or. II. 6. 12. Fin. II. 16. Trib. pl. Conſule Cæpione fert, ut de Tubulo quæratur. Att. XII. 5. quibus Coſſ. tribunus fuerit. prætor fuit P. Furio et Sext. Atilio Coſſ. Dom. 53. Pontifex M. Brut. 28. acutus et copioſus orator. Verr. IV. 49. L. Calpurnii Collega *in Conſulatu A. U.* DCXX. Dom. 34. ſegnior in republ. gerenda putatur. Naſicæ factum SCto probat. cf. Planc. 36. Or. I. 48, 50. optime pila et duodecim ſcriptis luſit. *Laudatur præterea* Off. II. 13. Att. XII. 4. Nat. D. III. 2. Topic. 4, 8. ad Fam. VII. 10, 22. &c. *Hic eſt is, qui, ut Pomponius ait, primus jus Civile fundavit, qui primus hanc ſcientiam in familiam Muciam intulit. Duos fratres habuit item JCtos,* P. Craſſum Mucianum, Or. I. 37. Brut. 26. et Q. augurem : *ſed hunc tantum patruelem : quod tenendum eſt legentibus notam Grævii ad de Offic. II.* 13. *Hujus* P. fil. Q. *Aſiæ Proconſul etiam JCtus fuit. de eorum Juriſprudentia et opinionibus extat Balduini libellus de Juris Prud. Muciana. vide de iis etiam Pompon. Orig. Jur. §. 39, 41. et ibi Rup.*

P. MUCIUS, *P. F. Q. N. P. Pron.* Brut. 56. frater P. Craſſi : ejus libri. *Eſt* P. Craſſus Mucianus, *de quo ſupra, frater P. Mucii naturalis, vid.* Brut. 26.

Q. MUCIUS, Sext. 21. ſolus in Caſtra Porſenæ venit, eumque interficere conatur.

Q. MUCIUS, *Q. F. Q. N. P. Pron.* Brut. 26. augur. de repet. contra T. Albucium dixit. Amicit. 1. gener Lælii. ad eum ſenem deducitur Cicero puer, qui nunquam ab ejus latere diſceſſit. *Conſul fuit A.* DCXXXVI. Balb. 20. de jure prædiatorio non reſpondet. Phil. VIII. 10. bello Marſico valde ſenex et infirmus, tamen quotidie, ſimulatque luceret, conveniri poterat, et primus in curia erat.

Q. MUCIUS, *P. F. P. N. &c.* Offic. I. 32. in jure civili excelluit. II. 16. omnium moderatiſſimus, cum L. Craſſo ædilitate functus eſt, *et reliquis magiſtratibus præter tribunatum et Cenſuram.* Verr. II. 10. Africam juſtiſſime rexit. *ſed,* Att. V. 17. ſolos novem menſes. v. *Mucia.* ad Fam. I. 9. Planc. 13. publicanos inimicos habet, quod eos in provincia coercuerat. Div. in Cæcil. 17. pro prætore juſtiſſimo nomen ejus dicitur. Amic. 1. Pontifex M. Or. I. 3. juris peritorum eloquentiſſimus et eloquentium juris peritiſſimus. cf. Brut. 39. Offic. III. 11, 15. in Conſulatu *cum Craſſo, A.* DCLVIII. legem Muciam Liciniam tulit. *v. Ind. Legg.* Brut. 89. Ciceronis in Jure Civ. præceptor. S. Roſc. 12. in funere Marii a C. Fimbria vulneratur. Nat. D. III. 32. ante ſimulacrum Veſtæ trucidatur, ſc. in curia Hoſtilia a Damaſippo prætore. Vell. II. 26.

Q. MUCIUS, Q. F. Q. N. *de hoc cape* ad Fam. III. 5. Att. IV. 16. tribunus pl. *Ahenobarbo et Appio Pulchro Coſſ.* optimatium partium defenſor. cf. Q. Fr. III. 2, 3. II. ult. *v. Pighius ad an.* DCXCIX. *Ex his facile Muciorum ſtemma confici poterit, quod digeſſit recte, cum a multis, v. c. Pighio, male digeſtum eſſet, Rupertus ad Pompon. de O. J.* III. 7. *Hic eſt etiam* ad Fam. IV. 9. *ſi ſana lectio.*

Q. MUCIUS Mancia, Offic. I. 30. in ſermonibus effecit, ut unus de multis videretur.

MULCIBER, Tuſc. II. 4.

L. MUMMIUS *Achaicus, Conſul, A.* DCVII. Verr. I. 21. Corinthum delevit, et multas Achaiæ et Bœotiæ urbes ſubegit. Att. XIII. 6, 30, 32, et 33. qui ejus decem legati fuerint. Brut. 22. Cenſor cum Africano minori *A.* DCXI. Brut. 25. orationes reliquit. Off. II. 22. abſtinentiſſimus.

L. MUMMIUS *Quadratus,* Sext. 11. *Tribunus pl. cum P. Clodio.* de ſalute Ciceronis ad Senatum refert. *Manutius ad Sext.* 11. Ninnius *legendum cenſet, et ita habet Dio* XXXVIII. p. 79: *ita appellatur etiam aliis Ciceronis locis. vid. in* L. Ninnius; *ſed* MUMMIUS *defendit Pighius ad annum* DXCV. Dom. 48. P. Clodii bona conſecrat Cereri.

M. MUMMIUS, Verr. III. 53. prætor Cn. Pompeio et M. Craſſo Coſſ.

P. MUMMIUS, Orat. II. 67. cuivis tempori homo.

SP. MUMMIUS, Frater Achaici. Brut. 25. orationes reliquit. Stoicam Philoſophiam tenuit. Att. XIII. 6. legatus fratris Achaici.

T. MUNATIUS, ad Fam. X. 12. eſt Plancus Burſa. Catil. II. 2. ſocius Catilinæ.

L. MURCUS, ad Fam. XII. 11. Att. XII. 2. Imperator et proconſul in Aſia. *v.* Statius.

C. MURENA, *L. F. e Licinia familia plebeia.* Mur. 7. *ubi de majoribus* C. *et* L. Murenæ *videndum. frater ejus, pro quo eſt oratio,* Mur. 41.

L. MURENA, *Pater.* Verr. I. 35. naves civitatibus Aſiæ imperat. Manil. 3. de Mithridate triumphat, a Sylla revocatur. Brut. 90. bello civili Syllano periit.

L. MURENA, L. F. Mur. 7. ejus avus et proavus prætores fuere. ibid. 9. legatus L. Luculli. ib. 1. Conſul cum D. Silano creatus, ambitus accuſatus a Servio Sulpicio et Catone, defenditur a Cicerone Conſule.

P. MURENA, Brut. 67. mediocri ingenio, ſed magno ſtudio, literarum ſtudioſus.

MURENA Varro, ad Fam. XIII. 22. *v.* Varro.

MUSAE, N. D. III. 21. tria genera Muſarum.

MUSCA, Att. XII. 40.

MUSTELA *Numiſius, Anagninus, de ſicariis M. Antonii triumviri.* Phil. II. 4, 41. V. 6. XIII. 2. Att. XII. 5, et 44.

C. MUSTIUS, Verr. I. 51. eques Romanus.

MYRMECIDES, Lucul. 38. *vid. Ælian. V. H.* 1. 17.

MYRO, Herenn. IV. 6. Or. III. 7. ſtatuarius præſtans. Verr. IV. 60. ejus bucula. 43. Apollo. 3. Hercules &c.

MYRTILUS, Nat. D. III. 38. ejus mors vindicatur. *Oenomai auriga a Pelope interfectus, v. Hygin. fab.* 84.

MYRTILUS, Att. XV. 13. XVI. 11. ſervi nomen.

N.

NAEVIUS *Turpio,* Verr. II. 8. quadruplator, civis Rom. de conventu Mamertino.

SER. NAEVIUS, Brut. 60. a Curione defenditur.

SEXT. NAEVIUS, Quint. 1. &c. præco, cui cum P. Quintio controverſia. gratioſus apud Syllanos, ad quos a Marianis defecerat.

NAEVIUS, Orat. II. 63. poeta comicus, *quem ſæpe citat Cicero.* Brut. 15. de tempore mortis ambigitur.

NANNEIUS, Att. I. 16. proſcriptus a Sylla.

NANNII, Pet. Conſ. 2. *Manut. ad ep.* 16. *L. I. ad Att. legit,* Nanneii.

C. NASENNIUS, municeps Sueſſanus. ad Brut. 8.

NASICA, *vide in* Scipio.

L. NASIDIUS, Att. XI. 17. Pompeianus.

CN. *Otacilius* NASO, ad Fam. XIII. 33. eques Romanus.

L. Octavius NASO, Q. Fr. I. 2. c. 3. negotiator in Aſia *fuiſſe videtur.*

P. NASO, Phil. III. 10. provinciam a M. Antonio aſſignatam recuſavit. Att. XII. 17.

Q. NASO. Cluent. 53. prætor, qui cauſæ Cluentii præfuit. Flacc. 21. prætor Aſiæ. *Hos duos Naſones P. et Q. prætermiſit Heinſius in Catalogo Naſonum, ad Ovid. Epiſt.* 1.

NATTA, *e Pinariis*, de Div. I. 12. it. II. 20. ejus ſimulacrum ex ære.

L. NATTA, Mur. 35. laudatur. Idem poſtea Pontifex, quo præeunte domum Ciceronis conſecravit Clodius. Dom. 45. *de eo intellige* Att. IV. 8. *Ad hunc refert Urſinus nummos, in quibus Nattæ cognomen. de Famil. R. p.* 207.

NAVIUS, *Attius*. v. Attius.

NAUCRATES, *Erythræus Naucratites*, Orat. II. 23. it. III. 44. Iſocratis diſcipulus, hiſtoricus. *Hic eſt, qui cum Theopompo et Theodecte interfuit agoni de laudibus Mauſoli dicundis ab Artemiſia inſtituto. vid. Uſſer. ad a.* 3652.

NAUSIPHANES *Teius*, Democriteus, N. D. I. 26. Epicuri magiſter, ab eo contemnitur. *Pyrrhonis auditorem vocat Sext. Empir. adv. Math. init. Laertius Democriti proœm. Sext.* 15. *v. Fabric. ad Sextum l. c. cf. Menag. ad Laert. X.* 8.

NEOCLES, N. D. I. 26. Pamphili Platonici pater.

NEOPTOLEMUS, *cognomen Pyrrhi, Achillis filii.* Or. II. 37. Tuſc. II. 1. philoſophari ait ſibi neceſſe eſſe, ſed paucis.

NEPTUNUS, Off. I. 10. Theſei precibus commotus Hippolyto equos immiſit. N. D. I. 23. Neptuni filius *dicitur de homine immani, ſævo, latrone. vide Davies. ad h. l.*

C. NERO, Verr. I. 19. prætor Aſiæ.

TIB. *Claudius* NERO, *Liviæ ante Auguſtum maritus.* ad Fam. XIII. 64. Att. VI. 6. petit Ciceronis filiam. *v. Manut. et Malaſpina ad l. c. De eo v. Sueton. in Tib.* 4.

NERONIANUM, Orat. II. 61. dictum Neronis cujuſdam.

NERVA, ad Fam. X. 18. vid. *Lævus Ciſpius. Nervæ ſunt e Liciniis: de quibus ſupra.*

NESTORIUS, ad Fam. VI. 11. *pro quo Græv.* Veſtorius; familiaris Ciceronis.

NICANDER *Colophonius*, Or. I. 16. de rebus ruſticis ſcripſit. *Reſpicit ad* γεωργικὰ, *quæ ab Euſtathio ad Homer. et Schol. Ariſtoph. laudantur. v. Fabric. B. G. III.* 26.

NICANOR, Att. V. 3. ſervus Attici.

NICASIO, Verr. IV. 51. Ennenſis Senator.

NICE, Verr. V. 31. uxor Cleomenis Syracuſani, Verris meretrix.

NICETAS, *Syracuſius*, Lucul. 39. omnia ſtare dicit, ſolam terram circa axem moveri. *Pythagoreus, quem alii* Hicetam *vocant.*

NICIAS Curtius, ad Fam. IX. 10. Att. VII. 3. it. XII. 26. Grammaticus, quem Cicero in Cilicia ſecum habuit. Att. XIII. 28. a Dolabella arceſſitur; ad eum, auctore Cicerone, proficiſcitur. *De loco ad Fam. VII.* 23. *dubitat Broukhuſ. ad Sueton. de ill. Gramm. c.* 14. *an ad Grammaticum pertineat.*

NICO, ad Fam. VII. 20. medicus, περὶ πολυφαγίας ſcripſit.

NICO, Verr. V. 30. nobiliſſimus pirata, a P. Servilio captus.

NICOCLES, *Tyrannus*. Off. II. 23. ab Arato Sicyonio oppreſſus eſt. *v. Plutarch. in Arato.*

NICOCREON, Tuſc. II. 22. Rex Cypri. v. *Anaxarchus.*

NICOMACHUS, Fin. V. 5. Ariſtotelis filius.

NICOMACHUS, Brut. 18. pictor. *de eo v. Plin. H. N. XXXV.* 10. *et Junium in Catal. Artific.*

NICOMEDES, *Temnites*, Flacc. 18.

NICOMEDES, Verr. I. 24. Rex Bithyniæ. *Pruſiæ filius et parricida.*

NICOSTRATUS, Cluent. 62. ſervus Oppianici.

P. NIGIDIUS *Figulus*, Syll. 14. petit præturam Cicerone Coſ. Qu. Fr. I. 2. c. 5. prætor. Att. II. 2. judices adeſſe cogit. VII. 24. a Domitio Corfinio Capuam mittitur. ad Fam. IV. 13. exuli ſpem Cicero facit redeundi Romam. *de eo v. Rutgerſ. Var. L.* III. 16.

NILUS, Att. XI. 12, 23. *ſervi aut liberti nomen, niſi vox corrupta eſt.*

NIOBE, Tuſc. III. 26.

L. NINNIUS *Quadratus*, Att. X. 16. Sext. 31. poſt redit. in ſen. 2. Kalend. Juniis de Cicerone revocando retulit nullo diſſentiente, illo ipſo anno, quo expulſus eſt. *alii legunt*, Mummius. v. *L. Mummius Quadratus.*

NIPTRA, Tuſc. II. 21. fabula Pacuvii et Sophoclis.

NISUS, de N. D. III. 23. pater Bacchi cujuſdam ex Thyone.

Q. NOBILIOR, M. F. Brut. 20. literarum ſtudioſus, Ennium civitate donavit, cum Triumvir coloniam deduxiſſet. *v. Q. Fulvius Nob.*

INDEX HISTORICUS.

NODINUS, N. D. III. 20. Deus Romanorum; proprie fluvius prope Romam.

Q. CONSIDIUS NONIANUS, ad Fam. XVI. 12. *e gente Nonia in Conſidiam adoptatus.* ei decernit Senatus Galliam citeriorem, Cæſari adimendam.

M. NONIUS *Suffenas.* Att. VI. 1. Cretæ et Cyrenarum proprætor.

C. NORBANUS, *e Juniis.* Orat. II. 21, 25, 47, et 48. qui tribunus pl. Q. Servilium Cæpionem a Cimbris victum omnibus modis vexavit, ideoque accuſatus eſt a P. Sulpicio Rufo Tribuno pl. defenſus a M. Antonio Oratore, cujus quæſtor fuerat. Off. II. 14. ſeditioſus et inutilis civis. *Hic eſt, qui poſt Conſul cum L. Scipione A. DCLXX. a Sylla victus eſt. Vell. II.* 25.

C. NORBANUS, Verr. III. 49. prætor Siculus. Verr. V. 4. Siciliam otioſam habuit.

L. NOSTIUS ZOILUS, ad Fam. XIII. 46. libertus L. Noſtii.

NOVIA, Cluent. 9. uxor Oppianici.

NUCULA, Or. II. 62.

NUCULA, Phil. VI. 5. VIII. 9. XI. 6. XII. 8. de Septemviris Antonii.

NUMA POMPILIUS, Leg. II. 22. humatus eſt, ubi. Tuſc. IV. 1. Pythagoreus male exiſtimatur. Or. II. 37. ante Pythagoram vixit. Or. III. 51. doctiſſimus. Syll. 7. rex peregrinus.

NUMERIUS *eſt prænomen* Auriorum, Cluentiorum, Fabiorum, Furiorum *&c. v. in* Num. Fabius Pictor.

NUMERIUS, Verr. III. 23. Centuripinus.

NUMERIUS *Aurius, v.* Aurius.

NUM. *Cluentius. vid.* Cluentius.

NUM. *Fabius Pictor, v.* Fabius.

NUM. *Furius. vid.* Furius. de Or. III. 23. eques Romanus, cantandi artis peritus.

Num. NUMESTIUS, Att. II. 20, 22, et 24. amicus Attici.

NUMERIUS *Quintius, v.* Qu.

NUMERIUS *Suffucius, v.* Suff.

Ti. NUMICIUS, Off. III. 30. trib. pleb.

NUMINIUS, Verr. IV. 51. Ennenſis Senator.

NUMISIUS *Tiro,* Phil. II. 4. XII. 6.

NUMISIUS *Muſtela,* v. in *Muſtela.*

NUMIUS, Or. II. 63. diviſor.

NUMIUS, Font. 5. de cohorte M. Fonteii, aut portitor.

NUMITOR, Herenn. IV. 34. Romuli avus.

NUMITORIA, *Fregellana,* Phil. III. 6. uxor patris M. Antonii.

C. NUMITORIUS, Verr. V. 63. eques Roman. in agro Taurominitano.

Q. NUMITORIUS *Pullus.* Inv. II. 34. Fregellanorum princeps conjurationem contra Romanos prodidit, cum ad cauſam apud L. Opimium prætorem dicendam evocatus eſſet. v. *L. Opimius.*

NYMPHAE, Milon. 27. earum ædes, in qua erant tabulæ cenſoriæ.

NYMPHO, Verr. III. 21. Centuripinus.

NYMPHO COLOPHONIUS, ad Q. Fr. I. 2. c. 2. de Q. Cicerone queritur.

NYMPHODORUS, Verr. IV. 22. Agrigentinus.

NYMPHODORUS, Verr. III. 23. Centuripinus.

NYSA, N. D. III. 23. a Baccho interficitur.

NYSIUS, Flacc. 25. cognomen Bacchi, *ſed Græviana habet;* Dionyſus.

O.

SERV. OCELLA, ad Fam. II. 15. VIII. 7. Att. X. 13. et 15.

OCTAVIANUS, ad Fam. X. 33. Att. XV. 12. XVI. 8, 11, 14. *eſt C. Octavii Macedoniæ prætoris fil. naturalis, poſt* Octavianus *appellatus, cum eum C. Cæſar adoptaſſet. Dicitur etiam interdum* Octavius, *ut* ad Fam. XVI. 24. v. *C. Cæſar Octavius.*

CN. OCTAVIUS, Cn. F. Off. I. 39. quoniam præclaram ædificarat in Palatio domum, honorem conſecutus eſt. ibid. primus ex ea familia Conſul. Phil. IX. 2. homo novus. in legatione ad nepotem Antiochi regis, a Leptine quodam Laodiceæ interficitur: eique propterea ſtatua in roſtris poſita. *add. Plin. XXXIV.* 6. *qui tamen factum Popillii Antiochum M. virga circumſcribentis cum hujus legatione confundit, fruſtra defendente Hard. ex h. l. Ciceronis.* Fin. I. 7. Conſul (*A.* DLXXXVIII.) cum L. Manlio Torquato.

CN. OCTAVIUS, *M. F. Cn. N.* Brut. 62. a forenſi eloquentia abfuit. ibid. 60. Conſul cum C. Curione, *A.* DCLXXVII. Fin. II. 28. ejus dolores.

CN. OCTAVIUS, *Cn. F. Nepos Cn. ejus, qui cum Torquato Conſ. fuit. Pater Conſul fuit cum T. Annio A.* DCXXV. pro Planc.

21. ædilitiam repulſam tulit. Brut. 47. in conſulatu *A.* DCLXVII. ſe eloquentem præſtitit. Haruſp. R. 25. cum Cinna collega diſſentit. Catil. III. 10. Cinnam collegam ex urbe ejicit. Tuſc. V. 19. caput præciditur juſſu Cinnæ collegæ. *Ab hoc* Octavianum bellum *dicitur* de Div. I. 2. Nat. D. II. 5. &c.

CN. OCTAVIUS, Qu. Fr. I. 1. c. 7. Quinto Fratri ad imitandum proponitur: quomodo lictores et accenſos coercuerit, *cum Macedoniam regeret, ex prætura.* it. ep. 2. c. 2. vocatur vicinus Ciceronis. *add.* Att. II. 1. *Suetonii codices multi in Auguſto cap.* 3. *appellant* Caium, *quod prænomen etiam inſcriptio exhibet ap. Gruter. p.* 225. *a Pighio ad annum* DCXCIV. *allata, in qua dicitur C. F. C. N.* C. PRON. *pater Auguſti. Nempe, ut poſteri ejus Octavii qui primus Conſul fuit* Cnei *dicti, ſic qui a fratre* Caio *orti ſunt* Caii *appellati videntur, ut diſcernere familias in promptu eſſet. Et ut Drakenb. ap. Liv.* XXXIII. 23. *pro* C. Octavius *reponit* Cneus, *quod is fuit e familia conſulari*; *ſic in hoc noſtro* Caius *reſcribendum videtur, quia ex equeſtri familia fuit. Fuit ex familia Octavia equeſtri, quæ a* Caio, *Cneii Conſulis primi fratre, originem repetebat: de tota familia vid. Sueton. l. c.*

CN. OCTAVIUS, ad Fam. VII. 9. et 16. homo obſcurus, familiaris Trebatii.

L. OCTAVIUS, *Cn. F. Cn. N.* Verr. I. 50. Conſul *A. U.* DCLXXVIII. cum C. Aurelio Cotta.

L. OCTAVIUS Balbus, Verr. II. 12. juris peritiſſimus.

L. OCTAVIUS Ligur, *M. frater*, Verr. I. 48. *trib. pl. cum fratre A.* DCLXXII.

L. OCTAVIUS Naſo, ad Q. Fr. I. 2. c. 3.

L. OCTAVIUS Reatinus. Br. 68. audax magis, quam paratus in dicendo, adoleſcens mortuus eſt.

M. OCTAVIUS *Cecina.* Brut. 25. Tribun. pl. cum Tib. Graccho, eique adverſatur in tribunatu et poſt. *ubi v. Corradus.* N. D. I. 38. ei abrogatur tribunatus a Graccho.

M. OCTAVIUS, Cn F. *(æqualis L. et M. Luculli.)* Br. 62. legem frumentariam Semproniam abrogavit. a forenſi eloquentia abfuit. Off. II. 21. largitio ejus modica et reip. tolerabilis et plebi neceſſaria fuit. *v. Leges Frumentariæ.*

M. OCTAVIUS, Ligur, Verr. I. 48. *trib. pl. A.* DCLXXII. *frater L. Octavii Liguris.*

M. OCTAVIUS, *Cn. F. M. N.* ad Fam. III. 4. Appii Pulchri legatus aut præfectus. ad Fam. VIII. 2. petit ædilitatem cum Cœlio, minime gratioſus fuit. Att. V. 21. ædilis curulis, *M. Marcello et Servio Sulpicio Coſſ.*

M. OCTAVIUS, Phil. XI. 2. Marſus quidam, quo Dolabella legato uſus eſt in Syria vexanda.

P. OCTAVIUS Balbus, Cluent. 38. Senator juris peritiſſimus. *Vereor, ne in prænomine vitium ſit,* P. *pro* L. *vid.* L. Octavius.

OCTAVIUS Mamilius, Att. IX. 10. a Tarquinio expulſo contra Romam excitatur. *de quo vid. Livius II.* 18. *ſqq.*

OEDIPUS, Fat. 13. &c. *Laii filius.*

OENEUS, Tuſc. Qu. II. 8. *Dejaniræ pater.*

OENOMAUS, ad Fam. IX. 16. Tuſc. III. 12. *fabula Accii.*

A. OFFILIUS, ad Fam. VII. 21. Att. XIII. 37. JCtus, *cujus etiam Ulpianus mentionem facit Digeſt. LV.* 1. *de eo vid. Dodwellus in Append. Præl. Camden. p.* 780.

OFILLIUS, ad Fam. XVI. 24. *creditor Ciceronis. Forte idem cum præcedente.*

OILEUS, Tuſc. III. 29. *Ajacis pater.*

OLYMPIAS, de Div. I. 23. peperit Alexandrum ea nocte, qua Dianæ Epheſiæ templum conflagravit. Magorum de ea re reſponſum.

ONASUS, Segeſtanus. Verr. V. 45.

OPAS, N. D. III. 22. *pro quo recte Davies,* Phthas, Vulcanus Ægyptiorum nomine, Nilo natus, cuſtos Ægypti. *v. Jablonſky Pantheon Ægypt. L. I. c. 2. p.* 45.

OPHIUCHUS, N. D. II. 42. ſidus.

L. OPIMIUS, *Q. F.* Inv. II. 34. eo prætore de conjuratione ſuſpectis Fregellanis cauſam apud eum dixit princeps eorum Numitorius Pullus, qui cum ſeditionem prodidiſſet, ab Opimio Fregellæ oppugnatæ, in deditionem acceptæ et dirutæ ſunt. cf. Agrar. II. extr. *et Vellei. II.* 6. Catil. I. 2. ei reſp. permittitur in ſeditione C. Gracchi. Br. 34. a populo abſolutus de cæde Gracchi. a Gracchanis judicibus ſublatus eſt, cum contra ſtudium populi ſtetiſſet. cf. Planc. 28. Or. II. 25. C. Graccho interfecto, cum conſulatum, *quem A.* DCXXXIII. *geſſit,* de-

poſuiſſet, reus factus eſt ad populum a P. Decio tribuno pleb. defendit C. Carbo conſul. Brut. 83. ab eo vinum Opimianum dicitur. Sext. 67. ſepulcrum ejus in litore Dyrrhachii.

Q. OPIMIUS, Orat. II. 68. conſul *A.* DXCIX.

Q. OPIMIUS, *L. F. Q. N.* Verr. I. 60. ſenator, accuſatus eſt apud C. Verrem prætorem, quod in tribunatu interceſſiſſet contra legem Corneliam. *Hic Opimius is eſt, qui trib. fuit L. Octavio et C. Cotta Coſſ. A.* DCLXXIX.

OPIMIUS, *Veientina, Tromentina, Antius.* Att. IV. 16. judex. *v. Græv.*

SP. OPIUS, *ſive, ut Grævius vult,* P. OPIUS. Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio datam recuſavit.

OPPIA, ad Fam. XIII. 28. M. Mindii uxor.

OPPIANICUS, Cluent. 4. *eſt* Statii Albii *cognomen.*

OPPII, Att. VII. 13. VIII. 7. X. 4. fœneratores.

CN. OPPIUS, Quir. p. redit. 5. generum Sex. Atilium Serranum tribun. pl. P. Lentuli relationi de Cicerone revocando intercedentem ab interceſſione revocat.

L. OPPIUS, M. F. Flacc. 13. eques Romanus. ad Fam. XIII. 43. negotiator Philomelii.

M. OPPIUS, M. F. *Terentina.* ad Fam. VIII. 8.

P. OPPIUS, Fr. Or. pro P. Oppio. *Fuit quæſtor M. Cottæ, qui cum L. Lucullo Conſul fuit, Bithyniam obtinuit, et bellum adverſus Mithridatem male geſſit. v. Patricius ad Fr. Or. pro Oppio.*

OPPIUS, ad Fam. II. 16. magiſtratus ſpem habet. Att. V. 1. Cæſaris amicus.

C. *Sergius* ORATA. Fin. II. 22. Off. III. 16. emit a M. Mario Gratidiano ædes. Or. I. 39. *ſcribitur* Aurata.

P. ORBIUS, Brut. 48. auditor T. Juventii in jure civili, non inferior magiſtro. Flacc. 31. prætor in Aſia.

ORBONA, N. D. III. 25. Dea, cujus templum Romæ fuit: *orbitatem avertere credita.*

C. ORCHINIUS, p. Cluent. 34. et 53. collega Ciceronis in prætura.

C. ORCININUS, Petit. Conſul. 5. amicus M. Ciceronis. *Vereor, ne idem nomen ſit cum præcedente. Cod. Palat.* Corchivius: *Forte et ejuſdem hominis.*

ORESTES, Tuſc. III. 5. furioſus. Fin. I. 20. &c. amici exemplum.

CN. ORESTES, *ex Aureliis,* pro Planc. 21. in petitione tribunatus pleb. repulſam tulit. Off. II. 17. ei prandia in ſemitis decumæ nomine magno honori fuere. Dom. 13. a Cn. Aufidio adoptatus. *unde* Cn. Aufidius Oreſtes *dictus eſt. Conſul fuit cum P. Lentulo Sura, A. DCLXXXIII.*

L. ORESTES, Brut. 28. Conſul cum M. Lepido, *A. DCXXVII. De L. et C. Oreſte L. F. v. in* Aurelius.

ORESTILLA *Aurelia,* ad Fam. VIII. 7. Catilinæ amica.

M. ORFIUS, ad Fam. VII. 5. nomen hominis Cæſari in Gallia commendati.

ORION, de N. D. II. 44. ſidus.

ORITHYIA, Leg. I. 2. ab Aquilone ſublata: *Erechthei, Athenienſis Regis, filia.*

ORODES, ad Fam. XV. 1. Att. V. 18. rex Parthorum. *v.* Arſaces.

OROETES, Fin. V. 30. Prætor Darii.

ORPHEUS, N D. I. 38. eum negat fuiſſe Ariſtoteles: carmen Orphicum a Pythagoreis Cercopi cuidam tribuitur.

ORPHEUS, ad Fam. XIV. 4. ſervus Ciceronis.

ORPHICA, de N. D. III. 23. ſacra Bacchi.

OSACES, Att. V. 20. dux Parthorum *(Pacori nomine, nondum ephebi. v. Dio Caſſ. XL. p.* 133.) magna auctoritate, vulnus accipit a Caſſio, ab Antiochea fugatur, quo vulnere paulo poſt periit.

CN. OTACILIUS Naſo. v. *Naſo.*

L. OTHO *e Roſciis,* Mur. 19. lex ejus grata equitibus. Att. XII. 37, et 38. v. *Lex Roſcia.*

OVIA, Att. XII. 21, et 24. C. Lollii uxor.

OVIUS, Att. XVI. 1.

P.

T. PACAVIUS, Mil. 27. eques Romanus.

M. PACCIUS, Att. IV. 16. hoſpes Attici.

L. Junius PACIAECUS, ad Fam. VI. 18. Hiſpanus, civitate donatus, Cæſarianus. *vid. Hirt. de Bell. Hiſpanico.* 16.

PACIDIANUS, de optim. gen. orat. 6. Tuſc. IV. 21. gladiator apud Lucilium.

M. PACILIUS, Verr. II. 38, et 40.

PACILIANA domus. Att. I. 14.

INDEX HISTORICUS.

PACONIUS, Q. Fr. I. 1. c. 6. homo obſcurus, qui de Q. Cicerone proprætore queſtus erat

PACORES, *vel* PACORUS, ad Fam. XV. 1. Att. V. 18. Orodis regis Parthorum filius. ad Fam. XV. 3. cum eo nupta regis Armeniorum filia. *v.* Orodes. *Hic eſt, qui poſt a Ventidio victus A.* DCCXV. *periit. Dio Caſſ. XLIX. p.* 464.

M. PACUVIUS, ad Herenn. II. 23. *Poeta tragicus, floruit poſt Ennium. cujus nepos fuit. de Amic.* 7. *Lælii amicus et hoſpes.*

PAEAN, Verr. IV. 57. nomen Apollinis. Orat. I. 59. hymni genus in Apollinem. Verr. IV. 57. ejus ſignum in templo Æſculapii.

SEXT. PAEDUCEUS, vide *Peduceus.*

PAEONIUS, Q. Fr. III. 3. rhetor valde exercitatus et bonus, quo uſi ſunt Cicerones filii.

PAETUS, ad Fam. IX. 16. *cognomen familiæ Papiriæ.* Cluent. 26. *et* Æliorum.

PAETUS, Phil. XIII. 16. Græculus, a Cæſare civitate donatus. *in vulgatis edd. eſt,* Petrus.

PALAEMON, N. D. III. 15. filius Leucotheæ: *Deus marinus.*

PALAMEDES, ad Herenn. II. 19. Top. 20.

M. Lollius PALICANUS, Verr. II. 41. Tribun. pl. *Cn. Lentulo et L. Gellio Coſſ.* Att. I. 1. et 18. Brut. 62. concionibus turbulentis aptiſſimus. *De cognomine v. Burman. ad Quintil. IV.* 2.

PALLA, Cœl. 10. nomen hominis, cui M. Cœlius bona eripuiſſe dicebatur.

PALLAS, *antis,* N. D. III. 23. pater Minervæ cujuſdam, a filia interfectus.

PAMMENES, Brut. 97. longe eloquentiſſimus Græciæ, quo M. Brutus uſus eſt. Or. 30. Demoſthenis ſtudioſiſſimus. *mentio* Pammenis *quoque fit* ad Att. V. 20. VI. 2. *neſcio, an ejuſdem.*

PAMPHILUS, *Lilybætanus,* Verr. IV. 14.

PAMPHILUS, N. D. I. 26. Platonis auditor, quem Epicurus Sami audivit, et tamen magnifice contemnit.

PAMPHILUS, Orat. III. 21. rhetor Græcus. *Hujus* τέχνην *laudant etiam Ariſtot. Rhet. II.* 23. *et Quintil. III.* 6. *add. Ind. Lat. in* inſula.

PAMPHILUS, Att. VII. 2. ſervus Attici.

PANAETIUS, *Rhodius, Stoicus.* Or. I. 11. Off. I. 26. Scipionis Africani majoris præceptor. et Brut. 30. Rutilii. Brut. 26. C. Fannii. Or. I. 11. Mneſarchi. Off. II. 22. laudat Africani abſtinentiam. Att. IX. 12. apud eum honoratus eſt. de Div. I. 3. et 7. item II. 42. Poſidonii doctor, diſcipulus Antipatri, a Stoicis degeneravit in ſententia de divinatione; riſit enim avium cantum, et aſtrologorum prædicta. Off. II. 14. ei placet nonnunquam veroſimile, etiam ſi minus ſit verum, defendere. Tuſc. I. 32. animum mortalem ſtatuit. Nat. D. II. 46. dubitat, an mundus ſit igni interiturus. Offic. I. 2. III. 2. de officiis accuratiſſime diſputavit, in quo tamen aliquid reprehenditur. Offic. I. 43. prætermiſit locum de duobus honeſtis, utrum honeſtius. Off. II. 10. cum de opinione populari locutus eſt, uſus eſt verbis popularibus et uſitatis. de Off. II. 5. negat ducem belli aut principem domi magnas res et ſalutares ſine hominum ſtudiis gerere poſſe. Off. II. 17. theatra, porticus, nova templa, non probat. Fin. IV. 9. ad Q. Tuberonem de dolore patiendo ſcribit. Att. XIII. 8. ejus liber de providentia. Leg. III. 6. de magiſtratibus.

PANISCUS, N. D. III. 17. de Div. I. 13. Paniſci caput extitiſſe ſaxo diffiſſo fingit Carneades.

C. Vibius PANSA, C. F. C. N. ad Fam. VIII. 8. Trib. pleb. M. Marcello et Serv. Sulpicio Coſſ. ad Fam. XV. 17. in Gallia citeriori M. Bruto ſuccedit. Phil. V. 19. Conſul cum Hirtio. ad Fam. X. 33. exercitus ejus ad Mutinam conciditur, et ipſe ex vulneribus moritur. cf. ad Brut. 3. Phil. XI. 9. laudatio ejus.

PANURGUS, p. Q. Roſcio 10. ſervi nomen.

PAPIA, ad Fam. XVI. 24. femina e gente Papia plebeia.

PAPIA, Cluent. 9. uxor Oppianici.

PAPIRII, ad Fam. IX. 21. olim *Papiſii* dicti. *de familiis Papiriis patriciis et plebeiis tota epiſtola, in qua illud notabile, ipſum Papirium Pætum ignoraſſe, patricios Papirios fuiſſe.*

CN. PAPIRIUS, Verr. I. 12. eſt Cn. Carbo, proconſul Galliæ quæſtore Verre, it. Agrar. III. 2. vide in *Cn. Carbo.*

L. PAPIRIUS *Craſſus,* ad Fam. IX. 21. dictator *A.* CDXV. et deinde Conſul cum Duillio, *A.* CDXVII.

L. PAPIRIUS *Curſor,* ad Fam. IX. 21. magiſter equitum *A.* CDXV.

L. PAPIRIUS *Fregellanus*, Brut. 46. Tib. Gracchi P. F. ætate diſertiſſimus Latii. orationem in ſenatu habitam reliquit pro Fregellanis coloniiſque Latinis.

L. PAPIRIUS *Mugillanus*, ad Fam. IX. 21. Conſul *A.* CCCIX. et Cenſor fuit cum L. Sempronio Atratino *A.* CCCXII. *Ceterum Pighius ad A.* CCCX. *refert cenſuram.*

L. PAPIRIUS *Pætus*, Att. I. 20. donat Ciceroni libros Serv. Claudii fratris. *Ad eum ſunt epiſtolæ Lib. IX. ex quibus intelligitur, eum Epicureum, et hominem doctum facetumque fuiſſe.*

L. PAPIRIUS, Verr. IV. 21. eques Romanus, negotiator in Sicilia.

L. PAPIRIUS, Potamo, Verr. III. 66. ſcriba Verris. cf. III. 60.

M. PAPIRIUS, Mil. 7. eques Romanus a P. Clodio in via Appia interficitur, pro Dom. 19. frater Sext. Ælii Liguris, tribuni plebis.

Q. PAPIRIUS, Dom. 49. Tribunus pleb. auctor legis Papiriæ.

C. PAPIUS, Off. III. 11. male fecit, qui peregrinos urbe uti prohibuerit. *v. Indd. LL.*

PARALUS, Verr. IV. 60. heros, qui triremem primus ſtruxit. ejus imaginem Athenienſes magni faciunt. *de eo v. Plin. H. N. VII.* 56.

PARHEDRUS, ad Fam. XVI. 18. Parhedri *nomen eſt etiam in Inſcriptione ap. Gruter. p.* CMLXIX. 7.

PARILIA, Att. IV. 10. de Div. II. 47. *Solemnia in honorem* Palis, *unde et* Palilia *dicuntur. vid. Ovid. Faſt. IV.* 721. *ſqq. Drakenb. ad Liv. XL.* 1.

PARIS, Orat. 49. Nat. D. III. 38. Att. I. 18. Paris *vocatur* Memmius, *quia Luculli et Pompeii uxores ſtupraverat.*

PARMENIDES, Lucul. 23. negat ſciri poſſe aliquid. verſus ejus non boni ſunt. ibid. 37. ex igni omnia gigni. N. D. I. 11. Deum eſſe continentem ardore lucis orbem, qui cœlum cingat. Lucul 5.

PARRHASIUS, Flacc. 22. Trallianus.

PARRHASIUS, Tuſc. I. 2. pictor nobiliſſimus. *v. Junius in Catal. Pictorum et cet. Artif.*

PASIPHAE, N. D. III. 19. Perſeidis filia. de Div. I. 43. ejus fanum in agro Laconico propter urbem.

L. Junius PATIETUS, ad Att. XII. 2. *v. Paciæcus.*

T. PATINA, Milon. 17. Lanuvinus, P. Clodii familiaris.

PATISCUS, *Cilix.* ad Fam. II. 11. ejus opera utitur Cicero Proconſul. VIII. 9. XII. 15. Claſſi in Aſia præeſt. proquæſtor cum Lentulo, Spintheris filio, et Turulio, miſſus a ſenatu, quod interfecto Cæſare conjuratos in Capitolium profecutus erat. *v. Pighium ad A.* DCCIX.

PATRO, *Epicureus*, ad Fam. XIII. 1. Ciceroni familiariſſimus. Phædro ſuccedit. Att. V. 11. &c.

PATROCLUS, Tuſc. II. 16. 17. *Daviſius vult legi*, Patrocles, *e Codd. MSS.*

Q. PATULCIUS, Att. XIV. 18. *Fuit Quæſtor A.* DCCIV. *Hunc ſc. intelligi poſſe putem.*

L. PAULUS, *Macedonici Pater.* Orat. II. 87. qui ad Cannas male rem geſſit. Divin. II. 33. cecidit pugna Cannenſi cum exercitu. Offic. III 32. Conſul cum Varrone *A. DXXXVII. ſecundum, primum enim fuerat A. DXXXIIII. cum M. Livio. Habuit tres filios. L. M. Q. v. Liv. XXIII.* 30. *de ejus morte v. eundem XXII.* 49.

L. Æmilius PAULUS, *Macedonicus, Africani minoris pater naturalis.* Brut. 20. diſertus. ad Fam. IV. 6. Tuſc. III. 28. duos ſeptem diebus filios amittit. Brut. 19. ejus filium adoptat Africani majoris f. de Div. I. 46. II. 40. Conſul iterum, omen, quod ei a filia Æmilia offertur, cum ei bellum Perſicum mandatum eſſet. Off. II. 22. omni Macedonum gaza potitus eſt. Verr. I. 21. Perſen vi ac virtute ſuperavit. Mur. 14. de Perſe triumphus. Tuſc. V. 40. quid Perſæ reſponderit, cum in triumpho duci nollet.

L. PAULUS, M. F. Vatin. 10. quæſtor Macedoniæ, laudatur. Mil. 9. Calvino et Meſſala Coſſ. prætor, competitorem P. Clodium habuit. &c. ad Fam. VIII. 4. Conſul cum C. Marcello. ibid. 10. provinciæ nimis cupidus. 11. C. Curionem habiturum comitia impedit, ſervando de cœlo. Phil. XIII. 6. Pompeium, Cn. filium, hortatur, ut cum ſuis copiis ad Mutinam eat. *ejus mentio fit quoque* ad Fam. VIII. 8. XI. 19. ad Att. IV. 13. Ibid. 17. baſilicam Æmiliam veterem reficit, novam locat. *de quo add. Lipſ. ad Tacit. A. III.* 72. *et Plin. H. N. XXXVI.* 15. *ubi v. Harduin.*

PAULUS, Piſ. 17. *per ludibrium appellatur*

INDEX HISTORICUS.

L. Piſo, Macedoniæ proconſul ab Æmilio illo Paulo Macedonico.

PAUSANIAS, *Lacedæmonius.* Top. 20. Off. I. 22. rebus geſtis imperium Lacedæmoniorum propagaſſe putatur.

PAUSANIAS, *Alabandenſis.* ad Fam. XIII. 64.

PAUSANIAS, ad Fam. VIII. 8. libertus fuiſſe videtur. ibid. III. 7. Lentuli Spintheris libertus.

Q. PEDIUS, Att. IX. 14. Cæſaris legatus. Planc. 7. ædilitatem cum Cn. Plancio petiit. *Hic eſt ſine dubio, qui a Cæſare coheres Octaviano ſcriptus, legem Pediam contra Cæſaris percuſſores ſcripſit, de quo Sueton. Cæſ.* 83. *Ner.* 3. *&c.*

C. PEDUCAEUS, ad Fam. X. 33. interiit in prælio Mutinenſi, duce Panſa, fuit legatus Panſæ.

L. PEDUCAEUS, Flacc. 28. eques Romanus.

S. PEDUCAEUS, Att. I. 4. Sexti pater.

SEXT. PEDUCAEUS, Sext. F. Verr. I. 7. Senator. ad Att. VII. 13, 14, et 17. Sextus, *nude dicitur.* ad Fam. VIII. 14. abſolvitur. Verr. II. 56. prætor cenſet Siciliam. Fin. II. 18. prætor Siciliæ, egregium ejus facinus.

PELEUS, Orat. III. 15. pater Achillis.

PELIAS Rex, ad Herenn. II. 22.

PELIAS, Orat. III. 58. Neptuni filius, Theſſaliæ rex, a filiabus Medeæ fraudibus interfectus.

PELOPIDAE, ad Fam. VII. 28. filii Pelopis, *h. l. Cæſariani, mali cives.*

PELOPS, Tuſc. II. 27. equos a Neptuno obtinet.

PENELOPA, N. D. III. 22. uxor Mercurii, Panis mater.

M. PENNUS, M. F. Brut. 28. in tribunatu agitavit C. Gracchum, pater fuit Conſul cum Q. Ælio. Off. III. 11. peregrinos exterminavit eamque ob cauſam reprehenditur.

PERDICCAS, Tuſc. V. 12. *Rex Macedoniæ,* Archelai pater.

PERICLES, Brut. 11. Xanthippi filius, Anaxagoræ diſcipulus, doctrinam cum eloquentia forenſi primus conjunxit. Orat. II. 22. orationes ejus extiterunt Ciceronis temporibus. Off. I. 40. collegam Sophoclem in prætura reprehendit. Orat. 4. cur ceteris oratoribus præſtiterit. Off. II. 17. reprehenditur a Demetrio Phalereo, quod tantam pecuniam in præclara illa propylæa conjecerit. Off. I. 30. auctoritatem ſummam conſecutus eſt ſine ulla hilaritate.

PERICLES, Verr. I. 33. Epheſius nobilis, Romam evocatur.

PERIPATETICI, Tuſc. IV. 17, et 19. &c. eorum de affectibus ſententia refellitur. Off. I. 25. laudant iracundiam, Cicerone improbante. N. D. I. 7. Fin. III. 2, 12, et 13. re, an verbis, a Stoicis diſcrepent.

PERSA, de Div. II. 40. v. *Perſes.*

PERSA, de Div. I. 46. catellus L. Pauli, ex quo omen accipit L. Paulus.

PERSAEUS, N. D. I. 15. Zenonis auditor.

PERSEIS, de N. D. III. 19. filia Perſei, mater Paſiphaes.

PERSES, Verr. I. 21. rex Macedoniæ, *Philippi II. fil. a quo Perſicum bellum dicitur, quod eſt Macedonicum ſecundum.* Tuſc. V. 40. Paulum precatur, ne in triumpho ducat. N. D. II. 2. ejus victoria nunciatur a Tyndaridis.

PERSEUS, N. D. II. 44. ſidus. III. 19. ejus filia.

C. PERSIUS, Orat. II. 6. orator doctiſſimus, qui temporibus Gracchanis floruit, *vid.* Brut. 26. ei tributa eſt oratio, quæ ſub C. Fannii nomine erat. Fin. I. 3.

M. PERPENNA, *ſive potius* PERPERNA, *ut habent Manutius, Grævius. nam ſic in nummis, et faſtis Capitol. vid. Græv.* ad Roſc. Com. 1. et Drakenb. ad Liv. XLIV. 27. Or. II. 65. judex in judicio Aculeonis a Gratidiano accuſati. *Conſul A.* DCLXI. Verr. I. 55. Cenſor. Q. Roſc. 1. inter judices ſedet in cauſa Q. Roſcii comœdi.

PESCENNIUS, ad Fam. XIV. 4. Ciceroni in exilio bene facit.

M. PETILLIUS, Verr. II. 29. eques Romanus, negotiator in conventu Syracuſano.

Q. PETILLIUS, pro Mil. 16. judex in Milonem.

PETISSIUS *Urbinas.* Phil. XII. 8. bonis ſuis effuſis ad Antonium ſe applicuit. ibid. XIII. 2.

M. PETREIUS, Sext. 5. C. Antonii legatus, Catilinam perſequitur. ad Fam. XVI. 12. legatus Pompeii in Hiſpania. Att. VIII. 2.

PETRUS, Phil. XIII. 16. *vide in* Pætus.

PHAEDRUS, Or. I. 7. de Div. I. 37.

&c. Platonis Dialogus; *qui a Phædro dicitur, quem vehementer Plato amavit, Laert. III.* 29.

PHAEDRUS, ad Fam. XIII. 1. Epicureus, moriens obteſtatur Patronem, ne ædes Epicuri alienari ſinat. M. Ciceroni puero, ut philoſophus, poſt, Philone cognito, ut vir bonus et ſuavis probatur. Carus eſt Attico. Att. XIII. 39. ejus libri quidam. *Laudatur etiam* Fin. V. 1. N. D. I. 33. Phil. V. 5. ejus fil. Lyſiades.

PHAETHON, Att. III. 8. ad Q. Fr. I. 4. nomen ſervi.

PHALARGUS, Verrin. V. 40. Centuripinus.

PHALARIS, Offic. III. 6. tyrannus. de Div. I. 23. matris ſomnium. Verr. IV. 33. Piſ. 18, &c. ejus taurus: *(a Timæo inter fabulas relatus; male: ut docet Diodor. Sic. XIII. p.* 211.*)* Offic. II. 7. Agrigentini in eum impetum faciunt.

PHALEREUS, de Div. II. 46. v. *Demetrius Phalereus.*

PHAMEA, ad Fam. VII. 24. libertus, *Tigellii avus.* Att. IX. 9. moritur. ad Fam. IX. 16. Att. XIII. 49.

PHANIA, ad Fam. II. 13. III. 1. libertus Appii Pulchri.

PHARNACES, Dejot. 5. contra eum pugnat cum Cæſare Dejotarus. cf. Att. XI. 21, 22. ad Fam. XV. 15. *de bello hoc Cæſaris cum Pharnace v. Hirtius de Bell. Alex.* 34. *ſqq. Eſt Mithridatis filius.*

PHARNACES, Att. XIII. 30. 44, ſervus librarius.

PHEMIUS, Att. V. 20, 21. VI. 1. muſicus, cornicen. *Ejus etiam mentio apud Ovidium Amor. III.* 7. 61.

PHERECRATES, Phthiota, Tuſc. I. 10. inducitur in Dicæarchi libro de animo.

PHERECYDES, Tuſc. I. 16. Syrius, *non* Syrus, *ut eſt in edd. pleriſque.* de Div. I. 50. Pythagoræ magiſter, hauſta de puteo aqua terræ motum prædicit. Tuſc. I. 16. primus dixit animos eſſe ſempiternos. Vixit regnante Ciceronis gentili Servio Tullio. *Hic eſt phyſicus Pherecydes, is, qui primus Theologus eſt appellatus.*

PHERECYDES, Or. II. 12. Hiſtoricus antiquior Herodoto; *quem cave cum phyſico et theologo confundas. Hiſtoricus, Athenienſis fuit, Darii Hyſtaſpidæ temporibus. de utriuſque ætate, et ſcriptis accurate diſputat Voſſ. de Hiſt. Gr. IV.* 4. *de Phyſico inprimis Menagius ad Laert. I.* 116. *ſqq.*

PHIDIAS, Or. II. 17. Tuſc. I. 15. Or. 71. &c. ſignum Minervæ fecit, in cujus clypeum incluſit ſimilem ſpeciem ſui, quod nomen inſcribere non liceret.

PHIDIPPUS, Dejot. 6. medicus Dejotari.

PHIDITIA, Tuſc. V. 34. convivia Lacedæmoniorum, *de quibus v. Suidam in Lycurgo. Veterum loca de iis vide apud Meurſ. Miſc. Lacon. I.* 9, 10.

PHILADELPHUS, Att. I. 11. *nomen ſervi Attici.*

PHILADELPHUS *Annius.* Phil. XIII. 12. prætorius, beneficio Cæſaris.

PHILARCHUS, Verr. IV. 12. Centuripinus. V. 34. Haluntinus.

PHILARGYRUS, ad Fam. VI. 1. libertus A. Torquati. Att. IX. 15. ſervus aut libertus Attici.

PHILEROS, nomen ſervi. pro Corn. I. ad Fam. IX. 15.

PHILINUS, Verr. III. 34. Herbitenſis.

PHILIPPUS, *Alexandri pater,* Offic. II. 14, 15. ejus epiſtola ad filium, ut oratione multitudinem ſibi conciliet, non largitionibus. I. 26. filium ſuperat facilitate et humanitate, a filio ſuperatur rebus geſtis et gloria. Tuſcul. V. 14. Lacedæmoniis minatur per literas. Att. I. 16. omnia caſtella expugnari poſſe dicebat, in quæ aſellus auro onuſtus aſcenderet. de Fat. 3. jubetur oraculo, cavere in capulo quadrigulas.

PHILIPPUS, *rex Macedoniæ, quocum bellum Maced. I. geſtum eſt.* Invent. I. 12. Verr. I. 21. a Flaminino vincitur. cf. Phil. XI. 7. Agrar. II. 19, 33. Offic. II. 14. Antigoni filius. Filii *vocem qui non concoquebant, quod ſciebant, hunc* Philippum, Demetrii *eſſe, non* Antigoni *filium, ejecerunt: ſed reſtituerunt poſt e MSS. viri docti. v. Manut. ad h. l. Fuit autem Philippus Antigoni ejus, qui Doſon dicitur, filius privignus. Nam mortuo Demetrio, cum puer adhuc eſſet Philippus, tutor factus eſt ejus Antigonus Doſon. Is paulo poſt matrem Philippi duxit, et tutelam Philippi ſapienter geſſit &c. vid. Juſtinus XXVIII.* 3.

PHILIPPUS, Verr. III. 34. Herbitenſis.

PHILIPPUS, Flacc. 18. Temnites.

PHILIPPUS, ad Fam. XIII. 28. Lacedæmonius.

L. PHILIPPUS, *e Marciis.* Off. II. 17. Q. filius. Sext. 51. vitricus Gellii, ſeditioſi hominis, fratris Conſulis L. Gellii. Planc. 21. in petitione tribunatus mil.

repulſam tulit. Offic. II. 21. tribunus plebis fert legem Agrariam, ſed eam facile antiquari patitur. in ejus ſuaſione quædam nimis populariter et perniciose dixit. Muren. 17. Brut. 45. in petitione Conſulatus a M. Herennio vincitur. Rabir. Perd. 7. Conſul cum Sext. Julio Cæſare. Or. I. 7. Conſul tribuno M. Druſo adverſatur, et ab equitum partibus ſtat. Or. III. 1. graviter in Senatum Conſul in concione invehitur, et propterea a L. Craſſo objurgatur, referente ad ſenatum Druſo. Dom. 32. avunculum ſuum Cenſor in recitando ſenatu prætterit. Brut. 64. pro Cn. Pompeii bonis dicit ſenex. Att. VIII. 3. in Cinnæ dominatione arma capere noluit. Manil. 21. de Cn. Pompeio dictum honorificum. Brut. 47. optimus ſuæ ætatis Orator poſt L. Craſſum et M. Antonium. Or. II. 61. Offic. I. 30. facetus. *ibid.* II. 17. ſolebat gloriari, ſe ſine ullo munere adeptum eſſe omnia, quæ ampliſſima putarentur. *de eo cape* Agr. II. 16. *quem locum male Lauredanus de Cn. Lentuli Collega interpretabatur:* de Or. II. 54 Quint. 22. *vide etiam* L. Marcius.

L. PHILIPPUS, *L. F. Q. N.* Phil. III. 10. vitricus Octavii. Har. Reſp. 6. ad Fam. I. 9. Conſul cum Cn. Lentulo Marcellino. Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio datam recuſavit. Phil. VIII. 10. ad Fam. XII. 4. legatus a ſenatu Mutinam ad M. Antonium flagitioſe facit. ad Att. V. 12. X. 4. XII. 16, 18.

Q. PHILIPPUS, Balb. 11. exul Nuceriæ vixit. *An is, qui bis Conſul fuit? A. DLXVII. DLXXXIV.*

Q. PHILIPPUS, ad Fam. XIII. 73, 74. Proconſul *vocatur. Manutius intelligit* Aſiæ: *quod probat Grævius.*

PHILISTUS, *Syracuſius,* de Div. I. 20, 33. hiſtoricus doctus et diligens, æqualis Dionyſii tyranni. Or. II. 13, 23. familiaris Dionyſii, imitatur Thucydidem. Brut. 17. non habet amatores. Br. 85. Q. Fr. II. 13. *v. Diodor. Sic. XIII. p.* 222.

PHILO, Lucul. 6. Clitomachi auditor. Or. III. 28. in Academia maxime floret. Brut. 89. princeps Academiæ *Quartæ* Mithridatico bello cum optimatibus Athenienſium domo fugit, et Romam venit. Ciceronem auditorem habuit. ad Fam. XIII. 1. ei valde probatur. Lucul. 4. ejus libri duo. Acad. I. 4. contra eum ſcribit Antiochus. Tuſc. II. 10. verſibus loco utitur. ibid. 3. alio tempore philoſophiam, alio rhetoricam docebat. Acad. I. 4. magiſter Antiochi. Tuſc. V. 37. peregrinatur.

PHILO, *Architectus,* Or. I. 14. Athenienſibus armamentarium fecit, *cujus mentio frequens antiquis. Loca veterum collecta vid. ap. Junium de Pictura in Catal. Artif.*

PHILO, ad Fam. II. 12. VIII. 8. libertus M. Cœlii Rufi.

L. PHILO, *e Veturiis.* in Cæcil. 19. quæſtor C. Servilii. Ei negata eſt accuſandi Servilii poteſtas.

PHILOCTETES, ad Her. IV. 30. Tuſc. IV. 30. *Pœantis filius, cui Hercules moriens ſagittas tradidit &c. Memoria lapſum Ciceronem, pro Pœante poſuiſſe Pœantis filium, putabat Victorius Var. Lect. II.* 15. *ſed defenditur a Ciofano ad Ovid. M. IX.* 229. *ubi eadem dicuntur de Pœantis filio.*

PHILODAMUS, Verr. II. 44. Opuntius.

PHILODAMUS, Verr. I. 25. Lampſacenorum princeps, a Verre vexatus et tandem occiſus.

PHILODEMUS, Fin. II. 35. Epicureus, *quem nonnulli* Philodamum *vocant, minus recte. v. Menag. ad Laert.* X. 3.

PHILODORUS, Flacc. 22. Trallianus.

PHILOGENES, Att. V. 13. VI. 3. ſervus aut libertus Attici.

PHILOGONUS, Q. Fr. I. 3. libertus Q. Ciceronis.

PHILOLAUS, Or. III. 34. Crotoniata, Pythagoreus, Archytæ diſcipulus.

PHILOTES, Alabandenſis, ad Fam. XIII. 56.

PHILOTIMUS, Att. II. 4. IV. 10. ad Fam. III. 9 &c. libertus Ciceronis.

PHILOXENUS, Att. IV. 6.

PHILUS, Att. IV. 16. cognomen L. Fulvii. Amic. 4, 7, 19. laudatur.

PHINTIAS, Offic. III. 10. Pythagoreus.

PHOENIX, Or. III. 15. comes Achillis, diſertus.

PHORMIO, Or. II. 18. Peripateticus, qui Epheſi vixit, ab Hannibale auditur et ridetur. c. 19. Phormiones *dicuntur, qui de re præcipiunt, et diſſerunt, quam non intelligunt.*

PHORONIS, Nat. D. III. 22. Valentis uxor, Mercurii cujuſdam mater.

PICTOR, Or. II. 12. v. *Fabius Pictor.*

INDEX HISTORICUS.

PIERIDES et PIERIAE, Nat. D. III. 21. Muſæ ex Antiopa et Piero.

PIERIUS, ſ. PIERUS, ibid. pater Pieridum novem ex Antiopa.

PIETAS, de Div. I. 43. ejus ædes Romæ.

PILIA, Att. IV. 4. &c. uxor Attici.

M. PILIUS, Att. XIII. 31. ad Fam. VIII. 8. neceſſarius Attici, M. Servilium de repetundis reum facit.

Q. PILIUS, Att. IV. 17. neceſſarius Attici.

PINARII Nattæ, de Div. II. 21. nobiles. *v. L. Natta.*

T. PINARIUS, ad Fam. XII. 24. Att. VI. 1. VIII. 15. amicus Ciceronis.

M. PINARIUS, v. *Ruſca.*

PINDARUS, poeta, Or. 1. Fin. II. 34. &c.

PINDARUS, ad Att. XVI. 1. decumanus.

T. PINNIUS, ad Fam. XIII. 61. Ciceronem heredem ſecundum et tutorem inſtituit.

PIPPA, Verr. III. 33. Æſchrionis uxor.

PISISTRATUS, *tyrannus,* Orat. III. 34. homo doctus et eloquens, primus Homeri libros ſic diſpoſuit, ut nunc habemus. *Commemoratur etiam* Brut. 7. Senect. 20. Att. VIII. 16. Nat. D. III. 33.

PISO, Att. XIII. 2. argentarius.

C. Calpurnius PISO, Cæcin. 12. actor Æbutii contra Cæcinam. Att. I. 1. Proconſ. Galliæ. ibid. I. 13, 14. pacificator Allobrogum. Flacc. 39. a Cicerone defenditur. Brut. 68. ſtatarius et ſermonis plenus orator. *Conſul fuit cum M' Glabrione A.* DCLXXXVI. *Neſcio an hic eſt* arbiter in cauſa Q. Roſcii et Fannii, Q. Roſc. 3.

C. PISO, in Piſon. 6. ad Quir. p. Red. 3. in Senat. 15. gener Ciceronis, Ponti et Bithyniæ quæſturam pro ſoceri ſalute negligit. Brut. 78. ingenioſiſſimus, orator bonus: aliæ ejus laudes.

Cn. PISO, Syll. 24. Muren. 38. in Tog. Cand. Catilinæ ſocius, quocum cædem optimatium facere voluit.

L. PISO, *qui primus* Frugi *dictus eſt.* Brut. 27. Verr. III. 84. Off. II. 21. primus legem de repetundis tulit, Cenſorino et Manlio Conſulibus, *A. DCIV.* multarum legum auctor et diſſuaſor. Font. 13. a C. Graccho multa turpia in eum dicta. Brut. 27. Or. II. 12. Annales ſcripſit et orationes. ad Fam. IX. 22. ex ejus Annalibus laudatur: *peni deditos eſſe. Conſul fuit A.* DCXX.

L. PISO, L. fil. Verr. IV. 25. Prætor in Hiſpania continentiſſimus, ibi interficitur.

L. PISO, Verr. IV. 25. L. F. L. N. prætor fuit. *et quidem* Verr. I. 46. cum Verre. in Cæcil. 20. P. Gabinium de repetundis accuſat nomine Achaiæ.

L. PISO, Cæſoninus, Dom. 9. lege Clodia Macedoniam accipit. ad Fam. IV. 4. C. Cæſaris ſocer, mentionem facit in Senatu de M. Marcello. Phil. I. 4. liberrimam orationem in ſenatu contra Antonium habet, ſed eum pauci ſequuntur. ad Fam. XII. 22. non audet in Senatum venire timore Antonii. Phil. VIII 10. X. 5. ad Fam. XII. 4. legatus ad Antonium ad Mutinam, flagitioſe fecit. *Hic eſt Gabinii in conſulatu collega, de quo diſce ex Or. in Sen. p. Red.* 7. *et tota Piſoniana.*

M. Pupius PISO, *Calpurnianus,* Dom. 13. adoptatur a M. Pupio. Verr. I. 14. Quæſtor L. Scipionis Aſiatici, pecuniam publicam non attingit, quod a Scipionis partibus diſſentiebat. Planc. 21. in ædilitate petenda repulſam fert. Flacc. 3. Hiſpaniæ prætor. Att. I. 13. amicus Clodii operam dat, ut Rogatio de ſacris violatis, quam ipſe ferret, antiquetur. ibid. 14. valde reprehenditur. ibid. 16. Ciceronis opera Syriam provinciam amittit, quam ſpe jam præceperat. Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio attributam recuſat. Or. I. 22. eloquentiæ ſtudioſus; ſecum habet Staſeam Peripateticum. Brut. 64, 67. qualis orator. Fin. IV. 26. Stoicos facete ridet. ibid. V. 1. Nat. D. I. 7. Peripateticus. *Itaque inducitur utroque loco explicans rationem Peripateticam de ſummo bono et Natura Deorum. De eodem intellige locum* Phil. II. 25. *Coſ. fuit A.* CDXCII.

PITHARATUS, Fat. 9. Archon. Athenienſis, ſub quo Epicurus mortuus eſt.

PITTACUS, Sapiens. Or. III. 15. Leg. II. 26.

PITUANIUS, Att. IV. 15. homo pereruditus, et Græcis literis deditus, familiaris Attici.

L. PLAETORIUS, Cluent. 60. Senator.

M. PLAETORIUS, *M. F. Ceſtianus,* Font. 5. M. Fonteium accuſat. Cluent. 45. Ædilis curulis cum C. Flaminio. ibid. 53. prætor cum Cicerone. *De hoc forte*

capiendum Plætorianum incendium *h. e. damnatio*, quo etiam Seius ambuſtus eſt, *propterea, quod de reſiduis in judicium vocatus eſſet. Ex quo colligo, de repetundis damnatum eſſe Plætorium ; quod in hunc optime convenit, qui poſt præturam potuit provinciam obtinuiſſe. Nummi hujus Prætorii ædilitii obvii ſunt. v. Valens in famil. Plætoria.*

PLAGIOSIPPUS, Herenn. IV. 31. *Variantes Lectiones in hoc nomine docent, quam in eo hæſerint librarii. Interpretes quidem L. Philippum Oratorem ſignificari putant hoc nomine.*

PLAGULEIUS, Dom. 33. plebeius homo, e Clodianis operis.

Cn. PLANCIUS, Att. I. 12. tribunus militum in Macedonia, C Antonio eam obtinente. Sen. p. Red. 14. quæſtor Macedoniæ, provincialia ornamenta deponit, et Ciceronem tuetur. Planc. 1. reus fit de ambitu a competitore ædilitatis Laterenſe. *v. argum. orat.* ad Fam. IV. 14. exuli ſpem reditus facit Cicero. Planc. 8. familia Plancia ex Atinati municipio fuit.

Cn. PLANCUS, Or. II. 54. a L. Craſſo defenditur. Cluent. 51. accuſat M. Brutus. *ſed in Cluentiana eſt* L. Plancius. Apud Quintilianum vero VI. 3. Cn. Plancus, *non* C. *quod Hotomannus in editione, neſcio qua, reperit.* Plancus et Plancius *permutari docebunt Var. L. Græv. ad Phil. VI.* 4. *De prænominibus idem intelliges ex ſequentibus.*

Cn. PLANCUS, *e Munatiis, L. F.* ad Fam. X. 6. laudatur. ibid. 11, 17. eo utitur L. Plancus interprete ad Lepidum. de republ. defendenda &c. *Ad hunc ſcriptas putat Pighius ad A. DCCX. quo Cn. Plancus Prætor fuit, duas epiſtolas, quæ ſunt Att. XVI.* 16. *quod inſcribuntur* Prætori deſignato. *Recte. Nam* L. Plancus *jam vivo Cæſare* deſignatus Conſul *erat. Hæ autem epiſtolæ ſcriptæ ſunt poſt mortem Cæſaris, ut ex ipſis intelligitur. ſed in vulgatis inſcribuntur* L. Planco.

L. PLANCUS, *L. F.* ad Fam. VIII. 1. a Cæſare donatur magna pecunia. Phil. III. 15. prætor Galliæ tranſalpinæ ex lege Julia, Conſul deſignatus. ad Fam. X. 1. Conſul deſignatus cum D. Bruto. ibid. 15. L. Antonium perſequitur. ibid. 18. ad Lepidum ſe confert rogatu Laterenſis 11. Lepidi inimicus, omnia ei obſequia promittit, ſi remp. reſpicere vellet. *De hoc Planco ejuſque dubia fide et inconſtantia, cognoſci poteſt ex mutuis ejus et Ciceronis epiſtolis Lib. X. ad Fam. Neſcio quomodo acciderit, ut in vulgatis epiſtolæ L. X. inſcriberentur* Cn. Planco. *Conſul deinde fuit cum M. Lepido A. DCCXI. De ejus rebus agit Schœpflinus V. C. Alſat. illuſtr. II.* 1. 54.

L. PLANCUS, Phil. XI. 6. *vid.* T. Plancus.

T. PLANCUS Burſa, *L. F. Cn. et L. Planci frater.* Phil. XIII. 12. curiam incendit poſt cædem P. Clodii, *cum tribunus pl. ipſe eſſet A. DCCI. v. Argum. Aſconii in Milonianam.* Phil. XI. 6. cum Antonio facit. Pollentia expellitur ab Aquila, et quidem crure fracto. *ibi male vulgatæ habent* L. *pro* T. Phil. VI. 4. omnibus ſententiis maximo plauſu condemnatus, *de Vi, lege Pompeia, propter incenſam curiam. cf. ad Fam. VII.* 2. rediit Romam ; *reſtitutus videlicet a Cæſare victore. ſed hîc quoque perperam exhibet Græviana* L. *pro* T. *Ex libello Var. Lect. apparet, operarum id vitium eſſe.* ad Fam. VII. 2. XII. 18. inimiciſſimus Ciceronis, *a quo et accuſatus de vi, damnatus eſt.* Phil. X. 10. id agit, ut contra rempubl. reſtitutus eſſe videatur. ad Fam. IX. 10. ejus ignorantia literarum ridetur.

M. PLANIUS, ad Fam. IX. 13. eques Romanus.

PLATO, de Div. I. 36. apes in pueri labris conſident. Fin. V. 29. Tuſc. IV. 19, 25. Ægyptum et Magnam Græciam peragravit ſcientiæ cauſa. Acad. I. 5. philoſophiæ Platonicæ deſcriptio et compendium. Lucul. 39. in Timæo putatur dicere, ſed obſcurius, nil moveri præter terram. ibid. 37. ex materia factum mundum a Deo æternum. Tuſc. I. 17. de mundo et mente ſententia. Nat. Deor. I. 12. in ſententia de Deo inconſtans, modo corporeum facit, modo incorporeum. ib. 10. rotundam figuram pulcherrimam putat. ad Fam. I. 9. jubet in republica contendere, quantum probare poſſis, ſine vi, &c. Leg. III. 14. mutatis muſicorum cantibus, mutari civitatis ſtatum putat. Or. 3. quid de ideis ſtatuat. Or. I. 11. oratorem a reip. gubernaculis removet. Tuſc. II. 11. poetas e civitate ſua ejicit. Att. VII. 13. ejus numerus obſcurus. Or. 20. ejus dictio

cur nonnullis poema videatur. Off. I. 44. Dionem Syracuſium inſtituit. Att. XIII. 21. libri ejus ab Hermodoro vulgantur. Rabir. Poſt. 9. ejus periculum apud Dionyſium.

PLATO, Sardianus, ad Q. Fr. I. 2. c. 4. Epicureus.

PLATOR, Piſon. 34. Har. Reſp. 16. Dyrrhachinus, a L. Piſone venis inciſis interfectus, accepta a Dyrrhachinis pecunia. *Nobiles in Macedonia* Platores : *Inter duces Philippi regis eſt* Plator *ap. Liv. XXVIII.* 6.

A. PLAUTIUS, ad Fam. XIII. 29. prætor Bithyniæ et Ponti. *A. U. DCCV. Cæſare II. Conſule.*

PLAUTUS, *Poeta*, Offic. I. 29. ad jocandum urbane et ingenioſe aptus. Brut. 15. quando mortuus ſit.

PLAUTUS, Att. I. 16. judex in judicio Clodii de ſacris violatis rei, abſolvit Clodium. *Videtur non verum ſed fictum ad contumeliam nomen eſſe. v. Caſaub. ad h. l. Forte ita appellat* Lentulum Crus, *quem inter judices conſtat fuiſſe, qui Clodium abſolverunt.*

PLEURATES, Piſ. 34. Macedo, Platoris, *de quo ante*, comes, cum eo interfectus juſſu Piſonis. *Regulus* Pleurates *eſt ap. Liv. XXVII.* 30.

A. PLOTIUS *Silvanus*, Planc. 7. Ædilitatem cum Cn. Plancio petit. Att. V. 15. prætor, *Marcello et Sulpicio Coſſ. Forte idem eſt cum eo, qui paulo poſt Bithyniam obtinuit.* v. A. Plautius.

C. PLOTIUS, Flacc. 21. Senator, Legatus in Aſia fuit.

C. PLOTIUS, Fin. II. 18. Nurſinus, eques Romanus.

L. PLOTIUS, Arch. 9. poeta C. Mario jucundus.

POLA, *Servius*, ad Fam. VIII. 12. accuſator.

POLEAS, Verr. IV. 42. Tyndaritanus.

POLEMARCHUS, Verr. III. 23. Murgentinus.

POLEMO, Acad. I. 9. Academiæ veteris philoſophus, in diſciplina Platonica nil mutat. Or. III. 18. Xenocratis auditor, nil ab Ariſtotele diſſenſit. Lucul. 42. ejus ſcripta. de Fin. IV. 6. ſummum bonum putat, ſecundum naturam vivere.

POLEMOCRATES, Flacc. 30. Apollonidienſis.

POLES, Flacc. 18. Temnites.

POLES, Leg. II. 13. augur. *ſed Daviſianæ habet Polyidus.* Polles *quidam commemoratur apud Suidam in* Πόλλης. Polyidus *apud Homerum Iliad.* ί. 148. *et de Div. I.* 40.

POLLA, ad Fam. XI. 8. *eſt Valeria Paula; D. Bruti uxor.*

POLLEX, ad Fam. XIV. 6. Att. VIII. 5. XI. 4. *ſervus Ciceronis.*

POLLIO, ad Fam. I. 6. IX. 25. XI. 9. &c. *cognomen Aſinii, de quo ſupra.*

POLLUX, de Div. I. 43. ejus ædes Tuſculi. ibid. 34. ejus ſtella aurea Delphis poſita.

POLYAENUS, Fin. I. 6. Lucul. 33. Geometra inſignis, Epicuri familiaris, Epicuro aſſenſus eſt, totam Geometriam falſam eſſe.

POLYBIUS, ad Fam. V. 12. Numanticum bellum ſcripſit. cf. Offic. III. 32. Att. XIII. 30.

POLYCHARMUS, Att. V. 11. prætor Athenienſium.

POLYCLETUS, Verr. IV. 3. nobilis ſtatuarius. Or. II. 16. Herculem finxit. Brut. 86. ejus Doryphorus. Tuſc. I. 2. pictor et ſtatuarius. *v. Davies &c.*

POLYCRATES *Samius*, Fin. V. 30. nihil adverſi expertus eſt, niſi, quod annulum amiſit.

POLYDORUS, Or. III. 58. Priami ex Hecuba minimus filius, *de cujus fatis Virgil. Æn. III.* 49. *et Ovid. Met. XIII. init.*

POLYGNOTUS, Brut. 18. pictor, *Thaſius, vixit circa Olymp. XC. Plin.* XXXV. 8. *v. Junius in Catal. Pict. &c. in ſuperciliis pingendis excelluit. Lucian. Imagg. T. II. p.* 6.

POLYIDUS, de Div. I. 40. Corinthius, augur, filio mortem prædicit. *Homer. Iliad.* ί. 148.

POLYPHEMUS, Tuſc. V. 39. Cyclops Siculus.

POMPEIA, ad Fam. V. 11. P. Vatinii uxor.

POMPEII, Parcennii, Verr. IV. 11. Mamertini, civitate donati.

POMPEIUS Phrygio, Or. II. 70. homo dives, cujus heres Scaurus fuit.

POMPEIUS Vindullus, Att. VI. 1. *videtur Pompeii M. libertus eſſe.*

A. POMPEIUS *Bithynicus*, v. *Bithynicus.*

Cn. POMPEIUS Baſiliſcus, Verr. IV. 11.

Mamertinus, a Cn. Pompeio civitate donatus.

Cn. POMPEIUS Philo. Verr. IV. 22. Tyndaritanus.

Cn. POMPEIUS Theodorus, Verr. II. 42. Siculus.

Cn. POMPEIUS, *Strabo, (de cognominis cauſa v. Plin. H. N. VII. 12.) Sext. fil.* in Cæcil. 19. T. Albucium, cujus quæſtor fuerat in Sardinia, accuſare vult, ſed ei non permittitur. Verr. III. 16. prætor Siciliæ. Font. 15. Balb. 22. bellum ſociale gerit, *in Conſulatu A. DCLXIV. et triumphat.* Phil. XII. 11. In ejus exercitu tiro fuit Cicero. Brut. 47. mediocris orator. Cornel. I. homo diis nobilitatique invifus. *v. Plutarch. in Pompeio init.* cauſam lege Varia dixit.

Cn. POMPEIUS *Magnus, Cn. F. Sext. N.* Act. I. in Verr. 10. ludos votivos dat. Manil. 4. bellum Sertorianum conficit. Verr. V. 2. dux contra fugitivos in Sicilia. Act. I. in Verr. 15. de poteſtate tribunitia reſtituenda fert. *pr. Manilia Leg. tot. eum omnes perfecti Imperatoris numeros implere oſtenditur, et de rebus geſtis ejus agitur.* Lege Manilia ipſi bellum Mithridaticum committitur. Sext. 27. ejus in Tigranem lenitas. Flacc. 28. Hieroſolymis captis nil ex fano attigit. Att. I. 14. prima redeuntis e bello Mithridatico concio nemini probatur. ibid. 12. ejus divortium cum Mucia probatur. ibid. 19. ad rogationem Flavii agrariam incumbit. Phil. II. 10. eum a conjunctione cum Cæſare revocat Cicero. Att. II. 16. dicit ſe Cæſaris leges probare, actiones ipſum præſtare oportere. ibid. 19. laceratur edictis Bibuli. ibid. I. 16. a plebe Cneus Cicero dicitur, quod eum nimis diligeret. ibid. 14. laudibus Ciceronis invidet. II. 3. Epicrates dicitur. II. 17. Alabarches vocatur. II. 9. Hieroſolymarius. II. 12. Quindecimvir. Har. Reſp. 23. a Clodio vituperatur ad populum. Toto pene tribunatu ejus publico caruit. Quir. p. Red. 7. ejus in Cicerone revocando inſignis opera. ad Fam. I. 1. creditur Ptolemæum reducere velle. ibid. 5. Milonem defendens convicio populi jactatur. Offic. II. 16. magnificentiſſima munera ejus in ſecundo Conſulatu. ad Fam. VII. 1. ejus ludi magnifici, in dedicatione theatri dati, deſcribuntur et contemnuntur. Off. II. 17. ejus theatra, porticus, templa reprehenduntur modeſte: *v. Tacit. A. XIV. 20. et ibi Lipſ.* ad Fam. VIII. 11. ejus ſecundus Conſulatus exagitatur a C. Curione, trib. pl. Att. IV. 1. Dom. 7. ei Ciceronis ſententia res frumentaria committitur cum imperio. ad Fam. VIII. 8. de provinciis Cæſaris ſtatuere non vult. Att. X. 8. Themiſtocleo conſilio utitur. ad Fam. VIII. 13. ſtomacho ita faſtidioſo et languente eſt, ut, quod ſibi placeat, reperire non poſſit. Att. VII. 11. reprehenditur, quod Cæſare adveniente urbem reliquerit. ad Fam. IV. 7. copiæ ejus et genus exercitus non probantur M. Marcello et Ciceroni. Att. VIII. 3. *initio belli Civilis* nil agit ſapienter et fortiter, omnia contra Ciceronis conſilium. Cæſarem aluit, auxit, et armavit. Att. IX. 13. de pace mittit ad Cæſarem. Tuſc. III. 27. fuga poſt pugnam Pharſalicam. ad Fam. XII. 14. in fuga non recipitur a Rhodiis. de Div. II. 9. in ſolitudine Ægyptiorum trucidatur, *et quidem ad montem Caſium, ubi ejus tumulus fuit. Plin. H. N. V. 12. ubi v. Harduin.* de Div. I. 14. multa eum fefellerunt. Phil. II. 42. ejus domus et horti ad Antonium venere. Brut. 68. majorem dicendi gloriam conſecutus eſſet, niſi gloriæ cupido eum ad res bellicas abſtraxiſſet. Offic. I. 22. fruſtra ſe tertio triumphaturum dicit, niſi Ciceronis beneficio triumpharet. &c. Milon. 25. Magnus vocatur. *de quo cognomine quando datum v. Scalig. ad Euſeb. p. 154. b. De* rebus geſtis *in compendio agit Plin. H. N. VII. 26. De* liberis *autem v. Bimardum Diſſ. I. c. 2. T. I. Theſaur. Inſcript. Murator. p. 6. ſqq.*

Cn. POMPEIUS, *alter Magni fil.* Att. XII. 37. fugit. Phil. XIII. 4. per Lepidum adducitur ad pacem.

Q. POMPEIUS, Auli F. Brut. 68. Bithynicus dictus eſt, *quod cognomen familiæ manſit. de filio A. Pompeio Bithynico v. in Bithynico.* biennio major Cicerone. doctus, laborioſus, actione parum jucunda.

Q. POMPEIUS *Nepos,* A. F. Brut. 25. Muren. 7. Verr. V. 70. homo novus, ſummos honores conſecutus eſt. Fin. II. 17. Off. III. 30. inficiatur Numantinum fœdus, *quod injuſſu ſenatus populique fecerat an.* DCXIII. *poſt Conſulatum anno ante geſtum.* Brut. 76. Cenſor *cum Metello Macedonico.* Font. 7. a Cæpionibus accuſatus abſolvitur. Amic. 21. ab eo capitali

odio, C. Lælii cauſa, diſſidet P. Scipio Afr. *quod cum promiſiſſet Scipioni, ſe C. Lælii petitionem Conſulatus adjuturum, ſemetipſum Conſulem fecerat, ut commemorat Plutarch. in Apophth. p.* 200. *ex quo etiam intelligitur, hunc Pompeium tibicinis filium fuiſſe. Adde de eo Vellei. II.* 1.

Q. POMPEIUS, *Q. F. A. N. Rufus.* Or. I. 37. prætor urbanus *A.* DCLXIII. familiaris Craſſi et Antonii. Agr. I. 15. Conſul cum L. Sylla, *A.* DCLXV. Amic. 1. capitali odio a P. Sulpicio trib. pl. *ejuſdem anni* diſſidet, *(a cujus emiſſariis etiam filius ejus interfectus eſt. v. Vellei. II.* 19.*)* cum ante amiciſſimi fuiſſent. Brut. 56. orationibus Ælii utitur.

Q. POMPEIUS Rufus, *hujus Quinti, Q. F. A. Nepotis, nepos ex L. Syllæ filia, ejus Q. Pompeii fil. quem a Sulpicii emiſſariis interfectum diximus.* Syll. 19. Att. IV. 16. Q. Fr. III. 2. Meſſalam tribunus pleb. *A.* DCC. *et* DCCI. reum de ambitu facit. ad Fam. VIII. 1. inimicus Ciceronis, *qui in cauſa Milonis diem dicere Ciceroni voluit. v. argum. Milon. Pediani.* unde fama orta eſt, Ciceronem itinere *in Ciliciam* ab eo *exule* interfectum eſſe. *Quod comitiis Conſ. perpetuo obnuntiaret, in carcerem conjectum commemorat Dio Caſſius Lib.* XL. *p.* 141. *Anno poſt tribunatum de vi condemnatus eſt cum T. Planco.* ad Fam. VIII. 1. Baulis exulat, in ſumma paupertate, *qua eum M. Cœlius idem, qui ante accuſaverat, liberat, cogendo matrem Corneliam, ut prædia fidei ſuæ commiſſa redderet. Valer. M. IV. 2. hoc dicit Cœlius:* uſque eo embæneticam facit, ut ego miſererer ejus eſuriei. *v. Perizon. de L. Vocon. p.* 141.

Q. POMPEIUS, *Sext. F.* ad Fam. XIII. 49. Curio commendatur.

SEXT. POMPEIUS, *S. F. Cn. Strabonis Fr.* Brut. 47. ſummus JCtus, geometra, et Stoicus. cf. Or. I. 15. III. 21. Offic. I. 6. Phil. XII. 11.

S. POMPEIUS, *Cn. Magni fil.* Att. XII. 37. fugit in Hiſpaniam citeriorem. ad Fam. XI. 1. nuncio de Cæſaris morte firmior futurus putatur. Phil. XIII. 6. Maſſiliæ verſatur, ac Mutinam ire cum exercitu timet, propter veteranorum odium. Phil. V. 15. a M. Lepido civitati reſtituitur.

SEXT. POMPEIUS Chlorus. Verr. II. 8. civis Rom. de conventu Mamertino.

POMPILIUS, Offic. I. 11. Imperator, in cujus exercitu tiro fuit Catonis Cenſorii filius. *Sed alii hic legunt,* Popilius ; *quam lectionem recepit Grævius, et capiunt aut de* C. Popilio Lænate, *qui Conſul fuit belli Maced. II. anno primo, aut de* M. Popilio, *qui Liguriam biennio ante bellum Maced. II. obtinuit, et ibi bene res geſſit. Manutius pater autem legebat,* Paulus Æmilius ; *quod probat fil. Aldus.*

POMPILII, Petit. Conſ. 3. amici Catilinæ.

POMPONIA, Att. I. 5. ſoror Attici.

Cn. POMPONIUS, Brut. 49, 57, 62. Or. III. 13. qualis orator fuerit. Brut. 90. bello civili Syllano interiit.

M. POMPONIUS, Offic. III. 31. L. Manlio Dictatori, Torquati patri, diem dicit, ſed actionem abjicit. jure jurando motus, quod filio coactus dederat.

M. POMPONIUS, de Div. II. 29. *Ad eum C. Gracchus librum ſcripſiſſe, ex h. l. colligi poteſt. Plutarchus in Gracchis p.* 842. *fidiſſimum Gracchi hujus amicum fuiſſe dicit Pomponium, qui eum revocavit, cum ſibi manus afferre vellet.*

M. POMPONIUS, Dionyſius, Att. IV. 15. libertus, junctus ex Attico et Cicerone.

T. POMPONIUS, ad Fam. V. 4. &c. *eſt* Atticus.

C. POMPTINUS, Catil. III. 2. Flacc. 40. prætor Conſule Cicerone. Prov. Conſ. 13. Allobroges ex Prætura vincit. *v. Dio* XXXVII. *p.* 50, 51. Att. IV. 16. Q. Fr. III. 4. triumphum petit *ex Allobrogibus victis, quem tandem per S. Galbam impetravit. Dio* XXXIX. *p.* 120. Piſ. 24. neceſſarius Ciceronis. ad Fam. II. 15. III. 3. XV. 4. legatus Ciceronis in Cilicia. Att. VI. 3. *In hujus nominis orthographia magna eſt varietas in Gronoviana et Græviana.* de prov. Conſ. 13. *ſcribitur* Pontinius, *quæ ſcriptura etiam in Faſtis occurrit. v. Pigh. ad A.* DCXC. *et in lapidibus. v. Græv. ad Att. IV.* 16. Att. VI. 3. Pomptinius. ad Fam. II 15. Att. V. 1. Pomtinius. Cat. III. 2. Pomtinus &c. *v. etiam Cortium ad Salluſt. Catil.* 45. *In lapidibus Donianis invenio bis,* Pomptinius. *in Gruterianis contra eſt* Pontinius.

PONTIANUS, Att. XII. 44.

PONTIDIA, Att. V. 21. VI. 1.

M. PONTIDIUS, Or. II. 68. Brut. 70.

Arpinas, vehemens orator et volubilis, ſed nimis ſtomachoſus.

C. PONTIUS Samnis. Offic. II. 21. *Eſt imperator Samnitium, cujus ductu Romani coacti ſunt fœdus Caudinum facere.*

L. PONTIUS Aquila. ad Fam. X. 33. legatus D. Bruti perit ad Mutinam. Att. V. 2, 3, 4. ejus villa in Trebulano. *Fuit de percuſſoribus Cæſaris, cujus mentio etiam* Att. I. 1. Phil. XIII. 2. *vid. etiam* Aquila.

T. PONTIUS, Fin. I. 3. Senect. 10. Centurio robore inſignis.

PONTIUS Titinianus. Att. IX. 19. a Pompeianis partibus ad Cæſarianas tranſit.

POPILIA gens. Leg. II. 22.

POPILIA, Or. II. 11. mater Q. Catuli, cui primæ mulieri hoc contigit, ut publice laudaretur mortua. Laudavit autem filius.

C. POPILLIUS, *P. F. is, qui Conſul bis fuit. A.* DLXXXIII. DXCV. Phil. VIII. 8. ad Antiochum M. regem Alexandriam obſidentem mittitur. *v. Liv.* XLV. 12.

C. POPILLIUS, *Lænas, C. F. C. N.* ad Her. I. 15. a Gallis obſidetur, ita diſcedit, ut impedimenta relinqueret, exercitum educeret, *cum legatus eſſet L. Caſſii Coſ. A.* DCXLVI. Leg. III. 16. a Cælio legis tabellariæ auctore opprimitur. *v. C. Lænas et infra, P. Popillius C. F.*

C. POPILLIUS, P. F. *ejus ſcilicet, qui a Graccho ejectus eſt.* Brut. 25. non indiſertus. *Hunc autem, aut filium, puto eſſe eum,* qui Act. I. in Verr. 13. de peculatu damnatus *dicitur. Hotomannus refert ad* P. Popillium, *de quo in Cluentiana. Male. Is de ambitu damnatus eſt, non de peculatu.*

L. POPILLIUS, Cluent. 47. judex in judicio Juniano. *Sed mihi dubium non eſt, quin ſit,* P. Popillius, *legendum, ut eſt c.* 36.

M. POPILLIUS, *M. F. Lænas,* Brut. 14. Conſul *A.* CCCXCIV. Flamen Carmentalis, ſeditionem auctoritate et oratione ſedat. unde Lænas dictus ſit?

P. POPILLIUS, *C. F. P. N.* Verr. IV. 50. P. Rupilii collega in Conſulatu, *A. DCXXI. v. Vell. II.* 7. Cluent. 35. Dom. 31. a C. Graccho lege lata in exilium mittitur. Quir. p. Red. 3. Sen. p. R. 15. Brut. 34. reſtituitur rogatione L. Beſtiæ trib. pl. Brut. 25. non indiſertus. *Hunc putarunt Viri docti quidam intelligi pro Balbo c.* 11. *ibique pro* C. Lænas *eſſe legendum* P. Lænas, *ut habet Manutius, inprimis cum de C. Popillii exilio nil ipſis conſtaret. Neque abſurda eſt iſta conjectura. Nam* P. *et* C. *in Popilliis, atque eodem hoc confundi ex Cluent.* 35. *intelligitur, ubi olim* C. *legebatur pro* P. *Neque tamen* C. *rejecerim. Poteſt enim intelligi de eo, qui a Cœlio oppreſſus eſt, et ſine dubio exulavit. v.* C. Popillius C. F.

P. POPILLIUS, Cluent. 36. reus de ambitu, damnatur.

PORCIA, Att. XV. 11. *M. Catonis ſoror, Domitii Ahenobarbi uxor,* ibid. XIII. 37, 48. ejus laudatio.

PORCINA, Herenn. IV. 5. orator. *eſt C. Æmilius Porcina.*

PORCIUS, Font. 5. de cohorte M. Fonteii, aut portitor.

L. PORCIUS *Licinus.* Brut. 15. Conſul cum P. Claudio, *A.* DLXIX. Licinus *ſcribendum eſſe, non* Licinius, *recte monent Viri docti ad Liv.* XXXIX. 32.

L. PORCIUS Naſica, Or. II. 64. ejus facetum reſponſum Catoni Cenſori datum.

PORSENA, Sext. 21. eum interficere conatur Q. Mucius.

PORTUNUS, Nat. D. II. 26. *Deus, a portu dictus.*

POSIDES Matro, Solentinus. Verr. II. 42.

POSIDONIUS, Offic. III. 2. Panætii diſcipulus. Att. II. 1. commentariis Ciceronis Græcis de Conſulatu ſuo abſterretur a ſcribendo de eodem. Tuſc. II. 25. dolores fortiter fert. Nat. D. I. 44. liber quintus de natura deorum. de Div. I. 3. quinque libros de Divinatione edidit. *ibid.* II. 21. prognoſticorum cauſas perſequitur. *ibid.* II. 15. ſtatuit homines ad hoſtias deligendas deduci vi quadam ſentiente et divina per totum mundum fuſa. ib. I. 30. II. 15. morientes divinare putat. Nat. D. II. 34. ejus ſphæra. ibid. I. 3. inſtituit Ciceronem. Att. II. 1. Rhodi vivit. Fat. 3. ejus ſententia de fato reprehenditur.

POSSIDORUS, Verr. III. 42. legatus Thermitanorum.

POSTUMIA, ad Fam. IV. 2. Att. V. 21. Servii Sulpicii uxor.

POSTUMIUS, ad Fam. VI. 12. Cæſaris familiariſſimus. Att. V. 21. XV. 2. pro-

curator ludorum Octavii, *ſed ibi* Poſtumus *dicitur.*

POSTUMIUS Cominius, Balb. 23. Conſul cum Sp. Caſſio *A.* CCLX.

POSTUMIUS, Fin. II. 22. homo voluptuoſiſſimus. *Daviſius recepit ex emendatione Scaligeri* C. Hirrius Poſtumius.

A. POSTUMIUS *Albinus*, Verr. I. 41. Cenſor cum Q. Fulvio. *A.* DLXXIX.

A. POSTUMIUS, Nat. D. II. 2. Dictator in bello cum Tuſculanis, *A. CCLVII. quo anno et Conſul cum T. Virginio fuit.*

C. POSTUMIUS, de Div. I. 33. haruſpex.

Cn. POSTUMIUS, Verr. I. 39. Civis Rom. qui Verris pecunias extraordinarias tractavit. *v. Curtius.*

Cn. POSTUMIUS, Muren. 27. ſubſcriptor Sulpicii contra Murenam, præturam petit Cicerone Conſule.

M. POSTUMIUS, Verr. II. 18. quæſtor Verris.

P. POSTUMIUS Tubertus, Leg. II. 23. *v. Tubertus.*

P. POSTUMIUS, ad Fam. IV. 12. familiaris M. Marcelli.

Q. POSTUMIUS, Verr. I. 39. Civis Rom. qui Verris pecunias extraordinarias tractabat. *v. Curtius.*

Q. POSTUMIUS, Dom. 44. *ſ. potius, ut eſt in prima Manutiana et Græviana,* Q. Seius Poſtumus.

SP. POSTUMIUS, Senect. 12. Conſul cum T. Veturio, *A.* CCCCXIX.

T. POSTUMIUS, Brut. 77. bonus orator, bellator acerrimus, juris publici peritiſſimus. *Prætor fuit, A.* DCXCVI. *v.* Poſtumus.

POSTUMULENUS, ad Fam. VI. 10. cognomen familiæ Romanæ.

POSTUMUS, Att. VII. 15. ei Sicilia decernitur a Senatu initio belli civilis. *Corradus de* T. Poſtumio *intelligit, de quo ante. Pighius ad A. DCXCVI.*

POSTUMUS, *cognomen Rabiriorum, Curtiorum. &c.*

POTAMO, in Cæcil. 9. ſcriba Q. Cæcilii quæſtoris in Sicilia.

P POTITIUS, Verr. I. 51. Senator.

PRAECILIUS, ad Fam. XIII. 15. pater et filius.

PRAXITELES, de Div. I. 36. cælator. *ibid.* II. 24. Praxitelia capita. *laudatur præterea* ad Herenn. IV. 6. Verr. IV. 2. &c.

PRECIANUS, ad Fam. VII. 8. JCtus, *apud Cæſarem gratioſus et Ciceronis amicus. Nomen indicat, e gente Precia in aliam tranſiſſe adoptione.*

L. PRETIUS, Verr. V. 62. eques Rom. negotiator Panormitanus.

PROCILIUS, Att. IV. 15, 16. reus condemnatur. *Idem memoratur* ad Q. Fr. II. 8. *q. l. negat Manutius* Prociliam *familiam eſſe. ſed rectiora edoctus ab Urſino, mutavit dein ſententiam. v. Urſin. ad Att. l. c. Fuit quæſtor. A.* DCXCII. *tribunus pleb. A.* DCXCVII.

PROCILIUS, Att. II. 2. *Hiſtoricus, qui multa ſcripſit, et Attico in pretio fuit. Ei Cicero præfert Dicæarchum: ex quo colligas, eum Geographica ſcripſiſſe. Ejus mentio etiam apud Varron. de L. L. IV. et Plin. VIII. 2. v. Voſſ. de Hiſt. Lat. I.* 12.

PROCLES, de Div. II. 43. Euryſthenis frater geminus, rex Lacedæmoniorum.

PROCULUS Julius, Leg. I. 1. ei Romulus apparet, et ſe Quirinum nominari jubet.

PROCYON, Nat. D. II. 44. ſidus.

PRODICUS Chius, Nat. D. I. 42. ſententia de Diis Deos tollit. Or. III. 32. de natura rerum ſcripſit. de Hercule Prodicio *v. in* Hercules.

PROMETHEUS, ad Heren. IV. 6.

SEXT. PROPERTIUS, Dom. 19. Propertii *ſunt gentis* Aureliæ.

PROTAGORAS, Nat. D. I. 23. Abderites, Athenis ejicitur, et libri ejus comburuntur. Brut. 12. locos communes ſcripſit, et rerum ſingularum laudationes vituperationeſque. Or. III. 32. de natura rerum ſcripſit. Nat. D. I. 1. de diis dubitat.

PROTOGENES, Att. II. 21. Jalyſum fecit. Brut. 18. pictor. *Cauneus, circa Olymp.* CXII. *floruit. de eo vid. Plin.* XXXV. 10.

PROTOGENES, ad Fam. VII. 1. M. Marii lector.

PRUSIAS, *Rex Bithyniæ.* de Div. II. 24. apud eum Hannibal exulat. Negat ſe audere, quod exta prohibeant. *de eo v. Liv. XLV. extr. Epit.* 51.

PSEUDOPHILIPPUS, Agrar. II. 33. *quocum bellum Macedonic. III. geſtum eſt.*

PTOLEMAEUS, *Lagi fil.* de Div. II. 66. Dux Alexandri, venenato telo ictus, cum ex doloribus moreretur, radicula Alexandro ſomno oblata ſervatur.

PTOLEMAEUS, Offic. II. 23. Alexandri-

nus, hoſpes Arati Sicyonii. *Eſt rex Philadelphus.*
PTOLEMAEUS, Dom. 7. rex Cypri, regis Alexandrini frater *minor*, lege Clodia per Catonem regno ejicitur. Flacc. 13. Sext. 26.
PTOLEMAEUS, Tuſcul. V. 34. laudat cibarium panem. *Rex Ægypti, neſcio qui.*
PTOLEMAEUS *Auletes*, Rab. Poſt. 2. regno pellitur. pecunias ſumit a Rabirio Poſtumo. ad Fam. I. 1. ſeqq. ab Alexandrinis regno pulſus, a Senatu R. reſtitutionem in regnum petit. Cui id negotii detur magna controverſia fuit. cf. *Dio Alexandrinus.* Q. Fr. II. 10. ejus lectica Aniciana.
Q. PUBLICENUS, Q. Fr. I. 2. c. 4. Ei ſtatua decernitur in Aſia. Dignus honore illo.
PUBLICIUS, de Div. I. 50. vates.
PUBLICIUS, Catil. II. 2. ſocius Catilinæ.
C. PUBLICIUS, Or. II. 67. ejus dictum de P. Mummio.
Cn. PUBLICIUS, Menander, Balb. 11. Græcus, libertinus, qui cum legatis Romanis in Græciam miſſus eſt, lege lata ita civitatem habuit, ut civis eſſet, ſi domum rediſſet, et inde Romam revertiſſet.
L. PUBLICIUS, Quint. 6. venalitiarius, ſ. mango.
Q. PUBLICIUS, Clu. 45. prætor.
PUBLILIA. Att. XII. 32. Ciceronis poſt Terentiam uxor.
PUBLILIUS, Att. XII. 7. ſocer Ciceronis.
PUBLIUS *Syrus*, ad Fam. XII. 18. mimus.
PUBLIUS, ad Fam. XVI. 22. *quidam de Clodio intelligunt, ſed rectius Corradus, de creditore Ciceronis, in quo jocus eſt ; ſed* Att. II. 7. *eſt* Clodius.
PULCHELLUS, Att. II. 1. &c. Clodius.
PULLUS Numitorius, Fin. V. 22. Fregellas prodidit.
Cn. PUPIUS, ad Fam. XIII. 9. in operis ſocietatis Bithynicæ.
M. PUPIUS, Dom. 13. adoptat Piſonem.
PURRUS, Orat. 48. pro *Pyrrhus.*
PYLADES, Fin. II. 24. amicus Oreſtæ, *a quo* c. 26. Pyladea amicitia.
PYRRHO, Fin. II. 11, 13. Offic. I. 2. de ſummo bono ſententia. Tuſc. II. 6. ſententia de dolore. Fin. IV. 16. virtus. *ab eo dicti* Pyrrhonii. Or. III. 17.
PYRRHUS, de Div. II. 56. Æacides. ad Fam. IX. 25. ejus libri de re militari. Muren. 14. de eo triumphat M' Curius. Offic. II. 7. ad eum Macedones univerſi ſe conferunt, Demetrio relicto. ad Fam. V. 12. bellum Pyrrhi ſcripſit Timæus. Parad. VI. 2. Fabricio pecuniam fruſtra offert. Amic. 8. ab eo propter probitatem non alieni ſunt Rom. animi. Senect. 6. a fœdere cum Pyrrho abſtrahit Romanos Appius Cæcus.
PYTHAGORAS, Tuſc. I. 16. Pherecydis diſcipulus. Or. II. 37. Tuſc. IV. 1. junior eſt Numa Pompilio. Fin. V. 29. Tuſc. IV. 19, 25. Ægyptum peragravit, et Magos Perſarum adiit. Lucul. 37. ex numeris et Mathematicorum initiis omnia eſſe putat. Nat. D. I. 11. Deum eſſe animum per mundum permeantem ejuſque particulas animos noſtros. *ibid.* III. 11. ad harmoniam canere mundum ſtatuit. Divin. I. 3. magnam auctoritatem tribuit divinationi. Offic. I. 17. ultimum in amicitia putat, ut fiat unus e pluribus. Tuſc. I. 25. ſummæ ſapientiæ credit fuiſſe, imponere rebus nomina. Offic. I. 30. ſine ulla hilaritate ſummam auctoritatem conſequitur. Tuſc. V. 3. cum Leonte de philoſophia ſermo. Nat. D. III. 36. Muſis bovem immolavit, *invento theoremate de ratione quadrati ſubtenſæ in triangulo rectiangulo ad quadrata reliquorum laterum. Sic etiam tradit Vitruv. IX. 2. alii autem hecatombem immolatam dicunt. v. c. Laert. VIII. 12. v. Intt. ad Laert. et Daviſ. ad h. l.* Fin. V. 2. Metaponti moritur. &c. Tuſc. IV. 1. ejus philoſophiæ Romæ veſtigia.
PYTHAGOREI, de Div. I. 30. quare fabis abſtinuerint. Tuſc. I. 17. ſententiarum ſuarum rationem reddere non ſolent ; ab iis Plato ſententiam de animorum immortalitate hauſit. *ibid.* IV. 2. V. 39. fidibus utuntur et cantu. Nat. D. I, 5. eorum, Ipſe dixit. de Senect. 11. veſperi commemorant, quid interdiu egerint, audierint, dixerint. &c.
PYTHIA, de Divin. I. 19, 36. eam terræ vis concitabat.
PYTHIUS, Offic. III. 14. argentarius Syracuſanus, Canium equitem R. circumvenit.
PYTHODORUS, Flacc. 22. Trallianus.

Q.

QUERELAE, ad Fam. VI. 6. liber Cæcinæ, laudatur.

QUINQUATRUS, ad Fam. II. 12. XII. 25. *ſolemnia in honorem Minervæ*, majora *menſe Martio*, minora *Idibus Junii. v. Ovid. Faſt. VI.* 651.

C. QUINTILIUS, Cluent. 62. eques Roman. in agro Falerno.

P. QUINTILIUS *Varus*, Quint. 17. *Juris civilis peritus fuit, ut ceteri, quibus jungitur. Pighius ad A. DCLX. putat eſſe eum, qui in Cluentiana commemoratur v. in* P. Quintius Varus.

SEXT. QUINTILIUS, p. Red. in Senat. 9. prætor *P. Lentulo Spinthere conſule.*

C. QUINTIUS, Quint. 3. et 49. *frater P. Quintii, pro quo eſt oratio.*

L. QUINTIUS, Cluent. 27. Tribun. pl. *L. Lucullo et M. Cotta Coſſ. A. U.* DCLXXIX. patronus Oppianici, qui concionibus invidiam judicio Juniano conflavit. Brut. 62. in concionibus turbulentus. *idem videtur, qui* Att. VII. 9. *appellatur* familiaris Ciceronis.

L. QUINTIUS Cincinnatus, Senect. 16. aranti nunciatur, eum dictatorem eſſe factum. Ejus juſſu magiſter equitum C. Servilius Sp. Melium interficit.

Num. QUINTIUS. Sext. 38. tribunus plebis Clodianarum partium, Lentulo Spinthere Coſ. una cum Attilio Serrano. ibid. 33. eum omnes irridendi cauſa Gracchum vocabant : *vel, quod popularis videri vellet, vel quod filius Gracchi inſitivi, ut Abramio videtur : quem vid.*

P. QUINTIUS Varus, Cluent. 19. homo ſumma religione et auctoritate. *Sed Lambinus, Merula, aliique volunt legi,* Quintilius. *Etiam Pighius ad A.* DCLX. hunc locum *refert ad Quintilium, de quo ſupra.* Varus *eſt cognomen* Quintiliorum, *non* Quintiorum. *Sed Codd. nil variant.*

P. QUINTIUS, *pro quo eſt oratio, ex qua de eo cognoſci poteſt.*

T. QUINTIUS *Flamininus*, Att. XII. 5. Conſul cum M' Acilio, *A. U.* DCIII.

QUINTIUS *Gallus*, ad Fam. XIII. 43. *nonnullis etiam* Gallius. *Videtur legatus aut præfectus Q. Philippi Aſiæ proconſulis. conf.* 73, *et* 74. *Nam ei commendatur, qui negotiatur Philomelii, quod eſt oppidum magnæ Phrygiæ, conf.* ep. 49.

QUIRINUS, Offic. III. 10. Romulus. Att. XII. 45. XIII. 28. Quirino σύνναος Cæſar.

QUIRINALIA, ad Q. Fr. II. 3, 13. *Solemnia in honorem Romuli. v. Ovid. Faſt. II.* 513.

R.

RABIRIUS, Acad. I. 2. malus auctor philoſophiæ Latinus. *Ab hoc ſine dubio diverſus eſt præſtans poeta* C. Rabirius, *qui etiam Ovidio laudatur :* magni Rabirius oris. *v. Voſſius Hiſt. Lat. I.* 21. *et alius, fortaſſe medicus, ap. Plin. H. N. XXIIX.* 7.

C. RABIRIUS, Rabir. Perd. 2. Saturninum trib. pl. interfeciſſe dicit Labienus, et propterea accuſat. Piſon. 2. a Cicerone defenditur. Att. I. 6. domum Neapoli habet, vendit.

C. RABIRIUS, Rab. Poſt. 1, 2. eques Rom. filius C. Curtii *naturalis, Rabirius per adoptionem. Accuſatus de reſiduis, damnato Gabinio, a Cicerone defenditur.*

L. RABIUS, Verr. I. 34. *Marianus, transfugit ad Mithridatem. ab eo cum L. Magio mittitur ad Sertorium. prodito deinde Mithridate, ad Romanos rediit, et Romæ et Myndi habitavit. Aſconius habet* Phanius ; *unde* Fannius *edidit P. Manutius. alii* Fabius. *Appian. Bell. Mithrid. p.* 364. *ed. Toll.* Δύο Λεύκιοι, Μάνιός τε. *(non Mummius, ut Hotomannus profert ad Cic. l. c.)* καὶ Φάνιος Μιθριδάτην ἔπειθον συμμαχῆσαι τῷ Σερτωρίῳ. &c.

RABOCENTUS, Piſon. 34. Beſſicæ gentis princeps, a L. Piſone ſecuri percuſſus eſt.

L. RABONIUS, Verr. I. 50. ædis Caſtoris ſarta tecta tuetur. &c.

L. RACILIUS, Verr. II. 12. ad Fam. I. 7. Tribunus plebis Marcellino et Philippo Coſſ.

RARIUS, vel RANIUS, Att. XII. 21. *forſan libertus aut ſervus Bruti.* Ranii *nomen occurrit in lapide apud Gruterum.*

REBILUS, vide *T. Caninius Rebilus.*

REGILLUS, *cognomen Æmiliorum.* Att. XII. 24. filius Lepidi, qui cum Qu. Catulo conſul fuit, *A.* DCLXXV.

REGINUS, Att. X. 12. mari *infero* præfectus, a partibus Pompeianorum eſt. *Corrado videtur eſſe* L. Minutius Baſilus, *quem hoc muneris habuiſſe Oroſius tradit L. VI. c.* 15.

L. REGULUS, ad Fam. XIII. 60. *e Livineis : (unde ejus libertus Trypho* L. Livineius *dicitur)* familiariſſimus Ciceronis. Att. III. 17.

M. REGULUS, Off. I. 13. Punico bello

primo captus a Pœnis de commutandis captivis Romam mittitur. Piſon. 19. ejus ſupplicium. cf. *M. Attilius.*

REMORA, de Div. I. 48. dubitant Romulus et Remus, urbem ab ſe conditam Romam, an Remoram appellent.

REMUS, de Div. I. 48. auſpicium capit. II. 20. cum fratre Romulo et altrice bellua vi fulminis ictus concidit.

Q. REX, ad Fam. XIII. 52. *e familia Martia qui* in cauſa Pompeii fuit. *Sed* Orat. II. 28. *eſt* Conſul *A. U.* DCXXXVI.

RHINTON, Att. I. 20. poeta Comicus Tarentinus: ex eo verſus Græcus. *v. interpretes.*

RHODO, ad Fam. II. 18. amicus Q. Thermi.

ROMULUS, de Div. II. 20. cum fratre Remo et altrice bellua vi fulminis ictus concidit. *ibid.* I. 17. II. 38. ejus lituus. ibid. I. 2, 48. augur cum fratre. Nat. D. III. 2. auſpicia conſtituit. Leg. I. 1. dixit Julio Proculo, ſe Deum eſſe. Balb. 13. Sabinos recipit in civitatem.

L. ROSCIUS, Phil. IX. 2. legatus Romanorum, a Larte Tolumnio Fidenis interfectus.

Q. ROSCIUS, Quint 24. Q. Roſc. 7. eximie laudatur. de N. D. I. 28. perverſis oculis eſt. de Div. I. 36. amores et deliciæ Ciceronis. in Solonio circumplicatur ſerpentis amplexu. haruſpices augurantur claritatem ejus. Leg. I. 4. ſenex tardiores fecit tibias. Arch. 8. ejus mors. de Div. II. 31. &c.

SEX. ROSCII, Sext. Roſc. 6. ex Amerino municipio municipes. pater et filius. *vid. argum. orat.* Off. II. 14. filius a Cicerone contra L. Syllæ dominantis potentiam defenſus eſt.

T. ROSCII, Sext. R. 6. *Capito* et *Magnus,* municipes Amerini, propinqui Sexti, quorum opera pater S. Roſcius interfectus, et filius accuſatus eſt.

C. RUBELLINUS, ad Fam. XII. 26. *pro quo Grævius e MSS. repoſuit,* Rubellius; *quod jam Urſino in mentem venerat.*

RUBRIA, ad Fam. IX. 21. Carbonis cujuſdam, Ciceronis amici, mater.

RUBRIUS, Verr. I. 25. miniſter Verris proquæſtoris. *Idem videtur cum* Q. Rubrio, III. 80.

L. RUBRIUS, *Caſſinas.* Phil. II. 16. ei teſtamentum ſubjicit M. Antonius.

P. RUBRIUS, Verr. III. 57. eques Rom. in Syracuſano conventu.

Q. RUBRIUS Varro. Brut. 45. a Senatu hoſtis cum Mario judicatus, acer et vehemens accuſator.

Q. RUBRIUS, Verr. III. 80. a Verre in Sicilia, torque, phaleris, et corona donatur.

RUFIO, ad Fam. VII. 20. *Trebatii gentilis: ut docet Manutius ex inſcriptione.*

RUFIO, Att. V. 2. XIV. 14. *eſt* Sempronius Rufus. Rufio *eſt diminutivum a* Rufus. *amabatur autem a Cicerone, ut ex epiſtola Cœlii intelligi poteſt.* de Sempronio Rufo *vid. infra.*

RUFUS, ad Fam. V. 19. *eſt* L. Meſcinius Rufus. cogitat ad Pompeium tranſire. ep. 20. queritur, Ciceronem rationes provinciæ ſe non expectato ad ærarium detuliſſe. XIV. 14. *eſt* M. Cœlius Rufus, aut Meſcinius Rufus.

RUFUS, ad Fam. IX. 24. amicus Pæti, dicitur de ſalute Ciceronis laboraſſe.

RUFUS, Orat. II. 69. vide in *Rutilius.*

RUFRENIUS, ad Fam. X. 21. *legatus Lepidi Triumviri, aut Tribunus, aut ſimile quid.*

P. RULLUS, Agrar. I. 5. *Trib. pl. Conſule Cicerone, qui legem Agrariam tulit, quam Cicero tribus orationibus diſſolvit. Eſt e Serviliis. De patre ejus vid. Plin. H. N. VIII.* 51.

Q. *Fabius* RULLUS, Phil. V. 17. admodum adoleſcens conſul fit. *vide Manut.*

RUPA, ad Fam. II. 3. libertus Curionis.

A. RUPILIUS, Cluent. 63. medicus.

RUPILIUS, Off. I. 31. hiſtrio, Antiopam ſibi eligit.

P. RUPILIUS, Verr. IV. 50. Læl. 11. P. Popillii Lænatis collega in conſulatu. *A. U.* DCXXI. quæſtionem exercent in eos, qui cum Gracchis feciſſent: utuntur conſilio Lælii. *De ejus acerbitate in ea quæſtione vid. Vell. II.* 17. Verr. II. 13. Conſul in Sicilia, *a quo* lex Rupilia *ſex* Leges Rupiliæ. bellum ſervile oppreſſit. *v. Sigon. et Pigh. ad h. a.* v. *in P. Rutilius Rufus.*

P. RUPILIUS, P. F. Menenia. ad Fam. XIII. 9. eques Rom. magiſter ſocietatis Bithynicæ, Craſſipede Quæſtore.

M. RUSCA, Or. II. 65. *e Pinariis,* Trib. pl. (A. U. DCXXII.) tulit legem annalem.

RUSCIO, Mil. 22. ſervus.
C. RUSIUS, Brut. 74. accuſator vetus, Siſennam ridiculum facit.
C. RUSTICELLUS, *Bononienſis*, Brut. 46. exercitatus in dicendo et natura volubilis.
RUTILIA, Att. XII. 20. C. Cottæ mater, Publii Rutilii ſoror.
C. RUTILIUS Rufus. Brut. 40. familiaris Scævolæ. in Cæcil. 21. ſubſcriptor P. Lentuli principis ſenatus in accuſatione M' Aquillii.
L. RUTILIUS, Læl. 20. eum Conſulem efficere Scipio non poteſt, cum fratrem Publium feciſſet. *niſi vero legendum* Rupilius. *vid. in P. Rutilius.*
L. RUTILIUS. Cluent. 65.
M. RUTILIUS, ad Fam. XIII. 8. a Cæſare præfectus agro in Gallia Ciſalpina dividendo.
P. RUTILIUS *Lupus*, Font. 15 L. Julii Collega in Conſulatu *A.* DCLXIII. bellum ſociale gerit, in quo perit.
P. RUTILIUS Rufus, M. F. Brut. 29, 30. Orator, de Jure reſpondet. orationes ſcripſit, et de jure. Panætii auditor, prope perfectus in Stoicis. repulſam in Conſulatu fert. pro ſe ipſe dixit a Scauro accuſatus. Or. II. 69. a Scauro competitore ambitus accuſatus, a quo victus in petitione erat, eundem ipſe accuſat. Offic. II. 13. adoleſcens innocens, juris peritus habitus eſt, quia frequentabat P. Mucium. Planc. 21. in petitione tribunatus pl. repulſam tulit. Or. I. 40. tribunus pl. eo anno, quo fœdus Mancinus cum Numantinis fecit. Rabir. Perd. 7. contra Saturninum ſtat. Offic. III. 2. Panætium de prætermiſſis non reprehenſum dicit, propter eorum, quæ perfeciſſet, præſtantiam. Fin. I. 3. libros edidit. Att. IV. 16. inductus a Cicerone in libris de republica. Or. I. 53. Brut. 30. damnatur, quia nimis tenuiter ſe defendi voluit et a ſe aliiſque defenſus eſt. Balb. 11. damnatur ab equitibus, quod in Aſia quæſtor provinciales a publicanorum injuriis defenderat. Smyrnæ in exilio vixit. cf. Nat. D. III. 32. et Tacit. A. IV. 43. Font. 13. injuſte damnatus eſt. Rabir. Poſt. 10. crudelitatem Mithridatis effugit, mutato habitu Romano et Græco aſſumpto. *Laudatur* l. c. Piſon. 39. Scaur. fr. 2. *Si vera eſt lectio*, Tuſc. IV. 17. *ubi dicitur* P. Rutilius leviter ægrotans mortuus eſſe ob fratris repulſam; *de hoc accipiendum eſſe puto. Nam* Læl. 20. *L. Rutilius Publ. frater repulſam tuliſſe dicitur. Alium autem P. Rutilium ei fratrem fuiſſe, qui, quod Publius petens cum Scauro repulſam tuliſſet, mortuus ſit, ut videtur Daviſio, vix mihi perſuadeam. Sed Manutius legit* P. Rupilius. *Etiam Læl. l. c.* Rupilius *pro* Rutilius *legunt Viri docti. v. Pighius ad A.* DCV. DCXXI. *qui et hic et alibi hunc locum ſemper ita profert, tanquam* Rupilius *legatur.* P. Rupilium *Africani amicitia ad Conſulatum perveniſſe, cum tenui loco natus eſſet, de eo convenit. Ea ipſa res facit probabile, ibi legendum* Rupilius. *Nam* Rutilium *Africani Scipionis opera Conſulatum conſecutum, nemo demonſtrare poterit. Itaque mihi valde fit veroſimile, et in Tuſculanis et in Lælio* Rupilios *eſſe reponendos, idque placet etiam Buherio ad Tuſc. l. c. et pluribus defendit Drakenb. ad Liv. Epit.* 59.
P. RUTILIUS, Cæcin. 10 teſtis in Cæcinam, homo nullius fidei.

S.

SABAZIA, N. D. III. 23. ſacra Bacchi, *qui ipſe Sabazius dicitur.*
SABAZIUS, de Leg. II. 15. eum Ariſtophanes ejici vult, tanquam peregrinum Deum.
L. SABELLIUS, Brut. 34. a L. Cæſuleno ex lege Aquillia de juſtitia accuſatur.
SABIDIUS, petit. Conſ. 2. homo obſcurus, quem competitor Q. Ciceronis in prætura ad tabulas poſuerat, cum alium amicum honeſtum non haberet. Sabidia *eſt etiam ap. Donium in lapide I.* 164. *et* Sabidius *in Gruterianis lapidibus non unus.*
SABINIUS *Reatinus*, Sext. 37. *ex operis Clodianis, a quibus P. Sextius pæne interfectus eſt.*
C. SACERDOS, *e Liciniis.* Verr. I. 10. prætor Siciliæ ante Verrem. Planc. 11. legatus Q. Metelli in Creta. *Conſulatum petiit cum Cicerone. v. Aſcon. argum. or. in Tog. Cand. De ejus prætura urbana et Sicilienſi multa ſunt in Verrinis.*
SADALA, Verr. I 24. rex *Thraciæ*: ad eum a Cn. Dolabella mittitur C. Verres.
SAFINIUS, Cluent. 25. Atellanus.
SALACO, ad Fam. VII. 24. Nomen *hominis cujuſdam in paupertate ſuperbi: unde*

h. l. Hermogenes Tigellius *Salaco dicitur.*

Q. SALASSUS, ad Fam. VI. 18. P. Curtii frater, *e gente Poſtumia, ſi quidem germanus Curtii frater fuit. Provinciam obtinuit e prætura A. U. DCC.*

SALII, de Div. I. 17. *Sacerdotes Martis.* in eorum curia ſitus lituus inventus eſt inteteger, cum ea deflagraviſſet. *ab iis* Att. V. 9. *dicitur* Saliaris modus, *de conviviis opiparis et magnificis.*

SALINATOR, Or. II. 67. *eſt Livius, qui in cenſura A. U.* DXLIX. *hoc cognomen primus accepit. Liv.* XXIX. 37. Tarento amiſſo *bello Punico II.* arcem retinuit. *Liv.* XXVII. 25. *v. in* Livius. Brut. 18. Senenſi prælio ludos Juventuti vovet.

C. SALLUSTIUS *Criſpus.* Att. XI. 20. ei Cæſar ignovit. *de inimicitiis inter ipſum et Ciceronem, et orationibus, quas contra ſe invicem dixiſſe putantur, v. Corrad. Quæſt. p.* 113. *ſqq.*

SALLUSTIUS Caninius. ad Fam. II. 17. proquæſtor Ciceronis, *ad quem eſt epiſtola. Docti viri legendum exiſtimant,* Cneus, *pro* Caninius, *ut ſit P. Salluſtii propinquus, de quo paulo poſt. v. Pighius ad A. U. DCCII. ſed Codd. nil juvant.*

CN. SALLUSTIUS, ad Fam. XIV. 11. Att. XI. 11. *amicus ſummus Ciceronis.* In animo Cicero habet cum eo mittere filium ad Cæſarem, cum exularet.

P. SALLUSTIUS, Att. XI. 11. *frater aut propinquus* Cnei.

CN. SALLUSTIUS, de Div. I. 28. *Ciceronis libertus.* ad Fam. XIV. 4, 11. laudatur. Att. I. 3, et 11.

SEXT. SALTIUS, Agrar. II. 34. Duumvir Capuæ.

SALVIUS, ad Fam. IX. 10. ad Att. IX. 7. libertus Attici. ad Att. X. 18. libertus Hortenſii filii.

SALUS, Att. IV. 1. Dea, cujus templum erat prope domum Attici in colle Quirinali. *de quo vid. Plin.* XXXV. 4. de Div. I. 47. Salutis augurium.

SAMIARIUS, Phil. XI. 2. exul, a quo interfectus eſt C. Trebonius, juſſu Dolabellæ.

SAMPSICERAMUS, Att. II. 14, 16, 17, 23. *eſt* Pompeius. *Ceterum eſt nomen Emeſenorum Reguli. Strabo L. XVI. p.* 1092. *ed. Amel.*

SANDO, ad Fam. III. 7. pater Athenodori *Stoici.*

Q. SANGA, Piſon. 31. Senator, *de Fabia gente.*

SANNIO, ad Herenn. IV. 50. nomen ſervi.

SAPALA, petit. Conſ. 3. amicus Catilinæ, præco.

SAPPHO, Verr. IV. 57. ejus ſtatua in Prytaneo Syracuſano.

SARA, v. *Siregius.*

SARDANAPALUS, Fin. II. 32. Tuſc. Q. V. 35. epigramma in ſepulchro ejus ridet Ariſtoteles. *De eo rege erudita eſt diſputatio Buherii ad fin. notarum in Tuſc.*

SARPEDON, de Div. II. 10. filius Jovis.

SASERNA, Phil. XIII. 13. amicus Antonii. Att. XV. 2. cum Matio et Poſtumio ludos procurat, ab Octavio inſtitutos, *in honorem Cæſaris.*

SASSIA, Cluent. 5. mater Cluentii.

SATRIUS, ad Brut. 6. legatus C. Trebonii.

SATRIUS *Caninius.* Att. I. 1. *Caſaubonus putat eſſe equitem Rom. cujus, in libello de claris Grammaticis, Suetonius mentionem facit. Cicero eum appellat* fratrem P. Varii. *Corruptum locum putant cum alii, tum Langius ad Cic. de Offic. III.* 18.

M. SATRIUS, de Offic. III. 18. M. Minucii Baſili ſororis filius, et heres.

SATURNALIA, Cat. III. 4. Att. V. 20. XIII. 52. *ſolemnia in memoriam aureæ ætatis celebrata A. D. XIIII. Kal. Jan. Saturnalia ſecunda et tertia, cape de die ſecundo et tertio Saturnaliorum. v. Gronov. ad Liv.* XXX. 36.

CN. SATURNINUS, Planc. 8, et 12. laudatur. ejus pater primus ex Atinati municipio Ædilis et prætor factus eſt. ad Fam. VIII. 14. accuſatur a Cn. Domitio. XII. 26. heres Q. Turii.

L. SATURNINUS, de Har. reſp. 20. Sext. 17. Quæſtor Oſtienſis, in annonæ caritate a procuratione rei frumentariæ amovetur et propterea popularis fit. Catil. IV. 2. C. Memmium interficit. Sext. 47. a Q. Metello cenſore notatur. Dom. 31. Q. Metellum lege ex urbe ejicit. Rabir. Perd. 3, 6. ejus cædes, *de qua tota oratio legenda. c.* 11. a ſervo interficitur. Haruſp. reſp. ad Her. I. 12. it. IV. 22. *&c. &c.*

SATURNUS, Nat. D. III. 24. etymologia. II. 20, 46. ſtella. III. 17. ad occidentem maxime cultus eſt. III. 24. vincitur a Jove filio.

P. SATURIUS, Qu. Roſc. 1. patronus Chæreæ, qui pro eo contra Q. Roſcium comœdum dixit. Cluent. 38.
SATYRI, Nat. D. III. 17.
SATYRISCUS, de Div. I. 20.
SATYRUS, ad Att. XII. 22. Attici ſervus.
C. SAUFEIUS, Rabir. Perd. 7. cum Saturnino Capitolium armatus occupat.
L. SAUFEIUS, Att. I. 3. it. IV. 6. amicus Attici, Epicureus. II. 8. in ſtudiis laborioſus. cf. XIV. 18. XV. 4. XVI. 3.
SAXA, *Decidius*. Phil. X. 10. it. XI. 5. e Celtiberia, a Cæſare civitate donatus et deinde Tribun. plebis factus. Phil. VIII. 3. de grege Antonii, nebulo, Centurio &c. *add.* XIII. 13.
SCAEVA, Att. XIII. 23. Cæſarianus, *Caſſius Scæva. alii de* Trebatio *intelligunt. J. F. Gronovius ne ſanum quidem locum putabat:* emendare tentat Tunſtallus epiſt. ad Midletonum pag. 63.
SCAEVA, Rabir. Perd. 11. ſervus Q. Crotonis Saturninum interficit et propterea libertate donatur.
SCAEVOLA, *eſt cognomen* Muciorum. *Itaque* Scævolas *in* Muciis *quære.*
SCAMANDER, Cluent. 16. libertus Fabriciorum Aletrinatium.
P. SCANDILIUS, Verr. III. 58. eques Rom. Syracuſis.
SCANTIA, femina. Milon. 27. *In hoc nomine libri valde variant: alii* Sentia, *alii* Sanctia, *quorum illud probat Schottus in Nod. Cic. III.* 13. Scantiæ *nomen frequenter occurrit in lapidibus Gruteri. &c.*
M. SCAPTIUS, Att. VI. 1. negotiator Cappadociæ, frater ejus, quocum Cicero controverſiam habuit in provincia. Ei præfecturam defert Cicero.
SCAPTIUS, Att. V. ult. VI. 1, 2. &c. *negotiator, frater Marci, præfectus Appii in Cilicia, controverſiam pecuniariam cum Salaminiis habet, et multum Ciceroni Procoſ. moleſtiæ affert; quæ res his epiſtolis narratur.*
P. SCAPULA, Quint. 4. fœnerator. Scapulæ *cujuſdam* horti *commemorantur.* Att. XII. 37. Scapulæ *autem ſunt e* Quintiis. *v. Harduin. ad Plin. VII.* 53. *Itaque* Scapulæ, *quibuſcum decidit* Quintius, *gentiles ejus videntur fuiſſe.*
SCAPULA, ad Fam. IX. 13. auctor ſeditionis in Hiſpania ulteriori, confirmatæ a Pompeio filio. *de ejus interitu vid. Hirt. Bell. Hiſp.* 33.
SCATINII, Phil. III. 6. ſunt ex Aricia.
SCATO, Dom. 44. homo obſcurus, Clodianus, e Marſis, ſub cujus nomine Clodius ædes Ciceronis emit.
M. SCAURUS, *ex Æmiliis*, Or. II. 64. humili genere ortus. Muren. 7. memoriam generis ſui intermortuam renovat. Brut. 29. ejus orationes et libri. Stoicus fuit. Offic. I. 30. ſingulari ſeveritate fuit. Muren. 17. a Q. Maximo in petitione Conſulatus vincitur. Brut. 30. cum P. Rutilio conſulatum petit, eumque vincit, et de ambitu accuſat Rutilium, ab eoque de ambitu accuſatur fruſtra. conf. Or. II. 69. Offic. I. 22. non cedit C. Mario. Sext. 47. omnibus ſeditioſis a Graccho ad Q. Varium reſiſtit. Har. reſp. 20. procuratio rei frumentariæ ei mandatur, remoto Saturnino. v. *L. Saturninus.* Dejot. 11. a trib. pl. Cn. Domitio Ahenobarbo accuſatur. *v. Aſcon. ad fr. Or. pr. Scaur. fil.* Dom. 19. de pluribus rebus ſimul ferre contra legem Didiam auſus, non obtinuit. Nat. D. II. 23. Mentem et Fidem in Capitolio dedicat. fr. Or. pr. Scaur. accuſatur a Cn. Domitio, Q. Servilio Cæpione, et Q. Vario trib. pleb. *ubi vid. Aſcon.* ibid. princeps Senatus. *v. Weſſeling. V. C. Obſ. I.* 11. *Conſul fuit A. U. DCXXXVIII. princeps Senatus lectus a L. Metello et Cn. Domitio a. eodem. poſt idem Cenſor et iterum Conſul fuit.*
M. SCAURUS, *M. principis Senatus fil.* de Offic. II. 16. imitatur P. Lentuli magnificentiam ædilitatis, *de qua v. Plin. H. N. XXXVI.* 15. *ubi* privignus Syllæ *vocatur. Nam Sylla duxit viduam Scauri, principis Senatus, Metellam, ut auctor eſt Plutarch. in Sylla; quam proſcriptionum ſectricem Plinius appellat: unde huic Scauro illæ tantæ divitiæ.* cf. pr. Sext. 54. *et Pigh. ad A. U.* DCXCV. Sext. 47. ad eum prætorem cauſa P. Sextii acta eſt. Offic. I. 39. Cn. Octavii domum demolitus, ei acceſſionem adjungit. repulſam in *Conſulatus petitione* tulit. Att. IV. 15. de repetundis accuſatus *e Prætura Sardiniæ*, a Cicerone defenditur. v. fr. Or. pr. Scauro, et Aſcon. Argum.
M. SCAURUS, *ex Aureliis v. in* Aurel.
C. SCIPIO, *e Corneliis.* pro Sext. 3. ſocer P. Sextii, vir optimus, in exilio Maſſiliæ vixit. *Sed* Caius *eſt ex editionibus primis et MStis, poſteriores receperunt* Lucius *et*

interpretantur de Aſiatico nep. vid. Manutius ad hunc locum.

CN. SCIPIO, *Calvus L. F.* Planc. 24, et 25. Off. I. 18. *is, qui cum fratre* Publio *in Hiſpania cum Pœnis bellum geſſit, pater P. Scipionis Naſicæ, qui vir optimus judicatus eſt, de quo infra.* Balb. 15. in Hiſpania occiditur cum fratre. cf. Tuſc. I. 37, 46. Nat. D. III. 32.

L. SCIPIO *Aſiaticus,* P. F. L. N. Mur. 14. de Antiocho triumphat, *unde* Aſiaticus *dictus eſt: de quo triumpho vid. Plin.* XXXIII. 11. provinc. conſ. 8. ei auxilio eſt Tib. Gracchus pater trib. pl. cum in carcerem duceretur. Brut. 47. non imperite dixit. Phil. XI. 7. collega C. Lælii ſapientis in conſulatu, ad quem cum Senatus deferret provinciam Aſiam, quæ Scipioni obvenerat, frater major P. Africanus eam ignominiam deprecatur, et ſe legatum ei fore pollicitus, provinciam ei conſervat. Rabir. Poſtum. 10. ejus ſtatua in Capitolio cum chlamyde et crepidis.

L. SCIPIO, Aſiaticus, *L. F. ejus, ut opinor, cujus quæſtura eſt ap. Liv. XLV.* 44. *L. N.* Rabir. Perd. 7. Verr. I. 14. Collega C. Norbani in Conſulatu *A. U.* DCLXX. ad Herenn. III. 2. legibus ſolvitur propter bellum Italicum, ut ante annum ſuum Conſul fieri poſſit.

M. SCIPIO, Brut. 20. ejus, qui ſacra accepit, *h. e. P. Naſicæ,* filius, eloquens habitus eſt.

M. SCIPIO, *Maluginenſis,* Or. II. 64. dictum de L. Manlio Acidino conſule. *Eſſe videtur* M. Scipio, *qui inter Prætores nominatur ap. Liv. XLI.* 14, *et* 27. M. Cornelius Maluginenſis *dicitur. Sic placet Sigonio de Nomin. c.* 5. *diſputanti contra Robortellum qui ap. Ciceronem* Cæpio *legi volebat. Aliquid tamen dubitationis remanet Dukero ad Liv. l. c.*

P. SCIPIO, L. F. Off. I. 18. pro Planc. 25. laudatur propter res in bello fortiter geſtas. pro Balbo 15. occiditur in Hiſpania cum fratre Cnæo, *de quo ſupra.* Phil. XI. 7. pater L. Aſiatici et P. Scipionis majoris. *de* Lucio *ſupra. de* Africano *et ejus poſteris vid. in* P. Africanus.

P. SCIPIO, CN. F. L. N. har. reſp. 13. optimus de toto populo Rom. judicatus, ſacra matris Deûm manu ſua accipit. *v. Liv.* XXIX. 14. XXXV. 10. *et tamen bis repulſam tulit. Plin.* VII. 34. Or. III. 33. omnibus civibus ſui copiam fecit. Pontifex Max. *Conſul fuit A. U. DLXII. collega M'. Acilii Glabrionis, v. Liv.* XXXV. 24. *et juriſprudentia celeber; de quo vid. Rupertum ad Pompon. III.* 3.

P. SCIPIO, P. F. CN. N. Naſica. Corculum, *hoc eſt ſapiens;* vid. Tuſc. I. 9. Brut. 20, et 58. bis conſul, *nempe A. U. DXCI. cum C. Figulo et A. U. DXCVIII. cum C. Marcello.* et cenſor fuit *A. U. DXCIV.* N. D. II. 4. C. Figuli collega a Ti. Gracchо *patre* vitioſe creatus, abdicat ſe magiſtratu. cf. Divin. II. 35.

P. SCIPIO NASICA, P. F. P. N. CN. PRON. Planc. 21. ædilitiam repulſam fert. Br. 22. cum D. Bruto Conſul fuit, *A. U.* DCXV. Leg. III. 9. a Tribuno pl. Curiatio in vincula conjicitur. Planc. 14. conſul a Granio præcone reprehenditur. Catil. I. 1. Pontifex Max. Ti. Gracchum interfecit. Dom. 34. ejus factum SCtis probatur. Læl. 12. vexatur ab amicis Gracchi. Off. I. 22. privatus æque multum profuit reip. quam Africanus in exſcindenda Numantia. Flacc. 31. Pergami moritur. Off. I. 30. in ſermonibus ejus nulla comitas fuit. *hic* Serapio *dictus eſt a ſimilitudine ſuarii cujuſdam negotiatoris, ſive alius vilis hominis primum ab irridente tribuno plebis. Liv. epit.* 55. *deinde vulgo. v. Plin. VII.* 12. ejus facete dictum eſt de Or. II. 70.

P. SCIPIO NASICA, P. F. P. N. P. PRON. CN. ABN Brut. 34. in conſulatu mortuus *A. U.* DCXLII. collega L. Beſtiæ. de Off. I. 30. ſermone effecit, ut unus e multis videretur. *duxit Cæciliam Macedonici filiam.*

P. SCIPIO, P. F. P. Serapionis Nepos. Br. 58. gener L. Craſſi. *Hic eſt, qui pro* Sext. Roſc. 28. memoratur.

P. SCIPIO NASICA, *P. ex Licinia Craſſi Filius.* Att. II. 1. a Favonio accuſatur *de ambitu: ſed eripitur ei adſumptus a Pompeio Collega in Conſulatu tertio. Dio Caſſ. XL. p.* 144. *Adoptatus eſt a Metello Pio, unde* Q. Cæcilius Metellus Pius Scipio, *et modo P. modo Q. dicitur: v. quos laudat Oudendorp. V. C. ad Sueton. Tib.* 4. *Pompeii M. collega A. U. DCCI. et ejuſdem ſocer: de quo vide ſupra in* Metellis. *memoratur etiam* ad Fam. VIII. 9. Verr. IV. 36. Verris advocatus, reprehenditur.

SCOPAS, Or. II. 86. Theſſalus, a Simonide victor laudatus, ſordidum ſe præbet.

SCOPAS, de Div. I. 13. eximius ſculptor. *v. Plin.* XXXVI. 5.

C. SCRIBONIUS, C. F. Pop. Curio. ad Fam. VIII. 8. *eſt* C. Curio fil. *trib. pl. de quo ſupra.*

L. SCRIBONIUS, Libo, Or. I. 53. tribunus pl. quæſtionem fert in Ser. Galbam prætorem Hiſpaniæ. add. de Or. II. 65.

SCROFA, Att. V. 4. *cognomen* Cn. Tremellii.

SCYLAX, de Div. II. 42. Halicarnaſſeus, familiaris Panætii, excellens in aſtrologia, idemque in civitate ſua princeps; repudiat Chaldaicum prædictionis genus.

SCYLLA, Verr. V. 56. Har. Reſp. 27. Nat. D. I. 38. *monſtrum, de quo plenæ fabulæ ſunt. v. Ovid. Met. XIII.*

SCYRON, Lucul. 33. *Epicureus, tempore Ciceronis.*

SEBOSUS, Att. II. 14, 15. Catuli familiaris. *Harduinus ad Plin. IX.* 15. *putat eſſe* Statium Seboſum, *cujus ibi mentio.*

SEDULIUS, Dom. 30. dux ſervorum, quorum opera P. Clodius uſus eſt.

SEGAVIANUS, ad Fam. X. 17. *ſed pro hoc eſt in Græviana:* Sext. Gavius.

SEGULIUS, Labeo, ad Fam. XI. 20, 21. homo nequiſſimus. Octavianum Ciceroni iratum dicit.

SEIUS, Att V. 13. *libertus aut procurator Attici. jungitur* Philogeni, *qui Attici libertus erat. Alius eſt* ad Fam. VII. 12. *ſed ibi Gronoviana legit* Titius.

Cn. SEIUS, Cluent. 38. Senator.

M. SEIUS, L. F. Offic. II. 17. in caritate annonam aſſibus populo vendit *in ædilitate A.* DCLXXX. *Plin.* XV. 1. Planc. 5. judicio condemnatus tamen M. Piſonem in petitione vincit. *de hoc intelligi poteſt* ad Fam. IX. 7. *Idem, aut filius eſt, qui* XI. 7. *memoratur, et legatus D. Bruti fuiſſe videtur, it.* Att. XII. 11.

Q. SEIUS, Poſtumus, Dom. 44, 50. Har. reſp. 14. eques Rom. cujus ædes P. Clodius emere voluit, domino repugnante.

SELENE, Verr. IV. 27. uxor regis Antiochi, *primo Grypi, deinde Pii, ex Ægypto, quæ et Cleopatra dicta eſt. Ejus filii duo fuere,* Antiochus Aſiaticus, *et* Seleucus Cybioſactes, *de quibus ſuo loco videndum. Eorum mentio in Verrinis IV.* 27. *add. Joſeph. Ant. XIII.* 29.

SELEUCUS, ad Fam. VI. 18. ſervus Q. Leptæ.

Q. SELICIUS, ad Fam. IX. 16. *a quo* Seliciana villa. ad Att I. 12. fœnerator. ad Fam. I. 5. amicus Lentuli Spintheris, quocum Cicero conſilia de cauſa Lentuli contulit.

SELIUS, ad Fam. VII. 32. malus Orator.

C. et P. SELII, Lucul. 4. familiares L. Luculli, docti homines, qui Philonem Romæ audierant.

SEMELE, Tuſc. I. 12. Nat. D. II. 24. mater Bacchi.

SEMIRAMIS, Prov. Conſ. 4. *ita* A. Gabinium *Syriæ Procoſ. appellat, ut mollitiem ejus notet.*

Ti. et C. SEMPRONII, Or. I. 9. &c. *ſunt* fratres Gracchi, *de quibus v. in* Gracchis.

A. SEMPRONIUS, *Muſca quæſturæ* Or. II. 60. Candidatus a Vargula male accipitur.

C. SEMPRONIUS Rufus, ad Fam. VIII. 8. calumniam fert. amicus Ciceronis: *cujus ſæpe mentio.* v. c. Att. VI. 2. ad Fam. XII. 22, 25. *vide etiam* Ruſio.

L. SEMPRONIUS, Atratinus. ad Fam. IX. 21. Conſul et Cenſor fuit cum L. Papirio Mugillano A. U. CCCXII.

M. SEMPRONIUS, Or. II. 60. A. frater.

C. SENTIUS, *Saturninus.* Verr. III. 93. Piſon. 34. prætor Macedoniæ *A. DCLXXI.* a Denſeleto defenditur. permagnam e cibariis pecuniam, propter caritatem frumenti, deportat. homo innocentia ſingulari.

SEPTIMIA, ad Fam. IX. 10. Att. XVI. 11.

C. SEPTIMIUS, Att. II. 24. ſcriba Bibuli Conſulis.

C. SEPTIMIUS, Sen. p. Red. 9. prætor, P. Lentulo Spinthere Conſule. Att. XII. 13, 14. augur. *Pighius* Scævolæ *cognomen de conjectura dedit. Mihi videtur idem eſſe cum eo, qui* ad Fam. VIII. 8. *in SCto M. Marcelli inter eos nominatur, qui ſcribendo affuerunt:* C. Septimius T. F. Quirina.

P. SEPTIMIUS Scævola. Act. I. in Verr. 13. Cluent. 41. Senator, de repetundis accuſatur, propter judicium Junianum, Hortenſio prætore. *Ab hoc diverſum putem* P. SEPTIMIUM teſtem in L. Flaccum, Flacc. 4.

Q. SEPTITIUS, Verr. III. 14. eques Rom. arator in Sicilia.

SEPTUMULEIUS, Anagninus. Or. II.

67. interfecit C. Gracchum, et pro ejus capite aurum accepit. Poſtea præfecturam in Aſia a Scævola petiit.
SEPRULLA, Att. I. 12. *Si ſana lectio, nomen eſt ſervulæ, quæ P. Clodium emiſit ex ædibus Cæſaris. Sed Græv. oſtendit eſſe legendum* : Servulæ.
SERAPIO, Att. VI. 1. *eſt* Scipio Naſica, *de quo ante.*
SERAPIO, Att. X. 17. *ſervus Attici.*
SERAPIO, Att. II. 4. libros ejus non intelligit Cicero. ibid. 6. Eratoſthenem valde reprehendit. *Fuit Antiochenus, qui Geographica ſcripſit. Commemoratur etiam a Plinio in Elencho ſcriptorum L. IV.*
SERAPIS, de Div. II. 59. Nat. D. III. 19. &c. Deus Ægyptiorum.
C. SERENUS, Planc. 5. præfertur Q. Catulo. *Græv.* Seranus, *quod jam P. Manutio placuerat. Nam* C. Serranus *A. DCXLVI. proxime Conſul ante Catulum et Cn. Manlium, cujus proxime mentio.* Serani ſ. Serrani *ſunt ex Attiliis, de quibus ſupra.*
SERGIUS, Phil. II. 25. mimus.
C. SERGIUS, Aurata ſ. Orata. Or. I. 39. Off. III. 16. *Prætor A. DCLVI.*
CN. SERGIUS, Verr. III. 43. decumanus in Sicilia. Venerius.
L. SERGIUS, Verr. III. 78. ſcriba Ciceronis quæſtoris.
L. SERGIUS, Dom. 5. familiaris P. Clodii, qui Q. Metellum Conſulem P. Clodii fratrem lapidibus appetivit et percuſſit, eique ſe ad Cn. Pompeium interficiendum obtulit.
Q. SERGIUS, Cluent. 7. Senator, inter ſicarios damnatus eſt.
SERRANUS, ab aratro dictator. Sext. 33, 39, 43. &c. *v. in* Attilius.
C. SERRANUS, Rab. Perd. 7. eſt Collega Q. Cæpionis. *de eodem accipe* Planc. 5. *ex lectione Græviana. v. C. Serenus.*
Sext. SERRANUS *Gavianus.* Att. IV. 2. tribunus pl. *Spinthere et Metello Coſſ.* intercedit SCto, de ædibus Ciceroni reſtituendis, ſed paulo poſt concedit. Har. Reſp. 15. ſacella inædificat. *De hoc accipe etiam* Sext. 33. Serranus non ab aratro, ſed &c. *v. de hoc loco Perizon. Animadv. Hiſt. c.* 1.
SERRANUS Domeſticus, ad Q. Fr. III. 8. ejus filius moritur. Laudat pater ſcripto Ciceronis. *Ex quo intellige diverſum eſſe ab illo Sexto, de quo dictum, inimico Ciceronis.* Domeſtici *nomen reperies etiam in lapide apud Gruterum* DCCCIX. 9.
Cn. SERTIUS, Verr. II. 48. eques Romanus.
Q. SERTORIUS, Brut. 48. qualis in dicendo fuerit. Muren. 15. ſollicitatur a Mithridate, ut ſe cum eo conjungat. *v. L. Rabius et Magius.* Manil. 4. a Cn. Pompeio vincitur. *Hic notiſſimus Romanorum in Hiſpania hoſtis, et bellum cum eo geſtum ſæpe memoratur v. c. Agr. II.* 30. *Verr. V.* 28, 56. *Phil. XI.* 8.
SERVAEUS, Fontei. 5. de cohorte M. Fonteii, aut portitor.
SERVILIA Claudii, Att. XII. 20. filia Q. Cæpionis qui naufragio periit.
SERVILII, Lucul. 18. fratres gemini, ſimillimi, ut dignoſci vix poſſent. *Hi ſunt Q. et P. Q. Cæpionis Filii, Cn. Nep. a quibus deinde Geminorum cognomen uſurpatum et ad poſteros propagatum eſt. P. Conſul fuit A. DI. et DV.*
SERVILII, Caſcæ, Phil. II. 11. *v. P. Servilius Caſca.*
C. SERVILIUS Ahala, de Sen. 16. juſſu dictatoris L. Quinctii Cincinnati Sp. Melium interficit. *Sed in hujus prænomine mira eſt in Codd. MSS. et edd. Ciceronis inconſtantia. Nam* Catil. I. 1. *dicitur* Quintus, *ibique monuerunt Muretus et Pighius ad a.* 314. *legendum* Caius. Dom. 32. *dicitur* Marcus; *ubi nihil Manutius aut reliqui Intt. in ed. Græviana.* Dom. l. c. in exilium miſſus eſt.
C. SERVILIUS *Vatia, M. F.* in Cæcil. 19. eum L. Veturius accuſare vult, ſed ei non permittitur. *Hic Servilius eſt pater P. Servilii Iſaurici, prætor provinciæ, neſcio cujus, fuit A. U. DCXL.*
C. SERVILIUS GLAUCIA, Brut. 62. peracutus, callidus, cumprimiſque ridiculus. Catil. I. 2. interficitur. *v. in C. Glaucia.*
C. SERVILIUS, Verr. V. 54. negotiator Panormitanus.
Cn. SERVILIUS *Cæpio, Cn. F. Cn. N.* Brut. 20. *is, qui Conſul fuit A. DLXXXIV. cum Q. Philippo,* quibus conſulibus Ennius mortuus eſt. *v. Pighius ad h. a.*
Cn. SERVILIUS *Cæpio,* Verr. I. 55. Cenſor, *A. DCXXVIII. ante cum Q. Pompeio Conſul A.* DCXII. *Eſt ſuperioris filius. Nam in faſtis dicitur Cn. F. Cn. N. Fra-*

trem vix putem: tot anni ſunt inter utriuſque Conſulatum interjecti.

L. SERVILIUS, Verrin. III. 71. eques Rom. magiſter publicanorum in Sicilia, prætore Verre.

L. SERVILIUS Poſtumus, ad Fam. XII. 26.

M. SERVILIUS Ahala. Dom. 32. *v. C. Servilius Ahala.*

M. SERVILIUS, Or. II. 65. diſſuaſit legem annalem Ruſcæ, *quæ A.* DCXXII. *lata eſt.*

M. SERVILIUS *Geminus,* Att. VI. 3. a Metello Celere de repetundis accuſatur. cf. ad Fam. VIII. 8. *Fuit tribunus pleb. A.* DCXCIII.

M. SERVILIUS, ad Fam. XII. 7. tribunus pl. *Hirtio et Panſa Coſſ.* producit Ciceronem in concionem, *quo tempore Philippicam XI. dixit.* Phil. IV. 6. cum collegis de republ. refert ad Senatum.

P. SERVILIUS Rullus, Agr. II. 20. *v. Rullus.*

P. SERVILIUS *Vatia, Iſauricus, C. F. M. N.* Manil. 23. legi Maniliæ favet. Agrar. II. 19. agri ab ipſo imperio Rom. adjecti. Verr. I. 21. Olympum vi cepit. Red. in Sen. 10. Q. Metellum Conſulem Ciceroni placat. ad Fam. I. 1. negat Ptolemæum reſtituendum eſſe. *Conſul fuit cum Appio Pulchro.*

P. SERVILIUS, *P. Iſaurici F. qui Conſul cum C. Cæſare fuit.* Att. IV. 15. prætor Pompeio II. Conſule. ad Fam. XIII. 66. Aſiam obtinet. ibid. 69. Ciceronis collega in auguratu. ibid. X. 12. Ciceroni adverſatur in cauſa Antoniana. ad Fam. XII. 2. metu Antonii, in quem invectus erat, non audet in Senatum venire &c. Att. II. 1. Catonis imitator. *laudatur* etiam Att. I. 19. XI. 5. &c.

P. SERVILIUS, Caſca, Phil. II. 11. Att. XVI. 15. Phil. XIII. 15. unus de percuſſoribus Cæſaris, *qui ei primum vulnus inflixit. Trib. pleb. A.* DCCX. *v. Plutarch. in Cæſare p.* 739. *Sed* Cic. Phil. II. 11. duos Caſcas *cædi interfuiſſe dicit. Plutarchus etiam l. c. fratrem hujus* Caſcæ *commemorat. Is eſt* C. Servilius Caſca, *quem Appianus commemorat, niſi quidem ibi* P. *legendum, de B. Civ. II. p.* 813. *Mirum enim ſi C. potius quam hunc* P. *nominaſſet, qui inter principes fuit. Ibidem etiam male* Servilius Galba, *pro* Servius Galba, *uti recte citant viri docti. Sed hoc obiter. cf. Viros doctos ad Sueton. Cæſar. c.* 82.

Q. SERVILIOS Cæpiones *v. in Cæpionibus.*

SERVIUS Galba. *v. Galba.*

SERVIUS Sulpicius *v. Sulpicius.*

SERVIUS, ad Fam. VIII. 4. deſignatus tribunus pl. de ambitu accuſatus condemnatur: ejus locum petit Curio.

SERVIUS Pola, ad Fam. VIII. 12. accuſator.

SERVIUS Tullius, de Div. I. 53. ei dormienti caput ardet. Brut. 10. æqualis Piſiſtrati.

SERVIUS Claudius, Att. I. 20. ejus libros Ciceroni donat L. Papirius Pætus, ad Fam. IX. 16. frater ſc. *patruelis aut conſobrinus* Papirii Pæti, homo doctus, qui facile diceret, qui verſus Plauti eſſet, qui non. *Grammaticus ergo fuit, cujus etiam ap. Sueton. de claris Grammat. Gell. XIII. 21. Plin. XXIII. 4. mentio fit. Ex ep. ad Att. l. c. colligere licet, eum Afranio et Metello Coſſ. mortuum eſſe.*

SESTII, *v. Sextii.*

SETENAS, Att. VIII. 15. *Dicitur eſſe cum imperio. Ea epiſtola ſcripta eſt L. Lentulo et C. Marcello Coſſ.* Setenatem *autem faſti et omnes libri veteres ignorant. Pighius ad A.* DCCIII. *legendum cenſebat* Sufenas, *et capiebat de* M. Nonio Sufenate, *qui eo anno Cretam et Cyrenen obtinuit, et memoratur Att. IV.* 15.

SEXTIA tabula, Quint. 6. &c. *eſt Sextii argentarii cujuſdam. Sextiorum autem argentariorum ſæpe eſt apud Ciceronem mentio. Ad eam auctiones et aliæ res agebantur, in quibus tabulis et teſtibus opus.*

A. SEXTILIUS, Flacc. 15. videtur negotiator Acmonenſis fuiſſe.

SEXTILIUS Andro, Flacc. 34. Pergamenus.

C. SEXTILIUS Rufus, ad Fam. XII. 13. præeſt claſſi C. Caſſii. XIII. 48. Quæſtor primus in Cyprum miſſus a Romanis.

C. SEXTILIUS, Flacc. 36. M. Lurconis ſororis filius.

P. SEXTILIUS, Flacc. 13. Quæſtor urbanus, Silano et Murena Coſſ.

P. SEXTILIUS Rufus, Fin. II. 17. heres fiduciarius, hereditatem non tradit. *Eſt fortaſſe ſuperioris illius pater.*

Q. SEXTILIUS, ad Q. Fr. II. 1. amicus Milonis: in eum et ceteros Milonis ami-

cos impetum faciunt operæ Clodianæ, *cum a Milone de vi accuſatus Clodius eſſet.*

SEXTIUS, Verr. V. 43, 45. lictor C. Verris in Sicilia.

C. SEXTIUS Calvinus, Brut. 34. orator bonus, ſed incommoda valetudine. *Pighius eum putabat, qui ex prætura, quam A.* DCLIV. *geſſit,* Macedoniam obtinuit. Piſon. 34. *Sed ibi in melioribus libris non* Sextius, *ſed* Sentius *legitur, quæ nomina etiam in Codd. Catulli permutantur. Voſſ. ad Catull. p.* 103. Or. II. 60. C. Julii Cæſaris familiaris, luſcus. dictum ejus in Appium.

L. SEXTIUS, *pater P. Sextii de vi accuſati.* Sext. 3. trib. pl. fuit, altius aſcendere noluit.

L. SEXTIUS, ad Fam. XIII. 8. P. Sextii L. F. filius ex Albini filia.

L. SEXTIUS Panſa, ad Q. Fr. II. 11. ejus poſtulationi reſiſtit Q. Cicero Aſiæ prætor.

P. SEXTIUS, Brut. 48. prætor deſignatus *A.* DCLIII. accuſante T. Junio L. F. damnatus eſt;

P. SEXTIUS, *P. F.* ad Fam. V. 17. exulat. *Quæſtor fuit A.* DCLXXXXV. *et poſt ædilis. Habuit enim, ut ex l. c. intelligi poteſt, annonæ curam, quæ eſt ædilium. Eum Cicero epiſtola cit. conſolatur. P. Sextii, de quo ſtatim, patruelem, propinquum certe fuiſſe, ex eadem epiſtola apparet.*

P. SEXTIUS, L. F. Sext. 3. C. Albini et deinde C. Scipionis uxorem duxit. Catil. I. 8. ad Fam. V. 6. proquæſtor *C. Antonii in Macedonia.* ad Quir. p. R. 6. in Senat. 8. Att. III. 20. tribunus pl. *Lentulo Spinthere conſule,* cogitat de Cicerone ferre, ſed neque nominatim, neque ſatis diligenter de bonis publicatis. ad Fam. I. 9. accuſatus de vi a Cn. Pompeio laudatur. *defenditur a Cicerone oratione, quæ extat.* ad Fam. VII. 32. dicta Sextiana, i. e. *frigida et parum acuta. Nam de hoc Sextio locum capere non ambigam: quod ex ep. ad Fam. V. 6. quæ valde jocoſe eſt ad P. Sextium ſcripta, conjicere licet, eum facetum aut fuiſſe, aut videri voluiſſe.* Att. VIII. 15. quia cum imperio eſt, poteſt cum Pompeio in Græciam tranſire. ibid. XI. 7. Cæſar permittit, ut iiſdem, quibus ante, lictoribus uteretur, etſi SCtum improbaret, quo ipſe aliique poſt fugam tribb. pl. imperium acceperant. ad Fam. V. 20. pecuniam, quam Meſcinius Rufus in fano depoſuerat, aufert; *ex quo intelligitur, eum Ciliciam obtinuiſſe. v. Græv. ad ep. 7. L. VIII. ad Att. Prætor fuit A.* DCC.

T. SEXTIUS Gallus, Mil. 31. ante ſacrarium Bonæ Deæ, quod in fundo ejus fuit, primam plagam accepit P. Clodius.

SEXTIUS, Att. XIII. 2. parochus publicus, h. e. *qui publico nomine excepit* Ariarathen Ariobarzanis filium, Romam venientem. *Quæſtor circa tempus, quo hæc epiſtola ſcripta eſt, fuit L. Sextius, qui M. Bruti poſt proquæſtor in Macedonia, et A.* DCCXXX. *Conſul fuit, forte P. filius, de quo ſupra.*

SIBYLLA, de Div. I. 18. Erythræa II. 54. ejus verſus. Verr. IV. 49. libri Sibyllini &c.

SICA, ad Fam. XIV. 4, 15. Att. VIII. 12. XII. 23. &c. ſervi nomen. *In ejus prædio diverſatus eſt Cicero, abiens in exilium, Att. III. 2. add. Plutarch. in Cicer. p.* 877. *ubi* Vibius Siculus *vocatur. Si tamen de eadem re utrobique ſermo eſt.*

C. SICINIUS, Brut. 76. Q. Pompeii, qui Cenſor fuit, ex filia nepos. quæſtorius mortuus eſt. probabilis Orator.

Cn. SICINIUS, Brut. 60. homo ridiculus, malus orator. ſeditioſus trib. pl. fuit, *A.* DCLXXVII. *Cum omnes magiſtratus vexaret, M. Craſſum tamen non attigit, quia metuebat. Plutarch. in Craſſo p.* 547.

SICINIUS, Att. V. 4. *Neſcio qui.* Sicinius *in Craſſo Plutarchi, quem Corradus hic commemorat, eſt* Cn. Sicinius, *de quo ante. ſed is in tribunatu interfectus eſt. Manutius putat, peritum fuiſſe conſcribendorum edictorum provincialium.*

SILANIO, Verr. IV. 57. ſtatuarius nobilis. *de quo Plin. XXXIV. 8. qui* αὐτοδίδακτον *fuiſſe tradit.*

D. SILANUS, *e Juniis.* Fin. I. 7. adoptat T. Manlii Torquati filium, et pecuniarum captarum convictum in conſpectum venire vetat.

D. SILANUS, *M. F.* Off. II. 16. magnifice ædilitate functus eſt. Piſon. 24. Catil. IV. 4. Flacc. 13. &c. Conſul cum Murena. Brut. 68. vitricus M. Bruti. Acuminis et orationis ſatis habuit.

D. SILANUS, in Cæcil. 20. a Cn. Domitio accuſatur. *Sed* Marcus *legendum eſſe, viri docti viderunt, et ex ſeqq. patebit.*

M. SILANUS, Brut. 35. Q. Metelli Numidici collega, *A. U.* DCXLV. de re-

publica ſic ſatis bene dicebat. Verr. II. 47. Cornel. II. fr. a Cn. Domitio trib. pl. vexatur, cum Conſularis eſſet, accuſaturque propter Egritomari injuriam.
M. SILANUS, ad Fam. X. 34. tribunus militum in exercitu Lepidi IIIviri, qui ab Antonio ad eum tranſierat, cum ante a Lepido contra ejus voluntatem ad Antonium iſſet.
SILENUS, Tuſc. I. 48. *Comes Bacchi*, docet Midam, quid ſit optimum homini.
SILENUS, de Div. I. 24. ejus Hiſtoria Græca. *Calatianus, hiſtoricus Græcus, incertæ ætatis, cujus et Livius XXVI.* 49. *et multi alii mentionem fecere, quorum loca vid. ap. Voſſ. de Hiſt. Gr. L. III. p.* 189.
A. SILIUS, Att. XII. 24.
P. SILIUS, ad Fam. VII. 21. IX. 16. XIII. 62, 63. Proprætor *Bithyniæ et Ponti A. U.* DCCII. *poſt præturam A.* DCXCIV.
SILVANUS, Arch. 4. auctor legis Plautiæ. v. *Ind. LL.*
SILVIUS, Att. VI. 1. *Græv.* Silius. Adminiſtratio ejus provinciæ laudatur. *Eſt* P. Silius, *de quo ante.*
SILUS, Or. II. 70. *Eſt fortaſſe* M. Sergius Orata Silus *qui A.* DCXLVIII. *quæſtor provincialis fuit. Eſt enim cognomen Sergiorum. Hoc loco confirmatur diſputatio Drakenb. ad Liv. XXXII.* 27. *docentis, cognomen Romanum eſſe non modo* Silo, *ſed etiam* Silus. *Ap. Tacitum A. XV.* 59. *eſt Domitius Silus in MS. Flor.*
SIMONIDES Ceus, Or. II. 86. Fin. II. 32. memoriæ artem invenit. Nat. D. I. 22. de diis ἐπέχει. de Div. I. 27. ignotum quendam mortuum ſepelit, et ab eo monetur in ſomnio, ne naviget. Tuſc. I. 42. ejus verſus duo. Tuſc. I. 24. ejus memoria inſignis.
SIMULANS, Sext. 55. nomen Comœdiæ Afranii.
SIREGIUS, Att. XV. 17. *J. Fr. Gronovius conjiciebat:* Sira *regius:* Siræ *enim mentio ep.* 15. *Is Ægyptius fuit, quod res ipſa docet, Cleopatræ fortaſſe legatus. Ceterum in edd. non* Sira, *ſed* Sara *legitur.*
SIRENES, Fin. V. 18. fabula de Sirenum cantibus, quomodo intelligenda.
L. SISENNA, *e Corneliis.* Brut. 64. doctus, bene latine loquens, gnarus reip. facetus, inter ætatem Hortenſii et Sulpicii interjectus. In hiſtoria vincit ſuperiores, ſed abeſt tamen a ſummo. *add. Vell. II.* 9. Leg. I. 2. puerile quid in hiſtoria conſectatur. Brut. 74. ſermonis uſitati emendator eſſe voluit; itaque inuſitatis verbis uſus eſt. a C. Rufio ridetur. de Div. I. 44. diſputat, ſomniis credi non oportere. Corn. I. in prætura bonorum Cn. Cornelii poſſeſſionem edicto P. Scipioni dat. *de hac Prætura et edicto eſt diſputatio Guil. Ott. Reizii Excurſ. IX. ad Theophilum.* Verr. II. 45. deſenſor C. Verris. *et* Brut. 74. Chritilii. Verr. IV. 15. vir primarius et dives. *de eo v. Corrad. ad Brut. p.* 344.
P. SISER, Att. XI. 13. liberti nomen.
SISYPHUS, Tuſc. I. 41. prudentia ejus. ibid. 5. verſat ſaxum.
SITIUS, Att. XV. 17. Sittiana ſyngrapha *eſt* ad Fam. VIII. 2. P. Sitium *reperies ap. Hirtium B. Afr.* 36. *v. ſupra in* P. Cincius.
SOCRATES, Tuſc. IV. 37. qualis natura fuerit. Offic. I. 26. eodem ſemper vultu, eademque fronte fuit. Att. VIII. 2. cum XXX. tyranni eſſent, Athenis manſit. de Div. I. 54. poſt pugnam apud Delium eadem, qua ceteri, fugere non vult, quia deterreatur a Deo. Off. I. 41. contra mores conſuetudinemque civilem fecit. Tuſc. I. 29. quare abſolvi noluerit. Fin. II. 1. parens Philoſophiæ. Tuſc. I. 41. ejus ad judices oratio. Acad. I. 4. ejus philoſophiæ genus quale? de Div. I. 25. apud Platonem Critoni prædicit ſuam mortem. Ejus ſomnium ea de re. Tuſc. V. 4. primus philoſophiam de cœlo vocavit. Off. III. 3. ſolebat eos exſecrari, qui natura cohærentia, utilitatem et honeſtatem, opinione diſtraxiſſent. de Div. I. 3. manet in antiquorum philoſophorum ſententia de divinatione. Off. II. 12. proximam ad gloriam viam dixit eſſe, ſi quis id ageret, ut qualis haberi vellet, talis eſſet. Tuſc. I. 43. ejus de ſepultura ſententia. Tuſc. V. 37. ſe mundanum appellat. Nat. D. I. 34. a Zenone ſcurra Atticus vocatur. Off. I. 30. εἴρων. Top. 10. inductione plurimum uſus eſt.
SOCRATICI, de Div. I. 3. manent in antiquorum philoſophorum ſententia de divinatione. Off. I. 37. ſermone uſi ſunt leni minimeque pertinaci, et cui immiſtus fuit lepos.
SOLON, Off. I. 30. verſutus et callidus. Att. X. 1. ejus lex: ne quis in ſeditione ſit neutrius partis. de Div. I. 49. orien-

tem tyrannidem multo ante proſpexit. Sex. Roſc. 25. cur nullam legem in parricidas ſtatuerit. Off. I. 22. Areopagitas conſtituit. Leg. II. 23, 25, 26. ejus lex de ſepulturis.
SOPATER, Verr. II. 28. Halicienſis.
SOPATER, Verr. IV. 39. Tyndaritanus.
SOPHOCLES, Verr. III. 88. Agrigentinus. homo diſertus et doctus.
SOPHOCLES, Off. I. 40. a Pericle collega in prætura reprehenditur, quod pulchrum puerum admiraretur. de Div. I. 25. poeta divinus. in ſomnis vidit Herculem dicentem, quis pateram ſuam auream ſurripuiſſet. Ex Or. 1. *intelligi poteſt, Ciceronem Sophoclem pro principe Tragicorum habuiſſe.*
SOPOLIS, Att. IV. 16. pictor celeber tempore Ciceronis. *Hujus etiam mentio apud Plin. XXXV.* 11. *Sed ibi vulgo* Sopylus *dicitur: et ſic laudat Junius in Catalogo p.* 21. *&c.*
SOSIPPUS, Verr. II. 9 Agyrinenſis, frater Epicratis.
SOSITENUS, Verr. III. 87. Entellinus.
SOSITHEUS, Att. I. 12. ſervus anagnoſtes Ciceronis.
C. SOSIUS, Att. VIII. 6. prætor *Lentulo et C. Marcello Coſſ.* Fuit Quæſtor M' Lepidi.
Q. SOSIUS, Nat. D. III. 30. eques Roman. ex agro Piceno, tabularium incendit.
SOSTRATUS, Verr. III. 23. Centuripinus.
SOSUS, Lucul. 4. liber Antiochi contra Philonem.
SOTERICUS MARCIUS, Balb. 25. Tiburtinus. Sotericum *malum artificem laudat Seneca ap. Gell. XII.* 2.
SPARTACUS, Har. Reſp. 12. &c. *Dux fugitivorum, qui bellum ſervile commovit.*
SPHAERUS, Tuſc. IV. 24. Stoicus; ejus definitiones laudantur, et ab ipſo Cicerone adhibentur. *Boſporanus, Zenonis Cittiei diſcipulus non ultimus. de eo v. Laert. VII.* 177. *Torrent. ad Suet. Aug.* 89.
SPEUSIPPUS, Acad. I. 4. Platonis ex ſorore nepos. Academicæ philoſophiæ quaſi heres relinquitur a Platone. Or. III. 18. nil ab Ariſtotele diſſenſit. Nat. D. I. 13. Deum eſſe vim animalem, omnia regentem, ſtatuit.
SPINTHARUS, Att. XIII. 25. ſervus aut libertus Ciceronis.
SPINO, N. D. III. 20. Deus Romanorum. proprie fluvius prope Romam.
SPONGIA, Att. I. 16. judex in judicio Clodiano de religione. *nomen fictum.*
SPURINNA, ad Fam. IX. 24. de Div. I. 52. haruſpex.
C. STALENUS, Cluent. 7. *pro quo et alii*, Staienus. Senator, judex in judicio Juniano, apud quem pecunia depoſita eſt, qua Oppianicus judices corrumpere voluerat. Cluent. 24. Brut. 68. ſe ipſe adoptavit, *et* de Staleno Ælium *fecit.* furioſus et petulans in dicendo. Top. 20. Verr. II. 32.
STASEAS, *Neapolitanus*, Or. I. 22. Fin. V. 3, et 25. Peripateticus, qui multos annos Romæ apud M. Piſonem vixit.
STATILIUS, Q. Roſc. 10. nomen hiſtrionis non adeo boni.
L. STATILIUS, Cat. III. 3. ſocius Catilinæ.
L. STATILIUS, *Taurus*, Att. XII. 13, et 14. augur.
STATIUS ALBIUS, Cluent. 62. colonus in Falerno.
STATIUS, ad Fam. XVI. 16. Att. II. 18. it. V. 1. Q. Fr. I. 2. c. 1. e ſervo Qu. Ciceronis libertus gratioſiſſimus.
STATIUS, Or. II. 64.
L. STATIUS MURCUS, Phil. XI. 12. *e prætura* proconſul Aſiæ, jubetur C. Caſſio provinciam et exercitum tradere. *adde Vell. II.* 70. *de ejus exitu, ibid.* 77. *quem etiam Appian. Civ. Bell. et Dio Caſſius tradunt. add. Weſſeling. Obſ. I.* 12.
SEXT. STATIUS, Att. VI. 1. commendatur a Pompeio Ciceroni, ut præfectus fiat.
STESICHORUS, Verr. II. 35. ejus ſtatua Himeræ poſita. *Fuit enim Himera patria ejus. de eo et carminibus ejus v. Fabric. B. G.* II. 15.
STHENIUS, Verr. II. 34. Thermitanus.
STILPO, *Megarenſis*, Fat. 5. philoſophus acutus et probatus: natura ebrioſus et mulieroſus. naturæ vitium corrigit. cf. Lucul. 24. *Zenonis Cittiei præceptor, de quo vid. Laert. II.* 113.
STOICI, Off. I. 35. pene Cynici. III. 8. ſolum, quod honeſtum, ſtatuunt bonum. Legg. I. 20. a veteribus Academicis verbis diſcrepant, non re. Off. III. 3. ſummum bonum dicunt, convenienter naturæ vivere. *add.* Fin. III. 4. *eorum ſententia de ſummo bono explicatur toto libro*

III. et refellitur Peripateticorum more libro IV. Fin. III. 2, 12, et 13. it. V. 8. N. D. I. 7. a Peripateticis verbis diſcrepent, an re? Fin. III. 2. ex omnibus philoſophis Stoici plurima verba novaverunt. de Div. I. 3. Lucul. 33. omnia fere divinationis genera defendunt. Tuſc. I. 32. animos putant diu poſt mortem manſuros, non ſemper. Top. 2. dialecticen et judicandi vias diligenter perſecuti ſunt. Off. I. 7. in verborum etymologiis diligentes. Fin. V. 25. fures. Or. III. 18. ad Fam. XV. 19. Brut. 31. inopes in dicendo. ad Fam. IX. 22. quamque rem ſuo nomine appellant.

SEXT. STOLA, Flacc. 20. judex in cauſa L. Flacci.

STRABO, Att. XII. 17. *augur fuiſſe videtur, quod Ciceronem excuſavit, qui in cœna augurali Apuleii non adfuerat. Ea excuſatio autem non valebat, niſi per augures ad minimum tres fieret. ep.* 14. *Corradus putat eſſe* M. Lenium Strabonem, *de quo ſupra in* Leniis.

STRATO, *Lampſacenus*, Acad. I. 9. Theophraſti auditor. Lucul. 38. negat mundum a Diis eſſe. &c. Fin. V. 5. phyſicus eſſe voluit. N. D. I. 13. vim divinam in natura ponit.

STRATO, Cluent. 63. ſervus medicus.

STRATOCLES, Br. 11. *hiſtoricus Græcus aut rhetor*, de Themiſtoclis morte quæ finxerit.

STRATONICUS, N. D. III. 19. homo facetus, ejus dictum in Alabandenſem. *Cithariſta, cujus facete dicta multa collegit Athenæus L. VIII. c.* 8. *ſq.*

STRATORIUS, ad Fam. XII. 23. videtur cum Cornificio in Africa fuiſſe quæſtor aut legatus.

C. SUBERNIUS, Calenus. ad Fam. IX. 13.

L. SUETIUS, Verr. I. 5.

SUFENAS, Att. IV. 15. *cognomen* Nonii, *de quo vid. in* Setenas.

Num. SUFFUCIUS. de Div. II. 41. honeſtus homo et nobilis. ejus ſomnium.

C. SULPICIUS OLYMPUS, Verr. I. 48. civis Romanus.

C. SULPICIUS, *Gallus*. de Or. I. 53. Brut. 20. Græcis literis et eruditus et eloquens. *Conſul fuit A. U. DLXXXVII. cum M. Marcello. v. Liv. XLV.* 44. Off. I. 6. de Sen. 14. aſtrologiæ ſtudioſus et peritus. *Liv. XLIV.* 3. *et ibi Interpr. add. Plin. H. N. II.* 12. *et quos ibi laudat Harduinus. cf. Pigh. ad a. c. et inprimis ad A. DLXXVI.*

C. SULPICIUS, Catilin. III. 3. prætor Cicerone conſule.

P. SULPICIUS RUFUS, Har. reſp. 19. Trib. pl. *A. U. DCXXV.* ibid. 20. C. Julio conſulatum contra leges petenti longius reſiſtens, fit popularis. Off. II. 14. hujus eloquentiam accuſatio illuſtravit C. Norbani. Catil. III. 10. a L. Sylla ejicitur. Br. 55. qualis orator? 56. nullas orationes reliquit, quæ extant P. Canutius poſt mortem ſcripſiſſe fertur. Or. III. 3. mors ejus. conf. ad Her. I. 15. IV. 2. Orat. I. 7. *add. Vellei. II.* 18, 19.

P. SULPICIUS, Act. I. in Verr. 10. Trib. pleb. *A. U. DCLXXXIV.*

Q. SULPICIUS, *Gallus*, Or. I. 53. filius C. Sulpicii Galli.

SER. SULPICIUS, Br. 16. conſul anno decimo poſt exactos reges: *Unde gens Sulpicia. de qua v. Cic. Muren.* 7.

S. SULPICIUS, Q. F. Lemonia, Rufus. v. Phil. VIII. 7. IX. 1. Mur. 3. accuſat L. Murenam, cujus competitor fuerat, de ambitu. ad Fam. VIII. 6. Conſul cum M. Marcello. ibid. 10. cunctator eſt. ibid. IV. 3, 4. Achaiæ proconſul. *Ejus eſt elegans epiſtola* 5. *qua Ciceronem de obitu Tulliæ conſolatur.* Att. IX. 19. filium mittit contra Cn. Pompeium, cum Cæſare facit. Phil. I. 1. nullum Cæſaris decretum poſt Idus Martias figendum cenſet. Brut. 40, 42. in jure civili præceptoribus uſus eſt L. Lucilio Balbo et C. Aquillio Gallo. Mur. 7. JCtus. Phil. IX. 1. in legatione ad Antonium Mutinam obſidentem obiit; de cujus honoribus tota oratione ſententia dicitur, in quam SCtum factum eſt. *Fragmentum inſcriptionis, quæ ei pro Roſtris poſita eſt, vid. v. c. ap. Reineſ. Inſcr. p.* 504. *Nomen* Servii *ſæpiſſime eſt apud Ciceronem. De quo ſingulis locis intelligendum ſit, res et temporis ratio facile docebit.*

S. SULPICIUS, fil. Att. IX. 19. contra Pompeium mittitur. ad Fam. XI. 7. conſobrinus D. Bruti. ibid. IV. 3, 4. philoſophiæ et omnibus liberalibus ſtudiis operam dat. *Trib. pl. fuit A. U. DCCVI.*

SUMMANUS, de Div. I. 10. *Deus, cujus ſimulacrum in faſtigio Jovis Capitolini poſitum erat.* de cœlo ictus. Caput ejus ex

reſponſo haruſpicum in Tiberi inventum. *de* Summano, *v. Ovid. Faſt. VI.* 731. *negat ſe ſatis, qui ſit, ſcire. Gloſſæ* Sumanus, ἄδης, Προμηθεύς. *Plinius H. N. II.* 52. *ei tribui dicit nocturna fulmina : quem ſequitur Auguſtin. IV.* 23. *C. D. et alii : eoque pertinet inſcriptio ap. Gruterum p. CXXI. n.* 1. *Lapis antiquus, in quo* Jupiter Summanus *exhibetur, illuſtratur in libro Benedictini Monachi : Explication de divers monumens ſinguliers, p.* 334.

SURA, ad Fam. V. 11. nomen liberti.

D. SYLLA. ad Fam. XV. 17. *alii* P. Sylla. *Pighius ad A. DCCII. putat legendum eſſe,* D. Silanus. *Sed quando IX.* 10. *iiſdem pene verbis de* P. Sylla *res eadem narratur, non dubito, quin* P. Sylla *legendum ſit.*

L. SYLLA, *e Corneliis,* Fontei. 15. Legatus L. Cæſaris bello ſociali. de Div. I. 33. Hiſtoria ejus. *Scripſit Commentarios rerum ſuarum, v. Plutarch. in Sylla.* Off. I. 30. cuivis deſervit, ut impetret, quæ vult. Cat. III. 10. P. Sulpicium et C. Marium ejicit. Leg. II. 22. in C. Marii cineres ſævit. primus e Corneliis cremari voluit. Leg. III. 9. ejus lex tribunitia ; *qua nihil tribunis præter nomen relictum eſt.* Off. II. 8. ejus victoria noxia Rom. imperio, quod diſciplinam perdidit. Phil. IX. 6. ei primo ſtatua equeſtris inaurata poſita eſt. Dom. 30. Volaterranis civitatem adimere non potuit, etſi juſſerit. de Div. II. 30. ei immolanti ſerpens apparuit. Q. Frat. I. 1. c. 11. Rhodiis inſulas quaſdam attribuit &c. *de Legibus Syllæ v. Ind. Legg.*

P. SYLLA, *pro quo eſt oratio,* L. Syllæ propinquus. Conſul deſignatus cum Autronio, de ambitu condemnatur, et poſt a L. Torquato de conjuratione accuſatus, a Cicerone defenditur et abſolvitur. Off. II. 8. L. Syllæ in proſcriptionibus adminiſter. Q. Fr. III. 3. accuſat Gabinium de majeſtate. Att. IV. 16. Gabinium de ambitu poſtulat. ad Fam. IX. 10. ejus mors.

Ser. SYLLA, Syll. 2. P. frater, Senator, Catilinæ ſocius.

SYLLUS, Nat. D. I. 34. *Pythagoreus hoc nomine fuit. Sed is hujus loci non eſt. Eſt enim de Academicis ſermo. Sed de Syllo Academico nil reperio.*

SYNEPHEBI, opt. g. d. 6. Comœdia Menandri.

SYPHAX, Inv. II. 34. *rex Numidarum, primo Romanorum, deinde Carthaginienſium ſocius. Victus in triumpho ductus eſt. Liv. XXX. extr.*

SYRO, Fin. II. 35. ad Fam. VI. 11. Epicureus, amicus Ciceronis.

SYRUS, Att. XII. 22. Attici ſervus.

T.

P. TADIUS, Verr. I. 39. Videtur negotiatus eſſe Athenis, poſt Verris legatus in Sicilia. Verr. V. 25.

Q. TADIUS, Verr. I. 49. propinquus Verris. Teſtis contra Verrem. *Hic fortaſſe eſt* Tadius, *cujus mentio* Att. I. 5.

TAGES, de Div. II. 23. auctor diſciplinæ Etruſcæ, qui repente terra, cum araretur, editus, agricolam totam illam diſciplinam docuit. *De eo vid. Demſter. Etrur. Regal. III.* 1. *ubi etiam de ejus libris, qui Acherontici dicti : et Bonarotam in Addend.* §. 17.

TALNA, Att. I. 16. judex in judicio Clodiano de religione, qui Clodium abſolverat. *Videtur eſſe nomen fictum, ut cetera, quæ ibi ſunt.*

TALNA, *e Juvenciis.* Att. XIII. 29. juvenis philologus, a Nicia Grammatico laudatur, Cornificiam Q. filiam petit. *Melior ſcriptura eſt* Thalna, *ut eſt in Faſt. Capitol.*

TAMISIUS Muſtela. Phil. II. 4. XII. 6. v. *Muſtela.*

TANTALUS, Fin. I. 18. Tuſc. I. 5. IV. 16. &c.

TANUSIUS, petit. Conſ. 2. in bello Syllano interfectus. *Palermus conjiciebat legendum* Tantaſius : *quod Aſconius inter eos, quos in proſcriptione Syllana interfecerat Catilina,* L. Tantaſium *quendam commemorat.*

TARASO, *v. Tharaſo.*

TARCONDIMOTUS, ad Fam. XV. 1. *Regulus in quadam Ciliciæ parte, quem Cicero* fideliſſimum ſocium populi Rom. amiciſſimumque trans Taurum *appellat.* Tarcondimotus *autem ſcribendum eſſe, non* Tarcondomotus, *confirmat nummus, nuper a Maffeo editus in Antiquitat. Aquitanicis.*

TARQUINIUS Priſcus. Legg. I. 1. ei ab aquila apex imponitur. Tuſc. V. 37. Demarati filius. Syll. 7. rex peregrinus.

L. TARQUINIUS, Superbus, de Div. I. 22. ſomnium portendens exſilium. Leg. II. 4. eo rege, nulla erat lex Romæ de

ſtupris. Tuſc. III. 12. Cumis ſenio confectus eſt.
L. TARQUITIUS, Att. VI. 8. *Popma putat eſſe eum, cujus ap. Plinium in Catal. Auctor. L. II. libri de diſciplina Etruſca commemorantur.*
L. TARUTIUS Firmanus, de Div. II. 47. familiaris Ciceronum, homo in primis Chaldaicis rationibus eruditus, repetit natalem Romæ a Parilibus, quibus a Romulo condita dicitur. Romam conditam dicit, cum in jugo luna eſſet, et ejus fata prædicit.
T. TATIUS, Her. IV. 12. *rex Sabinorum, qui ob raptas Sabinas bellum cum Romulo geſſit &c.*
TAURISCUS, Or. III. 59. actor. ejus dictum laudatur.
M. TAURUS, Q. Fr. III. 1. c. 2. *de hoc nihil mihi præter hoc conſtat, quod fundum habuit confinem fundo Q. Ciceronis.*
TAURUS, ad Fam. XII. 25. *eſt is, quem A. U. DCCXVI. conſulem ſuffectum fuiſſe putant*, T. Statilius. *Videtur legatus Calviſii Sabini fuiſſe, qui ex ſortitione Antonii Africam petebat, cum jam Cornificius ex SCto obtineret.* cf. Minotaurus. *Cum autem provinciam Calviſius tum non obtinere poſſet, ejus legatus tamen Taurus fuit A. U. DCCXV.*
TEBASSUS, Att. XIV. 10. nomen veterani Cæſariani.
TELAMO, Tuſc. III. 18. patria pulſus eſt. Or. II. 46. Nat. D. III. 32.
TELEPHUS, Flacc. 29. rex Myſiæ, viam oſtendit Agamemnoni.
TELXIOPE, Nat. D. III. 21. Muſa ex primis quatuor, natis Jove altero.
TENES, N. D. III. 15. conditor Tenedi, et Deus urbis. conf. Verr. I. 19.
TERENTIA, *Ciceronis uxor, ad quam ſunt epiſtolæ libri XIV. de qua vide Corradum in Quæſtura.*
TERENTIUS Veſpa, Or. II. 62.
TERENTIUS, *Poeta.* Læl. 24. familiaris Lælii &c.
A. TERENTIUS, Cæcin. 9. teſtis in Cæcinam. *Eundem eſſe puto, qui ad Fam. XVI.* 12. A. Varro *dicitur, quem A. DCXCI. quæſtorem fuiſſe reperio.*
L. TERENTIUS, Att. XI. 17. *Ex Africa, tempore belli civilis, clam emittitur per Naſidium Pompeianum.*
M. TERENTIUS, Verr. I. 23. conſul cum Caſſio. legis frumentariæ auctor. *eſt* M. Lucullus, *de quo ſupra. de* M. Terentio Varrone, *doctiſſimo illo Romanorum, v. M. Varro.*
P. TERENTIUS HISPO, Att. IV. 7. XI. 10. eques Romanus, publicanus in Aſia.
Q. TERENTIUS *Culeo.* Haruſp. reſp. 6. pontifex minor. *Hic eſt tribunus* Culeo, *qui privilegium ferre de Ciceronis reditu voluit A. U. DCXCV.* Att. III. 15.
TEREUS, Att. XVI. 2, et 5. fabula Accii, *de* Tereo, *rege Thracum ſceleratiſſimo. v. Ovid. Met. VI.* 455. *ſqq.*
TERMINALIA, Phil. XII. 10. Att. VI. 1. *dies feſtus Deo Termino ſacer.*
M. TERPOLIUS, Corn. II. Trib. pleb. *D. Bruto et M. Lepido Coſſ.* contemptiſſimum nomen inter tribunos.
TERTIA, Verr. III. 34. Iſidori mimi filia. *Obſervent tirones, quod vulgo putatur, Tertiæ nomen eſſe nomen ordinis vel numeri filiarum, id æque falſum eſſe, ac, ſiquis diceret,* Quintum, *ſignificare quintum numero filium.*
TERTIA, de Div. I. 46. filia L. Pauli. *Sed* ad Brut. Germ. 3, 4. *eſt* ſoror Bruti, *quæ Caſſio nupſit. De cujus morte v. Tacit. III.* 76. *ubi v. Lipſ. Eadem eſt:*
TERTULLA, Att. XIV. 20. XV. 11. Caſſii uxor: abortum fecit. *Viri docti quidam volebant legere,* Tertia: *quam conſtat Caſſii uxorem fuiſſe. Sed* Tertulla *eſt diminutivum a* Tertia, *ut vidit Manutius.*
TESTA, ad Fam. VII. 13. eſt Trebatius, *de quo infra.*
TESTIUS, *Penarius*, Or. II. 66. orator, qui in dicendo mentum intorquere ſolebat.
P. TESTIUS, Verr. I. 28. accenſus C. Neronis prætoris in Aſia.
TETRILIUS ROGUS, Lucul. 4. Philonis auditor.
TEUCER *Pacuvii*, Orat. I. 58. tragœdia.
TEUCRIS, Att. I. 12, 13, 14. C. Antonium *collegam in Conſulatu ficto hoc nomine appellat.*
THALES, *Mileſius*, Orat. III. 34. in otio vixit. Leg. II. 11. ejus dictum de Diis. Lucul. 37. ex aqua omnia eſſe dixit. N. D. I. 10. Deum ex aqua cuncta fingere. de Div. I. 49. animadvertit olearum ubertatem fore, prædicit defectionem Solis.
THALLUMETUS, Att. V. 12. ſervus aut libertus Attici eruditus.

INDEX HISTORICUS.

THARASO, ad Fam. II. 7. libertus C. Curionis Filii.

THAUMAS, N. D. III. 20. Iridis pater: *quæ inde* Thaumantias *a poetis vocatur.*

THEBE, Inv. II. 49. Alexandri Pheræorum tyranni uxor.

THEMISTA, Fin. II. 21. Piſ. 26. *eſt Epicurea, Lampſacena. de qua vid. Menag. ad Laert.* X. 5. *et Hiſt. Mul. phil. p.* 498.

THEMISTAGORAS, Verr. I. 33. Lampſacenus.

THEMISTOCLES, Off. I. 22. ejus nomen Solonis illuſtrius. Lucul. 1. ejus memoria. Off. I. 30. taciturnus, diſſimulator, inſidiis aptus. ib. II. 20. quid reſponderit interrogatus, utrum bono viro pauperi, an minus probato diviti filiam collocaret. ib. III. 11. quid dixerit poſt victoriam ejus belli, quod cum Perſis habuit. Brut. 11. mors ejus fabuloſa. Themiſtocleum conſilium. Attic. X. 8. *tribuitur Pompeio, qui exiſtimabat, qui mare teneat, eum neceſſe eſſe rerum potiri.*

THEODECTES, *Phaſelites*, Or. 51, 57. Ariſtotelis auditor, *in arte in primis oratoria, itemque Iſocratis. v. Laert. V.* 24. *et ibi Menag. Valer. M. VIII.* 14. 3. *et Suidas in h. v.* Tuſc. I. 24. ejus inſignis memoria. *Quintil. Inſt. Or. XI.* 2. *&c.*

THEODORUS, Byzantius, Brut. 12. Sophiſta Socratis temporibus. in arte ſubtilis, in orationibus jejunus. Scripſit aliis orationes. Orat. 12. a Socrate in Platonis Phædro appellatur λογοδαίδαλος. v. *Quintil. III.* 1. *Apud Laertium II.* 104. *civilibus orationibus clarus dicitur. Ceterum hoc nomen reſtituendum eſt Ciceroni Orat. c.* 13. *pro* Thucydides.

THEODORUS, Cyrenaicus, Nat. D. I. 1. Deos tollit. *unde* Atheus *dictus, et cum Athenis tum Cyrenis ejectus eſt. v. Laert. II.* 86, 101. *ſ.* Tuſc. I. 43. mortem crudelem contemnit, quam ei rex Lyſimachus minatur propter libertatem linguæ. *Ad eum miſſus erat a Ptolemæo, Lagi filio, apud quem diu moratus eſt. Laert. l. c.* 102. *Ab eo dicuntur* Theodorii. *Cave confundas cum* Theodoro Cyrenaico, *Geometra, quo Plato præceptore uſus eſt, cujus mentionem etiam Xenophon facit in Memorabil.*

THEODORUS, Verr. IV. 51. Ennenſis Senator.

THEODOSIUS, Har. Reſp. 16. Chius.

THEOMNASTUS, Verr. II. 21. Syracuſanus. Theoractus dicitur contumeliæ cauſa. Verr. IV. 66.

THEOPHANES, Mitylenæus, *ſed et* Leſbius *dicitur*, Arch. 10. Att. II. 5. res Pompeii ſcripſit verſibus. Ab eo civitate donatus eſt. *Unde poſteri ejus Pompeiorum nomine Romæ fuere. v. Rykius ad Tac. A. VI.* 8. Balb. 25. Att. VII. 7. Balbum Gaditanum adoptat. ibid. II. 5. familiariſſimus Pompeio particeps conſiliorum ejus. ib. V. 11. plurimum apud Pompeium valet. cf. ib. II. 12, 17. &c. *item Plutarch. in Pompeio. Manutius in Argum. Or. pro Balb. libertum Pompeii facit, refutatus a Fabretto ad Inſcr. ant. p.* 478. *v. Burm. ad Vellei. II.* 18.

THEOPHILUS, ad Fam. IV. 9, 10. libertus M. Marcelli.

THEOPHRASTUS, *Ariſtotelis auditor.* Or. 19. unde nomen habeat. Att. II. 16. vitam theoreticam practicæ anteponit. Nat. D. I. 13. inconſtans eſt in ſententia de Diis. Acad. I. 9. negat in virtute ſola eſſe beate vivere, *propterea reprehenditur* Tuſc. V. 9. Inv. I. 35. Syllogiſmum oratorium quinquepertitum facit. Brut. 46. ab anicula hoſpes vocatur. ibid. 9. præceptor Demetrii Phalerei. ib. 31. Tuſc. V. 9. elegans et ſuavis. ibid. 37. peregrinatus eſt. ibid. III. 28. moriens naturam accuſat. Att. II. 3. liber ejus περὶ φιλοτιμίας, *pro quo Tunſtallus Ep. ad Midleton. p.* 141. *facit* περὶ πολιτείας: *qualem ſcriptum ab eo teſtis Laertius V.* 45. *eoque tum opus erat Ciceroni de Republica ſcribenti. Vulgatum eſt e conjectura Victorii.* Tuſc. V. 9. Fin. V. 5. de vita beata. Off. II. 16. de divitiis. Tuſc. III. 10. Calliſthenes. *h. e. de luctu, quo luget mortem Calliſthenis amici ſui &c.* Nat. D. I. 33. Leontium meretricula Epicurea contra eum ſcripſit.

THEOPOMPUS, Leg. III. 7. Lacedæmonius, qui Ephoros inſtituit.

THEOPOMPUS, Orat. II. 13. Chius, Iſocratis diſcipulus, ſcripſit hiſtoriam *libris XII. initio facto, ubi Thucydides deſiit, complexus annos* 17. v. *Diodor. Sic. XIV. p.* 305. Off. II. 11. Leg. I. 1. fabuloſus eſt. Att. XII. 40. liber vel epiſtola ad Alexandrum M. ibid. II. 6. Theopompinum genus, *eſt mordax ſcribendi genus, quo uſus eſt Theopompus. eo ſe dicit Cicero uſurum in ἀνεκδότοις.* Brut. 17. officit Philiſto. ibid. 56. acerrimo ingenio fuit.

THEOPOMPUS, Att. XIII. 7. Cnidius, familiaris Cæſaris. *Eſtne hic, quem C. Trebonius Aſia expuliſſe dicitur* Phil. XIII. 16. *Alius, ni fallor, eſt* ad Q. Fr. I. 2. c. 3. *forte de cohorte Q. Ciceronis in provincia.*

THEORACTUS, Verr. IV. 66. v. *Theomnaſtus.*

THERAMENES, Tuſc. I. 40. in ipſo mortis articulo ludit in Critiam, *cujus opera ad mortem damnatus erat. v. Xenoph. Hiſt. Gr. L. II. &c* Or. II. 22. ejus ſcripta Ciceronis ætate nulla extitere. ibid. III. 16. faciendo dicendoque ſapiens.

THERICLEA, Verr. IV. 18. *ex lectione Grævii: ſunt pocula, quæ nomen habent a Thericle, figulo Corinthio, qui certum genus poculorum excogitavit: neque ſolum figlina, ſed etiam ex alia materia. Nam v. c. ap. Joſeph. A. XI.* 1. *ſunt* θηρίκλεια χρύσεια *inter vaſa, quæ Cyrus Judæis reddidit. ſed quidam eum* τορευτὴν *faciunt. Ejus mentio et apud Lucian. Lexiph. c.* 7. *Athenæum IX.* 470. *E. v. inpr. Bentleius de Phalaridis Epiſtolis. Vixit tempore Ariſtophanis Comici. v. Junius in Catal. Pictor. &c. ſed inprimis Salmaſium ad Solinum. p. m.* 734. *ſeq.*

A. THERMUS, *e Minuciis*, Flacc. 39. bis, Cicerone defendente, abſolutus eſt magno populi gaudio, *poſt præturam.*

Q. THERMUS, ad Fam. II. 17. Aſiæ prætor *A. DCCI. ſqq.* Att. I. 1. curator viæ Flaminiæ. Phil. XIII. 6. Pompeium Cn. F. hortatur, ut ad Mutinam eat cum ſuis copiis. *Ad eum ſunt epiſtolæ duæ* II. 18. XIII. 53. conf. Att. V. 13, 21. &c.

THESEUS, Nat. D. III. 18. Neptuni filius. Offic. I. 10. Pater Hippolyti, a Neptuno petit, ut ab equis ejus laceretur filius. Neptunus quæ promiſit, præſtat. Leg. II. 2. Atticos ex agris in urbem compulit &c.

THESSALUS, Verr. I. 33. Lampſacenus.

THEUDAS, ad Fam. VI. 10. libertus Trebiani.

L. THORIUS, Balbus, *Sp. F.* Fin. II. 20, 22. Lanuvinus *(unde in nummo ejus quæſtorio Juno Soſpita)* voluptuoſiſſimus. *Pighius ad A. DCLXXIII. eundem putat, qui* Brut. 67. L. Turius *dicitur*, parvo ingenio, ſed multo labore, cui paucæ centuriæ ad Conſulatum defuere. *Sic etiam Valens in familia Thoria pag.* 471. *T. II. v.* L. Turius. L. Thorius *fuit trib. pl. A. DCLXXVIII.*

SP. THORIUS, *Balbus*, Brut. 36. valuit in populari genere dicendi. Auctor legis Thoriæ. *v. Ind. Legg.*

THOTH, Nat. D. III. 22. Ægyptiorum Mercurius, quo nomine et primus menſis apud eos appellatur.

THRASYBULUS, Att. VIII. 3.

THRASO, Verr. IV. 22. Tyndaritanus.

THRASYMACHUS, Or. III. 32. Chalcedonius, de natura rerum ſcripſit. ibid. 16. Sophiſta celeberrimus. Or. 12. primus cum Gorgia arte quadam verba vinxit. Abſtinet a republica.

THUCYDIDES, Or. II. 12. quomodo ſcripſerit. Brut. 11. ſummo loco natus. &c.

THYESTES, Tuſc. III. 12, 18. Jovis pronepos. ib. I. 44. Brut. 20. fabula Ennii &c.

THYONE, Nat. D. III. 23. uxor Niſi, mater Bacchi, *quam Semelem interpretantur.*

TIBERIUS, Att. V. 21. amicus Attici, Q. Voluſi ſocer.

C. TIDIUS Strabo, ad Fam. XII. 6. ad C. Caſſium in Syriam ſe confert, *Cæſare interfecto. Manut. malebat* Titius: *ut eſſet* L. Titius Strabo, *de quo ad Fam. XIII.* 14. C. Tidium Strabonem *inter provinciales prætores refert Pighius A.* DCC.

M. TIGELLIUS, Hermogenes. ad Fam. VII. 24. a Licinio Calvo acriter perſtringitur. Att. XIII. 49, 51. *De hoc homine, Sardo, libertino, eſt ap. Horat. Serm. I.* 2. *Omnibus hoc vitium eſt &c.*

TIGRANES, Manil. 2. rex Armeniæ, gener Mithridatis. Sext. 27. a L. Lucullo vincitur. Cn. Pompeius in ſuis caſtris ſupplici inſigne regium reſtituit et regnare eum jubet.

TIGRANES, *filius ſuperioris.* Att. III. 8. P. Clodius, qui eum captivum e cuſtodia ſurripuit et dimiſit, non punitur. *In cuſtodiam conjecerat et Romam perduxerat Cn. Pompeius: Dio XXXVI. p.* 27. *De hoc facinore Clodii v. eundem XXXVIII. p.* 78.

L. TILLIUS Cimber, Phil. II. 11. de percuſſoribus Cæſaris: *cum ante acerrimus partium Cæſarianorum propugnator fuiſſet. Senec. de Ira III.* 30. ad Fam. XII. 13. claſſem in Bithynia comparat, *paulo poſt mortem Cæſaris. Eam provinciam a Cæſare adhuc vivo acceperat, in eamque, interfecto*

Cæſare, clam abiit. Vulgo appellabatur olim, Tullius ; *quod præfert Oudendorp. V. C. ad Cæſar. B. C. III.* 42. *De eo vid. præter Manut. et Græv. ad l. c. Periz. Anim. Hiſt. p.* 431. *ſq.*

TIMAEUS, Or. II. 14. Tauromenites, regnante Agathocle vixit, eruditiſſimus et eloquentiſſimus hiſtoricus. N. D. II. 27. rationem concinne reddit, quare Dianæ Epheſiæ templum deflagraverit. *Quod Ciceroni hic concinnum videtur, id Longinus frigidum et puerile judicat.* ad Fam. V. 12. Pyrrhi bellum ſcripſit : Timoleontis res geſtas prodidit. *Ejus acerbitatem in alios hiſtoricos et errores notat Diodorus Sic. XIII. p.* 211.

TIMAEUS, Fin. V. 29. Locrenſis, Pythagoreus, Platoni æqualis.

TIMAGORAS, Lucul. 25. Epicureus, negat, ſibi unquam duas flammulas eſſe ex lucerna viſas, cum oculum torſiſſet.

TIMANTES, Brut. 18. pictor. *Cythnius, auctore Quintiliano, II.* 13. *Sicyonius autem, auctore Euſtathio ad Iliad. α'.* 163. De eo etiam capiendus Cicero *in Orat.* 22. *ad q. l. v. Quintil. l. c. et alios ap. Junium in Catal. Pict. Leopard. Emend. XX.* 19.

TIMARCHIDES, Verr. II. 28. &c. libertus et accenſus C. Verris : *de cujus ſceleribus multa in Verrinis.*

TIMOCLES, Piſon. 36. ſaltator, L. Piſonis in Macedonia comes.

TIMOCRATES, Nat. D. I. 33. Metrodori Epicurei frater, quia, neſcio quid, ab Epicuro diſſentit, totis voluminibus ab eo conciditur. *ibid.* 40. a fratre reprehenditur, quod dubitet vitam beatam ventre metiri, *ſcil. in libris, quos contra eum ſcripſit. Laert.* X. 23. *Eundem tamen Epicurus inter heredes ſuos ſcripſit. v.* de Fin. II. 31. *Lampſacenus an Athenienſis fuerit, æque, ut de fratre, diſputatur ap. Jonſium I.* 20. 3. *et Menag. ad Laert. X.* 22.

TIMOLEON, ad Fam. V. 12. ejus res geſtæ proditæ ſunt a Timæo.

TIMON, Tuſc. IV. 11. Amic. 23. Athenienſis, fugit congreſſus hominum.

TIMOTHEUS, Tuſc. V. 31. Athenienſis imperator cœnas Academicorum laudat. Or. III. 34. Cononis filius, Iſocratem præceptorem habuit. Offic. I. 32. belli gloria patre non inferior.

TIMOTHEUS, Mileſius. Leg. II. 15. cum plures quam ſeptem nervos in fidibus haberet, Lacedæmonii eos demi juſſerunt. *rem paulo aliter narrat Athenæus L. XIV. c.* 9. *ex Artemone περὶ διονυσιακοῦ ἐπιστήματος. cf. Leopard. Emend. VIII.* 14. *ubi decretum Lacedæmoniorum in hunc Timotheum emendatur et explicatur.*

T. TINCAS, Placentinus. Brut. 46. homo dicax et facetus.

TIRESIAS, Tuſc. V. 39. de Div. I. 40. II. 3. augur clarus et præſtans, ſed oculis captus.

TIRO, ad Fam. VII. 29. ſervus, deinde libertus Ciceroni et filio et fratri cariſſimus. *ad eum ſunt epiſtolæ L. XVI. ex quibus de ſumma hominis gratia ſatis cognoſci poteſt.*

TIRO, Phil. II. 4. V. 6. *eſt* Numiſius Tiro, de ſicariis Antonii triumviri.

TISAMENUS, Att. XII. 10. ſervus.

TISIAS, Or. I. 20. Inv. II. 2. Siculus, primus rhetoricam ſcripſit. Brut. 12. qua occaſione et quo tempore ſcripſerit.

TITHONUS, Senect. 1. *Laomedontis filius, Auroræ maritus, de quo nota eſt fabula.*

TITINIA, Cottæ. Brut. 60. pro ea contra Ser. Nævium dicit M. Cicero.

Cn. TITINIUS, Cluent. 56. eques Romanus.

Q. TITINIUS, Verr. I. 49. eques R. frater germanus C. Fannii : *i. e. ex eadem matre. v. Weſſeling. V. C. Obſ. l.* 13. Att. V. 21. commendat Ciceroni L. Tullium, ut legatum ſumat. Att. IX. 6. filius eſt cum Cæſare. *Hunc Titinium fœnus exercuiſſe intelliges ex* ep. 4. L. II. ad Att. et VII. 18.

TITINII, *a Catilina in proſcriptione Syllana interfecti commemorantur* pet. Conſ. 2.

TITIUS, Dom. 9. Har. reſp. 27. Sext. 52. e ducibus operarum Clodianarum.

C. TITIUS, Brut. 45. eques Rom. qui primus eo pervenit, quo pervenire poteſt Latinus Orator ſine Græcis literis. Orationes fuerunt acutæ, facetæ item tragœdiæ, ſed parum tragice ſcriptæ. Vixit L. Craſſi temporibus.

C. TITIUS, L. F. Rufus, ad Fam. XIII. 58. Prætor urbanus Paulo et Marcello Coſſ. ib. XII. 15. legatus Dolabellæ in Aſia.

L. TITIUS, Verr. IV. 26. Civis Rom. in Sicilia habitans.

L. TITIUS, Strabo. ad Fam. XIII. 14. eques Rom. *Hunc Manutius putabat eun-*

dem eſſe, qui XII. 6. Tidius *appellatur : v. C. Tidius. Sed quoniam is ſive Tidius ſive Titius in magiſtratu fuit, ante quam hæc epiſtola ſcribebatur, ut ibi diximus, idem cum hoc Titio eſſe non poteſt, propterea quod hunc Cicero* equitem Rom. *appellat. Non autem puto moris fuiſſe, qui eſſent ex equeſtri ordine, eos, cum magiſtratibus uſi eſſent, ſimpliciter* equites *appellare.*

P. TITIUS, ad Fam. X. 12. tribunus pl. *(A. DCCX.)* intercedit SCto in Ciceronis ſententiam facto, rogatu Servilii. *de eodem eſt ep.* 21. *Hunc etiam Corradus putat eſſe eum, ad quem epiſtola* 16. *L. V. ſcripta ſit. Ex epiſtola intelligitur, illum Titium bene de rep. ſenſiſſe, et Pompeianis partibus faviſſe : quod neſcio an in P. hunc conveniat, qui in toto tribunatu Ciceroni, aliiſque hujus ſectæ adverſatus eſt, P. Caſcæ collegæ tribunatum abrogavit, et legem per vim tulit, de triumviris reip. conſtituendæ in quinquennium creandis &c. v. Pighius ad A. DCCX. Ceterum hic eſt* Titius, *qui* Appium minorem reum fecit de vi. ad Fam. VIII. 8. *nam vocatur* emiſſarius Servilii.

Sext. TITIUS, Or. II. 11. tribunus pl. ſeditioſus, *A. U. DLIV. Antonio Oratore et Albino Conſule, a quo leges Titiæ dicuntur.* Multa contra remp. fecit, ei reſiſtit Antonius. Idem in eum teſtimonium dixit, cum poſtea reus factus eſſet. Brut. 62. loquax et acutus, ſed mollis in geſtu. Ab eo ſaltationis genus molle nomen *Titius* accepit. Or. II. 66. ſe Caſſandram dicit, quod vera diceret, nec fidem inveniret. Rab. Perd. 9. condemnatus eſt, quod Saturnini imaginem domi ſuæ haberet. *Neſcio an hic ſit, qui* Or. II. 62. III. 23. nimis ſtudioſe pila luſiſſe, et ſigna ſacra noctu fregiſſe *dicitur. Non dubitat Corradus ad Brut. p.* 341.

T. TITIUS, T. F. ad Fam. XIII. 75. Legatus Pompeio rei frumentariæ præfecto. *hic eſt fortaſſe, ad quem epiſtola* 16. L. V. *perſcripta eſt. cf.* P. Titius.

TITIUS, ad Fam. VII. 12. Epicureus, *ſi ſana lectio eſt. Sed alii, ut Manutius, malunt,* Titus, *h. e. Atticus : alii, quod Grævius recepit,* Seius.

TITURIUS, Font. 5. *Videtur de cohorte M. Fonteii fuiſſe, aut portitor Toloſanus.*

M. TITURNIUS Rufus, ad Fam. XIII. 39. unus ex Titurnia familia reliquus eſt.

TLEPOLEMUS, Verr. III. 28. Græcus, pictor, de cohorte Verris. IV. 13. Cibyrata *dicitur per jocum, quia Verri tanquam venator vaſorum fuit.*

TONGILIUS, Catilin. II. 2. de conjuratis Catilinariis fuit, et Catilinæ ſcortum.

TORANIUS, ad Fam. VI. 20. Pompeianus, exul. *Prætorius fuit, quem poſtea filius C. Toranius, Triumvirum partes ſecutus, Triumviris prodidit, a quibus interfectus eſt. v. Valer. M. IX.* 11.

TORTORIUS, Att. VII. 2. *eſt nomen corruptum.*

A. TORQUATUS, *e Manliis,* Planc. 11. Africæ prætor *(A. DCLXXVI.)* mirifice laudatur. Ejus frater patruelis eſt T. Torquatus T. F. *de quo infra.*

A. TORQUATUS, *L. F. L. N.* Fin. II. 22. amicus Ciceronis ſummus. Att. V. 1. vir optimus. ad Fam. VI. 1. Athenis exulat, quod contra Cæſarem ſteterat. *Prætor fuit. A. U. DCCI.*

A. TORQUATUS, Leg. II. 22. *De quo ſermo ſit, ex re non ſatis certo judicari poteſt. Forte is eſt, qui Cenſor A. DVI. et deinde bis Conſul fuit.*

L. TORQUATUS, L. F. Cat. III. 8. Agr. II. 17. &c. Conſul cum Cotta, *A. U. DCLXXXIX.* Piſon. 31. pro Cicerone apud L. Piſonem intercedit. *ibid.* 19. Macedoniam Cicerone referente obtinet, et Imperator a Senatu appellatur. ad Brut. 68. elegans in dicendo, prudens &c.

L. TORQUATUS, L. F. L. N. Syll. 2. accuſat adoleſcentulus P. Syllam de ambitu, et ita facit, ut pater Conſul fiat. Att. IV. 16. de accuſatione Gabinii cum P. Sylla contendit. VII. 12. negat Pompeium extra Italiam ſequendum. IX. 8. ſequitur cum fratre Pompeium extra Italiam. Fin. I. 5. Epicureus. *itaque inducitur eo libro diſputans cum Cicerone et Triario de finibus.* Brut. 76. non tam rhetor, quam πολιτικός. in eo literæ interiores et reconditæ, divina memoria. *Prætor fuit A. DCCIV.*

T. TORQUATUS, L. F. Tuſc. IV. 22. qui primus Torquatus dictus eſt. *v. Liv. VII.* 10. v. *Manlius.*

T. TORQUATUS, Fin. I. 7. collega Cn. Octavii *in Conſulatu A. DLXXXVIII.* ejus filius, a D. Silano adoptatus, cum in Prætura Macedoniæ pecunias cepiſſe diceretur, pater, re cognita, eum vetuit in

conſpectum venire. *Male editur* L. Torquatus. *Nam Faſti habent* T. *ut Epit. Livii* 54.

T. TORQUATUS, T. F. Planc. 11. Auli Africæ prætoris frater patruelis. Brut. 70. doctus vir ex Rhodia diſciplina Molonis, plus facultatis ad dicendum habuit quam voluntatis. Ad conſulatum veniſſet ſublato ambitu, ſi vixiſſet.

TRABEA, ad Fam. IX. 21. poeta Comicus. Tuſc. IV. 31. ejus verſiculi. Fin. II. 4.

C. TREBATIUS Teſta, ad Fam. VII. 12. Epicureus fit. ibid. 5. commendatur Cæſari Galliæ proconſuli. Top. 1. Topica ſibi a Cicerone explicari vult. *JCtus fuit, ad quem multæ et facetæ ſunt L. VII. epiſtolæ. Tribunus pl. A. U. DCCVI. de eo v. Menag. Amœn. J. C. c.* 14.

L. TREBELLIUS, Phil. VI. 4. Antonianus, antea adverſarius in tribunatu, *(A. U. DCCVII.)* cum de tabulis novis ferretur. ad Fam. XI. 13. cum equitibus ſuis ad occupandam Pollentiam venit. Phil. XIII. 12. &c.

M. TREBELLIUS, Quint. 5.

TREBIANUS, ad Fam. VI. 10. Pompeianus, poſt pugnam Pharſalicam ab armis non deceſſit.

A. TREBONIUS, ad Fam. I. 3. XII. 12. eques Rom. negotiator.

A. TREBONIUS, Verr. I. 47. proſcriptus *a Sylla,* frater P. Trebonii.

C. TREBONIUS, Phil. XIII. 10. eques Rom. C. Trebonii, *de quo mox,* pater.

C. TREBONIUS, C. F. ad Fam. XV. ult. quæſtor legi, de Clodii adoptione, adverſatur, et tribuno Herennio non paret. Phil. II. 11. e percuſſoribus Cæſaris, laudatur. *ibid.* 14. ad Fam. X. 28. ſevocat Antonium, ante curiam, dum interficitur Cæſar. Phil. XI. 1. prætor Aſiæ, a Dolabella Smyrnæ amicitiæ ſimulatione interficitur. ejus mortem lamentatur Cicero. ad Fam. XII. 16. ejus carmen ad Ciceronem miſſum, *forte in Antonium et Antonianos. Hic legem Treboniam tulit in tribunatu A. DCXCVIII. ut Pompeius duas Hiſpanias, M. Craſſus Syriam in quinquennium, et Cæſar Galliam in aliud quinquennium obtinerent. Poſt legatus Cæſaris in Gallia, et A. DCCVIII. Conſul ſuffectus Cæſari. Dio Caſſ. XXXIX. p.* 105.

P. TREBONIUS, Verr. I. 47. A. frater.

Cn. TREMELLIUS, *Scrofa,* Act. I. in Verr. 10. tribunus militaris deſignatus, judex in cauſa Verrina, homo ſumma religione et diligentia. *Pighius ad A. DCLXXVI. putat eſſe eum, qui prætor poſt fuit, et de re ruſtica ſcripſit : cujus villam, atque ipſum, valde laudat Varro de R. R. I.* 2. *Unde* Scrofæ *cognomen, quod hujus avus primus tulit, aliam rationem ex ejus perſona Varro l. c. II.* 4. *aliam Macrob. Sat. I.* 6. *commemorat. Utraque lepida fabella eſt.*

Q. TREMULUS, *e Marciis.* Phil. VI. 5. Hernicos vicit. ſtatua ejus in foro poſita. *Is, qui conſul bis fuit A. CCCCXLVII. et CCCCLV.*

C. TRIARIUS, *e Valeriis,* Fin. I. 5. amicus Ciceronis, vir gravis et doctus, minus delectatur Epicuro, quod ornamenta Platonis, Ariſtotelis, &c. neglexit. Att. XII. 28. ejus liberis tutor eſt Cicero. Brut. 76. ejus plena fuit literatæ ſenectutis oratio, gravis : bello civili periit. *hunc locum male refert ad L. Triarium Pighius ad A. DCLXXII. Videtur eum verbum* ſenectutis *moviſſe. Sed additur :* in illa ætate. *Deinde quod cum* Torquato *jungitur, id ipſum docet, de C. ſermonem eſſe. v. de Fin. l. c. Tribunus plebis fuit A. DCCII. et a Cn. Pompeio in bello civili claſſi præfectus. Cæſ. B. C. III.* 5. ad Fam. VIII. 7. ejus ſoror Paula Valeria divortium facit et D. Bruto nubit. *Manutius ad h. l. male appellat* P. Triarium. *Nam loci Ciceroniani, quos profert, oſtendunt, eum de Caio loqui voluiſſe. Niſi forte iſta fuit P. ſoror, et locos illos male de eo accepit.*

L. TRIARIUS, Verr. I. 14. quæſtor urbanus. *A. DCLXXII.*

P. TRIARIUS, L. F. Att. IV. 16, 17. ad Q. F. III. 2. accuſat M. Scaurum, *defendit Cicero.* v. Aſcon. arg. Or. pr. M. Scauro.

TRICIPITINUS, *e Lucretiis,* Leg. II. 4. *Lucretiæ pater.*

TRIETERIDES, Nat. D. III. 23. ſacra Bacchi e Niſo et Thyone nati.

TRIPTOLEMUS, Her. IV. 6. Tuſc. I. 41. Verr. IV. 49. *notus ille auctor et inventor agriculturæ in Græcia, de quo eſt in fabulis.*

TRITANNUS, Fin. I. 3. Centurio viribus inſignis. *de quo v. Plin. H. N. VII.* 20. *Solin. c.* 4.

TRITOPATREUS, Nat. D. III. 21. Jovis et Proſerpinæ filius.

TRITON, Nat. D. I. 28. II. 35. Deus marinus.

TROAS, ad Q. Fr. III. 6. tragœdia Q. Ciceronis.

TROILUS, Tuſc. I. 39. *Priami filius ab Achille interfectus.*

TROPHONIUS, Nat. D. III. 22. Valentis et Phoronidis filius, idem cum Mercurio ex his genito. de Div. I. 34. prope Lebadiam ei ſacra fiunt; *ubi ſc. notum illud antrum Trophonii fuit. Alius ab hoc eſt,*

TROPHONIUS, Tuſc. I. 47. ædificavit templum Delphicum. ejus votum.

TRYPHO, Att. III. 8. ad Fam. XIII. 60. *eſt nomen ſervile.*

L. TUBERO, *ex Æliis.* Ligar. 7. cum Cicerone una domi eruditus, poſt affinis, in omni vita familiaris &c. Planc. 41. ad Q. Fr. I. 1. c. 3. legatus Q. Ciceronis in Aſia. Lig. 8. Sortitus belli civilis initio ex SCto Africam provinciam, quam Conſidius obtinuerat, cum eam a Varo jam occupatam inveniſſet, ad Cn. Pompeium in Macedoniam ſe contulit. *Reſtitutus eſt poſt a Cæſare cum filio Quinto, de quo mox.*

P. TUBERO, *Q. F. P. N.* Or. II. 84. Africanum avunculum laudavit, ſcripto C. Lælii.

Q. TUBERO, *Q. F. P. N.* Muren. 36. Stoicus. Africani ſororis filius, ejus perverſam ſapientiam in funere Africani ægre fert populus, proptereaque prætura excidit. Brut. 31. In triumviratu judicavit contra avunculum Africanum. ejus orationes in Gracchum. *ex h. l. colligit Pighius, eum tr. pl. A. DCXX. fuiſſe.* cf. de Or. III. 23. ad Att. IV. 16. *De patre utriuſque, L. Pauli genero, v. Plinium H. N. XXXIII.* 11. *Val. M. IV.* 4.

Q. TUBERO, L. F. Ligar. 1. ſ. accuſat Ligarium de vi. *In bello civili Pompeium cum patre ſecutus eſt, poſt a Cæſare reſtitutus. Cum in cauſa Ligariana non viciſſet, ad jus Civile ſe contulit.*

P. TUBERTUS, *e Poſtumiis*, Leg. II. 23. primo Valerii Poplicolæ, et deinde Menenii Collega fuit. In urbe ſepultus eſt, ejuſque poſteri hoc jus tenuerunt.

L. TUBULUS, *ex Hoſtiliis*, Fin. II. 16. Prætor, et *quidem, ut eſt* Att. XII. 5. L. Metello et Q. Maximo Coſſ. *h. e. A. U. DCXI.* pecunias capit ob res judicandas, et decreta de ea re quæſtione fugit. cf. Fin. IV. 28. V. 22. Nat. D. III. 30. I. 23. fr. or. p. Scaur. &c. *Perizon. Triga Diſſ. p.* 152. *extr. credit eſſe nepotem* C. Hoſtilii Tubuli, *prætoris urb. A. DXLIV. cujus frequens mentio ap. Livium L. XXVII. ſqq.*

M' TUCCIUS, ad Fam. VIII. 8. accuſat C. Sempronium Rufum, et ab eodem accuſatur. *v. Drakenb. ad Liv. epit.* 20.

Cn. TUDICIUS, Cluent. 70. Senator.

C. TUDITANUS, *e Semproniis*, Brut. 25. diſertus. *De Tuditanorum gente v. Rupertus ad Valer. M. IX.* 5. *p.* 542.

M. TUDITANUS, Brut. 18. Tuſc. I. 1. Conſul *A. DXIII.*

P. TUDITANUS, Brut. 15. M. Corn. Cethegi Collega in conſulatu *(A. DXLIX.)* deinde etiam in Cenſura.

TUDITANUS, Lucul. 28. affinis Catuli, inſanus. Phil. III. 6. avus Fulviæ Antonii uxoris; ejus inſania. *v. Valer. M. VII. 8. et ibi Perizonium.*

M. TUGIO, Balb. 20. *Videtur ei juris parti ſe maxime dediſſe, quæ eſt de jure aquæductuum.*

P. TULLIO, Syrus, Har. Reſp. 1. amicus Clodii.

L. TULLEIUS, ad Fam. XV. 4. Legatus Ciceronis in Cilicia. *qui omnibus aliis locis ſcribitur* Tullius. *idem cum ſequente.*

L. TULLIUS, Verr. IV. 11. frater M. Ciceronis *patruelis*, quem ſecum in Sicilia habuit, cum in Verrem inquireret. Att. V. 4, 21. legatus Ciceronis in Cilicia.

L. TULLIUS, Montanus, Att. XII. 52. cum Cicerone filio Athenas proficiſcitur.

M. TULLIUS Laurea, Att. V. 4. XIII. 22. ad Fam. V. 20. ſcriba Ciceronis.

M. TULLIUS *Decula*, Planc. 21. ædilitiam repulſam tulit. Agr. II. 14. conſul cum Cn. Cornelio, *A. DCLXXII. Hunc putat eſſe Sigonius, quem Cicero defendit reum de vi: ex qua oratione pauca fragmenta reſtant.*

M. TULLIUS, ad Q. Fr. II. 3. poſtulat Sextium de vi. *Ipſe Cicero neſcit, qui ſit.*

M' TULLIUS, Brut. 16. patricius, Conſul cum Sulpicio A. X. poſt reges exactos.

TULLIUS, Verr. III. 71. magiſter publicanorum in Sicilia, amicus Verris.

TULLUS, Catil. I. 6. Att. VIII. 15. eſt

Volcatius Tullus, qui M. Æmilii Lepidi collega in Conſulatu fuit.

TULLUS Cluvius. Phil. IX. 2. unus e legatis Rom. qui a Larte Tolumnio interfecti ſunt. *Sed Pighius legendum cenſet* L. Julius: *qui A. CCCIII. decemvir fuit: non* C. Julius, *qui trib. mil. fuit A. CCCXV. v. ad h. a.* Apud Plinium XXXIV. 6. *ed. Hard. vocatur* Tullus Clœlius, *e MS. Edd. aliæ habent* Tullus Cælius. *v. Harduin. et not. Gruteri ad Cic. l. c.*

TULLUS HOSTILIUS, Phil. XIII. 12. tribunus plebis deſignatus.

TULLIUS Cimber. v. *Tillius.*

D. TURRANIUS, Att. I. 6. homo χρηστομαθὴς, cum Q. Cicerone in prædiis Arpinatibus eſt. VI. 9. cum Cicerone in Cilicia aliquandiu fuit. *Eundem hominem eſſe, res ipſa ſuſpicari facit, etſi priori loco ſit* Turranius, *altero* Turannius. *Nam hæc nomina eadem ſunt, ut et* Turanius. *Eadem varietas etiam in lapidibus deprehenditur. Forte eſt ille ipſe, qui commemoratur ap. Plin. H. N. III. 1. IX. 8. v. Harduin. Ind. Auctor.*

M' TURRANIUS, Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio datam recuſat.

TURDUS, ad Fam. IX. 21. cognomen familiæ Papiriæ plebeiæ. C. Papirius Turdus *trib. pl. eſt ap. Liv. XLI.* 6.

L. TURIUS, Brut. 67. parvo ingenio, ſed ſtudioſus. Ei paucæ centuriæ ad conſulatum defuere. *Olim hic legebatur* Thorius. *unde viri docti ceperunt de* L. Thorio Balbo, *de quo ſupra. Neſcio an in hominem illum voluptuoſiſſimum cadat* multus labor, *quem huic L. Turio Cicero tribuit.* Turius *apud veteres non unus occurrit.* Q. Turius *ap. ipſum Ciceronem, alius* Turius *ap. Horat. Sat. II.* 1. 49. *ubi vid. Schol. et Bentleium.* L. Turius *a M. Catone contra Cn. Gellium defenſus commemoratur apud Gellium Noct. Att. XIV.* 2. *ut lapides taceam. Nam apud Donium IV.* 93. *eſt* L. Turius L. F. *&c.*

Q. TURIUS, ad Fam. XII. 26. negotiator Africanus.

TURIUS Eros, ad Fam. XII. 26. libertus Q. Turii.

TURPILIA, ad Fam. VII. 21.

TURPIO, Att. VI. 1. ſutorius.

L. TURSETIUS, Phil. II. 16. ei teſtamentum M. Antonius ſubjicit.

TURULIUS, ad Fam. XII. 13. Quæſtor Tillii Cimbri in Bithynia.

TUSCENIUS, ad Q. Fr. I. 1. c. 6. et I. 2. c. 2. homo obſcurus, qui de Q. Cicerone queſtus erat.

TUTIA, Att. XVI. 2. *nomen feminæ, neſcio cujus. Nam Tutia Veſtalis, de qua eſt ap. Valer. VIII.* 1. *quæ in libris fere eſt* Tuccia, *huc non pertinet, quod temporis ratio facile indicat. Ceterum valde arridet Corradi conjectura, qui* Julia *legendum ſuſpicabatur, eamque intelligebat, de qua eſt L. XV. ult.* Tutiam *familiam autem fuiſſe facile concedam. v. Drakenb. ad Liv. epit.* 20.

TUTOR, Or. II. 64. nomen mimi veteris, oppido ridiculi.

TYMPANIS, N. D. III. 35. Tympanidis rogus. *Locus ſine dubio corruptus, in quo fruſtra adhuc viri docti deſudarunt. vid. Daviſius et Buherius ad h. l.*

TYNDAREUS, Fat. 15. Clytæmneſtræ pater.

TYNDARIDAE, Nat. D. II. 2. Perſen victum nunciant. *ibid.* III. 5. eos Lacedæmone ſepultos tradit Homerus. &c.

TYRANNIO, Att. II. 6. XII. 2. &c. *Grammaticus et Geographus, qui Ciceronis temporibus vixit. Acrem in reprehendendo fuiſſe ex ep.* 6. *L. II. intelligitur.* ibid. IV. 4, 8. reliquias Bibliothecæ Ciceronianæ diſponit et collocat. *XII.* 6. *argumenta ſcriptorum Tyrannionis, vocat* tenues θεωρίας: ad Q. Fr. II. 4. docet Cicerones pueros.

TYRUS, Nat. D. III. 23. mater Veneris Syriæ.

V.

M. VACCUS, *e Vitruviis.* Dom. 38. ejus domus everſæ area *Vacci prata* dicta, *quod Privernatium et Fundanorum dux contra Romanos fuiſſet, A. U.* CCCCXXIV. *v. Liv. VIII.* 19, 20.

VACERRA, ad Fam. VII. 8. JCtus tempore Ciceronis. *Cogitabam aliquando per jocum ita dici* Valerium JCtum.

VALENS, N. D. III. 22. Mercurii cujuſdam e Phoronide pater.

A. VALENTIUS, Verr. III. 37. interpres C. Verris in Sicilia.

VALERIA tabula, Vatin. 9. ab ea dicuntur tribuni plebis, Vatinii collegæ, juſſiſſe mitti Bibulum, quem Vatinius in

vincula duci juſſerat. ad Fam. XIV. 2. ad eam exulis Ciceronis uxor, *contumeliæ cauſa* deducitur, conf. *Sextia tabula.*

VALERIA, Flacc. 34. uxor Andronis Sextilii.

PAULA VALERIA, ad Fam. VIII. 7. ſoror Triarii, diſcidium facit, et D. Bruto nubit. vid. in *C. Triarius. Obſervent tirones* Paulæ *nomen, æque ut* Pauli, *quæ cognomina proprie ſunt, interdum eſſe etiam prænomina, ut hoc loco. vid. Perizon. in animadv. hiſt. cap.* 3. *p.* 130.

VALERIUS, Verr. III. 21. præco Verris.

VALERIUS, Orat. III. 23. ſcenicus, quotidie cantabat.

VALERIUS, Att. II. 3. abſolvitur, *incertum utrum* Valerius Flaccus, *an* Valerius Meſſala, *an* Valerius JCtus.

VALERIUS, ad Fam. V. 20. *neſcio quis, manceps pecuniæ publicæ cujuſdam.*

VALERIUS, Att. I. 12. interpres C. Antonii in Macedonia, *niſi forte Romæ in ipſo Senatu, quod Caſaubono placebat. putant quidam eſſe eum, de quo ad Fam. XIV.* 2. *de quo dubito.*

C. VALERIUS *Flaccus*, Balb. 24. prætor urbanus. *A.* DCLV.

D. VALERIUS *Soranus*, Brut. 46. doctus Græcis literis et Latinis, familiaris Ciceronis.

L. VALERIUS *Flaccus*, Phil. XI. 8. flamen Martialis. bellum gerit cum Ariſtonico, fruſtra contra nitente collega P. Licinio Craſſo. *v. L. Flaccus.*

L. VALERIUS *Flaccus*, pro Rabir. Perd. 7. collega, C. Marii, arma capit contra Saturninum. *v. L. Flaccus.*

L. VALERIUS *Flaccus*, Piſon. 23. legatus L. Piſonis in Macedonia, *is, qui prætor Cicerone Coſ. fuit. v. L. Flaccus.*

L. VALERIUS *Potitus*, Brut. 14. legibus et concionibus populum poſt decemviralem invidiam placat. *De hoc Valerio v. Liv. III.* 39, 49, 55.

L. VALERIUS, ad Fam. I. 10. III. 1. VII. 11. XII. 7. JCtus mediocris.

M' VALERIUS, Brut. 14. Dictator. populum in monte Sacro ſedavit, indeque Maximus dictus eſt, *quod nomen familiæ hæſit.* A. U. CCLIX. *ad h. a. v. Sigonius. in vulgatis male eſt* M.

M. VALERIUS, M. F. *Corvus*, de Div. I. 24. conſul cum Aulo Cornelio *Coſſo* in bello Samnitico. *A. U.* CCCCX. *qui tertius ejus conſulatus fuit, nam quinquies conſul fuit, bis dictator, ſemel cenſor, ſexies prætor, quater ædilis.* Corvi *nomen primus tulit : unde ? omnibus notum eſt. vid. Liv. VII.* 26.

P. VALERIUS *Publicola*, Leg. II. 23. in urbe ſepultus, idque poſteri tenuerunt. haruſp. reſp. 8. pro meritis in remp. domum in publica villa accepit. *Quomodo viri docti verba,* in publica villa, *tentarint, docebit Grævius ad h. l.*

P. VALERIUS *Flaccus*, Phil. V. 10. legatus Romanorum ad Hannibalem in Hiſpania.

P. VALERIUS, Phil. I. 3. comes Ciceronis, cum primum iter in Græciam poſt mortem Cæſaris inſtituiſſet. ibid. et Att. XVI. 7. villam habuit ad Leucopetram, in quam tum Cicero divertit. Att. V. 21. a Dejotaro ſuſtentatur, debitor Attici. *idem eſt, quem* ad Fam. XIV. 2. *nominat* hominem officioſum. *v. Valerius interpres.*

Q. VALERIUS, *Soranus*, Br. 46. doctus Græcis literis et Latinis. Or. III. 11. literatiſſimus omnium Latinorum.

Q. VALERIUS, Q. F. *Orca*, in Sen. poſt redit. 9. prætor P. Lentulo Spinthere Coſ. ad Fam. XIII. 4. legatus proprætore a Cæſare præpoſitus agris dividendis; poſtea proconſul Africæ, non conſulatu geſto. cf. ep. 6.

C. VALGIUS *Hippianus*, ad Fam. XIII. 76. *idem eſt, qui* Q. Hippius *in eadem epiſtola appellatur.* C. Valgius *dictus eſt a patre, qui eum adoptavit.* C. Valgium *quendam, qui de uſu herbarum ad Auguſtum ſcripſit, commemorat Plin. XXV.* 2.

VALGIUS, Agrar. III. 1. P. Rulli gener, qui multos agros tempore Syllano occuparat.

C. Cn. et L. VARENI, Fr. Or. pro Vareno : *qui defenſus eſt a Cicerone, reus inter ſicarios, quod Caium occidiſſet, Cneum vulneraſſet.*

VARGULA, Or. II. 60. dicax homo, C. Julii Cæſaris, ejus, qui in libris his inducitur, amicus.

C. VARGUNTEIUS, Syll. 2. Senator, ſocius Catilinæ, qui Ciceronem in lectulo interficere voluit.

P. VARINUS, Flacc. 19. prætor Aſiæ, *A. U.* DCLXXX. *Appian. Civil. B. I. p.* 205. *appellat* Varinium Glabrum : *quod cognomen ei abjudicat Sigonius ad a.* 680. *aſſerit Bimardus ex antiqui monumenti*

fragmento, in quo hiſtoria belli ſervilis deſcripta fuit ap. Murator. Theſ. nov. Inſcr. T. I. p. 4.

M. VARISIDIUS, ad Fam. X. 7, et 12. eques Romanus.

L. VARIUS *Cotylas*, Phil. XIII. 12. columen amicorum Antonii. Phil. VIII. 10, et 11. legatus Antonii ad Senatum.

P. VARIUS, Att. I. 1. *videtur fœnerator fuiſſe.*

Q. VARIUS *Hybrida, Sucronenſis*, Sext. 47. ſeditioſus. ei reſtitit M. Scaurus. Orat. I. 25. homo vaſtus et fœdus, ſed eloquentia magnam gratiam conſecutus. Brut. 49, 62. bonus orator. Brut. 89. ſua lege damnatus eſt, *de qua vide Ind. Legum.* N. D. III. 33. Druſum ferro et Metellum veneno ſuſtulit, ſummo cruciatu ipſe periit. p. M. Scaur. fr. M. Scaurum principem in proditionis crimen vocat lege ſua, ſed fruſtra. conf. *Valer. Max. III.* 7. *quem reprehendit Weſſelingius V. C. Obſ. I.* 11.

Q. VARIUS, Verr. II. 48. teſtis in Verrem. *an hic eſt, qui inter judices Milonianos fuit?* Mil. 27.

A. VARRO *Murena, e Terentiis*, ad Fam. XVI. 12. amantiſſimus Ciceronis. *idem occurrit* ad Fam. XIII. 22. *poſtea conſul fuit A. U.* DCCXXX.

C. VARRO, *e Terentiis*, Brut. 19. qui in prælio Cannenſi cum Paulo collega imperavit, *A. U.* DXXXVII. *v. de eo Liv. XXII.* 25. *ſ.*

C. VARRO, *e Viſelliis*, prov. conſ. 17. conſobrinus Ciceronis. Verr. I. 28. tribunus militum in Aſia, prætore C. Nerone, *cf. C. Viſellius Varro.*

M. VARRO, *e Terentiis.* Brut. 56. L. Ælium præceptorem habuit. ad Fam. XIII. 10. Quæſtor M. Bruti, prætoris Galliæ Ciſalpinæ, ibid. XI. 10. ejus theſauri, *vid. Corrad. et Manut. ad h. l.* Att. XIII. 13, 16, et 18. cupit aliquid a Cicerone ſibi inſcribi, πολυγραφώτατος. ad Fam. IX. 13. legatus Pompeii in Hiſpania ulteriori. de Div. I. 32. doctus homo, perterretur vaticinio cujuſdam Rhodii remigis. Phil. II. 41. ejus villam occupat M. Antonius. &c. *de eo v. Plin. H. N. VII.* 30.

P. VARUS, *Attius.* Lig. 2. Africæ prætor, Africam initio belli civilis privatus occupat, cum Italia profugiſſet. *vid. Cæſar de bello civil. I.* 31. *Hic eſt* P. Attius, Att. VII. 13.

SEXT. VARUS, ad Fam. X. 32. Hiſpaniæ proconſul. *incertum eſt, qui ſit; quando Sext. Quintilium Varum Hiſpaniæ proconſulem fuiſſe, nemo prodidit. vid. Manut. ad h. l.*

P. VATINIUS, Vatin. 1. ſqq. *in qua oratione pleraque ejus ſcelera, in primis in tribunatu C. Cæſare Coſ. ſuſcepta commemorantur.* Phil. X. 5, 6. Imperator et prætor Illyrici, Dyrrachii portas aperit Bruto, et ei exercitum tradit. ad Fam. V. 10. augur fit in locum Appii. V. 9. Imperatoris epiſtola ad Ciceronem, qua petit, ut ſe defendat, et ſupplicationem conficere ſtudeat. ibid. I. 9. a Cicerone defenditur et quare.

VECTENUS, Att. X. 5, 11. amicus Ciceronis, Monetalis *appellatur.* cf. XII. 3. XV. 13. *argentarium fuiſſe ex locis his, aut fœneratorem ſaltem, intelligitur.*

T. VECTIUS, Flacc. 34. Senator.

P. VEDIUS, Att. VI. 1. Pompeii familiaris, homo nequiſſimus.

M. VEHILIUS, Phil. III. 10. provinciam ſibi ab Antonio attributam recuſat accipere. *Ex hoc nomine quidam* Velleius *fecere, quod nomen hoc notius eſſet: eſtque ita in nonnullis editionibus.* Vehilii *etiam in lapidibus antiquis reperiuntur. Ceterum nihil de hoc Vehilio uſpiam me legere memini.*

VEIENTO, Att. VII. 3. a decedente Bibulo, provinciæ Syriæ præfectus. *P. Manutius quæſtorem putat fuiſſe. Sed conſtat Salluſtium quæſtoris locum apud Bibulum obtinuiſſe,* ad Fam. II. 17. *Itaque magis placet cum Pighio ad A.* DCCIII. *legatum putare: quem enim, niſi quæſtorem præficeret, præficere poterat, niſi legatum aliquem. v.* ad Fam. II. 15. *Sunt autem e* Fabriciis Veientones. *Et fortaſſe hujus nepos fuit aut pronepos* A. Fabricius Veiento, *qui poſt præturam A.* DCCCVII. *a Nerone in exilium miſſus eſt. de eo Xiphilinus in Nerone et Tacit. Ann. XIV.* 50.

C. VELLEIUS, Or. III. 21. Epicureæ philoſophiæ addictus, L. Craſſi oratoris familiaris. Nat. D. I. 6. Senator, ad quem tum Epicurei primas deferebant. *Hic eſt, qui trib. pl. fuit, A. U.* DCLXIII.

Q. VELOCIUS, Or. III. 23. gladiatoriam didicit puer; ſed adultus plus operæ

foro, amicis, et rei familiari tribuit. *Perperam ex h. l. colligit Petavius ap. Olivetum ad h. l. eum laniſtam et actorem cauſarum eodem tempore egiſſe.*

VELUINUS, ad Q. Fr. III. 1. c. 2. *nomen hominis obſcuri, qui fundum habebat, non procul a fundo Q. Ciceronis.*

VENONIUS, Vindicius. Balb. 25.

C. VENNONIUS, Att. VI. 1. ad Fam. XIII. 72. *Voſſius de Hiſt. Lat. L. III. p.* 226. *putat, non eſſe* Vennonius *ſcribendum, ut eſt ſc. ll. cc. et Att. XII.* 13. *Leg. I.* 2. *ſed* Venonius, *quia ducatur a* Venox. *Et exhibent omnes Codd. et edd. hanc ſcripturam, pro Balbo l. c. Mihi vero rectius* Vennonius *videtur, uti eſt in lapidibus ſemel apud Donium, ſæpe apud Gruterum (quanquam et ibi* Venoniam *reperio) ducique puto a nomine* Venno, *quod ibidem eſt* 291.

Sext. VENNONIUS, Verr. III. 39. *de Verris cohorte fuiſſe apparet, una ex manibus, quibus pecuniam aliis extortam capiebat.*

VENNONIUS, de Leg. I. 2. hiſtoricus Latinus, exilis et jejunus. Att. XII. 3. ejus libris ægre caret Cicero. *Hunc Vennonium ab omnibus his alium eſſe, et Cicerone longe antiquiorem, mihi ſatis certo videor ex loco de Leg. I.* 2. *colligere. Ponit enim primo* annales Pontificum, *deinde* Fabium, Catonem, Piſonem, Fannium, Vennonium, Antipatrum. *Poſt,* ſucceſſere huic, *inquit,* Gellii, Clodius, Aſellio &c.

P. VENTIDIUS *Baſſus*, Phil. XII. 9. ei amicus Cicero fuit, antequam ſe cum inimicis reipublicæ conjungeret. ad Fam. X. 24, 33. poſt prælium Mutinenſe ſe cum tribus legionibus conjungit. XI. 18. ſe cum Antonio conjungit ad Vada Sabatia. X. 10. Mulio *dicitur.* ejus caſtra deſpicit Plancus. Phil. XIII. 2. Antonii amicus. *Idem pluribus aliis locis memoratur. Neſcio utrum ad locum ex epiſtolis ad Fam. reſpiciat Plin. H. N. VII.* 42. *ubi Ciceronem auctorem eſſe dicit, hunc Ventidium* mulionem caſtrenſem ſuffarraneum *fuiſſe, an vero ad alium ex Oratione, aut libro deperdito. De ejus natalibus, miraque fortuna vid. præter Plin. l. c. Gellium Noct. Att. XV.* 4. *De ejus rebus geſtis in Aſia Dionem Caſſ.* XLVIII, XLIX.

VENULEIA, Att. XII. 24. Craſſi.

VENULEIUS, Verr. III. 42. de Verris cohorte.

VENULEIUS, ad Fam. XII. 30. *legatus Calviſii, qui cum aliis quibuſdam Africam abſente Calviſio adminiſtrare audebat, obtinente e SCto provinciam Cornificio. Ei lictores, ut ceteris, ademerat Cornificius, quod probat Cicero. Quæſtorem provincialem fuiſſe A.* DCCII. *reperio, eodem anno, quo et Latinus et Horatius, ejuſdem Calviſii legati, quæſtores fuere.*

VENUS, de Div. I. 13. Or. 2. &c. Coa Apellis. Nat. D. III. 23. plures Veneres, Nat. D. II. 23. Lubentina. in Cæcil. 17. &c. Erycina. *Ab hac dicuntur* VENEREI. ibid. *h. e. ſervi Veneris Erycinæ ſ. fani ejus in Erycino monte.*

C. VERRES, *pater.* Verr. II. 39. Senator.

C. VERRES, C. F. Verr. I. 13. quæſtor Cn. Carbonis, in Gallia, eum deſerit, et pecuniam publicam avertit. *ibid.* 17. ſq. Cn. Dolabellæ legatus in Cilicia, et, quæſtore Malleolo mortuo, proquæſtor. Furta et ſcelera in legatione perpetrata. *ibid.* 36. ſ. Malleoli pecuniam avertit, nec pupillo reſtituit. *ibid.* 38. contra Cn. Dolabellam a M. Scauro accuſatum teſtimonium dicit, eumque prodit. *ibid.* 40. ſ. prætor urbanus *A. U.* DCLXXIX. præturæ flagitia. *ibid.* 49. in prætura ex SCto de ſartis tectis judicat. *De triennio præturæ Siculæ diſcendum e L. III, IV, V. de artibus, quibus elabi, adjutore Hortenſio, judicio et accuſatori voluit.* v. Act. I. 6, 7. ſ. *De tota cauſa lege argumenta Verrinarum. Ab hoc dicta* Verrea. Verr. II. 21. &c. ipſius juſſu, ſublatis Marcelleis, in Sicilia inſtituta. *de exitu ejus eſt ap. Plinium H. N.* XXXIV. 2.

Q. VERRES, Act. I. 8. e tribu Romilia, C. Verris propinquus.

VERRIUS, ad Fam. IX. 20, 26. amicus Pæti et Ciceronis. ibid. XII. 14. amicus Lentuli Spintheris fil. *Manut. ad IX.* 20. *putat eſſe Verrium Flaccum illum, juris Pontificii peritum, cujus libertus fuit Verrius Flaccus Grammaticus.*

C. VERRUTIUS, Verr. II. 76. *nomen fictum a Verre, ſub quo ipſe latebat.*

VERTUMNUS, Verr. I. 59. *Deus, qui in omnes figuras ſe vertit, aut vertere poteſt. v. Propert. IV.* 2.

VESTA, de Div. I. 45. Ex ejus luco vox audita. *De hoc luco, qui ſub Commodo combuſtus eſt, vid. Herodian. L. I. c.* 14.

C. VESTORIUS, ad Fam. VIII. 8. ad Att. IV. 6. VI. 2. Puteolanus, argentarius.

L. VETECILIUS, Ligur. Verr. II. 8.

M. VETILIUS, Phil. III. 10. *v. Pighius ad A.* DCCIX.

P. VETILIUS, Cæc. 9. teſtis in Cæcinam.

VETTIUS, Att. II. 4. *eſt Cyrus architectus.*

VETTIUS, Chryſippus, ad Fam. VII. 12. Cyri architecti libertus. *v.* Seius.

VETTIUS, Cœl. 30. unus de ſtupratoribus Clodiæ, quem, cum ortæ inter eos eſſent inimicitiæ, ulta eſt per Camurtium quendam et Eſernium &c.

L. VETTIUS, Vat. 10. in Senatu confeſſus eſt, ſe cum telo fuiſſe Cn. Pompeii interficiendi cauſa. Att. II. 24. *index a Cæſare inductus in Senatum, ut diceret, ſe interficere principes voluiſſe, invidiæ inimicis Cæſarianis faciendæ cauſa. Sed mendacium reprehenditur, et reus ipſe fit de vi. res accurate ibi narratur. cf.* Sext. 63. *Adde de ejus indiciis in cauſa Catilinaria Dionem Caſſ.* XXXVII. *p.* 48. *de ipſo interpretes Suetonii ad Cæſ.* 17.

P. VETTIUS Chilo, Verr. III. 71. eques Romanus, magiſter publicanorum in Sicilia.

P. VETTIUS Scato, Phil. XII. 11. Dux Marſorum. Cum eo Cn. Pompeius colloquium inter caſtra habet. *v. Interpretes ad Vellei.* II. 16.

P. VETTIUS, Verr. V. 44. quæſtor Verris.

Q. VETTIUS Vettianus, Brut. 46. Marſus, vir prudens et in dicendo brevis.

VETTIUS, Att. IV. 5. *homo vilis,* a quo villam Catuli Cicero emit, *is ſine dubio, qui* VI. 1. manceps *dicitur.*

L. VETURIUS Philo, Brut. 14. *Conſul bello Punico II. cum Q. Metello A. U.* DXLVII.

T. VETURIUS, Offic. III. 30. Conſul cum Sp. Poſtumio.

C. VIBIENUS, Mil. 14. Senator, quomodo interierit.

C. VIBIUS Capax, Cluent. 60. Larinas.

L. VIBIUS, Verr. II. 74. eques Rom.

T. VIBIUS, ad Fam. XI. 12.

C. VIBIUS Panſa, ad Fam. VIII. 8. *v. Panſa. de eodem forte capiendus* ad Att. II. 20.

L. VIBULLIUS Rufus, ad Fam. I. 9. Pompeii familiaris. Att. VII. 24. e Piceno, quo miſſus erat a Pompeio, redit, *v. Cæſar. B. C. L. I.* 15. Att. VIII. 1. ejus res geſtæ laudantur, de Pompeio parum honorifice ſentit. ad Q. Fr. II. 9. III. 1. c. 5.

VICEPOTA, Leg. II. 11. nomen habet a vincendo et potiundo, *adeoque ipſius victoriæ nomen eſt. Ædem ejus infra Veliam fuiſſe conſtat e Livio, II. 7. Viri docti ſcribendum cenſent* Vicapota. *vid. not. doctorum Virorum ad Liv. l. c.*

L. VICINIUS, ad Fam. VIII. 8. *pro quo Grævius repoſuit* Vinicius. Tribunus plebis *M. Marcello et Sulpicio Coſſ. Permutantur fere in libris ſcriptis* Vicin. *et* Vinic. *v. Interpr. ad Sueton. Aug.* 65.

VICTORIA, de Div. I. 43. Capuæ ſudat.

M. VIGELLIUS, Or. III. 21. a Panætio Stoicam philoſophiam didicit.

L. VILLIUS, L. F. Pomtina, Annalis, ad Fam. VIII. 8. Senator. *unde* Annales *Villii dicti. v. Ind. Legg. Leges Annales.*

S. VILLIUS, ad Fam. II. 6. Milonis familiaris.

L. VINICIUS, *v. Vicinius.*

VINIUS, ad Att. II. 2.

S. VIRBIUS, Cluent. 8. Larinas.

VIRGILIANUS, *v.* Q. Fabius.

C. VIRGILIUS, Planc. 40. Prætor, Q. Ciceronis Collega. Siciliæ prætor eo anno, quo Cicero exulavit. noluit eum, quamvis amicum, Clodii minis territus, recipere. ad Q. Fr. I. 2. c. 2. in magna exiſtimatione eſt. ad Fam. II. 19. propinquus Coelii. Att. XII. 51. XIII. 26.

C. VIRGILIUS, Prov. Conſ. 4. *v. C. Virginius.*

M. VIRGILIUS, Brut. 48. frater T. Aufidii trib. pl. L. Syllæ Imperatori diem dixit. *ſc. in tribunatu A. U.* DCLXVI. *ut eum a profectione ad bellum Mithridaticum abſtraheret. Sed Sylla, neglecto Virgilio, abiit, ut eſt ap. Plutarch. in Sylla p.* 458. *ubi male* Verginius *dicitur. In ipſo Cicerone* Virginius *et* Virgilius *permutantur.*

C. VIRGINIUS, Prov. Conſ. 4. legatus, impedit Piſonem Calventium, ne Byzantio omnia ſigna auferat. *Sed Codd. habent* Virgilius, *quod recepit Grævius. Quis autem ille Virgilius ſit, neſcio. Nam prætor ille Siciliæ an ſit, dubito, quod vix Romam rediiſſe potuit, cum Piſo in provinciam abiret, ſiquidem rediit, et non eo quoque anno Siciliam obtinuit.* C. Virginium *autem reperio tribunum plebis A.* DCXC.

A. VIRGINIUS, Læl. 27. ejus adoleſcentis familiaritate delectatur Lælius, ut P. Rutilii. *Fuit ergo P. Rutilii æqualis. Ceterum hanc lectionem e MSS. revocavit*

Langius : qui valde hîc variant, et de lectione vehementer docti viri diſſentiunt. vid. Gulielm. et Grut. ad h. l. item Pigh. Annal. DCXXXIV. *Mihi omnem dubitationem de h. l. tollere videtur, quod ita, ut hic, junguntur ap. Pomponium de Orig. Jur.* §. 40. P. Rutilius Rufus, *et* Paulus, *quod eſt vitioſum pro* Aulus, Virginius, *ut eorundem præceptorum in Jure Civili, inprimiſque P. Mucii, diſcipuli. cf. C. Langius ad l. c. et Rupert. ad Pompon. L. III. c. 6.*

L. VIRGINIUS, Fin. II. 20. filiam ſuam interficit, ne Appii Decemviri libidini dedatur. *Rem narrat Liv. III. 44. ſqq.*

VIRGINIUS, Att. XII. 5. argentarius.

VIRIATUS, Offic. II. 11. Luſitanus, propter prædæ æquabilem partitionem magnas opes habuit, quibus exercitus imperatoreſque ceſſerunt. Brut. 21. Viriati bellum cum Romanis.

VISCELLINUS, Læl. 11. *eſt* Sp. Caſſius, *qui poſt tertium conſulatum appetiti regni crimine damnatus et de Saxo Tarpeio dejectus eſt. v. in* Caſſius. *De ſcriptura vocis nil certi dici poteſt, quando et Latini et Græcorum hiſtoricorum libri mire variant :* Viſcelinus, Vulſelinus, Becellinus, Uſcelinus, Vitellinus, Betillinus &c. Viſcellinus *eſt in Faſtis Cuſpiniani, quos ſequitur Sigonius : quem v. ad A.* CCLI. *itemque Pighium.*

VISEIUS, Phil. XIII. 12. tribunus plebis deſignatus Antonii beneficio, antea Piſauri balneator fuerat.

VISELLIA, Att. XV. 13.

C. VISELLIUS Varro, Brut. 76. Aculeonis filius, conſobrinus Ciceronis, ad ædilitatem pervenit. Juris peritus. Att. III. 23. T. Fadio tribuno plebis legem ſcripſit, quam ferret, de Cicerone revocando, eamque probat Cicero. *v. C. Varro.*

L. VISIDIUS, Phil. VII. 9. Eques Romanus, qui Ciceronem in conſulatu diligenter cuſtodivit. Antonio Mutinam obſidente, vicinos cohortatus eſt, ut milites fierent, et ſuis eos facultatibus ſublevavit.

ULYSSES, Offic. I. 31. omnibus jucundus et affabilis. ad Fam. I. 10. rediens cognovit ſuorum neminem. *ibid.* X. 13. πτολίπορθος. de Offic. III. 26. apud Tragicos jactatur in eo, quod Homerus tacuit, eum militare noluiſſe. &c. &c.

P. UMBRENUS, Catil. III. 6. libertinus, Catilinæ ſocius.

UMMIUS, ad Fam. XVI. 14. *Ad hanc ſcripturam confirmandam* Ummidiam *affert ex lapide Victorius. Eſt etiam ap. Horatium Serm. I.* 1. 96. Ummidius, *ad q. l. v. Bentl. et Viros doctos ad Varr. R. R.* III. 13.

Q. VOCONIUS *Saxa*, Verr. I. 42. Balb. 8. legem tulit de mulierum hereditatibus. *v. Ind. Legg.* Verr. I. 42. *male pro* Q. *habent editiones Gron. et Græv.* C.

Q. VOCONIUS, Cluent. 54. judex quæſtionis in cauſa Cluentii fuit. *Ex quo intellige, eum ædilitium fuiſſe. v. Ind. Latin. in* Judex quæſtionis. *Male Sigon. Ant. Jur. Civ. Rom. II.* 18. *prætorem facit, et judicem quæſtionis pro quæſitore dici contendit. Ab hoc diverſus eſt mea ſententia,*

VOCONIUS, *qui* Att. VIII. 15. *dicitur initio belli civilis* cum imperio fuiſſe. *Hic eſt, qui A.* DCXCII. *quæſtor, et A.* DCC. *prætor urbanus fuit, et deinde Pompeium in Macedoniam ſecutus eſt. Ceterum illud addendum eſt ex* Phil. III. 6. Voconios ex Aricia fuiſſe ortos.

C. VOLCATIUS, Corn. I. fr. vir honeſtiſſimus, a Cn. Dolabella communi et quotidiano jure privatur. *Neſcio, an is, de cujus ſubita morte Plinius H. N. VII.* 53. *tradit.*

L. VOLCATIUS *Tullus*, Planc. 21. in ædilitate petenda repulſam fert; *poſtea tamen Conſul fuit cum M' Æmilio Lepido A. U.* DCLXXXVII. Tog. Cand. fr. conſilium habet, an petentis Conſulatum Catilinæ ratio habenda eſſet, negatumque eſt, ei poteſtatem petendi concedendam eſſe. ad Fam. I. 1. Pompeio cenſet reſtitutionem Ptolemæi committendam.

L. VOLCATIUS *Tullus, L. F.* ad Fam. XIII. 14. prætor urbanus *A.* DCCVII. *is, qui poſtea Conſul fuit A.* DCCXX. ad Fam. IV. 4. M. Marcello offenſus, Cæſari non agit gratias, eo reſtituto.

VOLCATIUS, Verr. II. 10, 23, &c. e comitibus C. Verris.

VOLUMNIA, ad Fam. XIV. 16. minus officioſa eſt in Terentiam, cum Cicero exularet. *Non facile dixerim, utrum Senatoris Volumnii, quocum magnus uſus Ciceroni fuit, ſoror aut filia, an nota illa liberta fuerit.*

VOLUMNIA, Phil. II. 24. liberta Vo-

lumnii Eutrapeli, mimico nomine Cytheris; v. *Cytheris*.

L. VOLUMNIUS, ad Fam. VII. 32. Senator, quocum magnus uſus Ciceroni fuit. *de prænomine conſtat e Varrone R. R. II.* 4, 12. *Eſtne hic* Volumnius Flaccus, *qui cum mandatis ad Senatum a Bruto Mutinæ obſeſſo mittitur, Bruti legatus*, ad Fam. XI. 12, 18?

P. VOLUMNIUS, Cluent. 70. Senator, *qui inter judices in Cluentiana cauſa fuit.*

P. VOLUMNIUS Eutrapelus. Phil. XIII. 2. Antonii amicus. ad Fam. VII. 32, 33. *epiſtolæ ad eum ſcriptæ ſunt. Ex epiſtola autem* 32. *colligere licet, urbanitatem hominis non inſignem adeo fuiſſe, ſed ſcurrilem potius et mimicam. vid. Ind. Græc. in* εὐτραπελία.

VOLUSIANUS, Verr. III. 21. haruſpex C. Verris. *Idem ibid. c.* 11. *dicitur* Voluſius; *ut aut locus alter ex altero corrigendus, aut potius ita accipiendum ſit, ut in eadem epiſtola idem dicitur* Hippius *et* Hippianus ad Fam. XIII. 76.

L. VOLUSIENUS, Cluent. 70. eques Romanus.

VOLUSIUS, Verr. III. 11. haruſpex. *v. Voluſianus.*

Cn. VOLUSIUS, Att. V. 11. *Ciceronis quæſtorem fuiſſe putat Manutius, quem vide. Inter comites Ciceronis fuiſſe, certum eſt. Non autem negare poſſum, certam mihi videri Corradi opinionem, qui pro* Cn. *cenſebat legendum* Q. *ut hic ſit,*

Q. VOLUSIUS, Att. V. 21. *de comitibus Ciceronis in Cilicia, præfectus, puta, aut tribunus mil.* ad Fam. V. 10. a Cicerone eloquentiam diſcit. *de eodem eſt ibid.* 20.

M. VOLUSIUS, ad Fam. XVI. 12. quæſtor ex Aſia rediens Ciceroni literas affert a Tirone. *Hic eſt, qui poſtea ædilis plebis proſcriptus a triumviris ſingulari fallaciæ genere percuſſores evaſit, ut commemorat Valer. Max. VII.* 3, 8.

VOPISCUS, *Julius Cæſar.* Phil. XI. 5. defendente Cicerone quinquies abſolutus eſt, ſexta vice autem accuſatus, damnatus eſt. *reſtitutus a Cæſare ædilis factus, poſtea* conſulatum petit, *Antonii caſtra ad Mutinam ſequitur. Hunc eſſe arbitror, cujus mentio apud Varronem R. R. I.* 7. *extr.*

UPIS, N. D. III. 23. pater Dianæ cujuſdam, *a quo et ipſa Diana* Upis *Græcis dicitur, v. c. Callimacho H. in Dian.* 204.

URIUS Jupiter, vid. *Jupiter.*

VULCANUS, N. D. I. 30. Alcamenis, Athenis claudus. III. 21. Nili filius. III. 22 Jovis et Junonis filius.

L. VULTEIUS, Verr. III. 66. de comitibus L. Metelli in Sicilia.

T. VULTURCIUS, Catil. III. 2. ſocius Catilinæ.

X.

XANTHIPPE, Tuſc. III. 15. Socratis uxor.

XANTHIPPUS, Offic. III. 26. Lacedæmonius, quo duce M. Attilius Regulus captus eſt.

XENO, Att. V. 10. Epicureus Ciceronis temporibus, ab ipſo et Attico diligitur. *ab hoc alius eſt*

XENO, Apollonidienſis, Att. V. 13.

XENO, Menenus, Verr. III. 22. Centuripinus.

XENOCLES, Brut. 91. Adramytenus, rhetor Aſiaticus, quocum Cicero fuit adoleſcens.

XENOCRATES, Acad. I. 4. Chalcedonius. Or. III. 17. Academiæ nomen obtinuit. 18. ab Ariſtotele nil diſſenſit. Off. I. 30. ſeveriſſimus philoſophorum et propterea clarus et magnus. Att. I. 16. eum jurare non permiſerunt cives, quod ei, non jurato, crederent. Tuſc. V. 32. Alexandri dona magna contemnit. N. D. I. 13. ſcripſit de natura Deorum, Deos octo facit. Lucul. 46. multos libros ſcripſit de ratione loquendi. Tuſc. I. 10. quid de animo ſenſerit. Acad. I. 4. Platonis ubertate completus non relinquit Socratis dubitationem et differendi genus.

XENOMENES, ad Fam. XVI. 5. hoſpes Ciceronis Thyrei.

XENOPHANES, Colophonius. Lucul. 42. princeps Megaricorum, *quod quo ſenſu dicatur, vid. in* Megarici: *nam proprie eſt auctor ſectæ Eleaticæ, ibid.* 23. negat ſciri aliquid poſſe; ejus verſus non boni, ibid. 39. Lunam habitari dicit. ibid. 37. unum eſſe omnia. N. D I. 11. infinitum cum mente Deum facit. de Div. I. 3. divinationem funditus ſuſtulit.

XENOPHON, Socraticus. Orat. III. 34. Ageſilai præceptor. ad Fam. V. 12. ejus libellus de Ageſilao laudatur. N. D. I. 12. inconſtans in ſententia de Deo. Tuſc. II. 26. ab Africano ſemper in manibus

habetur. de Div. I. 54. conſulit Socratem, an ſequatur Cyrum. ad Qu. Fr. I. 1. c. 8. Cyrum non ad fidem hiſtoriæ ſcripſit. ejus Cyropædiam Africanus minor non ponebat de manibus. de Div. I. 25. in ea militia, qua cum Cyro minore perfunctus eſt, ſua ſcribit ſomnia, quorum eventus mirabiles.

XERXES, Tuſc. V. 7. præmium ei propoſuit, qui novam inveniret voluptatem. de Leg. II. 10. Græciæ templa, Magis auctoribus, inflammavit, qua de cauſa.

Z.

ZALEUCUS, Leg. I. 22. legiſlator Locrenſium. Att. VI. 1. an leges Locris ſcripſerit, necne? Leg. II. 6. negat ullum fuiſſe Timæus.

ZENO, *Cittieus*, Acad. I. 9, 10, 11. auditor Polemonis. corrigere conatur diſciplinam Academicam. in quibus diſceſſerit? philoſophiæ ejus compendium. *ib.* 12. ejus philoſ phia eſt potius correctio, quam commutatio Academicæ veteris ex opinione Antiochi. ad Fam. IX. 22 de obſcenitate verborum pugnat cum Academia. Mur. 29. ejus philoſophia ridetur. Fin. III. 2. non tam rerum inventor, quam verborum novorum. Tuſc. II. 21. N. D. I. 34. Socratem vocat ſcurram Atticum. de Div. I. 3. manet in antiquorum philoſophorum ſententia de divinatione. *ibid.* in ſuis commentariis quaſi ſemina quædam ſparſit divinationum. Lucul. 41. æthera ſummum deum eſſe putat mente præditum. Tuſc. I 9. animum ignem putat. Acad. I. 11. negat eſſe aliquid poſſe, quod non ſit corpus. Tuſc. IV. 6, 7, &c. ejus de perturbationibus doctrina. Off. III. 8. putat nos ad honeſtatem natos eſſe, eamque ſolam eſſe expetendam. Lucul. 24. in quo ejus cum Arceſila diſputatio vertatur. N. D. I. 14. ejus ſententia de Diis quomodo Heſiodi Theogoniam interpretetur. Orat. 32. manu dialecticæ et rhetoricæ differentiam demonſtrat. de Div. II 58. ejus ſententia de ſomno, et quid ſit dormire? Lucul. 6. quomodo definiat ἀκατάληπτον? ibid. 47. geſtu manus viſum, aſſenſum, et comprehenſionem, et ſcientiam explicat. *Ejus quoque mentio fit.* ibid 42. Tuſc. III. 17. de Fat. 4. *et multis aliis locis.*

ZENO, *Eleates.* Tuſc. II. 22. ne in ſummis quidem doloribus indicat conſcios proditionis. Nat. D. III. 33. Eleæ a tyranno necatur. ejus in dolore et morte conſtantia. *Tyrannus ille fuit* Nearchus. *quanquam in eo nomine diſcrepant veteres.*

ZENO, *Epicureus.* Fin. I. 5. Ciceronis et Attici præceptor. de Nat. D. I. 21. Epicureorum coryphæus appellatur a Philone.

ZETHUS, ad Herenn. II. 27. de Or. II. 37. *Jovis et Antiopæ filius eodem partu cum Amphione editus. Hyginus fab.* 76, 155.

ZETHUS, ad Fam. IX. 15. libertus.

ZEUXIS, *Blaudenius.* ad Q. Fr. I. 2. c. 2. homo e provincia Q. Fratris.

ZEUXIS, *Heracleotes,* Inv. II. 1. pictor; *de quo locos veterum vid. ap Junium in Catalog. pict.*

ZOPYRUS, Tuſc. IV. 37. Phyſiognomon, ejus de Socrate judicium. Fat. 5.

ZOSIPPUS, Verr. IV. 42. Tyndaritanus nobilis.

INDEX

ARTIFICUM, GRAMMATICORUM, HISTORICORUM, GEOGRAPHORUM, POETARUM, MEDICORUM, JURECONSULTORUM, RHETORUM, ORATORUM, MATHEMATICORUM, PHILOSOPHORUM, QUORUM NOMINA IN CICERONIS LIBRIS OCCURRUNT.

ARTIFICES.

AETION, pictor.
Aglaophon, pictor.
Alcamenes, ſtatuarius.
Antigenidas, tibicen.
Antipho, ὀνειροκρίτης.
Apella, Architectus.
Apelles, pictor.
Arion, muſicus.
Ariſtoxenus, muſicus.
Avianius, ſtatuarius.
Boethus, ſtatuarius et cælator.
Calamis, ſtatuarius.
Canachus, ſtatuarius.
Chares, ſtatuarius.
Cluatius, architectus.
Cyrus, architectus.
Damo, muſicus.
Gavianus Evander, ſtatuarius.
Lyſippus Sicyonius, ſtatuarius.
Mentor, cælator.
Myron, ſtatuarius.
Nicomachus, pictor.
Parmenides, pictor.
Phemius, muſicus.
Phidias, ſtatuarius.
Philo, architectus.
Polycletus, ſtatuarius.
Polygnotus, pictor.
Praxiteles, ſtatuarius.
Protogenes, ſtatuarius et pictor.
Scopas, ſculptor.
Silanio, ſtatuarius.
Sopolis, pictor.
Stratonicus, muſicus.
Timanthes, pictor.
Timotheus, muſicus.
Vettius, architectus, *eſt* Cyrus.
Zeuxis, pictor.
Zopyrus, phyſiognomon.

GRAMMATICI.

L. Ælius.
Ariſtophanes.
Callimachus.
Daphitas.
Helenius Acro.
Nicias.
Servius Claudius.
Tyrannio.
M. Varro.

HISTORICI GRAECI.

Acuſilas Argivus.
Agathocles.
A. Albinus.
Apollodorus.
Cn. Aufidius.
Calliſthenes.
Clitarchus.
Demochares.
Dicæarchus.
Dinon.
Duris Samius.
Ephorus Cumæus.
Euhemerus.
Hellanicus Leſbius.
Heraclides Ponticus.
Herodotus.
Naucrates.
Pherecydes.
Philiſtus.
Polybius.
Silenus.
Stratocles.
Theophanes Leſbius.
Theopompus.
Thucydides.
Timæus.
Xenophon.

INDEX ARTIFICUM, GRAMMATICORUM, &c.

HISTORICI LATINI.

L. Ælius.
L. Antipater.
L. Atius.
Atticus.
M. Brutus.
Q. Catulus pater.
Clodius.
L. Cœlius, *eſt* Antipater.
Q. Fabius pictor.
C. Fannius.
Cn. et Sext. Gellii.
L. Lucceius.
C. Macer.
L. Piſo.
Procilius.
C. Salluſtius Criſpus.
L. Siſenna.
L. Sylla.
Vennonius.

GEOGRAPHI.

Alexander.
Dicæarchus.
Eratoſthenes.
Hipparchus.
Serapio.
Tyrannio.

POETAE GRAECI.

Alcæus.
Alexander.
Anacreon.
Antimachus.
Antipater Sidonius.
Aratus.
Archias.
Archilochus.
Ariſtophanes.
Callimachus.
Daphitas.
Epicharmus.
Euhemerus.
Euphorion.
Eupolis.
Euripides.
Heſiodus.
Hipponax.
Homerus.
Ibycus.
Menander.
Nicander.
Orpheus.
Rhinton.
Simonides.
Steſichorus.
Theophanes.

POETAE LATINI.

L. Accius.
L. Afranius.
Aſinius Pollio.
Attilius.
Cæcilius.
C. Calvus. *v. Licinius.*
Corn. Gallus. *ad Fam. X.* 32.
Ennius.
A. Furius.
D. Laberius.
L. Livius Andronicus.
C. Lucilius.
T. Lucretius Carus.
Nævius.
M. Pacuvius.
Plautus.
L. Plotius.
P. Syrus.
P. Terentius.
C. Titius.
Trabea.

MEDICI.

Alexion.
Artemidorus.
Aſclapo.
Aſclepiades.
Hippocrates.
Nico.
Philippus.
A. Rupilius.

RHETORES.

Æſchylus Cnidius.
Alcidamus.
Antipho Rhamnuſius.
Apollonius Alabandenſis.
Apollonius Molo.
Aſpaſia.
Corax.
Demetrius Phalereus.

Demetrius Syrus.
Dionyſius Magnes.
Diophanes Mitylenæus.
Hermagoras.
Hermetes.
Iſocrates.
Menecles Alabandenſis.
Menedemus.
Menelaus Marathenus.
Pamphilus.
Theodectes.
Tiſias.
Xenocles.

ORATORES et SOPHISTAE.

Æſchines Athenienſis.
Æſchines Mileſius.
M. Antonius.
Calidius.
Calvus.
Chariſius.
L. Craſſus.
Demades.
Demetrius Phalereus.
Demochares.
Demoſthenes.
S. Galba.
Gorgias Leontinus.
Gorgias, *alius.*
Hierocles Alabandenſis.
Hippias.
Q. Hortenſius.
Hyperides.
Lycurgus.
Lyſias.
Menippus Stratonicenſis.
Pericles.
Philippus.
Prodicus Chius.
Theodorus Byzantius.
Thraſymachus Chalcedonius.

JURECONSULTI.

L. Acillius.
C. Aculeo.
L. Ælius.
S. Ælius Catus.
L. Antipater.
Apuleius.
C. Aquillius Gallus.
Aterius ſ. Haterius.
T. Aufidius.
M. Brutus.
C. Camillus.
Caſcellius.
M. Cato.
Q. Cornelius.
Ti. Coruncanius.
P. Craſſus Mucianus.
C. Druſus.
Q. Fabius Labeo.
Q. Fabius pictor.
Furius.
Hoſtilius.
M. Junius.
T. Juventius.
P. Mucius.
Q. Mucius Q. F.
Q. Mucius P. F.
L. Octavius Balbus.
P. Octavius Balbus.
Offilius.
S. Pompeius S. F.
Precianus.
P. Quintilius Varus.
P. Rutilius Rufus.
Serv. Sulpicius.
Trebatius Teſta.
M. Tugio.
Q. Tullius Cicero.
Vacerra.
L. Valerius.
A. Virginius.
C. Viſellius Varro.

MATHEMATICI.

Alexander, Aſtrologus.
Archelaus, Aſtrologus.
Archimedes.
Caſſander, Aſtrologus.
Euclides, Geometra.
Eudoxus, Aſtrologus.
Hipparchus, Aſtrologus.
Meto, Aſtrologus.
Polyænus, Geometra.
S. Pompeius, Geometra.
Scylax, Aſtronomus.
C. Sulpicius Gallus, Aſtrologus.
L. Tarutius, Aſtrologus.

INDEX PHILOSOPHORUM IN SECTAS REDACTORUM.

Ionici.
ANaxagoras.
Anaximander.
Anaximenes.
Archelaus.
Thales.
Socratici.
Æſchines.
Antiſthenes.
Ariſtippus.
Crito.
Euclides.
Phædo.
Plato.
Xenophon.
Cyrenaici.
Anniceris.
Antipater.
Hegeſias.
Theodorus.
Megarici.
Alexinus.
Diodorus Cronus.
Stilpo.
Eliaci et Eretriaci.
Aſclepiades.
Menedemus.
Cynicus.
Diogenes.
Academici.
a) Veteris Acad. Platonicæ.
Crantor.
Crates.
Heraclides Ponticus.
Pamphilus.
Polemo.
Speuſippus.
Xenocrates.
b) mediæ.
Arceſilas.
Egeſinus.
Evander.
Lacydes.
c) novæ.
Æſchines Neapolitanus.
Carneades.
Charmidas ſ. Charmadas.
Clitomachus.
Melanthius Rhodius.
Metrodorus Scepſius.
d) quartæ.
Cicero.
Dio.
Heraclitus Tyrius.
Philo.
Tetrilius Rogus.
e) quintæ.
Antiochus.
Ariſtus.
Peripatetici.
Ariſtoteles.
Ariſtoxenus.
Calliſthenes.
Cratippus.
Critolaus.
Demetrius Phalereus.
Dicæarchus.
Diodorus.

Hieronymus Rhodius.
Lyco.
Lyſias.
Phormio.
Theophraſtus.
Staſeas.
Strato.

Stoici.

L. Ælius.
Antipater Tyrius.
Antipater Tarſenſis.
Archidemus.
Ariſto.
Athenodorus.
C. Bloſſius.
C. Boëthus.
M. Brutus.
M. Cato.
Chryſippus.
Cleanthes.
Dardanus.
Dio.
Diodotus.
Diogenes Babyl.
Dionyſius Heracleotes.
Dionyſius, *alius.*
Hecato Rhodius.
Herillus.
C. Lælius.
C. Lucilius Balbus.
Mneſarchus.
Sp. Mummius.
Panætius.
Perſæus.
S. Pompeius.
Poſſidonius.
Sphærus.
Q. Tubero.
M. Vigellius.
Zeno Cittieus.

Pythagorei ſ. Italici.

Acrion.
Æſchylus.
Alcmæo.
Archytas.
Callipho.
Cercops.
Damo.
Dinomachus.
Echecrates.
Empedocles.
Lyſis.
Nicetas.
Philolaus.
Phintias.
Timæus.

Heraclitei.

Heraclitus.

Eleatici.

Democritus.
Leucippus.
Meliſſus.
Metrodorus Chius.
Parmenides.
Protagoras.
Xenophanes.
Zeno.

Democritici.

Anaxarchus.
Nauſiphanes.

Sceptici.

Pyrrho.

Epicurei.

T. Albucius.
Amafanius.
Amynomachus.
Apollodorus.
Atticus.
C. Caſſius.
Catius.
Dio.
Epicurus.
M. Fabius Gallus.
Hermachus.
Leontium.
Metrodorus Lampſacenus.
Patro.
Phædrus.
Philodemus.
Plato Sardianus.
L. Saufeius.
Scyron.
Syro.
Themiſta.
Timagoras.
Timocrates.
Titius. *Græv.* Seius.
L. Torquatus.
Trebatius Teſta.
C. Velleius.
Xeno.
Zeno.

Barbari Philoſophi.

Anacharſis.
Calanus.
Epimenides.

TAB. I.

PHERECYDES Phyſicus
Præceptor
Thaletis *et* Pythagoræ.

THALES
a quo
IONICI

PYTHAGORAS
Tab. II.

SOCRATES

ANTISTHENES.
a quo
CYNICI
STOICI
Zeno.

EUCLIDES.
a quo
MEGARICI

PLATO.
a quo
α)
ACADEMIA

PHAEDO.
a quo
ELIACI
ERETRIACI

ARISTIPPUS.
a quo
CYRENAICI
ANNICERII
HEGESIACI
THEODORII.

1. VETUS
Speuſippus.
Xenocrates
Polemo
Crates
Crantor

2. MEDIA
Arceſilas.
Lacydes
Evander
Egeſinus

3. NOVA
Carneades.
Clitomachus

4. QUARTA
Philo.

5. QUINTA
Antiochus.

β)
LYCEUM ſ. PERIPATETICI.
Ariſtoteles.

TAB. II.

PYTHAGORAS.
a quo
ITALICI.

1. PYTHAGOREI.

2. HERACLITEI.
Heraclitus.

3. ELEATICI.
Xenophanes.

DEMOCRITICI.
Democritus.

EPICUREI.
Epicurus.

4. SCEPTICI.
Pyrrho.

INDEX

LATINITATIS.

A, AB. pro quoad eleganter adjectivis jungitur. ad Fam. X. 15. *ab* equitatu firmus. ib. 8. *ab* omni re ſumus paratiores. Brut. 16. *ab* omni laude felicior. Att. VIII. 14. tempus mutum *a* literis. Roſc. A. 30. *ab* innocentia clementiſſimus. * item verbis. ad Fam. I. 4. *a* vi præſtare nihil poſſum. Vi excepta &c. Roſc. C. 12. *a* Fannio ſe judicio abſolvit. * Roſc. Am. 29. *a* quibus occidebantur? i. e. quorum juſſu, qui ſicarios immittebant. * Rabir. Poſt. 10. impunitas *a* judicio et ſermone. * Verr. II. 28. malle pecuniam accipere *a* ſalute. h. e. ob ſalutem, ut legit Grævius, ab ea parte, quæ ſalutem petit. * pro apud. Mil. 35. res honori fuit *a* ſuis civibus. * pro ex. ad Fam. XI. 10. *a* certo ſenſu et vero judicare. * Att. XVI. 7. Antonii edictum legi *a* Bruto, i.e. communicante Bruto mecum, acceptum a Bruto. * Att. V. 21. dare *ab* alio. ibid. ſolvere *ab* alio, i. e. per alium, attributione. ib. XII. 25. repræſentabimus *a* Faberio. * Eſt etiam ubi ſignificat, pro quo, cujus cauſa aliquid fiat. Roſc. Am. 36. ut ea dedita opera *a* nobis facere videamini. Lectio Facciolati: a vobis i. e. veſtra ſponte, huc non quadrat.

ABACUS. menſa, in qua exponuntur in conviviis cum ad uſum, tum ad magnificentiam vaſa argentea &c. hinc: Verr. IV. 16. *abaci* vaſa. ibid. cum aliquot *abacorum* faceret vaſa aurea. De abaco multis agit Salmaſ. ad Jus Att. et Rom. c. 23. ſola potoria vaſa attribuens abaco eaque paria plumbo revincta, et in loculis abaci velut defoſſa. Cicero Parad. V. 2. matulam in abaco commemorat, et in Verr. quarta alia etiam vaſa in abaco reperiuntur. Scyphorum paria pariter Cicero habet. Loculi illi ſunt e Sidonio. An ſint antiquiores, vix dicam.

ABDICO, ere. verbum augurale. de Div. I. 17. cum tres partes aves *abdixiſſent*.

ABDO. Arch. 6. qui ita ſe literis *abdidere*. de his, qui nullam partem reipubl. capeſſunt, et vitam in otio literarum conſumunt.

ABDUCO, ere. pro diſtinguere. de Div. II. 5. animadverti ab iis rebus, quæ ſenſibus aut artificiis perciperentur, *abducere* divinationem. * *abduci* dicuntur ſervi, uxores, milites, cum aut vi aut pretio facimus, ut deſerant eos, quibuſcum ſunt. Quint. 6. *abducere* ſervulum. Dejot. 1. ſervum *abduxit* a legatorum pedibus. Verr. III. 34. Tertia vi *abducta* a Rhodio tibicine. Phil. X. 4. qui *abducit* ab illo exercitum.

ABEO. Cæcin. 7. *abiturum* eum non eſſe. interfectum iri. * Verr. III. 64. ne res ab eo *abiret*: de auctionibus in quibus abire res ab eo dicitur, qui a plus licitantibus vincitur, ut pervenire ad ipſum res non poſſit.

ABHORREO, pro diſcrepo. ad Fam. I. 9. a communibus præceptis *abhorret* liber. * Or. I. 18. *abhorreat* a ſenſibus noſtris oratio: de diſputatione philoſophi Stoici, quam non concoquebat. * abeſſe. Cœl. 4. *abhorrere* a ſuſpicione. * minus idoneum eſſe. noſtra ætas (i. ſenilis) a caſtris *abhorret*. Att. XIV. 19.

ABJECTUS. de iis, qui in magno metu ſunt, perculſi terrore. Catil. III. 5. recitatis literis debilitatus et *abjectus*. ib. IV. 2. *abjecta* metu filia. * de his, qui ita fracti ſunt, ut metuendi non ſint. Sic. Catil. II. 1. Catilina *abjectus* dicitur. IV. 10. *abjecta*

multitudo inimicorum. * Comicorum ſenarii ſunt *abjecti*, i. e. negligentius et cum magna licentia compoſiti. Or. 55.

ABJICIO, Or. 59. ponendus eſt ambitus, non *abjiciendus*. ponitur, cum eſt numeroſus, *abjicitur*, cum non eſt, ſed ut quodque verbum primum in buccam venit, ita pronunciatur. * Att. XVI. 5. ea judices illum *abjeciſſe*. intell. depoſuiſſe, de vitiis. * Att. III. 19. vitam *abjicere*, int. interficere ſe. * reprimere, refellere. ad Fam. X. 12. quanta contentione interceſſorem *abjecerim*. add. in frango.

ABJUDICO. Act. I. in Verr. 5. nulla res ab eo *abjudicaretur*. i. judicio auferretur. * Or. II. 24. ubi plus mali quam boni reperio, id totum *abjudico* atque ejicio, ſc. ex oratione mea.

ABLUO. Tuſc. IV. 28. perturbatio animi placatione *abluatur*.

ABNUO. nego. Leg. I. 14. *abnuit* a ſe commiſſum eſſe facinus.

ABRADO. Cæcin. 7. poſteaquam videt, nil ſe *abradere* ab Cæcina poſſe. i. e. precibus aliiſque artibus nil pecuniæ auferre poſſe.

ABRIPIO. Verr. V. 12. etiamſi natura a parentis ſimilitudine *abriperet*.

ABRUPTIO. Att. XI. 3. de divortio.

ABROGO, are. dicuntur magiſtratus Rom. cum agunt cum populo et ferunt ad populum, ut, quod ante juſſerat, rogatus lege, tollat. Q. Fr. II. 3. Cato legem promulgavit de *abrogando* Lentuli imperio. hinc illud : *abrogare* fidem alicui : h. e. habendam non putare et ſimilia.

ABSCISSIO. figura rhetorica, qua, cum cœpimus aliquid dicere, præcidimus. Herenn. IV. 54.

ABSOLVO. Verr. II. 8. *abſolvit* eum Veneri, ſibi condemnat. i. decernit, hereditatem Veneri non eſſe commiſſam, ſed cogit tamen ſibi dare, ne condemnet. * Roſc. C. 12. a Fannio judicio ſe *abſolvat*. i. e. curet, ne poſſit in judicium vocari, propterea, quod cum eo non deciderit.

ABSOLUTIO. Inv. I. 22. quid ſit? ibid. 30. ut ad inventionem argumenti, *abſolutio* etiam argumentandi adjungeretur.

ABSOLUTUS. Inv. I. 11. *abſoluta* conſtitutio eſt, quæ ipſa in ſe continet juris et injuriæ quæſtionem. Or. III. 49. *abſoluta* converſio, plena periodus omnibus partibus &c. Part. Or. 26. cauſa *abſoluta*, eſt conficiens ſine alterius adjumento. * Planc. 31. *abſolutæ* ſunt preces tuæ. i. nil amplius valent. Sed Græv. cum Manutio malebat, *obſoletæ*.

ABSOLUTE. Or. 51. *abſolute* concludere orationem. i. e. quam numeroſiſſime finire. Fin. III. 7. *abſolute* vivere. i. e. beatiſſime.

ABSORBEO. Sext. 6. tribunatus *abſorbet* orationem meam. non ſinit me de ceteris rebus loqui. Brut. 81. *abſorbuit* eum æſtus gloriæ. i. tranſverſum egit, ad conſilia prava et violenta impulit.

ABSUM. Syll. 5. *abeſſe* alicui, i. e. non defendere cauſam ejus. * Somn. Scip. 2. *abſens* eſt, non petens magiſtratum. Nam Africanus, de quo ibi ſermo, interfuit Comitiis iſtis, ſed non petiit. v. Pigh. ad a. 619. et Drakenb. ad Liv. IV. 42. 1. X. 22. 9. * Or. 68. tantum *abeſt*, ne enervetur oratio, ut &c.

ABSURDUS. de Div. I. 9. *abſurdus* ſonus, de ranis. Or. II. 20. de oratore malo.

ABUNDANTER. Or. II. 35. III. 14. *abundanter* dicere. i. e. copioſe. Top. 10. aliis diſputationibus *abundantius* occurrunt, aliis anguſtius.

ABUSUS. Top. 3. Uſus, non *abuſus*, legatus eſt, quo res conſumitur, ut vinum, oleum.

AC. ad Fam. XV. 11. poſt cum, pro tum. * ſequente vocali, aut alia litera durius ſonante. Mil. 12. *ac* inſtrumentum. ſed Burm. in MS. Leidenſi reperit atque. v. ad Suet. Cæſ. 26. Nat. D. III. 33. *ac* Apollodorus : ſed meliores edd. at. Verr. III. 5. *ac* criminum. ad Fam. XII. 7. *ac* gloriæ.

ACCEDO. Or. I. 9. ad rempublicam *accedere*. i. e. magiſtratus petere. Hinc Verr. I. 12. ad magiſtratus remque publ. *accedere*. ſit autem prima acceſſio ad rempubl. petitione quæſturæ. Ubi autem ſermo eſt de Græcis, ſignificat vel ducem belli primum fieri, vel initium facere apud populum de rep. dicendi. v. reſpublica. * dicitur etiam de febrili paroxyſmo. Att. VII. 2. *accedere* alteram leviorem, intell. febrim. v. Cuper. Obſ. II. 15. * Verr III. 40. *accedere* ad vectigalia, dicuntur, qui ea redimere volunt, quod faciunt publicani. v. Gron. ad Sen. ep. 101. cui ſimile eſt illud Phil. II. 26. *accedere* ad ſcelus ſectionis. * Verr. III. 28. *accedere* ad conditiones ejus et pactiones. ea conditione paciſci, qua ipſe voluit, quamvis valde iniqua. * Verr. II. 38. *accedere* ad cauſam, ſuſcipere, de actore.

ACCENSUS. Verr. I. 28. &c. publicus miniſter magiſtratuum ſimilis Viatori. de quo genere vid. Salmaſ. Mil. Rom. c. 14, 15. Fabrett. Inſcr. c. 6. p. 433.

ACCESSIO. Rabir. Poſt. 11. *acceſſio* decumæ, pro compendio. * Verr. II. 53. *acceſſiones* dicuntur, cum quis tanquam interpres et internuncius citro ad homines *accedit*, h. l. pretii poſtulandi cauſa, et de pretio cum iis agendi. * Lucul. 35. *acceſſio* definitionis, eſt determinatio, ut recentiores vocant, quæ adjicitur, ut abſoluta ſit definitio. cf. Fin. II. 13.

ACCESSUS. ad Fam. IX. 14. *acceſſus* ad cauſam, eſt ratio, qua in oratione ſenſim aggredimur agere id, cujus cauſa ſuſcepta erat oratio.

ACCENDO. pro augeo, acuo. Or. I. 25. præclare enim ſe res habeat, ſi hæc *accendi* aut commoveri poſſint: de ingenio et memoria, quæ dari arte non poſſunt, ſed acui et augeri.

ACCIDO. Prov. Conſ. 14. res *acciſæ*: i. e. tenues, imminutæ calamitatibus.

ACCIDO. Verr. IV. 1. ad animum oculoſque *accidit*. Vatin. 2. honorificum ad aures *accidit* cf. Sext. 50. Verr. IV. 60. mirum quendam dolorem *accidere* iis. Mil. 22, 36. Si quid ipſi *accidat*, i. e. ſi condemnetur, per εὐφημίαν. Att. I. 14. *accidere* alicui ad pedes.

ACCIO, ire. Fin. V. 31. niſi ea voluptatem *acciret*. i. e. afferret, efficeret.

ACCIPIO. pro capere. Verr. III. 18. ſenſum oculis animoque *accipere*. cf. ad Fam. XV. 21. * intelligere. Nat. D. III. 1. quæ parum *accepi*. * tractare. Tuſc. IV. 36. quo te modo *accepiſſem*, niſi iratus eſſem. * judicatum ſolvi ſatis *accipere*, opponitur ei, qui ſatiſdat. v. in Satiſdare. * Verr. III. 22. *accipere* judicium. **ſich einlaſſen**, velle cum eo, qui nos provocat, et adducit in judicium, experiri, et ſuam cauſam defendere. * diſcere. Or. I. 25. et ſi quis eſt, qui hæc arte *accipi* poſſe putet. * exigere. Verr. III. 30. jubet magiſtratus Siculos *accipere* decumas. * probare ſignificat fere in his. Att. I. 14. *accipere* rogationem. &c. v. rogatio. * Brut. 14. Appius conſules de plebe non *accipiebat*, quod dicitur ap. Liv. IX. 46. *accipere* nomen, et eſt, judicare alicujus petitionem legitimam, et ad petendum admittere. * de Div. I. 46. *accipio* omen. eſt formula, qua utebantur, omine bono oblato. * Att. VI. 1. *accipiam* dolorem: mihi illum iraſci feram, patiar. * *acceptum* vel, in *acceptum* ferre et referre alicui, eſt in tabulis ſcribere, nos aliquid ab aliquo *accepiſſe* pecuniæ. v. Verr. I. 36, 37. &c.

ACCLAMATIO. dicitur non ſolum in bonam, ſed etiam in malam partem. ad Qu. Fr. II. 1. maxima *acclamatione* ſenatus, i. e. reclamante ſenatu.

ACCOLA. pro vicino, qui in eodem agro, oppido habitat. Verr. IV. 50. *accolæ* Cereris.

ACCOMMODO. Off. I. 21. *accommodare* ſe ad rempubl. i. e. accedere ad remp. Orat. 7. *accommodare* vim ſuam ad eloquentiam: ſtudere eloq. Roſc. Am. 35. *accommodare* jusjurandum ſuum ad alicujus teſtimonium: de judicibus invidioſe, cum teſtibus incertis et nullius fidei credunt, et ex eorum teſtimoniis pronunciant.

ACCOMMODATIO. Verr. III. 82. ex liberalitate atque ex *accommodatione* magiſtratuum conſuetudo æſtimandi introducta eſt. quod commodis aratorum noluerunt adverſari, cum id ſine ſuo incommodo fieri poſſet.

ACCRETIO. Tuſc. I. 28. *accretio* et diminutio luminis.

ACCURATE. ad Fam. XIII. 10. &c. *accurate* ſcriptæ literæ dicuntur, quibus aliquem valde, multis rationibus commemorandis, commendamus.

ACCURATIO. Brut. 67. *accuratio* veteratoria.

ACCURATUS. Att. XIII. 45. ad quem *accuratiſſimas* literas dedi. h. e. cui rem diligenter mandavi literis.

ACCUSATIO. Verr. I. 1. comparare et conſtituere *accuſationem*. h. e. ea omnia facere, quæ ad *accuſationem* firmam pertinent.

ACCUSATOR. eſt proprie in cauſa publica, in privata autem petitor. Quint. 13. diſerte *accuſator* opponitur petitori. Sed interdum tamen etiam pro petitore dicitur. Partit. Or. 32. *accuſatori* hæc duo prima ſunt: Sed *accuſatorem* pro omni actore et petitore appello. * Verr. II. 1. firmus *accuſator*; qui nil timet. Roſc. Am. 19. *accuſator* certus. v. certus.

ACER. Brut. 72. *acerrimus* æſtimator. i. e. perſpicaciſſimus. Off. I. 4. ſi *acres* ac diligentes eſſe volumus - - magna ſæpe intelligemus ex parvis. Roſc. Am. 5. *acria* ac ſevera judicia. ib. 20. *acres* canes; qui omnes allatrant.

INDEX LATINITATIS.

ACERBE. Verr. II. 19. *acerbe* diripere bona. h. e. ita ut nihil relinquatur. Tuſc. I. 39. ab hoc *acerbius* exegit natura, quod dederat. Phil. I. 5. *acerbe* cogebar in ſenatum: i. e. vi, minis. Att. XI. 1. *acerbiſſime* afflictor de rebus domeſticis.

ACERBITAS. ad Q. Fr. I. 1. c. 13. *acerbitas* naturæ, de iracundia. * nimia ſeveritas. de Sen. 18. Severitatem probo, *acerbitatem* nullo modo. * odium. Off. I. 25. diſſenſio ſine *acerbitate*. * miſeria, calamitas. ad Fam. II. 16. *acerbitas* hæc omnibus impendere videtur. ibid. *acerbitatem* a rep. privatis incommodis redimere. Planc. 42. *acerbitates* meæ, de exilio. * crudelitas. Verr. I. 27. in tanta vi atque *acerbitate* verſari. Arch. 12. de judicibus, qui innocentem et indignum condemnant. Phil. XII. 11. cujus *acerbitas* morum immanitaſque naturæ.

ACERBUS. eleganter de eo, qui in exigendo labore, uſura, mercede, aut alia quacunque re nimis durus eſt, nihil neque de tempore, neque de re remittit. Att. VI. 1. *acerbiſſimi* fœneratores. Balb. 5. *acerbiſſima* diligentia. v. in acerbe. * crudelis. Verr. V. 58. mors *acerba*. Cluent. 15. *acerba* natura. * Prov. Conſ. 14. res *acerbæ*. i. e. nondum plane compoſitæ et pacatæ.

ACERRA. Leg. II. 24. eſt thuribulum.

ACERVALIS. de Div. II. 4. Soriten interpretatur *acervalem*.

ACERVATIM. Or. 25. *acervatim* multa frequentare, ſc. in eadem complexione verborum. eſt generis dicendi ampli et magnifici.

ACIPENSER. Fin. II. 8. &c. genus piſcis, quod in deliciis Rom. erat, magnoque pretio vendebatur. de eo multa Intt. Horat. II. 2. 47. Salm. Solin. p. 940. add. Plin. IX. 17.

ACQUIESCO. gaudeo, delector. Mil. 37. qui morte ejus *acquieſcunt*. Læl. 27. Senes adoleſcentum caritate *acquieſcunt*.

ACRATOPHORUM. Fin. III. 4. genus vaſis vinarii, cujus mentio etiam ap. Varr. R. R. I. 85. v. Pollux. VI. 6.

ACREDULA. de Div. I. 8. eſt ulula, ut oſtendit Salmaſ. ad Solin. p. m. 972. B. alii ranam putant.

ACRICULUS. Tuſc. III. 17. *acriculus* ſenex Zeno, qui facile iraſcebatur.

ACRIMONIA. Act. I. 17. in Verr. *acrimonia* patris ad reſiſtendum.

ACRITER. Att. X. 16. *acerrime* adſervare conſilium. i. e. diligentiſſime tegere.

ACROAMATA. Sunt homines, qui cantu, dictis exhilarant convivas &c. Iis corollaria data in conviviis patet ex Verr. IV. 22. mentio eorum Sext. 54. ubi v. Manut. Arch. 9. cf. Suet. Aug. 74. ubi v. Excurſum noſtrum.

ACROASIS. Att. XV. 17. literæ ſic εὐπινῶς ſcriptæ, ut eas vel in *acroaſi* audeam legere. h. e. in cœtu hominum doctorum.

ACTAE commemorantur inter inſtrumenta voluptatis, propter earum amœnitatem. Cœl. 15. Att. XIV. 8. in *actis* eſſe. i. e. in prædiis maritimis, ſ. in territoriis in litore amœno poſitis, ut Verris in litore Siciliæ.

ACTIO. magiſtratuum actiones ſunt, aut leges, ad populum latæ, aut SCta, quæ iis referentibus ad ſenatum facta ſunt: Hoc ſenſu commemorantur actiones tribunitiæ, conſulares &c. v. c. ad Fam. I. 9. Dom. 9, 13. Senatorum autem actiones ſunt ſententiæ in ſenatu dictæ, in quas SCta facta ſunt, aut quibus impugnare aliquid vel impedire conantur: unde etiam orationes ſic dicuntur, quibus populo lex vel ſuadetur vel diſſuadetur. Talis eſt actio Ciceronis ad Fam. X. 28. * In ſenſu forenſi actio eſt 1) accuſatoris vel petitoris, qui ex lege in aliquem agit, accuſando, petendo. Roſc. Com. 12. integram *actionem* alicui relinquere. Cæc. 11. quæro, ſitne hujus rei *actio* nonnulla. Hinc prætor dicitur, *actionem* dare, v. c. Verr. II. 27. cum permittit accuſatori vel petitori in aliquem ex lege aliqua agere. in Cæcil. 5. Civibus cum ſunt ereptæ pecuniæ, civili fere *actione* repetantur. i. e. ea, qua civis utitur in eum, qui pecunias eripuit, et eſt juris civilis vel privati. cf. de utroque genere actionum Salmaſ. de mod. uſur. c. 3. p. 108. ſqq. 2) eſt formula, qua actor utitur in intendenda reo lite, quæ a JCtis fere petebatur. Cæcin. 3. qua *actione* illum uti velit. ad Att. VI. 1. Cn. Flavium ſcribam *actiones* compoſuiſſe. cf. Top. 17. Orat. I. 36, 41. Non multum diverſæ fuere Actiones Hoſtilianæ &c. de quibus v. Ind. Hiſt. 3) cum actio prima, altera, tertia commemoratur. ut Verr. I. 30. 11. Act. I. in Verr. 18. &c. ſignificatur, quoties ea cauſa ad judices tota acta ſit. Sic, duæ ſunt actiones in Verrem, quarum in prima ſolis teſtibus uſus eſt Cicero, altera perpetua oratione: quanquam altera actio illa

Verrina ſcripta tantum eſt. * quid apud rhetores ſit actio, notum eſt. ea memoratur Or. III. 26. conſumere, et exhaurire *actionem.* i. e. ab initio ſtatim nimis vehementem eſſe, ut ad finem actio durare non poſſit. cf. Tuſc. IV. 19. Dejot. 2.

ACTOR. eſt in ſenſu forenſi is, qui alterius nomine accuſat aut petit, h. e. lege in aliquem agit. v. c. in Cæcil. 1. * in ſcena autem hiſtriones. ad Q. Fr. I. 1. c. 16. *actores* induſtrii. in Cæcil. 15. *actores* ſecundarum aut tertiarum partium.

ACTUARIA ſc. navis. Att. V. 9. et actuariolum. X. 11. &c. inde dictum hoc genus, ut ait Nonius, quod celeriter agi remis poſſent. Duo autem erant earum navium genera, minus et majus, de quibus v. Scheffer. de Re Nav. II. 2.

ACTUOSE. Or. III. 26. cum vehemente actione oratoris.

ACTUOSUS. Orat. 36. *actuoſa* pars orationis, eſt ea, quæ in αὐξήσει verſatur. Nat. D. I. 40. virtus eſt *actuoſa*: opponitur otioſo.

ACTUS. Verr. I. 12. *actus* primus vitæ. Marcell. 9. hic reſtat *actus.* e ſcena petita loquendi ratio. Nam partes fabulæ dicuntur *actus.*

ACULEUS. Cluent. 55. *aculeus* ſeveritatis, de judicibus. Att. I. 18. *aculei* ſollicitudinum. Syll. 16. noli excuſſos *aculeos* orationis meæ arbitrari. Or. III. 34. *aculeos* relinquere in mentibus: de oratore, qui ea dicit, quæ deſcendunt in animos, quæ urunt homines, neque ſinunt quieſcere, donec faciant ea, quæ ſuaſit orator. * fallaces concluſiunculæ, ſophiſmata. Lucul. 31. hinc ibid. 24. contorta et *aculeata* ſophiſmata.

ACUMEN. Dialecticorum ſophiſmata dicuntur *acumina.* Or. II. 38. * Or. II. 29. *acumen* orationis, eſt ſubtilitas, qua in explicando et ratiocinando orator utitur. * Nat. D. II. 3. de Div. II. 36. auſpicia ex *acuminibus,* quæ ſint, ſatis non conſtat. Daviſius nos ablegat ad Scaligerum ad Feſtum in Peremnia. Ibi nil eſt præter locum Ciceronis. Sententias et conjecturas ſuppeditabunt auctores laudati in Lexico Fabri in v. Acumen.

ACUO. pro impello, cohortor. ad Fam. XV. 21. in *acuendo* plurimum valet. cf. Off. III. 1. Or. 41. Ligar. 3. * exercitatione, aut alia ratione aliquid augere, melius reddere. Or. III. 30. *acuere* linguam. ib. I. 20. intelligendi prudentiam *acuere.* cf. ibid. 25. * cautiorem reddere, monendo &c. Roſc. A. 38. illum *acuere,* hos fallere. * intendere ingenii, prudentiæ nervos. Att. II. 7. *acueram* me, ad exagitandam &c.

ACUTE. ad Fam. XV. 21. *acute* movebatur. i. e. inſigni ingenio erat, crebris et acutis ſententiis abundabat. Or. I. 21. *acute* dicere, refertur ad ſententias, et eſt philoſophorum; ſubtiliter &c.

ACUTUS. Or. I. 25. *acutus* ad excogitandum: i. e. ſolers, celer, ſubtilis.

ACUTULUS. Nat. D. III. 7. Zenonis *acutulæ* concluſiones, i. e. contortæ, exiles &c. quæ cum audiuntur, nihil contra dici poſſe videtur, ceterum animum non movent. v. Tuſc. V. 5.

AD. eleganter poſt adjectiva. v. c. Nat. D. II. 62. *ad* rationem ſollertiamque præſtantior. Dom. 32. illuſtrius *ad* laudem. Catil. I. 5. quod eſt lenius *ad* ſeveritatem. ad Fam. III. 11. viri inſignis *ad* laudem. Catil. III. 4. annus fatalis *ad* interitum. item poſt ſubſtantiva: Tuſc. III. 5. mentis *ad* omnia cæcitas. * in comparatione. Leg. I. 2. nihil *ad* Cœlium &c. * in. ad Fam. XI. 18. *ad* omnia templa ſupplicatio. Verr. I. 1. adeſſe ad judicium. * apud. Att. X. 4. fuit *ad* me diu. * erga. Roſc. A. 40. *ad* alienos tectum eſſe. * ad Fam. X. 8. certans *ad* officia. i. e. officiis. * Att. XVI. 6. *ad* diem ſolvere. die conſtituta. * Qu. Fr. II. 13. *ad* numerum judices habere, i. e. numerum juſtum judicum. * Læl. 5. non fuiſſe ſapientes *ad* eorum normam. * Quint 4. quid iis *ad* denarium ſolveretur. i. e. denariis, ſi nummi peregrini cum denariis compararentur, de re vid. Gron. Pec. Vet. III. 10. * contra. ad Fam. II. 16. animus obduruit *ad* dolorem novum. * quantum ad. Cluent. 70. nihil *ad* ſimilitudinem hominis præter formam reſervavit. * circiter. Cluent. 40. annos *ad* quinquaginta natus. v. Gronov. de Pec. Vet. I. 7. * Fat. 2. ponere, *ad* quod te audiam, i. e. de quo. * Q. Roſc. 4. HS ıɔɔɔ *ad* libellam ſibi deberi. neque plus neque minus, quam ıɔɔɔ, ut nec libella deſit nec ſuperet.

ADAEQUO. Qu. Fr. II. 6. Senatorum urna copioſe abſolvit, equitum *adæquavit*; i. e. pares abſolventium et condemnantium ſententias habuit.

ADDICERE. in auctionibus et emptionibus eſt ei tradere rem, qui ceteros licitatores

vicit. Verr. I. 55. Rabir. Poſt. 17. *addici* nummo ſeſtertio velit. Ceterum nummo addicere vulgo de his venditionibus dicebant, quæ inſtar donationis eſſent, ut oſtendit Salmaſ. de uſur. c. 13. p. 360. * de debitoribus, qui cum ſolvere non poſſunt, creditori traduntur. Sext. 17. Piſon. 35. hinc Quint. 30. cupiditati *addicere* aliquem, eſt condemnare, pro lubidine petitoris aut accuſatoris. Sen. p. Red. 7. *addicere* fortunas civis optime meriti, ſc. libidini Clodii, poteſtati ejus permittere, ut ea ſunt in poteſtate noſtra, quæ a nobis empta ſunt, aut potius, ut eſt debitor judicio nobis addictus. de quo genere addictorum v. Salmaſ. mod. Uſur. c. 18.

ADDICTUS. Roſc. Com. 14. *addictus* erat tibi h. e. condemnatus, ut tibi ſolveret pecuniam quam petieras. Flacc. 20. cum judicatum non faceret, *addictus* Hermippo et ab hoc ductus eſt. ad Fam. VII. 24. *addictus* Hipponacteo præconio, h. e. infamiæ addictus traditusque eſt, Calvo quaſi præcone, eoque ejuſmodi, qualis Hipponax fuit, qui Anthermum et Bupalum verſibus ſuis infamiæ tradidit. Verr. II. 32. pretio *addictam* habere fidem, i. e. corruptum eſſe. Phil. II. 21. vendita atque *addicta* ſententia.

ADDICTIO. Act. 1. in Verr. 4. *addictio* bonorum; cum judex petitori ejus bona poſſidenda tradit, unde petitur.

ADDUCERE. rei dicuntur adduci ſc. in judicium. v. Act. I. in Verr. 2. * Verr. III. 61. *adduci* in ſermonem et vituperationem. * de arcu cum intenditur. de Div. I. 54. item eodem modo de tormentis et balliſtis. Tuſc. II. 24.

ADDUBITATUS. Off. I. 24. res *addubitata*: pro incerta habita, et propterea omiſſa.

ADEO. Sen. p. Red. 9. in jus *adire*.

ADEPS. Caſſii adeps Cat. III. 7. de homine molli et ignavo.

ADESUS. Quint. 12. *adeſa* pecunia, conſumpta: opponitur abundanti.

ADHAEREO. ad Fam. VIII. 5. in incili omnia *adhæſerunt*. vid. Incile. * Vatin. 5. extremus *adhæſit*: vix ultimus quæſtor factus eſt.

ADHAERESCERE. Or. I. 25. *adhæreſcere* juſtitiæ. * adhæreſcere dicuntur, quæ vim eam habent, quam volebamus: ſumptum genus a facibus jactis in urbes, munimenta, item, a telis. Or. II. 53. *adhæreſcit* argumentum. cf. Dom. 24. 5. * oratio dicitur adhæreſcere, (uti aqua, cum in flumine ad ſaxum aut aliam injectam rem offendit) cum aſpera eſt, hiulca, non leniter fluens. Brut. 79, 93. * orator autem *adhæreſcit*, cum lingua non eſt ſatis ſoluta et incitata. Brut. 93. * in memoria manere. Or. I. 61. faſtidiis *adhæreſcunt*. * de iis, qui ad aliquem doctorem ſe ita conferunt, ut in omnibus ſequantur eum. Lucul. 3. * convenire, conſentaneum eſſe. Or. III. 10. non ad id genus *adhæreſcit*. * Sext. 8. *adhæreſcere* ad Columnam. v. Columna.

ADHAESITATIO. Fin. I. 6. *adhæſitationes* atomorum.

ADHIBEO. elliptice, ut intell. in conſilium, Phil. V. 9. ad Fam. XI. 7. * ad Qu. Fr. I. 1. c. 7. ſic ſe *adhibere* in tanta poteſtate, i. e. gerere. * Cluent. 52. *adhiberi* ad leges dicuntur patroni cauſarum, a quibus poſtulatur, ut ex legibus cauſam defendant. * Arch. 3. qui aures *adhibere* poſſet, h. e. audire verſus et de iis judicare. * Nat. D. I. 2. Diis cultum, preces *adhibere*.

ADHINNIO. Piſ. 28. Piſo dicitur *adhinniiſſe* ad orationem Epicurei, qui voluptatem ſummum bonorum dixerat.

ADIGO. Top. 10. *adigere* arbitrum finibus reg. v. Arbiter. * poſtulare, cogere. Att. X. 9. *adigit* ita Poſtumia.

ADJICIO. Verr. II. 15. *adjicere* oculum alicui rei: cupidum ejus fieri. Nat. D. II. 57. voces *adjectæ* auribus: auditæ.

ADIPATUS. de dictione, opponitur eleganti et politæ. Orat. 8.

ADITUS. Manil. 1. *aditus* laudis, dicuntur roſtra, ex quibus ad populum agitur; quia ibi laudem popularem conſequi licet. Dom. 1. *aditum* ad aures habere. Cr. 15. *aditus* ad cauſam. cf. Syll. 2. eſt in oratione, cum de ipſa cauſa dicere incipimus. Dom. 47. dare religioni *aditum*, i. e. ſuperſtitionis genus probando facere, ut uſurpari ab aliis poſſit et in uſum conſuetudinemque venire. Att. VI. 2. *aditus* ad me minime provinciales; non quales eſſe in provinciis apud prætores ſolent, nempe per cubicularium.

ADJUNGERE. Dialecticum verbum eſt. Tuſc. V. 25. ſequentia *adjungere*. i. e. quid ex quoque conſequatur, videre. * Acad. I. 11. *adjungebat* non omnibus viſis fidem. * Roſc. A. 31. ſuſpicionem ad prædam *adjungere*: de iis ſuſpicari qui prædam habent.

* in Cæcil. 4. Marcellorum nomini tota provincia *adjuncta* eſt: in eorum patrocinio eſt.

ADJUNCTIO, conditio, exceptio. Inv. II. 57. quaſdam eſſe cum *adjunctione* neceſſitudines, quaſdam ſimplices et abſolutas. &c. * oratoria quædam exornatio. Heren. IV. 27.

ADJUNCTUM. vox Dialectica, de qua vid. Top. 11.

ADMIRABILIS. in partem deteriorem Phil. III. 7. *admirabilis* impudentia. * *Admirabilia*. Fin. IV. 27. παράδοξα Stoica.

ADMIRARI. in partem deteriorem. Off. II. 16. qui has pecuniarum effuſiones non *admiremur*.

ADMISCERI. N. D. II. 10. aer multo calore *admiſtus* eſt. add. admixtus.

ADMISSARIUS int. equus. Piſ. 28. Piſo *admiſſarius* dicitur propter libidines. v. Budæus ad Pand. p. m. 293.

ADMIXTUS. Tuſc. I. 29. nihil eſt in animis *admixtum*. opponitur ſimplici. v. in Simplex.

ADMODUM. plane. Brut. 58. literarum *admodum* nil ſciebat. * Leg. III. 11. ſcis frater, ſolere in hujuſmodi ſermone, ut tranſiri alio poſſit, ADMODUM dici. verbum aſſentientis. Nam addit Quintus: Non equidem aſſentiar.

ADMOVEO. Brut. 54. *admovere* orationem ſenſibus. i. e. facere, ut vim ſentiant auditores.

ADOLESCENS. de homine 40. annorum in Cæcil. 9. M. Cæcilium fratrem tuum, lectiſſimum atque ornatiſſimum *adoleſcentem*. Erat autem prætor deſignatus. Phil. II. 46. ſe *adoleſcentem* vocat, loquens de conſulatu ſuo.

ADOPTARE. Brut. 19. qui hunc minorem Scipionem a Paulo *adoptavit*.

ADOPTATUS. ad Fam. XVI. 21. adventus *adoptatiſſimus*.

ADPROMITTO. Roſc. A. 9. cum ita futurum T. Roſcius *adpromitteret*. i. e. promitteret inſuper, quæ Chryſogonus promitteret, futura; unde ap. JCtos adpromiſſores, de quibus v. Salmaſ. de mod. uſur. p. 709.

ADREPO. Verr. III. 68. *adrepere* ad amicitiam. paulatim ſe inſinuare in amicitiam. &c.

ADSCENSUS. Planc. 25. multis eſt in virtute *adſcenſus*.

ADSCISCO. Dom. 36. *adſciſcere* laudem, ſapientiam.

ADSCRIBO. de Leg. I. 6. me quoque *adſcribe* fratris ſententiæ. Rabir. Poſt. 1. *adſcribat* ad ſuum judicium meam ſententiam. Phil. II. 32. *adſcribere* perfidiæ alicujus ſuam voluntatem.

ADSCRIPTIO. Cæcin. 33. ſignificat id, quod adſcriptum eſt.

ADSCRIPTICIUS. N. D. III. 15. novi et *adſcripticii* cives.

ADSCRIPTOR. Sen. p. Red. 4. *adſcriptor* in me reſtituendo. i. e. qui auctori reſtitutionis meæ aſſenſus eſt. Agr. II. 9. *adſcriptores* legis, ſunt approbatores e collegio tribunitio, qui una cum Rullo ferendam ſtatuerant.

ADSPERGO. ad Fam. VI. 6. leviter *adſperſus*. i. e. perſtrictus. Cæcin. 6. *adſpergere* ſextulam alicui. i. e. dare, de re parva. ad Qu. Fr. II. 10. epiſtola hoc *adſperſit* moleſtiæ.

ADSPIRATIO. Nat. D. II. 33. *adſpiratio* aeris: emiſſio aeris e pulmonibus et ore, ut capit etiam Heinſ. ad Virg. Æn. X. 291. Sic adflatus dicitur Ovid. Her. 12, 44. v. et in adſpiro.

ADSPIRO. pervenio. Tuſcul. V. 5. in equuleum non *adſpirat* vita beata. Syll. 18. qui tum dicat *adſpiraſſe* in campum Syllam. * N. D. II. 55. pulmones ſe contrahunt *adſpirantes*. i. e. aera emittentes.

ADSTIPULATOR. Piſon. 9. qui iſto, non modo propugnatore ſe tutiorem, ſed advocato aut *adſtipulatore* paratiorem fore putaret. cf. Quint. 18. Eſt autem adſtipulator, qui in re præſenti eſt, et una idem pro eodem ſtipulatur, cum quis ſibi ſtipulatur aliquid, v. Salmaſ. Mod. Uſur. p. 709, 710. * Lucul. 21. Stoicorum *adſtipulator* Antiochus. metaphorice.

ADSTRINGO. Att. X. 6 pater nimis indulgens, quicquid ego *adſtrinxi*, relaxat. Tuſc. III. 6. breviter *adſtringere* argumenta. Fat. 14. arctius *adſtringere* rationem, h. e. ita proponere, ut plus valeat. Quint. 5. *adſtringere* aliquem ſuis conditionibus, i. e. facere, ut conditiones accipere cogatur. Off. III. 32. fraus *adſtringit* perjurium, non diſſolvit, i. e. auget. Planc. 30. officii ſervitutem *adſtringere* teſtimonio ſempiterno. Syll. 29. *adſtringere* ſcelere.

ADSTRICTUS. Brut. 31. *adſtrictior* oratio Stoicorum. i. e. conciſior. Or. I. 16. numeris *adſtrictior* poeta oratore.

ADSUEFACERE. cum ablat. Or. III. 10. quorum ſermone qui *adſuefacti* erunt. Catil. II. 5. ſcelerum exercitatione *adſuefactus*. v. Gron. et Duker. ad Liv. XXIV. 48. XLVIII. 31, 35.

ADSUETUS. cum ablat. Or. III. 15. homines labore *adſueti*. v. Gron. et Drak. ad Liv. XXXI. 35.

ADSUM. de advocatis, et cauſarum patronis utriuſque partis. Verr. II. 29. Fin. II. 17. * ad Fam. IX. 25. *adeſſe* ad imperandum. i. e. ut imperanti pareamus.

ADVENTICIUS. extrinſecus ad nos perveniens, non noſtrum, aut noſtro labore partum &c. Fin. V. 21. adjumenta externa et *adventicia*. Manil. 9. *adventiciis* multorum Regum et nationum copiis. Verr. IV. 37. *adventicium* auxilium. Rab. Poſt. 17. *adventicia* pecunia. Att. I. 19. pecunia *adventicia* dicitur, quæ ex novis vectigalibus redit. Or. III. 33. doctrina *adventicia* i. e. ab alio populo inventa. de Div. II. 58. viſio *adventicia*. a ſenſibus profecta.

ADVENTUS. ad Fam. VI. 20. *adventibus* ſe offerre. i. e. *advenientibus* obviam ire.

ADVERSARIA. ſunt libri, in quos ſine ordine omnia conjiciuntur, ita dicti, quia tantum in adverſa parte ſcribitur. Roſc. C. 2. nomen in *adverſariis* patet. vid. Salmaſ. de Uſur. p. 147.

ADVERSARIUS, qui contra nos licetur in auctionibus et emptionibus. Att. XII. 43. XIII. 31.

ADULATIO. N. D. II. 63. canum tam amans dominorum *adulatio*.

ADUMBRARE. pro inchoare. Fin. V. 22. a natura *adumbrantur*. * fingere. Dom. 30. auctorem meliorem *adumbrare*.

ADUMBRATUS, falſus, fictus. Syll. 18. *adumbratum* indicium. Fin. V. 24. *adumbrata* opinio. * Adumbrata dicuntur, quæ ſpeciem alicujus rei habent, neque tamen ſunt. Ducta metaphora ex pictoria et ſtatuaria. Tuſc. III. 2. *adumbrata* imago gloriæ. Cœl. 5. non expreſſa ſigna, ſed *adumbrata* virtutum. Verr. III. 33. *adumbratus* vir Pippæ, ſc. quia Verri uxorem ſuam permittebat. N. D. I. 27. *adumbrati* Dii dicuntur, Dii Epicurei, quia non corpus habent, ſed quaſi corpus. * inchoatus. Leg. I. 22. *adumbratæ* intelligentiæ dicuntur, notitiæ innatæ, προλήψεις.

ADVOCARE. eſt in ſenſu forenſi 1.) rogare amicos, ut nobiſcum deliberent de re aliqua, in primis de lite, quo ſenſu *advocati* Quint. 14. dicuntur. 2) rogare aliquem, ut in conſilio nobis adſit. Sic Quint. 2. quos tibi, Aquili, *advocaſti*. 3) amicus actoris aut rei dicitur *advocare*, cum convocat, quibuſcum de cauſa deliberet, ut juvare partes amici poſſit. Clu. 19. Oppianicus in judicio Scamandri aderat frequens, *advocabat*, omni ſtudio gratiaque pugnabat.

ADVOCATIO, cœtus *advocatorum*. Quint. 14. Roſc. C. 5. Verr. I. 49. Cæcin. 15. Syll. 29. &c. * Certum temporis ſpatium, quo opus eſt, ut *advocare* poſſimus, eine Friſt. ad Fam. VII. 11. *advocationes* binas poſtulare.

ADVOCATUS. dicitur amicus, quem vocamus ad nos, ut eum conſulamus de controverſiis noſtris, quique honoris cauſa in judicio in ſubſelliis noſtris ſedet, aut nobiſcum in rem præſentem venit. vid. Off. I. 10. Quint. 8. Or. II. 47. * Philipp. I. 7. armatos homines, quos in Senatum induxerat Antonius Conſul, *advocatos* vocat: vellem adeſſet ſine *advocatis*.

ADUSTUS. Att. V. 20. *aduſtus* incendio Plætoriano dicitur, qui in alterius judicio notam aliquam abſtulit, tanquam, qui judicio de repetundis ex hoc capite legis accuſatur: AD QUOS EA PECUNIA PERVENERIT.

AEDILES. magiſtratus municipalis. ad Fam. XIII. 11. hoc anno *ædilem* filium meum fieri volui - - is enim magiſtratus in noſtro municipio.

AEDILITIUS. Brut. 28. dicitur, qui Ædilis fuit. ad Qu. Fr. I. 1. c. 9. vectigal *Ædilitiorum*. ſc. ludorum, pecunia, quæ in provinciis pro Ædilibus exigebatur. v. in Vectigal.

AEGRIMONIA. Att. XII. 38. *ægritudo*.

AEMULUS. Verr. V. 31. pro rivali, adultero.

AEQUABILIS, qui eandem ubique rationem tenet, ſemper eſt idem. Tuſc. II. 27. * Jus *æquabile*, in quo omnes ejuſdem conditionis ſunt, nihil gratiæ, divitiis, &c. tribuitur. Inv. I. 11. 53.

AEQUABILITAS, jus æquum. Or. I. 42. * Or. II. 85. cum *æquabilitate* facere. i. e. *æquabilem* ſe hominibus præſtare.

AEQUALITAS. Læl. 5. eſt ea virtus, quæ et civilitas dicitur, cum æquo jure cum omnibus vivimus, omnes nobis æquales putamus, nihil nobis præcipuum petimus.

AEQVALITER. Orat. 58. *æqualiter*

ingredi et conſtanter, dicitur oratio numeroſa, quæ non mox fluens et lenis, mox hiulca et aſpera eſt.

AEQUARE. ſortes *æquare*. v. in ſortes.

AEQUILIBRITAS, eſt Epicureorum ἰσονομία, N. D. I. 39. v. Ind. Gr. in ἰσονομία.

AEQUIPARARE. pro *æquare*. Tuſc. V. 17. nemo eſt qui factis me *æquiparare* poſſit. Sic et Livius dixit XXXVII. 55.

AEQUUS. Verr. II. 15. *æquo* jure diſceptare h. e. ut judex nihil adverſarii gratia faciat.

AER. pro homine, quocum conſuetudo nulla eſſe poteſt, Att. I 18. Metellus non homo, ſed littus, *aer*, ſolitudo.

AERARIUS. Quint. 4. ratio *æraria*, h. e. ratio pecuniæ diverſæ in Gallia et Romæ. * Cluent. 43. in *ærarios* referri h. e. in ultimam claſſem, cui adſcripti ſuffragio carebant, et tantum æra tributi loco pendebant. Erat autem hæc nota cenſoria, quam plebi quidem in primis, ſed interdum tamen etiam ſenatoribus et equitibus ſenatu et ordine equeſtri motis, inurebant, ut oſtendit Gronov. de pecun. veter. lib. IV. 1. p. 263. Or. II. 66. ex *ærariis* eximere. * *ærarii* Tribuni. v. tribunus, et *æratus*.

AERARIUM. Att. VII. 21. *ærarium* ſanctius, erat, ex quo ſumptus ordinarii non petebantur, ſed ad ſummum reip. tempus reſervabatur. v. Man. ad Att. VII. 15. cf. Liv. XXVII. 10.

AERATUS, pecunioſus. Att. I. 16. Tribuni non tam *ærati*, quam ut appellantur ærarii, i. e. non tam erant ii, qui eſſe debebant, h. e. qui pecuniam habebant, ſed pauperrimi, et in *ærarios* referendi, adeoque faciles ad corrumpendum. * ex *ære* factus. Verr. IV. 26. lecti *ærati*. i. e. *æratis* pedibus. v. Manut. ad h. l.

AES, Att. II. 1. *æs* circumforaneum, quod circa forum apud argentarios fœnori datur. Verr. V. 13. Dirui *ære*, i. e. ſolvendo non eſſe. banqueroutiren. ſed eſt elegans jocus in hac formula. Nam *ære* diruti, proprie dicuntur, milites, quibus ignominiæ cauſa ſtipendium non datur, aut pars ſtipendii adimitur. v. Sigon. ad Liv. XL. 42. Bud. ad Pand. p. m. 130. quia igitur caſtra aleatoris dixerat, eleganter eum, qui alea everſus erat bonis, *ære* dirutum dicit. Phil. XI. 6. exire *ære* alieno. Att. VI. 1. præ *ære* vendere. * Verr. V. 13. *æra* vetera, eleganter dicuntur crimina vetera, quorum pœna nondum perſoluta eſt.

AESTIMABILE. quod *æſtimatione* aliqua dignum eſt. v. in *æſtimatio*. Fin. III. 6.

AESTIMATIO. Verr. III. 92. remiſſior *æſtimatio* frumenti. *Æſtimatio* fr. dicitur, cum prætores, legati, quæſtores pro frumento, quod in eorum cellam imperatur (v. Cella. Cibaria) pecuniam accipiunt ab aratoribus, et quidem tantam, ut ipſis utilius ſit, pecuniam accepiſſe, aratoribus, dediſſe. * *æſtimatio* pœnæ. Or. I. 54. eſt, cum accuſator (more Athenienſi) in ipſa accuſatione, quam pœnam reus meruerit, *æſtimat*. v. Xenophon Mem. Socr. I. 1. * Hæc autem: ad Fam. V. 20. accipere *æſtimationem*. XIII. 8. accipere in *æſtimationem*, capienda ſunt de ratione, qua Julius Cæſar æs alienum, quo laborabat civitas, diſſolvi juſſit: cujus hæc vis erat, ut debitores darent creditoribus in ſolutum prædia, ſed non eo pretio, quo tum erant, poſt bellum Civile, ſed eo, quo ante bellum fuerant: unde *æſtimatio* pro jactura eſt ad Fam. IX. 16. et *æſtimationes* pro prædiis pecuniæ loco acceptis. ad Fam. IX. 18. *æſtimationes* tuas vendere non potes. cf. Att. XII. 25. v. Cæſ. de Bell. Civ. III. 1. * *æſtimationem* Cicero interpretatur Stoicorum ἀξίαν; cum dicerent, ſolam quidem virtutem eſſe bonum, ſed eſſe tamen præterea res dignas *æſtimatione* aliqua, h. e. ut præponerentur aliis, ac ſumerentur, tanquam valetudinem rectam, divitias, honores &c. Fin. III. 10. 6. Acad. I. 10. Fin. III. 13.

AESTIMO. Fin. III. 3. magno *æſtimanda*. Fin. IV. 23. nonnihilo *æſtimandum* ſit. * *æſtimare* frumentum. Piſ. 35. Verr. I. 38. &c. v. *æſtimatio*.

AETAS. pro adoleſcentia. Off. II. 13. tua tamen *ætas* incidit in id bellum. Sic interpretatur Broukh. ad Prop. I. 6. 21.

AFFECTIO. Fat. 4. aſtrorum *affectio*. de Div. II. 47. cœli *affectio* eſt, quam vulgo conſtellationem vocamus. * Top. 18. *affectio* quædam ad res aliquas, in comparandis rebus cernitur, et eſt hujuſmodi; principum commoda majora quam reliquorum; quæ jucundiora, quæ pluribus probata &c. * Inv. I. 25. *affectio* eſt, animi, aut corporis ex tempore, aliqua de cauſa, commutatio, ut lætitia, cupiditas, morbus &c. * Fin. III. 20. *affectio* animi, dicitur de naturali illa ratione humani animi, qua bene aliis conſulendum, ſuos amandos putat, ſolitudinem fugit &c.

AFFECTO. Roſc. Am. 48. quod *affectet* iter, videbis, i. e. qua ratione uti velit.

AFFECTUS, us. Tuſc. V. 16. qualis cujuſque animi *affectus* eſſet : habitus, adfectio, ſtatus.

AFFECTUS. Div. II. 47. quomodo *affecto* cœlo &c. i. e. qua conſtellatione. v. *Affectio.* * *affectum* dicitur de eo, quod cœptum eſt et jam ex parte profligatum. Prov. Conſ. 8. *affectum* bellum et pæne confectum. * dicitur etiam quicquid afflictum, debilitatum eſt &c. Or. I. 45. Verr. IV. 43. ætas *affecta.* Or. III. 18. *affectus* ſenectute. Verr. III. 18. *affecta* Sicilia. ad Fam. V. 13. ita *affectum,* ut deletum extinctumque fateare. ibid. 20. nunc ſic *affecti* ſunt &c. * de animi perturbationibus. Att. XII. 32. graviter *affectus.* * tractatus. Verr. IV. 67. ut abs te *affecta* eſt, ita in te animatam videmus. * ſignificat ſtatum rei quemcunque. Fin. I. 11. manus tua ſic *affecta,* de manu extenſa. Tuſc. III. 9. manus recte *affecta.* Part. Or. 23. quidam animi habitus ſic *affecti* et conſtituti. * Top. 2. res, quæ quodammodo *affectæ* ſunt ad id, de quo quæritur. i. e. ad eam referuntur aliqua ratione, ei junctæ, ut conjugata, genus, ſimile, differens, contrarium, adjunctum, antecedens, &c. cf. c. 3.

AFFERO. Phil. II. 7. vim *afferebam* ſenatui. v. Vis. Quint. 27. manus allatas eſſe. v. Manus. Tuſc. III. 31. hic mihi *afferunt* mediocritates. * defero. ad Fam. VII. 17. quæ ad te ultro *attulerim.*

AFFICIO. tracto, habeo. Off. I. 23. Corpus ita *afficiendum* eſt, ut obedire conſilio rationique poſſit. * Tuſc. II. 7. dolorem iis verbis *afficias,* quibus Epicurus voluptatem. i. e. appelles. * de perturbatione. Roſc. A. 24. ſua quemque amentia *afficit* h. e. ad furorem redigit. * Off. II. 10. admiratione *afficiuntur* ii, qui anteire ceteros virtute putantur.

AFFIGO. Tuſc. III. 28. huic generi malorum non *affigitur* ea opinio. Sed in Daviſiana eſt *affingitur,* ut eſt c. 33.

AFFINGO. Tuſc. III. 33. qui nihil opinione *affingit* : addit, auget.

AFFIRMATE. jurejurando. Offic. III. 29. quod *affirmate* promiſeris.

AFFIRMATIO religioſa. Offic. III. 29.

AFFLO. Att. XVI. 5. rumoris neſcio quid *afflaverat.* i. e. ortum erat.

AFFLATUS furoris. Or. II. 46. eſt ἐνθουσιασμός. * N. D. II. 66. *afflatus* Deorum, dicitur de cura D.

AFFLICTO. male me habeo, ut ſit in nimio luctu. Tuſc. III. 32. cum ſe Alcibiades *afflictaret.* ibid. 27. *afflictari* lamentarique cœpiſſe. * Har. Reſp. 19. *afflictatur* reſp.

AFFLICTUS. Quint. 30. ab *afflicta* amicitia transfugere ad florentem. i. e. cum homine *afflicto.*

AFFLIGERE. idem, quod *afflictare.* de Div. II. 2. nec *afflixi* me. * Sext. 41. cauſam ſuſceptam *affligere.* i. e. prævaricari. * Brut. 12. *affligere* rem vituperando, opponitur, augere rem laudando.

AFFLUO. Fin. I. 12. præteritas voluptates *affluere* patiatur int. ad animum, recordetur. Q. Fr. III. 3. nihil ex iſtis locis non modo literarum, ſed ne rumoris quidem *affluxit.*

AFFLUENS. Or. 24. de mediocri genere dicendi.

AGGREGO. ad Fam. I. 9. voluntatem ſuam ad alicujus dignitatem *aggregare.* h. e. ſuſcipere defenſionem dignitatis alicujus.

AGILITAS naturæ. Att. I. 17.

AGITO. Att. I. 19. agraria lex vehementer *agitatur,* auctore Pompeio. h. e. a legiſlatore vehementer et crebro agitur ad populum, ut lex accipiatur. * vexare, reprehendere &c. accuſando, dicteriis &c. Or. II. 58, 59. Balb. 25. * *agitari* etiam dicuntur, de quibus crebro deliberatur, ut de Offic. I. 24. rebus *agitatis,* i. e. exploratis, deliberatione facta. Cluent. 32. *agitata* res ſc. in judiciis. * Quint. 2. jactata et *agitata* æquitas, i. e. omni ratione impedierunt, quo minus, quod æquum erat, obtineretur. * Verr. I. 2. *agitari* ſcelerum pœnis. i. e. perturbari ita, ut furor conſequatur.

AGMEN. Or. I. 34. orationem in medium *agmen* deducere e domeſtica exercitatione. i. e. in judicio cauſas dicere.

AGNASCOR. Or. I. 57. *agnaſcendo* teſtamenta rumpi. ſi quis poſt teſtamentum natus eſſet, ad quem, ſi nullum teſtamentum eſſet, hereditas perveniret, neque teſtamento eſt exceptus : quod valet etiam de adoptionibus. v. de variis *agnaſcendi* modis Caium Inſtit. II. 3. et ibi Intt. in Schulting. Juriſp. Antejuſt. p. 100. ſqq.

AGNATIO. Leg. I. 7. *agnationibus* familiarum diſtinguuntur ſtatus. h. e. ſerie generis, per perſonas generis virilis, diſtinguuntur familiæ patriciæ et plebeiæ.

AGO. dicitur de iis rebus, de quibus

actio magiſtratuum, ſenatorum, accuſatorum et petitorum. v. Actio. Manil. 1. Or. I. 30. in Cæcil. 5. lege *agere* i. e. ex lege, permittente lege accuſare vel petere. Or. I. 38. *agere* in hereditatem. i. e. petere h. Quint. 9. ex ſponſione *agere*, ſc. cauſam. Or. I. 48. etiam JCtus dicitur *agere*, cum actiones ſuppeditat. Mur. 17. *agere* cum populo tanquam ex ſyngrapha. v. Syngrapha. Act. I. in Verr. 12. *agere* de rep. cum populo. Læl. 25. in forum verſus *agere* cum populo. i. e. converſo ore verſus forum, ubi plebs eſt, cum ſolerent magiſtratus honoris cauſa convertere os ad ſenatum et comitium. v. Intt. ad h. l. ad Fam. I. 9. quæ ego *agebam* ſc. in ſenatu. * Brut. 92. *agens* orator dicitur, cujus vehemens eſt actio, pene ut hiſtrionum, ut res non narrari, ſed agi, videatur. * Arch. 7. hæc ſtudia (humanitatis) adoleſcentiam *agunt*. i. e. ſubigunt, acuunt ingenium adoleſcentum, quod et alere dicitur; unde eodem ſenſu legitur in edd. nonnullis alunt. vid. de hac ſignificatione Muret. Var. L. XII. 15. ſic eſt etiam *agitare* ap. Quintil. I. 10. In Geometria fatentur eſſe partem utilem teneris ætatibus. *agitari* namque animos, et acui ingenia, et celeritatem percipiendi inde venire &c. * Notandæ ſunt etiam hæ formulæ: ad Fam. III. 6. *agere* forum. v. Forum. Verr. IV. 66. *agere* ſpumas in ore. Att. XIV. 9. *agere* rimas. ib. XIII. 52. ἐμετικὴν *agere*. v. Ind. Gr. Tuſc. III. 21. *actum* habebo, quod *egeris*. Verr. I. 3. *agunt* præcipitem pœnæ civium Rom. i. e. conſcientia ſcelerum in cives Rom. pœnas ab eo exigit, eum ita furioſum efficit, ut ad inſana conſilia ruat. * *agere* animam ad Div. VIII. 13. morti propinquum eſſe. de qua forma dicendi v. Gron. ad Sen. Controv. 11.

AGRARII. Catil. IV. 2. Gracchus *agrarios* concitare ſtuduit, i. e. eos, qui agros legibus *agrariis* conſequi cupiebant. de *Agrariis* Legibus v. Ind. LL.

AGRESTIS. qui non commovetur his rebus, quibus animus humanus commoveri ſolet. Arch. 8. *agreſtis* animus. * Or. I. 25. *agreſtis* motus corporis reprehenditur in oratore. * Or. II. 3. *agreſtes* libri, i. e. jejuni, exiles, non elegantes, de libris rhetoricis. * Orat. 3. *agreſtiores* Muſæ, dicuntur Juriſprudentia et ceteræ artes, quæ non comprehenduntur humanitatis nomine, nec elegantiæ quicquam aut ſuavitatis habent.

AGRICOLA. Dejot. 9. de rege Dejotaro, qui multos agros habebat, e quibus fructus percipiebat.

AGRIPETAE. Att. XV. ult. ſunt *agrarii*. de quibus ſupra.

AIO. Att. IV. 5. VI. 1. *ain'* tu? h. e. eſtne, ut dicis? vere ita ſentis?

ALA. Off. II. 13. cum te alteri *alæ* præfeciſſet. v. *Alarii.*

ALARII. ad Fam. II. 17. ſunt *alæ* equitum ex Italia et provinciis collectæ, quæ ſingulis legionibus addebantur, loco 30. turmarum, quæ olim ex ordine equeſtri addebantur. de variis *alæ* diſcriminibus pro ratione temporis vid. quem hîc laudat Grævius, Schelium ad Hyginum p. 66.

ALBATUS. Vat. 13. veſte *alba* indutus, hoc eſt, qui, ut Livius ait, addidit cretam in veſtem, quod et ii, qui honores petebant, faciebant, et qui epulis ſolemnibus intererant &c.

ALBUM. tabula *alba*, in qua edicta et alia hujuſmodi proponebantur. Or. II. 12. item omnes libelli, tituli proponendi in publico. Salmaſ. mod. Uſur. p. 678.

ALEA. de re incerta et a caſu pendente. de Div. II. 15. non perſpicitis, *aleam* quandam ineſſe hoſtiis deligendis. fortuitum eſſe, quibus extis hoſtia deligatur. Eadem formula uſus eſt Ovidius A. A. I. 376.

ALIAS. interdum. Cato 15. *alias*-plerumque.

ALIENATIO. Or. 42. *alienatio* ſacrorum. cf. Leg. III. 20. cum nos ſacris liberamus, ut aut intereant, aut ad alios transferantur.

ALIQUANTO. multo, longe. Verr. I. 54. iſte, qui *aliquanto* plus cogitaſſet. Quanto? Deciſio facta erat CCM HS. Verres autem poſt accepit DXLM. ad Fam. IX. 26. extr. epulamur non modo non contra legem - - ſed etiam intra legem, et quidem *aliquanto*. Et ſic ſemper et aliquanto et aliquantum dicitur. v. notam noſtram ad Sueton. Cæſ. 87.

ALIQUIS. Tuſc. III. 18. ſi vero etiam *aliquid*. per εὐφημίαν, de re Venerea. Similis εὐφημία eſt in his: ſi quid ei acciderit: et: ſi quid acciderit, de morte, clade bellica. * pro alius quis. Off. I. 7. aut ira, aut *aliqua* turbatione incitatus. cf. Or. II. 42. et ibi Pearc. * Dicitur etiam *aliqui* pro *aliquis*. vid. v. c. Lucul. 26. annularius *aliqui*.

ALITER. Tuſc. III. 30. *aliter* ferunt atque ut aliis auctores fuerunt.

ALIUS. Att. XVI. 14. *aliud* ex *alio* ſcri-

bere ; ut quodque in mentem venit. Phil. II. 33. *alio* die. formula, qua utebantur qui comitia obnunciatione dirimebant. Or. 22. eadem res *alio* atque *alio* verbo elata. * diverſus. abhorrens. ad Fam. XI. 2. nec quicquam *aliud* a libertate communi : ubi tamen nonnulli libri omittunt a. * pro altero, ſecundo. ad Quir. p. Red. 5. et ibi Græv.

ALLEGO. Roſc. Am. 9. *allegat* iis homines nobiles. i. e. ſubmittit ad eos, qui cum iis agant. Not : Publice legantur homines, qui inde legati dicuntur ; privatim allegantur, unde allegati.

ALLEGATIO. Verr. I. 16. quibus *allegationibus* illam ſibi legationem expugnavit.

ALLEGATUS, Qu. Fr. II. 3. Nerius index edidit ad *allegatos* &c. Manut. interpretatur, præter eos, quos jam ediderat, nominaverat. quo fere ſenſu Plin. Pan. 70. hoc ſenatui *allegandum* putavi. i. e. ſignificandum. ſed dubito, an aurei ſeculi ſit iſta notio verbi. Et Nerius unum Seſtium ediderat, non plures. F. Junius rectius allegatos eſſe dicit eos, quos vulgo deputatos vocant, quibus mandatum ſit, adire indicem, et indicia audire. ſcil. ad allegatos dictum eſt, ut ad judices. v. in *ad.* ſic eſt etiam Cluent. 13. vid. inpr. Gron. ad Liv. XXXVI. 11.

ALLEVO. minuo. Inv. I. 42. * Att. VII. 1. *allevaturum* corpus ſc. a febri.

ALLIDO. Qu. Fr. II. 6. Servius *alliſus* eſt, ceteri conciduntur. i. e. in periculum venit, quod evaſit, ceteri condemnantur. vid. Gron. ad Sen. Nat. Qu. II. 44.

ALLIGO. dicitur de omnibus rebus, de quibus obligare dicitur. Cluent. 56. Rabir. Poſt. 7. lege *alligari.* Cluent. 55. Rab. Poſt. 6. quæſtione nova *alligari.* Roſc. Com. 12. ſtipulatione *alligare.* Tuſc. II. 17. vulnus *alligare.* de Div. I. 54. oculus *alligatus.* quem locum et formam loquendi vindicat Gronov. ad Liv. VII. 24. cf. ad Sen. ep. 94. Flacc. 17. *alligare* ſe ſcelere. Planc. 33. beneficio *alligari.* v. *Obligare.* * Leg. II. 20. Sacris *alligari,* dicuntur, qui ſacra hereditate aut quacunque ratione accipiunt. * Or. III. 44. *alligare* verba certa lege verſus. * Fin. II. 24. ne ſine fructu *alligatus ſis* ſc. amico. * Cluent. 64. *alligatum* nuptiis haberet in poteſtate. * Att. VIII. 16. *alligari* atque impediri re aliqua.

ALLUDO. Nat. D. II. 39. mare terram appetens litoribus *alludit.* Orat. I. 56. *alludere* varie, dicitur, qui aliquem variis rationibus aggreditur, ut aut de ſententia deducat, aut in ſuam ſententiam adducat.

ALSUS. frigidus. Qu. Fr. III. 1. c. 2. nil *ἀποδυτηρίῳ alſius.* cf. Att. IV. 8.

ALTER. in numerando interdum primum, interdum ſecundum ſignificat. ad Fam. XII. 25. *altero* viceſimo die. Manut. Græv. Cortius interpretantur ſecundo. v. Duker. ad Liv. Epit. 49. init. Off. II. 13. *alteri* alæ eſt uni. vid. not.

ALTERCATIO. diſputatio, quæ interrogando et reſpondendo conſtat, in ſenatu aut judicio. Gloſſ. Philox. *ἀμφισδαῖος λόγος.* particulam hujuſmodi altercationis vid: Att. I. 16. Clodium fregi in ſenatu *altercatione* ejuſmodi. cf. IV. 13. ad Fam. I. 2. Brut. 44. * diſputatio quæcumque. Nat. D. I. 6. oritur mihi magna de re *altercatio* cum Velleio.

ALTERCOR. de *alternis* actorum interrogationibus et reſponſionibus in judiciis Brut. 43. Craſſus *altercando* invenit parem neminem. v. Budæus ad Pandect. p. m. 48.

ALTERNUS. Vat. 11. *alterna* conſilia rejicere. v. Ind. LL. Lex Vatinia. Verr. II. 13. *alternæ* civitates. Planc. 15. *alterni* judices. ibid. Arch. 10: *alterni* verſus. i. e. generis elegiaci. v. Gronov. in Stat. c. 8.

ALTITUDO. Rab. Poſt. 16. mentis luminibus officit *altitudo* fortunæ et gloriæ. * Off. I. 25. facilitas et *altitudo* animi, quæ dicitur. Eſt eadem quæ *βαθύτης.* v. Ind. Gr. Mil. 8. mens *alta,* i. e. quæ res humanas contemnit. * Fin. II. 16. ut *altior* interdum fieres. dicitur de his, quibus ipſa magnitudo rerum, quas dicunt, videtur animi magnitudinem afferre, ita, ut, qui audiat, ſentire poſſit.

ALTUS. Servius ad Virgil. Æn. VIII. 395. profert e primo ad Brut. ſi Pompeius non *ex alto* peteret. i. e. multis cauſis e ſuperiori vita repetitis, ut Cicero in petendo facere ſolet. vid. Pierium ad Virg. l. c.

AMANDARE. avertere. Nat. D. II. 56. *amandavit* a ſenſibus.

AMANDATIO. relegatio. Roſc. A. 15.

AMARUS. moroſus. Att. XIV. 21. *amariorem* me ſenectus facit, ſtomachor ad omnia. ad Att. XVI. 13. via *amara,* ſed Græv. habet : inepta.

AMBIGUUM. Or. II. 24. quæ ſit cauſa *ambigui :* i. e. ejus rei de qua controverſia eſt.

AMBITIO. petitio honorum honeſta, Or. I. 1. ad Fam. VII. 1. Att. I. 1. *ambitio* noſtra nititur &c. * ambitio dicitur de omnibus rebus, quæ aut gratiæ colligendæ cauſa facimus, aut ut nos gratioſos eſſe oſtendamus apud hos, a quibus petimus aliquid. Verr. II. 55. 40. ad Fam. V. 20. tuæ *ambitioni* reſervata eſſe, h. e. tibi relicta, ut gratiam inire ab aliis poſſis, quibus hoc beneficii tribuas. Brut. 69. *ambitione* labi. ſc. in laude, cum laudamus indignos, ut gratiam ineamus. ad Fam. XIII. 5. *ambitione* mea, i. e. precibus meis, quibus utor, ut impetratis rebus, gratioſus videar. Cluent. 28. *ambitio* judicum &c. vid. de hac vi verbi Gron. ad Liv. XLV. 36. * Off. I. 30. in Scipione *ambitio* major, vita triſtior. eſt σεμνότης quædam et gravitas in cultu et habitu.

AMBITIOSE fieri dicuntur, quæ *gratiæ* cauſa fiunt. ad Fam. XIII. 69. Att. XV. 1. ut concionem *non ambitioſe* corrigerem h. e. non leviter, tacens vitia, ut gratiam a te inirem. * quia quæ gratiæ cauſa facimus, ſolemus ſtudioſius facere, ambitioſe dicitur etiam pro ſtudioſe. ad Fam. III. 7. *ambitioſius* facere ſoleo, quam dignitas mea poſtulat.

AMBITIOSUS. qui gratias hominum captat, aut gratioſus apud homines magnos videri vult. Cluent. 38. Verr. III. 84. Qu. Fr. I. 2. c. 2. ne me in Græcos tam *ambitioſum* factum mirere. Flacc. 18. ita eſt *ambitioſus*, ut omnes vos noſque ſalutet quotidie. ad Fam. VI. 6. cedit *ambitioſis* voluntatibus, et ibid. 12. rogationes *ambitioſæ*; quæ fiunt, non quod officium amicitiæ, propinquitatis poſtulet, ſed ut gratioſos nos eſſe apud eos oſtendamus, quos rogamus, ſi ab iis rogata impetramus, et ſimul gratiam ineamus. Att. I. 18. amicitiæ noſtræ *ambitioſæ* ſunt in quodam ſplendore forenſi. ad Fam. XIII. 1. homo minime *ambitioſus*, minime in rogando moleſtus.

AMBITUS. crimen quod admittitur, cum minime legitimis modis magiſtratus impetrare ſtudemus, h. e. iis, quos leges de ambitu prohibent, ad Qu. Fr. II. 3. de *ambitu* poſtulatus eſt. * Or. III. 48. Brut. 44. &c. verborum *ambitus*, eſt περίοδος.

AMBROSIA. Or. II. 57. *ambroſia* alendus, dicitur de eo, qui in aliqua re præter ceteros excellit, cujuſmodi hominem divinum et Deum adeo Latini appellant. v. Deus.

AMBUSTUS, qui de crimine capitali accuſatus vix evaſit, et inſignem tamen turpitudinem abſtulit. Mil. 5. Har. R. 3. v. Gronov. Diatr. in Statium c. 33.

AMENTATUS. Or. I. 57. Brut. 78. *amentata* haſta; ab amento, quod eſt lorum in media haſta, cujus ope majori vi projicitur haſta; unde metaph. amentatæ haſtæ comparatur crimen, quod ita impingitur alicui, ut facile in eo hærere poſſit.

AMFRACTUS. Cluent. 56. Vita remota a procellis invidiarum et judiciorum *amfractu*; eſt eorum, qui Senatores fieri nolunt, ne ſibi judicandum ſit. * Leg. II. 8. *amfractus* annuus. pro *anno*.

AMICTUS. Or. II. 22. *amictus* oratoris, eſt compoſitio togæ, cum ad dicendum ſurgit, v. Geſner ad Plin. Ep. II. 3.

AMOR. Att. VI. 1. eſt mihi in *amoribus*. * Fin. III. 20. *Amores* ſancti, ſunt amores pudici, non quicunque, ut Daviſius interpretatur, ſed puerorum pulcrorum, quos licitos eſſe Stoici dicebant. v. Tuſc. IV. 33. Nam primo dicit Cicero, ſapientem uxorem adjungere et velle ex ea liberos; hi ſunt amores caſti. deinde addit: ne amores quidem ſanctos alienos eſſe a ſapiente arbitrantur.

AMPHORA. menſura, de cujus magnitudine non ſatis convenit. Voluſius Mæcianus et Feſtus tribuunt 48. ſextarios. ad Fam. XII. 15. eſt *amphorum*; quod alii dicunt eſſe pro *amphorarum*. vid. Manut. Victorius, formari ab ἀμφορεύς. Similiter Plin. H. N. VI. 22. magnitudo navium ad ter millia *amphorûm*. ubi vid. Harduin.

AMPLE dicere. Brut. 55. in genere magnifico et ſublimi.

AMPLECTOR. Tuſc. II. 13. quod idem interdum virtutis nomine *amplectimur*. i. e. exprimimus, ſignificamus. * *amplecti* dicimus eos, quos omni ratione colimus, quibuſque ſtudemus. Mil. 27. *amplecti* plebem, quod faciunt populares. Phil. VII. 8. *amplecti* equites. ad Fam. IV. 8. *amplecti* nobilitates et dignitates hominum. Qu. Fr. II. 12. totum aliquem *amplecti*. Flacc. 18. *amplecti* remp. eſt ambigue dictum; nam eſt curare remp. eique conſulere, et pecuniam publicam ad ſe rapere. * laudare, probare. Phil. X. 4. *amplecti* virtutem. * Att. XII. 35. cogitationem toto pectore *amplecti*. * Catil. IV. 4. Cæſaris ſententia *amplectitur* omnes acerbitates ceterorum ſuppliciorum. * Roſc. Com. 12. quod ego

argumentum pluribus verbis *amplecterer*, ſi non alia certiora et clariora teſtimonia in cauſa haberem.

AMPLEXARI, laudare, probare. Fin. II. 9. voluptatem *amplexari* ſæpe vehementius. Acad. I. 9. ſpecies, quas mirifice Plato erat *amplexatus*.

AMPLIARE. Verr. I 9. eſt verbum forenſe, quod ſignificat, judices non decernere, ſed pronunciaſſe *amplius*. vid. *Amplius*, unde *ampliatio*. formula *ampliandi* erat: Non liquet.

AMPLIFICARE rem. de Or. III. 26. eſt rem dicendo aut majorem aut deteriorem facere pro conſilio oratoris. hinc

AMPLIFICATIO. Partit. 15. eſt gravior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliat in dicendo fidem.

AMPLITUDO animi. Tuſc. II. 26. * hominum *amplitudo*, de qua ſæpe Cicero, oritur ex potentia, aut majeſtate, aut copiis. v. de Inv. II. 55.

AMPLIUS. Verr. I. 29. pronunciare *amplius*. ſc. rem eſſe cognoſcendam et deliberandam. cf. Brut. 22. v. *Ampliare*.

AN, ſequente nonne redundat Arch. 12.

ANAGNOSTES. ſervus, qui inter cœnandum aliquid legit. Att. I. 12. ad Fam. V. 9.

ANAPAESTUS. Or. 56. Ariſtophaneus, genus verſuum, dictum, quod eo uſus eſt inprimis Ariſtophanes. * Or. 56. *anapæſta*. Tuſc. III. 24. illud *anapæſtum* regis. i. e. carmen *anapæſticum*. Defendunt contra Lambinum Daviſius ad h. l. et Hemſterhuſ. ad Lucian. Prometh. T. I. p. 32.

ANATOCISMUS. uſuræ uſurarum. Att. V. 21. *anatociſmus* anniverſarius, cum ſolvuntur uſuræ uſurarum, ſed earum tantum, quæ ſingulis annis ſolutæ ſunt pro ſorte, non pro uſuris. Tanquam ſi quis accipiat mille florenorum uſuram pro ſorte, anniverſarius *anatociſmus* eſt, cum poſtero anno, adjectis mille florenis ad caput, capiuntur 50. floreni amplius, 1050. tertio 1100. quarto 1150. &c. nulla autem uſura ſolvitur anno tertio pro illis 50. florenis, qui ad caput pro uſuris uſurarum acceſſerant.

ANCEPS. Or. III. 36. viæ *ancipites*, ſunt rationes Academicorum in utramque partem de re diſputandi. de Nat. D. I. 37. *ancipites* beſtiæ, ſunt geminam naturam habentes.

ANDABATA. ad Fam. VII. 10. quem ne *Andabatam* quidem defraudare poteramus. Eſt genus gladiatorum, quod ex equis galea frontem oculoſque tectum pugnabat. de quo genere vid. Lipſ. Saturn. Serm. II. 12.

ANGULUS. Nat. D. II. 18. nihil *angulis* inciſum.

ANGUSTE. tenuiter, exiliter, Dialecticorum more. Part. 40. *anguſte* diſſerere, ut Dialectici qui appellantur. Brut. 84. *anguſte* dicere. Nat. D. II. 8. *anguſte* concludere, de ſubtilibus et brevibus ratiunculis Stoicorum. Mur. 13. nihil eſt tam *anguſte* ſcriptum. de formulis JCtorum. * Tuſc. V. 31. habere ſe *anguſtius* i. e. pluribus difficultatibus urgeri.

ANGUSTIA. Brut. 47. niſi in eas *anguſtias* petitionis incidiſſet, quæ ſc. fuere temporibus Marianis, cum pauci ad Conſulatum pervenire poſſent, quod Marius ei ſemper imminebat &c. * Nat. D. II. 8. *anguſtia* concluſionis non facile ſe tutatur. i. e. ſubtilitas, brevitas. v. *anguſte*. * Piſ. 11. *anguſtiæ* pectoris, tribuuntur homini humili, abjecto, tanquam invido, avaro &c.

ANGUSTUS. periculoſus, miſer. ad Fam. X. 16. in rebus tam ſubitis atque *anguſtis*. * humilis, abjectus. Fin. I. 18. homines minuti et *anguſti*. * ſubtilis, exilis, jejunus. Or. II. 14. *anguſtæ* diſputationes. * Acad. I. 10. cum ea contraherent, in *anguſtumque* deducerent i. e. modum adhibendum dicerent.

ANHELATUS. Or. III. 11. *anhelata* verba. vitium in pronunciando.

ANIMA. ad Fam. VIII. 13. Hortenſius *animam* agebat. morti proximus erat. Roſc. Com. 8. ſi tu hos quæſtus recipere poſſes, non eodem tempore et geſtum et *animam* ageres. jocoſe de homine nimis cupido pecuniæ.

ANIMADVERSIO. Or. 55. notatio naturæ et *animadverſio* peperit artem. Or. II. 34. atque hoc totum eſt ſive artis, ſive *animadverſionis*, ſive conſuetudinis, noſſe regiones, intra quas venere et perveſtiges, quod quæras. Offic. I. 29. *animadverſio* et diligentia excitanda. * Cæcin. 12. actoris notio et *animadverſio* &c. de hoc loco multa ſunt diſputata, quibus nil expeditum eſt: quæ vid. in ed. Græviana. Si verba hæc ſunt a Cicerone, non capienda ſunt ita, ut notio et *animadverſio* ſit actoris tanquam cognoſcentis et *animadvertentis*: prætor enim habet notionem et *animadverſionem*, non actor; ſed ut vindicandi actoris et

diciſcendi et defendendi juris ejus cauſa prætor cognoſcat et *animadvertat*. Sic Roſc. Am. 24. parentum pœnæ. Cœl. 29. reip. pœna. Flacc. 38. Lentuli pœna, quam quis luit propter parentes, remp. Lentulum. v. Punire. Condemnare.

ANIMADVERTO. ad Fam. XI. 27. dignitas tua facit, ut *animadvertatur*, quicquid facias. i. e. latere non poſſit, ſed in ſermones hominum veniat. Roſc. Am. 40. *animadvertere* peccata. i. e. punire : quia puniuntur peccata, cum *animadvertuntur* et cognoſcuntur, cum contra, non punire, ſit, negligere peccata.

ANIMABILIS natura. Nat. D. II. 36. eſt aer.

ANIMALIS. Tuſc. I. 17. *animales*, id eſt, ſpirabiles.

ANIMATIO. de univ. §. 10. eſt ἐμψύχωσις.

ANIMOSE vivere. Off. I. 26. magno *animo*.

ANIMUS, pro cupiditate. Att. XII. 46. vincere *animum*. cf. Marcell. 3. * Cluent. 42. vis *animi*. i. e. magnitudo. * ſuperbia, temeritas. in Cæcil. 11. *animos* ejus retardaret.

ANNALES, ſunt libri, quibus monumenta ſolum temporum, locorum, hominum, geſtarumque rerum continentur. Or. II. 12. *Annales* maximi autem dicebantur, quos Pontifex M. conficiebat et in album efferebat &c. ibid. *Att. XII. 24. eſt etiam : liber annalis.

ANNECTO. Off. I. 4. rebus præſentibus *annectit* futuras i. e. e præſentibus colligit futuras. Top. 13. quod *annexum* eſt ; dicitur conſequens in enunciatione conditionali.

ANNONA. pretium frumenti, quod e copia aut paucitate frumenti oritur, quod anno quoque provenit. item ipſum frumentum, quod provenit. Verr. III. 92. ratio frumenti e temporibus et *annona* eſt conſideranda. ibid. 93. *annonæ* ſimilis. Dom. 6. *annona* durior. Phil. VIII. 8. perfugia *annonæ*. i. e. in caritate *annonæ*.

ANNOTO. Oecon. init. *annotaret*, quid et quando cuique dediſſet.

ANNULARIUS. Lucul. 26. an tibi quærendus erit *annularius* aliqui, quoniam gallinarium inveniſti Deliacum illum, qui ova cognoſceret ?

ANNULUS. ſignum equeſtris dignitatis eſt aureus *annulus*, unde Verr. III. 76. *Annulum* invenit. i. e. eques factus eſt.

ANNUMERO. Roſc. Am. 32. ego in grege *annumeror*. Male hanc formam reprehendit Heinſ. ad Ovid. Her. 16. 328. recte defendit Burmannus.

ANNUO. nutu ſignificare velle nos aliquid. Quint. 5. ſimul ac *annuiſſet*, numeraturum ſe dicebat.

ANNUS. Verr. III. 93. *annus* eſt in vilitate. Agr. II. 2. Mil. 9. *annus* ſuus. eſt is, quo cuique per leges annales petere magiſtratum aliquem licet. v. Leges Annales in Ind. LL. Nat. D. II. 20. *annus* magnus ; qui dicatur v. ibid. de Leg. II. 12. *anni* compoſitor.

ANNUUS. ad Att. XII. 3. *annua* die ſolvere. v. Dies. et Gronov. Obſ. I. 16.

ANQUIRO. Off. I. 3. Læl. 21, 23. et ibi Intt. * Off. II. 13. in eum *anquiritur*. Sed Pearcius e Victor. et MSS. repoſuit inquiritur ; Daviſiuſque negabat dici poſſe *anquirere* in aliquem. Si *anquirere* eſt ubique quærere, aptum eſt verbum h. l.

ANSA. Læl. 16. *anſas* dare alicui ad reprehendendum ; i. e. occaſionem, materiem &c. Sext. 10. ſermonis *anſas* dare. i. e. in ſermones hominum ſua culpa incurrere.

ANTEAQUAM. ad Fam. III. 6. te, *anteaquam* ſucceſſum eſſet deceſſurum fuiſſe. Hic eſt unus locus, in quo bonæ edd. hanc lectionem habent omnes : in ceteris locis, e quibus vulgo laudatur, fere habent aut ante quam aut ante cum. Sed ibi quoque MS. ap. Græv. habet ante quam : quod præfert Duker. ad Liv. XXXV. 25.

ANTECEDENS. Top. 12. locus ex *antecedentibus*, eſt concluſio e cauſis, quæ ſc. effectum antecedunt.

ANTECEPTUS. Nat. D. I. 16. *antecepta* animo rei informatio ; eſt πρόληψις Epicurea, notitia inſita.

ANTECESSIO. Top. 13. pro cauſa. Sic Offic. I. 4. *anteceſſiones* rerum videre, eſt cauſas intelligere.

ANTEFERRE. ad Fam. V. 16. conſilio aliquid *anteferre*, i. e. præcipere, ante quam veniat, dolorem v. c. minuere, ante quam tempus, dies, eum leniat ; nam ſic quaſi antefertur dies.

ANTEQUAM devenire, pro deveniatur. Quint. 17.

ANTESTARI. Mil. 25. te tamen,

Magne, *anteſtaretur* h. e. teſtem innocentiæ ſuæ citaret. E foro petitum verbum. vid. de vi propria locum Horat. Serm. I. 9. 79. Salmaſ. ad Jus A. et R. c. 30.

ANTICIPATIO Deorum. Nat. D. I. 16. eſt πρόληψις Epicurea, notitia inſita de Diis.

ANTICIPO. Att. VIII. 14. *anticipare* moleſtiam alicujus.

ANTIQUITAS, de moribus ſimilibus iis, qui apud *antiquos* erant, de candore, fide &c. Rabir. Poſt. 10. Sext. 3. graviſſimæ *antiquitatis* vir.

ANTIQUARE legem. Leg. III. 17. Off. II. 21. i. e. non recipere, rejicere. Verbum inde natum, quod in tabella ſcriptum erat: A. P. i. e. *antiqua* probo.

ANTIQUUS. Roſc. Am. 9. *antiqui* homines. i. e. ſimplices, qui ex ſuo ingenio alios judicant, et quoniam ipſi honeſti ſunt, alios etiam tales putant. Quint. 22. *antiqui* officii homo. v. *antiquitas* * Verr. IV. 46. *antiquum* opus. Act. I. Verr. 5. artificium *antiquum*. de ſtatuis et vaſis, in quo genere *antiqui* præſtabant artifices eorum temporum. * ad Fam. X. 35. nihil *antiquius* judicavi. de Div. I. 15. *antiquior* mihi poſſeſſionibus gloria. * prior, dignior. Verr. V. 14. *antiquior* locus dicendæ ſententiæ. * ſuperior, ſed brevi tempore. Q. Fr. III. 1. c. 3. *antiquior* dies erat adſcripta. Nam de brevi tempore dici, docet Burm. ad Virg. Æn. IV. 458.

APERIO. promitto. ad Att. V. 1. init. * explicare. Or. 33. *aperire* notitiam, ſc. communem notionem obſcuriorem ad definitionem perſpicuam revocare. * Verr. V. 71. locum *aperire* ſuſpicioni. * *aperiri* dicuntur provinciæ, a quo primo exercitus in eas ductus. Manil. 8. Lucullus dicitur Pontum *aperuiſſe*. vid. de hac forma Broukh. ad Tib. I. 3. 36.

APERTUS. Cluent. 17. quis *apertior* in judicium adductus eſt. ſc. reus, de quo magis *apertum* eſſet. * *apertæ* naves. Verr. V. 40. opponuntur conſtratis. v. aphractus.

APEX, ſummum ornamentum. Cato. 17. *apex* ſenectutis eſt auctoritas. * Leg. I. 1. Tarquinio *apicem* ab aquila impoſitum. Eſt pileus ſutilis in medio virga eminente. v. Guther, Jur. P. I. 29.

APHRACTUS. Att. V. 13. *aphractorum* imbecillitas. Eſt genus navium, quod opponitur cataphractis ſ. conſtratis, h. e. iis, quæ tabulis tegebantur, ut ſub hoc veluti tecto ſtare propugnatores et in hoſtem tela tutius mittere poſſent. de utroque genere vid. Scheff. de Re Nav. L. II. c. 5.

APISCOR. adipiſcor. ad Fam. IV. 5. Leg. I. 20. cujus *apiſcendi* cauſa. Att. VIII. 14. &c.

APLUSTRUM. in Arat. Navibus a ſumptis fluitantia quærere *apluſtra*. *Apluſtrum* vel *apluſtre* autem eſt ornamentum navium in puppi, de quo poſt Schefferum de re nav. II. 6. et alios v. Heinſ. et Drakenborch. ad Silium. X. 325. Loca, ubi hac forma occurrit, ſuppeditabit Salmaſ. ad Solin. pag. 404.

APODYTERIUM. vid. Ind. Græc.

APOTHECA, cella ubi reponuntur in futuros uſus v. c. vinum, frumentum. Vatin. 5. Philipp. II. 27.

APPARARE. Qu. Fr. II. 3. *apparabantur* in Seſtium crimina.

APPARERE, præſentem eſſe, ſi quid forte jubeatur. de lictoribus, viatoribus, ſcribis &c. Cluent. 53. *apparere* quæſtioni, dicuntur ſcribæ, lictores &c. hinc de Leg. II. 8. *apparere* Diis, dicuntur miniſtri ſacrorum. * Phil. II. 34. ubi merces *apparet*? i e. oſtende, quid pro tanta mercede didiceris.

APPARITOR, qui apparet magiſtratui. Verr. III. 78. ita appellatur Verris ſcriba.

APPARITIO. Qu. Fr. I. 1. c. 4. quos vero ex neceſſariis *apparitionibus* tecum eſſe voluiſti, qui quaſi ex cohorte prætoris appellari ſolent. v. cohors prætoris.

APPELLARE. pronunciare. Brut. 35. *appellandarum* literarum ſuavitas. * auxilium petere. Quint. 7. *appellantur* tribuni. Verr. IV. 65. *appellatur* prætor. * agere cum aliquo. ad Fam. I. 2. quod ſingulis *appellandis* rogandiſque perſpexeram. Verr. I. 41. *appellat* Annium -- docet hominem quid fieri poſſit. * de debitoribus. Phil. II. 29. *appellari* de pecunia. cf. Quint. 11. * Offic. I. 25. ne iiſdem de cauſis alii plectantur, alii ne *appellentur* quidem: i. e. objurgentur. * rogare, hortari &c. ad Fam. XII. 28. Senatus pro tua dignitate *appellaretur*, h. e. Senatum hortarer, ut decerneret, quod eſſet dignitatis tuæ augendæ.

APPELLATIO. provocatio ad trib. pl. auxilii cauſa. Vatin. 14. * titulus. Att. V. 20. *appellatio* inanis, de titulo imperatoris ſine re. pro quo alias nomen. Sic eſt tamen etiam ap. Suet. Cæſ. 77.

APPELLATOR, qui provocat. Verr. IV. 65.

APPENDERE. Opt. g. d. 5. non annumerare lectori putavi oportere, ſed tanquam *appendere*.

APPENDICULA cauſæ, Rabir. Poſt. 4. dicitur actio in aliquem ex capite legis de repetundis : ad quem ea pecunia pervenerit ; qualis eſt Rabiriana. Nam cum ex bonis Gabinii non tantum coactum eſſet, quanti ei lis æſtimata erat, agebatur in Rabirium, quaſi ad eum pars pecuniæ perveniſſet, quam Gabinius a Ptolemæo acceperat.

APPLICARE, conjungere. Fin. II. 12. ut ad honeſtatem *applicetur* voluptas. ſc. in ſententia de ſummo bono. * de diſcentibus, qui magiſtrum deligunt. Brut. 91. *applicavi* me ad Molonem. * Or. I. 39. ſe ad aliquem quaſi patronum *applicare*. v. *applicatio*.

APPLICATIO. conjunctio. Læl. 8. (9) *applicatio* animi, cum quodam ſenſu amandi. de amicitia. * Or. I. 39. *applicationis* jus. Peregrini vel inquilini, Athenis lege, Romæ conſuetudine, ſibi deligebant aliquem, quem ſibi adoptarent patronum, (προςάτην) ad quem ita ſe, ut clientes Romani, habebant. Jus *applicationis* igitur eſt, quod habet patronus in eum hominem, qui ſe ad eum applicuit, in ejus bona, hereditatem &c. an poſſit v. c. ei heres eſſe, ſi inteſtato mortuus ſit, necne &c. ſed de hoc alio loco fortaſſe plura dicemus.

APPONERE. ſubornare. Verr. I. 10. calumniatores e ſinu ſuo *appoſuit*. ib. IV. 9. &c.

APPOSITE. ad perſuaſionem. Inv. I. 5. apte.

APPOSITUS, idoneus. Verr. I. 11.

APPRIMO. Fin. III. 9. pro *apprime*. ſed Daviſius et Walkerus malebant : a primo. recte. Eſt autem, quod paulo poſt dixit; in prima ſuſceptione.

APPROBARE. confirmare argumentis. Inv. I. 34. ductum a conductoribus operum publicorum, qui dicuntur *approbare* opus ſuum, cum eſt ex lege cenſoria factum, ut oſtendit Gron. ad Sen. N. Q. II. 16.

APPROBATIO aſſumptionis. Inv. I. 34. i. e. confirmatio.

APPULSUS. acceſſus. Nat. D. I. 10. *appulſus* ſolis. * de Div. I. 30. Deorum *appulſu* ſomniare. de ſomniis a Deo objectis.

APTE. Or. 68. ſententia *apte* expoſita atque abſolute. de numero eo, qui cernitur in vincienda oratione. v. *aptus*.

APTUS. *aptum* dicitur quodcunque ex alio pendet. Tuſc. V. 25. cauſæ aliæ ex aliis *aptæ* et nexæ. Lucul. 10. ex qua re una vita omnis *apta* ſit. Cæcin. 18. non ex verbis *aptum* pendet jus. Tuſc. V. 12. ex ſe ipſo ei *apta* ſunt omnia ; de eo cujus animi tranquillitas non pendet a rebus externis, ſed ab internis perpetuiſque bonis. Off. III. 29. *apta* pinnis, pro : cui pinnæ *aptæ* ſunt. πτερόεσσα. Sic Virgil. Æn. XI. 242. cœlum ſtellis fulgentibus *aptum*. add. IV. 482. Sic ſæpe etiam Lucretius. * *apta* dicuntur etiam, quæ recte inter ſe juncta ſunt. Or. 52. *apta* oratio, eſt numeroſa, in qua ita *apta* omnia inter ſe ſunt verba, ut numeroſe cadat. Or. 70. ex *aptis* diſſoluta. v. Vincta oratio. Scopæ diſſolutæ. * *apta* videntur etiam pro perfectis dici. Nat. D. II. 18. Perfectiſſimam formam dixerat eſſe rotundam. Deſcripta autem ſphæræ ratione, addit : Quo nihil fieri poteſt *aptius*.

AQUA. Lucul. 26. Lyſippus eodem ære, eadem temperatione, eodem cælo, *aqua*, ceteris omnibus centum Alexandros ejuſdem-modi facere non poſſet ? *aqua* autem in ſtatuis et vaſis cum ferreis tum æneis colori inſervit, et *aqua aquæ* in hoc genere præſtat, ut ex Plutarcho ad h. l. demonſtrat Petr. Faber. add. Plin. XXXIV. 14. et ibi Harduinum. Hinc explico locum Virgil. Æn. XII. 91. * *Aquæ* inter voluptatis mollitiæque genera commemorantur v. c. Cœl. 20. et intelliguntur Baiæ. * de re Venerea. Cœl. 14. de Clodia : egone *aquam* adduxi, ut ea tu inceſte uterere Att. I. 16. de eadem : Arpinates *aquas* concupivit. quem locum tamen de prædio Baiano Marii a M. Craſſo appetito ingenioſe explicat Tunſtallus Epiſt. ad Midletonum p. 32. cf. Lipſ. Lect. Ant. I. 12. * Fin. II. 22. fundamenta cauſæ tanquam in *aqua* ponitis ; int. de fundamentis lubricis et infirmis. * Qu. Fr. II. 8. in hac cauſa mihi *aqua* hæret. unde ducta ſit hæc loquendi ratio, v. ap. Salmaſ. in Solin. p. 717. * *aqua* et igni interdicere. i. e. in exilium ejicere. ad Fam. XI. 1.

AQUARIUS, qui *aquas* publicas in urbem deducit, curator *aquæductuum* et *aquarum* publicarum. Cœl. VIII. 6. ad quem locum v. Manut. Polenus ad Frontin. de *aquæd.* p. 42. putat eſſe ſervos omnes, ad quos pertinebat aliquid agere in *aquarum* ductibus. Niſi vero obſtat apud Frontinum.

verbum adjudicare. Sed id ironice capit Polenus. * Vatin. 5. provincia *aquaria*, eſt Oſtienſis, quæ cum obtigiſſet quæſtori Vatinio, propterea acclamabatur a populo, quod libidinibus erat infamis, *aquæ* autem in Venere uſus, et *aquam* gerere eſſet miniſtri lenonum, ut ait Lampridius in Commodo, c. 2. cujuſmodi homo *aquariolus* dicitur. vid. Caſaub. ad Lamprid. l. c.

AQUILENTUS. humidus. N. D. II. 19. *aquilenta* regio et auſtralis.

AQUULA. Or. II. 39. ſecluſa aliqua *aquula*, dicitur ars, a ceterarum artium orbe divulſa.

ARA. perfugium, aſylum. Nat. D. III. 10. tanquam in *aram* confugitis ad Deum. Verr. V. 48. *ara* ſociorum eſt lex de repetundis. *aræ* et foci cum junguntur, cave putes, aras de templis, focos de ædibus privatis intelligi, ut vulgaris opinio fert, in illo proverbio: pro aris et focis pugnare: quem errorem etiam erravit Cl. Dukerus ad Flor. III. 13. cum eum locus ille docere meliora potuiſſet, quem fruſtra tentat. Sed utrumque dicitur de privatis ædibus, in quibus *ara* erat Deorum Penatium, patriorum, in impluvio, (v. Impluvium) focus autem in atrio, iſque Larium erat. Dom. 40. uniuſcujuſque veſtrum ſedes, *aras*, focos &c. ibid. 41. extra de domo: hic *aræ*, hic foci, hic dii penates. Dejot. 3. te amicum et placatum Dejotari *aræ* focique viderunt. Phil. VIII. 3. templa - - penates, *aras*, focos. Nat. D. III. ult. diſtinguuntur, *aræ* focique, templa et delubra Deorum &c. cf. Sext. 42. init. Philipp. II. 30. Liberi Cn. Pompeii repetebant Deos patrios, *aras*, focos, larem ſuum familiarem, in quæ tu invaſeras. v. Penates. Lares. Vidit jam aliqua ex parte, ſed obſcurius, neque rationem reddidit, cur ſic locuti ſint, Cortius ad Salluſt. Catil. 52. 3. Breviter, at perſpicue dixit Meurſ. Auctar. Philol. c. 8. * Sidus quoddam. Nat. D. II. 44.

ARARE dicuntur, qui agros habent, quibus colendis vitam ſuſtinent et rem quærunt. Verr. III. 5. &c.

ARATOR. qui *arat*. Verr. I. 37. II. 13. 64. III. 20. &c. Sunt autem aratores non ſolum provinciales ſed etiam cives Rom. qui agros publicos colunt, et pro iis decumas ſolvunt, ut e Verrinis clare patet. Verr. III. 20. *aratores* diripere. ibid. 27. ſummi *aratores*, qui magnas *arationes* habent.

ARATIONES dicuntur agri, quos quiſque *arat*. Verr. III. 53. deſertæ *arationes*. Phil. II. 39. *arationes* grandi fœnore et fructuoſæ.

ARBITER eſt, in ſenſu forenſi, qui aut honoris cauſa deligitur ab his, qui controverſiam habent, aut a prætore datur, ut, non quemadmodum judex e certa formula, quæ definiat, quid et quomodo ſit judicandum, a qua ei diſcedere non licet, ſed ex fide bona, ex æquo et bono, controverſiam dirimat. vid. de diſcrimine *arbitri* et judicis, *arbitrii* et judicii, pr. Roſc. Com. 4, 5. Off. III. 16. Top. 10. *arbitrum* adigere aliquem. i. e. agere, cogere ad *arbitrum*. Cæcin. 7. *arbiter* familiæ herciſcundæ i. e. rei, hereditatis inter coheredes dividendæ. Hinc metaphorice eleganter Chryſippus Fat. 17. *arbiter* honorarius inter duas ſectas dicitur. * Sed eſt tamen interdum pro judice, ut *arbitrium* pro judicio. Nam Roſc. Am. 39. *arbiter* dicitur judex mandati, quia etiam in judicio mandati additur; ex fide bona. * teſtis. Flacc. 36. quis eſt deciſionis *arbiter?* qui interfuit, eamque factam eſſe, et quomodo facta ſit, teſtari poteſt? hinc Verr. V. 31. ab *arbitris* remotus locus. cf. Cortius ad Salluſt. Catil. 20. 1.

ARBITRATUS. Qu. Fr. II. 4. *arbitratu* ſuo aliquem concidere: pro lubitu.

ARBITRIUM eſt judicium ex æquo et bono, ex bona fide. vid. *Arbiter*. Roſc. Com. 4. judicium eſt pecuniæ certæ, *arbitrium* incertæ. Vid. locum ipſum. hæc *arbitria* dicuntur honoraria, Roſc. C. 8. quia *arbitris* honoris cauſa defertur *arbitrium*. Sed eſt tamen etiam interdum pro judicio. Nam Quint. 3. *arbitrium* pro ſocio, eſt judicium ſocietatis. Vocatur autem propterea *arbitrium*, quia ſimile eſt *arbitrii*. Nam prætor in formula, in quam judicium dat, addit: ex fide bona. Judicium autem eſſe, ex eo patet, quod Prætor certam formulam dat, quod in *arbitriis* non fit. * *arbitrium* rei uxoriæ, Off. III. 15. Top. 17. eſt de dote, poſt divortium v. dies annua, bima, trima. * Dom. 37. *arbitria* funeris. Sic lege etiam Sen. poſt Red. 7. non *arbitraria*. v. Gron. ad Liv. XL. 9. qui docet *arbitrium* eſſe pecuniam, quam ſocii h. e. publicani ſolvunt pro redimendo jure monopolii, quod vocant: ad quem h. l. provocat Grævius. Sed quomodo ad arbitria funeris hæc ſignificatio transferenda ſit, non oſtendit. Hotomannus interpretatur pecuniam veſpillonibus

datam, aliiſque funus juvantibus. *Arbitria* ſunt omnes impenſæ, quæ in funus fiunt. Ita cepit etiam Gutherius de Jur. Pont. II. 9.

ARBOR infelix. C. Rabir. 4. eſt crux. cf. Liv. I. 26. Ceterum quæ arbores infelices a Rom. dictæ ſint, docet locus notus ap. Macrob. III. 20.

ARCA. Qu. Fr. II. 12. *arcæ* noſtræ fiducia. i. e. pecuniæ. * Mil. 22. Servi in *arcas* conjiciuntur, ne quis cum iis colloqui poſſit.

ARCERE, continere, coercere: Har. R. 3. *arceri* otii finibus. Tuſc. II. 21. vinclis prope et cuſtodiis *arceamus*. Nat. D. II. 54. alvus *arcet*, quod recipit.

ARCESSI crimine. Verr. II. 46. int. in judicium.

ARCESSITUS. Nat. D. I. 6. ipſius rogatu *arceſſituque*.

ARCHITECTARI voluptates. Fin. II. 16. excogitare.

ARCHITECTUS, auctor, inventor. Fin. I. 10. *architectus* beatæ vitæ dicitur Epicurus. cf. Roſc. A. 45.

ARCTE. de Div. I. 28. *arcte* dormire.

ARCTIM. dubia vox. Att. XII. 44.

ARCULA. Att. II. 1. meus liber *arculas* diſcipulorum Iſocratis conſumpſit. h. e. in eo omnia ornamenta adhibita ſunt ex præceptis Iſocrateorum. *arculas* vocat μυροθήκια, ληκύθους &c. Off. II. 7. eſt de ſcrinio, quo veſtes muliebres ſervantur.

ARDENS. Sext. 54. *ardens* tribunatus i. e. ſeditioſus. Att. XIV. 10. *ardentes* in eum literas miſit. i. e. vehementes, iracundas. Fin. III. 11. avaritia *ardens*.

ARDOR cœli. Catil. III. 8. viſas ab occidente faces *ardoremque* cœli. Nat. D. II. 15. aſtra, quæ oriantur in *ardore* cœleſti, qui æther vel cœlum nominatur.

AREA ſcelerum, eſt in edd. quibuſdam Att. IX. 18.

ARGENTARIA eſt genus negotii, quod in vendendis h. e. permutandis cum compendio nummis verſatur: quod qui exercent, *argentariam* facere dicuntur, Verr. V. 59. Cæcin. 4. ut ſagariam facere eſt ſagis vendendis rem quærere. Ab ea dicti *argentarii*, quorum non ſemel apud Ciceronem mentio, iidem cum menſariis, nummulariis, trapezitis, collybiſtis. v. inprimis Salmaſ. de Uſur. c. 17. Budæum ad Pand. p. m. 197. Cujac. Obſ. X. 14.

ARGENTEUS. Muren. 19. *argentea* ſcena. i. e. *argento* ornata; ut gemmea vagina ap. Ovid. Met. eſt gemmis diſtincta.

ARGENTUM. Verr. IV. 20. *argentum* bene factum. i. e. pulchra vaſa *argentea*. Verr. IV. 22. purum, opponitur cælato, in quo nulla ſunt emblemata ſ. ſigilla. de quo genere vid. Salmaſ. ad Solin. p. 736. Roſc. Am. 46. v. cælatum. Fin. II. 8. Corinthium. v. Ind. Geogr. Corinthus.

ARGUMENTATIO, ſyllogiſmus. Inv. I. 34. *argumentationis* ſumma i. e. propoſitio major. Sed Partit. 13. eſt *argumenti* explicatio. et ſic pluribus locis.

ARGUMENTUM. fabulæ genus, de quo Invent. I. 19. * genus ornamenti, in valvis &c. quod exhibebat hiſtorias, ut in noſtris tapetibus fieri ſolet. Verr. IV. 56. Sic Virgil. Æn. VII. 791.

ARGUTIAE digitorum. Or. 18. affectatio in motu digitorum inter dicendum, molliori. Sic Plin. XXXIV. 8. Lyſippo tribuit *argutias* operum, in minimis rebus cuſtoditas. v. c. in capillis. Paulo poſt vocat elegantiam. add. in *argutus*.

ARGUTULUS. ad Att. XIII. 18. *argutuli* libri dicuntur Academici Ciceronis, argute ſcripti.

ARGUTUS. *arguta* dicuntur omnia, e quibus *argui* aliquid et colligi poteſt. Sic ad Att. VI. 5. *argutiſſimæ* literæ. de Div. II. 12. exta *argutiſſima*, quæ opponuntur his, quæ muta dicuntur. v. Heinſ. ad Silium I. 138. Leg. l. 9. nam et oculi nimis *arguti*, quemadmodum animo affecti ſimus loquuntur. Sic dixit et Ovid. A. III. 2. 83. Tibullus eodem ſenſu dixit oculos loquaces II. 7. ubi v. Broukh. * elaborata arte et polita. Sic Or. 12. ambitus verborum *arguti*, ſunt concinni pæne nimis et elaborati; cum v. c. paria paribus reſpondent, qualia ſunt in nobili illa ῥήσει in Roſciana. hinc * *argutum* dicitur, quod nimium eſt in re ceterum bona, ineptum. ad Fam. VIII. 1. *arguta* ſedulitas. Or. III. 59. *arguta* manus, quæ ſcenicorum more verba adjuvat. v. *argutiæ*. et Gell. N. A. I. 5.

ARIDUS. Roſc. A. 27. victus *aridus*, eſt ruſticorum, qui raro cibum ſumunt, poſt quem manus lavandæ ſint; unde ipſa vita ruſtica *arida* dicitur Quint. 30. cf. Burman. ad Quintil. Inſt. Or. II. 3. p. 134. qui vulgarem cibum interpretatur. * Or. II. 38. *aridum* genus orationis, eſt ſubtile, jejunum, ſine ornamentis et ſuavitate, quale eſt Dialecticorum et reliquo-

rum, qui artis præcepta tradunt. Sic Seneca ſæpe rhetores et declamatores *aridos* vocat, eodem ſenſu. v. Gron. ad Sen. Contr. 34.

ARIES. eſt machina bellica, qua muri percutiuntur et rumpuntur. Offic. I. 11. quamvis murum *aries* percuſſerit. v. Lipſ. Poliorcet. III. 1. hinc transfertur ad argumenta, et cetera, quibus contra aliquem utimur. Top. 17. ex quo *aries* ille ſubjicitur in veſtris actionibus. Geſnerus V. Cel. ad Varron. R. R. p. 329. putat ductam metaphoram e re ruſtica, ubi *arietes* capreolos fulciunt.

ARISTOLOCHIA. de Div. I. 10. eſt herba, quæ ex eo nomen invenit, quod parturientes juvet, ut tradit Dioſcorides III. 4. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 504. Contra ſerpentum morſus valere, ut tradit Cic. l. c. alii etiam ex veteribus docuerunt, quos laudat ad h. l. Davies.

ARMAMENTA, in Arateis: omnia caute *armamenta* locans tuto labere ſub undas. inſtrumenta navium et alia. v. Græv. ad Flor. IV. 3. 76.

ARMAMENTARIUM eſt navale, et locus ubi *armamenta*, arma reponuntur. C. Rab. 7. ex *armamentariis* pop. R. arma dantur. Or. I. 14. Philo architectus, qui Athenienſibus *armamentarium* fecit. &c.

ARMARIUM. eſt ſcrinium, loculus, in quo veſtes, vaſa, aurum, libri, pecuniæ reponuntur. Verr. IV. 12. Cluent. 64. &c.

ARMATURA levis. Phil. X. 6. &c. eſt velitum, quorum arma erant gladius, haſtæ, et parma: ceterorum militum eſt gravis *armatura*. Lipſ. de Re Mil. III. 1. de Div. II. 10. Sed hæc nobis fuerit, tanquam levis *armaturæ*, prima orationis excurſio; nunc cominus agamus &c. quo loco levis *armatura* pro ipſis velitibus ponitur.

ARMILLAE, ornamenta militaria. de Rep. IV. ap. Priſcian. *Armillæ* quæ brachialia vocantur. v. Græv. ad Flor. I. 1. 12. ubi docet, eas proprie viriolas dictas, et Gron. ad Gell. II. 11.

ARRIDEO. Opt. g. d. 4. Cum adhibiti derideantur. Nam ſi *arrideantur*, eſſet id ipſum Atticorum: probentur.

ARRIPIO. diſco, probo. Roſc. C. 11. quod ipſe celeriter *arripuit*, id cum tarde percipi videt. Mur. 30. hæc (Stoicorum placita) Cato *arripuit*. Nat. D. I. 27. *arripere* rem nullo modo probabilem. Cato. 18. non cani, non rugæ repente auctoritatem *arripere* poſſunt. ad Fam. XI. 10. *arripere* omne genus &c. de cogendis militibus. * accuſare Planc. 23.

ARROGANTER. ad Fam. XI. 13. *arroganter* ſuſtinent, int. hoſtem. i. e. animoſe et cum contemptu hoſtis.

ARS. Or. II. 11. ad artem revocare: quod quomodo fiat, ibidem docetur.

ARTICULUS. Cato. 15. *articuli* ſarmentorum, ſunt, qui et nodi vocantur, item genicula, neque modo in ſarmentis, ſed etiam in flagellis arborum et culmis. v. Græv. ad h. l. * Quint. 5. in ipſo *articulo* temporis. * *articuli* orationis v. Or. II. 88. ad Herenn. IV. 19.

ARTIFICES ſcenici, Arch. 5. de comœdis et tragœdis. Egregia obſervatio eſt Dukeri ad Liv. XXXIX. 22. *artifices* ſimpliciter dici de hiſtrionibus: ubi vid. Sed etiam de aurigis eſt ap. Plin. VII. 53. extr. et gladiatores τεχνῖται in Chron. Alexandr. p. 660. ed. Merc. v. Weſſeling. V. C. ad Diodor. IV. p. 214.

ARTOLAGANUS, genus placentæ vilioris. ad Fam. IX. 20.

AS, proprie æneus nummus Rom. qui pendebat libram pondo, et erat ipſa æris libra. Ejus partes hæ ſunt: uncia, ſextans, quadrans, triens, quincunx, ſemis, ſeptunx, beſſis, dodrans, dextans, deunx. Itaque *as* habet 12. uncias, 6. ſextantes, 4. quadrantes, 3. trientes, 2. ſemiſſes, unum dextantem, unum dodrantem, unum beſſem, unum ſeptuncem, duos quincunces. De unciæ partibus v. in Uncia. de diſtributione aſſis v. Voluſium Mecianum ap. Gron. de Pec. vet. p. 395. Aſſium valor varius fuit. Olim librales erant, in quos cadit definitio ſupra poſita. hujuſmodi *aſſem* exhibere ſe putat Spanhem. de Uſu et Pr. Num. Diſſ. I. p. 22. Belli Punici I. temporibus, autem propter penuriam pecuniæ, facti ſunt ſextantarii, h. e. qui ſextantem *aſſis* libralis æquarent. Bello Punico II. Unciales, et poſt, lege Papiria Semiunciales, ut quartam et viceſimam libralis partem æquarent. v. Plin. XXXIII. 3. *Aſſes* librales intelliguntur æris gravis nomine. v. Perizon. de Ære gravi. p. 25. ſqq. Quoniam autem commoditates multas habet in computationibus totius in 12. partes diſtributio, etiam aliæ res ad *aſſis* modum diſtributæ ſunt; inprimis hereditates. v. Cæcin. 6. ad Fam. XIII. 29. Hæc tironum cauſa de *aſſe* addere placuit.

ASCISCO, arrogo. Or. I. 19. * Fin. III. 5. rerum cognitiones - proper ſe *aſciſcendas* arbitramur. ibid. quæ naturæ primo *aſcita* ſunt. ibid. V. 7. primum *aſcitum* eſt vocabulum philoſophiæ Stoicæ, quo Cicero utitur de rebus iis, quæ et prima naturæ, principia naturæ, commendatio prima naturæ, dicuntur h. e. de iis, quas homo primas, et natura appetit et diligit.

ASINUS. Att. IV. 5. me *aſinum* germanum fuiſſe: i. e. ſtupidum, qui quæ ſuaſiſti, non feci, nec ſalutaria eſſe intellexi.

ASOTUS. Fin. II. 8. nolim mihi fingere *aſotos*, ut ſoletis, qui in menſam vomant, et qui de conviviis auferantur, crudique ſe rurſus poſtridie ingurgitent &c.

ASPERITAS judicialis. de Or. II. 15. cernitur in πάθεσι, ſententiarum aculeis et omni illa contentione, quæ judiciali eloquentiæ propria eſt.

ASPERNOR. Roſc. Am. 53. hanc proſcriptionem niſi hoc judicio a vobis rejicitis et *aſpernamini*. Cluent. 68. Deos - - a ſuis aris *aſpernatos* eſſe. add. ad Q. Fr. I. 1. c. 11.

ASSECLA. Cluent. 63. *aſſecla* dicitur ſervus Stratonis. Sic Verr. I. 25. Rubrius comes et miniſter in provincia Verris legati, dicitur legati *aſſecla*. * Att. VI. 3. qui potentiſſimorum contumelias non tuli, ferrem hujus *aſſeclæ*. * in Salluſt. 8. omnium menſarum *aſſecla*, i. e. paraſitus. Sunt autem ap. Cic. *aſſeclæ* ſemper vilioris generis; *aſſectatores*, de quibus ſtatim, non item. Sed dicitur tamen ap. Nep. Att. 7. legatus, prætoris *aſſecla*.

ASSECTARI dicuntur, qui aliquem honoris et gratiæ cauſa in comitia, curiam, forum, domumque deducunt. Sic Or. I. 56. dicitur Ser. Galba conſularis P. Craſſum ædilitatem petentem *aſſectatus* eſſe, quod Craſſi filiam C. filio ſuo deſpondiſſet.

ASSECTATOR, qui *aſſectatur*. Verr. II. 11. Africani vetus *aſſectator*. Balb. 27. cum ducibus ipſis, non cum comitatu *aſſectatoribuſque* confligant. Petit. Conſ. 9. aſſidua *aſſectatorum* copia. h. l. diſtinguuntur clare a ſalutatoribus et deductoribus: quanquam et horum *aſſectatio* dicitur, ibid. Eos autem diſtribuit in voluntarios, et eos, qui id debent.

ASSECTATIO, opera *aſſectandi*. Muren. 34. tenues homines habent hanc in noſtris petitionibus operam atque *aſſectationem*. ex quo loco colligas *aſſectationem* de tenuibus hominibus, clientibus dici tantum, qui et ſoli apud Ciceronem *aſſectatores* dicuntur. Sed ut generale eſt *aſſectari*, neque de tenuibus ſolum, ſed principibus etiam dicitur (v. *aſſectari*) ſic *aſſectatio* etiam utrique generi communis eſt. Teſtis locus claſſicus de Petit. Conſul. 9. Et quoniam *aſſectationis* mentio facta eſt, id quoque curandum eſt, ut quotidiana cujuſque generis, et ordinis, et ætatis utare &c. Hujus autem rei tres partes ſunt: una ſalutatorum, altera deductorum; tertia *aſſectatorum*, &c. Quorſum autem hæ *aſſectationes* pertinuerint, ibidem docetur his verbis: Nam ex ea ipſa copia conjectura fieri poterit, quantum ſis in ipſo campo virium et facultatis habiturus.

ASSENTIOR. ad Fam. I. 9. *aſſentiri* temporibus. pro, inſervire.

ASSERERE. Flacc. 17. Cum in cauſa liberali, eum qui *aſſerebatur*, cognatum ſuum eſſe diceret. *Aſſerere* in foro dicitur et is, qui eum, quem quis ſibi, tanquam ſuum ſervum, vindicat, liberum eſſe teſtatur, et ab eo, qui vindicat, defendit, et, qui in ſervitutem vindicat. Utriuſque eſt *aſſertio*, et vindiciæ, utriuſque *aſſerere* et vindicare, uterque *aſſertor*: ſed alter in ſervitutem, alter in libertatem: quod patet e Livio III. 44. ſ. qui locus eſt claſſicus. h. l. eſt ejus, qui vindicat in libertatem. * in Lexico Nizoliano ex Offic. III. 13. affertur, ut illi *aſſerunt*: ſed non eſt neque in bonis codd. neque edd. cf. Borrich. Vindic. p. 17.

ASSERTIO. Acad. I. 12. *aſſertione* approbare. Sed Daviſius recte repoſuit aſſenſione.

ASSERVIO. Tuſc. II. 24. toto corpore contentioni vocis *aſſervire*. i. e. cum voce una totum corpus contendere.

ASSESSIO. ad Fam. XI. 27. Oblitumne me putas, quæ tua fuerit *aſſeſſio*, oratio, confirmatio.

ASSEVERO. Verrin. II. 10. utrum *aſſeveratur* in hoc, an tentatur? h. e. utrum ſerio iſta dicuntur, an tantum periculi faciendi cauſa, ſi forte hujuſmodi defenſionem probare poſſit?

ASSIDUUS, locuples. Top. 2. e XII. tabb. *aſſiduo* vindicem *aſſiduum* eſſe, id eſt, locupletem locupleti. quia ſc. ſit ab ære dando, ut ait Quintil. X. 5. cf. Gell. VIII. 8. XVI. 10. Sed hæc notio verbi poſtea obſolevit. Ciceronianæ notiones hæ ſunt: 1. qui perpetuo in loco aliquo verſatur.

Roſc. Am. 7. *aſſiduus* in prædiis eſſet. ibid. 29. *aſſidui* erant Romæ. ib. 16. qui liberos ſuos *aſſiduos* agricolas eſſe volunt. h. e. ſemper in agris eſſe, et in prædiis; neque enim de iis ſermo eſt, qui ruſtico opere, arando, fodiendo, funguntur, ſed de dominis prædiorum, quorum præſentia tantum opus eſt. Clare Cato. 16. ſemper boni *aſſiduique* domini referta cella vinaria &c. eſt. Sed his *aſſiduis* agricolis opponuntur *aſſidui* urbani ap. Plaut. Trinum. I. 11. cf. Gronov. Pec. Vet. IV. 9. Piſon. 26. in hac quotidiana *aſſidua* urbanaque vita. Hinc eleganter Or. II. 39. *aſſidui* dicuntur rhetores, et quicunque in una arte perpetuo verſantur. Ab hac ſignificatione fluxit altera, qua 2) *aſſidui* dicuntur, qui aliquem ubique ſectantur, aſſectatores. v. *aſſiduitas*. ad quem modum A. I. in Verr. 12. dicitur *aſſiduus* accuſator et odioſus, qualis ille eſt ap. Xenophont. Memorab. Socr. II. 9. c. 6. ὃς οὐκ ἀπηλλάττετο, ἕως &c. Roſc. A. 24. hæ ſunt impiis *aſſiduæ* domeſticæque Furiæ. 3) *aſſiduum* dicitur, quod eſt perpetuum, ſine intermiſſione. Att. XIII. 16. *aſſidui* imbres. ibid. 12. *aſſiduus* curſus. Planc. 8. *aſſidua* frequentia. ad Fam. IV. 7. *aſſiduæ* lacrymæ. ibid. X. 21. ſebricula *aſſidua*, opp. intermittenti. Verr. I. 39. *aſſidua* commemoratio &c.

ASSIDUITAS. 1. perpetua præſentia: ut de advocatis Planc. 11. Sext. 3. Planc. 27. Valuit *aſſiduitate:* quæ κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur, cum quis perpetuo Romæ eſt, in civium oculis, quod ea res ad petitiones prodeſſe putatur, et propterea inter præſidia petitionum commemoratur. Verr. I. 39. aut, quod leviſſimum eſt, *aſſiduitate* - - gratis prætor factus eſt. Muren. 9. *aſſiduitatis* - - putat eſſe conſulatum. N. D. II. 38. *aſſiduitas* quotidiana; de rebus cœleſtibus, quas quotidie videmus. Att. XII. 33. *aſſiduitas* medici. 2. affectatio, neque ſolum tenuiorum, ſed etiam ſalutatorum principum. Qu. Fr. I. 3. Hortenſius me ſumma ſimulatione amoris, ſummaque *aſſiduitate* quotidiana ſceleratiſſime inſidioſiſſimeque tractavit. Petit. Conſ. 1. quotidiana amicorum *aſſiduitas* et frequentia. 3. perpetuitas, continuatio ſine intervallo, frequentia. Roſc. Am. 53. *aſſiduitas* moleſtiarum. Off. II. 21. *aſſiduitas* bellorum. Inv. I. 3. dicendi *aſſiduitas*. ad Fam. XVI. 25. *aſſiduitas* literarum. ad Herenn. IV. 12. vitabimus ejuſdem literæ nimiam *aſſiduitatem*.

ASSIGNARE, dare, tribuere. Att. X. 4. nihil *aſſignabis*, nec patruo, nec mihi, ſc. culpæ. inprimis autem notanda ea ratio, cum de agris diſtributis, muneribus, honoribus dicitur. Sic Piſon. 36. quid? per tuum ſervulum ordines *aſſignati*. Chargen, in re militari. v. Ordines. Somn. Sc. 3. munus *aſſignatum* defugiſſe. Agr. III. 3. *aſſignare* agros colonis. &c. vid. *aſſignatio*.

ASSIGNATIO. ad Fam. XIII. 8. *aſſignationes* Syllanæ, ſc agrorum. Diſtinguuntur autem hîc et aliis locis a venditionibus, ut *aſſignare* et vendere agros. Agr. III. 3. ad Fam. XI. 20. ubi forte dicuntur agri legionibus *aſſignari*. *aſſignatio* fit per leges Agrarias, coloniis deducendis, venditio autem auctione.

ASSILIO. Or. II. 53. nec *aſſiliendum* ſtatim eſt ad illud genus. i. e. non nimis cito, ante tempus, accedendum.

ASSIMULATUS. Cœl. 6. *aſſimulata* virtus. Verr. II. 77. literæ lituræque omnes *aſſimulatæ*, expreſſæ. Cluent. 13. *aſſimulata* familiaritas.

ASSUMERE. Fin. III. 5. ſenſu Stoico dicitur de προηγμένοις. * Fin. I. 10. omnis voluptas *aſſumenda*, omnis dolor depellendus. * comparare ſibi; tanquam in ſubſidium. Or. I. 50. ſi quis aliam quoque artem ſibi *aſſumpſerit*. ibid. 37. niſi dicendi copiam *aſſumpſiſſet* ſc. præter jus civile. * arrogare ſibi, vindicare. Offic. I. 1. ſi id mihi *aſſumo*, videor id meo jure quodammodo vindicare. ad Fam. I. 9. neque quicquam mihi *aſſumpſi*, nec hodie *aſſumo*. * in Syllogiſmo eſt *aſſumere*, cum majori propoſitioni, quam vocant, ſubjicimus minorem. de Div. II. 52. Sed cum bis ſumpſit, quod voluit (hæc eſt propoſitio major, quæ Ciceroni ſimpliciter propoſitio dicitur) id tamen *aſſumit*, quod concedi non poteſt. 53. *Aſſumit* autem Cratippus hoc modo: Sunt autem &c. * in rhetoricis *aſſumere*, eſt extrinſecus petere argumenta, non ex ipſa cauſa. Top. 2. alii loci in eo ipſo, de quo agitur, hærent, alii *aſſumuntur* extrinſecus. cf. Or. 35.

ASSUMPTIO. Fin. III. 5. *aſſumptione* digna ſunt προηγμένα. * Inv. I. 34. *aſſumptio*, eſt minor propoſitio ſyllogiſmi.

ASSUMPTIVUS. Inv. I. 11. *aſſumptiva* conſtitutio. quid ſit? vid. ibid.

ASSUS, a, um. ad Fam. IX. 20. uſque ad *aſſum* vitulinum opera producitur. * Att. XII. 6. pro iſto *aſſo* ſole, quo tu abuſus es

in pratulo noſtro, a te nitidum ſolem unctumque repetemus, i. e. pro eo, quo uſus es ſine unctione. vid. Buchner ad h. l. et Caſaub. ad Perſ. p. 346. * Qu. Fr. III. 1. c. 1. in balneariis *aſſa* in alterum apodyterii angulum promovi. h. e. ſudatoria, ut Seneca appellat, ſ. ſudationem, ubi ſudabatur tantum, ſine lotione. vid. Salmaſ. ad Carinum c. 17. p. 810. b. Figuram ejus ex antiquo monumento exhibet J. A. Fabricius ad Sextum Emp. p. 30. Caſaubon. ad Theophr. περὶ ἀναισχυντ'. p. m. 144. diſtinguit *aſſam* cellam a ſudatoria, et in nonnullis balneis quatuor cellas fuiſſe ait, in quibus præter ſudatoriam *aſſa* fuerit, quod ex h. l. et ex Dial. Adriani cum Epicteto confirmat. In loco Ciceronis quidem non diſerte a ſudatoria cella diſtinguitur *aſſa*. Quomodo autem *aſſa* cella a ſudatoria diſcreparet, vellem demonſtraſſet Caſaubonus.

ASTRA. Att. II. 25. tollere laudes ad *aſtra*. ibid. 21. decidere ex *aſtris*. i. e. amittere laudem.

AT. ſervit objectionibus. Verr. II. 6. *At* enim iſtum ſoli Siculi perſequuntur &c. Fin. II. 24. *At* enim ſequor utilitatem &c. et infinitis locis aliis. * ſaltem. Verr. III. 85. ſi non bonam, *at* aliquam rationem afferre &c.

ATER. Philipp. II. 16. albus *ater-ve* fueris, ignorans.

ATOMUS. femin. g. Corpuſculum minutum et individuum, quo in explicanda origine mundi utebatur Democritus et poſt eum Epicurus. Fin. I. 6. Nat. D. I. 20. &c.

ATQUE. inſervit initiis et tranſitionibus. Or. I. 22. *Atque*, inquit Sulpicius, hoc primum a te quærimus. Legg. III. 9. *Atque* ut Flaminium et ea quæ priſca ſunt relinquam. Catil. III. 6. *Atque* illud, quod primum faciendum fuit, factum atque tranſactum eſt. cf. Or. I. 4. init. ad Fam. XI. 28. &c. * cum adeo in correctionibus adhibetur, inprimis cum intendi ſententiam volumus, ut ſit, ſive potius. Att. I. 17. ego princeps - *atque* adeo ſecundus fui. Roſc. Am. 10. hoc conſilio, *atque* adeo hac amentia impulſi. &c. ibid. 35. Si prodierit, *atque* adeo, cum prodierit. * ſtatim, confeſtim. Legg. II. 4. Si in jus vocat, *atque* eat. Nam ſic legendum, videre viri docti. de hac vi particulæ v. Gron. ad Liv. XXVI. 39. Duker. ad Drak. ad XXVII. 21. et alios Daviſio ad h. l. citatos.

ATQUI. ad Fam. VI. 6. *atqui* utebar familiariſſime Cæſare. ad Att VII. 7. *atqui* certe ille agere debuit. Nat. D. II. 7. *atqui* nihil melius eſt mundo. Verr. II. 59. Quid vero? modum ſtatuarum haberi nullum placet? *atqui* habeatur neceſſe eſt.

ATRAMENTUM. Nat. D. II. 50. ſuccus ſepiæ. ad Fam. IX. 21. *atramentum* ſutorium, eſt Chalcanthus, ſ. ut hodie vocatur, vitriolus. v. Plin. XXXIV. 12.

ATTENDERE. Partit. Or. 24. de neceſſitate *attendere*.

ATTENTARE. Verr. II. 54. omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, *attentare*: i. e. perſpicere, quo animo ſint: Or. 61. *attentare* fidem judicis, dicuntur oratores, qui blanditiis orationis judicem a juſtitia abducere conantur. Sext. 4. quam urbem ab illa ſcelerata manu *attentari* ſuſpicabamur.

ATTENTATUS. ad Quir. p. R. 7. claſſis *attentata*. i. e. in quam impetus hoſtium factus eſt. Or. III. 28. melius fuerat præterire, quam *attentatum* deſerere: abjicere, quod cœperas diſcere.

ATTENTUS. Roſc. Amer. 15. *attenta* et ruſtica vita. Quint. 3. paterfamilias prudens et *attentus*.

ATTENUATE dicere. Brut. 55. eſt boni oratoris in genere tenui verſantis, idem, quod preſſe, quod ei jungitur.

ATTENUATUS. Or. 30. *attenuata* multa habet, i. e. genere ſubtili. Brut 82. *attenuata* nimia religione oratio. ſubtilis ad jejunitatem uſque.

ATTINET, opus eſt, convenit. Verr. V. 66. quid *attinuit* &c. Off. I. 31. neque *attinet* naturæ repugnare. * Roſc. A. 43. nihil ad me *attinet*. i. e. contemno, non timeo. * ſine præpoſ. Ad. ad Att. XV. 1. primum quod *attinet*.

ATTINGERE, cadere in aliquem, convenire, proprium eſſe. Nat. D. I. 9. labor non *attingit* Deum. Off. I. 6. veri inveſtigatio maxime *attingit* naturam humanam. Fin. V. 9. quatenus quicquid ſe *attingat*. h. e. ad ſe pertineat. * Tuſc. V. 33. cupiditates neceſſitatem non *attingunt*. i. e. non ſunt neceſſariæ. Leg. II. 5. quæ non magis legis nomen *attingunt*, (merentur) quam ſi latrones aliqua ſanxerint. * Leg. II. 1. alia cauſa me delectat, quæ te non *attingit* ita. Tuſc. IV. 13. ut in malis corporis ſimilitudo *attingit* animi naturam, ſic in bonis. h. e. quemadmodum affectiones, mor-

bique animi habent quandam ſimilitudinem cum corporis morbis affectionibuſque, ſic bona corporis cum bonis animi : animus in utroque genere ſimilis eſt corpori. * Roſc. A. 26. beſtiæ, quæ tantum ſcelus *attigiſſent*. i. e. de tam ſceleſto homine comediſſent, ut Græci ἅπτεσθαι eodem modo. v. c. Thucyd. II. 50. * Muren. 9. *attingere* forum, dicuntur, qui poſita prætexta, a prætore in foro accipiunt togam puram, qua accepta iis licet in foro verſari, cauſas agere &c. *Att. XIII. 33. horum vix ego *attigi* penulam : parciſſime invitavi, ut manerent.

ATTONSUS. Tuſc. V. 17. laus eſt *attonſa* Laconum. i. e. imminuta. e poeta.

ATTRAHO. ad Fam. VII. 10. Romam te *attraham* h. e. venire jubebo.

ATTRECTO. Cœl. 8. *attrectare* fœminas : eſt per libidinem contingere partes, quibus libido incitatur. Eſt verbum proprium in ea re, quo uſus etiam Sueton. Ner. 26.

ATTRIBUO. Tuſc. III. 30. non *attribuere* ad amiſſionem amicorum miſeriam noſtram. i. e. adjicere. * in re pecuniaria quid ſit v. in *Attributus*.

ATTRIBUTIO, apud rhetores dicitur, quicquid rei tribuitur. Vulgo prædicatum. v. Inv. I. 26. * in re pecuniaria dicitur, quam hodie vulgo aſſignationem vocant, cum non ipſi ſolvimus ex arca, ſed ab alio, qui nobis aut debet, aut pro nobis ſolvere paratus eſt amicitiæ ergo. ad Fam. XVI. 24. Att. XVI. 3. in *attributione* mihi ignota nomina. h. e. homines a quibus mihi ſolvere vult, ignoti ſunt mihi.

ATTRIBUTUS. Verr. I. 13. pecunia *attributa* h. e. quæ nobis ſolvitur ab alio, data aſſignatione, quam hodie vocant. Verr. III. 70. ſocietates, unde erat *attributa* pecunia. Att. XIII. 22. *attributos* quod appelles, valde probo. *Attributi* ſunt ii, a quibus *attributa* eſt pecunia, a quibus debitor ſolvit.

AVARITIA. Fin. IV. 27. *avaritiæ*, in plur. Verr. II. 54. *avaritia* hians et imminens.

AUCTOR. Hujus vocabuli multiplex eſt et varius apud Ciceronem uſus. Quas nos quidem obſervavimus diverſas ſignificationes, hæ ſunt :

1) is, a quo fama orta eſt, et qui dicere poteſt, unde habeat, quæ dicit. ad Fam. XII. 4. Rumor erat - - *auctor* erat nemo. Unde *auctor* etiam pro nuncio eſt. vid. Gron. ad Liv. V. 1. Heinſ. et Burm. ad Ovid. A. II. 6. 34.

2) præceptor. Off. II. 2. quanquam in antiquiſſima philoſophia, Cratippo *auctore*, verſaris.

3) qui exemplum rei faciendæ dedit : qui rem facere ſuadet aut præcipit exemplo. Lucul. 2. nec literarum Græcarum nec philoſophiæ jam ullum *auctorem* requiro, ſc. cum Africanum et Catonem habeam, qui didicerunt. Off. III. 27. num locupletiores quæris *auctores?* Verr. III. 38. Cur non, hoc *auctore*, etiam Romæ ſervi ad vectigalia accedant? Verr. V. 26. Unum *auctorem* facti tui profer. Fin. IV. 16. Cato omnium virtutum *auctor*. i. e. exemplar.

4) qui rem facere ſuadet, aut jubet, aut permittit. de Div. I. 15. aves *auctores*, ſc. rerum ſuſcipiendarum aut omittendarum. cf. Att. I. 19.

5) a) *auctor* legis dicitur, qui primum leges ſcivit, Dom. 30. b) legis ſuaſor, adjutor, laudator Agr. II. 5. Leg. III. 16. cf. Gron. ad Liv. II. 56. c) qui legem ferri jubet, quod erat ſenatus ; unde Senatores *auctores* legum dicuntur. Verr. V. 67.

6) *auctores* in ſenatu, Brut. 34. aut conſilii publici. Or. I. 49. ſunt principes Senatores h. e. Conſulares, et qui habent jus ſententiæ priori dicendæ, adeoque rei alicujus *auctores* fieri poſſunt. item, qui multum valent in ſenatu, ut Or. III. 17. item, qui alicujus rei in ſenatu *auctores* ſunt decernendæ, Att. III. 18. in quorum ſententiam fit SCtum. ad Fam. XV. 4. Regem Ariobarzanem, te *auctore*, commendatum habebam. h. e. e SCto in tuam ſententiam facto. cf. Gronov. ad Liv. XXIV. 43.

7) fide dignus. Leg. II. 6. *auctor* haud deterior Theophraſtus Timæo.

8) teſtis. Flacc. 17. gravis *auctor* injuriæ publicæ.

9) qui alicujus injurias defendit et accuſando vindicat ; quia ſc. eſt *auctor* judicibus rei puniendi. Flacc. 22. *auctorem* querelarum et doloris ſui habent. item :

10) defenſor quicunque, qui alicujus rem cauſamque gerit. Flacc. 15. *auctor* ſuæ civitatis. Gronov. de Pec. Vet. IV. 3. p. 374. Sic Sext. 66. optimatium defenſores et principes dicuntur, *auctores* et conſervatores civitatis. i. e. defenſores. Planc. 13. *auctor* ſocietatum multarum fuiſſe dicitur, qui publicanorum defenſor fuit, multaque pro iis geſſit cum fide. cf. Cluent. 24. Verr.

V. 67. judices dicuntur *auctores* legum, judiciorum, et juris.

11) eſt venditor, qui ſuum eſſe ſpondet, quod vendit, et ejus vendendi ſe poteſtatem habere, adeoque, actione tenetur de evictione, unde *auctoritas:* v. *Auctoritas;* aut periculum judicii præſtat, ut in mancipio. Cæcin. 10. *auctor* fundi. cf. Gronov. ad Senec. Conſ. ad Marc. 10. hinc ductum eſſe illud videtur, Muren. 2. Quod ſi in iis rebus repetendis quæ mancipii ſunt, is periculum judicii præſtare debet, qui ſe nexu obligavit, profecto etiam rectius in judicio conſulis deſignati is potiſſimum conſul, qui conſulem declaravit, *auctor* beneficii populi Rom. eſſe debet. Ceterum venditor eſt *auctor* primus; qui autem ſpondet pro eo, rem eſſe ejus, vendendique poteſtatem eum habere, *auctor* ſecundus. v. Salmaſ. mod. Uſur. p. 728. 733. 694. Verr. V. 22. quod a malo *auctore* emiſſent, diutius ſe obtinere non poſſe: qui evictionem præſtare non poſſet. Ab hoc verbo *auctio* videtur venditionis vim accipere, non ab augendo pretio in licitando, ut vulgo ſtatuunt.

12) tutor. Cæcin. 25. dos quam mulier, nullo *auctore*, dixiſſet, non adhibito tutore, qui in rebus mulierum *auctor* eſt.

13) Cluent. 5. *auctores* nuptiarum, ſunt parentes, cognati, tutores, qui nuptias aut confecerunt, aut probarunt, aut tabulas nuptiales obſignarunt.

14) Dom. 14. *auctor* comitiorum Centuriatorum et Curiatorum eſt, qui habet comitia, iiſque præeſt.

15) Verr. V. 67. Senatores dicuntur *auctores* judiciorum et juris, quia judicia haberi volunt, ea adminiſtrant, et ſuum cuique jus reddi volunt.

16) Senatus quo ſenſu *auctor* ſit, Patres *auctores* fiant. v. in auctoritas ſenatus.

17) Or. I. 45. *auctor* dicitur de ingenio. v. Jenſ. Lect. Lucian. I. 8.

AUCTORITAS tribuitur ei, qui quocunque ſenſu, *auctor* 1) eſt, nunciando, jubendo, ſuadendo, inveniendo, docendo, vendendo, teſtando, defendendo, rogando, exemplum præeundo &c. aut 2) eſſe poteſt, aut 3) eſſe poſſe putatur. Eſt ergo

1) *auctoritas* ejus, qui primus quid invenit et fecit. Invent. I. 28.

2) ſententia judicum; non ſolum, quia *auctores* ſunt condemnationis vel abſolutionis, ſed etiam, quia eo ipſo *auctores* ſunt alicujus rei omittendæ, vel licentiæ, ejus faciendæ impune. Verr. III. 94. providete, ne *auctoritate* veſtra, (ſententiis veſtris abſoluto Verre) avaritiæ viam patefaciatis illuſtrem atque latam.

3) eſt defenſoris et accuſatoris. Syll. 1. quantum ille, (accuſator) de mea *auctoritate* deripuiſſet. Verr. III. 55. expectate *auctoritatem* accuſationis meæ. i. e. dum ego vobis accuſando fiam *auctor* Verris condemnandi.

4) eſt confirmantis aliquid, ſed ita, ut differat ab ea, quæ eſt teſtimonium dicentis. ad Quir. p. R. 7. audiſtis non ſolum *auctoritatem* (ſc. dicentis a me remp. ſervatam) ſed etiam teſtimonium.

5) exemplum. Sext. 6. reipubl. capeſſendæ *auctoritatem* præſcribere. ſc. commemorando ejus tribunatu. Tuſc. II. 22. valuit *auctoritas* &c. Leg. I. 13. in differendo aliorum *auctoritati* parere. h. e. ea methodo uti, qua alii uſi ſunt. Verr. III. 93. Antonii facto atque *auctoritate* defendito. V. 32. *auctoritas* majorum. i. e. quæ majores fecere, ut nobis exemplum præirent. Læl. 21. utrumque egit graviter, *auctoritate* et offenſione animi non acerba h. e. ut non daret exemplum amicitiæ acerbe ruptæ. Roſc. Am. 6. *auctoritate* cauſam nobilitatis defendit ſcil. apud municipes ſuos, quod exemplo ſuo ſuaderet, nobilitatis partes ſequi. Verr. III. 19. *auctoritatem* ſuperiorum prætorum repudiare.

6) conſilium. Att. X. 1. *auctoritas* ejus mihi vivit, h. e. etiam mortui conſilium ſequor. Off. III. 30. eorum *auctoritate* pax facta. cf. Cato. 6. Off. I. 23. III. 27. ad Fam. VI. 6. Verr. I. 42.

7) eſt philoſophorum, quorum ſententias libenter amplectuntur homines. Lucul. 22. inconſtantia levatur *auctoritas*; quod eos non facile *auctores* ſequimur, qui inconſtantes ſunt in ſententiis. Off. I. 1. ſumma doctoris *auctoritas* et urbis; quia eruditiſſimus eſt, adeoque bonus *auctor* philoſophiæ, et in urbe inventa eſt philoſophia. de Div. I. 39. nemo philoſophus aliter ſenſit, in quo eſſet *auctoritas* Off. III. 29. maxima *auctoritate* philoſophi. Lucul. 3. ad unius ſe *auctoritatem* conferre.

8) opinio inſignis de alicujus virtute, doctrina &c. Verr. III. 90. *auctoritas* eorum eſt tanta, ut etiam delicti ſuſpicionem tegere poſſit. Manil. 15. Imperatoris *auctoritas*. Verr. I. 2. judiciorum *auctoritas*

conſtituta. Brut. 67. *auctoritate* eget, de eo, cujus nullum nomen in patronis cauſarum erat, cum diligentiſſimus eſſet. Leg. I. 5. nunc ab uno magna *auctoritate* et ſcientia ſuſtinetur. Cato. 18. non cani, non rugæ repente *auctoritatem* afferre poſſunt.

9) quæcunque res, cujus aliquis *auctor* eſt. Acad. I. 9. *auctoritas* veteris diſciplinæ (ſc. Academicæ) h. e. diſciplina, cujus veteres Academici *auctores* fuere.

10) *auctoritate* alicujus utimur, cum eum *auctorem*, approbatorem, conſentientem nobis, dicimus. de Div. I. 43. leges ſuas *auctoritate* Apollinis confirmavit. Lucul. 5. in eorum *auctoritate* deliteſceret. de Div. I. 1. ut ab ultimis *auctoritatem* repetam. Tuſc. V. 12. hujus ſententiæ gravitas a Platonis *auctoritate* repetatur: inde, quod *auctorem* habet Platonem. Læl. 1. ſermo poſitus in veterum hominum *auctoritate*. i. e. qui a veteribus habitus dicitur.

11) narrantis et teſtimonium dicentis fides, item, rebus narratis &c. facta fides. Offic. II. 9. Att. V. 21. Flacc. 22. *auctoritatem* eſſe in eo teſtimonio &c. de Div. II. 55. *auctoritatem* nullam debemus rebus commenticiis adjungere. ibid. 17, 22. quid haruſpicina *auctoritatis* habeat. ibid. 59. ſomniorum *auctoritas*. Læl. 25. cum ad vanitatem acceſſit *auctoritas*. h. e. ſi is aſſentatur, qui auctor eſſe poſſe, qui fide dignus videtur.

12) approbatio. Tuſc. IV. 34. amori *auctoritatem* tribuere cf. Phil. III. 2. de Div. I. 3.

13) ſententia, cujus ſe quis *auctorem* profitetur, judicium de re aliqua. Cluent. 50. errat, ſi quis in orationibus noſtris *auctoritates* noſtras ſe conſignatas habere arbitratur. Manil. 22. *auctoritatem* ſuam defendere. ibid. 20. Catuli *auctoritas* et ſententia. N. D. III. 3. mihi hoc perſuaſum eſt, *auctoritate* majorum. i. e. quia majorum ſententia fuit. cf. Læl. 4.

14) quicquid facimus, quo *auctores* alicujus rei faciendæ, credendæ, fieri poſſumus. Cluent. 42. *auctoritas* cenſoria, dicuntur notæ cenſorum, quibus *auctores* fiunt, aliquem criminis cujuſdam reum eſſe. Nat. D. III. 38. utrum poetæ Stoicos depravarint, an Stoici poetis dederint *auctoritatem*. i. e. amorem probando, fecerint, ut poetæ tam multa de amore &c. ad Qu. Fr. I. 3. ſpero, ſi quid mea ſpes *auctoritatis* habet.

15) ejus eſt *auctoritas*, qui primus legem ſcivit. Dom. 31. ſc. quia reliquis eſt auctor legis ſciſcendæ, et primi ſuffragium plerumque tota prærogativa, ut prærogativæ ceteræ centuriæ ſequuntur. v. Prærogativa.

16) voluntas jubentis, rogantis, hortantis. Or. I. 23. ibid. 1. Verr. II. 40. *auctoritas* patris.

17) Off. I. 26. amicis major quam ante tribuenda *auctoritas*, h. e. plus eorum conſilio, quam ante utendum. Eſt ergo iſta *auctoritas*, cum quis dignus judicatur, qui conſulatur, cui pareatur.

18) literæ, tabulæ, et quicquid prodeſt ad faciendam fidem. Sic Verr. III. 62. *auctoritates* civitatum, ſunt literæ publicæ e tabulariis, et teſtimonia per legatos. ibid. 71. *auctoritates* ſocietatum, ſunt tabulæ earum et literæ, quæ erant tanquam *auctores*, teſtes, furtorum Verris.

19) *auctoritas* tribuitur etiam locis. Sic Manil. 1. de ſuggeſtu pro roſtris, e quo magiſtratus cum populo agebant: *auctoritatem* hujus loci nondum attingere potui; quia ſc. ex eo loco populo fiebant *auctores* legum jubendarum, antiquandarum &c. Similiter Off. I. 1. *auctoritas* urbis Athenienſis.

20) *auctoritas* eſt etiam eorum, quorum conſiliis, juſſis, voluntati, libenter obedimus. Cato. 17. non ſolum in ſententia, ſed etiam in nutu, reſidebat *auctoritas*. Leg. III. 15. *auctoritatem* optimatium legem tabellariam abſtuliſſe; quod hac perlata licebat in ſuffragiis ſuam voluntatem ſequi, non optimatium. ibid. 17. reliqua voluntas *auctoritati* traditur aut gratiæ.

21) genus venditionis, cum venditor eſt *auctor* (v. *auctor* n. 11.) et actione tenetur de evictione. Har. Reſp. 7. multæ domus ſunt - jure optimo; ſed tamen jure privato, jure hereditario, jure *auctoritatis*, jure mancipii, jure nexi. v. Salmaſ. de Uſuris p. 207. ſ. Hinc eleganter transfertur, ut:

22) *auctoritas* ſit eorum omnium, qui aliquid ſe feciſſe, aut fieri juſſiſſe, ſuaſiſſe profitentur. Syll. 11. defugere *auctoritatem* conſulatus ſui. i. e. nolle fateri, ſe *auctorem* eſſe eorum, quæ in conſulatu facta ſint. cf. Terent. Eunuch. Act. II. 4. 105.

23) jus rei ſuæ vindicandæ. ſ. ipſa actio pro rei ſuæ evictione et vindicatione, cui locum facit illa altera *auctoritas* n. 21. Cæcin. 19. *auctoritatem* fundi et uſum lex jubet eſſe biennium. cf. Top. 4. Off. I. 12. ejus rei æterna *auctoritas*. i. e. ſemper vin-

dicari, evinci poteſt, nunquam uſucapi. v. inprimis Salmaſ. de Uſuris c. 8. p. 210. ſ.

24) eſt et imperatoris, quod milites ea faciunt, quorum auctor eſt, quæ jubet. Phil. III. 3. legio *auctoritatem* Cæſaris perſecuta eſt. ad Fam. X. 28. niſi legiones ſe ad Cæſaris *auctoritatem* contuliſſent.

25) nomina eorum, qui alicujus rei *auctores* ſunt. Syll. 13. *auctoritates* principum conjurationis colligebat. h. e. qui eſſent principes conjurationis, quod, ſi eſſent magnis nominibus homines, facilius eſſent *auctores* Allobrogibus futuri &c. Nat. D. III. 4. *auctoritates* contemnis, ratione pugnas. Or. III. 2. *auctoritates* perſcriptæ. Sunt nomina eorum, qui ſcribendo affuerunt SCto, et quorum nomina SCto præponuntur. An dicendum ſit perſcriptæ præſcriptæve ? vid. perſcribo.

26) poteſtas jubendi, ſtatuendi &c. atque adeo licentia. Verr. II. 49. habet *auctoritatem* legum dandarum a ſenatu. V. 58. tantum ſibi *auctoritatis* ſuſcepit. ſc. ut juberet homines interfici. Phil. VIII. 8. *auctoritatem* reip. ſecum attulerat : eam poteſtatem habebat, quam ipſa reſpublica, ut ipſa adeſſe et cum Antiocho agere videretur. Nat. D. III. 35. oratio hæc videtur *auctoritatem* afferre peccandi.

27) quæcunque et in quocunque genere vis. Leg. II. 7. antiqua verba plus *auctoritatis* habent. ad Fam. VI. 6. Conſtitui apud te augurii *auctoritatem* h. e. tuæ prædictiones augurii vim habebunt. de Div. I. 18. *auctoritatem* vetuſtatis habet. i. e. valet, quia vetus eſt. ad Fam. IX. 9. preces meæ apud eum non minus *auctoritatis* habent. Off. III. 30. utilitatis ſpecies ab honeſtatis *auctoritate* ſuperata eſt. h. e. honeſtas plus valuit. ad Fam. I. 7. *auctoritatem* habet officii noſtra propugnatio potius, quam ſententiæ.

28) *auctoritas* eſt hominum honoratorum et potentium, quatenus veremur ipſos lædere, iis negare aliquid &c. Verr. I. 48. Ligur (Senator) non dubitabat, quin æquitate cauſæ et *auctoritate* ſua commovere hominem poſſet. - - ad extremum petere cœpit, ne uſque adeo ſuam *auctoritatem* contemneret, gratiamque deſpiceret.

29) ſpecies et oſtentatio magnæ eruditionis et ſapientiæ &c. aſſumpta, de Div. II. 67. de atomis Democriteis : Nec cognovi quemquam (præter Democritum) qui majore *auctoritate* nihil diceret.

30) ſolatium, ad Fam. VI. 6. animum tuum hominis amiciſſimi - - *auctoritate* confirmandum puto.

31) augurum *auctoritas*. Leg. II. 12. maximum jus eſt augurum, cum *auctoritate* conjunctum. ib. nihil ſine augurum *auctoritate* poſſe cuiquam probari. Sc. Augures ſunt *auctores* rerum gerendarum et omittendarum. Hinc auguria et auſpicia ipſa dicuntur de Har. Reſp. 9. rerum gerendarum *auctoritates*. Huc pertinet religionum *auctoritas*; qua reſpublica regi dicitur, de Div. I. 40.

32) ipſum decretum, et quod decretum eſt. Leg. II. 19. hæc jura Pontificum *auctoritate* conſecuta ſunt. ibid. 21. maneret Pontificalis *auctoritas*.

33) Senatus *auctoritas*; quanquam in genere eſt voluntas ſenatus et quicquid ſenatus decrevit, approbavit; tamen non una ejus eſt interpretatio. Itaque diſtincte de ea agemus.

a) Leg. III. 12. poteſtas in populo, *auctoritas* in ſenatu ſit. Cum Romulus ſenatum inſtituiſſet, ejus *auctoritas* omnis in hoc uno cernebatur, ut conſultus a rege, quid de quaque re videretur, diceret. Eo tempore igitur *auctoritas* ſenatus nihil erat, niſi conſilium ſenatus. Liv. I. 9. tum ex conſilio patrum Romulus legatos circa vicinas gentes miſit. Romulo mortuo, cum plebs novum regem creare cogitaret, idque Patres impediri non poſſe viderent, ipſi regis creandi *auctores* fuere. Atque hîc acceſſio aliqua *auctoritatis* Patrum facta eſt, quæ in hoc cernebatur, quod primo comitia regis creandi haberentur *auctoribus* patribus, h. e. jubentibus ſ. permittentibus, et, quod in iis populus juſſerat, non valeret, niſi patribus *auctoribus* h. e. probantibus. v. Liv. I. 17. His terminis circumſcripta manſit *auctoritas* Senatus, donec exacti reges eſſent, et iis ſucceſſiſſent conſules annui. Quanquam enim conſulibus nihil deminutum erat ex poteſtate regia, auctore Livio II. 1. tamen, quoniam ſumma poteſtas a Bruto ad populum traducta, et cum eo agi cœptum erat, ſi quid fieri extra ordinem conſul vellet, ex eoque alterum genus comitiorum exſtiterat, nempe legibus ferendis, ea *auctoritas* Senatus, quæ in comitiis creandis regibus et poſtea Conſulibus fuerat, ad comitia legibus

ferendis traducta eſt. Liv. II. 2. extr. Brutus ex SCto ad populum tulit, ut omnes Tarquiniæ gentis exules eſſent. Acceſſit illud ex nova reipublicæ deſcriptione, ut Senatus *auctoritate* uterentur magiſtratus, et (tantum) quaſi miniſtri graviſſimi conſilii eſſent, Cic. Sext. 65. ut adeo non ſolum ad comitia *auctoritas* Senatus pertineret, ſed ad omnia, quæ vel a populo, vel a Conſulibus agerentur. Ita celeriter ad ἀκμὴν Senatus *auctoritas* pervenit. Et id quidem, quod ultimum acceſſit *auctoritati* Senatus, manſit perpetuo: quæ autem ad comitia pertinebat, ea ita ſenſim imminuta, ut nihil pæne præter nomen reſtaret. Hinc Livius I. 17. hodie in legibus magiſtratibuſque rogandis uſurpatur idem jus, vi adempta: quod quam vim habeat, egregie, ut omnia, ex hiſtoria Rom. demonſtrat Gronov. Obſerv. I. 25. Imminuta eſt primum tributis comitiis, lege Publilia et Lætoria inductis, et Patribus e concilio plebis ſubmotis, et plebeiis magiſtratibus tributis comitiis creari cœptis. Liv. II. 56. deinde legibus latis, ut plebiſcita etiam patricios obligarent, Horatia Valeria, Liv. III. 55. Publilia VIII. 12. et Hortenſia. Liv. Epit. L. XI. Gell. XV. 27. Porro cum rogationibus tribunitiis de modo agrorum, fœnore, de altero conſulatu latis, poſt longas ſeditiones, Senatus coactus eſt SCtum facere, quo Patres *auctores* omnibus ejus anni comitiis fierent. Liv. VI. extr. Tandem lege Publilia Liv. VIII. 12. et Mænia (vid. Ind. LL.) qua legum, quæ comitiis centuriatis ferrentur, ante initum ſuffragium Patres fieri *auctores* juſſi ſunt. Quid? quod alterum genus *auctoritatis*, quod in decretis faciendis erat, quodammodo imminutum eſt per tribunos, qui intercedendi poteſtatem habebant, et id irritum ſæpe faciebant, quod Senatus decreverat. Talem igitur *auctoritatem* Senatus Ciceronis temporibus cogitare debemus, cum ei tanquam propria quædam res tribuitur. Nam, quemadmodum equeſtris ordinis eſt ſplendor, plebeii libertas Sext. 65. univerſi populi, majeſtas et poteſtas: ſic Senatus eſt *auctoritas*.

b) SCtum. Leg. II. 15. Senatus vetus *auctoritas* de Bacchanalibus. ad Fam. I. 2. Senatus *auctoritas* interceſſerat. Offic. III. 30. ſine Senatus *auctoritate* fœdus fecerat. &c.

c) SCtum, cui a tribuno pleb. interceſſum eſt. ad Fam. VIII. 8.

d) voluntas Senatus, non decernendo, repugnando &c. ſignificata. Cato. 4. C. Flaminius agrum Picenum contra *auctoritatem* Senatus viritim dividebat.

e) conſilium Senatus. Sext. 65. *auctoritate* Senatus uti magiſtratus. ſc. conſulendo, eorum conſilium relatione exquirendo.

f) opinio inſignis de prudentia, æquitate Senatus &c. quæ facit, ut eum malint omnes *auctorem* ſequi. Cluent. 55. vident *auctoritatem* hujus ordinis confirmari.

AUCTORAMENTUM. pretium aut merces *auctorati*, h. e. ejus, qui ſe ſua ſponte alicui in ſervitutem addixit, inprimis ad gladium. Nomen inde ductum, quod ſit ipſe auctor libertatis amittendæ. Offic. I. 42. Eſt enim illis ipſa merces *auctoramentum* ſervitutis. vid. Salmaſ. de mod. Uſur. p. 861. ſqq.

AUCUPARI. Cæcin. 18. verba *aucupari*. i. e. nimis verbis inhærere in interpretando, et ita calumniari. Att. VI. 8. *aucupaturi* eramus tranquillitates (maris) i. e. expectaturi. Sext. 56. omni ex genere orationem *aucupari*. i. e. materiam nimis ſtudioſe quærere, in qua ornamenta locum habeant, in qua te jactare poſſis. v. Gron. ad Sen. Controv. 21. Hinc

AUCUPIUM. Or. 25. *aucupium* delectationis et quadrandæ orationis induſtria. i. e. nimium ſtudium auditoris delectandi. Cæcin. 23. *aucupia* verborum et literarum tendiculæ. v. *aucupari*. * Fin. V. 11. Philocteta propagabat vitam *aucupio* ſagittarum.

AUDACITER. Senect. 20. ubi v. Græv. et Guil. Intt. Liv. XXII. 25. inpr. Dukerum.

AUDIENTIA. in Cæcil. 13. *audientiam* ſibi facere. cf. Or. II. 80.

AUDIO. eleganter adhibetur, cum concedimus adverſario aliquid, ut ſit: eſto, ſit ita. Verr. II. 59, 60. Roſc. Am. 18.

AUDITIO. rumor. Planc. 23. *auditiones* fictæ. ad Fam. VIII. 1. tenuiſſimam *auditionem* de ea re accepi. * Verr. I. 46. *auditione* expetere cœpit feminam. i. e. cum tantum audiſſet, eam formoſam eſſe. v. Verr. IV. 46.

AUDITOR. Dom. 24. ille ne *auditor* quidem ſuæ gloriæ, ego etiam ſpectator meæ laudis eſſe potuiſſem.

AVELLO. Tuſc. IV. 11. ægrotatio *avelli* non poteſt.

AVERRERE pecuniam a ſociis. Verr. III. 96. eripere.

INDEX LATINITATIS.

AVERSOR. Verr. V. 58. *averſor* pecuniæ publicæ.

AVERSUS. Or. II. 63. adverſus et *averſus* impudicus es. Tuſc. IV. 15. *averſus* a ratione, repugnans rationi.

AVERTERE. furari, in rem ſuam convertere. Verr. III. 19. *avertere* pecuniam domum. conf. I. 4. II. 58. III. 69. * Att. XVI. 7. qui me a tanta infamia *avertit.* i. e. prohibuit. * ad Fam. XII. 6. omen *avertant* Dii. formula, qua utebantur, cum aliquid accidiſſet, aut dictum eſſet, quod mali ominis eſſet. Quare? v. ap. Caſaub. ad Theophr. *περὶ δεισιδαιμ.* p. m. 212.

AUFERRE. accipere. Q. Roſc. 4. qui unquam ad arbitrum, quantum petiit, tantum abſtulit. * Quint. 5. paucos dies *aufert* a Scapulis. i. e. impetrat paucorum dierum dilationem. v. Paſſerat. ad h. l. et Græv. ad VI. ad Fam. 12. * ad Fam. II. 7. ne te *auferant* aliorum conſilia. ad Fam. VIII. 17. bona mens iracundia et amore ablata. ſc. *Auferri* dicuntur, qui affectibus aut quacunque ratione tranſverſi rapiuntur, neque rationem audiunt, atque ita male agunt. v. Gron. ad Liv. XXXV. 12. Dukerum ad Flor. II. 6. Burm. ad Ovid. Her. 6. 31.

AUGEO. Offic. II. 6. *augere* hominem. i. e. ejus commodis inſervire. * eſt etiam oratoris, cum amplificat. Or. I. 21. v. amplificatio. * Off. II. 20. neque verbis *auget* munus ſuum.

AUGUR. interpres omnis *auguriorum.* ad Fam. VI. 6. quare cum, ut *augures* et aſtrologi ſolent &c. * Sacerdotum genus Romæ, cui interpretatio *auguriorum* erat publice mandata. ad Fam. VI. 6. ego *augur* publicus. ibid. III. 10. *augurem* olim Romæ cooptari non licebat, &c. vid. inprimis Leg. II. 8.

AUGURALIS. Brut. 77. jus *augurale.* ad Fam. III. 11. libri *augurales* i. e. de jure *augurali,* quos Appius ſcripſerat. de Div. I. 33. *augurales* libri Etruſcorum. ad Fam. VII. 26. *auguralis* cœna: quam dabant novi *augures.* Varr. R. R. III. 6.

AUGURATIO, auſpicium, divinatio. de Div. II. 30. quæ tandem iſta *auguratio* eſt ex paſſeribus.

AUGURATUS, a, um. conſecratus; de locis, quæ certis cerimoniis conſecrantur, cujuſmodi loca omnia templa vocantur. v. templum. Vatin. 10. in illo *augurato* templo ac loco. i. e. pro roſtris.

AUGURATUS, ſacerdotium *augurum,* Vatin. 9. ne diutius loquar de *auguratu* tuo. de Div. I. 17. lituus inſigne *auguratus.* * ſcientia *augurum.* ibid. ſcientia *auguratus.*

AUGURIUM. ipſa actio auſpicandi. hinc: *augurium* agere, capere &c. de Div. I. 17. Offic. III. 16. &c. de Div. I. 47. ſalutis *augurium* (οἰώνισμα ὑγιείας) Dio Caſſius L. XXXVII. p. 40. explicat quid ſit: τοῦτο δὲ μαντείας τις τρόπος ἐστὶ πίστιν τινὰ ἔχων, εἰ ἐπιτρέπει σφίσιν ὁ Θεὸς ὑγίειαν τῷ δήμῳ αἰτῆσαι, ὡς οὐχ ὅσιον, οὔτε αἴτησιν αὐτοῖς, πρὶν συγχωρηθῆναι, γίνεσθαι, &c. cf. Interpr. ad Sueton. Auguſt. 31. Lipſ. ad Tac. A. XII. 22. *Augurium* capere etiam de privatis dici, et *augurium* etiam pro omine quocunque, atque adeo oraculo dici, docet Cel. Burman. ad Sueton. Aug. 95. * interpretatio auſpiciorum, et futuri inde prædictio. ad Fam. VI. 6. Conſtitui apud te auctoritatem *augurii* et divinationis meæ. &c. * Cato. 4. ſcientia juris *augurii.* cf. ad Fam. III. 9. de quibus locis vid. Gronov. ad Gell. I. præf.

AVIARIUM. Qu. Fr. III. 1. c. 1. locus, ubi aves aluntur, vel neceſſitatis et utilitatis, vel voluptatis et ſuavitatis cauſa. Ex poſteriori genere fuit *aviarium,* de quo ſermo ap. Ciceronem. de *aviariis* vid. Varr. R. R. III. 3. et 4.

AVIS. ad Fam. VII. 28. quaſi *avem* albam videntur bene ſentientem civem videre: proverbialiter de re rara: de Div. I. 16. averſa *avi.* i. e. contra auſpicia.

AULAEUM. velum pictum, cujus non ſolum in ædibus (Cortius ad fragm. hiſt. p. 960.) porticibus, (Propert. II. 23. 46.) uſus, ſed etiam in theatris. Cœl. 27. deinde ſcabilla concrepant, *aulæum* tollitur. de iis eſt inprimis inſignis locus Ovid. Met. III. 111. ſ. cf. Lucr. IV. 73. ſ.

AULOEDUS. Muren. 13. Ut aiunt in artificibus Græcis, eos *aulœdos* eſſe, qui citharœdi fieri non potuerint.

AURA. ab vento leniori traducitur ad quamcunque rem, quæ nos aliquo propellit, ſc. ut agamus aliquid, aut conſequamur; non, quod vulgo exiſtimant, ad favorem tantum levem populi. Nam ipſe favor ille *aura* propterea dicitur, quia homines ad eas res agendas impellit, quas agere non conveniebat, aut ne animus quidem erat. Haruſp. Reſp. 20. Sulpicium longius, quam voluit, *aura* popularis provexit. Verr. I. 13. ſperat ſibi *auram* poſſe aliquam afflari in hoc crimine, voluntatis aſſenſioniſque eorum, h. e. ſe voluntate eorum et aſſenſione, qui Cn.

Carbonem oderint, tanquam *aura* ſecunda, ex hoc crimine emerſurum et tanquam ſcopulos prætervecturum. Muren. 17. totam opinionem (ſc. de eventu comitiorum) parva nonnunquam *aura* rumoris commutat (tanquam curſum navis) Sext. 47. extr. Q. Catulus, quem neque periculi tempeſtas, neque *aura* honoris potuit unquam de ſuo curſu dimovere. Ap. Liv. XXII. 26. *aura* favoris popularis, dicitur de gratia apud populum, ſed quatenus C. Terentius, qui jam animum attollebat ad conſulatus ſpem, hac gratia ad conſulatum ſe perventurum putabat. XXX. 45. extr. tamen eſt de levi populi favore ſimpliciter.

AURICULA. Qu. Fr. II. 15. Ita me et eſſe et fore ſcito *auricula* infima molliorem.

AURIS, Arch. 10. *aures* ſuas dedere poetis. Att. II. 14. ſitientes *aures*. Arch. 6. *aures* defeſſæ. Or. 29. *aures* avidæ et capaces. ſc. in dijudicandis verborum complexionibus, earumque juſta magnitudine. Rabir. Poſt. 14. *aures* referſit iſtis ſermonibus. Mil. 12. *aures* peregrinantur, neque verſantur in ſermone civitatis. &c. Planc. 27. *aures* hebetes populus Rom. habet. Att. I. 5. dare *aures* ſuas alicui. Orat. 9. Atticorum *aures* teretes et religioſæ. ad Fam. XII. 16. noli putare, me hoc dare *auribus* tuis. &c.

AURUM. Agr. I. 4. *aurum* coronarium. v. in Coronar. Flacc. 28. *aurum* Judaicum: quod Judæorum nomine ex Italia et ex omnibus provinciis Hieroſolymam exportari ſolebat. Flaccus ſanxit edicto, ne ex Aſia exportari liceret. &c. Is eſt locus de auro Judaico claſſicus: ubi v. Interp. inprimis Gothofred. ad Cod. Theod. L. XVI tit. de Judæis. I. 14, 17, &c. Addictum tandem fiſco Cæſaris.

AUSPEX. Cluent. 5. *auſpices* nuptiarum. de Div. I. 16. nuptiarum *auſpices*, - qui, omiſſa re, nomen tantum tenent. cf. Plaut. Caſin. Pr. 86. Liv. XLII. 12. Suet. Claud. 26. Valer. M. II. 1. et ibi interpr. petebant auſpicia, ut nuptiæ auctoritatem haberent. v. plura ap. Juretum ad Symmach. IV. 14. * Att. II. 7. *auſpices* legis curiatæ; de Pompeio, qui in *auſpicio* fuit, dum lex Curiata a Cæſare ferretur.

AUSPICATO. auſpiciis captis antea. de Div. I. 2. Romulus *auſpicato* urbem condidit.

AUSPICATUS. inauguratus, ſacer. Rabir. Perd. 4. qui in Campo Martio, - *auſpicato* in loco.

AUSPICIUM. de Div. II. 38. aves *auſpicium* ratum fecere. ibid. I. 16. ementitum *auſpicium*. II. 36. augures præcipiunt, ne juge *auſpicium* obveniat, ut jumenta jubeant disjungere. Juge *auſpicium* eſt, cum junctum jumentum ſtercus fecit. Feſtus. de Div. II. 36. Proprætores *auſpicia* non habent. i. e. jus *auſpicii* capiendi.

AUSPICARI, *auſpicium* agere, capere. de Div. II. 36. Proprætores - - nec tripudio *auſpicantur*. vid. Duker ad Flor. I. 1. c. 6.

AUSTERUS. Or. III. 26. ſuavitas *auſtera* et ſolida, (opponitur dulci et decoctæ) qualis fuit vini Falerni, habens delectationem virilem. nam feminæ dulcia amant.

AUTHEPSA. Roſc. Am. 46. eſt vas in ſuperiori parte continens rem coquendam, in inferiori foculum cum igne; qualia hodie etiam adhibentur ad potiones aquæ calidæ conficiendas. Lamprid. in Elagab. 18. argenteas *authepſas* commemorat. ubi vid. Salmaſ. Voſſ. ad Catull. p. 318. Refertur h. l. inter vaſa Corinthia et Deliaca.

AUXILIARIUS. ad Fam. X. 32. militem non modo legionarium, ſed ne *auxiliarium* quidem. Prov. Conſ. 7. tamen occurrit cohors *auxiliaria*. Eſt autem cohors legionis pars.

AXILLA. Or. 45. quomodo enim veſter *Axilla* Ala factus eſt, niſi fuga literæ vaſtioris.

B.

BACCA. de omni fructu arboreo. Leg. I. 8. fruges et *baccæ*. de Div. I. 51. *baccæ* arborum. Nat. D. II. 51. idque ſemen incluſum eſt in intima parte earum *baccarum*, quæ ex quaque ſtirpe funduntur.

BACCHARI. Catil. I. 10. quanta in voluptate *bacchabere*.

BACILLUM. inſigne magiſtratuum in municipiis, loco faſcium. Agrar. II. 34. lictores non cum *bacillis* ſed cum faſcibus anteibant. ad quem locum v. Turnebum.

BAIAE. proprie quæ ſint, dictum in Ind. Geogr. Sed ab illis Campanis omnia balnea calentia baiæ vocatæ, item lacus hortorum delicati et ſuavi frigore. Sic dicuntur Cœl. 15, 16, 20. v. Scalig. ad Tibull. III. 5. 3.

BALBUTIO. de iis, qui ſatis clare, quæ ſentiunt, dicere nolunt. Tuſc. V. 26.

deſinant *balbutire* Academici, aperteque et clara voce audeant dicere. * male inepteque diſſero. de Div. I. 3. Epicurus *balbutiens* de Natura Deorum.

BALNEARIA, *balneæ*. Q. Fr. III. 1. c. 1. Att. XIII. 29.

BARBARIA. Or. I. 26. hæc *barbaria* forenſis dat locum vel vitioſiſſimis Oratoribus. h. e. turbæ forenſis inſcitia.

BARBATULUS. Att. I. 14. juvenes *barbatuli* concurſabant. ſc. qui nondum tondentur, qui lanuginem nondum depoſuere. v. *barbatus*.

BARBATUS. de juvene, qui lanuginem nondum depoſuit. Catil. II. 10. quos aut imberbes aut bene *barbatos* videtis. ubi vid. Græv. cf. Cœl. 14. Sic. et Plaut. Caſ. II. 8. 25. * de antiquis Romanis, qui barbam alebant; quod factum ad A. U. 454. quo tempore primus Africanus barbam poſuit. Nam eo anno primum tonſores Romam adduxit e Sicilia P. Ticinius Meno, ut eſt ap. Varr. R. R. II. 11. Mur. 12. *barbatis* illis veteribus ridicula videbantur. de Fin. IV. 23. quod antiqui illi, quaſi *barbati*, ut nos de noſtris ſolemus dicere, crediderint &c.

BARO, homo ſtupidus. Fin. II. 23. nos *barones* ſtupemus. cf. de Div. II. 70. Att. V. 11. Apud Patronem et reliquos *barones* te in maxima gratia poſui; quo loco male Nizolius principes ſc. Epicureæ ſectæ intelligi volebat, quam vim apud veteres hoc verbum non habuit. Jocandi cauſa ita Epicureos ad Atticum Epicureis faventem ſcribens appellat, ut in epiſtola ad Pætum ad Fam. IX. 26. Quæ autem hîc de muliere quadam Barone quidam comminiſcuntur, nihili ſunt.

BASILICAE. Porticus grandiores et magnificæ, cujuſmodi erant fere circa fora, ubi poſthæc etiam judicia exerceri ſolita, theatra, templa. Suetonius regias vocat. Aug. 31. item Statius Silv. I. 1. c. 22. βασιλικὴν στοὰν diſerte Zoſim. V. 2. Ioſ. A. XV. 11. 5. Et ſic nummi Pauli exprimunt. Verr. IV. 3. forum ac *baſilicas* ornare. Alio autem loco in Verrinis ſtatuis ornatum dicitur Comitium. Mur. 34. ſi unius *baſilicæ* ſpatio honeſtamur. ad Att. IV. 16. *baſilicam* in foro texere. ad Att. II. 14. *Baſilicam* habeo, non villam, frequentia Formianorum.

BATUO. ad Fam. IX. 22. *batuit*, inquit, impudenter, depſit multo impudentius. de coitu dicitur, ſumptum e gladiatoria arte verbum, in qua quid ſit, rudibus *batuere*, docet Lipſius Saturn. I. 15.

BEATE. Fin. V. 29. ut bene, ſic etiam *beate*.

BEATITAS. BEATITUDO. utrumque verbum durum judicat, Nat. D. I. 34.

BEATUS. otioſus. Orat. II. 33. Mur. 12. ne ſe *beatum* putet. * dives. Inv. II. 1. Crotoniatæ cum - - inprimis *beati* nominarentur. Nat. D. III. 33. civitas *beatiſſima*.

BELLE. Att. VI. 1. *belle* curioſus. ad Fam. XVI. 4. *belliſſime* decurſurum. XIV. 14. *belliſſime* mecum eſſe poteritis. h. e. commodiſſime. Att. IV. 16. hæc quomodo fers? *belle* hercule. i. e. ut ſtatim ipſe interpretatur, facile. ibid. XIII. 33. cecidit *belle* i. e. feſtive, lepide. cf. Orat. III. 26. init. bene et præclare quamvis nobis ſæpe dicatur, *belle* et feſtive nimium ſæpe nolo. Petit. Conſ. 11. *belle* negandum eſt, ut demonſtres neceſſitudinem, oſtendas quam moleſte feras, aliis te id rebus exſarturum eſſe perſuadeas: ex quibus verbis ipſis, quid ſit h. l. *belle*, facile intelligitur.

BELLUS. urbanus, humanus, qui dolorem diſſimulare poteſt &c. Att. I. 1. durius accipere viſus eſt, quam homines *belli* ſolent. ib. V. 10. fero fronte ac vultu *bellis*, ſed angor intimis ſenſibus. * lepidus, elegans. ad Fam. XIV. 7. Cicero *belliſſimus*. * commodus, probabilis. ad Fam. IX. 2. *bellum* eſſe, aliquo exire. Att. XV. 11. *bella* juris licentia. Phil. X. 7. ſatis *bella* affert. * de eo, qui e morbo convaluit, ad Fam. XVI. 18. &c.

BENE. valde. Att. X. 16. *bene* mane. Verr. II. 70. *bene* penitus. * Tuſc. I. 35. Pompeio melius eſt factum. i. e. convaluit. * laute. Fin. II. 8. Hos ego aſotos *bene* quidem vivere dixerim, at beate nunquam dixerim. ibid. *bene* cœnare.

BENEFICIUM. eleganter dicitur de homine, qui a provinciali magiſtratu commendatur et laudatur, ut aut eo facilius honores in republica a populo Rom. conſequatur, aut in judiciorum periculis ſublevetur. Ea autem commendatio apud ærarium deponitur. Arch. 5. in *beneficiis* ad ærarium deferri. cf. ad Fam. V. 20. Balb. 21. vid. Gron. de Seſtert. III. 17. * Læl. 25. ad populi *beneficium* ſacerdotia transferebantur.

BES. octo unciæ. ad Att. IV. 15. Fœnus ex triente factum erat *beſſibus*. Fœnus *beſſibus* eſt, cum ſingulis menſibus pro centum

aſſibus, fœnoris loco, ſolvuntur duæ tertiæ aſſis, adeoque annis ſingulis octo aſſes pro centenis.

BESTIARIUS. genus gladiatorum, qui cum beſtiis componuntur. Eorum mentio Sext. 64. Qu. Fr. II. 6.

BETA. genus oleris, cujus folia ſpeciem Græcæ literæ referunt. ad Fam. VII. 26. a *beta* et malva deceptus ſum.

BIBLIOTHECE. ad Fam. XIII. 77. qui *bibliothecen* multorum nummorum tractavit.

BIBO. Verr. I. 26. ut Græco more *biberetur*. Eſt autem Græcus mos, cum merum cyathis libant, ſalutantes primo deos, deinde amicos ſuos nominatim. nam toties merum bibunt, quoties et Deos et caros ſibi nominatim vocant. Aſconius.

BIMARITUS. duarum mulierum vir. Planc. 12. *bimaritum* appellas, ut verba etiam fingas, non ſolum crimina.

BIMUS. ad Fam. III. 8. Hortenſium roges, ut de ſententia *bima* diſcedat, h. e. qua cenſuit, mihi in alterum annum eſſe provinciam prorogandam. ad Fam. X. 24. legio *bima*, h. e. quæ duos annos meruit.

BLANDITIAE flagitioſæ Apronii Verr. III. 26. mihi videntur in eo conſiſtere, quod ei pro ſcorto fuit. Nam *blanditiæ* feminis maxime et meretricibus conveniunt.

BONITAS, fides. Off. III. 19. cum alicujus fidem *bonitatemque* laudamus. * virtus Læl. 8, 9. aliquoties promiſcue dicuntur virtus et bonitas. c. 9. virtus et bonitas pro ſynonymis junguntur.

BONUM. Fin. IV. 26. *bonum*, ex quo appellatum ſit, neſcio. Mil. 12. dictum Caſſianum : Cui *bono* fuerit. Roſc. Am. 5. accuſat, quibus *bono* fuit i. e. profuit.

BONUS. Sext. 66. bona fama *bonorum* i. e. optimatium, de quibus capiendum ſemper, cum de republica loquens *bonos* viros nominat. In rebus privatis vir *bonus* eſt, qui fidem ſervat. * proprie autem vir *bonus* eſt locuples, qui habet in *bonis :* cujuſmodi homines ſolent fidem ſervare, reipublicæ bene cupere, ut eſt Att. IX. 12. de quo vid. Cort. ad Sall. Catil. 33. Gron. Obſ. IV. 9. Or. II. 54. *bona* dicta, ſunt facetiæ, joci acuti, ſales. * Verr. I. 56. *bonum* ſuo cuique facito. Erat in lege Verris, quam redemptori operis publici præſcripſerat, et hanc vim habebat, ut ſingula genera materiæ *bona* eſſent. * Mur. 7. *bono* genere natum eſſe. i. e. amplo et honeſto. * ad Fam. IX. 16. *bonam* copiam ejurare. v. ejurare.

BOS. ad Att. V. 15. *bovi* impoſitæ clitellæ. v. Clitellæ.

BRACCATUS. Piſ. 23. *braccatæ* cognationis dedecus. Cognatio *braccata* eſt cum hominibus e natione *braccata* Gallorum.

BRACCHIUM. Att. II. 1. molli *bracchio* objurgare aliquem. h. e. leviter.

BUCCA. Piſ. 11. fluentes et ceruſſatæ *buccæ*. v. Fluens et ceruſſatus.

BUCCINATOR. ad Fam. XVI. 21. quod polliceris, te fore *buccinatorem* exiſtimationis meæ.

BULEUTERIUM. locus Syracuſis, ubi curia erat. Verr. II. 21.

BULLA. aurea *bulla* inſigne puerorum ingenuorum, cordis figura, quod e collo in pectus dependebat. Verr. I. 58. ſine *bulla* venerat. * in ornamentis valvarum commemorantur etiam aureæ *bullæ*. Verr. IV. 56.

BUSTUARIUS. Piſ. 9. gladiator, qui ad buſtum alicujus depugnat, quod in honorem mortuorum fiebat. v. Lipſ. Saturn. I. 8.

BUSTUM. Tuſc. V. 35. Sardanapalus incidi juſſit in *buſto* i. e. ſepulcro, monumento ſepulcrali. Sic *buſtum* Baſili Att. VII. 9. item : Catuli *buſtum* Petit. conſul. 3. Leg. II. 26. Pœna eſt, ſi quis *buſtum* (nam id puto appellari τύμβον) &c. * Piſ. 4. Cum tu interim *buſtum* reipublicæ &c.

C.

CADERE. dicitur de oratione in fine periodi. Orat. 69. *cadit* oratio. Brut. 8. numeroſe *cadere*. * in aliquem *cadere*, eſt, locum apud eum habere. Tuſc. III. 4. *Cadit* in ſapientem ægritudo. ibid. non *cadit* in conſuetudinem noſtram. * de iis, qui in pugna intereunt. Phil. III. 14. *cadere* cum dignitate. * cauſam, litem perdere. Muren. 28. *cadere* in judicio. ad Fam. VII. 14. cauſa *cadent*. * de eventu rei. Brut. 40. ſed ita *cadebat* &c. &c. * incidere. Tuſc. IV. 14. non in omnem morbum animus ingenioſi *cadit*. * venire in poteſtatem alterius. Verr. V. 55. *cadere* ſub legum et judiciorum poteſtatem. Att. VIII. 3. *cadendum* in unius poteſtatem. * everti fortunis. ibid. XVI. 15. Turpius eſt privatim *cadere*, quam publice.

CADUCUS. Cato. 15. Vitis natura *caduca* eſt. * Phil. X. 5. hereditas *caduca*.

Orat. III. 31. poſſeſſio *caduca.* i. e. deſerta, quam nemo petit.

CAECATUS. Brut. 76. rapida et celeritate *cæcata* oratio. i. e. obſcurata, quæ intelligi non poteſt.

CAECUS. paſſive, pro, latens. Or. II. 87. res *cæcæ.* Agr. II. 14. cur hoc eſt tam obſcurum atque *cæcum.* * *cæcum* faciens et obſcurum. Mil. 19. neque *cæca* nox oſtendiſſet Milonem. Dom. 10. *cæcæ* nubes reipublicæ. * Ligar. 1. *cæcus* timor, eſt inanis et falſus. ad Fam. VI. 7. *cæcum* timoris tormentum.

CAELATOR. Verr. IV. 24. artifex argenti cælandi. qui ſigna vaſis illiganda cælat.

CAELATUS. Verr. I. 36. IV. 19. argentum *cælatum* dicunt vaſa argentea, quibus ſigna arte illigata ſunt, ut aut tota aut dimidiata emineant, ſine quibus argentum purum eſt. v. inprimis Salmaſ. ad Solinum p. 735. ſ. Tuſc. I. 35. tecta *cælata.*

CAELARE, ſculpere ſigilla ex auro aut argento, quod fit cælo. de Div. I. 36. Hanc ſpeciem Praxiteles *cælavit* argento. Salmaſ. l. c. et p. 774.

CAERIMONIA. ſanctitas. Roſc. Am. 39. *cærimonia* legationis. * ſacra ipſa. Mil. 22. *cærimoniæ* violatæ. de ſacris bonæ Deæ, quæ Clodius polluerat.

CAESIM. Or. 67. *cæſim* dicere. i. e. per inciſa, ſine comprehenſione verborum.

CAESUS. Topic. 25. ruta et *cæſa* recipere. cf. Or. II. 55. v. ruta. Att. V. 18. inter *cæſa* et porrecta. v. porrecta.

CAESTUS eſt lorum clavis ferreis, cui manus dextra implicatur, ut pugil eo fortius ferire poſſit. figuram ejus exhibet Zornius in Bibl. Antiqu. Exeg. Tuſc. II. 17. *cæſtibus* contundi.

CALAMISTRUM. inſtrumentum ferreum, quo capilli criſpantur urendo, unde *calamiſtrati.* hinc traducitur ad nimia orationis ornamenta. v. c. Brut. 75. orationem *calamiſtris* inurere.

CALAMITAS. tempeſtas frugibus perniciofa. Verr. III. 98. *calamitas* fructuum. hinc ad pernicioſos homines transfertur, qui civitates compilant hominesque re familiari evertunt. Sic Verres II. 37. *Calamitas* Siculorum dicitur. * jactura. Læl. 21. *calamitas* in amittendis amicitiis.

CALANTICA. tegmen capitis, quo mulieres utebantur, cujus uſum propterea Clodio objicit Cicero in Clod. ap. Nonium.

CALCEUS. Nat. D. I. 29. *calcei* repandi. v. repandus.

CALCULUS. Fin. II. 19. voluptatum *calculis* ſubductis. Læl. 16. ad *calculos* vocare. * de ludo duodecim ſcriptorum: fragment. Hortenſ. pag. 401. ut *calculum* reducas, ſi te dati pœnitet.

CALEFACIO, CALFACIO. vexo, agito, moleſtiam creo, negotium facio. Qu. Fr. III. 2. eodem die Gabinium ad populum luculenter *calefecerat* Memmius. ad Fam. VIII. 6. Si vos Parthi nihil *calfaciunt,* nos hic frigore frigeſcimus. ibid. XVI. 18. *calface* hominem.

CALEO. vexor. ad Fam. VIII. 6. nunc *calet.* * *calere* dicuntur, quæ ſtudioſe aguntur, jactantur. Phil. V. 4. *calebant* nundinæ. Planc. 23. crimen *caluit,* re recenti. i. e. ſermonibus vehementer jactatum eſt. Simili ratione etiam homines dicuntur *calere,* ut Brut. 66. *calere* in agendo. Att. XV. 6. an ego, cum omnes *caleant,* ignaviter aliquid faciam? * Verr. I. 26. poſtquam ſatis *calere* res viſa eſt. h. e. poſtquam viſi ſunt convivæ ſatis vino *calere,* animiſque eſſe commoti.

CALIDUS. Off. I. 24. *calida* conſilia, temeraria et periculoſa.

CALIGA. genus calcei militare. Att. II. 3. de Pompeio: mihi ejus - - *caligæ* non placebant.

CALIGO. Fin. V. 15. per *caliginem* cernitur. i. e. obſcurius. * ſtatus reip. perturbatus. Sen. p. Red. 3. *caligo* anni illius, de tempore Clodiano. v. tenebræ.

CALLERE. callum ducere, obdureſcere. ad Fam. IV. 5. in illis rebus exercitatus animus jam *callere* debet.

CALLES. Sext. 5. Italiæ *calles* atque paſtorum ſtabula. Sunt viæ pecorum ex æſtivis paſtionibus in hibernas commeantium et contra. v. Urſin. ad Varr. R. R. II. 2. 10. Unde ſilvæ *calleſque* junguntur. v. Interpr. ad Sueton. Cæſ. 19.

CALLIDE. intelligenter, ſolerter. Or. I. 20. *callide* dicere. Or. 28. *callide* et argute dicere. Cæcin. 5. nihil *callide* agi poſſe.

CALLIDUS. Nat. D. III. 10. *Callidos* voco, quorum tanquam manus opere, ſic animus uſu concalluit. * ſolers, intelligens. Nat. D. II. 57. natura nihil eſt *callidius.*

CALLUM. Tuſc. II. 15. Labor quaſi *callum* obducit dolori. ibid. III. 22. diuturna cogitatio animis *callum* vetuſtatis obduxerat.

CALUMNIA. lis, quam alicui ſine cauſa intendimus, ut ei moleſtiam, et periculum creemus. Mil. 27. *calumnia* litium fundos alienos petebat. Q. Fr. I. 1. c. 8. acerrima miniſtra prætorum avaritiæ *calumnia.* Verr. II. 27. a quo HS. centena millia per *calumniam* malitiamque petita ſunt. Cæcin. 7. *calumniam* obtrivit et contudit. h. e. terrorem litis improbæ. * hinc ductæ etiam eæ formulæ, in quibus *calumnia* ſignificat actionem, judicium *calumniæ,* aut ſimile quid, cujus objectum eſt *calumnia.* Cluent. 59. *Calumniam* non effugiet. i. e. *calumniæ* damnabitur. ad Fam. VIII. 8. *calumniam* ferre. i. e. damnari *calumniæ.* ibid. *calumniam* jurare, den Eyd vor die Gefahrde. * malitioſa, aut falſa ſaltem interpretatio. Cæcin. 21. in frigida et jejuna *calumnia* delitefcere. Off. I. 10. exiſtunt injuriæ *calumnia.* ad Fam. VI. 7. *calumnia* timoris. cum propter timorem omnia deterius interpretamur, omnia pejora fingimus. * falſus prætextus, uti loquuntur, et quicquid dicimus aut facimus, ut alia de cauſa et aliud agere videamur, atque agimus. ad Fam. I. 1. *calumnia* religionis. de eadem re dicit Q. Fr. II. 2. per obtrectatores Lentuli res *calumnia* extracta eſt. Att. IV. 3. Metellus *calumnia* dicendi tempus exemit. h. e. longiori oratione, quæ, non quod opus erat, in ſententia dicenda, ſed ne SCtum fieri poſſet, adhibebatur. Lucul. 1. Inimicorum *calumnia* tardius, quam debuerat, triumphavit. * Captio. Fat. 14. nec ullam adhibebat *calumniam.* * inanis reprehenſio. Nat. D. II. 8. effugiunt Academicorum *calumniam.* * ſimulatio. Catil. II. 2. amare *calumnia* cœperat, i. e. ſimulato amore. * Lucul. 5. Arceſilæ *calumnia,* opponitur verecundiæ Democriti. Democriti verecundia in eo conſiſtit, quod ita imbecillos ſenſus dixerat humanos, ut verum tanquam in profundo puteo latere, nihil pæne ſciri poſſe diceret. Arceſilæ autem *calumnia* eſt ſive impudentia, qui nihil plane cognoſci poſſe diceret, ſive impudens interpretatio dictorum Democriti, Empedoclis, Socratis, qui, non quod ita exiſtimarent, ſed modeſtiæ cauſa, nihil ſciri poſſe dixerant, et tamen auctores ſententiæ ſuæ ab Arceſila citabantur.

CALUMNIATOR. quadruplator, delator, qui falſas lites intendit. Verr. II. 9. Cæcin. 23. *calumniatoris* eſſe ſcriptum ſequi &c.

CALUMNIOR. falſam litem intendo. Verr. III. 15. *calumniandi* quæſtus. * tempus fictis cauſis ducere. Sen. p. Red. 11. meque, ſi diutius *calumniarentur,* redire juſſiſtis. Quint. 21. jacet res in controverſiis, iſto *calumniante,* biennium. * de iis, qui falſo omnia timent, propter timorem omnia pejora fingunt. ad Fam. IX. 2. ſed *calumniabar* ipſe. &c. conf. *calumnia.* ibid. 7. nam quod antea *calumniatus* ſum (ſic enim cum Grævio legendum) indicabo malitiam meam.

CALX. Locus in circo, *calce* olim notatus, poſt creta (Senec. ep. 108.) ubi curſu exacto victor conſiſtebat et præmium accipiebat. Plin. VIII. 42. XXXV. 17. Salmaſ. ad Solin. p. 642. Lipſ. Lect. Ant. V. 10. unde formulæ hæ: Tuſc I. 8. Video *calcem,* ad quam cum ſit decurſum &c. Læl. 27. e carceribus ad *calcem* pervenire. Cato. 23. a carcere ad *calcem* revocare. Fr. Hortenſ. ap. Sen. l. c. quoniam ſumus ab ipſa *calce* ejus interpellatione revocati. Unde patet falſum eſſe, quod putat Salmaſ. ad Solin. p. 642. Calcem Circi eſſe generis maſc. et a *calce* pedis ſumi: quia ſit terminus curſus Græciſque τέρμα dicatur.

CAMARA. Q. Fr. III. 1. c. 1. tectum conclavis fornicibus ſuſpenſum, et arcuatum. Vox Græca.

CAMPESTER. Haruſp. R. 20. *campeſter* quæſtus, eſt pecunia a candidatis accepta, a Campo Martio dicta, ubi magiſtratus creabantur. Cœl. 5. ludus *campeſter,* eſt exercitatio corporis, cujus plura genera erant, quibus juvenes in Campo Martio utebantur.

CAMPUS. de Campo Martio ſimpliciter dicitur v. c. Nat. D. III. 27. &c. Act. I. in Verr. 7. Or. II. 20. * de quacunque re, quæ magnam facultatem alicujus rei præſtat. Cæcin. 29. me ex *campo* æquitatis ad verborum anguſtias et omnes literarum angulos revocas &c.

CANCELLI. Verr. III. 59. *cancellos* alicui circumdare, dicimur, cum cavemus, ne quis pro libidine male facere poſſit, ducta dicendi ratione a beſtiis, quibus *cancelli* circumdantur, ne effugere, aut nocere cuiquam poſſint. * Sext. 58. *cancelli* fori. ſepta. v. Salmaſ. ad Hiſt. Aug. T. II. p. 80.

CANDIDATORIUS, Att. I. 1.

CANEPHORAE. Verr. IV. 3. ſtatuæ referentes ſpeciem virginum ſacerdotum Cereris, quæ in ſolemnibus Cereris bina caniſtra ferebant, et inde Canephoræ dice-

bantur. v. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Cerer.

CANESCO. Br. 2. cum oratio jam *caneſceret,* haberetque ſuam quandam maturitatem et quaſi ſenectutem.

CANIS. aſſecla. Att. VI. 3. Clodii *canis.* * de homine qui ad inveſtigandas et odorandas res adhibetur. Verr. I. 48. multa *canibus* ſuis opus eſſe, quos circa ſe haberet. &c.

CANO. Verr. I. 20. Agr. II. 26. intus *canere.* proverbium in eos, qui omnia ad ſuam utilitatem referunt: ducta dicendi ratio a ſtatua quadam, citharistæ ſpeciem exhibente, qui intus caneret, hoc eſt non dextra manu uteretur, et ab exteriori parte chordas plectro percuteret, ſed ſiniſtra tantum ab interiori parte chordas carperet, atque ita totam cantionem perficeret. v. Aſcon. ad Verr. I. 20. et Voſſ. ad Catull. p. 144. ubi explicatio loci Ciceroniani affertur ex ineditis Vulcatii Gallicani expoſitionibus in Verrinas.

CANTHARIS, genus inſecti venenati et mortiferi. ad Fam. IX. 21. C. Carbo, accuſante L. Craſſo, *cantharidas* ſumpſiſſe dicitur. Tuſc. V. 40. mortem minitanti, magnum vero, dixit, effeciſti, ſi *cantharidis* vim habuiſti.

CANTHERIUS. Nat. D. III. 5. ad Fam. IX. 18.

CANTICUM. ad Fam. IX. 22. noſti *canticum.* Eſt locus e Comœdia aut tragœdia. v. Interpretes ad h. l. et in Cantor.

CANTILENA. de notiſſimis et crebro uſurpatis obſoletiſque dictis verſibus, præceptis &c. Or. I. 23. *cantilena* e ſcholis; de vulgatis rhetorum præceptis. Att. I. 19. ut crebro mihi inſuſurret Epicharmus *cantilenam* illam ſuam, νῆφε &c. * de re, quæ fama et ſermonibus hominum jactatur. fama. ad Fam. XI. 20. Crede mihi, totam iſtam *cantilenam* ex hoc pendere, ut quam plurimum lucri faciant.

CANTIO, incantatio. Brut. 60. idque veneficiis et *cantionibus* Titinniæ factum eſſe dicebat.

CANTOR, hiſtrio, Sext. 55. *cantorum* convicia. Tuſc. III. 19. *cantores* Euphorionis. quo loco etiam interpretantur laudatores. v. Salmaſ. ad Hiſt. Aug. T. II. p. 433. 842. * hinc ducta ea ratio, cum *cantorem* alicujus rei dicunt, qui eam ſæpe multumque, ut actores fabulas, decantat. Or. I. 55. Leguleius quidam, præco actionum, *cantor* formularum, auceps ſyllabarum.

CANTUS. Orat. 18. Eſt etiam in dicendo quidam *cantus* obſcurior.

CAPAX. Orat. 29. Ipſe Demoſthenes non ſemper implet aures meas: ita ſunt avidæ et *capaces.* h. e. quibus dicendo inprimiſque amplificando ſatisfieri non facile poteſt.

CAPEDO et CAPEDUNCULA. vaſculum ex eo genere, quo in ſacris utebantur. Parad. I. 2. Nat. D. III. 17.

CAPESSERE. capere. Nat. D. II. 47. *capeſſere* paſtum. * invenire. de Div. I. 20. quærere te, neque corde poſſe *capeſſere.* e Poeta. * *capeſſere* rempublicam, eſt cum accedere ad rempubl. v. accedere, tum negotium quodcunque publicum ſuſcipere et adminiſtrare. Att. I. 17. Sext. 6. auctoritas *capeſſendæ* reipubl. exemplum quod ſequi poſſunt, qui in republica verſantur, negotia publica gerunt. * moveri ad locum. Tuſc. I. 18. ſuperiora *capeſſere,* adſcendere. Att. X. 9. *capeſſere* Melitam. Nat. D. II. 45. omnes terræ partes medium locum *capeſſentes* nituntur æqualiter. * Phil. X. 9. initium libertatis *capeſſendæ.* i. e. vindicandæ.

CAPIO. aſſumo, mihi comparo, conſequor. Off I. 18. conſuetudo *capienda,* quod illuſtrat et vindicat Burm. ad Ovid. Art. A. II. 346. Phil. III 11. patrium animum *capere.* Nat. D. II. 56. *capere* Deorum cognitionem. Off. II. 9. benevolentia *capitur* maxime &c. Phil. V. 18. ſenſum gloriæ *capere.* Quint. 31. *capere* miſericordiam. i. e. miſereri. * in ſacris *capere* eſt deligere. Verr. II. 51. *capere* ſacerdotem. Nat. D. II. 4. Vitio ſibi tabernaculum *captum.* * in re pecuniaria, *capere* et bene et male dicitur, male tamen uſitatius et ſæpius. In bono ſenſu eſt Leg. II. 19. in malo autem Verr. II. 10. III. 30, &c. unde Verr. III. 40. adjicitur: per vim atque injuriam *captæ* et conciliatæ pecuniæ, neque erat, quare poſt Muretum V. Lect. IX. 19. Daviſius ceperunt in clepſerunt, mutaret. Fin. V. 25. atque ut reliqui fures earum rerum, quas *ceperunt,* ſigna commutant, &c. * decipere. Muren. 9. Jureconſulti eſt, cavere, ne ſui conſultores *capiantur.* cf. Lucul 20. * Piſon. 11. non *capiunt* anguſtiæ pectoris tui tantam perſonam; quod paulo poſt interpretatur: ſuſtinere. ad Fam. II. 6. nulla eſt gratia tanta, quam non vel *capere* animus meus in accipiendo, vel remunerando

cumulandoque illuſtrare poſſit : i. e. intelligere et recte æſtimare magnitudinem ejus. Sic interpretatur Burm. illud Quintil. Decl. 372. non eſt humilis pectoris, libertatem publicam *capere*. conf. Schwarz. ad Plin. Pan. p. 286. b.

CAPITAL. facinus, cui *capitis* pœna propoſita eſt. Legg. II. 8. extr. quanquam noſtra editio ibi habet *capitale* : pro quo eſt ap. Plautum et alios ἀρχαϊκῶς *capital*. neque id adeo apud Ciceronem diſplicet, quem videmus, ut moris erat, in legis formula archaiſmis pluribus uſum eſſe. Sæpe autem in libris veteribus pro antiquo *capital* repoſitum eſſe a librariis *capitale*, dudum paſſim monuere, eamque vocem reſtituere viri docti. vid. Gron. ad Liv. XXIV. 37. Tennul. ad Frontin. Stratag. IV. 6. c. 3. Modius ad Juſtin. II. 7. et Viri docti ad Silium XIII. 155. et ad Sueton. Calig. 24.

CAPITALIS, e. quod ad caput pertinet, in quo caput agitur ; quod quale ſit, vid. in caput. Sic Verr. II. 39. rei *capitalis* reus. ib. 28. rerum *capitalium* quæſtiones. Rabir. Perd. 9. admittere fraudem *capitalem*. * hinc res periculoſæ, *capitales*, dicuntur. Fin. IV. 12. hoſtis *capitalis* &c. * item pernicioſæ. Off. II. 21. *capitalis* oratio. * ſcelerati etiam dicuntur *capitales*. Offic. III. 21. *capitalis* Eteocles, vel potius Euripides &c. * *capitales* dicimus etiam ingenioſos. Q. Fr. II. 13. Philiſtus dicitur, Siculus *capitalis* ille, creber, acutus, brevis &c. de qua vi hujus verbi v. Muret. Var. Lect. II. 5.

CAPSA. receptaculum literarum et ſcriptionum. in Cæcil. 16. ſi te ſemel ad meas *capſas* admiſero.

CAPTATIO. Partit. 23. diſputandi prudentiam concertatio, *captatioque* verborum imitatur.

CAPTIO, ſophiſma, genus diſputandi, quo alterum decipimus, fraus. Fat. 13. omnes ejus generis *captiones* eodem modo refelluntur. Fin. II. 6. *captiones* Dialecticæ. Lucul. 14. ab iis quæ clara ſunt, quaſi præſtigiis quibuſdam et *captionibus* depelli. ibid. 15. *captiones* diſcutere. de Div. II. 17. induitis vos in *captiones*, quas nunquam explicabitis. * Att. X. 15. Servii conſilio nihil expeditur. omnes *captiones* in omni ſententia occurrunt, h. e. Servii conſilium non mihi ſatisfacit. Atque omnia adeo conſilia in hac cauſa hujuſmodi ſunt, ut rem non expediant, nullius conſilii exitum invenimus, ut ep. antec. dixerat. Nam quamcunque ſententiam, quodcunque conſilium capias, ſemper magna dubitatio relinquitur, ſemper multæ rationes occurrunt, quibus conſilium delectum impugnari poteſt, ſemper periculi aliquid ſubeſt. Hæc eſt illius loci ſententia ; quam nec Manutius cepit, nec qui hunc locum in Lexico Fabr. interpretatus eſt ; quorum uterque de Servio accipit ; quaſi ei, tanquam JCto, omnes *captiones* in mentem veniant. Ceterum mentionem JCti Ciceroni *captionum* verbum in memoriam redegiſſe facile concedo. nam JCti cavent clientibus, ne ab adverſariis capiantur. v. in *Capio* et *Captiuncula*. * ut fraus eſt pro damno, ſic *captio* : ſi vera lectio, de quo dubitant quidam, qui malunt cautio. Att. V. 4. etſi pæne præterii, chartam tibi deeſſe, mea *captio* eſt ; ſiquidem ejus inopia minus multa ad me ſcribis. Facile apparet ſenſum hunc eſſe : mihi fraudi, damno eſt, quod tibi charta deeſt, quando ea res eo valet, ut breves literas accipiam. *Captos* dici, qui damnum accipiunt, jacturam faciunt, certum eſt : neque ſolum fraude aliorum hominum, ſed quacunque ratione. Sic mente, membris, oculis *capti* dicuntur, qui earum rerum jacturam fecere. Et eſt *captio* ſic ap. Plautum et alios, ut dudum Lexicographi docuerunt. Sic *captioſus* pro damnoſus.

CAPTIOSUS, ad decipiendum accommodatus, paratus. Lucul. 15. *captioſa* interrogatio. Fin. I. 7. qua via *captioſa* (ſophiſmata) ſolvantur &c. Roſc. Com. 10. O *captioſam* ſocietatem ! * periculoſus, damnoſus. Cæcin. 14. eſt *captioſum* omnibus, rem ullam conſtitui ejuſmodi. Brut. 52. quam *captioſum* eſt populo !

CAPTIUNCULA. periculum. Att. XV. 7. Servius pacificator videtur obiiſſe legationem, et omnes *captiunculas* pertimeſcere. Timidum fuiſſe Servium in bello civili, patet e X. 14, 15. Videtur autem verbum ſumptum e jure. JCti cum cavent clientibus, omni *captionis*, periculique generi occurrere ſtudent. Hinc pericula, quæ timebat et cavere cupiebat Servius, *captiunculæ* eleganter dicuntur. v. *Captio*.

CAPTO, allicio. Inv. II. 52. res nos emolumento *captat*. * quæro, aucupor, expecto. Inv I. 31. inductio eſt oratio, quæ rebus non dubiis *captat* aſſenſionem ejus, qui &c. ad Fam. X. 23. Lepidus deſperato adventu meo, quem non mediocriter *captabat*. * decipere. Lucul. 29. quid enim ad

illum, qui te *captare* vult, utrum tacentem irretiat, an loquentem ?

CAPUT, decretum philoſophi. Lucul. 32. Ita nobis tacentibus ex uno Epicuri *capite*, altero veſtro, perceptio et comprehenſio tollitur. * ſumma. Verrin. III. 35. de *capite* aliquid demere. Verr. I. 4. aliquot nominibus de *capite*, quantum commodum fuerit, frumenti detraxit. * quod eſt in quaque re principium et ſummum, plurimumve valet. Tuſc. V. 34. ſe jure illo nigro, quod *caput* cœnæ erat, delectatum. Or. I. 33. *caput* eſt, - - quamplurimum ſcribere. ibid. II. 82. ad conſilium dandum *caput* eſt. * auctor rei. Flacc. 18. *caput* eſt Græcorum concitandorum Heraclides ille Temnites. Planc. 23. ſi quid ſine *capite* manabit, et cujus auctor non exſtet. * Sed inprimis hæc ſignificatio et obvia et notanda eſt, cum *caput* dicitur pro hominis ſtatu, libertatis et civitatis jure, atque adeo vita. Topic. 4. Si ea mulier teſtamentum fecit, quæ ſe *capite* nunquam diminuit, h. e. nunquam alicui nupſit, adeoque non tranſiit in aliam familiam, amiſſa priſtina : quæ eſt diminutio *capitis* minima. v. Diminutio. Cauſæ *capitis* porro, res *capitales*, in quibus *caput* hominis agitur, ſunt, cum aliquis in judicium vocatus eſt publicum, quo condemnatus locum in ſenatu, aut alia ſui ordinis commoda, Orat. I. 40. civitatem, libertatemve amittit, ſolum vertere cogitur, aut vitam adeo perdit, quod in cauſa perduellionis fiebat, provincialibus autem et peregrinis, item militibus in aliis cauſis accidebat, prout erat legibus conſtitutum. Itaque quoties formula hujuſmodi apud Latinos occurrit, ſemper de quibus hominibus, de quibuſque cauſis ſermo ſit, videndum, et quibus ex legibus cauſa agatur, iiſque quæ pœnæ propoſitæ fuerint. Nam ita demum, *capitis* quæ ſit vis, intelligi poterit. Eſt vero, ubi etiam pro ſola exiſtimatione et fama hominum ponitur *caput* : ut Quint. 2. Ego qui *caput* alterius - defendo - ibid. 9. ut ante ſe ipſe *capitis* damnaret, ſi ſatiſdediſſet. In eadem oratione cauſa Quintiana cauſa *capitis* dicitur. Erat ea tamen privata, pecuniaria, in qua proprie *caput* non agitur. Sed quia Quintius vadimonii deſerti inſimulabatur, male autem audiebant, et negligentes diſſolutique putabantur, qui vadimonia deſeruiſſent, adeoque lites perderent, propterea *capitis* cauſa dicitur, in qua ſcilicet bona Quintii fama laboret. Sic eſt etiam Verr. II. 40. Non autem proprie hîc *capitis* verbum adhiberi, vel ex Roſc. Com. 6. intelligi poteſt : Judicia ſummæ exiſtimationis et pæne dicam *capitis*. * de Div. II. 13. *Caput* jecoris. * ad Fam. VIII. 1. quod *capiti* illorum ſit, h. e. illis eveniat, in partem deteriorem. Hanc formulam illuſtrat Heinſ. ad Ovid. Her. 20. 127.

CARCER. in plural. locus in circo, unde curſus initium fit. de Div. I. 48. Cato. 23. &c. laudatur etiam in ſingulari hoc ſenſu ex IV. 3. ad Herenn. et ita eſt ibi in edd. nonnullis : ſed aliæ, in his Gronoviana habet *carceres :* quam lectionem etiam in Lipſ. Cod. reperi.

CARDIACUS. de Div. I. 38. Nec *cardiacis* hoc tribuendum nec phreneticis. *Cardiaci* autem dicuntur, qui doloribus ſtomachi laborant, quem veteres Græci καρδίαν appellabant. v. Schol. Thucyd. ad L. II. c. 49. unde anguſtiæ pectoris, ſudorque exiſtunt. vid. Celſus. III. 19.

CARERE, quid ſignificet. v. Tuſc. I. 36.

CARITAS. Att. IX. 9. *caritas* nummorum.

CARMEN. formula certa verborum et ſolemnis. Mur. 12. Prætori quoque *carmen* compoſitum eſt. Rabir. Perd. 4. crudeliſſimi cruciatus *carmina*. * Fin. V. 15. Sunt enim plurima elementa naturæ, quibus auctis, virtutis quaſi *carmen* efficitur. Nempe elementa naturæ ſunt, ut ſinguli verſus, virtus eſt tanquam *carmen* ex iis compoſitum. Concentus virtutis.

CARO. Piſ. 9. Ego iſtius pecudis ac putidæ *carnis* conſilio &c. de homine ſtupido.

CARPERE, deligere. Sext. 56. floſculos undique *carpere* ac delibare. Cluent. 46. ſed *carpas*, ut velis. i. e. deligas in quem animadvertere velis. ibid. in multorum peccato *carpi* paucos ad ſupplicium non oportet. * Or. III. 49. *carpere* membris orationem. h. e. non uti comprehenſione verborum, ſed membratim cæſimque ſcribere. * reprehendere. Balb. 26. *carpunt* non illo inimico, ſed hoc maledico dente.

CASA. ad Fam. XVI. 18. *caſa* in horto, ſc. frondea, qualis eſt ap. Ovid. Faſt. III. 527. e ramis frondea facta *caſa* eſt.

CASCUS. Tuſc. I. 12. illud erat inſitum priſcis, quos Ennius *caſcos* appellat.

CASSUS, inanis. Tuſc. V. 41. *caſſum* quiddam et inani vocis ſono decoratum.

CASTELLANUS. Brut. 73. triumphus *caſtellanus.* i. e. de *caſtellis.*

CASTELLUM. de Div. II. 16. urbem philoſophiæ proditis, dum *caſtella* defenditis.

CASTIGATUS. Tuſc. II. 21. videſne, ut obmutuerit, non ſedatus corporis, ſed *caſtigatus* animi dolor.

CASTIMONIA corporis. Leg. II. 10. puritas a ſordibus, a Venere &c.

CASTUS. Phil. XIII. 4. *caſta* res familiaris a cruore civili. Tuſc. I. 30. qui ſe integros *caſtoſque* ſervaſſent, ſc. a vitiis humanis. Har. Reſp. 13. *caſtiſſimi* ludi i. e. ſanctiſſimi. Rabir. Perd. 4. *caſta* concio, ſanctus campus. Leg. II. 18. ebur - haud ſatis *caſtum* donum Deo. Roſc. Com. 7. perjurum *caſtus* fraudaſſe dicitur.

CASUS. Flacc. 1. acerbiſſimus reipublicæ *caſus,* de conjuratione Catilinæ: dicitur enim de quavis magna calamitate. ibid. 13. *caſus* eſt in capiendo. ad Fam. X. 23. in quo *caſu* interpellatus et adhuc vivit et dicitur victurus; de vi ſibi ipſi illata a Laterenſe. ibid. 18. hæc res magnum *caſum* habet, valde pendet a fortuna. ibid. 8. Cum in eum *caſum* me fortuna dediſſet, ut aut &c. da ich in die Umſtande gekommen bin.

CATADUPA. cataractæ. Somn. Sc. 5. ſicut ubi Nilus ad illa, quæ *Catadupa* nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus, ea gens, quæ illum locum accolit, propter magnitudinem ſonitus, ſenſu audiendi caret.

CATAMITUS, cinædus, ſcortum maſculum. Phil. II. 31.

CATAPLUS. Rab. Poſt. 14. claſſis, inprimis et h. etiam loco ea, quæ Alexandriam commeabat. vid. inpr. Salmaſ. de mod. uſur. p. 357.

CAVEA, locus ubi ſpectatores ludorum ſedent. Cato. 14. magis delectatur, qui in prima *cavea,* quam qui in ultima ſpectat. cf. Leg. II. 15. &c.

CAVEO, de Jureconſultis dicitur, cum litigantibus aut aliquid contrahentibus, ſive verbis, ſive ſcripto, oſtendunt, quomodo lis inſtruenda, reſque contrahenda ſit, ne cauſa cadant, aut decipiantur. Mur. 9. *caves,* ne tui conſultores decipiantur. ibid. Servius hic nobiſcum urbanam militiam reſpondendi, ſcribendi, *cavendi* ſecutus eſt. ad Fam. III. 1. de Valerio JCto: melius ei *cavere* volo, quam ipſe aliis ſolet. cf. Cæcin. 27. Or. I. 48. * hinc *cavere* dicuntur etiam 1) qui ſibi ſatiſdari jubent in re aliqua. Brut. 5. niſi prius a te *cavero,* amplius eo nomine neminem petiturum. cf. Verr. II. 23. Verr. I. 54. prædibus et prædiis populo *cautum* eſt. 2) qui aliquid excipiunt in formula pactionis, aut conditionem aliquam paciſcuntur. Verr. I. 11, viderunt in cautione, cum ita *caverent,* ſi poſt Kal. Jan. in conſilium iretur. 3) qui alicui quacunque in re proſpiciunt. Cluent. 59. cum HS. XXX ſcripta eſſent, pro HS. CCC, neque ei ſatis *cautum* videretur; voluit, eum aliquid acceptum referre liberalitati. Leg. II. 21. v. *Caute.* * prohibere lege, edicto. Verr. I. 43. cur hoc, cum in eodem genere ſit, non *caves.*

CAVILLATIO. Or. II. 54. genus facetiarum in toto ſermone fuſum.

CAVILLOR, jocor. Nat. D. III. 34. atque in eo etiam *cavillatus* eſt. Att. II. 1. jam familiariter cum ipſo *cavillor* etiam et jocor. * jocoſe perſtringo. Qu. Fr. II. 12. ejus prætextam riſu ſum *cavillatus.*

CAUPONOR. ex Ennio Off. I. 12. non *cauponantes* bellum h. e. lucri cauſa gerentes.

CAUSA. res, de qua in judicio agitur, controverſia forenſis, quæſtio finita, Gr. ὑπόθεσις. ſ. ut Cicero definit: res, quæ habet in ſe controverſiam, in dicendo poſitam, cum interpoſitione perſonarum certarum. Inv. I. 6. cf. Or. II. 19. Hinc, ubi res et *cauſa* junguntur, P. Manutius, rem de toto negotio in ſe conſiderato, *cauſam* de momentis temporum perſonarumque accedentibus recte capiebat. v. ad ep. 1. L. I. ad Fam. p. 11. ed. Græv. Quod quanquam verum eſt, tamen eſt, ubi aliter Cicero. Tuſc. I. 48. *cauſam* rebus a Diis immortalibus judicatam. Nam eo loco *cauſa* eſt quæſtio infinita: ſitne mors malum necne? res, quibus ea *cauſa* judicata eſt, ſunt exempla hominum, quibus a Deo in beneficii loco mors conceſſa. Ceterum, quoniam in foro nulla poteſt eſſe controverſia, ſine interpoſitione perſonarum, propterea *cauſa* de quacunque controverſia forenſi dicitur. *Cauſæ* forenſes autem ſunt vel publicæ, in Cæcil. 1. Or. III. 20: vel privatæ, Inv. I. 3. Publicæ ſunt, quæ non ad privatum hominem, ſed ad univerſam rempublicam ejuſque ſtatum pertinent, quod ſcelera, de quibus agitur, ei aut directe nocent, ut peculatus, majeſtas, captæ pecuniæ &c. aut exemplo et periculo publicæ ſecuritatis, ut

parricidium &c. unde populus earum judicium lege lata ad ſe pertinere judicavit, ut aut a ſe judicaretur, aut, quæſtionibus perpetuis conſtitutis, a Prætoribus, quibus eæ obtigiſſent. vid. Lex Tabellaria Caſſia. Privatæ autem dicuntur, in quibus privatorum commodum agitur, ut de teſtamentis et hereditatibus, poſſeſſionibus, &c. Ab his *cauſarum* generibus judicia etiam vel publica vel privata dicuntur, de quo ſuo loco. Neque vero ſolum de forenſibus controverſiis *cauſa* dicitur, ſed de negotiis quibuſcunque, inprimis in quibus perſonæ certæ interponuntur, ut Manil. 2. *cauſa* quæ ſit videtis. ad Fam. VI. 10. *cauſa* ea eſt. &c. *Cauſa* inferior et ſuperior Brut. 8. eſt, quæ vincitur, et quæ vincit. Notanda porro tironibus hæc : Quint. 10. *Cauſæ* dictio, quæ et de reo, et de patrono ejus, h. l. de patrono dicitur, nam uterque *cauſam* dicit. v. Roſc. Am. 5. ubi eſt de reo, et ſic pluribus locis. Or. II. 25, 30. quod *cauſam* facit, dicitur caput *cauſæ*, in quo tota *cauſa* verſatur, ſ. ut aliis locis dicit, quod rem *cauſamque* continet. * Quia in *cauſa* eorum, quorum eſt, utilitas atque adeo interdum ſalus poſita eſt, *cauſa* dicitur etiam, in quocunque alicujus utilitas verſatur : das intereſſe. Or. I. 34. *cauſa* imperii. Manil. 2. *cauſam* reip. ad me detulerunt, ad q. l. vid. Grævius. Legg. III. 4. Senator populi *cauſam* teneto. * Nat. D. I. 1. *Cauſam*, id eſt, principium philoſophiæ eſſe inſcientiam. v. Inſcientia. * partes etiam dicuntur *cauſa*, propterea, quod ſuas quæque pars *cauſas* habet et affert, quare aliquid faciat, petat &c. Marcell. 1. in eadem *cauſa* eſſe &c. * conditio. Off. I. 31. alius in eadem *cauſa* non debet. cf. III. 28. Agr. III. 2. ſoluta ſunt in meliore *cauſa*, quam obligata. * quod quis petit, contendit ; quod, quicquid petitur, aut contenditur, certis de *cauſis* petitur et contenditur. Ligar. 11. *cauſas* apud te rogantium gratioſiores eſſe quam vultus. du ſaheſt mehr auf die Sachen, als auf die Perſonen. * de ratione juſta et æqua quare aliquid fit, *cauſa* idonea. Verr. I. 8. cum *cauſa* accedere ad accuſandum. Att. VII. 3. *cauſam* illa *cauſa* non habet. * pro eo, quod certa et idonea de *cauſa* fit. Quint. 15. omnes *cauſæ* et neceſſitudines veteres intercedebant ; h. e. omnes *cauſæ* ſuppetebant, propter quas amici eſſe alteri debemus et ſolemus : alibi dixit, cum eo mihi ſunt omnia. v. de hac phraſi Broukh. ad Tib. III. 3. ult. * prætextus. Dom. 5. in bona fortunaſque locupletium per *cauſam* inopum - - repentinos impetus comparares. * excuſatio. Att. XI. 7. tuas *cauſas* noſco. ad Fam. XVI. 19. accipio *cauſam*. Verr. I. 39. omen magis patribus, quam *cauſa* placuit. ibid. II. 62. O *cauſam* ſingularem ! O defenſionem miſeram. ad Fam. VIII. 8. de militibus - - *cauſæque* cognoſcantur, ſc. propter quas mitti volunt. v. Gron. Seſt. IV. 3. p. 273. ſ.

CAUSIDICUS. Or. 9. qui Lyſiam ſequuntur, *cauſidicum* quendam ſequuntur. h. e. qui nihil niſi cauſas in foro agat. Quo loco ſane honeſte dicitur, ſed tamen cum contemptu quodam. A patrono *cauſarum* alias diſtinguitur. v. Burm. ad Ovid. Am. I. 13. 21.

CAUSULA. Opt. gen. dic. 4. Lyſias parvarum rerum *cauſulas* ſcripſit.

CAUTIO. formula JCti, quo cavetur alicui. v. Cavere. Orat. 41. In juris ſcientia eſt perſecutionum *cautionumque* præceptio. ad Fam. VII. 18. *cautiones* veſtræ. * Hinc eſt etiam formula pactionis in genere, quod ea is ſibi cavet, qui pactionem facit. Verr. I. 11. nam ita in *cautione* eſſe viderunt, cum ita caveretur &c. * literarum obligatio, qua nobis a debitore cavemus. Dom. 50. *cautiones* fiebant pecuniarum. ad Fam. VII. 18. *cautio* chirographi. v. Salmaſ. Mod. Uſur. p. 405, 422. * omnis res, qua nobis in quacunque re cavemus, ne quid fiat, quod factum nolimus. Sext. 7. hunc Pompeius omni *cautione*, fœdere, exſecratione devinxerat, nil contra me eſſe facturum. * Off. I. 14. habet res multas *cautiones*. h. e. in ea re multa cavenda et providenda ſunt. * declinatio rei prudenter inſtituta. Tuſc. IV. 6. a malis natura declinamus : quæ declinatio, ſi ratione fit, *cautio* appellatur. ad Fam. XI. 21. quæ *cautionem* non habent, de iis non laboro : quæ provideri et caveri non poſſunt. * Flacc. 13. defendendi facilis eſt *cautio*, non ſolum latibulis occultorum locorum &c.

CAUTE. Leg. II. 21. Quid huc acceſſit e jure civili ? Partitionis caput, ſcriptum *caute*, ut centum nummi deducerentur, ſc. quia his verbis cavetur heredi a ſacris : unde paulo poſt in eadem re pergit : quod ſi hoc, qui teſtamentum faciebat, *cavere* noluiſſet.

CAUTOR, qui alicui cavet. Sext. 7. *cautor* alieni periculi. In altero loco, quem hic laudat Nizolius, non eſt in optimis edd. *cautor*, ſed cantor. v. Cantor. ſic et Plautus dixit Epid. III. 2.

CAUTUS. Muren. 11. *Cauti* Jureconſulti, ſc. quia aliis cavent. v. Cavere. * tutus, minime periculoſus. Cæcin. 4. quo mulieri pecunia eſſet *cautior*. h. e. ei magis de pecunia caveretur, tutiorque fieret. Roſc. Am. 20. in *cautiorem* partem peccaret. * prudens. Qu. Fr. I. 4. *cautum* conſilium.

CEDO. Mil. 23. *Cedere* legibus, eſt, ſuſtinere æquo animo pœnam legibus conſtitutam. Syll. 25. *cedere* reipublicæ, eſt, aliquid ferre reipubl. cauſa. Ligar. 7. *cedere* auctoritati, eſt, parere conſilio. ad Fam. I. 1. Hortenſii ſententia *cedit* religioni de exercitu, h. e. Hortenſius cenſet, non eſſe exercitum in Ægyptum mittendum, quod libris Sibyllinis ita videatur. Mil. 1. *cedere* tempori, eſt, ea non facere, quæ tempus fieri non ſinit, aut quibus propter temporis rationem profici nil poteſt. Syll. 16. *Cedo* amicitiæ, eſt, ignoſco propter amicitiam. ad Fam. VI. 6. *Cedit* ambitioſis voluntatibus, eſt, facit, quæ volunt homines ambitionis cauſa. Offic. II. 11. Cui exercitus noſtri ceſſerunt, h. e. a quo victi ſunt. v. quos laudat Dukerus ad Flor. I. 14. 2. II. 6. 61. Cæcin. 1. *Cedere* in cauſa, eſt, inferiorem diſcedere, vinci, cauſa cadere. Lucul. 30. *Cederet* ſcilicet, concederet, verum eſſe, quod dicitur. ad Fam. VII. 3. pudori tamen malui famæque *cedere*, quam ſalutis meæ rationem ducere. h. e. malui conſulere pudori et famæ, facere, quæ pudor et fama poſtulant. * *cedere* interdum eſt ſimpliciter pro abire, ut in illo *cedere* vita &c. Cato. 19. horæ quidem *cedunt* et dies et menſes et anni. de formula: *cedere* foro. v. Forum.

CELEBER locus. Partit. 10. opponitur deſerto. Arch. 3. urbs *celebris* i. e. abundans incolis et frequens. Manil. 12. portus *celeberrimus*. Læl. 3. dies *celeberrimus*, dicitur, quo Africanus major a ſenatu, populo, ſociis &c. domum deductus erat. ad Herenn. II. 4. locus *celebris* an deſertus. Sic edd. omnes: Et ſic aliquot locis libri Taciti. vid. quæ dixi ad A. II. 88. Aureæ ætatis ſcriptores maſculinum ſemper habent *celeber*: et ubi quidam libri *celebris* edunt, alii tamen alterum habent.

CELEBRATIO. confluxus hominum in locum aliquem. Syll. 26. Quæ domus? quæ *celebratio* quotidiana? * conventus hominum frequens. Offic. I. 4. hominum cœtus et *celebrationes* obire.

CELEBRITAS. conventus et confluxus hominum, item de loco, ubi frequentes convenire homines ſolent. Tuſc. V. 3. totius Græciæ *celebritas*, de ludis Olympicis. ad Fam. VII. 2. *celebritas* judiciorum i. e. in quibus fit concurſus hominum. Offic. III. 1. in maxima *celebritate* atque in oculis civium viximus. Leg. II. 26. ſublata etiam erat *celebritas* virorum et mulierum -- habet enim luctum concurſus hominum. de funeribus. * Off. II. 13. qui ab ineunte *celebritatis* cauſam ac nominis habet. qui ab ineunte ætate certa de cauſa notus omnibus eſt.

CELEBRARE. Or. I. 1. *celebrare* artes, colere. Muren. 41. factum eſſe conſulem, nuncii literæque *celebraſſent*. h. e. crebri nuncii literæque nunciaſſent. Syll. 2. quorum ſtudio ac dignitate *celebrari* hoc judicium vides, de advocatis, cum frequentes adſunt. Or. I. 45. ſenectuti *celebrandæ* perfugium, dicitur res, qua efficitur, ut etiam ſenum ædes *celebrentur* adeuntium multitudine. Verr. I. 26. *Celebratur* omnium ſermone lætitiaque convivium, cum omnes convivæ hilariter multiſque ſermonibus convivium peragunt. Prov. Conſ. 9. *celebrantur* aures meæ novis nominibus gentium: i. e. ſæpe audio nova nomina.

CELERIPES. Att. IX. 7. Venit autem eo ipſo die ille *celeripes*, quem Salvius dixerat.

CELLA. ædes. Phil. II. 8. *Cella* Concordiæ. * locus, ubi conditur in uſus futuros v. c. frumentum, aut vinum. in Cæcil. 10. frumentum in *cellam*, eſt, quod Provinciali magiſtratui a provincialibus datur, unde cum ſuis panem habeat. v. Cibaria.

CELSUS. Or. I. 40. hæc ignorantem erectum et *celſum* vagari magna cum caterva toto foro. &c. de habitu hominis ſibi valde confidentis. Sic et Liv. XXX. 32. extr. ubi v. Duker.

CENSEO. ad Fam. IX. 2. tibi igitur hoc *cenſeo*. * Arch. 6. ex his ſtudiis hæc quoque *cenſetur* oratio et facultas, i. e. aut, judicatur, æſtimatur, ut Budæus interpretatur ad Pandectas p. m. 16. quo ſenſu eſt etiam in Paradox. VI. 2. cf. Schwarz. ad Plin. Pan. p. 33. aut, in horum ſtudiorum

genere ponitur. * eſt etiam vocabulum proprium Senatorum, cum ſententiam dicunt in Senatu. ad Fam. XI. 20. ſi tibi videtur, agros eorum militum - - his dandos *cenſeas* ab utriſque nobis. * *cenſere* eſt etiam in *cenſum* deferre apud cenſorem. Flacc. 32. in qua tribu prædia *cenſuiſti?* ibid. ſi aliena *cenſendo* ſua facere poſſet. Act. I. in Verr. 18. *cenſendi* cauſa. Flacc. 32. Sintne iſta prædia cenſui *cenſendo?* h. e. an poſſint a nobis in *cenſum* deferri. In *cenſum* autem deferri poſſunt poſſeſſiones, quæ ſunt mancipi et juris civilis. v. Cic. l. c. cf. Feſtus in *Cenſui cenſendo.* hinc, qui et nomen et rem apud *Cenſorem* defert, *cenſeri* dicitur. v. c. Att. I. 18. Flacc. 32.

CENSOR. magiſtratus Rom. major, de quo cognoſcas licet e L. III. de Legg. c. 3. Cluent. 46. Dom. 51. &c. Fin. II. 10. quæ jam oratio non a philoſopho aliquo, ſed a *cenſore* opprimenda eſt. * Fuere etiam *Cenſores* in aliis oppidis, etiam provincialibus, qui *cenſum* agunt, ut ex eo tributum conferri poſſit et exigi: quorum mentio in Verrinis II. 53.

CENSORIUS. Agrar. I. 2. *Cenſoriæ* tabulæ, ſunt libri, in quos nomina reſque civium et notæ referuntur. Qu. Fr. I. 1. c. 12. lex *cenſoria.* v. Ind. LL. de *Cenſoria* notione, notis *cenſoriis*, ſubſcriptionibus v. ſuis locis. Or. II. 90. *cenſorium* opus, eſt dignum nota *cenſoria.* Sic eſt etiam ap. Gell. IV. 12. et Plin. H. N. XVIII. 3. *cenſorium* probrum. pro nota *cenſoria* autem ap. Columell. XII. præf. et Sueton. Cæſ. 41. ubi vid. Caſaub.

CENSUS. *Cenſoris* actio *cenſendi.* Sext. 47. *cenſu* prohibere, dicitur *Cenſor*, cum aliquem, quia civem eſſe non putat, bona ſua in *cenſum* deferre non ſinit. Cluent. 48. cum in equitum *cenſu* Sacerdos prodiiſſet: cum equites *cenſerentur.* * tabulæ *cenſoriæ.* Arch. 5. *cenſus* noſtri. v. Gronov. Seſt. IV. 1. hinc etiam bona in *cenſum* deferri dicuntur. * pro re familiari dici, notiſſimum eſt.

CENSUS, a, um. civis Rom. Verr. I. 41. neque *cenſus* eſſet. v. Ind. LL. in Lege Voconia. Nam ea ſignificatio hujus verbi, cum is *cenſus* dicitur κατ᾽ ἐξοχὴν, qui *centum* millia æris habet. v. Gron. Seſt. III. 16. ut Claſſicus, qui in prima claſſe *cenſetur*, cum etiam ceteri *cenſi* ſint et claſſici, huc non pertinet, ut docuit Perizon. de Lege Voconia.

CENTESIMAE (int. partes ſortis) uſuræ ſunt, cum ſinguli aſſes in menſem ſolvuntur pro centenis, unde fiunt duodeni in annum. Gronov. de Centeſ. et Unciis Uſur. p. 481, 631, 632. inpr. de Seſtert. III. 13. Verr. III. 70. *centeſimis* binis fœnerari. i. e. acceptis duobus aſſibus pro centenis in ſingulos menſes. unde facile intelligi poteſt, quæ ſint ternæ et quaternæ *centeſimæ.* Attic. VI. 1, 2. ibid. 1. dico me *centeſimas* ducturum. ibid. V. 21. *centeſimæ* perpetuo fœnore ducuntur. rechnen, paſſiren laſſen, de prætore provinciali, apud quem quis ſyngraphas perſequitur. ibid. VI. 2. *centeſimæ* perpetuæ ſunt, cum adjiciuntur quotannis ſorti, ſine anatociſmo. Interpretatur ipſe Cicero ibid. Scaptius *centeſimis*, renovato N. B. in ſingulos annos fœnore, contentus non eſſet. Iis opponuntur ibidem: *centeſimæ* renovatæ N. B. quotannis: Sed *centeſimis* ductis ex proxima quidem ſyngrapha, nec perpetuis, ſed renovatis quotannis. vid. Gronov. Mantiſſ. Pec. Vet. p. 414. * *Centeſimæ*, de quibus dictum, ſunt vectigal privatum: ab his differt *centeſima*, quæ eſt vectigal publicum. ad Brut. ep. 18. Obdureſcunt quotidie magis boni viri ad vocem tributi: quod ex *centeſima* collatum, impudenti cenſu locupletum, in duarum legionum præmiis omne conſumitur. Hæc *centeſima* ſolvitur ex rebus venalibus et ærario militari infertur. vid. Lipſ. Magnit. Rom. II. 4. Gronov. Seſt. III. 13.

CENTUMVIRI. Cæcin. 24. ſunt aſſeſſores judicii *centumviralis*, de quo ſtatim. Ad *centumviros*, eſt in judicio *centumvirali.*

CENTUMVIRALIS. Cæcin. 18. *centumvirale* judicium, dicebatur a numero judicum rotunde enunciato. nam judices erant omnino centum et quinque: cum ex ſingulis tribubus terni deligerentur. v. Feſtus in *Centumviralia* judicia. Ad ejus judicii notionem pertinebant cauſæ plurimæ, quas enumerat Cic. de Or. I. 38. ſed inprimis hereditariæ. de eo judicio extat elegans libellus Sibrandi Tetardi Siccamæ recuſus Halæ a. 1725. quem vid. inpr. I. 6. II. 5. et 8. quo capite de iis cauſis ad centumviros actis exponit diſtinctius, quarum ap. Ciceronem eſt mentio, alioſque auctores latinos. hinc intelliges, quæ ſint cauſæ *centumvirales* de Orat. I. 38.

CENTURIAE. dicuntur partes populi aut exercitus. Nam cum populus a Servio

in claſſes ſex deſcriptus eſſet, cuique claſſi etiam certus numerus *centuriarum* attributus eſt. Neque centum præciſe homines continet: nam ultima claſſis, in qua aliquot millia fuiſſe certum eſt, una *centuria* continetur. Sed *centuria* eſt cujuſque numeri aut multitudinis nomen, ut decuria; Brut. 67. *Centuriæ* paucæ ad conſulatum defuere. &c. v. Comitia *centuriata*. ad Fam. XI. 16. cum equitum *centurias* tenes, in queis regnas, mitte ad Lupum noſtrum, ut is nobis eas *centurias* conficiat. Erant duodeviginti equitum *centuriæ*, eæque ad claſſem primam pertinebant. *Centurias* equitum tenet, in iiſque regnat, qui eſt apud eos gratioſus, in magnaque auctoritate conſtitutus, ut facile ejus ſuffragationem ſequantur. Conficere autem *centurias* alicui, eſt, facere, ut eum renuncient. * Agrar. II. 13. in comitatu et inſtrumento magiſtratus provincialis commemorantur tabernacula, *centuriæ*, ſupellex. Turnebus emendabat: tentoriis. Grævius ſuſpicabatur, intelligi *centurias* fabrûm; neque tamen multum huic interpretationi tribuebat. Non liquet. * Campanos in *centurias* deſcribit. v. *Centuriare*.

CENTURIARE. eſt, in *centurias* deſcribere, ad *centurias* redigere homines, ſcil. ut militent. Att. XVI. 9. *Centuriat* Capuæ, dinumerat: jam jamque video bellum. Liv. XXII. 38. de peditibus dicit, de equitibus decuriare. ad Quir. p. Red. 5. cum *centuriari* homines vidiſſem &c. de Clodio, qui homines plebeios, ſervos convocabat, in ordines deſcribebat, ut pugnarent contra Ciceronem, ſi reſiſtere legi et Romæ manere vellet.

CENTURIATUS, a, um. comitia *centuriata* ſunt e Servii Tullii inſtituto, in quibus aut leges a magiſtratibus majoribus feruntur, aut magiſtratus majores, exceptis ædilibus curulibus, creantur. Dicuntur ita, quia populus per *centurias* ſuffragia fert ex ordine claſſium, deinde poſt prærogativam, de qua ſuo loco, in claſſibus ex ordine a Servio inſtituto, unde jure vocatæ dicuntur. Cur in *centuriatis* etiam tribuum mentio, infra, in Tributa Comitia, docebitur.

CENTURIATUS. locus *centurionis*. Piſ. 36. *centuriatus* palam venditos.

CERA, pro tabula, *cera* inducta, *cerata*. Verr. I. 36. extrema *cera* nomen infimum in flagitioſa litura fecit. vid. inpr. Salmaſ. de Mod. Uſ. p. 463, 465. ſ.

CERARIUM. Verr. III. 78. pecunia, quæ pro cera datur: ex omni pecunia, quam aratoribus ſolvere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant: primum - deinde, pro neſcio quo *cerario*.

CERNO. judico, agnoſco. Off. I. 20. magnus animus duabus rebus *cernitur*. Tuſc. V. 8. quæ genere, non numero, *cernerentur*. * refertur ad cauſam, propter quam aliquid facimus. Leg. I. 18. ubi eſt gratus, ſi non eum ipſum *cernunt* grati, cui referunt gratiam. * pugnare, contendere. ad Fam. VIII. 14. quamdiu civiliter *cernitur*, h. e. contenditur, non armis, ſed iis modis, quibus cives inter ſe contendere decet, lege, judicio &c. Off. I. 12. vitam *cernamus* utrique, i. e. pugnemus de vita. v. Perizon. ad Sanct Minerv. p. 771. * *Cernere* hereditatem, eſt proprie, deliberare de hereditate, utrum eam velimus adire, necne: deinde ſignificat id, quod hanc deliberationem fere ſequitur, nempe, adire hereditatem. v, Perizon. l. c. cf. quæ contra Kuſterum de hac formula diſputat. ibid. p. 780. b. - - 795. et infra in Cretio. ad Fam. IX. 14. Sinas me hanc quaſi falſam hereditatem alienæ gloriæ *cernere* h. e. adire. Att. XI. 2. eoque ipſo die ex teſtamento *crevi* hereditatem &c. * Leg. II. 9. quibus Diis *creverint*, procuranto: de haruſpicibus, cum reſpondent, quibus Divis piaculum debeatur.

CERTARE. Catil. II. 8. *certare* fructibus cum uſuris, dicuntur, qui volunt uſuras ſortis acceptæ ſolvere reditibus prædiorum, atque id aut difficillime aut plane non efficiunt.

CERTUS. ad Fam. I. 7. *certi* homines, quibus fides haberi, epiſtola recte committi poteſt. Roſc. Am. 16. *certum* patrem dicuntur habere, quorum matres caſtæ pudicæque fuere. Sic de Inv. I. 2. *certos* liberos, pater dicitur habere, cum *caſtam* uxorem habet. Quint. 3. *certus* pater familias, eſt diligens, attentus, rerum ſuarum curioſus. nam ſtatim ſubjicit: una in re paulo minus conſideratus. ut Verr. III. 75. *certæ* rationes, opponuntur perturbatis, ſine ordine ſcriptis, interpoſitis adeoque fide indignis. Roſc. Am. 19. *Certus* accuſator, fide dignus, qui ita accuſat, iis teſtibus, argumentis, ut fides ei haberi poſſit, adeo-

que ſui muneris bene gerens. Nam propterea fide dignus eſt, probatuſque, quia eum intelligentem accuſationis inſtruendæ, exercitatum, et munere ſuo recte fungentem ſcimus. Non hîc reprehendendus erat a Grævio Hotomannus. Ceterum vid. Græv. ad pr. Quint. 3. ad Fam. IX. 19. * Cæcin. 4. *certum* jus non obtinere, h. e. cauſam juſtiſſimam. * opponitur infinito. Or. II. 10. *certum* genus quæſtionis. Roſc. Com. 4. *certa* pecunia, cujus ſumma et magnitudo definita eſt. * fortis, confirmato animo. Att. X. 11. et quo ille *certiorem* me vult eſſe: ubi Popma ſubſtituebat fortiorem. v. Gron. in Stat. p. 415. Duker. ad Liv. X. 36.

CERVICULA. Verr. III. 19. *Cerviculam* jactare, geſtus erat, quo Hortenſius ſolebat uti, cum aliquid in oratione tractabat, in quo ſibi placebat, cui confidebat plurimum. v. in Cervix.

CERVIX. Orat. 18. in Hortenſio reprehenditur mollitia *cervicum*, h. e. jactatio *cervicis*. (v. *Cervicula*) quæ eſſet mollium effeminatorumque hominum. Sic everſas *cervices* objicit Clitiphoni Syrus ap. Terent. Heaut. II. 2. 131. homini molli et effeminato. Verr. III. 59. qui erunt tantis *cervicibus*, h. e. tanta audacia et impudentia.

CERULA. Att. XV. 14. miniata *cerula* tua pluribus locis notandæ ſunt. ibid. XVI. 11. miniatulæ *cerulæ*. Scilicet veteres ſolebant ceram affigere locis librorum, de quibus quærere amplius volebant, aut quos reprehenderent, quod ſignare cera dicitur ap. Vitruv. IX. 3. v. Salmaſ. de Mod. Uſ. p. 446. et ad Solin. p. 775.

CERUSSATUS, fuco oblitus. Piſ. 11. *ceruſſatæ* buccæ.

CESSIO. Leg. I. 3. *ceſſio* libera et otioſa, eſt, cum quis abit e patria ſua ſponte otii cauſa, aut legationis liberæ ergo. * *Ceſſio* in jure Top. 5. eſt, cum aliquis apud prætorem cedit alicui res ſuas, cum mancipi tum nec mancipi, addicente vindicanti prætore. vid. Boeth. ad Cic. l. c. ex quo repetit Caius Inſt. II. 1. 6. ubi vid. Intt. Ceterum in jure *ceſſio* inprimis fit a debitoribus, qui, cum non ſunt ſolvendo, creditoribus bona ſua cedunt. v. Salmaſ. de Mod. Uſur. p. 600.

CETERI, æ, a. plur. Quint. 3. ſane *ceterarum* rerum certus paterfamilias - - una in re minus conſideratus. Eſt elliptica locutio pro: in *ceterarum* rerum negotio. vid. Hotomann. Obſ. IV. 11. * Eſt etiam femininum genus in nominativo et ablativo ap. Ciceronem obvium. Verr. I. 2. *cetera* audacia. Att VI. 2. jam *cetera* jurisdictio. Petit. Conſ. 5. in *cetera* vita. &c.

CHIROGRAPHUM. 1. eſt id, quod Græci χεῖρα Latini manum, (v. Salmaſ. Mod. Uſur. p. 391.) nos eines ſeine Hand, appellamus. Phil. II. 4. quo me teſte convinces? an *chirographo?* at literæ ſunt librarii manu. Att. II. 20. non utar meo *chirographo*, neque ſigno. Nat. D. III. 30. *chirographum* ſex primorum imitatus eſt &c. 2. ipſum id, quod manu ſcriptum eſt, literæ manu noſtra ſcriptæ. ad Fam. X. 21. credidi *chirographis* ejus et affirmationi præſentis Laterenſis. ibid. XII. 1. ejus etiam *chirographa* defendimus. &c. 3. genus cautionis. et id quidem diſtinctum a ſyngrapha. de ſyngrapha ſuo loco. *Chirographum* eſt cautio unius debitoris manu ſcripta, quales ſunt hodie obligationes noſtræ et literæ cambiales. de quo genere Salmaſius l. c. ſed hoc ſenſu ap. Ciceronem non reperi.

CHIRURGIA. Att. IV. 3. diæta curari incipio: *chirurgiæ* tædet. h. e. armis, vi, nolumus uti.

CHLAMYDATUS. Rabir. Poſt. 10. L. Sylla imperator *chlamydatus*.

CHLAMYS. eſt veſtis militaris, non omnium militum, ſed Imperatoris et honoratiorum, adeoque eadem, quæ Romanis paludamentum, ut docuere Rubenius de lato clavo p. 29. ſeqq. p. 114. &c. Ferrar. de Re Veſtiaria P. II. L. III. pluribus capp. ſed eſt tamen proprie veſtis Græca, Imperatoribus propria; unde Græci ſcriptores cum de paludamento Romanorum dicerent, hac voce uſi ſunt, et poſtea, cum Græca lingua Romæ notiſſima eſſet, hoc vocabulum etiam in latinam linguam traductum. Itaque cum de Romanis rebus ſermo eſt, et chlamydis mentio fit, eſt ea vox ita uti ſupra diximus accipienda: ceterum, quando de Græcis rebus, non veſtem Romanam ſignificat; ſed Græcam a Romana militari differentem. Et ſic eſt, quicquid contra diſputet Ferrarius l. c. c. 4. pro Rab. Poſt. 10. Rabirio objicitur uſus veſtis græcæ, qua privati ſc. uterentur, h. e. pallii. Defendit eum Cicero exemplis Syllæ et L. Scipionis Aſiatici, quorum uterque veſte græca uſus ſit, alter etiam calceis græcis: Syllam *chlamydatum*, hunc

autem non ſolum cum *chlamyde*, quod jam ipſum Græcum eſſet, ſed cum crepidis etiam in Capitolio videre licere: quod eſſent hoc veſtium, utut græcarum, genere aliquando uſi, neque, cum uſi eſſent, ſermones hominibus dediſſe. Hic eſt ſenſus illius loci. Sylla et Scipio uſi ſunt *chlamyde* et in ſtatua habent *chlamydis* ſpeciem, non Romanæ, h. e. paludamenti, hoc nihil ad rem: non enim veſtis Romanæ uſus, etſi alienus a conſuetudine, reprehenditur, ſed peregrinæ, græcæ: atque hoc ad defendendum Rabirium valet, qui apud Græcos, non Romæ, neceſſitatis cauſa, uſus eſt veſte græca. Hæ dubitationes et difficultates inde natæ ſunt, quod ſibi ſubſtituta conſuetudine ſunt verba, res ſimiles, ratione uſus, non eaſdem ſignificantes; cum plebs non intelligat, verba linguarum, in hoc præſertim genere, ſibi non ſatis reſpondere. ad Herenn. IV. 47. Citharœdo tribuitur *chlamys* purpurea, coloribus variis intexta, et palla inaurata.

CHORAGIUM, eſt apparatus ſcenicus, atque adeo quicquid ſumptus fit in ludis ſcenicis, quod qui faciunt choragi dicuntur. v. nos ad Xenoph. memor. III. 4. Caſaub. ad Sueton. Aug. c. 70. ut alios mittamus. hinc ad Herenn. IV. 50. eleganter: aut aliquod fragile falſæ *choragium* gloriæ comparetur, h. e. inſtrumentum falſæ gloriæ, omnia ea, quibus falſa gloria comparatur.

CHOREUS, trochæus. Or. 63.

CIBARIA, quibus alimur. Roſc. Am. 20. *Cibaria*. (int. anſerum) locantur. * *cibaria* dicuntur frumentum, quod magiſtratibus provincialibus eorumque legatis, quæſtoribus &c. a provincialibus dabatur, quod et frumentum in cellam dicitur. v. Cella. Verr. III. 93. uberiora facta ſunt *cibaria* caritate. Att. VI. 3. *Cibaria* præfecti. cf. ad Fam. V. 20. Græci *cibaria* interpretantur σιτομέτριον, demenſum Terentio dicitur, v. Salmaſ. Mod. Uſur. c. 4. p. 163.

CIBARIUS panis. Tuſc. V. 34. eſt panis nigrior et vilior, qui ſervis dari ſolebat, ut ex Iſidoro Orig. XX. 2. patet, quem et laudavit Daviſius. Nonius autem c. 11. etiam ſuis temporibus *cibarium* neutro genere de hoc pane dictum tradit, quod olim de omni pane dicebatur. Eadem eſt adjectivi ratio, quod tamen citius quam ſubſtantivum de viliori pane dictum ex hoc Ciceronis loco intelligitur.

CIBUS. Nat. D. II. 55. animalis *cibus*, de aere. Fin. V. 19. animi cultus erat ei quaſi quidam humanitatis *cibus*. Elegans genus dicendi imitatus eſt Ovid. Rem. Am. 131. cauſa *cibuſque* mali. Metam. VI. 480. *cibus* furoris.

CIEO. Or. I. 56. erctum *cieri*. i. e. diſtribui. ſed de ercto ſ. hercto cito infra in erctum dicemus. Ceterum ex hoc loco concidit tota Salmaſii diſputatio ad Solinum de voce citum, in illo: herctum citum. p. 891. Ex græco κίω i. e. πορεύω, ad ambulandum provoco, putat eſſe *ciere*, et hinc citare, citus, pro celer. Sed in hoc citus primam eſſe brevem. Ab alia origine eſſe citus pro diviſus. Nam in ea primam eſſe longam: quod etiam videbatur Stephano et Burmanno ad Virg. Æn. VIII. 642. ubi Donatus citæ interpretatus eſt diviſæ. Eſſe autem a Græco verbo σχίω, pro quo et σχίζω ut πρίω, πρίζω. Pro σχίω eſſe et χίω ut σφαιρίζω, et φαιρίζω. hinc cio, unde herctum citum, patrimonium diviſum &c. Hæc quidam tanquam oracula ſecuti ſunt. Ex loco noſtro falſum eſſe apparet, citum in erctum citum eſſe a cio. eſt enim erctum *cieri*, non ciri. Veteres dicebant *cieo* et cio, ab illo citus brevi prima, ab hoc citus prima longa, ſed eadem vi. Sic in compoſitis, ut poetæ docent latini, excĭtus et excītus, ab excieo, illud, hoc ab excio. Utrumque eſt commotus, excitatus, provocatus. Erctum *ciere* autem non eſt proprie dividere, ſed cum erctum, h. e. ut infra demonſtrabitur, bona, quæ ædibus v. c. paternis continebantur et tanquam arcebantur, movetur loco ſuo et dividitur, adeoque in alias ædes tranſit.

CINCINNUS, Or. III. 25. in *cincinnis* oratoris aut poetæ offendi, de ornamentis nimiis et affectatis.

CINCINNATUS. Nat. D. II. 5. ſtellæ *cincinnatæ*.

CINNUS. Orat. 6. *cinnus* amborum. de genere dicendi medio, quod ita dicitur, quia mixtum eſt e tenui et magnifico. Eſt enim *cinnus*, ut Nonius tradit, commiſtio plurimorum, unde etiam potionis genus ex pluribus liquidorum generibus miſtum, quod Græci κυκεῶνα, qui a κυκᾷν, miſcere, vocatur, dicunt, apud eundem Nonium et Arnobium *Cinnus* dicitur. Hinc Gatakerus

Miſcellanea ſ. Adverſaria ſua *Cinnum* inſcripſit. Hæc vox prætermiſſa eſt in Nizoliano Lexico.

CIRCUITIO. de Div. II. 17. *circuitione* quadam Deos tollit. barbari dicerent indirecte ſ. per indirectum. * in rhetoricis quid ſit, v. ad Herenn. IV. 32.

CIRCUITUS. Or. III. 51. *circuitus* verborum eſt periodus. cf. Or. 23. &c.

CIRCUITUS, a, um. Cornel. I. *circuitis* roſtris.

CIRCULARI, Brut. 54. judex *circulans*, qui in ipſo judicio, dum cauſa continua oratione agitur, ſurgit, et cum hominibus conſiſtit, et circulos facit, colloquitur.

CIRCULATOR. ad Fam. X. 32. *circulator* auctionum, eſt circumforaneus, qui cum ſcrutis et undique collectis mercibus fora obit et congeſtas res auctionibus vendit. Eodem modo *circulatores* dicuntur medici circumforanei. v. Salm. ad Solin. p. 739. a. G.

CIRCULUS, conventus privatus hominum colloquendi cauſa. Or. I. 34. quemcunque patremfamilias arripuiſſetis ex aliquo *circulo*. ib. 38. cum in *circulo* decipiare adverſarii alicujus ſtipulatiuncula. Balb. 26. in conviviis rodunt, in *circulis* vellicant.

CIRCUM. Quint. 6. pueros *circum* amicos dimittit, v. Paſſerat. ad h. l. cf. Att. VIII. 9. &c. Verr. I. 36. *circum* pedes homines formoſi et literati. de ſervis, quia ſcil. in conviviis ad pedes ſtant.

CIRCUMCIDERE. tollere. Fin. I. 13. *circumciſaque* inanitate omni et errore.

CIRCUMCURSARE. ad Fam. VII. 1. ut noſtras villulas obire et ſimul mecum lectica *circumcurſare* poſſes.

CIRCUMFLARE. Verr. III. 41. ventis omnibus invidiæ *circumflari*.

CIRCUMFLUERE, abundare. Verr. III. 4. rebus omnibus *circumfluere*. Læl. 15. omnibus copiis *circumfluere*. Att. II. 21. *circumfluere* gloria.

CIRCUMFORANEUS. Cluent. 14. pharmacopola *circumforaneus*. v. Salmaſ. ad Solin. 739. Menagius Amœn. Jur. c. 35. Att. II. 1. ære *circumforaneo* me obruerunt, i. e. ære alieno ſub fœnore ſumpto. Ratio dicendi inde ducta eſt, quod pecunia omnis Romæ in foro tractabatur, ubi apud argentarios deponi ſolebat a ditioribus, qui de menſa, raro de arca ſolvebant. vid. v. c. Budæum ad Pand. p. m. 196.

CIRCUMJICIO. complector. de Univ. 8. animus a medio profectus, extremitatem cœli a ſuprema regione rotundo ambitu *circumjecit*. de Div. II. 28. quod anguis domi vectem *circumjectus* fuiſſet.

CIRCUMIRE. Att. XIV. 21. *circumire* veteranos, ſc. rogandi cauſa. v. *Circum*. cf. ad Fam. X. 30. * Att. XIII. 20. qui ſe totius belli fluctibus *circumiri*, quam illum progredi maluit.

CIRCUMLUVIO. Or. I. 38. *circumluvionum* jura.

CIRCUMPLECTOR, amplector. Phil. XIII. 5. Univerſ. 7. de hoc verbo v. Heinſ. et Burm. ad Virg. Æn. V. 312.

CIRCUMPLICO. de Div. II. 28. ſi anguem vectis *circumplicaviſſet*.

CIRCUMPOTATIO. Leg. II. 24. Legibus omnis *circumpotatio* tollitur: eſt περίδειπνον Græcorum, cœna funebris, ſilicernium.

CIRCUMRODERE. Att. IV. 5. dudum *circumrodo*, quod devorandum eſt.

CIRCUMSCRIBERE, complecti paucis. Sext. 45. Sed genus univerſum brevi *circumſcribi* et definiri poteſt. * coercere. Mil. 33. Senatus, credo, prætorem eum *circumſcripſiſſet*. - - an conſules in prætore coercendo fortes fuiſſent? cf. Græv. ad Attic. VII. 9. * decipere. Roſc. Com. 8. dic nunc, te ab Roſcio *circumſcriptum* eſſe.

CIRCUMSCRIPTE. Orat. 66. *circumſcripte* et numeroſe dicere. h. e. per periodos. uam opponitur τῷ inciſe et membratim dicere. * N. D. II. 59. Singulas res definimus, *circumſcripteque* complectimur. v. *circumſcribere* et *circumſcriptus*.

CIRCUMSCRIPTIO, fraus. Offic. III. 15. *circumſcriptio* adoleſcentum. Flacc. 30. emptiones falſas, prædiorum proſcriptiones cum mulierculis, aperta *circumſcriptione* feciſti. * circulus circa aliquem factus. Phil. VIII. 8. niſi prius reſpondiſſet, quid facturus eſſet, quam ex iſta *circumſcriptione* excederet. * ambitus. Tuſc. I. 20. cum totam terram intueri licebit, ejuſque cum ſitum, formam, *circumſcriptionem*, tum &c. Brut. 8. ipſa natura *circumſcriptione* quadam verborum comprehendit concluditque ſententiam.

CIRCUMSCRIPTUS, brevis. Or. I. 42. *circumſcripta* explicatio: eſt definitio. v. *circumſcripte*. * e medio ſublatus. Verr. I. 16. omni tempore Syllano ex accuſatione *circumſcripto*. Fin. III. 9. *circumſcriptis*

igitur ſententiis, quas poſui. Sic Græci utuntur verbo περιγράφειν, de quo v. Weſſeling. V. C. ad Diodor. pag. 51. unde haud dubie Latini ſumpſere. * qui coercetur. Phil. II. 22. *circumſcriptus* a Senatu Antonius. v. *circumſcribere.*

CIRCUMSPECTARE. de providis et timidis, qui ſæpe *circumſpiciunt* omnia. Tuſc. I. 30. *circumſpectans* noſtra vehitur oratio.

CIRCUMSPICERE, quærere. Verr. III. 90. non *circumſpiciam,* non quæram foris, ſc. exempla, cum habeas judices &c. * de his, qui neſcii, quid agant, tanquam auxilii quærendi cauſa, ſæpe *circumſpiciunt.* Roſc. Com. 14. *Circumſpicit,* æſtuat, negat nos &c. * de iis, qui ſe nimis amant, ſibi nimis placent. Roſc. Com. 2. uſque eone te diligis et magnifice *circumſpicis?* Ita ſe *circumſpiciebat* Κακία ap. Xenoph. Memor. Socr. II. 1.

CIRCUMVECTIO. Att. II. 16. portorium *circumvectionis.*

CIRCUMVENIO. decipio. ad Fam. V. 1. nunc video illum *circumventum,* me deſertum. Roſc. Com. 9. quem per arbitrum *circumvenire* non poſſes &c.

CIRCUS, eſt ædificium publicum in oblongam et ab altera parte rotundam formam ab altera rectam extructum, in quo ludi equeſtres, qui inde *circenſes* dicuntur, habebantur. Medius *Circus* diremptus erat ſpina, ad cujus extremitates, ubi flectebant aurigæ curſum, metæ collocatæ erant. Ab ea parte, a qua curſus initium fiebat, olim linea recta albo deſcribebatur, intra quam ante ſignum datum equi cohiberentur, poſtea carceres perpetui extructi. *Circi* mentio ſæpe apud Ciceronem, ut Mur. 34, 35, &c. *Circos* Romanos narrat et exhibet Donat. Rom. Vet. et Nov. III 14. cf. de *Circis* inprimis Salm. ad Solin. p. 635. ſqq. diſputantem : ut alios taceam.

CISIUM. genus vehiculi celerrimi et quidem biroti. Roſc. Am. 7. *Ciſiis* Ameriam pervolavit. cf. Phil. II. 31. de hoc genere vide, quæ collegit Scheff. de Re Vehic. L. II. c. 18.

CISTA et CISTELLA. ad Heren. I. 12. ea quæ alias ſitella : ubi v. Pro *ciſtella* quidam libri *Ciſtula* habent. Codd. Lambin. ſitella : quæ varietas etiam eſt ap. Liv. XXV. 3 ubi vid. Sigon. et Gronov.

CISTOPHORUS, Dom. 20. Ut in Aſia *ciſtophorum* flagitaret. Att. XI. 1. in *ciſtophoro* habeo ad H-S. bis et vicies. Ejus porro mentio Att. II. 6, 16. Eſt autem *Ciſtophorus* nummu. Græcus Aſiaticus, qui nomen habet a ciſta myſtica, quæ in hoc genere nummorum conſpicitur. In altera etiam parte ſerpentes plerumque, vannus, caduceus, thyrſus, tæda, ſerula &c. conſpiciuntur. His rebus expreſſa ſunt Orgiorum ſolemnia, quæ cudendis *ciſtophoris* occaſionem dediſſe probabile eſt. Signati autem et ante, quam ſub Rom. poteſtatem veniſſet Aſia, et cum provincia facta eſſet. Itaque et magiſtratuum Rom. nomina multi præferunt. Noviſſimi, quos quidem habemus, Antonii IIIviri nomen exhibent. vid. hæc et plura de hoc genere nummi ap. Alex. Xaver. Panelium in Diſſ. de *Ciſtophoris* Lugdun. a. 1734. edita : qui etiam diſtinguit a *ciſtophoris* eos, in quibus ciſta myſtica, non autem in altera parte reliqua Bacchica inſtrumenta reperiuntur. Quod ad pondus attinet, tetradrachmum fuit hoc nummi genus. In eo vero errat Vir Rev. uti jam in Act. Erud. Lat. a. 1736. menſ. Jan. p. 8. monuimus, quod putat, κιστοφόρον de nummis tantum dici, ſed κιστηφόρον vel κιστιφόρον de hominibus, ciſtam myſticam portantibus. Sic apud Demoſthenem de Corona c. 79. pro vulgata κιττοφόρος in MS. Cod. Vindob. legi κιστιφόρος. Verum eſt κιττοφόρος, nihili eſſe, et jam vidit Rubenius ad num. Aſia recepta pag. 269. legendum eſſe κιστοφόρος ; quocum idem eſt κιστιφόρος. Sed κιστοφόρος de hominibus non dici, falſum eſt. Primo ſic eſt apud Suidam, quem vid. in h. v. ad q. l. Kuſterus etiam laudat Photii Lexicon ineditum, et Harpocrationis Codicem Morellianum. Deinde Cl. Gorius in Corpore Inſcr. Donian. exhibuit formam *Ciſtophori* Bellonæ Pulvinenſis ſacerdotis, quam nos in Actis Erud. l. c. exhibendam curavimus.

CITARE. commovere. Tuſc. III. 11. iſque motus aut boni aut mali opinione *citetur.* Sed Bentleius legendum putat : excitetur. * Verr. II. 40. *citare* reum, non eſt, quod apud nos citiren, h. e. edicere, ut adſit aliquis, ut eſt Verr. II. 38. ſed *citantur* rei a Prætore, voce præconis, cum jam ſunt in judicio : *Citat* reum, non reſpondet. *Citat* accuſatorem, *citatus* accuſator M. Pacilius, neſcio quo caſu, non reſpondit, non affuit. Qui locus eſt perſpicuus, et inſtar omnium. Nec aliquid efficiunt ea, quæ Menkenius in Obſ. L. L. in

h. v. pro contraria ſententia dixit: ad quæ etiam reſpondimus in Act. Erud. a. 1746.

CITATIM. Att. XIV. 20. *citatim* ſcribere.

CITHAROEDUS. Mur. 13. ut aiunt in Græcis artificibus, eos aulœdos eſſe, qui *citharœdi* fieri non potuerint. &c. *Citharœdum* a *cithariſta*, qui eſt Verr. I. 20. &c. ita diſtinguunt, ut ille ſit qui *citharam* pulſet cum cantu ſuo, hic, qui ſine cantu, quod etiam tradit diſerte Diog. Laert. III. p. 239. ed. Caſ. Sed uſus repugnat vel Ciceronis. Amphion Thebanus, nemo dubitat, quin *citharæ* modis accommodare vocem, et una canere, ita ut Orpheus, potuerit. Ita eſt in fabulis. Sed hunc tamen Cicero de Div. II. 64. *Citharistam* vocat. Non potueras igitur hoc ab initio, *Citharista*, dicere? Et ſic etiam apud alios auctores Latinos et Græcos memini me obſervare. Idem viſum Torrent. ad Sueton. Domit. 4.

CIVILIS. Jus *civile* 1. opponitur naturali, adeoque et privatum et publicum jus complectitur. Sext. 42. nondum neque naturali, neque *civili* jure deſcripto. 2. opponitur juri publico. Verr. I. 42. Cornelia teſtamentaria, nummaria, ceteræ complures, in quibus non jus novum aliquod populo conſtituitur, ſed ſancitur, ut, quod ſemper malum facinus fuerit, ejus quæſtio ad populum pertineat ex certo tempore. De jure vero *civili*, ſi quis novi quid conſtituit &c. Nam in hoc loco manifeſte a jure *civili* removentur cauſæ publicæ et quæſtiones. Ex quo intelligitur, ſenſu Ciceroniano ne Criminalia quidem, quæ hodie vocantur, ad jus *civile* pertinere. Eſt enim *civile* jus nullum aliud, niſi privatum. Itaque lege de re aliqua, quæ ad *civile* jus pertinebat ante, lata, ut ejus quæſtio in poſterum ad populum pertineret, ea juris publici eſſe incipiebat. Ceterum etſi Juſtinianus de jure privato ſe in Inſtitutis dicturum profitetur L. I. tit. 1. tamen ex L. IV. tit. penult. intelligi poteſt, eum cauſas publicas et judicia publica ad jus privatum retuliſſe, itaque de iis etiam in Pandectis agitur L. XLIX. Sed adjiciamus alium locum e Cicerone. Cæcin. 2. ſimul illud futurum arbitrati ſunt, ut in hac cauſa non de improbitate Sext. Æbutii, ſed de jure *civili* judicium fieri videretur. Improbitas h. l. eſt vis, quam Æbutius Cæcinæ ejuſque advocatis fecerat. Ea erat cauſa publica, in judicio publico, ex lege de Vi armatis hominibus, diſceptanda, adeoque juris publici: Judicium autem de jure *civili*, eſt de poſſeſſione, quod eſt privatum. Ceterum ipſa definitio juris *civilis* Ciceroniana in Topicis c. 2. totum hoc, quod diximus, confirmat. Jus *civile* eſt æquitas conſtituta iis, qui ejuſdem civitatis ſunt, ad res ſuas obtinendas. * Divin. in Cæcil. 5. Nam civibus cum ſunt ereptæ pecuniæ, *civili* fere actione, et privato jure repetuntur. *Civilis* actio eſt, qua utitur *civis* non modo contra *civem*, ſed quemcunque, a quo ei injuria facta eſt: ea autem eſt juris privati, non in omnibus cauſis, ſed in pecuniariis ceteriſque privatis. Sic Orat. I. 11. *civiles* controverſiæ, ſunt forenſes, in cauſis privatis. * Or. III. 16. cum a re *civili* et a negotiis animi quodam judicio abhorrerent. h. e. cum neque rempublicam capeſſere, neque in foro verſari vellent. ibid. 31. *civilis* ſcientia. ibid. I. 14. rerum *civilium* cognitio, eſt ea ſcientia, qua opus eſt ei, qui rempublicam capeſſere et in judiciis verſari cupit. Unde Invent. I. 5. *civilis* ratio, eſt ars, cujus in civitate magnus eſt uſus. item Orat. 9. Oratio *civilis*, quæ aut in ſenatu, aut in concione, aut in judiciis habetur ad cives, et de rebus civilibus, in qua negat obſcuras abditaſque ſententias locum habere, reprehenditque Thucydidem, qui iis conciones referſerit. * Milon. 13. quid enim odiſſet Clodium Milo, præter hoc odium *civile*, quo omnes improbos odimus. Odium *civile* eſt, quale impune erga *cives* exercere licet, remotum a vi et armis. Sic vis *civilis* eſt, qua uti poſſunt *cives* in poſſeſſionibus, cui opponitur vis vera. v. argumentum Or. pr. Cæcina. et in Vis. * Planc. 10. Minturnenſes coloni, quod C. Marium ex *civili* errore, atque ex impiis manibus eripuerunt &c. h. e. cum *civis cives* fugeret in bello *civili*. *Civilis* eleganter dicitur, qui æquo jure omnes *cives* ſecum eſſe patitur, neminem contemnit, nihil ſibi præcipui arrogat, verbo, ita in omnibus rebus ſe præbet, ut, ceteros quoque *cives* eſſe, videatur meminiſſe. Nam qui aliter agit, homines liberos non putare dicitur, ut Verr. I. 47. Fin. V. 23. Cum ſic hominis natura generata ſit, ut habeat quiddam innatum quaſi *civile* atque populare; quod Græci πολιτικὸν vocant: quicquid aget quæque virtus, id a communitate, et ea, quam expoſui, caritate atque ſocietate humana non abhorrebit. &c. v. Caſaub. ad Sueton. Aug. 51. Torrent. ad Cæſ. 75.

Gronov. Obſ. IV. 5. * ad Fam. XI. 28. pro *civili* parte. i. e. quantum *civis* pro ſua parte et poteſt et debet.

CIVILITER. ad Fam. VIII. 14. quamdiu *civiliter*, ſine armis, cernetur; eſt de contentionibus ad remp. pertinentibus, quales eſſe in ſenatu ſolent, &c. fragm. ep. philoſophiæ quidem præcepta noſcenda, vivendum autem *civiliter*.

CIVITAS. Sext. 42. conventicula hominum, quæ poſtea *civitates* appellatæ ſunt. Somn. Scip. 3. concilia cœtuſque hominum jure ſociati, quæ *civitates* appellantur, &c.. * pro urbe. Manil. 22. quæ *civitas* eſt in Aſia. * pro jure *civitatis*. Arch. 4. *Civitas* data eſt Heracleenſibus.

CLAM. Cæcin. 32. ab ſe illum aut vi, aut *clam*, aut precario poſſediſſe. *Clam* poſſidere, ut Ulpianus definit, dicitur, qui furtive ingreſſus eſt poſſeſſionem, ignorante eo, quem ſibi controverſiam facturum ſuſpicabatur, et, ne faceret, timebat. L. VI. Dig. de acquir. poſſ.

CLAMATOR, rabula, opponitur oratori. Brut. 49. Ego ita de unoquoque dicam, ut intelligi poſſit, quem *clamatorem*, quem oratorem putem fuiſſe, cf. Orat. III. 34.

CLAMATORIUS. quædam editiones habent ad Q. Fr. III. 3. ſed meliores legunt: declamatorio genere.

CLAMOR, de acclamatione plaudentium, Brut. 95. itaque Hortenſius, utroque genere florens, *clamores* faciebat adoleſcens. Sic ad Q. Fr. III. 1. c. 3. *clamores* efficere.

CLAMOSUS. ad Her. III. 13. continuatio eſt orationis enunciandæ acceleratio *clamoſa*.

CLANGOR, ſonus avis volantis. Tuſc. II. 10.

CLARARE. de Div. I. 12. Jupiter excelſa *clarabat* ſceptra columna.

CLARITAS. de Div. II. 47. cum *claritate* mori.

CLARUS. præſtans, egregius. Fin. III. 2. quaſi helluari libris, ſi hoc verbo in tam *clara* re utendum eſt, videbatur.

CLASSIS. de partibus civium, in quas deſcripti a Servio cenſus cauſa erant, dici paſſim, notum eſt. Sed hinc ducitur ea ratio, cum ad ſignificandam hominum præſtantiam et contra adhibetur. Sic *claſſici* autores dicuntur præſtantiſſimi, quod ditiſſimi erant in prima claſſe, in qua qui erant, κατ' ἐξοχὴν *claſſici* dicebantur, ut Gellius docet. Huc pertinet illud. Lucul. 23. qui mihi, cum illo collati, quintæ *claſſis* videntur. h. e. ultimæ. Nam ſexta, in qua capite cenſi, non numerabatur: unde quinque *claſſium* apud auctores interdum mentio.

CLAUDICARE oratio dicitur, cum numeroſa non eſt, neque vincta, aut fluminis inſtar leniter procurrens, ſed ſæpe hiat et tanquam inſiſtit. Or. III. 51. Si quid in oratione noſtra *claudicat*. Sic *claudicans* oratio eſt Orat. 51, 58. v. *Claudere*. * Nat. Deor. I. 38. tota res vacillat et *claudicat:* non bene procedit, infirma eſt. Off. I. 33. nec in ullo officio *claudicare:* diſcedere ab officio, deeſſe officio.

CLAUDERE. pro *claudicare*, Or. 51. quid eſt cur *claudere* aut inſiſtere orationem malint. Tuſc. V. 8. beatam vitam etſi ex aliqua parte *clauderet*, tamen majore multo ex parte obtinere nomen ſuum.

CLAUDUS. Piſon. 28. *claudus*, quomodo aiunt, pilam retinere. proverbium in eos, qui, quæ a magiſtro audierunt, tenent, ſed neque recte intelligunt, neque eo recte uti poſſunt. Nam *claudus* in pilæ ludo nil poteſt niſi pilam ſibi traditam retinere, non ea ex regulis ludi uti, propterea quod currere celeriter non poteſt.

CLAVICULA. Nat. D. II. 47. *claviculis* apprehendunt adminicula vites.

CLAUSTRUM. Muren. 8. cum ego tanto intervallo *clauſtra* nobilitatis refregiſſem.

CLAUSULA. Or. III. 46. *clauſulas* atque interpuncta verborum animæ intercluſio atque anguſtiæ ſpiritus attulerunt. * exitus fabulæ. Cœl. 27. Mimi eſt jam exitus, non fabulæ: in quo cum *clauſula* non invenitur, fugit aliquis e manibus, &c.

CLAVUS. Tuſc. IV. 35. *clavo clavum* ejicere, * Verr. V. 21. Et ut hoc beneficium, quemadmodum diceret, trabali *clavo* figeret &c.

CLEPERE, furari. Tuſc. II. 10. eum doctus Prometheus *clepſiſſe* dolo.

CLEPSYDRA. Or. III. 34. at hunc non clamator aliquis ad *clepſydram* latrare docuerat. v. Almeloveen. ad Quintil. XII. 6. et quos ibi laudat.

CLITELLAE. Att V. 15. *clitellæ* bovi ſunt impoſitæ. proverbium in eos, quibus aliquid negotii datur, cui adminiſtrando idonei non ſunt. Clitellæ enim aſinis imponuntur, non bubus.

INDEX LATINITATIS.

CLUDO. laudatur e Nat. D. II. 39. ſed ibi in Gron. eſt eludit. in Daviſ. alludit; neque *cludit* aptum eſt huic loco.

CLYPEUS. Orat. 71. *clypeum* diſſolvere, dicitur in eos, qui res junctas et copulatas diſſolvendo corrumpunt.

COACERVARE. Agrar. II. 25. *coacervare* agros.

COACESCO. Cato 18. non omnis ætas vetuſtate *coaceſcit*.

COACTOR, dicitur, qui in auctionibus pecunias cogit, quæ ab emptoribus ſolvendæ ſunt, et eſt fere argentarius. Cluent. 64. noſtri: Caſſirer. v. Salmaſ. de Uſuris c. 17. p. 497. et Græv. ad h. l. Sed et dicitur de omnibus, qui in quocunque negotio cogendæ pecuniæ miniſtri ſunt. v. Manut. ad h. l. Sic Rabir. Poſt. 11. utrum acceſſionem decumæ, ut noſtri facere *coactores* ſolent, ſunt miniſtri publicanorum, qui decumas exigunt.

COACTUS. Cæcin. 11, 12. *coacti* homines et armati. eſt verbum interdicti. c. 13, 21. et ſignificat *coactos* ad vim faciendam.

COAEDIFICARE. Att. XIII. 33. campum Martium *coædificari*. Partit. 10. locus *coædificatus* opponitur vaſto.

COAEQUARE. Verr. III. 41. omnia ad libidinem ſuam *coæquare*: h. e. ſummos et infimos, ſacra et profana eodem modo pro libidine tractare, nulli parcere &c.

COAEVUS laudant e Vatin. 13. Sed meliores Codd. et edd. habent coquos, quod eſt rectum. *Coævus* non eſt uſitata bono ſcriptori vox.

COAGMENTARE. Phil. VII. 7. *coagmentare* pacem. Brut. 17. *coagmentare* verba, eſt apte collocare et vincire. Unde Or. III. 43. *coagmentatus* concurſus verborum, opponitur hiulco. * e partibus diverſis compoſitus. Tuſc. I. 29. nihil eſt in animis *coagmentatum*: h. e. liberi ſunt animi a concretione, nihil eſt in iis mixtum, ut aliis locis dicit.

COAUCTIO. Verr. III. 81. Crimen eſt ex *coauctione* annonæ atque æſtimationis. Non crimini datur Verri æſtimaſſe frumentum, et pro frumento pecuniam accepiſſe, ſed nimis magnam pecuniam pro frumento coegiſſe.

COCTUS. Att. XIII. 52. bene *coctus* et conditus ſermo.

CODEX. Roſc. Com. 1. Simpliciter dicitur pro tabulis acceptorum et expenſorum.

CODICILLI. ad Fam. VI. 18. ſtatim quæſivi a Balbo per *codicillos*. Qu. fr. II. 11. epiſtolam hanc convicio efflagitarunt *codicilli* tui. Sunt autem *codicilli* codices cerati minoris formæ, in quibus teſtatores voluntatem ſine ulla ſolennitate, quæ in teſtamentis faciendis adhibetur, declarant, item in quibus epiſtolæ ſcribuntur: unde pro epiſtolis in hujuſmodi tabulis ſcriptis, et pro voluntate mortui hoc modo declarata ponuntur. v. Salmaſ. de mod. Uſur. c. 10. p. 419. cf. inprimis Manut. ad Cic. ad Qu. fr. l. c.

COELESTIS. Phil. V. 11. legiones divinæ et *cœleſtes*; quæ rem optime et e republica geſſerunt. v. Heinſ. ad Vell. II. 24. c. 3. qui e memoria laudavit Verrinas pro Philippicis.

COELUM. Att. II. 9, 19, 20. in *cœlo* eſſe: h. e. vehementer laudari. ibid. XVI. 6. in *cœlum* ferri. ibid. II. 1. digito ſe *cœlum* putant attingere: h. e. ſe beatiſſimos putant. Phil. II. 42. de *cœlo* detraxiſti collegam: feciſti, ut eſſet diſſimilis ſui, ut paulo poſt dicit, adeoque laudem partam amitteret. ibid. 44. gloria quæ vix *cœlo* capi poſſe videatur: i. e. immenſa. Nat. D. II. 24. in *cœlum* tollere; pro conſecrare. * pro aere. Lucul. 26. eodem *cœlo*. Nempe aeris vis in fundendoære, ut aquæ. Plin. XXXIV. 9. æs omne frigore magno melius funditur. * de Div. I. 43. *cœlum* diſceſſiſſe. ibid. II. 28. *cœli* diſceſſus. Genus oſtenti. Etiam in ſacris libris eſt οὐρανοὶ ἀνεῴχθησαν Matth. III. 26. σχιζόμενοι οὐρανοὶ Marc. I. 10. &c. Pro eo Liv. XXII. 1. *cœlum* findi. v. Plin. II. 26. et ibi Hard. Heinſ. ad Ovid. Faſt. III. 371.

COEMPTIO. Flacc. 34. Or. I. 56. Mur. 12. genus matrimonii ineundi, ſ. ritus, quo in viri manus feminæ conveniebant, de quo multa ſcriptores de nuptiis, Briſſonius et alii. Illud certum eſt, emptionem quandam imaginariam in hac *coemptione* interveniſſe, qualis autem fuerit, et quibus verbis et ritibus peracta ſit, non ſatis certo conſtat. * Ab hac autem *coemptione* plane diverſa eſt ea, de qua Muren. 12. ſenes ad *coemptiones* faciendas. Hoc enim genus comparatum erat ad ſacra interimenda. ut Cicero ait. Nempe, ut primus vere demonſtravit J. Fr. Gronovius, heres, qui hereditatem ſine ſacris habere cupiebat, eam vendebat ſeni per æs et libram venditione imaginaria. Hæc res hanc vim habebat, ut

quoniam ſenex bona haberet, non ut hereditatem, ſed ut empta, bona ea libera ſacris eſſent. Ut autem redderet ſenex domino hereditatem facta emptione, ſtipulatione cavebatur. v. hæc latius diſputantem Gronov. de Seſt. IV. 7. Cave autem hos ſenes confundas cum ſenibus *coemptionalibus*, ut ſæpe doctiſſimi viri fecere.

COEMPTIONALIS. ad Fam. VII. 29. ſenes *coemptionales*, ſunt ſervi, qui ſinguli propter ſenectutem pretium nullum inveniunt, juncti autem aliquot, ut docuit Gronov. de Seſtert. IV. 9.

COENACULUM. eſt pars altior domus. Gr. ὑπερῷον. Agr. II. 35. Roma *cœnaculis* ſuſpenſa atque ſublata: es ſind hohe Hæuſer von vielen Etagen darinnen. vid. Turneb. ad h. l. in his habitabant fere pauperes; unde jocus apud Plaut. Amphitr. III. 1, 3. ubi hiſtrio Jovis perſonam ſuſtinens: in ſuperiori qui habito *cœnaculo*. ubi v. Intt. et Fabr. Lex. * Gruterus non improbabat lectionem *cœnaculo* pro ſcena, ad Herenn. I. 14. quæ in Codd. nonnullis Gruterianis fuit, et in Lipſienſi quoque et Winckleriano reperitur. Verba hæc ſunt: Mimus quidam Accium poetam nominatim compellavit (h. e. perſtrinxit: v. compellare) in ſcena, pro quo eſt, ut dixi, in Codd. pleriſque *cœnaculo*.

COENUM. convicii genus. Sext. 11. Dom. 18. Att. II. 21. Pompeius oblitus *cœno*

COEO. ad Fam. V. 19. Phil. II. 10. *coire* ſocietatem. Sen. p. R. 7. cum hoc tu *coire*, ſc. ſocietatem de re mala. cf. Cluent. 54. Si quis *coiiſſet*, ſc. ob rem malam.

COEPI, inſtituo, decerno. Verr. II. 38. *cœpit* vendere, et vendidiſſet &c.

COERATOR. Leg. III. 4. pro curator antique. Male laudat Nizolius *coerarius*; quæ vox nihili eſt. Ibidem eſt *coerare* pro curare.

COERCEO, complector, contineo. Nat. D. II. 22. omnia complexu ſuo *coercet* et continet.

COGERE, exigere. Att. I. 12. *cogere* pecunias. * de Fin. III. 2. dum ſenatus *cogeretur*. Phil. I. 5. acerbe in ſenatum *cogèbar* ſc. minis, pignoribus captis &c. * Or. II. 29. *Cogi* dicuntur, quos commovendis πάθεσιν orator adducit, quo vult. * Nat. D. III. 13. *cogi* poteſt, h. e. effici, concludi. * Or. II. 33. Se jus civile, quod nunc diffuſum et diſſipatum eſſet, in certa genera *coacturum*.

COGITARE. Att. X. 10. contra alicujus rationes *cogitare*. ibid. XIV. 13. (2.) Si amabiliter in me *cogitare* vis.

COGITATIO, ſpes. Dejot. 2. venerunt non ſine aliqua ſpe et *cogitatione*. * Tuſc. IV. 11. *cogitatione* inter ſe differunt, re quidem copulata ſunt, pro quo barbari philoſophi, idea, abſtractione, præciſione, non autem extra mentem. * Roſc. Am. 24. malæ *cogitationes*, bœſes Gewiſſen. * Commentatio oratoris. Or. I. 33, 34. in quotidianis *cogitationibus*. MSS. et Edd. Vett. concitationibus: unde Manutius fecit commentationibus, Pearcius exercitationibus: ſed præter rem. *Cogitationes* et concitationes ſæpe confunduntur a librariis. vid. v. c. Gruter. et I. Gronov. ad Auct. ad Her. III. 16. *Cogitationes* autem quare non pro commentationibus dici poſſint, non video, cum *cogitare* et meditari pro exercitatione uti dicatur. c. 61. meditando perfecit Demoſthenes, &c. h. e. exercitatione. Sic meditatio belli eſt præparatio ad bellum. Eodem fere ſenſu *cogitatio* eſt apud Vitruvium. Hæc ex proluſione de libris Cic. de Oratore A. 1736. edita, in qua obiter Pearcianas quaſdam conjecturas rejecimus, Livius XXXV. 28. clare *Cogitationes* vocat exercitationes Philopœmenis in comparando uſu militaris rei, quoad animo peraguntur.

COGNATIO. de Div. II. 14, 15. naturæ *cognatio*, eſt συμπάθεια Philoſophorum. v. Ind. Gr. συμπάθεια. * ibid. 69. qua naturali *cognatione* theſaurus cum ſomniis jungitur. * conjunctio, cum unum implicatum eſt alteri, ut ſine eo conſiſtere ſatis non poſſit. Arch. 1. ſtudia humanitatis quadam *cognatione* inter ſe continentur. * de Div. I. 30. Deorum *cognatione* teneri. * elegans illud eſt Syll. 20. nunquam ſibi *cognationem* cum prædiis eſſe exiſtimavit ſuis: h. e. nunquam ita amavit prædia ſua, ut ea nollet vendere, ſi res poſtularet. Melius hæc intelliges ex Catil. II. 8.

COGNATUS. Or. III. 51. *Cognatum* mentibus noſtris, eſt res natura menti humanæ ita conveniens, ut ea moveatur, inter quam adeo et mentem noſtram eſt quædam συμπάθεια.

COGNITIO. ad Capitonem L. XVI. ad Att. ep. 16. Conſulibus *cognitionem* dedit. h. e. *cognitionis* genus illud, quod juri or-

dinario, h. e. quæſtioni, opponitur, quæ fit ex legibus per certos magiſtratus. Nam *cognitio* fit extra ordinem ab eo, qui extra ordinem conſtitutus eſt, ut rem cognoſcat, ut docent Salmaſ. de mod. Uſur. c. III. p. 111. ſqq. et Græv. in Animadv. ad Sigon. de Judic. II. 4. Cæterum, cum *cognoſcere* etiam dicatur de ordinario jure, quod nemo in dubium vocare poteſt, aut vocavit, non video, quare non et *cognitio* proprie ſit communis ordinariis et extraordinariis cauſis, et abuſu demum ſit, et per ellipſin quandam, ad extraordinarias traducta. Sic Suet. Claud. 12. *cognitionibus* magiſtratuum tanquam conſiliarius interfuit. cf. Tib. 33. item apud ipſum Cic. Brut. 22. cum dies *cognitionis* eſſet, pro die judicii et ejus quidem ordinarii. Verr. II. 25. de judicio de falſo: ne qua ipſius *cognitio*, abſente illo, de exiſtimatione ejus conſtitueretur. Sic et *cognoſcere* interdum ſimpliciter de cauſa extraordinaria dicitur, ut Verr. II. 13. ſe *cogniturum* &c. de rebus extraordinariis accipe etiam Agr. II. 22. *cognitionem* agrorum h. e. de agris: et ibid. 21. *cognitionem* decemvirum. * notio, Leg. II. 19. quod poſitum eſt in una *cognitione*, id in infinita diſpartiuntur. * notitia, Nat. D. I. 17. innatæ *cognitiones* Deorum.

COGNITOR, 1) eſt, qui nobis teſtis eſt, eſſe nos eos, quos dicimus eſſe, et confirmat nos ſibi *cognitos* eſſe. Verr. I. 5. civem Romanum, qui *cognitores* honeſtos daret, ſublatum eſſe in crucem. Verr. V. 65. *cognitorem* locupletem dare. ibid. non ſemper cum *cognitoribus* eſſe poſſunt. Jam 2) quia hujuſmodi homines ſunt ei, cujus *cognitores* ſunt, auctores et defenſores, *cognitores* etiam dicuntur auctores et defenſores. Sic Cat. IV. 5. auctor et *cognitor* ſententiæ, dicitur, qui ſe ejus ſententiæ profitetur auctorem. Haruſp. Reſp. 21. cum in me *cognitorem* illarum rerum omnium, illa flamma illorum temporum conjiciebatur. res illæ ſunt, ut ex contextu patet, auctoritas ſenatus, conſenſio bonorum, ſtatus Italiæ. harum rerum et auctor et defenſor Cicero fuerat in conſulatu. in Cæcil. 4. me *cognitorem* juris ſui &c. Hinc 3) inprimis *cognitor* dicitur, qui præſentis cauſam in controverſia civili agit, quemadmodum abſentis procurator. Verr. II. 43. *cognitorem* adſcribit Sthenio. i. e. adſcribit in literis publ. quis *cognitor* Sthenii fuerit, quis ejus cauſam egerit. Cæcin. 5. *cognitor* viduarum. Roſc. Com. 11. me *cognitorem* dediſti. vide de hoc verbo accuratiſſime diſputantem I. Fr. Gronov. de Seſt. IV. 3, 4. Verr. III. 34. Æſchrio et Docimus mariti Pippæ et Tertiæ, quibuſcum rem Verres habebat, bona cum maritorum pace, qui uxorum nomine conduxerant decumas quarundam civitatum, *cognitores* uxorum dicuntur. Veniunt Herbitam duo Prætoris æmuli non moleſti, muliercularum teterrimarum improbiſſimi *cognitores*: incipiunt poſtulare, poſcere, minari. Apertum eſt *cognitores* dici, quia uxorum res agebant, earumque nomine decumas exigebant, adeoque *cognitorem* dici etiam, cujus opera in rebus noſtris quibuſcunque utimur. Eodem modo ibid. 60. Apronius *cognitor* Verris dicitur, quia, quas decumas redemerat, Verri redemerat, et ejus nomine exigebat.

COGNITUS. Brut. 25. homo per ſe *cognitus*, opponitur nobili, qui propter majores nobiles notum nomen habet: homo novus.

COGNOMINATUS. Partit. 15. *cognominata* verba.

COGNOSCERE. ad Fam. I. 9. fidem *cognoſſe* hominum non ita magna mercede; idem quod ſpectare, ut *cognitus* idem eſt, qui ſpectatus. v. ſpect. * Verr. I. 5. cum eum Syracuſis amplius centum cives Rom. *cognoſcerent*, h. e. dicerent, ſe ſcire, qui ſit, eumque eſſe, quem ſe dicat. cf. V. 59. v. *Cognitor*. n. 1. * Or. II. 41. *cognoſcere* artem, pro agnoſcere, ſentire artem eſſe adhibitam. * ad Her. IV. 18. qui privatus intolerabili ſuperbia fuerit, eum commodum et ſui *cognoſcentem* videre in poteſtate quis ſperet?

COHAERENTIA. Nat. D. II. 62. ad mundi *cohærentiam* pertinent, ſc. quod ſine iis mundus conſiſtere non poteſt.

COHAERERE, conſiſtere. Tuſc. V. 28. virtutes ſine beata vita *cohærere* non poſſunt, nec ſine virtute vita beata. Har. Reſp. 27. ſi undique fulciamus, *cohærebunt*. * Tuſcul. III. 25. fulciendi ſunt, qui ruunt, nec poſſunt *cohærere* propter magnitudinem ægritudinis, i. e. æquo animo eſſe. * Leg. I. 8. alia quibus *cohærent* homines: partes quibus conſtant. * Cæcin. 18. ſermo familiaris et quotidianus non *cohærebit*. Cœl. 7. vix *cohærebat* oratio. h. e. vix ſibi conſtabat. * Or. III. 43. *cohærens* oratio, quæ oritur e compoſitione apta verborum: opponitur hiulcæ.

COHIBERE. ad Fam. IV. 5. Viſne tu te *cohibere*. i. e. moderari animi commotionem, v. c. dolorem, impetum. conf. Marc. 3. Tuſc. IV. 18. Phil. III. 2. * prohibere. Tuſc. III. 25. neceſſitas ferendæ conditionis humanæ, quaſi cum deo pugnare *cohibet:* pro quo Daviſiana ſecunda prohibet. v. *cohibitio*. * complecti. Nat. D. II. 13. omnes naturas *cohibet* et continet. * avertere. Verr. IV. 45. oculos ab aliqua re *cohibere*. * ſuſtinere. Nat. D. I. 1. *cohibere* aſſenſionem. * Cœl. 5. ad *cohibendum* brachium toga, i. e. tegendum, occultandum.

COHIBITIO, interdictio, ex Verr. III. 14. laudatur e vett. edd. in Nizoliano Lexico: ſed recentiores edd. habent prohibitio. Mihi *cohibitio* non rejiciendum videtur, propter conſenſum vett. edd. et quia eſt etiam *cohibet* pro prohibet in Tuſculanis, l. c. Nam mutatio in Daviſ. 2. nihili eſt.

COHORRERE. Orat. III. 2. medicis dicuntur, qui frigore febrili infeſtantur. nam horror quoque ſic dicitur, et in genere, cum frigus nos invadit, quod per totum corpus diditur, ut fit in terroribus magnis et ſubitis. v. Duker. ad Florum II. 6. 14.

COHORS. Qu. fr. I. 1. c. 4. Verr. II. 4. *cohors* prætoris, ſc. provincialis, ſunt comites ejus, præfecti, ſcribæ, medici, accenſi, haruſpices, præcones. l. c. 10. In re militari autem *cohors* prætoria aliam vim habet, ut Cat. II. 10. eſt enim *cohors*, quæ ad cuſtodiam corporis prætori ſ. imperatori attributa eſt.

COHORTARI. Att. XII. 21. pro confirmare vacillantem et labentem. v. Græv. ad h. l.

COITIO. Qu. fr. II. 15. *coitio* Memmii. ibid. III 1. c. 5. in candidatorum conſularium *coitione*. Hæc eſt illa *coitio*, propter quam de ambitu condemnatus exulavit Memmius. v. ad Fam. XIII. 1. Eſt enim *coitio*, cum homines congregantur rei malæ perficiendæ, tanquam tribuum corrumpendarum cauſa. cf. Haruſp. R. 26.

COLEI. ad Fam. IX. 22. teſticuli. Nam ſic eſt ap. Petron. 44. ubi vid. Scheff. *Colei* autem erat et nomen familiæ Lanuvinæ: unde *Colei* Lanuvini honeſte dicebantur, turpiter autem Cliternini. nam ibi nulla familia *Coleorum*, ut iis memoratis ad aliud potius obſcœnum vocabulum alludi videretur, ut ad κλειτορίδα, aut ſimile.

COLERE. Att. XIII. 30. a te *colendus* eſt. Iſtæ autem κολακεῖαι non longum abſunt a ſcelere. * Leg. II. 16. de ritibus patriis *colantur*. Sic Virg. de more.

COLLATIO, comparatio. Fin. IV. 27. *collatio* igitur iſta te nihil juvat. * Congeſtio, collectio. Tuſc. IV. 38. extr. cum philoſophia ex *collatione* rationum conſtet. * Fin. III. 10. notiones fiunt rationis *collatione*, i. e. analogia, ut eſt ap. Senec. ep. 120. Diogenes Laert. in Zen. κατ' ἀναλόγιαν dicit, ejuſque exempla ponit Tityon et Pygmæum: ille fit augendo, hic minuendo κατ' ἀναλογίαν. * in re militari *collatio* eſt ipſum prælium, Or. I. 48. * conceſſio et attributio. Fr. in Tog. conceſſione petitorum et *collatione* centuriarum prætorem factum. v. Gruch. de Com. I. 4.

COLLATATUS. Or. 56. *collatata* oratio, opponitur tenui.

COLLATUS. Att. XIII. 12. res ad me ſine controverſia *collata* eſt, i. e. redacta. de Div. II. 55. caſtra caſtris *collata* eſſe, i. e. oppoſita.

COLLECTA. Gr. ἔρανος. Or. II. 57. *collectam* exigere.

COLLECTIO. Brut. 88. Attulerat duas res, quas nemo alius: partitiones, de quibus dicturus eſſet, et *collectiones*, memor et quæ eſſent dicta contra, et quæ ipſe dixiſſet: ſunt ἀνακεφαλαιώσεις.

COLLECTITIUS. ad Fam. VII. 3. miles tiro et *collectitius*, h. e. non delectus, ſed raptim et promiſcue coactus.

COLLEGIUM. Sen. p. R. 13. ſervos ſimulatione *collegiorum* nominatim eſſe conſcriptos. *Collegia* erant, ex inſtituto Numæ Pompilii, ſodalitates plebis, in quas ea deſcripta erat, de quibus v. Sigon. A. J. C. R. II. 12. et Manut. ad Or. pro Sextio 15. ubi eorundem *collegiorum* mentio. Sed deinde etiam de honeſtioribus dicitur, ut *Collegium* Conſulum, Prætorum &c. Frag. Corn. I. p. 482. Tot ſunt Cornelii, ut jam etiam *collegium* conſtitutum ſit.

COLLIGARE. Phil. XI. 11. *colligavimus* Brutum in Græcia. * Or. 34. uno libro *colligavit*. * Nat. D. I. 4. omnes inter ſe aptæ *colligatæque* videntur.

COLLIGATIO, conjunctio. Off. I. 17. arctior *colligatio* eſt ſocietatis propinquorum. * de Div. I. 56. *colligatio* cauſarum. Fat. 14. omnia naturali *colligatione* fiunt. Hæc *colligatio* eſt nexus cauſarum efficientium et effectuum, quem hodie dicunt.

COLLIGERE, comparare. Qu. fr. I. 1. c. 14.

omnium laudem undique *colligere*. ibid. II. 16. *colligere* gratiam dignitatemque. ad Fam. II. 16. *collectam* gratiam effundere. * Att. VIII. 9. metuo, ne omnis hæc clementia ad unam illam crudelitatem *colligatur*. * ad Fam. V. 18. *colligere* ſe dicuntur, qui a magna animi perturbatione ad tranquillitatem redeunt. Dom. 32. * ad Fam. IV. 3. cum accuratiſſime monuiſti ſenatum, *collectis* omnibus bellis civilibus. h e. commemoratis ex ordine. Inv. I. 1. *colligo* animo veteres civitatum maximarum calamitates : i. e. revoco omnes in animum.

COLLINEARE. Fin. III. 6. Si cui ſit propoſitum *collineare* haſtam aliquo aut ſagittam. In quo eſt, haſtam dirigere aliquo, ſed eſt etiam ubi ſignificat ſcopum attingere et ferire, ut Div. II. 59. quis eſt enim, qui totum diem jaculans, non aliquando *collineet*.

COLLOCARE. ad Fam. II. 13. *collocare* rem militarem, eſt omnia conſtituere, apparare, quæ ad rei militaris neceſſitatem utilitatemque pertinent. * *collocare* ſe alicubi dicuntur, qui domicilium alicubi conſtituunt ſibi fortunarumque ſuarum ſedem. Fin. V. 2. de Attico : Ita ſe Athenis *collocavit*, ut ſit pene unus ex Atticis. Phil. II. 39. *collocatos* in agro Campano mimos. * *collocare* pecuniam dicuntur, qui agros aut metalla emunt, aut fœnori dant. vid. v. c. Manil. 7. Off. II. 12. Cæcin. 4. noſtri, ſein Geld anlegen. Unde eleganter Cicero ſæpe hac dicendi forma utitur, beneficium *collocare*. Phil. III. 2. *collocare* patrimonium in ſalute reip. i. e. impendere in ſalutem reip. quæ pecunia non perit. Hinc ductum etiam illud Verr. V. 14. ædilitas recte *collocata*. * pro eo, apud nos dicimus, einquartieren. Verr. I. 24. comites ejus item apud ceteros hoſpites *collocantur*. * Tuſc. V. 1. totos ſe in optimo vitæ ſtatu *collocarent*. Cœl. 20. ſe in meretricia vita *collocavit*. Off. I. 44. *collocare* ſe totum in cognitione et ſcientia.

COLLYBUS. Att. XII. 6. in *collybo* eſt detrimenti ſatis. Verr. III. 78. deductiones fieri ſolebant primum pro ſpectatione et *collybo* (h. e. permutatione pecuniæ, l'agio) - - nam *collybus* eſſe qui poteſt, cum omnes utantur eodem genere nummorum.

COLOR. ornamenta orationis. Qu. fr. II. 15. pingam *coloribus* tuis, penicillo meo. Orat. III. 25. ornatur oratio genere primum et quaſi *colore* quodam et ſucco ſuo. Sic ibid. 52. *color* orationis oriri dicitur e tribus generibus, ſublimi, medio, et tenui. * Brut. 44. veritatis *color*. ibid. 46. urbanitatis *color*.

COLORATUS. Br. 46. oratio urbanitate *colorata*.

COLUMNA. Sext. 8. adhæreſcere ad *columnam*. *Columna* Menia in foro fuit, ad quam triumviri capitales de furibus et ſervis ſupplicia ſumebant, uti Aſconius tradit, ad Divin. in Cæcil. 16. adde, et de debitoribus, qui ſatisfacere non poſſent, qui ſunt furibus ſimillimi Nam h. l. quidem de obærato ſermonem eſſe, nullum eſt dubium. cf. inprimis Cluent. 13. ubi de Q. Manilio IIIviro capitali : Ex petulanti atque improbo ſcurra, in diſcordiis civitatis, ad eam *columnam*, ad quam multorum conviciis deductus fuerat, cum ſuffragiis populi pervenit. v. ibi Manut. Adhæreſcere ad *columnam* igitur eſt, propter æs alienum ad *columnam* Meniam deduci, nec ſolvere debitum poſſe : allegoria ducta ab his, qui in *columnis* maritimis adhæreſcunt, h. e. ad eas illiſi naufragium faciunt.

COLUMNARIUM. Att. XIII. 6. *columnarium* vide, ne nullum debeamus : quanquam mihi videor audiſſe a Camillo commutatam eſſe legem. Eſt autem vectigal, quod ſolvitur pro columnis ſingulis, inſtitutum, ut videtur, lege ſumptuaria Cæſaris, quod nimii ſumptus in *columnis* fierent. vid. Burman. de vectig. R. p. 205.

COLUMNARIUS, ad Fam. VIII. 9. Nolo te putare Favonium a *columnariis* præteritum eſſe. Optimus quiſque eum non fecit. Apparet, fuiſſe de plebe homines, nullius pretii, iique aut propterea *columnarii* dicti, quod ibi rei eſſent, (v. *Columna*) ut videtur Manutio ad h. l. aliiſque, aut, quod potius crediderim, quia circa eam *columnam* otii fallendi cauſa verſarentur, ſimiles ſubroſtranis et ſubbaſilicanis, quos et ipſos inde dictos ſcimus, quod pro roſtris et ad baſilicas eſſe ſolerent. Comprehenduntur turba forenſi, plebe urbana, de qua ſæpe Cicero.

COMEDERE. Att. VI. 1. nummos alicujus *comedere*. ad Fam. IX. 20. ne tua bona *comedim*, antique pro *comedam* : de qua forma v. Heinſ. ad Virg. Æn. XII. 801. Bona ſua *comedere*, etiam ad Fam. XI. 21. occurrit.

COMIS. Fin. II. 25. *comis* in amicitiis tuendis. Ceterum qui *comis* dicatur,

quid ſit *comiter*, declarat Cicero ipſe. v. *comiter*.

COMISSATIO. Mur. 6. Cat. II. 5. eſt convivium nocturnum tempeſtivum, inprimis compotatio, cum vagatione nocturna per urbis vicos et plateas, adhibitis tædis et ſymphonia. v. Lamb. κωμάζειν in Exercit. ad N. T.

COMISSATOR. Att. I. 16. *comiſſatores* conjurationis.

COMITARI. Tuſc. V. 24. tardis mentibus virtus non *comitatur*.

COMITATUS. Fin. II. 34. quid opus eſt tanto virtutum *comitatu?* Anteceſſit inſtrumentum in optimis artibus comparandis honeſtorum ſtudiorum concurſus &c. * de adjutoribus eſt Marcell. 4. ceteræ duce te geſtæ ſunt magnæ illæ quidem, ſed tamen multo magnoque *comitatu*.

COMITER quid ſignificet, docetur pro Balbo 16. nempe ſine dolo malo. v. Græv. ad l. c. Drak. ad Liv. XXV. 12. Dukerus ad Eund. XXXVIII. 11.

COMITIA. Qu. fr. II. 15. *comitia* gratuita, in quibus nulla largitio verſata eſt. Sen. p. R. 11. *comitia* juſta ſunt centuriata. Verr. I. 7. mea *comitia*, h. e. in quibus petitor fui. Verr. II. 52. *comitia* etiam de electione ſacerdotis per ſortitionem in Sicilia facta, dicuntur. Cœl. 8. *comitia* Pontificia, ſunt creandis Pontificibus, in quibus Pontifices creantur. ſic Conſularia, Prætoria &c. De generibus *Comitiorum* ſuis locis agitur.

COMITIALIS. Qu. Fr. II. 2. dies *comitiales*, h. e. per quos *comitia* habentur, aut haberi poſſunt. cf. ibid. 6. Sic Verr. II. 52. menſis *comitialis*.

COMITIATUS, us. pro *comitiis*. Leg. III. 4. *comitiatus* maximus dicitur de *comitiis* centuriatis, quoniam in iis omnes ordines populi ſuffragia ferunt, in tributis plebs tantum.

COMITIUM. Brut 84. Verr. I. 19. de Div. I. 17. locus in foro Romano, ubi, ut auctor eſt Varro L. L. IV. 32. coibant *comitiis* curiatis et litium cauſa, unde et nomen duxit. Nam Conſules olim, poſt prætores, ibi jus dicebant, ut multis Livii locis patet. Ex eo aditus et in curiam.

COMMENDATIO. Fin. II. 12. Epicurus cum in prima *commendatione* voluptatem dixiſſet. h. e. in iis rebus, quæ nobis primæ a natura quaſi *commendari* videntur, quod eas noſtra ſponte appetimus, et earum cauſa alias conſectamur. * Planc. 13. *commendatio* dulciſſima naturæ, h. e. quæ oritur a natura. Sic Or. I. 26. probitatis *commendatio*. Brut. 25. *commendatio* majorum. * Or. II. 87. oculorum *commendatio*, cum quas res memoriæ tradere volumus, eas oculis intuemur. Or. 31. hunc librum ſi minus noſtra *commendatione*, tuo tamen nomine divulgari neceſſe eſt.

COMMENDARE. Leg. II. 16. ſacro *commendatum*, h. e. in templo depoſitum.

COMMENTARI dicuntur, qui cogitant et ſcribunt, quæ dicturi ſunt: unde, quicquid accurate cogitamus aut ſcribimus, id *commentari* dicimur. ad Fam. IV. 6. ut ante *commentemur* inter nos, qua ratione nobis traducendum ſit hoc tempus. Phil. XI. 6. quorum alter *commentatus* eſt mimos, alter egit tragœdiam. ad Fam. VII. 1. te ipſum, qui id jam multos annos *commentaris*, docebo profecto, quid ſit humaniter vivere. Br. 90. declamitantem *commentari*. Tuſc. III. 14. futuras mecum *commentabar* miſerias. Phil. III. 14. multos menſes de libertate pop. Rom. *commentati* atque meditati. de Div. I. 41. *commentari* dicuntur magi Perſarum, cum conveniunt et inter ſe de rebus ſuis colloquuntur et deliberant. Or. III. 23. de magiſtro Samnitium gladiatorum dicitur *commentari*.

COMMENTARIOLUS. Fin. IV. 4. ne neceſſe ſit iiſdem de rebus ſemper quaſi dictata decantare, neque a *commentariolis* ſuis diſcedere. h. e. a libellis, in quos præcepta de philoſophia memoriæ cauſa congeſſimus.

COMMENTARIUS. Rabir. Perd. 5. *Commentarii* regum, ſunt libri, in quibus leges &c. regum ſcriptæ ſunt, ut illa conſtitutio de judicando perduelle. Sed *Commentarii* in genere ſunt libri, in quibus memoriæ cauſa res perſcribimus quaſcunque, unde de tabulis acceptorum et expenſorum, de tabulis Cenſoriis, libris Pontificum ſæpe dicitur.

COMMENTATIO pro meditatione et exercitatione, v. *commentari*. Tuſc. II. 18. Or. I. 33. Tuſc. I. 30. extr. *commentatio* mortis. ib. III. 16. *commentatio* parendi.

COMMEO. Nat. D. I. 11. animum eſſe per naturam rerum omnem intentum et *commeantem*.

COMMERCIUM. Verr. III. 40. *commercium* in eo agro Panormitanis non eſt: pro poteſtate emendi agros. cf. II. 50.

COMMETIRI. Inv. I. 26. *commetiri* cum tempore, h. e. comparare.

COMMINUI. Att. IV. 3. re familiari *comminui.* * Off. II. 11. quem C. Lælius prætor fregit et *comminuit.* * notabilis eſt etiam hæc forma, ad Fam. XIII. 12. non ut aliquid de commendatione illa *comminuam.*

COMMISCEO. Nat. D. II. 51. *commiſcendorum* corporum libido.

COMMISSIO. Att. XVI. 5. *commiſſione* Græcorum frequentiam non fuiſſe: ſunt ludi Græci, certamina Græcorum in quibus Græci homines, aut certe habitu Græco *committuntur.* Itaque pergit Cicero: quod quidem me minime ſefellit. Scis enim, quid ego de Græcis ludis exiſtimem. conf. ibid. XV. 26.

COMMISSURA. Nat. D. II. 55. *Commiſſuræ* oſſium &c.

COMMITTERE. Fin. III. 2. ludis *commiſſis:* i. e. cœptis. * Simpliciter pro ſcelus *committere.* Roſc. Am. 20. cum veriſimile erit aliquem *commiſiſſe.* * Cluent. 37. *committere* multam, pro facere, * quo multa dignus fias &c. Hinc ſæpe dicitur pro eo, quod nos dicimus: es verſehen. ut Verr. I. 43. nemo *committeret.* * Roſc. Am. 5. *committitur* judicium inter ſicarios, pro habetur. * Sich wohin wagen. Roſc. Am. 23. *committere* ſe in conclave. Verr. II. 4. *committere* ſe in conſpectum populi. Sext. 54. ſe theatro populoque Rom. *commiſerit.* * Elegans eſt etiam hæc ratio. Verr. I. 32. *committere* incommoda ſua legibus et judiciis. h. e. non ipſum vindicare, ſed judicio perſequi injurias ſuas. * Eſt etiam pro perdere, cum *committimus,* ut aliquid pereat. Verr. I. 10. II. 14. hereditas *commiſſa,* eine Erbſchaft, die verfallen iſt. Sic Flacc. 21. *commiſſa* fiducia. ein verfalnes Pfand, hypothecæ *commiſſæ,* ut eſt ad Fam. XIII. 56. hinc ducitur elegans ratio pro Dom. 57. devotio convicta et *commiſſa;* cum accidit id, quod voto ſuſcepto a Diis conſequi voluimus.

COMMODARE. Verr. IV. 42. nomen ſuum alicui ad tranſlationem criminis *commodare.*

COMMODE. ad Fam. XI. 23. *commode* de aliquo ſentire.

COMMODITAS. Inv. I. 25. corporis *commoditas,* i. e. habilitas ad res varias agendas. Roſc. Am. 4. de elegantia orationis: neque ſatis *commode* me dicere poſſe intelligo - - nam *commoditati* ingenium - - eſt impedimento. Sic de pulchritudine domus acceperim Off. I. 39. ad uſum *accommodanda* eſt ædificandi deſcriptio: et tamen adhibenda dignitatis *commoditatiſque* diligentia.

COMMODUM, adv. Att. XIII. 19. *Commodum* diſceſſerat Hilarus.

COMMODUM. Fin. V. 21. prima naturæ *commoda:* ſunt habilitates propenſioneſque, quæ primæ ſe in hominibus exſerunt, tanquam ſtudium ſciendi, cum hominibus verſandi &c. * quod nobis *commodatum* eſt. Verr. IV. 3. qui forum *commodis* hoſpitum, non furtis nocentium ornarent. vid. Salmaſ. de Uſur. c. 7. * præmia militum. ad Fam. XI. 2. extr. quod de *commodis* veteranorum laturus eſſes. * *Commodo* videtur adverbialiter poni pro *commode* ad Fam. I. 1. in libris, qui habent, quod *commodo* facere poſſis. Sed alii addunt, reipublicæ, vel intelligunt tuo, quod alibi addit Cicero: ibid. XVI. 1. quod *commodo* valetudinis tuæ fieri poſſit.

COMMODUS, mitis, qui nec facile in rebus levibus, nec nimis iraſcitur. Qu. Fr. I. 1. c. 13. atque in hoc genere (in iraſcendo) multo te eſſe jam *commodiorem* mitioremque nunciant.

COMMORARI. Or. 40. in ſententia *commorari.*

COMMORATIO. quid in rhetoricis? ad Her. IV. 45.

COMMOTIUNCULA, levis impetus febrilis, qualis eſſe ſolet jam debilitata et fracta febris vi. Att. XII. 11. Atticæ *commotiunculis* συμπάσχω.

COMMOVERE. Qu. Fr. II. 6. perleviter *commoveri.* h. e. ægrotare. * de philoſophis, qui nova comminiſcuntur. Lucul. 6. Philo, dum nova quædam *commovet,* quod ea ſuſtinere vix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, et aperte mentitur &c. * Suſcipere, moliri. Att. XVI. 15. hæc, quæ *commota* ſunt, quorſum evadant: unde *commovere* ſe dicuntur, qui aliquid moliuntur. Catil. I. 2. ne *commovere* te contra rempublicam poſſis. * *Commoveri* cum de animo dicitur, tribus modis ſumitur; primo cum refertur ad ingenium, eſt, rationibus quibuſdam eo perduci, ut aliquid verum falſumve putemus. deinde, cum de perturbationibus animi, quæ et *commotiones* animi appellantur, dicitur, plerumque certum aliquod *commotionis* genus

indicat: ut, morte alicujus *commoveri*, pro terreri, aut triſtitia affici. Ad voluntatem denique ubi refertur, ſignificat, certis de cauſis nobis aliquid eſſe conſtitutum. Exempla pauca adjiciemus: Arch. 5. Unius nominis litura ſe *commotum* dixerit: i. e. propter unam lituram ſibi tabulas ſuſpectas eſſe. Muren. 19. *commovebar* ludis Antonii: timorem afferebant, ne mihi nocerent in petitione. * Or. II. 5. Græcarum diſputationum memoriam *commoverat*: h. e. inſtaurarat, revocarat. * Or. I. 25. ingenium arte *commovere*, pro augere, acuere. * evertere, revellere, confutare. Or. II. 51. Si convellere adoriamur ea, quæ *commoveri* non poſſunt.

COMMUNICO. ad Fam. I. 7. Non ſolum a me provocatus, ſed etiam ſua ſponte de te *communicare* ſolet: ad me referre, deliberare. Lucul. 1. itaque privabo illum potius debito teſtimonio, quam id cum mea laude *communicem*. Or. I. 15. *communicare* cum aliquo, pro conſulere aliquem. Roſc. Am. 40, 49. res et ratio cum aliquo *communicari* dicitur, quem ſocium in commodis aut negotio ſumimus.

COMMUNIS, vulgaris. quoad quæ omnibus *communia* ſunt, vulgaria habentur, et adeo contemnuntur. ad Fam. I. 9. abhorrent a præceptis *communibus*. ibid. VII. 1. *communes* mimos ſpectarent ſemiſomni. * Or. 33. *commune* judicium, de judicio populi. Dom. 18. *communia* tempora, quæ ad univerſam remp. pertinent. Balb. 5. *communis* imperii fines, i. e. noſtri, Rom. Sext. 1. *communis* libertas. ibid. 6. *communem* ſalutem reficere. Planc. 14. *communis* ille ſenſus in aliis fortaſſe latuit. h. e. alii fortaſſe diſſimularunt dolorem, qui ad omnes pertinebat. Or. III. 29. quid in *communi* mente quaſi impreſſum ſit, eſt notio confuſa, quam omnes habent, et quam evolvit philoſophus. Piſ. 40. *communis* ſalutatio: h. e. qua in omnes utimur, etiam ignotos. Or. II. 77. *commune* exordium, quod multis orationibus præmitti poteſt, et eſt in vitio. ibid. 17. *communes* literæ, ſunt artes liberales, quibus omnes operam dare ſolent. Orat. III. 27. locus *communis* dicitur, quia rem omnem ad genus refert, adeoque ad omnes formas pertinet. Phil. II. 4. homo vitæ *communis* ignarus, ein Menſch, der nicht zu leben weiſs, ut nos dicimus, qui neſcit, quæ omnibus, etiam inimicis, officia tribuenda ſint, et vulgo tribuantur. Or. I. 49. verſatus in cauſis forenſibus atque *communibus*. Tironum cauſa monendum eſt, *communia* dici, quæ ad plures pertinent, adeoque *communia* dici poſſe etiam quæ vulgaria alias dicuntur, ut ſupra notamus. Quid enim ſunt *communia* præcepta, a quibus Ciceronis de oratore libri abhorrent, niſi vulgaria, quæ in vulgaribus rhetoricis libellis occurrunt? Eſt tamen etiam aliquid inter vulgaria et *communia* diſcriminis. Vulgaria dicimus, quæ *communia* ſunt omnibus, ſed ita, ut hoc ipſo verbo contemptum eorum ſignificemus. *Communia* autem et ipſa ad plures, atque adeo ad omnes pertinent, ſed ſine contemptu. Sic dicimus *communem* ſenſum, *communem* rationem, *communia* præcepta, *communia* mala, vitium *commune*, ſed ſimpliciter reſpicimus ad id, quod ad plures aut ad omnes pertinet. * *Communia* omnia habent ſignificationem amicitiæ. ad Fam. V. 21. nam tecum mihi eſſe *communia* omnia, ita quæ opto contingant, ut vehementer velim: ita locum bene conſtituit Grævius. Sed ſenſus eſt: tibi amiciſſimus et familiariſſimus eſſe cupio. * Verr. II. 46, 63. *Commune* Siciliæ. i. e. univerſam Siciliam. Verr. I. 38. *Commune* Milyadum. v. de hac forma Heinſ. ad Ovid. Met. XII. 7.

COMMUNIO. Mil. 36. bona, fortunas meas ac liberorum meorum in *communionem* tuorum temporum contuli: tecum *communicavi*.

COMMUNITAS. Fin. III. 20. *communitas* naturalis. ib. *communitas* civilis. ib. V. 14. prima *communitas* naturæ. Off. I. 7. vitæ *communitas*. ib. 16. *communitas* et ſocietas humana. * Top. 6. res disjuncta a *communitate* i. e. a genere ad ſpeciem traducta, aut, in definitione, adjectis propriis ad *communia*.

COMMUTABILIS. Inv. I. 18. *commutabile* exordium.

COMMUTARE, cum abl. ſine præpoſ. Agr. I. 5. poſſeſſionis invidiam pecunia *commutent*. ubi v. Turnebus. add. Drakenb. ad Liv. XLII. 5.

COMPACTO. adv. Att. X. 12. ut *compacto* prohibiti videamur.

COMPAGES. Senect. 21. *compages* corporis.

COMPAR. (πάρισον) in rhetoricis quid? ad Her. IV. 20.

COMPARABILE, ſimile. Inv. I. 42. 30.

COMPARARE. Verr. I. 1. accuſationem

comparare, dicitur actor cum ea conquirit, facit, quæ ad recte accuſandum pertinent. Inv. I. 15. animum auditoris idonee *comparare* ad reliquam dictionem, h. e. facere, ut attendat reliquæ orationi. Quint. 3. Verr. I. 36. res, quæ in Gallia *comparabantur*, ſunt fructus prædiorum Gallicorum &c. qui Romam mittuntur &c. Quint. 16. majores noſtri *comparaverunt*. i. e. ſtatuerunt, ſive potius, legibus, SCtis, aut aliis modis effecerunt, ſc. aut ne quid fieret, aut ut aliquid fieret. plura e Cicerone ſuggeret Paſſeratius ad h. l. ad Fam. XII. 30. honore digni cum ignominia dignis non erant *comparandi*, h. e. non eodem modo tractandi. Eſt etiam ubi dicitur, pro *comparando* demonſtrare. Off. II. 5. deinde *comparat*, quanto &c. Sic et Livius dixit II. 32. extr. Quint. 1. ut ego cum patrono diſſertiſſimo *comparer*. Elegans ratio e ludo gladiatorum ducta, qui dicuntur *comparari*, cum paria gladiatorum deliguntur, h. e. conſtituitur, quis cum quoque contendat. *Comparatur* ergo patronus cum patrono, quia inter ſe de victoria contendunt. * Dicitur etiam eleganter elliptice, pro res neceſſarias, copias *comparare*. ad Fam. XVI. 11. omnino ex hac quoque parte diligentiſſime *comparatur:* ubi v. Interpretes et add. Gronov. ad Liv, XXXVI. 3. et XXXVIII. 12. Sic et ſubſtantivum dicitur in loco epiſtolæ ad Q. Fr. qui mox profertur.

COMPARATIVUS. Inv. II. 25. *comparativa* judicatio: quid ſit, ibi docetur.

COMPARATIO. Qu. Fr. I. 2. ext. quibus ego ita credo, ut nihil de *comparatione* mea diminuam: h. e. nihilo minus me contra eos *comparem*. Mur. 21. *comparatio* teſtium. Br. 76. ipſa *comparatio* diſciplinaque dicendi. * Inv. I. 11. *Comparatio* eſt pars conſtitutionis aſſumptivæ.

COMPELLARE. reprehendere, objurgare aliquem: item accuſare in judicio, aut certe nomen deferre: proprie videtur idem eſſe, quod interrogare. Att. II. 2. Nigidius minatur in concione, ſe judicem, qui non adfuerit, *compellaturum*. ad Fam. VIII. 12. Cum parum procederet, ut ulla lege mihi accuſatorem ponerent, *compellari* ea lege me voluerunt, qua &c. ad Herenn. I. 14. mimus quidam Accium poetam *compellavit* in ſcena. Phil. III. 7. Idem Q. Ciceronem *compellat* edicto, nec intelligit commendationem eſſe *compellationem* ſuam.

COMPELLATIO. reprehenſio, vituperatio, accuſatio. Phil. III. 7. nec intelligit commendationem eſſe *compellationem* ſuam.

COMPELLI. ad Fam. I. 9. Cum in hunc ſenſum alliciar beneficiis hominum, et *compellar* injuriis.

COMPENDIUM. lucrum. Roſc. Com. 16. *compendium* facere. ad Her. IV. 40. turpe *compendium* &c.

COMPENSARE. Flacc. 29. Catonis eſt dictum: pedibus *compenſari* pecuniam. Eſt de remotis ſed ſalubriter emptis prædiis: in his, Cato putabat, itinera propter longinquitatem tantum impenſæ habere, aut certe moleſtiæ, ut æque cara eſſe ac propinqua videantur. * Fontei. 1. Socii Gallicorum bellorum pericula populo R. coriis remiſque *compenſarunt*.

COMPERENDINARE. Act. I. Verr. 11. eſt jubere reum iterum adeſſe, ut cauſa ſecunda vice agatur, et quidem in diem perendinum, ut tradit Aſconius. cf. *Comperendinatus*.

COMPERENDINATIO. et COMPERENDINATUS. Verr. I. 9. Brut. 22. unum, quaſi *comperendinatus*, medium diem fuiſſe.

COMPERIRE. Att. I. 14. Clodius - - me tantum *comperiſſe* omnia criminabatur. Cicero in cauſa Catilinaria crebro dixerat, *comperi* omnia. Ea res locum dedit dicteriis in Ciceronem, cum eum omnia *comperiſſe* riſus cauſa dicerent. v. Caſaub. ad h. l.

COMPETITRIX. Mur. 19. habui ſcenam *competitricem*. Eleganter. Antonius ſcenam argentatam in ludis dederat, collega Ciceronis in ædilitate. hinc metuebat Cicero, ne ſcena illa plus apud populum in petitione valeret, quam ipſe, et ſcena petere conſulatum pro Antonio videbatur.

COMPINGI, coerceri, includi. Or. I. 11. in judicium et conciunculas tanquam in piſtrinum aliquod detrudi et *compingi*. Attic. VIII. 8. Picenum amiſerat culpa ſua, in Apuliam ſe *compegerat*.

COMPITALIA. Att. II. 3.

COMPITALITIUS dies, Att. VII. 7. ludi *compitalitii*, Piſon. 4. ſolemnia, quæ in compitis agebantur.

COMPLECTI. ad Fam. II. 6. Si *complecti* hominem volueris. ibid. 8. da te homini: *complectetur*, mihi crede. cf. ibid. 13. dicitur de his, qui aliquem in amicos recipiunt, et liberaliter, beneficeque tractant. Hinc Læl. 15. fortuna quos *complexa* eſt. item Phil. V. 16. cauſam eam *complexus* eſt,

pro ad eas partes acceſſit. * in agricultura et re hortenſi *complecti* terram dicitur eleganter de plantis, quæ convaleſcunt, adhæreſcunt, comprehendunt, bekleiben. hinc ductum videtur hoc, Tuſc. II. 4. cum philoſophia idoneam *complexa* eſt naturam. * pro concludere in ſyllogiſmo eſt Invent. I. 40. quemadmodum ipſa concluſio dicitur *complexio.* ubi vid. * Tuſc. I. 22. Deum cogitatione *complecti* non poſſumus, wir konnen uns GOtt nicht vorſtellen. * ad Fam. VI. 6. literis *complecti*, de re aliqua ſcribere, de poetis et hiſtoricis. * Att. II. 6. Sic *complexus* ſum otium, ut ab eo divelli non poſſim. ſic delector, ſic frui cupio otio. * conſequi. ad Fam. X. 12. eam facultatem habes maximam, quam cum *complexus* es, tene. * adjungere. Piſ. 31. *complecteris* ampliſſimos viros ad tuum ſcelus. * paſſive eſt Tuſc. V. 14. in eo genere, quo vita beata *complectitur.* ubi vid. Daviſ. Sic Roſc. A. 13. quo uno ſcelere omnia ſcelera *complexa* eſſe videantur.

COMPLEMENTUM. Or. 69. *complementa* numerorum, ſunt verba inania, quæ inferciuntur periodis, ut eo numeroſior cadat oratio, ut Aſiatici facere ſolebant.

COMPLETUS, plenus. Verr. V. 57. *completus* mercatorum carcer.

COMPLEXIO. ad Herenn. IV. 14. eſt genus figuræ, dictum inde, quod duo genera exornandi *complectitur*, ut ibi oſtenditur. * Inv. I. 34. ponitur pro concluſione ſyllogiſmi, quæ inde *complexio* dicitur, quia propoſitionis et aſſumptionis conceptus non communes *complectitur.* * genus argumenti, quod dilemma dicunt alio nomine. Inv. I. 29. *complexio* eſt, in qua utrum conceſſeris, reprehenditur ad hunc modum : ſi improbus eſt, cur uteris, ſin probus, cur accuſas. * Or. III. 47. verborum *complexio*, eſt periodus. Sed Phil. II. 37. mira verborum *complexio*, eſt mira loquendi ratio. * Copia. Tuſc. V. 10. cumulata bonorum *complexio*.

COMPLEXUS. Tuſc. III. 20. *complexus* corporum, de coitu. Catil. II. 10. de *complexu* ac ſinu, ſunt familiariſſimi cujuſque. v. Græv. ad h. l. Nat. D. II. 40. reſtat ultimus et omnia cingens et coercens cœli *complexus* : i. e. ambitus.

COMPLICARE epiſtolam, Qu. fr. III. 1. c. 5. Off. III. 19. evolvere animi ſui *complicatam* notionem.

COMPONERE. Att. VI. 1. *componere* actiones, dicitur de Juris Conſultis, qui formulas actionum (v. actio) excogitant et ſcribunt. * diſponere. Or. I. 31. *componere* inventa. cf. II. 76. * numeroſe collocare. Brut. 17. verba *componere.* * comparare. Flacc. 26. *componere* dignitati alicujus ſuam. * pacem facere. Roſc. Am. 47. ut *componeretur.* * in re gladiatoria dicuntur *componi* gladiatores, qui ſecum pugnare jubentur. Opt. gen. d. 6. Æſchines tanquam Æſerninus cum Pacidiano *componitur.*

COMPOSITE. Or. I. 15. *compoſite* dicere : i. e. diſpoſite, ordine.

COMPOSITIO. Fin. III. 22. ſentio me longius eſſe provectum - - Verum admirabilis *compoſitio* diſciplinæ, incredibiliſque rerum traxit ordo. *Compoſitio* eſt, quem vulgo vocant nexum, ordinem ſyſtematicum, den Zuſammenhang. * Dicitur eleganter de gladiatoribus, cum deliguntur, qui inter ſe pugnent, quod et comparare dicitur, quia comparantur inter ſe, qui ſint pares. Horat. Threx eſt Gallina Syro par. ad Fam. II. 8. ut mihi gladiatorum *compoſitiones* mitteres. * pax fœdere, aut quacunque deciſione, conciliata. Roſc. Am. 12. per *compoſitionem* ſervare ſuos cives. Phil. II. 10. *compoſitionis* auctor. * miſtura certa. Nat. D. II. 58. *compoſitionis* unguentorum.

COMPOSITUS, paratus. Act. I. in Verr. 11. *compoſitus* ad judicium. * fictus. Verr. III. 61. *compoſitum* crimen. * numeroſus. Or. 70. *compoſitus* orator.

COMPREHENDERE. Attic. XII. 21. verbis luculentioribus et pluribus rem eandem *comprehenderat*, i. e. expreſſerat. * pro complecti, conciliare ſibi. ad Fam. XIII. 15. adoleſcentem humanitate ſua *comprehendere.* Cœl. 6. *comprehendere* multos amicitia, tueri obſequio. * Fin. V. 10. eſt enim infixum in ipſa natura, *comprehenditur* ſuis cujuſque ſenſibus, ſic, ut, ſi quis contra dicere velit, non audiatur. * deprehendere. Catil. III. 1. qua ratione inveſtigata et *comprehenſa* ſint. ibid. 7. duces captos et *comprehenſos* tenetis. Cluent. 16. *comprehenderetur* res. Flacc. 16. totius teſtimonii fictam audaciam manifeſto *comprehenſam* atque oppreſſam teneri. * intelligere. Or. I. 18. ſi quis omnium rerum atque artium rationem naturamque *comprehenderit.* ibid. 23. res ſcientia *comprehenſæ.* * Nat. D. II. 32. Natura concipiens et *comprehendens* ſemen.

COMPREHENSIBILE, (καταληπτὸν) eſt philoſophorum verbum, quo ſignificatur id, quod ita inſignitum eſt a vero, ut non

poſſit eodem modo et a falſo, ſive, viſum expreſſum et effictum ex eo, unde eſt, qualia eſſe non poſſunt ex eo, unde non ſunt. v. Acad. I. 11. Lucul. 6.

COMPREHENSIO, verbum philoſophiæ Stoicæ, (κατάληψις) dicebatur actus intelligentiæ, cum viſum arripit, ex eo effictum, unde eſt, quale eſſe non poteſt ex eo, unde non eſt. Acad. I. 11. Sed cum jam acceptum καταληπτὸν et approbatum eſſet, *comprehenſionem* appellabat, ſimilem iis rebus, quæ manu prehenderentur, ex quo etiam nomen duxerat, cum eo verbo nemo ante in tali re uſus eſſet. * Fin. V. 9. una *comprehenſione* omnia complecti. * Brut. 8. *comprehenſio* verborum, eſt periodus. cf. Or. 67. Brut. 44. * Nat. D. II. 59. *comprehenſio* rerum conſequentium cum primis, eſt, cum intelligimus, quid ex quoque ſequatur.

COMPRESSE, tenuiter, breviter. Fin. II. 6. quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem *compreſſius*.

COMPRESSIO. Brut. 7. crebri ſententiis, *compreſſione* rerum breves et ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

COMPRIMERE, occultare, celare. Dom. 6. Verr. III. 77. Att. V. 21. *comprimere* frumentum. ibid. X. 4. delicta alicujus *comprimere*. * ad ſilentium redigere. Fin. II. 17. qui animi conſcientiam non curet, quam ſcilicet *comprimere* nihil eſt negotii. * coercere, domare, reprimere. Phil. II. 9. impetum oppilatis ſcalis *comprimere*. Nat. D. II. 59. *comprimere* geſtientem. Fat. 5. naturam ita eſſe edomitam atque *compreſſam* doctrina.

COMPROBARE. Nat. D. II. 3. numen deorum *comprobare* : h. e. credere deos eſſe.

COMPROMISSUM eſt, cum utraque litigantium pars promittit, ſe arbitri ſumpti ſententia ſtaturam, ni fecerit, certam pecuniam, ut in ſponſione, amiſſuram. v. *compromittere*. Roſc. Com. 4. quid ita de hac pecunia - - de tuarum tabularum fide *compromiſſum* feceris, arbitrum ſumpſeris &c. Verr. II. 27. judicium de *compromiſſo*. Verr. II. 27. pœnis, *compromiſſiſque* interpoſitis HS. CCC. extorquenda curavit : quodque judicium ſecundum Heraclium de *compromiſſis* factum erat &c. Sed quoniam illud genus *compromiſſi* inde dicitur, ut ex notatione intelligitur, quod uterque promittit et inter eos de re convenit, *compromiſſum* in genere dicitur omne id, de quo inter duas partes convenit. Sic ad Fam. XII. 30. Sed a magiſtris (auctionis) cum contenderem de proferendo die, probaverunt mihi, ſeſe, quo minus id facerent, et *compromiſſo* et jure jurando impediri.

COMPROMITTERE dicuntur, inter quos de re quacunque convenit, quique aliquid de communi ſententia ſtatuunt ſe facturos, interpoſita arbitraria pœna. Qu. fr. II. 15. tribunicii candidati *compromiſerunt*, HS. quingenis in ſingulos apud M. Catonem depoſitis, petere ejus arbitratu, ut qui contra feciſſet ab eo condemnaretur.

COMPUNGERE. Or. II. 38. *compungere* ſe ſuis acuminibus : de dialecticis, in primis Stoicis, dicitur, qui diſſolvere inexplicabilia a ſe reperta ipſi non poſſunt. ſed de ſtigmate notatis Off. II. 7. *compunctus* notis Threicidicis.

CONARI, pro poſſe, *conari* cum effectu, ſive pro actione ipſa. in Cæcil. 14. de Hortenſio : nunquam ullo artificio me pervertet, nunquam ingenio me ſuo labefactare atque infirmare *conabitur*. Sic Verr. II. 14. leviore illo artificio aggredi *conatur*, pro aggreditur.

CONCALLEO. Nat. D. III. 10. *concalluit* manus opere.

CONCEDO, cedo. ad Fam. IV. 3. *concedo* nemini, qui majorem ex pernicie reip. moleſtiam traxerit. Att. XIV. 18. neque ei quidquam in deſperatione *concedo*. Verr. II. 44. ut vix Apronio de familiaritate *concedere* videatur. Roſc. Am. 40. de arte *concedere*. * condonare. Verr. I. 49. quid eſt aliud peccata *concedere* omnibus, cf. Or. III. 51. Roſc. Am. 1. neque temere dicto *concedi* poteſt. ad Fam. VI. 6. non putat ſe ſuſtinere poſſe cauſas multorum, ſi tibi, cui juſtius videtur iraſci poſſe, *conceſſerit*. inprimis eleganter dicitur *concedere* aliquem alicui, cum alicui ignoſcimus alterius cauſa. v. c. Marcell. 1. cum M. Marcellum ſenatui populoque R. *conceſſiſti*. Prov. Conſ. 18. *concedere* inimicitias reip. cf. Ligar. 12. Cluent. 69. Etiam judices eleganter dicuntur *concedere* alienis peccatis, cum abſolvunt criminibus convictos. Verr. III. 96. * Dom. 36. remp. *concedere* unius diſceſſu. Si vera eſt lectio, *concedere* h. l. eſt abire. ſed commodior eſt lectio altera, quam habet Græviana, *concidere*. * Roſc. Com. 6. crimen gratiæ *concedebas* h. e. criminabare, gratiæ a Fannio ineundæ cauſæ. * Cat. I. 9. *Concedere* reip. temporibus dicuntur, qui ferunt et faciunt,

quanquam inviti, quæ reip. tempora poſtulant. * Phil. II. 2. petitionem alicui *concedere*, eſt abſtinere a petendo, alterius cauſa. * obtemperare. Cæcin. 24. *Concedere* JCtis. * Tuſc. II. 7. ei *concedendum* eſt gementi, h. e. non reprehendendus eſt, ſed ei permittendum eſt, ut gemat.

CONCELEBRARE. Inv. I. 3. ſtudia *concelebrata* ab optimis &c. ſunt diligenter tractata et culta. Manil. 21. omni ſtudio viſere et *concelebrare*: h. e. magna frequentia honeſtare.

CONCENTIO. Sext. 55. caterva tota (hiſtrionum) clariſſima *concentione*, in ore impuri hominis imminens concionata eſt.

CONCENTUS. de Div. II. 15. *concentus* naturæ, eſt συμπάθεια. Or. III. 6. *concentus* doctrinarum, eſt nexus et cognatio earum.

CONCEPTIO. Inv. II. 19. ibi omnis *conceptio* privatorum judiciorum conſtituitur.

CONCERTATIO verborum, Tuſc. II. 13. λογομαχίαι.

CONCERTATORIUS. Brut. 83. Thucydides hoc forenſe *concertatorium* judiciale non tractavit genus.

CONCESSIO. in Tog. Cand. *conceſſio* competitorum. v. *concedere*.

CONCHYLIATUS, purpureus. Phil. II. 27. *conchyliata* periſtromata.

CONCIDERE. Qu. fr. II. 4. Vatinium, a quo palam oppugnabatur (reus Sextius, pro quo eſt oratio) arbitratu noſtro *concidimus*, diis hominibuſque plaudentibus: ſc. in oratione, ſ. potius interrogatione in Vatinium, qua ei, quicquid a tribunatu ſceleris conceperat, objecit. * damnare. Qu. fr. II. 6. ſed hoc incommodum conſolantur quotidianæ damnationes inimicorum, in quibus me lubente Servius alliſus eſt, ceteri *conciduntur*. * verberare. Verr. I. 47. virgis plebem R. *conciderit*. * Or. 69. *concidere* ſententias dicuntur, qui minutos numeros ſequuntur, non periodis utuntur. * refellere, et quidem paulo acerbius. Nat. D. I. 33. *concidere* aliquem totis voluminibus.

CONCIDERE. Or. 43. cum meæ artes *concidiſſent*: h. e. nullus earum uſus amplius eſſet.

CONCILIARE. Verr. II. 55. *conciliare* pecuniam, pro capere injuſtis modis, eripere. cf. ibid. 58. III. 30, 84.

CONCILIATIO. Fin. III. 6. prima *conciliatio* hominis. v. commendatio. * Nat. D. II. 31. inter ſe civili *conciliatione* et ſocietate juncti.

CONCILIATRICULA. Sext. 9. blanda *conciliatricula*, dicitur nobilitas eſſe, ut natura, *conciliatrix* et quaſi ſui lena, Nat. D. I. 27. quæ ſibi quemque conciliavit et commendavit.

CONCINNE diſtributus, Or. II. 19. eſt, e dialecticorum præceptis.

CONCINNITAS. Or. 25. illam autem *concinnitatem*, quæ verborum collocationem illuminat his luminibus, quæ Græci σχήματα appellant. &c.

CONCINNITUDO. Inv. I. 18. eadem quæ *concinnitas*.

CONCINNUS. Or. 19. ſententias *concinnas* magis exquirunt, quam probabiles philoſophi. h. e. quæ magis propter acumen placeant, quam veritatem.

CONCINO. Fin. V. 28. videſne, ut hæc *concinant?* Nat. D. II. 7. omnibus inter ſe *concinentibus* mundi partibus. Sext. 21. *concinere* fata. Sed Græv. canere.

CONCIO. Att. IV. 2. *concionem* alicui dare, dicuntur magiſtratus, cum privatum hominem, cui ex roſtris cum populo agendi poteſtas non eſt, in *concionem* producunt, eique dicendi poteſtatem faciunt. * oratio ad populum. ad Fam. X. 33. epiſtola *concionibus* ſimilis. ibid. II. 12. ita tumultuoſæ *conciones* afferebantur. * Or. II. 84. funebris *concio*, ſc. in qua laudatio habetur.

CONCIONALIS. Qu. fr. II. 5. ſenatus clamor prope *concionalis*. Att. I. 16. *concionalis* hirudo ærarii, miſera ac jejuna plebecula.

CONCIONARI. Tuſc. I. 49. velut e loco ſuperiori *concionandum*: de re, quæ graviter dicenda eſt. * Sext. 55. de hiſtrionibus dicitur, quia clara voce agunt, ut ii, qui pro roſtris *concionantur*.

CONCIONARIUS populus. Qu. fr. II. 3.

CONCIONATOR. Catil. IV. 5. homo turbulentus, populum concitans *concionibus*.

CONCIPERE. Qu. fr. II. 15. negat enim, in tanta multitudine eorum, qui una eſſent, quemquam fuiſſe, qui vadimonium *concipere* poſſet. h. e. formulam dare, qua vadimonium promittitur, quod eſt proprium JCtorum. * excogitare. Har. Reſp. 26. *conceptum* eſt juſtitium et meditatum. Græv. e Franc. malebat concoctum. Sed v. concoquere. hinc pro con-

ſequente ponitur, h. e. pro ipſo facto. Tuſcul. I. 30. qui fraudes *conceperint.* * *concipi,* pro oriri. Nat. Deor. III. 38. *conceptus* a ſe ipſo dolor, opponitur immiſſo divinitus. * contrahere. Act. I. in Verr. 16. *concepta* huic ordini turpitudo.

CONCITATIO. Tuſc. V. 15, 16. *concitationes* animi : πάθη.

CONCLAMARE. Phil. VI. 1. cum vos (de populo) univerſi una mente atque voce iterum a me conſervatam eſſe remp. *conclamaſtis.* Flacc. 7. quod Mithridates - - ſe velle dixit, id ſutores et zonarii *conclamarunt.*

CONCLUDERE. Or. 51. abſolute *concluderetur* oratio. v. abſolute.

CONCLUSIO. Or. II. 8. *concluſio* verborum, eſt periodus, in qua verba numeroſe collocata ſunt. cf. ibid. III. 44. Or. 50. *concluſio* ſententiarum eſt, cum ſententiæ apta periodo comprehenduntur. Inv. I. 29. ſimplex *concluſio,* quid ſit ?

CONCLUSIUNCULA. Lucul. 24. *concluſiunculæ* fallaces. Tuſc. II. 18. *concluſiunculæ* contortæ et minutæ.

CONCLUSUS. Or. 6. *concluſa* oratio, eſt ſtructa, numeroſa. Or. I. 42. *concluſa* artibus dicuntur, quæ ad formam artis redacta ſunt. Verr. II. 34. facinus crudelitate perfectum et *concluſum.*

CONCOQUERE, probare. ad Fam. IX. 4. an hæc κρίσις, quam noſter Diodotus non *concoquebat,* h. e. quæ probari ei non poterat. * Roſc. Com. 15. tibi vero diu deliberandum et *concoquendum* eſt. Sed Grævius legendum putat, coquendum : quod coquere conſilia dicatur de deliberationibus, non autem *concoquere,* quod eſt probare. In quo ſibi non ſatis conſtat Vir Cel. Nam ad Har. Reſp. 26. pro conceptum juſtitium e Franciano malebat *concoctum.* Ibi autem de excogitata et deliberatione inventa re ſermo eſt. Atque ut doceret, *concoquere* hoc modo dici, utebatur hoc loco e Roſciana, quem tamen refictum cupierat. Certe non eſt veroſimile *conceptum* in *concoctum* mutatum : eſt enim facilis ſententia et obvius vocis ſignificatus. Sed *concoctum* potuit in *conceptum* mutari, quod hoc ſenſu dici poſſe non putaret, ſive librarius, ſive Grammaticus. Neque tamen propterea in Roſciana quicquam mutandum. *Concoquere* eſt valde coquere : valde enim cocta res *concoquitur.* Illud etiam dicere attinet, compoſita ex *con* ſæpe pro ſimplicibus poni, ejuſque rei ignoratione deceptos Grammaticos interpolaſſe auctores. v. concurrere et concurſare : ſed id fit non ſine quadam vi. Nam illud *con* intendit vim ſimplicis. Ceterum Grævii ad l. c. nota adducti Drakenb. et Duk. ap. Liv. XL. 10. in verbis : clandeſtina *concocta* ſunt conſilia, corrigendum putabant cocta. * ad Qu. Fr. III. 9. hæc odia non ſorbeo ſolum, ſed etiam *concoquo,* i. e. fero, contemno.

CONCREPO. Off. III. 19. ut ſi digitis *concrepuerit.* Agr. II. 30. qui, ſimulac decemviri *concrepuerint,* (int. digitis) expediti ad cædem eſſe poſſint.

CONCRETIO. Tuſc. I. 27. mens ſegregata ab omni *concretione* mortali : h. e. libera a partium miſtione, et conjunctione, in qua nihil duplex, nihil mixtum, nihil coagmentatum, ut eodem loco dicit.

CONCRETUS, craſſus. Nat. Deor. II. 23. nimis *concreti* humores. ibid. 16. cœlum craſſum et *concretum.* * natus, ortus. Tuſc. I. 24. * compoſitus e diverſis partibus. Tuſc. I. 27. nihil eſt in animis mixtum et *concretum.*

CONCUPISCO. ad Fam. X. 9. *concupiſco* mihi nihil, contra quod ipſe pugno.

CONCURRERE, de uno homine, ſed anxie et ſtudioſe currente. Quint. 16. non ſtatim ad Aquillium *concurriſſes.* v. concoquere, *concurſio.* * Att. XVI. 3. *concurrere* nomina, dicuntur, cum pecunia debita non ſolvitur ad diem, adeoque deſtituimur.

CONCURSARE, de ſingulis, vario ſignificatu. Roſc. Am. 29. qui tum dies nocteſque armati *concurſabant.* Verr. V. 31. prætores obire provinciam et *concurſare* conſueverunt. ibid. 12. cum *concurſant* ceteri prætores : h. e. cum peragrant provinciam, obeunt fora et juriſdictionem exercent.

CONCURSATIO. ſtudium, contentio etiam ſingulorum hominum. Syll. 23. ejus *concurſatio.* ad Fam. I. 1. Libonis et Hypſæi non obſcura *concurſatio* et contentio &c. * Agr. I. 3. *concurſatio* decemviralis, de peragratione provinciarum a Xviris ſuſcipienda. * tumultus, auflauf. Dom. 6. *concurſatio* puerorum nocturna. * de Div. II. 71. cedo, qui ſit ordo aut quæ *concurſatio* ſomniorum. * Brut. 69. C. Coſconius - eam verborum copiam - - præbebat populo, cum multa *concurſatione* et clamore ; h. e. ut populus *concurſaret* ad eum audiendum, et clamores faceret.

CONCURSIO. Verr. I. 30. quid hujus

lacrymas et *concurſiones* proferam : ubi male Hotomannus malebat *concurſationes*. v. *concurrere*.

CONCURSUS, tumultus, auflauf. Syll. 5. lapidatio atque *concurſus*. * ſtructura. Or. III. 43. *concurſus* verborum hiulcus. * Dejot. 10. *concurſus* facere, de eo, quo conſpecto homines *concurrere* ſolent. * multitudo. ad Fam. VII. 33. *concurſus* occupationum. Fin. II. 34. *concurſus* honeſtiſſimorum ſtudiorum.

CONDECENTIA. Or. III. 52. Pearcius autem e Codd. MSS. reſtituit decentia : quod illud nullam auctoritatem idoneam habet.

CONDEMNARE. Verr. V. 69. omnium mortalium ſententiis *condemnavi*, i. e. feci, ut *condemnaretur*, de accuſatore : ut alii quoque dixere. Plin. 34. 2. Verres quem Cicero damnaverat. Livius VII. 16. extr. &c. ibid. II. 8. ſibi *condemnat*, Veneri abſolvit. h. e. abſolvit quidem, ne quid Veneri dare cogatur, ſed tamen cogit ſibi dare, ut abſolvatur. Cæcin. 31. *condemnari* ſponſionis.

CONDERE. Verr. V. 29. *condere* in carcerem. * *condere* alicujus laudes. Att. I. 16. i. e. celebrare. v. Burm. ad Albinov. 343.

CONDICERE. ad Fam. I. 9. denunciare alicui, nos ad cœnam venturos. Noſtri : Sich zu Gaſte bitten. v. Hotom. ad Roſc. Com. 9.

CONDIMENTUM. Q. Fr. I. 1. c. 7. multis *condimentis* humanitatis mitigare.

CONDITUS, repoſitus ad uſus futuros. Verr. II. 2. id non apud eos naſci, ſed domi *conditum* putaremus. Mur. 24. ut ei jam domi *conditus* conſulatus putaretur : et ſic ſæpe. Natur. D. II. 60. *condita* vetuſtati.

CONDITOR. Sen. p. R. 6. *conditor* convivii.

CONDITUS. ſuavis. Brut. 48. nemo ſuavitate *conditior*. ibid. 29. niſi id, quod dicitur, ſit voce, vultu, geſtuque *conditius*.

CONDITIO, ſtatus hominis. Off. I. 13. infima *conditio* eſt ſervorum. * voluntas alterius, arbitrium, quod nobis præſcribitur &c. Verr. III. 62. venire ad *conditiones* alicujus, pro facere, quod quis vult. Quint. 6. perduceret eum ad ſuas *conditiones*. * pactio, tranſactio. Act. I. in Verr. 6. manſit in *conditione*. ad Fam. VI. 2. armis *conditione* poſitis. Off. I. 7. ſunt privata nulla natura, ſed aut veteri occupatione, aut lege, pactione, *conditione*, ſorte. cf. Quint. 22. * jus. Quint. 28. *conditione* pari uti. Verr. I. 54. *conditione* optima eſſe dicuntur in redimendo, qui præcipuum aliquod jus habent redimendi, ut ad ipſos potius, quam ad alios res redimenda perveniat, ein Vorrecht, jus προτιμήσεως. Agr. III. 2. optima *conditione* prædia : pro quo dicitur ſæpiſſime optimo jure. * Sed Verr. II. 59. optima *conditione* locare, eſt quam minimo pretio. Q. Fr. II. 2. bona *conditio*, de emptione. Att. XII. 3. Vecteni *conditio* ſemiſſe : verſura a Vecteno ſub uſuris ſemiſſibus. * natura rei. Marcell. 4. a quo *conditio* viſque victoriæ devicta eſt. ibid. 3. quæ naturam et *conditionem*, ut vinci poſſent, habebant. * largitio. Qu. fr. I. 1. c. 2. nullius pecuniæ *conditione* ab integritate deduci. Manil. 23. quibus *conditionibus*, quibus jacturis homines in provincias proficiſcantur. Ita ſcilicet capio : nam *conditio* ponitur pro eo, quod eſt in *conditione*. J. Fr. Gronovius autem de Seſt. IV. 4. extr. pactiones, cautionibus et ſyngraphis factas, interpretatur : ſed addit : promiſſa pecunia vel gratia. * Similis uſus hujus vocis eſt, cum ponitur pro nuptiis, quia fiunt ſub *conditione* dotis : ſ. pro femina, quam uxorem ducimus dotis ratione habita, eine Mariage. Læl. 10. uxoria *conditio*. Phil. II. 38. filiam ejus, ſororem tuam, ejeciſti, alia *conditione* quæſita, et ante perſpecta. ad q. l. v. Abram. et Græv. * Hinc deinde ſimpliciter dicitur, de feminis et viris, quibuſcum concumbitur, etiam extra conjugium. Cœl. 15. Clodia dicitur *conditiones* legere, h. e. adoleſcentes, viros, quibuſcum cubet. ubi vid. Abram. cf. Gron. Obſ. I. 6. et Græv. ad Sueton. Aug. 69. conf. perſpicere. * Flacc. 10. tamen in *conditione* atque exemplo pertimeſcenda videantur. Grævius ex Victoriana repoſuit, imitatione, quia ſequitur paulo poſt imitatio exempli. Sed hoc ipſum docere poterat, imitationem et exemplum fere idem eſſe, et ταυτολογεῖν Ciceronem, ſi ita ſcripſit : ut taceam, dicendum potius fuiſſe in exemplo et imitatione. Neque vero video, quomodo librariis in mentem venerit, pro imitatione, quod facile intelligitur, ponere *conditione*, quod difficilius intelligitur. Potuit autem imitatione ex ſequentibus huc trahi, ſive aberrante librarii oculo, ut fit, ſive corrigente Grammatico aliquo. Quicquid ſit, *conditione* commodam interpretationem habet. Senſus verborum hic eſt ; Videntur

pertimeſcenda, quod hæc noſtrorum magiſtratuum et civium *conditio*, miſera utique, futura eſt, ut hoc exemplo invitati homines, ipſis moleſtias hujuſmodi et pericula creare audeant, etiam ſine cauſa idonea. Id confirmant exempla ſequentia. Mur. 28. iniquam legem judices, et miſeram *conditionem* inſtituet periculis hominum. Catil. II. 7. *conditionem* miſeram non modo adminiſtrandæ ſed etiam conſervandæ reip. et ſic ſæpiſſime *conditio* dicitur.

CONDITIO. Nat. D. II. 58. *conditiones* ciborum.

CONDONARE, donare, tradere in poteſtatem alterius. Dom. 23. cum alteri totam Achaiam - - bona ei civium *condonares*. Agr. II. 15. regna decemvirorum ditioni judicio poteſtatique *condonata* eſſe dico. ibid. 6. *condonari* certis hominibus omnia. Phil. II. 27. *condonabantur* apothecæ hominibus nequiſſimis. Phil. V. 3. agitur, utrum M. Antonio facultas detur - - agrorum ſuis latronibus *condonandi*. ad q. l. Ferrarius idoneis auctoritatibus hoc genus loquendi: agrorum *condonandi* pro *condonandorum* defendit. cf. Drak. ad Liv. 25, 23. * Hinc ducitur elegans ratio, cum *condonare* dicitur v. c. pro condemnare, ita uti dedere, ac pro omni actione, qua quis homo, aut res aliqua, in poteſtatem alterius venit. Hujus generis exempla hæc ſunt: Verr. I. 41. *condonare* alicui hereditatem, de prætore, qui alicui hereditatem decernit præter jus. Cœl. 32. ne patiamini M. Cœlium libidini muliebri *condonatum:* i. e. damnatum in mulieris gratiam. fr. pro Scauro: ut M. Æmilius - - vaniſſimæ genti, et prope dicam, pellitis teſtibus, *condonetur*. v. Gron. Seſt. IV. 9. ext. * Sed etiam in bonam partem dicitur, pro abſolvere. Cluent. 39. non ſibi ac defenſioni ſuæ *condonatum* eſſe Oppianicum. * *condonare* aliquem alicui eleganter, eſt pro ignoſcere alicui in alterius gratiam, uti concedere, de quo ſupra. Ligar. 12. *condonare* aliquem reip. it. Phil. V. 18. inimicitias reip. *condonare*, pro omittere inimicitias, quia ſalus reip. ita poſtulat.

CONDONATIO. Act. I. in Verr. 4. in jure dicundo bonorum poſſeſſionumque contra omnium inſtituta addictio et *condonatio*. v. *condonare*.

CONDUCERE, pro redimere, opponitur locare. de Div. II. 21. qui columnam de Cotta et Torquato *conduxerat* faciendam. Sic apud Phædrum Simonides carmen *conduxiſſe*, certa mercede, dicitur.

CONDUCTOR, redemptor. ad Q. Fr. III. 1. c. 2.

CONFATALIS. Fat. 13.

CONFECTIO. Flacc. 9. *confectio* tributi, exactio. de Div. I. 51. *confectio* materiæ, eſt uſus materiæ ad res ex ea conficiendas.

CONFERRE, de diſcente. Læl. 1. me ad pontificem Scævolam *contuli*. * Planc. 14. *conferuntur* multa in eum. ibid. aliorum dicta in me *conferuntur*, h. e. mihi tribuuntur, tanquam a me profecta. * Verr. III. 12. *conferre* capita, eſt clanculum deliberantium. * Or. III. 61. *conferre* cauſam in tempus, h. e. in cauſa dicenda ſe accommodare ad temporis rationes. * Verr. V. 30. ſupplicia - - ad tuum non ad populi Romani tempus *conferes?* h. e. ſumes tibi ſupplicia, cum tibi placuerit, non cum utilitas reip. poſtulat. * Planc. 19. non poſſum magis pedem *conferre*, ut aiunt, aut propius accedere. * Lig. 1. orationem ad miſericordiam *conferre*, eſt abſtinere a defenſione, et uti deprecatione, loco defenſionis. * convertere. Syll. 14. Vos me ab omnibus cogitationibus ad ſalutem reip. *contuliſtis*. Sed Grævius legendum cenſebat ex Pal. 9. convertiſtis, præter neceſſitatem. Nam *conferre* Ciceroni dici pro convertere, cum illud docet, quod antea propoſuimus ex Ligar. 1. orationem ad miſericordiam *conferre:* in quo commode *conferre* per convertere explices: ſed etiam hæc: Marcell. 6. Dii ſpem ſalutis ad clementiam victoris et ſapientiam *contulerunt*. Phil. XII. 3. *conferre* ſe in ſalutem reipubl. Off. III. 20. ex homine ſe *conferat* in belluam. ut Ovid. Met. XII. 145. corpus Deus æquoris altam contulit in volucrem. * ad Att. XIII. 12. rem ad me eſſe *collatam*, pro delatam, nempe ad arbitrium meum, ut de ea conſtituam. * Att. XIII. 19. Academica cum Catulo, Lucullo, Hortenſio *contuleram*.

CONFERTUS. Tuſc. III. 19. liber *confertus* voluptatibus: h. e. in quo de nulla re, niſi de voluptatibus, agitur, ſ. in quo multa de voluptate diſputatio eſt.

CONFESSUS, paſſive. Verr. III. 56. res *confeſſa*.

CONFICIENS. Flacc. 19. civitas *conficientiſſima* literarum: diligenter referens omnia in literas.

CONFICIO, facio. Verr. IV. 45. *conficere* ſacra. * efficio. Partit. 26. cauſa *conficiens.* * interficio. Mil. 14. ſica illius me pene *confecit.* * abſumo. Sext. 51. ornamenta equeſtris ordinis *confecit.* * comparare, cogere. Flacc. 9. *conficiendæ* pecuniæ ratio. * Quint. 15. præconis vox prædicat, et pretium *conficit*, definit. * Att. XIII. 18. *conficiamus* hortos: i. e. negotium de hortis.

CONFIERI. ad Fam. IV. 5. per quos conſolatio *confieri* debet. v. Græv. et Oudendorp. ad Sueton. Cæſ. 20. Heinſ. ad Virgil. Æn. IV. 116.

CONFIGO. Har. Reſp. 5. ducentis *confixus* SCtis: in quem SCta facta ſunt. cf. Phil. XII. 7. * Phil. VII. 2. cogitationes in reip. ſalute *configere*, pro defigere.

CONFIRMARE. Quint. 11. cum te ipſe *confirmaſſes:* h. e. cum, quantumvis obſtrepente pudore, aliiſque dubitationibus, tamen ſtatuiſſes fortis eſſe, et appellare hominem de pecunia. * animum addere. ibid. 25. tum mihi Roſcius - - *confirmandi* mei cauſa dixit. * Fin. V. 32. iſte locus tibi eſt *confirmandus.*

CONFIRMATUS, certus, vel valde probabilis ac credibilis. Inv. II. 11. quod eo *confirmatius* erit.

CONFIRMATIO, inſtitutio. Arch. 7. cum ad naturam eximiam atque illuſtrem acceſſerit ratio quædam *confirmatioque* doctrinæ: pro quo alii, uti et Grævius, habent conformatio doctrinæ: quod quin eleganter dicatur, non eſt dubium, ut eſt cap. 6. ſic *conformare* animum et mentem. cf. c. 1. vox *conformata.* Neque tamen *confirmatio* abſurdum eſt. *Conformatio* hoc ſenſu ducitur a corpore, quod *conformatur* et fingitur arte. Sed inde etiam *confirmatio* ducitur. Inprimis huc pertinet locus in Læl. 20. omnino amicitiæ corroboratis jam *confirmatiſque* et ingeniis et ætatibus. Vides *confirmare*, de ingenio eleganter dici, quod uſu, exercitatione, et doctrina, robur et firmitatem nactum eſt. Sic Lucul. 8. cum eſſet ipſa ratio *confirmata* quærendo. Fin. V. 6. inventa vitæ via eſt *confirmatioque* omnium officiorum: ubi tamen facile prætulerim, quod alii malunt, *conformatio.* Itaque vix audeo de lectione hujus loci in alterutram partem pronunciare. *Conformari* et *confirmari* permutata ſunt etiam de Fin. IV. 2. ubi legitur: *confirmari* mores, et *conformari.* Sed ibi *conformari* rectius puto, quia mores non *confirmantur:* nulli enim ſunt natura, ſed formantur doctrina et finguntur.

CONFIRMATOR. qui confirmavit promiſitque aliquid. Cluent. 26. ſequeſter et *confirmator* pecuniæ.

CONFISIO. Tuſc. IV. 37. *confiſio* animi.

CONFITERI. Leg. II. 12. *confitendarum* religionum facultas.

CONFLAGRARE. Verr. I. 15. invidia *conflagravit.*

CONFLARE. Verr. II. 29. *conflare* in ſe crimen. Ligar. 12. conſenſus conſpirans et pene *conflatus.* * Sext. 30. *conflare* pecuniam: quod merito ſuſpectum Lambino et Grævio.

CONFLICTARI. Verr. III. 28. iniquiſſimis verbis, iniquiſſimis recuperatoribus, *conflictari* malebant. den Proceſs fuhren. * Leg. I. 11. eadem ſuperſtitione *conflictantur* ſc. tanquam morbo aliquo animi. Nam de morbis gravibus eleganter *conflictari* dicitur.

CONFLICTIO. comparatio. Partit. 16, 29.

CONFLIGO. comparo. Inv. II. 43. factum adverſarii cum ſcripto *confligere.*

CONFLUO. Inv. I. 4. *confluit* ad eos laus. Tuſc. II. 2. ſi ad hæc ſtudia plures *confluxerint.*

CONFORMARE. Arch. 1. vox hujus præceptis *conformata.* ib. 6. excellentium virorum cogitatione mentem animumque *conformabam.* Mur. 29. nonnulla in re *conformare* et leviter emendare poſſum.

CONFORMATIO. Orat. 39. *conformatio* ſententiæ, pro figura. cf. Brut. 37. Top. 5. *conformatio* inſignita, eſt notio. Nat. D. I. 38. talem *conformationem* animi ceteri philoſophi motum inanem dicunt. i. e. ſpeciem, viſum. * Arch. 7. *conformatio* doctrinæ. v. *confirmatio.*

CONFRINGERE. Verr. I. 5. *confringere* conſilia ſenatoria, pro vi, i. e. pecunia aut aliis injuſtis artibus facere, ut abſolvare: pro quo et perrumpere dicitur. Milon. 13. qui eam præturam poſſet *confringere:* h. e. impedire, quo minus Prætor poteſtate ſua abuteretur.

CONFUNDERE. Or. II. 79. *confundere* in totam orationem: h. e. per totam orationem, non uno certo loco adhibere. Off. I. 27. totum eſt cum virtute *confuſum,* i. e. conjunctum, ab ea re non differt. Sext. 2. *confuſa* atque univerſa defenſio, eſt cum

omnes ſimul defendimus, non ſingulos ſigillatim. Partit. 30. Hæc, quæ primam contentionem habent ex arguendo et reſiſtendo, lata et *confuſa* ſunt. Rationum et firmamentorum contentio adducit in anguſtum diſceptationem.

CONFUSIO. Mur. 23. ſuffragiorum *confuſio*, eſſe videtur, cum non ex cenſu ſuffragia feruntur, et centuriæ numerantur, a prima claſſe facto initio, ut fieri ex inſtituto Servii ſolebat, ſed ſuffragia omnium claſſium et centuriarum numerantur, ut primo cujuſque civis ſuffragium eandem vim habeat, deinde neſciatur, quis quemque ſuffragio ſuo Conſulem aut Prætorem crearit. Id ut fieret, ambitus tollendi cauſa, poſtularat Servius Sulpitius: et hanc Cicero appellat æquationem gratiæ, dignitatis, ſuffragiorum. Apud Liv. XXVI. 18. viri docti fruſtra torquent ſe in explicando confuſo ſuffragio: Drakenborchius autem auctoribus Codd. ſuſtulit.

CONFUTARE. Tuſc. V. 31. dolores *confutare*: i. e. reſiſtere dolori, eumque ſupprimere: eleganter profecto. Nam *confutare* proprie eſt aquam ebullientem ſupprimere, ne exundet.

CONGIARIUM. Att. X. 7. vulgo dona, quæ inter populum urbanum diſtribuuntur. res a frumentariis largitionibus ortum traxit: de quibus v. Spanh. de uſu et pr. Num. T. II. p. 529. qui recte monet, h. l. *congiarium* dici de eo, quod poſtea donativum dictum eſt: quia militibus illud *congiarium* datum.

CONGLACIO. ad Fam. VIII. 6. Curioni tribunatus *conglaciat*. nil in tribunatu agit.

CONGLOBATUS, frequens et denſus. Partit. 16. maxime valent definitiones *conglobatæ*, et conſequentium frequentatio.

CONGLUTINARE, componere, conjungere. Or. I. 42. diſſoluta et divulſa *conglutinare*, dicitur de eo, qui aliquid in artis formam redigit. Phil. III. 11. totus eſt ex audacia, petulantia &c. *conglutinatus*. Att. VII. 8. amicitias *conglutinare*.

CONGLUTINATIO. Or. 23. *conglutinatio* verborum: de ſtructura et collocatione.

CONGRESSUS. Cœl. 8. *congreſſu* et conſtituto de injuriis experiri, eſt id, quod Cicero Quint. 11. intra parietes experiri vocat, et opponit ſummo juri: non, ſi quid in controverſiam veniret, aut intra parietes aut ſummo jure experiretur. ad quem l. v. Hotomannus: qui docet moris fuiſſe, ut ante, quam in jus irent, viderent, ſi privatim, aſcitis amicis et diſceptatoribus domeſticis, res componi poſſet.

CONGRUENTER, apte ad rem et cauſam. Or. III. 10. *congruenter* dicere.

CONJECTOR. de Div. II. 65. interpres ſomniorum, portentorum. &c.

CONJECTURA. Muren. 4. *conjecturam* de tuo ipſius ſtudio ceperis. de Div. II. 26. *Conjectura* omnis in multas ac diverſas, aut etiam contrarias partes diducitur.

CONJICIO. Or. III. 50. *conjicere* ſe in verſum mente ac voluntate, de eo, qui verſus facere cogitat. * Catil. I. 6. petitio ita *conjecta*, ut vitari non poſſe videretur. v. petitio. Sext. 18. oratio improbe *conjecta* in clariſſimos viros. * Mil. 19. *conjicere* ſe in noctem. * Dom. 25. *conjecerit* Pompeium domum, h. e. metu coegerit Pompeium, domi manere.

CONJUGATA. quæ dicantur? Top. 3.

CONJUGATIO, *συζυγία*. Topic. 9. quid ſit?

CONJUNCTIO. Fat. 6. *conjunctio* ex repugnantibus, eſt genus enunciationis. conf. c. 8. init. * de Div. II. 14, 15. naturæ *conjunctio*, eſt *συμπάθεια*. * coitus. Off. I. 4. *Conjunctionis* appetitus.

CONJUNGERE. Manil. 9. bellum *conjungere*, dicuntur, qui fœdus ineunt belli gerendi cauſa. Quir. p. R. 7. cauſam meam cum communi ſalute conjunxit. i. dixit, ſalutem communem a mea pendere. Cluent. 44. *conjunctum* cum re judicium: i. e. verum. * Verr. IV. 65. *conjunctis* ſententiis decernere: pro quo Grævius habet cunctis.

CONJURATIO. Catil. IV. 3. haberi *conjurationem* a civibus nunquam putavi.

CONNECTERE. Or. 71. *connectere* diſſipata, eſt numeris vincire. Nat. D. II. 65. ſi ſingula non movent, univerſa certe tamen inter ſe *connexa* et conjuncta debebunt. Fat. 7. hoc vere *connectitur*, de enunciationibus ex antecedente, ut dialectici loquuntur, et conſequente compoſitis. * Lucul. 30. ipſum ex ſe *connexum* eſt. dicitur de enunciationibus identicis, quas hodie dicunt: Si lux eſt, lux eſt.

CONNITI. Verr. III. 56. nervis omnibus *conniti*.

CONNIVERE. Tuſc. I. 49. *conniventem*

ſomno conſopiri. Cœl. 17. blandimentis naturæ ſopita virtus *connivet*. ibid. 24. *connivere* in ſceleribus hominum.

CONNUBIUM. Top. 4. quicum *connubium* non eſt. *Connubium*, eſt matrimonium inter cives: inter civem autem et peregrinæ conditionis hominem, aut ſervilis, non eſt *connubium*, ſed contubernium. v. Boethius ad h. l. Hinc in miſſionibus militaribus, ap. Gruterum, Sponium, Maffeum, et alios, jus *connubii* datur cum uxoribus, quas tunc habuiſſent, cum eſt civitas data: de quo vid. Maffeum in Antiquit. Aquitan. ep. 1.

CONOR, in animum induco, decerno. ad Fam. V. 4. qua inductus ad te ſcribere ſum *conatus*.

CONQUASSATIO. Tuſc. IV. 13. *conquaſſatio* totius valetudinis corporis.

CONQUIRERE, de uno. ad Fam. V. 9. ut terra marique *conquireretur*. cf. Verr. IV. 48. Or. I. 46.

CONQUISITIO. Prov. Conſ. 2. exercitus duriſſima *conquiſitione* collectus.

CONSCIENTIA. ſocietas. Philipp. II. 11. quis nomen meum in illius glorioſiſſimi facti *conſcientia* audivit. * Fin. II. 22. *conſcientia* ſtabilis.

CONSCINDERE. Att. VIII. 16. is me ab optimatibus ait *conſcindi*: i. e. conviciis lacerari.

CONSCISCO. Brut. ep. 16. ante quam illud *conſcivi* facinus: de qua forma vid. Gronov. ad Liv. XXI. 8.

CONSCRIBERE. verbum militare, cum novi milites ſcribuntur, et in centurias deſcribuntur. Quir. p. R. 5. cum homines *conſcribi* centuriarique vidiſſem: quanquam ibi eſt de iis, qui a ſeditioſis hominibus colliguntur, et in centurias aut decurias *conſcribuntur*, ut iis utantur ad depugnandum contra bonos cives. ſic dicitur etiam deſcribere, de quo ſuo loco. Planc. 18. hæc profer, huc incumbe, Laterenſis, decuriaſſe Plancium, *conſcripſiſſe*, ſequeſtrem fuiſſe &c. hic eſt de alia, ſed ſimili tamen re. Qui corrumpere populum ſtudent, eum in decurias deſcribunt, et quid decuriis ſingulis daturi ſint, pronunciant: illi autem, de quibus antea, in centurias deſcribunt ſuos, ut pugnent. Itaque eodem loco pro *conſcribere* dicitur etiam deſcribere. Sic reperies etiam in Sen. p. Red. c. 13. et alibi. * Simul ſcribere. Att. XII. 19. Balbus ad me cum Oppio *conſcripſit*. Etiam ad Fam. XI. 2. in epiſt. Bruti et Caſſii vulgati habent non *conſcripſiſſemus* hæc tibi: quod defendebat Nic. Rubenius ex altero loco. Sed Grævius e MSS. quibuſdam recepit ſcripſiſſemus. Sed dicitur tamen etiam de uno pro ſcribere. Verr. V. 4. ubi tamen Græv. e Cod. reſcribi volebat ſcribere.

CONSCRIPTUS. Patres *Conſcripti* Catil. IV. 1. dicitur pro Patres et *Conſcripti*, ut docet Liv. L. II. c. 1. Antiqui et ſæpe omittebant, ut in illo: de vi armatis hominibus, et aliis. Patres ſunt ii, qui ſunt generis patricii, *Conſcripti*, qui novo Bruti inſtituto ex equeſtri ordine, qui poſtea ſeminarium ſenatus fuit, ſenatui adſcripti ſunt.

CONSECRARE. Agr. I. 2. *conſecravit* Carthaginem, i. e. uſum ſoli, quo Carthago ſtetiſſet, hominibus ademit, ſacrum fecit, ne arari, inædificarique poſſet. * Leg. II. 2. patria, in qua omnia noſtra ponere et quaſi *conſecrare* debemus. * Tuſc. III. 1. ars Deorum inventioni *conſecrata*, i. e. tributa, adſcripta.

CONSECRATIO. Balb. 14. *conſecratio* capitis: genus legis ſacrandæ, cum ſcilicet caput ejus ſacrum pronunciatur, qui contra legem fecerit. v. Ind. Legg. v. Leges ſacratæ. * Dom. 48. an *conſecratio* nullum habet jus; dedicatio eſt religioſa? Ad hunc locum diſputat Grævius de diſcrimine inter *conſecrationem* et dedicationem: quæ tota diſputatio hanc ſummam habet, ut *conſecrationem* locorum, arearum, agrorum eſſe dicat, dedicationem autem templorum, ararum, ſimulacrorum. Sic a Clodio dicit *conſecratam* eſſe aream Ciceronianæ domus, dedicatum autem ſimulacrum Libertatis in area. In hanc rem etiam multa diſputat Guther. Jur. Pont. III. 13. IV. 22; ſed, ut omnia, parum accurate, quemadmodum ex his, quæ dicam, apparebit. Locus claſſicus de *conſecratione* et dedicatione eſt pro Domo a c. 45—56. ex quo hæc notanda ſunt. c. 46. ſi quis - - domum ejus per pontifices dedicarit - - ædes Cæpionis eſſent dedicatæ - - et aram et ſimulacrum, templum dedicare. c. 47. ſi bona civis cujuſpiam *conſecrarit*. c. 49. an tu hæc ita perturbas, ut quicunque velit, quod velit, quomodo velit, poſſit dedicare. Video enim eſſe legem veterem, tribunitiam, quæ vetat injuſſu plebis, ædes, terram, aram *conſecrare*. Vides, quod ante dedicare dicebatur, id ſtatim *conſecrare* dici, de iiſdem rebus utrumque, aliter ac Grævio viſum eſt. c.

Hh 2

52. ades - - dum dedico domum Ciceronis, ut mihi præeatis, poſtemque teneatis. c. 55. aram *conſecrare.* In dedicatione, ait Grævius, poſtis tenebatur. Etiamne cum ara, ſimulacrum dedicatur? Jam ædes Ciceronis *conſecratæ* erant, non poteſt negari. diſerte enim traditur; et hic poſtis tenebatur. v. c. 52. Dedicatio fiebat populi juſſu; ſed et *conſecratio.* c. 49. Plin. Hiſt. Nat. VII. 35. Sulpicia - - quæ ſimulacrum Veneris dedicaret. Valer. M. VIII. 15. 12. Ut Veneris Verticordiæ ſimulacrum *conſecraretur.* Sed non opus in re manifeſta pluribus exemplis. Sed quoniam Grævium decepiſſe videtur locus a nobis primo loco propoſitus, in quo *conſecratio* et dedicatio diſtingui videntur, age cum explicabimus. Senſus autem ejus hic eſt: an *conſecratio* ædium, bonorum, nullum habet jus, ſi injuſſu populi facta eſt, dedicatio autem ſ. *conſecratio* ſimulacri libertatis tantam religionem affert, tantaque religione obligat aream? Scilicet Cicero non diſtinguit *conſecrationem* a dedicatione in genere, ſed abſurdum eſſe dicit ejuſdem rei, h. e. *conſecrationis* ſ. dedicationis diverſam vim ſtatui pro diverſis rebus, cum in hac cerimonia non res, in qua adhibeatur, ſed ipſa *conſecrandi* dedicandique cerimonia et ſanctitas ſpectetur. De *conſecratione* et dedicatione multa diſputat Mazochius de Amphith. Camp. p. 79. ſqq.

CONSECTARI. Cæcin. 19. *conſectari* verba, eſt nimis urgere literam, neque rem potius et rationem ſpectare; quod eſt calumniatorum et rabularum.

CONSECTARIUM. *conſectaria* ſunt breves et acutæ concluſiones: Fin. III. 7. *conſectaria* Stoicorum brevia et acuta. ibid. IV. 18. Nunc venio ad illa tua brevia, quæ *conſectaria* eſſe dicebas. ibid. illud vero minime *conſectarium*, ſed inprimis hebes.

CONSECTIO arborum, N. D. II. 60.

CONSECUTIO. effectus: quod quamque rem ſequitur. locus rhetorum. Topic. 13. diſtribuitur hic locus in *conſecutionem*, anteceſſionem &c. cf. Inv. I. 28. Or. III. 29. * Partit. 6. *conſecutio* verborum, eſt cum oratio non eſt perturbata generibus, caſibus, numeris, perſonis, temporibus. * In Dialecticis eſt *conſectarium*, quod vocant, quod ex altero concluditur. Inv. I. 29. ſimplex concluſio ex neceſſaria *conſecutione* conficitur. Fin. II. 14. quæ *conſecutiones* videat.

CONSENESCO. Attic. II. 13. cognomen (Magnus) *conſeneſcit.* ibid. 23. omnes illius partis auctores et ſocios *conſeneſcere*, nullo adverſario.

CONSENSIO. Or. III. 5. omnia una *conſenſione* naturæ conſtricta eſſe. Gr. συμπάθεια. * Coitio. Planc. 15. et per hanc *conſenſionem*, quæ honeſte magis quam vere ſodalitas nominaretur.

CONSENSUS. Nat. D. III. 11. de Div. II. 14, 15. *conſenſus* naturæ. Gr. συμπάθεια.

CONSENTANEUS. Tuſc. V. 8. quid cuique *conſentaneum* ſit, i. e. quid ex quoque ſequatur, concludi poſſit.

CONSENTIRE ad aliquid. Att. V. 18. Phil. IV. 4.

CONSEQUENS, quod ex aliquo colligi concludique poteſt. Or. II. 53. demonſtrando, id, quod concludere illi velint, non effici ex propoſitis, nec eſſe *conſequens.* Tuſc. V. 8. alterum alteri *conſequens* eſt; de enunciatione conditionali et convertibili, ut dialectici loquuntur. * Part. 6. ut in ſimplicibus verbis, quod non eſt latinum, ſic in conjunctis, quod non eſt *conſequens* (in quo non eſt *conſecutio.* v. *conſecutio* verborum) vituperandum eſt.

CONSEQUI, inveſtigando aperire. Act. I. in Verr. 16. conatus alicujus *conſequi.* * exprimere. Phil. V. 13. verbis laudes alicujus *conſequi.* * ſequi, probare. Catil. III. 6. quas ſententias ſenatus ſine ulla varietate eſt *conſecutus.* * Verr. IV. 26. nullo modo poſſum omnia iſtius facta memoria *conſequi* aut verbis complecti. * ſtudere alicui rei. Brut. 82. exilitatem ille de induſtria *conſequebatur.*

CONSERERE. Orat. I. 10. ex jure manu *conſertum.* Muren. 14. non ex jure manu *conſertum.* Eſt autem formula veteris juris de vindicationibus in re præſenti, cum vi civili et feſtucaria utuntur: de qua vide inprimis Gell. Noct. Att. XX. 10. ex quo intelligitur, legendum eſſe manum *conſertum*; quod vel ipſa ratio grammatica docet.

CONSERTE. Fat. 14. omnia naturali colligatione *conſerte* contexteque fiunt: i. e. naturali connexione cauſarum.

CONSERVARE. Verr. I. 47. voluntatem *conſervare* mortuorum: curare ut fiat, ſ. facere, quod mortui voluerunt. Sic et officium *conſervare* ſæpe eſt de officiis. * Balb. 16. majeſtatem pop. R. comiter *conſervanto*: eſt formula in clauſulis federum, quæ indicat imperium pop. R. in

ſocium populum. Aliud exemplum eſt in formula pacis cum Ætolis ap. Liv. XXXVIII. 11. ubi v. Duker.

CONSERVATIO. Off. I. 28. convenientia *conſervatioque* naturæ: eſt, cum facimus ea, quæ naturæ humanæ conveniunt. Similiter *conſervatio* officii dicitur.

CONSESSOR. Flacc. 11. *conſeſſores* accuſatoris, ſunt ejus advocati, et qui in ejus ſubſelliis in judicio ſedent.

CONSESSUS. Flacc. 17. *conſeſſu* veſtro (ſc. judicum) i. e. cum vos in judicio conſideretis. Sext. 50. gladiatorum *conſeſſus*. c. 54. gladiatorii *conſeſſus*, ſunt ludi gladiatorii.

CONSIDEO. Muren. 8. *conſedit* nomen in quæſtura. deſiit celebrari.

CONSIDERARE de re aliqua. ad Fam. XIV. 14. Off. III. 4.

CONSIDO. Orat. III. 5. ibi magna expectatione audiendi *conſiditur*.

CONSIGNATUS. Tuſc. I. 24. inſitæ et quaſi *conſignatæ* in animis notiones.

CONSILIUM. Quint. 16. extr. *conſilium* capere, cum infinitivo pro gerundio: te *conſilium* cepiſſe, hominis fortunas funditus evertere. * *Conſilium* et Concilium differunt ita: Concilium dicitur de conventu hominum, qui audiendi cauſa conveniunt, *conſilium* de eo, in quo deliberandi cauſa. v. Gronovius ad Liv. XLIV. 2. Hinc Quint. 1. in *conſilio* adſunt. ib. 10. in *conſilio* eſſe. cf. in Cæcil. 4. Verr. II. 29. * de judicibus, aſſeſſoribus ejus, qui judicio ſive privato ſive publico præeſt. Hinc Prætor cum *conſilio*, imperator cum *conſilio* decem legatorum &c. Or. I. 26. *conſilium* dimittere. Rabir. Perd. 2. &c. *conſilium* publicum, de ſenatu: ſed Roſc. Am. 52. de judicio dicitur. * deliberatio. Verr. I. 9. Cluent. 30. mittere in *conſilium*, dicitur, cum is, qui præeſt judicio, perorata cauſa jubet judices ſententiam ferre. Id fiebat olim poſt deliberationem communem, cujus veſtigium reperies Verr. III. 12. cujus poteſtas cum fieret a prætore, in *conſilium* mitti judices dicebantur. Ipſi autem judices dicuntur ire in *conſilium*. Verr. I. 11. Cluent. 20. Catil. I. 1. publici *conſilii* particeps dicitur, qui intereſt deliberationibus ſenatus. * publicum *conſilium* eſt etiam decretum ſenatus. Verr. II. 5. nulla alia civitas publico *conſilio* laudat. * callidum inventum. Nat. D. III. 6. *conſilium* imperatorium. Gr. *στρατήγημα*. * prudentia, ea facultas animi, cui prudentia ineſt. Muren. 12. mulieres propter infirmitatem *conſilii*.

CONSISTERE. Tuſc II. 16. ſanguis *conſiſtit*. * deſinere. Or. I. 1. ambitio *conſiſtit*. Tuſc. I. 23. omnis natura *conſiſtat* neceſſe eſt. ad Fam. VII. 26. *διάῤῥοια* cœpit *conſiſtere*. * de iis, qui ſibi obvii facti colloquuntur. Act. I. in Verr. 7. cum hoc *conſiſtit*, hunc amplexatur, jubet ſine cura eſſe. * immorari. Verr. I. 38. in uno nomine *conſiſtam*. * Roſc. Am. 52. non modo nulla culpa, ſed ne ſuſpicio quædam potuit *conſiſtere*. Cluent. 29. ſimilis in aliis nonnullis ſuſpicio *conſiſtebat*. * non *conſiſtere* dicuntur, qui ita ſunt perturbati, ut, quod velint, facere non poſſint. Verr. I. 3. *conſiſtere* animum non ſinunt. Phil. II. 28. *conſiſtere* mente non poſſe. Dom. 54. ut neque mens neque lingua *conſiſteret*. Cluent. 39. non poſſe *conſiſtere* in dicendo, ſc. quia acclamationibus impeditur. Contrarium eſt in his: Or. 9. qui in forenſibus cauſis præclare poſſit *conſiſtere*: i. e. bene eas agere. Quint. 24. diffidebam, me animo ſatis certo et confirmato in hac cauſa poſſe *conſiſtere*. Sumptum e re gladiatoria docet Burmann. ad Quintil. Decl. 6, 9. * verbum in re talaria. de Div. II. 21. Venerium caſu jaci poſſe, quatuor talis jactis: quadringentis, centum Venerios non poſſe *conſiſtere*. vid. Venerius.

CONSOCIARE. in Sen. p. R. 7. auſus es cum A. Gabinio *conſociare* conſilia peſtis meæ.

CONSOLARI. ad Fam. IV. 8. *conſolari* dolorem alicujus. ibid. VI. 4. *conſolari* de re aliqua.

CONSOLIDATUS. ad Fam. V. 20. rationes *conſolidatæ*, ſunt in quibus accepta et expenſa conſentiunt, quæ quadrant, ut alio loco Cicero dicit, liquidæ ſunt, ut docet Aſcon. ad Verr. I.

CONSORS. Flacc. 15. *conſortes* mendicitatis. Mil. 37. *conſors* temporum meorum.

CONSORTIO. Societas. Off. III. 6. tolletur omnis humana *conſortio*.

CONSPIRARE. Ligar. 12. conſenſus *conſpirans*. cf. ad Fam. X. 12.

CONSPIRATIO, conſenſus. Catil. IV. 10. *conſpiratio* bonorum.

CONSTANS. Roſc. Am. 14. opponitur amenti, cujus ſc. mens non poteſt ſibi *conſtare*. Off. I. 40. oratio *conſtans*, eſt hominis ſani et recte loquentis. * *Conſtantes* qui dicantur, vid. in *conſtantia*.

CONSTANTER. Or. 58. oratio æqualiter et *conſtanter* ingrediens, de oratione numeroſa. Tuſc. V. 8. non *conſtanter* dicuntur : i. e. ſibi repugnant, non conſentanea ſunt. cf. Lucul. 3. Fin. V. 27. v. *conſtantia*.

CONSTANTIA. Planc. 16. *conſtantia* tua dignum. i. e. ſi id feciſſes, tum tibi *conſtares* in hac re, et id erat ſapiente homine dignum. * Conſenſus, convenientia. Off. I. 7. dictorum factorumque *conſtantia*. * *Conſtantia* Philoſophorum, Tuſc. V. 10. eſt, cum nihil decernit, quod alteri decreto ſuo non conſentiat, cum omnia inter ſe ſunt apta et connexa. * *Conſtantia*, cum virtus eſt, in eo ineſt, ut idem ſemper ſequare, iiſdem conſiliis utare, ſemper idem eodemque modo agas, ſed in rebus honeſtis et bonis. ſed quia id non faciunt aut facere poſſunt, niſi in quibus eſt vera virtus, propterea ſubinde *conſtantia* pro virtute dicitur, ut levitas pro vitio : exempla frequenter occurrunt.

CONSTARE. ad Fam. VII. 1. *conſtitit* mihi fructus otii mei. cepi fructum.

CONSTITUERE. Verr. I. 1. *conſtituere* accuſationem, dicitur actor, cum ea comparat, quæ ad accuſationem ſunt neceſſaria. Part. 9. fidem *conſtituere*, eſt facere, ut fides habeatur, ut fide digni videamur. Muren. 5. ex Aſia laus familiæ *conſtituta* eſt, i. e. comparata. Rabir. Perd. 2. Or. I. 9. *conſtituere* rempubl. dicuntur, qui legibus aliiſque rationibus malis reipubl. ingraveſcentibus medentur. Agr. II. 5. a Gracchis video multas eſſe reip. partes *conſtitutas*; multas leges eſſe, ut judiciarias, frumentarias latas, reipubl. ſalutares. Marcell. 8. *conſtituenda* judicia, i. e. reſtituenda. Att. IV. 1. *conſtituere* reliquias ſuas. v. *conſtitutus* n. 4. Agr. II. 5. Gracchos plebem in agris publicis *conſtituiſſe*. v. collocare. * *conſtituere* dicuntur, qui de re aliqua paciſcuntur, inter quos de re aliqua convenit. Att. I. 7. Cincio HS. viginti millia *conſtitui* me curaturum. vide plura ex Cicerone exempla collecta a Gronov. Obſ. I. 1. p. 14, 15.

CONSTITUTIO, in rhetoricis quid ſit? Inv. I. 8.

CONSTITUTUS. comparatus. Tuſc. II. 4. ita animo *conſtitutus*. * *conſtitutum* dicitur, quicquid jam eo pervenit et redactum eſt, quo debuit, ut, quale ſit, cognoſci poſſit Roſc. Am. 6. *conſtituta* victoria. Or. II. 10. res *conſtituta* et definita. Roſc. Com. 11. lite conteſtata, judicio damni injuriæ (dati) *conſtituto*. * Verr. III. 61. *conſtitutum* crimen ex periculi tui tempore : i. e. fictum et compoſitum. * *conſtituta* dicuntur, quæ in bonum ſtatum pervenere. vid. *conſtituere*. Rabir. Poſt. 1. bene *conſtitutæ* fortunæ. Sext. 45. bene de rebus domeſticis *conſtituti*. ib. 65. bene natura *conſtituti* viri, ſunt naturali honeſti amore imbuti. Læl. 13. animi bene *conſtituti* eſt, lætari bonis rebus, dolere contrariis. Off. II. 11. reſpublica *conſtituta*. Tuſc. II. 6. corpus bene *conſtitutum*. Att. XI. 3. rebus *conſtitutis*. i. e. bello civili finito, et rebus ad meliorem ſtatum redactis. * *Conſtituta* dicuntur, de quibus inter duos pluresve convenit. ad Fam. VII. 4. ſi quid *conſtitutum* habes cum podagra, fac in alium diem differas. Cœl. 25. *Conſtitutum* factum cum ſervis. Cæcin. 12. ad *conſtitutum*, int : diem. Cœl. 8. congreſſu et *conſtituto* cœpiſſe de tantis injuriis experiri. v. congreſſus. de hac ſignificatione vid. plura ap. Gronov. Obſ. I. 1. p. 14. ſq.

CONSTRATUS. Verr. V. 34. navis *conſtrata*. v. apertus.

CONSULERE. Verr. I. 42. qui *conſulebantur*, ſunt JCti, ut in Or. pro Murena.

CONSULTOR. Muren. 9. JCti eſt, cavere, ne *conſultores* ſui capiantur.

CONSUMO. Fin. V. 19. Ariſtoxeni ingenium *conſumptum* in muſicis. Att. XVI. 2. manus ſuas in plaudendo *conſumere*.

CONTAGIO, contactus. Nat. D. II. 55. *contagione* pulmonum caleſcit ſpiritus. * influxus, vis cujuſque rei in alteram. de Div. I. 30. cum animus ſomno ſevocatus eſt a *contagione* corporis. ibid. II. 43. quæ poteſt *contagio* ex infinito pæne intervallo ad terram pertinere. Tuſc. I. 30. quibus fuit minima cum corpore *contagio*. Fat. 3, 4. *contagio* naturæ, opponitur caſui fortuito, et fato abſoluto cauſis et cæco. * vitium quod contactu in alios transfunditur ſ. communicatio vitii. Off. II. 23. *contagiones* malorum. Cluent. 68. *contagionem* adſpectus fugere. * conjunctio, ſocietas. Verr. V. 71. ad quos conſcientiæ *contagio* pertinebit.

CONTEMNENDUS. Verr. III. 27. Siculi non *contemnendi*, ſunt fortes, honeſti.

CONTEMNERE, eleganter *contemnere* aliquid dicuntur, qui ſatis ab eo ſe tutos putant, neque metuunt ullo modo. Mil. 16. qui ita judicia pœnamque *contempſerat*, ut eum nihil delectaret, quod aut per naturam fas eſſet, aut per leges liceret. Eodem

modo Virgil. Georg. II. 265. arborem dicit *contemnere* ventos, cum ita adolevit, ut ſatis robuſta ſit ad reſiſtendum vento; ſic interpretatur etiam Bentleius illud Horatii in Epod. 4. in quatuordecim ſedilibus inprimis magnus eques Othone *contempto* ſedet: ubi vide ipſum. Sic Græci καταγελᾷν: ut Lucian. Toxar. 2.

CONTENDERE. Verr. II. 21. *contendere* omnia; de accuſatore, qui nihil prætermittit, quod in reum dici poteſt. * Roſc. Am. 34. Quæ res cum nocte una tantum itineris *contendere* coegit. * Verr. III. 42. quoad ferri aliquo modo poſſet, *contenderunt*: de licitantibus. * petere. Verr. II. 53. magiſtratus ille ſumma ambitione *contenditur*.

CONTENTE, cum ſumma *contentione* vocis aut virium. Tuſc. II. 24. *contente* dicere. V. 34. *contentius* ambulare.

CONTENTIO, comparatio, Off. I. 17. Si *contentio* fiat. * Or. II. 5. *contentio* animi.

CONTENTUS, qui in aliqua re acquieſcit, nihil ulterius poſtulat. Cluent. 42. animadverſionibus cenſoriis non ita *contenta* fuit civitas noſtra, ut rebus judicatis.

CONTERERE, refutare, Tuſc. V. 30. *conterere* facile eſt reliqua.

CONTESTARI. proprie eſt teſtem aliquem in re aliqua facere hac formula: teſtis eſto. Unde litem *conteſtari* ad Att. XVI. 15. Roſc. Com. 11. eſt, cum adverſarius uterque, qui controverſiam ad Prætorem detulerat, judicio diſceptandam, cauſa expoſita breviter et narrata Prætori, dicebat præſentibus: teſtes eſtote. v. Macrob. Saturn. III. 9. Feſtus in h. v. Menardus ad Cic. pro Roſc. Com. 11.

CONTEXERE. ad Fam. X. 13. *contexere* extrema cum primis. h. e. efficere ut extrema ſimilia ſint, reſpondeant primis.

CONTEXTE. Fat. 14. omnia *contexte* fiunt, h. e. naturali connexione et implicatione cauſarum et effectuum.

CONTEXTUS. Part. 23. totus *contextus* orationis, pro tota oratione. Fin. V. 28. mirabilis apud eos eſt *contextus* rerum, de philoſophis, in quorum philoſophia conſtantia reperitur, cum omnia inter ſe conſentiunt et inter ſe apta ſunt.

CONTEXTUS, adj. Tuſc. V. 33. *contextæ* voluptates, pro perpetuis, quarum alia aliam continenter excipit.

CONTINENS, quod rem *continet*. v. *continere*. Partit. 29. Ea, quæ ſic referuntur, *continentia* cauſarum vocentur: quanquam non magis, quæ contra rationem defenſionis afferuntur, quam ipſæ defenſionis rationes, *continent* cauſas. * Fin. II. 19. neque porro ex eo natus cum Pyrrho bellum gerens, conſul cecidiſſet in prælio, ſeque e *continenti* genere, tertiam victimam reipublicæ præbuiſſet: *Continens* genus eſt idem, non interrupta ſerie, avus, filius, nepos.

CONTINERE. *Continere* aliquid dicitur, quod eſt in eo ſummum et præcipuum, plurimum valet, in quo rei ſumma eſt. Brut. 29. rem *continet*. Partit. 29. defenſionis rationes *continent* cauſas. Fin. IV. 6. quod *continet* philoſophiam. * *Contineri* eſt etiam, pendere ex re aliqua, conſervari ab aliquo. Dom. 37. meus reditus veſtro judicio *continetur*. Marc. 9. vita corpore et ſpiritu *continetur*. Off. II. 24. nulla res vehementius remp. *continet*, quam fides. * *Contineri* eſt porro, verſari in re aliqua. Verr. III. 1. hac cura *continebatur*. * reprimere, coercere. Har. reſp. 1. furentem exultantemque *continui*. * abſtinere. Or II. 20. ſin plane abhorrebit et erit abſurdus; ut ſe *contineat*, aut ad aliud ſtudium transferat. * reticere, cuſtodire, ne proferatur. Or. II. 55. *continere* dicta. Or. I. 47. ut ea, quæ *continet* neque adhuc protulit - - explicet nobis, et illa dicendi myſteria enunciet. Att. XIII. 21. tu tamen commode feceris, ſi reliquos (int. libros) *continueris*. * ad Fam. VII. 19. exercitatione conſequere: in qua te nos *continebimus*. Brut. 97. *contine* te in tuis perennibus ſtudiis. * *Contineri* denique dicuntur, quæ firma ſunt, non rumpuntur. Nat. D. II. 57. de membranis oculorum: deinde firmas, ut *continerentur*.

CONTINGERE, de re mala. Off. II. 14. ad Fam. XI. 16. a Gabinio Conſ. relegatus eſt, quod ante id tempus civi R. *contigit* nemini. Nam alias dicitur de re læta et bona.

CONTINUARE. Agr. III. 4. *continuare* agros, eſt, cum multi fundi coemuntur, ut per longum ſpatium nullus alienus noſtris interjectus ſit.

CONTINUATIO. Or. III. 13. *continuatio* verborum, eſt periodus. Nat. D. I. 20. *continuatio* cauſarum, qui hodie nexus dicitur. de Div. II. 69. *continuatio* naturæ, eſt συμπάθεια. Nat. D. I. 4. eſt enim admirabilis *continuatio* ſerieſque rerum, ut alia ex

alia nexa, et omnes inter ſe aptæ colligatæque videantur.

CONTORQUERE dicitur proprie de eo motu haſtæ, aut cujuſcunque jaculi, quo ei majorem vim atque impetum addimus, ut rotatione gladio. Atque is motus eaque agitatio fit, pro ratione jaculorum, aut manu, aut machina aliqua, quæ hinc tormentum dicitur. Exempla crebra ſunt apud poetas. Hinc fit, ut, quicquid celerius movetur et fertur, quicquid vehementius propter brevitatem aut celeritatem pronunciationis ferit, quæ acutiores ſunt brevioreſque concluſiones, quibus pæne reſiſti, quamvis falſis, tamen non poteſt, id omne *contorqueri*, contortum dicatur. Exempla ex præcipuis generibus hæc ſunto: Nat. D. I. 10. globus dicitur magna celeritate *contorqueri*. Or. II. 17. qui (ſc. homo vel animus) tanquam machinatione aliqua, tum ad ſeveritatem, tum ad remiſſionem animi, tum ad triſtitiam &c. eſt *contorquendus*. Orat. 70. extr. Demoſthenis non tam vibrarent fulmina illa, niſi numeris *contorta* ferrentur. Tuſc. III. 26. de Æſchine Demoſthenem accuſante: quas ſententias colligit? quæ verba *contorquet?* ut licere quidvis rhetori intelligas. de Div. II. 51. videſne igitur, quæ dubia ſint, ea ſumi pro certis atque conceſſis? deinde *contorquent* et ita concludunt: Non igitur &c. cf. *contortus*, *contorte*.

CONTORTE. ad Her. I. 9. Invent. I. 20. inter præcepta narrandi eſt: nequid perturbate, nequid *contorte* dicatur: h. e. obſcure. Sic Or. I. 58. res *contortæ* et difficiles. Eſt autem de eo genere obſcuritatis, quod ex nimia brevitate oritur, quod oratio nimis brevis citius, quam intelligi poteſt, prætervehitur. Tuſc. III. 10. commemoratis brevibus et aptis inter ſe concluſionibus Stoicorum: hæc concluduntur *contortius* a Stoicis.

CONTORTIO. Fat. 8. *Contortiones* orationis, de concluſionibus fallacibus Chryſippi.

CONTORTULUS. Tuſc. II. 18. *contortulæ* concluſiones.

CONTORTUS. Or. I. 58. res *contortæ* et difficiles. Tuſc. V. 27. *contortæ* concluſiones. Lucul. 24. *contorta* et aculeata ſophiſmata. cf. in *contorquere*, et *contorte*.

CONTRA. Agr. II. 33. petere *contra*, dicitur de competitoribus. Muren. 4. ſi turpe putas, te advocato, illum ipſum, quem *contra* veneris, cauſa cadere: h. e. quem in judicio aliquo oppugnaveris. v. Manut. ad h. l. Cluent. 48. Si quis *contra* dicere vellet: i. e. accuſare.

CONTRACTIO, brevitas. Att. V. 4. meam in eo parſimoniam *contractio* paginæ indicat. Partit. 6. *contractione* orationis fit obſcurum. * *contractio* cum de animo dicitur, eſt πάθος triſte, aut ejus effectus. Tuſc. IV. 31. eodem vitio eſt effuſio animi in lætitia, quo in dolore *contractio*. ibid. I. 37. quod in hoc ineſt omnis animi *contractio*, ex metu mortis.

CONTRACTIUNCULA. Tuſc. III. ægritudo erit ſublata illa mærens: morſus tamen et *contractiunculæ* quædam animi relinquentur.

CONTRACTUS, parvus, infirmus, diminutus. Cœl. 31. quæ ſtudia in his jam ætatibus noſtris *contractiora* eſſe debent. ad Fam. VII. 31. propter res tuas ita *contractas*, ut nec caput nec pedes. * brevis. Brut. 31. *contractior* oratio. * ſuſceptus, initus, de negotiis, inprimis pecuniariis. Att. VII. 7. quid ſit optimum, male *contractis* rebus, plane video. Syll. 20. ratione magna (ſc. pecuniaria) *contracta* cum Mauritaniæ rege. Off. I. 5. rerum *contractarum* fides. Rabir. Poſt. 9. hoc ſemel ſuſcepto atque *contracto*. * Leg. II. 22. quæque in porca *contracta* jura ſint. Porca *contracta* eſſe dicitur, cum aliquid committitur, quod porca immolanda expiandum eſt, quæ præcidanea dicitur. Daviſius laudat Gell. IV. 6. ad q. l. v. Intt. Nam *contrahi* dicuntur, quæ nobis culpa noſtra et peccato accidunt et perpetienda ſunt.

CONTRAHERE, de iis qui ſocietatem in negotio aliquo pecuniario ineunt. Quint. 11. quicum *contraxiſſet* (ſc. ſocietatem) * Quint. 2. res quemadmodum geſta et *contracta* ſit, videte. v. in *contractus*. n. 3. * *Contrahi* verba dicuntur, cum in pronunciando ultima vocalis litera alterius verbi eliditur, propterea, quod ſequens verbum a vocali incipit. Or. 45. * continere, opponitur τῷ diſſipare. Læl. 7. quæ in rerum natura, totoque mundo conſtarent, ea *contrahere* amicitiam, diſſipare diſcordiam. * diminuere, frangere. de Div. II. 58. *contrahi* autem animum Zeno, et quaſi labi putat atque concidere, et id ipſum eſſe dormire. Q. Fr. I. 1. c. 1. te rogo, ne *contrahas* aut demittas animum. Offic. I. 29. appetitus *contrahendos* ſedandoſque.

CONTRARIE. Or. I. 31. *contrarie* ſcriptum, eſt in quo repugnantia ſunt. ibid. II. 65. verba relata *contrarie*, eſt genus ridiculi, cum ei, qui nos laceſſit eodem modo reſpondetur. exemplum vid. l. c.

CONTRARIUS. Inv. I. 28. *Contrarium,* quid ſit? Tuſc. II. 3. in *contrarias* partes diſſerere, eſt in utramque partem.

CONTRECTARE. Tuſc. III. 15. mente *contrectare* voluptates. Orat. III. 6. oppreſſi ſumus opinionibus - - leviter eruditorum hominum, qui, quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius divulſa et quaſi diſcerpta *contrectant.*

CONTRIBUERE (ſeu Attribuere.) Phil. XIV. 14. Quæſtores urbis ad eam rem pecuniam dare, *contribuere,* ſolvere jubeant.

CONTUBERNALIS. Ligar. 7. domi una eruditi, *contubernales* militiæ, ſunt, qui ſimul ſtipendia faciunt, et in caſtris in eodem tentorio ſub eodem decano degunt. v. Veget. II. 13. Planc. 11. Fuit in Creta poſtea *contubernalis* Saturnini propinqui ſui, miles hujus Q. Metelli. cf. Syll. 15. * Imperatorum autem *contubernales,* ſunt adoleſcentes nobiles, qui in cohorte Prætoria militant, ut, quoniam ea eſt circa imperatorem, ſub ejus oculis ſint, cum eo eſſe, ab eo erudiri in re militari poſſint, ejus conſiliis interſint. Cœl. 30. cum autem paulum roboris acceſſiſſet ætati, in Africam profectus eſt, Q. Pompeio Proconſuli *contubernalis.* * Ab his duobus generibus aliæ dicendi rationes dictæ. Sic Brut. 27. L. Gellius Carbonis *contubernalis* in conſulatu, dicitur, quia eum ſectatus eſt in conſulatu more adoleſcentum, qui ſe ad inſignem aliquem virum applicabant, ut ab eo diſcerent, ejus conſiliis de republica intereſſent. Att. XIII. 28. *Contubernalis* Quirini dicitur Cæſar, quem XII. 45. σύνναον ejus vocat, (v. Ind. Gr. in σύνναος) cui, ut Romulo, divini honores tribuebantur. Flacc. 17. *contubernales* Lælii, vocat, quos paulo poſt hoſpites dicit. &c.

CONTUBERNIUM. Planc. 11. ut *contubernii* neceſſitudo, et adoleſcentuli pudor poſtulabat. v. *Contubernalis.* n. 2. et Intt. ad Sueton. Cæſ. 2. Veſpaſ. 3. * de vita impudica maris et feminæ extra conjugium. Verr. V. 40. ubi illud *contubernium* muliebris militiæ in illo delicatiſſimo litore.

CONTUMACIA. Tuſc. I. 29. *contumacia* libera, de Socrate.

CONTUMELIA. convicium. Syll. 7. *contumeliam* jacere. * ſtuprum. Haruſp. R. 20. *contumelias* piratarum paſſus eſt.

CONTUNDO. vi frango. Att. XII. 44. *contudi* animum et fortaſſe vici.

CONTURBARE, decoquere, æs alienum contrahere. Planc. 28. fac me multis debere, et in his Plancio. Utrum igitur me *conturbare* oportet (int. rationes) Q. Fr. II. 12. nihil eſſe, quod poſthac arcæ noſtræ fiducia *conturbaret.*

CONTURBATUS. Tuſc. III. 7. *conturbatus* oculus: i. e. morbo affectus.

CONVECTOR. Att. X. 17. navi ejus et ipſo *convectore* me uſurum puto.

CONVELLERE, refutare. Or. II. 51. ne *convellere* adoriamur ea, quæ non poſſint commoveri. * eripere. Att. V. 20. ut, quod tuo meoque beneficio puer habet, ne qua ratione *convellatur.*

CONVENIENS, amicus, concors. Off. I. 17. bene *convenientes* propinqui. cf. Roſc. Am. 34.

CONVENIENTER. Tuſc. V. 9. *convenienter* dicere aliquid; de philoſophis eſt, cum, quod dicunt, non repugnat aliis placitis ipſorum. v. conſtanter.

CONVENIENTIA naturæ. Nat. D. III. 11. eſt συμπάθεια. cf. de Div. II. 15. 60. * Fin. III. 6. quod ὁμολογίαν Stoici, nos appellemus *convenientiam,* ſi placet. * Conſenſus, conſtantia. Nat. D. II. 21. hanc in ſtellis conſtantiam, hanc tantam tam variis curſibus in omni æternitate *convenientiam* temporum. Læl. 27. in amicitia eſt *convenientia* rerum, in ea ſtabilitas, in ea conſtantia.

CONVENIRE. in aliquem *convenire* dicitur, quod ad eum pertinet, in eum cadit, ei aptum eſt. Roſc. Am. 23. ſuſpicio *convenit* in aliquem. Syll. 7. contumelia ad maximam partem civium *convenit.* Fin. III. 14. ſi cothurni laus eſſet, ad pedem apte *convenire.* * conſtare, conſentire. Tuſc. V. 11. quam ſibi *conveniat.* v. *convenienter.* Fin. III. 22. poſterius priori non *convenit.* * res *convenit,* cum componitur pacificatione &c. Att. IX. 6. dumque rem *conventuram* putamus. Phil. XIII. 1. ſi *conveniſſet,* ſc. pax inter Syllam et Scipionem. Leg. I. 20. ſi nollent ætatem in litibus conterere, poſſe rem *convenire.* v. Gron. Seſtert. p. 213. *in manum *convenire* Top. 3. dicuntur uxores, quibuſcum aut uſu aut coemptione matrimonium contrahitur. v. Intt. ad l. c. Flacc. 34. mulier in manum *convenerat.* Nunc audio. Sed quæro: uſu, an coemptione?

hic eſt locus claſſicus. * Verr. II. 15. adverſarii poſtulant, ut in eam rem judices dentur ex his civitatibus, quæ in id forum *convenirent:* die in dieſe Creis - Stadt gehœrten, quod ſcil. eo *conveniebant*, cum *conventus* prætor ageret, quibus aliquid controverſiæ eſſet. v. *Conventus.* * Cluent. 43. Neminem voluerunt majores noſtri non modo de exiſtimatione cujuſquam, ſed ne pecuniaria quidem de re minima eſſe judicem, niſi qui inter adverſarios *conveniſſet:* pro, de quo *conveniſſet.* eodem modo dicitur illud, quod ſupra attulimus: res *convenit.* &c. * Rarior conſtructio eſt Nat. D. II. 29. nec hoc in te uno *convenit*; pro in te unum. Sic et Sueton. Aug. 25. ſed locus uterque eſt ſuſpectus.

CONVENTUM. Cæcin. 18. pacti et *conventi* formula.

CONVENTUS, corona auditorum in judiciis. Brut. 62. minime dignos elegantis *conventus* auribus, aptiſſimos cognovi turbulentis concionibus. Sext. 56. ſcio, quid gravitas veſtra (ſc. judicum) quid hæc advocatio, quid ille *conventus* &c. poſtulet. ubi vid. Manut. * pactum. Att. VI. 3. ex pacto et *conventu* ab aliquo diſcedere. Cæcin. 8. ex *conventu* &c. * 1. Dies, quo magiſtratus provincialis in civitate aliqua jus dicit, quæſtioneſque cauſarum capitalium exercet. Gr. ἀγόραιος. De hoc *conventu* vid. etiam Theophil. Inſtit. §. 4. qui et e quibus cauſis manum. non poſſit: et ibi Fabrott. Hinc Verr. V. 11. *conventus* agere. IV. 48. dies agunt *conventu.* cf. ad Fam. III. 8. Vatin. 5. &c. Ducta eſt ratio inde, quod homines cum ii, qui aliquid controverſiæ habent, tum alii, audiendi cauſa, his diebus in foro *convenire* ſolent. v. *Convenire.* Unde et ipſam coronam auditorum judicialem *conventum* dici vidimus. 2. Ab his *conventibus* ipſæ urbes, in quibus agebantur, etiam *conventus* dicuntur. Verr. II. 20. res ab omni *conventu* cognita celeriter domum nunciatur. Sermo eſt de urbe Syracuſana. Lig. 8. *conventus* firmi atque magni. 3. inprimis autem *conventus* dicuntur cives Romani, qui in ejuſmodi urbe negotiandi cauſa domicilium ſibi conſtituerunt. Verr. II. 13. ex civium R. *conventu.* ibid. V. 36. is eſt *conventus* Syracuſis civium Rom. cf. V. 5. II. 13. &c. vid. Gronov. Obſ. III. 22.

CONVERSIO, commutatio in deterius. Dom. 18. *converſio* ſtatus. Flacc. 38. *converſio* rerum et perturbatio. * Periodi etiam dicuntur *converſiones* orationis aut verborum. Or. III. 48, 49. Ita autem dicuntur, quia *convertenda* oratione efficiuntur. v. *converſus.*

CONVERSUS, perturbatus. Flacc. 38. reſpubl. *converſa.* * Partit. 7. reliquum eſt, ut dicas, de *converſa* oratione atque mutata. Quid ſit *convertere* orationem, ibidem docetur.

CONVERTERE. Brut. 38. ſed hoc vitium huic uni in bonum *convertebat.* de hoc uſu verbi vertere et *convertere.* v. Cort. ad Sall. Catil. 6. Jugurth. 85. 9. * Off. III. 19. digitorum percuſſione hereditates omnium ad ſe *convertere.* ubi v. Interpr.

CONVESTIRE. Q. Fr. III. 1. c. 2. topiarium laudavi, ita omnia *conveſtivit* hedera. Dom. 38. *conveſtita* eſt domus duobus lucis.

CONVICIUM, clamor. ad Fam. I. 5. *convicio* jactatus eſt ſc. acclamantium. Arch. 6. aures *convicio* defeſſæ. Verr. V. 11. convivia cum maximo clamore atque *convicio.* * *Convicium* aurium, eleganter dicitur, cum aures aliquid, tanquam minus ſuave, repudiant, nec ferre poſſunt, et nobis tanquam injucunditatem exprobrant. Orat. 48. aliquando, idque ſero, *convicio* aurium cum extorta mihi veritas eſſet, uſum loquendi populo conceſſi, ſcientiam mihi reſervavi. * querela vehementior. ad Fam. XVI. 26. verberavi te cogitationis tacito duntaxat *convicio.* ibid. XII. 25.

CONVICTUS, victus, oppreſſus. Fin. III. 1. voluptatem conceſſuram arbitror, *convictam* ſuperiore libro, dignitati. Flacc. 17. reprehenſus, *convictus*, fractuſque. Leg. I. 13. fracta et *convicta* ſecta. Catil. II. 6. *convictus* conſcientia. Cluent. 3. cauſa prope *convicta* atque damnata eſt. * Dom. 57. *convicta* et commiſſa eſt devotio, dicitur, ut illud alterum: damnari voti. Quir. p. R. 1. ejus devotionis me eſſe *convictum* &c. * Syll. 30. *convinci* in re aliqua. Sic et Tacit. A. XV. 44.

CONVINCERE, pro vincere. Phil. II. 4. *convincere* aliquem chirographo. Verr. III. 72. *convincere* adverſarium. * refutare. Tuſc. I. 6. quid eſt negotium pictorum portenta *convincere.* cf. *convictus.* * *convinci* dicuntur, quorum crimina ita manifeſta ſunt teſtibus &c. facta, ut negari non poſſint. Læl. 17. maleficii *convinci.* * docere, docendo vincere et obtinere. Parad. V. 3. extr. ratio et veritas ipſa *convincit.* Nat. D. III. 17. ſed

ut, Stoicos nihil de Diis explicare, *convinceret*.

CONVINCTUS exhibetur in libris quibuſdam. Cluent. 5. libido non ſolum dedecore ſed etiam ſcelere *convincta*. Sed probandum eſt quod alii libri habent *convicta*, aut potius conjuncta.

COOPTATIO, de lectione in Senatum occurrit, Leg III. 12.

COPULARE. Orat. 45. libenter *copulando* verba jungebant, ut ſodes, pro, ſi audes. * Fin. II. 14. cum præſentibus futura *copulare*. * Verr. IV. 66. *copulati* in jus pervenimus : i. e. una.

COPULATUS. Off I. 17. nihil amabilius, nihil *copulatius* eſt : ſenſu activo. Sed quidam Codd. habent *copulantius*, quod Pearcius recepit.

COR. Tuſc. I. 9. Aliis *cor* ipſum animus videtur ; ex quo excordes, vecordes, et concordes dicuntur.

CORAM. Verr. II. 41, 42. *coram* deferre aliquem : h. e. eum, qui domi eſt, nec peregrinatur.

CORBITA. Att. XVI. 6. navis oneraria, ut ipſe ſtatim poſt appellat. Nomen habet a *corbe*, quam in malo ſummo ſolebant interdum ſuſpendere loco ſigni, ut auctor eſt Feſtus. Hujus generis etiam mentio apud Lucilium et Plautum. v. Scheff. de re Nav. p. 178.

CORDAX. Orat. 57. Ariſtoteles autem trochæum qui eſt eodem ſpatio quo choreus, *cordacem* appellat, quia contractio et brevitas dignitatem non habeat. Trochæus h. l. ut apud Quintilianum paſſim eſt idem pes, qui tribrachys dicitur. Hunc igitur pedem, ut molliorem, κορδακικώτερον appellavit Ariſtoteles : unde Meurſius in Orcheſtra, in κόρδαξ, volebat hic et ap. Quintil. IX. 4. legi *cordacicum*. de quo vid. Viros doctos ad Quintil. l. c. Ceterum de *cordace*, ſaltatione molliore, laſciva et comica, in qua celerrima corporis pedumque agitatio dominatur, v. Meurſ. l. c.

CORNIX. Muren. 11. Flacc. 20. *cornicum* oculos configere. eſt, acutum et callidum decipere.

COROLLARIUM, eſt proprie idem, quod *corolla*. *Corollæ* autem fiebant non ſolum e floribus et frondibus, ſed etiam e laminis tenuibus æneis, quæ auro argentoque inducebantur, quod genus paſſim in antiquis monumentis occurrit, ſuſpenſum de collis hominum. vid. v. c. Ciſtophorum illum Bellonæ ap. Gorium in Inſcript. Donianis, loco ſupra in Ciſtophorus citato. Eodem modo autem deſcribuntur *corollaria* ap. Plin. H. N. XXI. 2. *Corollaria* e lamina ærea tenui inaurata aut argentata dabantur. Hujuſmodi *corollæ* metallicæ dabantur hiſtrionibus in ſcena, ſi placuerant, teſte Varr. L. L. IV. 16. cf. Paſchal. de Coron. I. 7. Atque idem præmioli genus *corollarium* dicitur. Verr. III. 79. de *corollariis* ſcenicorum decuriam emerat. cf. Sueton. Aug. 45. et ibi intt. Dabantur etiam acroamatibus in conviviis, cum probarentur. Verr. IV. 22. hic, quaſi feſtivum acroama, ne ſine *corollario* de convivio diſcederet, ibidem, convivis inſpectantibus, emblemata avellenda curavit. Sed cum honoris cauſa antea tantum veræ *corollæ* darentur, poſtea pecunia aut aliæ res pretii alicujus dabantur : cujus rei teſtis eſt locus in Verr. III. 79. et Suetonius l. c. Jam quia præter conſtitutam rectamque mercedem hæc præmiola dabantur, *corollarium* deinde dictum eſt pro auctario. Sic eſt Verr. III. 50. *corollarium* nummorum : ut eſſet unde Apronio ad illos fructus arationum hoc *corollarium* nummorum adderetur.

CORONA. Verr. V. 11. ipſe autem *coronam* unam habebat in capite, alteram in collo. Att. XIV. 16. Brutus noſter vel *coronam* auream (h. e. triumphalem) per forum ferre poſſet. ſed aureæ *coronæ* etiam mortuis impoſitæ. v. Flacc. 31. Etiam Leg. II. 24. prohibetur, ne longæ *coronæ* ne acerræ mortuis præferantur. Longæ *coronæ* ſimiles ſunt his longioribus *corollis* in monumentis de quibus ſupra. * Circulus hominum, qui aliquid, tanquam urbem in obſidione, aut judicium in foro audiendi cauſa, ab omnibus partibus cingunt. Tuſc. I. 5. Mil. 1. Fin. II. 22. Flacc. 28. &c.

CORONARIUS. Agr. I. 4. quod ad quemque imperatorem pervenit, pervenerit, ex præda, ex manubiis, ex auro *coronario*, quod neque conſumptum in monumento, neque in ærarium relatum ſit. Ex quo loco intelligitur clare, ad imperatorem pervenire ſolitam fuiſſe primo eam partem prædæ, quæ populi eſſet, adeoque in ærarium referretur, deinde aliam partem, quam in monumento aliquo, tanquam templo, quod voviſſet ante, quam paludatus ex urbe exiret, aut in ipſo bello, conſumeretur, tertio aurum *coronarium*. Id habet nomen a *corona* : quoniam dabatur imperatori a pro-

vincialibus, ut in *corona* aurea triumphali conſumeretur, ſi triumphus ei eſſet decretus. Cum a provincialibus exigebatur, erat genus exactionis, honeſto nomine, adeoque legibus non prohibitum omnino, ſed re plerumque durum et iniquum. cf. Agrar. II. 22. Piſon. 37. mitto aurum *coronarium*, quod te diutiſſime torſit, cum modo velles, modo nolles. Lex enim generi tui et decerni et accipere vetabat, niſi decreto triumpho. Ex hoc deinde natum eſt genus doni, quod Cæſaribus offerretur, cum magno ſæpe hominum incommodo: unde *coronarium* remiſſum in beneficiis Cæſarum memoratur. de quo vid. Auct. laudatos in Lex. Fabr. in *Coronarius* et *coronarium*. Lipſ. Magnit. urb. Rom. II. 9.

CORPORATUS, corporeus. Univ. 4.

CORPUS, caro *corporis*. ad Fam. VII. 26. itaque *corpus* amiſi. * de libro. Q. Fr. II. 13. ad Fam. V. 12. a principio conjurationis uſque ad noſtrum reditum videtur modicum quoddam *corpus* confici poſſe. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 3.

CORREPERE. Att. X. 12. occulte in aliquam onerariam *corrependum*.

CORRIPERE, furari. ad Fam. XII. 15. *corripere* vectigalia. ibid. quicquid ex pecunia *correptum* eſt. Act. I. in Verr. 2. ut apertus in pecuniis *corripiendis* fuit.

CORRUMPO, ad partes meas traduco, ut contra jus faciat. Verr. III. 68. Apronius ipſum Metellum non pretio, non convivio, non muliere, non ſermone incauto atque improbo poſſet *corrumpere*.

CORS. f. chors, pro cohors: ſeptum in villis, quo pecudes coercentur. Noſtri: ein Hof. Orat. II. 65. villam in Tiburte habes, *cortem* in palatio. v. de hoc verbo Salmaſ. ad Solin. p. 220.

CORYMBUS, eſt modus componendi capilli, quo feminæ utebantur, cum capilli e fronte in verticem colligerentur, et ibi nodo conſtringerentur, dictus a *corymbis*, i. e. uvis hederæ, propter ſimilitudinem, unde et βότρυς dicitur. v. inpr. Salmaſ. ad Solin. p. 534, 536. Att. XIV. 3. eſt *Corymbus* Servius Balbi, qui ab hoc genere colligendi capilli nomen accepit.

CREATOR, conditor, auctor. Balb. 13. *creator* hujus urbis Romulus.

CREDO. ad Fam. I. 7. qui ei *credidiſſent*, ſc. pecunias. * Sunt qui putent, a poetis tantum dici: *crede* mihi: in proſa ſemper dici: mihi *crede*. Id eſſe falſum, ex his locis intelligitur. ad Fam. XII. 12. Att. V. 10. VI. 6. VIII. 14. XIV. 15. &c.

CREPIDO, ora litoralis, portus &c. Verr. V. 37. piraticus myoparo ad omnes urbis *crepidines* (in portu Syracuſano) acceſſit. Pro ripa quidem dixit Liv. XXVII. 18. Sed hic videntur inprimis intelligi loca in portubus interioribus, ad quæ naves appellant. Curt. IV. 5. tum applicant navigia *crepidini* portus. vid. Scheff. R. N. p. 213. * Orat. 67. omnia tanquam *crepidine* ſuſtinentur, de periodo, qua ſententiæ plures junguntur, ne diſſolvantur: nam periodo opponitur ſoluta oratio: ducta metaphora a *crepidine*, cui tanquam fundamento innititur ædificium, ne collabatur.

CREPUNDIA, παίγνια, quæ pueris dantur, ut iis ludendo ſe oblectent; tanquam monilia, torques, annuli, crepitacula, et ſimilia. ex iis ſolebant aut expoſiti aut rapti a prædonibus &c. infantes agnoſci: unde γνωρίσματα. Brut. 91. nunc quoniam totum me, non nævo, aut *crepundiis*, ſed corpore omni videris velle cognoſcere. v. Salmaſ. ad Vopiſc. Aurelian. c. 4. T. II. p. 421.

CRESCERE, de numero rerum. Sext. 32. mihi abſenti *creviſſe* amicos. * Arch. 6. ex his ſtudiis hæc quoque *creſcit* oratio. Hæc eſt lectio vulgata: ſed emendatiores habent: *cenſetur*. probat tamen vulgatam Geſnerus in Chreſtom. Cic. p. 248. * De hominibus dicitur, qui famam nominis gloriamque conſequuntur, aut gratioſi apud populum fiunt, eoque ſibi viam ad honores muniunt. Roſc. Am. 30. accuſarem alios potius, ex quibus poſſem *creſcere*. Cluent. 28. ut ex invidia ſenatoria poſſet *creſcere*. Verr. V. 67. extr. de multis mihi *creſcere* licebit. add. Burm. ad Ovid. Her. 15. 117.

CRETA, terra Aſiatica, (quæ et Cimolia dicitur, Plin. XXXV. 16. 17. ab inſula maris Cretici,) quæ aqua molliri poteſt, et tenax eſt, qua ad literas obſignandas utebantur. Flacc. 16. hæc quæ eſt a nobis prolata laudatio, obſignata erat *creta* illa Aſiatica, qua utuntur omnes in publicis privatiſque literis. *Cretula* eſt etiam in Verr. IV. 26.

CRETATUS. Att. II. 3. Pompeii faſciæ *cretatæ* non placebant. Nam faſciæ albæ, majoris ſplendoris cauſa addita *creta*, ut in albis togis, inter ſigna regni. vid. faſcia.

CRETICUS, eſt pes in verſu— ◡ —Orat. 64.

CRETIO, eſt ſpatium temporis, quod datur heredi a teſtatore ad deliberandum, utrum velit hereditatem adire necne. Att. XI. 12. Galeonis hereditatem crevi: puto enim *cretionem* ſimplicem fuiſſe, quoniam ad me nulla miſſa eſt. ibid. XIII. 46. *cretio* libera. *Cretio* libera quæ ſit, non convenit inter doctos. Cujac. Obſ. IX. 29. dictam putat ita, ut legationem liberam, h. e. quam adire licet, cum libuerit, nullo certo dierum numero conſtituto, quod fieri vulgo in *cretionibus* ſolebat. Sed quoniam huic explicationi obſtant illa verba: ſexaginta diebus, quæ e veteribus libris revocarunt viri docti; legendum cenſet cum nonnullis edd. ſexaginta duobus, ut ad teſtes referantur. Sed hanc interpretationem illud convellit, quod ſexaginta duobus, ſc. teſtibus, abſurdum eſt, ut recte viderunt Malaſpina et Manutius. Quorſum enim tam multi? Itaque magis mihi placet Manutii interpretatio, qui *cretionem* liberam dicit eſſe hereditatem liberam, int. a legato: nam coheres Hordeonius legata ſolvere debebat. Simplex autem *cretio* eſt, cum unus totam hereditatem cernit, adeoque coheredem nullum habet. Cicero conjecerat, ſe unum eſſe heredem, quoniam nemo illi ſcripſerat, ſe eſſe coheredem, et hereditatem pro ſua parte creviſſe. Fortaſſe tamen aliquis malit eandem putare cum ea, quam Ulpianus imperfectam dicit, h. e. cui non additum eſt: ſi intra tot dies non creveris, exheres eſto. * Orat. I. 22. De his, credo, rebus, ut in *cretionibus* ſcribi ſolet, quibus ſciam poteroque. Hunc locum optime interpretabimur ex Ulpiano: *Cretio* aut vulgaris dicitur, aut continua. Vulgaris, in qua adjiciuntur hæc verba: Quibus ſcieris poteriſque. Continua in qua non adjiciuntur. v. Tit. ex Corpore Ulp. tit. 22. in quo multa de *cretionibus*, a §. 27 - 34. ubi add. Interpr. in Juriſpr. Ante-Juſtin. Schulting. p. 642. ſqq. De ipſo verbo *Cretio* autem lege Periz. contr. Kuſter. in Sanctii Minerv. p. 790.

CRIMINOSE dicere Roſc. Am. 20. eſt, cum poſſumus crimen non modo proponere, ſed etiam augere et probabile reddere judicibus, ut non confictum ſed verum eſſe putent.

CRIMINOSUS, qui *criminoſe* dicit. Cluent. 34. Res autem *criminoſa* dicitur, quæ *crimini* datur. Verr. II. 67. &c.

CROCOTA, eſt veſtis muliebris et mollium virorum, ut patet ex Or. de Har. Reſp. 21. P. Clodius a *crocota*, a mitra, a muliebribus ſoleis &c. Habent autem nomen vel a *croceo* colore, vel ἀπὸ τῆς κρόκης, h. e. ſubtemine denſiore, quod quæ habent, molliores ſunt veſtes, ut putat Salmaſ. ad Capitolin. Pertinac. 8. T. I. p. 547. ſ. vel denique ab utroque; quod veſtes denſiore trama fere *croco* inficerentur. de ea vid. Ferrar. Re Veſt. III. 5. p. 189. et c. 20. p. 241. Salmaſ. ad Tertull. de pallio p. 329. ſ.

CROTALUM. Piſ. 9. neque collegæ tui cymbala et *crotala* fugi. Eſt autem crepitaculum æneum, quo Syræ mulieres utebantur, ſonumque edebat non abſimilem cymbali ſono: unde et jungitur utrumque genus. de eo vid. auctores laudatos in Lex. Fabri. Intt. ad Petron. c. 67. Geſnerum in Chreſtom. Plin. p. 436. Salmaſ. ad Vopiſc. Carin. 19. T. II. p. 821.

CRUDITAS, eſt vitium ſtomachi ex mala concoctione, cum tanquam crudi cibi coaceſcunt in eo: intemperantia edendi. ad Fam. IX. 18. *cruditate* ſatius eſt hic, quam iſtic fame. ibid. XV. 17. D. Sylla mortuus *cruditate*.

CRUDUS, qui *cruditate* laborat. Fin. II. 8. aſoti, qui in menſam vomant, *crudique* poſtridie ſe rurſus ingurgitent. Orat. I. 27. noluit hodie agere Roſcius, aut *crudior* fuit. * immaturus, de fructibus arborum. Cato 19. quaſi poma ex arboribus, *cruda* ſi ſint &c. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 252.

CRUSTA. Verr. IV. 23. Omnia (vaſa cælata) deferuntur. Cibyratæ fratres vocantur: pauca improbant: quæ probarant, iis *cruſtæ* aut emblemata detrahuntur. Sunt autem *cruſtæ* ornamenta vaſorum argenteorum, tanquam ſimulacra, eaque extrinſecus alligata, ſed diverſa ab emblematis. Nam emblemata ſunt ſigilla ſtatuis ſimilia, h. e. quæ totam ex omni parte rem exprimunt, *cruſtæ* autem unum tantum latus oſtendunt, neque adeo eminent magnopere: Gr. πρόστυπα vocant, ut emblemata, περιφανῆ. v. hæc latius diſputantem Salmaſ. ad Solin. p. 736. Hinc vaſa potoria *cruſtata* ap. Feſtum in Tabernæ *cruſtariæ* et *Cruſtarius* artifex ap. Plin. XXXIII. 12. *Cruſtæ* dicuntur ſemper de eo, quo res aliqua inducitur et

tanquam loricatur, ſine ulla eminentia. Notæ ſunt *cruſtæ* in operibus teſſellatis et muſivis, quæ non eminent, ſed in calce totæ latent, ac unum tantum latus exhibent. Ap. Plin. XXXVI. 6. Mamurra primus Romæ dicitur parietes domus ſuæ *cruſta* marmoris operuiſſe. Ipſum tectorium, quo parietes operiuntur, *cruſta* parietis, dicitur. In lignea ſupellectili, tanquam menſis, arcis &c. Germani vocant: eingelegte Arbeit.

CUBILE, locus ubi feræ *cubare*, dormire ſolent. Verr. II. 77. non jam veſtigia, ſed ipſa *cubilia* videre poſſint.

CULTUS, victui aut habitui junctus, ſignificat veſtitum, interdum etiam ſupellectilem omnem apparatumque, et vivendi rationem externam. ad Fam. IX. 3. dabimus ſermonem iis, qui neſciunt, nobis, quocunque in loco ſumus, eundem *cultum*, eundem victum eſſe. Off. I. 39. eadem mediocritas ad omnem uſum *cultumque* vitæ transferenda eſt. Or. I. 8. homines a fera agreſtique vita ad hunc humanum *cultum* civilemque traducere. &c. cf. Burmann. ad Sueton. Cæſ. 45. p. 103. ſ. * inſtitutio, et educatio univerſa, vitæ ratio. Partit. 26. eſt genus hominum ad honeſtatem natum, malo *cultu* corruptum, i. e. educatione mala, &c. * labor agricolarum. Agr. II. 25. in quo agricolarum *cultus* non elaboret. add. Leg. I. 1.

CUM. Brut. 1. *cum* quo certare erat glorioſius. Sic et Ovid. Met. X. 635. * ad Fam. XV. 11. facturuſque ſim *cum* ſtudioſe, ac (pro, tum) libenter.

CUMMAXIME, dicunt eſſe nunc, hoc ipſo tempore. v. Græv. ad Suet. Domit. 10. ad Cic. Off. II. 7. Duker. ad Flor. II. 16. ut alios taceam. Nec negaverim, in multis locis ita commode explicari poſſe. Neque tamen concedo, *cum maxime* proprie nunc ſignificare. Sed 1) eſt forma elliptica pro *ut cum maxime*. v. c. Offic. II. 7. nec vero hujus tyranni ſolum, quem armis oppreſſa pertulit civitas, quæ paret *cum maxime* mortuo &c. non abſurde explices: quæ paret nunc mortuo: ſed proprie eſt, quæ paret mortuo ita, ut quo tempore maxime ſervire putabatur, nempe ut vivo. Har. Reſp. 15. quæ fiunt *cum maxime*: i. e. quam frequentiſſime, ita, ut nunquam magis facta ſint. Et ita eſt etiam in reliquis exemplis, quæ proferri ſolent. Itaque 2) interdum illud ut additur. Q. Fr. II. 6. domus celebratur *ut cum maxime*. Si ut omiſiſſet, quod potuiſſet facere, dicerent boni Grammatici *cummaxime* h. l. eſſe nunc: quod nunc jam in verbo celebratur latet, ut ſupra in paret, et aliis locis: unde ubi a bonis libris abeſt, non temere admittendum, ut ap. Liv. XXIX. 17. extr. Sed ſenſus eſt: domus mea celebratur non minus, quam quo tempore maxime celebrari putabatur. Terent. Hecyr. I. 2. 36. Bacchidem amabat, *ut cummaxime*, tum Pamphilus: in quo loco plane abſurdum eſſet de nunc cogitare. Quid? quod 3) τῷ *cum maxime* interdum nunc additur, quod non fieret, ſi per ſe nunc ſignificaret. Cluent. 5. quæ multos jam annos, et nunc *cum maxime* filium interfectum cupit. h. e. nunc ita cupit, ut nunquam magis cupierit. Ter. And. I. 1. 125. nunc *cum maxime* a te poſtulo. Quis non videt, *cummaxime* eſſe vehementiſſime? et ſic cape etiam ſine nunc, Eunuch. III. 5. 33. *cummaxime* volo te operam dare. Plin. Epiſt. X. 58. quod eſt multo depreſſior opere eo, quod nunc maxime ſurgit. Quanquam Drakenb. ad Liv. XL. 13. per pleonaſmum addi putat, concedens ceterum cum Dukero ad XXIX. 17. nunc *cum maxime* recte dici. Ex his judicari etiam poteſt de controverſia, an dici etiam poſſit tum maxime: quod contra Grævium defendunt Cortius ad Plin. Ep. IX. 13. et Duker. ad Flor. II. 16. et Liv. XL. 13. Scilicet, quemadmodum dici poteſt, nunc maxime, pro, nunc ut *cum maxime*; ſic etiam tum maxime, pro tum, ut *cum maxime*. Sed illud falſum eſt, quemadmodum *cummaxime* pro nunc dicitur, ita tum maxime pro tunc dici.

CUMULARE. Att. IV. 1. ad *cumulandum* gaudium. Fin. V. 14. quod *cumulatur* ex integritate corporis et ex mentis ratione perfecta: h. e. perficitur, abſolvitur. Or. III. 24. eloquentiam *cumulare*. Cœl. 16. nunc mihi animus ardet, et meum cor *cumulatur* ira. Sext. 40. hoc eſt perfectæ *cumulatæque* virtutis.

CUNCTUS, pro totus. Arch. 3. *cuncta* Græcia: quod imitandum negat Burman. ad Virgil. Æn. I. 233.

CUPA. Piſon. 27. panis atque vinum de propola atque de *cupa*. *Cupa* eſt femina quæ vinum in caupona vendit, ut propola, qui panem. Alii tamen de dolio interpretantur. v. Burm. ad Sueton. Claud. 40.

CUPIDITAS. Tuſc. IV. 31. *cupiditas*

eſt effuſio animi in appetendo, ut lætitia in fruendo. diciturque non modo de genere, ſed etiam de ſpecie, ut de ſpe Off. I. 21. ubi opponitur metui : item Partit. 3. ubi eſt ſpes conjuncta cum appetitione aliqua, ut ſemper. Sed inprimis *cupiditas* dicitur de avaritia, libidine, et nimio honorum magnarumque rerum ſtudio. Cluent. 55. qui ſine *cupiditate* vixerunt, dicuntur qui integri ſunt ab avaritia et pecuniis captis. Phil. III. 10. Naſo carens omni *cupiditate:* i. e. non appetens provinciam. Verr. I. 36. *cupiditas* in eo genere, de nimio ſtudio ſignorum. Act. I. in Verr. 12. *cupiditas* dicitur de patrono cauſarum, qui ſemper obtinere vult cauſam, quamvis injuſtam, qui regnare in judiciis cupit, ut Hortenſius. * de judicibus inprimis *cupiditas* dicitur, qui ſunt partium ſtudioſi, quoniam ſcilicet aut odio aut amore ducti, nimis vehementer, etiam contra leges et religionem, alicujus damnationem aut abſolutionem cupiunt. Marcell. 9. ſine *cupiditate* judicare. Planc. 17. de quæſitore : voluntatem erga Cn. Plancii ſalutem ſine ulla *cupiditate* præ ſe fert. cf. Flacc. 10. Font. 9. Verr. I. 1. * Neque tamen de judicibus ſolis, ſed et de aliis, ut teſtibus &c. qui non judicant, dicitur hoc fere ſenſu *cupiditas*. Flacc. 26. hiſce utitur laudatoribus Flaccus, his innocentiæ teſtibus, ut Græcorum *cupiditati* (qui ſc. in Flaccum, odio ducti, graviter pro teſtimonio dixerant) Græcorum auxilio reſiſtamus. Sic, de ſtudio rei opprimendi Quint. 2. qui ſummis opibus S. Nævium defendunt : ſi id eſt defendere, *cupiditati* alterius obtemperare, quo is facilius, quem velit, iniquo judicio poſſit opprimere. * tribuitur etiam emptoribus et conductoribus, qui nimia ſpe lucri nimis care emunt vel conducunt. Att. I. 17. Aſiani, qui de cenſoribus conduxerant, queſti ſunt in Senatu, ſe, *cupiditate* prolapſos, nimium magno conduxiſſe. * de re denique, cujus *cupiditate* flagramus. Q. Fr. I. 1. c. 6. ex impuriſſimis faucibus inhoneſtiſſimam *cupiditatem* eripuiſti.

CUPIDE. ad Fam. XVI. 9. interea, qui *cupide* profecti ſunt, multi naufragia fecerunt. Vatin. 17. *cupidiſſime* falſum teſtimonium dicere.

CUPIDUS, partium ſtudioſus. Cluent. 24. *cupidus* auctor, cf. Cæcin. 3. Fontei. 6.

CURARE, pro ſolvendam pecuniam *curare*, item ſolvere. ad Fam. XVI. 9. me, cui juſſiſſet, *curaturum*. ibid. V. 20. erat nobis *curata* pecunia Valerii mancipis nomine. cf. Att. I. 7. V. 21. Q. Fr. II. 4. Quint. 4. ubi v. Paſſerat. &c. ſimilis ellipſis eſt in hoc : Att. I. 3. ſigna quæ nobis *curaſti*, ſc. emenda. * Fin. IV. 19. ut ridere non *curet*. ad Fam. I. 9. neque ſane redire *curaret*. * edere. Or. III. 61. *curemus* nos.

CURIA. 1. pars triceſima civitatis Rom. in quas partes Romulus eam deſcripſerat. Dom. 29. Si id 30. *curiæ* juſſiſſent, num id juſſum eſſet ratum. 2. *Curia* quæquæ antiquitus habuit ædem, ubi ſacra *curiæ* faceret flamen *curiæ*, *Curio* dictus, et ubi *curiales* convenirent de rebus communibus acturi. Certe Varr. L. L. V. 6. *curias* olim dictas eſſe tradit, ubi ſacerdotes res divinas *curarent*, quæ et templa dici potuerunt, quia inauguratæ erant, unde et pro templo dicitur. vid. inpr. Sigon. Ant. Jur. Civ. R. II. 3. p. m. 52. et Lipſ. ad Tacit. A. XII. 24. de Div. I. 17. lituus cum ſitus eſſet in *curia* Saliorum. *Curia* Saliorum profecto nil eſt aliud niſi ædes, in qua convenirent Salii, cum ſacra facturi, tum aliis de rebus ſuis. 3. eſt locus conſilii publici, ubi Senatus conveniebat, ſive nomine ducto ab illo *curiarum* genere, de quo ante dictum eſt, ſive, quod non eſſent ab iis diverſæ, ſed quemadmodum in templa quæcunque Deorum, ſic in ædes publicas *curiæ* cujuſcunque convocari Senatus poſſet, quanquam illud verius. Nam Varro diſerte duo genera *curiarum* facit, unum, in quo res divinæ, alterum, in quo humanæ a Senatu agerentur. Certe Romæ non una *curia* Senatoria fuit, ut in noſtris urbibus. de Div. II. 9. *Curia* Pompeia memoratur : ſed ea poſt Cæſaris mortem obſtructa eſt, teſte Sueton. in Cæſ. 88. et tamen poſtea ſæpe fit *Curiæ* mentio, et præterea Hoſtilia aliæque memorantur. In urbibus autem municipalibus et Græcis unus certus locus fuit, quæ *curia* dicebatur, Gr. βουλευτήριον, auctore ipſo Cicerone in Verrinis. Sed κατ' ἐξοχὴν tamen *Curia* dicitur ea, quæ erat in foro, a Tullo Hoſtilio ad comitium extructa. de hac Cic. Flacc. 24. ſpeculatur atque obſidet roſtra vindex temeritatis, et moderatrix officii, *Curia*. * hinc tropice etiam ponitur pro ipſo Senatu, auctore Cic. Or. III. 42. * Or. I. 7. tantam in Craſſo humanitatem fuiſſe, ut, cum lauti accubuiſſent, tolleretur omnis illa ſuperioris triſtitia ſermonis : eaque

eſſet in homine jucunditas, et tantus in jocando lepos, ut dies inter eos *curiæ* fuiſſe videretur, convivium Tuſculani. Sigon. de Ant. Jur. C. R. II. 3. extr. putat reſpici ad conſuetudinem *curialium*, qui certis diebus intereſſent ſacris, quæ per *Curionem* pro *curia* fierent: quod ego non capio. Dies *curiæ* eſt dies Senatus, vel legitimi, vel extra ordinem convocati. Sermo fuerat de republica inter principes civitatis, iſque ſeverus et triſtis, qualis foret, ſi in ipſo Senatu dixiſſent de tantis rebus: ſequitur convivium nihilominus hilare, quale vel maxime eſſe ſolet in villis, in quas relaxandi animi cauſa ſecedimus.

CURIALIS. Offic. II. 18. Cimonem Athenis etiam in *curiales* ſuos Laciadas hoſpitalem fuiſſe. *Curiales* non ſunt, ut Manutius interpretatur, φράτορες: in quem errorem inductus eſt, quod et hos *curiales* interpretari Latini ſolent: nec φυλέτας, ut Nizolius, ſed δημότας. Nam λακία, ſ. λακιάδαι, non fuit φρατρία, ſed δῆμος, populus vel pagus tribus (φυλῆς) Οἰνηΐδος (v. Potter Arch. Gr. I. 9. p. 51.) Itaque quos et populares Latini vocant, Cicero h. l. *curiales* vocat.

CURIATUS. Agr. II. 11. *Curiata* comitia tantum auſpiciorum cauſa remanſerunt. *Curiata* comitia ſunt, quibus ex inſtituto Romuli per *curias* ſuffragia feruntur. De iis eſt locus claſſicus Agr. II. 10, 11, 12. In iis fiebant adoptiones, et poteſtas rei militaris adminiſtrandæ dabatur. Agr. II. 11. Lex *curiata*. v. Ind. LL. Att II. 7. legis *curiatæ* auſpices, ſunt, qui in auſpicio eſſent, dum lex *curiata* ferretur.

CURIOSITAS. Att. II. 12. ſum in *curioſitate* ὀξύπεινος.

CURIOSUS, in bono et malo ſenſu occurrit. Dom. 12. quid tam *curioſum*, quam ea ſcire velle, de quibus majores noſtri vos ſolos ſcire et conſuli voluerunt. Fin. II. 9. reperiam multos, non tam *curioſos*, nec tam moleſtos, quam vos eſtis, quibus quicquid velim, facile perſuadeam. ad Fam. III. 1. homo non ſolum prudens, verum etiam, quod juvet, *curioſus*. ib. IV. 13. *curioſior* ad inveſtigandum. ibid. VIII. 1. tametſi tu, ſcio, quam ſis *curioſus*, et quam omnibus peregrinantibus gratum ſit, minimarum quoque rerum, quæ domi gerantur, fieri certiores. Tuſc. I. 45. eſt in omni hiſtoria *curioſus*. i. e. omnem hiſtoriam cum cura diligenter tractavit.

CURRERE. Att. I. 20. pedarii ſenatores raptim in eam ſententiam *cucurrerunt*.

CURRICULUM. Phil. VII. 3. *curriculum* induſtriæ noſtræ in foro &c. elaboratum eſt Muren. 22. cum te de *curriculo* petitionis deflexiſſes. conf. Læl. 12. Rabir. Perd. 2. me ex conſtituto ſpatio defenſionis in ſemihoræ *curriculum* coegiſti.' Cato 11. hæ ſunt exercitationes ingenii, hæc *curricula* mentis. Orat. 3. me oratorem - - ex Academiæ ſpatiis extitiſſe. Illa enim ſunt *curricula* multiplicium variorumque ſermonum &c. metaphora ducta eſt a ſtadio, in quo exercentur homines *currendo*, athletæ. v. Cato 10. quadrigarum etiam *curriculum* eſt Muren. 27. * Har. Reſp. 10. te appello, Lentule, tui ſacerdotii ſunt thenſæ, *curricula*, præcentio, &c. Hæc *curricula* ſunt *currus*, quibus in ludis circenſibus certatur. Alia exempla vid. ap. Scheff. de re vehic. L. I. c. 1. p. 3. Grævius etiam laudat Sueton. in Caio Calig. c. 19.

CURRUS, pro *curru* triumphali, atque adeo triumpho ipſo. ad Fam. XV. 6. quem *currum* aut quam lauream cum tua laudatione conferrem. alia exempla congeſſit Drakenb. ad Sil. Ital. VI. 545.

CURSUS. Att. V. 15. ille tibi non ignotus *curſus* animi et induſtriæ meæ. Off. I. 32. implicari aliquo certo genere *curſuque* vivendi. Sext. 21. vita brevis eſt, gloriæ *curſus* ſempiternus &c. ad Fam. III. 11. *curſus* honorum. ib. X. 15. *curſus* bonorum conſiliorum. Fin. I. 11. virtutum *curſus* ad voluptatem. ad Fam. X. 3. *curſus* ad gloriam. Brut. 81. *curſum* ſuum tranſcurrere. Hæ loquendi rationes ducuntur a ſtadio, in quo proprie *curſus* eſt. Sed dicitur etiam *curſus* de navigatione, ut ad Fam. XII. 25. unde crebra illa ap. Cic. formula, *curſum* tenere. Orat. 1. teneat *curſum*, quem poteſt. Phil. VIII. 4. quem enim *curſum* induſtria mea tenere potuiſſet, ſine forenſibus cauſis, ſine judiciis, ſine legibus. Quir. p. Red. 1. ſecundus vitæ *curſus*. * Planc. 7. *curſu* ad honorem venire: i. e. meritis, nobilitate, rectis artibus: opponitur obrepere. * Or. II. 10. *curſus* orationis, dicitur de oratione perpetua.

CURULIS. Verr. V. 14. ſella *curulis*. Fuit ante regum, poſt magiſtratuum majorum, puta, Conſulum, Cenſorum, Prætorum, et Ædilium *Curulium*: in qua, cum in publico eſſent, conſiderent. Ejus forma quæ fuerit e nummis conſpici poteſt, e

quibus de ea docte diſſerit Spanhem. de Uſ. et Pr. Num. Diſſ. X. adde Caſaub. et Burm. ad Sueton. Aug. 44. Ab hujus ſellæ uſu dicti ſunt ædiles *curules*, ut diſtinguerentur a plebeiis, et Har. Reſp. 13. *curulis* ædilitas.

CUSTODIRE. Att. XV. 13. orationem tibi miſi: ejus *cuſtodiendæ* et proferendæ arbitrium tuum ſit. Or II. 2. *cuſtodire* literis, eſt memoriæ prodere.

CUSTOS. Sen. p. Red. 11. *cuſtodes* in comitiis item tabellarum dicuntur amici, qui a candidatis aut iis, quorum intereſt, urnis et diribitoribus tabellarum apponebantur, ne fraus intercederet poſſet, aut ſua ſponte eam curam ſuſcipiebant, ut patet e Piſoniana, c. 15. add. Viros doct. ad Varr. R. R. III. 5. extr. et Gruch. Com. I. 3. 4.

CYBEA. Verr. V. 17. &c. ex quo loco apparet, oneariam navem fuiſſe, ad deportandas merces accommodatam, propter latitudinem, qua pæne ad κύβȣ formam accedebat, ita dicta.

CYNOCEPHALUS. Att. VI. 1. erat *cynocephalus* in eſſedo. De *Cynocephalis* fabuloſa ſunt ap. Plin. H. N. VI. 30. Verum eſt, ſimiarum genus fuiſſe, quod ita appellaretur. v. Salmaſ. ad Solin. p. 267.

D.

DACTYLICUS. Orat. 57. *dactylicus* numerus hexametrorum magniloquentiæ eſt accommodatior. *Dactylicus* numerus non modo e pedibus *dactylicis* oritur, ſed etiam ex reliquis, qui eodem tempore continentur, ut anapæſto, ſpondæo. Sic eſt ap Longin. S. 38. ῥυθμὸς δακτυλικὸς, ubi vid. Intt. et conf. Clark ad Homer. Iliad. T. I. p. 68.

DAEMON. de Univ 11. Dii, quos Græci δαίμονας appellant, noſtri, ut opinor, Lares; ſi modo hoc recte converſum videri poteſt.

DAMNATORIUM judicium. Verr. III. 22.

DAMNUM, ſumptus, jactura rei familiaris, atque adeo æs alienum. Verr. I. 12. *damna*, quæ res patris ejus pertulit, prætereantur. ibid. V. 13. *damna*, quæ ætatis fructu diſſoluta et compenſata ſunt. Phil. II. 27. *damna* aleatoria. * genus coercitionis, et pœnæ levioris, qua, v. c. Conſules utebantur in Senatores, qui ipſis parere nollent. Phil. I. 5. quis unquam tanto *damno* ſenatorem coegit? aut quid eſt ultra pignus aut multam. Off. III. 5. qui conjunctionem civium dirimunt, eos morte, exilio, vinculis, *damno* coercent. * genus injuriæ. Roſc. Com. 11. *damni* judicium. &c.

DATIO. Agr. II. 22. legum *datio*.

DATUM. v. infr. poſt do.

DE. Muren. 33. *de* nocte ſurgis, eſt ſtatim a media nocte, ſ. multa adhuc nocte. ſic *de* die, eſt ſtatim a meridie ſive multa adhuc die, ut in illo, convivari *de* die. vid. Burman. ad Phædrum III. 10. 20. quanquam interdum etiam a mane eſſe vult Salmaſ. ad Solin. ſ. 456. Sext. 35. *de* multa nocte vigilare. Petit. Conſ. 12. ut *de* nocte domus compleatur, int. clientibus. * Q. Fr. II. 1. fac ut diligenter conſiderateque naviges *de* menſe Decembri: alii aliter explicant. Vatin. 15. intelligo *de* geſtu: i. e. ex geſtu. Sic ad Fam. VII. 29. duos parietes *de* eadem fidelia dealbare. Phil. II. 27. perſona *de* mimo, modo egens, repente dives. * ab. Cæcin. 36. nec minus vereretur, ne contemnere Æbutium, quam ne *de* eo contemptus eſſe videatur. Att. XIII. 31. *de* Pilio emit.

DEBEO. ad Fam. I. 1. *extr.* nos in cauſa auctoritatis minus habemus, quod tibi *debemus*, ſcil. propter beneficia tua.

DEBILITARE. Flacc. 30. membra *debilitare* lapidibus, fuſtibus; eſt confringere, et eorum uſum auferre. Nam *debiles* dicuntur, qui aliquo membro corporis capti ſunt. v. Græv. ad Agrar. II. 33.

DEBILITAS, de corporibus parte aliqua truncatis. Tuſc. III. 34. Fin. V. 28. bonum, integritas corporis, miſera *debilitas* eſt.

DEBILITATUS. Quint. 1. veritas *debilitata* recreatur; cum oppreſſa fuiſſet, emergit, et cognoſcitur. * perterritus. Or. II. 33. *debilitati* a jure cognoſcendo, voluntatem diſcendi ſimul cum ſpe perdiſcendi abjiceremus. Pearcius adjiciendum putat, metu; quod in duobus MSS. reperit, ut eſt aliis locis Sed quemadmodum vulnerati et membro aliquo capti ſimpliciter *debilitari*, *debilitati* dicuntur, omiſſo corporis aut membri nomine, quo *debilitantur*; ſic etiam animus *debilitatus* ſimpliciter dici poteſt, pro metu *debilitatus*. * Agr. II. 33. nervis omnibus exſectis, urbem ipſam ſolutam ac *debilitatam* reliquerunt. ducta metaphora ab ea verbi ſignificatione, de qua dixi in *debilitare*.

DEBITIO pecuniæ. Planc. 28.

DECANTARE. Or. II. 18. pervulgata præcepta *decantare*. * cantum finire. Tuſc. III. 22. jam *decantaverant*.

DECANTATUS, cognitus, planeque perſpectus. Or. II. 32. omnes quæſtiones percurſas animo ac prope *decantatas* habere debent.

DECEDERE. Verr. II. 20. Itaque Sthenius - - de provincia *deceſſit*. Grævius probabat conjecturam Hotomanni, qui diſceſſit legendum putabat, quod magiſtratus tantum *decedere* dicerentur. Eodem modo tentavit Grævius locum Verr. III. 41. negotiatores inviti Romam raroque *decedunt*. Sed ſi attendiſſet vir doctiſſimus, facile magnam copiam locorum in ipſo Cicerone colligere potuiſſet, ubi *decedere* de privatis dicitur. Paucos de multis laudaſſe ſuffecerit. Verr. II. 27. Romam *decedere* mecum cupierunt Heraclius et Epicrates. ibid. 65. ut Siculi ſibi e Sicilia *decedendum* arbitrentur. ibid. 77. Verrutius iſte in Sicilia ſit, jam *deceſſerit*. Att. V. 21. equites ex Cypro *decedere* juſſi. Sic eſt etiam ibid. VI. 1, 3. ad Fam. II. 11. X. 32. XII. 30. extr. &c. Neque ſolum de provincia *decedere* dicitur, ſed Roma etiam. ad Fam. VIII. 10. extr. mei officii eſt, meminiſſe, qua obteſtatione *decedens* mihi mandaris. Atque adeo pro diſcedere dicitur. ibid. 1. quod tibi *decedens* pollicitus ſum, h. e. diſcedens a te, cum te abeuntem in provinciam proſequerer. ubi v. Manut. * ad Fam. XIII. 56. *decedere* de hypothecis, eſt, hypothecas creditori tradere, ut eas non hypothecarum, ſed dominii jure habeat. * Att. VII. 2. quartana *deceſſit*. * *decedere* dicuntur nobis obvii, qui honoris cauſa de via declinant, ne nobis id facere opus ſit. Cato 18.

DECEMPRIMI dicuntur decem ſeniores et principes ſenatores in municipiis aliiſque civitatibus liberis, qui magiſtratus proxime ſequuntur. Roſc. Am. 9. ubi v. Græv. Verr. II. 67. magiſtratus et *decemprimi* : Livius XXIX. 15. decem principes appellat: add. Noriſ. ad Cenotaph. Piſ. Diſſ. I. c. 3.

DECEMVIRI. 1. *decemviri* ſtlitibus (antique, pro, litibus) judicandis, ſunt judices cauſarum privatarum, creati non multo poſt præturam peregrinam, auctore Pomponio in Origg. Juris : de quibus vid. Siccama de Judic. Centumvir. c. 9. et 10. Sigonius de Judiciis. et Intt. Pomponii. Dom. 29. ſi *decemviri* ſacramentum injuſtum judicaſſent. Cæcin. 33. cum Arretinæ mulieris libertatem defenderem, et Cotta *decemviris* religionem injeciſſet, non poſſe ſacramentum noſtrum juſtum judicari. Orat. 46. *decemvirorum* litibus (ſ. ſtlitibus, ut Muretus in MS. invenit) judicandis, dico nunquam. 2. magiſtratus extraordinarius legum ſcribendarum cauſa ſine interceſſione creatus. A. U. CCCIII. Liv. III. 33. Or. I. 13. noſtri *decemviros*, qui XII. tabulas ſcripſerunt &c. 3. de *Decemviris* Rullianis v. Agr. II. 7. ſqq.

DECENTIA. Nat. D. II. 58. venuſtatem, ordinem, et ut ita dicam *decentiam*, oculi judicant.

DECERNO. Quint. 8. 20. prætor *decernit :* cum ex edicto jus dicit. v. c. poſſeſſionem, aut interdictum dat, addicit &c. * *decernere* porro dicuntur Senatores in ſententiis dicendis, quod dicunt, quid a Senatu *decerni* velint. Mil. 6. ego ipſe *decrevi*. ad Fam. I. 1. Craſſus tres legatos *decernit*. add. Gronov. ad Liv. XXVII. 20. * Q. Fr. II. 12. *decernendum* nihil cenſeo : * puto. ad Fam. II. 6. in quo poſita omnia mea eſſe *decrevi*. Att. III. 15. quod in me ipſo ſatis conſilii eſſe *decreras*. * Quint. 2. Uno judicio de fortunis omnibus *decernit*. ad Att. X. 9. ſuo capite *decernere*.

DECESSIO. Rabir. Poſt. 11. utrum acceſſionem pecuniæ an *deceſſionem* de ſumma fecerit, ib. *deceſſionem* mille talentûm eſſe factam. Tuſc. I. 46. *deceſſio* bonorum, opponitur cumulo, h. e. acceſſioni. * abitus de provincia cum magiſtratuum, tum privatorum. Qu. Fr.I.1. c.1. ſpem maturæ *deceſſionis* afferre. ad Fam. IV. 10. de Marcello privato : ſubvereor, ne te delectet tarda *deceſſio*. Att. VII. 3. in ipſa *deceſſione* ſignificavit, ſperaſſe ſe aliquid.

DECESSUS, abitus de provincia. ad Fam. VIII. 10. quod ad *deceſſum* tuum attinet. Phil. II. 38. Creta poſt M. Bruti *deceſſum* potuit liberari.

DECIDERE, paciſci, tranſigere. Quint. 4. per te *decidit* P. Quintius, quod diſſolveret. cf. Roſc. Amer. 39. Roſc. Com. 11. Verr. II. 32. &c. Gron. Obſ. II. 6.

DECIPERE. Roſc. Am. 40. inducere, *decipere*, deſtituere. Hæc tria ita differunt : inducere eſt fallere conſilio dando et ad rem aliquam faciendam impellendo : deſtituere, deferendo eum, qui, quia promiſeras aut debebas, a te aliquid auxilii expectabat :

decipere denique, ſub utilitatis ſpecie nocendo. ad Fam. V. 16. ea impendere reipublicæ, quæ qui reliquerit, nullo modo mihi quidem *deceptus* eſſe videatur: h. e. nihil detrimenti feciſſe, &c.

DECISIO, pactio, tranſactio, atque adeo conditio tranſigendi. Roſc. Com. 13. poſt *deciſionem* veterem. Flacc. 36. *deciſionis* arbiter. Provinc. Conſ. 4. pactiones pecuniarum cum tyrannis, *deciſiones*. &c. Verr. I. 54. negat eum ſibi illa *deciſione* ſatisfacere poſſe.

DECLAMARE, exercitationis cauſa dicere. Fin. V. 2. ad fluctum, aiunt, *declamare* ſolitum Demoſthenem. * etiam in vera cauſa. Verr. IV. 66. qui pro iſto contra me vehementiſſime *declamaſſet*. Roſc. Am. 29. quæ mihi viſus eſt ex alia oratione *declamare*, quam in alium reum commentaretur. * ad Fam. III. 11. majeſtas eſt, ne in quemvis impune *declamare* liceret.

DECLAMATOR, rhetor. Or. 15. *declamator* de ludo. Or. III. 34. non eum *declamator* aliquis ad clepſydram latrare docuerat.

DECLAMITARE. Tuſc. I. 4. *declamitabam* cauſas. Brut. 90. commentabar *declamitans*, ſic enim nunc loquuntur, ſæpe cum M. Piſone, aut cum aliquo quotidie.

DECLARARE. ad Fam. II. 3. Rupæ non defuit ſtudium *declarandorum* munerum h. e. populo pollicendorum. Muren. 2. in judicio conſulis deſignati, is potiſſimum Conſul, qui Conſulem *declaravit*, h. e. creatum a populo pronunciavit.

DECLINATIO, degreſſio in oratione. Partit. 15. *declinatio* ad amplificandum.

DECLINATUS. Fin. V. 7. primum *declinatum*: i. e. quod homines nati primum averſantur et fugiunt.

DECOCTUS. Or. III. 26. ſuavitas auſtera et ſolida, non dulcis et *decocta*.

DECOLORATIO, pro coloratione. de Div. II. 27. *decoloratio* ex aliqua contagione terrena poteſt ſanguinis ſimilis eſſe. Sic ſunt manus *decoloratæ* Sueton. Aug. 5.

DECOQUERE, conſumere impenſis et ſumptu faciendo. Att. IX. 9. ſciebam, eum agrum *decoquere* quoto anno. alias, de ſolo ſolere quærere. Phil. II. 18. teneſne memoria te prætextatum *decoxiſſe*.

DECORUM poetarum, Off. I. 28. quid ſit?

DECRETUM, philoſophi placitum. Lucul. 9. &c. * reſponſum JCti. Muren. 13. reſponſa atque *decreta* veſtra evertuntur ſæpe dicendo. * juriſdictionis prætoriæ pars. Verr. II. 48. quin is ab Siculis ob *decreta* interponenda pecuniam acceperit, qui M. Octavium Ligurem ob jus dicundum popoſcerit. v. Juriſdictio.

DECUMANUS, Verr. III. 6. ager *decumanus*: h. e. e quo *decumæ* dantur. * publicanus, qui *decumas* a populo redemit. Verr. III. 8. 48. II. 13. 71. *decumani* principes et quaſi ſenatus publicanorum. Scilicet, quemadmodum honeſtiſſimum, de more Romano, genus rei quærendæ eſt agricultura, ſic etiam inter publicanos honeſtiſſimi, qui *decumas* conduxere. * magnus. Fin. II. 8. acipenſere cum *decumano*. In ruſticis ſunt ova, poma *decumana*. Noti etiam ſunt verſiculi Ovidiani, de fluctu maximo: hic fluctus ſupereminet omnes, poſterior nono eſt, undecimoque prior.

DECUMBERE, de gladiatoribus, cum gladium recipiunt, jugularique ſe patiuntur. Tuſc. II. 17. mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos, qui quærant, quid velint: ſi ſatisfactum iis ſit, ſe velle *decumbere*. ibid. turpiter *decumbere*, cf. Phil. III. 14. * de cœnante. Verr. III. 25. cum in triclinio *decubuiſſet*.

DECURIA. tabula ſ. album, in quo Senatorum nomina ſcripta, qui judicia adminiſtrare debent, ſ. claſſis judicum. Decuriæ autem ex inſtituto vetere tres fuerunt, tot ſc. in quot partes ſenatores judicantes deſcripti erant; quibus quartam adjecit Auguſtus Sueton. c. 33. ubi vid. Caſaub. quintam Caius auctore eodem Sueton. c. 16. ſextam quanquam rogatus tamen addere noluit Galba. Sueton. c. 14. v. Verr. I. 61. II. 32. Cluent. 37. vid. de his *decuriis* Plin. XXXIII. 1. 2. * De judicibus *decuria* etiam eſt, ſed alio ſenſu, Verr. III. 11. quid tandem poſtulat arator? nihil niſi ex edicto judicium in octuplum. quid Apronius? non recuſat. quid prætor? jubet recuperatores rejicere. *Decurias* ſcribamus. (ſc. arator dicit) Quas *decurias*? (reſpondet Verres) de cohorte mea rejicies. Hic *decuria* non eſt, ut Romæ, quod videbatur Hotomanno, numerus civium Rom. de conventu provinciali, quorum eſt, cauſas judicare, ſed indiculus judicum delectorum ad cauſam aliquam cognoſcendam et judicandam. Arator non poſtulat, ut ſibi copia fiat *decuriæ* judicum, ſed ut *decuria* judicum ſcribatur et deligatur. * In *decurias* etiam

diſtributus erat ordo ſcribarum, reliquorumque miniſtrorum, qui magiſtratibus apparebant: unde Verr. III. 79. ad eos me ſcribas voca, ſi placet: noli hos colligere, qui - - - *decuriam* emerunt. v. inprimis Valeſ. ad Ammian. XXVIII. 6. et alios, quos laudant viri docti ad Sueton. Claud. 1.

DECURIARE, in *decurias* conſcribere, quod faciebant, qui, tribuum largitione corrumpendarum cauſa, coitiones faciebant, unde de ſodalitiis rei. Planc. 18. doce *decuriaſſe* Plancium, conſcripſiſſe populum. ibid. 19. tu doce Plancium ſequeſtrem fuiſſe, largitum eſſe, conſcripſiſſe, tribules *decuriaviſſe*. Erat autem Plancius reus de ſodalitiis. Sic Clodius ſeditionis cauſa dicitur homines de populi fæce *decuriaſſe*. Sext. 15. cum vicatim homines conſcriberentur, *decuriarentur*. Phil. VII. 6. non rurſus improbos *decuriabit?* non ſollicitabit agrarios? Plane ſic etiam eſt centuriare; de quo ſupra.

DECURIATIO. Planc. 18. *decuriatio* tribulium. v. *decuriare*.

DECURIO, Senator municipalis aut colonicus. Roſc. Am. 9. 39. Sext. 4. ad Fam. VI. 18. &c.

DECURRERE. Cæcin. 23. ad iſtam hortationem *decurrunt*. i. e. confugiunt, veniunt tandem. Quint. 15. ad hæc extrema et inimiciſſima jura tam cupide *decurrebas*. Ducta ratio de ſtadio et circo. Sic eſt Tuſc. I. 8. Nunc video calcem; ad quem cum ſit *decurſum* &c. hinc etiam ad navigationem, ut ipſum curſus verbum, (v. in curſus) traducitur. ad Fam. XVI. 4. cum Meſcinio quæſtore te belliſſime *decurſurum* puto.

DECURSIO. ad Fam. XI. 10. *decurſionibus* vaſtare loca. ſunt incurſiones, quæ de montibus fiunt. Male aliquis corrigebat excurſionibus: quæ ſunt Græcis καταδρομαὶ, ἔφοδοι: at *decurſiones* ſunt quæ fiunt ἐξ ἐπιτειχίσματος. vid. Thuc. I. 142. et ibi Schol.

DECURSUS, a, um. Quint. 31. ætas acta et *decurſa*. Cato 23. *decurſo* ſpatio. ad Fam. VIII. 13. hæc ætate ſunt *decurſa*: de vitiis, quæ per ætatis ipſius rationem deponi ſolent. Or. I. 32. *decurſa* abs te de arte: i. e. explicata breviter.

DECURSUS, us. Or. I. 1. *decurſus* honorum eſt, cum omnibus honoribus perfuncti ſumus. ad Fam. III. 2. *decurſus* mei temporis.

DEDERE, de reo. Roſc. Am. 3. libidini alterius *dedere* aliquem, eſt, condemnare, quia alteri placet. ibid. 22. quem *dedi* putabas. cf. Quint. 18. extr. eodem modo, quo condonare et addicere dicitur, de quibus ſupra. * Planc. 30. in qua oratione ego me ei *dedebam*, cui nil magnopere deberem; h. e. ei me obſtrictum profitebar, ejuſque me totum fore pollicebar. v. Græv. ad h. l. * ibid. 37. qui vitam pro republ. *dediderunt*. Sed Græv. malebat: ediderunt. * dicitur etiam ut dare ſe alicui, pro facere, quæ grata fore ſcis, careſſer quelqu'un. Petit. Conſ. 9. ſalutatores cum obeunt plures competitores, et vident unum eſſe aliquem, qui hæc officia maxime animadvertat, ei ſe *dedunt*, deſerunt ceteros.

DEDICARE, proprie idem eſt, quod conſecrare: de quo vid. ſupra in Conſecratio. Hinc eleganter Leg. I. 22. ingenium in ſe ſuum, ſicut ſimulacrum *dedicatum* putabit. * deferre Flacc. 32. *dedicare* in cenſu. Docti viri laudarunt Gell. VII. 11. ubi vid. Gronovium, et eundem Seſtert. IV. 1. Lipſ. Var. Lect. III. 11. et Gron. l. c. volebant incenſum: quod probat Mazoch. Amphith. Camp. p. 84. qui verbum *dedicare* interpretatur inchoare: quod tum demum inchoent Quirites poſſidere, cum in cenſum detulerint: male. Videtur eſſe propria verbi hujus ſignificatio antiquis uſitata, ut ſit dare, attribuere. Nam et quæ diis dedicantur, ea iis dantur, attribuuntur: unde mirifice confirmatur diſputatio noſtra in Conſecratio. Feſtus: *Dedicare* eſt proprie dando deferre.

DEDICATIO. Dom. 48. an conſecratio nullum habet jus, *dedicatio* eſt religioſa? de hoc loco diſputavimus ſupra in conſecratio.

DEDITITIUS. qui ſe in poteſtatem alicui, ut populo Rom. olim Campani, tradidit. ad Brut. 3. id SCtum plerique interpretantur etiam ad tuos ſive captivos ſive *dedititios* pertinere.

DEDUCERE. Roſc. Com. 12. huc omnis cauſa *deducitur*. i. e. huc redit, hæc eſt ſumma cauſæ. Or. II. 17. odium *deducere* ad benevolentiam: mutare in ben. Att. IX. 19. *deducere* exercitum in hiberna. ad Fam. X. 24. ſummam remp. in diſcrimen *deducere*. Acad. I. 12. dies pleroſque *deduceret*: i. e. conſumeret totos. Or. I. 8. *deducere* unde velit: i. e. a qua ſententia velit. ad Fam. I. 1. ab eo *deduci* non poteſt. Verr. I. 24. *deducere* ad hoſpitem. cf. c. 25. *Agr. I. 6. *deducere* coloniam. * Verr. IV. 4.

deducere teſtes de provincia. cf. Flacc. 10, 15, 19. * *deduci* ad aliquem dicuntur, qui alicui erudiendi traduntur, aut certe commendantur, ut cum eo verſari et ab eo diſcere poſſint. Mos enim erat Romæ, ut parentes filios adoleſcentes alicui viro primario commendarent, ex cujus conſuetudine proficerent. Læl. 1. eram *deductus* ad Scævolam. Cœl. 4. hunc a patre continuo ad me eſſe *deductum*. * eſt etiam comitari aliquem et proſequi honoris cauſa. Muren. 34. ſi interdum ad forum *deducimur*. cf. Cato 18. * eſt etiam verbum in vi civili et feſtucaria. Cæcin. 7. *deduci* de fundo moribus: unde mihi videtur hæc ratio dicendi ducta eſſe, v. c. Verr. I. 2. a mente et conſilio *deduci*. * *deduci* etiam dicuntur feminæ, quæ concubitus cauſa ad aliquem in cubiculum perducuntur. Verrin. III. 34. qui ad iſtum *deduxerat* Tertiam: cf. Torrent. ad Sueton. Cæſ. 49. quod alias dicitur perducere.

DEDUCTIO. ritus in controverſiis de poſſeſſionibus, quam vim civilem appellant, ut modo diximus. Cæcin. 11. *deductio* moribus fieret. * de Div. I. 44. *deductio* aquæ Albanæ. * Verr. III. 78. *deductiones* fiebant, ſc. pecuniæ de capite vel ſumma. Cæcil. 10. ne qua *deductio* fieret. * Inv. I. 14. non poteſt ex *deductione* rationis naſci judicatio: h. e. rationibus in utramque partem afferendis.

DEDUCTORES. ſunt clientes et amici, qui aliquem honoris cauſa *deducunt*. v. *deducere*. Petit. Conſ. 9. jam *deductorum* officium quo majus eſt quam ſalutatorum &c.

DEDUCTUS, a, um. Leg. II. 20. ſi in teſtamento *deducta* ſcripta non ſit. v. Partitio.

DEFATIGATUS. Dom. 44. licitatores *defatigati*.

DEFECTUS, us. Nat. D. II. 19. *defectibus* in initia recurrit luna.

DEFECTUS, a, um. Sext. 64. ille eis, a quibus audiebatur, quotidie aliquid *defecti* afferebat. Varie hunc locum tentarunt viri docti. Maxime placet Manutii conjectura: aliquid de me ficti. * Att. XIII. 23. edd. quædam habent *defecti* libri, quod explicant perfecti. Sed ea lectio eſt abſurda. *Defectus* pro perfecto dici non poteſt. cf. defictus.

DEFENDERE, propulſare. Roſc. Am. 1. omnes injuriam novo ſcelere conflatam putant oportere *defendi*. Mur. 3. *defendere* pericula civium. * tenere. Quint. 13. ne locum ſuum, quem adhuc honeſtiſſime *defendit*, obtineat. * Verr. III. 90. id aliorum ſe feciſſe exemplo *defendat*: i. e. contendat, defenſionis loco dicat. * velle aliquid, et, e republica eſſe, dicere, idque ut fiat, oratione aliiſque modis pugnare. Roſc. Am. 47. me - - poſteaquam id, quod maxime volui, fieri non potuit, ut componeretur, id maxime *defendiſſe*, ut ii vincerent, qui vicerunt. * *Defendere* non ſolum eſſe cum præpoſitione a, ſed etiam contra, docent duo loci Orat. I. 39. ad Fam. XI. 27.

DEFENSIO. Cœl. 4. eſt brevis *defenſio* ad omnem iſtam orationem.

DEFENSOR, propulſator. Muren. 2. *defenſor* periculi.

DEFENSTRIX e Ciceronis Timæo laudat Priſcianus p. 245.

DEFERRE, proprie eſt ad locum quemcumque portare. Verr. IV. 57. ita factus animo et corpore, ut multo appoſitior ad *deferenda*, quam ad auferenda ſigna eſſe videatur. Fr. Corn. I. ſitellam ipſam *deferre*. Att. XIII. 2. Balbo epiſtolas *deferri* jubebis. &c. * hinc pro narrare. Fin. II. 17. ad amicos rem ita *deferret*. Verr. I. 25. is ad eum rem iſtam *defert*. * etiam clientes dicuntur cauſam *deferre* ad patronos, quod alio modo docere dicitur. Or. III. 13. * *defert* etiam rem, qui deliberandi cauſa ad alios de re aliqua refert. Verr. II. 71. itaque decumanos convocat: rem *defert*. ſtatuunt illi atque decernunt &c. * *defertur* etiam res, auxilii petendi cauſa. ad Fam. V. 8. ut intelligeres, nihil neque te ſcripſiſſe, neque quemquam tuorum fruſtra ad me *detuliſſe*. * accuſator nomen *defert*, ſc. ad prætorem, ejus, quem accuſare ſuſcepit, ut illud inter reos ſcribat, quod eſt recipere nomen. Roſc. Am. 3. nonnihil tamen in *deferendo* nomine ſecuti. Sed non ſolum hominis nomen *defertur*, verum etiam criminis nomen; propterea, quod non ſolum nomen rei edendum apud prætorem eſt, quem accuſare aliquis conſtituit, ſed etiam crimen, cujus eum accuſaturus eſt. Verr. II. 28. inimici Sopatri ad Verrem, cum is ſacerdoti ſucceſſit, ejuſdem rei nomen *deferunt*, ſc. capitalis. * *deferunt* etiam calumniatores. Agr. III. 1. quæ apud vos de me *deferunt*: unde *delatores* dicuntur. * dicitur et pro ultro offerre, conferre. Verr. V. 70. dormientibus beneficia *deferre*. ad Fam. VI. 22. voluntatem ſuam ad aliquem *deferre*. cf.

Phil. II. 20. Rabir. Poſt. 17. totum te ad me cum tuis copiis *detuliſti.* * dare, committere. Att. VI. 1. præfecturam *deferre* alicui. ad Fam. XIII. 55. *deferre* alicui legationem. Att. XIII. 12. tibi præconium *deferam.* * eleganter eſt pro commendare aut reipublicæ, aut magiſtratui provinciali aliquem, ut ad honores eum provehat. Att. V. 7. ait Pompeius, quinos ſe præfectos *delaturum.* ibid. 11. præfectos, quos voles, *deferto.* &c. hoc genus *deferendi* commodum habet: commendati enim præfecti fiunt: in altero, cum ad ærarium deferuntur in beneficiis, honos tantum eſt. v. beneficium, et Gronov. Seſtert. III. 17. p. 253. Locis ibi laudatis adde hunc Balb. 28. in conſulatu præfectum fabrum *detulit.* * eadem ellipſis τȣ ad ærarium eſt in hac forma: rationes *deferre* pro referre. ad Fam. V. 20. quanquam juſtis de cauſis rationes *deferre* properarim. nam apud ærarium deponebantur rationes provinciales. Sic Phil. V. 5. *deferre* nomina judicum ad ærarium, h. e. deponere. * Sic SCta *deferri* dicuntur, pro referri. Nam quod ad Fam. XII. 29. eſt: falſa Senatus conſulta tum *deferebantur* pro eo ep. 1. eſt: Senatus conſulta falſa referuntur: int. ad ærarium. ibi enim SCta ſervabantur. * Dom. 5. malum *delatum,* opponitur nativo.

DEFERVESCO. Cœl. 18. cum cupiditates *deferviſſent.* ad Fam. IX. 2. dum *deferveſcit* hæc gratulatio. * Orat. 30. quantis illa clamoribus diximus de ſupplicio parricidarum? quæ nequaquam ſatis *deferbuiſſe* poſt aliquanto ſentire cœpimus. h. e. in eo loco nos nimis indulſiſſe ingenio et ſtudio juvenili eloquentiæ ingeniique demonſtrandi, adeoque redundantiam ei loco ineſſe juvenilem et laſciviam.

DEFICIO. ad Quirit. p. R. 1. ut quod odium in omnes bonos conceptum jamdiu continebant, id in me uno potius, quam in univerſa civitate *deficeret,* i. e. deſineret, in me ita ſe exſereret, ut ſimul conſumeretur. Sed Viri docti locum corruptum exiſtimant. * Har. Reſp. 19. ne patres principeſque auxilio diminuti *deficiantur.* *Defici* et participium *defectus,* ſic ſimpliciter dici, docuerunt Daviſius ad Cæſar. B. C. III. 4. et Oudendorpius ibidem et ad Lucan. II. 560. V. 333. &c. * deſerere. Verr. III. 46. Leontina civitas me *defecit.* Verr. II. 21. latera et vox me *deficiunt.*

DEFICTUS. Att. XIII. 23. libri ad Varronem non morabuntur. Sunt enim *deficti,* ut vidiſti: tantum librariorum menda tolluntur. Si vera eſt lectio, quam debemus Boſio, qui eam e MS. quem decurtatum vocat, repoſuit, *defictus* eſt pro perfectus. Nam hunc ſenſum contextus poſtulat; et hunc verbo *defingere* tribuebat Boſius, quod præpoſitio de plerumque perfectionem et abſolutionem facti ſignificaret in compoſitis. Cato R. R. 77. dixit: *defingere* panem, pro effingere: et ſic eſt etiam deformare et deformatio de deſcribendis figuris geometricis apud Vitruvium. cf. Salmaſ. ad Solin. p. 766. Sed ne ſic quidem ſatis illud *deficti* defendi puto. Lambinus, probante Grævio legebat, detexti. F. Gronovius adfecti, i. e. prope ad finem perducti. Idem quem dixi Boſius in uno Codice reperit: *defecti.* Quid ſi Cicero ſcripſit: deſcripti. Nam ep. 21. hoc verbo uſus eſt: Varroni quidem quæ ſcripſi, te auctore, ita propero mittere, ut jam Romam miſerim deſcribenda. Receperat deſcriptos libros Roma. Hinc ſcribit: non morabuntur, ſunt enim jam Romæ deſcripti et ad me redierunt, unumque illud reſtat, ut menda librarii, ſi qua ſunt, tollantur. Variatio potuit ex compendio ſcriptionis exiſtere.

DEFIGO. Leg. II. 8. extr. quæque augur injuſta, nefaſta, vitioſa, dira *defixerit,* irrita infectaque ſunto. *Defigi* incantationibus et veneficiis dicuntur homines, cum iis vis coeundi cum femina aufertur, ut dudum docuere viri docti. vid. Græv. ad C. Rabir. 10. Hinc augures quoque dicuntur aliquid defigere, quia defigendo poteſtatem agendi auferunt. Pertinet huc locus Senec. Benef. VI. 35. caput dira imprecatione *defigis.* Malebat tamen Lipſius Ep. Qu. IV. 11. dixerit, Daviſius, edixerit; præter rem, ut mihi quidem videtur. *defixerit* defendit Salmaſ. ad Solin. pag. 766. ubi plura de hoc verbo. add. Heinſ. ad Ovid. Heroid. 6, 91. Amor. III. 7, 29. * pro refigere. ad Fam. VII. 29. quo facilius - te ad ver videre, et noſtra *defigere* deportareque tuto poſſimus. Sed quidam Viri docti hoc ipſum refigere pro *defigere* reponi volunt. * Flacc. 1. ſpem reliquorum in veſtra poteſtate - - *defixam* putetis. Dom. 39. doloris mei *defixum* indicium ad memoriam.

DEFINIRE. deligere et deſtinare. Phil. VIII. 3. ædes ſibi optimas, hortos, Tuſculana, Albana *definiunt.* * comprehendere,

complecti. Off. III. 29. nam pirata non eſt perduellium numero *definitus*, ſed communis hoſtis omnium. * Verr. III. 91. cur huic præcipua lex injuriæ *definitur:* i. e. conſtituitur. * Or. III. 3. oratio eis *definietur* viris: h. e. ii tantum inducentur. * Nat. D. II. 40. curſus ordinatos *definiunt*. * de Div. II. 7. ex omni æternitate *definita* ſunt fataliter.

DEFINITE, in ſpecie, nominatim. Orat. II. 27. de genere univerſo, vel *definite* de ſingulis hominibus &c. Balb. 14. Lex Gellia et Cornelia, quæ *definite* poteſtatem Pompeio civitatem donandi dederat.

DEFINITIO temporum atque hominum. de Div. II. 54. eſt adjunctio circumſtantiarum, quas vocant vulgo, temporis atque hominis, quam et determinationem appellant. * Off. III. 15. *definitio* Aquilliana doli mali, eſt illa quidem Dialectica: cum aliud eſt ſimulatum, aliud actum. Sed *definitiones* Aquillianæ etiam dicuntur juridice, determinationes caſuum, in quibus ineſſet dolus malus.

DEFLAGRATUS. Tuſc. III. 19. *deflagrata* fana. Catil. IV. 4. *deflagratum* imperium.

DEFLUO. ad Fam. IX. 20. ubi ſalutatio *defluxit:* i. e. abiit. Sext. 32. ex novem tribunis unus *defluxit:* mutavit ſententiam, a meiſque partibus deceſſit. * Læl. 16. *defluere* in terram dicuntur, quæ pereunt. * Tuſc. I. 25. a neceſſariis artificiis ad elegantiora *defluximus*. i. e. pervenimus. * Marcell. 8. omnia quæ dilapſa *defluxerunt*. Codd. MSS. quidam *diffluxerunt*, quod melius puto; partem propter præcedens dilapſa: partem quia ſequitur vincienda ſunt: etiam, ſi concedamus Cortio ad Sall. Jug. 1. *defluere* dici pro perire.

DEFORMO. Cœl. 2. quæ accuſatores hujus *deformandi* cauſa dixerunt: ut eum *deformem* et turpem eſſe oſtenderent. * Cæcin. 5. quem ſupra *deformavi:* h. e. deſcripſi. v. Græv.

DEFRINGERE. Orat. III. 28. ſurculum *defringere:* h. e. mutuari aliquid ex alia diſciplina.

DEFUNGOR, eleganter dicitur de eo, qui levi aliqua jactura aut malo liberatur majori, aut levi labore perficit, ut majore moleſtia carere poſſit. ad Fam. VIII. 1. hoc mendacio, ſc. de morte tua, ſi qua pericula impenderent, ut *defungeremur*, optavi. daſs wir damit loſkommen mochten. ibid. X. 24. neque ego pro maximis beneficiis tuis tam vili munere *defungar* orationis. cf. Verr. III. 16. * dicitur tamen et in bonam partem, et de rebus bonis, ut perfungi. Verr. V, 68. *defungi* honoribus.

DEFUSUS. Fin. II. 8. vinum *defuſum* e pleno ſit: e Lucilio. Vinum *defuſum* eſt, quod e majori vaſe in minus conjectum eſt: a quo differt, diffuſum, cum vinum e majori vaſe in plura minora transfunditur. v. Lambin. ad Horat. Epiſt. I. 5. 4.

DEGENERARE a Zenone. Tuſc. II. 25. deficere ab ejus placitis, cum ſis Stoicus.

DEGUSTARE. Att. IV. 8. tu velim e Fabio odorere, et iſtum convivam tuum *deguſtes:* i. e. expiſcere, tentes.

DEJICIO, detraho, demo. Tuſc. I. 8. vide quantum mali de humana conditione *dejeceris*. Verr. V. 49. ſi metum hunc Siciliæ *dejecero*. * Phil. IX. 4. *dejicere* aliquem de ſententia. Att. XV. 11. cito *dejectus* eſt de illo inani ſermone: h. e. eo redactus eſt, ut, quæ ſe facturum dixerat, omitteret. * *dejici* eleganter dicuntur, qui ſpem alicujus commodi, honoris, conſequendi amittunt atque repulſam ferunt. ad Fam. VIII. 4. de petitore ædilitatis: nam M. Cœlium promulgatio de dictatore ſubito *dejecit*, *dejectumque* magno clamore inſecuta eſt. Muren. 36. Quintus Tubero Prætura *dejectus* eſt. Act. I. in Verr. 8. ſi me ædilitate *dejeciſſent*. * de formulis, de gradu, et de ſtatu *dejicere*, vid. in gradus, et ſtatus. * Verrin. IV. 40. præcipitem in forum aliquem *dejicere:* noſtri, ſchleppen. * verbum rei militaris. Verr. III. 16. propugnaculum *dejicere*. * vincere. Tuſc. IV. 37. vitia ratione a ſe eſſe *dejecta*. * Roſc. Com. 2. hæc nomina ſunt *dejecta* (ſc. in tabulis) illæ (ſc. tabulæ) in ordinem confectæ. ſed pro *dejecta* alii mallent disjecta, aut ſimile quid. * Roſc. Amer. 35. habeo dicere, quem contra morem majorum, minorem LX. annis, de ponte in Tiberim *dejecerit*. Seniores LX. annis in comitiis cum pontem ex uno ſepto in alterum tranſirent, dejiciebantur, ne ſuffragium ferrent, unde depontani ſenes. * *dejici* dicuntur etiam in edicto prætoris, qui vi de fundo aut alia poſſeſſione aliqua pulſi ſunt. Cæcin. 8. ut, unde *dejeciſſet*, reſtitueret. cf. c. 11, 12. Quint. 25. * de oculis eſt averto, dimoveo. Phil. I. 1. nec

a republ. *dejiciebam* oculos. cf. Verr. IV. 15. * revello. Quint. 6. *dejicere* libellos. ſc. quibus auctio proſcripta.

DEJUNCTUS. Cæcin. 32. *dejuncta*. interdicta: i. e. diverſa. Univ. 5. *dejuncta* opponuntur iiſdem.

DELABOR. Att. XII. 47. eo magis *delabor* ad Clodiam, h. e. eo magis inclino in eam partem, ut Clodiæ hortos emam. Q. Fr. I. 1. c. 6. ſed neſcio quomodo ad præcipiendi rationem *delapſa* eſt oratio mea. * orior. Or. III. 57. *delapſa* ſunt ab his plura genera.

DELECTUS. *delecti* iidem, qui principes civitatis. Sext. 49. cf. Vatin. 9.

DELEGARE, in re pecuniaria dicitur, qui non ipſe de arca ſolvit, ſed creditorem remittit ad alium per attributionem, v. attributio: a quo pecuniam accipiat, quod et ſolvere ab alio dicitur: unde deinde ceteræ rationes dicendi ducuntur, cum, quod ipſi facere debebamus, id per alterum fieri curamus, et qui id a nobis petunt, ad alium rejicimus: unde et pro transferre dicitur. Attic. XII. 12. Balbi regia conditio eſt *delegandi:* ad q. l. v. Gronov. ut et Obſerv. I. 20. ibid. XIII. 46. Quinto *delegabo*, ſi quid æri meo alieno ſuperabit. Dom. 7. petebatur a me frumenti copia, annonæ vilitas - - - *delegavi* amico locupletiori &c. ad Fam. VIII. 1. quod hunc laborem alteri *delegavi*. Or. II. 28. extr. ſed hæc ipſa, quæ nunc ad me *delegare* vis (oratione, laude tua) ea ſemper in te eximia et præſtantia fuerunt. Fontei. 4. quid ſi hoc crimen optimis nominibus *delegare* poſſumus? perquam eleganter hoc ſenſu: quid ſi hoc crimen ad eos transferamus, qui facile fateantur, ſe hoc, quod crimini Fonteio datur, feciſſe, quia officii ratio poſtularet. Itaque ſic pergit: et ita, ut non culpam in alios transferamus, ſed ut doceamus, eos iſti munitioni præfuiſſe, qui facile officium ſuum et præſtare et probare poſſunt. * Difficilis locus eſt, in quo hoc etiam verbum occurrit. ad Fam. VII. 5. ex epiſtola Cæſaris: M. Orfium, quem mihi commendas, vel regem Galliæ faciam, vel hunc Leptæ *delega*. Si vis tu ad me alium mitte, quem ornem. Ceterum locus eſt obſcurus, rei ipſius et hiſtoriæ ignoratione, ut vere judicat Victorius.

DELEGATIO. Att. XII. 3. *delegatio* a mancipe. v. *delegare*.

DELICATUS. de pueris et ancillis pulchris et elegantibus, ſenſu honeſto. Milon. 10. *delicatus* comitatus ancillarum puerorumque. v. Burm. ad Petron. c. 63. * mollis, effeminatus, de hominibus et rebus, libidini luxuive deditus. Brut. 53. adoleſcens *delicatus*. Nat. D. I. 37. Epicurus, quaſi pueri *delicati*, nil ceſſatione melius exiſtimat. Muren. 9. Aſia *delicata*. ibid. 35. juventus (hominis) *delicata*. Orat. II. 64. cum haberet filium *delicatiorem*. Fin. V. 5. ratio *delicatior* molliorque, quam virtutis vis gravitaſque poſtulat de eorum ſententia, qui in felicitatis et ſummi boni parte non ſolam virtutem, ſed etiam voluptatem aut hujuſmodi quid ponunt. Off. I. 40. *delicatum* aliquem ſermonem inferre; i. e. de pulchris hominibus, de amore, de re amatoria, qualis ille Sophoclis erat, cum diceret Pericli, obvio puero formoſo: O puerum pulchrum! Att. II. 14. *delicatum* convivium, quod ἀσελγὶς vocat ep. 12. Or. III. 25. quanto molliores ſunt et *delicatiores* in cantu flexiones et falſæ voculæ, quam certæ et ſeveræ. * concinnus, elegans. Piſon. 29. *delicatiſſimi* verſus. * ſuavis, jucundus. Verr. V. 40. *delicatiſſimum* littus. * *delicatus* eſt etiam homo intelligens *deliciarum*, (v. *deliciæ)* et iis abundans. Verr. IV. 57. populus potius haberet, quam elegantiſſimus et eruditiſſimus Verres? nimirum contra dici nihil poteſt. Noſtrum enim unuſquiſque, qui tam beati, quam iſte eſt, non ſumus, tam *delicati* eſſe non poſſumus &c. Verres hæc habeat domi &c. * E Parad. I. 2. laudantur *delicatæ* pateræ, tanquam genus *deliciarum* in ſupellectili: et ita eſt in quibuſdam libris, neque abſurde. Nam *delicatum* eſt in his rebus uſitatum Latinis, quas et *delicias* vocant: et *delicata* dicuntur omnia, quæ ad magnificentiam et oſtentationem pertinent. v. Cuper. Obſ. I. 3. Sed altera lectio, filicatæ, eſt ex melioribus et antiquioribus Codd. et ipſum quoque uſitatum eſt in hoc genere.

DELICIAE. elegantiſſima et pulcherrima ſupellectilis genera, ut aurum argentumque cælatum, veſtes ſtragulæ, tabulæ pictæ, et ſimilia. Verr. IV. 23. Sic Haluntini, excuſſis *deliciis* (h. e. cruſtis et emblematis) cum argento puro domum reverterunt. * magnificentia et oſtentatio, quæ prætioſa ſuppellectili quæritur. Parad. I. 2. num ullam cogitationem habuiſſe videntur - - aut argenti ad avaritiam aut amœnitatum ad delectationem, aut ſupellectilis ad *deli-*

cias, aut epularum ad voluptates. * ſtudium hujus elegantiæ et magnificentiæ. Verr. IV. 57. etiamne hujus operarii ſtudia et *delicias* perferetis? * amores et elegantiæ hominum amoribus deditorum. Cœl. 19. init. amores autem et *deliciæ* hæ, quæ vocantur. &c. * ipſi homines utriuſque generis, qui amantur. Dom. 24. cum alter ſe Catilinæ *delicias* fuiſſe diceret. * in oratione *deliciæ* ſunt concinnæ ſententiæ, arguti, certi, et circumſcripti ambitus verborum. Orat. 12. longiſſime tamen ipſi a talibus *deliciis* vel potius ineptiis abſuerunt.

DELIGERE, ejicere. Vatin. 14. ſubſellia diſſiparit, urnas *delegerit* &c. ubi vid. Græv. Cæcin. 27. ſi ingreſſum modo *delegeris.* Sic enim ibi e MS. Erf. repoſuit Grævius, cum ante eſſet, dejeceris.

DELINITOR. Brut. 70. judex, cujus *delinitor* debet eſſe orator.

DELIQUESCO. Tuſc. IV. 17. nec alacritate futili geſtiens *deliqueſcat:* i. e. mollem ſe præbeat.

DELITESCO. Balb. 2. in mendacio *deliteſcere.* Lucul. 5. in eorum auctoritate *deliteſceret.*

DELITUS. Verr. I. 55. *delitum* tectorium. In fragm. epp. ſunt etiam ceræ et literæ *delitæ.*

DELUMBO. Orat. 69. *delumbare* ſententias dicitur, qui minutis numeris et oratione inciſa earum vim minuit.

DEMENTIA. in plur. de magnificentia. Att. IX. 9. cave contemnas ejus *dementias.*

DEMERE. Petit. Conſ. 2. extr. qui capita *demebant* &c. alii legunt *demetebant:* quod probat Burmann. ad Valer. Argon. III. 670. ubi hæc verba confundi in libris ſolere docet. cf. eundem et Cl. Oudendorp. ad Suet. Caium. cap. 33.

DEMERSUS. Syll. 31. *demerſam* patriam extuli.

DEMITTO. ad Fam. X. 8. cum in eum caſum me fortuna *demiſit.*

DEMISSE. Flacc. 10. ſuppliciter *demiſſeque* reſpondere. * Tuſc. V. 8. humiliter *demiſſeque* ſentire, in malam partem.

DEMISSUS, modeſtus et pudens. Muren. 40. ſit apud vos modeſtiæ locus, ſit *demiſſis* hominibus perfugium, ſit auxilium pudori. add. Or. II. 43. * moderatus, modicus. Or. 24. tenuis orator erit - - ornamentis verborum et ſententiarum *demiſſior.*

DEMONSTRARE, narrare, dicere. Inv. I. 31. apud Socraticum Æſchinem *demonſtrat* Socrates, cum Xenophontis uxore et cum ipſo Xenophonte Aſpaſiam locutam. ad Fam. III. 4. mihi Fabius *demonſtravit,* me a te plurimi fieri. ibid. IX. 24. Spurinna, cum ei rem *demonſtraſſem,* et vitam tuam ſuperiorem expoſuiſſem, magnum periculum ſummæ reip. *demonſtrabat,* niſi ad ſuperiorem conſuetudinem revertiſſes. * de actore, explicare, agere. in Cæcil. 13. *demonſtrare* cauſam non poſſes. * *demonſtrare* dicitur etiam de interpretibus antiquitatum et rerum in quoque loco memorabilium. Verr. IV. 59. nam ut ante *demonſtrabant,* quid ubique eſſet, &c.

DEMONSTRATIO, inſtitutio, doctrina. Or. III. 55. *demonſtratio* hujus generis et doctrina vulgaris eſt. * interpretatio antiquitatum et rerum memorabilium. Verr. IV. 59. itaque nunc converſam habent *demonſtrationem* ſuam.

DEMOVEO. Cæcin. 15. *demovere* de certo ſtatu: e gladiatoria petitum eſt. Dom. 26. *demovetur* a republ. ſimilis labes in poſterum: h. e. cavetur, ne ei in poſterum accidere poſſit.

DEMUM, tandem, quæſo. Tuſc. V. 37. exilium quantum *demum* a perpetua peregrinatione differt.

DENARIUS, eſt nummus, qui, cum ſeſtertius duos aſſes cum dimidio valebat, decem aſſes æquabat, poſtea ſedecim, cum unius ſeſtertii quatuor aſſes erant. reſpondet Græcorum drachmæ. Quint. 4. Decidis ſtatuiſque tu, quid iis ad *denarium* ſolveretur: h. e. quid et quantum ſolvendum eſſet, ſi pro nummis Gallicis, qui erant in rationibus, et debebantur, ſolverentur nummi Romani; quantum efficeretur, ſi ſumma nummorum Gallicorum, quæ debebatur, ad *denarios* redigeretur. v. Gron. Seſt. III. 10. Sic Att. II. 6. opponuntur *denarius* et ciſtophorus: h. e. nummi Aſiatici et Romani.

DENEGARE, plane negare. Att. I. 1. Aquillius *denegat,* (ſc. ſe petiturum) et juravit morbum, et illud ſuum regnum judiciale oppoſuit.

DENICALES, feriæ mortuorum: de quibus Cicero Leg. II. 22. ſic: nec vero tam *denicales,* quæ a nece appellatæ ſunt, quia reſidunt mortui, quam ceterorum cœleſtium quieti dies, feriæ nominarentur, &c. - - Eas in eos dies conferre jus, quibus nec ipſius nec publicæ feriæ ſunt. Viri docti

laudant Gell. XVI. 5. cf. Kirchmann. de funerib. IV. 1.

DENIQUE, ut paucis me expediam. Verr. II. 51. negant id Syracuſani per religiones ſacrorum ullo modo fieri poſſe: fas *denique* negant eſſe. vid. de hac vi verbi Græv. ad Sueton. Aug. 23. Duker. ad Flor. I. 16. &c. * Sed quod Grævius ſic eſſe putat etiam ad Fam. X. 10. in his verbis: is enim *denique* mihi honos videri ſolet, qui &c. In eo errat. Nam in his *denique* eſt demum. Sic in Sall: ea demum vera voluptas eſt. *Denique* pro demum paſſim obvium. ad Fam. IX. 14. tantum acceſſit, ut mihi nunc *denique* amare videar, antea dilexiſſe. v. Vallæ Eleg. L. L. VIII. 8.

DENOTARE, ſignificare. Manil. 3. quod is una ſignificatione literarum cives Rom. necandos trucidandoſque *denotavit*.

DENOTATUS, cognitus et perſpectus; quod, quæ notamus, ea facile agnoſcimus et reperimus. Lucul. 18. ſapientem, cum ei res ſimiles occurrant, quas non habeat *denotatas*, retenturum aſſenſum.

DENTATUS. ad Q. Fr. II. 15. charta *dentata* res agetur: h. e. dente polita et lævigata. Plin. H. N. XIII. 12. ſcabritia chartæ lævigatur dente conchave.

DENUNCIARE dicuntur, qui aliquem jubent eſſe paratum ad rem aliquam, quæ interdum diſerte adjicitur, interdum omittitur, et e vicinia verborum ſupplenda eſt. Verr. I. 19. II. 27. Roſc. Am. 38. *denunciare* alicui teſtimonium. Sed ſimpliciter *denunciare*, eodem ſenſu. Flacc. 15. Verr. II. 4. ubi vid. Græv. Dom. 45. Cum tribunus, vel *denunciare*, vel cogere potueris, int. pontificibus, ut convenirent. Cæcin. 32. Cæcinæ *denunciabas*, int. controverſiam. ad Fam. XI. 2. *denunciat* veteranis, ſc. ut conveniant, eos convocat. cf. V. 11. * hinc dicitur etiam pro minari. Att. XV. 20. genus illud interitus quaſi *denunciatum* nobis ab Antonio. Agr. II. 5. oculis *denunciare* omnibus vim tribunitiam. cf. Att. II. 21, 23. &c. * mandare. Or. III. 36. plus attuliſti, quam tibi eſſet tributum a nobis ac *denunciatum*. ad Fam. XIII. 77. ſi quid tibi opus ſit, ne dubitent mihi jure ſuo *denunciare*. * polliceri, quid facturi ſimus. Att. XIII. 12. Jam Varro mihi *denunciaverat* magnam ſane et gravem προσφώνησιν. * profiteri, oſtendere. Or. I. 22. *denunciare* ſe paratum. Planc. 22. *denunciaſti*, quid de ſumma reipubl. ſentires. * etiam de interpretationibus haruſpicum dicitur. de Div. II. 13. tum hereditates, tum damna *denunciant* Roſc. Comœd. 9. veniſti domum ultro Roſcii. ſatisfeciſti, quod temere commiſiſſes, in judicium ut *denunciaret*, rogaſti, ut ignoſceret, te affuturum negaſti &c. *Denunciares* legendum vidit recte Hotomannus, et contextus docet *Denuncio* in judicium, ſi lectio ſana eſt, ſignificat, jubeo in judicio adeſſe, ad judicem venire. itaque ſubjicit: negaſti te affuturum.

DENUNCIATIO. Syll. 18. Catilinæ *denunciatione* veniſti; ab eo juſſus venire. * Or. II. 19. prima *denunciatio*, dicitur, cum in exordio auditorem attentum eſſe jubemus. * comminatio ad Fam. XI. 20. *denunciatione* periculi terrere. * profeſſio, promiſſio. ibid. X. 8. præmatura *denunciatio* boni civis imparati, quàm periculoſa eſſet, ex caſu collegæ videbam.

DEPASCI, minui. Leg. I. 21. *depaſci* veterem Academiæ poſſeſſionem non ſinemus. Or. II. 23. ſtilo *depaſcere* luxuriem orationis.

DEPELLERE. Tuſc. III. 32. ut ſibi turpitudinem *depelleret*: h. e. ſe a turp. liberaret. Sext. 19. interfectus eſſet is, qui hac una medicina potuit a communi peſte reip. *depelli*. ad Fam. V. 20. ut multa tam gravis Mario *depellatur*. Brut. 87. longi ſermonis initium *depuliſti*, Attice. Sed hæc lectio mihi abſurda videtur. Noſtra habet pepuliſti. Manutius et Lambinus dedere detuliſti. * Part. 12. aut jure factum *depellitur*, aut ulciſcendi doloris gratia &c. Lambin. defenditur; quod eſt Ciceronianum. v. defendere.

DEPENDERE, ſolvere. ad Fam. I. 9. tibi *dependendum* eſt, quod pro illo ſpopondiſti. cf. Att. I. 8. extr. Sic Catil. IV. 5. Sext. 67. *dependere* pœnas.

DEPICTUS. Orat. 12. nimis *depicta*: i. e. ornata.

DEPLORARE. Verr. II. 27. ne *deplorare* quidem de ſuis incommodis liceat.

DEPONERE. ad Fam. XIII. 1. *deponere* ædificationem. ad Fam. V. 2. *deponere* provinciam in concione. ad Fam. II. 17. rationes Apameæ *deponere* cogitabamus. ad Fam. I. 5. cauſam *deponere*: i. e. relinquere.

DEPORTARE. ad Att. VI. 1. benevolentiam de provincia *deportare*. et ſic ſæpe eſt ap. Cic. Sed etiam ſæpe ſimpliciter *deportari* dicitur, quod de provincia aſportatur.

Flacc. 15. Muren. 5. aut in Aſia ſuſceptum, aut *deportatum* ex Aſia flagitium ac dedecus. Gron. Obſ. I. 12. itaque etiam de exercitu dicitur. v. Drakenb. ad Liv. XXXIX. 38. * Verr. III. 14. frumentum *deportare*, int. de area.

DEPOSCERE. Roſc. Am. 34. partes ſibi *depoſcere*. Senat. p. R. 13. altera me *depoſcere* putabatur, ſc. ad mortem, ut me interficeret.

DEPOSITUS, deſperatus. proprie de ægrotis, quos medici deponunt, quod deſperant curari poſſe. Verr. I. 2. *depoſita* reip. pars.

DEPRECOR. ad Fam. VIII. 1. in hoc te *deprecor*. Muren. 1. quæ *deprecatus* ab Diis ſum. * Quirit p. R. 3. me a vobis *deprecatæ* ſunt. Syll. 26. *deprecari* vitam alicujus ab aliquo. Agr. II. 36. nullæ ſunt imagines, quæ me a vobis *deprecentur*. * Partit. 39. erit contra acerbitatem verborum *deprecandum*.

DEPRECATIO. Roſc. Com. 16. *deprecatio* Deorum, eſt in jure jurando ea, quam Dom. 57. devotionem capitis appellat.

DEPREHENDO, convinco. Flacc. 16. in minimis rebus magnas res vidi *deprehendi* ac teneri. et ſic ſæpe. * Or. I. 48. *deprehenſum*, inquit Antonius, me plane video.

DEPRESSUS. ad Fam. X. 32. *depreſſus* in ludum, qui coactus eſt in ludum gladiatorium ſe conferre et gladiator eſſe.

DEPUGNARE. verbum in gladiatoria re. Tuſc. II. 17. ſontes ferro depugnant. ad Fam. X. 32. cum bis *depugnaſſet*. da er ſich zweymahl loſgefochten hatte. Phil. V. 7. L. frater, gladiator Aſiaticus, qui mirmillo Mylaſis *depugnarat* &c. hinc de omni pugna ſingulari. Fin. II. 22. Torquatus cum Gallo *depugnavit* provocatus. item de omni pugna et contentione. Planc. 38. ſi ſemper cum iis, quibuſcum aliquando contendimus, *depugnemus*.

DEPULSIO. Invent. I. 10. intentionis *depulſio* quid? Nat. D. II. 31. lex eſt recti præceptio, pravique *depulſio*: Verbot.

DERIDERE, *ludere*, ita agere, ut homines ridere videare. Verrin. I. 56. *deridet*, cum ſibi ipſum jubet ſatiſdare Rabonium.

DERIPERE, detrahere. Offic. III. 10. *deripere* alteri, jus non eſt. Verr. IV. 50. *deripere* de manu. Fin. I. 13. falſarum opinionum temeritate *derepta*. Syll. 1. *deripere* de auctoritate alterius. Prov. Conſ. 6. hos vos *deripiendos* de provinciis non putaretis. Caveant tirones ne *deripere* et *diripere* confundant, quod a Nizolio factum eſt. Sic aliud eſt deſtringere, aliud diſtringere. &c. *deripere* eſt de loco aliquid rapere, *diripere* in diverſas partes rapere. v. Drakenb. ad Sil. X. 318. et quos ibi laudat.

DERIVARE. Tuſc. V. 25. in ſuam domum nil *derivare*: h. e. avertere.

DEROGARE, eſt nova rogatione aliquid de ſuperiore lege demere, ei vim adimere, dicitur autem ordinarie *derogare* legi vel de lege, quod nemo ignorat. Sed eſt etiam ſic: lex *derogatur*. Cornel. I. fr. ſæpe SCta fiunt, ut nuper de ipſa lege Calpurnia, quæ *derogaretur*. Sic habet etiam Ulpianus: Lex rogatur--abrogatur--derogatur; quem locum vid. in Fabro. Eſt ſic etiam metaphorice. Quint. 23. fides multis locis cognita, ne perfidia Nævii *derogetur*, laborant.

DERUO. Att. XVI. 11. de laudibus alicujus cumulum *deruere*.

DESCENDERE dicuntur Romani honeſtiores, cum in forum, curiam, campum eunt, quod ii ſolebant in montibus habitare, qui ſalubrius habitabantur, ea loca autem in vallibus, inter montes. erant: item in univerſum, cum in publicum prodeunt. Phil. VIII. 2. Conſul ſe cum præſidio *deſcenſurum* dixit. Roſc. A. 46. *deſcendere* de palatio et ædibus ſuis. Phil. II. 6. hodie non *deſcendit* Antonius. Or. II. 66. *deſcendere* in forum. Offic. III. 20. *deſcendere* in roſtra; quanquam ibi Gronoviana habet: eſcendere, quod magis placet. Sed quoniam Romæ uſitatum erat dicere *deſcendere* in forum; propterea etiam de aliis urbibus dicitur. ubi ſimilis ratio non ſubeſt. Verr. II. 38. poſtridie mane *deſcendit* Verres, ſc. in forum Thermitanum. * hinc etiam ducta videntur hæc. Cœl. 1. *deſcendere* ad accuſationem. Muren. 28. *deſcendere* ad accuſandum. * *deſcendere* aliquo dicuntur etiam, qui ſtatuunt ea facere, quæ inviti faciunt, ad extrema veniunt, ad quæ demum venitur, cum leniora non ſufficiunt aut valent. Verr. I. 38. quo ego vellem *deſcenſuros* h. e. graviſſima ſe facturos. ad Fam. X. 33. *deſcendere* ad extrema. Att IX. 18. ad omnia *deſcendere*, eſt omni vi et acerbitate uti. ad Fam. VIII. 8. alteram ad conditionem *deſcendere* vult Cæſar. * Verr. II. 72. placet mihi iſta defenſio: *deſcendo*. ich laſſe mich darauf ein.

DESCISCO. Fin. III. 18. *deſciſcere* a vita i. e. ſeipſum interficere. Tuſc. III. 2.

deſciſcere a natura. Lucul. 15. cum captioſas interrogationes diſſolvere non poſſunt, *deſciſcunt* a veritate.

DESCRIBERE, dividere, diſtribuere in partes. Agr. II. 29. in jugera dena *deſcribat*. Phil. XIII. 5. *deſcribite* illud ſepties millies ita. Cluent. 32. non Archimedes potuit melius *deſcribere*. ad Fam. XVI. 11. Italiæ regiones *deſcriptæ* ſunt, quam quiſque partem tueretur. cf. Verr. I. 14. &c. Græv. ad Caton. 17. ad Att. I. 2. Leg. III. 19. populus *deſcriptus* ordinibus, cenſu &c. add. Burm. ad Suet. Tib. 30. * Dialectici dicuntur *deſcribere*, cum formas et genera rerum conſtituunt. Sic Rab. Poſt. 15. *deſcripta*, opponuntur univerſis. Or. II. 33. *deſcripta* generatim ; pro quo mox : in certa genera coacta. ibid. ut quæ ſint in jure, vel apte *deſcribere*, vel ornate illuſtrare poſſit. ibid. 71. in multa genera *deſcribere*. * ab hac dividendi ſignificatione multæ formulæ dicendi ducuntur, quas ita poſſis interpretari, ut nulla diviſionis mentio fiat; ſed ſemper ad diviſionem aliquam reſpicitur. Sic Verr. V. 25. *deſcribere* civitatibus ſummas pecuniarum. ad Fam. XII. 1. pecuniæ maxime *deſcribuntur*. ad Q. Fr. I. 1. c. 11. vectigal *deſcribere*. In quibus omnibus *deſcribere* explicari poteſt imperare, ſed, ut intelligas, imperatum eſſe ita, ut ſit conſtitutum ſimul, quantum quæque civitas daret. Off. I. 34. jura *deſcribere*. Verr. V. 11. *deſcribere* jura æquitate. Leg. II. 5. jura ſunt varie et ad tempus *deſcripta* populi. Off. I. 16. quæ *deſcripta* ſunt legibus et jure civili, hæc ita teneantur, ut ſit conſtitutum. Sext. 42. nondum *deſcripto* jure civili. Lucul. 36. officia *deſcribere*. Jura *deſcribere*, idem eſt, quod jura dare, conſtituere ; ſed propterea jura *deſcribere* pro dare dicitur, quia in juribus dandis diſcrimen ſervatur ordinum, ætatum &c. quanquam in nonnullis harum formularum etiam reſpici potuit ad illam alteram ſignificationem, qua pro definire dicitur. Verr. II. 53. *deſcribebat* cenſores binos in ſingulas civitates : h. e. faciebat, creabat, ut eodem capite eſt : ſed *deſcribere* eſt pro facere, quia cenſores CXXX. facti ſunt (c. 55.) ita, ut totus ille numerus cenſorum civitatibus diſtribueretur, et ſingulæ binos acciperent. * *deſcribere* eſt etiam definire : unde, de quo definire dici poteſt, de eodem etiam *deſcribere* dicitur. Or. I. 49. *deſcribere* finibus ingenii ſui &c. * *deſcribere* dicuntur etiam mathematici, cum formas geometricas ſcribunt. Cato 14. * *deſcribere* aliquem dicunt, qui eum quidem non nominant, ſed ita de eo loquuntur, ut facile intelligi poſſit, de quo ſermo ſit. unde pro ſignificare reperitur. in qua ratione dicendi ſæpe accedit iſta vis, ut contumeliæ cauſa id fieri innuatur. ad Qu. Fr. II. 3. Craſſum *deſcripſit*. Mil. 18. videlicet illi me latronem *deſcribebant*. Syll. 29. quia ſunt *deſcripti* conſulares: h. e. ab accuſatore oratione deſignati. Piſon. 28. non mehercule contumeliæ cauſa *deſcribam* quemquam, præſertim ingenioſum &c. Phil. II. 44. iſta tua minime avara conjux, quam ego ſine contumelia *deſcribo*. pro accurate explicare et exponere eſt ad Fam. VIII. 8. quæ res quam vehementer ad me pertineat, in literis - - *deſcripſi*.

DESCRIPTIO, diſtributio. Offic. I. 7. privatarum poſſeſſionum *deſcriptio*. Flacc. 14. in *deſcriptione* æquabili ſumptus. Off. I. 27. eſt decori *deſcriptio* duplex : h. e. in duas formas diſtribuitur. * ordo, qui ſc. ab apta diſtributione rerum et partium pendet : die Einrichtung und Ordnung. Off. I. 39. ædificandi *deſcriptio*. Or. II. 9. aut ſi via ulla traditur - - *deſcriptionis* atque ordinis. Cato. 17. atqui ego iſta ſum dimenſus, mei ſunt ordines, mea *deſcriptio* : multæ etiam iſtarum arborum mea manu ſunt ſatæ. Sext. 65. *deſcriptio* civitatis. Leg. III. 2. magiſtratuum *deſcriptione* omnis reip. moderatio continetur. * *deſcriptio* etiam dicitur, eodem modo, ut *deſcriptus*, cum homines centuriantur et decuriantur, de quibus ſuo loco dictum eſt. Planc. 18. decuriatio tribulium, *deſcriptio* populi, ſuffragia largitione devincta. * de formis geometrarum, ut *deſcribere*. Tuſc. I. 17. niſi quid erat numeris aut *deſcriptionibus* explicandum.

DESCRIPTUS, diviſus, ad certas partes aut claſſes redactus, conſtitutus. Catil. II. 6. quemadmodum ei eſſet ratio totius belli *deſcripta*. Att. XVI. 5. O! dies - - lepide *deſcriptos* &c. v. *deſcribere*. * ordine factus. Fin. III. 22. natura nihil eſt aptius, nihil *deſcriptius*. * Har. Reſp. 28. ſuffragia *deſcripta* tenentur a paucis : h. e. pauci quidam et potentes homines ita habent in ſua poteſtate ſuffragia centuriarum et tribuum, ut cuique imperent, cui ſuffragium dare velint. v. Græv. ad h. l. male olim legebatur diſtricta ; quod, ut cetera hujuſmodi, ſervavit nova Italorum editio Nizoliani theſauri.

* Planc. 20. vocatæ tribus, latum ſuffragium, *deſcriptæ* tribus, renunciatæ. Nihil hic interpretes. E Cod. Erf. notat Grævius diribitæ. Sed ea lectio nihili eſt. Diribitio enim refertur ad tabellarum diſtributionem: quid autem diribitio poſt ſuffragia lata? Cogitabam aliquando diremptæ: ex quo fieri potuit diribitæ. Sed *deſcriptæ* etiam explicari poteſt. Nempe poſt lata ſuffragia et dirempta, punctis notabantur in tabulis, unde punctum pro ſuffragio. v. punctum. id dici commode poſſe putem tribus *deſcribere*. *Deſcribere* dici pro in tabulas referre, docet Schulting. ad Calpurn. Declam ſubjectam Quinctilianeis p. 794. * Dom. 5. cum decuriatos ac *deſcriptos* haberes exercitus perditorum: in quo *deſcriptus* idem eſt, quod decuriatus. nam deſcribuntur milites, cum decuriantur aut centuriantur, ſc. in decurias et centurias. pro *deſcribere*, hoc ſenſu dicitur etiam conſcribere, Planc. 18. nam cum decuriantur, conſcribuntur; ſc. in decurias. v. conſcribere.

DESERERE. Att. III. 19. non *deſeram* preces fratris, nec ceterorum promiſſa, nec ſpem uxoris, nec obſecrationem filiæ, nec fideles literas tuas. Tuſc. I. 46. tardius *deſeret* fama Curtium.

DESERVIRE, in bonam et malam partem dicitur. Verr. III. 98, ſi vobis *deſerviunt* ſuo labore. Syll. 9. ſi vigiliæ meæ *deſerviunt* amicis. Offic. I. 30. cuivis *deſerviant*, dum, quod velint, conſequantur. ad Fam. XII. 2. *deſervire* latroni &c.

DESIDERE, verbum proprium de labe terræ. de Div. I. 35, 43. Utitur eodem verbo de hac re Livius XXXII. 9. ubi v. Drakenb.

DESIGNARE. Nat. D. I. 13. Ariſtoteles quodam loco mundum *deſignat* Deum. ibid. 11. Anaxagoras omnium rerum deſcriptionem et modum mentis infinitæ vi ac ratione *deſignari* et confici voluit.

DESIGNATIO, diſpoſitio, collocatio. Att. IV. 4. offendes *deſignatione* Tyrannionis mirificam librorum meorum bibliothecam.

DESIGNATOR. Att. IV. 3. poſt has ruinas deſertus a ſuis vix jam Decimum *deſignatorem*, vix Gallium retinet. *Deſignator* eſt curator et arbiter ordinis et loci in ludis et ſpectaculis, h. e. qui unicuique ſuum locum deſignat, quod genus hominum nos Marſchælle appellamus; item in certaminibus, qui leges et præmia dat agoniſtis. de his v. Budæum, Lipſium, Fabrum, quos laudat Græv. ad h. l. et hinc Lexicon Fabri.

DESIGNATUS. de magiſtratibus recens creatis locus claſſicus eſt Muren. 1. Conſul *deſignatus* a populo ſuffragiis, declaratus autem vel renunciatus ab alio conſule voce. hinc eleganter Cluent. 11. *deſignatus* reip. civis, de infante concepto matris utero, ſed nondum nato. * expreſſus, ſignificatus. Or. I. 23. verbis *deſignata*. * conſtitutus, deſcriptus. Nat. Deor. III. 35. reſp. ratione et diſciplina *deſignata*. de Div. I. 38. neque dii ignorant, quæ ab ipſis conſtituta et *deſignata* ſunt

DESINO. ad Fam. VII. 1. libenter mehercule artem *deſinerem*. Sic et alii locuti. v. Heinſ. ad Ovid. Art. Am. II. 726. Torrent. ad Suet. Tib. 37. Lucul. 25. *deſine*, quæſo, communibus locis: domi iſta naſcuntur.

DESPERARE. Cluent. 25. *deſperare* ſaluti. Sen. p. R. 14. *deſperare* ſuis fortunis. ad Fam. XII. 14. quam valde nos et remp. *deſperarint*. de Div. II. 21. non *deſpero* iſta eſſe vera.

DESPERATIO. Sen. p. R. 3. Muren. 25. *deſperatio* reipubl. i. e. de ſalute reip., de republica.

DESPERATUS. Verr. II. 41. *deſperatiſſimum* perfugium: h. e. quo, qui de cauſa ſua plane *deſperant*, aliudque perfugium non habent, confugere ſolent.

DESPICERE. Roſc. Am. 8. ſimulatque ille *deſpexerit*. Grævius ſic interpretatur: ſimul ac cœperit oculos tot negotiis intentos movere, ut circumſpiciens: *deſpicere* eſt videre. Male, mea ſententia. *Deſpicere* non eſt videre ſimpliciter, ſed deſuper videre, deorſum ſpectare, unde ipſa contemnendi vis ducitur. Neque tribus illis locis, quos attulit, confirmari poteſt, *deſpicere* eſſe pro videre ſimpliciter. Nam primus ex Har. Reſp. 15. tollam altius tectum, non ut ego te *deſpiciam* &c. manifeſte contra eſt, et ibi *deſpicere* illam deorſum ſpectandi vim habet. de altero ex IV. de Fin. mox dicemus. in tertio ex Sueton. Neron. 19. eſt diſpicere: quod a *deſpicere* differt, ut ſuo loco docebimus, neque adeo huc pertinet: quanquam hic tantum eſt operarum vitio. nam Grævius voluit, *deſpicere*, ut eſt in ejus Suetonio. Sed ibi rectius legitur diſpicere, cum Celeb. Burmanno et aliis. *Deſpicere* h. l. idem eſt, quod aliis locis Cicero dicit: de-

jicere oculos; quod faciunt, qui alicui rei attendere deſinunt. v. dejicere. * Fin. IV. 23. catuli, qui jam *deſpecturi* ſunt, cæci æque et ii qui modo nati. ibid. 24. catuli æque cæci priuſquam *deſpexerunt*. Sed poſt Lambinum Daviſius recte vidit legendum eſſe et repoſuit diſpecturi, et diſpexerunt: de quo verbo poſt dicetur. Verba hujus generis confundi, cum ab interpretibus, tum a librariis, notiſſimum eſt. Sic degredi, digredi, deſtringere, diſtringere &c. v. Burmann. ad Sueton. Neron. l. c.

DESPICIENTIA. Off. II. 11. *deſpicientia* animi: h. e. quæ eſt in animo, qua utitur animus.

DESPONDERE, ſpondendo polliceri: unde filios et filias *deſpondere* parentes dicuntur, quia interrogati: ſpondes? reſpondent: ſpondeo. ſed ſingulare eſt ap. Cœlium ad Fam. VIII. 7. de ſponſo: *deſpondere* ſibi filiam alterius. * hinc ad alia traducitur, fere pro deſtinare. Att. XI. 6. L. Lentulus ſibi Cæſaris hortos et Baias *deſponderat*: i. e. ſibi pactus erat, aut certe ſperaverat, victo Cæſare, a Pompeio præmii loco ſibi deſtinaverat. ibid. XIII. 12. illam περὶ τελῶν σύνταξιν Bruto *deſpondimus*; deſtinavimus inſcribere Bruto. ad Fam. XII. 9. hæc ſpes *deſpondetur* anno conſulatus tui; omnes putant, te demum conſule, tale quid ſperari poſſe.

DESPONSUS, deſtinatus, ſperatus. Har. Reſp. 3. *deſponſam* et deſtinatam laudem alicui præripere. Prov. Conſ. 15. ut provinciam *deſponſam*, non decretam habere videatur. Att. I. 16. *deſponſam* homini jam Syriam ademi.

DESTINATUS. Tuſc. II. 2. certis *deſtinatiſque* ſententiis addicti.

DESTITUO, conſtituo. Verr. III. 26. *deſtitui* alios in convivio. Verr. V. 42. nudus pæne eſt *deſtitutus*. v. Græv. ad. Ep. ad Fam. IX. 22. Hinc eſt in ſenſu obſceno ad Fam. l. c. ita *deſtituit* me nudum, ſc. comprimendi cauſa. * exponere aliquem periculis, alterius poteſtati obnoxium reddere. Phil. V. 12. qui ne forti quidem fortunas noſtras *deſtituit*, ſed libidini cujuſque nos addicit. Non erat, quare Grævius *deſtinavit* legeret. v. *deſtitutus*. Scil. res *deſtituitur*, ponitur in medio, de qua ſortitio fit, ut cedat ei, cui ſorte obvenit. * relinquere, deſerere. Att. III. 15. Italiam in me erectam, *deſtitui* ac reliqui. * decipere promiſſis, fallere, inprimis in re pecuniaria, cum alicui promittimus pecuniam, deinde negamus daturos. v. *deſtitutus*. Cluent. 26. queritur ſe ab Oppianico *deſtitutum* eſſe. Roſc. Am. 40. Roſcius ſocios induxit, decepit, *deſtituit*. cf. Phil II 38.

DESTITUTIO, in re pecuniaria eſt, cum aliquis pecuniam, quam pollicitus eſt ſe daturum, non dat. Quint. 16. hac *deſtitutione* perculſus &c. cf. c. 5. et Cluent. 26.

DESTITUTUS, deſertus. Cæcin 32. nudus in cauſa *deſtitutuſque*. Verr. II. 30. ſolus *deſtitutus*. * deceptus ab eo, qui promiſit aliquid, pecuniam &c Off. I. 10. cui promiſſum ſit, ſi ſe *deſtitutum* queratur. Quint. 16. multis vadimoniis deſertis, ſæpe illuſi ac *deſtituti*. Q. Fr. I. 3. amicorum conſilio, promiſſis, præceptis *deſtitutus*. Ceterum id dicitur duobus modis; nam una ratio ducitur ab eo ſenſu, cum pro deſertus dicitur, ut in illo, promiſſis *deſtitutus*; altera inde, quod qui deſertus eſt, expoſitus eſt injuriis fortunæ, inimicorum, ut in hoc: conſilio et præceptis *deſtitutus*.

DESTRINGO, detraho, traho ex aliquo loco. Off. III. 31. confeſtim gladium *deſtrinxit*. in Tog. Cand. conantur in remp. ſicas *deſtringere*. Vulgo legunt diſtringere, in utroque loco. ſed hodie nemo dubitat in his literis paulo verſatior, in hac formula, et omnibus, in quibus detrahendi vis exprimenda eſt, *deſtringere* rectum eſſe, non diſtringere. Confundi verba, quæ ab his ſyllabis incipiunt, jam in deſpicere dictum eſt. de hoc verbo inprimis vid. præter Gronov. ad Liv. XXVII. 13. Duker. ad Flor. II. 2. Drakenborch. ad Sil. XVII. 164. et quos ibi laudat. *Deſtricti* gladii ſunt Catil. III. 1. Sext. 35.

DESULTORIUS, int. equus, a *deſultore*, quod erat genus equitum, qui in circo equos plures capitibus junctos agitabant ita, ut in medio curſu ex uno in alterum ſe trajicere poſſent. Muren. 27. qui mihi videtur prætorius Candidatus in conſularem, quaſi *deſultorius* in quadrigarum curriculum, incurrere. Grævius laudat Sueton. Cæſ. 39. et ibi Torrent. cf. Salmaſ. ad Vopiſc. Carin. c. 19. p. 845. ſ.

DESUM. Phil. II. 29. cur ei bello propter timiditatem *defuiſti*. Q. Fr. II. 6. huic convivio Quintus *defuit*. Att. IV. 11. non vereor, ne mihi ſermo *deſit* abs te, quo magnopere delector. Or. III. 4. nec in Antonio *deeſſet* hic ornatus &c. Q. Fr. II. 4. ſe illi non *defuturum* affirmavit: h. e. ſe

eum accuſaturum, per ironiam venuſtam.

DETERGERE. Att. XIV. 10. ſed primo anno LXXX. *deterſimus:* i. e. cepimus ex tota ſumma octoginta ſeſtertia.

DETERMINO. Orat. III. 44. quod dicit, ſpiritu non arte *determinat:* i. e. orationem in pronunciando non eo loco incidit, ubi ipſa ſententia deſinit, ſed ubi ſpiritus, adeoque ſæpe alieno loco. de Div. I. 12. omnia fixa tuus glomerans *determinat* annus: h. e. hæc omnia rata facit extremus annus tuus.

DETERRERE, diſſuadere, dehortari. Att. XI. 8. neque te *deterreo,* quo minus id diſputes, ſcribaſque ad me quam ſæpiſſime. Et ſic aliis locis. v. etiam Broukhuſ. ad Tib. I. 3, 13.

DETERMINATIO, finis. Inv. I. 52. Nat. D. II 40.

DETESTARI, deprecari, a ſe aut ab alio remotum cupere, deprecando, negando, aut alia ratione. Catil. I. 11 ut prope juſtam patriæ querimoniam a me *deteſter* ac deprecer. Att. IX. 10. cum tu ad me quædam γενικώτερον ſcripſiſſes, et ego mihi a te quædam ſignificari putaſſem, ut Italia cederem; *deteſtaris* hoc diligenter: i. e remotam a te hanc opinionem vis, negas te id ſignificaſſe. * hinc in malis auſpiciis et ominibus dicitur, cum ea dicimus, quibus mala impendentia averti poſſe credunt ſuperſtitioſi homines: de quo vid. Caſaub. ad Theophr. c. 16. Vatin. 16. ſi vitant te, fugiunt, audire te nolunt: cum viderunt, tanquam auſpicium malum *deteſtantur.* unde illud dicitur in Piſon. 40. omnes memoriam conſulatus tui, facta, mores, faciem denique ac vocem a republica *deteſtantur:* ſc. tanquam malum auſpicium et omen. * Ceterum quoniam illa *deteſtatio* auſpicii et ominis fit avertendi mali cauſa, propterea dicitur pro avertere, adeoque etiam de diis ipſis, cum ſit proprie hominum. Phil. IV. 4. O! dii immortales avertite et *deteſtamini* quæſo hoc omen.

DETESTATIO, expiatio, deprecatio. Dom. 55. cum pro *deteſtatione* tot ſcelerum, unam aram nefarie conſecrarat.

DETRAHO. Tuſc. IV. 31. hæc *detrahenda* opinio eſt: eximenda ex animo. Prov. Conſ. 8. *detrahebant* illum ex Gallia: h. e. cenſebant, ei ſucceſſorem vel invito dandum: dicitur in malam partem. Planc. 4. eſt hæc conditio hujus principis populi - - poſſe ſuffragiis vel dare, vel *detrahere,* quod velit cuique.

DETRUDO, differo. Att. IV. 17. comitia in adventum alicujus *detrudere.* cf. Q. Fr. II. 13. * ablego, amando. Or. I. 28. qui non poteſt - - hunc ad id, quod facere poſſit, *detrudendum* puto. * Verbum prætorium in interdicto, cui poſtea ſubſtitutum dejicere. Cæcin. 17. poteriſne dicere, dejectum eſſe eum, qui tactus non erit? Quid? *detruſum* dices? nam hoc verbo antea prætores in hoc interdicto uti ſolebant - - neminem ſtatu *detruſum,* qui non adhibita vi manu demotus et actus præceps intelligatur.

DEVERSARI Verr. I. 25. Rubrium - - parum laute *deverſari* dicit: er logire zu ſchlecht.

DEVERSOR, qui in caupona aut alio quo loco *deverſatur.* Inv. II. 4. caupo, cum quibuſdam *deverſoribus* illum, qui ante exierat, conſequitur.

DEVERTERE. Verr. I. 6. ad hoſpites meos ac neceſſarios *deverti* potius. Sic utrumque verbum e MSS. ſcribitur. Male vulgo diverſari, diverti, ut diverſorium pro deverſorium, v. Heinſius ad Ovid. Amor. II. 6, 9. et præterea quos laudat Burm. ad Petron. 10. Scil. *deverti* eſt aliquo ſe convertere, in quo tamen etiam reſpicitur ad locum unde veneris: ſed diverti dicitur de duobus, qui diverſam viam inſtituunt, unde ipſum diverſum eſt, et illud diverſi abiere, divortium &c.

DEVINCIO, de periodis. Brut. 37. verba comprehenſione *devincire.* Orat. 25. nec acervatim multa frequentans una complexione *devinciet.* v. Vincire * Eleganter hoc verbum dictum eſt in hoc: Fat. 9. qui introducunt cauſarum ſeriem ſempiternam, ii mentem hominis, voluntate libera ſpoliatam, neceſſitate fati *devinciunt.* * retinere in audiendo, attentum reddere. Brut. 80. duo ſumme tenuit, ut et rem illuſtraret diſſerendo, et animos eorum, qui audirent, *devinciret* voluptate. * in poteſtatem ſuam redigere, ut nocere nobis non poſſit. Piſon. 13. de Pompeio, qui omnes omnium gentium partes tribus triumphis *devinxerat,* is ſe in publico ſtatuit tuto eſſe non poſſe. * Ceterum eæ formæ dicendi frequentes ſunt, cum *devincire* eo ſenſu dicitur, quo obligare, obſtringere, ut ad Fam. XIII. 7. ſummo beneficio tibi tuiſque in perpetuum *devinxeris:* de qua metaphora dicemus

aliquid in obligare. Huc etiam illud refer Dom. 51. ſi ſedem ipſam ac templum publici conſilii religione Concordiæ *devinxiſſet.*

DEVINCTVS. Brut. 12. nec in impeditis ac regum dominatione *devinctis* naſci cupiditas dicendi ſolet. Prov. Conſ. 8. nationes nondum legibus, et jure certo, nec ſatis firma pace *devinctæ.* Planc. 15. largitione *devinctas* tribus habere. ibid. 18. ſuffragia largitione *devincta.* ad Fam. XV. 4. extr. ſtudiis dediti ac *devincti.*

DEVIUS. Læl. 25. animus flexibilis et *devius* aſſentatoris: i. e. inconſtans, qui ſæpe tanquam aberrat a via, aliter alio tempore agit. Phil. V. 13. homo in omnibus conſiliis præceps et *devius.* Fragm. Acad. III. ſi liceret - - vitam *deviam* ſecutis corrigere errorem pœnitendo.

DEVOCARE. Prov. Conſ. 12. *devocare* aliquem de provincia. Manil. 14. ab inſtituto curſu ad prædam aliquam *devocavit.* Tuſc. V. 4. Socrates primus philoſophiam *devocavit* de cœlo: h. e. deſiit de rebus cœleſtibus, aſtris &c. philoſophari.

DEVOLARE. Quint. 30. ab afflicta amicitia transfugere, et ad florentem aliam *devolare.*

DEVOLVERE. Att. IX. 10. deliberationem accuratius *devolvere.* Phil. VII. 4. *devoluti* eſtis ad ſpem inanem pacis.

DEVORARE, cupide legere, audire, item de rebus omnibus, quæ nobis valde placent, &c. Att. VII. 3. *devorare* libros. Sext. 10. verbum ipſum voluptatis omnibus modis animi et corporis *devorabat.* ubi vid. Abramius. perferre res graves et moleſtas. item, facere aliquid, quanquam moleſtum. Phil. VI. 6. *devorare* moleſtiam. Brut. 67. *devorare* ſtultitias et ineptias hominum. Att. IV. 5. dudum circumrodo, quod *devorandum* eſt. * decoquo. ad Fam. XI. 21. hanc ipſam rem recentem novam *devoravit.* * præcipere animo, de iis rebus, quas certe ſperamus nos conſecuturos. Dom. 23. *devorare* aliquid ſpe et avaritia. Verr. I. 51. qui jam ſpe et opinione illam prædam *devoraſſet.* * Brut. 82. ejus oratio nimia religione attenuata, doctis et attente audientibus erat illuſtris; a multitudine autem et foro, cui nata eſt eloquentia, *devorabatur:* h. e. audiebatur quidem, ſed ita, ut nihil voluptatis afferret, et a pæne invitis, neque intelligebatur adeo, aut ſentiebatur ejus vis: quemadmodum qui cibos inſuaves neceſſario comedunt, non comminutos et guſtatos deglutiunt. de hoc genere dicendi Cicero aliis locis dicit, abhorret a populari ratione.

DEVOTARE, *devovere.* Parad. I. 2. quæ vis filium (Decii) *devotavit.* Sic MSS. et edd. veteres. v. Gruter. ad Plaut. Caſin. II. 6, 36.

DEVOTIO. Nat. D. III. 6. tu autem etiam Deciorum *devotionibus* deos placatos eſſe cenſes. Dom. 57. hanc ego *devotionem* capitis mei convictam eſſe et commiſſam putabo. v. mox *devovere.*

DEVOVERE, proprie idem eſt, quod vovere. vid. v. c. Off. III. 25. deinde eſt certis ritibus ſe morti, ſ. Telluri et diis manibus, conſecrare, pro ſalute reipubl. et pernicie ejus aliqua et calamitate avertenda: de quo eſt locus claſſicus ap. Liv. VIII. 9, 10. Fin. II. 19. cum ſe Decius *devoveret.* unde illi etiam caput ſuum *devovere* dicuntur, qui ſe aut periculis maximis intrepide pro patria objiciunt, ut faciunt, qui ſe *devoverunt:* Quir. p. Red. 1. cum me fortunaſque meas pro veſtra incolumitate, otio, concordia *devovi:* aut votum faciunt, in quo caput ſuum, tanquam hoſtiam, Diis offerunt, cujus exemplum egregium eſt pr. Dom. c. 57. ducitur hinc etiam luſus ille Ciceronis Phil. XI. 6. videte etiam P. Decii auctionem: qui majorum ſuorum veſtigia perſequens, pro alieno ſe ære *devovit.* * de Div. I. 48. hinc Remus auſpicio ſe *devovet:* h. e. auſpicio capiendo ſe accingit. ex Ennio.

DEVOTUS, deſtinatus. Haruſp. R. 3. Clodius, *devota* Annio hoſtia et conſtituta: h. e. quem certo video ab Annio Milone interfectum iri.

DEUS, qui in aliquo genere inſigniter excellit. Or. I. 23. II. 42. * benefactor. Quir. p. R. 5. Lentulus conſul, parens, *deus,* ſalus vitæ noſtræ. * Deus eſt etiam de feminis. Tuſc. I. 47. de Junone. cf. Invent. II. 31. Sic etiam Græci θεός.

DEXTELLA, amicus fidelis. Att. XIV. 20. Q. filius Antonii eſt *dextella.*

DIADEMA, eſt faſcia alba, qua caput redimire reges olim ſolebant; unde inſigne regiæ poteſtatis putabatur. Itaque etiam Ciceroni, ut ad Atticum ſcribit, faſciæ cretatæ Pompeii in cruribus diſplicebant, quod potentiæ parum civilis cupiditatem ſignificare videbantur. Male quidam interpretantur coronam, quæ hodie ejus vim obtinet. Phil. II. 34. ſedebat in roſtris collega

tuus, amictus toga purpurea, in ſella aurea, coronatus (hic nil regium, et tamen coronæ mentio) adſcendis, accedis ad ſellam, *diadema* oſtendis. gemitus toto foro. - - - tu *diadema* imponebas cum plangore populi. v. Cuper. Obſ. I. 6. Caſaub. ad Sueton. Cæſ. 79. Ciampin. oper. Muſiv. c. 14. p. 110. &c.

DIAETA, lenia remedia, inprimis illud, quod dies et tempus affert: opponitur vis. Att. IV. 3. *diæta* curari incipio, nam chirurgiæ tædet.

DIARIUM. Att. VIII. 14. iis *diariis* Cæſar militum celeritatem incitat, ut timeam, ne citius ad Brunduſium, quam opus ſit, acceſſerit. *Diaria* h. l. ſunt ſtipendia aut præmia in ſingulos dies promiſſa, ſc. ſi celeriter ire pergant. Nam quicquid datur in dies ſingulos, *diarium* dicitur. Servorum quoque ſunt *diaria*, i. e. cibi in dies ſingulos aſſignati, prout ſe fidos præſtiterint. vid. Intt. ad Petron. c. 24 Grævius etiam laudat Victorii Var. Lectiones. Locus eſt L. I. c. 13.

DIBAPHUS, veſtis bis tincta, primo cocco, deinde purpura, qua utebantur ſacerdotes. ad Fam. II. 16. Curtius *dibaphum* cogitat, ſed eum infector moratur. Att. II. 9. ſtrumam Vatinii ſacerdotii *dibapho* veſtiant. v Ind. Græc. δίβαφος.

DICA, γραφὴ, actio, quæ alicui intenditur. Verr. II. 14. ſcribitur Heraclio *dica*. ib. 15. *dicas* ſortiri, eſt forum agere; et cum dicitur *dicam* ſortiri, id eſt judices dare ſortitione: et quoniam id fit cum cauſa agenda eſt, dicitur etiam pro cauſam cognoſcere: quoniam in conventu forenſi, cum cauſæ agendæ ſunt, judices ſortitur prætor, qui cauſam cognoſcant et judicent. Qui putant rationem ductam, a ſortitione, neſcio qua, ipſarum dicarum, ut ſcil. quo ordine agendæ ſint cauſæ, conſtituatur, locum Ciceronis non recte perpenderunt. *Dicas* ſortiri, dicitur, ut judicia rejicere, pro judices rejicere, et alia his ſimilia. Rem conficiunt hæc verba c. 17. venit in mentem, e lege Rupilia *dicas* ſortiri oportere. Educit ex urna tres: iis ut Heraclium abſentem condemnent, imperat.

DICACITAS. quid ſit? Or. II. 54.

DICARE. Balb. 11. *dicare* ſe civitati. ibid. 12. *dicare* ſe in civitatem: eſt jus civitatis petere et conſequi. τῷ *dicare* opponitur donare.

DICATIO. Balb. 11. non ſolum *dicatione*, ſed etiam poſtliminio poteſt civitas mutari. vid. *dicare*.

DICERE. Verr. III. 8. legem *dicere*, de cenſore, qui conditiones redemptoribus proponit, quibus pactio fit. * conſtituere, definire, Verr. I. 57. diem *dicit* operi faciundo. Flacc. 34. extr. doti Valeria omnem pecuniam ſuam *dixerat*. * eſt etiam proprium verbum in creando dictatore. Att. IX. 15. volet Cæſar, ut prætor dictatorem *dicat*.

DICHOREUS. duplex choreus. Orat. 63.

DICIS cauſa. Verr. IV. 24. attamen, ut poſſit ſe emiſſe dicere, Archagatho imperat, ut aliquid illis nummulorum, *dicis* cauſa, daret: h. e. in ſpeciem, zum Schein, ut imago ſaltem emptionis eſſet. hanc formulam etiam Ciceroni reſtituere viri docti. Muren. 12. ſed anne tu *dicis* cauſa vindicaveris, de vindiciis imaginariis, h. e. de vi civili illa et imaginaria. Hanc formulam primus recte explicavit Lælius Taurellus de militiis ex caſu, in Theſauro Ottonis. T. IV. p. 1635. et poſt Ant. Auguſt. Emendat. II. 2. ibid. p. 1472. cf. Victor. Var. Lect. IV. 23. et in Lex. Fabri de hac formula dicta.

DICROTUM, navis biremis. h. e. quæ duos remorum ordines habet. Att. V. 11. XVI. 4. v. Scheff. Re. Nav. II. 2. p. 100. Fœmininum genus eſt ap. Hirtium B. A. 47. quod defendit contra Schefferum Oudendorpius.

DICTATOR, magiſtratus municipalis nomen in municipio Lanuvino. Mil. 10.

DICTATA, ſunt theſes, præcepta, *decreta*, quæ a magiſtris artis alicujus diſcipulis ſcribenda traduntur, ut ab iis ediſcantur. Et quoniam hujuſmodi *dictata* non adeo ſolent aut debent eſſe acuta et ſubtilia, in iis acquieſcere, iis uti, in contemptu habetur. Q. Fr. III. 1. c. 4. meam in illum orationem omnes pueri tanquam *dictata* ediſcunt. Tuſc. II. 11. verſus admiſcet, quaſi *dictata*, nullo delectu, nulla elegantia. Nat. D. I. 26. iſta enim a vobis tanquam *dictata* redduntur. Fin. II. 29. extr. ſi longus, levis, ſi gravis, brevis. Hæc ſunt *dictata*. ibid. IV. 4. de Peripateticis diſſerendi artis peritis: quæ quidem res efficit, ne ſit neceſſe, de iiſdem rebus ſemper quaſi *dictata* decantare, nec unquam a commentariolis ſuis diſcedere.

DICTIO, oratio, declamatio. Or. I. 15. *dictione* explicare. Inv. I. 5. *dictione* perſua-

dere. Or. I 33. *dictiones* ſubitæ. Tuſc. II. 3. *dictioni* operam dare. * Or. I. 6. *dictiones*, ſunt genera dicendi.

DICTUM, dicterium, facete *dictum*. Orat. II. 54. ubi etiam ex Ennio laudatur: bonum *dictum*, un bon mot. * Brut. 18. e Livio Andr. *dicti* ſtudioſus: i. e. eloquentiæ.

DIDERE, divulgare, diſſipare. Cœl. 16. e Cæcilio: *Dide* ac diſſice, per me licebit. Si egebis &c. Vocabulum antiquioribus poetis, inprimis Lucretio, uſitatiſſimum, in quo corrumpendo frequentes fuere librarii. v. Drakenb. ad Sil. Ital. I. 186. et quos ibi laudat.

DIDUCERE. Or. III. 6. oratio eſt *diducta* rivis non fontibus: h. e. etſi in diverſis rebus verſatur oratio, et diverſis locis adhibetur, tamen per ſe eadem eſt eloquentia. ibid. 43. vaſtius *diducere* verba: id fit, cum ultima et prima duarum vocum litera non coeunt tanquam in unum verbum: v. c. magna ubertas, magno utique.

DIES dicitur ſæpe et variis modis de die certo et conſtituto, ut de eo, qui agendis cauſis in foro dictus eſt. Verr. II. 15. *diem* differt dicis omnibus. inprimis de die ſolutionis. Planc. 28. cum cujuſque *dies* venerit. cf. ad Att. XVI. 15. Tuſc. I. 39. nulla *die* (Solutionis) præſtituta. Quint. 23. nominis *diem* petivit. Att. VIII. 10. *dies* nondum eſt. Att. X. 5. *dies* pecuniæ Id. Novemb. ad Fam. VII. 23. *dies* annua: eſt *dies* ſolutionis, quæ eſt, exacto anno uno. v. Manut. ad h. l. ubi et de *die* bima et trima agitur. * Att. I. 10. extr. Tullia tibi *diem* dat. i. e. *diem* ſolutionis conſtituit. cf. Gronov. ad Senec. Benefic. IV. 12. * porro de certis morborum *diebus*, quibus ſcil. febris accedit, dicitur. Att. IX. 2. etſi Nonis Mart. *die* tuo, ut opinor, expectabam epiſtolam a te longiorem &c. Contra XIII. 42. de natali: *diem* meum ſcis eſſe III. Non. Jan. aderis igitur: * tempus, ſpatium temporis. Act. I. in Verr. 2. *diem* perexiguam poſtulavi. Tuſc. III. 22. *dies* procedens mitigat ægritudinem. ad Fam. I. 6. ut infringatur inimicorum improbitas - ipſa *die*. * pro eo, quod in *die* fit. ad Fam. I. 2. hic *dies* nobis honeſtiſſimus in ſenatu fuerat: h. e. quæ eo *die* in ſenatu acta ſunt, nobis honeſtiſſima fuere. Att. X. 8. non tam dirus ille *dies* Syllanus C. Mario fuiſſet. v. Gronov. Obſ. I. 2. p. 29. et ad Senec. de Ira. III. 36. Duker. ad Flor. II. 6. 58. * in *diem* vivere non eodem ſenſu ubique dicitur. habet tamen ſemper aliquam incuriæ et negligentiæ ſignificationem. Phil. II. 34. Grævius ita interpretatur; omnia divina et humana contemnere, nec de futuro aut judicio hominum ſollicitum eſſe. Orat. II. 40. eſt ſimpliciter, futuri curam non habere: ſi barbarorum eſt, in *diem* vivere, noſtra conſilia ſempiternum tempus ſpectare debent. Tuſc. V. 11. Academici eleganter dicuntur, in *diem* vivere, quod ita ipſe interpretatur Cicero: quodcunque noſtros animos probabilitate percuſſit, id dicimus. Ei objectum erat, ſe in alio libro aliter ſenſiſſe: reſpondet, Academicos non curare, quid aliquando ſtatuerint, aut olim ſint ſtatuturi. * de formulis: proferre, producere, eximere, obire *diem* &c. ſuis locis agitur. * in *diem* etiam aliter dicitur, et opponitur τῷ ſtatim. Petit. 12. ſi promittas, et incertum eſt, in *diem* (ſc. promitte) ſin autem id neges, et certe abalienes, ſtatim. Cœl. 24. cur pœnas ſcelerum in *diem* reſervatis. * Phil. II. 33. alio *die*: eſt formula, qua obnunciatio fiebat in comitiis. * Phil. III. 8. in ante *diem* IV. Kal. Dec. cf. Catil. I. 3. &c. idem eſt, ac ſi diceretur in *diem* IV. ante Kalendas Dec. v. Ferrar. ad Phil. III. 8. qui multa ex Cicerone et aliis exempla congeſſit. cf. Cortius ad Salluſt. Catil. 30. 1. * Genitivus *die* pro *diei*, eſt pro Sextio 12. v. Gell. IX. 14.

DIFFERENTIA, forma, ſ. ſpecies generis. Top. 7. genus eſt notio ad plures *differentias* pertinens.

DIFFERRE. de Inv. I. 27. occaſio cum tempore hoc *differt*. * cum acc. perſonæ. ad Fam. V. 12. ſin *differs* me in aliud tempus.

DIFFICILIS, cui nihil facile probari poteſt, faſtidioſus. Orat. 29. uſque eo *difficiles* ac moroſi ſumus.

DIFFICULTAS, inopia. Verr. II. 28. *difficultas* nummaria. Catil. I. 6. *difficultas* domeſtica h. e. æs alienum.

DIFFLUERE. Brut. 91. *diffluere* extra ripas. Off. I. 30. *diffluere* luxuria. Or. III. 32. otio *diffluere*, dicuntur hi, qui nihil neque publici neque privati negotii habent, quod neceſſario ſit obeundum, quales ſunt docti homines, qui in otio vivunt. Brut. 79. *diffluentia* opponuntur his, quæ numeris adſtricta ſunt, non numeroſa, alias ſoluta,

DIFFUNDO. de Div. I. 36. dii vim ſuam longe lateque *diffundunt*. Læl. 13. virtus ex bonis amici quaſi *diffunditur*, et incommodis contrahitur: h. e. lætitiam percipit.

DIFFUSUS. *diffuſum* dicitur, quod non eſt ad formam artis redactum, Or. I. 42. hæc ignota quondam omnibus et late *diffuſa* videbantur. adhibita igitur eſt ars quædam &c. ibid. II. 33. jus civile, quod nunc *diffuſum* et diſſipatum eſt, in certa genera coacturum, et ad artem facile redacturum. * Partit. 30. prima adverſariorum contentio *diffuſam* quæſtionem habet, ut in conjectura: ceperitne pecuniam Decius - - - hæc lata ut dixi et confuſa ſunt. rationum et firmamentorum contentio adducit in anguſtum diſputationem &c.

DIGAMMA. Att. IX. 9. tuum *digamma* videram. *digamma* eſt proprie litera F, ea autem quia eſt prima in Fœnoris verbo, propterea ludens Cicero *digamma* de fœnore dicit.

DIGERERE, in partes totum aut in formas genus diſtribuere. Or. II. 19. ut eas item quatuor, quinque, ſexve partes, vel etiam ſeptem (quoniam aliter ab aliis *digeruntur*) in quas eſt omnis ab his oratio diſtributa. * ordinare, conſtituere. Rabir. Poſt. 9. *digeſſerat* optime remp. Græv. tamen legit: geſſerat.

DIGESTIO. Or. III. 53. in figuris rhetoricis commemoratur, et eſt μερισμός. Phil. V. 7. ipſe interea ſeptem et decem dies, (ut *digeſtio* potius quam declamatio videretur) de me in Tiburtino Scipionis declamavit, ſitim quærens. Si hæc parentheſis eſſet a Cicerone, *digeſtio* eſſet concoctio, quam declamatio afferre, et cruditatem minuere putabatur. Sed recte eſt a Grævio auctoritate doctiſſimorum hominum ejecta.

DIGITUS. Verr. III. 11. *digito* liceri. Verr. I. 54. tollit *digitum*: i. e. licetur. Att. VII. 3. *digitum* nuſquam, ſc. diſcedere. Cæcin. 25. qua *digitum* proferat, non habet: h. e. nihil agere, nihil moliri poteſt.

DIGNITAS, definiente ipſo Cicerone, Invent. II. 55. eſt alicujus honeſta auctoritas, quæ cultu, honore, et verecundia digna eſt. Sed hæc definitio non omnibus locis convenit. Et quoniam ſæpe in hoc verbo interpretando tironibus aqua hæret, alias afferemus, quarum ope facile ubique hujus verbi vis intelligi et erui poſſit. 1. *dignitas* eſt conditio, qua quis dignus eſt aliqua re, tanquam magiſtratu, honore, verecundia &c. beneficio: quæ definitio fere convenit cum Ciceroniana. Muren. 8. non eundem ordinem eſſe *dignitatis* et renunciationis. ibid. 9. *dignitate* contendere. h. e. quis altero ſit conſulatu *dignior*. ibid. 11. ſumma *dignitas* eſſet in iis &c. *digniſſimi* ſunt conſulatu. ibid. 13. *dignitas* conſularis in iſta ſcientia non fuit: h. e. nemo propter illam ſcientiam *dignus* conſulatu judicatus eſt. ad Fam. XI. 17. Lamia petit præturam: omnes intelligunt, nec *dignitatem* ei deeſſe, nec gratiam. Verr. II. 69. an quorum auctoritate ſtatuas tuas cohoneſtare conatus es, eorum ego *dignitate* accuſationem meam comprobare non potero? h. e. Si ſtatuas tuas tibi honorificas potuiſti efficere, quod Siculos auctores earum ponendarum dixiſti fuiſſe, ego etiam mihi honeſtum eſſe probabo, te accuſare, ſi dixero, Siculos eſſe dignos, quibus hoc officii tribuatur a me. Jam quoniam ii, qui digni ſunt, quibus hujuſmodi res tribuantur, in quadam amplitudine, ſplendore, et auctoritate ſunt, propterea dignitas etiam dicitur pro ſplendore, amplitudine, auctoritate, quæ ex magiſtratibus rebuſque publicis bene geſtis, ſapientiæ opinione &c. proficiſcitur. Off. I. 39. ornanda *dignitas* domo. Verr. II. 29. nitebatur frequentia conſilii et *dignitate*, pro quo aliis locis ſplendor dicitur. ſenſus autem hic eſt: hoc potiſſimum confidebat cauſæ ſuæ, quod judices eſſent non ſolum multi, qui non facile omnes poſſent corrumpi, ſed etiam prudentes, juſti, et hac laude inſignes, atque *digni* adeo, qui judicarent cauſas. hic ſenſus eſt maxime obvius. eſt adeo ubi pro magiſtratu dicitur. ad Fam. II. 9. lætor tum præſenti tum etiam ſperata tua *dignitate*. ubi v. Manut. 2. *dignitas* dicitur de iis rebus, quæ aliquo *dignæ* ſunt, h. e. eum decent, eique conveniunt, ei denique debentur, Off. I. 39. plena *dignitatis* domus: h. e. *digna* domini perſona. ibidemque ſpecies et dignitas junguntur. Q. Fr. I. 2. c. 1. ſpecies ipſa tam gratioſi liberti aut ſervi *dignitatem* habere nullam poteſt. Tuſc. V. 10. *dignitate* ſententiæ capitur: h. e. quia honeſta eſt, *digna* homine honeſto. Or. II. 85. retinere *dignitatem* in rebus aſperis: h. e. fortem ſe præbere: fortitudo autem in rebus adverſis maxime decet magnos homines et ſapientes. Inv. II. 53. juſtitia eſt habitus, ſuam cuique tribuens *dignitatem*. Hinc, quoniam apta et pulchra, neque tamen nimis

venuſta forma et ſpecies decet viros, propterea *dignitas* etiam de pulchritudine viro *digna* dicitur. Off. I. 30. in forma *dignitas* et venuſtas. cf. Invent. II. 1. neque ſolum de pulchritudine formæ humanæ, ſed etiam aliarum rerum. Or. I. 31. de oratore: agere cum *dignitate* et venuſtate. Ipſum denique πρέπον, ἦθος quod rhetores dicunt, *dignitas* vocatur. Invent. I. 21. perſonarum *dignitates* ſervare.

DIGNUS. Phil. III. 9. ex edicto M. Antonii: Nulla contumelia eſt, quam facit *dignus*. Hunc locum, ab omnibus male intellectum, primus egregie explicavit J. Fr. Gronov. commemoratis ſuperiorum ſententiis, Obſ. III. 8. ubi oſtendit, *dignum* eſſe h. l. qui jure et merito et ſine culpa faciat, qui debeat facere, ſeu jure, ſeu irritatus, ſeu ob mores notos, ſeu quacumque de cauſa, quod ſi alius faceret, contumelia putaretur. * ad Fam. XI. 3. literæ non *dignæ*, quæ a te nobis mitterentur: h. e. quarum contumeliis indigni ſumus. * cum genitivo. Att. VIII. 15. (Balbus) ſuſcipe curam et cogitationem *digniſſimam* tuæ virtutis. Balb. 2. pro *dignum* reo, in Cod. Erford. erat *dignum* rei. Haruſp. Reſp. 24. unum eſſe in hac civitate *dignum* hujus imperii; ubi vid. Græv. cf. inpr. Heinſ. ad Ovid. Triſt. IV. 3. 57.

DIGREDI, opponitur τῷ congredi, uti v. c. Q. Fr. I. 3. congreſſio et *digreſſio*. Itaque ubi alio ſenſu reperitur *digredi*, et *digreſſio*, ſcribendum degredi, degreſſio. v. Duker. ad Flor. III. 16. extr. Har. Reſp. 2. qui heſterno die dolore me elatum et iracundia longius prope *digreſſum* arbitrantur, quam hominis ſapientis cogitata ratio poſtularet: int. tanquam de via. Alii Codd. habent progreſſum. Sed *digreſſum* defendit Grævius. Ex ea autem regula, quam dixi, et quam multis locis urget ipſe Grævius, legendum degreſſum.

DIJUDICATIO. Leg. I. 21. iſta magna *dijudicatio* eſt: h. e. hujus rei *dijudicatio* magni eſt momenti.

DILABI. Marcell. 8. omnia, quæ *dilapſa* jam fluxerunt, ſeveris legibus vincienda. Codd. ibi quidam habent: *delapſa*: ſed *dilapſa* recte defendit Grævius, ſed Phil. XIII. 5. ſunt alii plures, ſed memoria mea *dilabuntur*. legendum: delabuntur, *Dilabi* enim non eſt defluere, ſed diffluere; quod etiam in reliquis locis ſcribendis tenendum.

DILATARE. Paradox. procem. Cato nullum ſequitur florem orationis, neque *dilatat* argumentum: i. e. amplificat, auget ornando. Brut. 74. *dilatare* literas, eſt vitium pronunciationis.

DILIGENS, parcus, rei familiaris conſervandæ et augendæ ſtudioſus. Verr. I. 48. qui in re adventicia et hereditaria tam *diligens* et attentus eſſet.

DILIGENTIA, providentia. Agr. II. 27. eſt operæ pretium, *diligentiam* majorum recordari. Mil. 24. laudabam *diligentiam* Cn. Pompeii. * ſtudium augendæ et ſervandæ rei familiaris. Agr. II. 30. vobis nulla gleba de paternis et avitis poſſeſſionibus relinquetur; ac tantum intererit inter veſtram et privatorum *diligentiam* &c. * Off. I. 39. commoditatis *diligentia*. * Inv. I. 11. Negotialis conſtitutio eſt, in qua, quid juris ex civili more et æquitate ſit, conſideratur; cui *diligentiæ* præeſſe apud nos JCti exiſtimantur. * Induſtria et *diligentia* quomodo differant intelligi poteſt ex Verr. I. 6. quo in negotio induſtriam meam celeritas reditionis, *diligentiam* multitudo literarum et teſtium declaravit. Nempe *diligentia* eſt quæ Græcis ἀκρίβεια, cura, providentia, induſtria eſt alacritas et ſtudium in labore ſuſcipiendo, urgendo et perferendo.

DILIGENTISSIME, in commendando, intercedendo, deprecando eſt, cum cura et cum delectu verborum et ſententiarum, ex quibus, quantum aliquid velimus, intelligi poteſt. v. c. ad Fam. XIII. 10. *diligentiſſime* ſcribere. * cum ſingulari dilectu. Verr. II. 53. ille enim eſt magiſtratus, qui *diligentiſſime* mandatur a populo.

DILIGERE, idem eſt proprie quod deligere. Fin. III. 5. animal ipſum ſibi commendari ad ſe conſervandum, - et ad ea, quæ ſunt conſervantia ſui ſtatus *diligenda*. Hinc *diligere* aliquem eſt, propter virtutes ejus a nobis cognitas magni facere, cum amare contra ſit, ſuavi illo ſenſu moveri amoris, qui non tam ex virtutibus alterius atque a certo judicio proficiſcitur, quam a ſenſu; unde interdum diſtinguuntur *diligere* et amare v. c. ad Fam. IX. 14. ibid. I. 9. eum perpetuo quodam judicio *diligebam*. &c.

DILORICARE. Or. II. 28. *diloricare* tunicam: i. e. retegere. nam loricare etiam eſt pro tegere. Sic parietes dicuntur loricari tectorio.

DILUERE, minuere. Tuſc. III. 16.

diluere moleſtias. * refellere, Roſc. Am. 15. res leves infirmem ac *diluam*.

DIMINUTIO. Prov. Conſ. 15. multari imperatorem *diminutione* provinciæ, contumelioſum eſt. Mil. 36. ſi qua *diminutio* capitis futura eſt: h. e. ſi damnatus in exilium ibit.

DIMINUTUS. Top. 6. qui capite non ſunt *diminuti*; quanquam ibi etiam legitur deminuti, et ſic eſt in noſtra. v. Caput.

DIMISSUS. Lucul. 4. philoſophia, quæ nunc prope *dimiſſa* revocatur.

DIMITTERE. Verrin. V. 58. *dimittere* injuriam impunitam. ad Fam. IX. 12. cœlum et terram vim ſuam, ſi tibi conveniat, *dimittere*. Phil. XIII. 1. ſi aliquid de ſumma gravitate Pompeius, multum de cupiditate Cæſar *dimiſiſſet*. Planc. 39. libertatem meam neque *dimiſi* unquam, neque *dimittam*. Attic. XVI. 13. nondum legere poteramus: nam et lumina *dimiſeramus*, nec ſatis lucebat.

DINUMERARE, numerare. Verr. V. 45. ſe pecuniam Timarchidi *dinumeraſſe*. * diſtribuere. Att. XVI. 9. Octavius Capuæ centurias *dinumerat*; jam jamque video bellum.

DINUMERATIO in rhetoricis quid ſit? Or. III. 54.

DIOECESIS. Att. V. 15. ad Fam. III. 8. v. Ind. Græc. διοίκησις.

DIOECETES, diſpenſator. muneris genus apud reges Alexandrinos. Rabir. Poſt. 8. *diœcetes* regius. Ejus mentio etiam ap. Polyb. Exc. de Vit. et Virt. p. 1442. adde Valeſ. Emend. II. 20. et ibi Burm. V. C.

DIPLOMA. ad Fam. VI. 12. Att. X. 17. Piſ. 37. ita dicebant literas publicas, quæ profecturis dabantur, ut in oppidis, per quæ iter eſſet, magiſtratus operam darent, ut celeriter equos, et quæ ad iter ſunt neceſſaria, reperirent. Nomen ductum eſt a duplici tabellarum forma. v. Caſaubon. ad Sueton. Aug. c. 51. qui docet, non ſolum de literis itineris cauſa datis dici diplomata, ſed etiam alia diplomatum genera eſſe. In Cicerone tamen ſemper de illo genere dicitur *diploma*. cf. Budæus ad Pand. p. m. 322, 323. add. Maffeius in Hiſtor. *Diplom*. p. 17.

DIRA, DIRAE. de Div. I. 16. etenim *dira*, ſicut cetera auſpicia - - non cauſas afferunt. Daviſ. *diræ* ibid. *dirarum* obnunciatio, int. imprecationum. Appianus *diras* interpretatus eſt ἀρὰς δεινὰς καὶ φρικώδεις. Sed diligenter de hoc verbo agitur in Lexico Fabri. Quod autem Daviſius in altero loco pro *dira*, reponit *diræ*, non adeo neceſſarium puto. *Dira* ſunt, quæ quis alicui obnunciat. In *dirarum* obnunciatione quoque commodius intelligi puto rerum, quam imprecationum; res enim, auſpicia &c. obnunciantur, non preces. Tacitus tamen A. XV. 30. *diras* preces dixit. Intelligi etiam in *dira* poteſt, omina ſ. auſpicia. ſunt enim, ut diſerte Cicero tradit, in auſpiciis *diræ*. Tibull. I. 3, 7. inter impedimenta itineris habet omina *dira*.

DIRECTO, opponitur circuitioni et anfractui. de Div. II. 61. quid opus eſt circuitione et anfractu, ut ſit utendum ſomniorum interpretibus potius, quam *directo*. Partit 13. alterum ad fidem *directo* ſpectat, alterum ſe inflectit ad motum.

DIRECTUS. Cœl. 16. *directus* ſenex. Grævius retinuit vulgatam decrepitus: alteram lectionem tuentur Lambinus, Gruterus &c. ſed non eodem modo interpretantur: Gulielmius interpretabatur ſenex. Hotomannus ſic ad h. l. Lambinus ex antiquis libris reponit: *directo*, opinor pro ſevero; (h. e. qui omnia recte, ſapientia, moderate fieri vult) cujus locutionis exempla requiro. Hæc Hotomannus. Age dabimus: Cœl. 18. ſit adoleſcentia liberior: non omnia voluptatibus denegentur: non ſemper ſuperet illa vera et *directa* ratio. quid eſt vera et *directa* ratio, niſi ſevera illa et triſtis vivendi ratio, quam antea deſcripſerat c. 17. qua Fabricii, Camilli, Curii uſi ſunt, quam philoſophi præſcribunt; quam ibid. ſeveritatem appellat, et paulo poſt *directum* iter ad laudem. Roſc. Com. 4. Quid eſt in judicio? *directum*, aſperum, ſimplex &c. Quid eſt in arbitrio? mite, moderatum.

DIREPTUS, us. Tuſc. I. 29. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus et ſecretio ac *direptus* earum partium &c. Sed Codd. et edd. quædam habent *diremptus*: quod præfero. Nam etiam dirimere pro dividere dicitur, non *diripere*. Et librariis ſolitum fuit, *direptus* ſcribere pro *diremptus*. vid. Geſner. ad Varr. R. R. III. 5. extr. et Drakenb. ad Liv. XXIV. 49.

DIRIBERE, diſtribuere. Fr. Corn. I. p. 480. dum tabellæ *diribentur*, dum ſitula defertur. Piſ. 40. an ego expectem, dum de te LXXV. tabellæ *diribeantur*, de quo jam pridem omnes mortales judicaverunt. Uterque locus mirifice facit ad convellendam

Abramii ſententiam, qui ad h. l. et ad Piſon. c. 15. diſputabat contra Gruchium, *diribere* eſſe ſecernere ſuffragia, quæ a judicibus aut populo lata ſint. Nam in primo, tabellæ *diriberi* dicuntur ante, quam ſitula delata dicatur, in quam tabellæ mittantur: in altero, quod ante dicitur, tabellæ *diribentur*, ſc. judicibus ſententiæ ferendæ cauſa, ut nos cum Gruchio interpretamur, id ſtatim dicitur judicare. In loco Piſ. 40. MSS. habent *diripiantur*.

DIRIBITIO, diſtributio. Planc. 6. ſic eſt in Græviana et aliis. ſed Gronoviana habet: direptio, pro diremptio. v. direptus.

DIRIBITOR, diſtributor, genus operarum comitialium et judicialium, quæ tabellas diſtribuebant. Sen. p. Red. 11. Piſ. 15. ubi quidam: diſtributores. v. Gruch. de Comit. I. 3.

DIRIGERE. Fin. II. 22. voluptate omnia *dirigentes:* h. e. ad voluptatem referentes, in voluptate ſummum ponentes bonum. de Div. I. 14. divinatio ad veritatem ſæpiſſime *dirigit:* opponitur fallere. Or. I. 28. *dirigere* laudem oratoriam ad ſimilitudinem hiſtrionis. &c. * eſt etiam in re augurali uſus hujus verbi, pro definire, determinare. de Div. I. 17. Romulus lituo *direxit* regiones.

DIRIMERE. Leg. I. 20. hæc controverſia omnia *dirimit:* i. e. facit diſcidium, ut inter eos convenire non poſſit. * de Div. I. 39. pulmo inciſus *dirimit* tempus, et profert diem: h. e. facit, ut res ſuſcepta eo die peragi non poſſit, ſed in alium diem differenda ſit, tanquam comitia &c. cum obnunciatur &c. v. Gronov. ad Liv. I. 36.

DIRIPERE, compilare bona alterius. In quo animadvertant tirones, tum demum dici, cum a pluribus ſit iſta compilatio, tanquam in expugnationibus urbium, aut cum res ad plures pervenit: cum autem unus compilat, aut aufert, aut pro detrahere et auferre ſimpliciter dicitur, deripere dicendum eſſe, non *diripere*. Hujus rei ignoratio fecit, ut librarii hæc duo verba ſæpe confunderent, eaque in pleriſque auctorum editionibus adhuc regnat confuſio: quæ, hac regula pervulgata, ſenſim in auctoribus edendis et in dicendo ſcribendoque vitari poterit. v. Græv. ad Or. pr. Syll c. 1. ad Verr. II. 7. ut Heinſium ad Ovidium, et Drakenborchium ad Silium taceam, jam in Lexico Fabri laudatos. Verr. III. 20. paterere aratores indigniſſimis injuriis vexari ac *diripi*, ſc. a redemptoribus decumarum. Contra, cum Verr. II. 19. dicitur in Gronoviana: argenti veſtiſque ſtragulæ quod eſſet, eſſe *direptum*, cum id factum ſit a ſolo Verre, aut certe omnia iſta ad Verrem pervenerint, recte Grævius repoſuit: dereptum. Sic ad Q. Fr. I. 2. c. 1. *direptum* te iri a tuis, dum is abeſſet: h. e. tuos male adminiſtraturos eſſe rem tuam, teque compilaturos. Neque vero hærere debent tirones, ubi etiam de ſingulis dici videtur, cum re vera de pluribus dicatur, tanquam cum imperatores et magiſtratus provinciales dicuntur ſocios, provincias, civitates *diripuiſſe:* tanquam ad Fam. VIII. 10. quæ *diripuiſſet* ipſe, ut viderentur ab hoſte vaſtata. in Tog. Cand. Antonius *diripuit* ſocios.

DIRITAS. malum, calamitas, Tuſc. III. 14. ſi qua invecta *diritas* caſu foret. ex Græco Euripidis: ἵν' εἴτι πάσχοιμι. * ſævitia, crudelitas. Vatin. 3. quanquam ſis omni *diritate* atque immanitate teterrimus.

DIRUERE. Verr. V. 13. ære *dirui*. v. Æs.

DIRUMPERE, magnopere contendere. ad Fam. VII. 1. pæne *dirupi* me in judicio Galli familiaris tui. * de invidentibus eſt *dirumpi*. ad Fam. XII. 2. *dirumpitur* fratris tui plauſu.

DIRUPTUS. Phil. XIII. 12. homo *diruptus dirutuſque:* ſcomma in hernioſum. * ad Q. Fr. III. 4. *diruptis* tabellis, ſc. ſuffragiorum. Sed ſine controverſia legendum diremptis, ut viderunt dudum viri docti.

DIRUS, in re augurali et haruſpicina totaque divinatione frequentiſſimum verbum. de Div. II. 15. exta *dira*. Leg. II. 8. quæ augur injuſta, nefaſta, vitioſa, *dirave*, defixerit &c. cf. Diræ.

DIRUTUS. Phil. XIII. 12. homo *diruptus dirutuſque*, int. ære. v. Æs, et diruere.

DISCEDO. Brut. 91. *diſcedere* a gloria ſperata: i. e. conſilium gloriæ perſequendæ abjicere. Fin. I. 20. amicitiam negant a voluptate poſſe *diſcedere:* i. e. ſejungi. Brut. 79. Fin. V. 11. a ſe *diſcedere:* i. e. mutari. ad Fam. VI. 14. in opinionem hanc *diſceſſi*. vid. *diſceſſio*. ibid. IX. 26. a literis cum *diſceſſi:* i. e. cum deſii literis operam dare eo die.

DISCEPTARE, judicare, judicis aut arbitri partes ſuſtinere. Tuſc. IV. 3. Aca-

demia eorum controverſias *diſceptat.* Leg. II. 9. bella *diſceptanto*; de fecialibus, qui arbitri ſumuntur et judices, ut, an bellum jure ſuſcipi poſſit, ſtatuant. * *diſceptare* tamen etiam dicuntur partes litigantes et certantes. ad Fam. VI. 1. non conſiliis nec auctoritatibus noſtris de jure publico *diſceptatur.* Verr. II. 15. ut ſibi cum palæſtritis æquo jure *diſceptare* liceat. * res ipſa dicitur, *diſceptare,* de qua eſt controverſia; ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικȣ̃. ad Fam. X. 10. quanquam in uno prælio omnis fortuna reip. *diſceptat.*

DISCEPTATIO. Partit. 30. ex rationis et ex firmamenti conflictione et quaſi concurſu quæſtio exoritur quædam, quam *diſceptationem* voco: in qua quid deveniat in judicium, et de quo *diſceptetur,* quæri ſolet. Agr. II. 21. nulla *diſceptatione* ſc. ad judicem. Off. I. 11. duo genera decertandi: alterum per vim, alterum per *diſceptationem.* Agr. III. 1. æquitatem veſtræ *diſceptationis* (veſtri judicii) retinuiſſent.

DISCEPTATOR. Partit. 3. *diſceptator* eſt rei ſententiæque moderator. Cæcin. 2. *diſceptator* domeſticus; de arbitro honorario. Flacc. 38. *diſceptatorem* populum non recuſo: i. e. judicem.

DISCESSIO, genus ſententiæ in ſenatu declarandæ, cum dictis ſententiis ab iis, qui eo loco eſſent, ut ſententiæ dicendæ jus haberent, ſi eam eſſent rogati, conſules juberent reliquos ſenatores *diſcedere* ad eum locum, ubi eſſet alicujus ſententiæ pronunciatæ auctor. ad Fam. I. 4. nemo eſt, qui neſciat, quo minus *diſceſſio* fieret, per adverſarios tuos eſſe factum. Sext. 34. *diſceſſio* ſine ulla varietate. Phil. III. 9. SCtum de ſupplicatione per *diſceſſionem* fecit, cum id factum eſſet antea nunquam. v. Gell. III. 18.

DISCESSUS. Dom. 32. *diſceſſu* meo: h. e. cum ego *diſceſſiſſem.* * Att. VII. 12. nec eum rerum prolatio, nec ſenatus magiſtratuumque *diſceſſus* - - tardabit. ibid. XII. 40. ſi quis requirit, cur Romæ non ſim: quia *diſceſſus* eſt. Viri docti interpretantur de tempore, quo ſenatores *diſcedere* ſolebant, quod ſenatus nullus haberetur. Sed Grævius e Balliolenſi malebat: *diſceſſimus,* quod dubitaret, verbum hoc nudum de tempore dici poſſe. * Tuſc. I. 29. eſt enim interitus, quaſi *diſceſſus* et ſecretio et direptio earum partium. * Sen. p. R. 10. *diſceſſus* de patria. * Quir. p. R. 3. in *diſceſſu* civium: ubi tamen alii diſſenſu. * *diſceſſus* cœli. v. cœlum.

DISCIDIUM, diſtractio rerum et ſejunctio: disjunctio hominum non ſolum animis ſed etiam corporibus. Att. XV. 29. conſtitutum eſt *diſcidium*; de divortio. Sic ibid. XI. 23. melius quidem in peſſimis nihil fuit *diſcidio.* Sed Dom. 36. *diſcidium* conjugis dicitur de ſejunctione, quæ eo tempore fuit, cum Cicero maritus in exilio eſſet. Acad. I. 12. docere, quod et qua de cauſa *diſcidium* factum ſit; ut videamus, ſatiſne juſta ſit iſta defectio. * Syll. 21. disjunxit eos a colonis, ut hoc *diſcidio* ac diſſenſione facta, oppidum in ſua poteſtate poſſet et Pompeianos habere. Primum omnis Pompeianorum colonorumque *diſſenſio* &c. olim hic legebatur. diſſidio, ut ex nota Lambini, qui *diſcidio* legendum conjiciebat, et ex Var. Lect. in edd. Græv. intelligitur. Id quare hic mutatum et *diſcidio* in Gron. et Græv. receptum ſit non video. Sermo eſt de diſſenſione, uti poſt appellatur. Jam quanquam in *diſcidio* plerumque eſt etiam diſſenſio, tamen non omnis diſſenſio eſt *diſcidium.* Diſſident interdum ſententia et voluntate cives, conjuges &c. neque tamen inter eos fit *diſcidium,* h. e ſejunctio quædam et ſeparatio. Diſſidium fuit inter Pompeianos veteres et novos colonos, qui ei civitati adſcripti erant: ſed manſerunt in urbe utrique. Ergo *diſcidium* illud non fuit, ſed diſſidium ac diſſenſio. de horum verborum diſcrimine et permutatione vid. ſuſe et accurate diſputantem J. Fr. Gronov. ad Liv. XXV. 18. a quo repetiere eandem obſervationem Grævius ad Ciceronem paſſim et alii. Hac regula de diſcrimine *diſcidii* et diſſidii decerni etiam poteſt de lectione vera Orat. III. 16. hinc *diſcidium* illud extitit, quaſi linguæ atque cordis, - - ut alii nos ſapere, alii dicere docerent: ubi olim legebatur diſſidium: male profecto. Non enim diſſidere lingua et cor dicuntur, ſed disjungi, h. e. philoſophia et eloquentia pro duabus diverſis et ſejunctis artibus haberi. *Diſcidium* pro diſſidio pariter temere repoſuit Grævius Læl. 21. in his: ne qua eorum diſſidia fiant: ut bene monet Drakenb. ad Liv. XXV. 18.

DISCINGI. ad Qu. Fr. II. 13. Cæſar, mihi crede, in ſinu eſt: neque ego *diſcingor*: h. e. neque deſinam eum in ſinu geſtare. Nam qui *diſcinguntur,* iis, quæ in ſinu habent, excidunt. Sic interpretatur etiam

Manutius. Ceterum mihi videtur eſſe jocus ex ambiguo, in verbo *diſcingi*. Nempe *diſcincti* dicuntur homines negligentes, rerum ſuarum parum curioſi, ſecuri : unde *diſcincti* nepotes, qualis Nomentanus apud Horatium. Laxo ſinu ferre nuces apud eund. Serm. II. 3. 172. pro ſigno futuræ negligentiæ habetur, et hominis Nomentano ſimilis futuri. Itaque ſenſum hunc putem eſſe : Canto eundem, quem tu Cæſarem, neque uno Pompeio nitor, ſed illum quoque amo, verum ita, ut nunquam me aut remp. ab eo ſatis tutam putem, aut nobis non ab eo cavendum exiſtimem.

DISCIPLINA. de Div. II. 3. eadem in literis ratio eſt, reliquiſque rebus, quarum eſt *diſciplina :* h. e. quæ doceri ſolent. * ſecta philoſophorum. Nat. D. I. 7. tres trium *diſciplinarum* principes conveniſtis. * Sext. 6. Hortenſii oratio digna eſſet, uti et reip. capeſſendæ auctoritatem *diſciplinamque* præſcriberet. * *diſciplina* civitatis aut reip. legibus et moribus publice privatimque receptis continetur. Orat. I. 1. et 34. Brut. 10. Verr. III. 69. * Sic *diſciplina* navalis Rhodiorum, Manil. 18. item ut *diſciplina* militaris, continetur inſtitutis et legibus militaribus et navalibus de acie inſtruenda, caſtris ponendis, militum moribus, vita, laboribus, exercitationibuſque &c.

DISCLUSUS. Tuſc. I. 33. ægritudines, iræ, libidineſque - - quas is, contra quem hæc dicuntur, ſemotas a mente et *diſcluſas* putat.

DISCO, ſimpliciter, pro literis operam do. Or. II. 1. Antonius autem hoc probabiliorem populo orationem fore cenſebat ſuam, ſi omnino *didiciſſe* nunquam putaretur. * *diſcere* cauſam Or. I. 12. &c. dicitur Patronus, qui rationem cauſæ e clientis narratione cognoſcit, cliens contra docere. v. Gron. Seſtert. IV. 3. p. 272. * Senect. 8. *diſcebant* fidibus antiqui.

DISCREPANTIA. Fin. III. 12. majorem multo inter Stoicos et Peripateticos eſſe *diſcrepantiam* rerum, quam verborum. * opponitur conſtantiæ et æquabilitati vitæ et morum. Offic. I. 31. in actiones omnemque vitam nullam *diſcrepantiam* conferre debemus.

DISCREPARE, differre. Tuſc. III. 7. *diſcrepat* a timendo confidere. * aptum non eſſe, non convenire. Offic. I. 40. videndum eſt in vita, ne quid forte *diſcrepet*. * Partit. Or. 38. *diſcrepare* cum ceteris ſcriptis. Fin. IV. 21. quid attinuit, cum iis, quibuſcum re concinebat, verbis *diſcrepare*. cf. II. 30.

DISCUS. Or. II. 5. hoc ipſo tempore, cum omnia gymnaſia philoſophi teneant, tamen eorum auditores *diſcum* audire, quam philoſophum, malunt : qui ſimul ut increpuit, in media oratione de maximis rebus et graviſſimis diſputantem philoſophum omnes unctionis cauſa relinquunt. Fuit autem *diſcobolia* inter genera exercitationis apud veteres, cum in maſſæ plumbeæ, in *diſci* ſpeciem rotundam conformatæ, projectionibus ſe exercerent et vires brachiorum augerent. Itaque Horat. Carm. I. 8. inter reliqua exercitationum genera etiam *diſcus* commemoratur.

DISCUTERE. Lucul. 15. *diſcutere* captiones: pro quo aliis locis eſt, diſſolvere, frangere. ad Fam. X. 33. *diſcutere* alicujus cunctationem. ad Qu. Fr. II 12. de Commageno rege, quod rem totam *diſcuſſeram* (i. e. ut rejiceretur effeceram.) - - nihil facilius eſt, quam reliqua *diſcutere*.

DISERTUS. Or. I. 21. quomodo ab eloquente differat ?

DISJUNCTIO, genus enunciationum, quam hodie oppoſitionem appellant. Top. 14. in *disjunctione* plus uno verum eſſe non poteſt. Nat. D. I. 25. in omnibus *disjunctionibus*, in quibus, aut etiam, aut non, ponitur, alterutrum verum eſt. * in rhetoricis quid ſit ? traditur ad Herenn. IV. 27.

DISJUNCTUS. Lucul. 30. omne, quod ita *disjunctum* ſit, quaſi aut etiam, aut non, non modo verum eſſe, ſed etiam neceſſarium.

DISJUNGERE, diſcernere. Tuſc. III. 5. *disjungimus* inſaniam a furore. * Tuſc. I. 31. *disjungere* ſe a corpore, eſt, a corporis vitiis. h. e. iis, ad quæ propendet animus propter corporis contagionem et commercium, ſe abſtinere.

DISPARATUM. Inv. I. 28. quid ſit ?

DISPARILIS. de Div. I. 36. ex *diſparili* adſpiratione terrarum.

DISPENSARE, adminiſtrare, procurare. Att. XI. 1. qui noſtras res domeſticas *diſpenſavit*. * diſponere. Or. I. 31. *diſpenſare* inventa.

DISPENSATIO, adminiſtratio, procuratio. Rabir. Poſt. 10. *diſpenſatio* regia ; a qua Rabirius diœcetes appellatur. Vat. 15. *diſpenſatio* ærarii. cf. Att. XV. 15.

DISPERSUS. Or. I. 42. dum hæc, quæ *diſperſa* ſunt, coguntur. h. e. nondum ad certa genera et formas revocata et diſtributa, adeoque non ad artis formam redacta. cf. Petit. Conf. 1.

DISPERSUS. us. Att. IX. 9. *diſperſu* illorum actio de pace ſublata eſt. hoc verbum prætermiſſum eſt in Nizoliano Theſauro.

DISPICIO, non ſignificat, quemadmodum quidam interpretantur, videre; ſed intendere aciem oculorum ad videndum. Itaque ubi ſic dicitur, ut pro videre ſimpliciter dictum videatur, ſemper quædam contentio intelligenda eſt, qua efficitur, ut videre poſſimus aut videamus, unde et pro conſiderare diligenter dicitur, ut exempla ſubjecta docebunt. Sic de catulis dicitur, cum primum oculos aperiunt, et videre conantur. v. deſpicere. Fin. II. 30. Epaminondas - - cum viciſſet Lacedæmonios, ſimulque gravi vulnere ſe exanimari videret; ut primum *diſpexit*, quæſivit, ſalvuſne eſſet clypeus. Tuſc. I. 19. de hominibus in tenebris denſiſſimis: tamen acie mentis *diſpicere* cupiebant. Fin. V. 15. de infantibus: cum autem *diſpicere* cœperimus, et ſentire, quid ſimus. * cogitando videndoque animadvertere et reperire. Att. II. 20. ſi *diſpicere* quid cœpero. ibid. XI. 16. ſi quid *diſpiceres*. Q. Fr. I. 3. quid ſperem, non *diſpicio*. de Div. II. 39. verum *diſpicere* non poſſunt. Syll. 14. nec poſſum tantum meo ingenio dare, ut tot res, tantas - - mea ſponte *diſpexerim*. * conſiderare. Att. VI. 8. nunc velim *diſpicias* res Romanas: videas, quid nobis de triumpho cogitandum putes. * Sen. p. Red. 3. poſtquam ex ſuperioris anni caligine et tenebris lucem in republ. Kal. Jan. *diſpicere* cœpiſtis. Grævius repoſuit: reſpicere. quod cum in vulgatis eſſet, nulla MSS. auctoritate, e veſtigiis Codd. qui deſpicere habebant, quod ſæpe cum *diſpicere* permutatum in deſpicere diximus, pro eo *diſpicere* docti viri repoſuerant. *Diſpicere* ſine dubio rectum eſt, quod ſignificat initium videndi. Non enim plena lux reddita erat reipubl. *Diſpicere* autem de his dici, qui ex tenebris attollunt oculos et lumen requirunt, ante demonſtravimus exemplis. * Sed Phil. II. 1. pro *diſpicere* recte Græv. deſpicere.

DISPLICERE ſibi dicuntur, qui ſunt ægri animo. Phil. I. 5. cum de via languerem, et mihimet *diſplicerem*. Att. II. 18. *diſpliceo* mihi, nec ſine ſummo dolore ſcribo. ibid. 21. ut ille tum humilis, ut demiſſus erat? ut ipſe etiam ſibi, non iis ſolum, qui aderant, *diſplicebat*.

DISPOLIARE. Verr. IV. 20. ut una cum ceteris Siculis *diſpoliaretur*. Quidam libri habent deſpol. quæ varietas etiam eſt ap. Liv. XLV. 36. ſed illud verum.

DISPOSITIO quid ſit? Inv. I. 7. Herenn. I. 2.

DISPOSITUS. Or. III. 25. in ornatu *diſpoſita* inſignia et lumina. Muren. 14. nunc de ſtudiis ad honorem *diſpoſitis* diſputo: h. e. de iis quæ ſunt, honorum conſequendorum præſidia. Nam præſidia diſponi dicuntur; atque hinc ducta eſt dicendi ratio. Petit. Conſul. 5. extr. fac, ut plane iis omnibus, quos devinctos tenes, deſcriptum ac *diſpoſitum* ſuum cuique munus ſit.

DISQUISITIO, judicium. Syll. 28. in magnis *diſquiſitionibus* repentiniſque periculis vitam uniuſcujusque eſſe teſtem. plura colligit Budæus ad Pand. p. m. 50.

DISRUMPI dicuntur, qui aliorum bonis nimis dolent. Dom. 37. Vatin. 7. ad Att. IV. 16. bis. VII. 12.

DISSENTANEUS. Part. 2. conſentanea aut *diſſentanea*.

DISSERERE, de actore cauſæ. Agr. II. 15. an cum idem *diſſeret* et judicabit, impelli non poterit, ut falſum judicet?

DISSICO, ere. Cœl. 16. dide ac *diſſice*. (int. bona) per me licebit, e Cæciliano. vid. de hoc verbo Puteani diſputationem ap. Abramium ad h. l. qui cum aliis multis, quos laudat Drakenborchius ad Silium IX. 536. dictum putat antique pro diſſecare. Sed magis probo Gronovii ad Senec. Phœniſſ. 343. Heinſiique ad Ovidium Met. XII. 108. &c. ſententiam, qui dictum putant pro disjicere. Nam in compoſitis e jacio ejicitur alterum i, ut bene monet Broukh. ad Tib. I. 9. 54. ſed vid. inprimis Drakenb. l. c. add. Heinſ. et Burm. ad Ovid. Met. IX. 384.

DISSIDERE cum aliquo. Lucul. 47. cum Cleanthe Chryſippus *diſſidet*.

DISSIDIUM ſæpe confunditur in Codd. Ciceronis cum diſcidium. In Nizoliano Lexico multa loca in hoc verbo laudantur, ubi *diſſidium* eſt, cum eſſe deberet diſcidium: quæ facile diſcernes, adjutus his, quæ dixi in diſcidium.

DISSIMULANTER. Brut. 79. numeri non aperte et eodem modo, ſed varie *diſſi-*

mulanterque concluſi. ſcil. hoc efficit ipſa varietas concluſionis, ut non appareat concludendi ſtudium, quod ſecus eſt, cum eodem modo omnia concluduntur.

DISSIMULANTIA. Or. II. 67. ironia et *diſſimulantia:* ſc. ipſa ironia eſt *diſſimulantia*, ut ex Theophraſto Char. c. 1. intelligi poteſt, et iis, quæ ibi Caſaubonus. Aliis locis Cicero *diſſimulationem* interpretatur.

DISSIPARE. ad Fam. VIII. 1. te ſubroſtrani *diſſiparant* periiſſe. Verr. I. 6. cum iſtius amici ſermones hujuſmodi *diſſipaviſſent.* * Phil. II. 3. cum *diſſipaviſſes* reliquias reip. de Antonio, qui pecuniam, quæ in ærario fuerat, abſtulerat et effuderat.

DISSIPATUS. *diſſipata* dicuntur, quæ non ſunt ad artis formam redacta. Or. II. 33. jus civile, quod nunc fuſum et *diſſipatum* eſt, in certa genera cogere, et ad artis formam redigere. cf. I. 12. * opponuntur porro numeroſis. Or. 71. facilius eſt apta diſſolvere, quam *diſſipata* connectere. * Brut. 59. de oratore: in inſtruendo *diſſipatus:* qui inventa non ordine et apte diſponit.

DISSOLUBILIS. Nat. Deor. III. 12.

DISSOLVERE, in re pecuniaria, ſolvere debita variiſque modis dicitur. Verr. III. 75. 77. *diſſolvere* alicui pecuniam. Quint. 5. *diſſolvit* cum Scapulis. Planc. 28. *diſſolvere* nomen. it. pecuniam. Verr. V. 13. damna quæ ætatis fructu *diſſoluta* et compenſata ſunt. * Sed dicuntur etiam, qui *diſſolvunt* pecuniam et nomen, *diſſolvi.* Catil. II. 8. *diſſolvi* nullo modo poſſunt. * depaciſci, inprimis in re pecuniaria. Roſc. Com. 18. *diſſolvere* pro ſua parte. * Hinc etiam ad alia transfertur. Sic Att. XV. 11. *diſſolvere* vota. * refellere. Or. II. 38. dialectici multa inveniunt, (int. ſophiſmata) quæ ipſi non poſſunt *diſſolvere.* Tuſc. III. 30. utrumque *diſſolvitur.* Roſc. Am. 29. *diſſoluta* eſt criminatio. Divin. II. 15. hoc erat, quod ego non rebar poſſe *diſſolvi.* At quam feſtive *diſſolvitur.* * tollere. Cæcin. 14. periculoſum eſt, *diſſolvi* hoc interdictum.

DISSOLUTE, opponitur τῷ ſevere. Phil. VI. 1. *diſſolute* res confecta. ad Q. Fr. II. 13. *diſſolute* judicare. * Or. 39. *diſſolute* dicuntur plura: h. e. demptis conjunctionibus, ut ipſe interpretatur.

DISSOLUTIO, confutatio. Cluent. 1. *diſſolutio* criminum. cf. Partit. 17. * interitus. Fin. V. 11. *diſſolutio* naturæ. ibid. II. 31. quæro autem quid ſit, quod cum *diſſolutione*, id eſt, morte, ſenſus omnis exſtinguatur.

DISSOLUTUS, nimis negligens, opponitur ſevero et juſto. Catil. I. 2. *diſſolutus* in reip. periculis. Verr. V. 3. maluiſſe Domitium crudelem in animadvertendo, quam in prætermittendo *diſſolutum*, videri. ibid. III. 57. judicium *diſſolutum* ac perditum. * opponitur numeroſo: Or 57. Poema nimis eſt vinctum, ut de induſtria factum appareat: alterum (ſermo vulgi) nimis *diſſolutum*, ut pervagatum ac vulgare videatur. * item apto. Off. I. 35. nec hiſtrionibus concedendum, ut iis hæc apta ſint, nobis *diſſoluta.* * in re familiari opponitur attento. Quint. 11. quis tam *diſſolutus* in re familiari fuiſſet, quis tam negligens. ibid 12. quis tam perditus ac profuſus nepos ſic *diſſolutus* fuiſſet. * *diſſolutum* etiam dicitur, quod non eſt ad artis formam redactum. Or. I. 42. adhibita eſt ars, - quæ rem *diſſolutam* divulſamque conglutinaret. &c.

DISSUERE. Offic. I. 33. amicitias, quæ minus delectentur et minus probentur, magis decere cenſent ſapientes paulatim *diſſuere*, quam repente præcidere.

DISTANTIA, diverſitas. Læl. 20. morum ſtudiorumque *diſtantia.*

DISTINCTE. Tuſc. II. 3. *diſtincte* ſcribere: h. e. ambigua *diſtinguendo.*

DISTINCTIO, ornatus. Or. II. 90. *diſtinctio* oratoris.

DISTINCTUS. Flacc. 12. provincia portubus *diſtincta.* Or. III. 25. *diſtinctum*, opponitur ei, quod eſt fuſum æquabiliter per omnem orationem.

DISTINGUERE, ornare. Partit. 13. argumentationem dilucide *diſtinguere.*

DISTRACTIO, opponitur conjunctioni, amicitiæ. Offic. III. 6. cum tyrannis ſumma *diſtractio* eſt.

DISTRACTUS, contrarius. Tuſc. V. 15. concitationes *diſtractæ.*

DISTRAHERE Or. 45. *diſtrahere* voces, eſt pronunciandi ratio, oppoſita ei, quam eliſionem vocant, et qua contrahi voces dicit Cicero. * finire. Cæcin. 2. *diſtrahere* controverſias. * *diſtrahi* dicitur, qui, in quam partem decernat, non videt. Lucul. 43. *diſtrahor:* tum hoc mihi probabilius, tum illud videtur. * Phil. II. 10. quid ego illum ab eo *diſtrahere* conarer, ſc. ut ne ſit ei amicus.

DISTRIBUTE, adhibita genera in formas *diſtributione.* Tuſc. II. 3. *diſtribute* ſcribere.

DISTRICTUS. Q. Fr. II. 16. a cauſis *diſtrictum* eſſe. ad Fam. II. 15. *diſtrictus* mihi videris eſſe, quod et bonus civis et bonus amicus es: h. e. neſcis, quorſum te vertas, utrum ad Pompeium, quod eſt boni civis, an ad Cæſarem, quod es ei amicus. * *diſtrictus* confundi cum deſtrictus ſupra demonſtratum eſt.

DITHYRAMBICI. Opt. gen. dic. I. Eſt genus poetarum, a *dithyrambis* dictum, h. e. carminibus, proprie in Bacchum, deinde omnibus, in quibus eadem ſublimitas et audacia eſt, atque in iis ſolebat, quæ in Bacchum erant.

DITIO, de diis. Leg. II. 7. ea, quæ gerantur, deorum geri vi, *ditione*, ac numine. * de eo, cui alter obnoxius eſt. Verr. I. 38. Scaurus, qui Cn. Dolabellam accuſavit, iſtum in ſua poteſtate ac *ditione* tenuit: h. e. ita ei obnoxius fuit, ut, quæ vellet, contra Dolabellam diceret pro teſtimonio.

DIVERTERE. v. devertere.

DIVIDERE, diſtinguere, diſcernere. Leg. I. 16. legem bonam a mala nulla alia niſi naturæ norma *dividere* poſſumus. Or. 32. ambigue dicta *dividi* et explanari oportet. * ad Fam. I. 2. poſtulatum eſt, ut Bibuli ſententia *divideretur:* h. e. ut, quoniam ſententia Bibuli res duas contineret, quarum alteram probarent, alteram non item; de utraque ſigillatim decerneretur, ne aut utramque probare aut rejicere cogerentur. de hoc more ſenatorio poſtulandi, ut ſententia dividatur, v. Briſſon. Form. II. 59. et Viros doct. ad Plin. ep. VIII. 14.

DIVINARE. elegans eſt locus de Div. II. 3. dicendum mihi eſt ad ea, quæ ſunt a te dicta, ſed ita, nihil ut affirmem, quæram omnia, dubitans plerumque et mihi ipſe diffidens. Si enim aliquid certi haberem, quod dicerem, ego ipſe *divinarem*, qui eſſe *divinationem* nego: h. e. res obſcuras et incertas certo ſciri et intelligi poſſe, quod de futuris divini dicunt.

DIVINATIO, in foro eſt, cum de conſtituendo accuſatore quæritur; quod genus cauſæ cur *divinatio* dicatur, non conſentiunt Grammatici. vid. Aſcon. argum. Divinationis in Cæcilium, et Gell. N. A. II. 4. Occurrit hoc verbum etiam ad Fam. VIII. 8.

DIVINE, de divinatione rerum futurarum, cui eventus reſpondet. de Div. I. 55. multa *divine* præſenſa et prædicta reperiri. Att. X. 4. nunquam de rep. niſi *divine* cogitavi: h. e. quæcunque prædixi in rep. eventura, evenerunt. v. Græv. ad h. l.

DIVINITAS, natura *divina*, Deus. de Div. II. 11. quod animus arriperet aut exciperet extrinſecus ex *divinitate*, unde omnes animos hauſtos haberemus. * divinatio. de Div. II. 38. extr. de populis barbaris, a quibus divinatio inventa putabatur: placet igitur humanitatis expertes *divinitatis* auctores habere?

DIVINITUS, de divinatione, cui eventus conſentit. Orat. I. 7. multa *divinitus* a tribus illis conſularibus deplorata narrabat. &c. * Verr. III. 76. *divinitus* in fraudem incidere, h. e. pœna quadam a Deo immiſſa.

DIVINUS, qui præclare aliquid facit. Q. Fr. II. 8. ſenatus frequens *divinus* fuit in ſupplicatione deneganda. * vates. de Div. II. 3. qui *divini* habentur. cf. ib. I. 58. Græv. ad Att. X. 4. * res *divina*, pro ſacrificio. de Div. II. 10. nihil levari re *divina* poteſt. ibid. omnia levius caſura, rebus *divinis* procuratis. * Fin. II. 12. ſcientia *divinarum* et humanarum rerum. Tuſc. V. 3. *divinarum* et humanarum rerum cognitio; eſt definitio ſapientiæ ſ. philoſophiæ, de qua pauca dicenda videntur, tironum cauſa. Scilicet res *divinæ* ſunt phyſica, quæ et theologiam naturalem, quam vocant, ex veteri partitione, complectuntur. (Nam veteres tres partes philoſophiæ faciebant, quarum prima erat ars diſſerendi, i. e. dialectica, altera de natura, tertia de moribus.) res humanæ autem dialectica et doctrina de moribus dicuntur. Or. 34. manifeſte *divina* dicuntur pro phyſicis. Ea definitio autem non eſt a Stoicis demum excogitata, ſed a Socrate profecta. et fortaſſe hoc ipſo eſt antiquior. Nam etſi primus ille doctrinam morum philoſophiæ adjunxit, tamen dialectica ante eum a philoſophis tractata erant, a quibus philoſophia rerum humanarum ſcientia dici potuit. Certe apud Platonem non ſemel hæc definitio reperitur. ap. Xenoph. mem. Socr. I. 1. 12. ἀνθρώπινα et δαιμόνια ſic dicuntur, ut illa doctrinam de moribus, hæc de natura, ſignificent, cf. §. 16. Neque vero in hoc multum difficultatis eſt. * Sed res *divinæ* et humanæ etiam aliis modis dicuntur, atque id ipſum Socratico more, quem qui non intelligunt, in hac ratione dicendi interdum hærent. Apud eundem Xenophontem l. c. §. 15. ἀνθρώπεια

dicuntur de quibuſcunque artibus, quæ in rebus ad vitam humanam pertinentibus verſantur, nempe artibus opificum. ibid. §. 19. Dii dicuntur hominibus ſignificare *περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων*; in quo res humanæ ſunt, quæ hominibus accidunt. ibid. I. 3, 4. *ἀνθρώπινα* opponuntur *τῇ τῶν θεῶν ξυμβουλίᾳ*, adeoque ſunt conſilia humana. Atque hæc ratio Græcorum etiam in linguam latinam invecta eſt ab his, qui Græcas literas didicerant, ut multæ aliæ. Sic cum magnitudo animi dicitur cerni in rerum humanarum contemptu, omnia ea ſignificantur, quæ ſunt hominum, ut divitiæ, honores, genus &c. aut iis accidere poſſunt, quia ſunt homines, ut morbus, periculum, paupertas &c. Sic amicitia Læl. 6. eſt omnium *divinarum* humanarumque rerum conſenſio cum benevolentia et caritate; quod quale ſit, explicat ipſe c. 17. init. his igitur finibus utendum arbitror, ut cum emendati mores amicorum ſint, tum ſit inter eos omnium rerum, conſiliorum, voluntatum ſine ulla exceptione communitas. * Porro *divina* et humana ſæpe dicuntur abſolute, pro eo quod eſt Roſc. Am. 23. *divina* et humana jura. Ex quibus intelligitur, latine neſcire, qui illam juris definitionem Juſtinianeam aut non intelligunt, in qua res *divinas* et humanas, pro jure *divino* et humano ſ. legibus *divinis* et humanis, h. e. naturalibus et poſitivis ut hodie loquuntur, dici manifeſtum eſt, vel ex eo, quod ei duæ formæ jus naturæ et civile ſubjiciuntur, aut reprehendunt adeo, cum latinius definiri non poſſit. Sed hoc aliis etiam definitionibus accidit, ut non intelligantur latini ſermonis inſcitia, et propterea reprehendantur. v. Vinculum. Ea autem ratio de legibus aut etiam officiis loquendi a Socraticis profecta eſt. Plato de Legg. L. V. p. 842. ed. Francof. *ἐπιτηδευμάτων* - - *λέλεκται σχεδὸν ὅσα* ΘΕΙΑ' *ἐςί· τὰ δ'* ἈΝΘΡΩ'ΠΙΝΑ *νῦν ἡμῖν οὐκ εἴρηται·* ubi *divina* officia dicuntur ea, quæ pertinent ad res *divinas*, hoc eſt, ut ipſe ait, in quibus ſi peccaveris, Deum ultorem habeas, humana autem, quibus objectæ ſunt res humanæ. p. 840. *ἔςι δὴ φύσει ἀνθρώπειον μάλιςα ἡδοναὶ καὶ λυπαὶ καὶ ἐπιθυμίαι*, &c. p. 842. Sic ap. Liv. XXIX. 18. extr. et illa omni *divino* humanoque liberetur ſcelere. cf. III. 19. ubi fruſtra hærebat Drakenb. Sed vereor ne modum excedam in hac diſputatione. Itaque plura addere exempla non audeo.

DIVISIO. de re obſcœna eſt ad Fam. IX. 22. Unde in hoc verbo ludit Plautus in Aulularia.

DIVISOR dicitur, cui mandata eſt in coloniarum deductione et ex lege Agraria agrorum inter colonos diſtributio. Phil. XI. 6. primum duos collegas Antoniorum et Dolabellæ Nuculam et Lentonem, Italiæ *diviſores* lege ea, quam per vim latam ſenatus judicavit. ibid. V. 7. tantum quiſque habebat poſſeſſor, quantum reliquerat *diviſor* Antonius. * *diviſores* ſunt etiam inter operas campeſtres in comitiis. Har. Reſp. 20. *diviſores* omnium tribuum domi ipſe ſuæ crudeliſſima morte mactaret. fr. Cornel. I. p. 481. niſi pœna acceſſiſſet in *diviſores*. Muren. 26. de *diviſorum* indiciis, et de deprehenſis pecuniis - reſpondebo. Petit. Conſ. 15. ſi *diviſores* aliqua ratione coercemus, perfici poteſt, ut aut largitio nulla fiat, aut nihil valeat. Verrin. III. 69. homo in furis ac *diviſoris* diſciplina educatus. Act. I. in Verr. 8. *diviſores* omnium tribuum noctu ad ipſum vocatos. ibid. ex eadem familia Q. Verrem Romilia, ex optima *diviſorum* diſciplina patris iſtius diſcipulum et amicum, qui HS. quingentis millibus depoſitis id ſe perfecturum polliceretur. Or. II. 63. Numium *diviſorem*, ut Neoptolemum ad Trojam, ſic illum in campo Martio nomen inveniſſe. Planc. 19. doce, quo *diviſore* tribus corrupta ſit. Ex quibus locis patet, primo ſuum cuique tribui *diviſorem*, atque fortaſſe etiam plures fuiſſe; unde fit, ut per ſe non turpis res fuerit: deinde tribus per hos fere eſſe corruptas, quod per eos commodiſſime fieri poſſet, eamque tandem ob cauſam infame et ſuſpectum *diviſoris* nomen factum eſſe, atque adeo in convicii loco dictum fuiſſe. cf. Gruch. de Comit. I. 3. p. m. 245. ſ. Unum locum e Sueton. Aug. 3. adjiciemus: hunc quoque a nonnullis argentarium, atque etiam inter *diviſores* operaſque campeſtres proditum. ad q. l. Torrentius male hoc genus cum illo ſuperiori, qui agros dividunt, confundit. Itaque exiſtimo *diviſores* fuiſſe eoſdem, qui diribitores tabellarum. Neque video, quod aliud genus operarum campeſtrium eo nomine intelligi poſſit. Nam quod in Piſon. 15. diribitores ſunt honeſti et ſenatorii viri, id extraordinarium eſt: nec iſtæ operæ campeſtres fuere.

DIVORTIUM. Or. III. 19. Sic ex communi ſapientium jugo ſunt doctrinarum

facta *divortia.* h. e. ſectæ diverſæ ortæ ſunt.

DIVULSUS. *divulſa* opponuntur redactis ad artis formam. Or. I. 42. ars, quæ rem diſſolutam *divulſamque* conglutinaret.

DO, are. hujus verbi tam varius et multiplex uſus eſt, vix ut omnis illa varietas commemorari poſſit. Quæ nobis præcipua genera viſa ſunt, afferemus. * dicitur in philoſophorum diſputationibus, pro concedere. Fin. V. 28. prima ſi *dederis*, *danda* ſunt omnia. cf. Inv. I. 31. * ſed pro concedere dicitur etiam eo ſenſu, quo ipſum dicitur interdum, np. pro veniam dare alterius cauſa. Ligar. 12. ut conceſſiſti M. Marcellum Senatui, ſic *da* hunc populo. * eſt porro verbum forenſe. Roſc. Com. 1. lis *datur* ſecundum eas. huc pertinent etiam hæc: judicium dare, judices dare, teſtes dare, cognitorem dare, cognitionem dare, &c. de quibus dicere non eſt neceſſe. * conſtituere, dicere. Att. I. 10. Tulliola tibi diem *dat*, ſponſorem appellat. v. dies. et conf. Duker. ad Flor. III. 3. 14. * in re militari *dare* nomina dicuntur, qui ſe militaria ſtipendia facturos profitentur, propterea quod nomen ſuum ſcribi in albo militari patiuntur. Phil. VII. 4. * Orat. II. 1. ſermonibus ſe *dare*, i. e. intereſſe, ſimile eſt hoc, Agr. II. 5. cum familiariter me in illorum ſermonem inſinuarem ac *darem*. * ad Fam. XII. 16. non putare, me hoc auribus tuis *dare:* h. e. propterea tantum ſcribere, quod gratum fore putem, aſſentandi cauſa. * ad Fam. V. 13. *das* mihi jucundas recordationes. * conciliare, amicum reddere. Att. X. 4. Oppios Terentiæ *dabis*. * *dare* ſe alicui dicuntur, qui ad eum ſe applicant, qui ei grati eſſe laborant omni obſequii officiique genere. Haruſp. R. 22. niſi ſe *dediſſet* iis. ad Fam. II. 8. *da* te homini: complectetur, mihi crede. Rabir. Poſt. 2. Rabirius dicitur regi ſe *dediſſe*, quod ei pecunias crediderat. Rabir. Poſt. 3. *dare* ſe auctoritati ſenatus. * committere. Sext. 58. *dare* ſe populo: de iis, qui in theatrum veniunt. Nam hi ſe tanquam committunt populo, cum ſperant, ſe non exſibilatum iri. * ad Fam. XIII. 1. *dare* ſe ad lenitatem, pro, leniorem fieri. * ſtudium ſuum conferre ad aliquid, dicitur *dare* ſe ad aliquid, ſuſcipere aliquid. in Cæcil. 2. qui me ad defendendos homines ab ineunte adoleſcentia *dediſſem*. Or. III. 16. eloquentia, varietate, copia, quam ſe cumque in partem *dediſſet*, omnium fuit facile princeps. * tribuere. Syll. 14. non poſſum tantum ingenio meo *dare*, ut &c. * in deleganda pecunia, et ſolvenda non ex arca ſed per attributionem, etiam *dare* dicitur. Flacc. 15. quantum ſibi ablatum dicit homo impudentiſſimus, tantum nunquam eſt auſus, ut haberet, optare. Ab A. Sextilio dicit ſe *dediſſe* et a ſuis fratribus. Potuit Sextilius *dare*. * fabulam *dare* eſt docere, de auctoribus fabularum. Brut. 18. Livius minor fuit aliquanto is, qui primus fabulam *dedit*, quam ii, qui multas docuerant &c. * dicere. Acad. I. 3. ſed *da* mihi nunc. * docere Att. XII. 5. *dabis* igitur tribunatum, et, ſi poteris, Tubulus quo crimine &c. * Nat. D. III. 26. ita *dat* ſe res: h. e. ita accidit, ita procedit. v. Gron. ad Liv. XXVIII. 5. * *dare* ſe etiam eleganter dicuntur, quibus facile aliquid perſuademus, quod ſua ſponte in eas partes inclinant. Or. II. 44. ſi ſe *dant* judices, et ſua ſponte, quo impellimus, inclinant. * Conſtructionis cauſa hæc affero: Inv. I. 14. præcepta *dare* in ratione. Cod. Gronov. habebat: in rationem; et ſic eſt c. 10. Agr. II. 7. ut id, quoad liceret, ad populi partes *daret:* pro, ad populi beneficium transferret, ut alio loco dicit. Brut. 89. Q. Scævola ſe nemini ad docendum *dabat*.

DATUM, munus, donum. Cluent. 24. tantum donis, *datis*, muneribuſque perfecerat: nam ſic diſtinguendum cum Grævio, quem vide ad h. l. *Datum* pro dono eſt etiam ap. Plaut. Pſeud. I. 3. 71. Ovid. Met. VI. 463. Ceterum hujuſmodi verba, munus donum jungi ſolere, quanquam ſynonyma ſint, docet Salmaſ. ad Lamprid. Severum, c. 26. T. II. p. 923. cf. Gronov. Obſ. IV. p. 230. Tirones adeant Livium XXII. 10. ubi fruſtra tentatur id genus a viris doctis. Sed apud eundem XXXVI. 2. dona *data* dicuntur ita, ut *data* ſit participium.

DOCERE. fabulam *docere*, dicitur ſcriptor cum eam edit ſpectandam. Brut. 18. Livius minor fuit aliquanto is, qui primus fabulam dedit, quam ii, qui multas *docuerant*. Tuſc. IV. 29. Cum Oreſtem fabulam Euripides *doceret*, primos tres verſus revocaſſe dicitur Socrates. * Cauſam *docere* dicitur de cliente, cum eam defert ad patronum. Cluent. 69. v. Gron. de Seſt. IV. 3. p. 272.

DOCHIMUS. Orat. 64. *dochimus* autem

e quinque ſyllabis, brevi, duabus longis, brevi, longa, ut eſt hoc: amicos tenes.

DOCTRINA dicitur tum de inſtitutione, tum de eo, quod ex inſtitutione diſcitur. Prioris ſignificationis hæc exempla ſunto: Or. II. 54. *doctrina* tradere. ibid. 25. *doctrinam* redolet. Sext. 56. mihi ſumpſi hoc loco *doctrinam* quandam juventuti, qui eſſent optimates. Leg. I. 22. a lege vivendi *doctrina* ducitur. &c. alterius hæc: Or. III. 31. *doctrina* puerilis: h. e. artes quibus pueri erudiuntur. Balb. 1. ſtudia *doctrinæ*, de philoſophia. Or. III. 32. liberales *doctrinæ*.

DOCUMENTUM, exemplar. Dom. 48. ſcelerum flagitiorumque *documentum*.

DOLIUM. Brut. 83. ſi potare velit, de *dolio* ſibi hauriendum putat. *Dolium* eſt vas magnum vinarium in cella ſubterranea, in quo vinum recens ſervatur, unde deinde defunditur in teſtas et amphoras, et in apothecam conditur. hinc vinum recens *doliare* dicitur, eique opponitur defuſum. Illud homines tenues bibunt et pauperes, hoc beatiores. v. Abram. ad Phil II. 27.

DOMESTICUS. Or. 43. *domeſticæ* literæ, ſunt, quæ non prodeunt in forum, curiam &c. Verr. III. 61. *domeſticum* crimen, pro ficto, quod domi accuſatoris natum et excogitatum eſt. Sext. 45. *domeſticis* malis impediti: i. e. ære alieno. Sic Catil. I. 6. *domeſtica* difficultas. Catil. I. 6. *domeſtica* turpitudo, de libidinoſis flagitiis, luxuria, et ſimilibus.

DOMICILIUM. Balb. 5. ut ejus gloriæ *domicilium* communis imperii finibus terminetur. Orat. I. 23. Roma dicitur imperii et gloriæ *domicilium*. ad Fam. XVI. 17. huic verbo proprium *domicilium* eſt in officio. Piſon. 31. ſuorum improbiſſimorum ſermonum *domicilium* in auribus ejus collocaverunt.

DOMINA. Or. II. 60. natura *domina* eſt: h. e. in hac re plurimum valet.

DOMINARI, plurimum valere, præcipuum eſſe. Orat. I. 8. eloquentia *dominatur* in liberis civitatibus. ibid. 14. hoc *dominatur* in oratore. * in Cæcil. 7. *dominari* in judiciis, dicuntur, qui ſemper obtinent cauſas etiam injuſtas, et malis artibus. * Verr. II. 19 in auctione *dominari* dicuntur, quibus in auctionibus omnia, quæ volunt, etiam leviſſima licitatione ab iis facta, addicuntur. * Cluent. 25. beſtiæ, *dominante* fame &c. i. e. urgente.

DOMINATIO. Act. I. in Verr. 12. *dominatio* judiciorum. Verr. V. 68. regia *dominatio* in judiciis. v. *dominari*.

DOMINATUS. Or. III. 59. in eo omnis *dominatus* eſt oculorum: h. e. oculi plurimum valent. Nat. D. II. 60. terrenorum commodorum omnis eſt in homine *dominatus*.

DOMINIUM. Verr. III. 4. hujus argento *dominia* veſtra ornari. lectio Gruteriana, quam interpretatur de magiſteriis vini aut regnis, quæ Horatius vocat. Sed Grævius recepit reliquorum librorum lectionem: domus veſtras, et *dominia* ita dici poſſe negavit. *Dominia*, quia in bonis Codd. repertum hoc verbum eſt, non auſim rejicere, et in *domus* veſtras mutatum credo, quod non intelligeretur. *Domus* veſtras autem non poteſt eſſe a Cicerone, quod nullum exemplum poterit afferri, quo argento *domus* ornari dicatur. Signa in *domorum* ornatu commemorari memini, argentum non item. Convivia autem exornari argento, ſc. in abacis poſito, non ſemel apud Ciceronem alioſque legi. Atqui veteres de conviviis dixere *dominia*, quod Grævium fugiebat, cum ea ſcriberet. Gell. II. 24. in quo SCto jubentur principes civitatis, qui ludis Megalenſibus antiquo ritu mutitarent, h. e. mutua inter ſe *dominia* agitarent, jurare &c. in quo loco quidam interpretamentum convivia receperunt. Sed Fulvius in append. Triclinii Ciacconiani et Lipſius Saturnal. I. 19. *dominia* reſtituerunt. v. Gronov. ad h. l. *Dominia* autem dicuntur convivia, non ab illis magiſteriis Horatianis, ut Grutero viſum, ſed a *domino* convivii. v. *dominus*.

DOMINUS. Act. I. Verr. 9. *dominus* comitiorum, dicitur, qui largitionibus efficit, ut creentur, quos velit. Quint. 5. *dominus* auctionis, eſt is, qui aliquid de ſuo auctione vendit. Sext. 59 *domini* concionum, ſunt homines populares et ſeditioſi, qui in concionibus *dominantur*, eaſque, quo volunt, impellere poſſunt. Vatin. 13. cum ipſe *dominus* epuli Q. Arrius albatus eſſet: h. e. qui epulum præbebat. Orat. II. 17. *dominus* rei, judex dicitur.

DORMITARE. Orat. II. 33. ſapientia *dormitans*: h. e. quæ nihil laboris affert, otioſa, de juriſprudentia.

DOS. Or. I. 55. cujus artem cum indotatam atque incomptam videres, verborum eam *dote* locupletaſti &c.

DRACHMA, nummus græcus, qui re-

ſpondet Romanorum denario. ad Fam. II. 17. &c. vid. Gron. Seſt. II. 6. p. 91.

DUA pro *duo* ex Accio laudatur Orat. 46.

DUBITARE, ignorare. ad Fam. X. 8. non *dubito*, quid præſentiant. Att. X. 1. non *dubito*, quid nobis agendum putes. * conſiderare. Roſc. Am. 31. reſtat, ut hoc *dubitemus*, uter potius S. Roſcium occiderit. Sic ſæpe eſt in libris de officiis.

DUCERE, dicitur abſolute, pro, in carcerem, ſive domeſticum, ſive publicum, *ducere*. Agr. II. 37. ne mihi in carcere habitandum ſit, ſi trib. pl. *duci* juſſiſſet. Flacc. 19. 21. quem judicatum *duxit* Hermippus: h. e. cum judicatum eſſet, eum ſolvere oportere, neque poſſet, ab Hermippo abductus eſt domum in carcerem, quod genus hominum ap. Livium nexi dicuntur. v. addictus. Sic Verr. II. 12. ſi non accipit, quod te debere dicis, accuſes: ſi petit, *ducas*. C. Fuficium *duci* juſſit petitorem &c. ibid. 26. quiſquis erat eductus Senator Syracuſanus ab Heraclio, *duci* jubebat. Itaque permulti *ducti* ſunt. * in rationibus pecuniariis *ducere* eſt de ſumma, quæ efficitur ſingulis nominibus colligendis. Verrin. III. 49. quoniam XC millia medimnûm *duximus* &c. Att. VI. 2. ut fœnus quaternis centeſimis *ducant*. v. Gron. Obſ. II. 10. p. 284. Hinc ad alia transfertur: cujuſmodi eſt hoc: Quint. 16. officii et exiſtimationis rationem *ducere*, pro habere. cf. Verr. I. 48. * Tuſc. II. 18. oratio tua ad credendum *ducit*. * Inv. II. 2. ad vitia quoque ejus accedere, cujus aliquo bene præcepto *duceremur*: h. e. cujus præceptum aliquod nobis probaretur. Orat. 9 quis porro unquam Græcorum rhetorum a Thucydide quidquam *duxit*: i. e. repetiit, quod exempli cauſa commemoraret. * ad Fam. X. 32. Balbus quæſtor - - *duxit* ſe a Gadibus: i. e. abiit clanculum. * de Div. I. 18. oracula, quæ æquatis ſortibus *ducuntur*. np. ſors proprie *ducitur*, cum ex urna manu tollitur. * diem *ducere* Att. V. 21. pro conſumere. v. ibi Græv.

DUCTOR, imperator. Tuſc. I. 37. *ductores* noſtri.

DUELLUM. Leg. II. 8. res *duelli*: antique pro bellum &c.

DULCICULUS. Tuſc. III. 19. *dulcicula* potio.

DULCIS. Or. III. 26. *dulcis* ſuavitas, de ea, quæ eſt feminis grata, e ſaccharo et aliis condimentis. * indulgentes etiam dicuntur *dulces*. Læl. 24. extr. amici *dulces*, qui in omnibus obſequuntur nobis ſtudiiſque noſtris, nec verum unquam nobis dicunt.

DULCITUDO. Or. III. 25.

DUMETUM, de ſpinoſis et jejunis diſputationibus philoſophorum. Lucul. 35. orationem in Stoicorum *dumeta* compellitis.

DUPLEX, miſtum, concretum. Tuſc. I. 29. nihil eſt in animis *duplex* &c.

DUPONDIUS, nummus duarum libellarum: h. e. duorum aſſium. Nam ſinguli aſſes olim, cum gravi ære uterentur Rom. valebant libram ſ. pondo. Quint. 16. ſi tuus *dupondius* ageretur.

DURITAS opponitur comitati et hilaritati in ſermone et conſuetudine. Orat. 16. *duritas* et ſeveritas, et quaſi mœſtitia orationis. Cato. 18. quanta in altero *duritas*, in altero comitas?

DURITIA. Or. III. 17. *duritiam* in ſermone Socratico adamarat; h. e. placuerant ipſi inprimis Socratis diſputationes de dolore aliiſque hujus generis malis perferendis.

DURUS. Dom. 6. *durior* annona, pro carior. Arch. 9. *durior* ad hæc ſtudia videbatur; h. e. non is eſſe videbatur, qui ex his ſtudiis poeticis voluptatem percipere, atque adeo iis pretium ſtatuere poſſet. Brut. 18. ſigna *dura*, opponuntur mollibus: h. e. politius elegantiuſque elaboratis. Notus eſt verſiculus Virgilianus: Excudent alii ſpirantia mollius æra: h. e. quæ ita elaborata ſunt, ut quamproxime ad viventis animantis ſpeciem accedant.

DUUMVIRI. Rabir. Perd. 4. Orat. 46. ſunt ii, qui ex inſtituto Tulli Hoſtilii perduellionis judicandi cauſa conſtituebantur. vid. Liv. I. 26.

E.

EA, adv. pro propterea. ad Fam. XIII. 26. Meſcinius *ea* mihi neceſſitudine conjunctus eſt, quod mihi quæſtor fuit.

EBULLIRE, jactare aliquid ſermone. Tuſc. III. 18. ſi virtutes *ebullire* volent et ſapientias, nihil aliud dicent. Fin. V. 27. dixerit hoc Epicurus, ſemper beatum eſſe ſapientem; quod quidem ſolet *ebullire* nonnunquam. Daviſius laudat Turneb. Adv. XXV. 14.

ECCE, cum ſimpliciter, tum adjuncto tibi, dicitur de re improviſa et ſubita. vid. v. c. Att. VII. 19. XIII. 16. XV. 4. Cluent. 28. Prov. Conſ. 18. Verr. V. 34. Or. II. 22. &c.

ECDICUS. ad Fam. XIII. 56. *Ecdici* Mylaſii. *Ecdicus* idem eſt qui Syndicus, h. e. qui civitatem defendit, cognitor civitatis, ut Cicero pro Flacco ait, (v. in cognitor) inprimis autem civitatis pecunias curat et perſequitur. Gloſſæ veteres : ἔκδικος, cognitor. v. Gronov. de Seſt. IV. 3. p. 277. quem jam laudavit Grævius. Juſtiniani Novell. 15. inſcribitur Gr. περὶ τῶν ἐκδίκων. de defenſoribus civitatis titulos e Cod. Juſtin. et Theodoſ. laudant Viri docti ad Plin. Ep. X. 111.

ECLOGARIUS. Att. XVI. 2. eſt genus ſervorum, quo in ſtudiis utebantur, dicti ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν, h. e. a locis inſignibus, quos e libris excerpebant, aut notabant : ſive, ut J. Fr. Gronovio placebat, qui diſtinguebant libros et interpungebant, et nomina interloquentium in dialogis rubrica picta interponebant, ut eo facilius intelligi libri poſſent.

ECQUAE, pro *ecqua*. Sext. 30. *ecquæ* vox. Att. VIII. 12. *ecquæ* perſona.

ECULEUS, machina, qua in quæſtionibus utebantur, ad verum extorquendum : de qua eſt Magii doctus libellus. Nomen traxit a ſimilitudine equi. Mil. 21. Dejot. 1. extr.

EDICERE, dicitur frequenter de magiſtratibus, cum aliquid aut ſcripto publice propoſito, aut voce jubent aut conſtituunt, pronunciant, in eo genere, in quo poteſtatem habent. Q. Fr. I. 1. c. 9. prætorem *edicere*, ne fiat aliquid &c. Att. XI. 7. Antonius *edixit* ita, ut me et Lælium exciperet. Vat. 14. *edixeritne* prætor, - ut adeſſes die triceſimo. ad Fam. XI. 6. cum trib. pl. *edixiſſent*, adeſſet ſenatus a. d. XIII. Kal. Jan. Verr. I. 54. *edicere* diem. ibid. nondum proſcripta neque *edicta* die. * hinc dicitur pro conſtituere, et publice proponere. Verr. III. 7. Cenſores dicuntur legem, ſc. vectigalium locandorum, *edicere* : h. e. publice proponere, ut cognoſci conditiones locationis poſſint. Offic. III. 20. Marius a ſubſelliis in roſtra recta, idque, quod communiter compoſitum erat, ſolus *edixit*. * eſt etiam interdum pro ſimplici dicere, pronunciare, proferre, narrare. Or. 39. nullus fere a Demoſthene locus ſine conformatione ſententiæ *edicitur*. Læl. 16. ſi prius *edixero*, quid maxime Scipio ſit ſolitus reprehendere. Phil. I. 5. miſi pro amicitia (ſc. ad Conſulem Antonium) qui hoc *ediceret*. Sed mollius profecto eſt, quod poſt Muretum et Faernum alioſque e Cod. Vatic. repoſuit Grævius : ei diceret. Leg. II. 10. ut ego, uti rogas, poſſim *edicere*. Ain' tandem, Attice ? non es *edicturus* aliter. Turnebus, Lambinus, Daviſius repoſuere : dicere, dicturus ; quod etiam placebat Sigon. ad Liv. VI. 38. ad hæc verba : et, uti rogas, primæ tribus dicerent. Mihi autem ſecus videtur. Ratio, qua Daviſius utitur, quod *edicere* non ſit privatorum, ſed magiſtratuum, nihili eſt. *Edicere* eſt pronunciare, quod de ſuffragiis et ſententiis judicum dicitur. v. Gron. et Drakenb. ad Liv. XXX. 5. init. Cort. Sall. Catil 48.

EDISCERE, cognoſcere. de Div. I. 47. malunt enim diſſerere, nihil eſſe in auſpiciis, quam, quid ſit, *ediſcere*.

EDITICIUS. Planc. 15. *editicii* judices. cf. Muren. 23. ſunt, qui ab accuſatore eduntur, non, a prætore ducuntur ſorte : quod in qua cauſa factum ſit ex ll. cc. cognoſces. v. *edere*.

EDITIO. Planc, 15. *editio* judicum. v. edere.

EDERE. Sext. 27. ſcelus *edidit* in me. Leg. I. 13. ruinas *edere*, pro, facere ut ruinæ fiant. Fin. V. 2. vitam *ediderat* : i. e. mortuus erat. Brut. 5. quare, ſi tibi commodum eſt, *ede* illa, quæ cœperas, Bruto et mihi. * in rebus ſorenſibus multipliciter dicitur. Planc. 15. tribus *edere*, dicitur accuſator, cum ex lege de ſodalitiis, quas tribus judices eſſe velit, apud prætorem profitetur : unde judices editicii. Quint 21. judicium id, quod *edat*, accipere : i. e. quodcunque genus actionis intendat, ſe paratum eſſe, deſcendere cum eo in certamen, id dicitur *edere* judicium, quia apud prætorem pronunciat, quod genus actionis intendere, et quod judicium ſibi dari velit petitor. ibid. 20. judicium acciperet, in ea ipſa verba, quæ Nævius *edebat*. Verr. III. 29. quantum *edidiſſet* ſibi deberi : h. e. profeſſus eſſet. Sic teſtes *edi* dicuntur ſæpiſſime, cum accuſator eorum nomina profitetur apud prætorem. Indices etiam dicuntur *edere*, ad Q. Fr. II. 3. Nerius index *edidit* ad allegatos : hat auſgeſagt. Dom. 6. operis *ediderat*, (dixerat) meum nomen. Verr. II. 42. poſtulata *edere*, dicuntur provinciales,

cum ea ad Conſules deferunt ; item : in poſtulatis *edere* aliquid. Quint. 24. ſocium in hujus bonis tibi *edidiſti* Quintium : i. e. profeſſus es. * de oraculis etiam dicitur. Off. II. 22. Pythius Apollo oraculo *edidit*.

EDUCATOR. Planc. 33. quis eſt noſtrum liberaliter educatus, cui non *educatores*, cui non magiſtri atque doctores. Videntur Geſnero V. C. pædagogi. Sic eſt ap. Tac. A. 14. 3. Sed quia ſequitur alitus, intell. altores et parentes. N. D. II. 34.

EDUCERE, pro *educare*, Or. II. 28. * emittere aquam. de Div. I. 44. *educere* lacum. * *educi* dicuntur homines, qui cum magiſtratibus eorum rogatu aut juſſu in provincias proficiſcuntur, quemadmodum contra deduci, qui e provincia jubentur cum aliquo Romam venire. Piſon. 34. ſed ei medico, quem tecum *eduxeras*, imperaſti. * eſt etiam in ſortitionibus *educere*. Verr. II. 17. *educit* ex urna tres. cf. Agr. II. 8. * Verr. II. 26. Metellus Heraclium reſtitui juſſerat, non reſtituebatur. quiſquis erat *eductus* ſenator Syracuſanus ab Heraclio, duci jubebat. itaque permulti ducti ſunt. Locus obſcurus, in quo explicando ſudarunt viri docti, offenſi verbo *eductus*, quod cum Lambino in editus mutatum cupiebat Grævius. Et ſolent hæc verba permutari in MSS. v. Drakenb. ad Liv. XXXIX. 15. Sed locus nihil vitii habet. *Educere* eſt in jus ducere, reum facere : et hoc ſenſu non uno loco uſus eſt Cicero. ibid. 37. ita illi non procraſtinant : Sthenium ſtatim *educunt :* aiunt ab eo literas publicas eſſe corruptas. ibid. III. 47. et cum in jus ipſum *eduxi*. ibid. 65. aditum eſt ad Metellum : *eductus* eſt Apronius : *eduxit* vir primarius C. Gallius ſenator : poſtulavit a Metello, ut ex edicto ſuo judicium daret in Apronium, &c. ſenſus ergo hic eſt : Metellus cum juſſiſſet, ut Heraclius Syracuſis et Epicrates Bidis reſtitueretur, hic reſtitutus eſt, ille non item. Cujus rei cauſa cum Heraclius ſenatores, ad quos pars rerum ſuarum pervenerat, ad Prætorem Metellum in jus vocaſſet, iique reſtituere non poſſent, Heraclio addicti, ab eo in vincula ducti ſunt. cf. ducere. Ceterum huc pertinet etiam locus Planc. 23. atque is quidem *eductus* ad Conſules, qui tum in crimen vocabatur, ſe inique a tuis jactatum, graviter querebatur, &c.

EFFARI, verbum augurale, de conſecrationibus, dedicationibus. Att. XIII. 42. extr. opinor augures nihil habere ad templum *effandum*. Leg. II. 8. urbem et agros et templa liberata et *effata* habento. Dom. 55. nec ullum verbum ſolenne potuit *effari*. v. Manut. ad Cic. ad Att. XIII. 42. Daviſ. ad Leg. II. 8. Intt. ad Gell. XIII. 14.

EFFATUM, verbum dialecticum, quo Cicero interpretatur ἀξίωμα. v. Lucul. 29. * Leg. II. 8. fatidicorum et vatum *effata*.

EFFECTIO. Fin. III. 14. quemadmodum opportunitas non fit major productione temporis, ſic recta *effectio* ; κατόρθωσιν enim ita appello &c. * cauſa efficiens, Acad. I. 2. phyſica continentur ex *effectione*, et ex materia ea, quam fingit, et format *effectio*.

EFFEMINARE. Nat. D. II. 26. *effeminarunt* aerem : h. e. feminam fecerunt, Junonem appellando.

EFFERO, de terra et agris &c. Brut. 4. *efferre* fruges. Verr. III. 47. cum ager, id quod perraro evenerat, cum decumo *extuliſſet*, ſc. quod ſatum erat. ibid. 86. videbatur id perdere arator, quod agri ſegeteſque *extuliſſent*. ibid. II. 2. ut quicquid ex ſeſe Sicilia poſſet *efferre*, id non apud eos naſci &c. Nat. D. II. 33. ea, quæ *efferant* aliquid ex ſeſe, perfectiores habere naturas, quam ea, quæ ex iis *efferuntur*. Or. II. 22. cur ætates ſingulæ *extulerint* prope ſingula genera dicendi. * oſtendere ſe, naſci. Or. II. 21. *efferat* ſe fœcunditas in adoleſcente. Læl. 27. cum ſe *extulit* oſtenditque lumen ſuum virtus. Brut. 7. qua in urbe primum orator ſe *extulit*. * de omni commotione animi, neque ſolum ea, quæ animum dilatat, ſed etiam quæ contrahit, atque de his, quæ hinc exiſtunt. Att. I. 8. Cato 23. *efferri* ſtudio. Læl. 15. *efferri* faſtidio et contumacia. add. Tuſc. IV. 17. Syll. 10. interdum *efferatur* immoderatione verborum. * *efferre* ſe eſt etiam pro recreare ſe, recuperare vires. Prov. Conſ. 14. quanquam ſunt acciſæ res, tamen *efferent* ſe aliquando, et ad renovandum bellum revireſcent. * vulgare. Or. I. 24. petamque a vobis, ne has meas ineptias *efferatis*. ibid. II. 12. res omnes ſingulorum annorum mandabat literis Pontifex Maximus, *efferebatque* in album, et proponebat tabulam domi, poteſtas ut eſſet populo cognoſcendi &c. Pearcius cum Lambino legendum cenſet : referebatque in album : quæ forma loquendi eſt ap. Liv. I. 32. Si *efferebat* rectum eſt, ſenſus hic eſt : Cum libris res anni cujuſque mandaſſet, duobus exemplis librum annalem propone-

bat, alterum publice in albo, ut prætor edictum, alterum domi. *Efferri* ſimpliciter dicitur pro *efferre* domo. v. Viros doctos ad Suet. Claud. 49. et quos ibi laudant. * afferre, dicere. Or. III. 11. non ſolum videndum eſt, ut verba *efferamus* ea, quæ nemo jure reprehendat. N. D. I. 25. hoc perſæpe facitis, ut, cum aliquid non veroſimile dicatis, et effugere reprehenſionem velitis, *efferatis* aliquid, quod omnino ne fieri quidem poſſit: ubi Daviſius repoſuit: *afferatis*.

EFFICACITAS. Tuſc. IV. 13. corporis nervi, vires, et *efficacitas*. Petit. Conſ. 3. tantum habet in libidine artis et *efficacitatis*, ut prope in parentum gremiis prætextatos liberos conſtuprarit.

EFFICAX, rebus gerendis aptus. ad Fam. VIII. 10. noſti Marcellum, et quam parum *efficax* ſit.

EFFICERE, de agris eleganter dicitur, ut efferre. Verr. III. 63. agri vero Leontini qui plurimum *efficit*. ibid. 86. quid aratio ſuſtinere, quid pati, quid *efficere* poſſit. ibid. 47. ager *efficit* (ſc. quod ſeritur) cum octavo. ſed ibi Grævius malebat cum Manutio, reficit; cujus emendationis neceſſitas nulla eſt. ibid. 56. tantum decumanum profeſſum eſſe ex edicto ſibi deberi, quantum ille bonis ſuis omnibus *efficere* non poſſet. Similia his, quanquam in alia re, hæc: Verr. III. 33. Liciti ſunt uſque eo, (ſc. in decumarum auctione) quoad ſe *efficere* poſſe arbitrabantur: ſo lange ſie das gebotene wieder heraus zu bringen gedachten. * Att. VI. 1. ea tributa vix, in fœnus Pompeii quod ſatis ſit, *efficiunt*. ibid. nec id ſatis *efficitur* in uſuram menſtruam. * de diſputantibus. Tuſc. III. 29. hoc ſtudent *efficere*. Parad. Proœm. 1. Cato minutis interrogatiunculis, quaſi punctis, quod propoſuit, *efficit*. * facere. Phil. 14. 3. quæ L. Antonius in Parmenſium uxoribus *effecerit*. Brut. 78. itaque tantos proceſſus *efficiebat*.

EFFINGERE. Sext. 35. *effingi* ſanguinem ſpongiis e foro. alia exempla vid. ap. Cujac. Obſ. XIII. 13. Ceterum de hoc verbo vid. Heinſ. ad Ovid. Heroid. 20. 135.

EFFLIGERE, perdere. Att. IX. 19. filium miſit ad *effligendum* Cn. Pompeium. v. Græv. ad h. l. Hoc verbum non eſt ap. Nizolium.

EFFLORESCERE. Or. II. 78. exordium debet *effloreſcere* ex cauſa: i. e. duci, naſci.

EFFLUERE, exire in vulgus. Dom. 46. multa ex veſtra diſciplina *effluunt*, et ad aures noſtras permanant. * defluere de Div. I. 43. quondam lactis imber *effluit*. Daviſius legit defluxit, quod eſt uſitatius. neque tamen alterum rejecerim. Nam et effundi imber dicitur. legi etiam *effluere* de veſte, neſcio ubi. ibid. 29. abundat atque *effluit*, edd. vett. omnes. * abundare. Or. 13. *effluens* dicendi genus. Nizolius ex de Div. I. 29. laudat: abundat et *effluit*: ſed emendatiores edd. habent *affluit*. * Brut. 61. mens *effluit*; h. e. memoria eum deſtituit: cui ſimile eſt illud, ad Fam. VI. 19. tanta eſt intimorum multitudo, ut ex his aliquis potius *effluat*, quam novo ſit aditus.

EFFUGERE. Leg. II. 3. eleganter dicitur debitor, a quo per oblivionem non exigitur pecunia, quique ita eam lucratur.

EFFUGIUM. Nat. D. II. 47. alias habere *effugia* pennarum.

EFFUNDERE, de terra et agris, ut efferre. Or. 15. ſegetes fœcundæ et uberes non ſolum fruges, verum herbas etiam, *effundunt*. Brut. 9. *effudit* hæc ætas hanc copiam oratorum. * de prodigis. Agrar. I. 5. *effundamus* ærarium. * dimittere. ad Fam. I. 9. *effundere* odium. * perdere. ad Fam. II. 16. *effundere* gratiam collectam. * de dicentibus ea, quæ ante reticuerant, aut reticere debebant. Att. XVI. 7. Brutus *effudit* illa omnia, quæ tacuerat. Or. I. 34. *effudi* vobis omnia, quæ habebam. Flacc. 17. teſtis *effudit*, quæ voluit, omnia. * nimium eſſe in re aliqua. Parad. III. 1. an temperantem eum dices, qui ſe in aliqua libidine continuerit, in aliqua *effuderit*? * Att. IV. 9. Pompeius in nos eſt ſuaviſſime *effuſus*. v. *effuſio*.

EFFUSIO, ſtudium inſigne liberaliter officioſeque aliquem tractandi. Att. VII. 3. nequaquam ſatis pro meis officiis, pro ipſius in alios *effuſione*, illum in me liberalem fuiſſe. * de affectibus lætioribus. Tuſc. IV. 31. eodem vitio eſt *effuſio* animi in lætitia, quo in dolore contractio.

EJECTUS, homo privatus rebus ſuis, ducta metaphora a naufragis, qui *ejecti* dicuntur. Roſc. Am. c. 26. cf. Gron. ad Liv. XLIV. 19. Quint. 19. *ejectus* homo. * rejectus. Fin. V. 8. *ejectæ* ſententiæ. v. ejicere. * exſertus. Or. II. 66. *ejecta* lingua.

EJICERE, rejicere. Off. I. 41. Cynicorum ratio eſt *ejicienda*. cf. Or. I. 32. II. 24. Att. II. 24. eoque magis id *ejectum* eſt. *Sed inprimis

dicitur de iis, qui exploduntur et exſibilantur, ut hiſtrionibus, muſicis, oratoribus &c. Or. III. 50. idem fit in vocibus, ut a multitudine et populo, non modo catervæ atque conventus, ſed etiam ipſi ſibi ſinguli diſcrepantes *ejiciantur*. Sext. 55. cantorum vocibus *ejiciebatur*. de Clodio, qui cum in theatrum veniſſet, cantores verſus, qui in eum conveniebant, in os imminentes ejus clariſſime canebant, ut omnes intelligerent, ad eum pertinere. Cluent. 31. exploſum atque *ejectum* eſt: ubi Grævius legi volebat rejectum, quod dubitabat latine ſic dici. Non dubitandum eſſe, quin ita dicatur, loca propoſita docent. Græci ſic ἐκβάλλειν. vid. v. c. Ælian. V. H. II. 24. XIII. 17. et ibi Perizon. et Kuhn. * eradicare. de Div. II. 72. ſuperſtitionis ſtirpes *ejiciendæ*.

EJERARE, idem quod *ejurare*. Or. II. 70. cum ei M. Flaccus P. Mucium judicem tuliſſet, *ejero*, inquit, iniquus eſt - - Ah P. C. non ego illum mihi iniquum *ejero*, ſed omnibus.

EJURARE: iniquum *ejurare* eſt, rejicere aliquem, quia iniquum nobis putamus. e foro petita ratio. Verr. III. 60. negotiatores putant eſſe turpe, id forum ſibi iniquum *ejurare*, ubi negotientur: prætor provinciam ſuam totam ſibi iniquam *ejurat*. Phil. XII. 7. ſic me iniquum *ejurabant*, (Græv. ejerabant) de me querebantur. * bonam copiam *ejurare*. ad Fam. IX. 16. tu autem quod mihi bonam copiam *ejures*, nihil eſt. Eſt autem formula e foro, qua ſignificatur, aliquem juraſſe, creditoribus ſe ſatisfacere non poſſe. v. Manut. ad h. l. quod cum factum eſſet, perſona debitoris pignori capiebatur, et creditori addicebatur; ut docet Salmaſ. Mod. Uſur. c. 18. p. 805.

ELABI, eleganter dicuntur rei, qui, cum noxii ſint, tamen, ſive artibus ſuis, ſive quacunque de cauſa alia, abſolvuntur. Act. I. Verr. 11. reus ne *elabatur*. Verr. I. 34. *elabi* ex crimine. ibid. II. 58. *elabi* ex criminibus. Sext. 64. *elabi* ex judicio. * hinc traducitur ad eos, qui cenſoris notam commeritam effugiunt. Cato 12. Tito fratre cenſore *elapſus* eſt. * *elabi* etiam dicuntur, quæ præter opinionem amittuntur. Or. II. 50. *elapſa* eſt cauſa. * Tuſc. I. 11. aſſenſio omnis *elabitur*: h. e. deſino aſſentiri.

ELABORARE. Phil. VII. 3. omne curriculum induſtriæ noſtræ in foro, in curia, - *elaboratum* eſt.

ELAMENTABILIS. Tuſc. II. 24. ſin erit ille gemitus *elamentabilis*, ſi imbecillus &c. ita Gruterus et ſequaces: alii melius lamentabilis.

ELATIO, ſublimitas. Brut. 17. *elatio* et altitudo orationis. * de vehementi affectu, ut efferre, de quo ſupra. Fin. III. 10. geſtientis animi *elatio* voluptaria. * magnitudo animi. Offic. I. 19. *elatio* animi.

ELATUS, excelſus, magnus. Off. I. 18. animus *elatus*. * commotus. de Div. I. 24. *elatus* cupiditate reſpexit. Sext. 64. *elatus* expectatione ibid. *elatus* ſtudio.

ELEGANS, dicitur quicunque eſt in aliquo genere inprimis intelligens, præcipue tamen in iis, quæ ad magnificentiam cultus pertinent. Inv. I. 35. a rhetoribus iis, qui *elegantiſſimi* atque artificioſiſſimi putati ſunt. Brut. 62. minime dignos *elegantis* conventus auribus. ad Fam. VII. 23. homo in omni judicio *elegantiſſimus*. Verr. IV. 57. populus potius haberet (ſigna &c.) quam *elegantiſſimus* Verres? * *elegantia* opponuntur popularibus, minus acutis et ſubtilibus. Fin. IV. 10. mihi placet agi ſubtilius, et preſſius: quæ enim adhuc protuliſti, popularia ſunt; ego autem a te *elegantiora* deſidero. Tuſc. IV. 3. illius veræ *elegantiſque* philoſophiæ, quæ ducta a Socrate in Peripateticis permanſit, et idem alio modo dicentibus Stoicis &c. opponitur philoſophiæ Epicuri, in qua res parum ſubtiliter dicuntur, ut paulo poſt dicit, quia contemnebant *elegantiam* differendi. Fin. II. 9. * Fin. III. 2. artes ingenuæ et *elegantes*, opponuntur illiberalibus opificum, adeoque etiam philoſophiam et matheſin continent, ſubtiles quippe et acutas. * *elegans* dicitur porro de ſervis, pueris delicatis, et variis artibus eruditis. Roſc. Am. 41. *elegantiſſimæ* familiæ puerorum. * *elegans* dicitur etiam, qui medium tenet inter parcum et magnificum, mundus. Or. 25. cf. *elegantia*.

ELEGANTER, ſcite, intelligenter, cum delectu, provide, prudenter. Inv. II. 3. ſin autem temere aliquid alicujus præteriiſſe, aut non ſatis *eleganter* ſecuti videbimur. Verr. III. 60. quid potuit *elegantius* facere prætor cupidus exiſtimationis bonæ, qui ab ſe omnem ſuſpicionem propulſaret, &c. ad Fam. III. 8. quid a me fieri potuit *elegantius* aut juſtius, quam ut ſumptus egentiſſimarum civitatum minuerem, ſine ulla imminutione dignitatis tuæ? v. Sciopp. ap. Græv. ad h. l.

ELEGANTIA, ſubtilitas et acumen dialecticorum et philoſophorum. Fin. II. 9. in hac diviſione *elegantiam* deſidero. ibid. *elegantia* differendi. ad Fam. IV. 4. de Sulpicio: facile cedo tuorum ſcriptorum ſubtilitati et *elegantiæ*. Fin. III. 2. agricultura, quæ abhorret ab omni politiore *elegantia*, tamen eas res, in quibus verſatur, novis notavit verbis. Or. I. 2. *elegantia* doctrinæ, eſt philoſophia cum ceteris artibus, in quibus ſubtilitas et acumen eſt, quæ ab artibus illiberalibus abſunt: tu autem eloquentiam ab *elegantia* doctrinæ ſegregandam putas. Jam quia *elegantia* in artibus eſt ſubtilitas, facile intelligitur, *elegantiam* in dicendo, Brut. 72. Or. I. 12. non eſſe ornatum illum oratorium et magnificum, ſed quæ et ipſa ſubtilitas dicitur in ſcribendo, h. e. tenue illud, et, in ipſa tenuitate et negligentia, ſuis Veneribus gratum dicendi genus, quo Cæſar, Terentius, Nepos, et Cicero in philoſophicis &c. uſi ſunt: quod et vidit Vavaſſor de Vi et Uſu Verb. p. 521. ed. Lipſ. Itaque Att. VII. 3. Terentio nominatim *elegantia* tribuitur. Or. II. 7. ſubtilitati jungitur: Catulus, cui Græci ſolent ipſi ſuæ linguæ ſubtilitatem *elegantiamque* concedere. Brut. 75. Cæſar ad hanc *elegantiam* verborum latinorum, quæ etiamſi orator non ſis, et ſis ingenuus civis Roman. tamen neceſſaria eſt, adjungit illa oratoria ornamenta dicendi. Planiſſimus eſt locus ad Herenn. IV. 12. *elegantia* eſt, quæ facit, ut unumquodque pure et aperte dici videatur, ejus partes ſunt Latinitas et explanatio. * Similiter in cultu *elegantia* non eſt magnificentia, ſed aliquid inter ſordes et magnificentiam intermedium, h. e. munditia. ad Fam. IX. 20. Verrius tuus et Camillus, qua munditia homines, qua *elegantia*? Itaque etiam de oratione hæc duo junguntur. Orat. 23. Fucati vero medicamenta candoris et ruboris omnia repellentur: *elegantia* modo et munditia orationis remanebit. * eſt etiam *elegantia* in reliqua vita, quæ moribus et rebus gerendis continetur, innocentia. Syll. 28. veſtra, qui cum ſumma *elegantia* atque integritate vixiſtis, hoc maxime intereſt, non ex libidine aut ſimultate aut levitate teſtium cauſas honeſtorum hominum ponderari.

ELEMENTA, fontes alicujus rei. Or. II. 11. licebit etiam laudationem ornare, neque illa *elementa* deſiderare. * Fin. III. 5. prima *elementa* naturæ, ſunt quæ et principia naturalia, prima naturæ, dicuntur.

ELEVARE, minuere, infringere. Nat. D. III. 4. perſpicuitas argumentatione *elevatur*. ad Fam. V. 14. *elevare* ſolicitudines. Sic Tuſc. III. 16. *elevare* ægritudinem, pro quo tamen e MS. Norvicenſi Daviſius repoſuit enervare, quod τῷ obtundere melius jungitur. Or. II. 58. *elevare* adverſarium: i. e. frangere.

ELICERE, artibus quibuſdam evocare. Inv. I. 2. *elicere* opportunitatem, quæ in animis eſt, et præcipiendo meliorem reddere. Vatin. 6. inferorum animas *elicere*. * invenitur etiam pro emittere. Cœl. 24. nonne ipſam domum metuet, ne quam vocem *eliciat*? Sed viri docti legendum cenſent ejiciat: tanquam Muret. V. L. II. 17. et alii. Urſinus etiam in MSS. reperiſſe ſe dicit. Verum etſi durum *elicere* hoc ſenſu et inuſitatum, tamen nec ejicere vocem mollius putem ac Cicerone dignum. Neque exemplum hujus formæ loquendi quiſquam, quod ſciam, attulit, aut me reperire memini. Urſini autem fidem in hoc genere ſubleſtam eſſe, quis neſcit? Poteſt etiam *eliciat* referri ad Clodiam. Veretur ne *eliciat* ædibus vocem. Quod ſi *eliciat* ad domum referas et interpretere emittat, ſimile eſt illi: erumpere ſtomachum, Att. XVI. 3. pro effundere. Stomachus enim erumpit proprie, non erumpimus ſtomachum. Sic vox *elicitur* ædibus proprie, non domus *elicit* vocem.

ELIDERE, frangere, rumpere. Tuſc. III. 34. Stirpes ægritudinis trunco everſo omnes *elidendæ* ſunt. ibid. fibras ſtirpium *elidere*. Sed ibi alia lectio eſt *eligendæ* et *eligere*, quam defendit Burmann. ad Virg. G. II. 407. ibid. II. 11. Poetæ nervos omnes virtutis *elidunt*. ibid. V. 6. qui rebus his fractus ægritudine *eliditur*.

ELIMARE, elaborare diligenter. Att. XVI. 7. velim σχόλιον aliquod *elimes* ad me, oportuiſſe te iſtuc facere.

ELIMATUS, ſubtilis, acutus. Lucul. 20. magnus ſum opinator, et cogitationes meas dirigo - - ad rationes has latiore ſpecie, non ad tenue *elimatas*. Rationes latiore ſpecie, ſunt, ut poſt interpretatur, viſa, quæ acriter mentem ſenſumque pellunt. Rationes autem ad tenue *elimatæ* ſunt ſubtiles ratiunculæ Academicorum, quibus viſis non eſſe aſſentiendum, eaque fallere, docet.

ELOCARE, verpachten. Verr. III. 22. rem ad ſe pertinere negabat: fundum eſſe *elocatum* dicebat.

ELOCATUS. Flacc. 28. quod illa gens victa, quod *elocata*, quod ſervata. Si ſanus eſt locus, ſenſus eſt, vectigalem et tributariam eſſe factam, ſc. a Pompeio; atque hoc dicit *elocatam* eſſe gentem, quod vectigalia ſolebant publicanis locari. Ita intelligit Scaliger ad Euſeb. p. 153. Servata, quod Manutius non concoquebat, Grævius interpretatur, noſtra (non Dei ſui) bonitate et miſericordia ſervata, cum exſcindi facile a nobis potuiſſet. Quid? ſi ita interpretemur: in poteſtate noſtra ſervata eſt, nec ſe liberare potuit. Ita melior. certe erit gradatio: niſi forte eos ſequi lubet, qui ſerva. facta legendum cenſent, quod ſequitur Scaliger l. c.

ELOGIUM, titulus, inſcriptio. Tuſc. I. 14. quid ipſa ſepulchrorum monumenta, quid *elogia* ſignificant? Fin. II. 35. *elogia* monumentorum. v. Caſaub. ad Sueton. Jul. 47. Calig. 24. Salmaſ. mod Uſur. p. 670. 675. ſ. hinc vero ducta ea ſignificatio, qua *elogium* pro laude ponitur. Nam tituli monumentorum continebant honorum rerumque geſtarum nomina. Cato 17. &c. * caput, ῥῆσις. Cluent. 48. *elogium* de teſtamento recitaſti Cn. Egnatii, idcirco ſe exheredaſſe filium &c. Sed quia in eo capite cauſa afferebatur, quare exheredaretur, uti in titulis et *elogiis* reorum et ad ſupplicium ducendorum cauſæ carceris et pœnæ; propterea *elogium* in re teſtamentaria pro cauſa dicitur exheredationis aut legati &c. Quintil. Decl. II. 15. quod ideo putetis nullum adjectum ad exheredationem juvenis *elogium*, quia de ſcelere conſtet. laudat ibi Burmannus Comment. ad Petron. c. 53.

ELOQUI. Off. III. 15. ſi ad *eloquendum* venerit, non plus quam ſemel *eloquetur:* de venditoribus rerum promercalium, cum pretium rei dicunt.

ELUDERE, vexare. Verr. III. 40. *eludere* aratores. Milon. 12. *eludere* remp. in ſuis furoribus cogitatis.

ELUERE, ſenſim tollere, Læl. 21. *eluere* amicitias remiſſione uſus. Diſſuere dixerat Off. I. 33.

ELUGERE. ad Fam. IX. 20. *eluxi* patriam: luctum e rei publicæ malis conſumpſi, depoſuique.

EMANARE. Or. I. 42. formæ e generibus *emanant.*

EMANCIPARE parentes dicuntur liberos, cum eos e patria poteſtate emittunt, ut, aut ſui juris ſint, aut ab alio adoptentur, in cujus patria poteſtate ſint. Dom. 14. adoptatum *emancipari* ſtatim, ne ſit ejus filius, qui adoptarit. Fin. I. 7. filium in adoptionem D. Silano *emancipaverat.* * hinc *emancipari* alicui eleganter dicitur, quod eſt alteri in poteſtatem traditum, addictum, noſtraque voluntate obnoxium. Cato 11. ſi ſenectus nemini *emancipata* eſt. Phil. II. 21. tum iſte venditum atque *emancipatum* tribunatum conſiliis veſtris oppoſuit. v. Gronov. ad Senec. ep. 45.

EMBAENETICA. ad Fam. VIII. 1. ego qui ſcirem, Q. Pompeium Baulis *embæneticam* facere, et uſque eo, ut ego miſererer ejus eſuriei &c. De hoc verbo quæ diſputentur vid. ap. Græv. ad h. l. neque enim ea huc transferre noſtri eſt inſtituti. Addamus hoc unum, Voſſium ad Catull. p. 84. legere: ὀμπνητικὴν, et hæc adjicere: Bauli olim erat taberna et diverſorium totius Campaniæ affluentiſſimum. Ibi Pompeius corpus largis curabat dapibus, unde Cicero (Cœlius volebat dicere) dicit, ſe miſereri ejus, utpote qui tantum eſuriat. Turnebi lectionem: *empeneticam*, a πεινῶν, poſt Lambinum probabat etiam Salmaſ. ad Solin. pag. 707. b. item Tunſtallus Epiſt. ad Midleton. pag. 101.

EMBLEMA, ſigillum eſt in argento cælato. Verr. IV. 17. v. cælatus, cruſta. Salmaſ. ad Solin. p. 736. dicitur tamen etiam de operibus teſſellatis, pavimentis, in quibus nulla ſigilla προσφανῆ ſ. eminentia. Or. III. 43. e Lucilio: endo pavimento et *emblemate* vermiculato. Sic Varr. R. R. III. 2. 4. de villarum veterum frugalitate: num hic citrum, num aurum vides? - - num quod *emblema* aut lithoſtrotum?

EMBOLIUM. Sext. 54. de Clodio: ille ipſe maxime ludius, non ſolum ſpectator, ſed actor et acroama, qui omnia ſororis *embolia* novit. Quia de ſcena ſermo, manifeſtum eſt alludi ad *embolia* fabularum, quæ et ἐπεισόδια dicuntur, hoc eſt, digreſſiones a fabula, vel exodia. Ludit autem in ambiguitate verbi. Nam quia ἐμβόλιον eſt, quod extrinſecus inſeritur et immittitur, traductum eſt hoc verbum ad pudenda maſculina, ut ex Heſychio docuit Grævius ad h. l. Itaque omnia *embolia* ſororis novit, eſt acute dictum, pro amores ſororis, in quibus et ipſe erat. Nam quod Grævius naturam

Clodiæ intelligi putat; primo ἐμβόλιον eſt, quod immittitur, non quod recipit; deinde plureſne una naturas habuit, quas omnes noverit Clodius frater? de *emboliis* jam laudavit vir doctus ad h. l. Salmaſ. ad Hiſtor. Auguſt. Locus eſt ad Vopiſc. Aurelian. 42. T. II. p. 530. add. Ind. Græc. in ἐμβόλιον.

EMENTIRI. Tuſc. III. 24. quantum ſit *ementita* opinio, apparet: h. e. quid falſi in ea ſit. * mentiri. Partit. Or. 14.

EMERERI, paſſive ad Attic. VI. 2. annuæ operæ ad III. Kal. Sext. *emerentur*: h. e. explentur.

EMERGERE. Har. reſp. 25. ſe *emergit* ſerpens. * exſerere ſe, erumpere. Att. IX. 6. *emergit* rurſum dolor. ibid. 10. *emergit* amor. * liberari aliqua moleſtia. Verr. I. 5. *emergere* judicio. Att. V. 8. *emergere* valetudine. ib. 10. *emergere* ex negotio. * Cœl. 12. *emergere*, dicitur de iis, qui ad frugem redeunt.

EMETIRI, dare, præſtare. Brut. 4. ego tibi voluntatem profecto *emetiar*, ſed rem nondum poſſe videor, idque, ut ignoſcas, a te peto.

EMINENS. Tuſc. III. 2. *eminens* effigies virtutis: h. e. expreſſa, non adumbrata, ut aliis locis dicit. Nat. D. I. 27. ſpecies Deorum, quæ nihil concreti habeat - - nil expreſſi, nil *eminentis*.

EMINENTIA. Lucul. 7. multa vident pictores in umbris et in *eminentia*, quæ nos non videmus. Nat. D. I. 38. res nullam habens ſoliditatem nec *eminentiam*.

EMINERE. Or. 24. ornamenta *eminent*, ſc. cum in oculos cadunt et ſtatim animadvertuntur. Verr. V. 62. toto ex ore crudelitas *eminebat*. Tuſcul. II. 26. amplitudo animi maxime *eminet* contemnendis et deſpiciendis doloribus.

EMISSARIUS eſt, cujus quis opera utitur in aliis accuſandis, vexandis, explorandis rebus, item conficiendis, quas ipſe non ſuſtinet agere. Sic Turpio et Apronius dicuntur Verris *emiſſarii* in decumis, quod ſuo nomine decumas Verri redemerant, Verr. III. 40. V. 41. ſuperioris ſignificationis exempla ſunt ad Fam. VII. 2. VIII. 8.

EMISSARIUM, in re ruſtica eſt foramen in lacu, per quod aqua emittitur et educitur, ſublato ſcil. ligno, quod ei oppoſitum eſt. ad Fam. XVI. 18. ſeſtertia ducenta dabat, nullo horto, nullo *emiſſario*, nulla maceria, nulla caſa. v. Græv. ad h. l. Adjiciamus locum e Plin. H. N. XXXIII. 4. *emiſſaria* in piſcina quina pedum quadratorum ternum fere linquuntur, et repleto ſtagno excuſſis obturamentis erumpit torrens &c.

EMISSIO. Tuſc. II. 24. tormenta eo graviores *emiſſiones* habent (int. telorum) quo ſunt adducta atque contenta vehementius.

EMITTERE. de Div. II. 19. nubium conflictu ardor expreſſus ſe *emiſit*. * tela *emitti* dicuntur tormentis. v. *emiſſio*. hinc Or. II. 53 argumenta *emitti* dicuntur, cum proponuntur. ibid. 54. facetum dictum *emiſſum* hæret. Cœl. 12. *emittere* aculeos in hominem. * dimittere, abſolvere reum nocentem, ducta metaphora a beſtiis, quæ e caveis *emittuntur*. Sext. 64 *emitti* ex judicio gratia. Haruſp. reſp. 18. te judices *emiſerunt*. ubi Grævius præter rem legit dimiſerunt. Sic c. 21. Clodius dicitur *emiſſus* ancillarum beneficio, ſc. e domo Cæſaris, ne caperetur.

ENATARE, difficultatem ſuperare. Tuſc. V. 31. reliqui ſe videntur habere anguſtius: *enatant* tamen.

ENDO, antique pro in. Leg. II. 8. *endo* cœlo. &c. v. Salmaſ. mod. Uſur p. 819.

ENERVATUS, de philoſophis, qui non omnia virtuti tribuunt, ſed voluptati etiam aliquid &c. Or. I. 52. quis hoc philoſophus - - tam *enervatus*, tam omnia ad voluptatem corporis doloremque referens probare poſſit. Tuſc. II. 6. *enervata* muliebriſque ſententia.

ENIM, in objectionibus. Verr. I. 9. cauſam *enim*, inquit cognoſci oportet. Interdum adjicitur at. Verr. I. 56. At *enim* ſi pupillo redimi non licebat.

ENITERE. Tuſc. II. 5. fruges etiam etſi in ſegetem deteriorem ſunt datæ, ipſæ tamen ſua natura *enitent*: h. e. ſurgunt, progerminant. Inv. I. 3. *enituiſſe* ſtudia: h. e. *nitorem* accepiſſe.

ENODARE, explicare. Nat. D. III. 24. *enodare* nomina, ſc. etymologiis exquirendis.

ENODATIO. Nat. D. III. 24. *enodatio* nominum. v. *enodare*. Top. 7. notio eſt cognitio *enodationis* indigens.

ENODATE, accurate, ſubtiliter. Fin. V. 9. hæc igitur nobis explicanda ſunt: ſed ſi *enodatius*, vos ignoſcetis: hujus enim ætati ſervire debemus.

ENTHYMEMA. Top. 13. quid ſit? v. Ind. Gr.

ENUCLEARE, ſubtiliter acuteque ex-

plicare, ut dialectici ſolent. Part. 17. nec quicquam in amplificatione nimis *enucleandum* eſt. Tuſc. V. 8. hæc *enucleare* non neceſſe eſt.

ENUCLEATE, ſubtiliter, dialectice, tenuiter. Tuſc. IV. 14. *enucleate* diſputant Stoici. Brut. 9. nihil ſubtiliter, nihil preſſe, nihil *enucleate* poteſt, quo fieri aliquid poſſit limatius in Demoſthene. ibid. 30. Sed Q. Mucius *enucleate* quidem et polite, ut ſolebat, nequaquam autem ea vi atque copia, quam genus illud judicii et magnitudo cauſæ poſtulabat. Or. 9. putant enim qui horride inculteque dicat, modo id eleganter *enucleateque* faciat, eum ſolum Attice dicere. Fin. IV. 3. qui grandia ornate vellent, *enucleate* minora dicere. ibid. V. 29. pauca neque ea ipſa *enucleate* ab hoc, de virtute, dicta.

ENUCLEATUS, Or. 26. *enucleatum* genus. Planc. 4. eblandita illa, non *enucleata* eſſe ſuffragia. *Enucleata* ſuffragia ſunt, quæ damus re accurate ponderata, et de dignitate candidati judicio facto. Nam ante dixit: comitiis ædilitiis ſtudium eſſe populi, non judicium.

ENUDARE, explicare. Leg. I. 9. rerum obſcuras et neceſſarias intelligentias (κοινὰς ἐννοίας) *enudavit.*

ENUMERARE, numerare. Brut. 32. *enumera* me in pleriſque: etiam de pecunia dicitur ſic Roſc. A. 46.

ENUNTIARE. divulgare. Or. I. 47. et illa dicendi myſteria *enunciet.* * dialecticis *enunciare* idem eſt, quod recentioribus prædicare. Lucul. 29. Nempe fundamentum dialecticæ eſt, quicquid *enunciatur,* aut verum eſſe aut falſum; quanquam etiam de tota propoſitione intelligi poteſt. Fat. 9. quod ita *enunciatur:* Deſcendit in Academiam Carneades.

EO pro ideo. Roſc. A. 31. ubi v. Græv. ad Fam. XIII. 69. XVI. 1. &c. add. Burm. ad Lucan. VII 406.

EPHEMERIS, commentarius rerum, quas quotidie facimus, Journal: ſive etiam Kalendarium, in quo ſc. ſcribebant, quæ quotidie facerent, memoriæ cauſa. Quint. 18. in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus ſit. ad *ephemeridem* revertitur: invenitur dies profectionis prid. Kalend. Febr. Ap. Plin. H. N. XXIX. 1. eſt *ephemeris* mathematica, in qua ſcilicet ſiderum motus in dies ſingulos conſignatus eſt.

EPICOPUS. Att. XIV. 16. phaſelus *epicopus:* h. e. qui remis agitur. Remis autem aguntur militares naves, velis onerariæ, unde ἐπίκωπα πλοῖα ſunt militares. v. Scheffer. de R. N. II. 2. init. Boſius ad Att. V. 11. ubi in Græviana e Victoriana ἐπίκωπον, ſed nullo ſenſu idoneo. v. Index Gr.

EPICUS. opt. gen. dic. 1. poetæ genus, quod et heroicum dicitur, qualis Homerus et Virgilius. Nam hoc genus carminis ἔπος dicitur.

EPIPHORA. ad Fam. XVI. 23. Balbus ſcripſit, ſe tanta *epiphora* oppreſſum, ut loqui non poſſet. Eſt autem *epiphora* morbus, cum diſtillatio fit humoris in oculos, lacrimarum ſpecie.

EPULO. Har. Reſp. 10. *epulones* Jovis Opt. Max. Or. III. 19. ut Pontifices veteres, propter ſacrificiorum multitudinem tres viros *epulones* eſſe voluerunt, cum eſſent ipſi a Numa, ut etiam illud ludorum *epulare* ſacrificium facerent, inſtituti: ex quo loco, quod genus ſacerdotum fuerint, intelligi poteſt.

EQUIDEM. cum ſecunda et tertia perſona, item prima plurali. Sext. 57. *equidem* audiebamus. Piſon. 34. cum *equidem* - - fuit. Sic eſt etiam ap. Salluſt. Catil. 52. 16. Cum prima autem perſona aureæ ætati uſitatiſſimum, neque hæc exempla facile imitanda. Tota res eo redit, utrum *equidem* ſit, ego quidem, an quidem ſimpliciter, ut ſit ex e et quidem, ut placet Drakenb. ad Liv. V. 54. et Burm. ad Virg. Æn. II. 77. Sed adhuc ſub judice lis eſt. v. Cort. ad Salluſt. Catil. 51. 15. Ceterum in his ipſis locis, in quibus aliter eſt *equidem,* quam cum prima perſona, cautio adhibenda eſt, ne decipi nos patiamur. Nam primo vulgaris interpunctio interdum facit, ut id verbum referamus, quo non debebat, ut ad Fam. XIII. 1. *equidem* ſi, quod ipſe ſentiam, quæris: nec cur ille tantopere contendat video, nec cur tu repugnes: ubi ex hac interpunctione *equidem* refertur ad quæris, cum pertineat ad video. Deinde librarii et editores veterum librorum inſcitia ſæpiſſime in hoc verbo erravere. In Nizolio etiam Facciolatiano omnia exempla, in quibus *equidem* eſt cum tertia, aliter ſunt in emendatis edd. Quid ſi de ceteris iiſque paucis locis idem pronunciandum? ut aut pro quidem vitioſe ſcriptum ſit, aut pro et quidem.

EQUES. Verr. III. 24. *equites* illuſtres, ſunt ſplendidi, e divitiis, antiquitate gene-

ris, gratia &c. opponuntur enim obſcuris. Alii *equites* illuſtres ſunt, qui ſub Cæſaribus v. c. Tacit. A. XI. 4. commemorantur: ubi v. Lipſium.

EQUUS. ad Fam. X. 30. *equum* immiſi. *equites. ibid. IX. 7. *equis* viris. cf. Off. III. 33. Phil. VIII. 7. ubi v. Ferrar. Gronov. ad Liv. XXI. 27. et Burm. ad Virg. Æn. VIII. 3. hæc formula deinde hanc vim nacta eſt, ut, omni contentione rem agi, ſignificaret. * Sen. p. R. 11. *equis* inſignibus et curru aurato reportari: h e. triumphalibus. * Læl. 17. quo utamur, quaſi *equis* tentatis, ſic amicitiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum. *equum* tentare eſt periculum facere, an ſeſſorem patiatur, et ſit itineribus faciendis idoneus; ne, ſi viam ante ingrediamur, aliqua parte jam profligata, ſero intelligamus, idoneum *equum* non eſſe. * Brut. 51. ſi auditor omnino tanquam *equus* non facit, agitandi finis faciendus eſt. *equus* non facit, ut ex ipſo loco intelligitur, qui loco moveri non poteſt, neque calcaribus ſubditis, neque flagellis adhibitis, adeoque itineri faciendo minus idoneus.

ERECTUS, de auditore attento. Brut. 54. idem ſi præteriens adſpexerit *erectos*, intuentes judices - - aut oratione quaſi ſuſpenſos teneri. * eſt etiam habitus hominis ſibi confidentis. Or. I. 40. *erectum* et celſum, alacri et prompto ore ac vultu, huc atque illuc intuentem &c.

EREPTUS, extortus, expreſſus. Verr. I. 30. quod pronunciatum eſt, non per Neronem judicatum, ſed per Dolabellam *ereptum* exiſtimabatur. Nam Dolabella precibus effecerat, ut Nero invitus condemnaret Philodamum.

ERGASTULUM eſt carcer ruſticus, in quo mancipia opus faciunt, piſtrinum &c. Cluent. 7. M. Aurius in Q. Sergii manus incidit et apud eum fuit in *ergaſtulo*. (quem locum illuſtrabit Sueton. in Aug. 32. Tib. 8. cf. Salmaſ. ad Spartian. c. 18. T. I. p. 172.) ad Fam. XI. 10. et 13. *ergaſtula* ſolvere: quod eſt dimittere ſervos ex *ergaſtulis*, aut potius abducere, et milites facere.

ERGO, eleganter poſt longiorem parentheſin. ad Fam. XV. 10. quando id accidit - - quando *ergo* ita accidit.

ERIGERE. Leg. I 9. hominem *erexit* Deus. * recreare. Brut. 3. *erexit* ſe populus Rom. Sext. 31. cauſa *erigere* oculos et vivere videtur. * reſiſtere. ad Q. Fr. I. 1. c. 1. ne te obrui negotii magnitudine ſinas, ſed contra *erigas* atque reſiſtas. * *erigere* ſe dicuntur auditores, cum attentiores fiunt, admirantur aliquid in oratione. Roſc. Am. 22. * Cœl. 12. nec quos aculeos habet ſeveritas gravitaſque veſtra, cum eos accuſator *erexerit* in rem, in vitia, in mores, in tempora, emittere in hominem et in reum.

ERIPERE, de reo noxio, cum artibus ipſius aut amicorum, eloquentia patroni, potentia advocatorum, largitione, efficitur, ut abſolvatur. Act. I. in Verr. 8. *eripi* accuſatori reum. Verr. I. 4. cui reus tam nocens &c. impune *eripi* poſſit. ibid. II. 31. vi ſe *eripere* ex judicio. * abſumere. ad Fam. XVI. 21. multum mihi *eripitur* operæ in exſcribendis hypomnematis. * Marcell. 10. arma ab aliis poſita, ab aliis *erepta* ſunt: pro aliis: quod latine dictum non videbatur Grævio. At ſic aliquoties Terentius. v. Duker ad Liv. XLI. 14.

ERRARE. Orat. I. 48. oratio *errat*: dicitur de λογομαχῶσι.

ERRATICUS, eleganter de vitibus aliiſque plantis, quæ vario flexu ſerpunt. Cato 15. vitis ſerpens multiplici lapſu et *erratico*.

ERROR, de eo, qui, quid agat, neſcit. in Cæcil. 14. qui tibi æſtus, qui *error*, quæ tenebræ erunt? * Att. XII. 43. ferendus tibi in hoc meus *error*. antea vocaverat ineptias.

ERUBESCO. Leg. I. 14. O! rem dignam, in qua non modo docti, ſed etiam agreſtes, *erubeſcant*.

ERUDITUS, etiam de philoſophis dici, docebunt loci hi Muren. 30, 31. 36. ubi Zeno Stoicus et alii hujus generis philoſophi ſic appellantur. Or. I. 15. *eruditus* in philoſophia. * Brut. 2. vox *erudita*: h. e. græcis et latinis literis et artibus formata. Paradox. V. 2. oculos *eruditos* habemus: h. e. qui judicare poſſunt, v. c. de picturis &c.

ERUERE, ut elicere dicitur, Or. II. 88. memoriam *eruere* exercitatione, ſi eſt nulla naturalis. * invenire latentem et fugientem. ad Fam. V. 10. illum *eruam*: de ſervo Ciceronis fugitivo. eodem modo dicitur in conſtitutione Adriani ap. Reineſ. Inſcr. p. 505. item pro invenire eſt in hoc: Att. X. 14. difficultatem pecuniarum, qua *erui* nuſquam poſſet. cf. XIII. 30. * eripere voluntatem. Att. XII. 36. fanum fieri volo: neque hoc mihi ſuada *erui* poteſt: ich laſſe mir das nicht ausreden.

ERUMPERE. ad Fam. VIII. 14. ſic illi

amores et invidioſa obtrectatio ad bellum ſe *erumpit*. Sic et Liv. XXXVI. 7. plura exempla v. ap. Drakenb. ad Sil. VII. 355. Catil. I. 3. *erumpunt* omnia: h. e. patefiunt. Att. XVI. 3. ne in me *erumpant* ſtomachum: i. e. effundant iram. add. Liv. XXXVI. 8. et ibi Gronov. Q. Fr. I. 2. c. 1. ſermones iniquorum in ſuum potiſſimum nomen *erumpere*: h. e. invadere. Mur. 38. omnia in hos dies *erumpunt*: i. e. hoc potiſſimum tempore eveniunt mala.

ESCENDERE, adſcendere, conſcendere. Tuſc. V. 9. Off. III. 20. et aliis locis, quibus Gruterus et alii e MSS. hanc vocem reſtituerunt, aliis auctoribus alii: ubique enim fere a librariis in aſcendere aut conſcendere mutatum eſt. v. Gronov. ad Liv. II. 28. VIII. 17. XI. 29. XLV. 1. &c.

ESSEDARIUS. ad Fam. VII. 6. tu qui aliis cavere didiciſti, cave ne ab *eſſedariis* decipiare. genus militum Britannicorum, qui ex *eſſedis* pugnabant. v. Cæſ. B. G. IV. 24.

ESSEDUM, genus Belgici, Britannici vehiculi. (v. *eſſedarius*) quo deinde uſi etiam ſunt Romani. Att. VI. 1. Vedius mihi venit obviam cum duobus *eſſedis*. Phil. II. 24. vehebatur in *eſſedo* tribunus plebis. v. Scheff. de Re Vehic. II. 23.

ETHOLOGUS. Orat. II. 59. mimorum *ethologorum* eſt, ſi nimia eſt iſta imitatio. Nam mimi quam poſſit fieri accuratiſſime exprimere et imitari mores aliorum ſolent riſus excitandi cauſa. Dicuntur et aretalogi, biologi &c. v. Salmaſ. ad Vopiſc. Aurelian. 42. T. II. p. 530. ubi ad Suetonium ſe de his acturum promiſit, quod nondum dixiſſet aliquis de iis quidquam.

EVANESCERE, de vino eſt vim ſuam perdere. de Div. II. 57. vinum *evaneſcit*. * Tuſc. V. 30. ſententia eorum *evanuit*: h. e. nullum amplius ſectatorem habet.

EVELLERE. Dom. 13. radicitus *evellere* omnes actiones tuas: h. e. irritas facere.

EVENIRE. Att. VII. 2. bene *eveniat*, dicit Carneades; ſpurce. Eſt enim formula qua præfabatur, tanquam boni ominis cauſa, coitum habiturus cum femina.

EVERRICULUM, proprie eſt inſtrumentum *everrendi*, ut rete, quo piſces everruntur, v. c. ap. Varr. R. R. III. 17. 7. deinde tropice, id, quo quid penitus tollitur. Nat. D. III. 30. *everriculum* malitiarum omnium, judicium de dolo malo. Verr. IV. 24. quod unquam hujuſmodi *everriculum* in illa provincia fuit?

EVERSIO. Fin. V. 10. quæ vitæ ſunt *everſio*.

EVERSUS. ad Fam. V. 21. fortuna funditus *everſa*.

EVERTERE. Catil. I. 7. quæſtiones *evertere*: i. e. perfringere, vi ſe eripere quæſtioni.

EVICTUS. Verr. I. 1. qui tam nefariis criminibus, tam multis teſtibus *evictus*, ora judicum adſpicere auderet. Grævius ſic interpretatur: *evictus* eſt, qui pudore aut ratione incitatur ad aliquid agendum, atque exemplis confirmat ita dici *evictus*. Sed hæc vis eſt ab hoc loco aliena. Num enim criminibus et teſtibus quis incitari poteſt, ut audeat adſpicere judices? Abſterreant hæc eum potius neceſſe eſt. *Evictus* eſt pro convictus, plane victus. Nam *evictus* hanc vim habet, atque adeo plus eſt quam victus, ut docuit Brouckhuſ. ad Propert. IV. 7. 2.

EVIGILARE, excogitare vigilando. Att. IX. 12. conſilia *evigilata* cogitationibus.

EVISCERATUS, cujus viſcera diſcerpuntur, eximuntur. Tuſcul. II. 9. *eviſceratum* corpus. cf. I. 44.

EVITARE. Tuſcul. I. 35. hæc omnia vidi inflammari; Priamo vi vitam *evitari*: h. e. eripi. e Poeta vetere. v. Buher. ad h. l.

EVOCARE, dicitur ita, ut elicere. Or. II. 8. memoriam *evocare*. Att. X. 8. ne meam ipſe συμπάθειαν jam *evocem*. * *evocare* dicitur aliquem magiſtratus provincialis, ſenatus, cum eum jubet aliunde ad ſe venire. Verr. I. 10. 33. Att. II. 24. V. 21. &c.

EVOCATUS, commotus. Dejot. 14. *evocata* oratione miſericordia. Fin. II. 31. probitas mercedibus *evocata*. * peregrinus juſſus adeſſe. Dejot. 5. venit *evocatus*, ut is, qui Senatui parere didiciſſet. * *evocati* ſunt milites, qui ſtipendia legitima fecere, ſed precibus, promiſſis commoti caſtra alicujus ſequuntur. ad Fam. III. 6. præfectus *evocatorum*.

EVOLARE. Or. I. 35. *evolavit* oratio: h. e. celeriter præteriit, ut vix quæ dicta ſint, percipi potuerint. ibid. II. 78. totum repente *evolare*: h. e. omnes ſuas vires celeriter oſtendere. Verr. I. 5. *evolare* ex ſeveritate: h. e. abſolvi quamvis noxium. Sic Prov. Conſ. 6. pœnam *evolarunt*. * Att. IX. 10. profecto *evolare* cupio.

ib. X. 10. caute hinc iſtis invictiſſimis, *evolabo.*

EVOLVERE, explicare, exponere. Or. III. 55. ſol jam præcipitans me quoque hæc præcipitem pæne *evolvere* coegit. v. Heinſ. et Drak. ad Sil. VII. 435. Off. III. 19. ſi quis voluerit animi ſui complicatam notionem *evolvere*: h. e. efficere, ut ea diſtincta et perſpicua fiat. cf. Att. IX. 10. Topic. 2. definitio, quæ quaſi involutum *evolvit* id de quo quæritur. * reperire. Cœl. 23. cujus criminis ego neque principium invenire, neque *evolvere* exitum poſſum.

EVOLUTUS. Or. II. 86. *evolutus* integumentis diſſimulationis.

EURIPUS. Leg. II. 1. ductus aquarum, quos iſti *euripos* vocant. de *euripis* lege Salmaſ. ad Solin. f. 638. f. ubi etiam de *euripis* maritimis et Circenſibus agitur.

EX, poſt. Mur. 1. 7. *ex* prætura triumphaſſet. * Cæc. 30. *ex* loco, quomodo differat a loco. * ad Fam. X. 4. literæ, quas *ex* ſermone Furnii te ſcripſiſſe animadverto: auf veranlaſſung. * ibid. VII. 28. *ex* meis libris te animum meum deſiderare.

EXACTIO. ad Fam. III. 8. in *exactionem* capitum atque oſtiorum inducuntur ſumptus minime neceſſarii.

EXACUERE, impellere. Att. XII. 36. cohortari et *exacuere.*

EXAEDIFICARE, de oratoribus eſt, latius differere. Or. I. 35. *exædificare* opus.

EXAGGERARE, augere. Off. I. 26. rem familiarem non omni ratione *exaggerantes.* Cæcin. 7. cum ſextulam ſuam nimis *exaggeraret*: h. e. nimium pro ſextula ſua poſtularet, nimis magnam diceret.

EXAGGERATIO. Tuſc. II. 26. *exaggeratio* quædam altiſſima animi.

EXAGGERATUS, altus, amplus. Orat. 17. 57. *exaggerata* oratio.

EXAGITARE, commovere, augere. Att. III. 7. ne et meum mœrorem *exagitem*, et te in eundem luctum vocem.

EXAGITATUS, agitatus. Syll. 21. cum jam multos annos eſſet *exagitata* diſſenſio. * adjutus. Or. 3. *exagitatus* eſt orator Platonis et aliorum philoſophorum diſputationibus, et adjutus.

EXAMINARE. Or. II. 38. populari trutina *examinare.*

EXANCLARE, idem quod *exantlare.* Tuſc. I. 49. cum *exanclaviſſet* omnes labores. cf. II. 8. de Div. II. 30. Lucul. 34. Daviſius pro *exanclare* ſemper reponendum cenſet *exantlare*, ubi pro exhaurire aut tolerare dicatur. v. ad Tuſc. I. 49. Eadem eſt Lambini ſententia ad Lucul. 38. qui tamen probat *exanclare* pro miniſtrare; ubi et Daviſius reliquit in contextu: *exanclatum*, cum in ceteris locis mutaverit. Quintil. Inſtit. I. 6. hoc verbum ponit in nimis antiquis, neque facile uſurpandis. Eſt autem a vetere *ancla*, quod fuit vas, quo aqua hauriebatur; ut adeo idem ſit *exantlare* et *exanclare.* v. Salmaſ. ad Vopiſc. Bonoſ. c. ult. T. II. p. 774. Burm. ad Quintil. l. c.

EXANGUIS. Orat. I. 13. de quibus ille tenui quodam et *exangui* ſermone diſputat, hic cum omni gravitate et jucunditate explicet.

EXARARE, proprie eſt, arando eruere. de Div. II. 23. *exaratum* eſſe, Deum dicam an hominem? Leg. II. 23. ſepulchra *exarata* ſunt. unde deinde *exarari* dicitur, quod agro colendo quæſtus in frugibus capimus. Verr. V. 38. tantum labore ſuo frumenti *exarabant.* * de ſcribentibus cum dicitur, extemporalem ſcriptionem et ſubitam ſignificat. Att. XIV. 22. ſtatim hoc neſcio quid *exaravi.* ibid. XVI. 6. ſtatim novum prooemium *exaravi* &c. cf. ad Fam. IX. 26. XII. 20. &c.

EXARDESCO, abſumor, pereo. Har. Reſp. 21. excepi flammam (ſc. quæ injiciebatur patriæ) et ſolus *exarſi* pro patria. * Tuſc. V. 29. ingenium ejus *exarſit* contra Stoicam diſciplinam. Rabir. Poſt. 6. ad periculum innocentium tempus *exarſerat.* Læl. 21. intolerabilis injuria *exarſit*, ſc. in nos. Phil. IV. 6. longo tempore ad ſpem libertatis *exarſimus.*

EXARESCO. Tuſc. III. 31. opinio vetuſtate *exaruit*: i. e. evanuit.

EXCELLENTIA, der vorzug. Off. I. 28. magna cum *excellentia* animantium reliquarum. * virtus quælibet vel ingenii vel animi inſignis. Tuſc. IV. 1. incredibilis curſus ad omnem *excellentiam* factus eſt.

EXCERPERE, eximere. Or. II. 11. *excerpere* de numero &c.

EXCETRA, hydra. Tuſc. II. 9. hæc dextra Lernam, mactata *excetra*, placavit. Habet etiam Livius XXXIX. 11.

EXCIDERE. Or. I. 21. *excidit* libellus. ibid. 2. quæ inchoata ac rudia *exciderunt.* ad Att. III. 12. oratio *excidit*: h. e. præter voluntatem noſtram in vulgus exiit.

EXCIPERE, pro accipere. Att. I. 14. laudem *excipere.* v. Burm. ad Quintil. Decl.

330. non diſſimile eſt illud, ad Fam. I 9. illuſtri gratia aliquid *excipere*. Or. II. 8. *excipere* voluntates hominum, eſt, adducere quorſum velis : ſumptum e re venatoria.

EXCITARE, teſtem in judicium ad dicendum teſtimonium vocare. Rabir. Poſt. 12. in judicio Gabinii tertio quoque verbo *excitabantur*. negabant Gabinio pecuniam datam. hinc etiam de aliis, quos teſtimonii aut exempli cauſa adducimus. Tuſc. V. 23. *excitabo* homunculum a pulvere et radio. * dicitur etiam de ædificiis. Sext. 2. quibus initiis et fundamentis - hæ laudes *excitatæ* ſint. * Or. II. 21. facilius in vitibus revocantur ea, quæ ſe nimium profuderunt, quam ſi nihil valet materies, nova ſarmenta cultura *excitantur*.

EXCITATUS. Or. II. 41. his locis in mente et cogitatione defixis, et in omni re ad dicendum poſita *excitatis* : h. e. in memoriam revocatis et ad uſum. * Rabir. Poſt. 15. magnis præmiis *excitata*. * ad Fam. II. 16. fortuna *excitata*, opponitur jacenti.

EXCLUDERE, rejicere. Har. Reſp. 21. quod frater Metellus Pompeio ſententiam dicenti *excluſerat*, acerrimeque una voce ac mente reſtiterat : id - - ita perturbatum, itaque permutatum eſt, ut, quod frater conſul, ne fieret, obſtiterat ; quod affinis et ſodalis - - *excluſerat* : id is conſul efficeret &c. * Att. XII. 40. de hortis hoc videtur effici poſſe - - ut præconi ſubjiciantur : id niſi fit, *excludemur*. ſin ad tabulam venimus, vincemus facultates Othonis noſtra cupiditate.

EXCUDERE, elaborare. Att. XV. 27. tibi de gloria *excudam* aliquid ἡρακλείδιον.

EXCURRERE. Or. 51. orationem non claudicare, nec inſiſtere, ſed cum ſententia pariter *excurrere* : dicitur de oratione vincta et numeroſa, cum, verbi cauſa, enunciationes plures ita ſibi implicantur, et inter ſubjectum et prædicatum primarium mediæ interjiciuntur, ut in ſubjecto incipiat in prædicato deſinat periodus. * de profectibus. Brut. 78. ſtudio autem neminem nec induſtria majore cognovi - - itaque tantos proceſſus faciebat, ut evolare non *excurrere* videretur.

EXCURSIO, de oratore, cum paululum de loco, in quo conſtitit, procedit. Or. 18. *excurſio* moderata, eaque rara.

EXCUTERE, videre, ſi quis quid abſconditum ſecum habeat, quod fere fit *excutienda* toga : ſcrutari. ad Fam. X. 31. tabellarii ubique *excutiuntur*. Roſc. Am. 34. *excutio* te, ſi quid ferri habuiſti. cf. Agr. II. 11. 23. hinc ducitur illud : Off. III. 20. explica et *excute* intelligentiam tuam, ut videas, quæ ſit in ea ſpecies et forma et notio viri boni. ad Q. Fr. I. 1. c. 3. neque ſane placet, ſcrutari te omnes ſordes, *excutere* unumquemque. * eripere, auferre. Tuſc. I. 46. *excutere* opinionem radicitus. Har. Reſp. 18. *excuſſus* et exhauſtus, ſc. pecunia. Syll. 16. noli aculeos orationis meæ, qui reconditi ſunt, *excuſſos* arbitrari.

EXEDRA, locus in porticibus, villarum inprimis, pluribus inſtructus ſedibus, ut ibi conſideri, diſputandi cauſa, poſſit. Or. III. 5. Fin. V. 2. v. Gothofred. ad Cod. Theod. l. ult. de operibus publ. ubi multa de *exedris*, ſed falſa multa veris mixta : quæ h. l. excutere non poſſumus.

EXEDRIUM. idem. ad Fam. VII. 23.

EXEMPLUM. Verr. II. 42. facere *exemplo* : h. e. non primum, ſed poſt alios. * *exemplar*, ἀρχέτυπον. Offic. III. 17. ducta ſunt ex optimis naturæ et veritatis *exemplis*. Manut. Lamb. Pearcius prætulerunt principiis : quod *exempla* naturæ nec intelligi, nec dici poſſent. Intelligi poſſunt ; ſuntque *exemplaria* vera ab ipſa natura ſuppeditata. Dici etiam h. l. debuerunt : quia referuntur ad imagines et effigies, quæ non a principiis, ſed ab *exemplis* ducuntur. Inv. II. 1. ut in mutum ſimulacrum veritas ab animali *exemplo* transferatur. * Hinc *exemplum* dicitur alicujus rei πρωτότυπον, formula qua res primum concepta eſt : das Original, concept. Att. IX. 6. Capua literæ ſunt allatæ, hoc *exemplo* : in dieſen terminis. XIII. 30. epiſtola altera eodem *exemplo* ; eadem formula, iiſdem verbis : in einerley terminis. Hanc ſignificationem pluribus illuſtrat Menkenius Obſ. Lat. L. * Poſt dicitur de ἀντιγράφῳ. eine Copie. ad Fam. VI. 8. earum literarum *exemplum* infra ſcriptum eſt. In quo loco ἀρχέτυπον eſſe non poteſt. v. plura in Geſneri V. Cel. Theſauro L. L. Ceterum fatendum eſt, etſi in hoc et ſimilibus locis *exemplum* bene vertitur eine Copie, tamen proprie eſſe formulam.

EXEMPTUS. v. eximere.

EXERCITATUS. Or. III. 21. *exercitata* oratio.

EXERCITUS. adject. vexatus. Att. I. 11. ſcito nihil tam *exercitum* fuiſſe Romæ, quam

candidatos, omnibus iniquitatibus. Tuſc. II. 16. miles vetus *exercitus*. v. Gronov. Obſ. IV. 1. Burm. ad Suet. Tib. 6.

EXHAURIRE, auferre, eximere. ad Fam. V. 16. *exhauriri* tibi iſte dolor poteſt. Att. II. 21. amor *exhauriri* nulla poteſt injuria. Sext. 21. eadem ſibi manu vitam *exhauſiſſe*. ibid. 37. una plaga ſi acceſſiſſet, reliquum ſpiritum *exhauſiſſet*. ad Fam. IX. 14. quam aliquam partem *exhauſerim* de tuis laudibus. *Q.Fr.I.2.c.1. *exhauſtus* eſt ſermo hominum: i. e. defiit, conquievit. * perficere. Att. V. 1. 13. *exhaurire* mandata. * Agr. II. 26. urbanam plebem nimium in rep. poſſe: *exhauriendam* eſſe, ſc. tanquam ſentinam aliquam.

EXHIBERE, eſt producere aut teſtem in judicium, ad populumve, aut ſervum in quæſtionem &c. verbo, præſtare præſentem aliquem, cum opus eſt. Flacc. 15. fratres *exhibe:* non denunciavi. Verr. V. 7. ſervum ſtatim *exhibere* jubet. Att. V. 18. ſed jam *exhibeo* pupillum, non defendo. Sunt enim lenta et inania negotia. intell. creditoribus, ut ipſi exigant ab eo pecuniam. Phil. VI. 3. horam *exhibere* nullam in tali cive liberando ſine ſcelere non poſſumus: h. e. omne tempus in tali cive liberando conſumere debemus. omnes (ſuas) horas in re aliqua *exhibere*, quin latine dici poſſit, non dubitandum puto. Eximere horam quod Ferrario, Grævio ad h. l. Budæo ad Pand. p. m. 83. et Menkenio Obſ. L. L. placebat, eleganter dici ſcio, et ſæpe eſt apud Ciceronem, ut mirandum eſſet, ſi librarii hic mutaſſent, aliis locis reliquiſſent. Mihi autem h. l. non placet ita legi, primo quia vulgatum idoneum ſenſum habet, ut dixi; deinde quia nullam non poſſumus, non eſt aptum τῷ eximere diem, legendumque eſſet ullam non poſſumus, quod Oliveto placet, vel non delendum ut placet P. Manutio. add. in eximo.

EXIGO, in re pecuniaria eſt creditorum, et quibuſcunque pecunia debetur. Flacc. 34. *exigendi* cauſa legationem liberam ſumere. Fin. II. 22. ex rebus voluptatem, quaſi mercedem *exigit*. * *exigere* dicuntur etiam, qui curatores alicujus rei ſunt, cum aut jubent fieri aliquid, aut, factum a redemptoribus iiſve, qui debebant, perſpiciunt probandi cauſa aut reprehendendi. Verr. I. 59. *exegiſti* viam thenſarum et pompæ. ibid. 40. 50. *exigere* ſarta tecta. inde hoc ducitur: Verr. III. 46. *exigere* diligentiæ penſum. * agere. ad Fam. X. 24. de his rebus, ut *exigeret* cum eo, Furnio mandavi.

EXIGUE. Att. XI. 16. epiſtola *exigue* ſcripta: h. e. quæ parum ſpei affert. Læl. 16. nimis *exigue* ac tenuiter ad calculos revocare amicitiam; ut par ſit ratio acceptorum et expenſorum.

EXILIS, jejunus, nimis tenuis, de oratione. Or. I. 18. ſpinoſa et *exilis* oratio. ibid. II. 38. genus ſermonis affert non liquidum - - ſed *exile* &c. ibid. 77. nullum exordium mihi occurrit, niſi aut *exile*, aut nugatorium, aut vulgare, aut commune. * de animalibus eſt macer, tenuis. Div. II. 13. aliæ pecudis jecur nitidum et plenum, aliæ horridum et *exile*.

EXILITAS, nimia tenuitas in dicendo, opponitur ubertati in dicendo et copiæ. Or. I. 11.

EXILITER, ita dicitur de oratione, ut *exilis*. Or. I. 11. *exiliter* diſputare. Brut. 84. *exiliter* dicere eſt Atticorum. * de pronunciatione. Or. III. 11. exanimata *exiliter* exeunt verba: h. e. ſine vi, ut vix intelligi poſſint.

EXIMERE. diem *eximere*, eſt impedire, ut quis quid eo die agere poſſit: quaſi tollere diem et eripere alicui. Qu. Fr. II. 1. diem dicendo *eximere:* id fiebat in ſenatu, cum in ſententia dicenda data opera multum temporis conſumebant, et aliena quoque dicebant, ut ſol occideret ante, quam SCtum fieri poſſet: quod SCtum fieri non poterat poſt ſolis occaſum. ibid. II. 6. ſi ſibi cum populo agendi dies eſſent exempti. ibid. dies comitiales *eximere*. pro *eximere* eſt Leg. III. 18. diem tollere. * Verr. IV. 19. *eximere* de reis.

EXISTIMARE, judicare, et quidem in deteriorem partem: reprehendere. Agr. II. 12. tantummodo, ſi quis ea poteſtate temere eſt uſus, *exiſtimamus*.

EXISTIMATIO, judicium. Roſc. Am. 19. extr. ita tamen te quæſtus cupidum eſſe oportebat, ut horum *exiſtimationem* (int. judicum) et legem Remmiam putares aliquid valere oportere. v. Gron. ad Liv. IV. 41. XXXIV. 2.

EXISTIMATOR, judex. Brut. 93. tantum detraxit, quantum non quivis unus e populo, ſed *exiſtimator* doctus et intelligens poſſet cognoſcere. Orat. 31. *exiſtimator* alicujus artificii, non magiſter &c.

EXITUS, in fabulis eſt ultima pars, in qua omnes nodi, quos vocant artis magiſtri,

ſolvuntur, et res ad finem aliquem inſperatum et inexpectatum perducitur: quam Cataſtrophen vocant. v. Scalig. R. Poet. I. 9. id fieri cum non poteſt, fabula *exitum* non habere dicitur. Nat. D. I. 20. ut tragici poetæ, cum explicare argumenti *exitum* non poteſtis, confugitis ad Deum. Cœl. 27. eſt ergo mimi *exitus*, non fabulæ. v. Clauſula. * hinc formulæ plures de malo aut difficultate inſuperabili et inexplicabili et contra. Dom. 47. nullum fortunis communibus *exitum* reperietis. Verr. III. 82. *exitum* et rationem defenſionis invenire. Div. II. 24. reſponſa nullum *exitum* habuere, i. e. nil accidit ex reſponſo. Or. 33. nec recte disſeri, nec unquam ad *exitum* perveniri poteſt, ſc. diſputationis. Nat. D. I. 37. male inſtituta ratio *exitum* reperire non poteſt. Att. XI. 15. habet aliorum omnium ratio *exitum.* ibid. IX. 5. quid illa, DIC M. TULLI, quem habebunt *exitum*? ibid. X. 14. *exitum* conſilii invenire. &c. cf. XIV. 1. Inv. II. 40. in lege eſt, ſi meretrix geſtet auream coronam, publica eſto. Si publica refertur ad coronam, lex *exitum* habet, ſin ad meretricem, nullum habet. * Verr. V. 6. perditæ civitates hos ſolent *exitus* habere: h. e. his rebus perire ſolent, hæc in civitatibus perditis ſolent fieri, quo funditus pereant. * occaſio de via decedendi, elabendi &c. Or. II. 77. *exitus* dare ad degreſſionem. Fin. V. 22. Cum autem etiam *exitus* datur conturbato errantique regi: ambo ergo una vivere precamur. ad Q. Fr. III. 5. promiſſorum *exitus.*

EXORIOR. reſpiro, emergo: Att. VII. 26. nunc paulum *exorior*, et maxime his literis, quæ Roma afferuntur.

EXORNO. Tuſc. II. 14. quid *exornamus* philoſophiam: i. e. colimus, ei operam damus. * ſuborno. ad Herenn. IV. 15. utrumne aliquem *exornari* oportuit, qui iſta prohiberet?

EXOSTRA. Prov. Conſ. 6. a ſuis Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum jam in *exoſtra* helluatur, antea poſt ſiparium ſolebat. Eſt autem *exoſtra*, machina in ſcena, qua circumacta, quæ poſt ſiparium geruntur, a ſpectatoribus cerni poſſunt. Gruterus laudat Turneb. Adv. XX. 5. cf. Scalig. R. Poet. I. 12. p. 88. &c.

EXPECTORARE. Tuſc. IV. 8. e vetere poeta: pavor omnem ſapientiam mihi *expectorat*: e pectore expellit.

EXPEDIRE, in re pecuniaria eſt, ſolvere debitum. Att. XVI. 6. nomina ſua *expedire.* ibid. XII. 29. ſi *expediatur* illud Faberianum ſc. nomen, ſi Faberius pecuniam ſolvat. * periculo liberare, in tuto collocare. Mil. 4. omnis honeſta ratio eſſet ſalutis *expediendæ*: h. e. defendendæ et in tuto collocandæ. Piſon. 30. hærerem enim, niſi tu *expediſſes.* Sic Virgil. Æn. II. 633. flammam inter et hoſtes *expedior.*

EXPEDITUS, in re pecuniaria eſt, certus. Att. XIII. 29. *expeditum* nomen. ad Fam. I. 3. in provincia tua multa habet et *expedita* negotia. * Att. XI. 1. fidem *expeditam* relinquere: quod fit ſolvendis debitis aut promiſſis ad diem. * paratus. ad Fam. XI. 24. pecunia *expeditiſſima* quæ erat, tibi decreta eſt. * ibid. X. 25. video autem, Planco conſule, etſi etiam ſine eo rationes *expeditas* haberes, tamen ſplendidiorem petitionem tuam.

EXPENSUS. Roſc. C. 1. *expenſam* alicui pecuniam ferre. h. e. ſcribere in tabulis *expenſorum*, pecuniam alicui datam. ad Fam. VIII. 4. *expenſam* tulit legionem Cæſari Pompeius: h. e. dedit. Scil. etiam hujuſmodi res datæ et acceptæ in tabulis acceptorum et expenſorum ſcribebantur. cf. Verr. I. 57.

EXPERIRI, ſæpe dicitur in controverſiis juris forenſibus. Roſc. Com. 9. *experiri* judicio. Quint. 11. *experiri* ſummo jure. ibid. 16. *experiundi* poteſtas non eſt. Cæcin. 12. *experiundi* juris gratia. cf. c. 7. Cœl. 8. *experiri* de injuriis.

EXPIARE. Piſ. 35. tua ſcelera dii in noſtros milites *expiarunt.* * Prov. Conſ. 1. *expiare* ſuas cupiditates, pro ſatisfacere cupiditatibus ſuis. Grævius legit explere: quod quin recte dicatur non dubito: ſed illud quoque eleganter. Noſtri: Seine Luſt buſſen, eodem ſenſu. Phil. XIV. 4. pariter in libris permutantur explere et *expiare*: add. nos ad Tacit. H. II. 62. * *expiare* dicitur de portentis, cum ſacrificiis aut alia ratione eventum avertere ſtudemus. Div. II. 63. quæ dii ſignificent, quemadmodum ea procurentur atque *expientur.* * de hominibus. Piſ. 7. manes mortuorum *expiare.*

EXPINGERE. pictura exprimere. Tuſc. V. 39. qui motus hominum, qui ferarum non ita ab Homero *expictus eſt* &c.

EXPLANATIO, interpretatio. Har. R. 9. *explanationes* portentorum. ibid. 7. religionis *explanatio*, pro expiatio, quod Grævius probat, pro *explanatio*: ſed id jam in

mentem venerat Sigon. ad Liv. XXV. 12. hunc certe ſenſum ibi *explanatio* habet, ſi eſt a Cicerone: quod huic verbo vix convenit.

EXPLANATUS. Acad. I. 5. *explanata* vocum expreſſio. de pronunciatione verbi dicitur, cum ejuſmodi eſt, ut omnes ſyllabæ et literæ facile intelligantur. Sic Plin. Pan. 74. de jurante: expreſſit *explanavitque* verba.

EXPLERE, ſatiare. Syll. 32. *expletum* eſſe miſeriis alicujus. * Or. 13, 50. ſententias *explere*, eſt, juſtæ menſuræ periodo complecti.

EXPLETUS, perfectus. Fin. II. 15. *expleta* forma honeſtatis. ibid. III. 9. *expletum* omnibus ſuis partibus.

EXPLICARE, conficere. Att. XIII. 23. *explicare* mandata. ibid. VIII. 3. *explicare* rem. ibid. XII. 29. de hortis quæſo *explica*. cf. V. 12. * quid faciendum ſtatuendumve ſit docere, aut invenire. Att. VIII. 11. cogitando nihil *explicatur*. ibid. XIII. 18. plane hoc mihi *explices* velim: h. e. mihi ſententiam dicas. ibid. XVI. 8. hoc *explica*: i. e. quid faciendum ſit, doce. ad Fam. VII. 3. quo tempore me vidiſti ita conturbatum, ut non *explicarem*, quid eſſet optimum factu. * ad Fam. IX. 25. totam Κύρου παιδείαν, quam contriveram legendo, in hoc imperio *explicavi*: h. e. in uſum converti, adhibui. * exitum reperire. ad Fam. XIV. 12. metuo, ne id conſilii ceperimus, quod *explicare* non facile poſſimus. * in re pecuniaria dicitur ut expedire, de quo ante. Att. XIII. 29. Faberius nobis nomen illud *explicat*: i. e. ſolvit debitum. cf. ibid. V. 1, 4, 5. * diſſolvere. de Div. II. 17. quas captiones nunquam *explicetis*. * exſolvere. Verr. V. 58. *explicare* ſe ex laqueis via ac ratione.* interpretari ex alia lingua in aliam. Orat. I. 34. ut ſummorum oratorum græcas orationes *explicarem*. * proferre. Agr. II. 5. *explicare* longam orationem. * eruere, inveſtigare. Verr. IV. 61. ubi cum equitibus Rom. illos Verrutios, de quibus ante dixi, *explicabam*.

EXPLICATIO, perſpicuitas. Brut. 38. mira in diſſerendo *explicatio*. * Phil. VII. 1. quarum rerum etſi facilis *explicatio*: h. e. de quibus etſi facile ſententia dicitur, quid faciendum ſit.

EXPLICATUS, certus. ad Fam. VI. 1. habet *explicatam* rationem ſalutis ſuæ. Att. XV. 20. ſolutio *explicata*.

EXPONERE, edere. Cat. III. 5. *exponere* indicium. * promittere. Att. V. 4. de Oppio bene curaſti, quod ei DCCC *expoſuiſti*. conf. epiſt. 1.

EXPOSITUS, propoſitus. Phil. VIII. 10. mors *expoſita*. Grævius legit propoſita, quod eſt uſitatius. Sed tamen ſic eſt etiam, Or. I. 4. præmia *expoſita*. Phil. II. 44. factum *expoſitum* ad invitandum. Quint. 23. præmio ſceleris *expoſito*, &c.

EXPOSTULARE, poſtulare. Roſc. Com. 17. vix a Ballione hoc *expoſtulare* auderes et impetrare poſſes.

EXPRESSUS, certus, manifeſtus. Roſc. Am. 22. *expreſſa* ſceleris veſtigia. Planc. 12. *expreſſa* indicia, opponuntur adumbratis et obſcuris. * in re ſtatuaria *expreſſa* ſigna opponuntur adumbratis, et ſunt ea, quæ plane elaborata ſunt, ut, quem referant, ſtatim cerni poſſit; unde deinde ad alia transferuntur. Cœl. 5. non *expreſſa* ſigna ſed adumbrata virtutum. *expreſſa* ſigna virtutum, ſunt veræ virtutes. Tuſc. III. 2. *expreſſa* res, non adumbrata. * Nat. Deor. I. 27. ſpecies Deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil ſolidi, nihil *expreſſi*, nihil eminentis. *Expreſſum* nihil aliud eſt, niſi eminens, ſc. ſupra ceteram corporis ſuperficiem. * Off. I. 37. *expreſſæ* literæ, ſunt, quæ putide pronunciantur.

EXPRIMERE, exigere, in re pecuniaria et aliis rebus, accipere. ad Att. XII. 25. HS. DC exprimes ab Hermogene. ibid. X. 15. non mediocriter laborat de uſuris, ſed adhuc nihil *expreſſit*. Planc. 6. cur tu in judicio *exprimis*, quod non fit in campo: ubi tamen Grævius malebat: exigis. Milon. 4. lex, quam ex ipſa natura arripuimus, hauſimus, *expreſſimus*. in dicendo etiam dicitur *exprimere*, et variis quidem modis. Arch. 9. *expreſſum* ab eo eſt bellum &c. Rabir. Perd. 3. an de tabulario incenſo longa eſt *exprimenda* oratio? Lucul. 24. nemo ſuperiorum non modo *expreſſerat*, ſed ne dixerat quidem. * ſequi. Rab. Poſt. 2. conſuetudinem alicujus *exprimere*. Fin. V. 29. de Platone: ut cum Socratem *expreſſiſſet*, adjungeret Pythagoreorum diſciplinam.

EXSEQUI, proſequi. Tuſc. I. 48. laude aliquem et lætitia *exſequi*. * perſequi, continuare. Rab. Poſt. 3. id *exſequi* uſque ad extremum. *Att. IX. 12. cur non omnes fatum illius una *exſecuti* ſumus.

EXSILIRE, abire. Flacc. 23. *exſiluerunt* principes, neque in illa concione adfuerunt.

EXSISTERE, emergere, ſubito in conſpectum venire &c. Tuſc. III. 34. fibræ ſtirpium elidendæ, ne ulla unquam poſſit *exſiſtere*. Verr. IV. 48. qua ſpelunca Ditem ferunt *exſtitiſſe*. Quint. 26. ſi omnes Craſſi *exſiſtant*, ſc. ab inferis. de Div. I. 28. tum te repente lætum *exſtitiſſe*, int. ex aqua. ib. 46. cum nulla vox *exſtitiſſet*. vid. Burm. ad Ovid. Met. II. 264. et quos laudat Drakenb. ad Liv. XXV. 21. * eminere, cerni. Off. I. 38. ne ira *exſiſtat*. Verr. I. 15. hoc occultum malum non modo non *exſiſtit*. &c. cf. Or. I. 12.

EXSORBERE. Muren. 9. *exſorbere* difficultates.

EXSPOLIARE, ita ſpoliare, ut nihil ſuperſit. Dejot. 9. qui ſeſe *exſpoliare* maluerit, quam tibi non pecuniam ſubminiſtrare. v. Græv. ad Att. X. 4.

EXSTRUERE, de epulis magnificis et copioſis. Tuſc. V. 21. menſæ *exſtruebantur* epulis. * Fin. V. 24. *exſtrue* animo altitudinem excellentiamque virtutum.

EXSULTARE, de vehemente commotione animi. Tuſc. IV. 6. animus *exſultat* inaniter et effuſe. Sext. 44. furor *exſultans*. * equi etiam ferociores dicuntur *exſultare*: unde ad alia, tanquam ad orationem transfertur. Orat. III. 9. *exſultare* verborum audacia. Or. 8. *exſultare* audacius. Fin. I. 16. laus, in qua maxime ceterorum *exſultat* oratio.

EXSUPERANTIA, excellens magnitudo, ὑπεϱβολή. Tuſc. V. 36. omnem *exſuperantiam* virtutis oderunt.

EXSURGERE, recreari, ad meliorem fortunam redire. ad Fam. XII. 10. *exſurget* reſpublica.

EXTA. de Div. II. 12. *extorum* pars inimici, pars familiaris. ibid. 15. *extorum* minæ. vid. etiam in argutus.

EXTABESCERE, abolire, interire. Nat. D. II. 2. opiniones fictas et vanas diuturnitate *extabuiſſe*.

EXTENDERE, augere. Dom. 58. copiam *extendere*. cf. Gronov. Obſ. III. 1. p. 435. Burm. ad Quintil. Decl. 11. p. 205.

EXTENUARE, diminuere, depellere. Tuſc. IV. 17. error *extenuatur* die. * comminuere. Nat. D. II. 54. cibus *extenuatur* dentibus.

EXTERERE. Nat. D. II. 54. alvum calorem multum habere *exterendo* cibo: h. e. digerendo, concoquendo.

EXTERNUS. Lucul. 2. *externa* Luculli, ſunt virtutes, quæ in omnium oculis verſantur, ut fortitudo, liberalitas &c. opponuntur interiora, h. e. quæ amicis et familiaribus tantum nota ſunt.

EXTERSUS, exinanitus. Verr. II. 21. fanum, quod non everſum atque *exterſum* relinqueret.

EXTINGUERE. Mil. 2. *extinguere* ſalutem alicujus. ibid. 27. memoriam tabulis impreſſam *extinguere*.

EXTISPEX, aruſpex. de Div. I. 16.

EXTOLLERE. ad Fam. VI. 12. ad æquitatem animi ſe *extollere*. Dom. 45. perculſum manibus ſuis *extollere*.

EXTRA. Inv. I. 33. Att. VI. 1. *extra* quam ſi, formula exceptionis.

EXTRAHERE, eruere, eradicare. Tuſc. IV. 38. *extrahere* errorem, quaſi radicem malorum, ſtirpitus. cf. Fin. II. 9. * producere. ad Fam. I. 4. *extracta* res eſt calumniis.

EXTRANEUS. Inv. I. 22. ornamenta *extranea*: h. e. non ex ipſa re ducta, ſed aliunde adſcita et aſſumpta.

EXTRAORDINARIUS. Roſc. Com. 1. Verr. II. 70. *extraordinariæ* pecuniæ, ſunt, quas, quia injuſtis et turpibus modis conciliatæ ſunt, non audebant in tabulas acceptorum referre, ne ex iis convinci poſſent. * ad Fam. VIII. 8. reus *extraordinarius*, eſt, de quo quæſtio *extra ordinem* habenda eſt, h. e. relictis ceterorum criminum quæſtionibus. nam quæſtiones eo fere ordine habebantur, quo erant crimina delata, niſi lege cautum eſſet, ut ejus criminis, quod delatum eſſet, ceteris omnibus præverteretur. * Verr. V. 14. *extraordinariæ* cupiditates, opponuntur naturæ ac neceſſitati. * Att. V. 9. munus *extraordinarium*. ad Brut. 4. *extraordinarii* honores ſunt, qui non perpetui ſunt in republica, ſed aut urgente aliqua neceſſitate, aut alia de cauſa gravi, per SCta aut leges conferuntur, aut qui alicui per legem aliquam tribuuntur, cum ex lege annali aut aliis legibus, ex quibus ordinarii honores mandantur, fieri non poſſit.

EXTRARIUS, *extraneus*. Herenn. II. 13.

EXTREMUS, periculoſus. Rab. Perd. 2. *extrema* tempora. * primus. Manil. 10. *extrema* pueritia. * Att. XV. 20. homines *extrema* quædam de republica loqui: h. e. ei ſummam perniciem imminere.

EXTRICO. ad Fam. V. 10. de Dionyſio tuo adhuc nihil *extrico* : i. e. reperio. Att. XV. 20. ſolutio *extricata* : h. e. expedita.

EXULCERATUS, iratus. Dejot. 3. *exulceratus* animus.

EXUERE. Verr. V. 58. *exuere* ſe ex laqueis.

EXURERE. Nat. D. III. 3. mihi ex animo *exuri* non poteſt, eſſe Deos.

EXUVIAE. Manil. 18. *exuviæ* nauticæ, ſunt roſtra navibus derepta et tanquam victoriæ ſigna alicubi ſuſpenſa.

F.

FACETUS, venuſtus, de pulchritudine generis dicendi tenuis, ſed per totam orationem fuſa. Or. 6. alii in eadem jejunitate (v. jejunitas) concinniores, hoc eſt, *faceti*, florentes etiam, et leviter ornati. cf. Quintil. VI. 3, 4.

FACIES, de toto corporis habitu et ſpecie. Roſc. Com. 10. *facies* non erat, ars erat pretioſa. - - nemo enim eum ex trunco corporis ſpectabat, ſed ex artificio comico æſtimabat. Or. I. 28. *facies*, vultus, ſonus. - - vox tragœdorum, geſtus pæne ſummorum actorum. * hinc pro ſpecie, inprimis ea, in qua dignitas quædam ſit aut majeſtas. Phil. VIII. 8. *faciem* ſenatus auctoritatemque reip. ſecum attulerat. Nat. D. I. 38. cujus crebra *facie* pellantur animi.

FACILE, libenter. Off. II. 19. *facile* laborare. ubi v. Manut.

FACILITAS eſt in bonis rebus, quod proclivitas in malis. Tuſc. IV. 12. * Opponitur etiam moroſitati. Off. I. 25. Att. XII. 40. quis aut congreſſum meum, aut *facilitatem* ſermonis deſideravit.

FACIO, creo magiſtratum &c, Planc. 4. populus *facit* eos, a quibus eſt maxime ambitus. * in re ſacra, ſacra facere. Mur. 41. Junoni omnes Conſules *facere* neceſſe eſt. * Manil. 20. ſi quid eo *factum* eſſet, per εὐφημίαν, pro, ſi mortuus eſſet. * Verr. II. 16. quid hoc homine *facias* : i. e. quomodo coerceas, corrigas, ſerves, &c. Lucul. 30. quid *faceret* huic concluſioni. i. e. quomodo refelleret. * fingo. Nat. D. I. 30. his nominibus deos eſſe *facimus*, quibus a nobis nominantur. * Verr. III. 42. tributum *facere* coegiſti, i. e. dare.

FACULTAS, pro copia, dicitur diverſis modis, ut ipſum copiæ verbum. Syll. 14. cujus generis virorum *facultas* in ſenatu maxima. Quint. 4. *facultas* nummorum. ad Fam. X. 4. ſi *facultas* tui præſentis eſſet. Quint. 1. *facultates* amicorum. * de poſſibilitate, occaſione, &c. ad Fam. I. 7. ſi res *facultatem* habitura videatur. ib. II. 3. *facultatem* munerum nemo admiratur : eſt enim copiarum, non virtutis. Mur. 5. vera *facultas* maledicendi. Roſc. Am. 33. age nunc ceteras *facultates* conſideremus.

FACTIO, jus faciendi. Top. 11. ad Fam. VII. 21. *factionem* teſtamenti non habere. * partes, etiam in bono ſenſu. Q. Fr. II. 1. c. 5. Gabinium tres adhuc *factiones* poſtulant.

FACTUS, elaboratus arte. Verr. IV. 20. argentum bene *factum*. Brut. 8. quodammodo oratio *facta*.

FALCARIUS. Syll. 18. Catil. I. 4. inter *falcarios*. locus Romæ fuit, in quo Lecca domum habebat. Simile eſt inter lignarios ap. Liv. XXXV. 42. quod recte de loco capit Crevierius V. C. intelligens opifices lignarios. malim negotiatores intelligere.

FAMES. Tuſc. II. 1. opponitur copiæ, in dicendo.

FAMILIA, ſervi. ad Fam. XIV. 4. *familia* liberata. cf. ibid. I. 3. Brut. 22. &c. hinc Cluent. 15. *familia* Martis, h. e. ſervi Martis, qui Martiales dicuntur, ſimiles Veneriis in Sicilia. * gladiatores, quia et ipſi ſervi. Syll. 19. comparare *familiam*. item : præeſſe *familiæ*. cf. Sext. 60. * res *familiaris*. Cæcin. 7. *familia* hercifcunda. (v. hercifco.) Veteres jungebant *familiam* et pecuniam, ut docet Salmaſ. ad Solin. pag. 892. cf. Burm. ad Sueton. Ner. 5. Sed poſt, quia domini eadem in ceteras res ſuas, quæ in ſervos, poteſtas, *familia* de omni re *familiari* dicta eſt. Ulpian. l. 195. §. 1. de Verb. Signif. * dicitur etiam de ſecta philoſophorum. Orat. I. 10. de Div. II. 1. Peripateticorum *familia* &c. unde illud fluxit etiam de Trebatio : *familiam* ducit in jure civili. ad Fam. VII. 5.

FAMILIARIS. Quint. 27. manus allatas eſſe ante lares *familiares*, h. e. in atrio. v. Lares. * in extis quid ſit pars *familiaris*, fiſſum *familiare*, v. fiſſum. Ad quem modum etiam Liv. XXVI. 6. *familiare* oſtentum, Plin. II. 52. *familiare* fulmen, dixere.

FAMOSUS. de feminis impudicis et malæ famæ. Orat. II. 68. extr. me mater vetuit ad *famoſas* ire. Fr. de Rep. 4. ſi qua

erat *famoſa*, ei cognati oſculum non ferebant. vid. Heinſ. ad Ovid. Heroid. 9. 78.

FANATICUS, nimis ſuperſtitioſus. Div. II. 57. philoſophi ſuperſtitioſi et pæne *fanatici*, de Stoicis, qui nimis oraculis, et omni divinationi tribuebant. Dom. 40. homo *fanaticus*.

FASCES. Brut. 6. cum tibi ætas noſtra jam cederet, *faſceſque* ſummitteret.

FASCIA, de cruralibus virorum. Att. II. 3. etenim mihi ejus caligæ, ut *faſciæ* cretatæ, non placebant. de Pompeio, quem notis propterea verſiculis riſit Varro: Faſciola qui crura tegit, digito caput uno Scalpit, quid credas hunc ſibi velle virum? Fr. in Clod. cum vincirentur pedes *faſciis*. Sunt autem hominum molliorum. v. faſciola. * Sunt etiam ægrotorum. Brut. 60. Cn. Octavius devinctus erat *faſciis*, et multis medicamentis, propter dolorem artuum, delibutus.

FASCIOLÆ. Har. Reſp. 21. Clodio inter alia muliebria ornamenta, quibus utebatur, objiciuntur purpureæ *faſciolæ*. Ap. Sueton. Calig. 17. purpuræ ac conchylii faſciæ diſtribuuntur, ſed feminis et pueris. vid. inprimis Salmaſ. ad Lamprid. Alex. Sev. c. 40.

FASTI, Kalendarium, in quo inter alia, qui dies *faſti*, aut nefaſti ſint, conſignatum eſt. Muren. 11. poſſet agi lege necne, pauci quondam ſciebant; *faſtos* enim vulgo non habebant. * annales. Piſ. 13. hos conſules, non dicam animi hominum, ſed ulli *faſti* ferre poſſunt?

FASTIDIOSE. Or. I. 61. quod ego non tam *faſtidioſe* in nobis, quam in hiſtrionibus ſpectari puto, h. e. in eo facilius hominibus ſatisfacimus, quam hiſtriones, a quibus plus in hoc genere poſtulatur. Or. II. 89. pudentius, vel invitius, vel etiam *faſtidioſius* facere aliquid. ibid. I. 26. quam diligenter et prope *faſtidioſe* judicamus.

FASTIDIOSUS, cui non facile ſatisfieri poteſt. ad Her. IV. 23. aurium ſenſus *faſtidioſiſſimus*. * contemptor. Brut. 70. *faſtidioſus* latinarum literarum.

FASTIDIRE, aliquid, etiam rectum, reprehendere, nihil facile probare. Mil. 16. etiam in recte factis *faſtidiunt*. v. Gron. Obſ. IV. 10.

FASTIGIUM, proprie eſt templorum. v. inprimis Or. III. 46. unde, inter cetera invidioſa a Cæſare uſurpata, etiam *faſtigium* memoratur. Phil. II. 43. cf. Suet. Cæſ. 81. et ibi Intt. Sed inprimis Salmaſ. ad Spartian. Peſcenn. c. 12. qui Cæſaris *faſtigium* docet, non de tecto capiendum, ſed de ornamento tecti, quale vulgo etiam in templis fuerit. Plutarchus ἀκρωτήριον vocat, quod ita accipitur. v. Ind. Gr. cf. eundem ad Solin. p. 853. Nempe *faſtigium* et tectum templi eſt: unde ap. Plinium. v. c. XXXV. 12. Signa dicuntur in *faſtigiis* ſtare: et ſignum in tecto ipſum. Sed eſt tamen etiam de privatis. ad Q. Fr. III. 1. c. 4. * Off. III. 7. operi *faſtigium* imponimus.

FATALIS. Catil. III. 4. annus *fatalis* ad interitum &c.

FATUM, homo peſtifer, pernicies ipſa, interitus. Sext. 43. de Gabinio et Piſone: duo illa reip. *fata*. Dom. 57. ſi in illo pæne *fato* reipubl. * Vaticinium. Catil. III. 4. *fata* Sibyllina.

FAVERE, verbum theatrale de plauſu, unde ad alia traducitur. Ligar. 3. *favere* induſtriæ et gloriæ alicujus. Att. XII. 49. me tamen ei *fauturum* &c. * de Div. II. 26. ex Ennio: galli ſilentio noctis *faveant* faucibus ruſſis cantu.

FAVOR, de ſpectatoribus. Roſc. Com. 10. quem *favorem* ſecum in ſcenam attulit Panurgus? * Leg. II. 5. *favore* magis quam re legum nomen tenent.

FAUTOR. Roſc. Am. 6. nobilitatis *fautor*; partium nobilium ſtudioſus, etſi non caſtra eorum ſequebatur.

FAUX, anguſtus aditus. Quint. 6. *fauces* macelli. Verr. III. 76. Timarchides premit *fauces* defenſionis, h. e. facit, ut defendi non poſſis.

FAX. Tuſc. II. 25. cum quaſi *faces* doloris admoverentur. Tuſc. V. 27. dolor *faces* ardentes intentat. * Tuſc. I. 19. cumque corporis *facibus* inflammari ſoleamus ad omnes cupiditates. * Rhetorum *faces* ſunt τὰ πάθη. Or. III. 1. verborum *faces* admovere, h. e. quibus ira commoveri poteſt. Or. II. 51. neque parvis in rebus admovendæ ſunt hæ dicendi *faces*. * homo reip. pernicioſus, autor ſeditionum. Har. R. 2. de Gabinio et Piſone: cum his furiis et *facibus* - - bellum mihi inexpiabile dico eſſe ſuſceptum. * ibid. 21. injecta eſt *fax* fœda et luctuoſa reip. - - qua ego ſolus exarſi: * de Div. I. 11. *fax* Phœbi. * Nat. D. II. 5. *faces* cœleſtes. genus meteori. cf. Catil. III. 8.

FECIALIS. Leg. II. 9. fœderum, pacis, belli, induciarum oratores, *feciales* judices

duo ſunto. Off. I. 11. belli quidem æquitas ſanctiſſime *feciali* populi Rom. jure perſcripta eſt. cf. Verr. V. 19.

FELICATUS. Att. VI. 1. in *felicatis* lancibus, et ſplendidiſſimis caniſtris, oluſculis nos ſoles paſcere. *Felicatæ*, item, filicatæ, dicuntur a filice herba, quæ cælata in lancibus erat. cf. Parad. I. 2. quanquam ibi quidam habent delicatum. v. delicatus. v. Græv. ad l. c. Salmaſ. ad Solin. p. 737.

FERALIA. Att. VIII. 14. feſtus dies, quo manibus ſacra fiunt, ante d. VIII. Kal. Maj. ut ipſe Cicero docet IX. 1. v. Ovid. Faſt. II. 569. qui tamen diem *Feraliorum* facit XI. Kal. Mart.

FERIRE. Fat. 17. medium *ferire* voluit, h. e. extrema vitare.

FEROX, inſolens. ad Fam. IV. 9. ubi impotenti jungitur. Sic dixere Tacit. A. I. 3. Suet. Aug. 63.

FERRE. ad Fam. V. 20. *ferre* rationes, pro referre. * Verr. II. 31. ſententiam *ferre*, h. l. dicitur de ſenatore, cum proprie dicatur de judicibus, poſt legem tabellariam, quod antea, pronunciare, dicebatur. Defendebat eam lectionem Grævius, contra eos, qui negabant de ſenatoribus dici ſententiam *ferre*. Non obſervarat vir doctus alium locum, nempe ad Fam. XI. 21. cum ego ſenſiſſem, de iis, qui exercitus haberent, ſententiam *ferri* oportere, iidem illi, qui ſolent, reclamarunt. * Planc. 19. *ferre* tribum, dicitur, qui tribus ſuffragiis creatur. * Att. XV. 29. ait hic, ſibi Juliam *ferre*, int. conditionem, velle Juliam ſibi nubere. * Cluent. 64. *ferre* in quæſtionem ſervum, eſt, permittere ut torqueatur. * *ferri* dicuntur navigantes. Or. 23. jam quidem, quocumque *feremur*, vela danda ſunt. Sed inprimis, qui præ nimia animi commotione et cupiditate neſciunt, quid agant, deque furentibus. Quint. 11. fervet *ferturque* avaritia. Cluent. 70. cæcam crudelitate et ſævitia *ferri* videtis. cf. Verrin. V. 46. &c. add. Burm. ad Ovid. Her. 15. 140. * Or. 40. rem ſupra *ferre*, quam fieri poteſt, de hyperbole. * referre in tabulas. ad Fam. VIII. 4. ei expenſam *tulit* legionem. * Phil. IX. 4. aures ferunt cohortationem, i. e. non ſentiunt, non moventur ea, non paremus cohortationi. * ad Fam. VIII. 8. calumniam *ferre*, dicitur, de eo, qui calumnia accuſaſſe convincitur. Alii fruſtra aliter interpretantur. v. Gron. ad h. l. * Att. VII. ult. quod multo rectius fuit, id mihi fraudem *tulit*, pro attulit. v. Interpr. ad Liv. XXIV. 38. * Notanda eſt etiam hæc conſtructio. Verr. IV. 30. graviter *ferre* interverſo dono regali. Videtur eſſe imitatio græcæ formæ: βαρέως φέρειν ἐπί τινι.

FERVENTER. ad Fam. VIII. 8. de damnatione *ferventer* loqui cœptum eſt. ibid. 6. *ferventiſſime* concerpitur.

FERVERE. ad Fam. X. 23. dedi operam, ut - - non miles ullus, non eques - - ab illis *ferventibus* latronibus interciperetur. h. e. furioſis.

FERVOR. Tuſc. IV. 10. *fervor* animi. de perturbatione.

FESTIVITAS. Inv. I. 19. quæ virtus orationis ſit? Or. II. 54. perpetua *feſtivitas*, dicitur de cavillatione, de qua ibid. Or. 52. his *feſtivitatibus* inſolentius abutitur.

FIBRA. de Div. I. 10. *fibra* in extis. *Fibræ* ſunt ipſa exta, jecur, cor, pulmo. v. Senec. Oedip. p. 357. &c. et ibi Viri docti. proprie autem extorum extremitates, λοβοί.

FICTOR. Dom. 54. eſt genus miniſtrorum in ſacris, piſtor dulciarius. Varro L. L. *fictores* dicti a fingendis libis. v. Caſaub. ad Sueton. Aug. 5. Guther. Jur. Pont. II. 14. p. 233. *Fictoris* mentio etiam in inſcriptione ap. Murator. p. 368. 2.

FIDELIA, vas tectorum. ad Fam. VII. 29. de eadem *fidelia* duos parietes dealbare.

FIDELIS, de quo recte dicatur? ad Fam. XVI. 17. ibid. *fidelis* ager.

FIDELITER, de quo dicatur? ad Fam. XVI. 17. ibid. X. 23. per quorum loca *fideliter* mihi pateret iter.

FIDENTIA, quid ſit? Tuſc. IV. 37.

FIDES. Inv. I. 39. fefellerunt per *fidem*, h. e. quia ipſis *fides* eſt habita. Roſc. Amer. 4. quod mihi cum *fide* impoſitum eſt, h. e. propter opinionem de *fide* mea. * der Credit. Agr. II. 3. *fides* de foro ſublata eſt. Marcel. 8. revocare *fidem*. Manil. 7. concidit *fides*.

FIDUCIA, hypotheca, pignus. Flacc. 21. *fiducia* accepta. ibid. *fiducia* commiſſa. v. Faernus ad h. l. * genus judicii, in quo judicatur ex æquo et bono, hac formula: ut inter bonos bene agier oportet. Off. III. 15. ad Fam. VII. 12. v. Salmaſ. mod. Uſur. c. 14. de Uſur. c. 4. * *fiducia* eſt etiam in hereditatibus et emptionibus: cum aliquis heres ſit, hac conditione, ut accepta hereditate, eam reddat alteri, quem heredem ſcri-

bere per leges non licebat, tanquam filiæ, quæ ex lege Voconia heres eſſe non poterat: item, cum alicui venditur aliquid venditione imaginaria, ut rem venditam ſtatim reddat; quod fit in hereditate a ſacris liberanda &c. Cæcin. 3. qui per tutelam, aut ſocietatem, aut rem mandatam, aut *fiduciæ* rationem, fraudavit aliquem. Roſc. Com. 6. ſi qua ſunt privata judicia ſummæ exiſtimationis et pæne dicam capitis, tria hæc ſunt, *fiduciæ*, tutelæ, ſocietatis. cf. Nat. D. III. 30. Offic. III. 17.

FIGERE. Nat. D. I. 34. *figere* maledictis. cf. Or. 26. Heinſius ad Ovid. A. III. 7. 29. putat ductum a defixionibus magicis. Male. Ducitur a ſagittariis, qui v. c. aves *figere* dicuntur apud ipſum Ciceronem.

FIGURA. Or. II. 23. *figura* dicendi. III. 52. *figura* orationis. Gr. Ἰδέα, eſt genus dicendi, tanquam tenue, aut ſublime, aut medium.

FILICATUS. v. felicatus.

FILUM. Or. III. 26. *filum* orationis, eſt ipſum genus dicendi, quod patebit conferenti Or. II. 22. Or. 36. * Ipſa oratio, ratione materiæ. Læl. 7. audivi non invitus equidem, ſed aliud quoddam expetimus *filum* orationis tuæ, h. e. de alia re te audire cupimus. * ad Fam. IX. 12. munuſculum levidenſe, craſſo *filo*. v. Burm. ad Ovid. A. I. 14. 7. qui et levidenſe defendit.

FIMBRIA. Piſon. 11. madentes *fimbriæ* cincinnorum. *Fimbriæ* ſunt cirri capillorum, extremitates calamiſtratæ. Servius legit h. l. fibræ, quod idem eſſe docet Salmaſ. ad Capitolini Pertin. 8. nam *fimbriæ* et fibræ ſunt proprie extremitates rerum. cf. ad Solin. p. 99.

FINGO. Brut. 31. *fingitur* oratio commodius, i. e. elaboratur. Syll. 28. *fingi* natura ſubito non poteſt. Or. II. 28. orator, quem nunc *fingo*, h. e. qui qualis eſſe debeat, doceo. Tuſc. III. 15. vultus a mente *fingitur*. Or. 8. *fingere* totum ſe ad alterius arbitrium et nutum Brut. 38. *fingere* animos, h. e. flectere quorſum velis: de oratore. Nat. D. II. 59. lingua *fingit* vocem et terminat, h. e. facit, ne, ut in brutis, ſine diſtinctione literarum et ſyllabarum erumpat. Att. VI. 3. formam totius reip. velim mittas, quæ mihi obviam fiat, ex qua me *fingere* poſſim.

FINIS. formula, *quem ad finem*, non ſignificat apud Ciceronem, zu was Ende, ſed quamdiu. Catil. I. 1. *quem ad finem* ſeſe effrenata tua jactabit audacia. cf. Verr. V. 29. II. 48. Nat. D. II. 51. * pro eo tamen, quod in aliqua re ſpectatur, *finis* dicitur. Invent. I. 5. officium ejus facultatis videtur eſſe, dicere appoſite ad perſuaſionem: *finis*, perſuadere dictione. Offic. I. 39. domus *finis* eſt uſus. In quo tenendum, *finem* dici abſolute, conſilium quoad ſpectatur ab homine. * dicitur etiam ut exitus, de quo ſupra. ad Fam. IV. 9. qui *finis* iſtius conſilii eſt. * *finis* dicitur etiam, quod eſt in quaque re ſummum. Fin. I. 17. *finis* bonorum et malorum, eſt ſummum bonum et ſummum malum. Planc. 25. *finis* honorum populi, eſt conſulatus. Tuſc. II. 1. *finis* ſperandi, eſt ſummum, quod quis ſperare poteſt, aut ſperat. * Leg. I. 21. Mur. 9. regere *fines*, eſt conſtituere, decernere de *finibus*, de quibus controverſia orta eſt, quod faciunt arbitri *finium* regundorum. v. Lex Manilia.

FINITIMUS, ſimilis, conjunctus. Or. I. 16. *finitimus* oratori poeta. N. D. II. 39. *finitimus* mari aer.

FINITOR, agrimenſor, qui agros in coloniis deducendis metitur et definit. Agr. II. 13. *finitorem* mittant: ratum ſit, quod *finitor* uni illi, a quo miſſus erit, renunciaverit. cf. c. 17. 20. v. Goeſii Antiqu. Agr. c. 4. inprimis. p. 31.

FINITUS, certus. Nat. D. II. 35. motus *finiti*. * moderatus. Fin. I. 19. cupiditates *finitæ*. * definitus. Tuſc. III. 25. mors eſt omnibus *finita*. * numeroſe cadens. Or. 51. *finita* pronunciare.

FINIRE. regere, moderari. Fin. III. 9. et 20. cupiditates *finire*. * Att. VIII. 3. *finienti* provincias Gallias reſtitit: i. e. cum cenſeret Cæſarem e Gallia detrahendum. * definire, præfinire. ad Fam. XV. 9. tempus, quod mihi et lege et SCto *finiſti*.

FIO. Tuſc. III. 5. ita *fit*, pro, ex quo ſequitur: ex arithmeticis ducta ratio dicendi. * Agr. II. 27. quid *fiet* pecunia. Græv. pecuniæ. utrumque rectum eſt. Sic, quid facias homini, et homine. v. facio. * ad Fam. VII. 18. nihil *fieri*, frigere te: h. e. nihil quæſtus te facere, nihil te accipere: e Plauto Curcul. V. 2. 5. poſtquam nihil fit.

FIRME. Fin. III. 9. aſſenſus ſuos *firme* ſuſtinere: h. e. cavere, ne elabatur nobis aſſenſus, rebuſque incertis tanquam certis aſſentiamur.

FIRMUS. Att. I. 1. *firmus* candidatus: h. e. qui, propter gratiam ſuam et amico-

rum, magnam ſpem habet conſulatus conſequendi. in Cæcil. 9. Verr. II. 1. accuſator *firmus:* h. e. fortis, minime timidus.

FISCINA, eſt utenſile ruſticum, cujus etiam apud Catonem et Columellam mentio. v. Lexic. ruſtic. Geſneri in h. v. Flacc. 17. *fiſcina* ficorum.

FISCUS, de pecunia, quia in *fiſcis* reponebatur. Act. I. in Verr. 8. 9. *fiſci* Sicilienſes. cf. Verr. III. 79.

FISSUS. de Div. II. 13. *fiſſum* familiare et vitale. ibid. I. 10. *fiſſum* in extis. Nat. D. III. 6. *fiſſum* jecoris. de Div. II. 12. quod *fiſſum* periculum, quod commodum aliquod oſtenderet. Fuit autem *fiſſum* linea imaginaria, exta bipartito dividens, ut altera pars ad hoſtes, altera ad ſacrificantem ejuſque amicos, domum, pertineret: unde familiare *fiſſum*, pars familiaris extorum dicitur. v. Turneb. Adv. IV. 18. Delrius ad Senec. Oedip. p. 363. ſ. ubi, quod *fiſſum* Ciceroni, Senecæ limes, dicitur. Illa linea autem dicitur ab ea, quam Græci *πύλην* vocant, ubi lobi jecoris finduntur: quod eſt proprie *fiſſum*. v. Salmaſ. ad Solin. p. 91. a.

FISTULA, canalis plumbeus vel ligneus ad aquam deducendam aliquo. Rab. Perd. 11. *fiſtulas* præcidi imperarat. * exploſio. Att. I. 16. et ludis et gladiatoribus maximas *ἐπισημασίαις* ſine paſtoritia *fiſtula* auferebamus. v. Salmaſ. l. c. p. 156.

FISTULATOR. Or. III. 61. ſed *fiſtulatorem* domi relinquetis &c. *fiſtulator* eſt ſervus, qui *fiſtula* ſubjicit domino dicenti ſonum, quo incipiat, et ſenſim aſcendentem a nimia contentione revocat. Hujuſmodi ſervo Gracchum uſum refert Cicero l. c.

FIXUS, certus, perpetuus. Tuſc. V. 14. bonum *fixum*. Cluent. 45. non ita *fixum* eſſe deberet, ut convelli non liceret. Rabir. Poſt. 9. hoc maneat et *fixum* ſit. ad Fam. XIV. 4. ſi hæc mala *fixa* ſunt. * Sext. 5. *fixa* veſtigia, opponuntur leviter preſſis.

FLABELLUM. Flacc. 23. cujus lingua, quaſi *flabello* ſeditionis, concio eſt ventilata.

FLACCUS, qui aures habet magnas et languidas. Nat. D. I. 29.

FLACCERE. Q. Fr. II. 15. Meſſala *flaccet:* ſc. in petitione: i. e. parum ſpei habet.

FLACCESCERE. Brut. 24. *flacceſcit* oratio.

FLAGITARE, exigere. Dom. 20. *flagitare* ciſtophorum.

FLAGRANTIA. Cœl. 20. *flagrantia* oculorum. ſignum libidinis.

FLAGRARE. Verr. II. 53. *flagrabat* domus ſtudio et cupiditate hominum. Sic etiam poetis ſervere dicuntur loca, in quæ homines ſtudioſe frequenteſque coeunt. v. Burmann. ad Valer. Fl. I. 121. Flacc. 28. multitudo *flagrans* in concionibus: i. e. ſeditiones movens. Verr. IV. 32. convivia, quæ domeſticis ſtupris flagitiiſque *flagrant*.

FLAMEN, genus ſacerdotum. Erant Romæ *flamines* tres, Dialis, Martialis, et Quirinalis; additus deinde quartus, Julius. Tres ſuperiores erant in collegio Pontificum. vid. Dom. 14. Phil. II. 43. * Mil. 10. *flaminem* prodere: i. e. creare. eſt enim hoc proprium in ea re verbum.

FLAMINIUM, ſacerdotium *flaminis*. Phil. XIII. 19. *flaminium* Cæſaris.

FLECTERE, mutare. Syll. 28. natura ſubito *flecti* non poteſt. Cœl. 6. huc et illuc torquere et *flectere* ſuam naturam. * de Div. II. 45. in *flectendis* promontoriis: de nautis, dum flectunt circa promontoria curſum.

FLETUS. Tuſc. II. 23. in XII. tabb. quid ſit? quanquam Bentleius et Buherius malebant, leſſus.

FLEXIBILIS, varius, inconſtans. Læl. 25. *flexibilis* aſſentatoris animus. Or. III. 45. *flexibilis* oratio dicitur, quia collocatio verborum modis multis variari poteſt.

FLEXIO, circuitus. Piſ. 22. deverticula *flexioneſque* quærere. Or. III. 25. *flexiones* in cantu ſunt, quæ Gr. *καμπὴ* ap. Ariſtophanem in Nubibus dicuntur v. 966. ubi v. Schol. et Kuſterum: modi fracti et varie criſpati voce, quibus mollis et ſuavis cantus efficitur: Ovid. A. II. 4. 25. dulce canit, flectitque facillime vocem: de muliere. Quanquam etiam Demoſtheni Æſchines vocis *flexiones* objiciebat, tanquam molles et gravitatem oratoris non decentes, Or. 18. Broukh. ad Tibull. I. 8. 37. de cantu ſimpliciter capit: quod non placet.

FLEXUS. Cœl. 31. ætatis *flexus*, eſt virilis ætatis initium. Metaphora ducta eſt a circo, in quo *flexus* eſt, cum currus, ubi alteram partem circi exegerunt, circa ſpinam et metas flectuntur. Sed Or. I. 1. eſt de virili ætate ad ſenectutem vergente.

FLOS. Brut. 87. pigmentorum *flores*. Balb. 6. ipſum *florem* dignitatis infringere.

FLUCTUARE. Orat. 58. *fluctuans* oratio, eſt non numeroſa et ſtructa.

FLUCTUS. Flacc. 24. *fluctus* concionum.

FLUENTER. Att. VII. 14. *fluenter* (ſ. leviter) lippire.

FLUERE. ſpectare, devenire. Att. IV. 16. res *fluit* ad interregnum. ibid. IX. 10. illius rationes quorſum *fluant*. * ſuccedere. Off. I. 26. res fluunt ad voluntatem. * divulgari. Tuſc. IV. 1. Pythagoræ doctrina cum longe lateque *flueret*. * Tuſc. II. 22. *fluere* mollitia. * interire. Marcel. 8. omnia quæ dilapſa jam *fluxerunt*. cf. Orat. 3. Gron. ad Liv. XXVII. 17. * abire, fugere. Fin. II. 32. *fluit* corporis voluptas: quam lectionem contra Daviſium defendit Burmannus ad Virg. G. III. 67. * Or. 58. de Or. III. 49. oratio *fluens*, opponitur vinctæ periodis et numeroſæ. Contra *fluens* æquabiliter oratio ibid. eſt lævis ubique oratio, in qua nihil aſperum, hiulcum &c. * Or. II. 66. Gallus diſtortus, ejecta lingua, buccis *fluentibus*: h. e. ut alii loquuntur, labentibus, propter vim morbi, aut ſenectutem, aut corpus male quacunque de cauſa conſtitutum. v. Gronov. ad Senec. Hippol. v. 364. et Intt. ad Suet. Aug. 99. Sed Piſon. 11. Sen. p. Red. 6. *fluentes* buccæ Gabinii, ſunt ceruſſa et reliquo fuco interpolatæ et correctæ, quæ calore et ſudore fluunt, ut ſimiles ſint, quemadmodum Petronius c. 23. ait, parieti laboranti nimbo.

FLUXIO, illuvio, diluvium. de Div. I. 49. *fluxiones* aquarum.

FOCUS. de formula: *pro aris et focis*. v. Ara. Roſc. Am. 8. *foci* patrii.

FOCULUS. Dom. 47. eſt aræ genus parvum et portatile, quod in conſecrationibus adhibetur. Ejus figuræ extant in nummis et aliis monumentis, v. v. c. Guther. J. P. II. 14.

FODICO. Tuſc. III. 16. *fodicantibus* iis rebus, quas malas opinamur.

FOENEUS. fr. Corn. I. homines *fœnei*. v. Aſconius ad h. l. Scil. in ſpectaculis tauri ſolebant irritari *fœneis* imaginibus aut pilis: unde *fœnei* dicuntur, qui nomen et ſpeciem rei tantum habent, non vim. vid. Salmaſ. ad Spartian. Peſcenn. c. 12. Occurrit et in Cod. Theod. et junguntur *fœnei* delectique. vid. Gothofr. Gloſſ. Cod. Theod.

FOENERARI, ſub uſuris dare pecuniam. Læl. 9. beneficium *fœnerari*. Itaque pecunia proprie *fœneratur*: ſed homines etiam dicuntur *fœnerari*. Parad. VI. 2. dimiſſiones libertorum ad *fœnerandas* et diripiendas provincias.

FOENERATOR. Off. I. 42. *fœneratorum* quæſtus in odia incurrunt. ad Fam. V. 6. erant autem Romæ *fœneratores* homines divites cujuſcunque ordinis, qui pecunias ſub uſuris collocatas haberent: Capitaliſten, Renteniers.

FOETUS, de frugibus agrorum. Orat. II. 30. quo meliores ager *fœtus* poſſit et grandiores edere. item, baccis arborum. de Div. I. 9. * actus edendorum fructuum. Leg. I. 8. quæ frugibus et baccis terræ *fœtu* profunduntur. * proventus, γενέθλη. Brut. 49. nec ulla ætate uberior oratorum *fœtus* fuit.

FONS. Q. Fr. III. 1. c. 4. ipſi *fontes* jam ſitiunt.

FORAS. Q. Fr. III. 1. c. 6. *foras* cœnare.

FORE. Att. V. 21. *fore* venturum. Similiter Liv. XXVI. 26. extr. *forent* paſſuri. item XXIX. 3. XXV. 24. expulſurus *foret*. XXXV. 13. caſurum *foret*. Nepos Attic. 10. laudaturi *forent*. Apud Ovid. A. II. 14. 28. ſedecim Codd. et ed. pr. habent futura *forent*. add. Tiro ap. Gell. X. 1.

FORES. ad Fam. XIII. 10. aperire amicitiæ *fores*.

FORI. Cato 6. cum alii malos ſcandant, alii per *foros* curſent. *Fori* ſunt tabulata navium. vid. Salmaſ. ad Solin. p. 646.

FORIS, varie et multis modis dicitur. præcipuos adferemus, quos quidem obſervavimus. Q. Fr. II. 8. *foris* valde plauditur; nempe extra ſenatum, h. e. a reliquis ordinibus. Verr. III. 90. non quæram *foris* (i. e. extra judicium) cum habeas judices principes civitatis. ibid. 91. non quæram exemplum *foris*: hoc ipſo ex conſilio utar exemplis. Roſc. Am. 47. domi dignitas et *foris* (apud exteros) auctoritas. Arch. 7. delectant domi, non impediunt *foris*: h. e. in provinciis cum ſumus, aut in bello. ad Fam. VII. 16. *foris* cœnitare. Dicitur et pro aliunde: Tuſc. III. 3. *foris* petere. Fin. III. 7. ut in ipſa arte inſit, non *foris* petatur. Or. II. 40. *foris* aſſumere argumenta. hinc Piſ. 6. *foris* eſſe dicuntur, qui ſunt in ære alieno, de qua lectione tamen, an genuina ſit, dubitat Manutius. Fin. I. 13. nec hæ cupiditates ſeſe *foris* ſolum jactant, nec tantum in alios cœco impetu incurrunt, ſed intus etiam in animis incluſæ inter ſe diſſident, &c.

FORMA Dialecticis eſt ſpecies generi ſubjecta. Top. 7. in diviſione *formæ* ſunt, quas Græci *ἰδέας* vocant, noſtri ſpecies appellant; non peſſime id quidem, ſed inutiliter ad mutandos caſus in dicendo &c. Fin. V. 4. *forma* diſciplinæ triplex. * delineatio ædificii et cujuſcunque rei. ad Fam. II. 8. ut cum *formam* reip. viderim, quale ædificium futurum ſit &c. cf. Or. I. 35. extr. ad Fam. III. 11. quod ad me quaſi *formam* communium temporum et totius reip. miſiſti expreſſam. * in rhetoricis *forma* dicitur, ut figura, primo de tribus generibus dicendi: *χαρακτῆρες, ἰδέαι*. Or. II. 23. Or. 11. et de ſchematibus. Brut. 17. ſententiarum et orationis *forma*. * ratio, conſtitutio. Tuſc. II. 15. qui Græciæ *formam* rerumpublicarum dederunt. Phil. V. 5 *forma* judicis. * ſpecies rei in animo expreſſa et comprehenſa. Orat. 5. habuit profecto comprehenſam animo quandam *formam* eloquentiæ. - - eos, quibus aliquid aut plura deerant, in eam *formam* non poterat includere. * externus apparatus, inſignia. Agr. II. 13. *formam* adhuc habetis et ſpeciem ipſam tyrannorum. vid. Græv. ad h. l. * Nat. D. II. 40. *formæ* igneæ, ſunt ſidera.

FORMARE. Brut. 38. *formare* animos, dicitur orator, qui eos flectit, quorſum vult.

FORMIDO, quod timorem incutit. Fin. V. 11. quaſdam poſt mortem *formidines* extimeſcant. Tuſc. I. 16. cujus ignoratio finxit inferos, eaſque *formidines*, quas tu contemnere videbare. Buherius de Poetarum Dea *Formidine* interpretatur: quod non eſt neceſſe.

FORMULA, forma, Acad. I. 4. *formula* diſciplinæ. * generale pronunciatum, ex quo de ſingulis rebus judicari poſſit. Offic. III. 4. *formula* quædam conſtituenda eſt, &c. * In jure civili, *formula* eſt certus verborum modus. *Formulæ* ſunt 1. eæ, in quas judicium datur a Prætore. Quint. 8. unde *formula* cognitionis apud Liv. XL. 12. quod ad ejus *formulæ* præſcriptionem judices debent judicium ſuum dirigere, et, quid cognoſcendum judicandumque ſit, ex ea intelligere. 2. JCtorum, quibus vel agitur in aliquem; unde *formula* pro actione, Roſc. Com. 8. ſunt jura, ſunt *formulæ*. Ex quo *formula* injuriarum ap. Sueton. Vitell. 7. *formula* cadere et ſimilia. vel quibus teſtamenta, ſponſiones, ſtipulationes, et reliqui hujuſmodi actus juris fiunt, quibus cavetur alicui. v. Cautio. &c. ſuntque verborum certæ conceptiones et formæ; unde etiam nomen duxerunt. Mur. 13. *formulæ* veſtræ atque actiones. &c. * *Formulæ* Aquilii de dolo malo, Off. III. 14. ſunt definitiones doli mali, quibus diſtincte expreſſum erat, quibus in rebus dolus malus teneretur.

FORNIX, præter vulgarem ſignificationem, ſignificat arcum triumphalem, aut honoris cauſa etiam non triumphanti conſtitutum; quod genus crebro in nummis, tanquam Germanici, occurrit. Act. I. Verr. 7. *fornix* Fabianus. Verr. II. 63. hujus *fornix* in foro Syracuſis eſt, in quo nudus filius ſtat: ipſe autem ex equo nudatam ab ſe provinciam proſpicit; quem locum egregie illuſtrant nummi, qui fornices exhibent ſtatuis impoſitis ornatos.

FORTE. Or. III. 12. et aliquem, ſi *forte*, motum.

FORTICULUS. Tuſc. II. 19. *forticulum* ſe præbet.

FORTIS, de accuſatore, in Cæcil. 7. ſi accuſandi voluntas ad viros *fortes* et ſpectatos tranſlata ſit. De defenſore, advocato. Quint. 2. habet adverſarium verbo S. Nævium, revera hujus ætatis homines diſertiſſimos, *fortiſſimos*, ornatiſſimos. v. Græv. ad h. l. Denique de judice. Act. I. in Verr. 17. Verrin. I. 1. In his omnibus *fortis* eſt, qui neque metu, neque periculo, neque ulla alia re, deterretur ab eo, quod eſt officii ſui: qui libere dicit, quæ ſentit &c. Eodem modo Catil. III. 6. *fortiſſimæ* ſententiæ dicuntur. * *Fortes* ſunt etiam, qui labores, dolores ferunt, voluptates repudiant &c. Att. XV. 11. Caſſius *fortibus* ſane oculis matrem ſpectare. fr. Hortenſ. p. 399. in dolore podagræ nihilo *fortior*. &c. * Vehemens, gravis, acer. Orat. I. 54. orationem diſertam ſibi et oratoriam videri; *fortem* et virilem non videri. Phil. XII. 3. acerrimam et *fortiſſimam* libertatis recuperandæ cupiditatem imminutam et debilitatam. Or. III. 9 genus dicendi Antonii *forte*, vehemens, commotum &c.

FORTISSIME. Quint. 8. injuriam facere *fortiſſime* perſeverat.

FORTITUDO quid ſit? Tuſcul. V. 14.

FORTUITU. Phil. X. 2. Grævius tamen habet: *fortuito*. Sed cf. Off. I. 29. et adde Burm. et Oudendorp. V. C. ad Suet. Tib. 39.

FORTUNÆ pro *fortuna*. Verr. IV. 37. ejuſmodi eſſe *fortunas* mortui.

FORUM. Or. I. 36. ego iſtos non modo

oratoris nomine, ſed ne *foro* quidem dignos putarim; de patronis cauſarum parum idoneis. * ad Fam. XIII. 10. in *forum* venire. ibid. V. 8. *forum* attingere. de iis dicitur, qui puram togam, h. e. virilem, in *foro* acceperunt a prætore, atque deinde in judiciis verſari et cauſas agere poſſunt. * Quia in *foro* tabernæ argentariorum ſunt, ibique pecuniæ perſcriptionibus, tranſcriptionibuſque &c. tractantur, propterea ſæpe in re pecuniaria *fori* mentio. Manil. 7. ratio pecuniarum, quæ in *foro* verſatur. Flacc. 29. in *foro* verſari, dicuntur negotiatores. Agr. I. 8. fidem de *foro* ſuſtuliſtis, ubi vid. Lauredanum. Rabir. Poſt. 15. Poſtumum non haberemus in *foro*: er ware banquerout: de quo et *foro* cedere dicitur. * *Forum* ornatum, Verr. I. 54. eſt tempore ludorum Romanorum &c. cf. IV. 3. Originem rei vide ap. Liv. IX. 40. * Pro ipſis ludis gladiatoriis dicitur *forum*. Muren. 34. * *Fora* dicuntur conventus provinciales, h. e. non modo civitates, in quibus aguntur, ſed ipſi etiam dies conventuum. Verrin. III. 15. extra *forum* ſuum vadimonium promittere. ibid. II. 15. civitates, quæ in id *forum* convenirent. cf. c. 70. ad Fam. III. 6. ad Att. V. 21. *forum* agere. * Civitates etiam Italiæ quædam *fora* dicuntur, ut ad Fam. X. 17. *forum* Julii. Catil. I. 9 *forum* Aurelium. &c. de quibus v. Sigon. Ant. Jur. Ital. II. 15. * veſtibulum. Leg. II. 24. lex *forum*, id eſt, veſtibulum ſepulcri, buſtumve, uſucapi vetat.

FOVERE, delectare. Mur. 35. *fovere* ſenſus hominum. * amplexari, Gall. careſſer. ad Fam. I. 9. inimicum meum in manibus habebant, ſic *fovebant*, ſic oſculabantur. cf. Q. Fr. III. 1. c. 3. Att. XV. 13. * lenire. Att. XII. 18. nam, dum illud tractabam, quaſi *fovebam* dolores meos.

FRANGERE, refutare. Lucul. 29. *frangite* ſcriten. ad Fam. I. 4. *frangere* ſententiam alicujus. * a ſententia abducere et in ſuam adducere. Tuſcul. I. 21. ut rationem nullam afferret Plato, ipſa auctoritate me *frangeret*. * ſupprimere motum animi. ad Fam. IV. 6. *frangere* ſe ipſum. * domare. Sen. p. Red. 8. ſceleratum civem, aut domeſticum potius hoſtem, judicio *frangendum* eſſe. * mutare aliquem pæne invitum. ad Fam. IV. 4. fregit hoc meum conſilium Cæſaris magnitudo et ſenatus officium. * ad Fam. X. 12. rogatu Servilii P. Titius interceſſit, res in poſterum dilata. Venit paratus Servilius, Jovi ipſi iniquus - - hunc quemadmodum *fregerim*, quantaque contentione interceſſorem abjecerim &c. * ad Fam. X. 3. invidentes ingenio induſtriaque *fregiſti*. * Qui male dividunt, eleganter rem *frangere* dicuntur. Fin. II. 9. duo genera quæ erant, fecit tria. hoc eſt non dividere, ſed *frangere* rem. * Or. I. 62. paulum requieſcet, dum ſe calor *frangat*.

FRAUS, facinus. Rab. Perd. 9. *fraus* capitalis. Verr. III. 76. in *fraudem* incidere. * quod nocet. Att. IV. 12. *fraudem* facere alicui. ibid. VII. 26. quod multo rectius fuit, id mihi *fraudem* tulit.

FREMITUS. de Div. I. 18. *fremitus* terræ. Har. R. 5. reſponſum haruſpicum de *fremitu* recitavit.

FREQUENTARE, frequentes convocare, cogere. Catil. IV. 7. quos cum caſu hic dies ad ærarium *frequentaſſet*. Sic et alibi Cicero. add. Gronov. ad Senec. Conſ. ad Marc. 3. * crebro, copioſe uſurpare. Or. 25. acervatim multa *frequentare*. * replere. Or. III. 52. *frequentare* orationem luminibus ſententiarum et verborum. * Herenn. III. 24. primas quaſque partes in animo *frequenta*: i. e. *frequenter* cogita.

FREQUENTATIO, uſus *frequens*. Partit. 16.

FREQUENTIA. Planc. 8. ſolidam et robuſtam et aſſiduam *frequentiam* præbuerunt.

FRETUM, pro *freto* Siculo. Att. II. 1. v. Ind. Geogr. Fretenſe mare.

FRETUS, pro *fretum*. Verr. V. 66. per anguſto *fretu*. v. Gell. XIII. 20. cf. J. Gronov. ad Gell. X. 26.

FRIGERE, dicitur de eo, cui in quocunque genere res non ſuccedit. ad Fam. XI. 14. plane jam *frigeo* (nihil efficere poſſum in republica). ὄργανον enim meum ſenatus erat. id eſt jam diſſolutum. ibid. VII. 11. ſin iſta *frigebunt*: h. e. ſi nihil quæſtus facis. ibid. VII. 18. nihil fieri: *frigere* te, ne chartam quidem tibi ſuppeditare. Verr. II 25. cum omnia conſilia *frigerent*: h. e. non commoda viderentur. * nihil agere. ad Fam. VIII. 6. Curionem valde *frigere*. * inprimis *frigere* dicuntur oratores, muſici, actores, qui non placent audientibus. Brut. 50. tibicen Antigenidas dixit, diſcipulo ſane *frigenti* ad populum: mihi cane et Muſis. * contemni. Phil. VI. 5. *friget* patronus Antonius: ſc. quia nemo ejus beneficiis uti vult.

FRIGESCERE. ad Fam. VIII. 6. nos

hîc frigore *frigeſcimus:* h. e. nihil agitur hîc.

FRIGIDE, remiſſe, lente. ad Fam. VIII. 10. quæ cupiunt, ita *frigide* agunt, ut nolle exiſtimentur.

FRIGIDUS, jejunus, puerilis: de eo, qui acumina ſublimitatemve ſectatur, neque aſſequitur, ſed ridetur. Brut. 67. acumen ſæpe ſtomachoſum, nonnunquam *frigidum*, interdum etiam facetum. Orat. 26. vitabit ridicula quæſita, nec ex tempore ficta, ſed domo allata: quæ plerumque ſunt *frigida.* Or. II. 63. in ambiguo, quæ ſint *frigidiora*, vitemus. Verr. I. 46. alii etiam *frigidiores*, ſed quia ſtomachabantur, ridiculi videbantur eſſe. * ita, ut frigere, dicitur de eo, qui non probatur, cui non res ſuccedit. ad Fam. VIII. 9. in defenſione ſua fuit diſertiſſimus, in accuſatione ſatis *frigidus.* Q. Fr. III. 3. accuſator *frigidiſſimus.* * tardus. Brut. 48. lentus in dicendo et pæne *frigidus.* * ad Fam. X. 16. *frigidæ* et inconſtantes literæ Lepidi: h. e. ex quibus dubiæ fidei eſſe hominem intelligebatur, in neutram partem ſatis luculenter et fortiter ſcriptæ.

FRIGUS, otium a rebus publicis, cum nihil agitur in rep. nihil proficitur. ad Fam. VIII. 6. nos hîc *frigore* frigeſcimus. Q. Fr. II. 12. tantum fuit *frigus* in ſenatu, ut populi convicio Appius coactus ſit, nos dimittere. ibid. extr. reliqua ſingulorum dierum ſcribemus ad te - - quanquam ejuſmodi *frigus* impendebat, &c.

FRONS. Rabir. Poſt. 12 veriſſima *frons*, opponitur ei, quæ mentitur, ut ait ad Quint. Fr. I. 1. c. 5. Att. I. 1. puto te riſiſſe, aut ingemuiſſe: ut *frontem* ferias. ad Fam. IX. 10. adeone mihi excuſſam ſeveritatem putas, ut ne in foro quidem reliquiæ priſtinæ *frontis* appareant? Att. V. 10. hæc fero *fronte* et vultu bellis, ſed angor intimis ſenſibus. IV. 15. Pompeius fremit - - ſed utrum *fronte* an mente, dubitatur. Planc. 6. ſi populo grata eſt tabella (comitialis) quæ *frontes* aperit hominum, mentes tegit.

FRONTONES, homines magna *fronte.* Nat. D. I. 29.

FRUCTUS, reditus prædiorum et agrorum. Catil. II 8. certare cum uſuris *fructibus* prædiorum. conf. Flacc. 37. Q. Fr I. 1. c. 11. * voluptas, ſuavitas. Agr II. 2. animi mei *fructum* &c. Har. R. 1. capere *fructum.* de Divin. II. 9. omnem *fructum* ſuperioris vitæ perdidiſſent.

FRUGALITAS. Tuſc. III. 8. quid ſit, et quam late pateat? Dejot. 9. *frugalitatem*, id eſt, modeſtiam et temperantiam virtutem maximam judico.

FRUGI. Tuſcul. III. 8. homo *frugi* qui dicatur? ibid. IV. 16. homo *frugi* omnia recte facit.

FRUMENTARIUS, int. mercator. Offic. III. 13.

FRUMENTUM. de *frumento* decumano, æſtimato, empto, in cellam, v. Argum. Or. III. in Verrem. Piſ. 35. frumentum honorarium, eſt *frumentum* in cellam.

FRUOR. Tuſc. III. 16. *frui* officio, pro fungi. Sed Daviſius repoſuit: fungi. Vulgatam defendunt Wopken. Lect. Tull. I. 14. et Buherius ad h. l. * Brut. 97. te tua virtute *frui* cupimus: h. e. digna virtutis præmia capere.

FUCATUS, corruptus rebus adſcititiis et alienis. Muren. 12. de juriſprudentia: iiſdem ineptiis *fucata* ſunt omnia.

FUCOSUS. Rab. Poſt. 14. fallaces et *fucoſæ* merces; quæ ſc. aliæ videbantur eſſe, atque erant.

FUCUS. Or. III. 25. cincinni poetæ ac *fucus.* Att. I. 1. ſine *fuco* et fallaciis, more majorum, negatur.

FUGERE. Off. III. 23. vinum *fugiens*, eſt, quod alio loco evaneſcens dicitur, quod brevi tempore vim ſuam perdit.

FULGERE, *fulgurare.* Vat 8. Jove *fulgente.* Nat. D. II. 25. cœlo *fulgente.*

FULMEN. Balb. 15. duo *fulmina* imperii noſtri, de Scipionibus in Hiſpania interemptis, v. Abram. ad h. l.

FUNDATUS. Fin. IV. 1. diſciplina *fundata* et exſtructa. Flacc. 11. nihil veritate *fundatum.* Dom. 36. familia *fundatiſſima.* familia fundari dicitur liberis ſuſceptis. v. Pricæus ad Apul. p. 350. Drakenb. Sil. II. 65. Sed h. l. non tam ad liberos reſpicitur, quos jam ante cum fratre nominaverat, quam rem familiarem, quæ et ipſa fundari, conſtitui, dicitur. Sic Rabir. Poſt. 1. *fundatæ* fortunæ.

FUNDERE. Fin. III. 15. quanquam negent nec virtutes nec vitia creſcere; attamen utrumque eorum *fundi* quodammodo et quaſi dilatari putant.

FUNDUS. Balb. 8. 11. 18. 21. populi *fundi. fundum* fieri. v. Ind. Legg. Lex Julia L. Cæſaris, et add. J. Gron. ad Gell. XVI. 13. * Off. II. 15. largitio *fundum* non habet: h. e. non diu fieri poteſt.

FUNESTUS, opponitur puro. Leg. II. 22. quæ finis *funeſtæ* familiæ.

FUNUS, peſtis. Prov. Conſ. 1. Gabinius et Piſo dicuntur *funera* reipublicæ. Tuſc. I. 15. nec *funera* fletu faxit. Buherius e Cod. Leidenſi reſcribit: *funera* leſſum; et *funera* interpretatur de muliere, quæ incipiebat leſſum canere in pompa funebri. *Funeram* dictam eſſe hanc feminam jam monuerat ad hos verſus Ennii Scaliger in Catalectis et Voſſius in Etymol. et Vir doctus in Miſcell. Obſ. Brit. Vol. I. p. 403.

FURCILLA. Att. XVI. 2. *furcilla* extrudi. Hoc verbum prætermiſit Nizolius. Eſt enim a Lamb. et Turnebo.

FURIA. ad Fam. I. 9. de Clodio: *furia* muliebrium religionum.

FURIALIS. Har. R. 18. cum *furiales* voces in concionibus mittis.

FURIOSUS, dicitur ſæpiſſime apud Ciceronem, qui contra rempublicam ſentit, dicit, agit: item, qui atrox quodque facinus perpetrare audet. ad Fam. X. 11. quod quædam pars exercitus non minus *furioſa* eſt, quam qui cum Antonio fuerunt.

FURERE, contra remp. ſentire, facere. Att. VII. 8. ſin autem ille *fureret*; vehementer hominem contemnebat.

FUROR, ſtudium contra rempubl. et omnino effrenata audacia. ad Fam. X. 11. decima legio ad eundem *furorem* rediit.

FUSTUARIUM, int. ſupplicium. Phil. III. 6. ſi ille conſul, *fuſtuarium* meruerunt legiones, quæ conſulem reliquerunt. Eſt ſupplicium non ſolum militare, ut nonnulli arbitrantur, ſed etiam urbanum, ut ex criminibus, a Polybio L. VI. memoratis intelligi poteſt, quæ *fuſtuarium* merebant. vid. Lipſ. Mil. R. V. 18. Voſſius et Bœclerus ad Vellej. II. 78. extr. Nec quævis caſtigatio, quæ fuſtibus fit, ſtatim eſt *fuſtuarium*, ſed capitalis pœna, quæ *fuſtibus* ſumitur: v. Liv. Epit. 57. et ibi Drakenb. et quos laudat.

FUSUS. Or. II. 15. *fuſum* genus orationis, eſt lene, non aſperum. ibid. 54. *fuſum* genus ſermonis, opponitur peracuto et brevi. ibid. 77. *fuſum* in oratione, dicitur, quod non uno aliquo loco, ſed per totam orationem adhibetur. Sic Nat. D. II. 56. tactus toto corpore *fuſus* eſſe dicitur.

G.

GALLICÆ. Phil. II. 30. ſunt calcei, qui imas tantum plantas tegunt, ut crepidæ et ſoleæ. v. Græv. ad h. l.

GALLINARIUS, qui gallinas curat. Lucul. 26. quoniam *gallinarium* inveniſti Deliacum, qui ova cognoſceret. Ap. Varr. R. R. III. 9. 7. eſt *gallinarius* curator.

GEMINUS, ſimilis. Partit. 7. memoria eſt *gemina* literaturæ.

GENEALOGI. Nat. D. III. 17. dii, qui a *genealogis* antiquis nominantur. *Genealogi* dicuntur, qui Deorum generationes ſcripſerunt, ut Heſiodus et alii.

GENERATIM. Or. I. 41. *generatim* componere, h. e. rebus ad certa *genera* revocatis.

GENERALITER. Inv. I. 26. tempus *generaliter* definire difficile eſt.

GENERATUS, factus et elaboratus. de Div. I. 12. ſpecies *generata* Nattæ.

GENIALIS. Cluent. 5. lectus *genialis*: i. e. nuptialis. v. Lipſ. Elect. I. 16.

GENICULATUS. Cato. 15. culmus *geniculatus*: h. e. qui nodos habet. *Genicula* enim ſunt nodi caulium et culmorum, ut ad h. l. docuit Grævius, et e ruſticis notum eſt.

GENO, pro gigno. Or. II. 32. *genitur*.

GENS, quid Romæ fuerit, intelligitur ex hoc loco: Or. I. 39. cum Marcelli ab liberti filio ſtirpe, Claudii patricii ejuſdem nominis hereditatem *gente* ad ſe rediiſſe dicerent: nonne in ea cauſa fuit oratoribus de toto ſtirpis ac *gentilitatis* jure dicendum. Scilicet, *gens* eſt communis diverſis ſtirpibus ſ. familiis. Sic *gens* Claudia comprehendit diverſas familias patricias et plebeias, Appios, Marcellos &c. Stirps autem, ſ. familia, eſt pars gentis. Ceterum *gens* et familia ſæpe permutantur. cf. gentiles. Sigon. ad Liv. IV. 1. * ad Fam. IX. 21. patricii minorum *gentium*: h. e. earum, quas Tarquinius Priſcus in ſenatum legit: majores autem *gentes* ſunt, quæ a Romulo lectæ ſunt. Liv. I. 35. Hinc ad alia transfertur loquendi ratio, ut minorum *gentium* dicantur inferiores. Lucul. 41. Cleanthes quaſi majorum *gentium* Stoicus. Tuſc. I. 13. Dii majorum *gentium*.

GENTILIS. Top. 6. *gentiles* ſunt, qui eodem inter ſe ſunt nomine, ab ingenuis oriundi, quorum majorum nemo ſervitutem

ſervivit, qui capite non ſunt deminuti. Sic Brut. 28. M. Pennus Bruti *gentilis* dicitur, quia uterque e Juniis. Tuſc. I. 16. Ciceronis *gentilis* dicitur Servius Tullius, ob commune Tullii nomen.

GENTILITAS. Or. I. 39. v. Gens. et Sigon. J. A. C. R. I. 7.

GENUINUS. Nat. D. II. 54. dentes intimi, qui *genuini* vocantur.

GENUS, pro genu in Arateis 649. dextrum *genus*. cf. 654. 279, 280. In v. 279. quæ *genus* ad Nixi &c. Voſſius intelligebat genitivum de Anal. c. 17. p. 759.

GERMANUS, verus. Brut. 86. *germana* ironia. Leg. II. 1. *germana* patria. Att. IV. 5. aſinus *germanus*. Or. II. 38. *germani* artis magiſtri. * *germani* fratres. Verr. I. 49. ſunt eadem matre nati, non etiam patre, ut pulchre oſtendit Weſſelingius V. C. Obſ. I. 13.

GERMANITAS. Har. Reſp. 20. *germanitatis* ſtupra, i. e. cum *germana* ſorore.

GERO. ad Fam. IV. 5. *gerere* (ſ. agere) ætatem ubi v. Græv. et Burm. ad Ovid. Met. II. 497.

GESTUS. motus quidam corporis. Or. II. 57. *geſtum* agere. * σχήματα, figuræ. Or. 25. quæ Græci, quaſi aliquos *geſtus* orationis, σχήματα appellant.

GIGNERE. Or. III. 30. permotionem *gignere*; de oratore, qui auditores movet.

GLADIATOR. *gladiatoribus* dicitur pro ludis *gladiatoriis*, cum *gladiatorium* ſpectaculum eſſet. ad Fam. X. 32. Att. VI. 3. Phil. IX. 7.

GLADIATORIUS. Mur. 35. locus *gladiatorius*, h. e. in ludis *gladiatoriis*, unde ludi ſpectari poſſunt.

GLOMERARE. de Div. I. 12. omnia fixa tuus *glomerans* determinat annus. Annus *glomerans* eſt, ad finem veniens.

GLORIA. Marcell 8. quid ſit? * *gloriandi* conſuetudo, ſ. *gloriæ* cupiditas. ad Fam. VII. 13. moriar, ni, quæ tua *gloria* eſt, puto te malle a Cæſare conſuli, quam inaurari. ibid. VIII. 15. ſi ſcias, quam ſollicitus ſim, tum hanc meam *gloriam* derideas.

GLORIOSE, jactanter. ad Fam. VIII. 15. quid jam, inquis, *glorioſe* omnia?

GLORIATIO. Fin. III. 8. *gloriatione*, ut ita dicam, dignam eſſe. de προηγμένοις.

GLORIOR, cum accuſ. de Sen. 10. poſſe vellem idem *gloriari*.

GRACILITAS, tenuitas orationis. Brut. 16. *gracilitates* conſectari.

GRADUS. Verr. III. 74. quot vultis eſſe in uno furto peccatorum *gradus?* ut ſi ſingulis inſiſtere velim, progredi iſte non poſſit. Brut. 65. *gradus* tuos et quaſi proceſſus dicendi ſtudeo cognoſcere. Verr. II. 1. in Africam ex hac provincia *gradus* imperii eſt factus. Or. 64. ſtabilis quidam et non expers dignitatis *gradus*: de pedibus longioribus in oratione. * in re gladiatoria *gradus* gladiatoris idem qui et ſtatus dicitur, das Lager, ex quo gladiatores in primis judicabantur. v. Gron. ad Senec. Agamemn. 515. Hinc plures formulæ, ut Off. I. 23. tumultuantem de *gradu* dejici. cf. Att. XVI. 15. &c.

GRAECULUS. Sext. 51. *græculum* ſe putari voluit, h. e. *Græcum* philoſophum. Sen. p. R. 6. cum *Græculis* philoſophari. * nulla fide dignus, levis. ad Fam. VII. 18. *græcula* cautio chirographi: de quo loco v. Burm. ad Petron. c. 46. ubi etiam de aliis hujus verbi ſignificationibus.

GRAECUS. Or. II. 36. dare ſignificationem *græcarum* rerum, h. e. *græcæ* eruditionis. ad Fam. VII. 1. Att. XVI. 5. *græci* ludi, ſunt ſcenici, in quibus fabulæ græci argumenti more græco aguntur. v. Dodwel de Cyclis IV. 16.

GRAMINEUS. Verr. IV. 56. etiamne *gramineas* haſtas? - - erant hujuſmodi, ut ſemel vidiſſe ſatis eſſet; in quibus neque manu factum, neque pulchritudo erat ulla, ſed tantum magnitudo incredibilis. Ex ipſo loco patet, haſtas has fuiſſe opus naturæ. Credo fuiſſe graminis culmos inuſitatæ magnitudinis, ut haſtam æquarent, eamque ob cauſam ſervatos et ſpectatos. Olivetus autem Turnebum ſequitur, qui putabat, quibus in *gramineo* campo ſe exercentes uterentur, ut Virgilius et *gramineam* palæſtram dixit VI. 642. Cui opinioni repugnat locus Ciceronis, in quo mox ſequitur, in illis haſtis nihil manu factum fuiſſe. Fuerunt ergo naturæ opus mirabile et viſendum. Poetica loquendi forma non dat jus ad ejus normam interpretandæ narrationis: alioqui poſſet aliquis ex Ovidii pampinea haſta Heroid. 13. 33. efficere haſtas gramine circumdatas. Noſtram ſententiam probant. Ita etiam Verburgius, Geſnerus, et alii.

GRAMMATICA. Orat. I. 42. quid ſit, quæ objecta habeat?

GRAMMATICI. de Div. I. 18. *Grammatici* interpretes poetarum.

GRASSATOR, Fat. 15. genus latro-

num, quod in urbe vicos obſidet, et obvios injuriæ opportunos verberat, ſpoliat, et morte territat. de quo Torrent. et Caſaub. ad Sueton. Aug. 32. Budæus ad Pand. p. 342.

GRATIA. Att. V. 20. erat noſtrum nomen in *gratia*. Manil. 24. aliquam bonam *gratiam* ſibi quærere. Muren. 20. provincia Murenæ multas bonas *gratias* attulit. ubi vid. Græv. Syll. 16. *gratiam* referre, pro, ulciſci. v. Græv. it. ad Or. ad Quir. p. Red. 9. ad Fam. I. 1. *gratiam* noſtram extinguit hominum ſuſpicio, h. e. nihil efficere, quanquam gratioſus apud homines, poſſum, quia ſuſpicantur &c. Verr. III. 82. in beneficii *gratiæque* loco petere. * Elegans eſt hæc forma: ponere aliquem in *gratia* vel *gratiam*, ut Att. V. 3. 11. VI. 5. &c. quæ ſignificat, efficere aliquem apud alterum gratioſum, commemorando ejus in ipſum amore, ſtudio &c. v. Gronov. ad Liv. XLIV. 14.

GRATULATIO, jungitur lætitiæ. Verr. IV. 34. ſumma cum *gratulatione* civium et lætitia reponitur ſtatua. Flacc. 39. quanta lætitia - - - quanta *gratulatio*. * Muren. 41. in ſua *gratulatione*, i. e. cum conſul deſignatus eſſet. * dies feſtus, quo Diis gratiæ aguntur pro re læta. ad Fam. XI. 18. hac tam recenti *gratulatione*, quam Diis ad omnia templa fecimus.

GRATUITUS. Q. Fr. II. 15. Comitia *gratuita*, i. e. in quibus nulla largitio verſata eſt.

GRATUS. ad Fam. III. 8. *grati* in te bene merito.

GRAVIDATUS. Nat. D. II. 33. *gravidata* ſeminibus terra.

GRAVIS, qui oratione gravi, magnifica, utitur. Or. III. 45. *graves* ſimus. * Sen. p. R. 6. *graves* oculi, ſunt eorum, qui nondum edormivere crapulam. * magnam vim habens. ad Fam. XIII. 29. quod per ſe eſt *grave*. ibid. X. 12. literæ *graves*. * quem homines verentur. Agr. II. 17. *grave* eſt nomen imperii. * magnanimus. Arch. 7. excellenti animo et virtute homines - - moderati et *graves*. * Verr. II. 4. *graves* civitates, ſunt illuſtres et propterea magnam auctoritatem ac fidem obtinentes. * paſſive. Agr. II. 26. ſuccumbenti jam, oppreſſo, Syllanis oneribus *gravi*. * ſonus humillimus: il baſſo: opponitur acutiſſimo. Or. I. 59. III. 61.

GRAVITAS. Att. XI. 22. *gravitas* cœli, eſt peſtilentia aeris. * Fin. IV. 12. *gravitas* membrorum, eſt debilitas et dolor. ubi v. Daviſ. Similiter dixit in Tuſc. III. 1. ubi fruſtra Bentleius malebat pravitas, ut bene judicat Schultens ad Proverb. Salom. c. 25. Porro Lucul. 17. eſt gravitas ſenſus, i. e. hebetudo, imbecillitas. Or. III. 11. *gravitas* linguæ, eſt ſonus vocis paulo agreſtior et ruſticanus. Pearcius præter rem legi vult pravitas. Nam pravitas latius patet *gravitate*. *Gravitas* in deteriorem partem de multis rebus dicitur, ut vidimus. Aliud eſt *gravitas* orationis, quæ ſemper in laude eſt, aliud *gravitas* linguæ. Sic *gravitas* vultus in laude, *gravitas* oris eſt vitium animæ. * ſeveritas. in Cæcil. 3. *gravitas* judiciorum. * magnificentia, dignitas. ad Fam. X. 12. *gravitas* ſententiarum. &c. * magnitudo. Agr. II. 32. *gravitatem* imperii ac nomen ſuſtinet. * conſtantia, æquabilitas in vivendo. Offic. I. 21. * Or. I. 13. *gravitas* ſermonis opponitur tenuitati. Orat. 31. cum orator *gravitatis* locis utitur.

GRAVITER. ad Fam. X. 17. *graviter* ſe habere, pro ægrotare.

GREGALIS, ſodalis, æqualis. Or. II. 62. *gregales* eum, cum in campum non veniſſet, requirebant. ad Fam. VII. 33. *gregalibus*, quibus, te plaudente, vigebamus, amiſſis, &c.

GREMIUM. Piſ. 5. hæc ſunt in *gremio* ſepulta conſulatus tui.

GREX, in contemptum dicitur. Roſc. Am. 32. ego in *grege* annumerer.

GUMIA. Fin. II. 8. e Lucilio, vox antiqua, quæ helluonem et gulæ mancipium ſignificat.

GURGES. Verr III. 9. vorago et *gurges* vitiorum. Dom. 47. ille *gurges* ſimul tecum helluatus eſt ſanguinem reipublicæ.

GURGUSTIUM. Piſ. 6. Feſtus: genus habitationis anguſtæ.

GUSTARE, percipere vim, ſuavitatem alicujus rei. Arch. 7. ſi ipſi ſenſu noſtro *guſtare* non poſſemus.

GYMNASIARCHUS. Verr. IV. 42. eſt præfectus et curator *gymnaſii* publici. de quo genere hominum præter alios v. van Dalen. Diſſ. VIII.

GYPSATUS. ad Fam. VII. 6. quibus Medea *gypſatiſſimis* manibus perſuaſit. Quæ ſint *gypſatæ* manus, magna controverſia eſt. Varias ſententias v. in editione Græv. et Lex. Fabr. Nicol. Loenſ. Epiphyll. II. 10. de hiſtrionica Medea interpretatur, quæ, de

more *gypſatas* manus habuerit; refertque ad verbum perſuaſit, quem ſequitur Gonſalius ad Petron. 127. qui huc trahit illa: digitis adgubernantibus vocem; improbante Burmanno, qui ad Medeam referri putat, et Medeam, g. m. opponi matronis opulentis optimatibus.

GYRUS. Off. I. 26. homines ſecundis rebus effrenatos et ſibi præſidentes tanquam in *gyrum* rationis et doctrinæ duci oportere. Or. III. 19. Oratorem in exiguum *gyrum* compellitis: h. e. ad ejus artem pauca refertis. Ducta eſt metaphora ab equis, qui a domitoribus in *gyrum* aguntur crebro, ut manſuetiores et faciliores fiant.

H.

HABENAE. Læl. 13. laxiſſimas *habenas* dare amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas.

HABERE, habitare. ad Fam. VII. 6. quæ Corinthum arcem altam *habebant* matronæ. Roſc. Am. 46. qui in Brutiis, aut in Salentinis *habent*. quanquam hic etiam intelligi poteſt prædia ruſtica. * *habere* dicuntur divites, liberi ab ære alieno. ad Att. VIII. 10. *habere* in nummis. Verr. III. 86. *habet* in nummis, in urbanis prædiis. vid. Græv. ad Fam. VII. 29. et ſimpliciter Off. II. 20. illum fortaſſe adjuvat, qui *habet*. * Roſc. Com. 17. ſi HS. millies in judicium *haberet*. * ſuſcipere, agere. de Div. I. 43. omitto noſtros, qui nihil in bello ſine extis agunt, nihil ſine auſpiciis domi *habent*. * Verr. II. 29. judicium *habebant*; de petitore, et eo unde petitur. * Attic. VI. 1. *habeo* Junium in metu. * adhibere. Verr. I. 6. vim in inquirendo *habere*. * Quint. 25. ſtudium et officium erga aliquem *habere*. * Verr. I. 23. *habes* quomodo emeris. h. e. demonſtrare potes. * Phil. II. 32. *habebat* hoc omnino Cæſar: h. e. mos hic illi erat. * Phil. II. 28. res ſuas ſibi *habere* juſſit. Eſt formula divortii.

HABILIS. Orat. I. 54. calcei *habiles*.

HABITARE. Mur. 9. *habitare* in foro. Or. I. 62. *habitare* in ſubſelliis. Utrumque de iis, qui crebro cauſas agunt. At Or. II. 38. qui *habitarunt* in hac una arte tractanda, ſunt, qui ei ſe totos dediderant. ibid. 72. *habitare* in re, dicitur etiam orator, cum loco alicui immoratur augendi cauſa. Planc. 27. *habitare* in oculis populi: h. e. ſemper in urbe, in foro, in concionibus eſſe, aſſiduitatem Cicero vocat,

HABITUS. Or. III. 52. *habitus* orationis, dicitur de triplici illo genere dicendi. Arch. 7. naturæ ipſius *habitu* prope divino: i. e. indole. Brut. 91. *habitus* corporis, eſt ſpecies et figura. v. Burm. ad Sueton. Cæſ. 44. de Div. II. 13. *habitu* extorum et colore declarari futura.

HACTENUS, in tantum, eatenus. Nat. D. I. 10. nunc *hactenus* admiror eorum tarditatem. de Div. I. 8. qui *hactenus* aliquid egit, ut &c.

HAERERE, verſari diligenter, perpetuo, in re aliqua. Or. I. 38. oratores dicuntur *hærere* in jure. Att. XIII. 40. *hærere* in libris. Or. 40. *hærere* in eadem ſententia, de oratore, cum rem auget. Verr. V. 64. hoc teneo, hic *hæreo*, hoc ſum contentus. Phil. XIII. 3. *hærebunt* in oculis noſtris. ad Fam. VI. 5. non poſſe te diu *hærere* in tam acerba injuria. * *hærere* dicuntur faces injectæ ædibus &c. cum non ſine noxa decidunt, ſed incendunt: unde hæc ducuntur Roſc. Com. 6. *hæret* peccatum huic homini. Or. II. 54. facetum dictum emiſſum *hærere* debet. Catil. I. 6. quod dedecus non *hæret* infamiæ tuæ? Grævius cum Grutero malebat, inhæret famæ tuæ. De famæ tuæ non interceſſerim: inhæret non opus videtur.

HAESITARE, rudem eſſe. Or. I. 10. *hæſitare* in majorum inſtitutis.

HALLUCINARI, effundere temere aliquid, non admodum accurate loqui. Q. Fr. II. 11. epiſtolæ debent interdum *hallucinari*. Nat. D. I. 26. iſta a vobis tanquam dictata redduntur, quæ Epicurus oſcitans *hallucinatus* eſt.

HARA, ſtabulum porcorum. Piſ. 16. Epicure ex *hara* producte.

HASTA. Verrin. IV. 56. *haſtæ* gramineæ. v. gramineus. * auctio publica, quia haſta ſignum auctionis publicæ: quanquam eſt, qui etiam in privatis haſtam poſitam putet. v. Dukerus ad Flor. p. 346. Phil. VIII. 3. *haſta* Cæſaris. conf. Off. II. 8. ad Fam. XV. 17. *haſta* refrixit. * argumenta oratoris. Top. 17. JCti patronis ad eorum prudentiam confugientibus *haſtas* miniſtrant. * Mur. 21. *haſtam* abjicere. de *haſta* amentata v. Amentatus.

HASTATUS, eſt genus militum, quod in acie prima conſtituebatur, ut in media

principes, in ultima Triarii. de Div. I. 35. ſignifer primi *haſtati:* h. e. primæ centuriæ *haſtatorum.* v. Lipſius Mil. R. II. 8.

HAUD. teneant tirones vim formulæ: *haud ſcio an*; quæ cum dubitationem habere videatur, tamen ſimpliciter affirmat. Fin. V. 3. Ariſtoteles, quem, excepto Platone, *haud ſcio an* recte dixerim principem philoſophorum. ad Q. Fr. I. 1. c. 10. ut tibi tanti honores haberentur, quanti *haud ſcio an* nemini. &c. Illuſtrarunt hoc dicendi genus multi laudati Duker. ad Florum III. 12. et Drakenb. ad Liv. XXXVII. 54.

HAVEO, aveo. Att. V. 20. *haveo* ſcire.

HAURIO, percipio, fero. Cœl. 24. hunc *hauſi* dolorem. Dom. 11. *haurire* me unum pro omnibus calamitatem indigniſſimam. conf. Tuſc. I. 35. extr. quantas et quam incredibiles *hauſi* calamitates. Sic explicat bene etiam Burmannus ad Virgilii illud *haurire* ſupplicia Æn. IV. 385. Sic idem Virgilius: quæ bella *exhauſta* canebat, i. e. fortiter ad finem tolerata, ibid. init.

HAUSTUS, locus ubi aqua hauritur. Cæcin. 26. aquæ ductus, *hauſtus*, iter, actus

HEBDOMAS. ad Fam. XVI. 9. ad Tironem ægrotum: ſymphoniam Lyſonis vellem vitaſſes, ne in quartam *hebdomada* incideres. *Hebdomas* eſt ſpatium ſeptem dierum, quo ſpatio morbi in deterius aut melius mutari ſolent: ſeptimi enim dies ſunt Critici e diſciplina medicorum.

HEBES, opponitur acuminato, fragm. Acad. II. p. 407. cur lunæ naſcentis alia *hebetiora*, alia acutiora videantur cornua, * opponitur ſubtili. Fin. II. 6. rhetorica forenſis, cum populariter loquatur, eſt interdum paulo *hebetior*

HEDRYCHUS. Tuſc. III. 19. *hedrychum* incendamus. Daviſius repoſuit *hedychrum*, ex conjectura P. Victorii. Nam *hedrychus* nihili vox eſt, illa altera autem Græca. Illud autem ſcrupuli hîc reſtabat, quod auctore Dioſcorid. I. 61. *hedychrus* eſt unguentum; de quo verbum incendamus dici non poteſt. Hunc ſcrupulum ſublaturus Daviſius, ex auctoritate MSS. primo demus et incendamus permutat, deinde pro incendamus conjicit legendum: intendamus: i. e. porrigamus. Ejus ſententiæ ſubſcribit Buherius ad h. l.

HELUARI. Dom. 47. *heluari* reip. ſanguinem. Fin. III. 2. quaſi *heluari* libris.

HELUO. Sext. 11. *heluo* patriæ, *heluo* patrimonii.

HELVELLAE, minutæ herbæ, ad Fam. VII. 26.

HEMICYCLIUM, ſolium, ſella major patris v. c. familias. Læl. 1. augur domi in *hemicyclio* ſedens. Solium ita vocatur a figura ſemicirculari. Sidon. Apoll. Ep. II. 2. ſolii *hemicyclium*. vid. Gronov. ad Sueton. de Grammat. c. 17.

HERCISCERE. Or. I 56. qui, quibus verbis *herciſci* oporteat, neſcit, idem *herciſcundæ* familiæ cauſam agere non poteſt. Cæcin. 7. Æbutius nomine heredis arbitrum familiæ *herciſcundæ* poſtulavit: h. e. ad diviſionem provocavit, ut hodie loquuntur. *Herciſci* eſt dividi. Et hoc ſenſu jam Ciceronis tempore dictum eſſe *herciſci*, uſitatamque eam vocem fuiſſe, loci allati, et alii, qui ſunt apud auctores, dubitare nos non ſinunt. Non male igitur Tribonianus, et ex vetere uſu in Dig. X. 2. titulum fecit de familia *herciſcunda*, quicquid ſit de corruptione verbi. Nam Tribonianus ejus auctor non fuit, nec hæc vox Latinis priſcis ignota, ut Salmaſio ad Solinum placet p. 891. ſ. Ceterum credo et Salmaſio et Ger. J. Voſſio, in Etymol. in *erciſco*, quos ſequuntur Burmann. ad Petron. c. 141. et Sueton. Ner. 5. et Pitiſcus, qui ad verbum exſcripſit Salmaſiana: credo iis, inquam, et ratio notationis docet, *erciſcere* eſſe per corruptionem, aut potius contractionem duarum vocum in unam, pro erctum ciſcere ſ. ciere. Eſt enim profecto a græco ἕρκος ortum, aut latino erceo, pro arceo, a quo dividendi vis duci non poteſt. Veteres, quorum divitiæ in pecoribus erant, ut notum eſt, aulam habebant ante ædes, h. e. ſpatium ſepto circumdatum, quod ſeptum ἕρκος appellabant, unde εὐερκὴς ap. Homerum. v. Ind. Euſtath. in ἕρκος &c. Jupiter ἑρκεῖος &c. Hinc non mirum, ſi *herctum*, quod eſt proprie locus clauſus, (unde Græcis ἑρκτὸς, item εἱρκτὸς, carcer) pro patrimonio, auctore Donato apud Servium ad Virgilium Æn. VIII. 642. et pro hereditate dictum eſt. Cum ad diviſionem provocarent heredes, *herctum* ciendum erat, h. e. movendum loco ſuo, non ut Salmaſio, Voſſio, Burmanno placet, dividendum: v. ciere: hinc *herctum* ciere pro dividere dictum. Similiter movere eſt pro accipere: a Cæcilio nummum movere non poſſum. v. in movere. Ut nummus accipi non poteſt, aut dari, niſi moveatur, ſic *herctum* non poteſt dividi, niſi moveatur ſeu cieatur. Viri docti, quos dixi, conjiciunt, ve-

teres JCtos dixiſſe: familiam *herctum* ciſcere, ac pro eo dictum deinde: familiam *herciſcere*.

HERCTUM. v. herciſco. et citus.

HERE, pro *heri*. Att. X. 13. ubi v. Malaſp. ibid. XV. 1. conf. Quintil. I. 7. Voſſii Etymol. in *heri*.

HERES. Verr. I. 41. *heres* ſecundum filiam inſtitutus, ut ſc. ea demum ſine heredibus mortua, *heres* ſit bonorum, qui dicitur *heres* ſecundus. Cluent. 11. Top. 4. Verr. I. 43. ad Fam. XIII. 61.

HEREDITAS. Flacc. 34. *hereditas* lege ab eo venit. cf. Verr. I. 10. &c. unde *hereditate* accepta pecunia adventitia dicitur.

HEREDITARE. Att. II. 1. cum in Sicilia *hereditatem* ſæpe *hereditaſſet*. Sed variant libri in hac voce.

HERMATHENAE. Att. I. 4. Statuæ ex Mercurio et Minerva.

HERMERACLAE. Att. I. 10. Statuæ e Mercurio et Hercule.

HEROUS. Orat. III. 47. pes *herous*, qui in heroico carmine adhibetur, anapæſtus, dactylus, ſpondeus.

HIARE. Verr. II. 54. *hians* avaritia. * eliſionem vocalis literæ negligere. Or. 45. poetæ, qui ut verſus facerent, ſæpe *hiabant*, ut Nævius.

HIATUS, neglecta eliſio. Or. 23. habet ille tanquam *hiatus* concurſu vocalium molle quiddam.

HIBERNUS. Att. IV. ult. *hibernam* legionem eligendi optio delata. Legio *hiberna* eſt, quæ in *hibernis* eſt. Eadem forma uſus eſt Sueton. in Caio, c. 8. ubi vid. Gronov.

HIC, præſens, qui eſt nunc, hoc tempore. Or. I. 1. *hi* mores. Verr. II. 3. ad illam veterem diſciplinam, non ad *hanc*, quæ nunc increbuit. *ibid*. III. 90. *hæc* licentia. Q. Fr. I. 1. c. 3. præſertim cum *hi* (ſ. ii) mores ad ambitionem incubuerint. * pro ille: Roſc. Com. 2. quid eſt, quod negligenter ſcribamus adverſaria? quid eſt, quod diligenter conficiamus tabulas? quia *hæc* ſunt menſtrua, illæ ſunt æternæ &c. v. Gron. Obſ. III. 16. Sanct. Minerv. II. 9. et ib. Perizon.

HIR. Fin. II. 8. vola manus, qua utuntur interdum, qui furtim vinum guſtant, cum ſiphon aut aliud inſtrumentum non eſt ad manum, ut vidit Scaliger.

HIRUDO. ſanguiſuga. Att. I. 16. plebs *hirudo* ærarii. Forma loquendi ducta eſt e Plauti Epidic. II. 2. 4.

HISTORICUS. Muren. 7. homines literati et *hiſtorici*. Or. 36. *hiſtoricus* ſermo, quotidiano diſtinguitur.

HIULCUS. Or. III. 43. *hiulcus* concurſus verborum. Or. 44. voces *hiulcæ*. v. hiatus.

HOMO, pro bonis *hominis*. Roſc. Am. 8. *hominis* ſtudioſiſſimi nobilitatis manceps fit Chryſogonus: i. e. bonorum ejus manceps, ſector, fit. Sic *homines* vendi, venales pendere dicuntur, pro bonis eorum. * Tuſc. III. 32. eum nihil *hominis* eſſe. Q. Fr. II. 11. virum te putabo, *hominem* non putabo. Or. II. 10. nox te expolivit, *hominemque* reddidit.

HOMULUS, homuncio. Piſ. 25. hic *homulus* ex argilla et luto fictus Epicureus.

HONESTAS, decus, laus. Mur. 40. ceteræ ante partæ *honeſtates*. * de hominibus, ut decus. Sext. 51. in qua omnes *honeſtates* conſentiunt. Ceterum hoc non eſt in editione Manutii. * magnificentia, ſublimitas. Orat. III. 31. rerum copia verborum copiam gignit: et ſi eſt *honeſtas* in rebus, exiſtit ex rei natura quidam ſplendor in verbis. * bona fama, opp. infamiæ. Roſc. Am. 39. damnatus per arbitrum, et rem reſtitueret, et *honeſtatem* omnem amitteret.

HONESTE, pulchre. Q. Fr. III. 1. c. 4. id tectum *honeſte* vergit in tectum inferioris porticus.

HONESTUS, ſplendidus. Brut. 81. quis ſit? Verr. II. 28. *honeſtus* eques. Unde *honeſtiſſimi* homines vocantur publicani. Manil. 7. * Quint. 13. *honeſtius* judicium, quod famæ ejus, cui intenditur, non tantum periculum affert.

HONOR, in plurali de magiſtratibus dicitur. v. ad Fam. X. 9. 10. &c. de magiſtratu autem in ſingulari. Sic Syll. 18. *honor* de conſulatu. cf. Mur. 14. Inv. I. 54. &c. Flacc. 1. *honoris* potius L. Flacci adjutorem futurum. Ibi, quia Faerni Codd. habuerunt *honorum*, Grævius *honorum* malebat, quod eſt uſitatius de magiſtratibus. Sed de conſulatu ſermo eſt, non de pluribus magiſtratibus: ergo ſingulari opus. Nunquam vidi, cum honores dicerentur de uno magiſtratu. * præmium, donum, et quicquid *honoris* cauſa datur, aut datum *honori* eſt. Sic de hereditate Quint. 4. ut, ad quem maximus mœror morte ſua perveniret, ad eum maximus etiam *honos* etc. Roſc. Am. 37. nonne ſatis fuit, his gratias agi? denique ut perliberaliter ageretur, *honoris* ali-

quid haberi? cur tria prædia tantæ pecuniæ ſtatim Capitoni dantur. ibid. 47. quod viris fortibus *honos* habitus eſt, laudo. ad Fam. XVI. 9. medico *honos* habeatur. Sic Græci τιμᾷν pro præmio afficere, item ἐπαινέσαι. Fin. II. 10. *honos* præfandus ſit.

HONORARIUS, arbitri epitheton, quod *honoris* cauſa ad aliquem arbitrium defertur. Tuſc. V. 41. quorum controverſias ſolebat, tanquam *honorarius* arbiter, judicare Carneades. Roſc. Com. 5. *honoraria* arbitria. Cæcin. 2. *honoraria* opera amici (ſc. arbitri.) * *honorarium* eſt, quod non debemus, ſed noſtra ſponte facimus, libere, honoris cauſa. Opt. g. d. 1. docere debitum eſt, delectare *honorarium*, permovere neceſſarium. Sic Piſ. 35. *honorarium* frumentum. v. frumentum.

HONORATUS. qui magiſtratus gerit aut geſſit. Brut. 81. qui honorem ſententiis et ſuffragiis adeptus eſt, is mihi honeſtus et *honoratus* videtur. Off. I. 39. hominis *honorati* et principis domus. Or. 9. Thucydides fuit *honoratus* et nobilis. Cato 17. ſenectus *honorata*.

HORNOTINUS, hujus anni. Verr. III. 18. frumentum *hornotinum*.

HORRIDE, dure, aſpere. Quint. 18. *horride* vivere. * ſine ornamentis, minus elaborate. Or. 9. *horride* dicere. ibid. 25. de oratore in genere tenui: iiſdem ornamentis utetur *horridius*.

HORRIDUS, aſper, durus. Quint. 30. vita *horrida* et arida. * minus elegans, politus. Orat. 11. *horrida* pictura. Or. 6. *horrida* oratio. * incultus. Verr. III. 18. *horridus* campus. de Div. II. 13. jecur *horridum* et exile, opponitur nitido. Iiſdem modis dicitur *horridulus*, Att. II. 1. Or. 45.

HORROR, frigus febrile. Att. XII. 6. ſine *horrore* eſt. v. Duker ad Flor. p. 300.

HORTOR. Att. VII. 14. pacem quidem *hortari* non deſino. Fragm. Cornel. I. legem dedit, an tulit, an rogavit, an *hortatus* eſt. De hac forma egit Gronov. ad Statium et ad Tacit. A. XI. 3.

HOSTIA. Agrar. II. 34. *hoſtiæ* majores. Leg. II. 21. *hoſtia* maxima parentare.

HOSTIS. Off. I. 12. qui olim dictus? ſcil. peregrinus.

HUMANE, moderate. Tuſc. II. 27. *humane* ferre aliquid. ad Fam. VIII. 10. de provinciis non *humane* loquitur. * hilare, feſtive. Tuſc. III. 27. aliquid fecit *humanius*, aut dixit hilarius. ad Fam. XVI. 21. Cratippus ſublata ſeveritate philoſophiæ *humaniſſime* nobiſcum jocatur. Broukhuſius ſic dictum putabat, ac ſi ſcripſiſſet: ſæpius *humane* (h. e. verbis communibus et vulgaribus) quam philoſophice. v. Burm. ad Petron. 100. male. *humane* opponitur ſeveritati, quæ ſolet eſſe philoſophorum.

HUMANITAS, varie dicitur apud Ciceronem. Primum pro natura ipſa humana. Roſc. Am. 22. magna eſt vis *humanitatis*. Orat. I. 12. Omnem vim *humanitatis* tenere, cauſaſque eas, quibus mentes aut incitantur, aut reflectuntur. * Hinc *humanitas* dicitur de omnibus rebus, quæ hominibus ſunt attributæ natura, de ingenio, de propenſionibus, ſenſibus, et omnibus, quæ in homines, qua homines ſunt, cadunt. Itaque 1. dicitur de deſiderio et amore noſtrorum. Att. IV. 15. *humanitatem* tuam amoremque in tuos reditus celeritas declarabit. 2. de ſtudio valetudinis. ad Fam. XVI. 11. fac quod *humanitatis* tuæ eſt, ut nullam aliam rem cures, niſi ut valeas. 3. de ſenſu doloris, lætitiæ &c. in rebus lætis et triſtibus. Roſc. A. 53. ſenſum *humanitatis* amittimus. Læl. 13. *humanitas* ex animo extirpata. Tuſc. IV. 14. habet *humanitatis* ſpeciem miſericordia, metus. Or. III. 40. *humanitatis* mollitudo. Att. XIII. 2. *humanitatem* omnem exuere. Roſc. A. 16. natura tibi dedit, ut *humanitatis* non parum haberes. 4. de ſtudio exhilarandi ſe, ubi in otio ſis, aut locus patitur. Or. I. 8. quid in otio tam *humanitatis* proprium, quam facetus ſermo. * Porro, quia 1) literarum ſolus homo capax eſt, 2) *humanam* naturam, h. e. ingenium, mentem, animum, moreſque literæ expoliunt, ut tanquam magis homines ſimus, et eo latius a brutis ſejungamur, unde Fin. V. 19. animi cultus *humanitatis* cibus appellatur. 3) homo natura ducitur ſciendi cupiditate, eumque adeo 4) vel maxime decent, propterea ſtudia literarum appellantur nomine *humanitatis*. Or. I. 16. omnes *humanitatis* partes. ibid. 9. omne genus *humanitatis*. ib. II. 17. politior *humanitas*. ibid. 10. inops *humanitatis*. cf. Muren. 29. Arch. 1. ubi v. Paſſerat. ibid. 2. &c. Or. I. 60. Q. Fr. I. 1. c. 9. &c. Studiis *humanitatis* autem contineri omnes artes liberales, vel inprimis philoſophiam, item Matheſin, cum loci, quos hîc poſuimus, demonſtrant, tum a nobis demonſtratum eſt in proluſione: de finibus humaniorum ſtudiorum regundis a. 1738. edita. * Sed quemadmodum homini proprium eſt ſcire, ita etiam ei quædam

officia propria ſunt, quæ adeo præſtare aliis debet, et quia ipſe homo eſt, et quia hi, quibus ea præſtat, homines ſunt, adeoque naturæ quodam vinculo cum eo juncti. In quo obſervandum eſt, Latinos tres habere gradus in iis rebus, quas aliis debemus, ut ſunt tres gradus conjunctionis inter homines. Primus gradus eſt ipſius naturalis conjunctionis, quæ omnes homines amplectitur: huic eſt proprium vocabulum *humanitatis:* alter gradus eſt ejus conjunctionis arbitrariæ, quæ eſt inter cives, ſocios, verbo, æquales: huic reſpondet officium: tertius gradus, eſt inter magiſtratus et cives, parentes et liberos, conjuges, fratres, benefactores et eos qui beneficia accepere &c. huic proprium eſt pietatis vocabulum. Itaque ſæpe hæc verba ut diverſa junguntur, ſed permutantur tamen etiam interdum. pietatis et officii verba interdum uno neceſſitudinis continentur. v. c. ad Fam. X. 34. *humanitatis* et neceſſitudinis cauſa eorum ſalutis rationem habuimus. ibid. XI. 28. ab officio aut ab *humanitate* deſciſcere. cf. Verr. II. 47. Off. III. 10. omiſit et pietatem et *humanitatem,* (de fratricida.) Itaque *humanitas* ſignificat multa, ut facilitatem, æquitatem animi in ferendis malis, miſericordiam, æquitatem erga alios, manſuetudinem, placabilitatem &c. ad Fam. XI. 22. ut vel *humanitatis* tuæ vel mea cauſa eum conſervatum velis. Q. Fr. I 1. c. 9. *humanitatis* eſt, aliorum conſulere commodis. Att. XV. 1. *humanitas* edictorum. XVI. 16. *humanitatis* tuæ eſt ignoſcere. Off. III. 6. in figura hominis feritas et immanitas belluæ a communi tanquam *humanitate* corporis ſegreganda eſt. Arch. 12. *humanitas* opponitur acerbitati. Catil. IV. 6. *humanitas* et miſericordia. Quint. 16. *humanitas* communis. Or. II. 56. *humanitatis* eſt reſponſio. Verrin. II. 40. *humanitatis* rationem habere. ad Fam. V. 21. tibi cum ſummam *humanitatem,* tum etiam literas profuiſſe, ſc. ut ferres injurias. ad Fam. XI. 27. *humanitas* tua, qui amicum etiam mortuum diligis. Læl. 2. nec fuiſſe id (ſc. moderate ferre mortem amici) *humanitatis* tuæ. Mil. 13. crudelius punitus eſt, quam erat *humanitatis* meæ poſtulare. Cat. 1. *humanitatem* (æquitatem in rebus *humanis* ferendis) et prudentiam Athenis deportaſſe. Off. III. 23. utilitate potius dirigi officium, quam *humanitate.* Phil. II. 4. *humanitatis* expers, qui literas ſibi ab amico ſcriptas, rupta amicitia, profert. * cultus humanus, vitæ ratio homine digna. Sext. 42. vita *humanitate* perpolita. Or. III. 15. ut puerorum mentes ad *humanitatem* et virtutem fingerentur. de Div. II. 38. barbari *humanitatis* expertes. Quia denique homini proprium eſt ridere, lætari rebus lætis, jocari. Or. I. 8. propterea *humanitas* eſt etiam pro urbanitate, lepore. Att. I. 13. ſale *humanitatis* ſparſæ. ad Fam. XI. 27. lepos, *humanitas,* literæ. Roſc. A. 41. literis eorum et urbanitate ducitur - - horum literas adamarit aut *humanitatem.* Verr. III. 4. at ſermone, at literis, at *humanitate* ejus delectamini. Or. II. 67. Socratem in hac ironia diſſimulantiaque longe lepore et *humanitate* omnibus præſtitiſſe.

HUMANITER, æquo animo, ut homo debet ea, quæ ſcit homini accidere poſſe et ſolere. Att. I. 2. ferre *humaniter.* * hilare. ad Fam. VII. 1. neque nos lepore tuo, neque tu meo frui poſſes propter moleſtiſſimas occupationes meas: quibus ſi me relaxaro, - - docebo profecto, quid ſit *humaniter* vivere. v. *humane.*

HUMANUS, homo. Att. XIII. 21. poſſum falli, ut *humanus.* plura exempla ſuppeditabit Gronov. ad Liv. VIII. 9. Heinſ. ad Silium VII. 5. Huc refer illud Verr. II. 69. nullum eſt aliud genus *humanum* in provincia. * ab homine expectandus, hominibus uſitatus et naturalis. Verr. III. 97. *humana* et uſitata ratio. Tuſc. III. 6. *humanum* id quidem, non enim e ſilice nati ſumus. Or. 62. oratio compoſita aufert *humanum* ſenſum actoris. h. e. facit, ut non poſſit cum animi commotione, quæ hominibus ſolemnis eſt in his rebus, dicere. * doctus. Or. II. 1. *humaniſſimus* homo. * homine dignus. Or. I. 8. *humanus* cultus. Arch. 7. animi adverſio (ſ. remiſſio) *humaniſſima.* Lucul. 41. *humaniſſima* completur animus voluptate. * æquus, moderatus. ad Fam. X. 24. moderatiſſimi atque *humaniſſimi* ſenſus fuit. * urbanus, lepidus. Fin. II. 31. homo bellus et *humanus.* * acutus, ſive etiam curioſus, quia hominibus hoc innatum eſt, ut velint ſcire, inprimis ea, quæ occultantur. Verr. V. 28. Syracuſani homines, periti et *humani,* qui non modo ea, quæ perſpicua eſſent, videre, verum etiam occulta ſuſpicari poſſent; habebant rationem quotidie piratarum, qui ſecuri ferirentur, quam multos eſſe oporteret, conjiciebant. * *humana* et res *humanæ* dicuntur, quæ hominibus propria ſunt, iis accidere poſſunt, divitiæ, honores, morbi, pericula, paupertas, mors &c. Offic. I. 4.

humanarum rerum contemptio. Leg. II. 17. quæ fateor *humana* eſſe. Læl. 5. amicitiam omnibus rebus *humanis* anteponatis. cf. Fin. II. 31. V. 25. ad Fam. V. 13. VI. 1. Att. XV. 20. Tuſc. III. 24. &c. Or. I. 18. res *humanæ* dicuntur virtus et vitium. Fin. II. 12. ſcientia rerum divinarum et *humanarum*. v. divinus. Or. 34. *humana* dicuntur de jure civili et hiſtoria. * humanum jus. v. Jus.

HUMATUS. Leg. II. 22. et quod communiter nunc in omnibus ſepultis eſt, ut *humati* dicantur, id proprium tum erat in iis, quos humus injecta contegeret. Hunc locum miror neminem vidiſſe ex viris doctis, qui in Nepotem ſcripſere, qui Eumen. 13. extr. humare dixit pro ſepelire, cremare.

HUMILIS, ſupplex. Inv. I. 56. *humilis* oratio. * inferior, deterior. Inv. I. 4. *humilior* multis rebus eſt homo beſtiis.

HUMILITAS, de homine inopi, neque gratia neque pecunia potente. Quint. 1. nihil eſt quod *humilitatem* cujuſquam gravitas et virtus judicis conſoletur. * opponitur magno animo, cum aliis ſupplicamus, et indigna nobis facimus. Inv. I. 56. nam ſæpe virtus et magnificentia - plus proficit, quam *humilitas* et obſecratio. Or. I. 53. hæc Rutilius valde vituperabat, et huic *humilitati* dicebat vel exilium fuiſſe, vel mortem anteponendam.

HYDRAULUS. Tuſc. III. 18. *hydrauli* ut audiat voces potius, quam Platonis. *Hydraulus* fuit inſtrumentum muſicum, ſimile huic noſtro, quod inflatum ſpiritu ſonos edit. Nam quod in hoc noſtro ſpiritus, id in illo aqua efficiebat. De eo eſt egregia diſputatiuncula in Chreſtomathia Pliniana Geſneri p. 404. ſ. cf. Burm. ad Petron. c. 36. E veteribus lege Vitruvium X. 13. Claudian. de Conſul. Malli Theod. v. 434. ſeqq. Anthol. I. 16. &c. Ceterum neſcio, quomodo in animum induxerit Buherius credere, *hydraulam* tantum de inſtrumento dici, non *hydraulum:* cum *hydraulus* paſſim occurrat, v. c. Plin. H. N. IX. 8. *hydraula* tantum apud Vitruv. X. 10. quem locum tamen Salmaſius ad Solinum p. 416. poſt alios vitioſum judicat. μάγναυλος, μάγναυλον, μαγναύλιον, de inſtrumento dicitur. terminatio a et es in hujuſmodi verbis non eſt inſtrumenti, ſed inflantis, ut in pythaules, pythaula, choraules, choraula, &c. Et ſic *hydraulas* dixit Capella: item Sueton. Ner. 54. ubi tamen eſt varia lectio *hydraulus*. v. Savaronem ad Sidon, Ep. I. 2. p. 19. ubi de hoc inſtrumento agit. Ceterum, quia Victorius reperit in quibuſdam codd. *hydrauleos*, et in aliis græce ſcriptum fuit hoc verbum, ut docet Buherius; non intercedam, quo minus *hydraulis* verbum Ciceronianum putetur, quando etiam Græci ὕδραυλις habent.

HYPODIDASCALUS, magiſter ſecundarius. ad Fam. IX. 18.

HYPOMNEMA. ad Fam. XVI. 21. multum temporis mihi eripitur in exſcribendis *hypomnematis:* h. e. præceptis et dictatis magiſtrorum.

HYPOTHECA. ad Fam. XIII. 56. *hypothecæ* commiſſæ ſunt. v. Ind. Gr. ὑποθήκη. Salmaſ. mod. uſur. c. 11. ſ.

I.

I. litera. Or. III. 12. Cotta noſter, cujus tu illa lata, Sulpici, imitaris, ut *iota* literam tollas, et E pleniſſimum dicas, non mihi oratores antiquos, ſed meſſores, videtur imitari.

JACERE, commorari aliquamdiu alicubi. Att. XI. 6. *jacere* Brundiſii. * in medio eſſe, nondum occupatum eſſe. Or. III. 45. ſed ea *jacentia* ſuſtulimus e medio. &c. * *jacere* dicuntur, qui minus gratioſi ſunt. Att. X. 7. *jacere* Cæſarem offenſione populari. Inprimis autem, qui nullam ſpem magiſtratus conſequendi habent, cum candidati ſint, aut eam ipſam ob cauſam, quia nihil ſperant, ne petunt quidem. Muren. 8. multis viris fortibus ne ignobilitas generis objiceretur, meo labore eſſe perfectum; qui - -*jacebant*. ibid. 21. videſne tu illum triſtem? *jacet*, diffidit, abjecit haſtas. Off. III. 20. C. Marius, cum a ſpe conſulatus longe abeſſet, et jam ſeptimum annum poſt præturam *jaceret*, neque petiturus unquam conſulatum videretur. * contemni, parvi duci. Phil. VI. 5. *jacet* beneficium Nuculæ. Tuſc. I. 2. *jacent* ea ſemper, quæ improbantur. Roſc. Com. 1. *jacet* pecunia extraordinaria? h. e. ita negligis, ut non referas ex adverſariis in tabulas? Off. III. 33. juſtitia *jacet*. Lucul. 43. virtutem *jacere*. * diminutum eſſe. Roſc. Com. 12. *jacent* pretia. Paſſerat. v. ad h. l. Sic dicuntur agri *jacere* ap. Petron. 44. * confutatum eſſe. de Div. II. 51. *jacet* igitur tota concluſio. Fin. V. 28. *jacet* omnis ratio Peripateticorum. * ad Fam. VIII. 6. dici non poteſt, quomodo hîc omnia *jaceant:* h. e. nihil agatur. * nil valere, nil efficere.

Mil. 18. *jacent* ſuis teſtibus. * Adjiciemus etiam formas quaſdam promiſcue. Verr. I. 39. in oblivione *jacere*. Or. II. 15. in ſilentio *jacere :* de ea re, de qua nihil ſcriptum eſt aut præceptum. Att. X. 4. *jacere* in mœrore. ad Fam. V. 17. tempora in ruinis reip. jacuerunt.

JACIO, proprie dicitur de miſſilibus, in primis telis; unde transfertur ad alia, quibus aliquem lædimus, et tanquam vulneramus. Planc. 12. *jacis* adulteria. Roſc. Com. 9. *jacere* crimen. Syl. 7. *jacere* contumeliam. Or. 26. *jacere* et mittere ridiculum. * ſignificare, denunciare, minari. Att. II. 7. illud quid ſit, ſcire cupio, quod *jacis* obſcure. ib. 23. terrores *jacit* atque denunciat. * edere, oſtendere. Att. XV. 26. nonnullos interdum *jacit* igniculos viriles. * ponere. Agr. II. 15. gradum et aditum *jacere*. (ſ. facere.)

JACTATIO, vitium animi ex arrogantia et faſtu. Tuſc. IV. 9. *jactatio* eſt voluptas geſtiens et ſe efferens inſolentius. * *jactatio* eſt etiam ſtudium captandæ gratiæ, venditandi ſe alicui. Har. R. 20. hic primus aditus ad popularem *jactationem*. Cluent. 35. Prov. C. 16. *jactatio* popularis. Or. 3. *jactationem* habuit in populo eloquentia. * de nave in tempeſtate. Muren. 2. e magna *jactatione* terram videre. v. *jactare*.

JACTARE, eſt motus quaſi proluſionis. Tuſc. II. 23. *jactare* cæſtum. * oſtentare, inſolenter ſe efferre, gloriari. Dejot. 10. quos concurſus facere ſolebat, quam ſe *jactare*, quam oſtentare. Att. II. 21. qui antea ſolitus eſſet *jactare* ſe magnificentiſſime in illo loco ſummo cum amore populi - ut ille tum humilis, ut demiſſus erat. Flacc. 26. in hac igitur urbe ſe *jactent*, quam oderunt. Roſc. A. 9. in bonis Sext. Roſcii ſe *jactantem*. Catil. II. 9. qui ſe inſperatis repentiniſque pecuniis ſumptuoſius inſolentiuſque *jactarunt*. cf. Or. II. 58. * Hinc etiam orator dicitur ſe *jactare :* item philoſophus, cum argumento alicui confidit, ei immoratur, id urget &c. Verr. V. 1. novi locum : video, ubi ſe *jactaturus* ſit Hortenſius. Fin. I. 10. in quo ſe *jactare* poſſet veſtra oratio. Roſc. A. 32. quo te modo *jactares*. cf. Flacc. 20. * venditare ſe, gratiam captare. Sext. 53. ita ſe in populari ratione *jactarat*. Att. II. 1. v. Græv. ad Cic. ad Fam. VIII. 10. video Curionem ſe dupliciter *jactaturum*. quanquam ibi *jactare* dictum eſſe aliter puto, nempe, ut ad Fam. II. 15. in qua tu non valde te *jactas :* h. e. nihil magnopere agis, quieſcis. * Eſt adeo pro placere. Brut. 66. non ita diu *jactare* ſe potuit &c. * Eſt etiam actionis vitium, quod ſcil. proprium eſt fere iis, qui ſe venditant, aut ſibi in aliqua orationis parte nimis placent. Brut. 60. niſi ſe ſuo more *jactaviſſet*, hodie te iſtic muſcæ comediſſent. Verr. III. 19. *jactabit* cerviculam ; de Hortenſio. * commovere ſe. Tuſc. II. 19. his tu præſentibus gemere, et te *jactare* non audebis. Tuſc. IV. 10. *jactantibus* ſe opinionibus inconſtanter et turbide. * *Jactari* dicuntur, qui aut in turba aliqua ab uno loco in alium truduntur, ut conſiſtere non poſſint. Planc. 7. *jactor* in turba. Verr. I. 26. *jactatur* domi ſuæ : aut a maritima tempeſtate deprehenſi ſunt. Roſc. A. 26. *jactantur* fluctibus. hinc eſt, quacunque ratione vexari. Planc. 23. inique ſe a tuis *jactatum*. Quint. 2. *jactata* et agitata æquitas. in Cæcil. 14. te vero quam ſit omni ratione *jactaturus*. Planc. 4. noſtrum eſt, qui in hac tempeſtate populi *jactemur* ac fluctibus. * Att. XI. 16. ſi recipior ab his - - ſin *jactor*. * Offic. III. 20. *jactabatur* nummus, ſic, ut nemo poſſet ſcire, quid haberet : h. e. pretium ejus varium erat, modo majus, modo minus. * agitare aliquid, ſæpe commemorare. Cluent. 47. *jactare* rem in concione. * de ſermonibus diſſeminatis. Catil. IV. 7. *jactantur* voces. * ſæpe, multum in re aliqua verſari. Or. I. 38. *jactare* ſe in cauſis centumviralibus. * minari, denunciare ſermonibus. ad Fam. VIII. 6. Legem viariam alimentariamque *jactavit*. Sext. 23. terrorem ſuum falſo *jactare*. Quint. 14. minæ *jactentur*.

JACTATUS. Verr. III. 61. te jam prætore *jactatum* (ſc. ſermonibus) crimen. Cluent. 32. *jactata* res (int. in concione.) Quint. 2. agitata et *jactata* æquitas. Or. I. 16. *jactatus* in opere declamatorio. Mur. 12. vulgata atque in manibus *jactata*. v. *jactare*.

JACTURA, pecunia, inprimis magna, largitione, mercede, aut alia ratione conſumpta. Cœl. 16. nulli ſumptus, nulla *jactura*, nulla verſura. Att. VI. 1. exhauſta ſumptibus et *jacturis* provincia. Manil. 23. quibus *jacturis* homines in provincias proficiſcantur. Cluent. 8. ipſum Aurium, non magna *jactura* facta, tollendum interficiendumque curavit. cf. Mil. 27. Fin. II. 24. Gron. de Seſt. p. 284. * Att. XVI. 2. cum tanta a nobis facta ſit *jactura* juris. ad Fam. IV. 5. in unius mulierculæ animula *jactura* facta eſt.

JAM, in tranſitionibus dicitur pro deinde. ſed eſt interdum ſtatim in principio. ad Fam. IV. 5. V. 2. *Jam* illud &c. Manil. 11. *jam* vero virtuti Cn. Pompeii quæ par inveniri poteſt oratio. * pleonaſtice cum nunc. Att. I. 6. *jam* dimenſam. ibid. 8. Hermæ tui - - *jam* nunc admodum me delectant.

JANI, tranſitiones perviæ Nat. D. II. 27. de quibus vid. Interpr. ad Sueton. Aug. 31. * Eſt etiam vicus *Jani* nomine dictus. Off. II. 25. boni viri, qui ad *Janum medium* ſedent : qui ſunt fœneratores. v. Manut.

ICERE. Piſon. 12. fœdus quod *iceras*. Balb. 16. *iciſſe* fœdus.

ICHNEUMON. Nat. D. I. 36. de hoc conſulendus Plin. VIII. 24.

ICTUS. Fin. II. 10. voluptas non dolendi non movere poteſt appetitum animi : nec ullum habet *ictum*, quo pellat animum.

IDEA. Or. 3. has rerum formas (ſc. animo comprehenſas) appellat *ideas* ille non intelligendi ſolum, ſed etiam dicendi, auctor graviſſimus et magiſter Plato. v. Ind. Gr.

IDEM. Catil. I. 8. me nullo modo poſſe *iiſdem* parietibus tuto eſſe tecum : i. e. quibus tu : ſic enim intelligunt, qui τὸ tecum ad *iiſdem* referunt : de qua forma vid. Perizon. ad Sanctii Minerv. IV. 6. Drakenb. ad Liv. XXX. 12. Sed poteſt etiam referri ad tuto eſſe.

IDIOTA, imperitus, opponitur intelligenti alicujus rei, eleganti Verr. IV. 2. et philoſopho Piſon. 26. Sext. 51. *idiotarum* divitiæ ; quas indocti, non philoſophi, admirantur.

IDOLA. Fin. I. 6. ſunt Epicuri exuviæ corporum. v. Ind. Gr.

IDONEUS, dignus. Manil. 19. *idoneus* non eſt, qui impetret. Att. VIII. 14. non ſatis *idonei* ſunt, qui a te probentur.

JECUSCULUM. de Div. II. 14. *jecuſcula* muſculorum.

IENS, ab ire, eſt Att. IV. 9. XVI. 1.

JEJUNE. Att. XII. 21. quis *jejunius* dixit inimicus : i. e. magis invide, minus honorifice, ut faciunt ſc. invidi. conf. *jejunus*. * nimis ſubtiliter. Or. I. 11. videmus iiſdem de rebus *jejune* quoſdam et exiliter diſputaviſſe. Lucul. 35. videor nimis etiam nunc agere *jejune*. cum enim ſit campus, in quo poſſit exſultare oratio, cur eam in tantas anguſtias, et in Stoicorum dumeta compellimus.

JEJUNITAS, eſt vitium in genere tenui, cum nimis exilis et arida eſt oratio. Brut. 55. eſt tamen ubi ubertati opponitur, et de tenui genere, etiam non vitioſo, dicitur. Or. 6. alii in eadem *jejunitate* (h. e. ut ante dixerat, in ſubtili et preſſa oratione) concinniores, id eſt, faceti, florentes etiam, et leviter ornati. cf. Brut. 82. Tuſc. II. 1. * inſcitia. Or. II. 3. *jejunitas* bonarum artium.

JEJUNUS, ignarus. Orat. 30. *jejunas* hujus multiplicis generis aures accepimus : h. e. hoc genus tum erat inauditum noſtris hominibus. * ſterilis. Verr. III. 37. *jejunus* ager. * parvus, contemnendus. ad Fam. XV. 4. ſi non *jejunum*, quod ego geſſi. * inanis, tenuis. Orat. III. 14. de horridis rebus nitida, de *jejunis* plena eſt oratio tua. Brut. 30. ſunt ejus orationes *jejunæ*. * abſurdus, ineptus, inutilis. Or. II. 16. *jejuna* concertatio verborum. Off. I. 44. cognitio ſolivaga atque *jejuna*. * invidus. ad Fam. II. 17. illud vero puſilli animi eſt, et ipſa malevolentia *jejuni* atque inanis.

IGITUR, eleganter eſt poſt digreſſionem. Or. I. 7. cum igitur vehementius &c. cf. Lucul. 6. Fin. V. 32. Balb. 5. &c.

IGNAVUS, *timidus*. Cæcin. 16. *ignavi* milites. * Fat. 12. *ignava* ratio. v. Ind. Gr. ἀργὸς λόγος.

IGNIS, de cauſa odii et inimicitiarum. Rabir. Poſt. 6. huic ordini novum *ignem* ſubjici.

IGNOTUS, active Verr. I. 7.

ILLAQUEATUS. Har. R. 4. *illaqueatus* legum periculis.

ILLE, pro hic. v. hic. * Catil. IV. 2. neque tamen ego ſum *ille* ferreus - - qui non movear.

ILLECEBRAE, ſtimuli. Cœl. 5. erant apud eum *illecebræ* libidinum : h. e. natura ſua ad libidinem propenſior erat. * Catil. II. 4. quæ tanta ullo unquam in homine *illecebra* juventutis fuit.

ILLIBERALIS. Or. I. 32. non eſt *illiberale* ad cognoſcendum.

ILLICIO. Nat. D. III. 27. conjugem *illexe* in ſtuprum. Att. IX. 13. ab iiſdem *illecti* ſumus : i. e. inducti, decepti.

ILLIDERE. Har. R. 25. *illiſa* ſerpens morietur.

ILLIGARE, exprimere. Orat. III. 44. *illigare* ſententiam verbis. * immiſcere, adhibere. Or. 27. in quo omnes *illigantur* lepores. Lucul. 2. qui ſermonibus ejuſmodi nolint perſonas tam graves *illigari*. * de vaſis cælatis eſt hoc verbum Verr. IV. 24. *illigare* ſigilla poculis. Sic de gemmis Græci :

λίθοι ἐνδεδεμένοι χρυσίῳ. * obligare. Phil. XIII. 4. multis pignoribus M. Lepidum reſp. *illigatum* tenet. Imitatus eſt Tacitus A. XII. 25. * conſtringere. Or. II. 14. *illigatus* liber anguſtis diſputationibus. * Elegans eſt et hoc: Tuſcul. I. 25. motus ſtellarum in ſphæram *illigavit*.

ILLIM, pro illinc. Att. VII. 13. ubi lege P. Victorium.

ILLIQUEFACTUS. Tuſc. IV. 9. quæ ſunt omnes ad perfundendum animum tanquam *illiquefactæ* voluptates.

ILLUDERE, contemnere. Or. II. 3. quod merito *illudi* poſſit.

ILLUSIO, εἰρωνεία, urbanitas. Or. III. 53.

ILLUMINARE, ornare. Or. III. 31. *illuminare* verba, ſc. tropis. ibid. 6. *illuminare* orationem. Brut. 37. *illuminare* ſententias ſc. figuris.

ILLUMINATE dicere. Orat. III. 14. i. e. ornate.

ILLUMINATUS. Brut. 58. extr. O generoſam ſtirpem! et tanquam in unam arborem plura genera, ſic in iſtam domum multorum inſitam atque *illuminatam* ſapientiam!

ILLUSTRARE, aperire. Catil. I. 3. ſi *illuſtrantur*, ſi erumpunt omnia. cf. III. 1. * ornare. de Div. II. 1. locus, qui totam philoſophiam maxime *illuſtrat*. * explicare. Or. II. 33. ut, quæ ſint in jure, vel apte deſcribere, vel ornate *illuſtrare* poſſit. Orat. I. 23. generibus *illuſtrata*. Acad. I. 1. *illuſtrare* philoſophiam latinis literis. * ad Fam. II. 6. nullam gratiam eſſe tantam, quam non vel capere animus in accipiendo, vel in remunerando cumulandoque *illuſtrare* poſſit: i. e. illuſtrem reddere et celebrem.

IM, antique, pro eum, Leg. II. 24. *im* cum illo ſepelire &c.

IMAGO, opponitur rei ipſi, ut nomen. Rab. Poſt. 15. umbra et *imago* equitis R. * de echo. Tuſc. III. 2. *imago* vocis. * εἴδωλα Epicuri (v. Ind. Gr.) de Div. II. 67. Nat. D. I. 12. Fin. I. 6. * Verr. V. 14. *jus* imaginis ad memoriam poſteritatemque prodendæ. Hoc jus dabat ædilitas curulis, et ceteri magiſtratus majores. Itaque imagines ſunt ſigna nobilitatis. Nobiles enim ſunt, quorum majores magiſtratus majores geſſere. v. nobilis. Agr. II. 1. *imagines* familiæ ſuæ. Planc. 7. qui *imaginibus* ducuntur. Sext. 8. *imaginis* ornandæ cauſa. imago ornatur titulis magiſtratuum, triumphorum &c. v. Plin. XXXV. 1. Lipſ. Elect. II. 29. Sigon. Ant. J. C. II. 20. Budæus ad Pand. p. m. 52. ſ.

IMBECILLITAS. Nat. D. I. 44. extr. omnis in *imbecillitate* eſt gratia et caritas: h. e. in natura imperfecta, ſignum eſt naturæ imperfectæ, ut eſt humana. * Tuſcul. II. 6. *imbecillitas* tribuitur philoſophis, qui dolorem inter mala retulere.

IMBERBUS. Dom. 14. Græv. imberbis. utrumque uſitatum.

IMBIBERE, conſtituere ſecum, decernere. Quint. 6. quod ſi facere nolit, atque *imbiberit*, ejuſmodi rationibus eum ad ſuas conditiones perducere.

IMBUTUS, qui alicujus rei initium fecit: quaſi initiatus alicui rei, vitio &c. Phil. III. 2. *imbutus* hac crudelitate.

IMMANITAS. Fin. IV. 9. *immanitas* iſta verborum.

IMMATURITAS, properatio in rebus ante tempus agendis. Quint. 26. quid hæc feſtinatio, quid hæc *immaturitas* tanta ſignificat?

IMMINERE. de cupidis Verr. II. 54. *imminens* avaritia. Dom. 18. *imminere* cupiditate in tribun. poteſtatem * de geſtu oratorum et hiſtrionum. Orat. II. 55. geſtu omni *imminenti*: ſc. in eum, contra quem dicebat. Sext. 55. in ore impuriſſimi hominis *imminens* concionata eſt hiſtrionum caterva.

IMMINUTUS. Or. 47. *imminutum* verbum: ut noſſe, pro noviſſe.

IMMISSIO ſarmentorum. Cat. 15. opponitur amputationi.

IMMITTERE, poſſeſſionem dare. Verr. I. 54. *immittes* in mea bona. * Parad. IV. jacere et *immittere* injuriam in aliquem.

IMMO, in correctionibus: au contraire. Cæcin. 7. conceſſit, credo; -- *immo* calumniam ſtultitiamque obtrivit. cf. Syll. 17. &c.

IMMODERATUS. Or. 58. in oratione numeroſa nihil eſt propoſitum, niſi ut ne *immoderata*, aut anguſta, aut diſſoluta, aut fluens ſit oratio.

IMMORTALITER gaudeo. Q. Fr. III. 1. c. 3.

IMMORTUUS, plane mortuus. Att. I. 11. *immortuæ* reliquiæ conjurationis.

IMMUNITUS. Cæcin. 19. via *immunita*.

IMMUTATIO. Brut. 17. *immutationes* verborum. Gr. τρόποι.

IMPATIBILIS. Fin. II. 17.

IMPEDIRI. Inv. I. 11. *impediri* invidia: h. e. in errorem induci. Syll. 17. nullius amicitia *impediri* ad propulſanda pericula. * cum

infinitivo. Or. I. 35. pudor *impedit* exquirere. Off. II. 2. quod me *impediat* ſequi.

IMPELLERE. Rabir. Poſt. 1. *impellere* præcipitantes. Or. II. 79. *impellere* leviter judicem.

IMPENDIO, valde. Att. X. 4. at ille *impendio* magis odit ſenatum.

IMPENDIUM, cumulus, auctarium, uſura. Brut. 4. *impendiis* augere largitatem muneris. Att. VI. 1. cogito fœnus & *impendium* recuſare.

IMPENSUS, magnus. Attic. XIV. 13. vel *impenſo* pretio. vid. Popma ad. h. l. * valde propenſus. Sext. 62. hæc tam *impenſa* voluntas.

IMPERATOR, eſt honoris nomen, quod aut a militibus, re proſpere geſta, ducibus tribuitur: ad Fam. II. 10. aut a ſenatu: Phil. XIV. 4. 5. certo hoſtium numero occiſo, de quo vid. Lex. Fabr. Manut. ad Cic. ad Fam. l. c. unde ab eo tempore ſuo nomini adſcribebant duces, donec triumphaſſent. Verr. IV. 57. *Imperator* Jupiter. v. Ind. Hiſt. Jupiter.

IMPERIOSUS. Fin. II. 32. nimis *imperioſi* philoſophi. * qui *imperium* tenet. Or. 34. *imperioſi* populi.

IMPERARE Or. II. 7. domi nihil *imperavi*, int. cœnulæ. ad Fam. IX. 25. ades ad *imperandum*: h. e. ut tibi *imperetur*.

IMPERIUM. Manil. 4. de *imperio* dimicare: dicitur, cum bellum eſt non de aliqua regionis parte, ſed uter alteri pareat, ſerviat. * Verr. II. 31. *imperium* judiciorum, de Hortenſio. v. dominari. * *Imperii*, quod magiſtratuum eſt, duas formas facio. Altera eſt civilis & quaſi togati; quod eſt magiſtratuum urbanorum, et omnium provincialium, et alio nomine poteſtas dicitur, habetque prehenſionem, animadverſionem, coercitionem, in provincia etiam jus ſecurium, ſ. ut ſub Cæſaribus appellatum eſt, gladii, atque alia multa, quæ ratio magiſtratus poſtulat; unde dicuntur hi magiſtratus eſſe in *imperio*. Quinto fratri Ciceronis L. I. ep. 1. c. 6. 8. extr. 10. 12. 13. &c. tribuitur ſummum *imperium*, cum rei militaris poteſtatem non habuerit. Nam ibid. c. 7. Aſiæ adminiſtrationem totam jurisdictione maxime ſuſtineri dicit. et c. 1. nullum ei bellum gerendum dicit. Alterum genus eſt militare, quod habent ii, quibus poteſtas belli gerendi data eſt. Hoc imperium qui habent, dicuntur eſſe cum *imperio*, ad Fam. I. 1. Hujuſmodi eſt Verr. III. 91. infinitum *imperium* Antonii, et *imperium* Lentuli ad Fam. I. 7. &c. Hinc fit, ut interdum *imperia* et magiſtratus opponantur. De diſcrimine formularum in *imperio*, et cum *imperio*, v. Sigon. A. J. Pr. III. 14. Neque tamen id eſt perpetuum, ut jam vidit Gruchius, qui omnes magiſtratus provinciales cum *imperio* eſſe defendebat. Nam ad Q. Fr. I. 1. c. 10. de Quinto: quoniam in iſtis urbibus cum ſummo *imperio* et poteſtate verſaris. Sic etiam reperias *in imperio*, pro *cum imperio*, Att. XIV. 5. vid. Burm. ad Suet. Cæſ. 25. ubi tamen dicitur cum reſpectu ad provinciam. De utroque genere *imperii* lege Sigon. Ant. J. Prov. L. II. 5. 6. III. 5. 7. ſ. Manut. ad Cic. Ep. ad Fam. I. 1. * Verr. I. 22. in nonnullis edd. tanquam Aldina, ſic legitur: legationis nomine cum *imperio* et ſecuribus mercator ſignorum tabularumque miſſus eſt. (et memoratur Verris legati lictor. c. 28. et 31.) Grævius ad Prov. Conſ. 3. oblitus in ſua editione hæc verba non eſſe, ibi improprie vocem *imperii* accipi dicit, pro poteſtate quadam extraordinaria, quam ipſi Dolabella dederat, ut tanta ejus eſſet ubique, quanta ipſius Prætoris auctoritas. Mihi videtur illud cum *imperio* ac ſecuribus ex IV. 4. repetitum eſſe, ubi de Verre: O præclaram defenſionem! mercatorem cum *imperio* ac ſecuribus in provinciam miſimus. niſi forte Cicero invidioſe et accuſatorie rem augere voluit.

IMPETRARE. de Div. I. 2. magna vis videtur eſſe in *impetrandis* conſulendiſque rebus. Eſt verbum augurale, idemque ſignificat, quod *impetrire*. de quo mox. *Impetrare* habent etiam Codd. Plin. H. N. II. 52.

IMPETRATIO. Att. XI. 22. *impetrationes* noſtras nihil valere.

IMPETRIRE. de Div. I. 16. avibus magnæ res *impetriri* ſolebant. ib. II. 15. quî evenit, ut qui *impetrire* velit, convenientem hoſtiam rebus ſuis ducat? Eſt autem *impetrire*, auſpiciis, extis, &c. conſulere Deos, an, quod in manibus habemus, felicem ſucceſſum ſit habiturum necne: unde, quod aves admittunt, exta felicia ſuadent, id *impetritum* dicitur. v. Manut. ad Divin. I. 16. et Hotomann. Obſ. IV. 3. VI. 11. quem jam laudavit Daviſius. E loco Ciceronis autem poſteriori patet, falſum eſſe, quod Scaliger ad Feſtum putabat, *impetrire* dici tantum de auſpiciis, de extis autem litare. Sæpius tamen de auſpiciis occurrit, ut Plaut. Aſinar. II. 1. 11. Plin. H. N. II. 53. add. liar-

duin. ad Plin. XXVIII. ſ. 3. Hoc verbum non eſt in Nizolio.

IMPETUS. Dejot. 2. *impetus* dicendi, pro contentione et vi in dicendo. * poetæ veteres hoc verbo in periphraſi utuntur. Accius de Div. I. 22. nocturno *impetu*, pro noctu. Tuſc. II. 8. biformato *impetu* centaurus, pro biformatus, bicorpor. Eſt tamen etiam in proſa. Nat. D. II. 38. impetum cœli moveri vertique, pro, cœlum. Sæpe ita eſt apud Lucretium. v. Ind. Gifanii in h. v.

IMPIUS. Phil. VI. 6. extr. *impii* cives, (e lectione Græv.) ſunt, qui patriæ exitio ſunt.

IMPLERE. Orat. 29. *implet* aures; de periodo numeroſa et juſtæ magnitudinis. * cum genitivo, more græco Verr. I 46. multos codices *implevit* earum rerum.

IMPLICARE, immiſcere, indere. de Div. I. 36. Dii vim ſuam hominum naturis *implicant*.

IMPLICATIO. Sext. 46. *implicatio* rei familiaris, eſt æs alienum.

IMPLICATUS, conjunctus. ad Fam. VI. 12. habeo eos *implicatos* conſuetudine. Vatin. 1. inconſtantia perjurio *implicata*. Off. I. 5. *implicata* inter ſe ſunt. cf. Phil. II. 32. * difficilis, obſcurus. Orat. III. 14. reliquæ ſunt magnæ, *implicatæ*, variæ &c. Fin. III. 1. nec in Torquati ſermone quidquam *implicatum* aut tortuoſum fuit. * inſitus. Leg. I. 17. quæ in omni ſenſu *implicata* inſidet. * Verr. III. 35. *implicatum* legibus teneri: h. e. *impediri*. Har. R. 4. expectatione ſupplicii *implicatus*.

IMPLUVIUM. Verr. I. 23. ſigna, quæ nunc ad *impluvium* tuum ſtant. ibid. 56. columnas ſingulas ad *impluvium* eſſe locatas &c. Eſt locus ſubdivalis in mediis ædibus, (unde Verr. I. 19. et 23. *impluvium* et mediæ ædes permutantur.) in quem aqua de tectis confluit: Gr. μεσαύλιον, ubi Dii penates colebantur more Græco, de quo v. in Lar. Id cum ignorarent interpretes Suetonii, mire ſe torſerunt in compluvio penatium in Aug. 92. *Impluvium*, ex locis citatis patet, primo porticibus cinctum fuiſſe in ædibus beatiorum: cf. Virgil. Æn. II. 526. ſqq. deinde ſtatuas ibi poſitas ornatus cauſa. ex quo lucem capit locus Quintil. XI. 2. primum locum veſtibulo quaſi aſſignant, ſecundum atrio, tum *impluvia* circum eunt, nec cubiculis modo aut exedris, ſed ſtatuis etiam ſimilibuſque per ordinem committunt. Statuis mihi rectius videtur, quam lectio ſtratis, a Burmanno et Geſnero recepta. Statuæ ſ. ſigna in ornamentis ædium ſunt etiam Nat. D. II. 37. Verr. I. 19. Signa, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis in ſilva denique diſpoſita ſub divo vidimus. Viden' ſtatuas inter columnas porticuum, et ſupra, e Verr. I. 56. columnas ad *impluvium* memorari?

IMPOLITUS. Prov. C. 14. *impolitæ* res et acerbæ. v. acerbus. * inſcitus. Or. II. 31. quam ſit hoc genus eorum, qui ſibi eruditi videntur, hebes atque *impolitum*.

IMPONERE. ad Fam. VIII. 17. qui me in hanc perditam cauſam *impoſuit*. Sext. 19. *imponere* plagam. Attic. I. 16. *imponere* vulnus Reip. Cæcin. 25. fictus teſtis ſubornari ſolet et *imponi* falſæ tabulæ. Lambinus et Hotomannus quia *imponi* non concoquebant, quod omnes libri habent, legebant: interponi. Sed *imponere* uſitatum eſt in fraudibus: unde impoſtores dicuntur, qui *imponunt* hominibus aliquid in re aliqua pro vero. Noſtri eodem modo: einem etwas aufheften.

IMPORTARE. Or. I. 9. detrimenta *importata*. ad Fam. XVI. 21. ſuſpicionem alicui *importare*.

IMPORTUNITAS, eſt hominis difficilis et moroſi. Cato 3. et crudelis. Or. I. 53.

IMPRESSIO. Or. III. 48. et ſi numeroſum eſt id in omnibus ſonis atque vocibus, quod habet quaſdam *impreſſiones*, et quod metiri poſſumus intervallis æqualibus. hæ *impreſſiones* ſunt, quæ alio loco percuſſiones dicuntur, de quibus infra dicemus. * expreſſio. Acad. I. 5. explanata vocum *impreſſio*.

IMPRESSUS. ad Fam. V. 20. veſtigiis *impreſſa*. Or. II. 45. motus *impreſſus* eſt in ipſo oratore.

IMPRIMERE. Tuſc. I. 25. *imprimi* quaſi ceram animum putamus. Phil. V. 6. *imprimere* reip. dedecus.

IMPROBITAS, *iniquitas*. Quint. 27. *improbitatem* et gratiam cum inopia et veritate contendere. * vis, quæ eſt contra leges. Cæcin. 2. *improbitas* Æbutii. * petulantia. de Div. II. 32. *improbitas* ſimiæ.

IMPROBUS, qui contra leges facit. Verr. I. 42. teſtamentum *improbum*.

IMPUDENS. Verr. I. 54. *impudens* pecunia: i. e. valde magna, quam poſtulare valde impudens eſt.

IMPULSIO. Inv. II. 5. *impulſio* eſt, quæ ſine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur, ut amor, iracundia &c.

IMPUNITUS. Or. I. 52. omnium rerum *impunitam* libertatem tenere: h. e. pleniſſimam, non imminutam.

IMPUNITAS. Rabir. Poſt. 10. *impunitas* a judicio et ſermone. Brut. 91. *impunitas* juvenilis et licentia dicendi, dicitur de redundantia illa in ſcribendo, quæ in Cicerone diſplicebat Moloni.

IMPURE, illiberaliter. Att. IX. 12. a quo *impuriſſime* hæc noſtra fortuna deſpecta eſt.

IN. cum acc. pro abl. Arch. 5. lituram *in* nomen A. Licinii videtis. Roſc. C. 17. *in* judicium habere. cf. Quint. 5. et ibi Paſſeratius. Verr. I. 16. Quint. 30. Dom. 29. in Cæcil. 20. ad Fam. XII. 15. &c. * pro, de Off. I. 9. *in* philoſophos dictum. ibid. 39. quod *in* multis licet dicere. Or. II. 61. quod *in* ſervo bono dici ſolet. * *in* Piræea an rectum ſit? Att. VII. 3. * Fin. II. 20. potare *in* roſa: h. e. roſeis coronis ornatum. Gron. ad Sen. Vit. Beat. c. 11. cf. de hujuſmodi periphraſi Lex Fabri.

INAESTIMABILE, ἀποπϱοηγμένον. Fin. III. 6.

INANIS, in oratione et de periodo opponitur pleno. Brut. 8. * puſillus, humilis. ad Fam. II. 17. animus ipſa malevolentia jejunus atque *inanis*. * Fin. I. 13. 16. cupiditates *inanes*.

INAUDIRE, leviter audire rem, quæ occultatur. Att. XV. 26.

INCALLIDUS. Inv. I. 3. oratores non *incallidi*. v. callidus.

INCEDERE. ad Fam. VIII. 9. pudeat te, auſum illum unquam eſſe *incedere* tanquam tuum competitorem. ibid. II. 9. repente *inceſſi* omnibus lætitiis. * accedere. Inv. II. 14. facilius animus ad inventionem *incedet*. v. Gron. ad Tac. A. I. 35.

INCENDERE, iratum facere. ad Fam. I. 9. ab eo in me eſt *incenſus*. * illuſtrare. Nat. D. I. 31. *incenſa* luna radiis ſolis.

INCENDIUM. judicium capitis. Att. V. 20. *incendio* Plætoriano aduſtus eſt. * peſtis. Dom. 50. tribunatus Clodii dicitur *incendium* civitatis.

INCENSUS, qui bona ſua in cenſum non detulit. Cæcin. 34. populus cum *incenſum* vendit.

INCERTUS. Verr. V. 52. *incerta* et lubrica ætas adoleſcentis.

INCIDERE. Inv. I. 8. atque harum aliquam in omne cauſæ genus *incidere* neceſſe eſt. Verr. II. 74. *incidi* homini ſane præter opinionem &c. oppreſſi eum. * offendere, violare. Off. I. 9. in alterum *incidunt*. Pearcius verbum tentat corrigere haud neceſſaria de cauſa.

INCIDERE, tollere. Or. II. 82. *incidere* deliberationem. Phil. II. 19. *incidamus* media. Sic Livius dixit *incidere* ſpem, XXXV. 31. * conſcindere. ad Q. F. III. 1. c. 4. poema *incidi*. * Dom. 30. quid te audacius, qui in ejus nomen *incideris*? Viri docti aut omittunt *in*, quod a Pall. Codd. præter unum abfuit, aut addunt æs. Alterutrum probaſſe I. Fr. Gronovium ex Obſ. IV. 1. patet. Mihi autem placet vulgata. Nam utraque correctio ſenſum eum habet, qui minus, quam pro mente Ciceronis, dicit: Sedulium primum ſciviſſe legem ſcripſerat Clodius. Solebat enim nomen ejus, qui primus ſciverat, una cum lege incidi. Hoccine vero eſt ſimpliciter: nomen alicujus incidere. Non poſſum concoquere. Quid ergo? Intelligo legem. Legem incidere in alicujus nomen, latine mihi dici videtur pro, ita incidere legem in æs, ut ab eo primum ſcitam eſſe addatur. Nomine ejus abutitur in hac lege &c. Sic noſtri: auf eines Namen lügen, borgen, etwas thun. h. e. in mentiendo, ſumendo &c. alicujus nomine abuti.

INCILE. ad Fam. VIII. 5. in *incili* omnia adhæſerunt. *Incile* eſt foſſa, quæ in via fit, ad deducendam aquam, ut auctor eſt Feſtus: unde ap. Apuleium via lacunoſis *incilibus* voraginoſa. Jam in hujuſmodi *incilibus* facile hærent plauſtra. vid. latius hæc diſputantem Salmaſ. ad Solin. f. 512.

INCISUM, κόμμα. Orat. 62. hinc *inciſe* ſcribere eſt per commata. ibid. 63. i. e. ſingulis membris, ſine periodis.

INCISIO. Or. 61. *inciſiones* ambitus, ſunt partes periodi.

INCITARE, augere, propagare. Or. III. 60. *incitatur* ea ratio: i. e. invaleſcit. Or. I. 20. *incitare* celeritatem. cf. Ligar. 4. Sic Tacit. A. III. 25. *incitare* pœnas: quod fruſtra nonnulli tentarunt.

INCITUS, celer. Nat. D. II. 35. *inciti* delphini.

INCLAMARE. Att. II. 20. expeditus ut ſis: ſi *inclamaro*, ut accurras.

INCLINARE. Inv. I. 21, *inclinare* aliquem ad commodum ſuæ cauſæ. * ad Fam. I. 1. *inclinata* res eſt: h. e afflicta, prope perdita. cf. II. 16.

INCLINATIO temporum. Planc. 39. Dom. 18. converſio, de qua ſupra.

INCLUSUS, abditus, latens. ad Fam. I. 9. *incluſum* odium. cf. Brut. 96.

INCOMMODUM, clades, (v. c. bellica) calamitas. Manil. 12. *incommodum* Oſtienſe.

INCONTENTUS. Fin. IV. 27.

INCONTROVERSUM jus. Or. I. 57.

INCREPARE. Mur. 10. ſimulac *increpuerit* ſuſpicio tumultus. Catil. I. 7. quicquid *increpuerit*, Catilinam timeri. Noſtri: wenn ſich was regt.

INCULCARE, inſerere; ſed fere in deteriorem partem accipitur. Off. I. 31. græca verba *inculcare:* h. e. ſermoni ubique immiſcere. Or. 69. *inculcare* inania verba, quaſi complementa numerorum. Or. 15. extr. de firmiſſimis alia prima ponet, alia poſtrema, *inculcabitque* leviora: h. e. paſſim firmis immiſcebit. * Or. II. 5. qui ſe auribus noſtris *inculcant:* h. e. qui nobis ad ſatietatem uſque diſputant.

INCULCATUS. Att. XVI. 3. σύνταγμα retractatius, crebris locis *inculcatum* et refectum: h. e. cui paſſim aliquid additum eſt, ut fit in retractandis ſcriptis.

INCULTUS, de pictura. Or. 11.

INCUMBERE. Or. II. 79. oratio *incumbit* inclinato: h. e. eum impellit, ut plane nobiſcum ſentiat, faciat, quæ volumus, cum jam ſponte non eſſet a ſenſu et voluntate noſtra alienus. v. impellere. Or. III. 14. quocumque *incubuerit*, h. e. in quamcunque partem commovere auditorem voluerit. * ad Q. Fr. I. 1. c. 3. præſertim cum hi mores ad ambitionem *incubuerint*. Eadem conſtructio, ſed in alia re, et alio ſenſu, eſt pro Mur. 26. magna eſt comitiis conſularibus repentina voluntatum inclinatio, præſertim cum *incubuit* ad virum bonum &c. * Att. V. 13. in Cæſaris cupiditates *incubui*, te auctore: h. e. eas juvi. * Q. Fr. III. 8. ſe perfecturum, ut in illo Cæſar *incumbat*.

INCURRERE, incidere, et multis quidem modis. Att. VII. 7. tua λῆψις, in quem diem *incurrat*, neſcio. Off. I. 9. in alterum genus injuſtitiæ *incurrunt*. conf. Planc. 38. Leg. I. 3. *incurret* etiam (in ſcribendo) in annum ſuum. Or. II. 42. *incurrere* in aliquid caſu. * Att. V. 4. modo ne illa exceptio in aliquem *incurrat* bene de nobis meritum: i. e. offendat, obſit. * Agr. II. 30. privati agri, qui in publicum *incurrebant*.

INCURSARE. Att. XII. 41. *incurſabit* in te dolor meus, non jure ille quidem, &c. h. e. tibi moleſtiam creabit.

INCURVISCERE. Tuſc. I. 28. Or. III. 38. eſt hæc ſcriptura a Lambino. Codd. MSS. et edd. vett. habent *incurveſcere:* quod unice probat Buherius ad Tuſc. l. c.

INDEX. ad Mur. 24. Grævius quærit, qui ſint *indices*, idque ſe negat ſcire. Verba ſunt: Catilinam vallatum *indicibus* atque ſicariis. Sic ſunt etiam Syll. 25. Lentuli ſocietates cum *indicibus*. Verum nec hîc nec illic locum huic verbo putat, ſed latronibus, aut ſimili generi. Lambinus conjiciebat: audacibus; quia c. 28. crudelitas et audacia junguntur. Sed præter hæc etiam alia loca animadverti, ubi hoc verbum ſic eſt, ut in his. v. c. Sext. 44. ſeptus armatis *indicibus*. Salva igitur res eſt. *Indicis* verbum Ciceronis temporibus convicium et nomen hominis perditi fuit et nocentis, ut, inprimis ſub Imperatoribus, nomen delatoris et cognitoris. v. Gron. Seſt. IV. 3. ſcil. quemadmodum quidam delatoribus et cognitoribus, quadruplatoribus utebantur, ut aliis litium calumniis moleſtiam crearent, ſic homines ſeditioſi conducebant egentes et impudentes perditoſque, ut per eos bonos cives vexarent, cum eos in concionibus producerent, ut ab ſe interrogati conficta crimina et invidioſa proferrent, quibus populum in eos concitarent, aut in ſenatu, ut hujuſmodi res ederent, vid. Vatin. 10. 11. Flacc. 38. Sext. 63. ad Q. Fr. II. 3. Sueton. Cæſ. 17. 20. ſimile quid accidit in verbo diviſor, de quo ſupra. * titulus. Att. IV. 15. parantur orationibus *indices* glorioſi.

INDICIUM, quod *indices* ediderunt. Syll. 15. lege *indicium*. * præmium *indicii*. Vatin. 11. Roſc. Am. 37. * delatio nominis, partes accuſatoris. in Cæcil. 11. ſi tibi *indicium* poſtulas dari.

INDICARE, pretium dicere, Off. III. 15. ut ſibi fundus, cujus emptor erat, ſemel *indicaretur*.

INDIGNITAS. propria ſignificatio eſt, qua opponitur dignitati, ut Orat. II. 32. in Cæcil. 19. quorum nemo propter *indignitatem* repudiatus eſt: h. e. quia *indignus* eſſet accuſatoris munere, idque ſuſtinere non poſſet. * Dicitur deinde active de eo, qui facit, quæ non debebat in hominem ſe multo meliorem: unde *indignitas* hominis dicitur, de humilitate, ſordibus, et turpitudine generis, ſortis, vitæ. Vatin. 1. quid tua *indignitas* poſtularet: et ſic eſt in illa oratione aliquoties. Dejot. 1. accuſatoris *indignitas:*

erat enim ſervus. de quo eſt etiam Verr. IV. 50. Piſon. 41. fruar tua *indignitate*. Hinc porro transfertur ad res, earumque turpitudinem, fœditatem exprimit. Mur. 25. neque tamen ſatis ſevere, pro *indignitate* rei, decrevit. * Sed dicitur etiam paſſive, ſi quis *indignis* modis tractatur, injuria, contumelia afficitur, qua dignus non erat. ad Fam. VI. 14. cum omnem illius conveniendi *indignitatem* pertuliſſem. Sic ſæpe et Cicero et Livius. * Quia non poteſt non *indignatio* naſci ex utraque *indignitate*: inde fit, ut vel pro *indignatione* dicatur, vel ſaltem ejus ſignificationem aſſumat aliquam. Sic accipi poteſt illud ad Attic. X. 8. tacita eſſe poterit *indignitas* noſtra? Exempla e Livio multa habet Menkenius Obſerv. L. L. p. 485.

INDIVIDUA, int. corpuſcula. atomi. Fat. 11. Nat. D. I. 23. Fin. II. 23.

INDOCTUS. Fin. I. 8. *indoctum* fuiſſe Epicurum: ſc. quia reliquas partes eruditionis politioris non attigerat. Ad Fam. XIII. 1. Atticus valde diligit Patronem, valde Phædrum (Epicureos) amavit: non quo ſit ex iſtis: eſt enim omni liberali doctrina politus.

INDORMIO, negligens ſum in re aliqua. Q. Fr. II. 15. in iſto homine colendo tam *indormivi* diu. Phil. III. 14. ſi *indormierimus* huic tempori.

INDUCERE, afferre. Inv. I. 36. *inducere* approbationem. ad Fam. XI. 22. cauſam *inducere*. * commemorare. Dom. 34. Att. XIII. 19. ſermonem alterius *inducere*. * referre in rationem. ad Fam. III. 10. rationes, in quibus, quantum legatis datum, *induxit*. cf. Verr. I. 41. * delere. Dom. 4. *inducere* SCtum. Att. XIII. 14. *inducere* nomina. * decipere. Phil. II. 32. Dolabella, qui tum eſt impulſus, *inductus*, eluſus. cf. Att. III. 15. IV. 5. et Broukh. ad Tib. I. 7. 1.

INDUCTIO. Inv. I. 31. Top. 10. quid ſit? * N. D. II. 60. *inductio* aquarum.

INDUCTUS, adhibitus. Cœl. 11. *inducta* oratio ad criminandum. * inventus, receptus in philoſophiam. Lucul. 33. *inducto* et conſtituto probabili. Tuſc. I. 26. quinta natura ab Ariſtotele *inducta*. * inceptus, ortus. Tuſc. II. 3. ſermo *inductus* a tali exordio.

INDULGENS. Cluent. 5. *indulgens* eſt nomen maternum.

INDULGENTIA. facilitas concedendi, quæ quis petit, deſiderat, cupit, quibus delectatur. Leg. I. 23. animus ab obſequio *indulgentiaque* corporis diſceſſit. Verr. I. 44. filiarum *indulgentia* commoveri. ad Fam. X. 24. neceſſitudo - - videtur deſiderare gratiarum actionem - - ſed malo præſens obſervantia, *indulgentia*, aſſiduitate, memorem me tibi probare.

INDUO. de Div. II. 19. venti ſe in nubem *induerunt*. Tuſc. I. 38. habes ſomnum imaginem mortis, eamque quotidie *induis*. * impedire ſe, irretire. Verr. II. 43. dum ſe expedire vult, *induit* ſe. de Div. II. 17. *induitis* vos in eas captiones &c. cf. Verr. V. 29. Mur. 25. Lucul. 6.

INDUSTRIA, quomodo a diligentia differat. v. in diligentia. * in primis dicitur apud Ciceronem de ſtudio agendarum in foro controverſiarum, et labore, qui in eo ſumitur. Sext. 65. Mur. 7. 10. * Verr. III. 4. odiſtis hominum novorum *induſtrias*.

INENODABILIS. Fat. 9. res duæ *inenodabiles*.

INEO. v. inire.

INEPTE, alieno tempore, præter rem. ad Fam. VI. 7. ne ea res mihi *inepte* noceret.

INEPTIAE, res minutæ, non dignæ alicujus perſona. Or. III. 49. ut *ineptiarum* crimen effugiam. * de deſiderio patriæ nimio eſt ad Fam. VII. 6.

INEPTUS. Or. II. 4. qui ſit?

INERTIA in plurali eſt Partit. 10.

INEXPLICABILIS. Piſon. 33. ſi Cæſar ſe mihi implacabilem *inexplicabilemque* præberet. Græv. legit, *inexpiabilem*. Sed hoc de hominibus dici, qui ſe placari non ſinant, non memini, nec credo. de rebus autem, ut invidia, odio, ſcio dici. v. Burm. ad Quintil. Inſtit. II. 16. Sueton. Cæſar. 18. Olivetus, V. C. profert e c. 7. manes mortuorum expiare pro placare: Bene. Sed ſi hinc maxime ſequitur, homines *inexpiabiles* dici poſſe; tamen nondum neceſſaria eſt Græviana correctio: quia vulgata explicari commode poteſt, nec latinitati contraria eſt. *Inexplicabilis* eſt difficilis. vid. v. c. ad Att. VIII. 3. difficiles autem dicuntur, quibus ſatis fieri nequit, qui læſi placari non poſſunt. Lucul. 29. *inexplicabilia*, ſunt ſophiſmata veterum, quæ negabant diſſolvi poſſe, ut ſorites, mentiens &c.

INFANS. opp. eloquenti. Brut. 23. Inv. I. 3. * vanus, inanis. Att. X. 18. Hortenſiana omnia fuere *infantia*.

INFANTIA opp. eloquentiæ. Or. III. 51. Att. IV. 16.

INFELIX. Rab. Perd. 4. *infelix* arbor. vid. arbor. * pernicioſus. Phil. II. 26. ſi quis ſit reip. *infelix.*

INFERCIO. Or. 69. *inferciens* verba, quaſi rimas expleat.

INFERIOR. Att. II. 24. ex *inferiori* loco dicere, de actore cauſæ forenſis, reſpectu prætoris.

INFERRE. Cæcin. 5. *inferre* ſe, de eo, qui ſe ſponte, nemine poſtulante, offert in negotiis alterius gerendis, voluntarius amicus, ut paulo poſt dicit. Alii male corrigunt ingerere, vel inſerere : ut bene judicat Hemſterhuſius V. Cel. ad Lucian. I. p. 350. Balb. 10. ſe in periculum capitis *inferre.* * Or. II. 53. miſericordiam *inferre.* de oratore, cum incipit movere miſericordiam.

INFICIO, imbuo, erudio. Fin. III. 2. *infici* iis artibus. * Att. I. 13. vereor, ne hoc, quod *infectum* eſt, ſerpat longius. Sive hoc *infectum* de macula capias, ſive cum Gronovio interpreteris, peſte, tabe contactum, improprie dicitur. Nam macula *inficit*, non *inficitur*; nec quod tabe infectum eſt, ſed tabes, peſtis ſerpit.

INFIXUS. Part. 2. *infixa* rebus ipſis argumenta. Alibi inſita, innata.

INFINITIO. Fin. I. 6.

INFINITUS. Or. I. 31. *infinitæ* rei quæſtio : h. e. ſejunctæ a circumſtantiis perſonarum et temporum, quæ uno verbo cauſa dicitur. * *infinitum* dicitur etiam quod nullos temporis locorumque terminos certos habet: ut Verr. III. 91, et illud *infinitum* Antonii imperium ſenſerat Sicilia. v. Ind. Hiſt. in M. Antonius Creticus. Sic quanquam paulo aliter, Agr. II. 13. *infinita* poteſtas. add. Gronov. ad Liv. III. 9.

INFIRMATIO. Agr. II. 4. *infirmatio* rerum judicatarum.

INFIRMITAS. Roſc. A. 4. *infirmitas* animi, de timore. ad Fam. VI. 7. alterum laudare, de quo quicquid detrahas, neceſſe eſt aut *infirmitati*, aut invidiæ aſſignetur : h. e. ingenii imbecillitati.

INFIRMARE, refutare. in Cæcil. 9.

INFITIALIS quæſtio. Top. 24.

INFITIATOR, unde petitur. Or. I. 37. * malus debitor. Catil. II. 10. *inficiatores* lenti.

INFLAMMARE, augere. Marcell. 10. *inflammare* odium. cf. Act. I. Verr. 1.

INFLAMMATIO animorum. Or. II. 46. enthuſiaſmus.

INFLATIO. de Div. I. 30. cibus habet *inflationem* magnam.

INFLATUS. ægrotus, perturbatus ira &c. Tuſc. III. 9. *inflatus* animus. * Or. III. 11. *inflata* verba, vitium in pronunciando.

INFLATUS. ſubſt. de Div. I. 6. *inflatus* divinus.

INFLECTERE. Brut. 9. *inflectere* orationem : h. e. molliorem et ſuaviorem reddere. * Quir. p. R. 3. *inflectere* oculos : h. e. movere ad dolorem. * ad Fam. I. 7. magnitudinem animi *inflectere*: h. e. demittere.

INFLEXUS ſonus. Or. 17. v. flexio.

INFLUERE, placere. Off. II. 9. *influere* in animos multitudinis. Læl. 25. *influebat* in aures concionis. Leg. II. 15. nihil tam facile in animos *influit.* * *irrumpere.* Prov. C. 13. *influentes* in Italiam Gallorum copiæ.

INFORMARE, deſcribere. Att. VII. 3. qui in VI. libro *informatus* eſt. * componere, inſtruere. Syll. 18. *informat* adhuc adumbratum indicium filii. vid. Græv. ad h. l.

INFORMATIO verbi. Part. 29. eſt definitio aut deſcriptio.

INFORMATUS, adumbratus : item conſtitutus. Quint. 10. *informata* cauſa. Att. XI. 6. proſcriptio non nominatim, ſed generatim, *informata.* Att. I. 1. petitorum hæc eſt adhuc *informata* cogitatio. Off. I. 4. animus bene a natura *informatus*, eſt liberalis, ingenuus. v. conſtitutus.

INFREQUENS cauſa. Orat. II. 79. in qua agenda pauci auditores adeſſe ſolent.

INFRINGERE. Balb. 6. invidere virtuti, velle *infringere* florem dignitatis.

INFULA, eſt ornamentum ſacerdotum, velamen capitis, ut ex monumentis antiquis videre licet. Verr. IV. 50. ſacerdotes cum *infulis* et verbenis. * ornamentum. Agr. I. 2. agri publici dicuntur *infulæ* imperii R. ſc. quia ſunt ornamenta reip. et eam venerabilem efficiunt. ſic Senec. ad Helviam. 13. ubi v. Lipſ. Or. III. 21. Quare Coracem iſtum veſtrum patiamur -- Pamphilumque, neſcio quem, ſinamus in *infulis* tantam rem, tanquam pueriles delicias, depingere. de hoc loco ita Turnebus ad Agr. I. 2. putem Ciceronem illudere in Pamphilum, hominem, ut ait Plinius, (XXXV. 10.) omnibus literis eruditum, eundemque pictorem, qui cum de arte dicendi ſcripſiſſet, irridetur,

ut non rhetor, ſed ut pictor, qui non tam librum ſcripſerit, quam *inſulas* pinxerit; ut enim reor *inſulæ* pingi ſolebant. Hæc ille. Pearcius autem nihil de hoc loco dicit. Quia mentio fit puerilium deliciarum, mihi videtur alludi ad pupas et plangunculas, quæ ſunt pueriles deliciæ, ab iiſque ſtudioſe et magnifice, pro captu ſuo, ornari ſolent, adeoque etiam *inſulis*, quæ non modo ſacerdotum, ſed etiam regum, ornamenta ſunt.

INFUSCARE, corrumpere. Brut. 74. quos non barbaria domeſtica *infuſcaverat*, recte loquebantur.

INGENIUM. Fin. V. 13. quid ſignificet? * Roſc. A. 22. nec *ingenio* accuſatoris res judicatur: h. e. non ex oratione ejus, qua crimen auxit, et omnibus coloribus veri infecit.

INGENUITAS eſt eorum, qui liberis parentibus nati ſunt, quorumque nemo juſtam ſervitutem ſervivit. Verr. I. 58. *ingenuitatis* ſignum. v. Bulla.

INGRAVESCERE, debilitari. Cato 11. corpora defatigatione et exercitatione *ingraveſcunt*. * augeri. ad Fam. IV. 4. ſtudium hoc (ſc. philoſophiæ) *ingraveſcit*.

INGREDI, aggredi, incipere. Senect. 14. illum lux, aliquid deſcribere *ingreſſum*, oppreſſit. Lucul. 6. quod nos facere *ingredimur*. add. Burman. ad Virgil. G. II. 175.

INGURGITARE. Piſon. 18. *ingurgitare* ſe in flagitia.

INHAERERE. de Div. II. 46. lingua *inhæret*, ut loqui non poſſit. * Fin. I. 20. virtutes quemadmodum ſemper voluptatibus *inhærent*, ſc. ex mente Epicuri.

INHALARE. Piſ. 6. popinam *inhalare* alicui.

INHIBERE, de remigibus quid ſit v. Attic. XIII. 21. ex quo loco docet Pearcius Or. I. 33. extr. pro *inhibuerunt* eſſe legendum ſuſtinuerunt. De re ipſa v. Gronov. Obſ. IV. 26. * adhibere, uti. Phil. XIII. 18. eadem *inhiberet* ſupplicia nobis. Sic dixit etiam Plaut. Bacchid. III. 3. ſæpe Livius. vid. Gron. ad eum III. 59. XXXVI. 28.

INHIBITIO remigum quid ſit? ad Att. XIII. 21.

INHONORATI, Tuſc. III. 24. nullis honoribus uſi.

INHUMANITAS. Or. I. 22. eſt negantis, quæ rogatur, cum facere poſſit. Mur. 4. dicitur de eo, qui defenſionem rei deponit, opp. officioſus. Cato 3. de eo, qui res humanas æquo animo non fert. Mur. 36. opponitur profuſis epulis, et ſordibus jungitur. Ver. V. 44. opponitur manſuetudini. &c. * de eo qui conſuetudines vitæ communis non ſervat. Phil. II. 4. in quo te convinco *inhumanitatis*.

INHUMANE. Off. III. 6. *inhumane* facere, contraque legem naturæ.

INHUMANUS. Off. III. 11. *inhumanum* eſt, uſu urbis prohibere peregrinos. Læl. 14. non *inhumana* eſt virtus, ſc. quia populis univerſis conſulit. * ruſticus. Off. I. 36. agreſtis et *inhumana* negligentia. * ſordidus, qui utilitatem honeſto præfert. Læl. 13. * ſtupidus, indoctus. Or. 51. aures *inhumanæ*. Sen. p. R. 6. *inhumanum* negotium. * ſævus. Verr. III. 2. * Verr. I. 42. teſtamentum *inhumanum*. * inurbanus. Quint. 3. neque *inhumanus* præco eſt exiſtimatus. * Off. I. 40. *inhumanus* dicitur, qui in convivio meditatur attentius, quod alienum eſt ab homine, in convivio non hilarem eſſe, loqui &c.

INIBI. Phil. XIV. 2. *inibi* ſum: i.e. hoc ipſum cogito &c. v. Ferrar. ad h. l.

INJICERE, mentionem facere, dicere, edere. Att. XVI. 5. Bruto cum ſæpe *injeciſſem*, de ὁμοπλοίᾳ, non perinde atque ego putaram, arripere viſus eſt. cf. Quint. 21. Dom. 6. imperitis *injecerat* nomen meum. * Nat. D. I. 20. in quam ſe animus *injiciens* ac intendens &c. * ad Fam. VII. 16. nunc in hibernis *injectus* eſſe videris, itaque te commovere non curas. Simile eſt Dom. 24. extr. ſe in medios hoſtes *injeciſſe*, pro conjeciſſe. * Verr. V. 9. niſi exiſtimatis hominem ſine aliqua cauſa *injectum* eſſe ad tam incredibile crimen. Græv. electum. injectum poteſt ſignificare: ineditum, ut ſupra: *injecerat* nomen meum imperitis, pro ediderat. Editi dicuntur etiam delati: nam delatores edunt nomina eorum, quos deferunt. vid. edere. Apollonius delatus erat apud Verrem, quaſi ſervos haberet, qui bellum facere vellent.

INIQUITAS. Cæcin. 23. dicitur, cum ſummo jure agitur.

INIRE. Agr. II. 25. *inibitur* ratio. v. Græv. ad h. l.

INITIA naturæ. Fin. II. 12. III. 6. v. Commendatio. Elementum. Lucul. 36. *initia* mathematicorum, quibus non conceſſis digitum progredi non poſſunt: Sunt poſtulata et axiomata. * myſteria. Leg. II. 14. nihil melius illis myſteriis, quibus ex agreſti immanique vita exculti ad humanitatem mitigatique ſumus: *initiaque* ut appellantur,

ita revera principia vitæ cognovimus. v. myſterium.

INITIATUS. Tuſc. I. 13. ad myſteria admiſſus.

INJUNGO. ad Fam. XI. 13. ne quod detrimentum reip. *injungant.*

INJURIA. Quint 21. prætor *injuriam* decernebat.

INJUSTUS, nimis magnus, gravis. Or. 10. *injuſtum* onus imponere. Sic et Virgilius dixit G. III. 347.

INNOVARE. Piſ. 36. *innovare* ſe ad ſuam intemperantiam.

INOBSCURARE. Phil. IX. 5. nulla *inobſcurabit* oblivio.

INOFFICIOSUS. Verr. I. 42. *inofficioſum* teſtamentum; quo prætermittuntur liberi, conjuges, proximi, quibus officii noſtri eſt conſulere.

INOPIA. Quint. 27. opp. gratiæ, opibus. * Brut. 55. *inopia* orationis, eſt vitium in tenui genere.

INOPS. ad Fam. IX. 12. cauſa *inops*, quæ non recipit multa ornamenta oratoria.

INORATUS. Roſc. A. 9. re *inorata* legati reverterunt.

INQUIRO. Verr. IV. 65. quod ad *inquirendum* in te venerit. v. *inquiſitor.*

INQUISITIO. Mur. 21. *inquiſitio* candidati, prænuncia repulſæ, eſt meditatio et comparatio accuſationis.

INQUISITOR. Act. I. Verr. 2. *inquiſitor* Achaicus. Ita dicitur accuſator, cum tabulas, literas, teſtes conquirit, inprimis in cauſa repetundarum in provincia, quibus in accuſatione utatur.

INQUIT. pro ſecunda perſona. Fin. I. 2. Synephebos, inquit, ego potius - - legam. de qua ratione v. Gron. et Drakenb. ad Liv. XXXIV. 3. Sic et Horatius utitur, et Græci τὸ ἔφη.

INSANIA villarum. ad Q. Fr. III. 1. c. 2. nimia magnificentia.

INSANIRE, nimis cupide et multum licitari. Verr. III. 48.

INSATIABILIS, active. Fin. IV. 5. *inſatiabilis* voluptas. Tuſc. V. 25. *inſatiabile* gaudium. conf. N. D. II. 39. 62.

INSCIENTIA, ignorantia. N. D. III. 37. Deo non eſt excuſatio *inſcientiæ.* cf. Inv. I. 2. Lucul. 47. * Eſt etiam vocabulum philoſophicum. N. D. I. 1. De hac quæſtione tam variæ ſunt doctiſſimorum hominum tamque diſcrepantes ſententiæ, ut magno argumento eſſe debeat, cauſam, id eſt, principium philoſophiæ eſſe *inſcientiam*, prudenterque Academicos a rebus incertis aſſenſionem cohibuiſſe. Hujus loci quot ſint explicationes atque emendationes, difficile eſt enumerare. Olivetus, novem doctorum hominum ſententiis commemoratis, ipſe ita verba, de quorum ſenſu quæritur, interpretatur: que la philoſophie doit porter ſur des principes evidemment connus; approbante Buherio. vid. Entretiens de Ciceron ſur la Nature des Dieux T. I. p. 341. 437. Sed non erat, quare ſic ſe verum verborum ſenſum vidiſſe exiſtimaret. Nam ſi quis Academicæ diſciplinæ rationem conſideret, quæ nihil certi eſſe ac percepti contendit, et hanc interpretationem cum ſequentibus comparet, facile intelligat profecto, longe aliam his verbis vim eſſe ſubjiciendam. Vidit hoc vir doctiſſimus, qui in Miſcell. Obſervatt. Vol. III. T. II. p. 154. quanquam interpretationem Oliveti viderat, tamen novam ſententiam propoſuit. Socrates, ait, a quo Academici profecti ſunt, in cujus auctoritate certe libenter deliteſcebant, is igitur dicere ſolebat, ſe unum hoc ſcire, quod nihil ſciat. Ideoque inter Academicos receptum eſſe potuit (cur non potius, fuit?) hoc placitum: ἀρχὴν τῆς φιλοσοφίας εἶναι τὴν τῆς ἀγνοίας γνῶσιν. Hæc omnia recte. Quid ergo? Cenſeo legendum: *inſcientiæ* ſcientiam. Qua ſenſum, non male, ſed emendatione nil opus. Alius vir doctus eodem loco commemorat conjecturam docti hominis, neſcio cujus, e Bernardi Novis Reip. Liter. qui legebat: Principium philoſophiæ eſſe Scepſin: ſed ſibi, etſi ſe nondum expediat, tamen placere maxime oſtendit Baelii conjecturam, qui reponi volebat: principium philoſophiæ non eſſe ſcientiam. Viderunt viri doctiſſimi veram loci ſententiam, ſed præter rem medicas ei admoverunt manus. Scilicet *inſcientiæ* verbum duplicem vim habet apud Ciceronem, vulgarem alteram, quæ neminem fugit, alteram vero remotam ab uſu plebis, eamque in nullo Lexico, quod ſciam, commemoratam. Ea eſt Acad. I. 11. Si quid ita erat comprehenſum, ut convelli ratione non poſſet, ſcientiam: ſin aliter, *inſcientiam* nominabat Zeno: ex qua exſiſteret opinio, quæ eſſet imbecilla et cum falſo incognitoque communis. Hanc *inſcientiam* defendebant Academici, qui nihil ſtatuebant eſſe perceptum, h. e. ita comprehenſum, ut convelli ratione non poſſet, Lucul. 6. Itaque hanc ſummam legem et principium totius

philoſophiæ putabant, nihil certo ſciri, nihil percipi poſſe: contra quos coorti Stoici ſcientiam menti humanæ et perceptionem comprehenſionemque aſſerebant. Quare cum Cicero, id quod inter omnes conſtat, Academicam rationem ſequeretur, vel illam philoſophorum de natura Deorum diſſenſionem confirmare *inſcientiam* Academicam exiſtimabat, et Academicos propterea prudenter, cum omnia incerta ſint, aſſenſionem ubique cohibendam putare. Hæc ex proluſione a. 1737. edita, qua varios locos in libris de Nat. D. emendavimus et illuſtravimus.

INSECTARI, inſtare, urgere. Font. 1. *inſector* ultro, atque inſto accuſatori: *inſector*, inquam, et flagito teſtes.

INSEPULTUS, non ſepultus. Phil. I. 2. qui illam *inſepultam* ſepulturam effecerant: h. e. qui Cæſarem ſepelierant, qui ſepeliendus non erat, ut, opinione hominum, et jure, idem ſit, ac ſi ſepultus non eſſet. Contra pro ſepultus eſt. Phil. XIV. 12. veſtra virtus nec oblivione eorum, qui nunc ſunt, nec reticentia poſterorum, *inſepulta* eſſe poterit.

INSEQUI, objicere, exprobrare. Syll. 29. *inſequi* turpitudinem vitæ. * Or. II. 3. nec vero te rhetoricis libris *inſequor* ut erudiam.

INSIDERE. Dejot. 3. fictum crimen *inſidet* in animo: h. e. creditur. Tuſc. II. 4. *inſidet* in animo oratio: h. e. vim habet in animum.

INSIGNE, criterium. Lucul. 11. *inſigne* veri. Or. II. 9. *inſignia* verborum et ſententiarum, ſunt lumina orationis. tropi & figuræ.

INSIGNIS. ad Fam. III. 11. vir *inſignis* ad laudem.

INSIGNITE. Or. II. 85. *inſignite* vituperare. Quint. 23. *inſignite* improbus.

INSINUARE. Phil. V. 3. eccui poteſtas in forum *inſinuandi* fuit: h. e. veniendi, cum aditus ſepſiſſet Antonius. v. Manut. ad h. l. de omiſſo pronomine ſe.

INSISTERE, immorari. Verr. III. 74. *inſiſtere* ſingulis peccatorum gradibus. * conſtitutum eſſe. Sext. 67. in tanta gloria *inſiſtentes*. Or. III. 41. *inſiſtere* jugo imperii: h. e. habenas imperii tenere: ab aurigis ſumptum eſt. * fungi. Or. III. 45. quonam modo tantum munus *inſiſtemus?* * Or. III. 49. oratio *inſiſtit* interius: np. cum periodos plenas non habet, neque aures implet. Or. 51. quid eſt cur claudere aut *inſiſtere* orationem malint, quam cum ſententia pariter excurrere.

INSITUS. *inſita* dicuntur interdum, quæ nobis propria ſunt, quæ ita inſederunt opinione aut conſuetudine tenaciter, ut innata eſſe videantur. Mur. 14. *inſita* cujuſque virtus. Tuſc. IV. 11. opinio penitus *inſita*. Off. III. 32. ut eſſet *inſitum* militibus, vincere.

INSOLENTIA dicitur, ut *inſolens*, non ſolum ratione rerum inuſitatarum, et inſolitarum, ut Dejot. 2. ſed etiam ratione hominum, qui inſueti ſunt alicujus rei. Roſc. A. 31. propter *inſolentiam* fori judiciorumque. Piſ. 11. *inſolentia* rerum ſecundarum.

INSPECTIO. Phil. II. 32. pro ſpectione. Sed Grævius poſt Ferrarium et alios recepit ſpectio, quod verum eſt. *Inſpicere* et *inſpectio* haruſpicum eſt, non augurum.

INSPICERE, aliquid exigere, examinare. Cæcin. 21. tanquam ſi arma militis *inſpicienda* ſint, ita probet armatum.

INSTAR ſemper aliquam magnitudinem indicat apud optimos ſcriptores, et Ciceronem. Verr. V. 34. navis urbis *inſtar*. ad Fam. IX. 6. *inſtar* vitæ. Off. III. 3. ut vix minimi momenti *inſtar* habeant. Rab. Perd. 8. mortis erat *inſtar*. v. plura ap. Burm. ad Ovid. Her. XVI. extr.

INSTARE, cœpiſſe, incipere, præſertim in perfecto. ad Fam. X. 16. flagitare ſenatus *inſtitit* Cornutum. ubi v. Græv. Or. III. 1. pignoribus ablatis Craſſum *inſtitit* (ſ. inſtituit) coercere. v. plura ap. Drakenb. ad Liv. XXX. 12.

INSTAURATIVUS. de Div. I. 26. *inſtaurativi* ludi, qui de novo habentur, quod primi aliqua re funeſtati ſunt; unde etiam *inſtaurare* ludos. de Div. I. 26.

INSTIMULATOR ſeditionum. Dom. 5.

INSTITUERE. Mur. 9. *inſtituere* actionem, idem eſt quod informare, de quo ſupra. * conſtituere, inducere. ibid. 28. miſeram conditionem *inſtituet* periculis hominum.

INSTITUTIO. Tuſcul. I. 25. progreſſiones *inſtitutioneſque* ſtellarum. Hanc vocem nullum idoneum ſenſum habere viderunt viri docti. Quidam legunt *inſtitiones*, quod receptum eſt in Daviſianam ſecundam. Id habet commodam interpretationem. Nam planetæ, de quibus ſermo, interdum inſiſtere, h. e. ſtare, videntur: unde ſtationes planetarum dicuntur, et ipſi planetæ ſtationales, ap. Plin. II. 15. 16. Buherius autem legendum cenſet inſecutiones, et pro progreſſiones, prægreſſiones, nixus loco Nat. D. II.

20. tum antecedunt, tum ſubſequuntur. Sed ibi hæc verba referuntur ad ſolem, quem planetæ modo antecedunt, modo ſequuntur: hic autem de eorum curſu ſimpliciter et per ſe loquitur Cicero. Ibidem autem hæ ſtellæ dicuntur interdum ad quoddam tempus inſiſtere. * N. D. II. 13. in omni *inſtitutione* rerum: h. e. in omnibus rebus, quas natura inſtituit, fecit.

INSTRUCTOR convivii. Sen. p. R. 6.

INSTRUCTUS. Or. 6. *inſtructa* oratio, eſt apte compoſita, ſtructa, numeroſa.

INSTRUCTUS, ûs. Or. III. 6. eodem *inſtructu* et ornatu comitata oratio.

INSTRUERE. Off. II. 7. ita ſe *inſtruunt*, ut metuantur: i. e. hoc agunt. pro *inſtruere* dicitur etiam hoc ſenſu comparare ſe.

INSTRUMENTUM, materia, facultas. Rabir. Poſt. 2. *inſtrumentum* bonitati quærere. Catil. II. 5. *inſtrumenta* virtutis, ſunt bona naturalia, quibus ad virtutem facilius pervenitur.

INSULA, de domo, a nulla parte aliis ædibus juncta, ſive potius, de ædibus pluribus junctis unius domini, et ab omni parte liberis. Cœl. 7. *inſulam* eſſe venalem. Off. III. 16. Claudius proſcripſit *inſulam*. cf. Fin. II. 26. v. Græv. et Manut. ad Cœl. 7.

INSULSITAS. Att. V. 11. *inſulſitatem* rei ferre. ibid. XIII. 29. *inſulſitas* villæ.

INTEGER. ad Fam. V. 20. coll. Or. III. 4. res eſt in *integro*; ita dicitur, ut cauſa *integra*, ad Fam. XIII. 4. * inviolabilis. Roſc. A. 38. jus *integrum*. * ad Fam. X. 8. ad ſocietatem *integerrimorum* periculorum accedere. * Or. II. 45. *integræ* ſententiæ: h. e. nullo fuco corruptæ. * de Div. I. 29. *integri* opponuntur repletis jam cibo et potu. ſic, *integra* fames ad Fam. IX. 20.

INTELLIGENTIA. notio. Top. 5. *intelligentia* impreſſa. cf. Leg. I. 9, 10. * captus. Leg. I. 16. Orat. I. 58. *intelligentia* communis. Or. 33. *intelligentia* popularis, opponitur ſubtiliori, quæ ex arte petitur. hinc *intelligentia* ſimpliciter Verr. IV. 21. tribuitur ei, qui de re aliqua bene judicat, tanquam de tabulis, vaſis cælatis &c. eodem modo dicitur etiam

INTELLIGERE. Verr. IV. 14. 2. cf. Burm. ad Sueton. de Grammat. c. 10. * Inv. I. 39. *intelligitur* ex ſe; de axiomatis, quæ hodie vocantur.

INTEMPERANS. Tuſc. II. 17. eſt *intemperans* militaris in forti viro gloria.

INTENDERE, de eo, quod quis inſtituit facere in quocunque genere. Or. I. 20. 31. id, quod *intenderemus*, confirmare. v. *Intentio*. Quint. 29. quem, quomodo nunc *intendit*, ne in vivorum quidem numero tum demonſtrat fuiſſe. ad Fam. I. 2. Lupus *intendere* cœpit, ante ſe oportere diſceſſionem facere: ubi videtur eſſe pro contendere. ibid. VIII. 4. ſe *intenderant* adverſarios in tribunatum ejus: h. e. inſtiterant adverſarios ſe præbere.

INTENTIO. Inv. I. 10. apud rhetores quid ſit?

INTENTUS. Verr. V. 31. tabernacula carbaſeis *intenta* velis: quod Burmannus ad Virgil. Æn. IV. 506. interpretatur tecta. Poſſis tamen etiam accipere pro tenta: ut dicimus tendere arcum, et *intendere*.

INTER. Roſc. A. 5. judicium *inter* ſicarios: formula antiqua, pro de ſicario, de cæde reo. Phil. II. 4. *inter* ſicarios defendere aliquem: h. e, reum cædis.

INTERARESCERE. Tuſc. V. 14. nihil *interareſcere* debet eorum, in quibus vita beata conſiſtit.

INTERCALARE, diem unum aut plures inſerere; quod fiebat, ut annus cum ratione cœli congrueret. v. Verr. II. 52. Att. VI. 1. quaſi *intercalatum* non ſit.

INTERCALARIS, intercalatus. Quint. 25. ante V. Kalendas *intercalares*. Intellige de Kalendis menſis *intercalati*, ex inſtituto Numæ: de qua re vid. quem ad h. l. laudat Grævius, Gronov. Obſ. II. 18. Sed ejus mentem ex Grævianis verbis vix tirones ſatis intelligant. Eſt autem hæc: Annus Numæ erat 355. dierum: ex quo inſtituto, quia octo annorum ſpatio 90. dies aberrabat annus a curſu ſolis, hos 90. dies in quatuor menſes *intercalares*, ſive Merkedonios, deſcripſit Numa, duos binum (ita Gronov. Sed debet eſſe: unius: quod aliter ſumma non conſtat, niſi 6. horas, quæ ſunt ſuper 365 dies, ducas) duos ternum et viginti dierum, et poſt biennium unumquodque unum ex his, et quidem alternis, modo parem, modo imparem, *interpoſuit*. Eos menſes a Græcis inventos induxerat. Quia autem Græci tantum 354 dierum faciebant annum, poſt tertiam octaëterida, h. e. poſt 24tum annum, dies erant 24. ſuperflui Numæ, hi ſcilicet, quos ſingulis annis, in honorem imparis numeri, adjecerat. itaque tertia octaëteride non 90. ut primis duabus octaëteridibus, ſed 66. dies interpoſuit: quo facto ſolem et lunam ad eaſdem metas reduces

habebat. Atque hic eſt Cyclus Numæ 24. annorum, de quo eſt apud Livium I. 20. * ad Fam. VI. 14. Kalend. *intercalares* priores. Hunc locum cape de menſibus *intercalariis* Cæſaris. Is, quia anni ratio, propter *intercalandi* licentiam, qua Pontifices uſi erant, perturbata erat, et ipſe faſtos emendare inſtituerat, primo inſtituit annum 365 dierum; deinde, ut ante in ordinem rediret annus, fecit annum, quem vocant confuſionis. In eo erant tres menſes *intercalarii*, primus is, qui ex inſtituto Numæ in illum annum incidebat: deinde duo Cæſaris integri, *interjecti* inter Novembrem et Decembrem. Prioris Kalendæ dictæ ſunt *Intercalares* priores, alterius poſteriores. v. Sueton. Cæſ. 40. et Scaligeri diatriben de hac correctione faſtorum ſub initium Libri IV. de emend. temporum. Similiter Livius XLIII. 11. dixit Kalendas *intercalares*. Aliud egerunt viri doctiſſimi, Manutius, Lambinus et alii, cum de die *intercalari* poſt d. 23. Febr. ceperunt, qui nunquam Kalendarum nomine venit.

INTERCALARIUS menſis. Verr. II. 52.

INTERCEDERE, ſponſorem fieri pecuniæ, quam ſuo quis *interventu* alteri conciliavit. Att. VI. 1. *interceſſiſſe* ſe pro iis magnam pecuniam. ubi v. Manut. cf. I. 16. Phil. II. 18. Salmaſ. mod. uſur. p. 726. De tribunis quid ſit *intercedere*, notum eſt.

INTERCESSIO, ſponſio in re pecuniaria. Parad. VI. 2. *interceſſiones* pecuniarum. * opera ejus, qui ſe in aliqua re *interponit*, mediator fit. Att. I. 4. mea *interceſſio* et eſt, et fuit parata.

INTERCESSOR, qui ſe *interponit*, mediator, ut hodie dicunt. Roſc. A. 38. iſto hortatore, auctore, *interceſſore*, legati ad Syllam non adierunt. * Sponſor. ad Fam. VII. 27. utinam ſemper tribunus eſſes, *interceſſorem* non quæreres. Ludit in ambiguitate verbi, quod et ſponſorem ſignificat, et tribunum *intercedentem* alicui rei, h. e. vetantem.

INTERCOLUMNIUM, ſpatium columnis *interjectum*. Verr. I. 19. ad Q. Fr. III. 1. c. 2. adi Gothofred. ad Cod. Theod. l. 45. de operib. publ. (L. XV. tit. 1.)

INTERDICERE. verbum prætorium. vid. *interdictum*. Cæcin. 8. 13.

INTERDICTUM, decretum prætoris, certis formulis conceptum, quo aliquid jubet vel vetat: inprimis in controverſiis de poſſeſſionibus, cum eum, qui ex aliquo loco dejectus eſt, reſtitui jubet, donec res judicio plana facta ſit. v. Juſtin. Inſt. IV. 10. et ibi Hotomann. Cæcin. 3. poſſeſſio per *interdictum* repetita. ibid. 14. hujus rei *interdictum* majoribus in mentem non veniſſe. ibid. 31. *interdictum* quotidianum. ad Fam. VII. 32. *interdictis* defendere poſſeſſionem. Or. I. 10. *interdicto* tecum contenderent. * Dom. 26. *interdictum* ſceleris. i. e. ſceleſtum, de lege, qua Ciceroni aqua et igni *interdictum* erat.

INTERDUCTUS, ſignum *interpunctionis*. Or. 68. *interductus* librarii.

INTERFATIO, *interpellatio*, Sext. 37.

INTERFICERE. in Oecon. III ap. Non. herbas areſcere et *interfici*. Sic et Virgil. G. IV. 330. dixit.

INTERIMERE, tollere. Mur. 12. *interimere* ſacra.

INTERIOR, remotior, et pæne ultimus. Manil. 22. gentes *interiores*, ſc. Aſiæ, remotiores ab ora maritima, adeoque etiam Roma. ad Q. Fr. III. 1. c. 5. *interiore* epiſtola: h. e. pæne ultima: ad q. l. Manut. Et ratio, atque aliæ formulæ oſtendunt, *interius* eſſe, quod a conſpectu longe remotum eſt. Sic fere Lucul. 2. *interiora* Luculli ſunt ea ejus bona, quæ non omnibus nota ſunt, nec in oculis omnium verſantur, ut ſtudia literarum. hinc *interiora* dicuntur ſubtiliora. N. D. III. 16. *interiores* et reconditæ literæ. ad Fam. VII. 33. *interiores* literæ. cf. III. 10. de Div. II. 60. hæc in promptu ſunt, *interiora* videamus. cf. intimus. * ad Q. Fr. I. 2. c. 2. Prætores, qui Ciliciam et Syriam regebant, dicuntur Ciceronis, Aſiæ Prætoris, vicini *interiores*. * arctior, conjunctior. Off. III. 17. *interior* ſocietas. ibid. I. 17. *interius* eſt, eſſe ejuſdem civitatis. * brevior. N. D. II. 41. curſu *interiore* brevi convertitur orbe. Lucul. 20. curſu *interiore*. * medius. Or. III. 61. contentionis extremum, quod tamen *interius* eſt, quam acutiſſimus clamor - eſt item contra quiddam in remiſſione graviſſimum.

INTERIUS. Or. III. 49. *interius* inſiſtere. v. inſiſtere.

INTERMORTUUS. Mil. 5. *intermortuæ* conciones, interpretantur, intermiſſas, quæ deſiere. Ego autem languidas interpretor, in quibus parum quis poteſt, quas non poteſt concitare amplius, etſi velit. Sic plauſus mortuus, pro languido, Att. II. 19. Cæſar cum veniſſet plauſu mortuo.

INTERMUNDIA Epicuri Fin. II. 23.

INTERPOLARE. Verr. I. 61. *interpolare* tabulas, int. cera. nam cera teguntur literæ, quas occultare in tabulis volumus, ut fuco maculæ faciei.

INTERPOSITIO, cum verba quædam libro jam ſcripto inſeruntur. ad Fam. XVI. 22. una *interpoſitio* difficilior eſt, de quadrimo Catone.

INTERPOSITUS, rebus et verbis *interpoſitis* turbatus, corruptus. Verr. III. 75. *interpoſitæ* rationes.

INTERPRES, *internuncius*, mediator, per quem quid tranſigitur inter duos. Act. I. Verr. 12. *interpretes* corrumpendi judicii. Cluent. 36. nummarius *interpres* pacis et concordiæ. Grævius laudat de hac vocis vi Cuper. ad Inſcr. ſubjectas Apotheoſ. Hom. p. 273. * Nat. D. II. 4. *interpretes* comitiorum, dicuntur aruſpices, qui ſcil. ſciunt, utrum juſta comitia fuerint, an vitioſa. * ad Brut. ep. 10. fallaces *interpretes* ac nuncii, ſunt, qui res geſtas ac non geſtas ſuis *interpretationibus* in partem aliam detorquent, ut ſpem metumve injiciant, aut incitent aliquem in alterum : de qua vi verbi v. Schwarzium ad Plin. Pan. p. 44. *a*.

INTERPRETARI religiones Dom 1. eſt aruſpicum, pontificum &c. qui de prodigiis, locis et rebus ſacris reſpondent.

INTERPRETATIO fœderis Balb. 6. vis, ſententia.

INTERPUNCTIO, diſtinctio. Mur. 11. *interpunctiones* verborum.

INTERPUNCTUM. idem. Orat. III. 46.

INTERPUNCTUS, diſtinctus, variegatus. Or. II. 80. *interpuncta* narratio ſermonibus ; cui dialogiſmi immiſcentur.

INTERREX. Dom. 14. eſt magiſtratus extraordinarius, qui comitiorum habendorum cauſa creatur, cum magiſtratus major nullus eſt, qui habere poſſit. Nomen retinuit in libera rep. quod olim acceperat, poſt mortem Romuli in interregno. Liv. I. 17. *Interregem* autem et patricium eſſe, et a patricio prodi oportebat. Dom. l. c.

INTERREGNUM, in libera republica fuit, cum nullus magiſtratus major eſſet, propter dilata et obnunciationibus crebris dirempta comitia. Att. VII. 9. IX. 9. ad Fam. VII. 11. Q. Fr. III. 8.

INTERROGARE. Flacc. 10. bene teſtem *interrogavit*. Moris erat, cum teſtis ab aliquo in judicio producebatur, ut et ipſe, qui eum produceret, de iis rebus, quas vellet teſtimonio ejus confirmari, eum *interrogaret*, et patronus ejus, contra quem producebatur, ſi forte reſponſiones elicere poſſet ejuſmodi, quibus ſe impediret ipſe, quibuſque teſtimonium ejus convinci poſſet falſitatis : in quo in primis ingenium et artificium patroni cernebatur. Atque hoc eſt, bene *interrogare*. v. *Interrogatio*. * compellare de crimine aliquo, quod eſt accuſatoris. Dom. 29. quis me *interrogavit* ulla lege ? quis poſtulavit ? quis diem dixit ? Sic ſæpe uſus eſt hoc verbo Tacitus, ut A. XIV. 46. itemque Salluſt. Catil. 18. ubi Cortius et h. l. Ciceronis affert, ſed male *interrogare* explicat quærere de aliquo, et de judicio : pejus laudat locum Livii VIII. 32. ubi longe alia ratio.

INTERROGATIO, eſt actoris, cum teſtem, ſive ſuum, ſive adverſarii *interrogat* : cujuſmodi eſt oratio in Vatinium. v. Argum. Or. in Vat ad Fam. I. 9. tota vero *interrogatio* mea nihil habuit, niſi reprehenſionem tribunatus ejus. Ex *interrogatione* hac Vatinii intelligitur, etiam objecta eſſe teſtibus *interrogando*, quibus fides eorum infirmari poſſet. cf. de hoc genere Caſaub. ad Suet. Aug c. 33. Gruter ad Tacit. A. VI. 47.

INTERSPIRATIO. Or. III. 51. *interſpirationes* æquales, ſunt æquales partes periodorum, atque adeo periodi, quæ uno ſpiritu pronunciantur, ut adeo æqualibus *intervallis* reſpiretur.

INTERSUM. Lucul. 26. quod ab eo nihil *interſit*, pro ejus.

INTERTRIMENTUM. Verr. I. 50. eſt damnum quod ad duos pertinet, ut detrimentum ad unum. Aſcon.

INTERVALLUM, Or. III. 48. ſine *intervallis* loquacitas ; h. e. ſine *interpunctis* et *interſpirationibus*.

INTERVENTOR, *interpellator*. Fat. 1. vacuus ab *interventoribus* dies.

INTERVERTERE, avertere, intercipere. Dom. 43. *interverſa* ædilitas. Verr. IV. 30. *interverſum* donum.

INTERVISERE, inviſere. ad Fam. VII. 1.

INTIME. Qu. Fr. I. 2. c. 2. *intime* commendari : i. e. accuratiſſime. Sic interior cuſtodia Liv XXIII. 19.

INTIMUS, accuratiſſimus, ſubtiliſſimus. Or. I. 21. diſputatio *intima*. * Dom. 34. non quo mihi P. Scipionis vis *intima*, privati hominis, diſpliceret. Manutius conjiciebat:

ultima, quod non diſplicebat Grutero. Si de loco eſſet, *intimus* poſſet eſſe ultimus: (v. interior) nunc durum videtur: quanquam nec ultima, aut ſi hunc ſenſum haberet, *intima*, concoquerem. Optimum videtur eſſe, cum Palat. 9. omittere hanc vocem. Dixit tamen etiam Tacitus A. XV. 2. extr. vires *intimæ:* i. e. ſummæ, omnes.

INTORQUERE. Tuſc. IV. 36. alternis verſibus *intorquentur* inter fratres contumeliæ.

INTRACTATUS, indomitus. Læl. 19. *intractatus* equus.

INTRARE. Flacc. 10. *intrabo* etiam magis, ſc. in cauſam, accuratius agam.

INTRUDERE ſe. Cæcin. 5. idem eſt, quod inferre ſe; de quo ſupra.

INTUERI, ſequi, imitari. Sext. 45. quod *intueri* debeant. Or. II. 21. *intueri* aliquem. * imperterriti animi ſignum, *intueri* id, quod periculum minatur. Sext. 9. tempeſtatem *intueri*. v. Interpr. ad illud Horatii: qui rectis oculis monſtra natantia vidit.

INTUS. Verr. I. 20. *intus* canere; de citharœdo Aſpendio, eſt ſiniſtra manu tractare fides. v. Canere. Agr. II. 26. proverbialiter eſt, ſuis commodis ſtudere.

INVADERE. cum præpoſ. in Off. II. 21. hoc malum in remp. *invaſit*.

INVALETUDO. Att. VII. 2.

INVEHERE. Tuſc. IV. 17. quemcunque caſum fortuna *invexit*.

INVIDERE. cum accuſ. Tuſc. III. 9. Sed locus eſt ex Accio, et Cicero addit, male latine dictum. v. Heinſ. ad Ovid. Her. XIII. 137. Egit etiam de hac forma Gronov. ad Tacit. A. I. 22. Ibid. unde ductum verbum? cf. Buher. ad h. l.

INVIDENTIA. Tuſc. III. 9. quomodo ab invidia differat?

INVIDIA. Tuſc. IV. 7. dicitur non ſolum in eo, qui *invidet*, ſed etiam in eo, cui *invidetur*.

INVISUS, quem videre nefas. Har. R. 27. maribus *inviſa* ſacra.

INVITATIO. Tuſc. III. 34. *invitatio* ad dolendum.

INVITATUS. Fin. II. 31. probitas *invitata*.

INVOLATUS, volatus. ad Fam. VI. 6. ex *involatu* alitis.

INVOLUTUS, obſcurus, non ſatis explicatus. Fin. I. 9. notio *involuta*. cf. Or. 33. * tectus. Phil. VII. 6. bellum *involutum* pacis nomine.

INUSTUS. Har. R. 25. *inuſtum* animis hominum odium. Planc. 12. ſigna probitatis domeſticis *inuſta* notis veritatis. Or. II. 45. niſi omnes ii motus, quos orator adhibere volet judici, in ipſo oratore impreſſi eſſe atque *inuſti* videbuntur.

INUTILIS, pernicioſus. Inv. I. 49. ſeditioſus eſt is, qui malus atque *inutilis* eſt civis. vid. de hac ſignificatione Burmann. ad Ovid. Pont. II. 8. 59. Sic Polybius dixit ἀλυσιτελὴς, III. 116. extr. Ergo Offic. III. 21. quam *inutile* ſc. patriæ, eſt pernicioſum, idque convenit loco: ut non neceſſe ſit, ſpurium judicari: quanquam abeſt a Codd. quibuſdam.

IPSE, cum numeris adjicitur, indicat, non numerum certum pro incerto aut rotundum poni, ſed verum, cui nihil neque additum neque detractum ſit. Verr. II. 9. *ipſo* vigeſimo anno. Att. III. 21. triginta dies *ipſi*. cf. ib. V. 11. Brut. 15. * ſignificat etiam, per ſe, ſua ſponte. Cœl. 19. valeat tamen *ipſum* ſuis viribus. de Div. I. 34. valvæ ſe *ipſæ* aperuerunt. Or. I. 24. non *ipſe* aliquid a me prompſiſſe, ſed fortuito in ſermonem veſtrum incidiſſe. Huc pertinet illud Offic. I. 22. delapſa arma *ipſa* ceciderunt: i. e. ſponte, ſine vi externa: ubi male Gronovius τὸ *ipſa* deleri vult. Sic Græci utuntur τῷ αὐτός. Callim. H. in Apoll. v. 1. * cum pronominibus mihi, me, tibi, te &c. jungitur, modo in eodem caſu ponitur, modo diverſo. Mur. 20. in me *ipſo*. ibid. 3. mihimet *ipſi*. Or. 52. ſe *ipſe*. &c. Critici ſæpe pro obliquo caſu reponunt rectum, ut Grævius in Cicerone. Sed quia certam legem, ex qua refingant loca, non habent, ſæpe relinquunt obliquum caſum, ubi alienus eſt, et rectum contra ponunt interdum, ubi obliquo opus. Ego exiſtimo, in oppoſitionibus requiri obliquum, in ceteris locis rectum. Or. II. 3. rationem dicendi per te *ipſum*, uſum per nos - - voluiſti. ib. 52. alium - - ſeipſum. cf. Cæcin. 14. ubi bene nil Critici tentant. Contra male Pearcius. Or. I. 26. in vobis - et in me *ipſo* experior, legendum cenſet *ipſe:* cum ſit in oppoſitione. Ceterum non negabo, huic regulæ meæ obſtare duo loca, ex lectione vulgata, quæ mihi quidem ſe obtulerint. ad Fam. I. 1. Or. 52. extr.

IRREPERE, inſinuare ſe artibus alicui. Or. 28. *irrepere* in ſenſus hominum. Har. R. 24. in opinionem gratiæ *irrepere*. * de heredipetis. Off. III. 19. ut poſſit nomen ejus in teſtamentum *irrepere*.

IRRETIRE. Tuſc. V. 21. iis erratis ſe *irretierat*, ut &c. Vatin. 1. loquacitatem interrogationibus *irretitam* retardare. Har. R. 4. *irretitus* eſt odio bonorum.

IRRIDERE. ad Fam. IX 26. qui etiam in philoſophum *irriſeris*.

IRROGARE, eſt populum lege rogare, ut aliquid jubeat, quod ad alterius incommodum pertinet. Dom. 22. multam *irrogare*. v. multa. Sext. 30. *irrogare* privilegium v. privilegium. Hinc

IRROGATIO. Rabir. Perd. 3. *irrogatio* multæ.

IRRUMPERE. Lig. 5. *irrumpes* in fletum noſtrum h. e. impedies, interpellabis.

IS. reciproce. Or. I. 54. ſeſe meruiſſe ut decoraretur, et *ei* victus publice præberetur. * dat. *eo*, pro *ei*. Verr. IV. 42. quod *eo* loco præerat. Niſi præerat abſolute accipere, et in eo loco intelligere malis.

ISTIC. Fin. V. 26. *iſtic* ſum: i. e. hoc ago, cogito facere.

ITA, in confirmando, et jurando. Catil. IV. 6. *ita* mihi ſalva rep. perfrui liceat, ut ego &c. cf. Verr. V. 14. * Elegans et varius porro eſt hujus particulæ uſus, ut, hac cauſa allata. Verr. I. 46. *ita* interceſſit, quod &c. ad Fam. XIII. 56. is *ita* ſibi perſuadet; ſequente acc. cum inf. ubi aut redundat, aut pro hoc ponitur. Verr. I. 40. *ita* me auditote: i. e. eo animo. Mil. 10. *ita* profectus eſt: i. e. eo tempore.

ITER. Leg. I. 13, *iter* hujus ſermonis vides. Att. IV. 2. *iter* amoris noſtri et officii. ad Fam. XI. 13. *itinera* multo majora fugiens, quam ego ſequens. Græviana addit: fecit.

ITERARE. Att. XV. 13. tibi *itero* dicere. Tuſc. II. 19. Att. XIV. 14. *iteradum* eadem iſta mihi. ubi vid. Gronov.

ITERATUS. Or. II. 30. ager non ſemel aratus, ſed novatus et *iteratus*. v. Salmaſ. ad Solin. p. 509 ſſ.

JUBEO, de populo proprie dicitur, cum legem accipit. ad Brut. 4. Senatus cenſuit, populus R. *juſſit*. * de prætore jus dicente, cum decernit, et quidem, ut Hotomanno placet, cum ita decernit, ut recuſare liceat, cum contra decernere dicatur, ubi non licet recuſare. Quint. 8. quin ita ſatiſdare *juberetur*. ibid. *jubet* P. Quintium ſponſionem facere. recuſabant qui aderant tum Quintio, Hotomanni ſententiam ille ipſe locus refellit. nam ſtatim ſubjicit Cicero: Dolabella aut ſatiſdare aut ſponſionem *jubet* facere, et recuſantes noſtros advocatos acerrime ſubmoveri. * an *jubere* caſum accuſativum vel dativum regat aureæ ætatis ſcriptores, diſputatur. v. Lexic. Fabr. et adde Interpretes ad Cæſ. B. C. III. 98. Burm. ad Ovid. Met. VIII. 752. Gron. Duker. et Drakenborch. ad Liv. XXVII. 24. In loco Ciceronis Att. IX. 13. init. quanquam hæ mihi literæ Dolabellæ *jubent* ad priſtinas cogitationes reverti. Corradus intelligebat ſcriptæ, ut ad literas referatur. Malim mihi pleonaſtice additum dicere, ut in illo: vide mihi hominem, et ſimilibus. quæ ratio etiam in noſtra lingua obtinet, in familiari in primis ſermone. Sed cum infinitivo activo poni, intellecto poſt *jubeo* accuſativo perſonæ, patet e loco ſupra allato e Quintiana. add. Burm. ad Virgil. Æn. II. 3.

JUCUNDITAS. plural. Att. X. 8. nihil mihi unquam ex plurimis tuis *jucunditatibus* gratius accidiſſe.

JUDEX. Planc. 15. *judices* alterni v. alternus. Brut. 76. *judex* quæſtionis. v. quæſtio.

JUDICATIO. Inv. I. 13. quid ſit?

JUDICATUS, munus *judicandi*. Att. XII. 19. quod de *judicatu* meo &c.

JUDICATUS. adj. Inv. I. 30. quid ſit *judicatum?* ibid. religioſum et approbatum *judicatum* quid? *conſtitutus, ſancitus. Rabir. Poſtum. 4. ſanctius *judicata*. * Quint. 7. *judicatum* ſolvi. * Har. R. 14. domum *judicatam* ſecundum fratrem ejus.

JUDICIALIS. Verr. IV. 47. *judiciali* jure perſequi.

JUDICIARIUS. Cluent. 26. *judiciarius* quæſtus. Verr. I. 2. *judiciariæ* controverſiæ.

JUDICIUM. *judicium* et arbitrium ut differant? Roſ. Com. 4. Mil. 1. *judicium* novum: h. e. extraordinarium et nova lege conſtitutum, quale Milonis fuit. Cluent. 44. *judicium* cum re conjunctum: h. e. verum. ad Fam. IX. 25. *judicia* turpia ſunt, quæ ſunt inter fratres, quos non decet *judiciis* inter ſe conflictari. ſed Roſc. Am. 38. turpe *judicium* eſt, quod turpem cauſam habet, et turpe eſt ei, cui intenditur, tanquam furti, mandati &c. Roſc. Com. 5. *judicia* legitima: legibus conſtituta. Mur. 2. *judicium* Conſulis deſignati, quod intenditur Conſ. deſ. Off. III. 17. *judicia* contraria ſunt, quæ in quibuſdam cauſis fiunt adverſus petitorem. ut *judicio* tutelæ, in quo petitor eſt pupillus, contrarium eſt *judicium*, quo tutor petit a pupillo ſumptus ejus cauſa factos:

judicio mandati contrarium eſt *judicium*, quo a mandatario petuntur impenſæ litis. &c. de his agitur in Iuſtiniani Inſtitut. IV. 16. 2. Male quidam apud Ciceronem *judicia* contraria intelligunt, de diſſenſu judicum et arbitrorum. in Cæcil. 1. Brut. 33. &c. *judicia* publica ſunt, in quibus cauſa publica agitur. (v. cauſa.) privata contra, Or. I. 38. in quibus privatæ. Sed Arch. 2. *judicium* publicum dicitur, quod eſt de cauſa privata. Eſt enim illud *judicium* de jure civitatis, quod eſt privati juris. Sed ita dicitur, ut interdum jus publicum, de privato. (v. Jus.) item, quia *judicium* illud Archiæ agebatur ex lege Plautia Papiria, quæ eſt juris publici. Dom. 31. *judicia* Senatus, ſunt SCta. * *judicia* dicuntur etiam honores, præmia, quia ſcil. dantur his, qui iis digni *judicantur*. Or. 41. cujus de meritis ſenatus tanta *judicia* feciſſet. conf. Manil. 15. Planc. 39. ubi de ſupplicatione dicitur. Roſc. A. 37. age nunc ex Chryſogoni *judicio* Roſciorum factum conſideremus: h. e. ex præmio, quod Roſciis Chryſogonus dedit. * acumen in *judicando* et facultas ad Fam. VI. 18. quicquid *judicii* habuerim de dicendo. ib. tantundem de mei *judicii* fama detrahatur. ibid. X. 25. cum tantum tuum conſilium *judiciumque* ſit. * quod *judicio*, ſponte, conſulto fit. ad Fam. XI. 3. ut *judicium* noſtrum metus videatur. * ſequuntur quædam formulæ dicendi, in quo hujus verbi uſus eſt. Cæcin. 3. Verr. II. 12. *judicium* dare. ibid. I. 52. *judicium* in me ne det. Quint. 22. *judicium* reddi. hoc de prætore dicitur, et eſt juriſdictionis pars. Verr. II. 26. *judicia* reſtituta ſunt. Quint. 28. Verr. III. 28. *judicium* pati, ita dicitur, ut accipere judicium. v. accipere. Verr. I. 53. *judicium* habere, de reo: ſed Verr. II. 29. de petitore et reo dicitur. Leg. II. 17. *judicia* perrumpere. v. perrumpere. Sen. p. R. 8. tollere *judicia*, de Clodio, qui corruperat. Arch. 12. *judicium* exercere, de eo, qui præeſt *judicio*. ad Fam. V. 18. *judicium* potentiæ alicujus condonare, h. e. ita pronunciare, ut potenti alicui placet, contra jus. Brut. 1. fecerat *judicium* dignitatis meæ. Flacc. 37. cum non deducendo *judicium* feceris, plus falſam epiſtolam habituram ponderis. Sed Grævius e Franc. 1. malebat: indicium, quod rectius puto. Mur. 2. periculum *judicii* præſtare, dicuntur ii, qui in eo, quod vendunt, evictionem præſtant. vid. auctoritas. n. 21. et auctor. n. 11. Verr. I. 53. etenim id *judicium* me uno defendente vicit. Grævio non diſplicebat lectio Franciani: in *judicio*. ſed recepta tenenda. genus enim hoc loquendi Ciceroni non inuſitatum in aliis rebus. Sic Cæcin. 31. vincere ſponſionem eſt in Græviana, quod probo. * judicium dicitur etiam pro *judicibus*. Verr. II. 18. *judicium* ſortiri: quod a Græcis ſumptum, qui dicunt κληροῦν δικαστήριον.

JUDICARE, *judicem eſſe*. Inv. I. 49. Verr. I. 8. * Att. X. 8. (Cæſaris) cum ab eorum conſiliis abeſſe *judicaſti*: i. e. voluiſti.

JUGATIO. Cato 15. capitum *jugatio* in vitibus. Varr. R. R. I. 8. Columell. IV. 17. ſ. Modus *jugationis* exprimitur a Pontedera ad init. L. III. Columellæ. tab. I. f. 12. ed. Geſner.

JUGATUS. Tuſc. III. 8. omnes virtutes inter ſe nexæ et *jugatæ* ſunt. proprie de vitibus dicitur. v. *jugatio*.

JUGIS. de Div. II. 36. ne *juge* auſpicium fiat, jubent jumenta disjungere. Eſt *juge* auſpicium, cum jumentum junctum ſtercus facit. Servius ad Virg. Æn. III. 537. Davies.

JUGUM. Verr. III. 11. in ſingulis *jugis* arant. *Jugum* eſt, quod juncti boves uno die exarare poſſunt. Varr. R. R. I. 10. et ibi Intt. * par. Phil. XI. 2. de Antonio et Dolabella: hoc *jugum* impiorum nefarium. ubi vid. Ferrar.

JUMENTUM, equus ad Fam. XI. 13. eram ſine equitibus, ſine *jumentis*. Attic. XII. 32. *jumentis* Athenis nil opus. vid. Cuper. ad Petron. 117. ubi Petronius ipſe caballum interpretatur: ſic eſt etiam ap. Sueton. Ner. 5.

JUNCTUS. Or. III. 43. oratio juncta: opponitur hiulcæ, atque adeo oritur ex collocatione apta verborum.

JURARE. Att. XII. 13. perpetuum morbum *jurare*. Roſc. C. 1. eſſene quenquam tanta audacia præditum, ut quod injuratus in codicem referre noluit, (ſc. quia falſum erat) id *jurare* in litem non dubitet: h. e. id ſibi deberi, jurejurando confirmet, litis obtinendæ cauſa. * *jurare* Jovem lapidem. ad Fam. VII. 12. eſt per fictile ſimulacrum Jovis in Capitolio, ut oſtendit Rycquius de Capitolio c. 18. p. 229. de ipſo ritu ſic *jurandi* v. Gell. I. 21. et alios, quos Rycquius laudat l. c.

JURIDICIALIS. Inv. I. 11.

JURISCONSULTUS. Or. I. 48. extr. qui ſit?

JURISDICTIO, quid fuerit non convenit ſatis inter JCtos, de eaque multa parum accurate dicuntur. Eſt Ger. Noodtii libellus de *Juriſdictione* et imperio, in quo multa parum vere et accurate dicta ſunt, de quibus hîc dicere non eſt neceſſe. Hîc nobis ſumemus tantum breviter demonſtrandum, *Juriſdictionem* Ciceronis temporibus verſatam eſſe in ſolis cauſis privatis, iiſque ita propriam fuiſſe, ut publicis quæſtionem. Nam 1) *juriſdictio* omnis poſita eſt in edicto et ex edicto decretis. Uſus illorum trium verborum, do, dico, addico, omnis in decretis conſumptus eſt; quod ex prima et ſecunda Verrina, quæ ſunt ſedes propriæ hujus argumenti, ſole clarius eſt. Verr. II. 48. an dubitabit quiſquam, quin is venalem in Sicilia *juriſdictionem* habuerit, qui Romæ totum edictum atque omnia decreta vendiderit? quin is ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam acceperit, qui M. Octavium Ligurem ob jus dicundum popoſcerit? Vides tanquam res eaſdem permutari *juriſdictionem* et decreta cum edicto. Verr. I. 40. extr. ita me de præturæ criminibus auditote, ut ex utroque genere et *juriſdicundi* et ſartorum &c. Locus de *juriſdictione* Verris eſt c. 41-48. totus autem eſt in exprobrando edicto iniquo, et decretis injuſtis. ib. 46. quæ libido iſtius in *jure dicundo*, quæ varietas decretorum fuerit. cf. ad Q. Fr. I. 1. c. 7. 2) Romæ uni prætori urbano tribuitur, et peregrino, quorum magiſtratus in ſolis cauſis privatis verſabatur, (niſi ſi forte SCto, aut alia cauſa eis etiam quæſtio quædam tributa fuit, ut Verri. v. Verr. I. 60.) et quæſtionibus diſerte opponitur. Verr. I. 47. Verres objicit de liberto, cui hereditatem ademerat in prætura urbana: Proſcriptum juvit, lex eſt, pœna eſt. Cicero reſpondet: Quid id ad eum, qui jus dicit? Nempe iſta res eſt quæſtionis, eſt cauſa publica, quæ *juriſdictioni* non ſubeſt. Itaque *jus dicere*, et *juriſdictio* non ſemel ponitur pro ipſa prætura urbana. Verr. V. 15. cum tibi ſorte obtigiſſet, ut *jus diceres*. Mur. 19, 20. in ipſa prætura nihilne exiſtimas inter tuam et iſtius ſortem interfuiſſe? Murenæ ſors ea fuit, quam omnes neceſſarii tui tibi optabamus, *juris dicundi*. (fuit autem Murena prætor urbanus) qua in ſorte ſapiens prætor, qualis hic fuit, offenſionem vitat æquabilitate decernendi, benevolentiam adjungit lenitate audiendi. quid tua ſors? triſtis, atrox: quæſtio peculatus. cf. Flacc. 3. Ex quo efficitur, ut Prætores, qui publica judicia exercent, *juriſdictionem* nullam habeant; ſed potius imperium, verum civile et quaſi togatum. v. imperium. Hinc intellige locum e Tacit. Agric. 6. idem præturæ tenor et ſilentium, neque enim *juriſdictio* obvenerat: quem locum male, neſcio quis, interpretatus eſt in Lexico Fabri, quaſi habuerit quidem *juriſdictionem*, propter præturam, ſed eam non exercuerit. Silentium erat in prætura, quia non habebat urbanam aut peregrinam, quæ negotioſa erat, ſed quæſtionem, cujus exercendæ raræ occaſiones. Et quoniam in provinciis Prætor aut Proconſul et cauſis privatis et publicis præerat, propterea is et *juriſdictionem* habebat, qua cauſas privatas, et imperium, qua publicas. Quod Verrina ſecunda inſcribitur de *juriſdictione* Sicilienſi, in qua tamen etiam agitur de judiciis publicis, primo pertinere poteſt tantum ad partem aliquam ejus libri, ut inſcriptio L. I. et V. deinde hæ inſcriptiones non ſunt a Cicerone, ſed forte Aſconio, cujus ætate *juriſdictionis* notio variata erat, et ita dicebatur, ut etiam publicarum cauſarum cognitionem complecteretur. Sic eſt jam apud Sueton. Jul. 40. et pluribus aliis locis. Flacc. 40. Aſiaticæ *juriſdictioni* (quam male a Flacco adminiſtratam dicunt) urbana *juriſdictio* reſpondebit. conf. c. 3. Flaccus autem prætor urbanus fuerat. De *juriſdictione* prætorum urbana v. Sigon. J. A. C. R. I. 20. de *juriſdictione* provinciali, eundem de A. J. Prov. II. 5. Hæc diſputatiuncula de *juriſdictione* antiqua probata eſt a viris doctis, nominatim Geſnero, V. Cel. in Theſauro. De *juriſdictione* ſub Cæſaribus egimus ad Suetonii Cæſarem in Excurſibus.

JUS. Significat omnia ea, ex quibus, quid *juſtum* ſit, quid faciendum, quid omittendum, intelligitur, tanquam leges, edicta prætorum, conſuetudo &c. Verr. I. 41. Hujus juris plura genera ſunt. Apud Ciceronem hæc obſervavi:

1) *Civile*. (v. Civilis.) ſed aliter ſumitur *jus civile* Flacc. 32. quæro, ſintne iſta præmia cenſui cenſendo? habeant *jus civile?* nempe ita, ut ſignificet conditionem qua gaudent prædia, quæ in cenſum deferri poſſunt.

2) *Divinum* eſt a) *naturale*. Sext. 42. tum domicilia conjuncta, quas urbes dicimus, invento *divino* et humano *jure*, mœnibus ſepſerunt. antea dixerat *naturale* et civile. Har. R. 16. *jus* legatorum, cum hominum

præſidio munitum ſit, tum etiam *divino jure* eſſe vallatum. b) *pontificium.* Har. R. 7. extr. domum publico omni præcipuo, et humano et *divino jure* munitam. Liberata erat Ciceronis domus a Pontificibus, adeoque *divino jure,* deinde a populo, lege, (c. 6.) adeoque *humano jure,* Sed utrumque hoc *jus* publicum eſt.

3) *Gentium* eſt naturale. Off. III. 5. neque hoc ſolum natura, id eſt *jure gentium,* ſed etiam legibus populorum, quibus in ſingulis civitatibus reſp. continetur. cf. ibid. c. 17.

4) *Humanum,* cum opponitur *divino,* eſt modo poſitivum quod vocant, omne, cum publicum, tum privatum, modo ea pars tantum, quæ in rebus profanis verſatur. v. divinus.

5) *Pontificium.* Dom. 14. eſt de rebus ſacris, in quibus Pontifices cognitionem habent. vid. Guther. Jur. Pont. I. 2.

6) *Prædiatorium.* Balb. 20. v. *prædiatorius.*

7) *Prætorium* dicit a) *edicta prætorum.* Off. I. 10. quæ quidem pleraque *jure prætorio* liberantur, nonnulla legibus. Verr. I. 44. poſteaquam *jus prætorium* conſtitutum eſt, ſemper hoc jure uſi ſumus. b) *totam juriſdictionem prætoriam.* Verr. II. 12. ejuſdem modi totum *jus prætorium* fuit per triennium in Sicilia, Verre prætore. Phil. II. 2. quam injuriam iſte interceſſoris beneficio obtinuit, non *jure prætorio.*

8) *Privatum,* eſt *civile* a) ſtricte ſic dictum, de quo v. civilis. in Cæcil. 5. civibus cum ſunt ereptæ pecuniæ, civili fere actione et *privato jure* repetuntur. b) deinde conditio, quæ ex *jure civili* illo oritur. Har. R. 7. domus eſt *jure privato,* ſc. quam tenemus hereditate, auctoritate, mancipio, nexu.

9) *Publicum* a) opponitur *privato,* et cum ſacrum ſ. pontificum, tum profanum jus complectitur. v. divinus. Dom. 53. ſed ut revertar ad *jus publicum* dedicandi. unde b) domus *jure publico* dicitur Har. R. 7. quia et a populo lege centuriata, et decreto pontificum liberata erat. c) eſt vero etiam pro *jure communi,* de Div. I. 5. quod ad omnes cives pertinet, adeoque etiam pro *civili* illo, quod alias *privatum* dicitur. Dom. 13. nego potuiſſe *jure publico,* legibus iis, quibus hæc civitas utitur &c. ibid. verſor in medio *jure publico.* ib. 49. nec de *jure* pontificio, ſed de *publico,* diſputo. ad Fam. IV. 14. ſi de *jure publico* armis diſceptabitur. v. Græv. ad Dom. 13. Cæcin. 26. ſic eſt apud Sueton. Aug. 10. Tib. 50.

10) *Urbanum.* Act. I. Verr. 1. prædo *juris urbani:* eſt civile privatum, ex quo jus dicit prætor *urbanus.*

* JUS eſt etiam, quod legibus, edictis, conſuetudini, h. e. ſuperiori illi juri conſentaneum eſt, quod nobis ex eo debetur, &c. Sic eſt in his: Verr. I. 40. Quint. 26. &c. *jus* dicere. Verr. I. 26. *jus* ſuum non obtinere. Act. I. in Verr. 18. *jus* ſuum amittere. Quint. 28. *jus* eripere. Sext. 36. ſi interceſſiſſet collega, remp. læſiſſet, ſed *jure* læſiſſet. * jus ſummum, Gr. ἀκριβοδίκαιον, cum in eo, quod nobis debetur, aut deberi putamus, non ex æquo et bono, ſed acerbe agimus, nihil remittentes de jure noſtro, ex quo ſummæ ſæpe injuriæ exiſtunt. Quint. 11. aut intra parietes aut *ſummo jure* experiri. ubi v. Græv. Cæcin. 23. ſi verbis et literis, ut dicitur, et *ſummo jure* contenditur &c. conf. ibid. 4. Attic. XVI. 15. Quint. 15. *jus* extremum. * conditio quæ ex jure oritur. v. *jus* civile, privatum, publicum. b) Arch. 4. quæ civitas cum eſſet æquiſſimo *jure* ac fœdere. * hoc ſignificat etiam in illa forma: optimo jure: pro quo etiam dicitur optima lege, optima conditione: nempe eam conditionem, quæ pleniſſimum *jus* alicujus rei affert: quæ, ut hodie dicunt, cum omnibus privilegiis et prærogativis conjuncta eſt. Quint. 22. par *jus.* Har. R. 7. domus *jure* optimo. Agr. III. 2. prædia *jure* optimo. Verr. III. 91. quæ eſt iſta conditio Siciliæ? cur, quæ optimo *jure,* propter antiquitatem, fidelitatem, eſſe debet &c. Phil. V. 16. demus imperium Cæſari: ſit pro prætore eo *jure,* quo qui optimo. Phil. XI. 12. C. Caſſium proconſulem provinciam obtinere, uti qui eam optimo *jure* provinciam obtinuerit. v. Feſtus in Lex optima. Gronov. ad Liv. IX. 34. * poteſtas in rem aliquam, ſive juſta, ſive injuſta. Verr. I. 7. quod eos in judicando nimium ſui *juris* ſententiæque cognoſceret. Phil. IV. 4. omnes ſub *jure* et imperio conſulis debent eſſe provinciæ. unde ſuo *jure* facere aliquid dicuntur, qui libere, pro arbitrio, nemine impediente, impune, faciunt. Fin. V. 25. Manil. 22. Verr. II. 14. ad Fam. XIII. 77. v. Græv. et Duker. ad Flor. I. 17. 5. Burm. ad Lucan. I. 2. * locus ubi *jus* dicitur. Quint. 19. in *jus* vocas: ſequitur. Cæcin. 19. quando te in *jure* conſpicio. cf. Quint. 25. Verr. II. 77.

IV. 65. Sen. p. R. 9 * æquum. Phil. II. 29. *jus* poſtulabas. quid ad rem? plus ille poterat.

JUSTITIUM eſt, cum juriſdictio et judicia publica non exercentur, id fit edicto Coſſ. Phil. V. 12. *juſtitium* edici. v. inpr. Fabri Semeſtr. II. 10.

JUSTUS, ſatis magnus, ſufficiens. Att. V. 2. *juſta* itinera. ad Fam. II. 10. *juſta* victoria. * *juſta* dicuntur, exſequiæ, funus. Roſc. A. 8. *juſta* ſolvere. Flacc. 38. *juſta* facta Catilinæ. cf. Leg. II. 22. Addamus verba Gronovii, tironum cauſa: *Juſta* ſunt certus quidam modulus rerum, ſtato tempore faciendarum, fungendarum, dandarum, percipiendarum: quodvis penſum, officium, ſolennia. Obſ. IV. 6. p. 80. ſ. hinc explica etiam ſolennia et *juſta* ludorum. Har. Reſp. 10. extr.

JUVARE. ad Fam. III. 1. homo, quod *juvet*, curioſus. formula, qua utimur in re, quæ bonam et malam interpretationem habet, ne deterius, ac volumus, accipiatur.

L.

LABARE, de mutaturis conſilium, partes. Phil. VI. 4. cum ei *labare* videretur. ad Att. X. 15. cohortes *labare* dicuntur.

LABEFACTARE. Inv. I. 2. ingenio freta malitia pervertere urbes, et vitas *labefactare* cœpit.

LABELLUM. Leg. II. 26. nam ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam tribus cubitis ne altiorem, aut menſam, aut *labellum*: h. e. lapidem excavatum in labri formam, quam et arcam vocabant. v. Guther. Jur. Man. II. 23. 24. qui et figuras exhibet: item ſolium: Liv. XLIV. 6. add. Intt. ad Sueton. Ner. 50. extr. unde etiam ſarcophagi ſolia dicuntur, Plin. XXXV. 12. Græci vocant *πύελον*.

LABES, ruina. de Div. I. 43. *labes* agri Privernatis. Dom. 1. *labes* ac flamma reip. Flacc. 10. *labes* innocentiæ.

LABI, de rebus interituris. Or. 3. cetera naſci, occidere, fluere, *labi*. * in deterius mutari. Leg. II. 15. mores *lapſi* ad mollitiem. * degredi. Leg. I. 20. de Div. II. 37. *labor* longius.

LABOR. Tuſc. II. 15. quid ſit? * Cluent. 53. *labor* legitimus, eſt ejus, qui accuſatur ex legibus.

LABORARE. Nat. D. II. 60. nullo in motu *laborat*; de eo, cui facilis eſt omnis motus.

LABORIOSUS, de homine multis doloribus affecto. Fin. II. 28. extr. * multis *laboribus* obrutus et vexatus. Cœl. 1. vos *laborioſos* putet.

LABRUM. ad Fam. XIV. 20. vas balneare, in quo fit lavatio.

LACERARE. Quint. 15. *lacerare* reliquias vitæ: h. e. auctione vendere.

LACERATUS. Verr. III. 70. *lacerata* pecunia, cujus pars averſa eſt.

LACERNA, veſtis craſſior, qua a frigore et pluviis ſe in itineribus muniebant. Phil. II. 30. de hac veſte multis agit Ferrar. R. V. P. II. L. I. c. 1. 6. ſ. Ruben. I. 6. Salmaſ. ad Script. Hiſt. Aug. pluribus locis.

LACERTI, in oratione vim ſignificant, quæ a tenuitate et ſubtilitate abeſt, oratorum propria. Brut. 16. quos, valetudo modo bona ſit, tenuitas ipſa delectat: quanquam in Lyſia ſunt ſæpe etiam *lacerti*, ſic ut nihil fieri poſſit valentius. * ad Fam. IV. 7. *lacerti* et vires.

LACINIA. Or. III. 28. *lacinia* obtinere aliquid: h. e. vix.

LACUNA, jactura largitione aut fraude facta. Verr. II. 55. *lacunam* rei familiaris explere. Att. XII. 6. vide, ne qua *lacuna* ſit in auro.

LACUNAR. Tuſc. V. 21. eſt tectum templi, aut triclinii, magnifice cælatum aut pictum, ſed e tabulis ligneis. v. Salmaſ. ad Vopiſc. Aurelium, 46. T. II. p. 547. 548. Dicitur a *lacubus* parvis, in ligneo tecto arte cælatis. vid. Servius ad Æn. I. 726. Laquear videtur idem dici, a marginibus *lacuum* eminentibus, et varie tractis, pro formarum varietate, quas lacus habent, modo rotundi, modo quadrati, modo rhombiformes ſ. ſcutulati. Lucem affert Joſephi locus A. VIII. 3. 2. ubi tabulæ tecti dicuntur fuiſſe *ἐξεσμένας εἰς φατνώματα καὶ περικόλλησιν χρυσοῦ.* quæ eſt deſcriptio *lacunaris*, ſ. tecti laqueati: in qua *φατνώματα* ſunt illi, quos dixi, *lacus*. De his tectis eſt erudita nota Valeſii ad Euſebii Vitam Conſtant. M. III. 32. quam compilavit Harduinus ad Plinium, XXXV. 11.

LACUS. Brut. 83. quaſi de muſto ac *lacu* fervidam orationem fugiendam. *Lacus*, ut ex ipſo loco patet, eſt dolium, in quod muſtum mittitur, donec deferbuerit, et in teſtas defundi poſſit. Ap. Virgilium tamen Georg. II. init. eſt vas torculari ſuppoſi-

tum, in quod muſtum defluit. Vinum de dolio et *lacu*, eſt muſtum, vinum recens; et oratio de *lacu* eſt ea, quæ novitates verborum conſectatur.

LAENA. Brut. 14. M. Popillius cum Conſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum *læna* faceret, quod erat flamen Carmentalis. *Læna* eſt duplex amictus (quo purpureo utebantur flamines) injectus ſuper togam, ſimilis chlamydi. v. Ferrar. R. V. P. I. L. I. c. 13. P. II. L. I. c. 9. Ruben. II. 14.

LAETUS. Orat. I. 18. *lætum* genus verborum.

LAEVIS. Orat. III. 43. *lævis* concurſus verborum, opponitur hiulco.

LAMINA. Verrin. V. 63. ardentes *laminæ:* ſunt inter inſtrumenta cruciatus.

LANGUIDE. Tuſcul. V. 9 *languide* dictum: eſt, quo fortunæ, rebuſque humanis ceteris aliqua ad beatam vitam vis tribuitur.

LANGUIDUS. Or. I. 52. de philoſopho. v. *languide.*

LANGUNCULA. Att VI. 1. extr. vox corrupta, pro qua Boſius, probantibus Lambino, Junio, aliiſque, plangunculæ, e græco πλαγγὼν, quas dicit fuiſſe puſillas imagines cereas, pupas, de quibus vid. ipſum Boſium. ſed Grævius negat eſſe latinum verbum, et mavult corruptam vocem retinere. v. in planguncula.

LANISTA. eſt magiſter gladiatorum, Roſc. A. 6. 40. Attic. I. 16. reus, tanquam clemens *laniſta*, frugaliſſimum quemque ſecerneret. Clemens *laniſta* eſt, qui ſervum frugi ab iis ſecernit, quos gladiatores facit. Gron. Obſ. I. 7. * Elegans locus hic eſt: Phil. XIII. 19. ex epiſt. Antonii: ne videret - - duas acies, *laniſta* Cicerone dimicantes: i. e. incitante, committente, auctore. Sic dixit etiam Livius XXXV. 33. populum Rom. cum Antiocho, *laniſtis* Ætolis - - - dimicare.

LANX, patina major, cujus in ſacrificiis et epulis uſus. Att. VI. 1. *lancibus* et ſplendidiſſimis caniſtris nos ſoles paſcere.

LAPATHUS. Fin. II. 8. herba ſalubris, et ſuavis. ſauerampfer.

LAPIS. ad Fam. VII. 12. Jovem *lapidem* jurare. v. jurare. Jupiter lapis, eſt ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ, ut Grammatici loquuntur, pro Jupiter *lapideus.* * Piſ. 15. empti de *lapide* tribuni. Mos erat, præconem, cum venderentur ſervi, in *lapide* ſtare, qui Athenis λίθος πρατὴρ dicebatur; unde ſervi de *lapide* emi dicuntur. v. præter eos, quos jam alii laudarunt, Potterum Arch. Gr. L. I. c. 10. p. 68. ed. Venet.

LAPSIO, proclivitas. Tuſc. IV. 12. v. proclivitas.

LAPSUS, de motu ſtellarum. de Div. I. 11. revera certo *lapſu* motuque feruntur. * volatus. Nat. D. II. 39. volucrum *lapſus.* * offenſio. Or. II. 83. *lapſus* popularis.

LAQUEATUS. Verrin. I. 51. Tuſc. I. 35. tecta *laqueata,* ſunt lacunaria, de quibus ſupra.

LAQUEUS, fallax concluſiuncula. Fat. 4. Chryſippi *laquei.* cf. Tuſc. V. 27. * Cæcin. 29. *laqueo* verbi capi.

LARES. Dom. 41. *lares* familiares, ſunt manes majorum, quorum imagines ad focum in atrio ſtabant. ſic Virgil. Æn. IX. 255. V. 722. 724. Aſſaraci lar. Erat autem Aſſaracus de majoribus Æneæ. cf. Cerda ad Eclog. V. 70. v. Salmaſ. ad Solin. p. 293. 641.

LARGIRI. Or. I. 15. *largiamur* inertiæ: h. e. non poſtulemus ab inertibus hominibus.

LARGITIO, lex agraria. Mur. 11. *largitioni* reſiſtere. * Balb. 13. *largitio* civitatis.

LASCIVIA, eſt proprie animantium voluptate geſtientium. de Div. I. 14. piſcium *laſcivia.*

LATEBRA. Off. III. 29. quæritur *latebra* perjurio. de Div. II. 20. te mirificam in *latebram* conjeciſti. ibid. 54. adhibuit *latebram* obſcuritatis. ad Fam. III. 12. *latebra* tabellæ (ſc. comitialis.)

LATERE. Catil. I. 6. *latet* mihi. * ſubterfugere jus velle, neque experiri jure volenti ejus poteſtatem facere. Quint. 23. quis eſt, qui fraudationis cauſa *latuiſſe* dicat?

LATERNARIUS, qui *laternam* præfert. Piſon. 9. Grævius autem legit *lanternarius:* quem vide.

LATINITAS. Att. XIV. 12. eſt jus *Latii,* quod ex fœdere cum *Latinis* ortum eſt, et eſt jure civitatis deterius, jure Italiæ autem melius. Ex eo jure poterant *Latini* primo, in comitiis Rom. legum ferendarum cauſa, ſi vocati eſſent a magiſtratu Romano, ſuffragium ferre, deinde cives Rom. fieri, ſi in civitatibus ſuis magiſtratibus functi eſſent, atque ita civitate Rom. accepta honores Romæ petere. v. Sigon. Ant. I. Lat. I. 4. et Spanh. Orb. Rom. L. I. c. 8.

LATITARE, in foro eſt idem, quod la-

tere. Quint. 23. ego experiri non potui: *latitavit*; procuratorem nullum reliquit. conf. c. 17. 19.

LATRARE, de rabulis, malis oratoribus: Or. III. 34. *latrare* ad clepſydram. Brut. 15. *latrant* jam quidam oratores, non loquuntur.

LATUS, eris; in oratore ſunt pulmones noſtro more loquendi: Nempe vires ſic dicuntur eæ, quarum defectus in latere ſentitur, ut a currentibus, cantantibus, dicentibus, potantibus, Venerem exercentibus: in quibus generibus omnibus *latera* pro viribus dicuntur. De potantibus eſt, Phil. II. 25. Or. I. 60. nunquam *lateribus* aut clamore contenderent. Or I. 25. *latera*, vires. Sed hîc Pearcius mallet, quod in MS. Joan. reperit, reponere: *laterum* vires. in Catone vero c. 9. pro *laterum* etiam et virium, legi *laterum* etiam virium, ut exemplar unum vetuſtum habet, et ipſi Grævio placet. Fruſtra. Nam paulo ante eſt etiam: *lateribus* et lacertis. ad Fam. IV. 7. lacerti et vires. Sic jungitur etiam Verr. IV. 30. quæ vox? quæ *latera?* quæ vires hujus unius criminis querimoniam poſſint ſuſtinere. Sic et Ovidius junxit A. A. II. 673. *latus* et vires operamque adferte puellis. * Vatin. 5. per tuum *latus* ſaucietur.

LATUS, adj. ornatus, copioſus. Orat. 27. *latæ* diſputationes; ubi male Gulielmus lætæ. Sic ad Fam. VI. 7. ſcribendi genus non modo liberum ſed etiam incitatum atque *latum*: ubi tamen Grævius repoſuit: elatum. * Lucul. 12. pauca dicemus. Non, quo non *latus* locus ſit &c. * ib. 20. rationes ſequor *latiore* ſpecie, non ad tenue elimatas: h. e. populariores, minus ſubtiles. * in pronunciando idem eſt vitium, quod et vaſtum dicitur. Orat. III. 12. *lata* Cottæ. * Partit. 30. hæc quæ primam contentionem habent ex arguendo et reſiſtendo, *lata*, ut dixi, et confuſa ſunt. Rationum et firmamentorum contentio adducit in anguſtum diſceptationem.

LAUDATIO, genus teſtimonii publici, quod magiſtratibus provincialibus a civitatibus per legatos Romæ tribuitur, cum rei de repetundis facti ſunt. Font. 2. item ab aliis, in aliis judiciis. ad Fam. I. 9. In Verrinis harum laudationum creberrima mentio.

LAUREATUS. Att. VII. 10. lictores *laureati*, dicuntur qui faſces *laureatos* præferunt Imperatori victori.

LAUREOLA, triumphus. ad Fam. II. 10. negotium, quod eſſet ad *laureolam* (ſc. parandam, merendam) ſatis.

LAUS, pro rebus *laude* dignis. Mil. 30. præmia *laudis*. ad Fam. II. 4. quarum *laudum* gloriam adamaris.

LAUTUS, lotus. Or. I. 7. * elegans. Verr I. 6. cum homines *lauti*, et urbani, ſermones hujuſcemodi diſſipaviſſent &c. Flacc. 29. quod unis veſtimentis tamdiu *lautus* es. cf. ad Fam. VII. 14.

LAUTUMIAE, carcer Siciliæ celeberrimus. v. Verr. I. 5. V. 27. hanc ſcripturam verbi defendit et confirmat Gronov. ad Liv. XXXVII. 3.

LECTICA. Verr. V. 11. *lectica* octophoros. de *lecticis* v. collecta a Lipſio Elect. I. 19.

LECTICARIUS, qui *lecticam* fert. ad Fam. IV. 12.

LECTUS, epitheton feminarum. Inv. I. 31. Att. X. 8. (Antonii.)

LECTUS æratus. v. æratus.

LEGATIO. ad Fam. XII. 21. *legatione* libera legatus. Flacc. 34. *legationes* liberas ſumere. Attic. II. 18. libera *legatio* voti cauſa datur. Ex quo loco intelligitur a libera *legatione* non differre *legationem* votivam, ſed ejus ſpeciem, Att. XIV. 22. de libera *legatione* v. Ind. Leg. in lege Julia de *legationibus* liberis. * id, cujus cauſa *legamur*. Phil. IX. 1. renunciare *legationem*: h. e. quid in *legatione* actum ſit. ad Fam. I. 4. niſi *legationibus* perfectis: h. e. niſi ante ſenatus decreverit, quid *legatis* reſpondendum ſit.

LEGATORIUS. Att. XV. 9. aliqua *legatoria* provincia.

LEGARE, *legatum* facere aliquem. Att. XV. 11. Dolabella me ſibi *legavit*. ib. XIII. 6. non ſolitos eſſe majores noſtros *legare* in decemviris, qui eſſent imperatorum neceſſarii. * vocabulum teſtamentarium. Top. 4. *legare* a filio: h. e. ut filius ſolvat *legatum*.

LEGIONARIUS. ad Fam. X 32. non modo militem *legionarium*, ſed ne auxiliarium quidem. *Legionarius* miles eſt ex delectu civium, ſic *legio* pro tali exercitu. v. Gron. ad Liv. XXVII. 38.

LEGITIME, vere, proprie. Cæcin. 20. qui *legitime* procurator dicitur.

LEGITIMUS, *legibus* conſtitutus. Act. I. in Verr. 11. ad Fam. X. 25. *legitimum* tempus. Cluent. 53. *legitimum* periculum. ad Fam. VIII. 6. *legitimum* jus. Roſc. C. 5.

legitima judicia. cf. ibid. 4. Arch. 2. Mil. 10. &c.

LEGULEIUS. Or. I. 55. *leguleius* quidam cautus et acutus, præco actionum, cantor formularum.

LEMNISCATUS. Roſc. A. 35. *lemniſcata* palma, proprie eſt, in qua majoris honoris cauſa *lemniſci* ſunt. Sic apud Liv. XXXIII. 33. populus coronas *lemniſcoſque* jacit, majoris honoris cauſa, i. e. coronas *lemniſcatas*. Nam *lemniſci* ſunt vittæ, quæ ſunt in honoribus Deorum uſitatæ. v. Auſon. ep. 20. In Decreto Berenices urbis Africæ eſt ςέφανος ἐλαΐνος ϗ λήμνισκος, majoris honoris cauſa coronæ additus, ap. Maffeum Antiquitat. Gallic. p. 7. cf. Weſſeling. V. C. de Archont. Judæor. p. 18. et adde de hac re Serv. ad Virgil. Æn. V. 269. et Caſaub. ad Sueton. Ner. 25. Hoc loco palma *lemniſcata* eſt cædes immaniſſima. Palmæ dabantur gladiatoribus ob victoriam, h. e. ob interfectum eum, quocum comparati erant.

LENA. Nat. D. I. 27. blanda conciliatrix et quaſi ſui *lena* natura. Sic libenter utitur eo verbo Ovidius, ut A. A. III. 316. 752.

LENITAS. Orat. II. 29. conciliatio *lenitatem* orationis deſiderat. Muren, 20. *lenitas* audiendi, eſt prætoris jus dicentis. opt. g. dic. 2. verborum eſt ſtructura quædam, duas res efficiens, numerum et *lenitatem*.

LENITUDO. Verrin. IV. 61. virorum nimia in iſtum (adulterum) *lenitudo*. Sed Grævius legit rectius *lentitudo*: de qua mox.

LENOCINIUM. Nat. D. II. 58. *lenocinia* corporum, ſunt res, quibus corpus ſuaviter afficitur.

LENOCINARI, ſervire nimis, obſequi. Cæcil. 15. de accuſatore: tibi (primario) *lenocinabitur*.

LENTE. Orat. II. 45. *lente* ferre: nimis patienter.

LENTITUDO, nimia *lenitas* et patientia. Tuſcul. IV. 19. ad Q. Fr. I. 1. c. 13. Dicitur fere in malam partem, quia eſt ſignum ſtuporis. v. Burm. ad Ovid. Triſt. II. 514. Drakenb. ad Liv. XXII. 14. Græv. ad Verr. IV. 61. De verbo *lentus*, et ejus varia vi agit Voſſ. ad Catull. p. 213. ſ.

LESSUS. Leg. II. 23. quid ſit?

LEVIS. Roſc. C. 5. cui *leviſſima* pecunia ſemper fuit: h. e. non magni habita, contempta.

LEVITAS. Brut. 27. *levitas* in populari ratione. in Cæcil. 3. *levitas* judiciorum: h. e. injuſtitia. Nat. D. III. 29. *levitates* comicæ: i. e. amatoriæ, quarum exempla ſunt in comœdiis. Fin. I. 18. amatoriæ *levitates*. Tuſcul. IV. 31. eadem *levitate* eſt cupiditas in appetendo, qua lætitia in fruendo. Notent tirones, *levitatem* tribui omnibus vehementibus et inanibus cupiditatibus, et perturbationibus animi, propterea, quod in his nulla eſt conſtantia, nulla gravitas; unde etiam *leves* dicuntur, qui iis dediti ſunt. Et quemadmodum *gravitas* dicitur de omni virtute, in qua eſt conſtantia et æquabilitas agendi: ſic *levitas* de omni vitio, quod in vitio nulla fere eſt conſtantia. Hæc obſervatio ad intelligendum plurimum proderit.

LEVITER. Syll. 10. *leviter* dicere: h. e. ut ante dixerat, ſuppreſſa voce. Male quidam corrigunt leniter: quod quidam Codices etiam Ovidio adſcribunt in ſimili loco Heroid. III. 80. pro *leviter*. Sed ibi metrum repugnat et τὸ *leviter* vindicat. v. ibi Burmannum.

LEX. de hoc verbo dictum eſt ſub initium Indicis legum. Hic adjecimus, quæ ibi commemorata non ſunt. Rabir. Perd. 5. *leges* Cenſoriæ. Verr. I. 55. *lex* Cenſoria v. Ind. Legg. in Cenſoriæ leges. ibid. *Lex* opere faciundo. de hac forma loquendi v. Gron. Seſt. I. 6. Eſt autem ipſa *lex* Cenſoria, ſive locatio operis faciundi a Cenſore propoſita. Formulam hujuſmodi legis attulit Hotomann. ad h. l. eadem eſt apud. Gruter. Theſ. Inſcript. T. I. p. CCVII. Or. Part. 31. *Lex* prædii, eſt formula venditi prædii ex qua judicatur, quid emptori tradatur, quibuſque conditionibus. * hinc *lex* dicitur pro conditione. Tuſc. III. 16. *lex* vitæ, eſt conditio, qua nati ſumus, ut alibi dicit. Har. R. 7. *lege* optima. Agr. II. 11. ſi optima *lege* a populo eſſent creati. de formula: lege optima, v. Conditio. * Offic. III. 5. naturæ ratio, quæ eſt *lex* divina et humana. Scilicet *lex* naturæ eſt etiam *lex* divina, (v. jus divinum) leges humanæ autem, quæ ad ſocietatis utilitatem pertinent, non differunt a lege naturæ, ſed ex ea ſunt repetitæ, et cum natura conſentiunt; quod niſi eſt, iniquæ ſunt et injuſtæ. * Verr. III. 7. *leges* edicere, dicitur de Cenſoribus, cum locationum formulas proponunt. ibid. 20. *legem* dicere de eadem locatione dicitur, quatenus ſcilicet ea conditiones redemptoribus præſcribuntur. Agr. II. 19. *leges* dare provinciæ, dicitur de eo, qui habet ſummam poteſtatem conſtituendi jubendique, differtque ab illo, quod

dicitur, *legem* ferre. Nam hoc eſt magiſtratus urbani, qui *legem* populo jubendam aut rejiciendam proponit. *Legem* ferre pro perferre eſt Sext. 25. nam opponitur promulgare. * in Cæcil. 5. *lege* agere, eſt actionem alicui intendere ex *lege* aliqua, quæ facultatem intendendæ actionis dat: oportere eorum arbitratu *lege* agi, quorum cauſa *lex* ſit conſtituta. pro eo paulo poſt eſt: quo nomine abs te HS. millies de *lege* repeto. cf. Muren. 11. poſſet agi *lege* necne, pauci quondam ſciebant. Faſtos enim vulgo non habebant. &c. in quo loco latius patet τὸ *lege* agere. Nam latiſſime ſumpta hæc formula, continet, quicquid ex *lege* apud prætorem fit, juris ſui obtinendi cauſa, ut vindicatio, in jure ceſſio, emancipatio, tutoris interdicti, poſſeſſionis, actionis &c. poſtulatio, eique a parte prætoris reſpondet jus dicere vel reddere. Itaque hæc duo etiam apud Ovidium in definitione diei faſti et nefaſti permutantur, quia poſito uno alterum ponitur, et ubi actio *legis*, ibi neceſſario juriſdictio. Ille nefaſtus erit (dies) per quem tria verba (ſc. jurisdictionis, do, dico, addico) ſilentur: faſtus erit per quem *lege* licebit agi. v. Sigon. Judic. I. 9.

LEXIS, verbum. Or. III. 43. e Lucilio.

LIBARE, decerpere. de Div. I. 49. a natura - Deorum *libatos* animos habemus.

LIBATIO. Har. R. 10. *libationes* epulæque ludorum publicorum, ſunt ſacrificia, quæ fiunt defundendo vino.

LIBELLA, eſt minimus nummus, as. Roſc. C. 4. Verr. II. 10. Att. VII. 2. fecit (heredem) te ex *libella*, me ex teruncio. Harduinus ad Plin. XXXIII. 13. interpretatur ex aſſe, heredemque Atticum factum putat ex aſſe, hac conditione, ut quartam inde partem Ciceroni daret. Sane *libellam* eſſe aſſem, ipſe Plinius auctor eſt, l. c. Sed modus loquendi hanc interpretationem non patitur, quæ primum prolata eſt a Manutio, et jam repudiata a Gronovio de Seſt. p. 55. quem et de *libella*, et h. l. v. ibid. III. 12.

LIBERALIS. Flacc. 17. cauſa *liberalis* eſt, in qua de *libertate* alicujus agitur. Off. II. 12. ſumptus *liberalis*, diſtinguitur a neceſſario.

LIBERALITAS, eſt proprie omnis ratio vivendi et agendi, quæ a *liberali* educatione proficiſcitur, et eſt propria hominum honeſte *liberaliterque* educatorum, eorumque perſonis digna. Sic pro cultu *liberali* homine digno eſt, Off. I. 39. quæ pertinent ad *liberalitatem*, ſpecie et dignitate moderata ſint. * pro hilaritate quadam vultus et ſermonis, quæ ſeveritati opponitur. Brut. 25. homo non *liberalitate*, ſed ipſa triſtitia et ſeveritate popularis. * pro ſtudio alterius commodi: aut largitione aut officiis inſerviendi, quod eſt *liberaliter* educatorum proprium. Offic. I. 14. ſ. * pro εὐήθεια, qua omnes æque bonos, ac nos ſumus, judicamus, facilitate. ad Q. Fr. I. 1. c. 4. a quibus, rudis cum eſſes, videtur decipi poſſe *liberalitas* tua. nam ut quiſque eſt optimus, ita difficillime alios improbos ſuſpicatur.

LIBER, adj. Or. II. 16. *libera* quæſtio eſt, quæ in genere verſatur, nullis adſtricta perſonis certis. * fortis, qui neminem timet, dicit, facit, quæ ipſe probat, quæ vult, etſi aliis diſplicent. Vatin. 10. maxime *liber* in tuenda communi libertate. Planc. 38. *liberum* eſſe in republica. Act. I. Verr. 9. Siculos in eo *liberos* fuiſſe, et non veniſſe. ad Fam. XII. 28. ne nimis *liber* in ulciſcendo viderere: quod idem mox dicit: nimis fortis. * bona *libera* dicuntur, quæ non ſunt obligata, oppignerata. ad Fam. XI. 10. tantum abeſt, ut meæ rei familiaris *liberum* quicquam ſit, ut omnes jam meos amicos ære alieno obſtrinxerim. * Att. XIV. 13. *libero* lectulo negat eſſe quicquam jucundius. *liber* lectulus eſt hominis cœlibis.

LIBER, ſubſt. de Div. I. 43. ad *libros* ire juſſit. int. Sibyllinos.

LIBERARE. a vectigalibus immune facere. Agr. II. 21. *liberare* publica. (publici agri vectigales ſunt. *liberati* ergo fiunt privati.) Verr. II. 31. *liberet* Byzantios. * Att. XVI. 16. (Capitoni 1.) Buthrotios cum Cæſar *liberaviſſet*, ſc. ne agri eorum ex lege agraria dividerentur. * Har. R. 8. *liberare* domum: int. a religione. * Off I. 10. pleraque promiſſa jure prætorio *liberantur*, quædam etiam legibus: ſc. ne ea ſervare cogare. in *libertatem* vindicare. Cæcil. 17. *liberare* ſe a Venere. v. *liberta*. * ſecernere. Tuſc. I. 22. divinus animus *liberatus* a corpore. * ad Fam. III. 7. ad facultatem ædificandi *liberare* aliquem: int. ab interdicto. * de prædibus, opponitur τῷ obligare. ad Fam. V. 20. Voluſii *liberandi* meum fuit conſilium. * in auſpiciis eſt, Leg. II. 8. templa *liberata* et effata habento. *Liberata* templa ſunt, quæ liberum ab omni parte proſpectum habent. Nam augures cum locum aliquem auſpiciis

conſecrant, quod eſt effari, jus habent amovendi ea, quæ *liberum* proſpectum impediunt. v. Offic. III. 16.

LIBERTA Veneris. Cæcil. 17. quæ ſe a Venere liberavit: h. e. quæ pecunia redemit onus a majoribus acceptum, ſumptus certis Veneris ſacris ſuppeditandi, quod qui ſuſtinebant, ſervi Veneris, Venerii, dicebantur. v. Græv. ad h. l.

LIBERTAS, fortitudo in ſententiis dicendis, in agendis rebus, quæ aliis diſplicent. Planc. 38. tamenne tu *libertatem* requires meam. ibid. 39. *libertatem* dimittere. v. liber. * poteſtas libera faciendi, quod velis, quod placet. ad Fam. I. 8. *libertas* in rep. capeſſenda. * Cæcin. 12. imminuta *libertas*, eſt injuria. * Tirones notent, cum *libertas* conditionem et ſtatum ſignificat, duplicem ejus vim eſſe. Nam primo, id quod notiſſimum eſt, opponitur ſervituti, et eſt *libertinorum* atque ingenuorum: deinde, quando de civis Rom. *libertate* ſermo eſt, eo uno verbo continentur omnia jura, quæ cives Rom. habent, ſuffragiorum ferendorum, honorum omnium petendorum, provocandi, et quicquid jus civile univerſum et leges tribunitiæ et Conſulares ſanxerunt, pro populi commodis, tanquam Valeriæ, Porcia, Publilia, Horatia, tabellariæ &c. Sic pro Cæcin. 33. cum Arretinæ mulieris *libertatem* defenderem &c. Decemviri ſacramentum noſtrum juſtum judicaverunt. Hoc ſtatim ſic interpretatur: ut omnes, qui in eadem cauſa ſunt, (qua ſcil. illa mulier) et lege agant, et ſuum jus perſequantur, et omnes jure civili utantur &c. Ex quo intelligitur in hoc loco *libertatem* poni pro jure Quiritium. Apud Livium in illis diſputationibus de communicando cum plebe conſulatu et ſimilibus, tribuni ſemper ſe pugnare dicunt pro æqua *libertate:* quod profecto nullam aliam vim habet, niſi hanc, ut omnes ordines iiſdem commodis reip. eodem jure utantur. Et XLV. 15. civitas et *libertas* eripi dicitur eodem ſenſu. Nam qui civitatem amittit, non deſinit liber eſſe, ſed amittit jus Quiritium. cf. Noodt Obſ. II. 21. et Sigon. Ant. J. C. R. I. 6.

LIBERTINI. Orat. I. 9. Roſc. A. 7. Sext. 45. &c. ſunt homines e ſervis *liberi* facti, et opponuntur ingenuis.

LIBERTI, iidem ſunt qui *libertini*, ſed ita dicuntur in relatione ad patronum. Locus in Sueton. Claud. 24. induxit imperitos, ut exiſtimarent, *libertinos* dictos eſſe *libertorum* filios; quod eſt falſiſſimum. Suetonius non hoc dicit, ſed Appii Cæci temporibus nomen *libertinorum* manſiſſe etiam in poſteris *libertinorum*, quamvis jam ingenuis. Itaque tirones ab hoc errore ſibi caveant, qui etiam nunc quorundam doctorum virorum libros obſidet, quos nominare non eſt neceſſe.

LIBIDO, partium ſtudium. Rabir. Poſt. 5. tabella occultat *libidinem* judicum. Cluent. 22. *libido* judicum. Verr. I. 46. *libido* in jure dicundo. * opponitur rationi, et ſignificat cupiditatem. Quint. 4. multa *libidine* non ratione geſſiſſet. Fin. I. 6. declinatio ad *libidinem* fingitur: i. e. ſine idonea ratione.

LIBRAMENTUM, eſt ſuperficies aquæ, continenter declinans, ut labi aqua poſſit: ſive diverſa aquæ altitudo, cujus extremitas puncto finitur: quod tamen intelligitur modo, ut puncta mathematicorum, ut punctum in medio jugo libræ, quod et ipſum *libramentum* vocatur. Lucul. 36. punctum eſt extremitas, et quaſi *libramentum*. add. Harduin. ad Plin. XXXI. ſect. 31. XXXVII. ſ. 9. 43.

LIBRARIUM, capſa librorum, chartarum. Mil. 12. *librarium* legum veſtrarum.

LIBRARIUS, ſervus ſcriba. Agr. II. 5. Or. III. 44.

LIBRARIOLUS. Balb. 6. Leg. I. 2. *librarioli* latini, ſunt homines, qui libros latinos deſcribunt et vendunt.

LIBRATUS, in æquilibrio ſervatus. Tuſc. V. 24. terra quibus *librata* ponderibus, quibus cavernis maria ſuſtineat.

LICERI. Off. III. 15. nec apponet, qui contra ſe *liceatur*. Senſum eſſe puto; qui multo minus offerat, et ita rem deprimat, ut ipſe faciliorem venditorem habeat. Noſtri: ich gäbe nicht halb ſo viel dafür. Hunc ſenſum vidit, et efficere voluit Muretus corrigendo, qui contra aſſe *liceatur:* item Pearcius: qui contra a ſe l. cui conjecturæ multum tribuit: a ſe, i. e. in commodum ſuum. Sed vel ſic manet difficultas in latinitate, quomodo hoc contra *liceri* dicatur. Si contra *liceri* de ea re, quam ſupra expreſſimus, dici latine poteſt: vix dubitare licet, quin et contra ſe *liceri* ſic dici poſſit.

LICET. conſtr. cum infin. paſſ. Or. 4. cujus ex epiſtolis intelligi *licet*. cf. c. 60. * ſequente accuſ. Lig. 6. *liceat* eſſe miſeros, pro miſeris. cf. Balb. 12. Sed eſt elliptica forma, quæ ſic expletur; *liceat* nobis, nos

eſſe miſeros. vid. Duker. et Drakenb. ad Liv. XLII. 36. * venale eſt. Attic. XII. 23. de Druſi hortis, quanti *licuiſſe* ſcribis. int. emere. hoc ſenſu Plinio reſtituit hoc verbum Harduinus XXX. 10. * *liciturum* eſſe habet Cicero Att. II. 1.

LIGURIO, proprie eſt deguſtare. hinc varie dicitur, ut pro exiguam partem ex aliqua re capere. Verr. III. 76. non reperietis hominem timide nec leviter hæc improbiſſima lucra *ligurientem*. Devorare omnem pecuniam publicam non dubitavit. Item, pro diſciplinæ alicui operam aliquam dare. Dom. 18. Sexte noſter, bona venia, quoniam jam dialecticus es et hoc quoque *liguris*. (i. e. hanc quoque artem attigiſti et deguſtaſti. Sed illud quoque innuit eſſe jocum ex ambiguo et alludi ad id, quod putabatur naturam Clodiæ *ligurire)* quod factum non eſt, ut ſit factum, ferri ad populum - - poteſt? Male vulgo in hoc loco interpretantur, appetis. Sic etiam in hoc ad Fam. XI. 21. cum quidam de collegis noſtris agrariam curationem *ligurirent*, diſturbavi rem, totamque vobis reſervavi; Manutius interpretatur appeterent: non abſurde: ſed plenus ſenſus hic eſt: Cum mentionem curationis agrariæ in ſenatu facerent, ut, quibus mandanda eſſet, decerneretur, (in qua potuit eorum quoque cupiditas aut ſpes intercedere et apparere) ego impedivi, quo minus de ea re ante quicquam decerneretur, quam vos rediſſetis.

LIGURITIO, pars ægrotationis animi. Tuſc. IV. 11.

LIMARE, proprie eſt lima ſuperflua abradere, ut politior res ſit. hinc eſt pro detrahere. ad Fam. III. 8. de liberalitate tua *limavit* aliquid poſterior annus. Or. III. 9. tantum alteri affinxit, de altero *limavit*. * de oratore, qui tenue et exile dicendi genus conſectatur. Opt. g. d. 4. ſe ad minuta genera cauſarum *limavit*. et de philoſopho, qui rem ſubtiliter, remoto omni ornatu oratorio, ediſſerit. Off. II. 10. alia eſt illa, cum veritas ipſa *limatur* in diſputatione, ſubtilitas. * acuere, elaborare, perficere. Or. I. 25. neque hæc ita dico, ut ars aliquid *limare* non poſſit. Brut. 67. acumen arte *limare*.

LIMATUS, ſubtilis, *tenuis*. Or. I. 39. *limatus* oratione atque ſubtilis. Fin. III. 12. *limata* tenuitas. * politus, elegans, accuratus. Brut. 24. qui genus *limatius* dicendi conſectantur. ad Fam. VII. 33. *limatulum* judicium. Nat. D. II. 29. urbanitate noſtrorum hominum *limatus*.

LINEA, de perpendiculo. Fin. I. 6. ſolida corpora ferri ſuo deorſum pondere ad *lineam*.

LINEAMENTUM, delineatio operis, adumbratio. Brut. 87. intelliges nihil Catonis *lineamentis*, niſi eorum pigmentorum, quæ inventa nondum erant, florem et colorem defuiſſe. *Lineamenta* Catonis ſunt ejus libri, qui res nudas, ſine ornatu tradebant, ſed recte tamen ſubtiliterque, adeoque ſimiles vel picturæ *lineari*, qualis olim fuit, vel delineationi pictoris, ex qua, qualis pictura futura ſit, intelligi poteſt, et quæ eſt fundamentum bonæ picturæ. * Paulo aliter eſt hoc verbum, Or. 56. quaſi quandam palæſtram et extrema *lineamenta* orationi attulit. Id quale ſit, docebit locus hic Plinii XXXV. 10. quem tironum cauſa adſcripſimus: Parrhaſius primus Symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris, confeſſione artificum in *lineis* extremis palmam adeptus. Hæc eſt in pictura ſumma ſubtilitas. Corpora enim pingere, et media rerum, eſt quidem magni operis, ſed in quo multi gloriam tulerint: extrema corporum facere, et deſinentis picturæ modum includere, rarum in ſucceſſu artis invenitur, &c. Igitur extrema orationis *lineamenta* ſunt perfectio et venuſtas ſumma orationis.

LINGUA. Or. III. 30. *linguam* procudere, eſt exercere dictionem declamando.

LINERE. ad Q. Fr. II. 11. Lucretii poemata lita (ſ. ita) ſunt multis luminibus ingenii.

LINTER. Brut. 60. loqui ex *lintre*.

LINTRICULUS. Att. X. 10. ego vero *lintriculo*, ſi navis non erit, eripiam me &c.

LIQUEFACIO. Tuſcul. V. 6. quos nullæ futiles lætitiæ languidis *liquefaciunt* voluptatibus.

LIQUESCERE. Tuſc. II. 22. *liqueſcere* mollitia.

LIQUIDO, cum fiducia quadam, certo, ſine hæſitatione ac dubitatione. Verr. III. 59. *liquido* dicere. ad Fam. XI. 27. *liquido* negare. Fin. II. 12. quod eo *liquidius* faciet, ſi perſpexerit &c.

LIQUIDUS, purus. Brut. 79. *liquida* oratio. Fin. I. 18. *liquidæ* voluptates. Or. II. 38. *liquidum* genus ſermonis, opponitur exili et arido.

LIQUIER, pro *linqui* de Div. I. 22.

LIS. Fin. II. 12. *lites* privatæ, ſunt cauſæ privatæ. * pecunia, de qua eſt judicium. Rabir. Poſt. 4. ſumma *litium*, eſt æſtimatio *litis*, quæ dicitur Cluent. 16. ubi etiam eſt æſtimare *litem*: quod fit, cum ſumma ſit omnis ejus pecuniæ, de qua judicium eſt: tanquam in cauſa de repetundis, in qua lis dicitur æſtimari, cum omnium furtorum, quæ ab aliquo repetuntur, ſumma fit. v. Act. I. Verr. ult. Dicunt autem æſtimare *litem* alicui et alicujus. Verr. IV. 10. V. 19. Cluent. 41.

LITERAE, lingua. Leg. I. 2. abeſt hiſtoria *literis* noſtris * libri. Div. II. 2. Græcæ de philoſophia *literæ*. Brut. 64. *literis* illuſtratum genus ſcriptionis. ad Fam. VII. 19. nullam artem *literis*, ſine interprete - - percipi poſſe. * tabulæ et chartæ ſcriptæ quæcunque. Leg. III. 20. publicis *literis* conſignatam memoriam publicam non habemus. Quint. 11. *literæ* ſocietatis. Verrin. III. 71. *literæ* publicanorum. in Cæcil. 9. *literæ* in Verrem. Nota: in Verrinis interdum tabulæ et *literæ* junguntur, quod ubi eſt, tabulæ ſunt acceptorum et expenſorum Codices, literæ aliæ ſcripturæ. Interdum vero uno tabularum nomine omnia genera ſcripturarum, et literarum verbo etiam tabulæ comprehenduntur. * artes liberales omnes. Orat. III. 34. inſtructa *literis* eloquentia. ad Fam. XV. 21. *literæ* reconditæ. cf. Roſc. A. 41. Arch. 6. &c. Hinc * Græcæ *literæ* ſunt artes Græcorum libris illuſtratæ. Acad. I. 2. Lucul. 11. Or. I. 18. II. 7. Cato 1. &c. et latinæ *literæ* latinis libris illuſtratæ artes. Acad. I. 3. * Dicitur tamen etiam de ſingulis generibus, ut de Grammatica. Inv. I. 25. Orat. I. 3. III. 10. Off. I. 37. de philoſophia. Balb. 1. Sext. 51. Har. R. 9. &c. de reliquis, præter philoſophiam, artibus liberalibus. Piſ. 29. eſt autem hic non philoſophia ſolum, ſed etiam *literis* perpolitus. * epiſtolæ. Att. XI. 5. conficere plures *literas* non potui. iis tantum reſcripſi, a quibus acceperam.

LITERATE. Brut. 28. *literatius* loqui, eſt accuratius, magis ex regulis artis, doctius. Har. R. 8. *literate* reſpondiſſem. Grævius dictum putat pro polite, eleganter, per ironiam: ſed contextum conſideranti videbitur eſſe: ad *literam*. Cicero rogatus ab adverſario, cujus eſſet civitatis? reſpondit, ejus quæ carere ipſo non poſſet. Clodius ingemuit. Quid igitur reſponderem? pergit. me civem eſſe Romanum? *literate* reſpondiſſem. Piſ. 25. *literate* et ſcite perſcriptæ rationes.

LITERATURA, ſcriptura. Partit. 7. memoria eſt gemina *literaturæ* - Nam ut illa conſtat e notis literarum et ex eo, in quo imprimuntur eæ notæ &c.

LITERATUS, doctus in aliquo genere. Or. III. 11. *literatiſſimus* togatorum. Mur. 7. tua nobilitas hominibus *literatis* et hiſtoricis eſt notior. * qui legere poteſt. Nat. D. III. 9. hoc ſi placet jam efficies, ut mundus optime librum legere videatur. Zenonis enim veſtigiis hoc modo poteris rationem concludere: quod *literatum* eſt, id eſt melius, quam quod non *literatum* eſt. * intelligens linguæ alicujus, ut bene loqui ac ſcribere poſſit. Offic. I. 37. eos exquiſito judicio uti putares *literarum*: quanquam erant *literati*: ſed et alii. hi autem optime lingua latina uti putabantur. Sic in Brut. 28. *literate* loqui. v. *literate*. Male illum locum interpretatus eſt Grævius.

LITO, parento, hoſtiis placo. Flacc. 38. *litemus* Lentulo. * *litare* dicuntur, qui in hoſtiis bona exta inveniunt. de Div. II. 15. proxima hoſtia *litatur* ſæpe pulcherrime. cf. c. 16. v. Gronov. ad Liv. VIII. 9. ſed maxime Schwarz. ad Plin. Pan. p. 226.

LITURA. Verr. I. 36. nomen in *litura* fecit. ib. II. 42. nomen eſt in *litura*. h. e. ubi illud nomen eſt, aliud ante fuit, quod deletum eſſe apparet.

LITUS. Top. 7. ſolebat Aquilius - - cum de *litoribus* ageretur, - quid eſſet *litus* ita definire: qua fluctus eluderet. Atqui Celſus in Digeſt. de Verb. Signif. 96. *litus* eſt, quo maximus fluctus a mari pervenit; idque M. Tullius, cum arbiter eſſet, primus conſtituit. Videndum, utrum in hoc Celſi loco Aquilius corrigendum ſit, quod res poſtulat, an Celſus locum Ciceronis non accurate vel inſpexerit, vel tenuerit, et memoriter laudans aberraverit.

LITUUS. de Div. I. 17. unde dicatur *lituus* augurum? Att. XI. 12. *lituum* profectionis meæ fuiſſe: h. e. auctorem. nam *lituo* æque ac tuba in bello ſignum datur.

LOCARE, uſum alicujus rei aut fructum alteri certa mercede concedere. Cæcin. 6. *locare* fundum. Roſc. Com. 10. *locare* ſe dicitur, qui operam ſuam certa mercede alteri pollicetur. * conſiſtere. Offic. III. 17. prudentia eſt *locata* in delectu bonorum et malorum. * *locant* etiam, qui redemptori aliquid

addicunt. v. redemptor. Verr. I. 54. 56. Att. XV. 17. hinc etiam *locatio* ſic dicitur v. c. Att. IV. 3.

LOCUPLES, de teſtibus, cognitoribus &c. dicitur. Or. Part. 34. Flacc. 17. &c. Paſſeratius ad Quint. 11. *locupletem* dici putat a loco, quem quis honeſtum obtinet in civitate. ſic cognitoris ejus, qui ſe aliquem noſſe profitetur, epitheton eſt honeſtus. Sed vero ſimilior eſt eorum ſententia, qui a loco, pro agro, fundo, dictum putant. * Herenn. IV. 33. 47. copiæ *locupletes*.

LOCUS, caput philoſophiæ aut cujuſcunque artis, materia. de Div. II. 1. perpurgatus eſt *locus* de finibus bon. et mal. a nobis quinque libris. ibid. quintus eum *locum* complexus eſt. * ſunt etiam *loci* rhetorum, qui ſunt fontes argumentorum. Or. I. 31. in Topicis paſſim. item in arte memoriæ. Or. II. 87. **Loci* autem communes ſunt, cum de re univerſa tractatur, cum oratio revocatur ad genus. Or. III. 27. * ſtatus, in re gladiatoria et militari, ut gradus. Catil. II. 1. *loco* ille motus eſt, cum ex urbe eſt depulſus. * dignitas. ad Fam. XIV. 18. iſto *loco* femina. cf. Verr. I. 48. * ordo, claſſis in civitate. Quint. 13. *locus*, quem honeſtiſſime obtinuit. v. Paſſeratius ad h. l. * fundus. Agrar. III. 2. ita interpretatur Turnebus, quem vide. * res. Act. I. in Verr. 15. cui *loco* conſulite ac providete. * genus, pars. Offic. I. 6. *loci*, in quos honeſti naturam diviſimus. ibid. 14. alter *locus* cautionis. Catil. IV. 10. eſt uno *loco* melior conditio externæ victoriæ quam domeſticæ. * *locum* relinquere et dare, non eodem modo dicitur. Verr. V. 50. fortunæ alicujus veniam et *locum* dare, eſt ignoſcere, concedere. Cluent. 22. *locum* defenſioni non relinquere. ad Fam. I. 1. locum non relinquit precibus, de eo, qui et non rogatus facit, quæ volumus, ut non opus ſit precibus. * Verr. V. 14. ædilitas in *loco* poſita: h. e. recte beneque.

LOCUTIO, pronunciatio. Brut. 74. Græca *locutio*. Or. 19. omnis *locutio* oratio eſt, ſed oratoris *locutio* hoc proprio ſignata eſt nomine.

LOGICA. Tuſc. IV. 14. quæ ſint? cf. Ind. Gr. λογικά

LOLIGO, genus piſcis. de Div. II. 70.

LOMENTUM, fabarum farina, qua ad interpolandam faciem, et tegendam deformitatem utebantur. ad Fam. VIII. 14. Cenſuram *lomentum* et nitrum putat.

LONGULUS. Att. XVI. 13. *longulum* ſane iter.

LUCANICA, genus farciminis. ad Fam. IX. 16.

LUCERE, in primis eminere, apparere. Att. III. 15. officia et ſtudia mea parum ante *luxerunt*. cf. Brut. 7. Phil. XIII. 11. ornamenta in virtute et induſtria poſita *lucent*. * Mil. 23. res ipſa *lucet* tot tam claris argumentis ſigniſque. Off. I. 9. extr. æquitas *lucet* ipſa per ſe; dubitatio cogitationem ſignificat injuriæ.

LUCERNA. Att. VIII. 2. eadem *lucerna* hanc epiſtolam ſcripſi, qua inflammaram tuam.

LUCRARI. Verr. I. 12. *lucretur* indicia veteris infamiæ: i. e. non audiet facinora, non proferentur: quod ille in lucro debet ponere. Sic Græci τὸ κερδαίνειν. Act. Apoſt. XXVII. 21.

LUCRUM, de bono, quod præter opinionem contigit. ad Fam. IX. 17. de *lucro* prope jam quadriennium vivimus: ſc. quia in perpetuis vitæ periculis vixerat, nec ſpem vitæ retinendæ habuerat. v. de hac vi verbi viros doctos ad Liv. XL. 8.

LUCULENTE. Off. III. 28. *luculente* dicitur.

LUCULENTER. Fin. II. 5. græce *luculenter* ſcire.

LUCULENTUS, amplus, magnus. Att. XVI. 4. *luculenta* navigia. * firmus. ad Fam. X. 24. *luculentiſſima* legio. * Att. X. 12. 14. *luculentus* auctor: i. e. fide dignus.

LUCUS, ſilva ſacra. Milon. 31. de Div. I. 45. &c. de hoc genere ſilvarum eſt docta diſſertatio Eſchenbachii inter ejus diſſertationes.

LUDERE, ſimulare. ad Fam. VIII. 9. civem bonum *ludit*. * armis exerceri. Or. II. 20. videant, ad *ludendum*, an ad pugnandum, arma ſint ſumpturi. * ridere. Or. I. 12. irriſione *ludatur*. ad Fam. VII. 5. quod jure *luſiſti*.

LUDIUS, hiſtrio, ſaltator. Har. R. 11. ſi *ludius* conſtitit: h. e. ſi ejus ſaltatio interrupta eſt. v. Salmaſ. et Trebell. Claud. 5. T. II. p. 362. ad Vopiſc. Carinum. p. 843. et quos laudat Burm. ad Ovid. A. A. I. 112.

LUDUS, de re facili. Verr. V. 70. ad honores per *ludum* et negligentiam pervenire. cf. Fin. I. 8. Or. II. 17. de fraude. Dom. 48. ſi ille tibi *ludus* fuit - - ſi eſt illud ratum. * Phil. VI. 4. *ludus* dicitur de tempore, quo *ludi* fiunt. Sext. 55. *ludos* facere, dicitur de eo, cujus ſumptu fiunt. Har. R. 11. *ludi* perempti ſunt. * Act. I. in Verr. 10. *ludi* plebeii. cf. Verr. V. 14. unde patet

Floræ eos ludos factos. ad Fam. VII. 1. *ludi* Oſci, ſunt fabulæ Attellanæ proprie, ſed l. c. dicuntur pro rebus ineptis et ridiculis. Act. I. in Verr. 10. *ludi* Victoriæ, inſtituti a Sylla in memoriam victoriæ a Marianis reportatæ. ibid. *ludi* votivi. cf. de Div. I. 26. qui fiunt e voto Imperatoris ad bellum profecti, et cum victoria reverſi. ibid. *ludi* Romani, celebrati pridie Non. Sept. ex inſtituto regio.

LUMEN, quod in quaque re eminet inprimis, præcipuum eſt, ornamentum. Q. Fr. II. 10. illorum prædiorum ſcito mihi vicinum Marium *lumen* eſſe. Sen. p. R. 4. hoc *lumen* conſulatus ſui fore putavit. Fin. II. 22. hoc veſtrum *lumen* eſt. Lucul. 33. ſed illa duo *lumina* veſtra, quæ maxime cauſam continent. Nat. D. I. 28. Nævus Alcæo *lumen* videbatur. * præſidium, tutela. Syll. 11. Roma *lumen* gentium. * feneſtræ, proſpectus. Dom. 44. obſtruere *luminibus*, unde et metaphoræ, tanquam Rabir. Poſt. 16. mentis *luminibus* officit altitudo fortunæ et gloriæ. Brut. 17. Catonis *luminibus* obſtruxit hæc poſteriorum altius exaggerata oratio. Brut. 75. videtur tanquam tabulas bene pictas collocare in bono *lumine*. * quomodo differat a *luce*, patere videtur e Fin. III. 14. ut obſcuratur et offunditur *luce* ſolis *lumen* lucernæ. de quo agit Burm. ad Virgil. Æn. II. 682. et Oudendorp. V. C. ad Sueton. Cæſ. 31. Sed id diſcrimen non ſervatur. v. in lux.

LUMINARE. Att. XV. 26. eſt feneſtra, ut *lumen*.

LUMINOSUS, inſignis. Or. 36. tum ſunt maxime *luminoſæ* et quaſi actuoſæ partes duæ.

LUSTRUM, tempus quinque annorum, ſub cujus finem a Cenſoribus Cenſus habetur, et poſtea publicæ preces et ſacrificia ſuovetaurilia fiunt, quod dicitur *luſtrum* condere. Or. I. 40. qui domini voluntate cenſus ſit, continuone, an, ubi *luſtrum* conditum ſit, liber ſit. ibid. II. 66. is qui te ex ærariis exemit, *luſtrum* condidit, et taurum immolavit. v. Liv. I. 44. et ibi Gronov.

LUX, pro *lumine*. Cœl. 28. *lux* longe alia eſt ſolis et lychnorum. nam lychnorum proprie *lumen* eſt. v. in *lumen* et quos ibi laudavimus. Nat. D. I. 5. ſententiæ *lucem* autoris deſiderant. Ligar. 3. *lux* liberalitatis et ſapientiæ tuæ mihi oboritur. Tuſc. II. 26. benefacta in *luce* ſe collocari volunt. Sen. p. R. 3. *lucem* in rep. diſpicere cœpiſtis. Phil. X. 6. *lux* veniſſe quædam et ſpes ſalutis videbatur. * *Luce* dicitur pro interdiu. Offic. III. 24. alia exempla collegit Drakenb. ad Liv. XXXVIII. 36.

LYCHNUCHUS. Q. Fr. III. 7. hanc ſcripſi ante, ad *lychnuchum* ligneolum, qui mihi erat perjucundus, quod eum te aiebant, cum eſſes Sami, curaſſe faciendum. Lectionem hanc contra Smithum et Licetum defendit, et ipſum locum illuſtrat Spanhem. de Uſu et Pr. Num. T. I. p. 170..

LYMPHATUS. de Div. I. 36. Gr. *νυμφόληπτος*. ita dicebantur, qui nympham aquaticam viderant, et aquam timebant; unde deinde de perterritis, et enthuſiaſmo aliquo furentibus ut h. l. dicitur. v. Cuper. Obſ. III. 12. Heinſius et Drakenb. ad Silium. I. 459.

M.

MACHAEROPHORUS. ad Q. Fr. II. 10. qui ſit, non ſatis certum puto.

MACHINAE, artes, doli. Dom. 11. deſinant iiſdem *machinis* ſperare me poſſe labefactari. cf. Nat. D. III. 29. * Petit. Conſ. 2. amicam de *machinis* emit. Salmaſ. ad Solin. p. 851. interpretatur de cataſta, in qua incluſi venales proſtiterint ſervi; quod *οἴκημα κατάγειον* Plutarchus dicat, Livius interpretetur *machinam*. Sic etiam Caſaub. ad Perſii Sat. VI. p. m. 514. de his Martialis: quos arcanæ ſervant tabulata cataſtæ. De cataſta multos laudat Broukhuſ. ad Tib. II. 6.

MACHINATOR. inventor rei malæ. Roſc. A. 45.

MACHINARI, excogitare. Or. III. 44. *machinati* ſunt ad voluptatem. Nat. D. II. 51. quod perpetuitatis cauſa *machinata* eſt natura.

MACROCOLON. Att. XIII. 25. XVI. 3. eſt membrana longior et major. vid. e Salmaſio ad Vopiſci Firmum a Grævio ad h. l. excerpta.

MACTARE, placare. Vat. 6. extis puerorum Deos manes *mactare* ſoleas. * nocere reo. Flacc. 22. *mactare* aliquem civitatis teſtimonio.

MACULA, foramen in reti. Verr. V. 11. reticulum minutis *maculis*. Sic Varr. R. R. III. 11. rete grandibus *maculis*.

MACULOSUS, cenſoria nota infamis, turpis vitiis. Att. I. 16. *maculoſi* ſenatores.

MAGISTER, director, ut hodie dicunt. Verr. III. 71. *magiſter* ſcripturæ. ib. II. 74. *magiſter* ſocietatis. ib. 70. pro *magiſtro* in ſcriptura: eſt Vice-Director. Similiter dicuntur *magiſtri* (auctionum), qui, cum bona

alicujus venduntur auctione, ab iis, quorum intereſt, conſtituuntur, ut ejus rei curam ſuſcipiant, quos hodie Curatores bonorum appellant. Quint. 15. Att. I. 1. VI. 1. ad Fam. XII. 30. * *magiſter* equitum. Att. IX. 15. ſed ſi Sylla potuit efficere ab interrege, ut dictator diceretur. (In Nizoliano Lexico additur, *et magiſter equitum.*) eſt quaſi collega dictatoris, qui eum facit. Nomen hinc traxit, quod in exercitu equitatui præeſt. Ipſe autem dictator magiſter populi dicitur, Leg. III. 4.

MAGISTERIUM, in convivio eſt ejus, qui modimperator dicitur, regnum vini, ut Horatius ait. Cato 14. me et *magiſteria* delectant, a majoribus inſtituta. * Prov. Conſ. 19. morum *magiſterium*, eſt Cenſura : nam et Cenſor *magiſter* morum dicitur. v. Gronov. ad Liv. XXIV. 25.

MAGISTRATUS dici et ipſos Conſules, Prætores, Ædiles &c. et eorum munus, notum eſt, unum locum adſcribemus, in quo eſt hoc verbum. Verr. I. 12. accedere ad *magiſtratus :* quod eodem modo dicitur, ut accedere ad rempublicam. * Livius pluribus locis Proconſules ac Proprætores non numerat in *magiſtratibus.* vid. v. c. XXVIII. 38. et ibi Sigon. ac Valeſ. at Cicero numerat, Verr. III. 79. ubi ſermo eſt de ſcriba provinciali, et ſcribæ dicuntur habere pericula *magiſtratuum.*

MAGNIFICE, magno animo. Offic. I. 26. *magnifice* vivere. ad Fam. IV. 7. *magnificentiſſime* Conſulatum gerere. Fin IV. 2. eas virtutes nos *magnificentius* appetere et ardentius. * honorifice. Catil. II. 1. *magnifice* vicimus.

MAGNIFICUS, honorificus. Sen. p. R. 1. *magnificentiſſimum* decretum.

MAGNIFICENTIA, magnus animus. Inv. I. 56. Off. I. 21. Inv. II. 54. quid ſit?

MAGNILOQUENTIA Homeri. ad Fam. XIII. 15.

MAGNUS. ad Fam. XIII. 26. *magnum* eſſe apud te ſperavit meas literas. Sic e Mſſ. edidit Victorius, deletis verbis pondus habituras : quæ alibi addit Cicero : putatque hunc modum loquendi eſſe elegantiorem : quem P. Manutius non ſatis concoquebat. Nec Victorium imitatus eſt Camerarius, aut Stephanus &c. Eſt autem græca forma loquendi, intelligendumque negotium.

MAJALIS. Piſ. 9. Conſulem requirebam, quem in hoc *majali* (ſ. animali) invenire non poſſem. eſt porcus pinguis, qui Majæ mactatur.

MAJESTAS, eſt populi, quam qui lædit, *majeſtatis* reus eſt. de quo crimine. v. Partit. 30. Or. II. 25. 39. Verr. I. 5. *majeſtatis* judicium. ſed tribuitur etiam Conſuli. Phil. XIII. 9. * Mil 30 pro, niſi qui nullam vim ducit, numenque divinum, Grævius legit, niſi qui nullam *majeſtatem* ducit. n. d. ut *majeſtas* ſit divinitas ; quam verbi vim pluribus exemplis confirmat. Gl. Philex. *majeſtas :* θειότης. Sic eſt ap. Sueton. Ner. 1. cf. de hac voce diſputatiunculam Salmaſii ad Trebellii Gallienos c. 14.

MALE, in emendo eſt, nimis magno pretio. ad Q. Fr. I. 1. c. 11. publica *male* redimere. in vendendo, nimis vili. Verr. III. 98. *male* vendere. * parce, tenuiter. ibid. *male* percepti fructus. * in foro variis in formulis eſt. Cæcin. 28. *male* facere ſponſionem, eſt cauſa cadere, in qua ſponſionem feciſti. Quint. 14. *male* agere, eſt actionem alicui intendere, quam obtinere non poſſis, ut formula cadas, quemadmodum dicitur. v. Interp. ad h. l. ſed c. 16. 27. eſt fraudare, decipere velle.

MALITIA. Nat. D. III. 30. quid ſit? * callida juris interpretatio, quæ et calumnia dicitur. Cæcin. 1. *malitia* jam eſt uſitatum. ad Fam. IX. 7. calumniatus ſum, indicabo *malitiam* meam. * ſolertia et perſpicacitas in dolis hominum videndis. nam qui ipſi dolos nectere poſſint, ii etiam fraudes verentur, et ubi fiant, vident. Att. XV. 26. niſi tua *malitia* affuiſſet. * Fin. III. 11. quas Græci κακίας appellant, vitia malo, quam *malitias* nominare.

MALITIOSUS, callidus Off. I. 10. *malitioſa* juris interpretatio. Off. III. 18. mihi etiam veræ hereditates non honeſtæ videntur, ſi ſint *malitioſis* officiorum blanditiis quæſitæ, non veritate, ſed ſimulatione.

MALITIOSE, per calumniam. Cæcin. 7. novæ litis genus tam *malitioſe* intenderet.

MALLE, cum potius. Balb. 7. Att. XIV. 13. (Antonii.)

MALLEOLUS, in vitibus eſt palmes novus, cum parte ligni durioris ab utraque parte reciſus, ut *malleoli* figuram habeat. Cato. 15. add. Colum. III. 6. 3. * In re militari ſunt manipuli ſpartei, pice inducti, quibus ſagitta inſerta, (unde *malleoli* figura) ut projiciatur in hoſtilia munimenta, opera, tecta, &c. incendii excitandi cauſa. Pechkränze. Catil. I. 13. Mil. 24. v. Lipſ. Poliorc. V. 5. et quos præter hunc laudat Drakenb. ad Liv. XXXVIII. 6.

MALUM. v. orbiculatus.

MANARE, excidere, exire in vulgus.

Att. III. 12. ſcripſi equidem olim iratus - - ſed ita compreſſeram, ut nunquam *manaturam* putarem. quomodo exciderit, neſcio.

MANCEPS, redemptor, conductor. Sic publicani dicuntur *mancipes*, quia publica vectigalia redimunt. Dom. 10. item alii redemptores decumarum in Cæcil. 10. porro redemptor ædificii alicujus aut operis publici. Verr. I. 54. item, qui prædam emit. Dom. 18. item is, qui et ſector dicitur. Roſc. A. 8. *manceps* hominis ſtudioſiſſimi nobilitatis: h. e. bonorum ejus. denique is, qui pecuniam emit, et eam alio loco ei, a quo accepit, aut eodem genere, aut in alio nummorum ſolvendam curat. ad Fam. V. 20. erat enim nobis curata pecunia Valerii *mancipis* nomine: h. e. Valerius redemerat pecuniam ſine periculo noſtro nobis, quo loco volebamus ſolvendam.

MANCIPATUS, venditus, *mancipio* datus, addictus. Cato 11. ſi ſenectus ſui juris eſt, ſi nemini *mancipata*.

MANCIPI, eſt pro *mancipii*, ut dudum videre viri docti. itaque, quæ de hac voce dicenda, ad *mancipii* vocem retulimus.

MANCIPIUM. Top. 25. *mancipio* dare. cf. ad Att. XIII. 50. h. e. jure *mancipii*, de quo mox. * res *mancipi* ſunt, quæ venduntur per æs et libram, præſentibus quinque teſtibus; quo ritu venditor obligatur ad evictionem præſtandam. iſque mos adhuc duravit Plinii maj. temporibus, ut patet ex H. N. XXXIII. 3. Locus diſertiſſimus de tota re eſt ap. Plaut. Curcul. IV. 2. 8. ſ. Sed Ciceroniana videamus. Mur. 2. ſi in iis rebus repetendis, quæ *mancipi* ſunt, is judicii periculum præſtare debet, qui ſe nexu obligavit. Unde jus *mancipi* ſ. *mancipii*. Har. R. 7. Flacc. 32. Cæcin. 26. quod eſt earum rerum, quæ *mancipio* et nexu, h. e. ritu commemorato, nobis traditæ ſunt. Ceterum notandum eſt, Ciceronem, cum jungat plerumque *mancipium* et nexum, tanquam eandem vim habentia, tamen Har. R. c. 7. ea diſtinguere: quod faciebat auctore Varrone Scævola, cum Manilius JCtus pro eadem re haberet. Manilius, quicquid per libram geritur, id nexum putabat, adeoque etiam *mancipium*: Scævola contra ea tantum nexus nomine comprehendebat, quæ per æs et libram dabantur, ut obligarentur, et ab hac appellatione *mancipium* excludebat. v. Salmaſ. de Uſur. c. 8. p. 205. ſeqq. de rebus *mancipi* et jure *mancipii* vid. etiam Bynkerſhœkii Diſſ. de rebus *mancipi nec mancipi*, in Opuſc. p. 105. inprimis C. 1. et 2. a quo miror non eſſe c 19. ubi de prædiis provincialibus agit, allatum locum Ciceronis Flacc. 32. qui huc inprimis pertinebat. **mancipium* eſt etiam pro formula et conditionibus abalienationis. Off. III. 16. hoc in *mancipio* Marius non dixerat. pro quo eſt *mancipii* lex Or. I. 39. *mancipii* lege ſervire dicit.

MANDARE. Att. VI. 1. vaſa *mandavi*: ich habe ſie beſtellet. * amandare, mittere. Syll. 20. dimittere a ſe, et *mandare* in ultimas terras.

MANDATUM, commiſſion. Roſc. A. 38. judicium *mandati*. cf. Off. III. 17. de *mandato*, ejus origine &c. agit Noodt Probab. Jur. Civ. IV. 12.

MANDATUS. Tuſcul. II. 16. peſtis *mandata* hoſtili manu. de vulnere.

MANEO cum dat. Phil. II. 5. cujus idem tibi fatum, ſicut C. Curioni *manet*. Sic et Græci. vid. de hac forma Sanctii Minerv. II. 4. Drakenborchius male huc trahit illud Liv. I. 53. *manere* his bellum: quod eſt, iis porro gerendum eſt bellum, non imminet.

MANICA, chirotheca, qua iter facientes et feminæ utebantur. Phil. XI. 11. quanquam miror tamdiu morari Antonium. Solet enim accipere ipſe *manicas*, nec diutius obſidionis metum ferre: i. e. ut homo mollis et timidus fugere. v. Ruben. R. V. I. 4.

MANICATUS. Catil. II. 10. *manicatæ* tunicæ, ſunt, quæ Græcis chiridotæ dicuntur, vid. Gell. VII. 12. Latinis etiam manuleatæ, Sueton. Cæſ. 45. ad manus fimbriatæ, (nam latus clavus, qui ad manus fimbriatus dicitur, eſt tunica laticlavia) ubi v. Caſaub. Id genus tunicæ mollius Romanis videbatur, et fœminis convenientius quam viris, qui brevibus et ſubſtrictis utebantur, ut auctor eſt Gellius l. c. Hinc ap. Virg. Æn. IX. 616. convicium eſt: Et tunicæ *manicas* et habent redimicula mitræ.

MANIPULARIS. Att. IX. 10. Pompeium tanquam unus *manipularis* ſecutus ſum. Eſt miles legionis gregarius. Nam *manipulus* eſt cohortis legionariæ pars tertia.

MANSUS. Orat. II. 39. qui omnes tenuiſſimas particulas, atque omnia minima *manſa*, ut nutrices infantibus pueris in os inſerunt.

MANUBIAE. Arch. 11. Dom. 38. Roſc.

A. 37. &c. eſt pars prædæ, quam imperator capit, ut in monumento aliquo conſumatur. vid. Agr. II. 22. et Verr. I. 59. quæ ſunt loca claſſica.

MANUMISSIO, donatio libertatis. Cœl. 29.

MANUMITTERE, ſervum libertate donare. ad Fam. XIII. 77. ad Q. Fr. I. 2. c. 1.

MANUPRETIUM. Verr. I. 56. *manupretium* machinæ: h. e. merces data, pro labore conficiendæ machinæ. Piſ. 24. provincia iſta tibi *manupretium* fuit, non everſæ per te, ſed perditæ civitatis. vid. Drakenb. ad Liv. XXXIV. 7. Ap. Plinium, ut XXXIII. 11. eſt manipretium.

MANUS, labor *manuum*. Verr. III. 11. *manu* quærere, de aratoribus. * proboſcis elephanti. Nat. D. II. 47. *manus* data elephantis. * ad Fam. XI. 13. quæ in *manibus* ſunt, dicitur de præſenti rerum ſtatu. Sext. 32. res jam *manibus* tenetur: h. e. pæne confecta eſt. ad Fam. I. 9. ſic in *manibus* habebant, ſic oſculabantur. ib. VIII. 1. *manus* ad os apponere, ſignum ſilentii ſervandi. Flacc. 6. porrigere *manum:* modus Græcorum ſuffragii ferendi. ad Fam. VII. 5. tollere *manus:* admirantis geſtus. Att. III. 15. vulneribus ſuis *manus* afferre: h. e. dolorem inſtaurare, augere. ad Fam. X. 23. Vocontii ſub *manu* ut eſſent: h. e. parati, ſi quid vellem, ad manum. de hac formula, quæ non eandem ubique vim habet, v. Intt. ad Sueton. Aug. 49. inprimis Burmannum: quanquam in illo loco Suetonii, quem hîc laudarunt Grævius et Cortius, aliam, atque hîc, vim habet: et Gronovium ad Senec. ep. 94. * Topic. 4. mulier viro in *manum* convenit. id fit per coemptionem; de qua ſupra.

MASTRUCATUS. Provinc. Conſul. 7. *maſtrucati* latrunculi. dicti a *maſtruca*, qua montani Sardi utebantur. Viri docti ad h. l. laudarunt Turneb. Adverſ. XX. 9.

MASTRUCA. fr. pro Scauro. veſtis villoſa, quæ e muſmonibus, genere arietum, ſ. muſmonum villoſis pellibus fiebat, unde ibid. pelliti dicuntur *maſtrucati* illi Sardi. v. J. G. Bergeri Eclogarium Corſicum, Diſſ. II. p. 38. Ælian. H. An. XVI. 34. hieme calefeciſſe, æſtate refrigeraſſe tradit.

MATERIA, quod objectum vocant philoſophi barbari. Inv. I. 5. *materia* artis. de Div. II. 4. divinationi aliqua *materia* danda eſt, in qua verſari poſſit. * eleganter etiam dicitur, de dotibus naturalibus, quas ſc. tanquam *materiam* diſciplina elaborat. Verr. III. 68. *materies* Catonis. Inv. I. 2. quæ *materia* eſſet in animis humanis. v. Burm. ad Ovid. Her. IV. 86. ubi bene laudantur loca Livii I. 39. 46.

MATERIATUS. Off. III. 13. ædes male *materiatæ*.

MATELLIO, matula. Parad. V. 2. *matellionem* Corinthium cupidiſſime tractare. Sic ap. Plin. XXXIV. 2. trullei, et ap. Martial. IX. 97. trulla Corinthia pro matula, ut recte interpretatur Harduinus. Non ergo mirandum, ſi in Digeſtis, in mundo muliebri matula ponitur.

MATERIS, telum Gallicum ad Herenn. IV. 32. nec tam facile ex Italia *materis* Tranſalpina depulſa eſt.

MATRIMUS, cui mater ſuperſtes. Har. R. 11. *matrimus* puer.

MAXIME, cum ſuperlativo. Att. XII. 38. *maxime* liberaliſſima. Sic Liv. XLI. 23. *maxime* graviſſimus: improbante tamen Gronovio. v. Drakenb. ad l. c. et ad XL. 21. Eſt et forma etiam ap. Gellium XIII. 15.

MEDICAMENTUM. Or. 23. *medicamenta* fucati candoris et ruboris.

MEDIDIES. Or. 47. quare non dicatur, ſed meridies?

MEDIETAS. Univ. 7. vix audeo dicere *medietates*, quas Græci μεσότητας appellant.

MEDIMNUM, menſura ſex modiorum. Verr. III. 45. 47. 49. &c.

MEDITATIO, exercitatio. Tuſc. II. 17. de Div. II. 46. * diſquiſitio. Cluent. 30. cauſa in *meditatione* verſatur.

MEDITARI, de exercitatione, præparatione. Orat. I. 32. 61. Catil. I. 10. ad hujus vitæ ſtudium *meditati* illi ſunt labores. paſſive. * ad Fam. II. 3. ad eam *meditere.* Virgilius ſolet dicere in. ut Æn. X. 455. meditari in prœlia.

MEDIUS. Off. III. 3. *media* officia quæ ſint? * Acad. I. 10. *media*, quæ ſunt interjecta, inter ea quæ ſunt ſecundum naturam, et quæ ſunt naturæ contraria. * qui eſt neutrius partis. Att. X. 10. &c. * Phil. II. 13. nego quidquam eſſe *medium:* pro quo noſtri: tertium non datur.

MEDULLA. Brut. 15. Suadæ *medulla.* * Phil. I. 15. in *medullis* populi Rom. ac viſceribus hærebant.

MELICUS. Opt. g. d. 1. eſt genus poetarum, dictum a carminibus quæ μέλη vocabantur. Cujus generis fuit Simonides.

MEMBRANULA. Att. IV. 4. v. Index Gr. in σύττυβος.

MEMBRATIM. Or. 63. inciſe et *membratim:* h. e. per κῶλα, ſine periodis.

MEMBRUM, κῶλον, Orat. 62. 66. quid ſit?

MEMINI, cum perfecto. Or. II. 47. aſcendiſſe *meminiſſem.* cf. ad Fam. XIII. 72.

MEMORIA, tabulæ, literæ, quibus rei *memoria* conſervatur. Arch. 4. literarum *memoriam* flagitare. Cluent. 23. extat *memoria*, ſunt tabulæ publicæ. * *memoria* publica, eſt rerum publicarum, publice, in ſenatu, concione, bello geſtarum. * Or. II. 12. Leg. III. 20. * Or. I. 2. ac mihi repetenda eſt veteris cujuſdam *memoriæ*, non ſane ſatis explicata recordatio. In quo videtur *memoria* dici, pro re olim geſta, diſputatione vetere. Brut. 69. in *memoriam* notam et prope æqualem incurro. * Phil. II. 43. et tu in Cæſaris *memoria* diligens. int. conſervanda, honoranda.

MENA. Fin. II. 28. piſcis non adeo delicatus, nec pretioſus.

MENDOSUS, qui *mendum* facit. Verr. II. 77. ſervus *mendoſus* eſt.

MENS, cogitatio tacita. Catil. I. 12. his ego reip. vocibus et reliquorum *mentibus* reſpondebo.

MENSAE. ad Fam. XVI. 21. *menſa* ſecunda: h. e. bellaria, poma, pira &c. Fin. II. 28. Syracuſanæ *menſæ*. Tuſc. V. 35. *menſæ* Italicæ, Syracuſiæ: h. e. lautæ, deliciis refertæ. Att. V. 1. diſcubuimus omnes præter illam; cui tamen Quintus de *menſa* miſit. * Eſt et *menſariorum*, de quibus mox. Flacc. 19. ſi prætor dedit, a quæſtore numeravit; quæſtor a *menſa* publica: *menſa* aut ex vectigali, aut ex tributo. Piſon. 36. ſtipendium militibus per omnes annos a civitatibus, *menſis* palam propoſitis, numeratum. vid. Menſarius. * denique deorum in templis. Har. R. 27. Nat. D. III. 34.

MENSARIUS. Flacc. 19. eſt magiſtratus civitatis Græcæ Aſiaticæ: quatuor *menſarii*, qui apud illos a populo creantur. Videntur curam habuiſſe pecuniæ publicæ hanc, ut per eos quæſtor publicam pecuniam acciperet, et, quibus opus eſſet, ſenatuſque vellet, ſolveret. Nam paulo poſt ait: ſi prætor (ſc. Temenitarum) dedit, a quæſtore numeravit: quæſtor a *menſa* publica: *menſa* aut ex vectigali aut ex tributo. de *menſariis* multa diſputat Salmaſ. de Uſuris c. 17.

MENSIO, dimenſio. Orat. 53. *menſio* vocum.

MENTIO. Verr. II. 39. Conſules *mentionem* faciunt in ſenatu: h. e. ad Senatum referunt.

MERACIUS ſumere. Nat. D. III. 31.

MERCARI. Att. IX. 5. hæc officia *mercanda* vita puto.

MERCEDULA prædiorum Att. XIII. 11. eſt vectigal locationis. v. *merces.*

MERCENARIUS. Verr. I. 43. *mercenarium* proœmium.

MERCES, reditus ex locatione. Verr. III. 50. *merces* ex fundo. Att. XV. 17. *merces* inſularum. * incommodum. ad Fam. I. 9. non ita magna *mercede.*

MERCURIALES. ad Q. Fr. II. 5. Collegium *mercatorum*, de quo Liv. II. 21. 27.

MERERE, ſtipendia facere. Balb. 20. ſi tot conſulibus *meruiſſet.* * elegans eſt hæc ratio: Verr. IV. 60. quid arbitraris Rheginos *merere* velle, ut &c. h. e. qua *mercede* induci poſſe, ut &c. cf. Fin. II. 22. Phil. I. 14. notat autem in hac forma proprie, acquirere, tanquam mercedem ac præmium. v. inpr. Gronov. Obſ. Eccl. c. 7. p. 76. et quos laudat Burman. ad Virgil. Æn. IV. 349.

MERIDIATIO, ſomnus *meridianus.* de Div. II. 68. lucubrationes detraxi, et *meridiationes* addidi, quibus uti antea non ſolebam.

MERITARE. Verrin. III. 50. fundus, qui HS. dena *meritaſſet:* h. e. ex quo tantum rediſſet. ſed Grævius aliter legit.

MERITORIUS. Phil. II. 41. pueri ingenui cum *meritoriis* verſabantur. *meritorii* ſunt ſcorta maſculina.

MERULA. Fin. V. 15. avis cantrix, quam noſtri vocant ein Amſel.

MESSIS. Parad. VI. 2. qui cædes municipiorum, qui illam Syllani temporis *meſſem* recordetur.

META, eſt conus, quæcunque res lata baſi acutoque faſtigio. de Div. II. 6. umbra terræ, quæ eſt *meta* noctis. hinc in Circo *metæ* ſunt columellæ poſitæ in flexu Circi ad ſpinam, quas ſtudioſe vitabant aurigæ, ut ex Horatio notum eſt. hinc illud ductum eſt Cœl. 31. hæſit ad *metas* ſama adoleſcentis.

METATOR. Phil. XI. 5. caſtrorum antea *metator*, nunc, ut ſperat, urbis. cf. XIV. 4.

MICARE, dicitur de motu celeri et tre-

mulo venarum. Nat D. II. 9. *micare* non deſinunt arteriæ et venæ. Div. I. 47. anguis ſemianimis et varia graviter cervice *micans.* * par impar ludere. Offic. III. 19. dignus quicum in tenebris *mices.* cf. de Div. II. 41. v. Gronov. Obſ. III. 13. p 546. ſ. * Inde eſt ſortiri. Off. III. 23. quaſi ſorte aut *micando* victus.

MILES, pro pedite, eſt ad Fam. X. 32. ubi v. Græv. et ad Juſtin. XIII. 3. Gronov. ad Liv. XXVI 19. XXVIII. 1.

MIMA. Phil. II. 24. XIII. 11. Verr. III. 36. v. *mimus.*

MIMULA. Phil. II. 25.

MIMUS. hiſtrionis genus, quod actiones dicta moreſque hominum, ſive in ſcena, ſive etiam extra eam feſtive, riſus commovendi cauſa, imitatur. v. Ethologus. Verr. III. 36. * poema ſcenicum, idque vel ſerium vel ridiculum. Rabir. Poſt. 12. *mimorum* argumenta. Cœl. 27. *mimi* exitus, non fabulæ; qui locus inprimis videndus. Phil. II. 27. perſona de *mimo.*

MINA, continet centum drachmas ſ. denarios. Lucul. 30. &c.

MINIANUS Jupiter. ad Fam. IX. 16. dictus a *minio,* quo ſtatua Jovis in Capitolio inducenda locabatur. Plin. XXXIII. 7. de ritu ſtatuas Deorum pingendi v. Broukhuſ. ad Tib. II. 55.

MINIATULUS. Att. XVI. 11. *miniatulæ* cerulæ v. Cerula. ibid. XV. 15. eſt *miniata* cerula. cf. Caſaub. ad Perſium p. m. 418.

MINISTER. Orat. I. 45. 59. *miniſtros* ſe præbent oratoribus in judiciis, ii qui *πραγματικοὶ* vocantur. Idem dicitur

MINISTRATOR. Or. II. 75. add. Flacc. 22.

MINUS. cum acc. Verr. I. 47. *minus* dimidium. int. quam. * Ibid. 57. ut uno *minus* teſte haberet Rabonio. ubi v. Gron. add. Burm. ad Ovid. A. A. I. 644.

MINUTATIM interrogare. Lucul. 29. id fit in ſorite.

MINUTUS, de ſcribendi genere cum dicitur, eſt tenue ac pœne jejunum. Brut. 83. quid tam fractum; tam *minutum.* ib. 84. *minuta* ſubtilitas. Or. II. 38. *minutum* genus ſermonis. * in Dialecticis ſunt, Tuſc. II. 18. *minutæ* concluſiunculæ, quas alio verbo contortulas, conſectaria, vocat. * Philoſophi *minuti.* Cato 23. Fin. I. 18. ſunt abjecti et contemnendi. * Partit. 17. *minuta* eſt omnis diligentia.

MIRMILLO. Phil. III. 12. VI. 4. gladiator, qui cum retiario et Threce componitur. Lipſ. Saturn. II. 8. 10. dicitur a *μόρμυρος* et *μορμυρίων* piſcis, quod inſigne in galea gerebant, ut poſt Salmaſium ad Solin. p. 213. ſtatuit Gronov. in Epiſt. ad Ant. Clementium ſubject. libris de Seſtert. p. 698. ſ.

MISCERE, moliri res turbulentas. Mil. 9. quanto ille plura *miſcebat.* Har. R. 22. *miſcet* ac turbat. Catil. IV. 3. nova quædam *miſceri* et concitari. ad Fam. V. 16. ea *miſceri,* parari, impendere reip. * de oratore, eſt commovere animos. Or. I. 51. *miſcere* animorum motus. Sic Or. 9. Pericles dicitur, *permiſcuiſſe* Græciam.

MISERABILITER. Att. XIV. 10. laudari *miſerabiliter:* h. e. ut *miſericordia* commoveatur in eum, qui laudatur.

MISERE, vehementer, nimis. ad Fam. XII. 12. *miſere* noluit.

MISERERI, paſſive. Inv. I. 3. ut majoribus natu aſſurgatur, ut ſupplicum *miſereatur.*

MISERIA, periculum reorum. Flacc. 1. *miſeriarum* deprecator. * labor tædioſus et moleſtus. Roſc. C. 11. cum ſumma *miſeria* erudire. * Off. II. 41. ne omnia ſuperſtitioſa *miſeria* crederent: h. e. nimia ſuperſtitione.

MISSIO, finis. ad Fam. V. 12. cum præcones ante *miſſionem* ludorum corona donentur.

MITELLA. Rabir. Poſt. 10. eſt mitra parva, ſive corollæ e veſte ſerica diverſicolori, unguentis madidæ, ut ex Plin. XXI. 3. demonſtrat Salmaſ. ad Solin. p. 392.

MITIFICATUS. de Div. II. 26. *mitificatus* cibus, eſt concoctus et in corpus diffuſus. Sic, *mitigare* cibum Nat. D. II. 60. pro coquere.

MITIGARE, conſolari. ad Fam. VI. 4. me non tantum literæ, quantum longinquitas temporis *mitigavit.*

MITRA. Har. Reſp. 21. eſt faſcia, qua caput redimitur. ſed barbaris illius uſus frequentior, quam Græcis, ut e Virgilio conſtat, vid. v. c. Æn. V. 215. cf. Græv. Lect. Heſiod. c. 25. et inter Græcos Romanoſque feminis, non viris. vid. Salmaſ. ad Solin. p. 392. et Abram. ad Or. pr. Rab. Poſt. 10.

MITTERE, nunciare, per nuncios ſignificare. Att. II. 2. nam ita ad me *mittunt,* Nigidium minari in concione. Sic Livius

ſæpe hoc verbo uſus eſt: exempla congeſſit Gronov. ad XXXIV. 29.

MOBILIS, periturus, inſtabilis. Dom. 58. caduca ſemper et *mobilia* hæc eſſe duxi.

MODERARI, parcere. Flacc. 35. *moderatus* eſt religioni ſuæ in teſtimonio dicendo

MODERATIO, regimen, poteſtas. Act. I. in Verr. 7. extr. omnia in unius poteſtate ac *moderatione* vertentur.

MODERATOR. Partit. 3. rei ſententiæque *moderator*, de diſceptatore.

MODERATUS. Or. II. 8. qui cantus *moderatæ* orationis pronunciatione dulcior?

MODESTE, modice. Att. IX. 19. ea, cum *modeſte* fiunt, tamen ipſa per ſe moleſta ſunt. v. modicus. * opponitur τῷ hoſtiliter. ad Fam. XIV. 14. ſi ille *modeſte* Romam venturus eſt, recte in præſentia domi eſſe poteſtis.

MODESTIA. Off. I. 40. quid ſit? Eſt duplex, et ea quæ Græcis εὐταξία, et quæ εὐκαιρία dicitur. v. Græv. ad h. l. * temperantia. Tuſc. III. 8.

MODESTUS. Sen. p. R. 2. *modeſti* conſules, dicuntur, qui verentur contra leges facere. * iræ potens. Verr. I. 47. O *modeſtum* ordinem! qui te vivum iſtinc abire paſſus eſt. * opponitur ſeditioſo. Agr. II. 31. plebs *modeſtiſſima*. * Læl. 13. opponitur flagitioſo: h. e. libidinoſo.

MODICE, leniter. Cato 1. etſi te id *modice* et ſapienter et ferre et laturum eſſe certo ſcio. * *moderate*, h. e. ſuo ac juſto modo. Or. I. 29. iis, quæ habent, *modice* ac ſcienter utantur.

MODICUS. Leg. III. 18. *modica*, id eſt, modeſta atque ſedata. Fin. II. 19. Græcis hoc *modicum* eſt. h. e. Græci in hoc genere parum exemplorum proferre poſſunt.

MODIFICATUS. Part. 5. *verba* ab oratore *modificata* et inflexa quodammodo; qualia ſunt ea, quæ transferuntur &c. Or. III. 48. membra (int. orationis) modificata eſſe debebunt: h. e. numeroſa, apte cadentia.

MODIUS. Att. VI. 1. ſic illa jam habent, pleno *modio*, verborum honorem, invitationem crebram.

MODO. pro *non modo non* dici *non modo*, cum ſequitur ne quidem, notum eſt. v. ad Fam. IX. 17. et Manut. ad Fam. I. 9. ſed eſt etiam ante verum etiam. Att. II. 1. *non modo* excitatum, ſed etiam plane perterritum. Duo alia exempla ex L. II. III. Offic. dedit Muret. V. L. X. 7. v. non. Notabilis eſt etiam tranſpoſitio hujus formæ. Att. XIV. 19. cui facile perſuaſi, id quod rogaret, ne licere quidem, *non modo non* lubere. * de tempore, interdum multos annos ſignificat, ut Off. II. 21. *modo* hoc malum in hanc remp. invaſit. Nam ſi a Jugurthino bello rationem ducas, ſunt ſeptuaginta amplius anni. v. in nuper.

MODUS. Quint. 7. *modo* et ratione omnia feciſſe. h. e. recte et ordine, via et ratione. * Q. Fr. II 6. bono *modo* deſidero, eſt quodammodo. v. Manut. ad h. l. * in muſicis ſunt etiam *modi*. Or. III. 26. *modos* facere. Tuſc. I. 44. preſſi et flebiles *modi*. ad Fam. IV. 7. ſed habet iſta ratio quendam *modum*. h. e. iſta ratio non ubique locum habet, eſt, quod hic dici contra poſſit.

MOENIA. Catil. II. 1. *mœnibus* ipſis intra *mœnia* nulla jam pernicies comparabitur. Grævius primum eſſe pro domibus dicit, et ſic dici hoc verbum non eſt dubium. Vid. præter ipſum, Duker. ad Flor. p. 50. ſed poteſt tamen hic urbs univerſa intelligi per ſynecdochen; quanquam urbs et ædificia urbis non adeo differunt; uti accepit Gronov. Obſ. II. 12. qui media *mœnia* ap. Curtium interpretatur, mediam urbem et media tecta.

MOERERI. Sext. 39. vos taciti *mœrebamini*. (ſ. mirabamini) ſed Grævius habet: *mœrebatis*.

MOESTITIA. Or. 16. orationis *mœſtitia*, eſt, cum ab omni cultu et ornatu deſtituta eſt. Sic etiam triſtitia dicitur ibid. 3.

MOLA. de Div. II. 16. *molam* inſpergere; quod uno verbo immolare dicitur. *Mola* eſt far toſtum, comminutum, et ſale miſtum, quo victima conſpergitur.

MOLESTIA, quicquid eſt nimium in aliquo genere. Brut. 38. diligens ſine *moleſtia*. * Inprimis dicitur de iis, qui appellant de ſolvendo. v. *moleſtus*. Inde ad Fam. XII. 30. noli impudens eſſe, nec mihi *moleſtiam* exhibere, et a me literas crebriores flagitare.

MOLESTUS, dicitur inprimis eleganter de creditore, cum debitorem appellat de ſolvendo. ad Fam. l. c.

MOLIRI, movere. Or. II. 51. hæc fere maxime ſunt in judicum animis *molienda*, amor, odium &c. * Verr. I. 59. dubitamus, quid ille in præda hoſtium *molitus* ſit: i. e. furatus ſit, in rem ſuam averterit. cf. ibid. 51.

MOLITOR, auctor, ædificator. Univ. 5. effector mundi et *molitor* Deus.

MOLLIS, ſuavis. Or. III. 25. quanto *molliores* ſunt et delicatiores in cantu flexiones et falſæ voculæ, quam certæ et ſeveræ. Or. 23. habet *molle* quiddam &c. cf. Brut. 9. * lenis, facilis. Q. Fr. II. 15. auricula infima ſcito *molliorem* cf. ad Fam. VI. 14. * qui facile aliqua re dolet &c. Att. III. 9. amantiſſimum mei, *molliſſimo* animo, in tanto mœrore aſpicerem. * Br. 18. ſigna *mollia*, ſunt elaboratiora, politiora. * muliebris, fractus. Off. I. 36. tarditas *mollior* in greſſu. * Or. 19. *mollis* eſt oratio philoſophorum et umbratilis: h.e. in qua nulli motus animi, quam aſperitatem judicialem vocat. * Or. I. 52. philoſophus *mollis* eſt, qui voluptati aliquid tribuit in ratione bonorum, ut Epicurei. * mutabilis. Mil. 16. nihil eſt tam *molle*, quam voluntas erga nos civium.

MOLLITIA. Or. 18. *mollitia* cervicum et argutiæ digitorum. Eſt vitium in motu cervicis, cum eſt delicatior, quam viros decet. Hoc vitium objicit in Verrinis Hortenſio. * in bonam partem eſt Att. I. 17. *mollitia* naturæ. (v. *mollitudo*.) Sic. Ovid. Am. III. 8. 18. heu! ubi *mollities* pectoris illa tui.

MOLLITUDO. Or. III. 40. *mollitudo* humanitatis; quæ facile ſcilicet rebus lætis et triſtibus &c. movetur.

MOMENTUM, pondus, gravitas, proprie et improprie. Nat. D. II. 46. aſtra forma ipſa figuraque ſua *momenta* ſuſtentant. Mur. 2. *momenta* officiorum perpendere. Mur. 8. *momento* pari fortis. Or. I. 31. *momento* quodam atque judicio diſpenſare. * cauſa. Phil. V. 10. minimis *momentis* maximæ temporum inclinationes fiunt.

MONETALIS. Att. X. 11. jocoſe dictus, qui nummos nimis amat, acerbe exigit. &c.

MONEDULA. Flacc. 31. non plus aurum tibi, quam *monedulæ* committebant.

MONITOR, in judiciis eſt patroni, cui ſubjicit, ſi quid prætermittit, aut non recordatur. in Cæcil. 16. video non te, ſed hunc librum, quem *monitor* tuus tenet, eſſe reſponſurum. * nomenclator. Mur. 36. cives per *monitorem* appellare.

MONOGRAMMUS, adumbratus, delineatus. Nat. D. II. 23. *monogrammi* Dii Epicuri. Sic appellantur, quia non habent verum corpus, ſed quaſi corpus, adeoque ſimiles ſunt delineatis a pictore corporibus, non expreſſis.

MONSTRUM. de Div. I. 42. unde dicatur?

MONS. Piſ. 21. ad hunc *montem* Tuſculanum extruendum: de villa nimis magna.

MONTANI. Dom. 28. commemorantur inter genera plebis urbanæ ita, ut a paganis diſtingui videantur: pagani aut *montani*. Grævius negat ſe, qui ſint, ſcire. Mihi autem videntur iidem eſſe, qui pagani. Nam hi in montibus habitabant. v. pagus.

MONTIVAGUS curſus. Tuſcul. V. 27.

MONUMENTUM dicitur templum, ſtatua, via, et quodcunque publicum ædificium, quo alicujus memoria conſervatur, quia aut in honorem ejus, aut ab eo exſtructum eſt. Agr. I. 4. pecunia non conſumpta in *monumento*, ſc. ab imperatore, qui propterea manubias accepit. Verrin. I. 4. *monumenta* Africani, ſunt ſtatuæ, quas Siculis, Carthagine capta, reddiderat, quibuſque ideo nomen ejus erat inſcriptum. Planc. 32. de Div. I. 28. *monumentum* Marii, eſt templum ab eo exſtructum e manubiis Cimbricis. Mil. 7. in majorum ſuorum *monumentis*: de via Appia. Dom. 20. Clodium meam domum *monumentum* feciſſe: quia in ea ſignum libertatis dedicarat. ad Fam. I. 9. *monumentum* Cicero vocat ædes ſuas, publico ſumptu inſtauratas. Hinc deinde ſimpliciter, et ſine relatione ad aliquem hominem, cujus *monumentum* ſit, pro templo ponitur. Arch. 11. templorum ac *monumentorum* aditus. Verr. I. 49. in celeberrimo *monumento*. * ſepulcrum. Roſc. Am. 50. * literæ publicæ. Dom. 28. ſcribæ nobiſcum in rationibus publicis *monumentiſque* verſantur. * ſic dicuntur etiam Commentarii Pontificum. Dom. 55.

MORA Spartiatarum. Tuſc. II. 16. quorum procedit *mora* (ſ. ad modum) ad tibiam. λόχος, cohors militum, de quorum numero non ſatis certo conſtat, cum alii quingentos, alii plures tradant. v. ad h. l. Gronov. Obſ. III. 6.

MORATOR. in Cæcil. 15. eſt cauſidicus imperitus, qui adhibetur tantum ad faciendam moram, dum reperiatur alius melior patronus, aut jam repertus ſe ad dicendum comparet. v. Aſcon. ad h. l. Savaro ad Sidon. Ep. V. 7.

MORATUS. de Div. I. 31. poema tenerum, *moratum*, atque molle; in quo mores hominum eleganter expreſſi ſunt.

MORBOSUS. Tuſc. IV. 24. *morboſos* iracundos ſolos nominaverunt. ſed Daviſius

legit: moroſos, recte probantibus Bentleio et Buherio.

MORDERE, moleſtia afficere. Att. XIII. 12. me epiſtolæ *momorderunt*. ib. VI. 2. qui ſcribis, *morderi* te interdum, quod non ſimul ſis. * ad Fam. XI. 23. *mordere* frenum: proverbialiter dicitur de iis, qui indignantur conditionem ſuam, neque tamen ea ſe liberare poſſunt.

MORDICUS, morſu. Q. Fr. III. 4. auriculam fortaſſe *mordicus* abſtuliſſet.

MORIOR. Cœl. 31. ſermo *moritur*.

MORTUUS plauſus. Att. II. 19. tenuis, parvus.

MOROSITAS. Off. I. 25. v. *moroſus*.

MOROSUS, faſtidioſus, cui nihil facile probatur. Orat. 29. ad Fam. VII. 15. Q. Fr. II. 4.

MORS. plural. Tuſcul. I. 48. claræ *mortes*.

MORSUS, pro dolore leviori. Tuſc. III. 34. *morſus* animi. ſed in genere pro dolore. Off. II. 7. *morſus* acriores ſunt intermiſſæ quam retentæ libertatis.

MOS. Cæcin. 7. deduci *moribus*. ibid. 1. facta vis eſt *moribus*. de vi civili, quæ dicitur, de qua ſuo loco.

MOTUS. Part. 3. in animo quid? Orat. I. 25. ingenii celeres *motus*. Brut. 66. *motus* plenus, de actione. Sext. 7. fuerat ille annus in magno reip. *motu*. cf. Cat. II. 2.

MOVERI, de ingenio. Acad. I. 9. cf. ad Fam. XV. 21. acute *movebatur*. * de viſis. Lucul. II. 15. vere inaniterne *moveatur*. nempe vere *movemur* interdiu, inaniter noctu in ſomniis, ex vulgari quidem opinione. ſed Academici etiam interdiu inaniter *moveri* nos putant. * Fin. II. 10. voluptas *movens*, opponitur ſtanti. * cum præpoſ. in. Att. VII. 5. in valetudine alicujus *moveri*. * cum præpoſ. a pro accipere. ibid. I. 12. a Cæcilio nummum *movere* non poſſunt. cf. Flacc. 19.

MUCRO. Cæcin. 29. hic eſt *mucro* defenſionis tuæ.

MUGINARI, tarde conari, ceſſare. Att. XVI. 12. dum tu *muginaris*, nec mihi reſcribis, cepi conſilium domeſticum.

MUGITUS terræ. de Div. I. 18.

MULCATUS. Brut. 22. ſcriptores male *mulcati*, qui aſſequi dictantem nimis celeriter non poterant.

MULIERARIUS. Cœl. 28. *mulieraria* manus: h. e. a *muliere* miſſa.

MULIONICUS. Sext. 38. *mulionica* penula.

MULTA, pœna pecuniaria. Cæcin. 33. legis *multa*. Verr. I. 60. *multam* petere, dicitur accuſator, qui aliquem accuſat ex lege, in qua multa eſt conſtituta. Philip. XI. 8. Craſſus Conſul Flacco collegæ, flamini Martiali *multam* dixit, ſi a ſacris diſceſſiſſet: quam *multam* populus remiſit. Mil. 14. *multam* irrogare. *Multa* dicitur a magiſtratibus, irrogatur lege, a magiſtratu lata. v. Sigon. ad Liv. XXV. 3. Conſules habuiſſe jus *multa* dicta cogendi in ordinem Senatorem, qui iis parere nollet, teſtis eſt locus Phil. I. 5. Non autem ut *multa*, ita etiam *multare* de pecuniariis pœnis tantum dicitur, ſed etiam de capitalibus, in ſignificatione privandi. vid. v. c. Tuſc. I. 22. Verr. I. 5. &c. * damnum pecuniarium. ad Fam. V. 20. ut *multa* tam gravis T. Mario depelleretur.

MULTARE. Verr. II. 8. heredem Veneri eſſe *multatum*: h. e. hereditatem Veneri eſſe commiſſam. Rabir. Poſt. 1. conſilia ejus eſſe *multata* a fortuna: h. e. non ſucceſſiſſe. cf. *multa*. Sic bona *multare*. Liv. X. 23.

MULTIFARIAM, pluribus locis. Orat. II. 41. ſi aurum cui, quod eſſet *multifariam* defoſſum, commonſtrare vellem.

MULTIPLEX. Nat. D. II. 54. *multiplex* alvus et tortuoſa. ita dicitur propter figuram obliquam. vid. Simplex. * Leg. I. 7. homo animal providum, ſagax, *multiplex*: h. e. variis dotibus inſtructum, aut ad *multa* aptum. * inconſtans. Læl. 25. animus *multiplex* aſſentatoris. * Or. 30. Brut. 31. *multiplex* oratio, eſt copioſa, varia, in qua omnia genera dicendi inſunt, opponiturque tenui Dialecticorum. * Sed Tuſcul. V. 4. Socratis *multiplex* ratio diſputandi, eſt ratio de unaquaque re in utramque partem diſſerendi.

MULTIPLICABILIS, *multiplex*. Tuſc. II. 9. *multiplicabilis* tortus.

MULTITUDO. Verr. II. 71. ſociorum *multitudine* remota. opponitur principibus publicanorum.

MUNDANUS. Tuſcul. V. 37. *mundi* incola.

MUNERARE, donare. Dejot. 6. quibus te rex *munerare* conſtituerat. *Munerari* deponens eſt Att. VII. 2.

MUNICEPS, civis *municipii*. Cluent. 16. qui et *municipalis* dicitur Att. VIII. 13. &c.

MUNICIPIUM. Cæcin. 4. genus oppidorum Italiæ, quod jure civitatis Rom. donatum erat, ſed ita, ut legibus ſuis uteretur et ſuis magiſtratibus. v. Turneb. ad Agr. I. 5. et Sigon. Ant. Jur. Ital. II. 6. ſ.

MUNIO. Or. I. 59. ante condemnentur ii, quorum cauſas receperimus, quam toties, quoties præſcribitur, pæanem aut *munionem* citarimus. *Munio* quid ſit, ignorare ſe fatentur omnes. Turnebus reſtituit: minuritionem, idque probatur in Lexico Fabri: quod mihi ſecus videtur. Nam quomodocunque Cicero ſcripſerit, pedis certe alicujus nomen poſuerit neceſſe eſt, ut pæanis verbum oſtendit. Mihi non diſplicebat conjectura Ill. Bunavii, Domini in Kreypau, doctæ nobilitatis præcipui ornamenti, qui legendum cenſet: monogenem. is pes eſt ex tribus longis et una brevi ſyllaba, notiori nomine epitritus quartus, contrarius pæoni, qui eſt ex tribus brevibus et una longa, atque adeo aptus huic loco. Hujus pedis mentio eſt ap. Hephæſtionem de metris p. 11. quem librum a Viro ill. latine converſum et docto commentario illuſtratum ſcio. Geſnerus, autem ad Quintil. XI. 3. 22.: quid ſi pro hoc monſtro legamus: etiam ionem, vel ionium. ſed illud *etiam* languet et inculcatum eſſet a Cicerone.

MUNUS. hoc verbum proprie ludos et ſpectacula gladiatoria ſignificat, quæ magiſtratus aliique populo præbent. Hinc ad Fam. II. 3. declarare *munera:* h. e. polliceri populo. Syll. 19. præbere *munus.* cf. Act. I. in Verr. 12. Dom. 43. ad Fam. XI. 16. &c. In quibus locis omnibus, ut et aliis Ciceronis, eſt de gladiatoriis ludis. Et ſic fere ceteri ſcriptores, ut Suetonius, qui nunquam aliter: v. c. Cæſ. 10. add. Servium ad Virgil. Æn. III. 66. Ovidius tamen Faſt. V. 190. habet Circi munus: ſed ut poeta. Hinc etiam ductum illud Act. I. in Verr. 12. ædilitatis *munus:* de beneficio, quo in ædilitate populum affecit. Inde eleganter mundus vocatur *munus* Dei. Tuſc. I. 29. quo tamen loco vir doctus ad Ovid. A. A. I. 69. non male capit de ædificio publico, ſpectaculis aut oblectationi deſtinato. Nat. Deor. II. 35.

MURIA. Fin. III. 14. eſt ſalſus ille liquor, in quo ſalſamenta ſervantur.

MUSTACEUM, genus placentæ, quod quale fuerit, Cato de re ruſtica expoſuit. v. Lex. Fabr. ab hoc proverbium Att. V. 20. laureolam in *muſtaceo* quærere.

MUSCOSUS. Q. Fr. III. 1. c. 2. ἀποδυτηρίῳ nihil alſius, nihil *muſcoſius:* non quia *muſcum* habebat, ſed quia æque, ac *muſcus* in humidis locis, delectabat. Manutius.

MUTARI, de cibo confecto in alvo. Nat. D. II. 54. ſic Græci dicunt cibum μεταβάλλεσθαι.

MUTATIO. pro permutatione eſt. Off. I. 7.

MUTATUS. Partit. 7. *mutata* oratio: eadem eſt, quæ converſa. v. converſus. commutatio.

MUTUATIO, verſura. Tuſc. I. 42. ſine *mutuatione* diſſolvere.

MUTUS. Att. VIII. 14. tempus *mutum* a literis. Or. III. 7. artes quaſi *mutæ,* ſunt pictoria, ſtatuaria, et ſimiles, in quibus nullus vocis uſus, quæ adſpectum potius quam auditum delectant. Explicabat hinc non nemo artes *mutas* apud Virgilium, qui ſic artem medicam appellat. Sed contextum conſideranti facile apparebit, *mutas* artes eſſe ibi ignobiles, quæ non tantam famam afferunt, quantam artes militares, quibus manifeſte medicina ibi opponitur. *Mutæ* artes dicuntur, ut ſurdæ herbæ apud Plinium, h. e. quarum nomina ignota ſunt. Adjectiva activam vim habentia ſæpe et paſſive dicuntur, ut gravis, notus &c. Talem artem eſſe medicam, vel locus Luciani Dial. Deor. 13. docet, ubi Hercules Æſculapii artem, ut obſcuram, contemnit.

MYOPARO, navis piraticæ faciendæ idonea. Verr. I. 34. IV. 52. v. Scheffer. Re Nav. II. 2. Savaro ad Sidon. Epiſt. VIII. 6.

MYSTAGOGUS. Verr. IV. 59. qui dicatur?

MYSTERIA. Nat. D. II. 24. de ſacris Cereris et Bacchi arcanis, quæ lat. initia dicuntur. Initia dicta ſunt a Romanis, quia et Græci, et ipſi, myſteriis homines ad veram virtutem, et ad illum ſtatum perduci credebant, in quo animi fuerint, antequam in corpus veniſſent. v. inprimis Caſaubonum de hac re diſputantem exercit. adv. Baron. XVI. 43. * Romæ *myſteria* dicebantur ſacra Bonæ Deæ. Att. V. 21. v. Gronov. Obſ. IV. 9.

N.

NAENIA. Leg. II. 24. extr. quid ſit?

NAEVUS. Brut. 91. totum aliquem, non nævo atque crepundiis, ſed corpore omni

velle agnoſcere. Petitum eſt e fabulis, in quibus finguntur homines, liberi olim expoſiti, e nævis agniti eſſe aut crepundiis. cf. crepundia.

NAM. in tranſitionibus. Verr. I. 57. *Nam* quid argumentamur, quo iſta pecunia pervenerit? Att. III. 15. *nam* quod purgas eos &c. v. Manut. ad Fam. III. 11. V. 20. * enim vero, atqui. Verr. III. 85. *Nam* ſperaveram, inquit arator, me ad denarios perventurum; ſed ſi ita neceſſe eſt, quanti frumentum ſit, conſidera. ubi vid. Hotom. ib. II. 29. extr. Dic, inquit: illi adeſſe non poſſunt. *Nam* hercle, inquit, Q. Minucius, me quoque Petilius, ut ſibi in conſilio adeſſem, rogavit. ibid. I. 56. Lapis aliquis cædendus et apportandus fuit machina ſua. (eſt objectio). *nam* illo non ſaxum, non materies advecta eſt. Clarkius autem ad Homerum in hujuſmodi locis ellipſin eſſe non abſurde ſtatuit ejus, cujus ratio reddatur: ut v. c. in hoc ultimo, in reſponſione ad objectionem omiſſum ſit id, quod facile intelligatur: minime vero. De ſimili ellipſi v. Geſnerus V. Cel. ad Quintil. II. 11. 7.

NAMQUE, pro *nam*, enim. ad Fam. X. 15. *namque* aſſiduis internunciis cum Lepido egi. * enim vero, atqui. Or. I. 22. Tum ille: *namque* quod tu non poteris, &c. * ſed. Or. I. 16. *Namque* illud quare Scævola negaſti.

NARRO. Tuſc. I. 6. an tu hæc non credis? A. minime vero. M. male hercule *narras*. A. cur? quæſo. Att. XVI. 14. male *narras* de Nepotis filio. valde mehercule moveor, et moleſte fero. *ibid.* XIII. 33. Othonem, quod ſperas poſſe vinci, ſane bene *narras*. Sunt formulæ alterius ſermone, narratione, dicto vel dolentis vel gaudentis. * *narro* tibi, eſt formula, qua utuntur in re nova, inexpectata, mira &c. ad Fam. XI. 24. *narro* tibi: antea ſubiraſcebar brevitati tuarum literarum, nunc mihi loquax eſſe videor. Att. XV. 16. *narro* tibi: hæc loca venuſta ſunt. ibid. II. 11. *narro* tibi: plane relegatus mihi videor, cum in Formiano ſum. ibid. XV. 21. *narro* tibi: Quintus exultat lætitia. ibid. II. 7. *narra* mihi: reges Armenii patricios ſalutare non ſolent? ad Fam. II. 10. quo in loco ſæpe, ut ex te audivi, Clitarchus tibi *narravit*, Darium ab Alexandro eſſe ſuperatum: pro, in Clitarcho legiſti. Sic eſt etiam in Bruto. 43. ita tacitus tribunatus, ut, niſi in eo magiſtratu cænaviſſet, apud præconem Granium, idque nobis *narraviſſet* Lucilius &c.

NARTHECIUM, myrothecium, capſula, in qua unguenta, medicamenta, ſervantur. Fin. II. 7. medicamenta illa tanquam de *narthecio* promant.

NARUS, gnarus. Or. 47. noti erant, et navi et *nari*: quibus cum in præponi oporteret, dulcius viſum eſt ignoti, ignavi, ignari dicere.

NASSA. Att. XV. 20. ex hac *naſſa* exire conſtitui, non ad fugam, ſed ad ſpem mortis melioris.

NASTURTIUM. Fin. II. 28. Tuſc. V. 34. Perſas Xenophon negat, quidquam ad panem adhibere, præter *naſturtium*.

NATALIS. Att. III. 20. dies *natalis* reditus mei.

NATALITIUS. de Div. II. 42. *natalitia* prædicta, ſunt, quæ fiunt ex hora *natali*. ibid. 43. ſidera *natalitia*.

NATARE. Nat. D. III. 24. in quo tu mihi magis *natare* viſus es, quam ipſe Neptunus.

NATIO, genus hominum. Mur. 33. tota *natio* candidatorum. Sext. 44. quæſiſti, quæ eſſet noſtra *natio* optimatium. ib. 45. eſto igitur, ut hi ſint, (quam tu *nationem* appellaſti) qui integri ſunt et ſani &c. ibid. 63. habes igitur, quod ex me quæſiſti, qui eſſent optimates. non eſt *natio*, ut dixiſti, quod ego verbum agnovi. eſt enim illius &c. Ex duobus poſtremis locis patet, *nationis* verbum in contemptum dici. * de populo, ad quem quis originem refert. ad Fam. XV. 20. Oratorem Sabino tuo commendavi. *Natio* me hominis impulit, ut ei recte putarem: ſc. quia eſt ex Sabinis, quod genus Italorum ſimplex, honeſtum eſt, minimeque fraudulentum.

NATIVUS, ortus, natus. Nat. D. I. 10. Anaximandri opinio eſt, *nativos* eſſe Deos, longis intervallis orientes occidenteſque. * *nativum* opponitur aliunde allato: inſitum, innatum. Dom. 5. medicina, quæ et illud *nativum* malum, et hoc delatum ſanare poſſet. Har. Reſp. 9. denique ipſo hujus gentis ac terræ domeſtico *nativoque* ſenſu. Nat. D. II. 39. belluarum, partim ad ſaxa *nativis* teſtis adhærentium. Sic Salmaſius ad Tertullianum de Pallio p. 214. demonſtrat, *nativum* colorem eſſe eum, quem quæque res natura et ſua ſponte habeat. * Partit. 5. ſimplicia

verba partim *nativa*, partim reperta. *Nativa*, quæ ſignificata ſunt ſenſu. &c.

NATURA, indoles hominis. Cœl. 6. *natura* varia multiplexque. * res ipſa, cujus eſt certa *natura*. Sic Verr. I. 15. non poteſt ea *natura*, quæ tantum facinus commiſerit, hoc uno ſcelere eſſe contenta: i. e. homo ea *natura*. Nat. D. II. 57. his *naturis* relatus ſonus amplificatur: pro, rebus hac *natura*. * Eſt etiam in periphraſi. Nat. D. II. 54. *natura* alvi, pro alvus. * pudenda muliebria. de Div. II. 70. matrona viſa eſt obſignatam habere *naturam*. cf. N. D. III. 22. * ordo rerum *naturalis*. Sext. 21. vita reſervata *naturæ*. * ad Fam. VI. 10. Cæſar mihi quotidie delabi ad æquitatem et ad rerum *naturam* videtur: h. e. videtur ſenſim oblviſci injuriæ, et mitior fieri, ut fert *natura* humana. Leg. I. 12. jus in *natura* poſitum eſſe. cf. Or. 1.

NATURABILE. Tuſc. III. 6. hanc vocem, quam alii in *naturale* mutant, Bentleius et Daviſius *natura fere*, defendit auctoritate Codd. Mſſ. Buherius ad h. l.

NAVARCHI. Verr. V. 24. III. 80. &c. qui ſingulis navibus præſunt.

NAVARE. ad Fam. IX. 2. ſi minus in curia atque in foro, at in literis et libris *navare* rempublicam. ad Fam. III. 10. ut iſtic quoque noſtram in te benevolentiam *navare* poſſimus. Or. II. 7. mihi videor *navaſſe* operam, quod huc venerim: h. e. bene collocaſſe.

NAUFRAGUS, bonis everſus. Catil. I. 12. Syll. 14.

NAUFRAGIUM, reliquiæ e *naufragio*. Sext. 6. *naufragium* reip. colligere.

NAVICULARIA. Verr. V. 18. *naviculariam* facere, eſt rem nauticam exercere, navicularium eſſe. Navicularii autem quæſtum quærunt, navibus ſuis homines et merces alienas pro certa mercede trajiciendo, non, ut Grævio ad h. l. videbatur, navibus ædificandis et vendendis. v. *Navicularius*.

NAVICULARIUS, dominus navis, qui hominibus mercibuſque trajiciendis lucrum quærit. ad Fam. XVI. 9. ſolent nautæ quæſtus ſui cauſa feſtinare. Cautus ſis, mi Tiro. - - ſi poteris cum Meſcinio - ſi minus, cum honeſto aliquo homine, cujus auctoritate *navicularius* moveatur. cf. Verr. II. 55. Att. IX. 3.

NAVICULATOR, idem, qui *navicularius*. Manil. 5. ſed Græviana habet *navicularius*.

NAVIS. ad Fam. II. 5. in eadem es *navi*: h. e. in eodem periculo.

NE. Mil. 24. Planc. 22. *ne* aliquid. * ad Fam. X. 14. XI. 12. Att. XVI. 9. *ne* quæ, pro *ne* qua. * fac, finge non eſſe. Tuſc. II. 5. *ne* ſit ſane ſummum malum dolor, malum certe eſt. * *ne* quidem, eſt Fin. I. 6. in ed. Victoriana, et aliis antiquioribus: ubi tamen habent pleræque plene *ne* quidem. v. ibi Daviſius, et Burman. ad Sueton. Aug. 35. et qui ibi laudantur. * interrogativum pro nonne. Off. III. 17. *ſuntne* igitur inſidiæ, tendere plagas &c. Sed totus ille locus vix incorruptus, ſed eſt ſic Verr. II. 46. aliquoties: *eſtne* pro *nonne eſt*. et pro Domo, ni fallor, animadverti, et apud Livium. III. 67. ſatiſne &c.

NECESSARIE. Inv. I. 29. aut probabiliter oſtendens, aut *neceſſarie* demonſtrans.

NECESSARIUS, naturalis. Mil. 7. mors *neceſſaria*. v. *neceſſitas*. * conjunctus cum aliquo ſanguine, affinitate, collegio, aut quacunque alia ratione. v. *neceſſitudo*. Sic in Cæcil. 2. Siculi dicuntur Ciceronis *neceſſarii*, quia apud eos quæſtor fuerat, et cum iis amice vixerat. ad Fam. XII. 2. *neceſſarii* noſtri e municipiis, ſunt clientes. ad Brut. ep. 6. noli pati a tuis *neceſſariis* injuriam fieri *neceſſario* meo. *Neceſſarii* ſunt Dyrrhachini, qui erant in fide Bruti. * ad Fam. VI. 12. *neceſſariæ* rogationes ſunt, quæ, propter neceſſitudinem aliquam, pro *neceſſario* fiunt. Phil. VII. 2. tempus *neceſſarium*: h. e. quo neceſſario ſubveniendum reip.

NECESSE, de eo, quod natura fit. ad Quir. p. R. 2. id quod *neceſſe* erat, parvus ſum procreatus.

NECESSITAS, de natura, ordine naturæ, quod, quæ natnra fiunt, neceſſario fiunt. Catil. IV. 4. mors aut *neceſſitas* naturæ, aut laborum miſeriarumque finis eſt. Sext. 21. ut vita, quæ *neceſſitati* deberetur, patriæ potius donata, quam *naturæ* reſervata videretur. Inv. I. 34. quadam *neceſſitate* ſemper eodem modo fiunt. Or. 50. *neceſſitate* ipſa, pro ſua ſponte, natura ſua. Gron. Obſ. II. 2. * vis divina, fatum. Ligar. 6. humana conſilia *neceſſitate* divina eſſe ſuperata. * conjunctio ſanguinis, amoris, officii. Roſc. Am. 24. magnam *neceſſitatem* poſſidet paternus maternuſque ſanguis. Syll. 1. ſi noſtram *neceſſitatem* familiaritatemque violaſſet. * de rebus ad vitam conſervandam neceſſariis. Verr. V. 14. ipſi naturæ ac *neceſſitati* negare. Off. I. 35. *neceſſitati* quam occultiſſime parent, de excretione urinæ,

fecium &c. * Lucul. 36. perſuadendi *neceſſitas:* de demonſtratione.

NECESSITUDO, natura, opponitur caſui. Har. R. 9. ordo rerum ac *neceſſitudo.* * omnis conjunctio, ſanguinis, affinitatis, conjugii, collegii, amicitiæ &c. quæ a cauſa aliqua oritur, quæ nobis *neceſſitatem* amoris benevolentiæque affert. Q. Fr. I. 1. c. 1. ſumma *neceſſitudine* nos attingunt publicani. cf. Manil. 2. ſc. quia Cicerones erant equeſtri genere, equites autem publicani. in Cæcil. 2. *neceſſitudo* cum Siculis, apud quos quæſtor fuerat, inter quos hoſpites multos et amicos habebat. ibid. 18. *neceſſitudo* inter prætorem et quæſtorem. Planc. 11. *neceſſitudo* contubernii. Rabir. Perd. 1. cum omnibus civibus mihi *neceſſitudinis* cauſam eſſe duxi. ad Fam. I. 3, propter noſtram *neceſſitudinem* (ſc. inter Ciceronem et Lentulum, qui eum reſtituerat in patriam) vehementer confidit his literis &c. ibid. IX. 13. municipio Caleno, quocum mihi magna *neceſſitudo* eſt: quia ejus erat patronus. * cauſa conjunctionis, amoris. ad Fam. XIII. 12. cum eo mihi omnes *neceſſitudines* ſunt.

NECTERE. Fin. III. 22. quid non ſic aliud ex alio *nectitur*, ut non, ſi ullam literam moveris, labent omnia? Leg. I. 19. videtiſne, quanta ſeries rerum ſit, atque ut ex alio alia *nectantur?* Topic. 15. ex hoc genere cauſarum fatum a Stoicis *nectitur.*

NECTUS. Leg. III. 10. per Ti. Gracchum non ſolum *nectus*, ſed etiam ſublatus interceſſor erat. Sed in voce hac corruptum eſſe Ciceronem cum doctis viris ad h. l. credo.

NEDUM, pro non modo. Att. IX. 7. (ep. Balbi et Oppii) *Nedum* hominum humilium, ut nos ſumus, ſed etiam ampliſſimorum virorum conſilia ex eventu, non ex voluntate, a pleriſque probari ſolent. ibid. X. 16. tu quoniam quartana cares, et *nedum* (ſ. non modo) morbum removiſti, ſed etiam gravedinem &c.

NEGANS. Top. 11. ſunt enim valde contraria illa, quæ appellantur *negantia.* Ea ἀποφατικὰ Græci, contraria aientibus, ſic: ſi hoc eſt, illud non eſt.

NEGANTIA. Top. 14. deinde addunt conjunctionum *negantiam*, ſic: non et hoc et illud eſt: hoc autem, non igitur illud.

NEGLIGENTIA. Or. 23. *negligentia* diligens.

NEGLIGERE, eleganter de iis, qui nocentem abſolvunt, non puniunt. Verr. III. 94. *negligere* pecuniam captam. * *negligens* de effuſo, largo. ad Fam. III. 8. non potui in illo ſumptu non neceſſario *negligens* eſſe. Sic intelligit Grævius, quem vid. ad h. l. nec abſurde. nam diligens pro parco dicitur. Sed tamen non neceſſario ſic accipi puto.

NEGOTIALIS. Inv. I. 11. conſtitutio *negotialis*, quid ſit:

NEGOTIARI. Q. Fr. I. 1. c. 1. Verr. I. 27. II. 3. quid ſit, vide in *negotiator.*

NEGOTIATOR. De *negotiatoribus* egimus peculiari quadam diſſertatiuncula, quam hic in compendium mittemus. *Negotiatores* primo non ſunt aratores, publicani, aut pecuarii, quod Hotomanno videbatur ad Verr. II. 77. Fontei. 1. et Torrentio ad Sueton. Aug. 42. nec omnes ii, qui in provinciis ſedem fortunarum ſuarum conſtituerant, cum cives Romani tum ſocii, qui agros habebant, quorum fructus per procuratores ſuos vendebant, h. e. aratores, quæ eſt Grævii ſententia ad Verr. II. 77. aliiſque locis, cujuſmodi *negotiatorem* putat fuiſſe Trebonium, ad Fam I. 3. quem deinde ſecutus eſt Vir doctus in Lexico Fabri. Nam Verr. II 3. Flacc. 16. Manil. 7. diſtinguuntur publicani a *negotiatoribus*, item Att. II. 16. malo *negotiatoribus* ſatisfacere, quam publicanis. item ab aratoribus, et pecuariis, Verr. II. 3. ut arare, ut paſcere, ut *negotiari* libeat. ibid. 62. quantum ab aratoribus, quantum a *negotiatoribus*, qui Syracuſis *negotiantur.* Fontei. 1. unum e toto genere *negotiatorum*, colonorum, publicanorum, aratorum, pecuariorum numero teſtem producant. Aratores etiam non ſunt ſemper cives Rom. ſed etiam provinciales, Verr. III. 8. cum *negotiatores* ſint ſoli cives Romani. Neque vero ſunt mercatores, ut nonnullis placet. Nam ab his quoque diſtinguuntur. Vat. 5. Verr. II. 3. duo genera civium facit in provincia, alterum eorum, quos mercibus ſuppeditandis cum quæſtu compendioque dimittat, qui adeo commeent, quod eſt proprium de mercatoribus verbum; alterum horum, quos retineat, ut paſcere, ut negotiari libeat, ut denique ſedes ac domicilium collocare. Planc. 26. *negotiatoribus* comis, mercatoribus juſtus. Mercatura temporibus liberæ reipublicæ non ſatis digna honeſto cive Rom. putabatur, ne dum equite, ſed a fece plebis, libertinis exercebatur. v. Cic. Off. I. 42. et ibi Græv. Non ergo Caſaubonus tempora ſatis diſtinxit, cum ad Sueton. Aug. 42. ſcriberet: *Negotiantes* eſſe, quicunque

aliquam *negotiationem* exercerent, cujuſmodi erant centonaria, ſagaria, lignaria, carbonaria et ſimiles. Nam qui hoc genus mercaturæ exercebant, Ciceronis temporibus nondum *negotiatores* dicebantur. Sermo ibi eſt de frumentationibus publicis, de quibus Lipſius Elect. I 8. quas Auguſtus tollere volebat, ſed deinde ita rem temperabat, ut non minorem rationem aratorum et *negotiatorum*, quam populi duceret. In qua re locum iſta mercaturæ genera non habent. Sermo autem eſt de *negotiatoribus* frumentariis, de quibus mox. Qui ergo fuerunt *negotiatores?* Id nunc, quam breviſſime poterimus, docebimus. Duæ Romæ erant honeſtæ rei quærendæ rationes, quarum altera fœnerando, altera fructibus prædiorum percipiendis et vendendis continebatur. Ab illa fœneratores, ab hac ruſtici Rom. dicebantur. Equitibus propria erat vectigalium publ. redemptio, unde publicani dicti. de quibus generibus ſuis locis dictum eſt. Sed cum tanta eſſet hominum in omni ordine copia, ut non poſſent omnes Romæ fœnerari pecunias, aut in Italia prædia habere, aut publica redimere, magna equitum plebeiorumque pars pecunias ſuas in provinciis occupabat. Itaque regione aliqua victa et in provinciæ formam redacta, conferebant equites et plebeii, qui volebant, patrimonium ſuum in eam provinciam, et aut arabant, aut paſcebant, aut *negotiabantur*. *Negotiationis* autem hæc præcipua ratio erat, ut pecunias mutuas darent provincialibus ac fœnus exercerent; quæ ratio eo fructuoſior erat, quod nulla lege in provinciis fœnoris magnitudo definiebatur. Itaque ibi ſæpe binis, ternis, quaternis centeſimis pecunia collocata reperitur, ut Verr. III. 70. Att. VI. 1. 2. niſi forte Prætor impudentiam *negotiatorum* coercebat, ut Cicero fecit l. c. et ejus frater, ad Q. Fr. I. 1. c. 2. et Cato Cenſorius ap. Liv. XXXII. 27. Hinc et forum *negotiatorium* commemoratur, quo cedere *negotiatores* dicuntur cum bonis evertuntur. Jam hæc teſtimoniis Ciceronianis confirmabimus. Flacc. 29. *negotiaris* in libera civitate. quouſque *negotiabere?* annos jam triginta verſaris in foro, ſed tamen in Pergameno. Verr. III. 60. *negotiatores* ſibi turpe putant, id forum ejurare, ubi *negotientur*. ad Q. Fr. I. 1. c. 1. *negotiatores* dicuntur ita *negotiari*, ut locupletes ſint. et addit: conſulatus ſui beneficio ſe incolumes habere fortunas arbitrantur, quod quale ſit intelligitur ex ep. ad Fam V. 6. nec putant, ei nummos deeſſe, qui fœneratores ex obſidione exemerit: h. e. qui in Conſulatu tabularum novarum periculum averterit, cum fides Romæ et in provinciis laboraret. cf. inprimis Off. II. 24. et Manil. 7. Sext. 43. Piſoni, qui Macedoniam lege Clodia obtinuerat, objicit: eum bona creditorum, civium Rom. cum debitoribus Græcis diviſiſſe. Hi creditores ſunt *negotiatores*. Fonteio objectum erat, quod eo prætore oppreſſa eſſet ære alieno Gallia. Id ut falſum convinceret Cicero, quærit, a quibus verſuræ tantarum pecuniarum factæ ſint: A Gallis? nihil minus. a quibus igitur? a civibus Rom. qui in Gallia *negotiantur*, &c. Verr. I. 27. qui *negotiari* dicuntur, paulo poſt creditores togati vocantur. Sed nihil eſt ad hanc rem inſignius epiſtolis quatuor ad Attic. V. 21. VI. 1. 2. 3. in quibus multa de M. Scaptio et Matinio; qui primum, ubi ab iis Romæ Salaminii publice voluiſſe verſuram facere dicuntur, appellantur fœneratores: poſt, cum in provincia eſſe, et ibi fœnus exercere dicuntur, et a Salaminiis pecuniam repetere, *negotiatores*. (Fœneratores tamen etiam in provincia dixit Livius XXXII. 27.) Nam cum Scaptius præfecturam a Cicerone peteret, negabat, ſe *negotiatori*, qui in provincia ſua *negotiaretur*, præfecturam daturum. Conſulatur etiam locus egregius Livii XXXIII. 29. de militibus in provincia *negotiantibus*. Alterum genus *negotiationis* veteris erat ab aratoribus, cum civibus R. tum provincialibus, item integris civitatibus, frumentum emere, et Romam vehendo lucrum quærere. Flacc. 36. de Falcidio quodam agitur, quem mater in provinciam Aſiam miſerat cum pecunia. quorſum? ut *negotiaretur*. quid igitur fecit? Fructus Trallianorum Prætore Globulo emerat. Hujuſmodi *negotiatores* ſunt bis ap. Cæſar. Bell. Gall. L. VII. 3. 42. quanquam ex his locis non ſatis intelligi poteſt quales fuerint, tamen Dionyſ. Voſſius frumentarios putat. Sed, qui c. 38. memorantur cives Rom. quos interfecit Litavicus, frumento eorum direpto, tales profecto fuere. Tales et illi, de quibus Hirt. Bell. Afr. 36. Ceterum *negotiatores* veteres libera republ. et initio Auguſtei imperii fuiſſe, qui pecuniis in provincia fœnori locandis, et frumentis coemendis, iiſque Romam, aut quorſum quæſtus juberet, vehendis, quæſtum facerent,

vidit etiam, et is quidem unus, quem ſcio, Cel. Burmannus ad Petron. c. 101. ſed tamen non ſatis neque a mercatoribus ſejunxit, neque vocabuli hujus tanquam tempora diſtinxit. Nam ſub Cæſaribus, cum *negotii* verbum eſſet et *negotiationi* et mercaturæ commune, et utraque magnam ſimilitudinem haberet, *negotiatores* etiam mercatores dicti ſunt, hinc *negotiatores* olearii, carbonarii, lignarii, ſagarii &c. quorum cum alibi, tum in Inſcriptionibus veteribus ap. Gruterum, Gudium, Donium crebra mentio.

NEGOTIATIO. ad Fam. XIII. 66. ut Cæcinam in reliquiis veteris *negotiationis* colligendis juves. Hanc vocem Ciceroni reſtituendam putat J. Gronovius in ep. ad Att. XII 5. ubi ſcriptum eſt: nicaſionum, quæ nihili vox eſt Recte, ut mihi videtur. archetypa *negotiationum* ſunt tabulæ negotiatorum, quibus ipſi ſua manu accepta et expenſa notant. Eſt hoc verbum etiam ap. Valer. M. IV. 8. de Confidio: Jam qui nunc præcipue *negotiatione* delectantur, cum pecuniam cruentam domum retulerunt, quam improbando gaudio exſultent, recognoſcant. Salmaſ. ad Capitolini Pertinac. 9. legi volebat: necatione. ſed vindicarunt docti homines vulgatam lectionem, inprimis Gronov. Obſ. IV. 24. qui etiam ex libris Juris Civil. demonſtrat, *negotiationem* eſſe in iis interdum argentariam, et e Julio Firmico IV. 7. commemorat fœnorum *negotiationes.*

NEGOTIUM, res familiaris. Catil. II. 10. *negotium* male gerere. Et in univerſum de omni genere quæſtus dicitur, ſed inprimis de eo, quod ex fœnore redit. ad Fam. I. 3. Trebonius ampla et expedita *negotia* in tua provincia habet. Grævius de prædiis interpretatur ad h. l. atque adeo de tota re familiari ad Catil. II. 10. ubi pro: male gerundo *negotio*, legendum cenſet: *negotia*: i. e. rem familiarem: quod vereor, ut cuiquam probet. Nam non uno loco patres familias dicuntur *negotium* bene aut male gerere. In illo autem loco ipſum verbum expedita poterat docere, de re pecuniaria eſſe ſermonem. Phædr. I. 16. qui nomen locat, ſponſore improbo, non rem expedire, ſed mala videre expetit. Sic Att. XV. 15. 20. explicata ſolutio. ibid. XIII. 29. explicare nomen. Cluent. 69. junguntur: prædia, *negotia*, res pecuniariæ. ubi manifeſtum eſt, *negotia* ad tractationem pecuniarum pertinere. Hujuſmodi *negotia* ſunt etiam ad Fam. XIII. 30 33. 53. Sext. 45. ſunt maximorum ordinum homines, quibus curia patet: ſunt municipales ruſticique Rom. ſunt *negotia* gerentes, ſunt etiam libertini optimates. * de hominibus. Sen. p. R. 6. inhumanum *negotium*. ad Att. I. 12. Teucris illa lentum ſane *negotium*.

NEPA, ſcorpius. Fin. V. 15. Nat. D. II. 44. fr. Arat. 427.

NE QUIDEM, conjuncte nulla voce interpoſita, eſſe bis ap. Ciceronem tradit Guil. Inſulanus Obſ. L. L. p. 34. ſed illa loca hodie aliter leguntur. vid. Turſellin. de Partic. in h. v. et ibi notata.

NEQUITIA. Tuſcul. III. 8. unde dicta?

NERVOSE, fortiter, ſevere. ad Fam. X. 23. tu, quod adhuc feciſti, idem præſta; ut vigilanter, *nervoſeque* nos, qui ſtamus in acie, ſubornes. Off. III. 29 *nervoſius* qui iſta diſſerunt, ſolum audent malum dicere id, quod turpe ſit: qui autem remiſſius &c. * quid ſit *nervoſe* dicere, intelligi poteſt ex Or. 36. extr. dicetur autem, non Peripateticorum more, (eſt enim illorum exercitatio elegans jam inde ab Ariſtotele conſtituta) ſed aliquanto *nervoſius*. v. *nervus*.

NERVOSUS. Brut. 31. quis eſt Ariſtotele *nervoſior*? v *nervus*.

NERVUS, fortitudo animi. ad Fam VI. 1. quantum in cujuſque animo roboris eſt atque *nervorum*. * vehementia et vis, contentio, quæ in cauſis forenſibus ab oratore adhibetur, in arguendo, refellendo, quæ et aſperitas judicialis dicitur, cum philoſophis contra mollities tribuatur. Orat. III. 21. *nervi* forenſes. Orat. 19. oratio philoſophica neque aculeos neque *nervos* forenſes habet. * Or. III. 27. inhærentes loci in *nervis* cauſarum, ſunt, qui ex ipſa cauſa petuntur, quos ipſa cauſæ ratio ſuppeditat.

NESCIO. formula neſcio quid, fere in contemptum dicitur de re parva, contemptibili: quod iis non ſatis attendimus, aut conſulto obliviſcimur. Nat. D. I. 33. quia *neſcio quid* in philoſophia diſſentiret. Roſc. A. 39 non paulum *neſcio quid*, ſed &c. Att XV. 4. *neſcio quid* literularum. ib. XVI. 5. rumoris *neſcio quid* afflavit. ib. XIII. 28. *neſcio quid* e quercu exculpſeram, quod videretur ſimile ſimulacri. ſed eſt tamen etiam de re excellenti et ejuſmodi, ut ejus magnitudinem et præſtantiam mens noſtra vix videatur aſſequi poſſe. Arch. 7. tum illud *neſcio quid* præclarum ac ſingulare ſolere

exiſtere. Sic et Ovidius dixit A. III. 4. 28. *neſcio quid*, quod te ceperit, eſſe putant. Etiam *neſcio quis* de hominibus obſcuris et indignis memoria. Q. Fr. I. 1. c. 6. Paconii *neſcio cujus* &c. * *Neſcio an*, dicitur ut haud ſcio an. de quo v. haud.

NEUTER. Acad. I. 10. *neutra* Stoicis quæ dicantur?

NEXUS, eſt ritus vendendi per æs et libram, præſentibus quinque teſtibus, quo venditor obligatur ad evictionem præſtandam. Muren. 2. in iis rebus repetendis quæ mancipi ſunt, is judicii periculum (evictionem) præſtare debet, qui ſe *nexu* obligavit. Top. 5. traditio *nexu*. Parad. V. 1. mancipia, quæ ſunt dominorum facta *nexu*. ad Fam. VII. 30. cujus proprium te eſſe ſcribis mancipio et *nexu*. Diſtinguitur tamen a mancipio Har. R. 7. de quo vid. in mancipium.

NEXUS, adj. pendens ex alio, junctus. Tuſc. III. 8. omnes virtutes inter ſe *nexæ* ſunt. de Div. I. 55. cum cauſa cauſæ *nexa* rem ex ſe gignit. Fat. 16. ea non eſſe *nexa* cauſis æternis, et a fati neceſſitate eſſe libera. * de collocatione verborum. Orat. 41. res collocatæ, et quaſi ſtructæ, et *nexæ* verbis. v. vincire.

NEXUM. Or. III. 40. *nexum*, quod per libram agitur. Har. R. 7. multæ ſunt domus jure mancipi, jure *nexi*. v. mancipium. Cæcin. 35. Sylla ita tulit de civitate, ut non ſuſtulerit horum *nexa*: i. e. ut emptiones et venditiones per æs et libram, quæ ſunt juris Quiritium, vim ſuam retinerent, quam ex jure Quiritium habent.

NIHIL. in Cæcil. 14. *nihil* eſt in proluſione: h. e. *nihil* valet.

NILUS, genus aquæductus, qui et euripus vocatur, de quo ſupra. Leg. II. 1. ductus aquarum, quos iſti *nilos* et euripos vocant. cf. Q. Fr. III. 9. vid. Salmaſ. ad Solin. p. 638. ſ.

NIMBUS, calamitas, malum. Att. XV. 9. hunc *nimbum* cito tranſiiſſe lætor.

NIMIRUM, ſine dubio. Muren. 15. omnibus regibus - - hunc regem *nimirum* antepones. quæ non modo ſumma bona, ſed *nimirum* vel ſola audebo dicere. * tum vero utique. Off. II. 20. ſed ſi res in contentionem venit, *nimirum* Themiſtocles eſt auctor adhibendus.

NISI. Roſc. Am. 35. neſcio: *niſi* hoc video: i. e. præterquam quod, nempe omittitur quod. Hotomannus interpretatur ſed: quo ſenſu ſæpe eſt apud veteres *niſi*; ut ipſe oſtendit, et alii oſtenderunt. ad Fam. XIII. 1. v. quos laudat Drakenb. ad Liv. XXIV. 20. * *niſi* ſi. ad Fam. V. 9. *niſi* ſi in Dalmatiam aufugerit Hanc rationem illuſtrat Heinſ. ad Ovid. Her. IV. 111.

NITEDULA. Sext. 33. ut illa ex vepreculis extracta *nitedula* remp. conaretur arrodere. Eſt autem mus agreſtis, quæ et *nitela* dicitur: quam vocem etiam Ciceroni reddendam quidam cenſent, ut Salmaſius, qui ſic legit ad Solin. p. 223. ubi oſtendit *nitelam* eſſe ſciurum (das Eichhorn) et habere nomen a nitendo, quod nitatur in arboribus ſcandendis. Sic laudat etiam Servius ad Georg. I. 181. e Ciceronis Sextiana: ſed ſine dubio e memoria. *nitedula* autem habent omnes ſcripti editique, et ſic laudat Priſcianus. v. Bentlei. ad Horat. Epiſt. I. 7. 19.

NITERE, proprie dicitur de unctis. Et ſic eſt Catil. II. 3. *nitent* unguentis. Agr. I. 7. vectigal quod - - in pace *niteat*, in bello non obſoleſcat. h. e. reip. ſit ornamento, ut in Agr. II. dicit. unde vectigalia etiam inſulas imperii vocat, Agr. I. 2.

NITIDUS, cultus, ſegetibus, vitibus &c. conſitus. Verr. III. 18. campi colleſque *nitidiſſimi* viridiſſimique. * Or. I. 18. *nitidum* et lætum genus verborum. Or. 11. in picturis alios horrida - - alios *nitida* delectant.

NITRUM. ad Fam. VIII. 14. cenſuram *nitrum* et lomentum putat. nempe, quo poſſit ſuperioris vitæ maculas eluere.

NITI, de pondere, gravitate. Nat. D. II. 45. partes terræ undique medium locum capeſſentes, *nituntur* æqualiter. cf. nixus. * de incedentibus. Nat. D. II. 48. quædam ſerpentes, extra aquam ortæ, ſimulac *niti* poſſunt, aquam perſequuntur. hinc eleganter transfertur. Planc. 27. quod ego huc, a me ortus et per me *nixus*, aſcendi. * contendere diſputando. Lucul. 21. *nitamur* igitur, nihil poſſe percipi.

NIXUS, gravitas. N. D. II. 46. aſtra *nixu* ſuo conglobata.

NOBILIS, eſt proprie qui facile noſcitur (noſcibilis) h. e. agnoſcitur, qui ſit, (unde ſæpe de valde notis dicitur) qualis eſt Romæ, qui ortus eſt ex familia, ſive patricia, ſive plebeia, in qua magiſtratus fuere. nam ejus nomine audito, notum eſſe nomen apparet, et, unde ipſe ſit, conſtat. Et quia magiſtratus habent jus imaginis ſuæ ad poſteritatem prodendæ, Verr. V. 14. propterea nobilis etiam ſic definitur, ut ſit is, qui imagines majorum habet. Or. II. 48. populo Romano dari ſine *nobilium* diſſenſione potuiſſe. Sed innumeris locis ſic occurrit. Unum ad-

dam tantum. Or. 9. Nec vero, Thucydides ſi hiſtoriam non ſcripſiſſet, nomen ejus extaret, cum præſertim fuiſſet honoratus et *nobilis*. Manifeſtum eſt deſiderari in verbis: nomen ejus extaret, adverbium non. et hoc vidit jam Lambinus, et alii.

NOBILITAS, de eo, qui inter majores magiſtratus populi Rom. habet. Muren. 7. tua *nobilitas* etſi ſumma eſt. Brut. 14. princeps *nobilitatis* veſtræ: ſc. qui primus e veſtra familia Conſul fuit. * nobiles ipſi. Mur. 8. clauſtra *nobilitatis* refregiſſem. *gloria. Arch. 11. philoſophi in quo *nobilitatem* prædicationemque deſpiciunt.

NODUS, impedimentum, difficultas. ad Fam. VIII. 11. incidimus in difficilem *nodum*. * vinculum. Læl. 14. *nodus* amicitiæ. Or. 66. his ſingulis verſibus quaſi *nodi* apparent continuationis, quos in ambitu conjungimus.

NOLLE. Att. IV. 15. debemus patrem familias domi ſuæ occidere *nolle:* h. e. fugere, cavere &c.

NOMEN, verbum. Tuſc. III. 34. omnis caſus in quo calamitatis *nomen* poni ſolet. Off. I. 12. receſſit *nomen* a peregrino, et proprie in eo, qui arma contra ferret, remanſit. * claritas, nobilitas, ſc. quia nobilium *nomen* notum eſt. Planc. 7. *nominibus* ducuntur. ad Fam. III. 7. iſta veſtra *nomina* nunquam ſum admiratus. * Cluent. 32. res ſuo *nomine* in judicium nunquam eſt vocata: h. e. nullius quæſtionis proprium crimen fuit, ut ait ibid. 35. * ſpecies, prætextus, titulus. ad Fam. I. 4. *nomen* fictæ religionis. Cæcin. 25. honeſto ac probabili *nomine*. * cum *nomen* ſæpe opponatur rei, ut Att. V. 15. cum exercitum noſter amicus habeat tantum, me *nomen* habere duarum legionum exilium: h. e. non veras, ſine viribus. ubi vid. Græv. eſt tamen etiam de re. Planc. 12. jacis adulteria, quæ nemo non modo *nomine*, ſed ne ſuſpicione quidem, poſſit agnoſcere. * nomen de reo etiam dicitur, ut ſatis notum eſt. Inv. II. 19. cum venefici *nomen* eſſet delatum, et - extra ordinem eſſet acceptum. * quia in tabulis acceptorum, *nomina* hominum, quibus aut debemus, aut qui nobis debent, item rerum, pro quibus, et pecuniæ, quam: propterea nomen de re pecuniaria et quidem variis modis dicitur. *Nomen* ergo primo eſt debitum, et quidem active et paſſive. Top. 3. quæ in *nominibus* ſunt, opponuntur pecuniæ paratæ. Planc. 28. *nomen*, quod urget, diſſolvere. Quint. 4. quibus *nominibus* pecuniam curari oportere. Att. XIII. 29. *nomen* explicat. XVI. 6. *nomen* expedi. 2) debitor. Att. V. 21. nam aut bono *nomine* centeſimis contentus erat, aut non bono, quaternas centeſimas ſperabat. 3) capita in tabulis ſcripta: Poſten. Verr. I. 36. in codicis extrema cera *nomen* infimum in flagitioſa litura fecit. Quint. 11. *nominibus* certis grandem pecuniam debet. cf. ad Fam. V. 20. *nomen* erat ſeſtertiis XXX. Roſc. C. 1. non refert parva *nomina* in codices. Atque hinc tranſlatum eſt ad alia ſimilia. Verr. II. 42. ubi ſermo eſt de Codice Verris, in quem relata erant acta in juriſdictione Siculienſi, *nomen* dicitur, pro ſumma cauſæ, ibi perſcripta, ſ. elogio, et, ut mox c. 43. ipſe vocat, periculo. v. elogium n. 2. et periculum n. 3. Videtiſne totum hoc *nomen*, ubi facit coram delatum Sthenium, eſſe in litura. mox: qui defendere non poteſt, ſe non (in) ipſius Sthenii *nomine* literas publicas corrupiſſe, pro quo mox: in Sthenii periculo. Teneant etiam tirones hanc formulam: ad Fam. VII. 23. accepi Aviani literas, in quibus hoc erat liberaliſſimum, *nomina* ſe facturum, qua ego vellem die. In quo apparet *nomina facere* eſſe creditoris, cum non accipit pecuniam, ſed ſummam in tabulis ſcribit, certa die exigendam. v. Salmaſ. Uſur. 6. Sed de debitore, qui non præſente pecunia emit, videtur eſſe Offic. III. 14. emit homo cupidus et locuples tanti, quanti Pythius voluit, et emit inſtructos: *nomina* facit, negotium conficit. et ſic interpretatus eſt Fr. Fabricius: neque, ſi ita ſcripſit Cicero, aliter fieri poteſt. Quod cum videret J. Fr. Gronovius, legendum cenſebat: Pythius *nomina* facit: probante Grævio. Neque aliter expedire nos poſſumus, ſi ratam habeamus illam opinionem, quæ *nomina* facere tantum creditorem cenſet. Fateor tamen, mihi non ita abſurdam videri Fabricii interpretationem, et ex analogia, et vi verborum, *nomina* facere etiam de debitore dici poſſe. Quid enim eſt *nomina* facere, cum de creditore dicitur, niſi in ſuis, forte etiam in aliorum, tabulis ſcribere *nomen* debitoris, et *nomen* pecuniæ in expenſis? Quid? nonne etiam debitor ſcribit *nomen* creditoris, et *nomen* ſummæ, in ſuis, et, ſi opus eſt, etiam aliorum tabulis, et quidem in acceptis? Cur ergo non ipſe quoque poſſit dici: *nomina* facere? Nam *nomina* facere nihil eſt proprie, quam *nomina* ſcribere, ponere. Sic

Att. XIII. 14. placeatne tibi, mitti ad Varronem, quod ſcripſimus. etſi etiam ad te aliquid pertinet. nam ſcito, te ei dialogo adjunctum eſſe tertium. opinor igitur conſideremus: etſi *nomina* jam facta ſunt; ſed vel induci vel mutari poſſunt. Ceterum uſum, ut in multis aliis, ad unam partem flexiſſe hanc formam, et ſæpius uſitatiuſque de creditore dictam, haud negaverim. vid. Vas.

NOMENCLATOR, ſervus, qui domino, inprimis candidato, nomina obviorum ſuggerit, ut nomine ſuo quemque appellare poſſit, qnod erat blandius; unde aliquando lege ambitus prohibitum, ut eſt apud Livium. Att. IV. 1. Mur. 36. hinc

NOMENCLATIO, cum aliquem nomine ſuo appellamus honoris, blandiendi cauſa. Petit. Conſ. 11. altera pars petitionis, quæ in populari ratione verſatur. Ea deſiderat *nomenclationem*, blanditiam &c.

NOMINARE, ſuffragari, commendare, vorſchlagen. ad Brut. 7. digniorem *nominare* non potes quam Bibulum. Phil. II. 2. *nominare* augurem. * nomen tribuere. Fin. III. 2. ex omnibus philoſophis Stoici plurima *nominaverunt*. (ſ. novarerunt.)

NOMINATIO, genus ſuffragationis, Vorſchlag. Phil. XIII. 5. paternus auguratus locus, in quem ego eum mea *nominatione* cooptabo. ad Brut. 7. eam *nominationem* a te petimus.

NON, omittitur in *non modo non*, cum ſequitur, ne quidem. Agr. II. 20. ad Quir. 4. et cum ſequitur, ſed etiam. Catil. I. 3. ſed de hoc ſatis dictum eſt in Lex. Fabri. vid. tamen Cortium ad Plin. Ep. VIII. 7. Male autem huc trahitur locus Milon. 4. ut vidit Olivetus. add. in modo.

NORMA, in Geometricis dicitur regula angulorum, proprie quidem rectorum, qui inde *normales* dicuntur, Quintil. XI. 3. ſed deinde etiam reliquorum, quatenus applicata *norma*, acuti an obtuſi ſint, intelligitur: et hinc tolerari poteſt definitio Philandri ad Vitruv. IX. 2. item in Lexic. Fabri. ubi omnium angulorum menſura dicitur. fr. Acad. II. p. 408. ſi id crederemus, non egeremus perpendiculis, non *normis*, (ſic legendum) non regulis. conf. Budæus ad Pandect. p. m. 174.

NOSCERE, agnoſcere, probare. Att. XI. 7. quod te excuſas: ego vero cauſas tuas *noſco*. * diſcere, percipere. fr. ep. p. 112. philoſophiæ quidem præcepta *noſcenda*, vivendum autem civiliter. Nat. D. I. 4. omnes philoſophiæ partes tum *noſcuntur*, cum totæ quæſtiones ſcribendo explicantur.

NOTA. Or. III. 44. librariorum *notæ*, ſunt ſigna interpunctionum. * *nota* eſt ϛιγμα inuſtum ſervo fugitivo. Off. II. 7. barbarus compunctus notis Threiciis. vid. Hug. Orig. ſcrib. c. 19. hinc *nota* pro ignominia. Sic, quæ ignominia cenſoria dicitur, ea et *nota* appellatur. Cluent. 46. *nota* cenſoriæ ſeveritatis. in qua oratione c. 42. eſt locus inſignis, de vi *notarum* cenſoriarum, quæ fuere: movere e ſenatu, equum adimere, tribu movere, et ærarium facere. deinde ad omne genus ignominiæ transfertur, dicitur tamen *nota* etiam cum verbo inurere in bonam partem. Planc. 12. ſigna probitatis, domeſticis inuſta *notis* veritatis. * dicitur etiam de vino. Brut. 83. ſi quis Falerno vino delectetur, ſed eo - - nec ita vetere, ut Opimium aut Anicium conſulem quærat. atqui eæ *notæ* ſunt optimæ. ſed de his *notis* abunde interpretes Horatii. * Muren. 11. extr. irati jureconſulti, quod ſunt veriti, ne - - ſine ſua opera lege poſſet agi, *notas* quaſdam compoſuerunt, ut omnibus in rebus ipſi intereſſent. Notas alii interpretantur ſiglas, cum pro ſingulis verbis literæ ſingulæ ponuntur, alii formulas actionum, ut Camerarius, alii obſcura verba, ut Manutius, alii ſigna quibus verbum unum aut plura exprimebantur, cujuſmodi ſunt adjecta Corpori Inſcript. Gruteriano, ut Grævius. quam ſententiam probarem et ipſe, ſi res et locus Ciceronis pateretur. Primo nulla eſt neceſſitas dicendi, notas fuiſſe ſigna ejuſmodi, qualia ſunt illa, quæ dixi. Nam per notas ſcribere, ut ex Sueton. Aug. 88. Cæſ. 55. conſtat, etiam dicitur cum integra quidem verba literis ſcribuntur, ſed ita, ut literæ non ſuam ordinariam vim habeant, ſed v. c. litera d pro a, e pro b ponatur &c. Ergo omnis ratio ſcribendi occultior eſt per notas. Cujac. Obſ. XII. 40. diſtinguit quidem notas a ſiglis; et eſt certum, non omnes notas eſſe ſiglas; neque tamen propterea ſiglæ non ſunt notæ: itaque et ipſe locum Ciceronis de ſiglis interpretatur ad Pompon. Orig. Jur. §. 7. Illas autem notas, de quibus Cujacius in Obſerv. vix putem tam vetuſtas, ut de his aut ſimilibus Cicero intelligi poſſit. Seneca quidem ep. 90. viliſſimorum mancipiorum inventa vocat. cf. Troz. ad Hugon. p. 175. qui p. 181. locum Ciceronis de formulis explicat, et hanc interpretationem Grævio tribuit,

quod eſt a vero alienum. Deinde Cicero hic manifeſte de formulis actionum loquitur. Nam exempla *notarum* compoſitarum, quæ ſubjiciuntur, ſunt formulæ actionum. Porro componere de formulis dici poteſt, non de ſignis obſcuris, et ſiglis: et paulo poſt dicit, prætori quoque carmen compoſitum eſt. Neque in toto reliquo loco quicquam de occultis ſignis dicitur. Illud tantum dicitur, quam diu occultæ hæ formulæ fuerint, petitas eſſe ab iis qui tenerent, donec vulgatæ ſint (nempe ab Ælio). Pompon. Origg. Jur. l. c. Neque quiſquam veterum, quod ſciam, de talibus ſignis formularum memoriæ prodidit. Quorſum autem opus ſcribere formulas illas per *notas?* Ne a ſervo iterum aut ſcriba publicarentur? ſufficiebat cavere, ne in talis hominis manus venirent, qui iis vulgandis gratiam popularem captare vellet, et poſſet. Ne ii autem publicarent, qui eas tenerent, ut Ælius fecit, ne per *notas* quidem cavere poterant. Itaque mihi totum hoc de notis formularum commentitium videtur. *Notaſque* componere nihil aliud ſignificare, quam formulas obſcuras et contortas actionum componere. Referri huc poſſit locus Ovidii Her. XX. 210. de malo Acontii jacto ad Cydippen, in quo ſcriptum erat jusjurandum: malum verba ferens doctis inſidioſa *notis*. Jam ſcio *notas* apud Ovidium eſſe literas ſcriptas, unde *notare* dixit pro ſcribere. Her. I. init. Sed doctæ *notæ* h. l. ſunt formula jurisjurandi vafre excogitata, qua ſui juris faceret Cydippen. Unde in eadem epiſtola Acontius ſe appellat vafrum juris conſulto Amore: et jusjurandum vocat nodum: quod verbum Horatius de formulis JCtorum in cavendo uſurpat. Interpretationem noſtram notarum probavere Menkenius in Obſ. L. L. et Geſnerus in Theſ. L. L. aliique.

NOTARE. de nominibus rerum. Fin. III. 2. nominibus res *notavit* novis. Tuſc. III. 5. melius hæc verbis *notata* Latinis, quam Græcis. * ita inſignire, ut agnoſci, et ab aliis diſcerni poſſit. ad Fam. VII. 32. ita *notata* me reliquiſſe genera dictorum meorum, ut cognoſci ſua ſponte poſſent. Or. II. 87. neque tam acri memoria fere quiſquam eſt, ut, non diſpoſitis *notatiſque* rebus, ordinem verborum aut ſententiarum complectatur. cf. II. 86. hinc pro agnoſcere, obſervare, animadvertere. ad Fam. IX. 16. tritas aures habere *notandis* generibus poetarum. de Div. I. 49. *notata* obſervatione diuturna. cf. Or. III. 50. * dies *notari* dicitur, cum in eo ſolemnia quædam agenda conſtituuntur, unde fit inſignis. Fin. II. 31. de Epicuro, qui diem ſuum natalem celebrari juſſerat: quod ſi dies *notandus* fuit &c. * ornare. Or. III. 43. tanquam ſi illis *notare* orationem. * reprehendere, contumelia afficere. Phil. XIV. 8. verbis *notari*. Milon. 6. *notavi* rem. Verr. V. 68. ſic *notatos* ambulare. Cluent. 42. de cenſoria ignominia. v. nota. * Sext. 61. vir is, qui tripartitas orbis terrarum oras atque regiones tribus triumphis adjunctas huic imperio *notavit*. Abramius reſpici ad tropæa putat. Sed Romani tropæa non ponebant. Forte eſt: peragravit, ut in Or. pro M. Marcell. 2. nec disjunctiſſimas terras citius cujuſquam paſſibus potuiſſe peragrari, quam tuis, non dicam curſibus, ſed victoriis, luſtratæ ſunt. Horat. Art. Poet. 158. puer, qui jam pede certo ſignat humum.

NOTATIO, etymologia. Topic. 8. * animadverſio, obſervatio. Orat. 55. *notatio* naturæ. * diſtinctio per *notas* temporum, colorum &c. Brut. 19. delector iſta quaſi *notatione* temporum. Cluent. 47. *notatio* tabularum (np. cera diverſicolore.) Phil. V. 5. *notatio* judicum haberi ſolet: i. e. certa ſunt ſigna, ex quibus, bonus judex qui eſſe poſſit, agnoſci et a malis diſtingui poteſt. * pro ſubſcriptione *notarum* cenſoriarum laudant Offic. III. 31. et Cluentianam. ſed meliores edd. habent notio. cf. Gron. ad Liv. XXVII. 25. * deſcriptio. Herenn. IV. 50. *notatio* eſt, cum alicujus natura certis deſcribitur ſignis. Eſt character, quales Theophraſtus ſcripſit.

NOTIO, ſignificatio verbi. Tuſc. V. 10. nulla alia huic verbo ſubjecta *notio* eſt. * πρόληψις, notitia inſita. Top. 5. *notio* eſt impreſſa et inſignita rei conformatio. Nat. D. I. 12. hæc omnia cum deorum *notione* comprehendimus. ibid. 14. deum in animi *notione* tanquam in veſtigio reponere. ib. 18. *notiones* primæ. Tuſc. IV. 24. definitio aperit *notionem* noſtram, quam habemus omnes de fortitudine, tectam atque involutam. ib. definitiones declarant *notiones* communes, alia magis alia. conf. Acad. I. 11. * ſed *notio* eſt etiam de iis rerum in animo formis, quæ non inſitæ ſunt, ſed opera mentis acquiſitæ, de quibus eſt locus inſignis Fin. III 10. * hinc dicitur etiam de cognitione rerum, et judicio de rebus. Nat. D. I. 11. fugere in-

telligentiæ noſtræ vim et *notionem*. Tuſcul. V. 39. ſine varietate colorum licebat vivere beate: ſine *notione* rerum non licebat. Lucul. 41. veniamus nunc ad bonorum et malorum *notionem*. * cognitio de rebus, quæ eſt magiſtratuum, Pontificum &c. Dom. 13. quæ omnis *notio* Pontificum eſſe debuit. Agr. II. 21. *notio* populi Rom. Sext. 25. ut cenſoria *notio* de republ. tolleretur. cf. Piſ. 5. judicium *notionemque* cenſoriam quadringentos annos tenuimus. Att. XI. 20. *notionem* ejus differri. Sed Cæcin. 12. eſt etiam notio actoris: quod quomodo dicatur, vid. in animadverſio. * de nota cenſoria. Off. III. 31. *notio* cenſorum. Sext. 25. *notiones* cenſoriæ. v. ibi Græv. et Gron. ad Liv.

NOTITIA, notio inſita, πρόληψις. Or. 33. *notitiam* rei aperire definiendo. * notio acquiſita. Fin. III. 10. hoc quarto (modo) *notitia* facta eſt &c.

NOTUS. active. Verr. I. 7. v. Viros doct. ad Phædr. I. 11.

NOVENDIALIS. Qu. Fr. III. 5. *novendiales* feriæ: dicuntur a numero dierum.

NOVITAS. Phil. IX. 2. *novitati* invidere. v. *novus* homo.

NOVUS. res *novæ* ſignificant aliquam inſignem perturbationem et commutationem ſtatus reipubl. ratione magiſtratuum, judiciorum, legum, veteribus vel ſublatis, vel *novis*, et iis quidem pernicioſis, latis. Verr. I. 7. Catil. I. 1. ad Fam. XI. 21. * *novi* homines. Agr. II. 2. &c. qui primi e familia ſua ad magiſtratus pervenere. * Orat. II. 66. ſub *Novis*: intell. tabernis argentariis. fuit pars fori Romani, cujus paſſim mentio apud veteres. v. P. Fabr. ad Lucul. 22. et Drakenb. ad Liv. XXVI. 27. XLIV. 17. *Noviſſimus* apud Ciceronem reperiri, male negat Gellius X. 21. a multis jam notatus. v. J. Gronov. ad l. c.

NOX. de nocte. vid. de. * *nox* reip. Brut. 96. Har. R. 6. de perturbato reip. ſtatu. cf. tenebræ.

NUBECULA. Piſ. 9. *nubecula* frontis. eſt ſeveritas.

NUBERE cum præpoſ. cum. ad Fam. XV. 3. quocum nupta eſſet.

NUDUS, ſimplex, ſine ornamentis. Brut. 75. de Cæſaris commentariis: *nudi* ſunt, recti, et venuſti. * ſine exercitu. ad Fam. X. 11. ſi *nudus* huc ſe Antonius conferet. * inops. Att. I. 16. *nudi* equites. v. Interp. ad Suet. Cæſ. 41.

NUGAE, contemptus cauſa etiam de hominibus dicuntur. Att. VI. 3. videaturne aut pietatis eſſe meæ, fratrem; aut diligentiæ, *nugarum* aliquid relinquere? ibid. amicos habet meras *nugas*. Orat. II. 51. tragœdias agere in *nugis*. * de ancillis et delicatis pueris. Milon. 21. *nugarum* nihil in comitatu.

NULLUS, pro non. Att. XI. 24. Philotimus non modo *nullus* venit, ſed ne per literas quidem &c. ib. XIV. 3. Corumbus Balbi adhuc *nullus*: ſc. venit. Tuſcul. I. 38. mortui *nulli* ſunt. de Div. I. 37. objiciuntur ſæpe formæ, quæ reapſe *nullæ* ſunt. * Roſc. Com. 16. *nullius* conſilii. Muren. 12. *nullo* uſu.

NUMERARE. Verr. III. 73. ex quibus *numeranda* eſt civitas. Phil. VII. 1. quos a ſe primum *numerare* poſſunt: h. e. in quibus *numerandis* a ſe incipere poſſunt. Verr. II. 10. cujus manu *numerarentur*. ib. manu tua *numeratum* eſſe: i. e. tibi.

NUMERUS. Q. Fr. II. 13. ad *numerum* judices habere: i. e. juſtum eorum *numerum*. * rhythmus, Or. 64. pæon, quod plures habeat ſyllabas quam tres, *numerus* a quibuſdam non pes habetur. *Numerus* et pes (ῥυθμὸς et μέτρον) quomodo differant, v. Quintil. IX. 4. Nempe rhythmi ſpatio temporum conſtant, pedes etiam ordine. v. c. pes dactylus, ſemper habet primam longam, *numerus* autem etiam tertiam. Itaque omnis pes eſt *numerus*, non autem omnis *numerus* etiam pes: quod tenendum eſt propterea, quia interdum *numeri* manifeſte pro pedibus dicuntur. Or. 57. dactylicus *numerus* hexametrorum magniloquentiæ eſt accommodatus. Atqui in hexametris non licet anapæſtum pro dactylo ponere, qui tamen eſt rhythmus dactylicus. Or. III. 44. *numerus* adſtrictus, eſt qui proxime ad poeticum accedit: ſolutus, qui longius recedit. * certus et concinnus corporis geſtus et motus in hiſtrionibus, ſaltatoribus palæſtritis &c. quia ſc. ut illi *numeri* poetici, certis numeris exprimuntur, cum intervallis temporum contineantur. dividitur autem in ἄρσιν et θέσιν. Parad. III. 2. hiſtrio ſi paulo ſe moveat extra *numerum*, exſibilatur. Leg. I. 4. *numeri* in cantu. * hinc duci putant illas formulas, omnibus *numeris* abſolutum eſſe, omnes *numeros* habere: quod mihi ſecus videtur. Nam manifeſtum eſt, *numeros* dici interdum pro partibus, et earum *numero*, qui requiritur, ut perfecta res ſit. Fin. IV. 20. Pauciores quaſi *numeros* officii præterirent. de Div. I. 13. omnes

habet in ſe *numeros* veritatis. Verr. II. 69. quod genus hominum, quem *numerum*, quem ordinem proferre poſſis. hoc interpretatur ipſe ibid. ab univerſa provincia, generatimque a ſingulis ejus partibus &c. Ovid. Met. I. 427. animalia imperfecta ſuiſque trunca vident *numeris*. ibid. VII. 126. utque hominis ſpeciem materna ſumit in alvo, perque ſuos intus *numeros* componitur infans. Cohortes eandem ob cauſam *numeri* dicuntur, quia ſunt legionis partes. ad Fam. XI. 10. ſeptenum *numerum* nunc legionum alo. ubi Grævius legit, ſeptem nunc *numeros* legionum, et cohortes interpretatur. recte. ibid. XII. 13. Græcorum militum *numeros*: ſic legendum pro *numero*. vid. Græv. ad l. c. atque in univerſum de ordinibus militaribus dicitur, ut de turma, de mille militibus, qui ſub uno tribuno ſunt. v. Intt. ad Sueton. Veſpaſ. 6. adde Burm. ad Ovid. Her. VIII. 24. Pertinet huc etiam illud: Verr. V. 51. ſi naves ſuum *numerum* haberent: h. e. vectores, remiges, quorum *numerus* certus requiritur. Sic Ovid. Her. X. 36. flecte ratem, *numerum* non habet illa ſuum: ubi Burman. locum Ciceronis afferre non neglexit. * locus. in Cæcil. 19. cum is tibi parentis *numero* fuiſſet.

NUMMARIUS, pecunia corruptus. Verr. III. 57. *nummarium* judicium. Cluent. 27. *nummarii* judices. add. Att. I. 16. Clu. 36.

NUMMATIO, ſ. nundinatio. Phil. II. 45.

NUMMUS, cum ſimpliciter ponitur, fere ſeſtertius intelligendus. Roſc. Amer. 2. &c. * Roſc. Com. 8. verſari in ſuis *nummis*, opponitur, in ære alieno. Verr. III. 86. habet in *nummis*, habet in urbanis prædiis: baares geld.

NUNCIATIO. Phil. II. 32. nos (augures) *nunciationem* ſolum habemus, conſules etiam ſpectionem. v. ſpectio. Ceterum τὸ nunciare diſerte tribuitur auguri. Phil. II. 33. Leg. II. 12.

NUNDINARI, frequenter convenire. de Div. II. 31. ubi ad focum angues *nundinari* ſolent * emere. Verr. I. 46. *nundinari* ab aliquo jus.

NUPER, de longo tempore. Nat. D. II. 50. quid ea, quæ *nuper*, id eſt, paucis ante ſeculis, reperta ſunt. Syll. 32. eſt *nuper*, de triennii tempore. item de Div. I. 39. de tempore ſatis longo: et ſic aliis etiam locis. cf. Duker. ad Florum I, 11, et qui ibi laudantur, et dicta in modo.

NUTARE, incertum eſſe, fluctuari. Nat. D. I. 43. *nutat* in natura deorum.

NUTRIX. de quacunque re, quæ *nutrit* et alit homines. Verr. II. 2. Sicilia *nutrix* populi R. cf. Weſſeling. V. C. Obſ. II. 17.

NUTUS, gravitas corporum, pondus. Or. III. 45. tenetur *nutu* ſuo terra. cf. Fin. I. 6. Nat. D. II. 39.

O.

OB, ad. de Univ. 14. *ob* os offuſus ignis. ad Fam. IX. 26. cujus *ob* os Graii ora obvertebant. de qua forma vid. Daviſ. ad Tuſc. III. 13. Burm. ad Ov. M. VIII. 115. et Heinſ. ad Virgil. Æn. XII. 865.

OBDUCERE, inſuper addere. Attic. XVI. 6. igitur ad Sicam. ibi tanquam domi meæ ſcilicet. itaque *obduxi* poſterum diem. * opponere, adverſarium adducere. Att. I. 1. mihi videatur non eſſe ἀδύνατον, Curium *obducere*. vid. Græv. * bibere avide. Tuſc. I. 40. venenum ut ſitiens, *obduxit*. Sic etiam accipit in aliis locis, (certe metaphora hinc ducta) Victorius Var. Lect. XV. 7. cf. Interpr. ad Petron. c. 42.

OBDUCTIO. Rabir. Perd. 5. *obductio* capitis. Plerique ex emendatione Mureti malunt obnuptio. Sed lectionem omnium Codd. defendit Gruterus. Neque video, quare *obductio* improbetur, cum *obducere* ſit operire, *obductus*, opertus, ut omnes ſciunt.

OBDURARE, durare, perferre. Att. XII. 3. quare *obduretur* hoc triduum. * *obdureſcere*. Fin. III. 11. quis contra ſtudia naturæ tam vehementer *obduravit*?

OBFUNDERE. v. *offundere*.

OBJICERE. Leg. II. 19. erroris *objiciendi* cauſa. Cæcin. 25. errorem *objicere* judici. In quibus fere idem eſt quod injicere: quod ſimiliter dicitur. Simile et hoc Tuſc. II. 3. *objicitur* metus animo. Itemque viſa, ſpecies *objici* hominibus dicuntur in Academicis ſæpe. * Arch. 6. *objeciſſem* me in tantas dimicationes. Cluent. 41. nego rem eſſe ullam in quemquam *objectam*, quæ Fidiculano *objecta* non ſit. * cum præpoſ. de. ad Fam. XI. 3. de morte Cæſaris *objiceres*.

OBIRATIO, ira. Att. VI. 3. abiit iratus. hujus nebulonis *obiratione* (ſ. oratione) ſi Brutus moveri poteſt. &c.

OBLIDERE, comprimere arcte, elidere. fr. Scaur. gulam digitis *oblidere*. vid. de hoc verbo Heinſ. ad Ovid. Met. XIV. 208.

OBLIGARE, proprie eſſe conſtat vincire, devincire, ut Tuſc. II. 16. de vulnere: a medico *obligari*. Sed metaphorice *obligari* dicuntur in univerſum omnes, quibus quacunque cauſa et quocunque modo neceſſitas eſt impoſita alicujus rei faciendæ, præſtandæ, ferendæ, patiendæ. Cauſa et ratio, quæ neceſſitatem imponit, qua tanquam obligamur et alligamur (v. alligare) dicitur hinc vinculum. (v. vinculum). Hinc 1.) *obligari* ſcelere dicuntur, Dom. 8. et legum pœnis *obligari*, Fin. I 14. qui in neceſſitatem incidunt pœnæ ferendæ, qui in pœnas incidunt ſceleribus aut ſuis aut alienis. 2.) *obligantur*, qui jurejurando ſibi neceſſitatem alicujus rei faciendæ imponunt. Off. I. 11. Verr. II. 72. Balb. 15. 3.) item promiſſis, fœdere. Balb. l. c. populus ſe *obligavit* fœdere. Phil. V. 18. audeo *obligare* fidem meam. 4.) item ſpondendo pro aliquo, cavendo prædibus vel prædiis, quæ et ipſa *obligari* dicuntur. Agr. III. 2. ad Fam. V. 20. ad Brut. 18. Cæcin. 3. 5.) Porro qui mancipio et nexu ſibi impoſuerunt neceſſitatem periculi judiciorum (evictionis) præſtandi. Muren. 2. Topic. 10. 6.) qui, beneficiis acceptis, neceſſe habent, aliis gratiam referre, occaſione data, unde et in ære alterius eſſe, ei debere dicuntur. ad Fam. VI. 11. VIII. 12. X. 8. XI. 16. &c. 7.) res, quæ Deo alicui conſecrata ſunt. Dom. 40. unde contra, quæ profana e ſacris fiunt, liberari dicuntur. (v. liberare.) 8.) eſt etiam pro impediri. Act. I. Verr. 9. quod eos intelligere videbam, me hoc judicio diſtrictum et *obligatum* futurum.

OBLIGATIO, Ciceroni et bonis auctoribus ſemper active dicitur, nunquam, ut hodie JCtis et philoſophis, paſſive. ad Brut. 18. gravior eſt ac difficilior animi ac ſententiæ pro altero, quam pecuniæ *obligatio*; i. e. promiſſio.

OBLINERE, inquinare. Brut. 13. ut ſe eloquentia externis *oblineret* moribus.

OBLITUS, corruptus, fœdatus. Verr. III. 4. *oblita* ſunt omnia ſtultitia atque inhumanitate. Phil. XIV. 3. *oblita* vita libidine. ibid. XI. 12. parricidio *oblitus*. ad Heren. IV. 11. ſi exornationes crebræ collocabuntur, *oblitam* reddent orationem. * in bono ſenſu eſt tamen etiam ad Fam. IX. 15. mirifice capior facetiis, præſertim cum eas videam *oblitas* Latio.

OBMUTESCERE. Tuſc. II. 21. videſne ut *obmutuerit* non ſedatus corporis, ſed caſtigatus animi dolor?

OBNOXIUS, eleganter et proprie de eo, cui facile quacunque de cauſa noceri poteſt, ut infirmus, vel ſceleris conſcius; et hinc timidus, anxius, ſuſpicioſus, &c. Sic eſt ad Brut. 17. vivat ſupplex et *obnoxius*. Hanc vim verbi illuſtrat Gronov. ad Senec. de Ira III. 8. unde Cortius ad Salluſtium et alii hauſere.

OBNUNCIARE, auſpicium malum, diras, comitia habenti nunciare, ut comitia dirimantur; in quo utebantur hac formula: Alio die. Sen. p. R. 5. legem tribunus pl. tulit, ne auſpiciis obtemperaretur, ne *obnunciare* comitiis aut concilio liceret. cf. Att. IV. 3. Phil. II. 33. conſul conſuli *obnunciaſti:* ubi etiam illa formula alio die occurrit. Sed non ſolum comitiis *obnunciatur*, ſed etiam ſingulis hominibus. de Div. I. 16. Ateius Craſſo *obnunciavit* (nempe in provinciam ituro.) v. diræ.

OBNUNCIATIO. Q. Fr. III. 3. Att. IV. 16. v. *obnunciare.*

OBREPERE. de Div. II. 67. nullæ *obrepunt* imagines in animos dormientium extrinſecus. Planc. 7. *obrepere* ad honorem: opponitur curſu venire ad honorem. illud fit precibus, gratia, aliiſque hujuſmodi artibus; hoc meritis.

OBROGARE, legem ferre, quæ adverſetur alteri legi, ut ea perlata, altera tollatur. Phil. I. 9. quid, quod *obrogatur* legibus Cæſaris? cf. Att. III. 23. v. inprimis de hoc verbo Duker. ad Florum III. 15. 5.

OBRUERE, irritum reddere, vim adimere &c. Har. Reſp. 20. Dii *obruant* omen. Tuſc. V. 19. Marius Catuli interitu ſex ſuos *obruit* magiſtratus: h. e. *obſcuravit* eorum gloriam. Orat. I. 25. quicquid eſt, in quo offenditur, id etiam illa, quæ laudanda ſunt, *obruit*. Mur. 40. recentem gratulationem lamentatione *obruere*. * Verr. II. 62. *obruitur* teſtimoniis aratorum. i. e. prorſus convincitur, nec iis reſiſtere poteſt. * Fin. IV. 4. qui ſciet, ubi quidque poſitum ſit, quaque eo veniat, is, etiamſi quid *obrutum* erit, poterit eruere, ſemperque eſſe in diſputando ſuus.

OBRUSSA, eſt auri experimentum, quod igne ſumitur: ex Græco ὄβρυζα, unde poſt et aurum *obryzum* dictum. Brut 74. adhibenda, tanquam *obruſſa*, ratio eſt, quæ mutari non poteſt, nec utendum praviſſima conſuetudinis regula. de *obruſſa*, et auro ad *obruſſam* v. Interpr. ad Sueton. Neron. 44.

Salmaſ. ad Solin. p. 760. Gothofred. ad Cod. Theodoſ. l. 1. de oblat. Vot. et quos ibi laudat Ill. Ritterus.

OBSCOENUS, infauſtus. Dom. 55. omina *obſcœna*. Sic aves *obſcœnæ* dicuntur.

OBSCOENE, parum ſuavi, ingrato ſono: quæ eſt propria verbi ſignificatio. *Orat. 45. ſi ita diceretur, *obſcœnius* concurrerent literæ.

OBSCURE. Att. IX. 7. nihil minus *obſcure* tulit: i. e. ſine queſtu. Inv. I. 15. *obſcure* ſubire animum auditoris: i. e. clam, ſenſim.

OBSCURUS, triſtis. Mur. 24. vultus *obſcuriores*. * ſublimis, ſubtilis. Or. I. 14. ſcientia *obſcurior*. * tectus, callidus. Act. I. Verr. 2. *obſcurus* in agendo.

OBSECRATIO, ſupplicatio Deorum, in malis ſ. periculis publicis. Har. R. 28. conſtituendæ nobis ſunt procurationes et *obſecrationes*. add. Liv. XXXI. 9. Sueton. Claud. 22. vid. Guther. Jur. Pontif. IV. 14.

OBSEQUIUM, indulgentia, ſtudium, alicui gratificando et in omnibus ſe ad ejus ſenſum, ſtudia, accommodando, placendi. Att. VI. 6. *obſequio* et comitate adoleſcentis valde audio mulieres delectari. Cœl. 6. tueri *obſequio*. Læl. 24. *obſequium* - - quod peccatis indulgens præcipitem amicum ferri ſinit. et ſic ſemper eſt apud Ciceronem et bonos auctores, non pro obedientia.

OBSERVANTIA, quid ſit? v. Invent. II. 22. Att. XIII. 11. ne magnum onus *obſervantiæ* Bruto noſtro imponerem: h.e. ne cum me viſere et ſalutare vellet, longius iter haberet. Planc. 18. ut *obſervantia*, ut ſuffragatio tolleretur. v. *obſervare*.

OBSERVARE, curioſe ſpectare, aucupari, captare, etiam in deteriorem partem et inſidiarum cauſa. ad Fam. XI. 16. ut tempus *obſervaret* epiſtolæ reddendæ. cf. Roſc. A. 8. Verr. III. 1. vitam *obſervari* pluribus oculis. cf. *obſervatio*. * cuſtodire. Tuſc. II. 9. draco *obſervans* arborem. v. Davies. ad h. l. * *obſervare* dicitur de officiis ſalutandi, deducendi (Gloſſ. παρατηρεῖ, obſervat, ſectatur. (&c. et hinc in genere pro colere. Muren. 34. ſi interdum ad forum deducimur - - diligenter *obſervari* videmur. Att. XIII. 49. ſi *obſervare* eſt ſervire. Inprimis autem eleganter dicitur de iis qui candidatos ſectantur, petitionem eorum ſua ſuffragatione juvant. Phil. II. 20. *obſervatus* a me in petitione quæſturæ. hinc recte explicat Manutius illud ad Fam. VII. 27. ego te in conſulatu *obſervaram*. ad Fam. XIII. 27. *obſervare* commendationes alicujus: h. e. complecti eum, qui commendatus eſt. * Tuſc. V. 41. tantam præſtantiam in bonis animi eſſe dicunt, ut ab his corporis externa *obſervent*. Bentleius emendabat: corporis et externa obſcurentur. probat Buherius ad. h. l.

OBSERVATIO. Muren. 24. *obſervationes*, teſtificationes, ſeductiones teſtium - - animadvertebant. Nempe Sulpicius et ejus amici diligenter obſervabant Murenam, et amicos, ſi quam largitionem facerent. * Or. I. 20. eloquentiam eſſe *obſervationem*, non artem. de Div. II. 71. diuturna *obſervatio* notandis rebus fecit artem. cf. I. 49. Off. II. 24.

OBSERVITARE, diligenter *obſervare*. de Div. I. 45.

OBSES, pignus, quodcunque ſignum certum voluntatis &c. Cluent. 30. damnationem dederat *obſidem* &c. in Cæcil. 22. *obſides* a nobis habet populus. cf. Catil. IV. 2. Cœl. 32.

OBSESSUS. Roſc. A. 11. *obſeſſa* domus: h. e. ab aliis occupata, ut ingredi non poſſis. * Vatin. 7. *obſeſſus* tribunatus: h. e. quo non licet facere, quæ velis.

OBSIDERE, replere, occupare. Nat. D. I. 23. corporibus omnis *obſidetur* locus. * ſpeculari curioſe. Flacc. 24. *obſidet* roſtra curia. Catil. I. 10. *obſidere* ſtuprum. Act. I. Verr. 2. qui meum tempus *obſideret*: ſc. ut mihi inſidiis eripiat. * eleganter orator dicitur auditorem *obſidere* et tenere, Orat. 62. cum eum jam in ſuam ſententiam impulit et adduxit.

OBSIDIO, periculum, quod ab altero nobis ſtruitur et rebus noſtris. ad Fam. V. 6. qui fœneratores ex *obſidione* exemerit: h. e. liberavit a periculo pecuniæ perdendæ, quod a Catilinariis, et qui tabulas novas fieri volebant, ſtruebatur. (cf. Rabir. Perd. 10.) Ductum videtur e Plauti Aſinar. II. 2. 14.

OBSIGNARE, ſignare, ſubſignare. Quint. 21. *obſignare* tabellas. Piſon. 28. &c. v. inpr. Salmaſ. mod. Uſur. c. 11. * de Div. II. 70. *obſignata* natura: ſunt muliebria ita obſtructa, ut concipere femina et parere non poſſit. Plinius H. N. VII. 16. genitale concretum appellat. Græci tales feminas ἀτρήτους vocant. v. inpr. Rutgerſ. Var. Lect. III. 18.

OBSIGNATOR, ſignator, qui ſubſignat. Flacc. 36. deciſionis *obſignator*. Att. XII. 18. *obſignatores* teſtamentorum.

OBSISTERE, defendere. Cluent. 17. *obſiſtere* crimini. * Fin. III. 9. et aliis locis: *obſiſtere* viſis: h. e. non ſtatim aſſentiri, ne decipiare.

OBSITUS, conſitus. Verr. III. 18. *obſitus* campus.

OBSOLETUS, inuſitatus: opponitur, novus, inauditus. Verr. V. 44. *obſoleta* crimina. * Or. III. 9. *obſoletior* oratio, dicitur ea, quæ nullum delectum verborum nec ornatum habet. * de eo, qui in luctu et ſordibus eſt. Piſon. 36. jacuiſti mœrens aliquot dies, atque inde *obſoletus* Theſſalonicam - - veniſti.

OBSONARE. Tuſcul. V. 34. *obſonare* famem.

OBSTARE, officere quaſi luminibus alicujus. v. officere. Sext. 20. *obſtare* ſibi me. * nocere. Roſc. A. 52. numquid hic aliud videtis *obſtare* Roſcio, niſi quod patris bona venierunt?

OBSTINATIO. Prov. Conſ. 17. *obſtinatione* quadam ſententiæ repudiavi.

OBSTIPUS, de cervice rigida, quam Suetonius appellat, capite in tergum nimis reclinato. Nat. D. II. 42. cf. fragm. Arat. init. (l. 60.) et ibi Gruter. p. 4264. ed. Gronov. qui oſtendit, hoc verbum duobus modis dici, et quidem contrariis. Sic ap. Sueton. Tib. cervix *obſtipa* et rigida: ubi male Caſaubonus interpretatur de capite ad terram defixo. Sequitur enim: hæc omnia ingrata et arrogantiæ plena: quod non poteſt intelligi niſi de cervice nimis reclinata. At contra cervix rigida ap. Liv. XXXV. 11. eſt de equis Numidarum, qui capita nimis protendunt ac demittunt.

OBSTITUS, fulmine tactus. Leg. II. 9. fulgura atque *obſtita* expianto. v. Feſtus in hac v. et ibi Interpretes. Savaro ad Sidon. Carm. IX. 189. (non 180) quem laudat Davies, nihil de hac voce habet, ſed tantum de locis fulmine tactis agit.

OBSTREPERE. Orat. III. 13. oratores obſcuri dicuntur, ſibi ipſi in dicendo *obſtrepere*. Marcell. 3. res clamore militum *obſtrepi* videntur: h. e. obſcurari, ut minus illuſtres ſint; in quo etiam inſolentia conſtructionis notanda.

OBSTRINGERE, ita dicitur ut obligare. v. obligare. Verr. I. 3. ſceleribus ſe *obſtringere*. ad Fam. XI. 10. ære alieno *obſtringere* &c. * Or. II. 66. Verr. IV. 51. religione *obſtringere* aliquem, eſt, facere, ut aliquis religionem Deorum lædat.

OBSTRICTUS. obnoxius, qui eſt in alterius poteſtate. Cœl. 19. *obſtrictus* voluptatibus tenetur. ibid. 32. addictum, deditum, *obſtrictum* vobis habebitis.

OBSTRUCTIO, de ſimulatione. Sext. 9. hæc *obſtructio* non diuturna eſt &c. Sicut quæ obſtruuntur, ea teguntur, non cernuntur, ſic ſimulatio adimit conſpectum veri ſenſus et animi.

OBSTUPEFACTUS, de mente ebrii. de Div. I. 29. cum ſit immoderato *obſtupefacta* potu atque paſtu.

OBTENTARE, tentare. Att. IX. 10. ſpes quædam me *obtentabat*, fore.

OBTERERE, contemnere. de Div. I. 16. artem *obterere* extiſpicum. Cœl. 19. *obterere* voluptates.

OBTESTATIO. Balb. 14. ſanctiones ſacrandæ ſunt, aut genere ipſo, aut *obteſtatione* et conſecratione legis, aut pœna &c. h. e. populo per legiſlatorem ad jusjurandum adigendo, quo juret, *obteſtans*, h. e. teſtes faciens Deos, ſe velle legem ſervare: unde leges ſacratæ. vid. Schwarz. Diſſ. de Deteſtatione Sacrorum §. 15. * Dom. 48. quid ergo tua illa tum *obteſtatio* tibicinis? Fuit pars cerimoniæ in dedicationibus. Cum interpretes nihil ad h. l. dicant, Cl. Schwarzius l. c. §. 16. putat *obteſtationem* eſſe eandem, quæ et deteſtatio dicatur, h. e. denunciationem teſtibus præſentibus factam. Qualis autem illa tibicinis *obteſtatio* ſ. denunciatio fuerit, non addit. Mihi videtur facta iiſdem propemodum verbis, quibus *obteſtationem* et denunciationem Pontifici, pullario, factam eſſe conſtat: ades mihi. ſ. poſtulo, ut adſis mihi &c. Dom. 52. de Div. II. 34. &c.

OBTINERE. philoſophi obtinent, quod approbant aliis, cum vincunt, eſſe verum aliquid: etiam defendunt. Verr. III. 71. *obtinere*, quod dicimus. Tuſc. I. 12. ſi minus id *obtinebis*. Fin. II. 33. illud ipſum quî *obtineri* poteſt. Lucul. 6. definitionem *obtinemus*. de defendendi ſignificatione adde dicta a Gronovio ad Tacit. H. II. 84. * tueri, retinere. Verrin. III. 35. *obtinemus* res geſtas Syllæ. Or. III. 60. vocem *obtinere*. ubi præter rem Pearcius legi vult: retinere. Sic *obtinere* provinciam dicitur, qui conſequitur, habet, retinet, ut ex epiſtolis ad Cornificium patet. ad Fam. XIII. 29. *obtinere* hereditatem. cf. IV. 14. * Syll. 6. ſuavitatem filii *obtinet*. Offic. II. 12. *obtinent* numerum jure

cæſorum. * Fin. II. 22. opibus magnis, quicquid feceris, *obtinere:* h. e. efficere, ut impune feceris, recteque adeo factum videatur.

OBTUNDERE, levare, minuere, comprimere. Tuſc. III. 16. nihil eſt, quod tam *obtundat* elevetquè ægritudinem.

OBTUSE, ſtulte: opponitur acute. Nat. D. I. 25. quo quid dici poteſt *obtuſius?*

OBVOLUTUS. de Div. I. 31. fax *obvoluta* ſanguine atque incendio. e Poeta.

OCCASIO. ad Fam X. 4. ne noſtra mala ſuam *occaſionem* putent.

OCCASUS, mors. Acad. I. 2. poſt L. Ælii noſtri *occaſum* ne a Latinis quidem.

OCCATIO. Cato 15. unde dicatur?

OCCIDERE. Tuſc. I. 45. occidit vita. Nat. D. I. 5. ſententiæ *occidunt.*

OCCENTARE. fr. de Republ. 4. p 384. ſi quis *occentaſſet,* ſive carmen condidiſſet, quod injuriam faceret, eſt fragmentum Legg. XII. tabb. v. Feſtus in h. v. quanquam in noſtra editione l. c. eſt actitaviſſet.

OCCULTUS, aſtutus. ad Fam. III. 10. ſi me autem *occultum* libet fingere.

OCCUPARE, eleganter dicitur de pecunia, quæ aut ſub uſuris collocatur, aut pro qua metallifodinæ, agri &c. emuntur, ut aliquid lucri et reditus habeamus. Flacc. 21. pecuniam adoleſcentulo grandi fœnore *occupaſti.* Verr. I. 36. *occupare* pecuniam apud &c. Manil. 2. equites Rom. - - quorum magnæ res aguntur, in veſtris vectigalibus exercendis *occupatæ.* vid. Manut. ad hæc loca. * Att. X. 6. ſum *occupatus* de Q. filio: h. e. eo mihi negotium faceſſente.

OCCURRERE, in mentem venire. Tuſc. I. 21. nihil mihi *occurrit,* cur non ſit verum. Brut. 7. maxime mihi *occurrunt* Athenæ. Nat. D. I. 14. Deus nil ſentiens nunquam nobis *occurrit,* neque in precibus, neque in votis. Lucul 40. noſtro, ne quid maxime quidem probabile ſit, *occurrit.* * reſpondere. Nat. D. III 28 huic loco ſic ſoletis *occurrere.* * avertere aliquid, mederi rei. Verr. V. 9. ante iſtius ſceleri *occurrere.* * antevertere, prævenire. ad Fam. IV. 5. ſapientia rei *occurrere.* * celeriter ſatisfacere. Cluent. 23 expectationi *occurrere.* * juvare. Topic. 10. loci aliis diſputationibus *occurrunt* abundantius, aliis anguſtius. ad Fam. XI. 20. quibus rebus veteranis poteſt *occurri, occurras.* Sed in hoc loco poſſis etiam interpretari: gratificari, vel mitigare. * eleganter etiam ad Q. Fr. I. 1. c. 1. ultro negotiis *occurrere* dicitur, qui libenter et alacriter ſuſcipit. * eſt genus honoris et officii. ad Att. II. 22. domus noſtra celebratur: *occurritur.* vid. *occurſatio.* * Verr. III. 27. quamprimum aliam civitatem *occurrere:* h. e. in aliam currere. vid. Interpr. ad Sueton. Calig. 26.

OCCURSATIO, genus officii, quod candidatis præſtatur. Planc. 12. facilis eſt illa *occurſatio* et blanditia popularis. cf. Mil. 35.

OCTOPHORUM et OCTOPHORUS, lectica quæ ab octo hominibus portatur. Q. Fr. II 10. Verr. V. 11. ut mos fuit Bithyniæ regibus, lectica *octophoro* ferebatur. v. Lipſ. Elect. I. 19. et Voſſ. ad Catull. p. 24.

ODIOSUS, de accuſatore, qui reum nimis urget, nulla rati ne placari, et, ut nos dimittat, moveri poteſt. Act. I. Verr. 12. Verr. IV. 20.

ODIVI pro odi, eſt Phil. XIII. 19.

ODIUM, faſtus et importunitas, quæ *odium* facit. Cluent. 39. quod erat *odium,* Dii immortales, quæ ſuperbia. Sic ap. Terent. Adelph. V. 4. 17. tundendo atque *odio* denique effecit ſenex. Hecyr. III. 2. 8. nunquam hodie *odio* tuo me vinces, et aliis locis *odium* dicitur de re, quæ odium facit, aliiſque moleſta eſt.

ODOR, levis ſuſpicio. Attic. IV. 16. *odor* dictaturæ. Cluent 27. *odor* ſuſpicionis. * Verr. V. 61. *odore* aliquo legum recreatus revixiſſet. * Or. III. 40. *odor* urbanitatis, mollitudo humanitatis - - ſunt ducta a ceteris ſenſibus.

OENUS antique pro unus. Legg. III. 3. *œnus* ne amplius ſex menſes &c.

OFFA. de Div. II. 35. *offa* pultis · ſc. quæ objicitur pullis auguralibus. Eſt autem *offa* proprie globus farinæ conſperſæ. μάζα, ᾽ϲωπη, pro quo Æolice dicitur ὄππη, unde latinum *offa.* v. Salmaſ. ad Solin. p. 90. 537.

OFFENDERE. Attic. X. 4. *offendere* apud aliquem de aliqua re. * Cluent. 23. *offendere* apud judices: i. e. condemnari a judicibus. * infeliciter rem gerere. ad Fam. II. 18. ſin quid *offenderit,* ſibi totum, nihil tibi, *offenderit.* v. *offenſio.* Ceterum de hoc verbo v. Manut. ad Ep. ad Fam. V. 14.

OFFENSIO, calamitas. Manil. 9. *offenſio* belli. cf. ad Quir. 1. * morbus. Tuſc. IV. 14. *offenſiones* corporum. cf. ad Fam. XVI. 10. * repulſa. Cluent. 25. quod æ-

dilitatem petere cum hominibus nobiliſſimis, et *offenſionem* timere dicebat. * Cluent. 50. judiciorum *offenſiones*, dicuntur corruptiones judicum, quibus judicia in odium populi veniunt. * Tuſcul. IV. 11. *offenſio* ægrotationi contraria quid ſit?

OFFENSIUNCULA, repulſa. Planc. 21.

OFFENSUS, odioſus. Catil. I. 7. ſi me meis civibus *offenſum* viderem. cf. Cluent. 58. * Verr. II. 47. exiſtimatio *offenſa*: i. e. mala. * Verr. II. 76. ſtatim ſuſpicione *offenſi*, ad ea ipſa nomina oculos animumque tranſtulimus. Eodem modo dicitur ut ap. Ter. in Andr. percuti: percuſſit illico animum.

OFFERRE, apparere, cerni, oſtendere. de Div. I. 36. Dii ipſi ſe nobis non *offerunt*. Roſc. A. 31. os *offerre*. * obviam ire. ad Fam. VI. 20. adventibus ſe *offerre*. * objicere. Sext. 1. *offerre* ſalutem in diſcrimen. Offic. I. 24. *offerre* ſe periculis. * Sext. 6. ſi qui fecerunt aliquid aliquando, atque iidem nunc tacent, et quieſcunt, nos quoque ſimus obliti: ſi qui ſe *offerunt* inſolenter et inſectantur &c. Grævius malebat e Codd. MSS. efferunt. Sed paulo poſt idem eſt verbum: neque quemquam *offendet* oratio mea, niſi qui ſe ita obtulerit, ut in eum non invaſiſſe, ſed irruiſſe videamur. * reſiſtere. ad Brut. 15. ſtatim me Antonii ſceleri *obtuli*. * Roſc. A. 13. qui mortem *obtulerit* parenti.

OFFICERE, eſt proprie, liberum proſpectum impedire, obſtare. Off. III. 16. quorum altitudo *officeret* auſpiciis. cf. Or. I. 39. Tuſc. V. 32. hinc eleganter eſt, commoda alicujus impedire, laudem alicujus majori laude imminuere: item nocere in genere. Rabir. Poſt. 16. nec mentis luminibus *officit* altitudo fortunæ. Brut. 17. horum conciſis ſententiis *officit* Theopompus elatione atque altitudine orationis ſuæ. Roſc. A. 38. ac meis commodis obſtas et *officis*.

OFFICINA, quomodo differat a taberna, vid. Manut. ad Ep. ad Fam. VIII. 6. Illud autem elegans eſt: Leg. I. 13. philoſophi, qui quaſi *officinas* inſtruxerunt ſapientiæ.

OFFICIUM, honos, qui ex more alicui, ſalutando, occurrendo, deducendo, ſectando &c. habetur. Muren. 33. frequentiam in iſto *officio* (np. obviam eundi) gratuitam - - non defuiſſe. ibid. 34. noli igitur eripere hunc inferiori generi hominum *officii* fructum: h. e. voluptatem, quam ex hoc *officio* præſtando capiunt. Ab hoc genere *officii* interdum dicitur

OFFICIOSUS. ibid. illa *officioſiſſima*, quæ neminem patitur non honeſte in urbem introire, candidatorum natio.

OFFUNDERE, obruere, obſcurare. Fin. III. 14. *offunditur* luce ſolis lumen lucernæ. * Marcell. 4. omnium Marcellorum memoria pectus meum *offudit*. Videtur eſſe converſe dictum pro: omnium M. memoria pectori *offuſa* eſt. v. Græv. aut *offudit* dictum eſt pro confudit, quod eſt triſtitia affecit, implevit, ut ap. Liv. XLV. 42. vel perturbavit, ut ap. Sueton. Cæſ. 7. De verbo ipſo adde Heinſ. ad Valer. Flacc. IV. 482.

OLERE. Roſc. C. 7. ſupercilia *olere* malitiam et clamitare calliditatem videntur. Nat. D. I. 26. Epicurus nihil *olet* ex Academia, nihil ex Lyceo.

OLEUM. Att. II. 17. opera et *oleum* noſtræ philologiæ periret. * exercitatio umbratilis. Or. I. 18. nitidum quoddam genus eſt verborum et lætum: ſed palæſtræ magis et *olei*, quam hujus civilis turbæ ac fori.

OLIM, de futuro. Att. V. 21. quid *olim* mali C. Julius fecerit. v. Grævius ad h. l.

OMEN, proprie quid ſit, de eo eſt locus claſſicus de Div. I. 45, 46. dicitur tamen etiam de aliis auſpiciis. ibid. 47. ſic aquilæ clarum firmavit Jupiter *omen*. De ſomniis eſt apud Tibull. III. 4. 9. ubi v. Broukh. * Cluent. 5. *omina* in nuptiis commemorantur. Unde ap. Virgil. Æn. I. 346. *omina* prima de nuptiis primis.

OMNINO, prorſus, plane. Fin. V. 8. tres *omnino* fuerunt. præciſe drey, nicht mehr und nicht weniger. de Div. I. 39. fieri *omnino* neges. Tuſc. II. 1. *omnino* philoſophari haud placet. * diſertis verbis. Tuſc. V. 9. non uſquam id dicit *omnino*, ſed, quæ dicit, idem valent. * in genere, in univerſum. Læl. 21. *omnino* omnium eadem cautio eſt. Off. I. 25. *omnino*, qui reip. præfuturi ſunt, duo præcepta Platonis teneant. cf. ib. 33. in Cæcil. 4. quod *omnino* Marcellorum nomini tota illa provincia adjuncta eſt. conf. Lucul. 2. Tuſc. I. 25. Læl. 23.

ONCHESMITES, ventus a portu Epiri *Oncheſmo* ſpirans verſus Italiam. v. Att. VII. 2. et ibi Interpretes. Quidam libri habent

Ancheſmites: de quo v. Caſaub. ad Dionyſ. Halic. L. I. p. 332. ed. Hudſ.

ONUS. Agr. II. 26. Syllanis *oneribus* gravis, dicitur, qui e proſcriptionibus Syllanis poſſeſſiones habet, et inde in invidia eſt.

OPERA. primo notanda conſtructionis varietas in formula *operam* dare. Tuſc I. 4. in quam exercitationem *operam* dedimus. Or. II. 28. *operam* dare ad audiendum. deinde vis ejus multiplex eſt. Verr. II. 29. *operam* dare jubet Petilium, quod rei privatæ judex eſſet: pro judicio intereſſe et cognoſcere. Att. XII. 50. *operam* dare auctioni, pro intereſſe &c. * videtur pro tempore, quam *opera* requirit, ſumi ad Fam. XVI. 21. multum *operæ* mihi eripitur in exſcribendis hypomnematis. v. Græv. ad h. l.

OPERAE dicuntur et de ipſo labore. Muren. 9. aſſiduitatis et harum *operarum* quotidianarum (np. in cauſis agendis et reſpondendo de jure) putat eſſe conſulatum: et de iis, quorum *operam* conduximus. ad Fam. XIII. 9. eſſe in *operis* ſocietatis. Att. I. 13. *operæ* comparantur. conf. Verr. I.56. Flacc. 38. Sext. 27. &c.

OPERARIUS, qui manibus opus facit, abjectumque adeo hominum genus. Sic Roſc. A. 41. homines *operarii* ex diſciplina patrisfamiliæ ruſticani. deinde de iis dicitur, qui quamcunque artem, non erudite, non via et ratione didicerunt, ſed ut opificium quoddam tractant. ſic rabulæ dicuntur *operarii*, Or. I. 18. Brut. 86.

OPERTUM, adytum, locus, quem adire nefas. Parad. IV. Clodius in *opertum* Bonæ Deæ acceſſit. ibid. et quidem in *operto* fuiſti. * oracula ex adyto edita. de Div. I. 50. quo e genere Apollinis *operta* prolata ſunt. cf. II. 55.

OPES, proprie ſunt auxilia: unde, poſito genere pro ſpecie, *opes* dicuntur omnes eæ res, quarum auxilio aliquid efficimus, conſequimur: ut 1.) labore, opera. de Div. II. 2. omnium *opibus* refrenanda eſt. 2.) pro conſilio. Att. IX. 16. (Cæſaris) ut tuis conſiliis et *opibus* utar. 3.) divitiis. ibid. XI. 2. iſta hereditas meam fidem et famam tueri poteſt, quam quidem intelligo, etiam ſine hereditate, tuis *opibus* te deſenſurum fuiſſe. 4.) gratia. Quint. 2. *opes* ſuas experiri. cf. c. 1. Verr. I. 1. 5.) advocatis in judicio. Quint. 2. ſummæ *opes*. 6.) potentia ſingulorum hominum, quæ ponitur in multitudine amicorum, clientum, gratia &c. (groſſer Anhang) qua poſſis efficere, quæ velis, etiam invitis civibus. Off. I. 19. ut *opes* quam maximas conſequantur. ad Fam IV. 9. *opes* et dignitatem tenerem. cf. Off. I. c. 21. Cluent. 24. Læl. 6. Off. II. 11. Brut. 81. 7.) reipublicæ potentia, in divitiis, exercitibus, ſociis poſita. Sext. 1. pro tantis *opibus* reipubl.

OPIME. ad Herenn. IV. 47. pro optime veſtitus citharœdus, Clar. Chriſtius legendum cenſebat *opime*: h. e. magnifice. Et ita *opime* eſt, v. c. ap. Plaut. Bacchid. III. 1. 6. Sic dicuntur etiam ſpolia *opima*: permutanturque in libris *opime* et optime. v. Drakenb. ad Liv. XXI. 43. Itaque valde hæc emendatio arridet. Neque tamen recepta lectio abſurda.

OPIMUS, minus ſuavis aut elegans. Or. 47. eiſdem erat verius; nec tamen eiſdem *opimius*: iiſdem male ſonabat. ibid. 8. *opimum* genus orationis. * eſt tamen etiam in laude. Brut. 78. ornamenta non ſatis *opima*.

OPINABILIS, incertus. Acad. I. 8. Tuſc. III. 31.

OPINARI, rei incertæ aſſentiri. Lucul. 20. nihil *opinari*.

OPINATIO. Tuſc. IV. 7. *opinatio* eſt imbecilla aſſenſio. conf. Acad. I. 11. Lucul. 34.

OPINATOR, qui rebus quamvis incertis, tamen aſſentitur, ut certis: ut faciunt Academici. Lucul. 20. ego ſum magnus *opinator*.

OPINATUS. Tuſc. III. 11. *opinatum* bonum, opponitur vero et certo.

OPINIOSUS, *opinator*. Lucul. 47. Antipater et Archidemus *opinioſiſſimi* homines.

OPPIDANUS. Brut. 69. multa opera ignoti homines et repentini quæſtores facti ſunt *oppidano* quodam et incondito genere dicendi.

OPPIGNERARE, pignori dare. Sext. 51. libelli etiam pro vino ſæpe *oppignerabantur*.

OPPONERE, excuſationis cauſa afferre. Att. I. 1. illud ſuum regnum judiciale *oppoſuit*. * laudare. Sext. 19. eos *opponi* auctores. * ad Fam. VIII. 1. manus ad os *opponere*, eſt ſignum ſilentii ſervandi. Cum eadem præpoſitione eſt in hoc Mur. 40. ad omne periculum atque ad omnem invidiam ſolus *opponitur*.

OPPORTUNITAS. Inv. I. 2. *opportunitates* in animis rerum maximarum: de dotibus animi.

OPPRESSIO, ſervitus. Attic. II. 18. hac tamen in *oppreſſione* ſermo - - liberior eſt, quam fuit. cf. Offic. III. 21.

OPPRESSUS, in ſermone eſt obſcurus, non ſatis clare pronunciatus, ut intelligi poſſit. Offic. I. 37. literæ neque *oppreſſæ*, neque expreſſæ, ne aut putidum ſit, aut obſcurum. * non liber. Piſon. 13. mens *oppreſſa* præmio. ibid. 17. conſcientia ſcelerum *oppreſſus*, nihil auſus eſt ad ſenatum ſcribere. * coercitus, frenatus. Flacc. 16. audacia comprehenſa et *oppreſſa* tenetur. * furto ablatus et retentus. Verr. II. 19. quicquid cælati argenti, Corinthiorum vaſorum - - hæc nemo dubitabat, quin ex illa domo capta et *oppreſſa* &c. * de moribundo eſt Cœl. 24. mens *oppreſſa*. * ſubito ruptus. Læl. 21. ut amicitia potius exſtincta quam *oppreſſa* videretur (np. ſicut incendium ruina) Cæcin. 26. jus civile *oppreſſum*, eſt, cum potentia, gratia, pecunia efficitur, ut contra jus agatur.

OPPRIMERE, coercere, reprimere. Fin. II. 10. quæ jam oratio non a philoſopho, ſed a Cenſore *opprimenda* eſt. * Verr. I. 9. *opprimi* reus dicitur, qui indicta cauſa, injuſteve condemnatur. * cogere. Verr. III. 58. inſtitit, *oppreſſit*, non remiſit. * *opprimi* dicitur, cuicunque aliquid ſubito et præter opinionem accidit. Verr. IV. 67. ne ſubito a me *opprimantur*, ſc. interrogando. ib. III. 91. Antonium mors *oppreſſit*.

OPTARE, requirere. Cæcin. 10. quid cauſa *optaret*. * deligere unum e pluribus. Roſc. A. 11. *optet* utrum malit. v. Græv. ad Quint. 9. *optare* eleganter dicuntur philoſophi, qui aliquid contendunt verum eſſe, et cupiunt propugnare et confirmare, ſed non poſſunt idonea argumenta afferre. Tuſc. II. 13. *optare* hoc eſt, non docere. cf. Lucul. 38. Nat. D. I. 8. *optata* magis, quam inventa videntur.

OPTIMATES, qui proprie ſint, nempe ii, qui *optimas* partes in republ. ſequuntur, opponunturque popularibus, de quibus mox, docetur Sext. 45, 66. qui ſunt loci claſſici, et quoniam hi fere ſunt homines ſuperiorum ordinum, pauci de plebe, niſi forte locupletiores, propterea *optimates* etiam interdum opponuntur plebi. vid. Tuſcul. I. 45.

OPTIO. in Cæcil. 14. *optionem* facere: i. e. dare.

OPUS, res ædificanda, aut inſtauranda, ein Bau. Verr. I. 55. lex *opere* faciundo. v. Lex. ibid. 54. *opus* pupillo redimitur. * munimenta arte facta. Phil. VIII. 7. *opus* munitionemque oſtendebat. * omne arte factum. Verr. IV. 46. antiquo *opere*. * in ipſis arte factis *opus* opponitur materiæ. die Arbeit daran. Verr. IV. 56. non *opere* delectabatur, ſed pondere. * Brut. 54. ſi nihil audierit, tamen oratorem in illo judicio verſari, et *opus* oratorium fieri, aut perfectum eſſe intelliget.

OPUS. non opus eſt, pro, noxium eſt. Cluent. 50. ut ſi quid aliquando, quod non *opus* eſſet, ab ſe eſſet dictum. ſic opus eſt pro utile eſt, ad Fam I. 9. legem Curiatam *opus* eſſe, neceſſe non eſſe. cf. Sigon. Ant. Jur. Prov. III. * cum genit. ad Fam. X. 8. magni laboris et multæ impenſæ *opus* fuit. v. Manut. et Gronov. ad Liv. XXII. 51.

ORARE, agere dicendo. nam apud veteres *orare* dicebatur pro agere. Brut. 12. neminem melius *oraviſſe* cauſam capitis Quint. 13. cauſam priore loco dicat, et eam cum *orarit* &c. * Proprie eſſe, rogare, non modo precando, ſed etiam rationibus commemorandis, docet Manutius ad Ep. ad Fam. V. 18.

ORATIO. Muren. 29. *oratio* habenda eſt non cum imperita multitudine. Verr. III. 44. brevis *oratio* Ætnenſium. h. e. de Ætnenſibus. * facultas ſcribendi et dicendi. Offic. I. 1. *orationem* latinam efficies pleniorem noſtris legendis.

ORATOR, demagogus: nam hi Gr. ῥήτορες dicebantur, ut e Demoſthene apparet. Cato 6. proveniebant *oratores* novi, ſtulti, adoleſcentuli. * legatus. Har. R. 16. *oratores* contra jus faſque interfectos. Brut. 14. Fabricius ad Pyrrhum de captivis reddendis miſſus *orator*.

ORBICULATUS. ad Fam. VIII. 15. ut milites malis *orbiculatis* paſti eſſe videantur: h. e. optimis et delicatiſſimis. Rotunda enim mala, ova &c. optima putantur, unde mala *orbiculata* h. l. per jocum pro lautiſſimis cibis dicuntur. v. Geſneri Lex. Ruſtic. in h. v. Ap. Celſum II. 24. *orbiculata* poma in cibis bonis ponuntur.

ORBIS. de Div. II. 44. *orbes* finientes: der Horizont. Or. III. 51. *orbis* verborum, eſt periodus, ut ex ejus definitione Ciceroniana patet, qua dicitur *orbi* incluſa procurrere oratio; quod quid ſit, intelliges ex iis,

quæ de vinciendis ſententiis dixi, in Vincire. * Att. II. 9. minore ſonitu, quam putaram, hic *orbis* reip. eſt converſus. cf. ib. 21. * Piſ. 10. ne tum quidem, cum ſaltatorium verſaret *orbem*, fortunæ rotam pertimeſcebat.

ORDINARE. Or. II 10. *ordinare* litem, eſt inſtituere cauſam, et, quomodo agenda ſit, conſtituere.

ORDIRI. Marcell. 11. unde *orſa eſt*, in eo terminetur oratio. Grævius paſſive accipit, et provocat ad Voſſ. Anal. III. 6. ſed nihil opus Commode *orſa eſt* interpretari poſſumus incepit.

ORDO, omne hominum in civitate genus. Sic de libertinis dicitur Ver. I. 47. de ſcribis ibid. III. 79. de publicanis ad Fam. XIII. 9. &c. In militia *ordines* ſunt triceſimæ partes legionum, in quarum quaque duæ centuriæ a decimo haſtato uſque ad primum pilum. unde Piſ. 36. *ordines* aſſignare, et Phil. I. 8. *ordines* duxerunt: de centurionibus. v. Lipſ. Mil. R. II. 8. * ſubſellia theatri. Phil. II. 18. ſediſti in XIV. *ordinibus:* quod eſt inſigne equitum. * Roſc. A. 48. recte atque *ordine* facere: eſt formula antiqua pro: ex legibus, laudabiliter, ſapienter. * extra *ordinem*, eſt aliter ac legibus eſt conſtitutum, contra leges. v. extraordinarius. Cluent. 31. qui ſe ab reo pecuniam, cum judex eſſet, clam atque extra *ordinem* accepiſſe confeſſus eſſet. ad Fam. VI. 5. ſpes quam extra *ordinem* habemus, eſt major, quam de ceteris.

ORIRI. Planc. 27. Phil. VI. 6. homo a ſe *ortus:* i. e. novus.

ORNAMENTUM. Sext. 51. *ornamenta* equeſtris ordinis, appellat cenſum, divitias.

ORNARE, honores, ſupplicationes &c. decernere. Dejot. 1. quem ante *ornare* cuncto cum ſenatu ſolebam: h. e. decernere nomen regis, amici, item laudare. ad Fam. I. 1. quod Pompeium *ornaſti:* h. e. ei præfecturam annonæ decreviſti. * magiſtratus autem provinciales et ipſæ provinciæ ornantur. Q. Fr. II. 3. Att. IV. 18. cum iis decernuntur neceſſariæ militum copiæ, ſtipendia, legati. &c. vid. Sigon. Ant. Jur. Prov. II. 11. * ad Fam. XII. 10. exercitus *ornatur*, præmiis decernendis. * Lege Curiata *ornari*. Agr. II. 10. quid ſit. v. Ind. LL.

ORNATUS, a, um. Att. III. 24. provinciæ *ornatæ*. v. *ornare*. * inſtructus rebus omnibus neceſſariis. Quint. 31. *ornatiſſimus* fundus. cf. ad Verr. I. 34. in Cæcil. 15. Cæcin. 21.

OS, oris. impudentia. ad Fam. V. 10. non ſi Appii *os* haberem. ad Fam. IX. 8. *os* Academiæ. * Arch. 9. *os* belli ac fauces: h.e. bellicum periculum et quidem ultimum. Videtur dictum imitatione Homeri, qui dixit στόμα πολέμοιο, Il. κ'. 8. ubi tamen durius dicitur, quam apud Ciceronem. Non enim additur eripere, ut h. l. ſed πεύχειν. add. υ'. 359.

OS, oſſis. Fin. IV. 3. *oſſa* nudare dicuntur Stoici, qui de rebus magnis jejune et ſine ornatu ſcribunt.

OSCINES. Nat. D. II. 64. aves augurales, quæ cantu auſpicium faciunt.

OSCITARE. Or. II. 33. *oſcitans* ſapientia: i. e. otioſa, quæ nihil laboris affert.

OSCITANTER. Brut. 80. *oſcitanter* agere, de actione frigida.

OSCULARI, nimis magni facere, amare. Muren. 10. quoniam juriſprudentiam tanquam filiolam *oſcularis*.

OSTENDERE. Or. I. 33. *oſtendere* ſe, dicuntur res, quæ primum inveniuntur. * Q. Fr. I. 2. c. 5. ſe optime *oſtendere*, eſt magnam ſpem ſui facere. * de Div. I. 22. *oſtentum* eſt tibi; pro *oſtenſum*.

OSTENTARE, minari. ad Fam. IV. 14. belli exitus cædem *oſtentat*. * polliceri. Agr. II. 28. agrum Campanum, quem vobis *oſtentant*, ipſi concupivere. * jactare. ad Fam. I. 4. quid enim me *oſtentem?* cf. Dejot. 10. huc refer etiam illud Marcell. 9. æternitati ſe *jactare:* h. e. facere ea, quibus memoriam tui æternam facias.

OSTENTATIO, pollicitatio, ſpes, quam alicui facimus. Att. V. 13. *oſtentationes* meas nunc in diſcrimen eſſe adductas.

OSTENTUM, quid ſit? Nat. D. II. 3. * res mira, non expectata, incredibilis. ad Fam. VIII. 14. Appium *oſtenta* facere.

OTIOSUS, neutri parti addictus, ſed pacem ſervans cum utraque. ad Fam. IX. 5. 25. Marcell. 6. * doctus, qui nullam reipubl. partem capeſſit. Sext. 51. græculum ſe atque *otioſum* putari voluit; ſtudio literarum ſe ſubito dedidit. Atque in univerſum *otioſi* ſunt, qui ad remp. non accedunt. Offic. I. 21. * Sext. 46. dignitas *otioſa:* h. e. cum otio conjuncta. * liber a commotione animi. Brut. 24. cum *otioſus* ſtilum prehenderat &c.

OVARE, minus eſt, quam triumphare; ingredi urbem, ob victoriam non adeo magnam, equo. ad Brut. 15. ut *ovanti* introire

Cæſari liceret decrevi. v. Sigon. Ant. Jur. C. R. I. 22. et Ant. J. Prov. II. 10.

P.

PACATUS. Phil. V. 9. cujus nequitiam ne *pacatam* quidem ferre poſſumus: h. e. in *pace*, ſine armis.

PACTA, ſponſa. Attic. V. 21. ejus filio *pacta* eſt Artavaſdis filia. v. Duker. ad Liv. XLIV. 30. ubi plura exempla congeſta ſunt: Livius tamen etiam dixit de viris.

PACTIO. inter publicanos et provinciales, qui agros decumanos habebant, pactiones fiebant. ad Fam. XIII. 65. ejus ſumma exiſtimatio agitur in eo, ut *pactiones* cum reliquis civitatibus conficiat. cf. Att. V. 13. Q. Fr. I. 1. c. 12. Ejus rei ratio intelligi poteſt e Verrina tertia. vid. v. c. 14. cf. Burm. de Vectigal. p. 139. Balduin. Juriſpr. Muc. p. m. 119. * Sæpe *pactionis* mentio in corruptionibus pecuniariis, ut Verr. I. 7. ſciebam in rejiciendis judicibus nonnullos *pactionis* ſuſpicionem non vitaſſe. Piſon. 36. *pactiones* reorum.

PACTOR, per quem *pactio* fit. Verr. V. 21.

PAEAN et PAEON. Orat. 64. Or. I. 59. &c. pes tribus brevibus et una longa, et quidem, aut ſic: - ᴗ ᴗ ᴗ, aut ſic: ᴗ ᴗ ᴗ -, aut, ᴗ - ᴗ ᴗ, ᴗ ᴗ - ᴗ.

PAEDOR, ſqualor, ſordes, ſignum luctus. Tuſc. III. 12. barba *pædore* horrida. cf. ibid. 26.

PAETULUS, ὑποκοριστικῶς pro pætus: quod minus eſſe, quam ſtrabonem, apparet ex Horatio Sat. I. 3. 44. Nat. D. I. 29. redeo ad Deos: ecquos ſi non tam ſtrabones, at *pætulos* eſſe arbitramur?

PAGANUS. Dom. 28. in hac urbe nulli *pagani*, aut montani, qui non &c. hujus loci interpretatio repetenda eſt e Dion. Hal. L. IV. p. 220. ed. Sylb. qui tradit Serv. Tullium in locis montanis et natura adeo munitis feciſſe ruſticis perfugia, et pagos Græco vocabulo dixiſſe. Hinc illi homines, qui in plebe R. erant, quoniam in tribubus urbanis cenſebantur, *pagani* dicti; qui non differunt a montanis, quos hîc Cicero commemorat; quod facile ex loco Dionyſii intelligitur. *Pagos* commemorat Q. Cicero Petit. Conſ. 8. *Pagorum* mentio ap. Livium XXV. 5. De iis v. Bimardum Diſſ. I. c. 4. apud Murator. Inſcript. T. I. pag. 19. Sed originem *paganorum* repetit a Numa, auctoritate ejuſdem Dionyſii I. p. 135. II. p. 135.

PALA. Off. III. 9. *pala* annuli. Plato, unde ille locus ductus eſt, σφενδόνη. unde Plinius XXXVII. 8. fundam vocat: ubi de *pala* vid.

PALAESTRA, exercitatio umbratilis, ſchola. Or. I. 18. nitidum quoddam genus eſt verborum, - ſed *palæſtræ* magis et olei, quam hujus civilis turbæ ac fori. * artificium. Att. V. 13. utemur ea *palæſtra*, quam a te didicimus. v. *palæſtricus*.

PALAESTRICE. Opt. g. d. 3. ſani et ſicci habeantur, ſed ita, ut *palæſtrice* ſpatiari in xyſto iis liceat, non ab Olympiis coronam petant: h. e. ut ſcholæ apti ſint, non foro, curiæ.

PALAESTRICUS. Off. I. 36. *palæſtrici* motus ſæpe ſunt odioſiores: ſc. quia nimis ſunt artificiales, h. e. adſtricti certis temporum intervallis. v numerus.

PALAM, abundat Verr. V. 26. *palam* ante oculos omnium. Similiter Livius XXV. 18. *palam*, duobus exercitibus audientibus.

PALATUM. Nat. D. II. 18. *palatum* cœli, ut dixit Ennius. nempe propter ſimilitudinem, quam habet cum *palato*, ut ait Iſidorus Origg. XI. 1. vid. inpr. Davies ad h. l. male hunc locum interpretatus eſt neſcio quis in Lexico Fabri. *Palatus* laudatur e Fin. II. 8. ſed e Codd. Pariſ. duobus *palatum* reſtituit Daviſius. Quidam MSS. etiam habent *palatium* cœli. quod Ennius dixiſſe non poteſt: quia res nova erat ſic dicere tempore Auguſti. vid. Ovid. Met. I. 176.

PALILIA, feriæ in honorem Deæ ruſticæ, quæ Pales vocatur, celebratæ XIII. Kal. Maj. in quas incidit natalis Romæ. dicuntur etiam *Parilia*: et ſic expreſſit editio Gruteriana, quam noſtra ſecuta eſt, de Div. II. 47. cf. Ord. Faſt. IV. 721. ſqq. et ibi Heinſ.

PALIMPSESTUS. ad Fam. VII. 18. charta pergamena, in qua deleta ſunt et eraſa, quæ antea ſcripta erant.

PALLA. Phil. III. 6. Herenn. IV. 47. eſt *pallii* genus, (non tunica, ut viſum eſt Rubenio Re Veſt. I. 20. contra diſputante Ferrar. Anal. de Re V. c. 25. cf. Rei Veſt. III 18.) quo utebantur citharœdi, tragœdi, matronæ. In quo tamen illud animadvertendum eſt, quod recte monuit Cl. Chriſtius in Proluſ. Acad. de Imaginibus Muſarum,

p. 5. ut *palla* citharœdorum, tragœdorum, Dearum etiam quarundam diſtinguatur a *palla* Romanarum et pallio Græcarum. Nam ex imaginibus apparet, eas induendi ratione differre; cum illa induerentur ut peplo, hac amicirentur tantum, add. Broukh. ad Tibull. IV. 6. 13.

PALLIATUS, opponitur togato: h. e. Græcus Romano. Rabir. Poſt. 9 Nam *Pallium* eſt habitus Græcorum. * Q. Fr. III. 1. c. 2. illi *palliati* topiariam facere videntur. Manutius interpretatur de ſtatuis inter columnas, habitu Græco.

PALMA, *palmarum* radices pro victu. Verr. V. 33. 38. * cædes. Roſc. A. 6. multarum *palmarum* vetus gladiator. cf. c. 30.

PALMARI, pro adulari laudatur ex Ep. ad Fam. X. 33. defenditurque a Manutio, quod hæc lectio omnium eſt MSS. Codd. et *palma* eodem modo blandimur ac palpo: ſed alii, atque in his Grævius, legendum cenſent: palpari.

PALPARE, blandiendo aliquid conſequi ſtudere. Att. IX. 9. *palpaboque*, quonam modo poſſim, voluntate ejus &c.

PALUDATUS, *paludamento*, veſte imperatoria, indutus. Sext. 33. *paludati* Vulturii.

PANGERE, conſtituere, ponere. Leg. I. 21. requiri terminos, quos Socrates *pegerit*. in Piſ. 16. autem conſtanter et ſcripti et edd. habent: fines *pepigerat*.

PARARE, comparatione paciſci. ad Fam. I. 9. ſi curiata lex non eſſet, ſe *paraturum* cum collega: np. in quam quiſque provinciam iret. v. Gron. Obſ. I. 10. et quos laudat Lexic. Fabri in hac voce.

PARATUS, promptus conſilio, manu. Catil. III. 7. hominem tam acrem, tam *paratum*, tam audacem. vid. Græv. * inſtructus. ad Fam. VIII. 10. *paratus* ab exercitu. Brut. 39. Scævola in jure *paratiſſimus*. * parabilis, facilis, obvius, qui ad manum eſt. Or. II. 36. philoſophi habent *paratum*, quid de quaque re dicant. cf. Græv. ad Catil. l. c. qui hanc vocem reſtitutam cupit Plin. Ep. III. 5. ubi vulgo eſt: erat ſomni parciſſimi. receperuntque Cortius et Geſnerus: male, me judice. rationes vid. in Ep. Geſneri ſubjecta Plinio ipſius; in qua etſi defendit eam emendationem contra rationes meas, tamen mihi nondum perſuadet, ut veram putem. * cum genit. Leg. II. 26. civis tuendæ civitatis *paratiſſimus*. (ſ. peritiſſimus.)

PARENTALIA, inferiæ, et quidem publicæ: h. e publica auctoritate, et publice celebrandæ. Phil. I. 6. vid. Guther. Jur. Man. II. 12. cf. *parentare*. Sed ſunt etiam *parentalia* privata, quæ a privatis agebantur in cognatorum memoriam.

PARENTARE, eſt inferias facere in memoriam, honorem mortui. Phil. I. 6. cujus ſepulcrum nuſquam extet, ubi *parentetur*. Leg. II. 21. hoſtia maxima *parentare*. * ulciſci mortem alicujus. Flacc. 38. *parentemus* Cethego.

PARENS. Off. I. 22. *parentiores* exercitus.

PARERE. Leg. I. 21. requiri placere terminos, quos Socrates pegerit, iiſque *parere*. * pro apparere, demonſtrari, verbum forenſe antiquum. Roſc. Com. 4. ſi *paret*.

PARERE, invenire, excogitare. Fin. III. 1. verba *parienda*. Or. II. 27. quæ tota ab oratore *pariuntur*, excogitationem non habent difficilem. cf. Wopken. Lect. Tull. I. 16. * Paulo durius videtur illud, Off. II. 9. hæc, quibus rebus *pariuntur* a ſingulis, eiſdem fere a multitudine: h. e. per quæ conſequimur, ut ſinguli ea nobis tribuant &c. ubi v. F. Fabricius: cujus tamen exempla non ſunt ſimilia.

PAROCHUS, qui redemit neceſſaria legatis, peregrinis, et hoſpitibus &c. præbenda. Att. XIII. 2. Seſtius noſter, *parochus* publicus. v. Intt. ad Horat. Sat. I. 56. cf. infra in Vectigal. Burmann. de Vectigal. c. 6. p. 93. add. in præbitor.

PARS, in ſcena eſt perſona, quam quis ſuſcepit agendam. in Cæcil. 15. actores ſecundarum et tertiarum *partium*: unde ad alia transfertur. Flacc. 27. ſervus primarum *partium*. * *pars* virilis Verr. III. 3. vid. virilis. * genus, ſpecies. Orat. I. 6. *pars* dicendi. Topic. 7. formas qui idem putat eſſe, quod *partes*, confundit artem &c. et tamen ſæpe ſic uſus ipſe eſt. v. c. Invent. I. 28. &c.

PARTICEPS, cum duobus genitivis. Verr. I. 15. Conſulis *particeps* omnium rerum fueris.

PARTIM, cum præpoſit. ex. Leg. II. 17. *partim* ex illis jacent. vid. Gronov. Obſ. III. 2. * cum genitiv. Offic. II. 21. *partim* eorum. quo modo et alii dixere. v. Gronov. Obſ. III. 2. * interdum ſemel tantum poni, ex illo ipſo loco (Leg. II. 17.) patet, ubi jungitur quidam. Sic eſt etiam

Offic. I. 45. quædam ita fœda, _partim_ ita flagitioſa. Etiam alius jungi, jam in Lexico Fabri demonſtratum eſt.

PARTITIO. Leg. II. 20. 21. eſt genus legati, quo legatarius tantum capit, quantum heres, ſi unus eſt, aut omnes ſimul, ſi plures ſunt; ita nempe, ut heres quiſque dimidium ejus partis ei det, quam ex hereditate cepit. v. Gronov. Seſt. IV. 7.

PARTUS, de viro. Tuſc. II. 8. Deianira Oenei _partu_ edita. Sic Græci _τίκτειν_ etiam de patre. v. Davies ad h. l. et Virum Doct. in Miſcellan. Obſ. quæ cura Cel. Dorvilli prodierunt. Vol. I. p. 409. * fœtus. Or. II. 40. feræ _partus_ ſuos diligunt.

PARTURIO, metaphorice de re matura, mox eruptura in lucem. Muren. 39. periculum conceptum reſp. _parturit._ Phil. II. extr. utinam reipublicæ dolor pariat, quod jam diu _parturit._ * laborare. Læl. 13. ſecuritate frui animus non poteſt, ſi tanquam _parturit_ unus pro pluribus.

PASCERE. in re augurali aves _paſcuntur_, de Div. II. 34. cum avide offam pultis devorant, ut tripudium fiat. * _paſcere_ dicitur de iis, qui rem pecuariam exercent. Verr. II. 3. qui arent, qui _paſcant_ &c. Offic. II. 25. bene _paſcere._ * _paſci_ pro vivere ex re aliqua. Off. II. 11. qui ſcelere et maleficio _paſcuntur._

PASCUA. Agr. I. 1. utrum hanc ſilvam in relictis poſſeſſionibus, an in cenſorum _paſcuis_, inveniſti: h. e. quæ a cenſoribus locantur. v. ſcriptura.

PASSER. Fin. II. 23. quæ _paſſeribus_ nota eſt omnibus.

PATEFACERE, exquiſite dicitur ad Fam. VI. 10. iis totum me _patefeci:_ i. e. iis omnia mea obtuli, omnia mea patere Trebiano dixi.

PATEFACTUS, inventus. de Div. I. 39. nec, ante philoſophiam _patefactam_ - - hac de re communis vita dubitavit.

PATELLA, diis propria, in qua iis cibi ponuntur. Fin. II. 7. ita non religioſi, ut edant de _patella._ v. Torrent. ad Sueton. Vitell. 13.

PATER. Piſ. 33. &c. Patres Conſcripti. unde Senatus ſic dicatur, v. Liv. II. 1. * in Cæcil. 21. _patres_ majoreſque noſtros non pœnitebat. Ex quo loco diſcant tirones, in proſa _patres_ proprie dici, non de majoribus, ut vulgo putant. Exempla Menkenii in Obſ. L. L. omnia ſunt aliena. Poetæ modo ita dicunt.

PATERE. ad Fam. VI. 10. omnia Ciceronis _patere_ Trebiano: h. e. iis Trebianus uti poteſt, ut ſuis. Roſc. C. 2. nomen in adverſariis _patet._ de Div. II. 2. ut nullum philoſophiæ locum eſſe pateremur, qui non latinis literis illuſtratus _pateret._ Off. I. 21. minus multa _patent_ in eorum vita, quæ fortuna feriat.

PATERFAMILIAS, pro homine indocto, et rei familiaris tantum ſtudioſo. Or. I. 29. qui, ſicut unus _paterfamilias_, his de rebus loquor.

PATERPATRATUS. Or. I. 40. Cæcin. 34. qui ſit, docet Liv. I. 24.

-PATIBILIS, tolerabilis. Tuſc. IV. 23. _patibilis_ dolor putandus. * in quem perpeſſio cadere poteſt. Nat. D. III. 12. omne animal _patibilem_ naturam habere.

PATRICIUS, qui e familia aliqua eorum ſenatorum ortus eſt, quos Romulus et Tarquinius Priſcus legerunt: et qui ab illis quidem orti ſunt, majorum gentium, qui ab his, minorum gentium dicuntur. _Patricii_ opponuntur plebeii. ad Fam. IX. 21. de _patriciis_ ſatis dictum in Lexic. Fabri, et ſcriptores laudati. * ad Brut. 5. dum unus erit _patricius_ magiſtratus, auſpicia ad patres redire non poſſunt. _Patricii_ magiſtratus ſunt Conſulatus, Prætura, Ædilitas &c. quia olim _patriciis_ proprii fuere, et a _patriciis_ capi potuere. Leg. II. 3. Fibrenus præcipitat in Lirim, et tanquam in _patriciam_ familiam venerit, amittit nomen obſcurius.

PATRIUS, a majoribus relictus et traditus, antiquus. Or. I. 18. mos _patrius_ Academiæ. Mur. 41. ſacra _patria._ Sic etiam Verr. I. 3. Dii _patrii_, ſunt, quorum cultus a majoribus venit. * paternus. Roſc. A. 16. animus _patrius_ in liberos. hoc propterea adjeci, quia vidi, qui dubitarent, ſic dici latine, et inde hærerent in loco Livii II. 5. eminente animo _patrio_ inter publicæ pœnæ miniſterium: ubi dicendum erat animo paterno; ut ap. Horat. Carm. II. 2.

PATRIMUS, cui pater ſuperſtes eſt. Har. R. 11. v. Heinecc. Antiq. J. R. ad Inſt. Juſt. I. 10. 5.

PATRITUS, _patrius._ Tuſc. I. 19. _patritam_ illam et avitam philoſophiam.

PATRONUS. Off. III. 18. _patronum_ agri Sabini, explicant vulgo dominum; male.

PATRUUS, reprehenſor, magiſter. Cœl. 11. fuit pertriſtis _patruus_, cenſor, magiſter. ſcil. quia plus vident homines et reprehendunt ſeverius in fratrum liberis, quam in

ſuis. v. Intt. ad Horat. C. II. 13. et alibi. Drakenb. ad Silium XV. 10. Caſaub. ad Perſium p. 52.

PAVIRE, ferire. Div. II. 34. terram *pavire* &c.

PAX. in formulis precum. Rabir. Perduell. 2. *pacem* ac veniam peto.

PAVIMENTATUS. Qu. Fr. III. 1. c. 1. porticus *pavimentata* ſc. opere teſſellato. v. Spon. Miſcell. Erud. Ant. p. 40.

PECCATUS. Verr. II. 78. in *peccatu* manifeſto tenebatur.

PECUARIUS, qui gregibus pecorum alendis quæſtum quærit, ſed e publicis, pro certo vectigali conductis, paſcuis, quæ ſunt in ſaltibus publicis. Nam aliæ ſunt villaticæ paſtiones, quæ ad agriculturam referuntur, nec faciunt pecuarios, ut tradit Varr. R. R. III. 1. Verr. II. 6. Fontei. 1. Dejot. 9. rex Dejotarus *pecuarius* dicitur. Sunt etiam, qui publicanos *pecuarios* dictos arbitrantur, qui vectigal redemerunt, quod de paſcuis publicis daretur: ſed loci Ciceroniani et Liviani XXXIII. 42. (ubi etiam Drakenb. cum Burman. de Vectigal. P. R. p. 140. de publicanis intelligit.) XXXV. 10. non ſunt de publicanis: quid ii enim ad Ædilium curam pertinent?

PECULATOR, qui *peculatus* reus eſt. Offic. III. 18. Eſt autem *peculatus* Roſc. A. 29. crimen, quo tenetur, qui ærarium defraudavit.

PECULIARIS, proprius. Q. Fr. II. 10. hoc mihi fuit *peculiare*.

PECULIATUS, dives, nummatus. ad Fam. X. 32. plane *peculiatus* diſceſſit.

PECULIUM, pecunia, quam ſervus domini permiſſu colligit. Verr. I. 36. *peculia* ſervorum. Parad. V. 2. qui cupiditate *peculii* nullam conditionem recuſant duriſſimæ ſervitutis.

PEDARIUS, de ſenatoribus, qui non dicendæ ſententiæ jus habent, ſed tantum aſſentiuntur diſceſſione, quia nondum magiſtratu aliquo functi ſunt. Att. I. 19. 20. v. Gell. III. 18. nam is eſt locus claſſicus.

PEDESTER, pro terreſter eſt Cato. 5. *pedeſtres* navaleſque pugnæ. Sic ſæpe Nepos et alii. v. Gronov. et Drakenb. ad Liv. XXXVII. 53.

PEGMATA, loculi lignei, quibus libri reponuntur. Att. IV. 8.

PEJERARE. quid ſit? v. Off. III. 29.

PEJUS, ſubſtantive, aut intellectu negotii; per græciſmum. Tuſc. II. 13. turpitudo *pejus* eſt, quam dolor.

PELLECTIO, lectio. Att. I. 13.

PELLERE, dicuntur res externæ, cum agunt in ſenſuum inſtrumenta, et quidem in utramque partem, ſuaviter et cum moleſtia. Or. 53. quod cum animos hominum aureſque *pepuliſſet*, ut intelligi poſſet, quod caſus effudiſſet, cecidiſſe jucunde. * deinde *pellere* nos, aut mentem, dicuntur ſpecies rerum externarum, cum animo concipiuntur. Lucul. 10. viſa nos *pellerent*. ibid. 20. viſa mentem ſenſumve *pepulerunt*. * denique quæ animum ſuaviter aut moleſte afficiunt. Fin. II. 10. nec ullum habet ictum, quo *pellat* animum hic ſtatus nihil dolendi. de Div. I. 36. ut *pellantur* animi vehementius, ſæpe etiam cura et timore. Cœl. 15. candor hujus te et proceritas, vultus oculique *pepulerunt*. Sic habet Grævius pro vulgato perpulerunt. nam cum *pepulerunt*, ignorantia librariorum ſæpe permutatum eſt perpulerunt et perculerunt. v. Græv. ad h. l. et Gronov. ad Liv. III. 30. Sic ad Fam. IV. 13. nulla inſignis me privatim *pepulit* injuria: h. e. attigit. aliæ edd. habent perculit. * Brut. 87. longi ſermonis initium *pepuliſti*: quod eleganter dictum arbitror pro moviſti, commoviſti: quibus verbis in hac re utuntur veteres. Sed cum hanc elegantiam non caperent quidam, depuliſti, aut detuliſti ex eo fecerunt.

PELLICERE, dicitur de artibus magicis, quibus v. c. ſeges ex agro vicini in noſtrum deducitur, nam de hoc eſt apud Plin. Hiſt. nat. Hinc eleganter ad alia transfertur. Orat. I. 57. ſententias lepore, et ſale, *pellicere*. &c.

PELLIS. quia *pellibus* ſternuntur tentoria in caſtris, propterea pro ipſis tentoriis ponuntur. Lucul. 2. ut non multum imperatori ſub ipſis *pellibus* otii relinquatur.

PELLITUS. fr. Or. pr. Scaur. M. Æmilius ſordidiſſimæ genti, ac prope dicam *pellitis* teſtibus condonetur. *Pelliti* ſunt proprie, *pellibus* pro veſte tecti, ut ruſtici, qui inde *pelliti* dicuntur. Sed quia hic cultus eſt etiam iis gentibus communis, quæ barbaræ ſunt, et ab hoc humaniori cultu abſunt: propterea barbari etiam, ut h. l. ſunt *pelliti*. Sic eos appellavit etiam Claudian. de IV. Conſul. Honorii v. 466. Eſt autem ap. Ciceronem ſermo de Sardis, qui *pelliti* diſerte vocantur apud Liv. XXIII. 40. v. ibi

Gronov. a Cicerone alibi maſtrucati. v. maſtruca. ſed inprimis Patricius ad fr. Or. pr. Scauro T. III. P. II. p. 1015. ed. Græv. add. Varr. R. R. II. ult.

PELLUCENS. nitidus, politus. Brut. 79. mollis et *pellucens* oratio.

PENATES, unde dicti? vid. Nat. D. II. 27. Verr. IV. 8. Syll. 31. *penates* ac Dii patrii. cf. Dom. 57. Har. R. 17. Nempe *penates* et Dii patrii, item familiares, ſunt iidem; h. e. ii, quos et quæque urbs communiter a majoribus traditos, et quæque familia ſibi proprios adſciverat et colebat. Colebantur autem privatim in impluvio. Illi ſunt *penates* publici, hi privati. In illorum tutela eſt tota urbs, inprimiſque templa, in horum ædes privatæ et familia. Virgil. Æn. II. 702. ubi v. Intt. cf. III. 148. Itaque hos aufert Æneas, non Lares. ibid. II. 716. *Penates* privati ſunt Dom. 41. Phil. II. 30. v. inprimis, quem Grævius ad Or. pr. Sylla l. c. laudat, Gronov. Diatrib. in Statium. c. 44. p. 290. ſqq. adde et in impluvium. * Phil. VIII. 3. templa - - *penates*, aras, focos. Lectio *penates* dubia eſt. v. Ferrar. ad h. l. abeſt ab ed. Manutii hoc verbum. Sed poteſt ſervari, ut Phil. II. 30. qui locus eſt huic ſimillimus.

PENDERE. ad Fam. V. 13. non aliunde *pendere*, dicuntur quorum felicitas et miſeria non eſt in rebus externis, ſed in bonis et virtutibus animi. Tuſc. V. 12. *pendere* ex aliorum eventis. * *pendere* dicuntur ruinæ proximi. Rabir. Poſt. 16. nec *pendentem* amicum corruere patitur.

PENETRALIS. N. D. II. 27. Dii *penetrales*, ſunt Penates, ut ipſe dicit. conf. Heinſ. ad Silium XV. 18.

PENSIO, eſt pars pecuniæ, per certas dies (Termine) ſolvendæ. hinc *penſio* prima ad Fam. VI. 18. altera *penſio*. Roſc. C. 17. Att. XI. 4. tertia *penſio*. ibid. 23.

PENULA, veſtis craſſior, qua in itinere utebantur. Att. XIII. 33. horum ego vix attigi *penulam*. ibid. ita egi, ut non ſcinderem *penulam*. h. e. non admodum rogavi abire parantes, ut manerent. Hinc Milo iter faciens Lanuvium, dicitur fuiſſe *penulatus*. Mil. 10. de *penula* egerunt copioſe Ferrar. de R. V. P. II. L. II. qui eſt totus de *penula*: ſed ad Ciceronem illuſtrandum inprimis pertinent dicta c. 2. cf. Ruben. de R. V. I. 6. et qui laudantur in Lex. Fabri.

PENUS. Nat. Deor. II. 27. eſt omne, quo veſcuntur homines, *penus*.

PERCELLERE. Mil. 21. Mars communis ſæpe ſpoliantem jam et exſultantem evertit et *perculit* ab abjecto.

PERCEPTIO. Lucul. 25. *perceptione* ſublata. v. percipere.

PERCEPTUS, diligenter cogitatus. Tuſc. III. 14. diligenter *perceptas* et pertractatas habere res humanas. Fat. 6. *percepta* artis, ſunt, quæ Græcis dicuntur θεωρήματα. cf. c. 8. et Victorius ad c. 1.

PERCIPERE. N. D. II. 59. per arteriam vox a mente principium ducens *percipitur* et funditur. Sed Daviſius legendum cenſet projicitur: Buherius præcipitatur. Mihi autem nihil mutandum videtur. Nempe vox per arteriam venit in os, ore percipitur, h. e. colligitur, excipitur: quo ſenſu *percipere* dici conſtat. Inde ore funditur et emittitur. * philoſophis *percipere*, v. c. Lucul. 25. dicitur de iis rebus, quas certo ſcimus, quæ comprehenduntur, quibuſque ſine errandi periculo aſſentimur. v. argumentum Lucul.

PERCITUS, commotus gravius. Mil. 23. animus iratus et *percitus*.

PERCURSUS, de rebus ſæpe cogitatis, quas adeo in promptu ſemper habemus. Or. II. 32. quæſtiones omnes animo *percurſas* ac prope decantatas habere.

PERCUSSIO, eſt in muſicis, et deinde in poeticis, et numeris oratoriis, qui et ictus dicitur; quia tibicen pede ferit terram. Sic in Senario tibicen, qui rhythmum et tempus moderatur, ter pede ferit terram; unde tres in eo ictus ſ. percuſſiones dicuntur eſſe. In iis autem ſyllabis, in quibus tibicen ſolum ferit pede, vox ab actore acuitur et tollitur: hinc Græce ἄρσις dicitur percuſſio, et ſyllaba dicitur eſſe in ἄρσει, cum ceteræ ſint in θέσει. v. Bentlei. de Metris Terentian. init. Orat. III. 47. ſed ſunt inſignes eorum numerorum *percuſſiones*. ibid. 48. *percuſſio* intervallorum. Or. 58. non ſunt in oratione tanquam tibicini *percuſſionum* modi.

PERCUSSUS. Dejot. 6. ſuſpicione ſum *percuſſus*. cf. percutere. * territus. ad Fam. IX. 25. repente *percuſſus* eſt atrociſſimis literis.

PERCUTERE, de mente dicitur, ut movere. Tuſc. V. 11. quod animum probabilitate *percuſſit*, id dicimus. Mil. 29. quonam modo vos vivus afficeret, qui mortuus inani cogitatione *percuſſit*: i. e. terruit. * decipere. Flacc. 20. hic cornici oculum, ut dicitur: nam Hermippum - - *percuſſit*. v.

v. Gruter. ad h. l. Att. V. 2. ſtrategemate hominem *percuſſit*.

PERDUCERE. Verr. II. 28. *perducere* aliquem ad ſuas conditiones. Att. V. 21. Scaptius rogat, ut eos ad talenta CC. *perducam*. * meretrices dicuntur *perduci*. Verr. V. 12. huc Tertia illa *perducta* eſt. unde, qui feminas ſtupri cauſa *perducunt*,

PERDUCTORES dicuntur. Verr. I. 12. ubi v. Græv.

PERDUELLIO, eſt proprie parricidium, h. e. ut eſt ap. Plutarchum in Numa, cædes hominis liberi, quam quis ſciens fecit. Parricidii reus fuit Horatius ap. Liv. I. 26. ſed *perduellionis* reus dicitur. In quo male reprehendit Livium Sigonius Ant. Jur. C. R. II. 18. quaſi parricidii dicere debuiſſet, cum vel ex eo intelligatur, iſtud *perduellionis* crimen fuiſſe, quod ex eo judicio Horatii Duumviri *perduellionis* ſint, qui non ſolum in parricidiis, ſed etiam in cæde Tribuni pl. et ſimilibus criminibus judicabant, ut ex Or. pro Rabir. Perd. patet. Vere itaque Turnebus, *perduellionem* olim omnem cædem dictam, exiſtimavit. Poſtea *perduellionis* crimen illud dictum eſt, quo quis libertatem pop. Roman. violavit, tanquam affectato regno, tribuno plebis pulſato aut interfecto, cive Rom. indicta cauſa virgis cæſo, aut percuſſo, aut alio ſupplicio ſervili affecto. Rabir. Perd. 3. *perduellionis* judicium; quod exercebatur, cum T. Labienus accuſaret Rabirium, quod Saturninum trib. pl. interfeciſſet: ubi. v. Intt. cf. Verr. I. 5. Formam hujus judicii pete e Livio l. c. cf. Turnebi argum. ad Or. pr. Rabir. Perd. Sigon. l. c.

PERDUELLIS, qui proprie ſit? v. Offic. I. 12.

PEREGRINARI, peregrinum eſſe. Mil. 12. veſtræ *peregrinantur* aures, neque in hoc pervagato civitatis ſermone verſantur.

PEREGRINUS. v. Ind. Legg. in Lege Papia.

PERENNIS. Nat. D. II. 3. *perenne* auſpicium. ibid. nulla *perennia* ſervantur. *Perenne* auſpicium eſt, cum magiſtratus amnes auſpicato tranſeunt. v. Feſtus in *perenne*, et ibi Scaliger, quem hic jam laudavit Daviſius.

PERFACETUS. Verrin. I. 46. neque enim erant *perfaceta*: h. e. non magnopere faceta.

PERFRICARE. Tuſc. III. 18. quam, cum os *perfricuiſti*, ſoles dicere: h. e. cum impudens factus es, pudorem depoſuiſti. Sed Piſ. 25. caput ſiniſtra manu *perfricare*, Victorio Var. L. VIII. 6. et aliis videtur eſſe ſignum hæſitantis, qui, quid dicendum faciendumve ſit, neſcit. Mihi vero etiam h. l. de impudentia accipiendum videtur, de homine, qui nihil vereatur, nihil timeat. Nam Piſo ita inducitur, ut dicat, rationes ſe ad ærarium retuliſſe, perſcriptas ſcite et literate, h. e. callide, et ad tegendas fraudes et furta accommodatiſſime, ita ut ipſe ſcriba hanc calliditatem perſpexerit, et tacite dixerit: ratio apparet, etſi argentum οἴχεται. Non hic profecto hæſitatio et ſollicitudo locum habet.

PERFRINGERE. Sext. 64. *perfringere* leges et judicia opibus et potentia. Catil. I. 7. *perfringere* quæſtiones. cf. Cæcin. 26. Act I. Verr. 1. Mil. 32. dicitur de reis, qui pecunia, gratia, vi, pœnam evadunt et abſolvuntur. * de oratione ſublimi: Or. 28. hæc modo *perfringit*, modo irrepit in ſenſus. Brut. 9. Phalereus fuit ſuavitate ea, qua perfunderet animos, non qua *perfringeret*.

PERFUGIUM. Cluent. 19. *perfugia* cauſarum, ſunt artificia, quibus malæ cauſæ defendi poſſunt.

PERFUNDERE, vexare. Roſc. A. 29. nos *perfundere* judicio, accuſare autem eos, a quibus mercedem accepiſti.

PERFUNGI, e regula Grammaticorum de bonis rebus dicitur, ut ad Fam. IV. 5. omnibus prope bonis *perfunctam* eſſe. Sed eſt etiam de malis, ut defungi. Marcell. 10. *perfuncta* reſp. eſt bello miſero. cf. Har. R. 8. ad Fam. V. 12. * particip. perf. etiam paſſive eſt Sext. 4. memoria *perfuncti periculi*.

PERICULUM, judicium, quod *periculum* capitis affert. Sic Roſc. A. 30. *periculum* creare, pro accuſare. Arch. 6. *pericula* amicorum. Manil. 1. *pericula* privatorum. * ad Fam. XIII. 68. quid ſentiam, non ſæpe ſcribam, propter *periculum* ejuſmodi literarum. * Specimen, quod experiundarum virium cauſa fit. Leg. I. 1. faciunt imperite, qui in iſto *periculo*, non ut a poeta, ſed ut a teſte veritatem exigant. * Verr. III. 79. ſcribis tabulæ publicæ *periculaque* magiſtratuum committuntur. *Pericula* ſcil. ſunt tabellæ, libelli, in quibus aliquid ſcribitur, quales ſunt codices Piſonis, Verr. I. 46. item ta-

bulæ Verris ipſius II. 42 : quanquam Grotius, Sirmondus, aliique malint *paricula* legi. Sed vide inprimis, quem hic Grævius laudavit, Salmaſ. mod. Uſur. c. 15. et Boſium ad Nepot. Epamin. 8. Gothofred. ad Cod. Theod. tit. de ſententiis e *periculo* recitandis ; ut alios taceamus, qui paſſim copioſe laudantur. * Verr. II. 43. videtur dici pro elogio, n. 2. te in Sthenii *periculo* inimici ejus nomine abuſum eſſe. Nempe adſcribendo cognitorem Claudium. Nam ſupra de eodem dixerat, in Sthenii nomine, c. 42. quod eſt, in capite de Stheniana cauſa (ſumpto verbo e tabulis acceptorum et expenſorum) ſive in elogio Sthenii. Nomine dicere h. l. noluit, quod mox idem verbum occurrit.

PERILLUSTRIS. Att. V. 20. ibi morati biduum *perilluſtres* fuimus : h. e. magnam laudem re bene gerenda conſecuti ſumus, rem optime geſſimus.

PERIMERE, tollere : item impedire aliquid, ne fiat. Planc. 42. ſi vis aliqua major reditum *peremiſſet*. Tuſc. I. 37. ſenſu *perempto*. Har. R. 11. *perempti* ſunt ludi. Sext. 22. mors mea cauſam publicam *peremiſſet*. Off. III. 7. niſi aliqui caſus conſilium *peremiſſet*.

PERIPETASMA, veſtis ſtragula. Verr. IV. 12. Attalica *peripetaſmata*. v. Ind. Hiſt.

PERISTROMA, idem. Phil. II. 27.

PERISTYLIUM. Dom. 44. porticus cum conclavibus pavimentata trecentum pedum, ampliſſimum *periſtylium*. Eſt autem *periſtylium* locus, qui a columnis undique ambientibus nomen habet. v. Intt. ad Sueton. Aug. 82.

PERJURARE, it. PERJURIUM quid ſit ? vid. Offic. III. 29. *Perjurare* autem eſt vera lectio illius loci, quam afferunt Lambinus, Fabricius &c. Vulgo autem olim legebatur : *pejerare*, ſub qua voce etiam locum habet Nizolius. Et quoniam idem eſt *pejerare*, quod *perjurare*, ut tirones etiam illam vocem recte intelligerent, etiam ibi hunc locum laudavimus. Ceterum *perjurare* et *pejerare* dici arbitror de falſo jurejurando, ut Græcum ἐπιορκεῖν : quod eſt proprie, ſæpe et multum jurare. qui autem hoc faciunt, iidem facile falſo jurant.

PERJURISSIMUS leno. Roſc. Com. 7.

PERLITUS, inquinatus. Roſc. A. 52. *perlitus* ſanguinis crudelitate, de eo, qui cædem fecit.

PERMANARE. Or. II. 77. ut ad eorum mentes movendas *permanare* poſſint. Tuſc. II. 18. concluſiunculæ ad ſenſum non *permanantes* : h. e. quæ non perſuadent, etiamſi nil contra dici poſſit.

PERMISCERE. Or. 9. ab Ariſtophane poeta - - Græciam *permiſcere* dictus eſt Pericles. Gr. κυκᾷν.

PERMITTERE. Verrin. I. 32. *permittere* dolori ſuo incommoda : h. e. ipſum ulciſci injurias ſibi illatas. Contra Sext. 33. *permittere* inimicitias patribus et reipubl. eſt non ulciſci, ſenatus et reip. cauſa. v. concedere, condonare. * tradere in poteſtatem. Agr. II. 15. regna decemvirorum ditioni - - *permiſſa* eſſe dico. Catil. I. 2. *permiſſa* eſt reſp. Conſulibus. id fiebat SCto : videant Coſſ. ne quid &c. quo liberam poteſtatem accipiebant, reip. etiam non conſulto ſenatu, quibus videretur rationibus, defendendæ.

PERMUTARE pecuniam. ad Fam. II. 17. Att. XI. 24. XII. 24. XV. 15. &c. *permutatio* publica pecuniæ ad Fam. III. 5. eſt collybus, de quo ſupra.

PERNICIES. Roſc. A. 45. quorum nihil *pernicii* cauſa conſilio divino factum putamus. de hoc genitivo, quem ex hoc loco Gellius IX. 4. laudat, vid. Voſſ. Anal. II. 19.

PERORARE. Quint. 10. nunquam *perorari* potuiſſe : h. e. finiri controverſiam. Sic Verr. III. 66. *perorabo* hoc crimen decumanum ; ſimpliciter eſt, deſinam de hoc crimine dicere. ad Heren. I. 10. *perorare* narrationem.

PERPESSIO, facultas perpetiendi et tolerandi. Tuſc. III. 24. ceterorum *perpeſſio* facit, ut multo minora videantur.

PERPETUARE. Orat. III. 46. *perpetuare* verba, eſt eodem ſpiritu pronunciare, nihil incidere.

PERPETUITAS. Or. II. 54. *perpetuitas* ſermonis, de oratione continua, quæ opponitur ei, quæ eſt in interrogando aut reſpondendo. ibid. III. 49. *perpetuitas* verborum ; de periodo. Or. 2. *perpetuitas* dicendi, de tota ſerie et contextu orationis. * Tuſc. V. 10. extr. non ex ſingulis vocibus philoſophi ſpectandi ſunt, ſed ex *perpetuitate* et conſtantia. Philoſophorum *perpetuitas* eſt, cum omnia inter ſe apta ſunt, unum ab altero ducitur, nihil ante dictis repugnat. Off. I. 33. ut conſtare in vitæ *perpetuitate* nobis poſſimus. Fin II. 27. in *perpetuitate* temporis vita beata duci ſolet.

PERPETUUS. Act. I. Verr. 11. *perpetua* oratio. v. *perpetuitas* n. 1. ad Fam. V. 12. hiſtoriæ *perpetuæ*, ſunt, aut, quas nos univerſales appellamus, aut certe regni aut reip. totius, opponunturque hiſtoriis ſingulorum hominum. Or. 36. *perpetua* quæſtio, eſt univerſalis, cum de genere univerſo quæritur. Att. V. 21. ut centeſimæ *perpetuo* fœnore ducerentur: h. e. ut centeſimæ uſuræ in ſingulos annos ducerentur in ſupputatione, non autem etiam centeſimarum uſuræ. v. Gron. Mantiſſ. Vet. P. p. 414.

PERRUMPERE. Verrin. I. 5. *perrumpere* quæſtiones. Leg. I. 15. *perrumpere* leges &c. v. perfringere.

PERSCRIBERE, ſolvere, non ex arca, ſed de menſa argentarii, per attributionem, per aſſignationem. Att. IX. 12. viri boni uſuras *perſcribunt?* Flacc. 19. pecuniam ſe *perſcripſiſſe* dicunt. Salmaſ. mod. Uſur. p. 473. Gronov. Obſerv. IV. 9. Græv. ad Attic. XVI. 11. * in Codicem aliquid referre. Roſc. Com. 1. æque tabulæ condemnantur ejus, qui verum non retulit, et ejus qui falſum *perſcribit*. ibid. falſum *perſcriberent* nomen. * SCtum nondum *perſcribitur* Catil. III. 6. quod nondum æri inciſum eſt.

PERSCRIPTIO, ſolutio de menſa, eine Aſſignation. Att. XII. 51. Phil. V. 4. * *perſcriptio* eſt etiam omnium earum rerum, quæ literis conſignantur, in Codices referuntur, æri inciduntur. Agr. II. 9. *perſcriptio* (ſ. præſcriptio) legis. Or. I. 58. ſi de tabulis et *perſcriptionibus* controverſia eſt &c. ſic enim legendum.

PERSCRIPTOR. Verr. III. 72. ſcribam tuum *perſcriptorem* (ſ. præſcriptorem) hujus fœnerationis fuiſſe.

PERSECARE, decidere cum aliquo. Att. XIII. 23. da te in ſermonem, et *perſeca*, et confice.

PERSECUTIO, actio in aliquem civilis. Or. 41. in juris ſcientia *perſecutionum* cautionumque præceptio. v. actio, ſcribere, cavere.

PERSEQUI, ſequi. Phil. III. 3. quarta legio Cæſaris auctoritatem et exercitum *perſecuta* eſt. ad Fam. IX. 3. ego, neglecta barbarorum inſcitia, te *perſequar*. * per ſingulas partes enarrare, accurate et plene narrare, explicare. ad Fam. V. 13. nullum membrum reip. reperies, quod non fractum debilitatumve ſit. quæ *perſequerer*. * ſimile eſt illud Tuſcul. III. extr. fibras ſtirpium *perſequi*. i. e. accurate omnia evellere, nihil prætermittere, nihil relinquere. vid. Burm. ad Virg. G. II. 407. * exſequi. Att. VI. 1. mandatorum mihi libellum dedit - - omnia ſum diligentiſſime *perſecutus*. VIII. 11. in ep. 1. Cic. ad Pomp. ut quodcunque tu conſilium præcepiſſes, id nobis *perſequendum*, putaremus. Sed hoc etiam ad primam referri ſignificationem poteſt. cf. Q. Fr. II. 14. * ulſciſci. Lucul. 1. inimicitias paternas *perſequi*. * eſt etiam verbum juris, quod ſignificat actionem in aliquem, eſtque petitoris, inprimis in re pecuniaria: exigere pecuniam. Rabir. Poſt. 4. *perſequi* ab aliquo pecuniam. Leg. III. 8. ſyngraphas ſuas *perſequi*. Verr. III. 13. bona tua repetere ac *perſequi* lite ac judicio. * Hinc ductum illud genus arbitror, cum *perſequi* pœnas dicitur, qui ſumit pœnas ab aliquo, ulciſcendi cauſa. ad Fam. I. 9. pœnas a ſeditioſo *perſequi*. Cæcin. 11. injuriam alicujus *perſequi*. Att. IX. 14. pœnas alicujus *perſequi*.

PERSOLVERE, ſolvere. Att. VII. 3. ſi hoc mihi ζήτημα *perſolveris*, magna me moleſtia liberaris. * ſatisfacere, non modo ſolvenda pecunia, ſed etiam reſpondendo, officio præſtando &c. Att. XIV. 20. *perſolvi* primæ epiſtolæ: venio ad ſecundam. Quir. p. R. 9. *perſolvere* officium. conf. Verr. V. 69.

PERSONA, πρόσωπον, facies ficta hiſtrionis. Or. II 46. cum ex *perſona* mihi ardere oculi hiſtrionis viderentur. Sed de hac et ceteris hujus verbi ſignificationibus diſtincte et accurate, etiam ex Cicerone, agitur in Lexic. Fabri, ad quod tirones remittimus. Nos monebimus 1. *perſonam* dici non ſolum de hominibus, ſed etiam aliis rebus, et in his formulis abſtractum pro concreto poni. Muren. 3. *perſonam* gravitatis ſeveritatiſque non appetivi. Attic. XV. 1. fœda eſt *perſona* ipſius ſenectutis. Verr. II. 17. *perſonæ* calumniæ imponatur. 2. *perſonam* per periphraſin quandam dici de hominibus, ſed cum reſpectu ad eorum conditionem, officium, mores &c. Cluent. 29. hujus Staleni *perſona* ab nulla turpi ſuſpicione abhorrebat. 3. Arch. 2. in ejuſmodi *perſona*, quæ - - minime in judiciis periculiſque tractata eſt. Manutius refert ad Archiam, qui in foro verſatus non fuerit. Sed rectius Paſſeratius refert ad Ciceronem Patronum, propter verbum tractare. Nam hiſtriones dicuntur proprie *perſonas* tractare. v. tractare.

PERSONATUS, facie ficta indutus. Orat. III. 59. *perſonatus* Roſcius. * ſimulator et diſſimulator. Att. XV. 1. quid eſt autem, cur ego *perſonatus* ambulem?

PERSONARE, valde clamare, clara voce dicere. Cœl. 20. non loquuntur ſolum, ſed etiam *perſonant.* Planc. 35. furialis illa vox -- ſecum et illos et conſules facere, *perſonabat.*

PERSPICERE, diligenter conſiderare et examinare probandi aut improbandi cauſa. beſichtigen, beſehen. Mil. 20. *perſpicere* villam. Q. Fr. III. 1. c. 2. *perſpicere* viam. ad Fam. IX. 15. domum cum fabris *perſpicere.* Phil. II. 38. quærere et *perſpicere* conditionem. quanquam h. l. Grævius malebat: proſpecta.

PERSTRINGERE, leviter percurrendo contingere. Phil. II. 19. celeriter curſum *perſtringere.* Agr. II. 25. terram aratro *perſtringere.* * hinc metaphorice Syll. 16. nemo me tenuiſſima ſuſpicione *perſtrinxit.* Ceterum quoniam, ſi virgula *perſtringit* oculorum aciem, ea obtunditur, propterea *perſtringere* aciem ſplendore, dicitur Rabir. Poſt. 16. Fin. IV. 14. &c. ut non opus ſit, cum nonnullis exiſtimare, librarios *perſtringere* in his poſuiſſe ubique pro præſtringere; etſi ceterum negari non poſſit, interdum id factum eſſe.

PERTINERE. conſtructio quadruplex eſt ap. Ciceronem, cum præpoſ. ad, in, per, et cum ablativo. Orat. II. 2. *pertinet* in prudentiam; pro quo Pearcius repoſuit ad, ex edit. Venet. et Mediolan. et ita judicarat jam Lambinus. Eſt tamen cum in, quanquam alio ſenſu. Nat. D. II. 55. ut mox videbimus. Ceteras formas ſuis locis afferemus. * utile eſſe, valere. Att. III. 6. ad multa *pertinuit.* Off. II. 10. quæ ad gloriam *pertinent.* Quint. 29. ad rem *pertinent* teſtimonia. * meare, attingere. Nat. D. I. 14. ratio *pertinens* per omnium rerum naturam. ibid. II. 55. implicatio nervorum toto corpore *pertinens.* ib. venæ in omnes corporis partes *pertinentes.* ib. 54. eaque ad pulmones uſque *pertinet.* * ſentiri, vim habere in aliquem. de Div. II. 44. aliquid vim cœleſtem ad eos, qui in terra gignuntur, *pertinere.* Tuſc. I. 38. nihil *pertinuit* ad nos ante ortum. ibid. 45. nihil ad mortuos *pertinet.* Arch. 12. *pertinebit* ad aliquam animi mei partem. cf. Læl. 4. * dicitur etiam ad aliquem *pertinere* id, cujus quis auctor eſt. Roſc. A. 36. ad quem maleficium *pertineret.* Verr. I. 17. ne res ad Dolabellam ipſum *pertineret.*

PERTISUM. quidam volebant dici pro *pertæſum.* Or. 48.

PERTURBARE, exturbare, ejicere. ad Herenn. IV. 8. ut eum - - præcipitem *perturbetis* ex ea civitate.

PERTURBATIO cœli. de Div. II. 45. opp. ſerenitati. * affectus vehementiores dicuntur *perturbationes,* de quibus ex inſtituto agitur Tuſculana quarta.

PERVELLERE, vellicare, minus quam convellere, moleſtia afficere, Tuſc. II. 20. ſi te dolor *pervellerit* aliquis. ibid. III. 17. fortuna *pervellere* te potuit et pungere; non potuit certe vires frangere. * reprehendere. Or. I. 62. non mihi fuit moleſtus, quod jus noſtrum civile *pervellit.*

PERVERTERE. Cluent. 39. Quintius Junium *pervertit:* h. e. eo redegit, ut condemnaretur, adeoque omnibus ornamentis fortunæ privaretur.

PERVULGARE. Att. XII. 45. tu vero *pervulga* Hirtium: i. e. librum ejus.

PERUSTUS. ad Fam. XIII. 15. hominem *peruſtum* gloria volunt incendere.

PES, quomodo a numero differat. v. Or. 64. et ſupra in v. numerus. * pars terræ exigua. Att. VII. 22. *pedem* in Italia video nullum eſſe, qui non in iſtius poteſtate ſit. * in navibus *pedes* ſunt funes, quibus interiores veli anguli verſus puppim trahuntur. Or. III. 40. *pes* in navi. Att. XVI. 6. *pedibus* æquis. ubi v. Græv. cf. Voſſium ad Catull. ep. 4. p. 12. * Cluent. 13. conſtituitur ante *pedes* &c. dicitur de eo, qui coram tribunali, aut ſubſelliis judicum conſtituitur. * Sæpe etiam ſervi dicuntur eſſe ad *pedes,* circum *pedes,* &c. Verr. I. 36. homines circum *pedes* habebat. Dejot. 1. ſervum a legatorum *pedibus* abduxit. * Sen. p. R. 4. ne *pedibus* iret. de ſenatoribus pedariis, de quibus ſupra. cf. diſceſſio. * *pedibus* trahi, eſt peſſime atque iniquiſſime tractari. ad Fam. VII. 32. de judiciis non laboro: trahantur per me *pedibus* omnes rei. Att. IV. 16. per me iſta *pedibus* trahantur. v. Victor. Var. Lect. XXI. 24. qui ex Homero hoc proverbium repetit. * Vatin. 5. *pedibus* iter facere, eſt terra proficiſci et opponitur τῷ navigare. * Att. II. 1. noli de uno *pede* ſororis queri: licet etiam alterum tollas. In quo eſt alluſio ad formulam *pedem* utrumque, *pedes* tollere. quod obſcœne dicitur. v. Manut. ad h. l. Lambin. ad Plaut. Caſ. II. 8. 24. * ad Fam. VII. 31. res ita contractæ, ut neque caput neque *pedes.* int. appareant: e Plauto, qui aliquoties plene dixit.

PESTILENTIA. Agr. II. 27. in Salapinorum *peſtilentiæ* finibus, pro peſtilentibus fin.

PETASATUS. ad Fam. XV. 17. itineri paratus: quod in itineribus *petaſo* utebantur, ad ſolem arcendum, ut e Sueton. Aug. 82. intelligi poteſt.

PETERE, de ictibus gladiatorum et athletarum. Quint. 7. caput *petere*. Or. 68. ut athletas, nec multo ſecus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec *petendo* vehementer &c. * ad ſe ſuaſque partes allicere. ad Fam. XIV. 1. qui ab his me amari putabam, qui invidebant, eos non ſequebar, qui *petebant*. * eſt etiam actoris in cauſa privata. Flacc. 34. poſſeſſionem *petere*: int. a prætore, qui dat poſſeſſionem. Roſc. C. 12. amplius a ſe neminem *petiturum*. cf. Verr. III. 11. &c. itaque is, in quem actio ſuſcipitur, *unde petitur*, dici ſolet. Or. I. 37. ad Fam. VII. 11. ubi vid. Græv. * Att. III. 8. ille fortaſſe alium curſum *petivit*: i. e. alia via, alio profectus eſt. hanc formam dicendi illuſtrant Gronov. et Drakenb. ad Liv. XLIV. 2.

PETESSERE, petere. Tuſc. II. 26. qui laudem hanc *peteſſunt*. de Div. I. 11. terraſque *peteſſit*.

PETITIO, ictus. Catil. I. 6. *petitiones* corpore effugere, unde ad oratores traducitur et eorum artificia, quibus adverſariis nocere ſtudent. Or. III. 54. orationis ipſius, tanquam armorum, eſt vel ad uſum comminatio et quaſi *petitio*. in Cæcil. 14. novi omnes hominis *petitiones* rationeſque dicendi. * actio in aliquem, item poſtulatio a prætore, ut jus noſtrum nobis concedat, tanquam hereditatis poſſeſſionem &c. Brut. 5. cujus *petitio* ſit. Roſc. C. 18. *petitionem* integram reliquit. Inv. I. 8. *petitioni* opponitur recuſatio, quæ eſt ejus, unde petitur.

PETITOR, actor, qui litem intendit, in cauſa privata: cui opponitur is, unde petitur. v. petere. Or. I. 37. Quint. 13. Roſc. C. 14. Verr. III. 11.

PHALERAE, ornamenta equorum, (vel equitum. v. Drak. ad Silium XV.) Verr. IV. 12. *phaleræ* pulcherrime factæ. Quo in loco fuerint *phaleræ*, non conſentire video doctos viros. Scheff. de Re Vehic. I. 16. p. 212. in fronte ponit, auctore Etymologo, Græco in φάλαρα, ubi vocat προμετωπιδίους ἀσπιδίσκους, τὴν κόσμησιν τὴν κατὰ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων. Ita videntur dici a φάλοις, qui ſunt ἀσπιδίσκοι κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας. v. Schol. ad Homeri Iliad. ε'. 743. Heinſius ad Ovid. Met. VIII. 33. ponit in tergo: quod recte repudiat Burmannus, ad eum locum, putatque fuiſſe in pectore. Quomodo ibi fuerint, utrum fixi tanquam clypeoli, an penſiles, non addit. Locus Plinii XXXVII. 12. ſuadet credere penſiles fuiſſe. Vulgo argenteas fuiſſe, dubitari non poteſt. v. Livius XXII. 52. aureas ſubinde per luxuriam factas, patet e Sueton. Aug. 35.

PHASELUS. Att. I. 13. XIV. 16. eſt navicula longior et ſimul anguſtior, cum prora longe et oblique ſupra aquam porrecta: unde mira ejus velocitas.

PHILOLOGIA. ad Fam. XVI. 21.

PHILOLOGUS. ad Att. XIII. 12. 29. ad Qu. Fr. II. 10. v. Ind. Græc.

PHILOSOPHIA. Q. Fr. III. 1. c. 2. ea villa tanquam *philoſophia* videtur eſſe, quæ objurget ceterarum villarum inſaniam. Sed Faërnus et Urſinus legunt: philoſopha. * ſecta philoſophica. Or. III. 27. quæ exercitatio nunc propria duarum *philoſophiarum* putatur.

PICARIAE, loca in ſilvis, ubi, propter copiam picearum, pix coquitur. Brut. 22. liberi ſocietatis ejus, quæ *picarias* redemiſſet. Hæ *picariæ* fuere, ut ex illo loco apparet, in ſilva Sila in Bruttiis. Bruttia autem pix celeberrima; ut copioſe docet magnus Bochartus in Canaane I. 33. p. 596. Itaque non erat, quare Corradus ad h. l. p. 162. corrigeret pecuarias. adde Burm. de Vectigal. c. 1. p. 14.

PICTURA. Verr. IV. 1. *pictura* in textili, eſt veſtis ſtragula, opere Phrygio, acu picta, v. Junius de Pictur. p. 86.

PICTUS. de oratione, ſignificat genus dicendi, ornatum ornamentis iis, quæ ingenium oſtendunt, et ſuavitatem tantum habent. Or. 27. *pictum* orationis genus. Brut. 85. Lyſia nihil poteſt eſſe *pictius*. * Fin. V. 27. qui nunquam philoſophum *pictum*, ut dicitur, viderunt.

PIGMENTARIUS, pharmacopola, quia inter pharmaca, etiam χρώματα, *pigmenta*. v. inpr. Salmaſ. ad Solin. p. 740. 741. ad Fam. XV. 17.

PIGNERARI. Phil. XIV. 12. Mars ipſe ex acie fortiſſimum quemque *pignerari* ſolet: h. e. fortiſſimus quiſque ſolet in acie cadere. nam ſe maxime periculo offert. *Pignerari* eſt *pignus* capere, vel accipere, *pignoris* loco capere aliquid, et ſibi aſſerere. v. Budæus ad Pandectas, p. 249. add. Heinſ. ad Ovid. Met. VII. 621.

PIGNERATOR, qui *pignus* capit a poſſeſſore, ſecuritatis cauſa, poſſeſſorem nihil deterius in re, quam poſſidet, dum lis eſt, facturum. Verr. III. 11.

PIGNUS. Phil. I. 5. cogi *pignoribus*. Or. III. 1. *pignoribus* ablatis coercere. Fuit genus coercitionis, quo utebantur magiſtratus, inprimis Conſules, in ſenatores, qui parere, v. c. vocati in ſenatum, nollent. * eleganter *pignora* dicuntur omnia ea, quæ fiduciam faciunt, qualem quis ſe præſtiturus ſit. Att. VIII. 9. minus multa illi dederant reipublicæ *pignora*. Phil. XIII. 4. magnis et multis *pignoribus* M. Lepidum reſp. illigatum tenet. Ea *pignora* deinde enarrantur, et ſunt partim commoda multa, quæ habet in republ. et a republ. propter quæ ei adverſari non poteſt, partim documenta amoris in remp. ab eo jam edita.

PILA. Piſ. 28. claudus *pilam*. v. claudus.

PILUS. Q. Fr. II. 16. ego ne *pilo* quidem minus me amabo. Roſc. C. 7. ne ullum *pilum* boni viri habere dicatur.

PINGERE. Brut. 37. verba *pingere*: quod fit tropis et σχήμασι λέξεως. Att. IV. 5. bibliothecam mihi *pinxerunt* conſtructione et ſittybis.

PINGUIS, de rebus philoſophicis, eſt minus ſubtilis et acutus, ſed popularis. Læl. 5. agamus *pingui* Minerva, ut aiunt: h. e. non utamur illa ſubtilitate Stoicorum. Lucul. 34. quod ipſi Antiocho *pingue* videbatur et ſibi contrarium. * durus, minus ſuavis. Arch. 10. *pingue* ſonantes poetæ.

PINNA, genus conchæ. v. Nat. D. II. 48. * in piſcibus *pinnæ* ſunt, inſtrumenta natandi, loco pedum datæ, ut ait Plinius; ut in avibus ſunt inſtrumenta volatus. unde proverbialiter Att. IV. 2. *pinnas* alicui incidere: ubi tamen Græviana habet *pennas*.

PINNOTERES, ſquilla. v. Fin. III. 19. Nat. D. II. 48.

PISCINARIUS, qui *piſcinis* murenarum, aliorumque pretioſorum *piſcium*, delectatur; qualis L. Lucullus fuit. Att. I. 19. 20.

PISTRINUM, carcer privatus, et ergaſtulum. Q. Fr. I. 2. c. 4. in publicam cuſtodiam, vel in *piſtrinum*.

PIUS. ad Fam. X. 24. *piæ* propinquitates.

PLACARE. Tuſcul. II. 9. hæc dextra Lernam mactata excetra, *placavit*: i. e. tutam reddidit. Sed videtur legendum, pacavit. *Placari* quidem mare dicitur, ſed alian ob cauſam, nempe quia tempeſtates iræ maris dicuntur: cum autem a prædonibus liberatur, pacari dicitur mare, non *placari*. Similis locus eſt Virgilii Æn. VI 803. de Hercule: Erymanthi *placarit* nemora. ubi recte e MSS. pacarit repoſuit Heinſius: quem vid. has voces permutari notum eſt. vid. Drakenb. ad Silium II. 483.

PLACATUS. Tuſc. IV. 17. ſibi ipſe *placatus*: de homine tranquilli animi. Quir. p. R. 1. ſi mihi *placata* omnia fuiſſent: h. e. ſi nil adverſi mihi accidiſſet.

PLANGUNCULA, pupa, ſimulacrum cereum ex Græco πλαγγών. Att. VI. 1. inventæ ſunt quinque *planguncula* (ſ. imaguncula) matronarum. v. Boſius ad h. l. qui hanc vocem Ciceroni reſtituit, probante Lambino, Junio, &c. cum ante eſſet ſine ſenſu languncula, quod ſervavit Grævius. Reperit etiam in Cod. Beſſarionis Manutius. cf. Spanhem. ad Callim. p. 711.

PLANUS, impoſtor. Cluent. 26. hanc vocem Viri docti reſtituerunt etiam Capitolin. in Anton. Phil. c. 13. Eſt etiam bis ap. Plin. XXXV. 10.

PLATALEA, avis. v. N. D. II. 49.

PLAUSUS. Div. II. 26. Galli cantu *plauſuque* alas premunt. * gratia, laus. Cluent. 47. ex tota iſta ſubſcriptione rumorem quendam et *plauſum* popularem eſſe quæſitum.

PLENUS, dives. ad Fam. VII. 9. ſerius potius ad nos, dum *plenior*. * abundans etiam in malam partem. Prov. Conſ. 8. quis *plenior* inimicorum fuit Mario. * magnus, copioſus. Roſc. A. 2. in alienam pecuniam, tam *plenam* atque præclaram, invaſerit. Ceterum male huc traxit Grævius *plenum* convivium e Suetonio. vid. Burman. ad Suet. Cæſ. 49. * *plenum* dicitur corpus carnoſum et ſucculentum; opponiturque macilento. v. Salm. ad Solin. p. 203. unde transfertur ad orationem, et opponitur jejuno, exſangui, tenui. Off. I. 1. orationem latinam efficies *pleniorem*. Or. III. 14. de horridis rebus nitida, de jejunis *plena*, de pervulgatis nova quædam eſt oratio tua. ibid. 52. ſi habitum orationis et quaſi colorem aliquem requiritis, eſt et *plena* quædam, ſed tamen teres. &c. * in voce *plenum* eſt laus, ſi adjecta eſt ſuavitas. Orat. I. 29. neminem voce *pleniorem* aut ſuaviorem mihi videor audiſſe. Sed etiam in vitio, cum abeſt ſuavitas, et ſignificat vaſtum. Or. III. 12. cujus tu illa lata nonnunquam imitaris, ut E *ple-*

niſſimum dicas. * de verbis, opponitur contractioni aut alii diminutioni. Or. 47. ſic loqui, noſſe, judicaſſe vetant, noviſſe jubent et judicaviſſe. quaſi neſciamus - - et *plenum* verbum recte dici, et imminutum uſitate.

PLERA. Leg. III. 3. antique pro *pleraque.* quanquam Lambinus et Daviſ. malunt pluria. v. Lex. Fabri in h. v.

PLUMBEUS. Tuſcul. I. 29. *plumbeus* in phyſicis. Fin. IV. 18. O *plumbeum* pugionem! ad Att. I. 16. illum *plumbeo* gladio jugulatum iri.

POEMA. Tuſc. II. 11. poemata lecta: de ῥήσει ex aliquo poemate excerpta.

POENA. Cluent. 43 *pœna* vitæ. * Roſc. A. 24. *pœnæ* parentum. Verrin. I. 3. *pœnæ* civium. Phil. XIII. 20. patriæ *pœna.* Att. IX. 14. *pœnas* alicujus perſequi. In his omnibus ſignificat ultionem injuriæ alicui factæ. * Furia ultrix. Piſ. 37. O *Pœna!* O Furia ſociorum! Dom. 2. et forte ſic eſt in quibuſdam, quæ ante adduximus. cf. Drakenb. ad Sil. II. 551.

POENIRE, antique pro punire. Tuſc. I. 44. Sic habent etiam Codd. quidam Milon. 31. Sic antiqui dicebant: Pœnicus, mœnera, mœri, pro Punicus, munera, muri, v. Drakenb. l. c. I. 602. et Heinſ. ad Virgil. Æn. XI. 382.

POENITET, *pœnitere* nos ejus rei dicimus eleganter, quæ parva eſt, quacum contenti non ſumus, quæ nobis non placet, cui parum tribuimus. Orat. 37. non *pœnitet* me, quanta ſint. Or. III. 9. *pœnitet* memet mei. ad Fam. I. 7. fortunæ meæ ne me nimis *pœniteret.* Tuſc. V. 18. ſapientiam nunquam ſui *pœnitet.* ad Fam. VI. 1. fortunæ ſuæ maxime quemque *pœnitet.* de Div. I. 15. negat ſe eorum auſpiciorum *pœnitere.* * cum nominativo. Inv. II. 13. utrum id facinus ſit, quod *pœnitere* fuerit neceſſe. Tuſc. V. 28. nihil, quod *pœnitere* poſſit, facere, cf. Cort. ad Salluſt. Jug. c. 85. p. 798.

POETICE, poetarum more. Fin. V. 4. ut poetice loquar.

POLITE, de genere ſcribendi tenui, eſt acute, ſubtiliter: de quibus ſuis locis. Brut. 19. luculente ſcripſerunt, etiamſi minus, quam tu, *polite.* ib. 30. Mucius enucleate ille quidem et *polite,* nequaquam autem ea vi et copia &c. Acad. I. 1. quæ limantur a me *politius.*

POLITICUS. Or. III. 28. qui ex particula parva urbis ac loci nomen habent et Peripatetici philoſophi, aut Academici nominantur: olim autem, propter eximiam rerum maximarum ſcientiam, a Græcis *politici* philoſophi appellati, univerſarum rerump. nomine vocabantur.

POLLICERI. Phil. VIII. 2. pecunias in remp. *polliceri.*

POMERIDIANUS. vid. poſtmeridianus.

POMOERIUM. Nat. D. II. 4. *pomœrium* intrare. quid ſit *pomœrium* videant tirones ap. Liv. I. 44. ubi v. Perizon. Locus alter claſſicus de *pomœrio* eſt ap. Tacit. A. XII. 24.

POMPA, proprie eſt, quam nos hodie vocamus, eine Proceſſion, ein Aufzug. Offic. I. 36. ut *pomparum* ferculis ſimiles eſſe videamur. * deinde, quia illæ pompæ magnifice erant apparatæ, propterea transfertur ad orationem generis demonſtrativi, in qua omnibus ornamentis locus eſt, et quæ inprimis ad oſtentationem ingenii et eloquentiæ pertinet, et orationi forenſi opponitur. Tuſc. IV. 21. e rhetorum *pompa.* Or. 13. verum hæc eloquentia ludorum atque *pompæ:* nos autem jam in aciem dimicationemque veniamus. Or. II. 22. ſed eorum oratorum partim in *pompa,* partim in acie, illuſtres eſſe voluerunt.

PONERE, abjicere, deponere. Or. 59. *ponere* ambitum. Or. III. 12. *ponere* vitia. ad Fam. VIII. 6. candide *ponere* inimicitias. * afferre, commemorare in diſputatione et oratione. Cœl. 7. poſuiſtis enim - - conjurationis hunc participem fuiſſe. cf. Fin. II. 26. Leg. II. 3. Quir. p. R. 7. huc refer illud: ad Fam. IX. 15. *ponor* ad ſcribendum. * pecunia etiam dicitur *poni,* cum fœnori datur. Verr. III. 70. cum *poſita* eſſet pecunia apud eas ſocietates, unde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt; unde deinde metaphorice ſumptus, beneficium, tempus, *poni* dicitur. * *ponere* quæſtionem dicitur qui jubet de re aliqua dicere, cujuſmodi quæſtiones hinc θέσεις appellantur. ad Fam. IX. 26. Tuſc. I. 4. Or. I. 22. 33. II. 1. &c. * apponere, ſubornare. ad Fam. VIII. 12. *ponere* alicui accuſatorem. * tanquam conceſſum et verum ſumere. de Div. I. 52. hoc autem *poſito* atque conceſſo. Cæcin. 11. eſt hæc res *poſita,* quæ ab adverſario non negatur. * Att. V. 3. *ponere* aliquem in gratiam apud aliquem. vid. gratia. * ibid. XI. 22. ut multos dies in oppidum *ponat.* Manutius interpretatur; dies conſumat in itinere ad

oppidum. * ibid. XII. 51. hoc metuere, alterum in metu non *ponere*. h. e. non timendum putare.

PONTIFICES ſunt communes ſacerdotes omnium Deorum. vid. Leg. II. 8. diviſque aliis ſacerdotes, omnibus *Pontifices*, ſingulis flamines ſunto. Inter *Pontifices* autem princeps fuit, *Pontifex Maximus*. reliqui diſtinguuntur in majores et minores. Majores Patricios, minores, quorum mentio Har. R. 6. plebeios ſtatuit Guther. Jur. Pontif. I. 17. 22. Livius contra XXII. 57. ſcribas Pontificum ſuis temporibus *Pontifices* minores dictos ait, quem ſequi debemus. Sed Gutherii, Panvinii et Ruperti errores de *pontificibus* minoribus refellit Noriſ. ad Cenotaph. Piſ. Diſſ. I. c. 5. ubi totum Ciceronis (Haruſp. R. 6.) de Collegio Pontiff. locum difficilem planiſſime explicat. Dukerus autem ad Livium l. c. conſentiens Noriſio in eo, quod *Pontifices* minores putat non pertinuiſſe ad Collegium *Pontificum*, quod proprie dicitur, credit, olim unum tantum talem ſcribam fuiſſe, nixus loco eodem Livii, poſt auctum numerum. Van Dalen autem plane repudiandus eſt, qui Diſſert. ad Marm. ant. p. 198. *Pontificem* minorem putat Regem ſacrorum fuiſſe: cum et ap. Ciceronem l. c. et Macrob. Saturn. I. 15. clare diſtinguantur.

POPA. caupo. Mil. 24. ubi v. Abram.

POPULARIS, qui eſt ex eodem populo, δημότης. Leg. I. 23. non *popularis* alicujus definiti loci, ſed civis totius mundi. Att. X. 1. Solon, *popularis* tuus. * a populo tributus, ortus. Dom. 18. honor *popularis*. Phil. XI. 7. extraordinarium ſemper imperium *populare* atque ventoſum eſt. Leg. II. 4. lex *popularis*. * populo uſitatus, ad ejus captum accommodatus. Off. II. 10. *popularibus* verbis agendum et uſitatis. Orat. II. 38. *popularis* trutina. * *popularis* porro eſt idem, qui civilis, bono ſenſu, dicitur. Fin. V. 23. homo habet innatum quiddam civile, et *populare*, quod Græci πολιτικὸν vocant. * ſtudioſus populi, ejuſque gratiam captans, etiam cum detrimento reip. et contra honeſtatem, de quo eſt locus claſſicus Sext. 45. quem tirones legant. Off. I. 25. alii *populares*, alii ſtudioſi optimi cujuſque &c. Sed paulo honeſtius Agr. II. 3. 4. *popularem* Conſulem ſe futurum pollicetur. nempe vere, non ficte et fallaciter *popularem*, ut eſt Dom. 29. * hinc ratio *popularis*, ad Fam. I. 2. Sext. 53. Dom. 33. Petit. Conſ. 11. de partibus *popularium*, quas aliquis amplexus eſt, ſ. ſtudio gratiæ populi captandæ. * populo gratus, probabilis. in Cæcil. 3. nomen cenſorium jam *populare* et plauſibile factum eſt. Attic. X. 4. quod putaret *popularem* eſſe clementiam. Agr. II. 4. quid eſt tam *populare*, quam pax? * illuſtris, pervagatus, ſpecioſus. Agr. II. 1. *popularis* laus et lux. Lucul. 2. quorum ad illuſtres et *populares* laudes has etiam minus notas adjungimus. ibid. gloria *popularis*. Petit. Conſ. 13. tota petitio, cura, ut pompæ plena ſit, ut illuſtris, ut ſplendida, ut *popularis*. * ad populum movendum, incitandum, aptus. Verr. I. 58. quid tandem erat in illo puero *populare*? quid invidioſum? ibid. non illius ætas, ſed cauſa: non veſtitus, ſed fortuna *popularis* videbatur. ibid. neque erant hæ lacrymæ *populares* magis, quam noſtræ &c. * Orat. II. 83. *popularis* lapſus, et Tuſc. V. 36. *popularis* offenſio, de iis, qui in re aliqua, oratione, actione populum offenderunt. Or. 44. oratio *popularis*: h. e. ad populum. Q. Fr. I. 1. c. 8. *popularis* acceſſus ac tribunal. * Exquiſitius ac durius illud eſt Sext. 30. *popularis* ſacerdos, de Clodio, per ironiam, qui in ſacrarium Bonæ Deæ irruperat, ubi pro populo Rom. ſacra fiebant.

POPULARITER, more populi, ut populus intelligere poſſit. Leg. I. 6. *populariter* loqui, Fin. V. 5. *populariter* ſcribere. * ſeditioſe, invidioſe. Verrin. I. 58. me *populariter* agere &c. Off. II. 21. in agendo multa *populariter*, tum illud male. v. *popularis*.

POPULUS. Verr. I. 42. ut quæſtio ejus ad *populum* pertineat. Leg. III. 16. judicium *populi*. hæc quomodo capienda ſint, v. in Ind. Legg. Lex Tabellaria Caſſia.

PORCUS. Leg. II. 22. porco femina piaculum pati. v. Daviſ. ad h. l. et quos ibi laudat.

PORRECTUS. Attic. V. 18. nequid inter cæſa et *porrecta* ut aiunt, oneris mihi addatur aut temporis. Proprie eſt tempus interjectum inter victimæ mactationem, et extorum in aram impoſitionem, quo tempore fari licet. Exta *porrecta*, ſunt exta data Deo, ut ait Ovid. Faſt. I. 51. Inter cæſa et *porrecta* autem, per proverbium, nobis aliquid dicitur accidere, cum accidit dum aliis rebus intenti ſumus, aut abſumus, neque nobis ab eo poſſumus cavere.

PORRO. Fin. V. 26. ea nos mala dici-

mus, ſed exigua, et *porro* minima. quidam interpretantur: ſane, profecto. Ego, atque adeo.

PORTENTUM, unde dicatur? Nat. D. II. 3.

PORTICUS, ambulatio columnis ſuſpenſa circa templa, et in ædibus privatis in atrio, impluvio, item ante ædes, qua a pluviis, et ſolis ardore defenderentur. Verr. IV. 40. Sopatrum de *porticu* in qua ſedebat &c. cf. Q. Fr. III. 1. c. 1. Dom. 44.

PORTITORES, ſunt operæ publicanorum, qui *portoria* redemerant, quæ in *portu* ſedebant, merces excutiebant, et *portorium* exigebant. In quo cum iniquius et acerbius verſarentur, omnibus hominibus inviſi erant, ut etiam e libris ſacris conſtat. Nam qui ibi memorantur τελῶναι, ſunt *portitores*, operæ publicanorum, non publicani. v. Agr. II. 23. ubi Turnebus male publicanos interpretatur, qui ei error cum multis communis eſt, et ab Aſconio hauſtus. Vatin. 5. ad Q. Fr. I. 1. c. 11. Off. I. 42. vid. Caſaub. ad Theophraſt. c. 6. Burmann. de Vectigal. p. 140.

PORTORIUM, vectigal, quod in portu pro mercibus ſolvitur. Font. 5. *portorium* vini. Verrin. II. 75. *portorii* viceſima: h. e. viceſima mercium, quam *portorii* loco ſolvebant. Inv. I. 30. *portorium* locare. cf. Att. II. 16. Piſ. 36. &c. de *portorio* omnium optime egit Burmann. l. c. c. 5.

PORTUOSUS. ad Fam. VI. 20. navigatio *portuoſa*: h. e. in qua multi portus patent. Or. III. 19. mare *portuoſum*, eſt portubus frequens.

PORTUS. Cæcin. 34. *portus* ſupplicii, vocatur exilium, quod in exilium damnati eunt, ut ſupplicium fugiant.

POSCERE. Verr. I. 26. *poſcere* majoribus poculis. Roſc. Amer. 5. quos populus *poſcit*: int. ad ſupplicium: ductum e ludis gladiatoriis, in quibus populus interdum flagitare gladiatores notos ab editore ludorum ſolebat. v. Sueton. Aug. 44. hæc gladiatorum paria poſtulaticia dicuntur a Seneca ep. 7. et opponuntur ordinariis. Verbum poſtulare ſæpe ſic dicitur. vid. v. c. Suet. Calig. 30.

POSSESSOR. Agr. I. 5. invidiæ aut peſtilentiæ *poſſeſſores*: h. e. agrorum peſtilentium, et invidiam *poſſeſſoribus* afferentium.

POST. Verrin. I. 7. *poſt* hunc ſtatum reipubl. h. e. a quo tempore hic eſt ſtatus reip.

POSTMERIDIANUS. Or. 47. *pomeridianas* quadrigas, quam *poſtmeridianas* libentius dixerim. Apud veteres ſæpe fit mentio matutinorum et meridianorum; qui ſunt gladiatores dicti a tempore, quo edebantur. Illi dicuntur etiam beſtiarii ap. Sueton. Claud. 34. ad quem locum v. Torrent. et Lipſ. Saturn. II. 15. qui de utroque genere erudite agunt. Dabantur autem meridiani, ut, quemadmodum Seneca l. c. ait, oculi a crudeli ſpectaculo matutinorum reficerentur. Atque eandem ob cauſam poſt gladiatores, tempore pomeridiano, dabantur interdum Circenſes ludi, quorum ſunt quadrigæ. Itaque Auguſtin. Confeſſ. L. VIII. Circenſes diſerte appellat ſpectaculum pomeridianum; quem locum debeo Torrentio, qui eum l. c. attulit. hinc Ciceronis quadrigas pomeridianas intellige.

POSTERIOR, improbior. Prov. Conſ. 4. ſic fortuna cum improbitate certavit, ut nemo poſſet, utrum *poſterior*, an infelicior eſſet, judicare. Viri docti laudant ad h. l. Turneb. Adverſ. XX. 9. Piſ. 27. nihil ſcitote eſſe luxurioſius, nihil libidinoſius, nihil *poſterius*, nihil nequius. Sic Roſc. A. 47. *poſtremi* homines.

POSTLIMINIUM, ἐπάνοδος. reverſio, reditus. Topic. 8. quæ a nobis alienata ſunt, cum ad hoſtem pervenerint, et ex ſuo tanquam limine exierint, cum redierint ad idem limen, *poſtliminio* dicuntur redire. Sed totus ille locus, et ibi Boethius legendus. cf. Or. I. 40. Balb. 11. *poſtliminio* fieri poteſt civitatis mutatio. ibid. 12. civi Romano licet eſſe Gaditanum, ſive exilio, ſive *poſtliminio* &c. h. e. ſi redierit Gades, ubi ante civis fuerat, quam civis Romanus factus erat, et ejus civitatis jus recipit, civitate Rom. accepta amiſſum. ubi v. Græv. et Salm. ad J. Att. c. 26. quem Græv. laudat. Intt. ad Caii J. I. 6. 2. Menag. Am. J. C. 39.

POSTULARE, ſæpe dicitur ſenſu forenſi, in quo proprie eſt, in cauſis privatis, Prætorem rogare, ut liceat actionem alicui intendere: in cauſis publicis autem, ut liceat nomen deferre; unde per metonymiam antecedentis pro conſequente, pro accuſare dicitur. Exempla hæc ſunto, et quidem poſterioris generis: nam prioris nullum animadverti. Q. Fr. III. 1. c. 5. Gabinium tres

factiones *poſtulant*. ad Fam. VIII. 12. Appium eadem lege *poſtulavi*. locus clariſſimus eſt in Cæcil. 20. nuper cum in Gabinium - - Piſo delationem nominis *poſtularet*. Sed in univerſum *poſtulare* de omni deſiderio apud prætorem expoſito dicitur. Mil. 22. ſervos *poſtulare* in quæſtionem. Sic eſt ſæpe in Verrinis. v. inpr. Sigon. de Judic. I. 22. II. 9. * Eſt etiam verbum mathematicorum. Off. III. 7. ut Geometræ non omnia ſolent docere, ſed *poſtulare*, ut quædam ſibi concedantur - - ſic ego a te *poſtulo*, ut mihi concedas &c. * *poſtulare* etiam dicuntur provinciales et ſocii, cum aliquid decerni, conſtitui ſua cauſa a ſenatu R. petunt. Balb. 15. Gaditani a ſenatu de fœdere *poſtulaverunt*. &c. v. poſtulatum.

POSTULATIO, in ſacris eſt prodigium, quo dii poſtulant aliquid, iræ ſuæ avertendæ cauſa fieri, unde deinde pro ipſo ſacro piaculari dicitur. Har. R. 10. *poſtulationes* eſſe Jovi, Saturno &c. ibid. 14. eodem oſtento Telluri *poſtulatio* deberi dicitur. v. Græv. ad c. 10. * verbum forenſe eſt, cum ſignificat petitionem apud Prætorem, ut liceat nomen deferre alicujus. ad Fam. VIII. 6. inter *poſtulationem* et nominis delationem uxor a Dolabella diſceſſit. Ligar. 6. primus aditus et *poſtulatio* Tuberonis hæc fuit, velle ſe de Q. Ligarii ſcelere dicere. v. poſtulare.

POSTULATUM, eſt petitio beneficii, quam ſocii et provinciales ad Senatum deferunt. Verr. II. 4. Siculi *poſtulata* Conſulibus, quæ non *poſtulata*, ſed crimina in iſtum viderentur eſſe, ediderunt. cf. poſtulare. * conditiones pacis. ad Fam. XII. 4. legati ab Antonio ad nos intolerabilia *poſtulata* retulerunt. cf. Att. VII. 15.

POTATUS. Tuſc. V. 5. iſta me non movent (argumenta) non ſolum, quia pervulgata ſunt, ſed multo magis, quia, tanquam levia quædam vina nihil valent in aqua, ſic Stoicorum iſta magis guſtata, quam *potata* delectant.

POTENS, gratioſus. Quint. 22. potentiſſimus Nævius. ſed vid. potentia.

POTENTIA, dicitur ut opes, de gratia, auctoritate, multitudine amicorum et clientium, eloquentia, et omnibus rebus, quibus multum in republ. efficitur, in quam rem eſt locus Quint. 1. quæ res duæ in civitate plurimum poſſunt, eloquentia et gratia &c. Mur. 11. erant in magna *potentia*, qui conſulebantur. Cæcin. 25. *potentia* quieſcit. Syll. 7. nullam a me *potentiam* Syllam expectare. Quint. 2. et ad Fam. XIII. 29. junguntur *potentia* et gratia. Mil. 5. *potentiam* ſuam ipſe ita interpretatur: Senatum, non quod ſentiret, ſed quod ego vellem, decernere. Cœl. 9. contra *potentias* hominum. cf. Off. I. 21. Or. I. 41. Quint. 9. Sed hæc potentia eſt civilis et honeſta. hinc contra ad Brut. 10. quandoquidem *potentia* jam in vi poſita eſt et armis. ad Fam. VI. 1. ſubire *potentiam* victoris.

POTESTAS, in republica eſt magiſtratuum, judicum, et omnium, quibus aliqua pars reip. bello et pace, domi et foris adminiſtranda, commiſſa eſt, minus quam imperium. Quint. 2. eſt de judice. Phil. I. 7. verſari cum imperio et *poteſtate* in republ. Q. Fr. I. 1. c. 10. quoniam in iſtis urbibus cum ſummo imperio et *poteſtate* verſaris. Sed vid. Imperium. * jus in aliquem. Agr. II. 31. in *poteſtate* ſua eſſe, de civitatibus liberis et ſui juris. * facultas, copia alicujus rei. Fam. I. 7. quoties *poteſtas* certorum hominum erit, &c. * Tuſc. III. 5. ex poteſtate exire quid ſit? ubi v. Davies. Tuſc. IV. 36. exire de *poteſtate*, hoc eſt, de conſilio, de mente, de ratione.

POTIRI. Tuſc. I. 37. ſi gentem aliquam urbem noſtram *potituram* putem. Roſc. Am. 25. Athenienſium reſpubl. dum ea rerum *potita* eſt: h. e. et ſui juris fuit, et in ſua poteſtate alias Græcas civitates habuit.

POTIUS, cum comparativo. Piſ. 14. quævis fuga *potius* optatior.

POTULENS. Nat. D. II. 56. qua eſculentis et *potulentibus* iter pateret. Ita dedere ex optimis Codd. MSS. Viri docti. Sed Daviſius tamen poculentis legit, quem vide.

PRAEBITOR. Off. II. 15. eſt idem qui Parochus; ubi vid. ein Lieferante. Niſi quod *præbitor* etiam eſſe poteſt, qui ſine redemptione, quacunque de cauſa alteri præbet neceſſaria, ſive de jure, ſive ſua ſponte: quanquam etiam parochus ſic dici poteſt. Verbum *præbere* ſæpe ſic apud Latinos occurrit.

PRAECENTIO, eſt tibicinum, qui in ludis canebant tibiis, item, cum ſacrificaretur. Har. R. 10.

PRAECIDERE, recuſare, negare. Att. X. 16. quod quia plane *præciderat*. ibid. VIII. 4. plane, ſine ulla exceptione *præcidit*. * Cato 16. brevi *præcidam*: h. e. paucis dicam, paucis rem expediam.

PRAECIPERE. Att. VIII. 11. (ep. 1. Ci-

ceronis ad Pompeium) quodcunque tu conſilium *præcepiſſes.* * ante capere, prævertere cogitatione, factis &c. Off. I. 23. *præcipere* cogitatione futura. cf. ad Fam. V. 16.

PRAECIPITANS, præceps. Rabir. Poſt. 1. *præcipitantes* impellere. Syll. 31. *præcipitans* reſpubl.

PRAECIPITATUS. ad Fam. XI. 28. ætate *præcipitata:* h. e. ſumma.

PRAECIPUUM, προηγμένον. Fin. III. 16.

PRAECISE, nulla exceptione addita, abſolute. Att. VIII. 4. *præciſe* negare. * omiſſo verbo aliquo, brevitatis cauſa. Nat. D. II. 29. exiſtimas ab his *providentiam* fingi, quaſi quandam Deam - - ſed id *præciſe* dicitur. vid. locum.

PRAECISIO. Or. III. 53. eſt figura ἀποσιώπησις.

PRAECONIUM, vitæ genus, quod eſt *præconum.* ad Fam VI. 18. qui *præconium* facerent. * *præconis* proclamatio. Rabir. Poſt. 17. O meum miſerum acerbumque *præconium!* ad Fam. VII. 24. addictus Hipponacteo *præconio.* Sed h. l. eſt metaphorice. v. addictus. Att. XIII. 12. Ligariana præclare vendidiſti (laudando vendibilia feciſti.) Poſthac, quicquid ſcripſero, tibi *præconium* deferam: h. e. te venditorem, laudatorem conſtituam.

PRAECULTUS, præparatus. Partit. 23. quidam perfecti habitus, ad virtutem quaſi *præculti.*

PRAECURSIO, prægreſſio, præparatio. Top. 15. *præcurſionem* adhibent ad efficiendum.

PRAECURSOR. Verr. V. 41. hunc *præcurſorem* habebat et emiſſarium.

PRAEDIATOR, interprete Salmaſ. mod. Uſur. c. 16. eſt, qui prædia publico obligata et vendenda emit, adeoque ut Gronovius de Centeſ. et unciis p. 516. interpretatur, pecuniam ſuam in prædiis habet, Att. XII. 14. 17. Atque hanc eſſe ejus verbi vim Gloſſ. Philoxeni et analogia docent. Gloſſ. *prædiator,* ὠνητὴς ὑπαρχόντων. Sed Balb. 20. hanc vim habere non poteſt: Scævola cum de jure prædiatorio conſuleretur, conſultores ſuos nonnunquam ad Furium et Caſcellium, *prædiatores* rejiciebat. Itaque Manutius interpretabatur cum Budæo aliiſque: peritus juris *prædiatorii.* Et profecto, ſi locus ſanus eſt, aliam vim h. l. verbum habere non poteſt; inprimis cum Furius et Caſcellius JCti fuerint. Sed Salmaſ. l. c. vocem *prædiatores* delendam cenſet. Quoniam autem omnes libri MSS. et editi eam ſervant, durum mihi hoc videtur. Ac poteſt fortaſſe ratio inveniri, qua poſſimus rem expedire. Mihi ſic in mentem venit: Propria quidem verbi vis ea eſt, quam Salmaſius tradit. Sed quoniam prædiatores, qui prædiis publico obligatis emendis quæſtum faciebant, operam dabant, ut hanc partem juris, de prædiis publico obligatis, commodi ſui cauſa, accurate cognoſcerent, ut ſunt apud nos mercatores majores juris cambialis, quod vocant, plerumque non minus, quam JCti, periti: propterea fieri potuit, ut prædiator etiam diceretur, qui juris prædiatorii peritus eſſet. Itaque Furius et Caſcellius JCti, non pares Scævólæ, ſed, quia iidem prædiatores, propterea juris prædiatorii peritiores ipſo Scævola. Judicent, qui me ſunt doctiores et acutiores. Et vidi, Geſnerum, Vir. Ill. hanc rationem probare.

PRAEDIATORIUS. Balb. 20. cum Q. Mucius de jure *prædiatorio* conſuleretur: h. e. de eo, quod ad prædia publico obligata, et e lege *prædiatoria* vendenda pertinebat. Gloſſ *prædiatorius,* περὶ χωρίου. Hujus juris quædam ſunt ad Fam. V. 20. vid. Salmaſ. mod. Uſur. c. 16. Interpretes ad Sueton. Claud. 9. ubi Burmannus memorat, diſſertationem de hoc jure ſcripſiſſe Grævium filium, quæ etiam hic, Lipſiæ, recuſa eſt a. 1741. Sed præter Salmaſiana nihil novi habet. Plura et meliora dat Bachius V. C. in Diſp. ejuſdem argumenti. Loca ad jus *prædiatorium* pertinentia ſunt apud Ciceronem Verrin. I. 54. ad Fam. V. 20.

PRAEDICABILIS, laudabilis. Tuſc. V. 17. *prædicabile* nihil eſt in vita miſera.

PRAEDICATIO, præconium. Agr. II. 18. ipſi præconi *prædicationem* acerbam futuram. * jactatio. Act. I. Verr. 1. ſua ſpe ac *prædicatione.*

PRAEDITUS, in partem deteriorem. in Cæcil. 2. *præditus* ſcelere. Tuſc. V. 14. non ut parvo metu *præditus* ſit, ſed ut nullo.

PRAEDIUM. Verr. III. 86. habet in nummis, in urbanis *prædiis. Prædia urbana* ſunt apud JCtos omnia ædificia, ſive in urbe, ſive in villa, ad urbanorum modum facta. Juſtinian. Inſtit. II. 3. et l. 198. de Verb. ſignif. add. Burm. ad Suet. Claud. 38. et Chriſtium noſtrum in Villatic. p. 89.

PRAEESSE. Or. I. 55. clariſſimi cives ei ſtudio etiam hodie *præſunt:* h. e. ei ope-

ram dant, et in eo excellunt. ad Fam. I. 7. temporibus atque laudi meæ *præfuiſti :* h. e. plurimum me juviſti, mihique faviſti. Or. I. 10. quibus cum magna reip. ſalute *præſumus.* Verr. III. 77. *præfuiſti* in provincia. Frequens eſt in epiſtolis, rebus non modo intereſſe, ſed etiam *præeſſe:* quod nihil aliud eſt, quam conſulendo, curando, providendo rem juvare. JCtus dicitur *præeſſe* controverſiam intendenti, quem conſilio juvat, cui formulas dat &c.

PRAEFECTURA. civitas, quæ neque ſuas leges, neque ſuos magiſtratus habet, ſed aut a prætore R. aut a *præfecto,* quem prætor dedit, adminiſtratur. Rabir. Perd. 8. omnis *præfectura,* regio, vicinitas veſtra. cf. N. D. II. 2. v. de *præfecturis* Sigon. Ant. Jur. Ital. II. 10. ſ. * munus præfecti, in exercitu, (v. præfectus.) Att. VI. 1. *præfecturas* ſumere. ibid. dare et deferre *præfecturam.* ib. V. 21. petere *præfecturam.*

PRAEFECTUS. in Cæcil. 17. *præfectus* Antonii. Balb. 28. *præfectus* fabrûm. *Præfectorum* genera quatuor fuere. Nam fuere *præfecti alarum,* qui equeſtribus turmis præerant, *præfecti evocatorum, præfecti fabrûm, et civitatum* denique, h. e. qui a magiſtratu provinciali in eas civitates mitterentur, in quibus ipſe aſſidue eſſe non poſſet, ut jus dicerent. de ſingulis vid. accurate diſputantem Manut. ad Cic. Ep. ad Fam. II. 17. Sed hi *præfecti* omnes militares, aut in provinciis fuere: quibus adde eum, qui a Prætore Rom. in Italia in præfecturam mittitur. v. præfectura. * *præfectus morum,* ad Fam. IX. 15. eſt cenſor: qui et moribus civium præeſſe dicitur. Cluent. 46.

PRAEFRACTUS, de oratore, eſt durus, aſper, minus ſuavis et lævis. Or. 13.

PRAEFULCIRE. Att. V. 13. *præfulci* atque præmuni.

PRAEGNAS, antique pro *prægnans.* Att. I. 10. v. Intt.

PRAEJUDICARE. Leg. III. 20. de iis cenſores *præjudicent.* v. præjudicium. unde Cluent. 2. ne quid huc *præjudicati* afferatis.

PRAEJUDICIUM. in Cæcil. 4. non *præjudicium,* ſed plane judicium jam factum putatur.

PRAEMOLESTIA. Tuſc. IV. 30. metum *præmoleſtiam* appellabant.

PRAEMUNITIO. Or. II. 75. in homines caros, judicibuſque jucundos, ſine ulla *præmunitione* orationis invehi. Nempe *præmunitio* eſt, cum antea quædam dicimus, quibus efficitur, ut reliquam orationem minus ægre ferant judices. Exempla hujuſmodi præmunitionum ſunt in Or. pr. Murena, Flacco, Ligario, Marcello.

PRAEMUNIRE. Leg. I. 12. quæ *præmuniuntur* omnia reliquo ſermoni diſputationique noſtræ, quo facilius jus in natura poſitum eſſe, intelligi poſſit : h. e. quibus via et aditus munitur atque paratur &c.

PRAENOTIO, notio inſita. N. D. I. 17. v. notio.

PRAEPES avis. de Div. I. 47. quæ volatu auſpicium facit.

PRAEPOSITIO. Fin. III. 16.

PRAEPOSITUM, προηγμένον. Fin. III. 16. Acad. I. 10.

PRAEPOSTERUS. Or. III. 13. *præpoſtera* tempora, ſc. verborum, cum imperfectum, et pluſquam-perfectum, aut alia, permutantur.

PRAEPOTENS. Or. I. 43. ſive quem iſta *præpotens* et glorioſa philoſophia delectat.

PRAERIPERE, ante capere, antevertere. Att. X. 1. non *præripiam,* ſed expectabo conſilium.

PRAEROGATIVUS. Planc. 20. *prærogativa* centuria. Sen. p. R. 7. *prærogativæ* cuſtos. de Div. II. 35. referre *prærogativam,* dicitur rogator centuriæ, cum ſuffragia conſuli renunciat. Q. Fr. II. 15. in *prærogativa* prænunciare (ſ. pronunciare) &c. Sic dicitur centuria, vel tribus, quæ per ſortem accepit jus primum ferendi ſuffragii. Et quia a ceteris centuriis, vel tribubus, ſemper fere creabatur, quem *prærogativa* crearat, (vid. Muren. 18. Planc. 20.) et quia hoc quoque ſpectabatur, ut *prærogativa* nomen haberet boni ominis, (unde de Div. II. 40. *prærogativa,* omen comitiorum dicitur;) propterea accidit, ut *prærogativa* pro bono omine, et ſignificatione aliqua diceretur. ad Fam. XV. 5. ſupplicatio eſt *prærogativa* triumphi. Act. I. Verrin. 9. dedit *prærogativam* ſuæ voluntatis ejuſmodi, ut eam pro *prærogativis* reddidiſſe videatur. ubi v. Aſcon. Sed inprimis de hac re omni legendus Gronov. Obſ. IV. 1. * Muren. 18. *prærogativum* omen.

PRAEROGATUS. Planc. 20. cujus in honore non unius tribus pars, ſed comitia tota comitiis fuerint *prærogata.* Cod. Pithœi et Erf. habent *prærogativa,* quod recepit Grævius, qui et, comitiis, delendum cenſet. *Prærogata* non eſt abſurdum, idemque ſignificat, quod *prærogativa.* *Prærogare*

ſententias ex Sueton. Aug. 35. laudatur in Lexic. Fabri. Sed ibi legendum eſt e melioribus libris, et ſententia poſtulante, perrogare. v. Græv. et Burmann. ad l. c. Eſt tamen *prærogare* verbum bonæ notæ, a quo etiam *prærogativus* ductum eſt.

PRAES, qui aut ſuo aut alterius nomine prædiis populo cavet. ad Fam. II. 17. *prædes* pecuniæ publicæ. cf. ibid. V. 20. Rabir. Poſt. 4. Phil. II. 29. * dicti tamen etiam in litibus privatis fidejuſſores, qui prædiis cavebant. Verr. I. 45. pro *præde* litis vindiciarum cum ſatis accepiſſet. *Pro præde* eſt *præde*, vel *prædibus*. Sic Verr. II. 51. pro ſuffragio, eſt ſuffragio, vel ſuffragiis. v. Gron. Obſ. IV. 1. Verr. I. 54. conſuetudo in bonis, *prædibus*, prædiiſque vendendis; ubi vid. Græv. Formula, *prædibus* ac *prædiis* cavere populo, eſt etiam ap. Liv. XXII. 60. De *prædibus* v. inpr. Salmaſ. modo Uſur. c. 16.

PRAESAGITIO, facultas *præſagiendi*. de Div. I. 31.

PRAESCRIPTIO. Agr. II. 9. *præſcriptio* legis, ſunt nomina auctorum, latorum quæ legi *præſcribuntur*. ad Fam. V. 2. SCtum ea *præſcriptione* eſt &c. quod capiendum vel de nominibus eorum, qui ſcribendo affuiſſent, quorumque nomina præpoſita eſſent. v. Manut. ad h. l. vel potius de verbis iis, quibus retulerat Cicero ad Senatum de Metello, in quibus ſcilicet eſt cauſa decreti Senatus, quæque honorifica erant. *Præſcriptio* pro cauſa, prætextu eſt ap. Cæſ. B. C. III. 32. * in Lexic. Fabri laudatur ex Or. pr. Roſc. Com. 2. *præſcriptio* pro pactione. Sed ibi bonæ editiones recte habent perſcriptio. quæ lectio vera eſt. jungitur enim tabulis ſ. libris. v. perſcriptio. Sæpe autem hæc duo verba confunduntur, ut Or. I. 58. ubi v. Pearcius.

PRAESENS, certus, magnus. ad Fam. I. 9. fructus *præſentiores* tuliſſes. ad Fam. XV. 4. *præſentes* inſidiæ. * in rem *præſentem* venire. Or. I. 58. Cæcin. 7. eſt proprie, in eum locum, de quo controverſia eſt: deinde, coram adeſſe ipſum. v. Græv. ad Offic. I. 10. cf. Gellium XX. 10. * conſpicuus, manifeſtus. Catil. III. 9. illud porro nonne ita *præſens* eſt, ut nutu Jovis factum eſſe videatur.

PRAESENSIO, notio inſita. πρόληψις. Nat. D. II. 17. * divinatio. Div. I. 1.

PRAESENTIA, Forma *in præſentia*, eſt ſæpe apud Ciceronem, v. c. Dom. 5. Male reprehendit Stephanus in Pſeudo-Cicerone p. 95. (quædam ed. l. c. habent *in præſenti.*)

PRAESENTIRE, de notionibus inſitis. N. D. II. 17. cum, talem eſſe Deum, certa notione animi *præſentiamus*.

PRAESIDERE dicuntur magiſtratus, cum in ſolenni et publico loco ſella curuli ſedent. Vatin. 7. *præſidentibus* in templo duobus, non conſulibus ſed &c. Gruteriana habet, ſedentibus, quam ſecuta eſt Græviana: ſed aliæ habent: *præſidentibus*, quod eſt etiam in Cod. Erfurt. quam lectionem probo. Eſt enim hoc verbum ſolenne in hac re, quo ſæpe uſus eſt Suetonius. v. c. Aug. 26. 35. De militibus, locum judicii cuſtodientibus, idem verbum eſt Mil. 37.

PRAESIDIA: milites aliquo loco defendendi cauſa poſiti, ut in caſtris, oppidis, pontibus, portis, ſaltubus. Formula, in *præſidiis* alicujus eſſe, ut Ligar. 9. 10. ad Fam. XIII. 19. eſt, eſſe apud exercitum alicujus, in caſtris &c. Gr. συμπολεμῶν. add. Duker. ad Livium, cui frequens eſt hæc forma dicendi, XXXVIII. 11.

PRAESTANTIA. cum genitivo. Off. I. 28. cnm magna excellentia et *præſtantia* animantium reliquarum: h. e. ut longe *præſtet* cetera animalia.

PRAESTARE. Planc. 1. ſin omnia *præſtitero*: h. e. ineſſe demonſtravero. * aliquem *præſtare* dicuntur, qui ſpondent pro eo, qualis ſit, aut futurus ſit, aut, ut talis ſit, qualis debet, aut qualem alii volunt, efficiunt. Q. Fr. I. 1. c. 3. eſſe circumſpiciendum diligenter, ut in hac cuſtodia provinciæ non te unum, ſed omnes miniſtros imperii tui ſociis *præſtare* videare. Att. VI. 2. nec ſatis eſt, ſe quemque *præſtare*. ibid. 3. quem ego *præſtare* non poteram. Q. Fr. III. 8. Meſſalam Cæſari *præſtabo*: h. e. certo ſcio, eum, ut Cæſar optat, Conſulem fore. Leg. I. 4. jus civile eatenus exercuerunt, quoad populum *præſtare* voluerunt. int. tutum a periculo in cauſis forenſibus, conſilium, formulas actionum dando, cavendo &c. ſed mihi locus ſuſpectus eſt. Interpretationem Daviſii non admittunt verba, et loca allata ſunt ab hoc aliena, nec contextus patitur. Idem de Turnebiana cenſendum. An ſcripſit: quoad populo probare potuerunt: vid. init. capitis ſ. q. populo probari voluerunt? * Similiter res dicuntur *præſtari*, cum aliquis cavet, eas non eventuras, aut ita, ut volumus, vel earum periculum et culpam ſuſcipit. ad Fam. I. 4. a vi *præſtare* nihil poſſum. ib. VII. 17. ul-

tima tibi jucunda et honeſta *præſtabo*. Or. I. 24. culpam *præſtare*. Mur. 2. periculum judicii *præſtare*.

PRAESTITUERE, præſcribere. Cæcin. 3. prætor non *præſtituit* petitori, qua actione uti velit. * Att. XIII. 49. diem *præſtituere*: einen Termin ſetzen.

PRAESTRINGERE, hebetare. Vatin. 10. *præſtringit* oculos ſplendor ejus. in Cæcil. 14. *præſtringere* aciem ingenii. Interdum permutatur cum perſtringere. v. in h. v. item cum *præſtinguere*, quod Lambinus ſemper illi verbo ſubſtituendum cenſet. v. Drakenb. ad Silium I. 358.

PRAESUL, præſultor. Divin. I. 26. II. 66. v. Vorſt. ad Val. I. 7.

PRAESUMPTIO, πρόληψις, notio inſita. Div. II. 53.

PRAETENDERE, prætexere. Vatin. 6. hominis doctiſſimi nomen tuis immanibus moribus *prætendere*.

PRAETER, niſi. Manil. 23. non locupletari *præter* paucos. v. Græv.

PRAETERIRI, repulſam in petitione honorum ferre. Planc. 21. quos omnes ſcimus ædilitate *præteritos* conſules factos eſſe. Planc. 3. populus ſolet nonnunquam dignos *præterire*.

PRAETEXTA, toga alba, cum limbo purpureo, a quo nomen duxit; qua utebantur magiſtratus, ſacerdotes, magiſtri ludorum, magiſtri vicorum, et pueri puellæque ingenuæ. Sen. p. R. 5. conſul cum toga *prætexta*. cf. Q. Fr. II. 12. Verr. I. 58. &c. præter ſcriptores de re Veſtiaria, v. Manut. ad Cic. Ep. ad Fam. II. 16. * fabula Romani argumenti, in qua *prætextati*, h. e. magiſtratus, inducebantur. ad Fam. X. 32. *prætextam* poſuit: h. e. agendam curavit. ibid. *prætextam* ſi voles legere. vid. Manut. ad h. l.

PRAETEXTATUS dicitur, quicunque *prætexta* utitur: unde Verr. III. 9. Muren. 5. *prætextati* filii. Phil. II. 18. te *prætextatum* decoxiſſe. Dom. 37. *prætextati* inimici, de Coſſ. cf. Phil. II. 43. et ibi Græv. Attic. VI. 1. magnus *prætextatus* illo die fui. Sermo eſt de eo die, quo Conſulatum depoſuit. *Prætextatus* ergo, ut Dom. 37. eſt Conſul, magiſtratus.

PRAETOR, olim nomen Conſulis, quia exercitus idem ducebat. Leg. III. 3. e XII. tabb. regio imperio duo ſunto, iique præeundo, judicando, conſulendo, *Prætores*, judices, Conſules appellantor. Eſt enim *prætor* proprie dux. vid. Perizon. Diſſ. de *Prætorio* p. 8. * poſtea a Conſulatu ſeparata eſt juriſdictio, et nomen *prætoris* datum ei, qui eam acceperat: iſque dictus *prætor. urbanus*, qui jus dicebat inter cives, cujus ſæpe mentio ap. Ciceronem. v. Lipſ. Excurſ. D. ad Tacit. Ann. I. Additus poſt alter, qui jus diceret inter cives et peregrinos, et *prætor peregrinus* dictus eſt: de quo eſt erudita Diſſ. Cl. Conradi in Parergis. Poſt alii rei militaris cauſa creati. Bello quidem Punico ſecundo quatuor *prætores* creati fuere, ut e Livio patet. Bello Macedonico primo, Coſſ. C. Cornelio Cethego et Q. Minucio Rufo, primum ſex creati creſcentibus jam provinciis, et latius pateſcente imperio v. Liv. XXXII. 27. Multis annis poſt e lege Bæbia iterum quatuor alternis annis creati, ib. XL. 44. ubi v. Duker. Sed ea lex ſtatim obſolevit, et priſtinum inſtitutum manſit. Cum. A. U. DCIV. quæſtiones perpetuæ conſtitui cœpiſſent, iidem *prætores* quæſtionibus præfecti ſunt; et hinc quæſitores dicti. v. Quæſitor. Itaque eorum numerus cum numero quæſtionum auctus eſt. Sylla ſex fecit, Julius Cæſar octo, alios addidit Auguſtus. &c. vid. Manut. ad Q. Fr. II. 1. horum quoque crebra mentio ap. Cic. v. inpr. Pigh. Annal. ad A. U. 387. quo primus *prætor* creatus. ſed *prætores* etiam dicti, non ſolum, qui poſt præturam in urbe miſſi ſunt in provinciam, et Proprætores quoque appellati, qualis Verres *prætor* Siciliæ; ſed etiam, qui poſt Conſulatum, et qui proprie Proconſules dicti. Sic ad Fam. II. 17. Bibulus Proconſ. Syriæ appellatur *prætor*, ad quem locum v. Manut. Itaque non erat, quare Pighius ad a. 544. Verr. III. 54. pro *Prætoribus* legi vellet: Procoſſ. et *prætoribus*, quod Levinius e Conſulatu in Siciliam venerat. cf. Perizon. l. c. p. 23. ſ. * *prætor* primus Piſ. 1. eſt, qui primus creatus eſt: quod eſt honorificum, ut ſignum benevolentiæ populi: nec tamen ſtatim urbanus, ut quibuſdam placuit. Nam et urbanam præturam ſorte datam, auctor eſt Livius XXX. 1. et Cicero Verr. I. 40. add. Duker. ad Liv. XXIX. 22. * de Div. I. 54. Laches *prætor*. Lambino videtur Archon fuiſſe. Potuit etiam στρατηγὸς intelligi: quod mavult idem ad Liv. XXXI. 24.

PRAETORIUM. tabernaculum *prætoris* in caſtris. de Div. I. 33. cum Sylla in agro Nolano ante *prætorium* immolaret. * ædes in provinciis, in quibus magiſtratus provincialis habitabat. Verr. IV. 28. ut id in

prætorium deferrent. alio loco autem docet Cicero *prætorium* fuiſſe regiam Syracuſis: ſed de hoc verbo eruditiſſime ſcripſit Perizon. Diſſ. de *prætorio* et ejus apologiis contra Ulr. Huberum edita Franeck. 1690. Verr. V. 72. mentio fit *prætorii*, in cujus celeberrimo loco Caſtoris templum ſit, unde Hotomannus colligebat, locum in foro fuiſſe, quod *prætorium* diceretur. ſed illud templum in fori parte celeberrima fuit. v. Verr. I. 49. 50. Itaque vocabulum plane eſt ab hoc loco alienum. Lambin. legebat: urbis, Perizon. prætoribus, Græv. optime, populi R. aut fori.

PRAETORIUS. Quir. p. R. 7. *Prætorii*, qui Prætores fuere. * Verr. I. 52. *prætoria* turba, qualis ſc. confluere ad prætorem urbanum ſolet. Cohors *prætoria*. v. cohors. Jus *prætorium*. v. Jus. n. 7.

PRAEVARICATIO et PRAEVARICATOR, quid ſit? Partit. 36. de Div. II. 43. quod Diogenes Chaldæis, quaſi quadam *prævaricatione*, concedit.

PRAEVERTERE, vincere. Syll. 16. nemo me unquam leviſſima ſuſpicione perſtrinxit, quem non *præverterim*.

PRAGMATICUS, juris peritus, oratorum miniſter. Or. I. 59. v. Ind. Gr. * politicus, prudens. Attic. II. 20. homines *pragmatici*, cavere jubent, et vetant credere. ibid. XIV. 3. ſi quid *pragmaticum* habes, ſcribe.

PRECE. Inv. I. 16. *prece* humili. Att. XI. 15. cum magna *prece* ad aliquem ſcribere.

PREMERE, contemnere. Tuſc. IV. 28. humana omnia *premens*. * urgere aliquem interrogando, objiciendo. Verr. I. 53. ut cum a me *premeretur*, omnia potius reſponderet &c. de Div. II. 20. quod intelligeres fore, ut a me *premerere*, cum ex te cauſas exquirerem &c. * immorari alicui rei, urgere aliquid. Tuſc. I. 36. *premere* argumentum. * nocere. Or. II. 75. *premere* cauſam. * aſſiduum alicubi eſſe. Planc. 27. *premere* forum. * vexare, Tuſc. I. 7. quoniam me verbo *premis*.

PRENDERE, rogare. ad Fam. VIII. 11. renunciatum nobis erat, Hirrum diutius dicturum. *prendimus* eum: non fecit.

PRENSARE, de petentibus magiſtratum. Or. I. 24. Att. I. 1.

PRESSE, de voce ſignificat leniter, ſuaviter, non vaſte. Off. I. 37. *preſſe* loqui et leniter. cf. Or. III. 12. Orat. 33. * de ſermone autem, ſignificat ſubtiliter, accurate. Tuſcul. IV. 7. eas definiunt *preſſius*. Fin. IV. 10. agamus *preſſius*. Or. 8. *preſſius* diſputat. cf. Brut. 9. 55. Lucul. 34. Or. 33.

PRESSUS, de voce eſt 1) obſcurus. Sen. p. R. 6. *preſſa* vox et temulenta. Menkenius in Obſ. L. L. malebat, difficilis, titubans. 2) bene expreſſus. Nat. D. II. 59. lingua ſonos vocis diſtinctos et *preſſos* efficit. * de oratione autem, 1) brevis, et opponitur luxurianti. Or. II. 23. oratio *preſſior*. 2) tenuis, ſubtilis, acutus. Or. II. 13. *preſſus* verbis. Brut. 55. cavenda eſt *preſſo* oratori inopia et jejunitas: amplo &c.

PRESSUS, us. Or. III. 11. lenitas vocis atque ipſe oris *preſſus* ac ſonus. eſt oris conformatio in pronunciando, quæ vel eſt vaſta, vel rotunda, unde os rotundum Horatii.

PRIMARIUS vir, eſt honeſtus, in ſuo quiſque ordine ac genere excellens, unde etiam Roſcius Comœdus ſic dicitur pr. Roſc. C. 6. cf. Verr. II. 33. Fin. II. 35.

PRIMUS. Verr. I. 26. vir *primus*. ibid. III. 71. *primi* homines et honeſtiſſimi. v. primarius. * *prima* naturæ. Fin. II. 11. III. 6. v. principium.

PRIMIPILUS, pilanorum ordo primus. Balb. 15. *primipili* centurio. cf. Att. V. 20.

PRINCEPS, auctor. Or. I. 11. harum diſputationum inventor et *princeps* Plato. Arch. 1. hunc mihi *principem* et ad ſuſcipiendam, et ad ingrediendam horum ſtudiorum rationem extitiſſe. * *principes* civitatis ſunt *principes* optimatium. v. Sext. 45. 48. 49. 66. Sen. p. Red. 3. Sed optimates *κατ᾽ ἐξοχὴν principes* dicuntur. Or. I. 7. *principum* cauſa. Dicuntur tamen ſic etiam primores potentiſſimi, cum popularium, tum optimatium. ad Fam. I. 9. *principes* in republ. * *Princeps* Senatus, Fr. Or. pr. Scauro, proprie eſt is, quem Cenſor Senatum recenſens primum legit. Sed ſic etiam dicuntur Conſulares, præſertim potentiores, nec ſtatim, ubi Princeps Senatus occurrit, intelligendus is, qui proprie dicitur. v. Weſſelingius Obſ. I. 8. ubi in eo graviter erratum a Panvinio docet. *Princeps* juventutis. Vatin. 10. ad Fam. III. 11. cujus nomen primum recitavit cenſor, ordinem equeſtrem recenſens. Sed pro Planc. 17. et alibi *Principes* ordinis equeſtris ſunt equites locupletiſſimi, gratioſiſſimi &c. * Flacc. 23. ut *princeps principum* eſſet Mæandrius. * genus militum, qui olim gladiis pugnabant, medii inter haſtatos et pilanos,

et ordo ejus generis. ad Brut. 8. Cretenſi bello octavum *principem* duxit: h. e. octavum *principum* ordinem.

PRINCIPALIS cauſa. Fat. 18. eſt efficiens.

PRINCIPATUS. Cato 18. ſententiæ *principatus:* h. e. primo loco dicta, aut ejus dicendæ primo loco jus. * τὸ ἡγεμονικὸν quod Græci vocant. Nat. D. II. 11. omnem naturam neceſſe eſt habere in ſe aliquem *principatum* &c.

PRINCIPIUM. Fin. II. 11. III. 5. *principia* naturalia, ſunt primi naturæ impetus, appetitus, averſationes &c. Off. III. 12. ea *principia* naturæ habes, quibus parere - - debes, ut utilitas tua communis utilitas ſit. * Lucul. 36. *principia* rerum, ſunt elementa &c.

PRISCE. Cœl. 14. utrum me ſecum ſevere et graviter et *priſce* agere malit, an remiſſe ac leniter et urbane.

PRIVATIM, per ſe, ſuo nomine. Quint. 4. nec ſocietas tibi debet, nec *privatim* Quintius debuit. * Inv. I. 4. eloquentia publice et *privatim* abutuntur: h.e. in cauſis publicis, in rep. et in cauſis *privatis.* Verr. II. 4. homines publice *privatimque* venerunt.

PRIVATUS, uni proprius. Quint. 4. *privatæ* res, opponuntur communibus. Fin. III. 1. verbis in docendo quaſi *privatis* utuntur et ſuis. * de ſingulis. Dom. 17. leges *privatis* hominibus irrogare. ubi tamen Scaliger vult: *privis.* * *privati* opponuntur regibus, et ſic magiſtratus quoque complectuntur. de Div. I. 40. item magiſtratibus. Catil. III. 6. in *privato* P. Lentulo. Catil. I. 1. P. Scipio Pontifex max. *privatus* vocatur. ubi v. Muretus. Apud Livium tamen V. 52. ſacerdotes flamineſque opponuntur *privatis.* Muretus autem male etiam magiſtratus provinciales *privatis* annumerat, deceptus loco Phil. XI. 8. v. Arnzenius ad Plin. Pan. 7. Nec qui cum imperio eſt, *privatus* eſt, ut etiam Sigonio viſum. Liv. XXXVIII. 5. triumphantem opponit *privato,* quia in triumpho cum imperio eſt. * judicia *privata* Roſc. C. 6. quæ ſunt cauſarum *privatarum* v. cauſa.

PRIVILEGIUM. Dom. 17. vetant leges ſacratæ, vetant XII. tabulæ leges privis hominibus irrogari: id eſt enim *privilegium.* cf. Brut. 23. Sen. p. R. 11. Sext. 30. Leg. III. 4. 19. &c.

PRO, exquiſite et antique dicitur in hac forma. Verr. I. 45. *pro* præde litis vindiciarum. vid præs.

PROAGORUS, nomen ſummi magiſtratus in quibuſdam Siciliæ civitatibus. Verr. IV. 23. ubi v. Intt.

PROAVUS, pro abavo eſt ad Fam. III. 11. ubi v. Manutius. add. Sigon. ad Liv. IV. 48.

PROBABILIS, qui placet, probatur. Or. I. 28. diſcipulus *probabilis.* cf. II. 36.

PROBARE, cum dativo perſonæ, efficere quocunque modo, ut aliquid alicui rectum, verum, juſtum &c. videatur. Tuſc. III. 10. mihi non *probant* mediocritates ſuas. Balb. 20. poſſumuſne tibi *probare* auctorem exempli Marium? Syll. 1. Quint. 30. *probare* cauſam alicui. Mil. 24. quod acu punctum videtur, *probari* pro ictu gladiatoris. Verr. V. 30. quem pro illo *probare* velles. cf. in Cæcil. 6. Cæcin. 21. Verr. III. 91. &c. * examinare, perſpicere. Agr. II. 34. *probare* hoſtias. v. probatio.

PROBATIO, examen, inſpectio, exploratio. die Beſichtigung. Font. 4. falſum eſt - - et ob *probationem* (operum,) cum multa improbata ſint. Verr. I. 54. *probatio* futura eſt tua. qui locus eſt claſſicus. Off. I. 40. athletarum *probatio.* v. Drakenb. ad Liv. IV. 22.

PROBITAS, de modeſtia, Or. I. 26. *probitatis* commendatio. de qua vi verbi v. Pearcius ad Offic. II. 20.

PROCEDERE, oriri. de Div. I. 39. poſteaquam philoſophia *proceſſit,* nemo philoſophus aliter ſenſit.

PROCERIUS. adverb. longius. Or. III. 59. *procerius* projectum brachium, quaſi quoddam telum orationis. Sic *proceræ* palmæ ap. Catullum.

PROCESSUS, profectus. Brut. 78. tantos *proceſſus* faciebat, ut evolare, non excurrere videretur. * gradus. Brut. 65. *proceſſus* dicendi. v. gradus.

PROCINCTUS. Orat. I. 53. Nat. D. II. 3. teſtamenta in *procinctu.* Sunt militaria, quæ fiunt ante, quam ad prœlium itur, tum enim miles eſt in *procinctu.*

PROCLAMATOR, rabula. Orat. I. 46.

PROCLINATUS, inclinatus. Att. X. 8. (Cæſaris) *proclinata* jam re.

PROCLIVITAS, quid ſit? Tuſcul. IV. 12.

PROCONSUL, hac forma, uno verbo, eſt aliquot locis apud Ciceronem: ut Vatin. 5. et alibi, quam ſcripturam late defendit

Manut. ad Epiſt. ad Fam. I. 1. adde noſtra ad Tacitum. Atque etiam apud Livium ſæpe in omnibus libris eſt, ut XXXVII. 46. XXXIX. 29. adde dicta Geſnero V. Cel. in Theſauro. Sæpius tamen Cicero habet alteram formam *Pro Conſule*, in Verrinis et alibi. *Proprie autem *Proconſul* eſt, qui non Conſul, tamen cum imperio Conſulari exercitum, aut provinciam cum exercitu obtinet. Sed tamen interdum etiam de eo dicitur, qui tantum prætoris imperium habet, ac *Proprætor* dici debebat: ut Verr. III. 91. ubi v. Manut. cf. in Prætor. add. Dukerum ad Livium ll. cc.

PROCURATOR, qui res alterius abſentis curat, cauſam agit, defendit. ad Fam. I. 3. Quint. 7. Cæcin. 20.

PRODERE, relinquere, tradere. Verr. V. 14. imaginis *prodendæ* jus. Leg. II. 19. ut deinceps familiis *prodantur*. Offic. III. 21. regnum a Tantalo et Pelope *proditum* jure obtinebatur. * creare, proprie de flamine et interrege. Mil. 10. flaminem *prodere*. conf. Dom. 14. * deſerere. Flacc. 41. ego te *prodidero*. vid. Gron. Obſ. III. 20. Græv. ad h. l.

PRODICTUS. Dom. 17. *prodicta* die: i. e. dicta, definita. v. Ryck. ad Tacit. A. II. 79. Drakenborch. ad Liv. II. 61.

PRODROMI. Attic. XVI. 6. aquilones ſpirantes paulo ante æſtatem. Popma ad h. l.

PRODUCERE, ornare honoribus. Dom. 9. quem tu non pro illius dignitate *produxeras?* vid. Græv. ad h. l. et ad Fam. XII. 13. et Læl. 20. * in concione alicui poteſtatem dare dicendi, ſive quod velit, ſive teſtimonium. Dom. 15. Sext. 14. Brut. 60. item, jubere aliquem in concione reſpondere ad crimina, Agr. II. 36. nemo ad pop. R. vos adducere, nemo *producere* poſſit. ubi v. Laured. et Turneb. ad Fam. XII. 3. *productus* in concionem a Canutio, turpiſſime diſceſſit. * *producuntur* etiam, qui in ſpectaculis exhibentur. Att. IV. 15. is erat ante manumiſſus, quam *productus* - - palmam tulit. * differre. Q. Fr. II. 3. *producta* dies eſt in IV. Id. Febr. * extrahere aliquem: einen aufhalten. Quint. 8. conditionibus hunc *producit*. * Q. Fr. II. 14. Cicerone noſtro minore *producendo*. (ſ. perdocendo) hoc non intelligo.

PRODUCTUM, προηγμένον. Fin. III. 16. v. argumentum L. III. de Finibus.

PROFECTIO. Cluent. 30. *profectio* pecuniæ: h. e. a quo data ſit.

PROFERRE, differre. Attic. XIII. 14. laxius *proferre* diem. ibid. 12. *proferre* auctionem. cf. Cæcin. 4. Planc. 20. * invenire, excogitatum publicare. Lucul. 1. ars, quæ tum primum *proferebatur*. Nat. D. III. 30. judicium *protulit*. add. Broukh. ad Tib. I. 11. 1. * perferre. Fin. III. 22. uſque ad rogum *protuliſſet*.

PROFESSIO. Att. XIII. 33. relata *profeſſio*: i. e. bonorum in cenſum delatio. cf. Arch. 4.

PROFICISCI, initium facere. Leg. I. 6. placuit *proficiſci* a lege. Fin. II. 14. *profectus* a caritate. cf. III. 21. * oriri. de Div. I. 3. qui a Zenone *profecti* ſunt: h. e. ſectatores.

PROFITERI, edere, dicere. Verr. III. 56. tantum decumanum *profeſſum* eſſe ſibi deberi. Arch. 4. *profeſſus* eſt apud Prætorem: int. nomen.

PROFLIGARE, magnam rei partem conficere. Tuſc. V. 6. *profligata* jam quæſtio eſt, et pæne ad exitum adducta. Prov. Conſ. 14. oporteret ab eodem illa omnia, a quo *profligata* ſunt, confici velle. cf. ad Fam. XII. 30. conf. ibid. 14. VIII. 9. Duker. ad Flor. p. 414. * perdere. Roſc. A. 13. omnia in homine ad perniciem *profligata* et perdita. * vexare, perdere. Or. III. 1. cum ſuis conſiliis remp. *profligaſſet*.

PROFLUENS, copioſus. Orat. II. 38. *profluens* genus orationis cf. III. 7. Sic *profluenter* eſt Tuſcul. V. 18. pro copioſe.

PROFUNDERE. Orat. II. 21. in vitibus de ſarmentis luxuriantibus. hinc de oratore, qui vires ſuas omnes ſimul oſtendit. ib. 78. *profundere* ſe univerſum. Simile illud Att. VII. 3. ſi totum ſe ille in me *profudiſſet*: h. e. largiſſime me liberalitate ſua et amore complexus eſſet.

PROGRESSUS. Nat. D. I. 6. tantos *progreſſus* habebat in Stoicis.

PROJECTUS. Verr. IV. 10. urbs *projecta* in altum: in longi iſthmi, ſ. linguæ in mare porrectæ, extremo ſita. Hinc Clu. 65. *projecta* atque eminens audacia. * deſertus. Att. III. 19. a conſiliariis meis proditus ac *projectus*. conf. IV. 5.

PROJICERE. Att. IX. 6. ne me *projiciam*: h. e. periculum ſubeam. * Cœl. 9. ſi qui teſtes ſe in judicium *projecerint*: h. e. ultro ſe obtulerint.

PROLAESIO. Cœl. 17. ſed Græv. malebat: *prolapſio*.

PROLATUS, ampliatus, dilatus. Brut. 22. res *prolata*. Mur. 13. *prolatis* rebus: h.e. in juſtitio, vel propter ferias, vel aliis de cauſis. v. Manut. cf. Att. XIV. 5. Q. Fr. III. 8. * divulgatus. Attic. X. 8. (Antonii) rumor de aliquo *prolatus*. Qu. Fr. III. 8. quod ſi *prolatum* ſit, moleſte feramus.

PROLATIO, commemoratio. Or. 34. *prolatio* exemplorum. * dilatio. Rab. Perd. 3. *prolatio* judicii. * continuatio. ad Fam. V. 16. *prolatio* temporum perditorum. * Att. VII. 12. *prolatio* rerum, eſt juſtitium.

PROLECTARE, allicere. Flacc. 8.

PROMOTUM, προηγμένον. Fin. III. 16. v. argum. hujus libri.

PROMULGATIO, eſt legis, cum publice proponitur ante comitia. ad Fam. I. 5. nefaria *promulgatio*. cf. Leg. III. 19.

PROMPTUS, conſpicuus, non occultatus. Planc 14. vultu *promptum* habuit et lingua dolorem. Roſc. Am. 40. *promptum* et propoſitum eſt: h. e. apertum, ut intelligi poſſit facile.

PRONUNCIARE, promittere. Cluent. 29. quam pro reo *pronunciaſſet* pecuniam. v. Græv. cf. Planc. 18. * *pronunciare* dicuntur magiſtratus edictis. Verr. III. 20. * Conſules *pronunciant* ſententias, ad Fam. I. 2. cum a ſenatoribus quæ ſententiæ dictæ ſint, breviter dicunt, et deinde in eas diſceſſionem fieri jubent.

PRONUNCIATIO, enunciatio. Fat. 11. * dicitur etiam de judicibus. Cluent. 20.

PROPAGARE, continuare. Prov. Conſ. 8. *propagatur* impunitas. cf. Cat. II. 5. Dom. 32. Sic *propagatio* pro continuatione. ad Fam. V. 15. Tuſc. I. 35. Dom. 33 et *propagator* provinciæ, Att. VIII. 3. qui facit, ut aliquis diutius provinciam obtineat. Quomodo differat a *prorogare*. v. in h. v.

PROPE. Verr. V. 36. nec quicquam *propius* factum eſt. Servius ad Virg. Æn. VIII. 78. interpretatur citius: non ſatis accurate. Senſus eſt: perparum abſuit, quin fieret.

PROPEMODUM. Off. II. 8. extr. utriſque eſt *propemodum* comparanda: i. e. prope ad eundem modum, ut vidit Pearcius. Sed exemplum aliud deſidero.

PROPONERE, de præmiis et pœnis. Verr. V. 58. mortem acerbam *proponeret*. III. 79. ordo ſenatorius induſtriæ *propoſitus* eſt. * publice legendum affigere. Att. II. 21. locus, ubi edicta *proponuntur*. Quint. 15. *proponere* libellos. * præficere. Sext. 65. ut conſilium ſenatus reipubl. *proponerent*. * de ſcopo, ſumma rei. Fin. V. 6. quod *propoſitum* ſit arti. cf. Cœl. 3. * de philoſophis, cum ponunt de quo dicant. Tuſc. V. 4. ſic eſt *propoſitum*, de quo diſputaremus. Sic eſt etiam Fat. 2. ubi male reprehenditur a Daviſio. * item de majori ſyllogiſmi. Inv. I. 39. quatuor partibus conſtat argumentatio: cum aut *proponimus*, aut aſſumimus &c cf. Fat. 6. ubi male Daviſius poſitum legi vult. Hinc in univerſum Or. II. 53. ſumptiones, *propoſita*. * Att. V. 10. nihil erat *propoſitum* ad ſcribendum: h. e. nulla a te data occaſio.

PROPOSITUS, v. proponere. * paratus. Verr. V. 13. mulier *propoſita* omnibus. * *propoſitum* eſt θέσις. Top. 21. Sed Fin. II. 22. eſt προηγμένον.

PROPOSITIO, conſilium Tuſc. III. 18. *propoſitio* hujus vitæ. * major ſyllogiſmi. Inv. I. 34. 35. 36.

PROPRIE. Or. II. 14. *proprie* dicere de unoquoque: h. e. uti cuique convenit. Sext. 16. *proprie* ſuſcipere cauſam: h. e. tanquam noſtra eſſet. Sic explica Sext. 41. quis unquam tam *proprie* (ſic leg. non prompte cum Grævio) reip. cauſa. * Att. V. 2. cetera univerſe mandavi, illud *proprie*.

PROROGARE, differre. Verr. I. 38. diem *prorogare*. ſic *prorogatio* diei, Att. XIII. 43. Sed eſt continuatio in longius tempus, Mur. 23. *prorogatio* legis: de qua proprie dicitur. Nam *prorogare* eſt proprie populi, per legem alicui magiſtratum, imperium, provinciam continuantis: ſemperque dicitur, ubi continuatio fit ſaltem decreto aliquo. Sed *propagare* continuationem quamcunque, et quacunque de cauſa notat. Sed inconſtantia librariorum hoc diſcrimen non accurate ſervavit. Vid. Perizon. An. Hiſt. c. 6. Drakenb. ad Liv. XLII. 30. Græv. ad Cic. ad Att. V. 17. Oudendorp. V. C. ad Sueton. Aug. 23.

PROSCRIBERE, publice ſcriptum proponere, inprimis de rebus venalibus. Quint. 4. auctionem *proſcribere*. Verr. I. 54. *proſcribere* diem. cf. Quint. 6. Att. XVI. 4. IV. 3. 2. XII. 49. Sic

PROSCRIPTIO. Catil. II. 10. vadimoniis, judiciis, *proſcriptionibus* bonorum defatigati.

PROSPECTUS, conſpectus. Verr. I. 47. in *proſpectum* populi R. produxit.

PROVIDERE, cavere. Phil. II. 5. multa vita excedens *providit*. cf. Rabir. Poſt. 1.

PROVOCATOR, gladiator, qui componitur cum Samnite, ut videtur Lipſio Saturn.

II. 11. quanquam non ſatis ſibi liquere fatetur. Sext. 64.

PROXIME, cum acc. Mil. 22. *proxime* Deos acceſſit. Att. I. 14. *proxime* Pompeium. Sic etiam Livius dixit, XXX. 10. et alibi. v. Drakenb. ad II. 41. XXI. 1. Muret. Var. Lect. XIX. 17.

PROXIMUS, cum acc. ex Att. I. 9. (immo 14.) profert Heinſ. ad Ovid. A. A. I. 139. Sed ibi eſt adverbium. * advocatus, adjutor ac miniſter actoris in judicio. Verr. II. 44. V. 64. ubi v. Græv. * Verr. IV. 8. religioni ſuæ - - *proximus* fuit: i. e. ſervans religionis.

PSEUDOTHYRON. Sen. p. R. 6. *pſeudothyro* intromiſſæ voluptates: de ſcortis maſculis.

PSYCHOMANTIUM, locus, ubi manes evocantur. Tuſc. I. 48. veniſſe in *pſychomantium*. conf. de Div. I. 58.

PUBLICARE, publicum facere. Agr. II. 21. privata *publicare* cf. Dom. 8.

PUBLICE, reipubl. nomine, in cauſis publicis, ad ſenatum. ad Fam. XV. 1. *publice* ſcribere. in Cæcil. 1. *publice* venire. cf. Roſc. A. 39. Verr. II. 47. III. 73.

PUBLICUS. Balb. 15. *publica*, dicuntur vectigalia. Prov. Conſ. 5. *publicani* dicuntur frui *publico*. cf. Rabir. Poſt. 2.

PUGIUNCULUS. Orat. 67. de membris orationis parvis, quæ dictionem membratim fuſam efficiunt.

PULCHER. Mur. 12. ne *pulchrum* ſe ac beatum putet.

PULEGIUM. ad Fam. XVI. 23. *pulegium* ſermonis. h. e. ſuavitas.

PULLARIUS. qui *pullos* in cavea auſpiciorum cauſa habet et curat. &c. de Div. II. 34.

PULLUS. Verr. IV. 25. tunica *pulla*, eſt hominum tenuiorum. v. Lipſ. Elect. I. 13.

PULSARE. N. D. I. 41. *pulſatur* atomorum incurſione. v. pellere. ib. II. 23. ea vitia naturam vehementius *pulſant*.

PULSUS. de viſis. de Div. II. 61. *pulſus* adventitius. cf. c. 67.

PULVINAR. lectus deo in templo poſitus, et ipſum templum. Haruſp. R. 5. *pulvinaribus* ſtuprum intulit. Dom. 53. aram et ædiculam et *pulvinar* dedicaſſet. cf. Catil. III. 10.

PULVIS, exercitationi opponitur. Or. I. 34. Brut. 9. Tuſc. II. 15. * Tuſc. V. 23. homo a *pulvere* et radio, eſt mathematicus, qui figuras in *pulvere* deſcribit.

PUNCTUM. ſuffragium, quia ſc. in comitiis ſuffragia ſingulorum punctis in tabulis notabantur. Planc. 22. nonnullas tribus *punctis* pæne totidem tulerunt. cf. Mur. 34. Tuſc. II. 26. hinc Or. II. 41. *puncta* argumentorum.

PUNIRE. Haruſp. R. 8. domum a judicibus *puniendam* putaret. Græv poſt Fabrum: muniendam. ſed recta eſt vulgata. *Punire* domum eſt pœnam repetere ob violatam domum. v. Pœna. Or. I. 51. *punire* dolorem ſuum.

PUPPIS. ad Fam. IX. 15. Sedebamus in *puppi*, h. e. regebamus rempubl.

PUPULA, pro *pupilla*. Nat. D. II. 57.

PURPURA. Sext. 8. *purpura* plebeia: quæ et fuſca dicitur: opponiturque ardenti, et quam Plinius XXXVII. 19. felicem appellat, cujus color ſimilis eſt amethyſto Indicæ.

PURUS. Verr. IV. 22. *purum* argentum: h. e. vas argenteum, quod eſt ſine ſigillis. * ib. III. 86. quid his rebus detractis poſſit ad dominos *puri* ac reliqui pervenire; noſtri: reines geld, klares vermogen.

PUTARE. Att. IV. 11. ut rationes cum publicanis *putarent*: i. e. conferrent, ſubducerent.

PUTEAL, proprie operculum putei. de Div. I. 17. ſupra cotem impoſitum *puteal*. Att. I. 10. *putealia* ſigillata. * Sext. 8. *puteal* eſt ara, ad quam fœneratores conſiſtere, et tractare fœnora ſolebant. v. Salmaſ. ad Solin. p. 802. ſ. Spanhem. de Uſ. et Pr. N. Diſſ. X. p. 189. Burm. ad Ovid. Rem. Am. 50.

PUTIDE. nimis accurate. Or. III. 11. *putide* literas exprimere. Brut. 82. *putide* dicere. ſic etiam

PUTIDUS in ſermone. Off. I. 37. et Fam. VII. 5. ſimus *putidiuſculi*.

Q.

QUADRANTARIA. Cœl. 26. niſi forte mulier potens *quadrantaria* illa permutatione familiaris facta erat balneatori. Luſus eſt in voce *quadrantaria*. Nam lavaturi dabant quadrantem balneatori, et Clodia aliquando, ab adoleſcente decepta, æreos qua-

drantes acceperat pro ſtupro, unde *Quadrantaria* appellabatur. v. Manut. ad h. l.

QUADRARE, in rationibus eſt, cum acceptorum et expenſorum ſummæ ſolidæ ſunt, ut neque plus neque minus efficiatur. Verr. I. 36. quomodo DC. eodem modo *quadrarint*. * commodum, idoneum eſſe. Brut. 11. quoniam tibi ita *quadrat*. Att. IV. 18. ad multa *quadrat*. ib. XIII. 33. ſi neutrum *quadret*. * orationem numeroſam efficere, eſt *quadrare* orationem. Or. 58. Or. III. 44. v. etiam quadrum.

QUADRIGAE. Brut. 97. quaſi *quadrigis* vehens per medias laudes. *quadrigæ* celeritatem ſignificant. vid. de Div. II. 70. conf. Lipſ. Lect. Ant. II. 7. * Muren. 27. mihi videtur prætorius Candidatus in conſularem, quaſi deſultorius in *quadrigarum* curriculum, incurrere. Or. 47. *quadrigæ* pomeridianæ. v. poſtmeridianus.

QUADRIGARIUS. Fragm. in Tog. Cand. ut iſtum omittam, in exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoria *quadrigarium*. *Quadrigarius* eſt auriga, qui in Circenſibus *quadrigis* agitandis certat. Aſconius proprie accipit de Antonio, qui in Circenſibus, a Sylla poſt victoriam editis, ita, ut honeſti homines *quadrigas* agerent, ipſe quoque *quadrigas* egerit. Mihi aliquid amplius hic latere videtur. Eſſet enim hoc mediocre convicium ; cum appareat, propter gradationem, *quadrigarium* majus quid eſſe oportere, quam prædonem et gladiatorem. Videbatur mihi aliquando non modo proprie, ſed ſimul etiam de rapinis proſcriptionum capiendum eſſe. In quam ſententiam me impellebat locus in Sueton. Neron. 16. Vetiti *quadrigariorum* luſus, quibus inveterata licentia paſſim vagantibus, fallere ac furari per jocum jus erat : quem locum, in quo explicando aut emendando fruſtra deſudarunt viri docti, ſic explicari putabam poſſe : *quadrigariis*, poſt certamen et victoriam invaluiſſe, ut liceret, per urbem vagari, præmiola petere, atque per jocum, ſi quid poſſent, auferre, eaque licentia eos deinde eſſe abuſos.

QUADRINGENARIUS. Att. VI. 1. *quadringenariæ* cohortes, dicuntur, quæ *quadringentos* milites habent.

QUADRUM. Or. 61. ſententias redigere in *quadrum* : h. e. numeroſis periodis complecti. cf. ib. 70.

QUADRUPLATOR, delator, calumniator. nomen inde ductum, quidam exiſtimant, quod quartam partem ejus pecuniæ accipiebat, de qua delatio erat, aut multæ, quæ damnato irrogabatur : alii aliunde. in Cæcil. 7. ubi v. Aſcon. Verr. II. 7, 8. *quadruplatorum* deterrimus. iidem dicuntur c. 9. calumniatores. add. Gronov. de Seſt. p. 271.

QUAERERE, vocabulum Philoſophorum, pro quæſtionem ponere. Nam ſolebant ita poſtulare materiam diſſerendi : num quis quid *quærit ?* Or. I. 22. * de quæſtione per tormenta. Roſc. A. 41. *quærere* de aliquo. ib. *quærere* in aliquem. * de quæſtione rei capitalis. Act. I. Verr. 8. *quærere* de repetundis. * deliberare, excogitare. Phil. IX. 1. honores *quærere* alicui. * deſiderare : vermiſſen. Verr. III. 18. *quærere* multitudinem jugerum.

QUAESITOR, eſt prætor, qui quæſtioni capitali præeſt. Act. I. Verr. 10. Catil. IV. 5. de iis v. Sigon. de Judic. II. 4. adde ſupra dicta in Prætor.

QUAESTIO, in rhetoricis quid ſit ? Inv. I. 6. Or. II. 19. * materia quæcunque, de qua quæritur. Or. 10. ſuſtinere *quæſtionem* tantam non poſſim. Att. XIII. 19. omnis Academica *quæſtio*. * tormenta ad veritatem exquirendam adhibita. Roſc. A. 41. in *quæſtionem* dari. hinc etiam de iis dicitur, quæ tormentis expreſſa ſunt. Cluent. 65. tabellæ *quæſtionis*. ib. 66. *quæſtio* ficta. it. de advocatis, quibus præſentibus *quæſtio* habita eſt. Cluent. 63. *quæſtio* dimiſſa eſt : quod eodem modo dicitur, ut conſilium dimiſſum eſt. * judicium in cauſa capitali. Act. I. Verr. 10. *quæſtioni* præeſſe. Mil. 5. *quæſtio* nova : h. e nova lege conſtituta. Rab. Poſt. 6. *quæſtione* alligari. id fit, cum lex facta eſt, ex qua accuſari in cauſa publica poſſumus. Brut. 27. *quæſtiones* perpetuæ. Is locus eſt claſſicus. De *quæſtionibus perpetuis* tirones hæc teneant : Ante L. Piſonis tempora cauſæ publicæ agebantur apud populum in comitiis, unde judicia populi dicebantur, cum nullæ leges eſſent, ex quibus apud magiſtratum reus agi aliquis de crimine publico poſſet : de quibus judiciis v. Sigon. de Judic. L. III. 1. ſ. A. U. autem DCIV. Cenſorino et Manilio Coſſ. tribunus plebis L. Piſo primus legem de repetundis tulit, quam deinde aliæ leges de criminibus publicis ſecutæ ſunt, quibus cautum erat, uti ad quæſitorem aliquem, cui ea *quæſtio* obtigiſſet, hæ cauſæ per judices ſelectos agerentur. Et quoniam quotannis creabantur,

quibus hæ *quæſtiones* mandarentur, adeoque ſemper eſſent, qui eas exercerent, propterea perpetuæ ſunt appellatæ. Ejus rei cauſa creati ſunt, præter urbanum et peregrinum prætorem, quatuor alii, quibus hæ *quæſtiones* mandarentur ſorte, quorum numerus, aucto *quæſtionum* numero, et ipſe auctus eſt. Nam Sylla additis novis *quæſtionibus* duos addidit, duos alios Cæſar, et alios alii. Sæpe tamen SCto decreta *quæſtio* Conſulibus, item rogatione tribunitia, ut bene docet Dukerus ad Liv. XXXIX. 14. tumque extra ordinem quærere dicebantur, et *quæſtio* extraordinaria. * Judex *quæſtionis.* De eo egit Sigonius de Judic. II. 5. et qui hunc ſecuti ſunt, nulla nova re addita, Heineccius Antiqu. Jur. L. IV. ult. Noodtius de Juriſdict. et imper. II. 5. cf. etiam Caſaub. ad Suet. Cæſ. 11. Adjiciamus Ciceroniana, ex quibus ſatis tirones de judice *quæſtionis* cognoſcere poſſunt. Brut. 76. is cum poſt curulem ædilitatem judex *quæſtionis* eſſet. Cluent. 27. Patronus L. Quintius convicium C. Junio, judici *quæſtionis*, maximum fecit, ut ne ſine Staleno in conſilium iretur. ib. 29. Atque in hanc flammam recentem, C. Junium qui illi *quæſtioni* præfuerat, injectum eſſe memini, et illum hominem ædilicium, jam prætorem opinionibus hominum conſtitutum &c. cf. ib. 33. in quo omnia judici *quæſtionis* tribuuntur, quæ prætori quæſitori, ut præeſſe *quæſtioni*, quærere lege, ſubſortitio. Roſc. A. 4. *quæſtioni* judicem præeſſe. Ex quibus intelligitur fuiſſe prætoris vicarium. * judices et quicunque judicio interſunt. Verr. II.30. dimiſit *quæſtionem.*

QUAESTORIUM, ædes, in quibus quæſtor habitat. Planc. 41.

QUAESTORIUS. Verr. I. 21. legatus *quæſtorius*, eſt, qui poſt quæſturam ſit alicujus Imperatoris legatus.

QUAESTUS, de fœnore. Piſ. 35. in *quæſtu* relinquere pecuniam. cf. Manil. 13. * Cluent. 26. 36. *quæſtus* forenſis et judiciarius: de pecunia ob judicandum contra leges accepta.

QUAM, valde. Att. X. 10. tuum conſilium *quam* verum eſt. Q. Fr. II. 6. ſane *quam* refrixit.

QUAMVIS, valde. Roſc. Am. 32. *quamvis* diu dicere. cf. Tuſc. I. 21.

QUANDOQUE, aliquando. ad Fam. VI. 19. quoad ille *quandoque* veniat.

QUASI, fere, circa. Act. I. Verr. 8. *quaſi* decem fiſci. cf. Or. 13. * Cato 19. ſibi reſpondent *quaſi - ſic.* Ita et alii, ut Sueton. Tib. 50.

QUASSUS. Subſt. Tuſc. II. 21.

QUATUORVIRI. Cluent 8. magiſtratus municipales, qui a numero ſolebant appellari: de his v. Manut. ad Epiſt. ad Fam. XIII. 76. ubi eſt colonici magiſtratus nomen. cf. ad X. 32. et Bimardum in Epiſt. ad Maffeum, T. I. p. 115. Inſcript. Murat. ubi contra Sucietum diſputat, qui *quatuorviros* in præfecturis fuiſſe ſtatuit.

QUI. Att. I. 16. narra patrono tuo, *quæ* Arpinates aquas concupivit, quæ dixit, quia ſermo eſt de Clodia. Contra ad Fam. I. 9. poſt furia muliebrium religionum, ſequitur *qui:* quoniam ſermo eſt de Clodio. vid. etiam Gronov. ad Plaut. Moſtell. I. 3. 87. * abl. *qui.* Attic. XIII. 23. habere, *qui* utar. Græv. laudat Gron. Seſtert. II. 7. * quod, v. infra.

QUIESCERE. Lucul. 29. v. ἡσυχάζειν in Ind. Gr.

QUINCUNX. Cato 17. directi in *quincuncem* ordines. hoc quid ſit, ſatis expoſitum eſt in Lexic. Fabri.

QUIPPE, reſpondentis eſt, et affirmantis, pro recte. Fin. IV. 3.

QUIRITARE. ad Fam. X. 32. et illo miſero *quiritanti*, Civis Rom. ſum &c. proprium eſt in hac re verbum: de quo egit late Schwarz. ad Plin. Pan. 29. p. 99.

QUISQUE, antique pro qui. Leg. II. ſæpe. add. Gronov. ad Liv. I. 24.

QUOD, quoad, quantum. Dom. 13. *quod* in te eſt. Roſc. A. 34. *quod* ſalva fide &c. Attic. XII. 48. *quod* licebit. ubi v. Græv. ad Fam. I. 1. *quod* commodo rem facere poſſis. de quo loco, et uſu hujus particulæ v. Gron. ad Liv. XXVI. 32. * ab initio periodi ſæpe ponitur pro: in quo, in qua re, ad id quod attinet, uti etiam in illo *quod ſi.* Sed ſemper refertur ad antecedens aliquid, et tranſitioni ſervit. Verr. I. 46. *quod* vos oblitos eſſe non arbitror, quæ multitudo &c. ib. IV. 56. *quod* tamen nemo ſuſpicari debet, tam eſſe me cupidum, &c. Cæcin. 25. *quod* vobis venire in mentem profecto neceſſe eſt; nihil eſſe &c. Cœl. 32. *quod* cum vobis hujus adoleſcentiam propoſueritis. Nat. D. II. 9. *quod* quidem Cleanthes docet - - quanta vis inſit &c. Manutius ad Fam. VIII. 14. in his *quod* putat dici pro ſed. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXXVIII. 9. *quod* πλεονάζειν, et ſic alii. Nobiſcum facit

Perizon. ad Sanct. Minerv. IV. 5. 9. add. quos laudat Burm. ad Virg. Æn. II. 141. et Drakenb. ad Liv XXXII. 37. XLI. 10. *pro ut dici putat Pearcius. Orat. II. 1. *quod* vel pueri, &c. ſed locus ille eſt ſine dubio corruptus, et ceteris locis allatis nil conficitur.

QUOTENUS. Att. XII. 33. neſcio *quotenorum* jugerum.

QUOTIDIANUS, vulgaris. Orat. I. 23. loquacitas *quotidiana*. * Cæcin. 32. vis *quotidiana*. v. Vis. ib. 31. interdictum *quotidianum*, quod eſt de vi *quotidiana*.

R.

RABERE, furere. de Div. I. 31.

RADIX. Cœl. 6. niſi vitiorum immanitas quibuſdam facilitatis et patientiæ *radicibus* niteretur. Att. X. 11. hæc ſuas *radices* habet: i. e. ſuapte natura talis eſt.

RAMUS. Tuſc. III. 6. *ramos* amputare miſeriarum.

RAPAX, in bonam partem eſt appetens, alliciens. Læl. 14. nihil *rapacius* ſimilium ſui, quam natura.

RAPERE. Attic. V. 21. *rapit* hominem Poſtumius Romam: int. in jus. Fin. III. 5. ipſæ res verba *rapiunt*: h. e. verba ſponte occurrunt cum rebus. Planc. 12. *raptam* eſſe mimulam: int. de ſcena.

RAPTARE. Sext. 69. *raptata* conjux, ſc. cum ignominiæ cauſa duceretur ad tabulam Valeriam, ut ſcribit ad Fam. XIV. 2.

RATUS, certus. Top. 14. *rata* concluſio. Fin. II. 7. δόξας maxime *ratas*. * Tuſc. I. 39. pro *rata* parte, pro quo et dicitur pro portione.

RATIO. Inv. I. 12. controverſia in *ratione*, opponitur ei, quæ eſt in ſcripto. * ars, ſcientia. Inv. I. 5. civilis *ratio*. Arch. 1. ſi in me eſt hujuſce rei *ratio* aliqua. Brut. 74. non fuit *rationis* aut ſcientiæ. in Cæcil. 11. aliqua in foro, judiciis, legibus, aut *ratio*, aut exercitatio. * methodus, regulæ. Fin. V. 4. neceſſaria mathematicorum *ratione* concludere. Off. I. 2. quæ a *ratione* ſuſcipitur inſtitutio. Fin. I. 9. *ratione* et via. Nat. D. II. 16. *ratione* et numero moveri. Brut. 37. ad *rationem* dirigere omnia. ibid. 74. *rationem* adhibere. * artificium aliquod. Agr. II. 7. quod per cæremonias pop. fieri non potuit, *ratione* aſſecutus eſt. * ſententiæ. Manil. 17. ab hac *ratione* diſſentiunt. Fin. V. 5. *ratio* delicatior ac mollior. * diſciplina philoſophi alicujus. Fin. I. 9. Epicuri *ratio*. * conſilium. Act. I. in Verr. 11. tua *ratio* eſt. ad Fam. III. 5. tua *ratio* poſtea eſt commutata. * commodum. Quir. p. R. 1. ſi *rationes* meas veſtræ ſaluti antepoſuiſſem. Act. I. in Verr. 9 *ratio* non erat, pro, non erat e re mea. * ponitur et pro re ipſa. Inv. I. 1. *ratio* ipſa. Cæcin. 3. per fiduciæ *rationem* fraudare. Verr. I. 2. veritatis *ratio*. * ſpecies. Verr. III. 85. quam *rationem* habet, non quæro æquitatis, ſed improbitatis. * Nat. D. III. 27. *ratio* bona: i. e. ſana. * Verr. II. 70. re ac *ratione* conjunctus, de ſociis in negotiatione aliqua, vel de creditore ac debitore, ut Syll. 20. magna *ratione* cum Mauritaniæ rege contracta. * addamus formulas quaſdam. Syll. 3. ſin eſt in me *ratio* reipublicæ: i. e. ſi habeo ejus *rationem*. ad Fam. XI. 14. pecuniæ *ratio* habebitur: h. e. curabitur, ut detur. Nat. D. III. 29. levitates comicæ parumne in *ratione* verſantur? h. e. adhibent *rationem*. Verr. I. 23. eſt aliqua rei *ratio*.

RATIOCINATIVUS. Invent. I. 13.

RAUDUSCULUM. Att. IV. 8. VI. 8. VII. 2. XIV. 14. eſt paululum pecuniæ. Proprie eſt particula æris, pondere libellæ ſ. aſſis, unde iis temporibus, quo ære rudi utebantur, aſſis locum obtiuuit. Salmaſ. mod. Uſur. p. 26. Val. M. V. 6. 3. olim æra raudera dicebantur. ubi v. Pigh. et reliquos Intt.

RECEDERE. Quint. 11. *recedit* res ab eo: h. e. alium poſſeſſorem nanciſcitur. ad Fam. VIII. 14. conjunctio non ad occultam *recedit* obtrectationem, ſed ad bellum ſe erumpit.

RECENS. ad Fam. XI. 21. res *recens* nova. v. Manut.

RECENSIO, eſt cenſorum. Mil. 27.

RECEPTUS. Or. II. 24. quomodo differat a ſuſceptus, v. in recipere.

RECEPTATOR locus. Milon. 19.

RECESSUS. Tuſc. IV. 7. *receſſum* animi et fugam efficit metus. ad Fam. IX. 14. tum acceſſus ad cauſam, tum *receſſus*.

RECIDERE, concidere. Brut. 91. *recidit* nimia vocis contentio.

RECIPERARE. ad Fam. VI. 10. XII. 2. antique pro *recuperare*.

RECIPERE. in Cæcil. 8. *recipere* cauſam, dicitur de eo, cui oblata eſt. Suſcipit, qui ſponte eam agere inſtituit. * accipere. Roſc. C. 8. ſi *recipere* hos quæſtus poſſes. Rabir. Poſt. 4. nec ex ejus bonis, quanta ſumma

litium fuiſſet, *recipi* a populo. add. Gron. ad Liv. I. 53. * Eſt et verbum forenſe. Nam prætor *recipere* nomen dicitur, cum delatum ab aliquo in numerum reorum refert. ad Fam. VIII. 8. * excipere in venditione. Top. ult. venditores - - rutis cæſis *receptis*, concedunt tamen aliquid emptori, &c. quam ſignificationem egregie illuſtravit Gron. ad Senec. Conſ. ad Marc. c. 10. cf. Gellium XVII. 11. * gladiatores *recipere* ferrum dicuntur, cum ſe jugulari ab adverſario patiuntur. Sext. 37. Tuſc. II. 17.

RECIPROCARE, in dialecticis eſt, convertere enunciationem. de Div. I. 6. ſi quidem iſta ſic *reciprocantur*.

RECOGITARE. Q. Fr. II. 2. *recogitare* de re aliqua.

RECOGNITIO, recordatio, quæ fit alio narrante, monſtrante. Verr. IV. 50. in *recognitione* ſcelerum ſuorum.

RECOGNOSCERE, in memoriam revocare. Verr. II. 6. cum iſtius furtum *recognoſceret*.

RECONCINNARE. Q. Fr. II. 6.

RECONDITUS, ſubtilis, non vulgaris. Brut. 79. *reconditæ* exquiſitæque ſententiæ. ibid. 76. ad Fam. XV. 21. *reconditæ* literæ. v. interior. * Quint. 18. fuit enim natura triſti et *recondita*: h. e. ſolitudinis amante, ſ. etiam cogitata celante, quo ſenſu de Tiberio dicitur ap. Tacitum.

RECREARE. Att. II. 23. ambulare *recreandæ* voculæ cauſa. Nat. Deor. II. 4. *recreare* (ſ. creare) iterum conſules.

RECTE. Verr. III. 98. *recte* vendere: h. e. bono pretio. Fin. I. 6. *recte* ferri, de motu perpendiculari.

RECTIO. Fin. IV. 22. *rectiones* rerumpubl.

RECTUS. Rabir. Poſt. 17. *rectis* oculis urbem intueri: i. e. ſine pudore ac dolore, quo exules ſolent et foro ejecti. de hac loquendi forma v. Bentlei. ad Horat. Carm. I. 3. Brut. 75. Cæſaris commentarii nudi ſunt et *recti*. *rectum* dicitur de ſubtili et elegante genere orationis, in quo hoc tantum ſpectatur, ut nil vitii inſit. v. Gron. ad Sen. ep. 100.

RECUPERATOR, eſt judex in cauſa privata, ad quem de re pecuniaria, aut poſſeſſione quacunque, certatur. in Cæcil. 17. Cæcin. 1. et ibi Hotomannus. Quod autem contra hanc definitionem affert Hotomannus, *recuperatores* etiam de injuriis cognoviſſe; non tam de facto, quam de æſtimatione injuriæ pecuniaria judicabant. Sic ap. Tacit. A. I. 74. abſoluto judicio de repetundis ad *recuperatores* itum. ubi v. Gron. v. Salmaſ. mod. Uſ. pag. 794. et Budæus ad Pandect. p. 376. Fuiſſe autem e centumviris *recuperatores*, inde patet, quod quæ cauſæ apud *recuperatores* actæ ſunt, apud Ciceronem Or. I. 38. centumvirales dicuntur. Itaque judices provinciales, qui *recuperatores* dicuntur, ut Verr. III. 13. 59. judicant ea, quæ Romæ centumviri, ut bene monet Nordkerk. de lege Petron. §. 18.

RECUPERATORIUM judicium. Verr. III. 11.

RECUSATIO Inv. I. 5. opponitur petitioni judiciali.

REDEMPTIO. Act. I. Verr. 6. *redemptio* judicii. Piſ. 36. *redemptiones* reorum. Sunt corruptiones judicum, quas quis pro pecunia ſuſcepit: et *redemptio* judicii ſ. rei fit, ſi quis pollicetur pecunia accepta, ſe judices corrupturum, operam ſuam in corrumpendis judicibus vendit.

REDEMPTOR, manceps. vid. redimere. Verr. I. 56. qui a vetere *redemptore* acceperit.

REDHIBERE, eſt recipere, quod erat venditum, propterea, quia improbatum eſt, deteriuſque repertum, quam venditor dixerat. Offic. III. 23.

REDIGERE, cogere, accipere. Roſc. C. 17. *redigere* pecuniam, ſc. a debitore. in Cæcil. 17. eſt de pecunia ex rebus venditis. v. Gronov. Obſ. I. 19.

REDIMERE dicitur de mancipe, qui ædificium extruendum conducit: ei opponitur locare. Verr. I. 54. ſi pupillo opus *redimitur*. - - ne liceat pupillo opus *redimere*. ibid. 56. qui *redemerit*, ſatiſdet &c. hinc illud intellige Verr. I. 11. qui iſtum eripiendum *redemerunt*: adde dicta in redemptio. * pecunia data ſe aut alium aliqua moleſtia liberare. Verr. III. 19. *redimere* pericula ſua. ibid. 56. *redimere* conentur rem confeſſam. unde et metaph. ad Fam. II. 16. acerbitatem a rep. privatis incommodis *redimere*. * compenſare. ib. X. 8. non præteritam culpam videri volo *redemiſſe*: das vorige Verſehen wieder gut machen. v. Burm. ad Ovid. Her. XVII. 49. Sed Roſc. Com. 12. ſocietatis, non ſuas lites *redemit*, cum a Flavio fundum accepit: invidioſe dicitur de eo, qui non redemit, ſed a quo alter redemit. Dicendum erat; de ſocietatis, non ſuis litibus decidit.

REDIVIVUS. Verr. I. 56. *redivivus* lapis, qui e deſtructo veteri ædificio eſt reliquus et ſalvus, et ad novam ædificationem transferri poteſt. ibid. *rediviva* ſibi habeto. vid. Gronov. ad Senec. Troad. 472.

REDOLERE. Brut. 82. ex illius orationibus *redolere* ipſæ Athenæ videntur.

REDOMITUS, domitus. Syll. 1. *redomiti* ac victi.

REDUCTUS. Fin. V. 30. ut iſta producta et *reducta*, *προηγμένα καὶ ἀποπροηγμένα*. * Rabir. Poſt. 17. poſſum excitare multos *reductos* teſtes liberalitatis tuæ; quod ſæpe audivi patri tuo, qui id feciſſet, magno adjumento in periculo capitis fuiſſe. Hunc locum, in quo Grævius negat ſe ſcire, qui ſint *reducti*, ſic interpretor: poſſum adducere multos teſtes lib. t. quos tu, cum ære alieno concidiſſent et ſolum vertiſſent, reduxiſti, reſtituiſti, ære alieno ipſorum tua liberalitate diſſoluto, quod cum et pater tuus feciſſet, ei opem tulit in judicio capitis, adeoque tibi etiam prodeſſe debet. Sic *reductio* regis Alexandrini, ad Fam. I. 7. eſt reſtitutio in regnum. Exules *reducti* pluribus locis apud Ciceronem occurrunt. Patricii et Manutii interpretationem recte Grævius rejicit. Non enim quadrat.

REDUNDANTIA. Orat. 30. ipſa illa pro Roſcio juvenilis *redundantia:* h. e. nimia ſententiarum, acuminum, ornamentorumque omnium copia, quæ et luxuria dicitur.

REDUNDARE. Orat. III. 4. ornatus *redundat.* v. redundantia. Balb. 25. ut aliqui ſermones hominum etiam ad aures veſtras permanarent, et in ipſo judicio *redundarent:* h. e. commemorarentur, proferrentur, vel in cauſa aliquam vim haberent.

REDUVIA, eſt particula cutis, quæ circa ungues digitorum ſe reſolvit: deinde proverbio de re parva et levi dicitur. Roſc. Am. 44. *reduviam* curare.

REFERCIRE, implere. Tuſc. II. 2. libris omnia *referſerunt.* Rabir. Poſt. 14. aures *referſit* iſtis ſermonibus. * comprimere, coarctare. Orat. I. 35. ut Craſſus hæc, quæ coarctavit, et peranguſte *referſit* in oratione ſua, dilatet nobis.

REFERRE, reſpondere. vulgo: replicare. Cæcin. 29. ego tibi *refero.* Quint. 13. quid a nobis *refertur:* ubi v. Grævius. * inſtaurare. Flacc. 1. *referre* Valeriæ gentis laudem. in Cæcil. 21. *referre* inſtitutum. * reddere. Verr. III. 96. *referre* judicia ad equeſtrem ordinem. * in rationibus ſæpe dicitur elliptice, pro *referre* in tabulas rationum. Flacc. 19. operi publico *referunt:* h. e. pecuniam in rationes *referunt,* tanquam conſumptam in opere aliquo publico. * item de SCtis, pro *referre* in tabulas publicas, tabularium, quod erat ad ærarium. ad Fam. XII. 1. SCta *referuntur.* cf. Roſc. Com. 1. Phil. V. 4. de rationibus cum ad ærarium deponuntur. Verr. I. 30. III. 71. item de aliis rebus, quarum memoria literis publicis mandatur. regiſtriren. Syll. 14. me aliter, ac dictum eſt, in tabulas publicas retuliſſe. ib. qui his hominibus ad vere *referendum* fidem defuiſſe putet. * recedere. Nat. D. III. 14. cum ſe ſol *referat.* * *referre* dicitur etiam ad aliquem, qui ei aliquid deliberandum, examinandum, judicandum, decernendum, jubendumve proponit. Tuſcul. I. 16. ad oculos omnia *referre.* Phil. II. 6. ecquid ad eum de rep. *retuliſti.* Quint. 16. ad ſe ipſum aliquid *referre.* Catil. I. 8. *referre* ad Senatum. Manil. 19. Cicero prætor dicit, ſe ad ſenatum *relaturum* de re aliqua, quod erat conſulum. Eſt autem de egreſſione relationis intelligendum, ut vidit Grævius: cum Senatores jus haberent non ſolum ſententiam dicendi de eo, de quo interrogati eſſent, ſed etiam de alia re, de qua relatum a Coſſ. non eſſet. * Cluent. 49. *referre* ad populum. pro quo Grævius perferre mavult: male mea ſententia. Nam primo exempla allata huc non quadrant: deinde ex analogia linguæ *referre* ad populum æque dici poteſt, ac ferre: tertio ſic eſt etiam Dom. 19. quot modis doceo, legem iſtam, quam vocas, non eſſe legem? quid, ſi etiam pluribus de rebus uno ſortitu *retuliſti?* quem locum Grævius intactum reliquit. Manutius tamen hîc quoque malebat: tuliſti. Formulæ in SCtis, ut ad Fam. VIII. 8. ad ſenatum populumque *referre,* nihil huc proſunt, quia per *σύλληψιν* de utroque *referre* dici poteſt. Sed aliunde firmari ea forma poteſt, ut ſe tueri utcunque poſſit. Dukerus ad Liv. VIII. 37. e Valerio M. affert, (IX. 10. 1.) M. Flavius ad populum de Tuſculanis *retulit.* ubi tamen Perizonius malebat tulit. Sed *retulit* eſt tamen etiam apud Florum III. 21. 9. Livius XXXII 20. cum *referant* magiſtratus: intell. ad concilium. ibid. 22. *relaturos* ſe de ſocietate, int. ad concionem. In quibuſdam talibus *referre* poſitum videri poteſt pro deferre: cujus generis ipſius exempla ſunt

apud Liv. XXXIX. 44. in omnibus libris. add. XXXVII. 57. XLIV. 4. et ibi Drakenb. Refer huc, quæ idem Grævius dixit pro defendenda ſormula, ferre ſententiam, ubi de ſenatoribus ſermo eſt. Verr. II. 3. * Quir. p. R. 10. in ſententia ſimpliciter *referenda.* merito dubitant de hac ſcriptura viri docti, et aut ferenda ut Hotom. et Græv. aut efferenda, ut Manut. ſcribendum cenſent. Si tamen ita ſcripſit Cicero, quod non audeo plane negare : *referre* ſententiam, eſt exponere, explicare, dicere. Nam ſic dici *referre,* non eſt dubium, ut ſimpliciter *referre* ſententiam ſit, fideliter et candide exponere et narrare, quid ſentiamus, nihil tegere: quem ſenſum etiam haberet illud efferre Manutii. * Dom. 29. rem judicatam *referre,* ſc. in judicium, ut de ea iterum judicetur. * Nat. D. I. 12. *referre* in numero Deorum.

REFERTUS, copioſus, abundans rebus bonis. Mur. 9. *referta* Aſia et delicata.

REFERVERE, fervere. Roſc. Com. 6. *referꝟens* crimen.

REFERVESCERE, deferveſcere. Brut. 91. contentio nimia vocis conciderat, et quaſi *referꝟerat* (ſ. deferbuerat) oratio.

REFICERE, ſanare. Att. VII. 3. Tironis *reficiendi* ſpes. * reſtituere. Sext. 6. *reficere* ſalutem communem. * Planc. 18. ne *eficere* neceſſariis ſuis ſuam tribum poſſint. Si Cicero ita ſcripſit, ſenſus eſt is, quem Manutius tribuit: conficere tribum ſuam neceſſariis, qui antea ſuam nobis confecerant, niſi vero ipſum *reficere* eſt conficere : ut in illo, Verr. III. 50. infra, quanquam nec ibi eſt ſimpliciter conficere. Sed vix dubito, quin verum ſit, quod ex Erfurt. Cod. repoſuit Grævius : conficere. * Verr. III. 50. Villico delectetur, quod tanto ſibi plus mercedis ex fundo *refectum* ſit. Paradox. VI. 1. antequam ſibi ex tuis poſſeſſionibus tantum *reficiatur.* In quibus *reficere* eſſe videtur pro conficere, quod de eadem re dicitur, ut et efficere. Sed eſt, ut vere dicam, *reficere* nihil aliud in his quidem locis niſi conficere pecuniam ex aliqua re, in qua pecuniam tuam collocaris, ut non tam accipias, quam recipias pecuniam. Sic plane eſt ap. Varron. R. R. I. 2. 8. *reficere* ſumptum et impenſam : ubi forte in ſequentibus ſumptus pro fructus reſcribendum. Sunt tamen alii loci, in quibus ſimpliciter eſt conficere. v. Gron. ad Liv. XXXV. 1.

REFLATUS. Att. XII. 2. naves L. delatas in Uticam *reflatu* hoc.

REFRENARE. Verr. III. 57. cum animum ad perſequendum non negligentia tardaret, ſed conſcientia ſceleris *refrenaret.*

REFRICARE, renovare. ad Fam.V. 17. *refricare* deſiderium. Piſ. 33. præterita fata reipubl. *refricabis.* ad Att. X. 17. crebro *refricat* lippitudo. int. ſe.

REFRIGERATUS, remiſſus. Act. I. Verr. 10. defeſſa et *refrigerata* accuſatio. ad Fam. III. 8. *refrigerato* leviſſimo ſermone hominum.

REFRIGESCERE, non amplius agi, omitti. Q. Fr. II. 6. quod de Pompeio Caninius agit, ſane quam *refrixit.* ad Fam. XV. 17. verentem ne haſta *refrixiſſet.* * Planc. 23. *refrixit* crimen : h. e. non ita, ut ante, jactatur, augetur, magnum putatur, opponitur : calere. * contemni. de Div. II. 41. ceteris in locis ſortes *refrixerunt.* * de candidatis dicitur, cum ſpem potiundi honoris amittunt. Attic. IV. 18. Memmius autem, dirempta coitione, invito Calvino *refrixerat.* Q. Fr. III. 2. Scaurus *refrixit.*

REFUGERE. Or. I. 22. me ſemper a genere hoc ſermonis *refugiſſe.* Tuſc. III. 12. *refugere* oculi.

REFUTARE, reprimere, coercere. Prov. Conſ. 13. *refutare* bello nationes. Har. R. 4. *refutare* conatum alicujus. ad Fam. I. 9. *refutare* alicujus cupiditatem. Tuſc. II. 23. inprimis *refutetur* ac rejiciatur clamor Philoctetæus. Rabir. Poſt. 16. quam bonitatem non modo non aſpernari ac *refutare,* ſed complecti etiam et augere debetis.

REGERE, accommodare. Cœl. 6. verſare ſuam naturam et *regere* ad tempus, atque huc et illuc torquere ac flectere. Reliqua verba oſtendunt τὸ tegere Grævii non quadrare. confer etiam Drakenb. ad Sil. II. 382.

REGIO, fines. Agr. II. 35. *regionibus* officii ſe continere.

REGNARE. Brut. 10. Græcia jam *regnante :* h. e. libera a regum, quòs ante habuerant, dominatu. ad Fam. XI. 16. cum equitum centurias tenes, in quibus *regnas :* h. e. plurimum potes. v. regnum.

REGNUM, potentia alicujus nimia in aliquo genere. Syll. 7. ſe *regnum* meum ferre non poſſe. Act. I. Verrin. 12. *regnum* judiciorum. dicitur tamen etiam honeſtius de eo, in quo quis excellit præ ceteris. ad

Fam. IX. 18. *regnum* forenſe. Att. I. 1. *regnum* judiciale.

REGUSTARE. Att. XIII. 13. crebro *reguſtare* literas. cf. XIII. 48.

REJECTANEUS. Fin. IV. 26. non appello mala, ſed *rejectanea*. v. rejectus.

REJECTIO judicum. Act. I. Verr. 3. v. rejicere.

REJECTUS. Acad. I. 10. Fin. III. 16. &c. *rejecta*, ſunt Stoicorum ἀποπροηγμένα. * Roſc. A. 29. *rejectus* a ceteris ſuſpicionibus: h. e. ceteris ſuſpic. quas attulerat, *rejectis* et improbatis.

REJICERE, abſterrere. Top. 1. a libris te *rejecit* obſcuritas. * differre. Q. Fr. II 3. legationes in Idus Febr. *rejiciebantur*. * ad alterius arbitrium et judicium delatum velle. Verr. III. 60. Romam *rejicias* cauſam. ad Fam. X. 16 nihil huc *rejicias*. * forenſe eſt: *rejicere* judices. Nempe cum prima judicum ſortitio a prætore facta eſt, utraque pars habet poteſtatem rejiciundi judices ex eo numero, quos putet aut inimicos ſibi, aut cupidos, aut non ſatis integros eſſe. Verr. II. 13. cum alternæ civitates *rejectæ* ſunt: h. e. alternis, nempe ab utraque parte. Sic Vat. 11. alterna conſilia *rejicere*. Verr. III. 60. *rejiciendi* poteſtatem facere. Hinc fit, ut conſequens pro antecedente dicatur, ſive pro tota actione judicum, ſorte et rejectione deligendorum. Verr. III. 59. præterea conventus honeſtus Syracuſis, multi equites Rom. viri primarii, ex qua copia recuperatores *rejici* oporteret, qui aliter judicare non poſſent. ibid. 29. recuperatores *rejice*, quod adverſus edictum feceris. ubi fruſtra Grævius ſuſpicatur: recipe. Non magis recte ſollicitat locum Verr. III. 11. quid prætor? jubet recuperatores *rejicere*. Decurias ſcribamus. quas decurias? de cohorte mea *rejicies*, inquit. Sic judicia ſortiri, pro exercere, quia exercendorum judiciorum pars, ſortiri judices, ut docet Gronov. ad Senec. Herc. Fur. 732.

RELATIO. de Inv. I. 11. *relatio* criminis. Piſon. 13. Conſulis *relatio*: int. ad ſenatum. cf. ad Fam. VIII. 1.

RELATOR. qui ad ſenatum refert. Att. VIII. 15. (Balbi)

RELICTIO reip. Att. XVI. 7.

RELIGIO, ſacra, genus ſacrorum. Dom. 41. *religiones* ſuſcipere, eſt ſacra nova inſtituere, ſive ſacrum aliquid efficere. ib. 47. date huic *religioni* (ſc. huic modo ſacrandarum ædium privatarum) aditum. cf. Phil. I. 6. * ſanctitas loci. Dom. 39. inferre *religionem* - - eripere *religionem*. * res quæcunque, quæ ad *religionem* pertinet. ſic Verr II. 51. lex de *religione*, eſt de ſacerdotio. item *religiones* dicuntur de auſpiciis, prodigiis &c. quæ dubitationem agendi afferunt, aut impediunt aliquid. Dom. 54. cum ejus dedicationem fictis *religionibus* impedirent. ad Fam. X. 12. oblata Cornuto *religio* eſt, admonitu pullariorum. cf. Agrar. I. 2. * culpa quæ contrahitur, ſi religiones violantur. Nat. D. II. 4. *religio* hæret in republica. Cæcin. 34. *religione* ſolvi. * ſuperſtitio. de Div. II. 54. *religiones* ſuſcipere. ibid. *religiones* deponere. Dom. 49. homo *religionibus* deditus. * obligatio quæcunque ad aliquid omittendum, cujus reſpectu rebus quædam ſanctitas ineſt, propter quam eas violare nefas eſt: unde et pro dubitatione, ſcrupulo - - in rebus agendis. Verr. I. 15. ſi nullam *religionem* ſors habet. in Cæcil. 14. *religio* ſortis. Verrin. III. 58. *religio* ſocietatis. Roſc. A. 24. magnam *religionem* poſſidet paternus ſanguis. Att. XII. 36. poſteritas habet *religionem*. Catil. III. 6. ut, quæ *religio* C. Mario non fuerat, ea nos *religione* in privato P. Lentulo puniendo liberaremur. cf. n. 3. Nat. D. II. 4. rem in *religionem* veniſſe populo; das Volk habe ſich ein Gewiſſen daruber gemacht. v. Gron. ad Liv. X. 37. extr. * ſumma in quacunque re diligentia, ne quid minus recte fiat. ad Fam. XI. 29. *religio* in conſilio dando. Cæcin. 2. judicandi mora et *religio*. Or. 8. eorum *religioni* (qui ſc. nihil niſi rectiſſima probabant) cum ſerviret orator. Brut. 82. *religio* oratoris. ibid. *religio* nimia. * difficultas, objectio. Or. 11. hac ego *religione* non ſum ab hoc conatu repulſus.

RELIGIOSUS. Dom. 48. dedicatio eſt *religioſa*: h. e. *religionem* affert, ſacrum aliquid efficit. Att. IX. 5. *religioſus* dies. ad Fam. I. 7, homines *religioſi*: h. e. aut ſuperſtitioſi, aut nomine religionis abutentes. Or. 9. aures teretes et *religioſæ*: h. e. nihil niſi perfecta probantes.

RELINQUERE. Verr. I. 33. *relinquere* injurias ſuas: i. e. non perſequi, non ulciſci.

RELIQUIAE. Nat. D. II. 9. 55. *reliquiæ* cibi, de fecibus, excrementis. Leg. II. 22. *reliquiæ* Marii, ſunt oſſa et cineres. Cato 6. ut avi *reliquias* perſequare: dicitur e perſona Catonis, qui Scipionem juniorem hortatur, ut Carthaginem deleat, et quic-

quid Carthaginienſibus avus Africanus major *reliquiſſet*. ad Fam. VI. 8. *reliquiæ* Aſiaticæ negotiationis: debita nondum exacta, quæ et *reliqua* dicuntur.

RELIQUUS. Att. XV. 15. ex *reliquis*, quæ nonis April. fecit. *reliqua* hic ſunt ea pecunia, quæ eo tempore, confectis omnibus rationibus, reſidua fuit. Sed XVI. 3. maxime me angit ratio *reliquorum* meorum; quæ quanquam explicata ſunt. et ad Fam. II. 13. publicanis etiam ſuperioris luſtri *reliqua* conſervaram: ſunt debita nondum exacta, Reſten.

REMEDIUM. Cluent. 19. *remedia* cauſarum dicuntur, quibus mala cauſa defendi poteſt. ibid. 35. ſine judiciorum *remediis* ſalvi eſſe non poſſemus. ib. 44. mucronem multis *remediis* retundere.

REMIGARE. Tuſc. IV. 4. utrum mavis ſtatim nos vela facere, an quaſi e portu egredientes paululum *remigare?* Senſus eſt: utrum malit ſtatim copioſe et late diſputari, an vero ante adhuc aliquamdiu ſubtiliter rem ſe perſequi: quemadmodum qui portum egrediuntur, non ſtatim vela dant, ſed lentius progrediuntur. Id autem fit *remigando*. ceterum probat Buherius lectionem Leid. codicis, ſtatim nos vela facere, tanquam egredientes e portu, an paululum *remigare*. Subituros portum ſine velis navigare ſcio, egreſſos non item. add. in remus.

REMIGRARE. Tuſc. V. 21. *remigrare* ad juſtitiam.

REMISSE. Off. III. 29. qui iſta *remiſſius* diſputant: h. e. minus ſevere. in Epicureos dictum eſt, qui non ſola honeſta dicunt eſſe bona.

REMISSIO, lenitas. Cat. IV. 6. *remiſſio* pœnæ.

REMISSUS, finitus. Tuſc. I. 44. *remiſſa* vita humana. e Poeta. * levis. Verr. III. 92. *remiſſior* æſtimatio. * lenis, facilis. Att. XVI 15. utrum *remiſſior* eſſem, an ſummo jure contenderem. * comis, hilaris. Cœl. 6. cum triſtibus ſevere, cum *remiſſis* jucunde, vivere. * Or. II. 23. *remiſſius* dicendi genus, opponitur forenſi, contentioſo. Verſatur enim in eo oratio plerumque in narrando aut docendo, philoſophi more, quorum mollior eſt, ſine aſperitate et vehementia, oratio.

REMITTERE, dimittere. Cluent. 2. *remittere* opinionem. * concedere, condonare. ad Fam. XI. 20. de exercitu Panſæ legionem mihi Cæſar non *remittit*.

REMOTUS. Fin. III. 16. *remota*, ſunt ἀποπροηγμένα Stoicorum.

REMOVERE. Or. 2. nec ſe ab artibus ſuis *removerunt*.

REMUNERARI. Sen. p. R. 12.

REMUS. Tuſc. IV. 5. Dialecticorum *remis* orationem propellere, eſt initium facere a ſubtili et Dialectica diſputandi ratione. v. remigare.

RENOVARE, reficere, recreare. Sext. 69. *renovare* rempubl. * repetere. de Div. II. 2. ſtudia hæc *renovare* cœpimus.

RENOVATIO. Att. VI. 1. *renovatio* ſingulorum annorum: eſt genus anatociſmi, de quo ſupra in anatociſmus dictum. * repetitio. Brut. 71. laudandus maxime eſt, qui hoc tempore conſoletur ſe, cum conſcientia optimæ mentis, tum etiam uſurpatione et *renovatione* doctrinæ.

RENUNCIARE. Verr. I. 54. *renunciat* illam deciſionem: h. e. nunciat illam pactionem, quam feciſſent, ratam non eſſe, improbari ab eo, cujus in ea re voluntas maxime ſpectanda ſit. noſtri: wieder auf ſagen. * prodere dicendo. Act. I. Verr. 6. *renunciata* eſt tota conductio (ſ. conditio) judicii.

RENUNCIATIO, rapport, regiſtratur. Verr. I. 34. rem geſtam renunciarat, - - *renunciationemque* ejus, quæ erat in publicas literas relata, tolli juſſerat.

REPANDUS, incurvus, inflexus. Nat. D. I. 29. calcei *repandi* Junonis: quorum ſc. ſpeciem conſpicere licet in nummis, qui Junonem referunt, et in Gorianis monumentis in Muſeo Etruſco.

REPASTINATIO. Cato 15. genus operis ruſtici, cum vineæ veteres refodiuntur.

REPENTINUS, ſubito ortus, novus. Verr. III. 75. *repentinæ* rationes. Brut. 69. *repentini* homines et ignoti.

REPETERE, vindicare ſibi ereptum aliquid. in Cæcil. 5. *repetere* jus ſuum. Mur. 2. res *repetere*. Sext. 26. nullis *repetitis* rebus: int. per feciales. de qua repetitione vid. Liv. I. 32.

REPETUNDAE. in Cæcil. 4. de pecuniis *repetundis* nomen alicujus deferre. v. in ind. Legg. de *Repetundis*.

REPLICARE, evolvendo cognoſcere, repetere. Syll. 9. *replicare* memoriam annalium. Leg. III. 14. *replicare* memoriam temporum.

REPLICATIO, converſio. Nat. D. I. 13. *replicatio* mundi.

REPONERE, reſtituere. Att. XIII. 12. Catulo et Lucullo alibi *reponemus :* int. quod hic ablatum eſt.

REPOSCERE, poſcere. Verr. III. 1. qui ab altero vitæ rationem *repoſcunt.*

REPRAESENTARE, eſt proprie, in re pecuniaria, pecuniam ſtatim ſolvere, atque adeo prænumerare, ante diem ſolvere. Att. XII. 25. dum a Faberio *repræſentabimus.* ib. 29. ſi qua etiam jactura facienda ſit in *repræſentando.* ib. 31. v. Gron. Seſt. p. 30. * hinc dicitur pro facere aliquid ante tempus, citius quam debeas, aut conſtitutum ſit. Att. XVI. 2. mihi videntur etiam iſtorum animi incendi ad *repræſentandam* improbitatem ſuam : h. e. citius demonſtrandam, quam ante conſtituerant. ad Fam. V. 16. neque expectare temporis medicinam, quam *repræſentare* ratione poſſumus. In hoc loco male negatur in Lexico Fabri vis anticipandi ineſſe, cum *repræſentare* idem ſit, quod ante dixerat : anteferre conſilio. ad Fam. XVI. 14. dies promiſſorum adeſt (h. e. non longe abeſt) quem etiam *repræſentabo,* ſi adveneris : h. e. etiam ante libertas dabitur, quam promiſeram. Phil. II. ult. quin etiam corpus libenter obtulerim, ſi *repræſentari* morte mea libertas civitatis poteſt : h. e. ſi mors mea efficere poteſt, ut eo citius libertas reſtituatur civitati. * Sext. 11. quod ipſum templum *repræſentabat* memoriam conſulatus mei : h. e. præſentem animis faciebat, inſtaurabat. * ad Fam. VIII. 2. me *repræſentante* eſt abſolutus. Id quam vim habeat, nemo, quod ſciam, explicavit, neque ego explicaverim. Et eſt forte lectio corrupta.

REPRAESENTATIO, de re pecuniaria. ad Fam. XVI. 24. Att. XII. 31. XIII. 29. v. repræſentare.

REPREHENDERE, revocare. Verr. III. 20. quod erat prudentia prætermiſſum, id, quæſtu ac tempore admonitus, *reprehendiſti.* * corrigere, emendare. Dom. 33. ſi ſe collegiſſet, temeritatem atque injuriam ſuam reſtitutione mea *reprehendiſſet.* * Verr. III. 96. ſi ſenatores judicarent, hoc genus pecuniæ per injuriam cogendæ non poſſe *reprehendi :* h. e. ita accuſari, ut reus damnaretur.

REPRIMERE. anguſtius, brevius, tardius facere. Att. X. 9. dubitabat noſtrum nemo, quin Cæſar itinera *repreſſiſſet.* Brut. 91. dedit operam, ut nos nimis redundantes et ſuperfluentes juvenili quadam dicendi impunitate et licentia, *reprimeret.* * abſtinere. Sext. 55. vix odium ſuum a corpore *repreſſerunt.* Verr. V. 29. a præſenti ſupplicio tuo ſe *repreſſit* populus R.

REPROMISSIO. Roſc. Com. 13. eſt reſtipulatio, de qua mox.

REPROMITTERE. Brut. 5. non *repromittere* iſtud auſus ſim. cf. Roſc. Com. 13. de reſtipulatione dicitur. v. reſtipulari.

REPUDIARE, tollere. Or. III. 1. *repudiare* a republ. conſilium ſenatus. * Verr. III. 74. *repudiari* dicuntur, quorum frumentum improbatur.

REQUIRERE, reprehendere. Mur. 29. quæ nonnunquam *requirimus,* ea ſunt omnia non a natura, ſed a magiſtro. * deſiderare rem amiſſam. L. Manil. 2. quibus amiſſis et pacis ornamenta et ſubſidia belli *requiretis.* hanc notionem illuſtrat Burman. ad Virgil. Æn. I. 217.

RES, de re familiari, pecuniaria. Off. II. 11. iis etiam, qui emunt, vendunt - - - juſtitia ad *rem* gerendam neceſſaria eſt. Cato 7. *rem* male gerentes patresfam. Rabir. Poſt. 2. in pluribus provinciis ejus verſata *res* eſt. Quint. 11. cum *res* ab eo, quicum contraxiſſet, receſſiſſet. * cauſa, commodum. Phil. II. 2. contra *rem* alicujus venire : de eo, qui in judicio aliquem quacunque ratione oppugnat. * Sext. 62. ad *res* redire, dicuntur cives Rom. ex agris, qui e comitiis domum redeunt. * Sen. p. R. 11. *res* redire dicuntur, cum cauſæ in foro, aliaque publica negotia intermiſſa, quod *res* prolatas, dicunt, (v. prolatus) repetuntur. v. Lambin. ad h. l. * Or. II. 11. ineſſe in ratione *rerum.* Or. I. 21. poſitum eſſe in *re* atque natura : de iis rebus, quæ ſunt, non modo finguntur. * Verr. I. 14. *res* rationum : per periphraſin pro rationes. * Verr. III. 35. *res* geſtæ, ſunt leges Syllæ. ad Fam. I. 5. *res* geſtæ Lentuli, inprimis capiendæ de revocatione Ciceronis ab exilio, et lege centuriata, ejus rei cauſa ab eo lata ad populum. * *res publica.* v. infra in hac voce.

RESCINDERE locum, Agr. II. 1. eſt aperire, cum obſtructus eſſet antea.

RESCRIPTUS. Tuſcul. IV. 2. cantus fuiſſe *reſcriptos* vocum ſonis. Si ſana lectio eſt, de quo dubitant viri docti, v. Buher. ad h. l. ſenſus hic eſt : cantuum illorum certos modos factos eſſe, ſigniſque expreſſos, quod nos vocamus componiren.

RESECARE. Tuſc. IV. 20. *reſecanda* eſſe, evelli penitus non poſſe.

RESERVARE, ſervare, retinere. Cluent. 70. nihil ad ſimilitudinem hominis *reſervarit.* ad Fam. V. 4. ne, cum velis revocare tempus omnium *reſervandorum,* (ſ. ſervandorum) cum, qui ſervetur, non erit, non poſſis. * Q. Fr. III. 1. c. 6. Minucio me - - *reſervabam:* h. e. expectabam Minucium - - ut per eum ſcriberem, quæ ſcire te vellem.

RESIDUUS. Verrin. III. 97. quid poteſt eſſe in calamitate *reſidui:* h. e. quæ calamitas eſt reliqua. Cluent. 34. de pecuniis *reſiduis* reus. *Reſiduæ* pecuniæ ſunt eæ, quæ magiſtratibus ex ærario datæ ſunt, ut in re publica conſumerentur, ab iis autem oppreſſæ, et in rem ſuam converſæ ſunt.

RESIGNARE. Arch. 5. fidem tabularum *reſignaſſet:* h. e. corrumpendo ſuſtuliſſet. ita et Servius ad Virgil. Æn IV. 244. Burmannus ibi non audiendus de loco Ciceronis, quem non inſpexerat.

RESILIRE. Roſc. Amer. 29. *reſilit* crimen ab eo: h. e. non hæret, falſo in eum conferri intelligitur. v. hærere.

RESISTERE, conſiſtere, ſubſiſtere. Tuſcul. V. 28. *reſiſtet* extra fores. v. de hac notione Schwarz. ad Plin. Pan. c. 10.

RESONARE. Tuſc. III. 2. laus virtuti *reſonat,* tanquam imago (ſc. vocis.) Nam echo imago vocis Latinis vocatur. Lambinus adeo addebat voci: quod non opus eſſe videtur. Ceteræ emendationes nihili ſunt. Nat. D. II. 57. in fidibus teſtudine *reſonatur:* h. e. teſtudinis durities repellit et auget ſonum fidium. de Div. II. 14. nervos in fidibus alios aliis *reſonare.*

RESPECTARE, deſiderare, expectare. Planc. 18. *reſpectare* munus par ab aliquo.

RESPECTUS, perfugium. Phil. X. 4. *reſpectus* pulcherrimus et præſidium firmiſſimum reip. Phil. XI. 11. non ut *reſpectum* haberemus ex acie. aliter interpretantur viri docti, ut Schottus Nod. Cic. I. 15. et alii: ſed aberrant a Ciceronis mente. * actus reſpiciendi. de Div. I. 32. fugientibus miſerabilem *reſpectum* incendiorum. * reverentia. Phil. V. 18. ſed cum *reſpectum* ad ſenatum et ad bonos non haberet &c. de hac ſignificatione vid. Schott. l. c.

RESPICERE, ſuccurrere. ad Fam. X. 11. ſi modo rempubl. *reſpicere* velit. cf. Att. VII. 1. * ad Fam. X. 24. ſi Cæſar ſe *reſpexerit:* h. e. ad ſalubriora conſilia redierit, ſalutis publicæ atque adeo ſuæ rationem habuerit. Nam antea dixerat, Cæſarem ad mala conſilia et reip. minus ſalutaria ſe contuliſſe.

RESPIRARE. Quint. 11. quem nunc *reſpirare* libere non ſinis: h. e. omni ratione vexas. * intermitti. Phil. VIII. 7. oppugnatio *reſpiravit.*

RESPIRATIO, exhalatio. Nat. D. II. 10. aer oritur ex *reſpiratione* aquarum.

RESPIRITUS. Nat. D. II. 55. qui ſe in *reſpiritu* (ſ. ſpiritu) dilatant.

RESPONDERE, eſt eorum qui conſuluntur, ut JCtorum Pontificum, conjectorum, hariolorum. Leg. II. 12. *reſpondendi* juris facultas. Or. I. 45. in jure *reſpondendo.* In quo animadvertenda eſt forma: jus *reſpondere.* pro uſitatiori, de jure reſp. Att. IV. 1. Pontifices *reſponderunt.* * *reſpondere,* dicitur de litigantibus in foro, petitore, accuſatore, et reo, cum adſunt die dicta. Verr. I. 1. Verrem non *reſponſurum.* cf. Verr. II. 40. Att. IV. 16. * etiam in delectu militari *reſpondere* dicuntur, qui militiam non detrectant. hinc ductum videtur illud, cum pedes, quibus numeri cauſa utimur, dicit Or. III. 49. *reſpondere* non vocatos. * hoc verbo Cicero etiam utitur ad exprimendum Græcum ἀντίςροφον εἶναι. Or. 32. rhetoricen *reſpondere* ex altera parte dialecticæ. Nam ſic expreſſit illud Ariſtotelis Rhetor. I. 1. ῥητορική ἐςιν ἀντίςροφος τῇ διαλεκτικῇ. * paria præſtare, gratiam referre. Attic. IV. 3. re familiari comminuti ſumus. Quinti fratris tamen liberalitati pro facultatibus noſtris, ne plane exhauſtus eſſet, *reſpondemus.* Male hunc locum interpretatur Grævius ex ea hujus verbi vi, qua ſignificat * ſolvere ad diem conſtitutam. Att. XVI. 2. fit ſæpe, ut ii, qui debent, non *reſpondeant* ad tempus. v. Gronov. Obſ. II. 4.

RESPONSITARE, de JCtis, Leg. I. 4.

RESPUBLICA. quia in hoc verbo tirones inprimis hærent, paulo explicatius de eo agemus. *Reſpublica* tribus modis dicitur: primo, de univerſa civitate aut imperio: quod ubi eſt, reddi poteſt, der Staat, die Republic: deinde ſingulis ejus partibus. Reipubl. partes autem commemorantur commode ab ipſo Cicerone Sext. 46. religiones, auſpicia, poteſtates magiſtratuum, ſenatus auctoritas, leges, mos majorum, judicia, juriſdictio, fides, provinciæ, ſocii, imperii laus, res militaris, ærarium. Tertio dicitur de quacunque actione, negotio, quod publicæ utilitatis cauſa ſuſcipitur, aut quocunque modo ad rempubl. pertinet. Itaque

in legendo Cicerone judicare debent tirones, ad quod genus quique locus referendus ſit, tumque demum ſe hoc verbum, cum ad alterum tertiumque genus pertinet, putent intelligere, cum poſſunt partem illam univerſæ reip. aut negotium publicum nominare, de quo capiendum eſſe contextus doceat. Primæ ſignificationis exempla dare ſupervacuum foret. Alterius hæc ſunto. * leges. Verrin. I. 2. *rempublicam* poſſe Senatorio conſilio defendi. Sermo enim eſt de lege de pecuniis repetundis et de judicio ex ea. * magiſtratus, poteſtas. Verr. I. 12. ad *rempubl.* accedere. nam hoc de iis dicunt latini, qui quæſtores fiunt, aut poteſtatem aliquam conſequuntur primum, quæ magiſtratuum eſſe ſolet. vid. Phil. V. 18. Roſc. A. 1. Or. II. 25. * bellum, res militaris. Manil. 21. *rempubl.* bene gerere. ad Fam. X. 11. *remp.* ex veſtra ſententia adminiſtrare: h. e. vincere. cf. ib. 17. XII. 11. * victoria. Nat. D. II. 2. temere de *republ.* locutus. * ærarium, pecunia publica. Phil. II. 3. reliquias *reip.* diſſipare. Verr. I. 13. *rempubl.* adminiſtrare, de quæſtore. ib. V. 22. de *republ.* detrahere. * provincia. ad Fam. XIII. 68. ſi ad me de *republ.* id eſt, de ſtatu provinciæ, de inſtitutis tuis, familiariter ſcribes. * libertas publica. ad Fam. XI. 13. bonam ſpem de ſumma *republica* vos habere volumus. ib. X. 3. unus eſt, per tot annos *republ.* devexata, *reipublicæ* bene gerendæ curſus ad gloriam. * ſecuritas publica. Roſc. A. 49. ideone nobilitas recuperavit *rempublicam*, &c. Tertii generis exempla hæc ſunt: Cæcin. 20. abſit *reipublicæ* cauſa: h. e. legationis aut belli gerendi cauſa. Verr. II. 55. *reſpublica* adminiſtrari non poterat: h. e. exactio et ſolutio tributi. Milon. 15. *reipubl.* partem ſuſcipere, de cæde Clodii. Balb. 20. a *republ.* bene gerenda: h. e. a fortibus viris civitate donandis. Phil. V. 15. *reſpubl.* ſæpe bene geſta: v. c. reſtitutione Sext. Pompeii, bello civili extinguendo. cf. de altera et tertia ſignificatione Gronov. ad Liv. VIII. 31. * Piſ. 32. Cæſarem non eadem de *republ.* ſenſiſſe, quæ me, ſcio. Verr. I. 14. quod de *republ.* ſenſit. Hæc formula capienda eſt de partibus, quas quis in *republ.* ſequitur, utrum ſcil. popularis ſit, an cum optimatibus faciat. * Mur. 11. *republica* perfrui poſſumus: h. e. omnibus commodis, quæ jure, lege &c. civis Romani ſunt. cf. Dom. 57.

RESPUERE. Syll. 25. cujus aures unquam hoc *reſpuerunt*: h. e. non probarunt, non verum putarunt.

RESTILLARE. Att. IX. 7. literæ mihi quiddam quaſi animulæ *reſtillarunt*.

RESTINGUERE. Sext. 21. animos hominum ſenſuſque morte *reſtingui*.

RESTIPULARI. Roſc. Com. 13. eſt viciſſim ab eo aliquid ſtipulari, qui a nobis aliquid ſtipulatus eſt. v. c. in ſponſione, quam Quintius cum Nævio facit, hic ſtipulatur a Quintio: ſpondeſne te tantam ſummam pecuniæ daturum, tanquam pœnæ loco, ſi bona tua ex edicto poſſedi. Quintius reſpondet: ſpondeo: ſed deinde ſibi et Quintius ſimiliter a Nævio ſtipulatur: ſpondeſne te &c. ſi non poſſediſti. hoc eſt reſtipulari.

RESTIPULATIO fit, cum *reſtipulamur*. Roſc. C. 13.

RESTITUO, eſt verbum juris, 1) cum aliquem reduco in eum locum, fundum, ædes, unde vi dejeci. Cæcin. 13. 22. vim factam *reſtituere*. 2) cum is, qui *reſtituere* jubetur a prætore, negat ſe dejeciſſe. nam id facit, cum dixit: *reſtitui*. quoniam enim eum non dejecit, et manſit in poſſeſſione is, qui *reſtitui* jubetur, idem eſt, ac ſi dejectus ante, poſt *reſtitutus* eſſet. Cæcin. 19. 29. 32. * Verr. II. 26. judicia *reſtituta* ſunt: h. e. res judicatæ ſublatæ, et ii, qui judicio damnati erant, in integrum reſtituti ſunt. * Attic. XV. 4. neſcio quid ab eo literularum, uti me ſibi *reſtituerem*: h. e. ſibi iterum amicus fierem.

RESTRICTE. Leg. II. 18. cetera non tam *reſtricte* præfinio.

RESTRICTUS, parcus. Planc. 22. *reſtrictos* et tenaces fuiſſe.

RETENTIO. Attic. XIII. 21. Carneades *retentionem* aurigæ ſimilem facit ἐποχῇ. Lucul. 25. *retentio* aſſenſionum. * deductio de pecunia ſolvenda. Attic. XIII. 23. iſta *retentione* omnes ait uti Trebatius. cf. ib. 25.

RETEXERE, retractare, mutare. Phil. II. 13. itaque jam *retexo* orationem meam, &c. ad Fam. XI. 28. id nunc commutem, meque ipſe *retexam*? *irritum reddere, abolere. Verr. II. 26. omnia erant Metelli ejuſmodi, ut totam præturam Verris *retexere* videretur: ſc. rebus judicatis infirmandis, cenſu aliter habendo, decumis aliter vendendis. ad Fam. XI. 14. novi timores *retexunt* ſuperiora. ubi vid. Græv.

RETICENTER. Att. X. 6. (ſ. retice)

RETICERE, non reſpondere, de reo. Verr. I. 1. ſi *reticeat*, ſi abſit.

RETICULUM. Verr. V. 11. *reticulum* ſibi ad nares admovere : ſc. floribus fartum folliculum. v. Athenæus IV. 12. et ibi Caſaubonus, qui hunc locum commemorare non neglexit.

RETINERE. ad Fam. V. 12. quæ hominum animos vehementer in legendo *retinere* poſſit. ad Fam. I. 7. virum excellentem, nonnihil ſuſpicantem, illa epiſtola *retinuiſti :* int. in amicitia. Dom. 34. tantum impios homines *retinebat* odium ; pro : tantum o. impii h. *retinebant*.

RETRACTARE, de cogitatione. Att. VIII. 9. augere dolorem *retractando*. Nat. D. II. 28. qui omnia, quæ ad cultum Deorum pertinerent, diligenter *retractarent :* ubi etiam pro tractare dictum videtur. * recuſare, tergiverſari. Tuſc. I. 31. veniet tempus, et quidem celeriter, ſive *retractabis*, ſive properabis. Quod ad h. l. Buherius putat aliud eſſe *retrectare*, aliud *retractare*, id nihili eſt, ut jam monuit Drakenb. ad Liv. XXXVII. 18.

RETRACTATIO. tergiverſatio. Tuſc. V. 29. ſine *retractatione* libere dicere. ad Att. XIII. 25. ſine ulla dubitatione aut *retractatione*.

RETRACTATIOR. Att. XVI. 3. *σύνταγμα retractatius :* iterum excuſſum, emendatum, eoque et accuratius factum.

RETRAHERE, trahere, ducere. Part. 39. *retrahere* in odium judicis.

RETRUSUS, abditus. Or. I. 19. *retruſa* in media philoſophia.

RETUNDERE, comprimere. ad Fam. VIII. 6. *retudit* ſermones.

RETUSUS, obtuſus, hebes. de Div. I. 36. *retuſum* ingenium.

REVELLERE, tollere. Att. V. 20. omnes injurias *revellimus* ſuperiores.

REVEREOR, vereor, timeo. Or. II. 28. dicam enim non *reverens* aſſentandi ſuſpicionem.

REVINCERE, convincere. Arch. 6. nunquam neque ſuo neque amicorum judicio *revincetur*. v. Gron. ad Gell. VI. 11.

REVIRESCERE. Prov. C. 14. *revireſcunt* res. de Gallis, qui, recuperatis viribus, bella inſtaurare cogitabant.

REVIVISCERE. Phil. VII. 1. ad auctoritatis priſtinæ ſpem *reviviſcere*. Græv. revireſcere.

REVOCARE, invitare eum ad convivium, a quo ante excepti ſumus. Roſc. Am. 18. * Or. II. 52. ad ſuas res *revocare* aliquem dicitur, qui ei in memoriam redigit, quæ ipſi acciderunt, aut ipſe fecit. * referre. Flacc. 12. *revocare* omnia ad gloriam ſplendoremque. * expedire ſe ex re aliqua, in quam nos immiſimus. Piſ. 29. *revocare* ſe non poterat, familiaritate implicatus. * Dom. 55. *revocare* ſe dicitur, qui hæſitat in legendo, recitando, dicendo. * actores dicuntur *revocari*, cum jubentur a ſpectatore repetere verſus aliquos. Tuſcul. IV. 29. Socrates dicitur *revocaſſe* primos tres verſus. cf. Sext. 56, 58. et ibi Abram. ſed in genere *revocari* dicuntur, qui eandem rem altera vice dicunt. Arch. 8. * item, qui jubentur altera vice accuſari. Q. Fr. II. 6. populus *revocat*. * inſtaurare, reficere. ad Fam. VII. 26. vires et corpus amiſi. Sed ſi morbum depulero, facile, ut ſpero, illa *revocabo*. v. Gron. Obſ. II. 19. * temperare ſibi, dicitur, *revocare* ſe, Att. XIII. 1. * corrigere. de Div. II. 46. cum ita nati eſſent, ut quædam depravata haberent, reſtituerentur et corrigerentur ab natura, cum ſe ipſa *revocaſſet*, aut arte, aut medicina.

REVOLVI, redire aliquo. Att. XIII. 26. *revolvor* identidem in Tuſculanum. cf. Or. II. 30, 31.

REUS, is cujus res agitur, non ſolum accuſatus, ſed etiam is, unde petitur. Or. II. 79.

REX ſacrorum. Dom. 14. in Collegio Pontificum locum habet. de eo, et cur hoc nomen habuerit, lege Liv. II. 2. init.

RHETORICA. Fin. II. 6. *rhetorica* philoſophorum - *rhetorica* forenſi.

RICINIUM. Leg. II. 23. Eſt pallium mulierum, quo in adverſis rebus et luctibus utuntur. vid. Ferrar. Re Veſt. I. 25. Ruben. I. 7. Salm. ad Vop. Aurelian. 45. p. 541.

RIDICULUS, qui dicteria jacit, aut jacere poteſt. Verr. I. 46. *ridiculi* e dolore reperiebantur : h. e. dolor ad jocandum incitabat, dicteria ſubjiciebat. * facetus. ibid. alii frigidiores erant, ſed, quia ſtomachabantur, *ridiculi* videbantur eſſe.

RIGIDUS. Brut. 18. ſigna *rigida*, opponuntur mollibus, elaboratioribus.

RIVALITAS. Tuſc. IV. 26.

RITE, jure. Nat. D. I. 20.

ROBUR, lectus durus, ex ligno duriori,

tanquam ilice. Mur. 35. qui quotidianis epulis in *robore* accumbunt. * Cluent. 56. *robora* populi Romani, dicuntur equites, juſti &c.

ROBUSTUS, magnus. Phil. V. 11. *robuſtius* fit malum. Planc. 8. *robuſta* frequentia.

ROGARE, in petitionibus eſt amicorum Candidati, qui populum pro eo prenſant. Planc. 10. neque enim ego ſic *rogabam*, ut petere viderer, quia familiaris eſſet meus - - ſed ut quaſi parenti. deinde vero etiam Candidati : de quo cum dicitur, in deteriorem partem accipitur. Nam *petere* proprium eſt verbum, quo utuntur, cum prenſatur populus : *rogare* autem cum unus hac poteſtate eſt, ut magiſtratus tribuat, cui velit, adeoque ab eo Candidatus magiſtratum petit. Phil. II. 30. extr. in proximum annum conſulatum *peteres*, vel potius *rogares*; per municipia coloniaſque Galliæ, a qua nos tum, cum conſulatus *petebatur*, non *rogabatur*, conſulatum *petere* ſolebamus, cucurriſti. * *rogare* eſt porro magiſtratuum, cum ferunt ad populum legem, aut comitiis creandorum magiſtratuum præſunt. Muren. 1. quibus conſulatus, me *rogante* (quippe conſule illius anni et comitia habente conſulum) datus eſſet. Att. IX. 15. ut Conſules *roget* prætor, vel dictatorem dicat, quorum neutrum jus eſt. Sext. 24. Piſoni provincia *rogata* eſt. Leg. II. 12. lex jure *rogata*. v. Lex. Jure autem *rogatur* lex, cum in ea ferenda nihil ſit contra leges de auſpiciis aliaſque. * Flacc. 13. nos hic in mare ſuperum et inferum ſeſtertium ter et quadragies *rogabamus* : i. e. erogabamus; quo verbo paulo poſt in eadem re utitur, unde etiam Lambinus e Turnebi conjectura repoſuit : erogabamus, neque mihi ea conjectura diſplicet. Similiterque ap. Liv. XXII. 23. pro *rogaretur* in tali ſenſu viri doctiſſimi corrigunt, erogaretur. Gruterus intelligi vult populum : *rogabamus* populum de pecunia, &c. idque probat Drakenborch. ad Liv. XXII. 23. Sed in ſumptibus ex ærario faciendis ad populum non fertur, ſed potius ad Senatum a Coſſ. refertur, et a Senatu decernitur. Si porro eſſet talis rogatio facta, a tribuno profecto populari facta eſſet : quod eſſet contra jus et auctoritatem Senatus. Itaque Cicero non dixiſſet : *nos rogabamus* : quod ad Senatum referendum eſt neceſſario.

ROGATIO, interceſſio et prenſatio in Comitiis. Planc. 10. *rogatio* ſemper eſt gratioſiſſima. * lex. Syll. 22. *rogatio* Cæcilia.

ROGATIUNCULA. Dom. 20. ea te ex una *rogatiuncula* feciſſe.

ROGATOR, in comitiis eſt 1.) magiſtratus, qui comitiis præeſt. v. rogare. Nat. D. II. 4. *rogatorem* comitiorum juſtum non fuiſſe. 2) amici Candidati, aut ejus, ad quem lex pertinet, qui ſingulos cives ſuffragia ferentes rogant, quem ſuffragio ſuo creatum velint, quid de lege fieri velint, idque ex veteri inſtituto, quo ſuffragia voce dabantur. poſt tabellis inductis manſit nomen rogatorum. Sen. p. R. 11. quando illa dignitate *rogatores*, diribitores, cuſtodeſque vidiſtis? Piſ. 15. vos *rogatores*, vos diſtributores, vos cuſtodes fuiſſe tabularum. de Div. II. 35. *rogator* centuriæ.

ROSA. Fin. II. 20. potans in *roſa* Thorius. v. in.

ROTA fortunæ. Piſ. 10.

ROTUNDUS, in oratione eſt de periodis et collocatione verborum. Brut. 78. *rotunda* conſtructio verborum. Or. 13. Theodorus (ita legendum, non Thucydides) præfractior, nec ſatis *rotundus*. Ducitur metaphora a globo aut cylindro tereti, in quo nihil aſperi, nihil eminentiæ, nihil lacunarum, ut adeo facile vel leviter impulſus procurrat. oratio *rotunda* ergo eſt ita collocata et ſtructa, ut nulla aſperitas, nulli hiatus ſint, ſed ut pronunciari leviter ſuaviterque poſſit.

RUBEO, pudet. Att. XV. 4.

RUBOR, verecundia. Or. II. 59. *ruborem* ſuum præſtare.

RUDIS, baculus, quem accipiebant gladiatores, qui mittebantur e ludo, tanquam ſignum libertatis. rudibus enim exercentes ſe gladiatores pugnabant. Phil. II. 29. *rudem* accipere. v. Schott. Nod. Civ. II. 6.

RUERE, de eo, qui impotentia animi permotus violentis conſiliis utitur, fere ut, qui furere dicuntur. Att. VII. 20. illum *ruere* nunciant. ib. 21. ſed antiquiores literæ, quam *ruere* cœpit. Roſc. A. 32. qui, tanquam ſi offuſa reip. ſempiterna nox eſſet, ita *ruebant* in tenebris, omniaque miſcebant. * peccare, labi. Dom. 55. non potuit ullo modo non in agendo *ruere* ac ſæpe peccare. * Fin. II. 6. ſed dum dialecticam contemnit Epicurus - - *ruit* in dicendo, ut mihi quidem videtur, nec ea, quæ docere vult, ulla arte diſtinguit.

RUINAE, mala, calamitates. Sen. p. R. 8. horum conſulum *ruinas* (quarum ſc. auctores ſunt) vos Conſules veſtra virtute fulſiſtis. Att. X. 1. quod poſt has *ruinas* mihi non acciderat.

RUMOR. Cluent. 47. ex tota iſta ſubſcriptione *rumorem* popularem et plauſum eſſe quæſitum. apparet, *rumorem* popularem eſſe famam, laudem populi. ib. 28. *rumorum* venti. cf. 38. v. aura. ventus. Gron. Seſt. IV. 9. namque etiam de vento ipſo dicitur. de Div. I. 16. e vetere poeta. ſolvere *rumore* ſecundo imperat. v. Interpretes ad Virgil. Æn. VIII. 90.

RUNA. genus teli. Leg. III. 9. *runæ* et ſicæ. e lectione Daviſii.

RUS. rure pro ruri. Att. XV. 6. (Hirtii) *rure* jam redierim: libri veteres et boni habent: idque defendit multis Malaſpina. add. Broukh. ad Tibull. II. 1. 49.

RUSTICARI. Arch. 7. Or. II. 6. dicuntur Romani homines, cum ex urbe in prædia ruſtica ſecedunt, delectationis et otii cauſa.

RUSTICATUS, us. Att. XII. 1. (ſ. ruſticatur.)

RUSTICE, imperite, inſcite. Off. III. 9. urgent *ruſtice*.

RUSTICUS. indoctus. Or. II. 6. *ruſtici Romani, atque adeo *ruſtici* ſimpliciter dicuntur cives Rom. cum de plebe, tum etiam de equeſtri ordine, (Roſc. Am. 7. 18.) qui non Romæ, ſed in municipiis et coloniis habitant. Arch. 10. Sext. 45. ad Fam. XVI. 21. cf. Gronov. Seſt. IV. 9.

RUTA, de dicendi genere minus ſuavi, horrido. ad Fam. XVI. 23. ad cujus *rutam* mihi pulegio tui ſermonis utendum.

RUTA, orum. Top. 25. Or. II. 55. Partit. 31. *ruta* cæſa. Ita dicitur ſupellex omnis, quæ loco moveri poteſt, eique opponuntur fixa.

S.

SACER, cum genitivo. Verr. I. 18. inſula eorum Deorum *ſacra* putatur. imitatus eſt Tacit. A. XV. 53. ubi v. Gronov. **Sacra* Verr. II. 5. ſimulacra Deorum ſunt.

SACCULUS. Fin. II. 8. vinum, cui nihil - - *ſacculus* abſtulerit: intell. ſaccum vinarium, quo percolantes vinum, ejus vires frangunt, ut lenius fiat.

SACRAMENTUM, jusjurandum militare. Off. I. 11. ut ſecundo eum obligaret militiæ *ſacramento*; quia priore amiſſo, jure cum hoſtibus pugnare non poterat. Pearcius ad h. l. ſacramento diſtinguit jusjurandum militare e Liv. XXII. 38. Male. Nam ibi non diſtinguuntur ſacramentum et jusjurandum, ſed ſacramentum voluntarium, et legitima jurisjurandi adactio. * In foro *ſacramentum* erat pecunia, quæ a litigantibus deponebatur apud Pontificem, ut, qui cauſa cecidiſſet, amitteret eam pecuniam: quod ejus rei cauſa fiebat, ne impune alicui negotium petendo, aut juſta petenti inficiando, fruſtra crearetur. Inſtituta autem res eſt etiam propter inopiam ærarii, auctore Varrone, ut id inde aliquem reditum haberet. Differt a ſponſione ſacramentum in eo, quod in ſponſione non deponitur pecunia, ſed tantum promittitur. v. Hotomann. ad Or. pr. Quintio c. 8. pro eadem re habet Facciolatus V. Cel. ad hanc orationem. vid. Indicem in ſponſio. ad Fam. VII. 32. *ſacramento* contendere. hinc ipſa petitio ſacramentum dicitur, quæ ſacramento interpoſito fit. Cæcin. 33. non poſſe noſtrum *ſacramentum* juſtum judicari. Dom. 29. ſi decemviri *ſacramentum* in libertatem injuſtum judicaſſent. Or. I. 10. juſto *ſacramento* contendere. cf. Mil. 27.

SACRARE, ſacrum et inviolabile efficere. Balb. 14. ſanctiones *ſacrandæ* ſunt, aut genere ipſo, aut obteſtatione et conſecratione legis, aut pœna.

SACRATUS. leges *ſacratæ*. v. Ind. Leg.

SACROSANCTUS, inviolabilis ita, ut, qui violare audeat, ſacer ſit. Balb. 14. *ſacroſanctum* nihil eſſe poteſt, niſi quod populus plebſve ſanxiſſet.

SAGA. de Div. I. 31. *ſagæ* anus, quia multa ſcire volunt.

SAGAX. de Div. I. 31. *ſagaces* dicti ſunt canes.

SAGINA, largitiones in plebem, inprimis frumenti. Flacc. 7. qui multitudinem non auctoritate, ſed *ſagina*, tenebat.

SAGIRE. de Div. I. 31. *ſagire* eſt ſentire acute.

SAGUM, eſt veſtis militaris, qua etiam omnes cives Rom. in urbe utebantur ex SCto in tumultu. v. tumultus. Phil. XIV. 1. ad *ſaga* ire.

SAL, et ſales dicuntur de utroque genere facetiarum, et eo, quod eſt in ſingulis verbis, quæ dicteria dicuntur, et quod eſt

fuſum æquabiliter per totam orationem. vid. Or. 26. init. Or. II. 54. ars *ſalis*.

SALEBRÆ, aſperitates viarum proprie: in oratione ſalebræ ſunt in collocatione verborum, cum aſpere verba concurrunt. vid. Or. 12. in Philoſophia autem ſunt difficultates, ex quibus non facile quis ſe expediat. Fin. II. 10. hæc ſunt contraria (repugnantia) hic ſi definire vel dividere didiciſſet, - - nunquam in tantas *ſalebras* incidiſſet. cf. V. 28.

SALINAE. ſales, facetiæ. ad Fam. VII. 32. non ſatis diligenter a te poſſeſſionem *ſalinarum* mearum defendi. Sed per jocum iſta dicuntur.

SALSUS, venuſtus, lepidus. Att. XVI. 12. de libris: negotia *ſalſa*. Nat. D. I. 28. hoc ipſum *ſalſum* illi et venuſtum videbatur.

SALTARE. Mur. 6. nemo fere *ſaltat* ſobrius. v. ſaltator. *Or. 67. numeroſam comprehenſionem perverſe fugiens Hegeſias, *ſaltat*, incidens particulas: h. e. ſemper inciſe et membratim dicens, nunquam longiori et numeroſa periodo utens, quo quaſi mollius ſalientem orationem efficit.

SALTATOR, in convicii loco dicitur Muren. 6. Sen. p. R. 6. Off. I. 42. ad quem locum Grævius multis diſputat in hanc ſententiam, ſaltationem non omnem fuiſſe turpem, ſed hiſtrionicam modo et ſcenicam. Itaque *ſaltatorem* eſſe hiſtrionem, qui carmina ſaltet, quod erat Romæ in primis pantomimorum, qui nonniſi ſaltando fabulas exhibebant, ut jam docuit erudite Salmaſ. ad Vopiſc. Aurelian. 7. p. 433. et Carin. p. 830. ſ. Saltationem aliquam autem fuiſſe honeſtam, ex multis rebus intelligi poſſe, tanquam quod in pompis ſacris fuerit uſurpata, &c. Neque tamen mihi videtur tota illa diſputatione vulgarem ſententiam ſatis confutare, quæ ſaltare turpe fuiſſe Romæ cenſet. Scilicet, qui huic ſunt addicti, non negant, honeſtum fuiſſe, in ſacris ludis et pompis ad præſcriptos cæremoniis modos ſaltare: de his ſaltationibus non eſt ſermo: ſed an extra hoc genus ſacrum, v. c. in conviviis, honeſtum fuerit ſaltare. quod mihi non videtur. Nam diſerte Cicero pr. Muren. 6. nemo fere *ſaltat* ſobrius, niſi qui forte inſanit: neque in ſolitudine, neque in convivio moderato atque honeſto: tempeſtivi convivii, amœni loci, multarum deliciarum comes eſt extrema *ſaltatio*. Utinam dixiſſet Grævius, ubi locus fuerit *ſaltationi* præterquam in ſacris. Si non in ſolitudine, non in convivio honeſtum eſt *ſaltare*: ubi tandem eſt? Off. III. 19. dares hanc vim M. Craſſo - - in foro, mihi crede, *ſaltaret*. Eſtne hoc: hiſtrionem, pantomimum ageret? ſi non per ſe indignum honeſto et gravi homine eſſet ſaltare, quomodo hoc dicere potuiſſet? ſenſus eſt, omnia indigniſſima hereditatis cauſa faceret Craſſus, et quod etiam domi turpe eſt, id vel in foro faceret, ut *ſaltaret*. Denique pantomimorum *ſaltatio* ſub Cæſaribus demum inventa eſt.

SALTATORIUS. Piſ. 10. *ſaltatorius* orbis. v. orbis.

SALTUS, paſcua. Quint. 6. extr. Quintius interea de *ſaltu* agroque communi detruditur. idem ante dixerat c. 3. pecuaria res ampla et ruſtica. hoc ſenſu verbum hoc crebro eſt ap. Ciceronem. v. Feſtus in h. v. Res optime cognoſci poteſt e Varron. R. R. L. II. Etiam in legibus Cæſarum ſic *ſaltus* occurrunt. vid. Gloſſarium Nomic. Cod. Theod.

SALUS, res a qua *ſalus* pendet. in Cæcil. 21. Verr. I. 2. nulla *ſalus* major reipubl. reperiri poteſt. v. ſummus. * inſolentius dicitur Verr. II. 6. juris, libertatis, rerum, fortunarumque ſuarum *ſalutem* in iſtius damnatione conſiſtere. * Verr. III. 57. quo ex judicio te ulla *ſalus* ſervare poſſet? * de Div. I. 47. addubitato *Salutis* augurio. Fuit autem *Salutis* augurium genus auſpicii, quo tanquam conſulebant Deos, an ſibi liceret ſalutem populi ab ipſis petere; quod fieri non licebat, niſi ubi aves addixiſſent. Eo die autem id augurium agebatur, quo nullus motus eſſet militaris, neque contra hoſtem, neque ab hoſte. Itaque in bellis civilibus et gravioribus aliis non agebatur. Hæc Dio tradit L. XXXVII. quem ad h. l. laudat Daviſius. de hoc augurio v. Politian. Miſc. 13. Torrent. et Caſaubon. ad Sueton. Auguſt. 31. Lipſ. ad Tacit. A. XII. 23.

SALUTARITER, tuto. ad Fam. X. 23. ut vel celeriter accedere, vel *ſalutariter* recipere me poſſem.

SAMNITES. Sext. 64. genus gladiatorum, quod nomen traxit ab armatura Samnitica, quam deſcribit Liv. IX. 40. Ante Romanos jam Campani contumeliæ cauſa gladiatores Samniticis armis habituque pugnare inſtituerant, quos imitati ſunt Romani. Liv. ibid. cf. de hoc genere gladiatorum Lipſ. Saturnal. II. 11.

SANCTIO, eſt caput legis, quod pœnam continet, qua tanquam ſanctæ et inviolabiles leges fiunt. Verr. IV. 66. Balb. 14.

SANCTITAS, jus inviolabilitatis. Sext. 37. fretus *ſanctitate* tribunatus. ad Fam. X. 4. *ſanctitas* patria. Sic Liv. XLIV. 29. *ſanctitatem* templi inſulæque de jure aſyli dixit.

SANCTE. Rabir. Poſt. 4. *ſanctius* judicata dicuntur, quæ legibus novis ſeverius conſtituuntur.

SANCTUS, inviolabilis. Leg. III. 3. tribuni pl. *ſancti* ſunto. Fin. III. 20. amores *ſancti*. v. amor.

SANGUEN. Fin. V. 11.

SANGUIS, cædes. Roſc. A. 5. quotidianus *ſanguis*. * pecunia, cum de privatis, ærarium, cum de rep. dicitur. Sext. 36. *ſanguis* reip. cf. Dom. 47. hinc eleganter plebecula, in quam propter frumentarias largitiones pecunia ex ærario impenditur, hirudo ærarii dicitur. v. hirudo.

SANNIO, ſcurra. Or. II. 61. ad Fam. IX. 16. extr.

SAPERE. de Div. I. 58. qui ſibi ſemitam non *ſapiunt*: e poeta; i. e. neſciunt, non vident. Fin. II. 8. non ſequitur, ut, cui cor *ſapiat*, ei non *ſapiat* palatus: i. e. non ſentiat recte in cibo, non judicet recte de ſaporibus. ad Fam. I. 10. ubi ſolus *ſapere* videare. eſt jocus ex ambiguo. ſcribitur enim de JCto, quorum ſcientia dicebatur ſapientia. v. ſapientia.

SAPIENS, de JCto. Læl. 2. Balb. 15.

SAPIENTIA. Or. III. 15. quid Græcis ſit? ib. II. 1. *ſapientia* omnis, eſt eruditio. * Juris ſcientia. hinc ad Fam. I. 10. jocus ad Valerium JCtum: ubi audacia licet pro *ſapientia* uti. * Tuſc. III. 18. in plurali, *ſapientiæ*.

SAPOR. intelligentia. Sen. p. R. 6. homo ſine ſenſu, ſine *ſapore*. Brut. 46. *ſapor* vernaculus: eſt venuſtas, elegantia vernacula.

SARISSA. Herenn. IV. 32. ut ſi quis Macedonas appellaric hoc modo: non tam cito *ſariſſæ* Græcia potiti ſunt. ex quo patet fuiſſe telum aut haſtam Macedonum.

SARTUS. Verrin. I. 40. 49. *ſarta* tecta exigere. *Sarta tecta* ſunt opera publica, in primis templa, quæ a cenſoribus locantur, ut aut nova ædificentur, aut ſarciantur, ſi quid in iis aut vitii eſt, aut melius aliquid novumve extruendum eſſe videtur. Ubi autem opus a redemptore ex lege cenſoria traditur Cenſoribus, Cenſores exigere dicuntur *ſarta tecta*: h. e. inſpicere, ſi opus e lege locationis factum ſit, Græci ῥάπτειν οἰκοδομὴν et ὑποῤῥάπτειν dicunt. v. Salmaſ. ad Vopiſc. Aurelian. 35. T. II. p. 509. cf. ad Fam. XIII. 11. hinc metaphorice eſt ib. 50. *ſartum* et tectum ab omni incommodo præſtare.

SATIETAS. Orat. III. 25. ea, quæ leviter voluptate ſenſum movent, facillime fugiunt *ſatietatem*. Cogitabam legendum effugiunt. Syllaba prima potuit intercidere, quod ex veteri ſcribendi ratione in MSS. hæ duæ literæ ſemel ſcriptæ eſſent, bis legendæ, cujus rei negligentia ſæpe in errorem induxit librarios et vitioſam ſcripturam effecit. Sed nihil definio. Mur. 9. *ſatietatem* ſui ſuperare, eſt efficere, ne homines noſtri *ſatietas* capiat.

SATIS. cum nomin. vel acc. Att. XII. 50. *ſatis* conſilium. vid. Daviſ. ad Leg. I. 10. Burman. ad Virg. Æn. III. 348. et quos ipſe laudat ad Ovid. Her. XI. 36. Quint. 13. judicatum ſolvi *ſatis* accipere. reſpondet τῷ *ſatis* dare, de quo mox. Verr. I. 45. *ſatis* accipere pro præde.

SATISDARE, eſt datis prædibus cavere alicui, aut ſponſoribus, in re pecuniaria. ad Fam. XIII. 28. ſi quid *ſatiſdandum* erit. cf. Roſc. C. 12. Quint. 7, &c. judicatum ſolvi *ſatiſdare*, eſt datis prædibus cavere alicui et polliceri, quod judices judicaverint ſolvendum eſſe petitori, ſolutum iri. Ex ea autem oratione intelligitur, honeſtum fuiſſe interdum ſatiſdare, nempe cum pecunia, hereditas, &c. peteretur, vid. c. 28. extr. minus autem honeſtum interdum fuiſſe, juberi a prætore *ſatiſdare*, ex c. 8, 9. intelligi poteſt. Nam jubebantur ex jure prætorio *ſatiſdare* petitori ii, qui vadimonium deſeruiſſent, quorumque bona XXX. dies ex edicto poſſeſſa eſſent. Itaque recuſabat procurator Quintii ejuſque amici reliqui hoc nomine *ſatiſdare* pro Quintio abſente, quod ſi id facerent, eo ipſo faterentur et concederent, bona Quintii eſſe poſſeſſa.

SATISDATIO. Att. V. 1. et ſunt aliquot *ſatiſdationes* ſecundum mancipium (ſ. ut Salmaſio placet mancipia) h. e. ex ſententia Salmaſii, ſi mancipia i. e. ſervi ad *ſatiſdandum* non ſufficiunt, ſunt alia quibus *ſatiſdari* poteſt, nempe prædia Attiliana et Memmiana. v. Salmaſ. mod. Uſur. c. 16. p. 732. Cujacius autem Obſ. X. 4. ſic interpretatur, ut *ſatiſdationes* prædiorum ſe-

cundum mancipium ſint, cum venditor prædiorum *ſatiſdat* emptoribus, ut iis de evictione caveatur. Eas autem *ſatiſdationes* eſſe nudas repromiſſiones, nullis datis fidejuſſoribus. Hanc autem vim *ſatiſdationibus* interdum eſſe, ex libris Juris Civilis demonſtravit Ryckius ad h. l. in editione Græviana, qui et ipſe Cujacianam interpretationem probat et confirmat.

SATISDATO. Att. XVI. 6. *ſatiſdato* debere: h. e. facta pro alio idonea cautione debere, quia pro alio nos ſoluturos ſpopondimus. ib. 15. illi turpe arbitror, eo nomine, quod *ſatisdato* debeat, procuratores ejus non diſſolvere.

SATISFACERE, ſolvere debitori, quod debemus. ad Fam. XIII. 56. aut pecuniam ſolvant, aut fructibus *ſatisfaciant*. * hinc, pro ſolvere ſimpliciter. Attic. IV. 16. populo tributim domi ſuæ *ſatisfecerat*. cf. ad Fam. XIV. 6. * excuſare ſe alicui. Roſc. Com. 9. *ſatisfeciſti*; quod temere commiſiſſes, &c. cf. Phil. II. 20. Muren. 3. * defendere ſuam cauſam in judicio, probare aliquid. Verrin. III. 62. *ſatisfacere* judicibus. Verr. II. 7. de quo multis teſtibus *ſatisfactum eſt*. * iratum et male de nobis ſentientem reconciliare. Act. I. Verr. 1. adduxi hominem, in quo reconciliare exiſtimationem judiciorum amiſſam, redire in gratiam cum pop. R. *ſatisfacere* exteris nationibus poſſetis. Verr. III. 58. nec illum ante tibi *ſatisfacere*, quam tu omnium exiſtimationi *ſatisfeciſſes*. * ad Fam. XIII. 16. *ſatisfacere* cupit immortalitati laudum tuarum: h. e. ſcribere de tuis rebus geſtis conſtituit. * ad Fam. X. 1. vita, cui *ſatisfeci*: h. e. quæ mihi ſatis longa contigit. Att. X. 8. me illi nullo modo *ſatisfeciſſe*, quod in ſenatum non venerim: h. e. mihi indignatum eſſe. Phil. II. 23. oratio mea non poterit *ſatisfacere* veſtræ ſcientiæ: h. e. non poſſum dicere tantum, quantum vos ſcitis.

SATISFACTIO, excuſatio. ad Fam. VII. 13. accipere *ſatisfactionem*. Att. IV. 6. aliquid *ſatisfactio* levitatis habere videtur.

SATUR. Or. 36. nec *ſatura* jejune dicet. *Satura* dicit res magnis et parvis interjectas: h. e. mediocres.

SAUCIUS, de reo ita dicitur, ut ambuſtus. ad Fam. VIII. 8.

SCABIES, qui nos irritat ſuavitate ſua. Leg. I. 17. quæ natura bona ſunt, quia dulcedine hac (voluptatis) et *ſcabie* carent, non cernimus.

SCABILLUM. Cœl. 27. mimi exitus non fabulæ; in quo cum clauſula non invenitur, fugit aliquis e manibus: deinde *ſcabilla* concrepant, aulæum tollitur. Erant autem *ſcabilla* crepitacula ex ferro, (Lucian. Saltat. §. 83. σιδηρῶν ὑπόδημα) aut ex ligno, (Pollux VII. 22. 87. ξύλινον ὑπόδημα) quæ pedibus, quibus adſtringebantur, (unde et nomen duxerunt. nam ὑποπόδιον eſt *ſcabillum* proprie, nec tamen eſt perpetuum) concuti ſolebant, et ſtrepitum faciebant, uti docet antiqua ſtatua, in qua occurrit *ſcabillum*, confirmatque Rubenius de Re Veſt. II. 17. Auctores in Fabri Lexico commemorati *ſcabillorum* rationem perſpectam non habuere. Rectiora tradidit ante Rubenium etiam Salmaſius ad Vopiſc. Carum c. 19. p. 838. ſ. T. II. Adde inprimis Explication de divers Monumens ſinguliers p. 47. ſ. ubi monumentum vetus illuſtratur, in quo *ſcabilla* ſpectantur. Ab his *ſcabillis* operæ *ſcabillares* ap. Fabrettum in Inſcription. p. 603. 660.

SCALMUS, eſt proprie lignum, cui remus adligatur, unde deinde pro remo ponitur. tot enim ſunt remi, quot *ſcalmi*. Att. XVI. 3. tribus actuariolis, decem *ſcalmis*. Or. I. 38. navicula duorum *ſcalmorum*. Brut. 53. ut Craſſus ab adoleſcente delicato, qui in litore ambulans *ſcalmum* repperiſſet, ob eamque rem navem ædificare concupiviſſet, exorſus eſt; ſimiliter Scævolam ex uno *ſcalmo* captionis, centumvirale judicium hæreditatis effeciſſe.

SCAMMONEA. de Div. I. 10. quid *Scammoneæ* radix ad purgandum poſſit.

SCAPHIUM. Verr. IV. 17. poculum in hemiſphærii ſimilitudinem rotundum; ut ap. Plautum in Sticho V. 4. 11. et Bacchid. I. 1. 37. quo loco tamen quidam de matula capiunt, etſi de convivio ſermo eſt. Nam *ſcaphium* eſt hemiſphærium. Sic etiam ſcaphia dicebantur vaſa ex ære rotunda, quæ horologiis inſerviebant, ut auctor eſt Martianus Capella, de quo v. Salmaſ. ad Solin. p. 448. b. quidam tamen a ſimilitudine cymbæ dictum volunt.

SCATURIO, meditor, molior. ad Fam. VIII. 4. totus, ut nunc eſt, hoc *ſcaturit*.

SCENA. Planc. 12. quæ ſi minus in *ſcena* ſunt, at certe cum ſunt prolata, laudantur: h. e. ſi minus per ſe ſunt illuſtria, et in oculos incurrunt. * ad Brut. ep. 9. *ſcenæ* ſervire: h. e. tempori,

SCENICI. Planc. 12. Verr. III. 79. Sunt hiſtriones, mimi, et actores omnes.

SCHEDA. Att. I. 20. enitere, ne qua *ſcheda* depereat. *Scheda* eſt plagula chartæ ex ſcapo revulſa, quibus committebant veteres, quicquid ſubito commentabantur, ut emendatum poſtea in mundiorem chartam ſcriberetur, ut docet Salmaſ. ad Vopiſc. Firmum. c. 3. T. II. p. 701.

SCHOLA. diſputatio. Piſ. 25. vertes te ad alteram *ſcholam*. ib. 27. ubi ſunt veſtræ *ſcholæ?* Tuſc. III. 34. ſeparatim ſunt certæ *ſcholæ*, de exilio. ib. I. 4. *ſcholas* Græcorum more habere. Fin. II. 1. *ſcholam* explicare.

SCILICET, ſcito, ſcias licet. Q. Fr. II. 8. illud *ſcilicet:* cœnabis, cum veneris. ad Fam. IX. 6. eſt igitur adventus *ſcilicet* Cæſaris in expectatione. ib. 21. privatas cauſas et eas tenues, agimus ſubtilius; capitis aut famæ *ſcilicet* ornatius. v. Gronov. Obſ. III. 9.

SCINDERE. Attic. III. 15. ne *ſcindam* ipſe dolorem meum: h. e. renovem. ſed Grævius putat Ciceronem ſcripſiſſe: reſcindam. XIII. 33. ego ita egi, ut non *ſcinderem* penulam: h. e. non vehementius invitavi et rogavi, ut manerent.

SCIO. de formula: haud *ſcio* an. v. haud. exempla ſuperioribus addenda ſunt Or. I. 60. 62. II. 17. Verr. I. 15. Lucul. 25. Leg. I. 6.

SCISCERE, eſt proprie in legibus jubendis, et quidem plebeiis. Planc. 14. *ſcivit* legem primus. cf. Dom. 30. &c. unde plebiſcitum. hinc pro probare dicitur, quod, qui *ſciſcunt*, probant. Prov. C. 15. ſimul oſtendit, ſe eam legem *ſciſcere*, quam legem eſſe negat. Sed eſt tamen etiam de omni ſuffragio. Leg. III. 3. cum *ſciſcentur* ſuffragia, &c. (ſ. ſuffragio conſciſcentur.)

SCISSUS. Or. III. 57. *ſciſſum* vocis genus. de hoc vid. Quintil. Inſt. Or. XI. 3. n. 20, 21. *ſcinditur* vox &c. - - finditur etiam ſpiritus objectu aliquo, ſicut lapillo tenues aquæ &c. Eſt quod nos vocamus das Liſpeln.

SCOPAE. Att. VII. 13. L. Cæſarem vidi cum abſurdiſſimis mandatis, non hominem, ſed *ſcopas* ſolutas. Or. 71. iſti autem cum diſſolvunt orationem - - non clypeum, ſed, ut in proverbio eſt, *ſcopas* mihi videntur diſſolvere.

SCOPULOSUS, difficilis. in Cæcil. 11. intelligo, quam *ſcopuloſo* difficilique in loco verſer. defendit hoc verbum Drakenb. ad Sil. VII. 274.

SCOPULUS. in oratione ac diſputatione *ſcopuli* dicuntur loci difficiliores, de quibus difficile eſt dicere. Cœl. 21. *ſcopulos* prætervecta oratio. * pro monte, ex Ennio eſt. Brut. 18. cum neque Muſarum *ſcopulos* quiſquam ſuperarat.

SCRIBA. genera *ſcribarum* duo fuere, alterum privatorum, alterum publicorum. Privati ſunt hominum privatorum ſervi, ut ad Fam. V. 20. publici autem ſunt homines liberi, ſed plebeii ordinis, inprimiſque libertini, qui in certas decurias deſcripti, mercedem ex ærario accipiebant. Sorte diſtribuebantur inter magiſtratus. Dom. 28. *ſcribæ* nobiſcum in rationibus publicis monumentiſque verſantur. Cluent. 45. *ſcriba* ædilitius. ex quo loco etiam intelligitur, prætores ædileſque legiſſe ſcribas. Ante a quæſtoribus urbanis lectos fuiſſe, colligas e Livio XL. 29. Verr. III. 78. *ſcriba* - - apparitor. cf. Sigon. A. J. C. R. II. 15. Brut. 84. gratioſi ſint *ſcribæ* in dando cedendoque loco, ſcil. cum judicium publicum habetur. Verr. III. 79. ordo *ſcribarum* honeſtus eſt. quis negat? eſt vero honeſtus, quod eorum hominum fidei tabulæ publicæ et pericula magiſtratuum committuntur. ib. *ſcribæ*, qui digni ſunt illo ordine, patresfamilias, viri boni atque honeſti - ad eos me revoca: noli hos colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis, ac de ſcenicorum corollariis, cum decuriam emerent, ex primo ordine exploſorum, in ſecundum ordinem civitatis ſe veniſſe dicunt. - - mirabimur turpes aliquos ibi eſſe, quo cuivis licet pretio pervenire? Ex hoc loco de honeſtate ſcribarum publicorum judicari poteſt, quam impugnavit Sigon. A. J. C. R. II. 9. defendunt Guther. Jur. Pontif. II. 13. Fabrett. Inſcr. c. 6. p. 458. ſ. et Græv. ad Dom. 28. De vilitate eorum et contemptu agunt etiam Ferrar. de Orig. Rom. p. 14. ſ. in T. 1. Theſ. Græv. in quo ei aſſentitur Spanhem. de Uſu et Præſt. Num. T. 1. p. 705. De *ſcribis* Rom. eſt etiam docta et inprimis legenda Diſſ. Eſchenbachii inter Diſſ. Acad. p. 257.

SCRIBERE dicuntur JCti, cum formulas cavendi, &c. componunt petentibus. Mur. 9. Servius hanc urbanam militiam reſpondendi, *ſcribendi*, cavendi - ſecutus eſt: jus civile didicit. &c. cf. ad Fam. VII. 14. ubi v. Victor. et Manut. cf. Gronov. Seſt.

p. 644. * Sen. p. R. 4. Att. IV. 18. *ſcribendo* adeſſe, int. Senatus Conſulto. dicitur de his, qui SCto nomina ſua præponi curant, ut in ſuam inprimis ſententiam factum eſſe intelligatur. quod honoris cauſa fiebat, cum de honoribus et commodis alicujus eſſet SCtum. Pro eo ad Fam. XII. 29. eſt, eſſe ad ſcribendum: Conſulibus illis nunquam fuit ad *ſcribendum*.

SCRIPTITARE, multum commentari. Or. I. 33.

SCRIPTOR, de ſcriba. Orat. I. 30.

SCRIPTUM. Or. I. 31. *ſcripti* interpretatio. Cæcin. 23. ſequi *ſcriptum* (literas et verba) calumniatoris eſſe. Opponitur ſententiæ.

SCRIPTORUM ludus. Or. I. 50. duodecim *ſcriptis* ludere. Fr. Hortenſii ap. Nonium in *ſcripta*. Nominativum faciunt *ſcriptum*, ut ſit areola lineis circumſcripta, ut Salmaſius, Geſnerus, alii: recte. nam et diminutivum *ſcriptulum* eſt: vid. Heinſ. ad Ovid. A. A. II. 204. III. 363. et trames *ſcriptorum* dicitur, quem calculi decurrunt. Aliter ſentire video Pearcium ad hunc locum, qui nominativum facit *ſcriptus*: ut intelligatur lapis, calculus. In quo tamen Feſti auctoritate abuſus eſt, nam *ſcriptus* lapis Feſti huc non pertinet. Neque id adeo ignorare Pearcius potuiſſet, ſi Feſtum ipſe inſpexiſſet. Tolerabilius foret, ſi intelligeretur locus. Ceterum de hoc ludo, qui eſt idem aut ſimillimus ei, qui hodie *Schachicus* dicitur, ut patet ex inſigni Ovidii loco Art. Am. II. 207. Græcis recentioribus *ζατρίκιος*, diverſus eſt a ludo aleæ, in quo præter calculos etiam teſſeris opus, qui a ludo *ſcriptorum* exulant, in quo uno ingenio et arte opus eſt. vid. præter ceteros eruditiſſime diſputantem Salmaſ. ad Vopiſc. Proculum c. 13. T. II. Hiſt. Aug. p. 736. ſqq. et Hydeum de Nerdiludio p. 8. J. Fr. Gronovius Seſt. III. 15. ludum duodecim ſcriptorum diſtinguit a ludo latrunculorum; idemque facit Heinſius ad Ovid. l. c. 204. putans de ludo duodecim *ſcriptorum* agi his: ſeu ludet, numeroſque manu jactabit eburnos, (h. e. teſſeras) tu male jactato, tu male jacta dato. Sed ibi ſermo de ludo aus und ein ſ. trictrac, ubi teſſeris opus. Id minus recte fieri, contra Caſaubonum demonſtrat l. c. Salmaſius, contra cujus argumenta nihil Gronovius affert. Putat nempe ludum duodecim *ſcriptorum* eſſe eum, quem nos vocamus aus und ein, in quo etiam teſſeris opus. Sed quomodo is duodecim *ſcriptorum* ludus eſſe poteſt, cum ipſe fateatur, in illo ludo aus und ein utrumque ludentium quindecim calculos adhibuiſſe, qui in duodecim areolis locum non habent. Burm. ad Ovid. l. c. III. 363. putat, nobis rationem iſtius ludi non ſatis perſpectam eſſe, quem vide. Ceterum *ſcriptorum* dicendum eſſe, non *ſcruporum*, defendunt præter hos Burmann. ad Quintil. XI. 2. Victor. V. L. V. 13. Gronov. l. c.

SCRIPTURA, commentatio oratoris. Or. I. 33. * ita ut *ſcriptum*, de literis ac verbis legis, teſtamenti, edicti. ad Her. I. 4, &c. * vectigal ærarii e paſcuis. Verr. II. 70. *ſcriptura* Siciliæ. ad Fam. XIII. 65. in *ſcriptura* pro magiſtro dat operas. vid. in Ind. Hiſt. Alabarches. Sed aperienda eſt clarius hujus verbi vis. Nempe vectigal hoc *ſcriptura* propterea dicitur, mea ſententia, quia, qui in paſcuis publicis paſcere vellent, nomina ſua deferebant et ſubſcribebant apud eum, cui ejus rei cura data erat, h. e. ut e Varr. R. R. II. 1. 16. diſcimus, apud publicanum: et pro ſingulis pecoribus certam pecuniam ſolvebant. Nam ita etiam in agris publicis decumanis obtinuit. Verr. III. 51. numerus aratorum quotannis apud magiſtratus publice *ſubſcribitur*, &c. acceſſit deinde decumarum vectigal, cum ante, auctore Plinio, unum e paſcuis fuiſſet. retinuit antiquum illud vectigal nomen ſuum, et novo aliud datum eſt, etſi proprie in hoc novum æque atque in illud vetus conveniebat.

SCRIPULUM. Att. IV. 16. neque argenti *ſcripulum* eſſe ullum in illa inſula. *Scripulum*, quod *ſcriptulum* accuratius dicitur, eſt ducenteſima et octogeſima octava pars libræ, ſ. quarta et viceſima unciæ, quæ eſt duodecima libræ pars. de ſcriptulo v. Gronov. Seſt. IV. 13. ejuſque ſignis et notis, quibus ſc. exprimitur, III. 15.

SCRUPULOSUS. Tuſc. IV. 14. *ſcrupuloſis* cotibus. Bentleius et Daviſius, probante Buherio, reponunt, *ſcrupoſis*. Putabam aliquando ſcopuloſus, ut in Cæcil. 11. ſed *ſcrupuloſus* et ſcrupoſus confunduntur, et eſt hoc melius. v. Heinſ. ad Valer. II. 518.

SCRUPULUS, quicquid animo moleſtum eſt, et nos tanquam urit. Fin. IV. 28. *ſcrupulum* abeunti. Att. V. 13. *ſcrupulum*, quem non ignoras. ib. X. 14. odioſus *ſcrupulus* &c. Roſc. A. 2. *ſcrupulum* ex animo evellere: i. e. timorem.

SCURRA, eſt paraſitus, aut homo paraſiticis moribus: quod genus hominum, ſtudio placendi et delectandi, petulantibus et obſcœnis dicteriis utitur, iiſque etiam in eas res graſſatur, quas revereri debebant, ut in religionem et Deos, magiſtratus innocentes, &c. Muren. 6. *ſcurrarum* convicium.

SCURRILIS. Or. II. 60. *ſcurrilis* dicacitas.

SCUTUM. Tuſc. II. 23. abjecto *ſcuto* fugit. Att. XV. 29. *ſcutum* abjicere, pro, ab armis diſcedere. Orat. II. 72. ut non modo non abjecto, ſed ne rejecto quidem *ſcuto*, fugere videar. Sc. fugientes turpiter *ſcutum* abjiciunt, honeſtius autem retinent *ſcutum* et poſt tergum rejiciunt, ne telis petiti a perſequentibus lædi poſſint.

SCUTELLA. Tuſcul. III. 19. *ſcutella* dulciculæ potionis. h. l. eſſe pro poculo facile intelligitur. Significat etiam lancem. v. de hoc verbo Popma ad Caton. R. R. c. 10. et Salmaſ. ad Vopiſc. Car. 20. p. 861. qui tamen male a *ſcutra* hoc verbum oriri putat, cum ſit potius a *ſcuto*: ut bene monet ſummus vir, Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. p. 276, 277.

SECESSIO, factio. Ligar. 6. *ſeceſſionem* tu illam exiſtimaſti (ſc. inter te et Pompeium) non bellum. * dicitur etiam de iis, qui ſeorſum eunt, deliberandi, colloquendi cauſa. Mur. 24. ſeductionem teſtium, *ſeceſſionem* ſubſcriptorum animadvertunt. Sic apud Liv. XLV. 36. tribuni ad deliberandum *ſecedunt*. ubi v. Dukerus.

SECO, verbum chirurgicum. Tuſc. II. 22. C. Marius cum *ſecaretur*: pro quo alio loco, cum ei varices *ſecarentur*.

SECTA, partes. ad Fam. XIII. 4. qui *ſectam* Cæſaris ſequuntur. Poteſt etiam eſſe, qui in Cæſaris exercitu ſunt, ut idem verbum ap. Livium dicitur XXIX. 27. conf. Brut. 2. Ciceronem verbum Græcum αἵρεσις ſemper interpretari *ſectam* docet Caſaubonus ad Athenæum V. 11.

SECTARI, eſt ſervorum, quatenus in alicujus dominio ſunt. Roſc. A. 28. *ſectantur* ſervi Chryſogonum: h. e. ſunt apud eum, non amplius apud Roſcium. * clientum, ut affectari. Muren. 33. *ſectantur* eum multi. * Verr. IV. 66. *ſectantur* eum pueri; de homine omnium ludibrio.

SECTATOR, affectator, de quo ſupra. Mur. 34. quid opus eſt *ſectatoribus?* ibid. lex Fabia de numero *ſectatorum*. v. Ind. Legg. * comes. Rabir. Poſt. 8. num Gabinii comes vel *ſectator?* negat. intelligendum autem de comitibus magiſtratuum in provinciam, quorum ſæpe eſt ap. veteres mentio, inprimis apud Suetonium. vid. Excurſum noſtrum XV. ad Sueton. Tib. 46.

SECTOR, redemptor bonorum. Roſc. Amer. 29. ad Fam. XV. 19. Verr. I. 23. ad quem locum Aſconius a ſequendo ſpem verbum hoc ducit, in qua ſententia eſt etiam Nonius: ſecare, ſequi, unde et ſectatores bonorum *ſectores* dicti ſunt. Verrius autem ſectionem bonorum, perſecutionem interpretatur, unde et *ſectores* dictos ait, qui empta ſua perſequuntur: cujus ſententiam probat Salmaſ. mod. uſur. c. 18. p. 830. Qui redemerat ſectionem, inquit, vel prædæ, vel omnium bonorum proſcripti damnative, cum univerſa ejus bona, quacunque in re aut jure conſiſterent, accepiſſet, ubicunque eſſent reperienda, ea perſequebatur, &c. Mihi ſi luberet *ſectorem* a ſequi repetere, aliam rationem redderem. Nempe olim in republ. libera, cum nondum proſcriptio eſſet audita, *ſectores* tantum erant redemptores prædæ. Itaque qui hoc genere quæſtus ducebantur, *ſectabantur* exercitus ad omnes urbes, quas obſidebant, ut iis expugnatis ſectiones prædarum emerent: de quo genere hominum non ſemel eſt apud Livium, v. c. X. 17. 6. Similes iis ex parte ſunt, et in re minori, aut in partibus faciunt, quod illi in majori, aut univerſa, ſ. in privata præda, quod illi in publica et ærario inferendo, lixæ, qui et ipſi exercitus ſequebantur, ut cibis vendendis, et præda a militibus ſingulis emenda lucrum facerent, unde Livius V. 8. minus militum periit, quia præter ægros, lixarum in modum, omnes per agros vicinaſque urbes negotiabantur. Cæſar B. G. VI. 38. etiam mercatores commemorat, qui exercitum ſequebantur, et ſub vallo tendebant. Sed illud hîc relinquitur dubii, quod, hac ratione probata, etiam lixæ et mercatores reliqui *ſectores* dici poſſent. Itaque rectiorem puto vulgarem ſententiam, quæ a *ſecando* ducit hoc verbum et *ſectores* a ſecandis bonis dictos cenſet, quod *ſectores* univerſa bona, univerſam prædam, hanc ob cauſam redimebant, ut iis per partes vendendis lucrum facerent, quemadmodum ipſe Aſconius tradit. Homines adeo *ſecari* dicebantur, quorum bona auctione diſtrahebantur. Id nomen deinde manſit etiam cum aliquis emeret proſcripti

bona, ut retineret ipſe. Idque adeo confirmari puto etiam loco Ciceronis Roſc. A. 29. iidem erant *ſectores* bonorum et collorum.

SECTIO, redemptio prædæ univerſæ, aut bonorum proſcripti damnative omnium. Phil. II. 26. nemo fuit, qui ad illud *ſectionis* ſcelus auderet accedere. cf. c. 29. * bona ipſa, quæ venduntur, redimuntur. Inv. I. 45. cujus prædæ *ſectio* non venierit. ex Agrar. I. ap. Gell. XIII. 24. hoc fragmentum eſt: prædam, manubias, *ſectionem*, caſtra denique Cn. Pompeii, ſedente imperatore, Xviri vendent. Ex quo loco intelligitur, eam tantum prædæ partem *ſectionem* eſſe appellatam, quæ ad publicum pertineret, quemadmodum etiam Romæ *ſectio* eſt tantum eorum bonorum, quæ ærario inferenda ſunt. Nam præda eſt militum, manubiæ imperatoris, *ſectio* ergo populi.

SECUNDAE, int. partes. verbum ſcenæ, in qua primæ, ſecundæ, et tertiæ partes ſunt. unde ad alia traducitur. Brut. 69. fuit Craſſo quaſi *ſecundarum*. (ſ. Craſſi ſecundarius)

SECUNDUS. Tuſc. II. 1. *ſecundo* populo id facit: h. e. probante et favente populo.

SECUNDUM, ex præſcripto alterius. Acad. I. 10. *ſecundum* naturam. * ex commodo ſententiaque alterius. Att. IV. 2. loco ſententiam rogatus, multa *ſecundum* cauſam noſtram diſputavit. Unde et in jure *ſecundum* aliquem dicitur decerni, cum cauſam obtinet. Verr. I. 44. * *ſecundum* mancipium, quomodo capiendum ſit, utrum præter, an ex lege mancipii, diſputatur. vid. ſatiſdatio. *prope, juxta. Attic. VIII. 12. (ep. 2. Magni ad Domitium) ſi Cæſar *ſecundum* mare ad me ire cœpiſſet. cf. XVI. 8.

SECURIS, plaga, Planc. 29. gravem infligere *ſecurim* reipubl. Mur. 24. quam te *ſecurim* putas injeciſſe petitioni tuæ. pro quo eſt c. 23. plaga injecta eſt petitioni tuæ. * Q. Fr. II. 11. *ſecuris* Tenedica. v. Ind. Geogr. Securis conſpicitur in nummis Tenediorum quorum exempla et nunc reperiuntur in Cimeliarchiis. v. Stephani Lexic. Gr. in πέλεκυς.

SECUTOR. Att. VII. 14. *ſecutorum* in ludo Iↄↄ fuerunt. *Secutor* eſt gladiator, qui componitur cum retiario, ut putat Lipſ. Saturn. II. 7, 8. ubi pro Iↄↄ reponendum cenſet cIↄ cIↄ. quod ille numerus major fide videtur. Salmaſ. ad Lamprid. Commod. 15. p. 515. T. I. Hiſt. Aug. *ſecutores* dictos putat gladiatores, qui forte victis ſufficerentur, et victoribus compararentur. Gr. ἔφεδροι.

SED, eleganter adhibetur ut igitur, de quo ſupra. poſt parentheſin, in primis longiorem. Off. I. 30. *ſed* ſi quis eſt. Or. II. 90. *ſed* tamen &c. Or. III. 12, &c.

SEDECULA. Att. IV. 10. alii *ſedicula* malunt. v. Lexic. Fabr.

SEDERE, verſari, morari. ad Fam. XVI. 7. venti ſi eſſent, nos Corcyræ non *ſederemus*. Sext. 23. *ſedens* imperator ad portas. *nihil agere, quieſcere. Att. IX. 12. ego ipſe *ſedeo?* coner illuc ire, ut inſanus? &c. Fr. Agrar. I. ex Gell. XIII. 24. prædam, manubias, ſectionem, caſtra denique, *ſedente* Cn. Pompeio imperatore, decemviri vendent. * *ſedere* dicuntur, qui in tabernis, aut locis publicis, merces vendunt. Verrin. III. 62. Albam Æmilium, *ſedentem* in faucibus macelli. * *ſedentes* opponuntur dicentibus, cum in ſenatu, tum in judiciis. ad Fam. V. 2. *ſedens* iis aſſenſi. Roſc. A. 1. cum tot ſummi oratores, homineſque nobiliſſimi *ſedeant*, ego potiſſimum ſurrexerim. * de magiſtratibus dicitur, cum pro roſtris in ſuggeſtu ſedent in ſella curuli, aliis dicentibus, legem ferentibus, ſuadentibus; aut in tribunali vel jus dicunt, vel quæſtioni præſunt. Sen. p. R. 5. quo *ſedente* legem trib. pl. tulit. Sext. 15. *ſedentibus* conſulibus. Brut. 43. Scævola tribuno in roſtris *ſedente*, ſuaſit Serviliam legem Craſſus. * item de judicibus et conſiliariis judicis prætoriſve, et advocatis partium. Or. I. 37. nonne, nobis *ſedentibus* in tribunali Q. Pompeii prætoris urbani, familiaris noſtri, &c. Roſc. C. 4. *ſedere* in conſilio. Cluent. 38. *ſedere* in aliquem. ibid. 37. paucos dies ex ſubſortitione *ſedere*. ad Fam. I. 9. *ſedente* Cn. Pompeio. Or. II. 47. cum C. Marius mœrorem orationis meæ præſens ac *ſedens* multum lacrymis ſuis adjuvaret - - atque ipſum advocatum, ad communem imperatorum fortunam defendendam invocarem.

SEDES. Cœl. 13. nullum eſt fundamentum horum criminum, nulla *ſedes*: h. e. crimen demonſtrari non poteſt.

SEDUCERE. ad Fam. I. 9. ſæpe eum in ſenatu, modo ſevere *ſeducerent*, ſc. tanquam ſi qua de re gravi cum eo colloqui et deliberare vellent, aut cum eo communicare et conſulere. conf. Att. V. 21. Or. I. 56.

SEDUCTIO. Mur. 24. *ſeductiones* teſtium,

ſeceſſionem ſubſcriptorum animadvertebant. vid. *ſeducere*.

SEGES. Milon. 13. quid enim odiſſet Clodium Milo, *ſegetem* ac materiam ſuæ gloriæ?

SEGNITIA. Brut. 81. vir ſine arrogantia gravis, et ſine *ſegnitia* verecundus.

SEJUGATUS, diſtinctus. de Div. I. 32. humani animi partem, quæ ſenſum, motum - - habeat, non eſſe ab actione corporis *ſejugatam*.

SEJUNCTUS, diſtinctus. Or. 20. *ſejunctus* igitur orator a philoſophorum eloquentia, - - explicandus eſt nobis, qualis futurus ſit.

SEJUNGERE, diſcernere. Or. II. 25. ut poſſis liberalitatem a largitione *ſejungere*. Tuſc. IV. 13. *ſejungere* cogitatione morbum ab ægrotatione. * avocare. Fin. I. 20. animus a ſpe *ſejungi* non poteſt. * abſtinere. Cœl. 3. *ſejungere* ſe a libertate verborum.

SELECTUS. Verr. II. 13. judices *ſelecti*, ſunt qui judicia publica exercent. Cluent. 43. prætores urbani debent optimum quemque in *ſelectos* judices (h. e. decurias eorum) referre. Nam in judiciis ſedent ſorte quæſitoris, nec *ſelecti* ab hac ſortitione dicuntur, ut quibuſdam placet. Aſconius quidem ad Act. I. in Verrem c. 6. ad ſortitionem refert hoc nomen: ſed haud dubie erravit: cum Cicero diſerte lectionem judicum Prætori urbano tribuat l. c. a quo poſt ad Imperatores tranſlata eſt, quos decurias ordinaſſe, præter Suetonium, multis locis, docet Plin. XXXIII. 1. fuitque ea lectio pars actus rerum, cujus apud Suetonium frequens mentio. Sub Cæſaribus ſelectos judices paulo aliter, et arctiori quodam ſenſu dictos patet ex eodem Plinio.

SELECTIO, delectus. Fin. II. 13. ut eam rerum *ſelectione* exſpoliarent. opponitur rejectioni.

SELLULARIUS. fragm. incert. (Tom. IX. p. 143.) de plebeia fæce *ſellulariorum*. Ita dicuntur, qui Græce βάναυσοι appellantur: h. e. opificia tractantes, quæ artes ſellulariæ dicuntur. cf. Sella.

SELLA, ſimpliciter pro *ſella curuli*. junguntur interdum *ſella* ac tribunal, quia prætores ſedent in *ſella* curuli, poſita in tribunali. Verr. II. 38. III. 59. Verrin. I 46. * ſedes magiſtri. ad Fam. IX. 18. *ſella* tibi erit in ludo, tanquam hypodidaſcalo, proxima. * ſedes opificum Catil. IV. 8. qui non ipſum illum *ſellæ* atque operis et quæſtus quotidiani locum ſalvum velint.

SEMINARIUM. Piſ. 40. Macedonia dicitur: triumphorum fons et *ſeminarium*.

SEMINATOR, auctor. Nat. D. III. 26. verſus *ſeminator* omnium malorum.

SEMIS, dimidius as. item de genere uſurarum, quæ *ſemiſſes* dicuntur, cum ſc. pro centenis aſſibus ſolvitur uſuræ loco ſingulis menſibus dimidius as, adeoque in annum ſeni pro centenis. ad Fam. V. 6. omnino *ſemiſſibus* magna copia eſt. v. Gron. Seſtert. IV. 11. p. 331, &c.

SEMUNCIA, dimidia uncia. v. as. Verr. IV. 25. *ſemuncia* auri.

SENATUS. ad Fam. V. 2. *ſenati* (ſ. ſenatus) conſultum. in Cæcil. 5. quod beneficio *ſenati* (ſ. ſenatus) juris habui, &c. Haruſp. R. 1. *ſenatus* datus, dicitur, cum aliquis, v. c. legatus, haruſpex, &c. in ſenatum admittitur, exponendi cauſa, quæ velit.

SENEX, maturus, virilis. Brut. 43. *ſenior* oratio, quam illa ætas ferebat. * antiquus. Leg. II. 4. hæc vis eſt *ſenior*, quam ætas populorum. * de *ſenibus* coemptionalibus et ad coemptiones, ſupra dictum eſt.

SENSUS, judicium. ad Fam. XI. 10. a certo *ſenſu* et vero judicare. ib. I. 9. ſed etiam *ſenſu* jam tabellaque docuerunt. vid. Gron. Obſ. I. 4. p. 239. * *ſenſus* de republ. ſignificat partes, vel optimatium, vel popularium. ad Fam. I. 8. quam ſit difficile, ſenſum in republ. deponere. ib. XII. 15. *ſenſibus* in rep. conjunctiſſimus. Marcell. 6. noſtri *ſenſus* congruebant. * Dom. 36. communem naturæ *ſenſum* repudiare. *Senſus* communis continetur 1) notionibus inſitis, et naturali facultate intelligendi, judicandi, ratiocinandi, recti et boni cognoſcendi, &c. Or. III. 50. omnes tacito quodam *ſenſu*, ſine ulla arte, aut ratione, quæ ſint in artibus ac rationibus recta ac prava, dijudicant: idque cum faciunt in picturis - - tum multo oſtendunt magis in verborum, numerorum, vocumque judicio: quod ea ſunt in communibus infixa *ſenſibus*, neque earum rerum quemquam funditus natura voluit eſſe expertem. Partit. 5. nativa verba ſunt ea, quæ ſignificata ſunt *ſenſu*: reperta, quæ ex his facta aut novata, &c, hinc pro indole dicitur *ſenſus*: Haruſp. R. 9. *ſenſus* terræ (ſ. incolarum) domeſticus ac nativus. Sed 2) Dom. l. c. eſt pro humanitatis eo genere, quo rebus malis commovemur et

angimur. * in oratione autem et oratore *ſenſus* ſunt, cum ita dicit orator, ut ipſe commotus eſſe videatur, et omnia, etiam in narrandis rebus, ita dicit, ut ipſe pro certis, magnis, turpibus, lætis habere, et, ut opus eſt, et res ſunt, affectus eſſe. Or. III. 25. ut oratio *ſenſus*, ut dolores habeat. ibid. II. 43. hoc vel in principiis, vel in re narranda, vel peroranda, tantam habet vim, ſi eſt ſuaviter et cum *ſenſu* tractatum, ut ſæpe plus, quam cauſa, valeat. Tantum autem efficitur *ſenſu* quodam, &c. hæc ab ipſo Cicerone explicantur c. 45. toto. ibid. quin ipſe in commovendis judicibus iis ipſis *ſenſibus* permoverer.

SENTENTIA. Lucul. 47. ex ſui animi *ſententia* jurare voluerunt: h. e. ita uti ſentiret, crederet, rem eſſe. hinc ille jocus Or. II. 64. ridicule illud L. Porcius Naſica cenſori Catoni, cum ille: *ex tui animi ſententia* tu uxorem habes? Non hercule, inquit, *ex mei animi ſententia*. nam illud eſt, quod nos dicimus: auf dein Gewiſſen: hoc: ex voto, uti vellem. Piſon. 32. beneficiis alicujus ſuam *ſententiam* tradere. Cluent. 53. mens, et animus, et conſilium, et *ſententia* civitatis poſita eſt in legibus. * *ſententiam* ferre dicuntur proprie judices poſt legem tabellariam Caſſiam: deinde vero etiam ſenatores. vide locum in ſentire, ex ad Fam. XI. 21. ubi *ſententias* ferre de aliquo, eſt ejus rationem habere. cf. ferre. * dividere *ſententiam*. v. dividere. * referre *ſententiam* de ſenatore, pro ferre. Quir. p. R. 10. vid. referre. * *ſententias* dicere de ſenatoribus notum eſt: ſed eſt etiam de Conſulibus. Sext. 32. conſules cum in ſenatu privatim (i. e. a ſenatoribus, qui magiſtratus non erant) ut de me *ſententias* dicerent, flagitabantur: h. e. ut de *ſententiis*, quas ipſi ſc. ſenatores, relationem egredientes, dixiſſent, ad ſenatum referrent. vid. Græv ad h. l.

SENTIRE, intelligere, providere. Rabir. Poſt. 1. nihil *ſenſiſſe*. * Catil. III. 2. de republ. præclara atque egregia *ſentire*: h. e. optimatem eſſe. * ſententiam dicere. ad Fam. XI. 21. ſed tamen cum ego *ſenſiſſem*, de iis, qui exercitus habent, *ſententias* ferri oportere: iidem illi qui ſolent reclamarunt.

SEPARATUS. Inv. I. 18. exordium *ſeparatum* eſt, quod non ex ipſa cauſa ductum eſt, &c. ibid. 36. *ſeparatum* quiddam eſt extra aſſumptionem approbatio. Q. Fr. I. 1. c. 15. ſi mihi quicquam eſſet abs te *ſeparatum*: h. e. niſi mea tua, et tua mea putarem.

SEPELIRE. Leg. II. 23. in urbe ne *ſepelito*, neve urito - - quod autem addit, neve urito, indicat, non, qui uratur, *ſepeliri*, ſed qui humetur. Sed ut *humare*, (v. humatus) ita *ſepelire* ad combuſtionem, et quodcumque genus amovendi mortui, traductum. Cuper. Obſ. I. 7. * tropice. Tuſc. II. 13. extr. aut amittenda fortitudo, aut *ſepeliendus* dolor.

SEPIA, piſcis atro ſanguine. Nat. D. II. 50. atramenti effuſione *ſepiæ* ſe tutantur.

SEPIMENTUM. Leg. I. 24. atque hæc omnia quaſi *ſepimento* quodam vallabit diſſerendi ſcientia.

SEPIRE. Or. I. 31. *ſepire* memoria. ib. II. 34. cogitatione *ſepire*.

SEPTEMVIR, magiſtratus extraordinarius agris dividendis ab Antonio creatus. Att. XV. 19. et in Philippicis paſſim.

SEPTENARIUS, verſus iambicus ſeptem pedum. Tuſc. I. 44.

SEPTENTRIO. Att. IX. 6. ex ea die fuere *ſeptentriones* venti. v. de hac forma Gronov. ad Liv. XXXVII. 12. add. Menken. Obſ. L. L. h. v.

SEPTUM. Mil. 15. extr. locus in Campo Martio, qui et Ovile dicitur, in quem coibant in comitiis, qui ſuffragii jus habebant: quod ei nomen etiam poſt ſublata comitia populi manſit, ut e Suetonio aliiſque notum eſt. cf. Att IV. 16.

SEQUESTER, eſt interpres et internuncius, quo ad rem aliquam tranſigendam utimur, apud quem in corruptionibus judicum aut comitiorum pecunia deponitur. Itaque ſequeſter eſt in conviciis, pro corruptore, &c. Cœl. 7. crimen *ſequeſtrium*. Planc. 16. cujus tu tribus venditorem, corruptorem, *ſequeſtrem* Plancium fuiſſe clamitas. cf. Act. I. Verr. 12. Cluent. 8. Verr. II. 44. is eſt C. Claudius, qui in Sicilia *ſequeſter* iſtius, interpres, confector negotiorum, prope collega Timarchidi numerabatur.

SEQUI, perſequi, expetere. Off. I. 31. nec quicquam *ſequi*, quod aſſequi nequeas. * *ſequi* aliquid dicuntur, qui locum adeunt, ut ibi aliqua re utantur, fruantur, non, qui adeunt, ſimpliciter, ut viſum Drakenb. ad Sil. II. 86. Leg. II. 1. præſertim hoc anni tempore hanc amœnitatem loci *ſequor*. Nat. D. II. 56. *ſecutæ ſunt* nares vicinitatem

oris. add. Att. X. 18. * innuit cauſam, propter quam aliquid fit. Roſc. A. 1. ut adſint propterea, quod officium *ſequuntur.* Planc. 15. *ſecutus* editicios judices. Off. I. 11. credo aliquid *ſecutos:* h. e. gravi de cauſa feciſſe. * accommodare ſe alicui rei, ſpectare aliquid. ad Fam. IX. 5. diem *ſequar.* Act. I. Verr. 7. non crimina, non teſtes, non exiſtimationem pop. Rom. *ſequentur.* * in computationibus eſt pro vulgari ponere. Verr. III. 49. *ſequi* minimum. das kleinſte angeben oder annehmen. * in jure liberi dicuntur patrem *ſequi,* cum poſt divortium apud eum remanent, et cum eo ſunt. Top. 4.

SERERE, inſtituere. Leg. I. 6. *ſerendi* ſunt mores.

SERIES diſputationum. Or. II. 16. eſt dialectica ratio diſſerendi de rebus philoſophicis. Sed ſæpiſſime *ſeries* dicitur ſimpliciter de ordine rerum ejuſmodi, cum altera alteri apta et colligata eſt. Lucul. 7. Fat. 9. Leg. I. 19, &c.

SERMUNCULUS, rumor. Att. XIII. 10. *ſermunculum* omnem reſtinguere.

SERPERASTRUM. Att. VII. 3. de *ſerperaſtris* cohortis meæ, nihil eſt quod doleas. *Serperaſtra* proprie ſunt adminicula, quæ cruribus puerorum primum ambulantium alligantur, ne vari aut compernes fiant, dicti a *ſirpando:* h. e. ligando: unde *ſirpulæ* apud Varronem de L. L. ideo fortaſſe ſcribendum *ſirpiraſtra.* Hoc autem nomine Cicero notat legatos, quæſtores, tribunos, et alios, quos ſecum duxerat, quorum opera in coercendo exercitu et regenda provincia utebatur. eos audierat Atticus peſſime ſe gerere: ideo ſcripſerat Ciceroni, ſe dolere. hæc Boſius recte ad h l.

SERPERE. Or. II. 50. dicitur de oratore, qui pedetentim ad cauſam tractandam accedit, quemadmodum ipſe Cicero fecit in Agraria ſecunda. * ali, augeri. Verr. III. 76. *ſerpit* inſitum in natura malum. * dicuntur ea, quæ increbeſcunt, vulgantur, ulterius procedunt. in Cæcil. 21. *ſerpit* ac prodit conſuetudo. Rabir. Poſt. 6. *ſerpit* malum. cf. Att. I. 13. Fin. II. 14. ib. V. 23. ſocietas *ſerpit* ſenſim foras, cognationibus primum, &c.

SERVARE, conſervare. ad Fam. V. 20. cum populus ſuum *ſervaret.* * *ſervare* de cœlo eſt augurum. Dom. 15. Vatin. 7. de Div. II. 35. v. in Ind. Legg. Lex Ælia, ubi oſtendimus hanc formulam tantum eſſe capiendam de fulminibus. Ad id confirmandum inprimis illud pertinet, quod de Div. II. 18. ſcribit Cicero: Comitiorum ſolum vitium eſt fulmen. Qui ergo de cœlo ſervant, ut comitia impediant, nihil aliud niſi fulmen aut tonitru obſervant. * Att. V. 17. paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas: itaque eo me *ſervavi:* i. e. ſcribere diſtuli.

SERVILIS. Or. II. 80. *ſervilis* percunctatio, eſt, cum e ſervis aliquid percunctamur.

SERVIRE, de ædibus. Or. I. 39. v. ſervitus.

SERVITUS, honeſto ſenſu eſt Planc. 30. officii *ſervitutem* adſtringere vinculo ſempiterno. * in jure eſt ædium, et fundorum, ſ. ut in jure eſt, prædiorum urbanorum et ruſticorum. Ædium ſervitus eſt, cum vicino jus eſt altius tollendæ domus ſuæ, ſtillicidii in eas avertendi, cloacæ immittendæ, tigni immittendi, proſpectus faciendi, &c. fundorum autem, cum vicinus habet jus itineris per eos, viæ, aquæductus, hauſtus aquæ, pecoris ad aquam appellendi, paſcendi, &c. de quibus *ſervitutibus* eſt in Digeſtis. Q. Fr. III. 1. c. 2. *ſervitutem* fundo imponere. Att. XV. 26. paucos ſpecus in extremo fundo, et eos quidem ſubterraneos *ſervitutis* putat aliquid habituros: h. e. aliquid incommodi et ſervitutis ſibi, vicino, allaturos.

SERVUS. adj. Agr. III. 2 prædia libera - - *ſerva. ſerva* ſunt, in quibus eſt ſervitus.

SERVUS. Verrin. II. 77. *ſervi* ſocietatis, ſunt miniſtri publicanorum in provincia, qui portorium, ſcripturam, decumas exigunt et rationes conficiunt. Phil. VIII. 8. *ſervi* publici.

SESQUI. Orat. 56. eſt contracte pro *ſemiſque.* ſed dicitur *ſeſqui* pro *ſeſque,* ut heri pro here. Id verbum cum adjungitur alicui quantitati, ea cum dimidia parte intelligenda eſt. ſic l. c. *ſeſqui pæon* eſt pæon unus cum dimidio. ſic cape *ſeſquimodium ſeſquitertium,* &c.

SESELIS. Nat. D. II. 50. herba, qua cervæ ante partum ſe purgant.

SESSIO, ſedes, ſcamnum. Or. II. 5.

SESTERTIUS: int. nummus; quod verbum interdum adjicitur, ut Rabir. Poſt. 17. valuit primo *duos aſſes cum dimidio,* deinde *quatuor aſſes:* ut denarius, qui quatuor ſeſtertios æquat, primo decem, poſt ſedecim aſſes habuit. *Seſtertium* autem, in quo in-

telligendum eſt *pondo,* æquat *mille ſeſtertiorum nummorum* ſummam. Nam quoniam ſinguli aſſes ſunt ad libram argenti, ut unum ad mille: h. e. quoniam una libra argenti æquat mille aſſium ſummam, ſeſtertium pondus: h. e. duæ libræ cum dimidia, etiam bis mille et quingentos aſſes æquent neceſſe eſt. Teneant autem tirones hoc: Cum ſic dicitur · *quadraginta millia HS.* aut ſimili modo in aliis numeris, capiendum eſt de nummis ſeſtertiis, et HS. eſt genitivus pluralis. Pro eo dici etiam poteſt *quadraginta ſeſtertia.* Sed cum dicitur: *quadragies ſeſtertium,* primo *ſeſtertium* eſt nominativus aut accuſativus ſingularis numeri; deinde eſt compendiaria locutio, pro *quadragies centies ſeſtertium.* Nam pro *decies centies ſeſtertium* dicebant *decies ſeſtertium,* et ſic in reliquis. Ergo *quadragies ſeſtertium* idem eſt, quod *quadragies centena millia ſeſtertiorum nummorum.* ſ. *quater millies mille ſeſtertii nummi.* Hæc late et erudite demonſtravit Gronov. de Seſtert. L. I. inpr. c. 4. Exempla utriuſque nominis et formarum loquendi afferre, quoniam ubique in Cicerone occurrunt, nihil attinet.

SEVERE. Off. II. 3. *ſevere* et honeſte: de philoſophis, qui utilitatem ab honeſtate non ſejungunt. Contrarium eſt molliter, remiſſe, ubi v.

SEVERITAS, juſtitia judicum in pronunciando, in Cæcil. 3. *ſeveritas* judiciorum. cf. Roſc. A. 3, &c. * Catil. IV. 4. verſari in *ſeveritate,* dicuntur, qui ſeveram ſententiam dicunt.

SEVERUS. juſtus. Roſc. A. 5. acria ac *ſevera* judicia. Act. I. Verr. 10. familia tum ad ceteras res, tum ad judicandum *ſeveriſſima.*

SEVOCARE. Nat. D. III. 8. *ſevocare* mentem ab oculis. * diſtinguere. Or. 20. ab his non multo ſecus, quam a poetis, hæc eloquentia, quam quærimus, *ſevocanda* eſt.

SEXCENTENI, profertur e Verr. V. 25. ſed ibi legendum *ſexceni.* adde etiam Drakenb. ad Liv. XLV. 16.

SEXCENTI, de magno, ſed incerto numero. Att. XIV. 12. *ſexcenta* ſimilia. cf. Roſc. A. 32, &c.

SEXTANS, duæ unciæ, quæ ſextam aſſis partem conficiunt, unde pro ſexta hereditatis parte. ad Fam. XIII. 29. in *ſextante* eſſe. v. As.

SEXTULA, ſexta pars unciæ. Cæcin. 6. duæ *ſextulæ.* ib. *ſextulam* adſperſit.

SI. Or. 24. *ſi* aliquid. cf. Att. III. 14. XIII. 13. 17. Fat. 19. Prov. Conſ. 20. Catil. IV. 10. *ſi* aliquando. * *ſi* quæ pro *ſi* qua. Att. IV. 2. ad Fam. V. 8. 12. Or. II. 72. 75. Cœl. 20. Leg. II. 5.

SIBILUS. ad Fam. VIII. 2. *ſibilus* rudentum.

SIC. propterea. ad Fam. XIII. 70. quia non eſt obſcura tua in me benevolentia. *Sic* ſit, &c. * Multis modis exquiſite dicitur, ut ita. ubi vide.

SICCITAS. ſubtilitas et tenuitas orationis. Brut. 82. *ſiccitas* orationis. cf. Nat. D. II. 1. * Tuſc. V. 34. *ſiccitas,* quæ conſequitur continentiam in victu. Cato 10. ſummam in eo eſſe corporis *ſiccitatem.* Sed ibi Dukerus ad Liv. epit. 50. reſcribi vult firmitatem. Diodorus Sicul. ap. Photium appellat ἐυτονίαν. Ego vero non putem neceſſe eſſe. *Siccitas* eſt ſalubritas. nam corpora ſicca ſaluberrima et firmiſſima ſunt, et *ſiccitas,* ut e loco Ciceronis et Xenoph. Cyropæd. I. 2. patet, oritur e continentia et labore et exercitationibus. Sed utrumque addit Cicero. adde dicta in ſiccus.

SICCUS, dicitur de ſano corpore, in quo nihil vitioſi humoris, quod non pituitoſum, non mucoſum, &c. unde ad orationem ſubtilem traducitur, cujus maximum ornamentum eſt vitiorum abſentia. Brut. 55. nihil erat in ejus oratione, niſi ſincerum, nihil niſi *ſiccum* atque ſanum. Opt. gen. d. 3. ſed quatenus valuerunt, ſani et *ſicci* tantum habeantur. * ſobrius. Agr. I. 1. *ſicci* opponuntur vinolentis: utrum eſſe vobis conſilia *ſiccorum,* an vinolentorum ſomnia videntur.

SIGILLATUS, cælatus: de quo ſupra. Verr. IV. 14. ſcyphi *ſigillati.*

SIGILLUM, ſignum, ſimulacrum. Nat. D. I. 30. Epicureos novi omnia *ſigilla* numerantes. Att. I. 10. putealia *ſigilla.* (ſ. ſigillata)

SIGNATUS, de ære aut argento, eſt, quæ pecunia dicitur. Verr. V. 25. argentum factum atque *ſignatum.*

SIGNARE, notam facere, qua agnoſcere et ab aliis diſcernere poſſis. Lucul. 22. nihil ita *ſignari* a vero poſſe, ut non eodem modo poſſit a falſo.

SIGNIFER, in re militari eſt, qui ſignum militare portat. de Div. I. 35. *ſignifer* primi haſtati: unde pro duce et principe alicujus rei. Att. II. 1. te *ſignifero* ac principe. Syll.

12. *ſignifer* juventutis. * orbis *ſignifer* eſt Zodiacus, qui ſic dicitur a duodecim ſignis, hoc eſt, ſideribus, certorum animantium aliarumque rerum ſpeciem et figuram efficientibus. de Div. II. 42. Nat. D. II. 20.

SIGNIFICARE. Or. I. 26. *ſignificare* inter ſe, dicuntur, qui ſibi annuunt &c. * obiter aliquid dicere, ut tantum moneas alterum. ad Fam. X. 3. quare modum faciam. Nunc tantum *ſignificandum* putavi.

SIGNIFICATIO. Sext. 49. populi judiciis et omni *ſignificatione* florebant : intell. voluntatis, amoris, &c. quæ fit plauſu, &c. cf. c. 59. * *ſignificationes* Deorum ſunt omina, prodigia, ut Catil. II. 13. et alibi.

SIGNUM. Fin. V. 25. fures rerum *ſigna* commutant. * Att. IX. 10. ſub *ſigno* habere. * ſimulacrum, proprie quidem ſolidum e lapide, ligno, &c. ſed tamen et de imagine picta apud Plaut. Epid. V. 1. 18. quia ſc. eſt ſignum ejus rei, cujus ſpeciem exhibet. Fin. IV. 13. debet inſtitutum illud, quaſi *ſignum*, abſolvere. hinc ſidera dicuntur *ſigna*. Milon. 30, &c. quia et ipſa ſpeciem corporum quorundam præferunt, aut præſerre putantur, indeque nomina ſortita ſunt. Hinc intellige illum elegantem locum. Nat. D. I. 9. Deus mundum *ſignis* et luminibus tanquam ædilis ornavit. Scilicet, ædiles cum munera edunt, ſignis ornant forum et plateas, per quas pompa ducitur, unde, forum ornatum in Verrina prima dicitur. Mundus autem Dei munus dicitur. v. munus. Sidera ergo etiam hoc nomine eleganter *ſigna* dicuntur. Cœl. 5. *ſigna* virtutum non expreſſa ſed adumbrata. Nempe vera et perfecta virtus eſt ſignum expreſſum : h. e. abſolutum, elaboratum ; naturalis autem illa materia virtutis, quam Cicero vocat, hoc eſt, impetus naturales, ex quibus vera virtus exiſtere poteſt, item ſimulata virtus, eſt ſignum adumbratum. * Marcell. 1. ad bene de omni republ. ſperandum, quaſi *ſignum* aliquod ſuſtuliſti. Ductum eſt e re militari, et a ſigno, quod in caſtris in prætorio attollitur atque proponitur, &c.

SILUS, qui naſum eminentem et repandum habet. Nat. D. I. 29.

SILEX. Tuſc. III. 6. non e *ſilice* nati ſumus.

SILLUS. Att. XVI. 11. ſine *ſillo* (ſ. vallo) Luciliano. *Silli* ſunt verſus ſalibus referti, ſimiles ſatiræ Latinorum, ut docet Caſaub. de Sat. II. 2. Satiras autem Lucilium ſcripſiſſe notum eſt. Sed Codd. et Vett. edd. habent vallo aut ullo, quorum illud ſervat Græviana. Grævius volebat ſale.

SIMILE, ſimilitudo, ὁμοίωσις. Or. II. 78. eos ipſos, unde hoc *ſimile* ducat, illas primas haſtas ita jactare leniter, &c.

SIMILITUDO, imitatio. Or. II. 23. quod velint, ſine cujuſquam *ſimilitudine*, conſequantur. * uniformitas. Inv. I. 41. *ſimilitudo* ſatietatis mater. * Or. II. 17. *ſimilitudini* relinquere dicitur, quod quis non diſtincte et ſeparatim explicat, ſed ex iis rebus, quæ explicatæ ſunt, et quibuſcum ſimilitudinem habet, quale ſit, cognoſcendum relinquit.

SIMPLEX, unus. Inv. II. 1. nihil *ſimplici* in genere omni ex parte perfectum natura expolivit. itaque, tanquam ceteris non ſit habitura, quod largiatur, ſi uni cuncta conceſſerit, aliud alii commodi muneratur. * Cato 21. cum *ſimplex* animi natura eſſet. Hoc et ſimilibus locis utuntur ii, qui demonſtrare ſuſcipiunt, veteres philoſophos quoſdam immaterialitatem animi, quam dicunt, probaſſe. Id fit, quia ſimplicitatis verbo noſtri philoſophi de immaterialitate utuntur, unde veteres eandem vim huic verbo ſubjeciſſe credunt : in quo falluntur. Nam Veteres *ſimplex* opponunt mixto, et ex diverſis generibus elementorum concreto, non ei, quod partes habet. Nat. D. III. 14. etenim aut *ſimplex* eſt natura animantis, ut vel terrena ſit, vel ignea, vel animalis, vel humida, quod quale ſit, ne intelligi quidem poteſt : aut concretum ex pluribus naturis, &c. Et in genere *ſimplex* in omnibus rebus opponitur ei, quod eſt ex pluribus diſparibus et diſſimilibus. Atque hanc ipſam ob cauſam homines candidi et ſinceri dicuntur *ſimplices*, quia idem dicunt, idem cogitant, &c. quod qui non faciunt multiplices dicuntur. v. multiplex. * rectus, directus. Nat. D. II. 57. de auditu : flexuoſum iter habet, ne quid intrare poſſet, ſi *ſimplex* et directum pateret. Sic ap. Plinium VIII. 16. villus *ſimplex* opponitur criſpioribus jubis. * ſine conditione et adjunctione. Inv. II. 57. eſſe quaſdam cum adjunctione neceſſitudines, quaſdam *ſimplices* et abſolutas.

SIMPLICITER, clare, ut ab omnibus intelligi poſſit. Or. II. 16. qui leges, qui jura, qui civitates conſtituerunt, locuti ſunt *ſimpliciter*, et ſplendide. * ſine diſſimulatione et tergiverſatione. Or. III. 17. *ſimpliciter* defendere aliquid. * ſine reſpectu ad.

hominum potentiam, gratiam, periculum, &c. Quir. p. R. 10. in ſententia *ſimpliciter* referenda. * ſeorſim, ſigillatim. Invent. II. 53. quædam genera cauſarum *ſimpliciter* et ex ſua vi conſiderantur, quædam autem ſi aliud aliquod controverſiæ genus aſſumunt. * per ſe. Top. 22. cum autem, quale ſit, quæritur, aut *ſimpliciter* quæritur, aut comparate.

SIMPULUM, vas parvum, ſimile cyatho, quo in ſacrificiis vinum libant. Har. Reſp. 11. ſi ædilis verbo aut *ſimpulo* aberravit. Hinc proverbium, Leg. III. 16. excitabat enim fluctus in *ſimpulo*, ut dicitur, Gratidius, quos poſt filius ejus Marius in Ægeo excitavit mari.

SIMUL, pro ſimulac. Tuſc. IV. 6. *ſimul* objecta ſpecies eſt. * *Simulac primum* pleonaſtice eſt Verrin. I. 13. *ſimulac primum* ei occaſio viſa eſt. add. Phil. IV. 1.

SIMULACRUM, ſpecies, umbra. Rabir. Poſt. 15. *ſimulacrum* priſtinæ dignitatis. Fin. V. 15. virtutum *ſimulacra*. Off. I. 15. in quibus præclare agitur, ſi ſunt *ſimulacra* virtutis. * Nat. D. II. 30. *ſimulacra* Democriti. v. Ind. Gr. εἴδωλον.

SIMULATIO, nomen, prætextus. ad Fam. XI. 13. *ſimulatione* reipublicæ. Syll. 19. *ſimulatione* Fauſti gladiatores emptos : ſc. hoc prætextu, quaſi emerentur Fauſto. Agr. II. 6. *ſimulatione* ac nomine legis agrariæ.

SIMULATOR. εἴρων. v. Ind. Gr. Off. I. 30.

SINCERUS, verus, incorruptus, rectus. ad Fam. XV. 6. judicium *ſincerum* ac ſubtile.

SINGULARIS. Inv. II. 3. *ſingulare* vitium : quod eſt alicui proprium.

SINISTER. de Div. II. 39. latinis quæ *ſiniſtra* dicantur in auſpiciis ? Nempe ea, quæ Græcis dextra. quanquam latini ſæpe, Græcorum conſuetudinem ſecuti, *ſiniſtra* in malam partem dixere. Cauſa eſt, quia augur ſedet ore ad meridiem verſo ; unde orientem a ſiniſtris habet, quæ plaga felix putabatur.

SINUS. Verr. I. 50. negotium ſibi in *ſinum* delatum : i. e. ſua ſponte ſibi et commode accidiſſe. ibid. 10. ex *ſinu* noſtro apponere dicimur teſtes calumniatores, ſubornatos a nobis eoſque amicos noſtros, et noſtris commodis ſtudentes. Tuſc. III. 21. in *ſinu* gaudere : h. e. ſecum, privatim. Q. Fr. II. 13. in *ſinu* eſſe : h. e, amari.

SIPARIUM. velum, quod ſcenæ obtenditur, aulæum. Prov. Conſ. 6. Piſo cum Græcis jam in exoſtra helluatur, cum ante poſt *ſiparium* ſolebat : h. e. clam, occulte.

SIPHON. Fin. II. 8. vinum, hir, *ſiphon* cui nihil demſit. Eſt fiſtula, qua utimur ad eliciendum e pleno dolio vinum, fere guſtandi cauſa. Videndus Scaliger ad Varron. p. 182.

SISTERE, omiſſo ſe (v. Gron. ad Liv. IV. 12.) ſignificat erigere ſe, recreari, ſalvum eſſe atque incolumem. Verr. III. 96. qui remp. *ſiſtere* negat poſſe, ni ad equeſtrem ordinem judicia referantur. * de obeuntibus vadimonium. Quint. 8. *ſiſtere* vadimonium. ibid. 7. ut Idibus Sept. P. Quintius *ſiſti* Sext. Alphenus promitteret.

SITELLA, vas, in quod tabellæ a ſuffragia ferentibus conjiciuntur. Nat. D. I. 38. Ti. Gracchum cum videor concionantem in Capitolio videre, de M. Octavio deferentem *ſitellam*. cf. Fr. Cornel. I. (p. 480.) et Interpr. ad Liv. XXV. 3.

SITIENTER, cupide. Tuſcul. IV. 17. *ſitienter* expetere.

SITIRE, cupidum eſſe. Planc. 5. *ſitientem* me virtutis tuæ deſeruiſti. Q. Fr. III. 5. *ſitire* honores. * deficere. Q. Fr. III. 1. c. 4. fontes jam *ſitiunt*.

SITTYBAE. Att. IV. 5. vid. Ind. Græc.

SITUS. Leg. II. 22. *ſiti* dicuntur ii, qui conditi ſunt.

SOCCUS, indumentum pedum Græcum, ut calceus Romanum : unde pallium et *ſoccus* junguntur. Rabir. Poſt. 10. P. Rutilius *ſoccos* habuit et pallium. Orat. III. 32. pallium, quo amictus, *ſoccos*, quibus indutus eſſet.

SOCIALIS, ad ſocios pertinens populi Rom. eorumque injurias vindicandas. in Cæcil. 5. hæc lex *ſocialis* eſt : hoc jus nationum exterarum. Verrin. II. 6. in hac quæſtione de pecuniis repetundis, quæ ſociorum cauſa conſtituta eſt, lege judicioque *ſociali*, ſociorum querimonias audire oporteret.

SOCIETAS, συμπάθεια. de Div. II. 71. nulla naturæ *ſocietas* cum ſomniis. * de publicanis ſimpliciter dicitur. cf. ſocius. ad Fam. XIII. 9. *ſocietas* Bithynica. Planc. 13. *ſocietatum* maximarum auctor, plurimarum magiſter. Muren. 33. quid ſi omnes *ſocietates* obviam venerunt, quarum e numero multi hic ſedent judices. * Roſc. Com. 6.

ſocietatis judicium, eſt, quod et pro ſocio dicitur. v. ſocius. * Quint. 4. *ſocietatem* ſibi debere. Roſc. Am. 43. ſub quo nomine tota *ſocietas* ſtatuitur. Quint. 3. magna fide *ſocietatem* gerere. * ad Fam. XII. 28. *ſocietatem* reip. conſervandæ mecum renovas.

SOCIUS, de publicanis ſimpliciter, et adjecto vectigalis nomine, quod redemerunt. Planc. 9. *ſociis* unice diligebatur. cf. Verr. III. 20. ad Fam. XIII. 9. *ſocii* Bithyniæ. ibid. 65. *ſocii* ſcripturæ. * arbitrium pro *ſocio* Quint. 3. eſt, in quo quis a *ſocio* ſibi injuriam et fraudem factam perſequitur. hinc Flacc. 18. pro *ſocio* damnari, cum quis fraudis in ſocium convincitur.

SODALIS eſt collega, non in quocunque collegio, nam *ſodalitas* a collegio diſerte diſtinguitur Brut. 45. ſed in eo, quod ſacrorum cauſa in honorem alicujus Dei conſtitutum eſt, cujus membra una epulantur, quales ſint ἑταιρεῖαι Græcorum. Cœl. 11. *ſodalis* in Lupercis. Cato 13. primum habui *ſodales* ſemper. ſodalitates autem me quæſtore conſtitutæ ſunt, ſacris Idæis Magnæ Matris acceptis. epulabar igitur cum *ſodalibus* omnino modice. de his ſodalibus et ſodalitatibus v. Budæum ad Pandect. p. m. 299. ſ. Salmaſ. ad Jus Attic. et Rom. c. 4. * Verr. I. 37. quæſtor appellatur *ſodalis* legati. Orat. II. 49. quæſtor appellatur *ſodalis* Prætoris. * ſocius. Verr. I. 36. *ſodalis* iſtius erat in hoc morbo et cupiditate. * *ſodales* dicuntur etiam, qui coeunt, ut magiſtratum alicui injuſtis modis conficiant. v. ſodalitas. Cœl. 7. crimen *ſodalium*.

SODALITAS, collegium ſodalium. v. ſodalis. Cato 13. *ſodalitates* autem me quæſtore conſtitutæ ſunt. Brut. 45. homo ſumma nobilitate, cognatione, *ſodalitate*, collegio. * coitio. Planc. 15. per hanc conſenſionem, quæ honeſte magis quam vere, (ſ. magiſtratuum, quæ honeſte) *ſodalitas* nominaretur. Nempe illa conſenſio, ut recte Grævius, coitio erat epulis et largitionibus contractorum civium, ambitus cauſa, ut per eos tribus corrumperentur. hoc genus conſenſionis turpe eſt, ſodalitas autem honeſta. Itaque honeſtum nomen rei turpi tribuitur. cf. ad Q. Fr. II. 3. * neceſſitudo inter quæſtorem et legatum. Verrin. I. 37. abs te officia *ſodalitatis* flagitet.

SODALITIUM, ſodalitas, coitio. Planc. 15. lex Licinia, quæ eſt de *ſodalitiis*. v. Ind. Leg. et Budæum l. c. * convivium ſodalium. Herenn. IV. 51. venit in ædes quaſdam, in quibus *ſodalitium* erat eodem die futurum.

SOL. Brut. 9. proceſſerat in *ſolem* et pulverem, non ut e militari tabernaculo, ſed ut e Theophraſti umbraculis. de umbra et umbraculis ſuo loco. *ſol*, cum umbræ opponitur, ſignificat, in re militari, pugnas, prælia vera, quæ opponuntur exercitationibus militaribus: in oratoria autem, orationes in foro, aut concionibus, quæ opponuntur declamationibus, h. e. orationibus, quæ de rebus fictis exercitationis cauſa habentur in ſchola. * Mur. 14. cedat umbra *ſoli*: h. e. juriſprudentia rei militari.

SOLARIUM, horologium, proprie, quod ſolis radiis tempus metitur, ſed deinde etiam, quod aqua idem facit. Utrumque genus exprimitur Nat. D. II. 34. *ſolarium* vel deſcriptum (ſc. lineis) vel ex aqua, quo horæ declarantur. *Solarium* Romæ fuit in foro. Hinc, quoniam in foro homines urbani circa meridiem conveniebant, partim negotiorum, inprimis pecuniariorum, partim otii fallendi cauſa, ut mercatores in emporiis, in fora ſua, quas burſas vocant, et Lipſiæ nobiles aliique, tempore mercatus, in Compluvium ædium Aurobacenſium; hinc ergo inter modos vitæ ſuaviter eleganterque tranſigendæ refertur ad *ſolarium* venire. Quint. 18. vixit ſemper inculte atque horride; natura triſti ac recondita fuit: non ad *ſolarium*, non in campo, non in conviviis verſatus eſt. ad Herenn. IV. 10. ita petulans es atque acer, ut ne ad *ſolarium* quidem idoneus, ut mihi videtur, ſed pone ſcenam et in ejuſmodi locis exercitus ſis. Reſpicitur ad eos homines, qui aſſidui in foro ad ſolarium pro roſtris erant, qui fere erant homines urbani, h. e. ſalibus abundantes et dicteriis alios inceſſentes, ſcurræ, v. Gronov. de Seſt. IV. 9. p. 318. ſ. Ne ad ſolarium quidem idoneus ergo eſt, nimis ſcurrilis et mimicus, ita in dicteriis impudens et acer, ut mimi et hiſtriones in ſcena. Sed illud *ſolarium* in foro ad uſus communes fuit aquarium. Nam Plinius ſub tecto ſtetiſſe ait VII. extr. et aqua diviſiſſe noctis atque diei horas, dedicatumque fuiſſe ab Scipione Naſica A. U. DXCV. cui conſentit Cenſorinus c. 23.

SOLEAE, ſunt calcei mulierum, et hominum molliorum, unde Clodio et Verri objiciuntur. Har. Reſp. 21. *ſoleæ* muliebres. cf. ſoleatus. Gell. XIII. 20. * compedes.

Herenn. I. 13. Malleolus judicatus eſt matrem necaſſe. ei damnato - - *ſoleæ* ligneæ pedibus inductæ ſunt, et in carcerem ductus eſt. cf. Inv. II. 50.

SOLEATUS. Verr. V. 33. ſtetit *ſoleatus* prætor populi Romani cum pallio purpureo, &c. Piſon. 6. neſcio quo e gurguſtio te prodire, involuto capite, *ſoleatum*; quorum utrumque erat indicio, Piſonem potaſſe. Nam in conviviis ſoleati erant, et caput tegebant. v. Abram. ad h. l.

SOLIDUS, integer, cui nil detractum eſt. Rabir. Poſt. 17. *ſolidum* ſuum cuique ſolvere. Att. VI. 1. uſura *ſolida*. * opponitur etiam inani. Piſon. 25. quibus ex rebus nihil eſt, quod *ſolidum* tenere poſſis. * porro adumbrato, petita a ſtatuis metaphora, pro perfectus, perſpicuus. Tuſc. III. 2. *ſolida* res et expreſſa, non adumbrata. Planc. 12. *ſolida* indicia et expreſſa. Or. III. 26. *ſolida* ſuavitas, eſt ea, quæ ex afſatis carnibus aliiſque cibis ſolidioribus percipitur. * verus. Fin. I. 21. *ſolida* utilitas. * Planc. 8. *ſolidam* frequentiam præbuerunt: h. e. veram et magnam.

SOLISTIMUS. de Div. I. 15. ad Fam. VI. 6. tripudium *ſoliſtimum*, dicitur in augurali diſciplina, cum pulli e cavea emiſſi ita avide paſcuntur, ut offa ex ore in terram cadat.

SOLITARIUS, unicus. Inv. I. 44. *ſolitarium* aut rarum judicatum.

SOLITUDO, dicitur de iis, qui potentes amicos non habent. Quint. 1. de viduis. Cæcin. 5. de pueris patre privatis. Dom. 36. de iis, quorum domus non celebratur. Or. I. 45. de homine nihili, inutili. Att. XII. 18.

SOLIVAGUS, ſolitudinem ſequens, extra ſocietatem vivens. Tuſc. V. 13. beſtiæ *ſolivagæ*, congregatæ. Off. I. 44. niſi ea virtus, quæ conſtat ex hominibus tuendis, id eſt, ex ſocietate generis humani, attingat cognitionem rerum, *ſolivaga* cognitio et jejuna videatur.

SOLIUM, eſt ſella excavata, et propterea commodior, qua patres familias omnes utebantur, et feminæ in conviviis. Inprimis autem JCti ſolebant, cum domi de jure reſpondebant, in ſolio ſedere. Leg. I. 3. more patrio, ſedens in *ſolio* conſulentibus reſponderem. Orat. II. 55. ne in rutis cæſis *ſolium* paternum recepiſſe, nempe Bruti patris JCti. Orat. II. 33. a ſubſelliis in otium *ſoliumque* ſe contulerit: h. e. deſierit cauſas in foro agere, et contra de jure reſponderit. * Diis etiam in templis ſellæ poſitæ ſunt, quæ *ſolia* dicebantur. Har. R. 27. Deorum ignes, *ſolia*, (ſ. ſolemnes) menſas, &c. v. Græv. ad h. l. * Piſ. 27. bibitur uſque eo, dum de *ſolio* miniſtretur. Grævius *ſolium* h. l. putat eſſe lectum, vel ſellam, ubi hoſpes Piſo ſederit ſolus, ut ſit hic ſenſus: bibitur, quamdiu hoſpes convivis propinat. Sed neque commodus eſt hic ſenſus, neque verba eum patiuntur. Nam primo, hic ſenſus ſi eſſet, intemperantia in bibendo non appareret: deinde uſque eo dum cum conjunctivo non poteſt ſignificare quamdiu. Si *ſolium* eſt a Ciceronis manu, putem eſſe dolium. Nam *ſolium* etiam in balneis eſt vas aquarium, quod et labrum dicitur. Sed mihi placet Auguſtini emendatio, qui legebat, de dolio. Bibitur tamdiu, donec vinum defuſum et vetuſtum non ſuppetat amplius, ſed etiam vinum recens, doliare, miniſtretur. *Solium* et dolium confunduntur in libris ſcriptis. v. Pamel. ad Cypriani ep. 76. n. 42. Harduin. ad Plin. XXXV. 12. De dolio bibere autem dicitur in contemptum. v. dolium.

SOLOECISMUS. ad Herenn. IV. 12. quid ſit?

SOLSTITIUM, media æſtas, longiſſima dies. Nat. D. II. 7. poſſet - - ſolis acceſſus diſceſſuſque *ſolſtitiis* brumiſque cognoſci. cf. 19. Sic ſemper *ſolſtitium* antiquiores dixerunt, ut eſſet unum *ſolſtitium*, ut bene monet Victorius ad Varr. R. R. I. 46. Apud Plinium autem eſt *ſolſtitium æſtivum* II. 103. et ap. Macrob. Sat. I. 21. Idem tamen Plinius alias utitur more Ciceroniano, ut l. c. ubi *ſolſtitia* opponit brumæ: et IV. 5. eſt oriens brumalis et ſolſtitialis.

SOLUM, area, in qua ædificatur. Brut. 74. *ſolum* et quaſi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam et latinam. * pavimentum. Parad. VI. 3. aurata tecta et *ſola* marmorea in villis facere. * Nat. D. I. 23. quodcumque in *ſolum* venit, ut dicitur, effingis et efficis. ad Fam. IX. 26. loquor, quod in *ſolum*: int. venit. proverbium de rebus, quas temere ac fortuito, ut caſus fert, arbitratu noſtro, non ratione, facimus. v. Manut. ad l. c. * Att. IX. 9. ſciebam enim, te, quoto anno, et quantum in *ſolo*, ſolere quærere: int. haberent. in *ſolo* habere dicitur, de prœdiis, ut in nummis habere, de pecunia.

SOLUM. adv. Poſt *non ſolum* pro *ſed*

etiam, ſimpliciter *etiam*. Off. I. 22. hæc quidem res non *ſolum* ex domeſtica eſt diſciplina: attingit *etiam* bellicam. add. Drakenb. ad Liv. XXII. 25.

SOLVO. ab alio ſolvere ſignificat, non ex arca ſua ſolvere, ſed per attributionem, delegationem, ſcripturam; aut nummis alterius. Cæc. 6. *ſolvitur* a Cæſennia. cf. Att. VII. 18. ib. V. 21. homines non modo non recuſare, ſed etiam hoc dicere, ſe a me *ſolvere*. quod enim prætori dare conſueſſent, quoniam ego non acceperam, ſe a me quodammodo dare. * liberari ab obligatione aliqua. diſpenſation bekommen. Agr. II. 36. *ſolvi* legibus. opponitur: teneri legibus. In quo eſt etiam conſtructio cum genitivo apud Ciceronem Sext. 7. *ſolvi* legum: per græciſmum: de quo v. Broukhuſ. ad Tibull. I. 8. 40. * refellere. Fin. I. 7. qua via captioſa *ſolvantur*. * nautæ dicuntur *ſolvere*, cum ancoras tollunt, et navigant. Att. I. 13. *ſolvere* ancoras. Mur. 2. e portu *ſolvere*. de Div. I. 16. *ſolvere* imperat. ad Fam. XVI. 9. nos eo die cœnati *ſolvimus*.

SOLUTE, libere, ſua ſponte. de Div. II. 48. *ſolute* movetur animus: de dormientibus, quorum animus non ſenſibus, ſed ſua vi movetur, unde ſomnia. * facile, volubiliter. Brut. 29. niſi id queas *ſolute* et ſuaviter dicere. ibid. 81. facile *ſoluteque* verbis volvere ſententias. * remiſſe, de actione oratoria. Brut. 80. quod ille tam *ſolute* egiſſet, tam oſcitanter.

SOLUTIO. Offic. II. 24. *ſolutio* rerum creditarum. Att. XII. 51. *ſolutio* nominis Valeriani. (ſ. Cærelliani) * Or. I. 25. *ſolutio* linguæ, de facilitate et volubilitate in dicendo.

SOLUTUS, liber, cui integrum eſt facere, quod velit. ad Fam. I. 9. ſi eſſent mihi omnia *ſolutiſſima*. Verr. II. 78. *ſoluti* ad cauſas veniebant. de patronis, qui nullam mercedem acceperunt ab iis, quorum cauſam receperunt, ut iis non ſit neceſſarium, quamvis manifeſta ſcelera defendere. Mil. 13. *ſoluta* prætura. Att. II. 18. cum videas voluntatem civitatis *ſolutam*, virtutem alligatam. * Agr. III. 2. *ſoluta* prædia, opponuntur obligatis. * Planc. 30. *ſolutus* opponitur ei, qui maximis beneficiorum vinculis obſtrictus eſt. * Dejot. 1. *ſolutus* opponitur ei, qui eſt in equuleo. * remiſſus, negligens. Catil. II. 12. mea lenitas *ſolutior* viſa eſt. * facilis. ad Fam. VI. 7. *ſolutum* exiſtimatur eſſe alteri maledicere. * debilitatus, cui nervi exſecti ſunt. Agr. II. 33. urbs *ſoluta*. * de hominibus facetis, qui libere rident omnia. Dom. 39. O rem! quam *ſoluti* homines ridere non deſinant. * abſolutus. Mil. 4. ſcelere *ſolutus*. * orator *ſolutus* eſt primo, qui facilem et volubilem linguam habet. Brut. 47. *ſolutus* in explicandis ſententiis. ibid. verbis *ſolutus* ſatis. ibid. 48. *ſolutiſſimus* in dicendo. deinde, in actione remiſſior. Brut. 62. tam *ſolutus* et mollis in geſtu &c. tertio, qui verba apte collocare, quod vincire dicitur, neſcit. Or. 52. verbis *ſolutis* numeros primus adjunxit. cf. Brut. 79, &c.

SONARE. Fin. II. 15. inani voce *ſonare*. Arch. 10. extr. poetæ pingue quiddam *ſonantes*. Fin. II. 2. quid *ſonet* vox voluptatis. Brut. 74. *ſonabat* contrarium Catulo, ſubagreſte quiddam, &c.

SONIVIUS. adj. ad Fam. VI. 6. tripudia *ſonivia*: ſunt, cum offa excidit pullis paſcentibus, et in terram cadens ſonum facit.

SOPHISMA. Lucul. 24. *ſophiſmata*, ſic enim appellantur fallaces concluſiunculæ.

SOPHISTES. Lucul. 23. qui ſit?

SORBERE. ad Q. Fr. III. 9. iſta odia non ſolum *ſorbeo*, ſed etiam concoquo. Phil. XI. 5. quid eum non *ſorbere* animo? quid non haurire cogitatione? cujus ſanguinem non bibere cenſetis?

SORDES, avaritia, quæſtus turpis. ad Q. Fr. I. 1. c. 3. nolo te uniuſcujuſque *ſordes* ſcrutari. Attic. IV. 16. judicum *ſordes*. Flacc. 3. nullam *ſordem* in re familiari proferri poſſe. Muren. 36. populus non amat profuſas epulas, *ſordes* et inhumanitatem multo minus. * omnis turpitudo animi et vitæ et generis. Brut. 62. *ſordes* fortunæ et vitæ. Sen. p. R. 4. mens oppleta *ſordibus*. ad Fam. VIII. 14. nam *ſordes* eluere vult. * de infima plebe. Att. I. 16. apud *ſordem* urbis et fecem. * *ſordes* ſunt etiam in luctu. ad Fam. XIV. 2. jacere in lacrymis et *ſordibus*.

SORDIDATUS, ſordidus. Piſ. 27. *ſordidati* ſervi miniſtrant. * de reo. Piſ. 41. nec minus libenter metuentem videbo, ne reus fias, quam reum: nec minus lætabor cum te ſemper ſordidum, quam ſi pauliſper *ſordidatum* viderem.

SORDIDUS. Or. III. 32. *ſordidior* ars, dicitur de arte ſellularia et illiberali. * turpis. ad Fam. XII. 1. ut mihi videamur omne jam tempus ab illo duntaxat *ſordidiſſimo* periculo tuti futuri: ſc. quod a fece

populi imminebat, quæ ad buſtum Cæſaris congregabatur. Att. IX. 9. omnium turpiſſimus et *ſordidiſſimus.*

SORITES. Lucul. 16. 29. v. Ind. Græc.

SORS. de Div. II. 33. *ſortes,* quæ ducuntur, non quæ vaticinatione funduntur, quæ oracula verius dicimus. * munus quodcunque ſorte delatum, ut provinciæ, ſi eas magiſtratus ſortiti ſunt, quæſturæ, munus ſcribarum, &c. Planc. 27. nunquam ex urbe abfuit, niſi *ſorte.* cf. Act. I. Verr. 8. in Cæcil. 14. Catil. IV. 7. ad Fam. II. 19, &c. * *ſortes* æquare eſt pro Cornel. et de Div. I. 18. Eadem forma eſt apud Plautum Caſin. II. 6. ubi in ſortitione Stalino dicit uxori: uxor æqua: int. *ſortes:* qui locus eſt claſſicus: ad quem adeo videndi interpretes, Pronum eſt, intelligere, pares facere, ut nihil interſit, nec fraus fieri poſſit in educendo: Sed Patricius ad Cornelianæ fragm. putat eſſe, movenda urna confundere ac miſcere. Id quomodo fieri potuerit, ubi urna plena eſſet aquæ, ut in ſortitione Plautina, et quare id dicatur, *æquare ſortes,* non ſatis video. Nam Stalino jubet ſortes æquare jam dejectas in urnam cum aqua. Non ſatis puto intelligi, ut nunc eſt, quid ſit, ſortes æquare.

SORTILEGUS, qui per ſortes futura prædicit. de Div. I. 58.

SORTITIO. Planc. 22. *ſortitio* ædilitia, ſit, cum competitores ædilitatis pares ſuffragiis ſunt. de ea vid. Geſnerum V. Cel. ad Varr. R. R. III. ult. Phil. II. 33. *ſortitio* prærogativæ. v. prærogativa. ad Q. Fr. II. 1. *ſortitio* judicum. Cluent. 46. ut *ſortitione* in quoſdam animadverteretur.

SORTITO, per ſortitionem. ad Fam. VIII. 8. eos *ſortito* in provincias mitti placere. Verr. II. 51. lex Jovis ſacerdotem *ſortito* capi jubet.

SORTITUS. Dom. 19. quid, ſi etiam de pluribus rebus uno *ſortitu* retuliſti? Quid in rogatione ferenda ſortitio ſit, nemo interpretum demonſtravit. Manutius adeo ſuſpectum habet de mendo locum, et reponendum cenſet ſcitu. Sed non magis ſcitus ad legis rogatorem refertur, quam *ſortitus.* Non nego, ſcitu poſſe dici, pro rogatione accepta, poſito conſequente pro antecedente Verum ita etiam *ſortitus* de omni rogatione, cum accepta, tum antiquata, dici poteſt. Nam rogatione facta, et tabellis ſuffragiorum diſtributis ſit ſortitio tribuum, qua prærogativa definitur. Senſus igitur eſt: Cum plures leges tuleris, de iis tantum ſemel et ſimul ſuffragia ferri juſſiſti, contra legem Cæciliam. Sic video accepiſſe etiam Ferratium Epiſtol. in Or. Cicer. p. 356.

SOTER. Verr. II. 63. itaque eum non ſolum patronum iſtius inſulæ, ſed etiam *ſotera* inſcriptum vidi Syracuſis. Hoc quantum eſt? ita magnum, ut latino uno verbo exprimi non poſſit. Is eſt nimirum *Soter,* qui ſalutem dedit. De hoc cognomine, quod crebro in nummis Jovi, Neptuno, Æſculapio, Dioſcuris, Herculi, Medicis, Regibus et Cæſaribus tribuitur, et ſæpe Euergetæ jungitur, vid. Spanhem. de uſu et Præſt. nummiſm. Diſſ. VII. p. 416. ſ. Diſſ. XII. p. 500. Verbum Salvator, quo Græcum commode interpretantur, Ciceronis ætate nondum uſitatum fuit. de eo v. præter Cellar. in Lex. Fabri, Cl. Heumannum ad Samarth. Elogia p. 239. Verum quæri poteſt, cur Cicero neget, latino uno verbo reddi poſſe, cum *Servator* latine dicatur, idque verbum ſine dubio reſpondeat græco? Nam in nummis, et lapidibus, qui Græcis *Soteres* dicuntur, latinis ſunt *Servatores.* Jupiter quidem *Servator* ap. Plin. XXXIV. 8. eſt Jupiter σωτὴρ. Scilicet, *Servator* eſt σωτὴρ, quatenus a malis et periculis liberat: ut Plinius l. c. Peuceſten vocat Alexandri *Servatorem,* quia morti eripuit; non autem, quatenus σωτὴρ idem eſt ἐυεργέτης, qui nos commodis auget et ornat. Nam *Soter* eſt idem, qui Euergeta, aut paulo plus, et interdum alterum pro altero ponitur. Sic v. c. Polyb. L. V. p. 500. commemorat, Antigonum Tutorem non ſolum vivum eſſe *Euergetam* appellatum ſed etiam *Sotera* poſt mortem. adde Dion. Caſſ. L. LII. p. 493. ubi Mæcenas ait Patris et *Soteris* nomen accepturum Auguſtum ex imperio juſto, æquo, leni.

SPARGERE. Catil. II. 10. qui ſicas vibrare, qui *ſpargere* venena didicerunt.

SPARUS. Mil. 24. genus teli, de quo videndus Abramius ad h. l.

SPATIUM, locus ubi currendo, et bigis, quadrigis, &c. agendis exercentur homines: curriculum. Or. 3. *Spatia* Academiæ. Rabir. Perd. 2. qui me ex conſtituto *ſpatio* defenſionis in ſemihoræ curriculum coegiſti. Or. III. 2. O fragilem fortunam, et inanes ſæpe contentiones! quæ in medio *ſpatio* ſæpe franguntur et corruunt, et ante in ipſo curſu obruuntur, &c.

SPECIES. Top. 7. in diviſione formæ ſunt, quas Græci ἰδέας vocant, noſtri - - - *ſpecies* appellant: non peſſime id quidem, ſed inutiliter ad caſus mutandos. Nolim enim, ne ſi latine quidem dici poſſit, *ſpecierum* et *ſpeciebus* dicere. * Or. 1. quæ ſit optima *ſpecies* et quaſi figura dicendi. Hanc quoque *ſpeciem* e Græcorum ἰδέα tranſtulit. * Acad. I. 8. mentem ſolam cenſebant idoneam, cui crederetur, quia ſola cerneret id, quod ſemper eſſet, ſimplex, et uniuſmodi, et tale, quale eſſet. hanc illi ideam appellabant, jam a Platone ita nominatam: nos recte *ſpeciem* poſſumus dicere. de hac *ſpecie* v. Or. 2, 3. * externus apparatus, ornatus, dignitas, quæ in oculos cadit inprimis. Agr. II. 13. *ſpecies* tyrannorum. ubi vid. Græv. Or. I. 29. hæc, quæ ſunt in *ſpecie* poſita, in te divina ſunt: de dotibus oratoris externis corporis. Or. II. 72. adhibere quandam in dicendo *ſpeciem* atque pompam. Piſ. 11. fuit pompa, fuit *ſpecies*, inceſſus ſaltem ſeplaſia dignus. ibid. magnum nomen eſt, magna *ſpecies*, magna dignitas, magna majeſtas conſulis. Brut. 62. magis *ſpecie* et motu atque ipſo amictu capiebat homines, quam dicendi copia. * opinio orta ex eo, quod eſſe videtur tale, quale non eſt. Marcel. 6. *ſpecie* reipubl. lapſi. Tuſc. II. 23. doloris *ſpeciem* ferre non poſſunt. * Sed dicitur etiam ſæpiſſime de eo ipſo, quod videtur eſſe tale, quale non eſt. Nat. D. I. 2. *ſpecies* fictæ ſimulationis. Planc. 12. ſigna probitatis non fucata forenſi *ſpecie*. * Tuſc. IV. 14. Or. III. 25. prima *ſpecie*, quod vulgo dicimus, primo adſpectu. * ſimulacrum. de Div. I. 12. *ſpecies* ex ære vetus. ibid. 36. hanc *ſpeciem* Praxiteles cælavit argento.

SPECILLUM. Nat. D. III. 22. Æſculapiorum primus - - qui *ſpecillum* inveniſſe, et primus vulnus obligaſſe dicitur. Eſt inſtrumentum chirurgicum, Gr. μήλη. vid. Ind. Gr. μηλῶσαι.

SPECIMEN, exemplum. Leg. III. 3. ceteris *ſpecimen* eſto. Piſ. 39. *ſpecimen* innocentiæ. Tuſc. I. 14. num dubitas, quin *ſpecimen* virtutis capi debeat ex optima quaque natura?

SPECTACULUM, locus unde ſpectatur. Mur. 34. at *ſpectacula* ſunt tributim data. conf. Sext. 58. Liv. I. 35. * ad Att. X. 2. homini noſtra incommoda *ſpectaculo* eſſe nollem.

SPECTARE, judicare. Roſc. C. 10. nemo illum ex trunco corporis *ſpectabat*. Att. XII. 39. ex meo otio tuum *ſpecto*. * ſequi aliquid, cupere. Vatin. 10. ad imperatorias laudes a puero *ſpectaras*. * operam dare. ad Fam. V. 8. ut primum forum attigi, *ſpectavi* ſemper, ut tibi quam maxime poſſem eſſe conjunctus. * Or. II. 40. ſi barbarorum eſt, in diem vivere; noſtra conſilia ſempiternum tempus *ſpectare* debent.

SPECTATIO, exploratio nummorum, an genuini ſint et probi, necne. Verr. III. 78. deductiones certis nominibus fiebant pro *ſpectatione* et collybo. v. Hotom. ad h. l. Budæum ad Pandect. p. 187. Grævium ad Flor. II. 7. unde pro quovis experimento ponitur. conf. ſpectatus.

SPECTATUS, de metallis, quæ aut igni, aut lapide Lydio explorantur: item de nummis, qui ſpectari dicuntur, cum explorantur, probi ſint, necne. Off. II. 11. hunc igni *ſpectatum* arbitrantur. cf. ſpectatio. hinc *ſpectatum* dicitur, quicquid certis experimentis, quale ſit, cognitum eſt. in Cæcil. 4. *ſpectata* fides. Or. I. 27. ceterarum homines artium *ſpectati* et probati.

SPECTIO, eſt verbum augurum, et Conſulum, et reliquorum magiſtratuum, cum in auſpicio ſunt. Phil. II. 32. nos augures nunciationem ſolum habemus, conſules et reliqui magiſtratus etiam *ſpectionem*. Scaliger verba nunciationem et *ſpectionem* tranſponit. Augures enim *ſpectionem* habere, non poteſt facile dubitari: quanquam Gruchius, de Comitiis, augures ex h. l. colligit juſſu magiſtratuum demum auſpicia agere potuiſſe.

SPECTRUM, εἴδωλον Epicureorum. ad Fam. XV. 16. 19. ſed ex priori loco intelligi poteſt, hanc Catianam interpretationem verbi Græci Ciceronem non probaſſe.

SPECULA. Act. I. Verr. 16. homines in *ſpeculis* ſunt. Dejot. 8. regem ſemper in *ſpeculis* fuiſſe: h. e. omnes actiones tuas obſervaſſe.

SPECULUM. Fin. II. 10. infantes, pueri, et beſtiæ, quæ Epicurus putat eſſe *ſpecula* naturæ.

SPECUS, aquæductus. Attic. XV. 26. *ſpecus* ſubterranei in extremo fundo. v. Victorium ad h. l.

SPERO, de re mala. Or. III. 13. extr. quoniam hæc ſatis *ſpero* vobis moleſta et putida videri.

SPES. Verr. III. 18. agri Leontini antea *ſpes* (f. ſpecies) hæc erat, ut cum obſitum vidiſſes,

annonæ caritatem non vererere. Roſc. A. 50. major *ſpes* emptionis, de ſecuritate retinendi ejus, quod emeris. Verrin. I. 22. quo quidem tempore *ſpem* maximam reliquorum peccatorum nactus eſt: h. e. impunitatis ſpem.

SPICUM, ſpica. Cato 15. fundit frugem *ſpici*. Nat. D. II. 42. *ſpicum* illuſtre tenens ſplendenti corpore virgo.

SPINA, in ſcribendo dicuntur ſpinæ de nimis ſubtili et Dialecticorum jejuno differendi genere. Fin. IV. 28. *ſpinæ* differendi. Tuſcul. IV. 5. *ſpinæ* partiendi et definiendi.

SPINOSUS, ſubtilis. Fin. III. 1. ſubtile ac *ſpinoſum* differendi genus. Tuſcul. I. 8. hæc enim *ſpinoſiora* prius me, ut confitear, cogunt, quam ut aſſentiar.

SPIRITUS, aer. Catil. I. 6. *ſpiritus* cœli. * contentio, animoſitas. Verr. I. 30. quid ego nunc in alteram actionem Cn. Dolabellæ *ſpiritus*, quid hujus lacrymas et concurſiones proferam? * ſuperbia, inſolentia. Verr. III. 9. illos ejus *ſpiritus* Sicilienſes quos fuiſſe putetis? Syll. 9. *ſpiritus* attulerunt res geſtæ. Flacc. 22. remittere *ſpiritus*. Simili ſenſu dicitur flatus. v. Heinſ. ad Ovid. Art. Am. I. 715.

SPISSE, tarde, cum difficultate. Brut. 36. *ſpiſſe* atque vix ad Antonium Craſſumque pervenimus.

SPISSUS, tardus, difficilis. Att. X. 18. omnia adhuc tarda et *ſpiſſa*. Q. Fr. II. 14. *ſpiſſum* ſane opus et operoſum. Orat. III. 36. ſi eſt *ſpiſſius*. ibid. II. 53. in utroque genere principia tarda, et exitus *ſpiſſi* et producti eſſe debent.

SPLENDESCERE. Cato 9. canorum in voce *ſplendeſcit* etiam in ſenectute.

SPLENDIDE, clare, perſpicue. Or. II. 16. qui leges, qui jura - - conſtituerunt, locuti ſunt ſimpliciter et *ſplendide*.

SPLENDIDUS, de hominibus in magna dignitate poſitis, gratia, divitiis, genere florentibus. Læl. 6. ſecundas res *ſplendidiores* facit amicitia. Cœl. 2. pater parum *ſplendidus*. Verr. II. 28. *ſplendidus* eques. * excellens, cujus vis et præſtantia ferit oculos omnium. Off. III. 5. *ſplendidiſſimum* ingenium. * ornatus. Brut. 20. *ſplendidior* conſuetudo loquendi. Brut. 55. dicendi genus *ſplendidius* et magnificentius. * honeſtus. Fin. II. 21. diſputatio *ſplendida*, et certamen honeſtum. Roſc. Am. 49. *ſplendidior* cauſa nobilium fiet. * bene, clare ſonans, amplum et eundem tamen jucundum ſonum habens. Brut. 55. vox cum magna, tum ſuavis et *ſplendida*, opponitur fuſcæ. Or. 49. *ſplendidis* nominibus illuminatus eſt verſus, ſed proximus inquinatus, inſuaviſſima litera finitus. de ſingulis generibus cf. ſplendor.

SPLENDOR, claritas cum ſuavitate efficit *ſplendorem* in voce. Brut. 68. ſic eſt etiam capiendus *ſplendor* verborum Orat. 49. nempe de verbis ample ſuaviterque ſonantibus. * in oratione *ſplendor*, eſt ornatus in elocutione. Or. III. 31. 36. Inv. I. 18. exordium debet habere *ſplendoris* et feſtivitatis et concinnitudinis minimum. * *ſplendor* hominis, exiſtit ex gratia, amicorum potentium, clientium, deductorum, ſalutatorum copia. Att. IV. 1. *ſplendor* forenſis. Quint. 22. *ſplendor* et gratia. Brut. 48. vitæ *ſplendor*. * omnis dignitas, quæ ex quacunque re exiſtit, inprimis ex virtute, ut in his: ad Fam. I. 7. ut eos non tam conſtantia in rep. noſtra delectet, quam *ſplendor* offendat. Planc. 12. hunc tu vitæ *ſplendorem* maculis adſpergis. Cluent. 16. *ſplendor* municipum, hominum ſc. honeſtorum. Roſc. C. 5. *ſplendor* advocationis. * proprius autem eſt *ſplendor* equitum, unde proprie *ſplendidi*, ut de plebe homines, honeſti dicuntur, et ſenatui auctoritas tribuitur. Roſc. A. 48. *ſplendor* equeſter. Sext. 65. auctoritatem ſenatus *ſplendore* proximorum ordinum confirmari. cf. ad Fam. I. 3, &c. * de magnitudine animi. Brut. 77. animi *ſplendor*.

SPONDALIA. Or. II. 46. cum ex perſona hiſtrionis oculi ardere viderentur, *ſpondalia* illa dicentis, &c. *Spondalia* erant carmina, quæ inter ſacrificia adhiberi ſolebant, adhibitis etiam tibicinibus, ne ſacrificans aliquid male ominatum audire poſſet. Conſtabant autem maxime eo pede, qui Spondeus ab illa ipſa re dicitur, propter gravitatem. *Spondalia* autem eſt lectio Gruteriana: Turnebus *Spondialia*, Salmaſius *Spondaulia* legendum cenſet, ut jam notatum eſt in Lexico Fabri.

SPONDERE, proprie eſt dicere, ut ex compoſito reſpondere intelligitur: deinde in ſtipulationibus ſignificat promittere. Nam qui ſtipulatur, interrogat: *ſpondeſne* v. c. hanc pecuniam ſolutum iri? alter reſpondet: ſpondeo: h. e. promitto. Roſc. Com. 4. ſtipulatus es? ubi? quo die? quo tempore? quo præſente? quis *ſpopondiſſe* me dicit? nemo. Verr. V. 54. ut aliquando *ſpondere* ſe diceret; ſc. is, qui juſſus erat

HS. duobus millibus ſponſionem facere cum lictore ſuo, ni furtis quæſtum faceret. v. ſponſio. * *ſpondere* pro aliquo, eſt fidem ſuam interponere pro aliquo in re pecuniaria. Nam ſi quis pecuniam mutuam petebat, cui tuto credi non poſſe videbatur, petebat creditor ab eo, ut aliquem daret, qui ſolutum iri promitteret: h. e. *ſponderet.* Att. XII. 14. ſcire velim, quando dicat *ſpopondiſſe*, et pro patre, anne pro filio? ibid. 17. pro Cornificio me abhinc amplius annis XXV. *ſpopondiſſe.* ad Brut. ep. 18. magis enim illum, pro quo *ſpopondi*, quam me obligavi, &c. de verbo hoc longa et docta diſputatio eſt apud Salmaſ. Mod. Uſur. c. 16.

SPONSALIA dicuntur, cum pater ſe filiam alicui daturum ſpondet. Att. VI. 6. factis *ſponſalibus*. * convivium, quod præbetur, cum *ſponſalia* fiunt. ad Q. Fr. II. 6. a. d. VIII. Id. Apr. *ſponſalia* Craſſipedi dedi, cui convivio Quintus tuus defuit.

SPONSIO eſt proprie promiſſio ejus rei, quam alter ſtipulatur. v. ſpondere. In controverſiis privatis, ne calumniis impune quis alterum vexaret, aut ſolebat certam pecuniam deponere petitor, quæ ſacramentum dicebatur, de quo ſupra, aut tantum ſpondebat, ſe aliquam pecuniæ ſummam daturum, ni vinceret, ſtipulante eo, unde petebatur. Cum autem ſpoponderat petitor, idem ſtipulabatur ab eo, unde petebatur, et hic eodem modo ſpondebat. Et hinc dicebatur is, qui litem intendebat, *ſponſionem* facere. Quint. 8. 27. Verr. III. 62. Cæcin. 8. Roſc. Com. 4, 5. Off. III. 19. vid. Hotom. ad pr. Quint. 8. et *ſponſio* dicitur pro cauſa, quæ agitur, ſ. judicio, quod intenditur, agitur, ſponſione interpoſita, ſ. actione, quæ fit ſponſione interpoſita. Cæc. 16. *ſponſionem* optime facere poſſe, dicitur de eo, qui juſtam cauſam habet. hinc et aliæ formulæ Verrin. III. 57. *ſponſione* laceſſere. Cæcin. 32. *ſponſione* certare. ib. 31. condemnari *ſponſionis*. Quint. 27. *ſponſione* vincere. Cæcin. 31. *ſponſionem* vincere, vid. vincere. Verr. III. 62. *ſponſiones* prohibitas judicari. * Leg. II. 16. voti *ſponſio*, qua obligamur Deo.

SPONSOR, qui pro altero ſpondet. ad Fam. VI. 18. *ſponſor* es pro Pompeio. ib. VII. 5. *ſponſor* humanitatis tuæ. cf. Att. XIII. 10. XVI. 5. I. 8. 10. XV. 15. XVI. 15. hinc junguntur creditores et *ſponſores*, quod, qui pro altero in re pecuniaria ſpoponderunt, eodem periculo ſunt, quo creditores. Quint. 23.

SPONSUM, ſponſio. Quint. 9. ex *ſponſo* egit.

SPONTE ſua, ſua natura, per ſe. Tuſc. IV. 15. *ſua ſponte* laudabilis virtus. Verr. I. 42. *ſua ſponte* ſcelerata res. Or. 32. *ſua ſponte* ſqualidiora. * *ſua ſponte* facere dicitur etiam, qui primus facit, ut auctor rei dici poſſit. Verr. I. 43. quod *ſua ſponte* inſtituiſſet, id neminem metuiſſe ne quis reperiretur, qui iſtius inſtitutum ſequi vellet.

SPORTELLA eſt obſonium, cibus, qui opponitur cœnæ juſtæ, vel rectæ. ad Fam. IX. 20. dediſcendæ tibi ſunt *ſportellæ* et artolagani tui: h. e. non, ut ſoles, placentis et ſimilibus cibis levioribus nos excipere debes, poſt quos manus non lavantur, ſed juſtis conviviis. v. Lex. Fabr. in Sportula. n. 2.

SPUTATILICUS, ſputo conſpuendus; h. e. contemnendus. Brut. 74. Siſenna defendens dixit, quædam ejus *ſputatilica* eſſe crimina.

SQUALOR, de lugentibus, quibus et ſordes tribuuntur. Sext. 14. *ſqualebat* civitas.

SQUALIDUS, de rebus ſubtilibus, qualia ſunt Dialecticorum præcepta, aut quæ ex iis ſubtilius diſputantur. Or. 32. ſed quia hæc ſua ſponte *ſqualidiora* ſunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor. ſic etiam dicitur adverbium *ſqualide*, Fin. IV. 3. ſed vos *ſqualidius*; (ſc. definitis, partimini) illorum vides, quam niteat oratio.

SQUALOR, de lugentibus. ad Fam. V. 1. in luctu et *ſqualore* ſum. Verr. V. 48. extr. adſpicite *ſqualorem* ſordeſque ſociorum. it. de ſupplicantibus. Planc. 8. quam nunc multitudinem videtis in *ſqualore* et luctu ſupplicem vobis.

SQUILLA, piſcis, qui et pinnoteres dicitur. v. Nat. D. II. 48. Fin. II. 8.

STABILIS. Fin. II. 23. voluptas *ſtabilis* Epicureorum, quid ſit?

STARE, in re militari ſignificat primo ſimpliciter, in acie eſſe: unde formulæ: cum aliquo *ſtare*, a partibus alicujus *ſtare*, &c. Brut. 79. nemo contra civium perditorum popularem turbulentamque dementiam a ſenatu et a bonorum cauſa *ſtetit* conſtantius: ſed etiam manere in acie, opponiturque τῷ fugere. Tuſc. II. 23. ut enim ſit in prælio, ut ignavus miles ac timidus,

abjecto ſcuto fugiat, - - ob eamque cauſam pereat nonnunquam etiam integro corpore, cum ei, qui *ſteterit*, nihil tale evenerit. * *ſtare* porro dicuntur, qui locum in re- publ. dignitatem, fortunas obtinent et tu- entur. ad Fam. VII. 2. eorum auxilio, qui me *ſtante*, *ſtare* non poterant. * item, qui conſtantes ſunt in re aliqua, qui a ſententia ſuſcepta, promiſſis, &c. non recedunt. Att. VII. 15. omnes cupiebant Cæſarem *ſtare* conditionibus iis, quas tuliſſet. ad Fam. IX. 2. modo nobis *ſtet* illud, una vivere in ſtudiis. Att. II. 4. ſi in eo non *ſtat*. * *ſtare* dicitur, quod decretum eſt et conſtitutum. Att. III. 14. neque adhuc *ſtabat*, quo po- tiſſimum, &c. * *ſtare* etiam dicuntur, qui habent unde vivant, vitam tranſigant. Flacc. 6. qui domi *ſtare* non poterant, largo ac liberali viatico commoveret. *Stare* non poſſe, qui ob æs alienum fugere, et cedere foro coguntur. Piſ. 6. egere, foris eſſe Ga- binium, ſine provincia *ſtare* non poſſe. Sic eſt etiam ap. Sueton. Othon. 5. * Fin. II. 10. voluptas *ſtans* et movens, quid ſit? v. ib. 23. * *ſtare* etiam eſt pro dicere; quia *ſtantes* dicebant. Har. R. 4. cum mihi *ſtanti* minaretur. Marcell. 11. non eſt *ſtantibus* neceſſe omnibus dicere. Or. 63. me *ſtante*, &c. hinc illud intellige ad Fam. I. 4. cum in ſenatu pulcherrime *ſtaremus*, quod jam illam ſententiam Bibuli fregeramus, &c.

STATARIUS, eſt actor, qui ſedatius agit, neque in ſcena diſcurrit: unde ipſæ fabulæ *ſtatariæ* dicuntur, quæ ſedatiores ſunt: quibus opponuntur motoriæ, in qui- bus multa negotia, curſus, &c. hinc ad oratorem transfertur, qui minus vehemen- ter dicit et agit. Brut. 30. 68. cf. Gron. Obſ. IV. 7.

STATASSARE. Leg. II. 11. vincendi, atque potiundi, *ſtataſſandique* cognomina Sta- toris et Invicti Jovis. ſed hanc vocem ex corruptione ortam, omnes fatentur. vid. Gruterus, Turnebus, et Gronov. ad h. l.

STATIO, locus, ubi naves ſtare poſſunt, ſed minus tuto quam in portu, unde a Vir- gilio maleſida dicitur. ad Fam. XII. 15. urbs, portus, *ſtatio*, quæ extra urbem eſt. * cuſtodia. excubiæ. Cato 20. de *ſtatione* vitæ injuſſu imperatoris decedere. * dever- ſorium. Attic VI. 9. extr. in arce Athenis *ſtatio* mea nunc placet.

STATIVA. Agr. II. 15. agros, urbes, *ſtativa*, portus, totam denique Bithyniam vendituri ſunt. Interpretes ſuperiores ſtatio- nes navium eſſe putant. Grævius autem ſtagna interpretatur, quæ vox adeo in Pithæano et Erfurtenſ. Codd. reperitur pro *ſtativa*. Nam *ſtativas* aquas eſſe ſtagna, ut auctor eſt Varro ap. Nonium in Putei. Ut adeo *ſtativa* ſint ſtagna et lacus piſcoſi, qui care venduntur. Mihi autem prior inter- pretatio magis placet. Nam primo urbem, portum, et ſtationem jungi ex ad Fam. XII. 15. ante vidimus in ſtatio. Deinde etſi *ſtativæ* aquæ dici poſſunt, tamen non prop- terea etiam *ſtativa* ſtagna; in quo eſſet puerilis tautologia. Si quis autem probaret lectionem Pithæani et Erfurt. Codd. non haberem magnopere, quod dicerem contra.

STATOR, miniſter magiſtratus, appari- tor, tabellarius, a ſtando. ad Fam. II. 17. literas a te mihi *ſtator* tuus reddidit. cf. II. 19. X. 21. * ſed cognomen Jovis eſt a ſiſ- tendo, auctore Livio I. 12. Cicero vide- tur ducere a ſtatuendo Catil. I. 13. Se- neca a ſtando. ſed, ut vere pronunciat Gron. de Senecæ etymologia Obſ. IV. 14. ita etiam Ciceroniana illa eſt luſus in ver- bo, propoſito ejus ſerviens.

STATUS, adj. certus, definitus. Har. R. 9. *ſtatæ* ſollemneſque cæremoniæ. Of- fic. I. 12. *ſtatus* dies cum hoſte.

STATUS. ſubſt. ap. rhetores quid ſit? v. Top. 24. * *ſtatus* in re gladiatoria idem eſt, qui gradus, de quo ſupra: unde hæ formulæ: Or. 37. dejicere de *ſtatu* adver- ſarios: h. e. vincere adverſ. Cæcin. 15. vis, quæ formidine animum perterritum loco ſæpe et certo de *ſtatu* demovet: h. e. ita perturbat, ut propoſitum perſequi, et conſtantiam retinere non poſſit. v. P. Faber ad h. l. et Paſſeratius. Cluent, 38. de *ſtatu* ſuo declinare: h. e. conſtantia. Verr. II. 4. deducerent de vitæ meæ *ſtatu*: h. e. de vitæ ratione, quam inieram, et in qua per- manere decreveram, nempe ut defenderem reos, non accuſarem quemquam. Dom. 18. *ſtatus* (reip.) converſio. Et quoniam e ſtatu maxime ſpectantur gladiatores, iique et mi- lites, quam diu ſtatum obtinent, tamdiu ſalvi ſunt; propterea *ſtatus* dicitur de com- moda rerum conditione et ſalute. Sext. 1. offerre ſalutem in diſcrimen pro *ſtatu* civi- tatis. Syll. 22. *ſtatus* reip. maxime judica- tis rebus continetur. Tuſc. III. 7. et quem- admodum oculus conturbatus - - et reliquæ partes totumve corpus *ſtatu* cum eſt motum, deeſt officio ſuo et muneri. Dicitur tamen

etiam pro conditione et ratione alicujus rei ſimpliciter. ad Fam. IX. 6. ſed hoc viderint ii, qui nulla ſibi ſubſidia ad omnes vitæ *ſtatus* (np. et ſecundos et adverſos) paraverunt. Porro, quoniam in ſtatu militum ineſt firmitas et conſtantia, propterea *ſtatui* opponitur et interitus. Fin. III. 5. * Agr. I. 1. urbes pacatæ, agri ſociorum, regum *ſtatus* decemviris donabantur. * Eſt etiam verbum juris, quo conditio hominum civilis ſignificatur, ratione libertatis, utrum nempe aliquis ſervus an liber, porro liber, utrum ingenuus an libertinus, libertini denique, utrum cives Romani, an Latini, an dedititii : de quo eſt in Digeſtis de *ſtatu* hominum. Sed ſignificat ap. Ciceronem etiam conditionem civilem hanc, qua quis eſt aut plebeius, aut patricius. Leg. I. 7. quod in civitatibus ratione quadam, de qua dicetur idoneo loco, agnationibus familiarum diſtinguuntur *ſtatus*, &c. Nam omnes agnati ſunt ejuſdem familiæ, adeoque etiam omnes aut plebeii aut patricii. v. c. in gente Claudia agnationibus diſtinguuntur familiarum *ſtatus* ita, ut omnes Marcellorum agnati ſint plebeii, quod ea familia plebeia eſt, omnes autem Appiorum et Pulchrorum agnati patricii, quia hæc familia patricia eſt. Itaque in gentibus in plures familias diſtributis, caſque et plebeias et patricias, cum primum ſcio, cujus ſit agnatus, intelligo patriciuſne ſit, an plebeius.

STELLATUS, in ſtellas relatus. Tuſcul. V. 3. *ſtellatus* Cepheus traditur cum uxore.

STERILITAS, de eo, quod non vitio, ſed natura ſua parere non poteſt. de Div. I. 18. mula peperit : fœtus extitit in *ſterilitate* naturæ.

STERTERE, negligentem eſſe in re aliqua, non facere, quæ debebas. Attic. IV. 3. Marcellus candidatus ita *ſtertebat*, ut ego vicinus audirem.

STIGMATIAS, ſervus fugitivus, notis in fronte compunctus, quæ ſtigmata dicuntur. Off. II. 7.

STILLA, gutta. Fin. III. 14. interit magnitudine maris Ægæi *ſtilla* muriæ.

STILUS, dicendi genus. Brut. 45. *ſtilus* Atticus. * exercitatio ſcribendi. Orat. II. 23. in ſumma ubertate ineſt luxuries quædam, quæ *ſtilo* depaſcenda eſt.

STIMULARE, angere, inquietum reddere. Att. IX. 15. congreſſus hujus *ſtimulat*. ibid. XII. 13. me hæc ſolitudo minus *ſtimulat*. cf. XIII. 28. * impellere. ad Fam. III. 12. nam ut antea ſimultas me *ſtimulabat*, ut caverem.

STIMULUS. Tuſcul. II. 27. *ſtimuli* doloris.

STINGUERE, exſtinguere. in Arat. bis. (ſ. in prognoſticis. l. 4. 6. p. 137.)

STIPATIO, comitatus. Syll. 23. Autronii concurſatio, *ſtipatio*.

STIPENDIARIUS. Verr. III. 6. inter Siciliam ceteraſque provincias in agrorum vectigalium ratione hoc intereſt, quod ceteris aut *vectigal* impoſitum eſt certum, quod *ſtipendiarium* dicitur, ut Hiſpanis et pleriſque Pœnorum, aut cenſoria locatio conſtituta, ut Aſiæ lege Sempronia : Siciliæ civitates ſic in amicitiam fidemque recepimus, ut eodem jure eſſent, quo fuiſſent, &c. Balb. 9. nam et *ſtipendiarios* ex Africa, Sicilia, Sardinia, ceteris provinciis, multos civitate donatos videmus, &c. Ex loco altero intelligitur, *ſtipendiarios* eſſe, qui certam quotannis pecuniæ ſummam ſolvunt, quæcunque frugum ſive ubertas ſive caritas ſit, cum reliqui tantum decumas aut alia vectigalia dent, quæ incerta ſunt, modo majora, modo minora, pro frugum copia aut inopia, &c. hoſque eſſe æquiori jure, quam *ſtipendiarios*. vid. Hotom. ad Verr. III. 6. Lipſ. Magnit. Urb. Rom. II. 2. Cujac. Obſ. VII. 3, 4. Æquiori autem illo jure utuntur ſocii, iniquiori altero, bello et vi victi ; unde in Cæcil. 3. junguntur ſocii *ſtipendiariique* pop. R. Sed exoritur difficultas quædam ex duobus illis locis. Nam in primo Siculi a ſtipendiariis diſtinguuntur, in altero iis adnumerantur. Ea videtur ſic tolli poſſe. Non omnes ejuſdem provinciæ civitates eodem jure erant : ſed aliæ ſociæ, quod ſe ſponte in fidem Rom. contuliſſent, aut non diu repugnaſſent, aliæ non item, quæ hoſtiliter ad extremum ſe geſſiſſent. Aliæ liberæ, aliæ non item : aliæ immunes, aliæ vectigales et decumanæ, aliæ ſtipendiariæ. Jam cum in Sicilia quoque urbes eſſent vi victæ, ut Syracuſæ ; eſt fortaſſe, ut hæ ſtipendiariæ fuerint. nam Syracuſas, et quæ, his expugnatis, metu ſe dedidiſſent, durius habitas eſſe, locupletes auctores afferт Sigon. A. J. Provinc. I. 3. quanquam ex Verr. III. 6. colligi poſſe videtur, etiam vi victas tantum vectigales fuiſſe. Si brevius te expedire vis, *ſtipendiarios* confundi cum vectigalibus credas. Certe Aſcon. ad Div. in Cæcil. l. c. *ſtipendiarios* interpretatur,

quibus vectigal impoſitum eſt. Burm. de Vectigal. p. 2. laudat de hac re Cujacium l. c. ſed ibi nihil de hac confuſione.

STIPENDIUM, eſſe mercedem militum, et vectigal certum populorum bello victorum, ſatis notum eſt. A priori ſignificatione oritur illa, cum ſtipendia dicuntur anni militiæ. Manil. 9. qui *ſtipendiis* confectis erant: h. e. emeriti, qui legitimos annos militarem operam reipubl. præſtiterant. hinc eleganter Cato 14. emerita *ſtipendia* libidinis, &c. de ſenibus dicit. quem modum loquendi rariorem eſſe, recte obſervat Facciolatus, V. C. cum emeritos milites proprie dicamus, non emerita *ſtipendia*.

STIPES, homo ſtupidus, qui ſc. propter ſtuporem mutus eſt. Har. R. 3. *ſtipes* ille, qui quorum hominum eſſet, neſciremus. conf. Sen. p. Red. 6.

STIPS, nummuli, qui a ſacerdotibus corrogantur Diis, aut certe in honorem Deorum dantur. Leg. II. 9. præter Idææ matris famulos, eoſque juſtis diebus, ne quis *ſtipem* cogito. ibid. 16. *ſtipem* ſuſtulimus, niſi eam, quam ad paucos dies propriam Idææ matris excepimus. Implet enim ſuperſtitione animos et exhaurit domos. de *ſtipe* matris Idææ v. Turneb. ad h. l. de more ſtipis colligendæ Diis in univerſum autem Cuper. Obſ. III. 4.

STIPULARI, eſt interrogare alterum ſolemni formula, an velit nobis aliquid polliceri, præſtare, &c. v. c. Spondeſne, te, &c. reſpondet ergo τῷ ſpondere. qui interrogat, poſtulat, *ſtipulatur:* qui reſpondet, pollicetur, jubet, &c. ſpondet. v. ſpondeo. Roſc. Com. 4. reliquum eſt, ut *ſtipulatum* ſe eſſe dicat. - - *ſtipulatus* es? ubi? quo præſente? cf. ſtipulatio.

STIPULATIO, eſt interrogatio ex formula ſolemni, qua poſtulamus, aliquem ſpondere, fidejubere, polliceri, dare, &c. quam ubi ſecuta eſt ſponſio, fidejuſſio, &c. obligatio oritur. Roſc. C. 12. cur tam imperite facit, ut nec Roſcium *ſtipulatione* alliget, &c. Cæcin. 18. *ſtipulationes* infirmare aut convellere. Att. XVI. 11. etſi *ſtipulationes* nondum legeram. Leg. II. 21. ut ea pecunia ex *ſtipulatione* debeatur. de *ſtipulationibus*. v. Salmaſ. mod. uſur. c. 16. Formulas *ſtipulationum* habes ap. Varr. R. R. II. 2, 6. 5. 5, 11.

STIPULATIUNCULA. Or. I. 38. *ſtipulatiuncula* decipi.

STIPULATUS, adj. paſſive. Roſc. C. 5. pecunia *ſtipulata*.

STIRPS, principium rei, fundamentum. Cœl. 32. firmata jam *ſtirpe* virtutis. Leg. I. 6. repetam *ſtirpem* juris a natura. Fin. IV. 2. differo eam partem, quæ eſt quaſi *ſtirps* hujus quæſtionis. * familia, diſtinguitur a gente. Or. I. 39. Marcelli, ab liberti filio, *ſtirpe* Claudii ejuſdem nominis, hereditatem gente ad ſe rediiſſe, dicebant. v. Gens.

STOLA. Phil. II. 18. ſumpſiſti togam virilem, quam ſtatim muliebrem *ſtolam* reddidiſti. quanquam ibi Grævius habet: togam. Sed in *ſtola* melior eſt oppoſitio. ib. *ſtolam* dare de ſponſo.

STOLIDUS, iners, nihil agens, ut terra, lignum. Top. 15. nihil agens, et quodammodo *ſtolidum*.

STOMACHUS, os et aditus ventriculi. Nat. D. II. 54. linguam autem ad radices ejus hærens excipit *ſtomachus*, quo primum illabuntur ea, quæ accepta ſunt ore, &c. * ingenium hominis cujuſque aut animus in rebus aut probandis aut faſtidiendis. ad Fam. II. 16. noſti enim *ſtomachi* mei, cujus tu ſimilem quondam habebas, in hominum inſolentium indignitate faſtidium. ad Fam. VII. 1. ludi apparatiſſimi, ſed non tui *ſtomachi*. ibid. VIII. 13. *ſtomacho* eſt Pompeius M. nunc ita languenti, ut vix, quod ſibi placeat, reperiat. ibid. IX. 2. conſuetudo diuturna callum jam obduxit *ſtomacho* meo.

STRAGULA veſtis Roſc. A. 46. eſt, qua lecti ſternuntur, periſtroma.

STRAGULUM, idem. Tuſc. V. 21. collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo, textili *ſtragulo*, magnificis operibus picto. Ceterum, ut hoc obiter moneam, in h, l. legendum cenſeo: pulcherrime. Lectus aureus ſtratus erat pulcherrime, nempe ſtragulo textili eoque picto. Sic Phil. II. 27. lectus *ſtratus* conchyliato periſtromate.

STRANGURIA, difficultas et dolor in urina mittenda. Tuſcul. II. 19.

STRATUM, laudatur e Tuſc. V. 21. ſed vid. ſtragulum.

STRENUUS. Phil. II. 32. celeriter iſti et rediſti, ut cognoſceret te, ſi minus fortem, attamen *ſtrenuum*.

STRICTIM, obiter, breviter. Or. I. 35. *ſtrictim* adſpicere. Cœl. 7. *ſtrictim* ponere. Att. II. 1. *ſtrictim* attingere librum.

STRIGILIS, inſtrumentum balneare et

unctorium, quo ad radendum detergendumque corpus utebantur in ſudationibus, lotionibus et unctionibus. de ea v. Eſchenbach. Diſſ. de Unctionibus c. 3. p. 478. ſ. qui et p. 483. figuras ſtrigilis exhibet, quas et videre licet ap. Pignorium de ſervis, alioſque. Fin. IV. 12. ſi ad illam ampulla aut *ſtrigilis* accedat.

STRIGOSUS, de oratore. Brut. 16. eſt toto genere *ſtrigoſior* : h.e. tenuior, jejunior. dicitur enim proprie de equis macie confectis, Gr. ἀτρόφεις. v. Victor. Var. Lect. IV. 22.

STROPHIUM, Har. R. 21. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus ſoleis, purpureiſque faſciolis, a *ſtrophio* - - repente factus eſt popularis. *Strophium* h. l. interpretantur de faſciola, qua papillas feminæ coercebant. v. Interpret. ad Catull. epigr. 65. Ferrar. R. V. P. I. L. III. c. 21. Græcis ταινία et ταινίδιον, ut auctor eſt Pollux VII. 54. cf. Cuper. Obſ. I. 6. quod mihi ſecus videtur. Nam ſi hoc ſtrophii genus Clodio damus, etiam papillas feminarum turgidas ei demus neceſſe eſt ; quod eſt ridiculum. Putabamus aliquando, *ſtrophium* eſſe h. l. coronam e pluribus et diverſicoloribus faſciis tortam, quod genus in femineo ornatu fuit. v. de hoc genere ſtrophii Feſtum in ſtruppus. et Salmaſ. ad Solin. p. 263. ſed adverſatur fragmentum orationis in Clodium, quod affert Nonius in *ſtrophium* : cum *ſtrophio* accurate præcingere. Ex quo intelligitur, *ſtrophium*, quod Clodio objicitur, eſſe zonam ſ. ceſtum acu pictum, quo feminæ etiam noſtris moribus præcinguntur. Confirmat hanc interpretationem locus ab eodem Nonio commemoratus ex Turpilii Philopatro : me miſeram ! quid agam ? inter vias epiſtola excidit mihi : infelix inter tuniculam et *ſtrophium* quam collocaveram. Itaque recte Mercerus ad h. l. fallitur hic Nonius, qui *ſtrophium* ſc. interpretatur faſciam, quæ virginalem cohibet tumorem papillarum. Nam *ſtrophium* eſt zona teres.

STRUCTOR, eſt qui operam in ædificando præſtat, materiam, calcem, lateres tractat, &c. Q. Fr. II. 6. in aream tuam veni, res agebatur multis *ſtructoribus*. cf. Att. XIV. 3.

STRUCTURA verborum, continet tres partes : primo collocationem ſingulorum verborum, ut lenitas quædam efficiatur ; deinde concinnitatem quandam verborum : et tertio numerum, quem tamen et ipſa illa concinnitas efficit ſua ſponte. v. Orat. 44. init. coll. 43. init. v. ſtructus. Brut. 8. ante Iſocratem verborum quaſi *ſtructura* et quædam ad numerum concluſio nulla erat. Opt. g. d. 2. verborum eſt *ſtructura* quædam, duas res efficiens, numerum et lenitatem. * ſed ut collocatio non modo de omnibus illis tribus partibus, ſed etiam de prima tantum, quæ lenitatem efficit, dicitur ; ſic etiam *ſtructura* verborum dicitur de prima illa parte, qua ſic verba ordinantur, ne extrema et prima aſperius concurrant. Or. 44. atque illud primum videamus quale ſit, quod vel maxime deſiderat diligentiam, ut fiat quaſi *ſtructura* quædam.

STRUCTUS. oratio ſtructa primo eſt ea, in qua eſt non ſolum collocatio ſingulorum verborum lævis, ſine concurſus extremarum cum primis literis aſperitate, ſed etiam concinnitas verborum, et numerus. Or. 41. ſed hæc niſi collocata, et quaſi *ſtructa*, et nexa verbis, &c. deinde vero eſt etiam oratio numeroſa. ibid. 70. ſi compoſiti oratoris bene *ſtructam* collocationem diſſolvas permutatione verborum.

STRUERE. Or. III. 31. *ſtruere* verba. v. ſtructura, ſtructus. * parare. Att. IX. 10. bellum *ſtrui* exiſtimo. ibid. V. 21. me ipſum mihi ſollicitudinem *ſtruere*. cogor. &c.

STUDERE, quid ſit, ex notione ſtudii intelligetur planius, et notiſſimæ ſunt hujus verbi ſignificationes. Unum locum afferemus, in quo eſt pro : familiarem eſſe alicui. Cœl. 4. multi boni adoleſcentes *ſtuduerunt* illi homini nequam. (ſc. Clodio.)

STUDIOSE, ſæpe et cum voluptate quadam. in Cæcil. 12. libenter *ſtudioſeque* audire. Tuſc. V. 20. *ſtudioſe* id factitabat. ſcil. pila ludere.

STUDIOSUS, tiro artis alicujus, qui adhuc diſcit. opt. g. d. 5. putavi mihi ſuſcipiendum laborem, utilem *ſtudioſis*, mihi quidem ipſi non neceſſarium. item, qui diſcit literas, ut Tuſcul. I. 3. Galbam, Africanum, Lælium, doctos fuiſſe traditum eſt, *ſtudioſum* autem eum, qui iis ætate anteibat, Catonem.

STUDIUM. Inv. I. 25. *ſtudium* eſt animi aſſidua et vehemens ad aliquam rem applicata magna cum voluntate occupatio, ut philoſophiæ, poetices, literarum. Hinc *ſtudium* pro genere aliquo artis et diſciplinæ. Or. I. 11. ſint hæ res in aliis quibuſdam *ſtudiis*. item pro ſecta aliqua philoſophorum.

Muren. 36. eodem ex *ſtudio* eruditus; de philoſophia Stoica. ubi v. Grævius. cf. c. 31. Nam in univerſum eſt pro ea cupiditate, amore, odio partium, quam nos vocamus die partheyligkeit. Flacc. 10. ſine ullo *ſtudio* dicere. ib. 9. *ſtudium* teſtium. ad Fam. I. 7. *ſtudium* iratorum hominum. Item pro favore in comitiis, ſpectaculis. Agr. II. 7. *ſtudio* et ſuffragio ſuo. Roſc. C. 10. de actore: quod *ſtudium* et quem favorem ſecum in ſcenam attulit. item pro quacunque cupiditate alicujus rei videndæ, audiendæ, &c. in Cæcil. 13. jam nunc mente et cogitatione proſpicio, quæ tum *ſtudia* hominum, qui concurſus futuri ſint. * propenſiones naturales dicuntur Cœl. 5. *ſtudia* naturæ. * vitæ etiam genera, quæ quis amplexus eſt, ut vita ruſtica, &c. *ſtudia* dicuntur. Roſc. Am. 16.

STULTITIA, ignorantia, inſcitia. Or. I. 36. turpi tutelæ judicio atque omni moleſtia, *ſtultitia* adverſarii liberaretur. ibid. 27. oratoris peccatum, *ſtultitiæ* peccatum videtur.

STUPIDUS, qui attentione tanta aliquid et admiratione ſpectat, auditve, ut immobilis et ſine ſenſu eſſe videatur. Paradox. V. 2. Echionis tabula te *ſtupidum* detinet, aut ſignum Polycleti.

STUPOR, ἀναισθησία. Tuſc. III. 6. *ſtupor* in corpore. Phil. II. 45. ut quidam morbo aliquo et ſenſus *ſtupore* ſuavitatem cibi non ſentiunt. * tarditas mentis in aſſequendo, intelligendo, &c. item cum ipſum communem naturæ ſenſum repudiamus, ut faciunt tardi, quos communi ſenſu carere dicunt. Dom. 36.

SUAVITAS. Or. III. 26. *ſuavitas* auſtera et ſolida, non dulcis et decocta. * eſt hominis commodi, qui nemini moleſtus eſt, nemini nocere vult. ad Fam. V. 20. quod ſi mihi expenſa iſta HS. centum tuliſſes, tamen, quæ tua eſt *ſuavitas*, quique in me amor, nolles a me hoc tempore æſtimationem accipere. nam numeratum ſi cuperem, non erat.

SUAVITUDO. ad Herenn. III. 12. *ſuavitudo* pronunciationis.

SUB. *ſub* manu. v. manus. *ſub* præcone. v. ſubjicere. * poſt. ad Fam. X. 16. *ſub* eas literas ſtatim recitatæ ſunt tuæ. ibid. VIII. 4. cum Gallia coactus eſſet Pompeius dicere, ſe legionem abducturum, ſed non ſtatim *ſub* mentionem et convicium obtrectatorum.

SUBACTIO. Or. II. 30. *ſubactio* autem eſt uſus, auditio, lectio, literæ.

SUBACTUS. de terra ſæpe arata, culta. Cato 17. humus *ſubacta* atque pura. ibid. 15. cum terra gremio mollito ac *ſubacto* ſemen ſparſum excepit. deinde transfertur eleganter ad ingenium. Or. II. 30. *ſubacto* mihi ingenio opus eſt, ut agro non ſemel arato, ſed novato atque iterato vid. ſubactio. * exercitus, vexatus. Tuſc. III. 28. *ſubactus* miſeriis.

SUBDERE, ſubſtituere. Dom. 32. quis in meum locum judicem *ſubdidit*. cf. ad Fam. X. 21.

SUBDITUS. Verr. I. 5. *ſubditi* in eorum locum.

SUBDUCTIO. Or. II. 30. ſtatim occurrit naturali quadam prudentia, non his *ſubductionibus*, quas iſti docent, quid faciat cauſam. *Subductiones* ſunt artificia, quibus commentaturi utuntur in cogitando, cum quærunt, quid faciat cauſam, quid veniat in judicium. Nam *ſubducere*, quod eſt rationibus proprium, de cogitationibus et meditationibus dici notum eſt. v. Att. V. 21. ad Fam. I. 9.

SUBDUCTUS, de navibus dicitur, quæ hiberno tempore e mari extractæ ſunt; eique opponitur deductus. Offic. III. 11. claſſem Lacedæmoniorum, quæ *ſubducta* eſſet ad Gytheum, clam poſſe incendi.

SUBJECTIO, in rhetoricis quid? Herenn. IV. 23.

SUBJECTOR, falſarius. Catil. II. 4. quis teſtamentorum *ſubjector*, &c.

SUBJECTUS. Or. I. 12. verborum ſonitus inanis, nulla *ſubjecta* ſententia et ſcientia: h. e. cujus nullus ſenſus ineſt. ibid. 46. omnis hæc antiquitatis memoria et juris publici auctoritas, et regendæ reipubl. ratio et ſcientia, tanquam aliqua materies, iis oratoribus, qui verſantur in republica, *ſubjecta* eſſe debent: h. e. in promptu, nota. Partit. 11. hujus igitur materiæ ad argumentum *ſubjectæ*: h. e. aptæ, paratæ.

SUBJICERE, de ſpeciebus ratione generis. Tuſc. IV. 7. perturbationibus *ſubjiciuntur* partes ejuſdem generis plures. Or. I. 42. partes autem ſunt, quæ generibus iis, ex quibus emanant, *ſubjiciuntur*. * de ſententia, quæ ineſt verbis. Fin. II. 15. ſub hac voce, quæ ſit *ſubjicienda* ſententia. ibid. 2. quæ res huic voci *ſubjiciatur*. * monere aliquem de re, cujus oblitus eſt, cujus recordari nequit. Verr. V. 10. cupio mihi ab

ille *ſubjici*, ſi quid prætereo. * obnoxium reddere. Planc. 23. *ſubjicere* fortunas innocentium fictis auditionibus. Or. I. 46. ſcelus dicendo *ſubjicere* odio civium. * Dom. 20. ut rex Cyprius cum bonis omnibus ſub præcone *ſubjiceretur*. Quint. 15. cujus non modo fortunæ, ſed etiam victus veſtituſque neceſſarius ſub præcone *ſubjectus* eſt. ratio loquendi inde ducta eſt, quod præco ſtare ſolebat in lapide, ut ab omnibus conſpici poſſet. v. Lapis. * in manus dare, porrigere. Arch. 10. quem nos in concione vidimus, cum ei libellum malus poeta de populo *ſubjeciſſet*, &c. * Leg. II. 18. ſi ad terram tuendam ferroque *ſubjiciendam* ſuperſtitionis aliquid acceſſerit. Manutius repoſuit: ſubigendam, ex libro antiquo, probantibus Lambino, Daviſio. Subigere uſitatius eſt in hac re, ſed nec *ſubjicere* eſt abſurdum, quod in multis loquendi formis eſt, in quibus et ſubigere dicitur.

SUBITUS, extemporalis. Or. I. 33. *ſubita* et fortuita oratio. ib. exercitationes *ſubitæ*. * ad Fam. XIII. 2. propter opera inſtituta multa multorum, *ſubitum* eſt ei remigrare Kal. Quint.

SUBJUNGERE, ſubjicere. Verr. I. 21. multas urbes *ſubjunxit* ſub imperium pop. R. Orat. I. 50. ſi jam omnes artes *ſubjungere* velimus oratori: h. e. ei ineſſe debere, ſtatuere.

SUBLATE, elate, jactanter. Dom. 36. nihil de me unquam dixi *ſublatius*, aſciſcendæ laudis cauſa potius, quam criminis depellendi. * de genere dicendi *ſublimi*. Brut. 55. *ſublate* ampleque dicere.

SUBLATIO, de magnitudine animi. Fin. II. 4. *ſublatio* animi.

SUBLEVARE, eſt proprie ſuſtinere, erigere. Att. X. 4. qui nos ſtratos ad pedes ne *ſublevabat* quidem. Herenn. IV. 50. *ſublevare* mentum ſiniſtra. * hinc eſt pro juvare. ad Fam. V. 1. quem familiæ noſtræ dignitas debebat *ſublevare*. Or. II. 40. quæ non ſua vi, ſed extranea *ſublevantur*. * conſolari. Attic. II. 18. hic ſtatus una omnium voce gemitur, neque verbo cujuſquam *ſublevatur*. * defendere. Muren. 4. ut meum laborem hominum periculis *ſublevandis* non impertiam. Tuſc. IV. 37. in quo *ſublevatus* a Socrate. * minuere, aliqua re efficere, ne noceat, quod nocere poſſet. ad Fam. VIII. 3. *ſublevare* odia. Act. I. Verr. 16. non gratia, non cognatione, non aliis recte factis tot tantaque ejus vitia *ſublevata* eſſe exiſtimabuntur. Petit. Conſ. 1. nominis novitatem dicendi gloria *ſublevabis*. * infirmare. in Cæcil. 4. *ſublevabis* cauſam inimici.

SUBLIGACULUM: tegumentum pudendorum. Off. I. 35. ſcenicorum mos tantam habuit a vetere diſciplina verecundiam, ut in ſcenam ſine *ſubligaculo* prodeat nemo.

SUBMISSIO orationis. Or. 25. de tenui genere.

SUBMISSUS orator. ibid. 24. ib. 23. *ſubmiſſa* leniter dicere: i. e. tenuia leni voce.

SUBMITTERE, allegare ad aliquem. Verr. III. 28. *ſubmittebat* Timarchidem. cf. I. 41. * de voce. in Cæcil. 15. cum poſſit aliquanto clarius dicere, quam ipſe primarum, multum *ſubmittere* videmus. Male ergo Sylvius ad Orat. pro Sylla, 10. negat bene dici *ſubmiſſa* voce: male aſſentitur Burmann. ad Ovid. Met. VI. 90. * de ſupplicantibus. Planc. 10. tribubus me *ſubmiſi* et ſupplicavi. * de animo. ad Fam. XI. 3. periculo nulli *ſubmittere* animum.

SUBMOVERE, abſterrere, Roſc. A. 25. *ſummoveri* maleficio. * eſt hoc verbum inprimis de lictoribus uſitatum: Quint. 8. jubet (Prætor) advocatos noſtros acerrime *ſubmoveri*.

SUBNIXUS. habitus arrogantis in inceſſu. Orat. I. 58. qui ejus artis arrogantia *ſubnixi* ambulant. Sic eſt apud Liv. XXVI. 13. Non videbo Appium Claudium et Q. Fulonem victoria inſolenti *ſubnixos*, &c. cf. Gell. Noct. Att. XVII. 2.

SUBORNARE, ornare, juvare. ad Fam. X. 23. tu, mi Cicero, quod adhuc feciſti, idem præſta, ut nos vigilanter nervoſeque *ſubornes*. Phil. XIII. 16. Brutum pecunia *ſubornaſtis*. Leg. I. 22. quemadmodum homo *ſubornatus* a natura in vitam venit: ubi Daviſ. laudavit Gronov. ad Senec. ep. 24.

SUBROGARE: Conſulem, aut alium magiſtratum, in locum mortui rogare. Eſt magiſtratus habentis comitia: populus autem ſufficit. Brut. ep. 5. ſtatim Panſa collegam ſibi *ſubrogaſſet*. Dicitur tamen etiam de creatione magiſtratuum annua ap. Liv. XXXV. 6.

SUBROSTRANI, homines urbani, otioſi, qui totum pæne diem ſub roſtris ambulant, circulos faciunt, &c. ad Fam. VIII. 1. te *ſubroſtrani* diſſiparant periiſſe.

SUBSCRIBERE, proprie eſt Att. IX. 13. (Balbi) Cæſar mihi literas miſit, quarum ex-

emplum _ſubſcripſi._ *de accuſatore dicitur, quod in deferendo nomine alicujus ſuum quoque nomen et cauſam accuſationis _ſubſcriberet._ Inv. II. 19. cum veneficii nomen eſſet delatum, et parricidii cauſa _ſubſcripta_ - - - - quoniam id cauſæ _ſubſcriptum_ eſſet. v. Salmaſ. mod. Uſur. c. 3. p. 108. * eſt deinde accuſatoris ſecundarii. v. ſubſcriptor. Attic. II. 24. in aliquem _ſubſcribere._ Q. Fr. III. 3. Gabinium reum de ambitu fecit P. Sylla, _ſubſcribente_ privigno Memmio. * Cenſores etiam _ſubſcribere_ dicuntur, cum in tabulis cenſoriis ſub nomine alicujus ſcribunt, qua de cauſa notatus a ſe ſit. de Div. I. 16. Cenſor C. Ateium ementitum auſpicia _ſubſcripſerit._ Cluent. 42. video cenſores animadvertiſſe in judices quoſdam illius conſilii Juniani, cum iſtam ipſam cauſam _ſubſcriberent._ De origine cauſarum _ſubſcribendarum_ ita diſputant viri docti, ut alii ad Catonem Cenſorium referant, quibus favet locus Gellii IV. 20. ubi Cenſor (Cato) cauſam ſubſcripſiſſe traditur, alii ad poſteriora tempora, confiſi loco Livii XXXIX. 42. ubi v. Duker. et Drakenb. qui Livio plus tribuit quam Gellio. * dicitur etiam de iis, qui nomen ſuum apud aliquem deferunt, profitentur, et in tabulis ſcribunt. Verr. III. 51. numerus aratorum quotannis apud magiſtratus _ſubſcribitur._ Sie muſſen ſich angeben und ſich einſchreiben. cf. ſcriptura.

SUBSCRIPTIO. de accuſatore ſecundarum partium, in Cæcil. 15. qui _ſubſcriptionem_ ſibi poſtularunt, cuicunque nominis delationem dediſſetis. * de cenſoriis notis. vid. ſubſcribere. Cluent. 47. _ſubſcriptione_ notare. ibid. 43. _ſubſcriptiones_ cenſorias delere. * de aratoribus. v. ſubſcribere. Verr. III. 48. jugerum _ſubſcriptio_ ac profeſſio.

SUBSCRIPTOR, accuſator ſecundarius, ſive accuſatoris adjutor, a ſubſcribendo dictus, quia, cum accuſator nomen rei defert, nomen ſuum quoque ſubſcribit. in Cæcil. 15. at venit paratus, cum _ſubſcriptoribus_ exercitatis et diſertis, &c. vid. Hotom. ad h. l. ad Fam. VIII. 8. itaque ſine ullo _ſubſcriptore_ deſcendit, et Tuccium reum fecit. * qui alicui aſſentitur, morem gerit. Dom. 19. venalis adſcriptor et _ſubſcriptor_ tuus. vid. Manut.

SUBSELLIUM. in judiciis _ſubſellia_ ſunt ſedes judicum et patronorum utriuſque partis. Roſc. A. 11. etiamne ad _ſubſellia_ cum ferro atque telis veniſtis, ut hic aut juguletis aut condemnetis Roſcium? Flacc. 10. teſtes una ſedent, accuſatorum _ſubſelliis_ ſurgunt. ad Fam. XIII. 10. verſatus in utriſque _ſubſelliis_ cum ſumma fama et fide. Corradus et Manutius male interpretantur de cauſis minoribus et majoribus. Senſus eſt: judicem et patronum egit; quod etiam ſequentia indicant. Nam fides eſt patroni, fama judicis integri et juſti. Hinc _ſubſellia_ pro judicio, et actione cauſarum, inprimis publicarum. in Cæcil. 15. de cauſidico: a _ſubſelliis_ Allienus. Nam dicuntur cauſidici in _ſubſelliis_ habitare, Orat. I. 62. ibid. II. 33. cum ſe a _ſubſelliis_ in otium contulerit. Brut. 84. _ſubſellia_ grandiorem vocem deſiderant. ubi de judicio publico. nam opponuntur judici ſtanti in comitio. de judice ſtante, v. Manut. ad Ep. ad Fam. XIII. 10. Ceterum in judiciis publicis videntur etiam fuiſſe ſubſellia auditorum, qui neque judices eſſent, neque advocati; certe ſubſellia patronorum et judicum ita magna, ut etiam alii honeſtiores homines in iis locum haberent. Brut. 84. volo hoc oratori contingat, ut, cum auditum ſit, eum eſſe dicturum, locus in _ſubſelliis_ occupetur, compleatur tribunal, gratioſi ſcribæ ſint in dando et cedendo loco. * Sed _ſubſellia_ ſunt etiam ſedes ſenatorum. Catil. I. 7. adventu tuo iſta _ſubſellia_ vacua facta ſunt. cf. Phil. II. 8. V. 7. Hinc illud capiendum ad Fam. III. 9. longi _ſubſellii_ judicatio et mora auferet tibi unum diem et item alterum. Judicatio longi _ſubſellii_, eſt tarditas ſenatus in decernendo triumpho. Nam quod Grævius de judiciariis _ſubſelliis_ interpretatur, errat: cum de triumpho ſermo ſit, quem qui meruerit judicatur, non a judicibus, ſed a ſenatu. * _Subſellia_ etiam ſunt in theatris, circis, &c. Fr. Corn. I. p. 480. P. Africanus ille ſuperior, non ſolum a ſapientiſſimis hominibus, qui tum erant, verum etiam a ſe ipſo ſæpe accuſatus eſt, quod, cum Conſul eſſet cum Ti. Longo, paſſus eſſet, tum primum a populari conſeſſu ſenatoria _ſubſellia_ ſeparari.

SUBSEQUI, paulo minus eſt, quam, exprimere: imitari. ad Fam. III. 1. mirifice ipſe ſermone ſuo _ſubſecutus_ eſt literarum tuarum humanitatem. Orat. III. 59. manus minus arguta, digitis _ſubſequens_ verba, non exprimens. Partit. 7. actio facit et dilucidam orationem, et illuſtrem, et probabilem, et ſuavem, non verbis, ſed varietate vocum, motu corporis, vultu, quæ plurimum vale-

bunt, ſi cum orationis genere conſentient, ejuſque vim et varietatem *ſubſequentur.*

SUBSIDIUM. Catil. II. 5. *ſubſidia* induſtriæ, atque inſtrumenta virtutis; de patientia in frigore, ſame, ſiti, vigiliis perferendis. Cluent. 11. *ſubſidium* generis; de filio.

SUBSIGNARE, ſubſcribere. Flacc. 32. illud quæro, ſintne iſta prædia cenſui cenſendo: habeant jus civile: ſint, necne ſint mancipi: *ſubſignari* apud ærarium, apud cenſorem poſſint. Nempe *ſubſignari* prædia dicuntur, cum in cenſum deferuntur: h. e. ſub nomine civis R. in tabulis cenſoriis ſcribuntur. Ceterum hic locus confirmat Salmaſii diſputationem de mod. Uſur. c. 11. cujus hæc eſt ſumma, *ſubſignare* eſſe ſubſcribere, et differre a ſignare.

SUBSISTERE, ſuſtinere, tolerare. ad Fam. XI. 10. non, ſi Varronis theſauros haberem, *ſubſiſtere* ſumptui poſſem. v. Gronov. et Drakenb. ad Liv. XXVII. 7.

SUBSORTIRI. Act. I. in Verr. 10. *ſubſortiemur* etiam in Metelli locum. v. ſubſortitio.

SUBSORTITIO, eſt altera ſortitio judicum, qua ſcilicet ſupplentur judices poſt priorem prætoris aut judicis quæſtionis ſortitionem rejecti ab accuſatore et reo. Verr. I. 61. nam de *ſubſortitione* illa Juniana judicum nihil dico. * catalogus judicum *ſubſortitione* delectorum. Cluent. 33. quod Verres *ſubſortitionem* ejus in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur.

SUBSTITUO. de Div. II. 2. philoſophiam pro reip. procuratione nobis *ſubſtitutam* putabamus.

SUBTILIS, Dialecticis regulis conſentiens. Philoſophi igitur proprie ſubtiles, et quicunque artis ac diſciplinæ præcepta via et ratione ad præſcriptum regularum Dialecticarum tradunt. Or. I. 23. ſi minus illa *ſubtili* definitione, at hac vulgari opinione eſſe ars videtur. Att. V. 14. *ſubtiliores* literæ. * hinc de dicentibus et ſcribentibus. v. ſubtilitas. Or. I. 39. *ſubtilis* oratione. ibid. III. 45. *ſubtiles* ſumus. Brut. 9. Lyſias egregie *ſubtilis* ſcriptor atque elegans. de *ſubtili* oratione v. Or. 23, 24. ſ. * Or. I. 5. *ſubtilis* venuſtas. Eſt ea, quæ non eminet uno aliquo loco, ut lumina verborum et ſententiarum, ſed quæ per totam orationem æquabiliter fuſa, non niſi ab intelligentibus et peritis intelligitur; qualis eſt Socratica venuſtas et urbanitas, in Platonicis et Xenophonteis dialogis.

SUBTILITER, ex præſcripto Dialectices. Tuſc. V. 33. non *ſubtiliter* nimis diviſit genera, &c. Leg. I. 4. *ſubtilius* de jure civili conſcribis, quam ceteri. * hinc pro accurate. Or. II. 10. vim oratoris exprimere *ſubtiliter* viſus es. Læl. 2. qui iſta *ſubtilius* quærunt. Orat. I. 21. *ſubtiliter* perſequi.

SUBTILITAS, eſt virtus orationis, quæ eſt primo perſpicua, atque adeo ad docendum apta, deinde ſine vitio ſententiarum et verborum: quæ omnia via et ratione, ut Dialectica jubet, docet: in qua nihil ſuperfluum, nihil curtum, nihil falſum, omnia recta, ſed non magnopere ornata. vid. Orat. 23, 24. ſ. Or. I. 15. *ſubtilitas* differendi, eſt ipſa Dialectica. Tuſc. III. 23. a *ſubtilitate* diſputandi orationem ad exempla traducimus. ad Fam. IV. 4. *ſubtilitas* ſcriptorum tuorum. Or. 23. *ſubtilitas* orationis. Or. II. 7. *ſubtilitas* linguæ. Brut. 84. *ſubtilitas* minuta. * ad Q. Fr. II. 10. *ſubtilitas* veteris urbanitatis. v. ſubtilis venuſtas.

SUCCEDERE. ad Fam. XVI. 21. cum omnia mihi velles *ſucceſſa.*

SUCCIDIA, caro ſuilla fumo durata. Cato 16. hortum ipſi agricolæ *ſuccidiam* alteram appellant.

SUCCINCTUS. Agrar. II. 32. Carthago *ſuccincta* portubus.

SUCCLAMARE, acclamare. ad Fam. XI. 13. *ſucclamatum* eſt frequenter a militibus.

SUCCONES. Att. VII. 13. Oppios enim de Velia *ſuccones* dicis. Boſius et Popma hoc verbum Ciceronem putant duxiſſe a *ſucco,* luſiſſeque in eo, quod, quemadmodum Atticus argentarios ſeu fœneratores acerbos luſu quodam Opios ἀπὸ τοῦ ὀποῦ dixiſſet, ita ipſe latine *ſuccones* a *ſucco.* Manutius autem et Gronovius ſalacones legendum cenſent.

SUCCRESCERE. Or. III. ult. non enim ille mediocris orator veſtræ quaſi *ſuccreſcit* ætati. Sic dixit et Livius X. 13. add. Scheff. ad Juſtin. XI. 9.

SUCCURRERE. Rabir. Perd. 1. *ſuccurrere* ſaluti communi.

SUCCUS, in oratione dicitur de ſententia. Or. II. 22. omnes etiam tum retinebant illum Periclis *ſuccum,* ſed erant paulo uberiore filo. ibid. III. 25. ornatur oratio genere primum, et quaſi colore quodam et

ſucco ſuo. nam ut gravis, ut ſuavis, ut erudita, ut liberalis ſit, &c. non eſt ſingulorum articulorum : in toto ſpectantur hæc corpore.

SUCCUSSUS. Tuſc. II. 21. pedetentim ite, ne *ſuccuſſu* arripiat major dolor.

SUCULAE. Nat. D. II. 43. hyades a pluendo : ὕειν enim eſt pluere. Noſtri imperite *ſuculas*, quaſi a ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ.

SUDARE, laborare, angi, de iis, qui, quomodo perficiant, quod volunt, aut quomodo ſe ex difficultate aliqua expediant, non ſatis reperiunt. ad Fam. III. 12. vides *ſudare* me, jam dudum laborantem, quomodo ea tuear, quæ mihi tuenda ſunt, et te non offendam. Phil. II. 34. apparet eſſe commotum : *ſudat*, pallet.

SUFFARRANEUS Fragm.incert.(Tom. IX.p.145.) ap. Plin. H.N.VII.43. P.Ventidium Mulionem caſtrenſem *ſuffarraneum* fuiſſe. Sed viris doctis, Turnebo, Harduino, aliiſque hæc vox ſuſpecta eſt. Si eſt a Cicerone ac Plinio, ſignificat hominem, qui frumentum ſubvehit in caſtra.

SUFFICERE, in locum alterius creare : de magiſtratibus, inprimis conſulibus, qui in locum mortui conſulis, aut de ambitu damnati, &c. creantur. de conſule eſt Muren. 38. nam, ne *ſufficiatur* conſul, non timent. de magiſtratu provinciali ad Fam. V. 10. ſi Appii os haberem, in cujus locum *ſuffectus* ſum. * inficere, imbuere. fragm. Hortenſii ap. Nonium. qui combibi purpuram volunt, *ſufficiunt* prius lanam medicamentis quibuſdam.

SUFFLATUS, inflatus, tumidus, de orationis vitio. Heren. IV. 10. gravi figuræ, quæ laudanda eſt, propinqua eſt ea, quæ recte videbitur appellari, ſi *ſufflata* nominabitur.

SUFFOCARE. Att. IX. 7. *ſuffocare* urbem et Italiam fame.

SUFFRAGARI, laudare, favere. Leg. I. 1. videris fratrem laudando *ſuffragari* tibi. ad Fam. XII. 17. *ſuffragari* libro. Dom. 10. ſi ejus dignitati *ſuffragatus* viderer. ad Fam. XII. 14. *ſuffragari* laudi alicujus. * inprimis autem in petitionibus magiſtratuum *ſuffragari* dicuntur, qui Candidatos gratia ſua in petitione juvant. Muren. 34. ſi nihil erit, præter ipſorum ſuffragium, tenue eſt : ſi, ut *ſuffragantur*, nihil valent gratia. Off. I. 39. domus *ſuffragata* eſt domino, homini novo. Syll. 24. cum Catilinæ *ſuffragaretur*. Planc. 1. memoriam meorum temporum ei *ſuffragari* videbam. * cum de legibus dicitur, eſt ſuadere. Verr. V. 69. legi *ſuffragari*, opponitur τῷ adverſari. * hinc pro juvare. in Cæcil. 7. Hortenſius tibi *ſuffragatur*. ad Brut. ep. 10. nec deſtiti accuſare ejus neceſſarios, qui ejus cupiditati *ſuffragarentur*. ad Fam. X. 5. fortuna *ſuffragante*, videris res maximas conſecutus.

SUFFRAGATIO, commendatio, &c. v. ſuffragari. Muren. 19. *ſuffragationem* urbanam militari anteponis. Planc. 6. ſublata ſunt ſtudia, extinctæ *ſuffragationes*.

SUFFRAGATOR, qui nos in petendis honoribus gratia ſua juvat. Muren. 7. 21.

SUFFRAGATORIUS, ſuffragationis cauſa comparatus. Petit. Conſul. 7. brevis et *ſuffragatoria* amicitia.

SUFFUSUS ad Fam. I. 9. novi animum tuum, tum mihi amiciſſimum, tum nulla in ceteros malevolentia *ſuffuſum*.

SUGERE. Tuſc. III. 1. *ſuximus* errorem cum lacte nutricis.

SUGGERERE. Phil. II. 27. damna aleatoria *ſuggerebantur* : h. e. accedebant ſubinde.

SUGGESTUM, locus editus, ex quo conciones habentur. Tuſc. V. 20. cum in communibus *ſuggeſtis* conſiſtere non auderet, concionari ex turri alta ſolebat. * Athenis etiam reos de cauſa capitis e ſuggeſto cauſam dixiſſe patet ex de Div. I. 54. neque illud *ſuggeſtum*, in quo cauſam dixerat, aſcendenti ſignum ſibi ullum, quod conſueſſet a Deo, quaſi mali alicujus impendentis, datum.

SUM. *eſſe* cum viro dicuntur uxores. Quint. 24. Roſcii ſoror *eſt* cum P. Quintio. * de pretio rerum, vendi, venalem eſſe. Verr. III. 75. *eſt* modius HS. duobus. v. Gron. Seſt. IV. 1. * JCtis *eſſe* dicuntur res, quas corporales vocant, *non eſſe* incorporales. Topic. 5. *Eſſe* ea dico, quæ cerni tangive poſſunt, ut fundum, ædes, &c. *non eſſe* rurſus ea dico, quæ tangi demonſtrarive non poſſunt, cerni tamen animo atque intelligi poſſunt, ut ſi uſucapionem, ſi tutelam, ſi gentem definias. vid. Cajus Inſtitut. II. 1. * Roſc. A. 40. maleficiis, quæ in illo conſtat *eſſe*. Brut. 62. cui Titius nomen *eſt*.

SUMERE, in re pecuniaria eſt verſuram facere. Attic. XIII. 6. quam pecuniam tutor *ſumpſerat* in Achaia. * emere, comparare. ad Fam. VII. 23. tanti iſta quatuor

aut quinque *ſumpſiſti*. Græci pariter ſic dicunt τὸ λαμβάνειν. * ſuſcipere Vatin. 11. *ſumere* inimicitias. Att. V. 1. ex ratione *ſumpta* offenſio. * præmiſſæ ſyllogiſmi dicuntur ſumi. Fin. III. 8. quod efficiebatur ex duobus, quæ erant *ſumpta*.

SUMMA. Rabir. Poſt. 4. *ſumma* litium: de æſtimatione litis, de qua ſupra. * Tuſcul. III. 23. hæc oratio de ipſa *ſumma* mali nihil detrahit. * Att. XV. 1. ad *ſummam*: h. e. ut brevi me expediam. * id, quo tota res redit, quo tota continetur, quemadmodum in rationibus *ſumma* omnia nomina continet. ad Fam. X. 25. cujus ſententiæ hæc eſt *ſumma*. ib. VI. 7. cujus *ſumma* eſt criminis, quod armatus adverſario maledixi. Attic. X. 5. ſermo eandem fere habuit *ſummam*. * *Summa* reipublicæ eſt res, a qua ſalus univerſæ reipublicæ pendet. Verr. II. 10. pertinet hoc ad *ſummam* reipublicæ. Catil. III. 6. conſului ſenatum, de *ſumma* reipublicæ quid fieri placeret. Sermo eſt de conjuratione Catilinaria, et ſociis Catilinæ puniendis. Grævius ibi repoſuit: de *ſumma* republica. ſed et illud rectum eſſe, multis exemplis demonſtrari poteſt, et hodie conſtat inter doctos. Inv. I. 16. ea quæ dicturi erimus - - ad *ſummam* reipublicæ pertinere. ad Fam. XIII. 68. ego ad te, de reipubl. *ſumma* quid ſentiam, non ſæpe ſcribam, propter periculum ejuſmodi literarum, &c. Hæc quoque ratio elegans eſt, Planc. 22. denunciaſti, quid de *ſumma* reipublicæ ſentires: pro, utrum popularis eſſes, an optimatibus faveres. ad Brut. epiſt. poſter. 5. voluntas mea de *ſumma* reip. ſemper eadem fuit, quæ tua. Item *ſumma* reip. dicitur pro republica univerſa, Dom. 1. quod vos, Pontifices, eoſdem et religionibus Deorum immortalium et *ſummæ* reipubl. præeſſe voluerunt; ut ampliſſimi cives remp. bene gerendo, pontifices religiones ſapienter interpretando, rempubl. conſervarent. * *Summa* rerum dicitur de ſummo imperio in rep. Roſc. A. 32. dum is in aliis rebus erat occupatus, qui *ſummam* rerum adminiſtrabat. * *ſumma* philoſophiæ eſt univerſa philoſophia, aut, quod eſt in philoſophia præcipuum. Fin. II. 27. quoniam omnis *ſumma* philoſophiæ ad beate vivendum refertur, idque unum expetentes homines ſe ad hoc ſtudium contulerunt. * Sic *ſumma* hominis eſt, quod in homine principatum obtinet. Fin. V. 14. in homine autem *ſumma* omnis animi eſt, et in animo, rationis. Item Fin. II. 31. quanquam ea epiſtola cum *ſumma* ejus philoſophi nullo modo congruebat: h. e. cum præcipua ejus ſententia, quæ et in ipſa philoſophia univerſa principatum tenet, nempe cum ſententia ejus de ſummo bono. * Q. Fr. III. 5. in omni *ſumma*, ut mones, valde me ad otium pacemque converto: h. e. in omni re hoc *ſummum* duco, hoc inprimis ago, ut me ad pacem convertam.

SUMMANUS. Att. X. 1. niſi forte iſte *Summanus* ei poteſt perſuadere. Sermo eſt de Cæſare. Sed alii habent *ſummarius*. alii aliter legendum cenſent: tanquam, nummarius; quia in eadem epiſtola paulo ante emptus pacificator dicitur. Sic nummarii judices ſunt in Cluentiana, h. e. pecunia empti et corrupti. De *Summano* Jove. v. Ind. Hiſt.

SUMME. Quint. 19. *ſumme* conſtat officium. ib. 21. *ſumme* concupiſcere. ib. 24. *ſumme* petere et contendere.

SUMMUS. Arch. 8. *ſummi* homines, de eruditis. * omnia *ſumma* facere, eſt facere quantum poſſis. Att. XV. 13. ſeſe de attributione omnia *ſumma* feciſſe. Or. II. 20. ſin videbitur, cum omnia *ſumma* fecerit, tamen ad mediocres oratores eſſe venturus: ubi fruſtra Jac. Gronov. et Pearcius reſcribunt ſumme; cum vulgatum eandem vim habeat, et elegantius ſit. Nempe Pearcius non capiebat hujus formulæ vim, qui ita interpretabatur, ut *ſumma* omnia facere eſſet, eſſe perfectum in iis rebus, quas quis aggreditur; quod eſt falſum. Librarii ex *ſumma* fecerunt *ſumme*, quod hujus formulæ vim non aſſequebantur. * Inprimis autem eleganter jungitur *ſummus* ſubſtantivis ita, ut ſignificetur id, a qua tota res, quæ ſubſtantivo indicatur, pendet. Inv. I. 14. ex hac deductione rationis illa *ſumma* naſcitur controverſia, quam judicationem appellamus. nempe judicatio totam cauſam continet. Verr. I. 15. *ſummæ* rei cauſæque nocere. Dom. 2. *ſumma* religio, eſt res, a qua omnis religio pendet. Att. I. 1. Cæcin. 2. *ſumma* exiſtimatio. ad Fam. X. 8. cura reipublicæ *ſummæ* defendendæ. cf. ad Fam. XI. 13. Roſc. Am. 51. nempe *ſumma* reſpubl. eſt ſalus univerſæ reipublicæ, et id, a quo ea pendet. Catil. I. 5. *ſumma* ſalus periclitatur. conf. Catil. IV. 11. Act. I. in Verr. 1. *ſummum* reipublicæ tempus, eſt, quo omnis reip. ſalus in periculo eſt. v. de-

hac forma loquendi Gronov. ad Liv. XXVI. 9. XXXIII. 45. XXXVI. 34. XXXVIII. 50. * *ſummum* jus. v. Jus.

SUMPTIO, præmiſſa ſyllogiſmi. de Div. II. 53. ſed demus tibi iſtas duas *ſumptiones*, ea quæ λήμματα dicunt Dialectici.

SUMPTUARIUS. Att. XIII. 6. lex *ſumptuaria*. v. Ind. Legg.

SUPELLEX. Or. 24. *ſupellex* eſt enim quodammodo oratoris, quæ eſt in ornamentis, alia rerum, alia verborum.

SUPER. præterea. Leg. II. 21. *ſuper* dicebant. v. Burm. ad Phædr. III. 11. ad Sueton. Cæſ. 28. ſed Lambinus et Turnebus legebant, *ſuperiores*, probante Daviſio.

SUPERARE, redundare, ſupereſſe. Or. II. 19. in quo et deeſſe aliquam partem et *ſuperare* mendoſum eſt. Fin. V. 15. de eo, quod ipſis *ſuperat*, aliis gratificari. add. ad Fam. VIII. 5. extr.

SUPERBILOQUENTIA. Tuſc. IV. 16.

SUPERBIRE, ſuperbe facere. Lucul. 29. ſi habes, quod liqueat, neque reſpondes, *ſuperbis*. Nam ſuperbiæ tribuitur, ſi quis non reſpondet roganti. v. ad Fam. I. ult.

SUPERBUS, cui non facile ſatisfieri poteſt, faſtidioſus. Or. 44. aurium judicium eſt *ſuperbiſſimum*.

SUPERFICIES. Att. IV. 2. *ſuperficiem* ædium conſules æſtimarunt: h. e. aream, ut ep. 1. dicit.

SUPERIOR. de loco *ſuperiori* eſt de tribunali et ſella curuli. Verr. II. 42. ipſe in Sicilia ſæpe et palam de loco *ſuperiore* dixerat. * de ſuggeſto in concione populi. Verr. I. 5. hanc ego cauſam cum agam beneficio populi Rom. de loco *ſuperiore*. ad Fam. III. 8. ſermones ex *ſuperiore* et ex æquo loco habiti.

SUPERLATIO, hyperbole. Or. III. 53. veritatis *ſuperlatio* et trajectio.

SUPERLATUS, hyperbolicus, nimium augens. Partit. 15. verba *ſuperlata*.

SUPERSTES. Muren. 12. utriſque *ſuperſtitibus* præſentibus iſtam viam dico, inite viam. *ſuperſtites* eſſe præſentes, docuerunt ad h. l. viri docti, adjectamque vocem præſentibus eſſe gloſſam delendam. add. Gell. I. 22.

SUPERSTITIO, quid proprie ſit, vid. in *ſuperſtitioſus*. ſumitur etiam pro religione, bono ſenſu. Verr. IV. 51. tanta religione obſtricta tota provincia eſt: tanta *ſuperſtitio* ex iſtius facto mentes omnium Siculorum occupavit, ut quæcunque acciderint publice vel privatim incommoda, propter eam cauſam ſcelere iſtius evenire videantur.

SUPERSTITIOSUS, unde dictus? v. Nat. D. II. 28. cf. Gron. Diatrib, in Statium c. 59. * religioſus. Dom. 40. adſpicite hominem religioſum, et monete eum, modum quendam eſſe religionis, nimis *ſuperſtitioſum* eſſe non oportere. * divinus, fatidicus. de Div. I. 31. miſſa ſum *ſuperſtitioſis* hariolationibus, neque me Apollo fatis fandis dementem invitam ciet. v. Daviſ. ad h. l.

SUPERVACANEUS. Cato 16. *ſupervacanei* operis aucupium: h. e. ejuſmodi, quod fit tempore, quod eſt ab opere ruſtico et neceſſariis rebus vacuum.

SUPPEDITARE, ſuppetere. Att. I. 14. ſi unquam mihi ἐπιχειρήματα (ſ. ἐνθυμήματα) *ſuppeditarunt*. v. Græv. ad Verr. V. 38. * abundare. Catil. II. 11. ſi omiſſis his rebus omnibus, quibus nos *ſuppeditamus*, eget ille, &c. Hinc

SUPPEDITATIO, pro copia, facultate, Nat. D. I. 40. *ſuppeditatio* bonorum, nullo malorum interventu.

SUPPLERE. Verr. IV. 5. non te inſtruere domum tuam voluerunt in provincia, ſed illum uſum provinciæ *ſupplere*: h. e. ſed tantum tibi frumenti dari, quantum in provincia tibi et familiæ tuæ opus eſſet. Flacc. 17. quieſcant igitur, et me hoc in lucro ponere, atque aliud agere patiantur. Non ſinunt. *Supplet* enim ille neſcio quis, et privatim dicit, ſe dediſſe. h. e. ſuccurrit, opem fert, et quod ipſi probare non poſſunt, ſuo teſtimonio probare vult.

SUPPLICARE. Fin. V. 25. tu, Piſo, hodie ita iſta (nempe Peripatetica) noſſe viſus es, ut, ſi copia tui ſemper nobis fieret, non multum Græcis *ſupplicandum* putarem.

SUPPLICATIO, eſt ſolemne plurium dierum ex SCto, quo Diis gratiæ aguntur ob res bello feliciter geſtas. Ciceroni tamen hoc contigit uni, ut propter rem domi geſtam ſupplicatio ei decerneretur. Catil. IV. 10. ſed ſunt etiam ſupplicationes funerum, eæque, ut Manutio placet, unius diei. Vatin. 12. ſcire ex te cupio, quo conſilio, aut qua mente feceris, ut in epulo Q. Arrii cum toga pulla accumberes? - - Dices

ſupplicationes illas te non probaſſe. Optime. Nullæ fuerint *ſupplicationes*. Has *ſupplicationes* videtur etiam Cicero improbare. Phil. I. 6. An me cenſetis decreturum fuiſſe, ut parentalia cum *ſupplicationibus* miſcerentur? ut inexpiabiles religiones in remp. inducerentur? ut decernerentur *ſupplicationes* mortuo? &c. Abramius hoc ita conciliat, ut dicat, *ſupplicationem* illam in Arrii funere decretam fuiſſe honorem civilem, hanc autem, Cæſari decretam, honorem divinum, quod ei ſupplicatum ſit, tanquam Deo. Atque ipſe Cicero paulo poſt: adduci non poſſum, ut, cujus ſepulcrum nuſquam extet, ubi parentetur, ei *ſupplicetur*. Sed non abſurda etiam hæc ratio videtur, ſi dicamus, Ciceronem hanc ſupplicationem invidioſe ita interpretari, quaſi Cæſari decreta ſit, ut ei ſupplicetur, tanquam Deo, cum tantum honoris cauſa, ut aliis, ut imperatoribus, ut mortuis, Arrio, &c. decreta eſſet. Agebantur autem, credo, in his *ſupplicationibus* gratiæ Diis, pro beneficiis, quæ ipſi per mortuum illum reipubl. tribuiſſent.

SUPPLOSIO fit, cum pede ſolum percutimus. id fit ab oratore, et eſt pars actionis oratoriæ, qua in πάθεσι interdum utuntur. Or. III. 59. ibid. I. 53, &c.

SUPPONERE, ſubſtituere. Roſc. A.38. operæ noſtræ vicaria fides amicorum *ſupponitur*. vid. de hac vi verbi Burm. ad Ovid. Her. IX. 18.

SUPPRESSIO. Cluent. 25. *ſuppreſſiones* judiciales ſunt, cum quis pecuniam apud ſe depoſitam, ut judicibus ſolvat, ſibi ſervat, avertit, negatque ſe eam accepiſſe.

SUPPRESSUS. Or. 25. ut voce, ſic etiam oratione *ſuppreſſior*: de genere dicendi tenui.

SUPPRIMERE. Clu. 25, 26. *ſupprimere* pecuniam. v. ſuppreſſio.

SUPPUDET, duobus modis dicitur: nempe primo, vulgari illo, cum nos pudet aliquid feciſſe, alicujus vitii, &c. deinde, cum veremur aliquem, neque audemus in ejus conſpectum venire, propter culpæ alicujus conſcientiam. ad Fam. IX. 1. *ſuppudebat* me librorum, &c.

SURGERE, oriri. ad Fam. VIII. 8. fama *ſurrexit*. * eſt oratoris incipientis dicere, unde eſt pro dicere. Roſc. Am. 1. cum tot ſummi oratores ſedeant, ego potiſſimum *ſurrexerim*. * eſt etiam proficiſcentium. Attic. XVI. 13. VI. Idus, cum ante lucem de Sinueſſano *ſurrexiſſem*, veniſſemque. * ſed inprimis venuſtus locus eſt ex hoc verbo Verr. I. 40. Nam ut prætor factus eſt, qui auſpicato a Chelidone *ſurrexiſſet*, ſortem nactus eſt urbanæ provinciæ. Ludit nempe in ambiguitate verbi *ſurgere*; quod eſt non modo lectum relinquentis, ſed etiam in auſpicando, cum magiſtratus, oblato auſpicio fauſto, e tabernaculo ſurgit, et ex templo ſtatim abit, ne fauſtum auſpicium alio infauſto turbetur: de quo ritu e Dionyſii L. II. v. Caſaub. ad Sueton Aug. 95. Jam eo facetius hoc dicitur a Cicerone, quod Chelidonis meretricis, quacum eum cubuiſſe ea nocte fingit, nomen eſt hirundinis, avis urbanæ, quæ commode ſane poſſet præturam urbanam portendere, ut monuit jam Aſconius ad h. l.

SURREPTUS, malis artibus et clanculum ablatus. Att. X. 4. ex SCto *ſurrepto*: h. e. quod per infrequentiam Senatus captatam callide factum eſſet. v. Gronov. ad Liv. XXXIX. 5.

SURRIPI, eleganter dicitur de reo, cum clandeſtinis largitionibus aliiſque malis artibus efficitur, ut abſolvatur. Verr. I. 4. ne actor quidem eſt is, cui reus tam nocens - - occulte *ſurripi*, aut impune eripi poſſit.

SUSCEPTUS, de laboribus, quos ſponte noſtra facimus. opponitur ei receptus, quod dicitur de rebus, quas aliorum rogatu, juſſuve facimus. Or. II. 24. in quo eſt illa magna offenſio, vel negligentiæ, *ſuſceptis* rebus, vel perfidiæ, receptis. * conceptus. Manil. 3. macula *ſuſcepta*. ſed Grævius laudat lectionem Cod. Erfurtenſ. concepta. * natus. ad Brut. ep. 14. remp. cui *ſuſceptus* es, reſpicis.

SUSCIPERE, de negotiis, opponitur τῷ recipere. v. ſuſceptus et recipere. in Cæcil. 8. *ſuſcipere* cauſam. Cluent. 49. Senatus *ſuſcepit* cauſam; h. e. actum eſt de ea re in ſenatu, qui eam vindicandam cenſuit, et decrevit, ut de ea quæſtio haberetur, ut factum eſt in cauſa Milonis, quam et ipſam ſenatus ſuſcepiſſe dici poteſt. * ipſa etiam res dicitur *ſuſcipi*, pro qua labores *ſuſcipiuntur*. Sext. 22. *ſuſcipere* ſalutem reipublicæ. * adhibere, uti. Syll. 31. ſeveritas *ſuſcepta* eſt. Or. 71. impudentiam ſcribendi *ſuſcipere*. * de pœnis luendis. Manil. 3. *ſuſcipere* pœnam. * percipere, vim alicujus rei ſentire. ad Fam. VI. 4. ſi *ſuſcipere* conſolationem poſſis. * concedere, dare. Tuſc. I. 32. quod in cauſa eſt difficillimum, *ſuſcipiunt*, - - illud autem, quod non modo facile ad credendum

eſt, - - non dant.*Dicitur etiam de religione. de Div. II. 54. Sibyllæ libri valeant ad deponendas potius, quam ad *ſuſcipiendas* religiones. *ſuſcipere* religionem eſt aliquid omittendum cenſere, quia Dii portentis, fatis, ominibus, auſpiciis prohibere videntur. ibid. quæ ſi *ſuſcipiamus*, pedis offenſio nobis et abruptio corrigiæ et ſternutamenta erunt obſervanda. Dixerat autem de ominibus.

SUSCITARE, fingere, excogitare. de Div. I. 40. qui ſui quæſtus cauſa *ſuſcitant* ſententias.

SUSPENDERE, eleganter de fornicibus. Top. 4. ſi quis in communi pariete demoliendo damni infecti promiſerit, non debebit præſtare, quod fornix vitii fecerit. non enim ejus vitio, qui demolitus eſt, damnum factum eſt, ſed ejus operis vitio, quod ita ædificatum eſt, ut *ſuſpendi* non poſſet. * Att. XIII. 40. ſed ubi bonos viros? (int. videat) niſi forte ſe *ſuſpendit*. nempe, ut apud inferos videat.

SUSPENSUS, curis ſollicitus et dubius. Dom. 36. *ſuſpenſa* ac ſollicita civitate. * intentus alicui rei. Or. I. 56. *ſuſpenſo* animo et occupato Craſſum tibi reſpondiſſe video. * ſuſpenſum ex aliqua re dicitur, quod ſine ea ſalvum eſſe non poteſt, quod ita ſe habet, uti ea res eſt. ad Fam. V. 13. non aliunde pendere, nec extrinſecus *ſuſpenſas* habere rationes bene maleque vivendi: ut iis ſc. ſalvis et ſecundis tranquillus ac lætus, iis autem perditis aut adverſis miſer ſis. Tuſc. V. 12. ex alterius aut bono caſu aut contrario ei *ſuſpenſa* ſunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt.

SUSPICERE, cogitare. Læl. 9. nihil altum, nihil magnificum - - *ſuſpicere* poſſunt.

SUSPICIO. Flacc. 33. nunc facis *ſuſpicionem*. dicitur de accuſatore, cum ita de re aliqua dicit, ut judices ſuſpicentur, veram eſſe, pro quo et eſt *ſuſpicioſe* dicere et arguere. Roſc. A. 28, &c. et Verr. III. 93 *ſuſpiciones* injicere. * Roſc. A. 31. *ſuſpicionem* ad prædam adjungere: h. e. de iis ſuſpicari, qui prædam habent. * Agr. II. 3. *ſuſpicio* ac perturbatio judiciorum, eſt ἓν διὰ δυοῖν, pro *ſuſpicio* perturbationis judiciorum futuræ.

SUSPICIOSE. Roſc. A. 28. *ſuſpicioſe* dicere. v. ſuſpicio.

SUSQUE deque. Att. XIV. 6. nam de Octavio *ſuſque deque*: h. e. non curo, ſurſum an deorſum, quomodocunque eat. Nam proprie eſt ſurſum deorſum.

SUSTENTARE, dicitur ut ſuſtinere, pro differre. ad Fam. XIII. 64. *ſuſtentes* rem, dum Nero veniat. Q. Fr. II. 7. ædificationem *ſuſtentare*.

SUSTENTATIO, dilatio. Inv. II. 49. utrum habeat aliquam moram et *ſuſtentationem*.

SUSTINERE, retinere currentem vel præcipitem, &c. Tuſc. IV. 18. ut, ſi poſſe putet eum, qui ſe e Leucata præcipitaverit, *ſuſtinere* ſe, cum velit. cf. Or. 37. Att. XIII. 21. * *ſuſtinere* remos, eſt attollere, non remigare, hinc ad varia transfertur. Lucul. 21. 31. *ſuſtinere* aſſenſionem. Læl. 17. *ſuſtinere* impetum benevolentiæ. ad Fam. VI. 7. *ſuſtinui* me. * Hinc etiam pro differre dicitur. Attic. XII. 51. *ſuſtinenda* eſt ſolutio nominis Cærelliani. v. plura apud Burm. ad Ovid. Her. I. 114. * manere alicubi. Att. X. 2. *ſuſtinui* me in Arcano fratris, dum &c. * alere. Att. II. 16. qui ager non amplius hominum quinque millia *ſuſtinere* poteſt. * defendere. Verr. V. 39. hoc crimen *ſuſtinere* ſe nullo modo poſſe. * parem eſſe alicui viribus, &c. ad Fam. XI. 13. hoſtes ipſi adhuc ſatis arroganter *ſuſtinebant*. Sen. p. Red. 4. *ſuſtinere* nomen conſulatus. *dignum eſſe aliqua re. Læl. 20. tantum cuique tribuendum, quantum ille, quem diligas, *ſuſtinere* poſſit. * ad Fam. XI. 13. cum *ſuſtinere* eos (rogantes) non poſſet: h. e. neceſſario rogata faceret, negare nullo modo poſſet. * ad Fam. I. 9. fronte atque vultu, quibus ſimulatio facillime *ſuſtinetur*.

SUUS. Leg. II. 10. *ſui* Dii, ſunt patrii, quos jam majores coluerunt, et opponuntur peregrinis et novis, quorum cultus aut nondum, aut nuper demum receptus eſt. * fautor, amicus. Quint. 7. Alphenus utebatur populo ſuo. e ludis inprimis gladiatoriis ſumptum eſt, et de favore dicitur, de quo ſupra. Populus favebat Alpheno, optabat, ut Alpheno res ſuccederet, et, ſi qua petitio ei ſucceſſerat, lætabatur. * Agr. II. 2. petere conſulatum anno *ſuo*: h. e. eo, quo per legem annalem primum eum petere licet. Læl. 3. factus eſt Conſul bis. primum ante tempus, iterum ſibi, *ſuo* tempore, reip. pene ſero. * Fin. IV. 4. is poterit ſemper eſſe in diſputando *ſuus*. de eo dicitur, qui artem diſſerendi, h. e. Dialecticam didicit, et ſemper reperire poteſt, quid et quomodo dicendum ſit, neque opus habet confidere

dictatis magiſtri, et memoriæ: quod qui faciunt, ubi eos memoria aut dictata deſtituunt, in diſputando hæreant neceſſe eſt. * ſæpe *ſuus* etiam eſt pro demonſtrativo ejus. Inv. II. 17. hunc pater *ſuus* concilium plebis habentem de templo deduxit. v. Sanctii Minerv. II. 12. et ibi Perizon.

SYNGRAPHA, literæ, quibus creditor ſibi cavet a debitore, ut poſſit docere, ſibi pecuniam ab eo deberi, ſi forte inficiari velit, eæque a teſtibus obſignatæ in templis, aut apud amicum communem, aut apud argentarium, deponuntur, exemplis earum creditori et debitori datis. Verr. I. 36. pecunias occuparat apud populos, et *ſyngraphas* fecerat. de creditore; ad quem locum vid. Hotom. Dom. 50. ſi tuus ſcriptor non *ſyngraphas* cum Byzantiis exulibus et legatis regiis faceret: nempe ejus pecuniæ, quam pollicebantur dare. ſic Har. R. 16. qui cum Hermacho Chio *ſyngraphas* fecit, &c. ad Fam. VII. 17. tanquam *ſyngrapham* ad Imperatorem attuliſſes, ſic pecunia ablata domum redire properabas. Har. R. 13. unde tibi ſolvat, quod per *ſyngrapham* credidiſti. Muren. 17. tanquam ex *ſyngrapha* agere cum populo: h. e. tanquam debitum poſtulare, quemadmodum pecunia debita ex *ſyngrapha* poſtulatur. Att. V. 21. ex *ſyngrapha* jus dici cum lex Gabinia vetaret. Ex *ſyngrapha* jus dicit Prætor, cum decernit ſolvendam eſſe pecuniam, quæ per *ſyngrapham* credita ſit. de *ſyngraphis* vid. inpr. Salmaſ. mod. Uſur. c. 10, 11.

T.

TABELLA, tabula cera inducta, in qua ſcribitur. Sic eſt pro epiſtola Catil. III. 5. *tabellas* proferri juſſimus, quæ a quoque dicebantur datæ. unde etiam *tabellarii* dicuntur. Item pro ſyngrapha, vel alio inſtrumento, quod fidei faciendæ cauſa fit. Tuſc. V. 11. *tabellis* obſignatis agis mecum et teſtificaris, quid dixerim. conf. Quint. 6. Sunt etiam *tabellæ*, quibus in comitiis ſuffragia, in judiciis ſententiæ feruntur, unde leges *tabellariæ* dictæ ſunt, de quibus vid. Ind. Leg. Verr. II. 32. huic judicialis *tabella* committetur. in Cæcil. 7. ceratam unicuique *tabellam* dari, cera legitima, non illa infami ac nefaria. Agr. II. 2. quod meis comitiis, non *tabellam*, vindicem tacitæ libertatis, &c.

TABELLARIUS. Lex Tabellaria. v. Ind. Legg.

TABERNA, ubi merces ſuas venales et exponunt, et faciunt opifices. Catil. IV. 8. lenonem quendam Lentuli concurſare circum *tabernas*, pretio ſperare ſollicitari poſſe animos egentium. - - ſed nulli ſunt inventi, - - qui non ipſum illum ſellæ atque operis et quæſtus quotidiani locum - - ſalvum eſſe velint. multo vero pars maxima eorum, qui in *tabernis* ſunt - - quorum ſi quæſtus, occluſis *tabernis* minui ſolet. Clauduntur autem *tabernæ* edictis. Dom. 21. de Clodio: cum edictis tuis *tabernas* claudi jubebas: quod quare fecerit, docet locus, Lucul. 47. quid me igitur in invidiam et tanquam in concionem vocas, et quidem, ut ſeditioſi tribuni ſolent, occludi *tabernas* jubes. nempe, ut ab opera avocarentur opifices, plebeii homines, et in concionem confluentes concitari poſſent. Sed clauduntur etiam edicto conſulum in tumultu. v. tumultus. Ceterum etiam de aliis locis dici, ubi libri, cibi, &c. venales ſunt, tralatitium eſt. cf. tabernarius. * ſunt etiam *tabernæ* pro cauponis. Q. Fr. III. 7. Romæ et maxime Appia ad Martis, mira proluvies: Craſſipedis ambulatio ablata, horti, *tabernæ* plurimæ. * ſpectaculum, ſ. locus in circo, &c. unde ſpectatur. Muren. 35. quid ſtatuent in viros primarios, qui in circo totas *tabernas*, tribulium cauſa, compararunt.

TABERNACULUM, itineris cauſa tabernacula comparantur, ut, ubi deverſorium non eſt, aut urbs attingi non poteſt, &c. in via noctu in iis manere poſſint, qui mos eſt antiquiſſimus: unde *tabernacula* publice Romæ dabantur legatis, magiſtratibus in provincias ituris. vid. Periz. ad Ælian. IV. 1. 9. Attic. V. 16. multis locis ne tectum quidem accipio, et in *tabernaculo* maneo plerumque. Agrar. II. 13. deinde ornat Decemviros *tabernaculis*, centuriis, ſupellectili. * in caſtris etiam ſolent, ut notum eſt, milites in tabernaculis eſſe, unde elegans illud in Brut. 9. de Demetrio Phalereo: proceſſit enim non ut a militari *tabernaculo*, ſed ut e Theophraſti umbraculis: h. e. non in cauſis forenſibus verſatus eſt, de quibus etiam pulvis et ſol dicitur, ſed in philoſophorum ſubtili ratione et leni. cf. umbra. pulvis. * *tabernaculum* porro eſt etiam auſpicantium ante urbem noctu in templo. v. ſurgere. de Div. I. 17. cum *tabernaculum* vitio cepiſſet imprudens. ibid. II.

35. *tabernaculum* recte captum. hoc quale ſit, oſtenditur ibid. de Div. I. 17. quod inauſpicato pomœrium tranſgreſſus eſſet Conſul. * Metaphorice eleganter eſt Or. III. 20. collocare *tabernaculum* vitæ ſuæ in philoſophia.

TABERNARIUS. nomen opificum et eorum, qui in tabernis merces, cibos, vinum, &c. venales habent, qui ſunt de infima plebe homines. ad Fam. VIII. 6. niſi cum *tabernariis* et aquariis pugnarem. ubi Manutius de iis tantum capi vult, in quorum tabernas homines cibi gratia veniunt; quem vide Dom. 5. Sergius concitator *tabernariorum*. v. taberna. Flacc. 8. opifices et *tabernarios*, atque illam omnem fecem civitatum, quid eſt negotii concitare.

TABESCERE. Catil. II. 4. *tabeſcere* deſiderio. Attic. III. 25. in hac calamitate *tabeſcendum* eſt. Nat. D. II. 10. humor tabeſcit calore. Att. II. 14. otium, quo nunc *tabeſcimus*.

TABIFICUS. Tuſcul. IV. 16. *tabificæ* mentis perturbationes.

TABULA, omne genus inſtrumenti, ſive ex ære facti, ſive cerati, in quo aliquid ſcribitur (quanquam Liv. I. 24. *tabulam* et ceram diſtinguit, et de æneis tantum dicit.) et ipſe Cicero in Verrinis ſæpe commemorat *tabulas* et literas; ſed aliis locis etiam literas tabularum nomine comprehendit. vid. Sigon. de Judic. II. 16. quemadmodum interdum literarum nomine *tabulas*, ut in Cæcil. 9. *Tabulas* ergo Cicero dicit 1) codices acceptorum et expenſorum. Roſc. C. 1. qui in judicio ſuo ſuis *tabulis*, teſtibus, uti conatur. Verrin. II. 7. multorum *tabulis* vobis ſatisfactum eſt. ibid. 74, 76. et ſic eſt pluribus locis. Sic cape in Verrinis, ubi a literis diſtinguuntur, v. c. II. 74. coll. 76. dicuntur *tabulæ* ſocietatis honeſte removeri non potuiſſe, literas autem, h. e. parvos rationum libellos, potuiſſe, et remotas eſſe. Etiam Codices rationum publicarum dicuntur *tabulæ* publicæ. Verr. I. 21. Roſc. A. 44. Hinc 2) *tabulæ* novæ dicuntur, cum nomina in tabulis expenſorum mutantur, h. e. aut plane delentur, ut creditores debitoribus omne debitum condonent, (ut Pearcius accipit. Off. II. 23. quod tamen non patitur locus Ciceronis c. 24. ubi a Cæſare victore novas tabulas factas docet) aut pars de ſumma demitur; quod publica auctoritate interdum factum eſt: ut cum, ut eſt apud Salluſt. Catil. 33. argentum ære ſolvi juberetur, h. e. ſeſtertii pro denariis, quarta pars debiti, quinque et viginti pro centenis: quod cum eſſet juſſum, omnes omnium *tabulæ* mutandæ et aliter ſcribendæ erant. hinc Græcis *novæ tabulæ* dicuntur χρεῶν ἀποκοπαί. *tabulæ novæ* ap Ciceronem ſæpe commemorantur. v. c. Catil. II. 8. Phil. VI. 4. Attic. V. 21. ibid. XIV. 21. maxime autem expecto, ecquid Dolabella tinniat (h. e. ſolvat) an in meo nomine *tabulas novas* fecerit: h. e. ſolvere nolit, quod debet. 3) *tabulæ* etiam ſunt Piſ. 15. ſ. in comitiis, intelliguntur que eæ, in quibus, poſt ſuffragiorum diremptionem, ſuffragia punctis notantur, ut recte explicat Geſnerus ad Varr. R. R. III. 5. extr. 4) Codices, in quibus memoria rerum publice, tanquam in cenſu, judiciis, actarum perſcribitur, et omne genus codicis cerati. Verr. II. 42. ut *tabulas* publicas corrumpere auderes. Sermo eſt de codice, in quo ſcripta erant nomina de crimine delatorum, cujuſmodi codicis mentio etiam Cluent. 33. 5) SCta, leges, &c. in ære ſcriptæ, item pactiones, ſyngraphæ, &c. Piſ. 15. Phil. I. 1. ne qua *tabula* ullius decreti Cæſaris figeretur. Or. I. 13. Phil. II. 36. toto Capitolio *tabulæ* figebantur. ad Q. Fr. II. 6. Racilius *tabulam* proſcripſit, ſe familiam Catonianam venditurum. Roſc. Am. 9. de *tabulis* eximere nomen, int. proſcriptorum. 7) geographica deſcriptio, quæ et græce πίναξ dicitur. Attic. VI. 2. Dicæarchi *tabulæ*. 8) *tabula* eſt etiam argentariorum menſa. Cæcin. 6. adeſt ad *tabulam*: licetur Æbutius. cf. Attic. XII. 40. XIII. 25. Nam auctiones privatæ fere ad tabulam argentarii fiebant, ut pretia rerum in argentariorum tabulas referri poſſent. conf. Quintil. XI. 2. Sic commemoratur Vatin. 9. *tabula* Valeria, ad quam ſedere ſolebant tribuni pleb. ut viderent, quid in concione ageretur, ut eſſent præſentes, ſi quis eorum auxilio indigeret. Quint. 6. ſuos neceſſarios corrogat, ut ad *tabulam* Sextiam ſibi adſint. veniunt frequentes: teſtificatur iſte, P. Quintium non ſtitiſſe: int. vadimonium. Nam vadimonia obiri, ſyngraphæ fieri, aliaque ejuſmodi, ad tabulam argentarii alicujus ſolebant, quod in iis rebus teſtibus opus, quos ibi facile reperire poterant.

TABULARIUM, locus in quo tabulæ publicæ ſervantur. Rabir. Perd. 3. Arch. 4. ubi v. Paſſeratius.

TACERE. Verrin. I. 9. dicitur de eo,

qui cauſam non perpetua oratione agit, ſed ita, ut Cicero fecit in prima actione in Verrem.

TACTUS, de ſideribus. Nat. D. II. 15. is ſolis *tactus* eſt, ut non tepefaciat ſolum, ſed etiam comburat. de Div. II. 46. plus terrarum ſitus, quam lunæ *tactus* ad naſcendum valere. Quanquam Gruter. et Daviſ. &c. hic habent *tractus*. Ea vox quod nullum commodum ſenſum haberet, Jo. Clericus, cujus ſententiam probat Daviſius, legebat ſtatus, ex c. 44. non abſurde: ſed non opus eſt, a Codd. MSS. recedere, quorum multi habent *tactus*, quidam actus et tractus; quæ voces minus abeunt a *tactus*, quam a ſtatus. *Tactus* commode explicari poteſt; eſt enim vis lunæ in res terreſtres, quæ ei tribuitur, vulgo: influxus lunæ. Sic ſoli *tactum* tribui vidimus, eodemque ſenſu contactus et contagio dicuntur. Ap. Vitruv. IX. 9. in libris eſt tractus cœli: pro quo recte repoſitum eſt tactus cœli: i. e. preſſio aeris. Apud Virgil. cœli tractus Æn. III. 138. de aere, quoad ſpiritu trahitur: ubi tamen Codd. habent *tactus*: Burmannuſque optionem relinquit lectori. Ego et ibi *tactus* prætulerim, quia etiam de arboribus et ſegetibus ſermo. v. tractus.

TAGAX. fur, ab antiquo tagere. Att. VI. 3. eſt enim levis, libidinoſus, *tagax*. hanc vocem reſtituit e Cod. MS. Cujacius demum. Itaque non eſt in Nizoliano theſauro.

TALARIA, calcei alati, qui Mercurio et Minervæ, Nat. D. III. 23. tribuuntur, ad ſignificandam celeritatem. hinc Att. XIV. 21. *talaria* videamus: h. e. fugiamus. Hæc intellige ap. Ovid. Met. X. 591. ubi male N. Heinſius veſtem talarem intelligit.

TALARIS, ad talos dependens. Catil. II. 10. coll. Verr. V. 13. tunicæ *talares*, ſunt mollium hominum. v. Gell. VII. 12. et Salmaſ. ad Hiſt. Aug. T. II. p. 556. ſ.

TALARIUS. Att. I. 16. Off. I. 42. epith. ludi talorum.

TALUS. Gr. ἀστράγαλος, oſſiculum in ſuffragine pedum poſteriorum in animalibus quibuſdam biſulcis, ex quo ludi inſtrumentum fit, unde nomen duxit. ſed beatiores ex ebore, auro, argento habebant. Ovid. A. A. II. 203. 205. Ceterum tironum cauſa hic breviter, quæ de talis ſcire opus eſt, referemus. *Tali* differunt a teſſeris, quæ ſex latera habent, cum in talis ſint quatuor, et quidem in longitudinem, reliquorum duorum in latitudinem laterum ratio nulla ducitur. Punctum eſt in uno latere unum: latus oppoſitum ſex puncta habet, unde ſenio dicitur, reliqua latera tribus et quatuor punctis notantur. Luditur talis quatuor de Div. I. 13. teſſeris autem tribus. Concutiuntur in fritillo, et inde per pyrgum ſeu turriculam (etiam phimus, orca dicitur) in tabulam mittuntur luſoriam ſ. talariam. Optimus jactus eſt Venerius, cum omnes tali latus aliud oſtendunt; peſſimus, cum omnes idem, qui Canis dicitur. In reliquis jactibus numerus punctorum valet. Ceterum, ut in noſtris ludis eſt, non eaſdem leges videntur omnes ſervaſſe, ſed de quibus convenerat inter ludentes. Cum talus caderet in caput, hoc eſt, in latus, quod erat in latitudinem, et nullis punctis notatum, jactus repetendus erat. In hoc jactu dicitur talus rectus cadere, rectus aſſiſtere. Fin. III. 16. qui de hoc ludo ſcripſerunt, commemorare nihil attinet, cum laudentur a multis, ut Fabric. Bibliogr. Antiqu. p. 640. Pitiſco ad Sueton. Aug. 71. et in Lexic. in talus. propter brevitatem commendandus Caſaub. ad Sueton. l. c. adde et Heinſ. ad Ovid. l. c.

TAM, cum ſuperlativo. Phil. XII. 5. veſtris *tam* graviſſimis tamque multis judiciis. ad quem locum Grævius laudat e Cœl. 2. init. *tam* maxime. ſed *tam* non eſt in Gruteriana, nec in Græviana: deletum quippe a doctis viris, qui hunc modum loquendi non concoquebant. Defendit tamen Aldus Manut. ad eum locum. Voſſius Analog. c. 17. ad quem Grævius nos amandavit, antiquum eſſe modum loquendi recte dicit, quo ſuperlativus pro poſitivo ponatur, quo nihil eſt latinis uſitatius. Verrin. II. 66. maxime remotiſſimi: pro remoti. Inprimis hic modus loquendi rurſus cœpit frequentari ſeculo argenteo. Tacit. A. I. 53. nulla *tam* intima cauſa. vid. Indic. Sueton. in *tam*. Sic etiam videtur junctum eſſe *tam* comparativo pro poſitivo, ſi locus ſanus eſt, Dejot. 3. per iſtam dexteram, non *tam* in bellis et prœliis, quam in promiſſis et fide firmiorem.

TAMEN, ſaltem. Roſc. Am. 3. videantur illi nonnihil *tamen* in deferendo nomine ſecuti. * non diſerte ſemper præcedit etſi, ſed aut latet in alio aliquo verbo, aut eſt ellipſis antecedentis. Roſc. A. 18. cum apud majores noſtros ſummi viri - - qui

omni tempore ad gubernacula reip. ſedere debebant, *tamen* in agris quoque colendis aliquantum operæ temporiſque conſumpſerunt. etſi latet in qui omni. In illo autem ad Fam. IX. 19. *tamen* non diſcedis a malitia; manifeſte totum antecedens omittitur ex uſu loquendi, qui etiam in noſtro ſermone obtinet. de quo uſu verbi vid. Gronov. ad Liv. XXIII. 19.

TANGERE, accipere. Roſc. C. 12. ego Roſcium, ſi quid communi nomine *tetigit*, confiteor præſtare debere ſocietati. ad Fam. II. 17. de præda mea, præter quæſtores urbanos, h. e. populum Rom. teruncium nec attigit quiſquam, nec *tacturus eſt*. Agrar. II. 25. idcirco agros nominare non poſſum, quia *tangam* nullum ab invito. * occidere. Att. XV. 11. quemquam præterea oportuiſſe *tangi*.

TANTUM, formula, *tantum quod*, duobus modis dicitur, pro vix, modo: ad Fam. VII. 23. *tantum quod* ex Arpinati veneram. cf. Att. XV. 13. v. Græv. ad Luciani Solœciſtam p. 729. Gronov. ad Liv. XXXIII. 5. 2. hoc unum *tantum* deerat, quod &c. nihil deerat niſi. Verr. I. 45. *tantum quod* hominem non nominat. cf. Verrin. III. 53.

TANTUS. formula, *eſt tanti*. Catil. I. 9. II. 7. Verr. IV. 12. 20. Att. V. 20, &c. ſignificat, eſſe aut fuiſſe cur quis quid faciat feceritve; utile fuiſſe ei, qui fecerit. v. Manut. ad Verr. IV. 20. plures laudat Arnzenius ad Plin. Pan. 6.

TARDARE. Verr. III. 57. *tardare* alicujus animum ad perſequendum. cf. tarditas. Or. 2. vereor ne *tardem* ſtudia multorum. Brut. 68. Glabrionem ſocors ipſius natura negligenſque *tardaverat*. * neutraliter, pro morari. ad Brut. 18. *tardare* te melius eſſet.

TARDITAS, ſtultitia, cum parum videmus, quid agendum et quomodo ſit. Or. I. 27. aut æterna in eo aut certe diuturna valebit opinio *tarditatis*. * Phil. XI. 10. iſta ſententia affert *tarditatem* ad Dolabellam perſequendum.

TECTUS, qui occultat conſilia, negotia, diſſimulat. Roſc. A. 40. *tecti* ad alienos eſſe poſſumus: amici multa videant neceſſe eſt. Orat. 42. ac fortaſſe alii *tectiores*: (h. e. diſſimularunt, ſe eloquentiam didiciſſe) ego ſemper præ me tuli.

TELUM, pro inſtrumento quocunque. Læl. 17. non mediocre *telum* ad res gerendas.

TEMERARIUS, expers rationis et conſilii. de Div. I. 29. *temerariæ* partes animi.

TEMPERANTIA, eſt modi in quacunque re ſervandi ſtudium. Nat. D. III. 15. *temperantia* conſtat ex prætermittendis corporis voluptatibus. Tuſc. IV. 9. *temperantia* ſedat appetitiones. conf. Fin. I. 1. Orat. II. 60. dicacitatis moderatio et *temperantia*.

TEMPERARE. parcere. Verr. I. 59. *temperare* ſociis. II. 2. *temperare* hoſtibus. cf. ibid. 6. * regere. Lucul. 1. *temperare* civitates. * cum infinitivo. de Div. I. 21. *temperaret* tollere: i. e. ne tolleret. * miſcere. N. D. III. 14. ex igne et anima *temperatum eſſe*.

TEMPERATIO. Tuſc. I. 28. *temperatio* corporum, eſt, cum nec nimio calore nec frigore uruntur. ibid. IV. 1. *temperatio* civitatis, continetur moribus, inſtitutis, legibus. cf. Lucul. 1. Verr. IV. 44. *temperatio* æris, eſt variorum metallorum inter ſe permiſtio; quæ fit in ſtatuis aliiſque operibus fundendis et conflandis. v. Plin. H. N. XXXIV. 9. Leg. II. 7. menſium *temperatio*. h. e. ordo et ratio.

TEMPESTAS. Verrin. II. 37. Verres *tempeſtas* Siculorum. Sen. p. R. 15. *tempeſtate* civili expulſus. Muren. 17. comitiorum *tempeſtas* popularis.

TEMPESTIVUS, opportunus. Tuſcul. I. 45. multa mihi ad mortem *tempeſtiva* fuere; quæ utinam potuiſſem obire. * convivium *tempeſtivum*. Mur. 6. Cato 14. Arch. 6. quod ante tempus ſolitum initur, convivium de die, item, quod in multam noctem producitur.

TEMPERIUS, maturius. ad Fam. IX. 16. *temperius* fiat cœna. v. Manut. ad h. l. qui docet, *temperius* eſſe antiquius quam *temporius*; quod veteres dixerint *tempus temperis*; unde etiam *temperi* ſit apud Plautum, pro quo poſt dictum ſit *tempori*.

TEMPLUM, locus ab auguribus certo ritu captus, ut in eo augurium agatur. ſic fere definit Varro L. L. VI. p. m. 66, 67. De ritu capiendi, vid. Livius I. 18. de formulis quibus capiebatur, vid. Briſſon. de Formul. L. I. non enim iiſdem verbis concipiebatur uſquequaque, ut ait Varro l. c. qui et ipſe unam attulit, ſed hodie in libris inſigniter corruptam, ideoque varie a doctis tentatam. v. Scaliger ad h. l. Sic cape hoc verbum Leg. II. 8. augures *templa* effata et

liberata habento. conf. effari. * quoniam autem *templum* hoc augurum erat ſpatium cœli in omnes partes, quouſque proſpici poterat, hinc, inprimis poetis, de cœlo dicitur. Somn. Scip. 3. Deus is, cujus eſt *templum* hoc omne, quod conſpicis. de Div. I. 20. cœli cærula *templa*. * deinde quoniam hic locus inauguratus et ſanctus eſt, propterea omnis locus inauguratus *templum* dicitur. Mil. 1. præſidia, quæ pro omnibus *templis* cernitis. Sic locus pro roſtris, ubi conciones habebantur, *templum* dicitur. Verr. III. 96. qui quotidie *templum* tenet. Vatin. 10. in roſtris, in illo, inquam, inaugurato *templo* ac loco. cf. Sext. 35. item curia. Dom. 51. ſi ſedem ipſam, ac *templum* publici Conſilii religione concordiæ devinxiſſet. cf. c. 53. v. inpr. Manut. ad Sext. 29. * Sunt etiam Acheruſia *templa*, Tuſc. I. 21. ſc. quia ibi Pluto habitat.

TEMPORI. mature. Sext. 37. cur tam *tempori* exclamarit. conf. temperius.

TEMPUS, eleganter et crebro dicitur de ſtatu cujuſque, et conditione, quam certo tempore obtinemus, aut obtinuimus, aut obtinebimus, et quidem in utramque partem. ad Q. Fr. I. 1. c. 5. ſi quem forte (provincialem hominem) cognoſti amantiorem tui, quam *temporis* : h. e. Præturæ, ſi quem vides tui amantem videri velle, idque tua cauſa potius, quam quia jam es Prætor. ad Fam. X. 1. quæ ſi ad tuum *tempus* perducitur: h. e. ad Conſulatum tuum. in Cæcil. 2. *tempus* neceſſariorum meorum, de Siculis magna multiplicique injuria affectis, et Verrem accuſare inſtituentibus. Arch. 6. ab nullius unquam me *tempore*, aut commodo, aut otium meum abſtraxit, &c. de reis: quo ſenſu eſt ſæpiſſime apud Ciceronem; pro quo etiam dicit periculum ; de quo ſupra. Manil. 1. omne meum tempus amicorum *temporibus* tranſmittendum putavi. - - meus labor in privatorum *periculis* caſte integreque verſatus. Verr. III. 61. Utrumque jungitur : ex *tempore periculi* tui conſtitutum crimen. ad Fam. I. 9. ſcripſi tres libros verſibus de *temporibus* meis : h. e. de utraque fortuna, conſulatu et exilio. Et exilium quidem ſuum totumque illum caſum et periculum a Clodio ſæpe tempus ſuum poſtulat. v. c. Sext. 58. *tempori* meo defuerunt, &c. ad Fam. VI. 6. magna *temporum* noſtrorum varietas. ibid. rerum hoc natura et *temporum* civilium ratio non patietur. nempe *tempora* civilia, ſunt ſtatus et converſiones civitatum. Sed in univerſum teneant tirones in hujuſmodi locis, ubi ex vicinia verborum et contextu intelligitur, ſermonem eſſe de ſtatu cujuſdam rei, aut hominis, et conditione, *temporis* verbum, quod eſt generis nomen, interpretandum eſſe, in noſtro quidem ſermone, verbo formæ; quod niſi facere poſſis, non ſatis te vim verbi capere ſcias. * ſed dicitur etiam de tempore, quo quid actum eſt, aut agitur, aut agendum eſt, et de re, quæ tempore quodam acta eſt, ad Fam. I. 7. *tempus* Caninianum. Dom. 51. *tempus* illud erat tranquillum, &c. tuum porro *tempus* libertate populi Rom. oppreſſa, Senatus auctoritate deleta: pro, quo tu tempore ſignum Concordiæ dedicare volebas. Ligar. 2. hæc duo *tempora* carent crimine, &c. * opportunitas temporis. Roſc. Amer. 10. *tempore* pugnare : unde pro *tempore* opportuno dicitur. ad Qu. Fr. I. 2. c. 3. ſed *tempore* ipſo de epiſtolis. **ad tempus* eſt, quod fit, quia tempus poſtulat. Planc. 30. ne proferre videar *ad tempus*. cf. ad Fam. X. 9. Cœl. 6. Sic fere capiendum eſt etiam Offic. I. 8. extr. * eodem ſenſu dicitur etiam *ex tempore*. Verr. III. 20. *ex tempore* naſcebantur edicta. ib. 71. nihil *ex tempore* dicit. cf. 75. 61. Flacc. 15. ſolere ſuos cives ceteroſque Græcos *ex tempore*, quod opus ſit, obſignare : quod ibidem etiam dicitur : *temporis cauſa*. Aliter autem eſt hæc forma, Attic. X. 1. *ex tempore* futura cenſes ; nempe pro ex præſenti tempore. * Catil. I. 6. nihil moliris, quod mihi latere valeat in *tempore*. Grævius interpretatur : *tempeſtive*. neque dubito hoc ſignificare *in tempore* poſſe. ſed quid eſt : nihil mihi latet tempeſtive ? non eſt profecto conveniens huic loco ſententia. Neque Ciceronianum puto : latere valet, pro poteſt. * In ſingulari pro parte capitis, de qua pluralem modo dici Grammatici præcipiunt. Heren. IV. 55. et dubitanti Graccho - *tempus* percutit. Similiter dixit Catullus in Nupt. Jul. et Manl. 159. *tempus* tremulum.

TENACITAS. Nat. D. II. 47. quædam animalia unguium *tenacitate* cibum arripiunt.

TENDICULAE. Cæcin. 23. aucupia verborum et literarum tendiculæ: ſunt interpretum legis aut edicti, cum in literis et verbis calumniantur, et literam nimis contra verum et æquum urgent.

TENDERE, offerre, porrigere. Or. I.

40. opem amicis et prope cunctis civibus lucem ingenii et conſilii ſui porrigentem atque *tendentem.* * contendere, pugnare. Fin. II. 5. quid ergo *tendit?* v. Daviſ. ad h. l. Hoc ſenſu Livio in primis uſitatum. v. Gron. ad XXIII. 14. XXXII. 32.

TENEBRAE, perturbatio reipubl. bellum civile. Roſc. Am. 32. qui, tanquam ſi offuſa reip. ſempiterna nox eſſet, ita ruebant in *tenebris,* omniaque miſcebant. Sen. p. R. 3. ex ſuperioris anni caligine et *tenebris.* Dom. 10. quæ tum in illis reipubl. *tenebris* - - conſtituiſti: ibid. 44. illis tantis *tenebris.* cf. ad Fam. XII. 13. * Att. VII. 11. quæſo, quid agitur? mihi enim *tenebræ* ſunt. * *tenebræ* ſunt etiam hominum abjectorum et humilium et pravorum. Sen. p. R. 4. mens oppleta ſordibus ac *tenebris:* unde Piſon. 26. *tenebras* appellat hujuſmodi hominem. * *tenebræ* ſunt etiam hominis, ita in anguſtias redacti, ut æſtuet, neſciatque, quid agat. in Cæcil. 14. qui tibi æſtus, qui error, quæ *tenebræ* erunt? * de vehementi animi commotione, triſtitia, &c. Tuſc. III. 34. ſi quid *tenebrarum* obfudit exilium.

TENEBRICOSUS, cui tenebræ offuſæ ſunt, ut videre verum non poſſit. Lucul. 23. eſſe ſenſus quidem non obſcuros dicit, nec *tenebricoſos,* ſic enim appellat eos - - Chius Metrodorus. * Vatin. 5. *tenebricoſiſſimum* illud tempus ineuntis ætatis tuæ patiar latere: h. e. quo adhuc obſcurus et ſordidus, abjectus, homo eras; ut ex ſequentibus intelligitur.

TENEBRICUS. Tuſc. II. 9. *tenebrica* plaga.

TENER. de omnibus rebus dicitur, de quibus mollis dici ſolet. Or. III. 45. nihil eſt tam *tenerum* neque tam flexibile,- - quam oratio. nempe oratio *tenera* eſt, quatenus variis modis collocatione et numero formari poteſt, ut cera, vox, &c. cf. flexibilis. ſed aliter dicitur *tenera* oratio, Brut. 9. Phalereus primus inflexit orationem, et eam mollem *teneramque* reddidit: nempe de eo genere, quod nitidum, γλαφυρὸν dicitur, in quo nulli nervi, nulla aſperitas judicialis, nulli aculei; ſed quod totum ad delectationem comparatum eſt. * de Div. I. 31. poema *tenerum* et moratum et molle: h. e. quod propter mores, planiſſime expreſſos, multum ſuavitatis habet. * qui facile ſenſu alicujus rei commovetur. ad Fam. V. 21. *teneriore* animo eſſe. Tuſc. III. 6. eſt in animis *tenerum* quiddam atque molle, quod ægritudine, quaſi tempeſtate, quatiatur.*Att. VI. 2. inſula *tenera* dicitur Cyprus, propter mollitiem incolarum.

TENERE, tangere. Har. R. 11. terram *tenere* non potuit. ſic recte interpretatur Grævius, quem vide. * ſuſtinere, ne labatur res et intereat. Or. III. 45. terra *tenetur* nutu ſuo. Nat. D. II. 53. vita tribus rebus *tenetur.* * in poteſtate ſua habere, regere. Sext. 19. *tenere* remp. unde qui *tenent,* dicitur, omiſſo reip. verbo, Att. II. 18. VII. 12. Mur. 39. totam remp. in hac cauſa *tenetis* et gubernatis. ad Fam. XI. 16. cum equitum centurias *teneas,* in quibus regnas. Att. X. 11. ego meum facile *teneo.* * continere, reprimere. Fin. II. 7. *tenere* ſe non potuit. cf. Lucul. 4. Verr. III. 1. *tenere* cupiditates. * conſequi, quod velis, conficere rem. ad Fam. I. 1. res aliter *teneri* non poteſt. Sext. 32. res jam manibus *tenetur.* Agr. II. 17. qui per curſum rectum regnum *tenere* non potuerunt: ſumpta a navigatione formula, in qua nautæ dicuntur portum *tenere,* ut ad Fam. I. 9. * aſſequi, intelligere. Sext. 10. reconditos ſenſus alicujus *tenere.* * uti. Tuſc. IV. 3. quia nihil prolatum erat melius, id, quod erat, *tenebant.* Flacc. 23. jam id videro; ſed primum illud *tenebo.* * retinere, obtinere, tueri. Muren. 28. *tenebatur* opera illius imperium. Att. XIII. 48. *tenere* hereditatem. Verr. III. 75. *tenere* pecuniam publ. ibid. 73. quod pretium conſtituiſſet, id civitatibus auferre: quod a populo Rom. accepiſſet, *tenere.* Act. I. Verr. 8. ſed nos non *tenebimus* judicia diutius. ad Q. Fr. II. 6. vix *tenebat,* ſc. familiam gladiatorum, quia alere non poterat. * quemadmodum retineri dicuntur homines in legendo, audiendo, &c. ſic *tenere* etiam, quæ delectant, et faciunt, ut audire, legere, videre, &c. velimus. Or. 62. *teneri* ab oratore. Cœl. 11. ingenio alicujus *teneri:* h. e. audire aliquem libenter, quod ingenioſe dicit. ad Fam. VII. 20. a quo etiam advenæ *teneri* ſolent. * retinere, morari, non dimittere. ad Fam. X. 31. *tenuit* tabellarios. ad Q. Fr. II. 1. ſe ſenatum negavit *tenere.* ad Fam. XI. 16. non *tenebo* te pluribus. Verr. I. 13. ne diutius *teneam.* * reticere. Or. II. 54. ea, quæ occurrant, cum ſalſiſſime dici poſſint, *tenere.* * capere, captum tenere in re aliqua, ut ſe expedire non poſſit. Quint. 20. hic te, inquit, *teneo.* formula, qua

utimur, cum quis dixit aliquid, quo convinci res, de qua agitur, poteſt. Nat. D. I. 26. in Nauſiphane *tenetur:* h. e. ſe explicare non poteſt, ut dicat, eum a ſe non auditum. * *teneri* dicuntur, quæ deprehenduntur, et qui in re aliqua, crimine, deprehenduntur; qui quoniam rem negare non poſſunt, atque adeo convicti ſunt, propterea *teneri* dicuntur, qui convicti ſunt alicujus criminis, et ſe expedire non poſſunt. Verr. II. 40. *teneri* in maleficio. Cæcin. 2. facile *tenerentur* teſtibus. Verr. I. 1. manifeſto *tenetur*. Flacc. 16. in minimis rebus ſæpe res magnas vidi deprehendi ac *teneri*. Cluent. 30. tenentur uno in loco HS. IↃCXL. *tenentur* apud judicem. ibid. 44. argumento crimen *tenetur*. Nat. D. III. 30. dolus *tenetur* tum, &c. * vincere, cauſam obtinere. Att. XIV. 12. tam claram tamque teſtatam rem non *tenebimus?* Lucul. 30. ſi recte concluſi, *teneo:* ſin vitioſe, minam Diogenes reddet. * *teneri* dicuntur etiam, quibus lege, jurejurando, pacto, aut alia hujuſmodi re neceſſitas eſt impoſita alicujus rei aut faciendæ, aut omittendæ: adeoque, ſi contra, quam lex, pactio poſtulabat, fecerunt, accuſari poſſunt et puniri, &c. Piſ. 13. pactione obſtrictum *teneri*. Off. III. 27. *teneri* jurejurando. Verrin. IV. 34. ſummo legum metu *teneri*. Fr. Cornel. I. p. 480. ea lege non videri populum *teneri*. Cluent. 52. ac ſi lege Avitus *teneretur*. Att. XII. 18. quodam voto ac promiſſo me *teneri*. ad Fam. V. 20. prædes *teneri*. * pœna *teneri* dicuntur, qui eam meruere. ad Q. Fr. II. 3. *teneri* ea pœna, quæ eſt de vi. * lege *teneri* non modo, ut ante vidimus, dicuntur, ad quos ea pertinet, ſed etiam, qui contra eam fecerunt, ex ea rei ſunt, et ejus pœnam meruere. Har. Reſp. 8. decrevit ſenatus, eos, qui id feciſſent, lege de vi, quæ eſt in eos, qui univerſam remp. oppugnaſſent, *teneri*. * *tenere*, in promiſſis, eſt ſervare, facere promiſſa, pacta. Off. III. 29. *tenendum* eſt, quod promiſeris. Balb. 15. fœdus cum magis fide illius populi, juſtitia veſtra - - *teneretur*. * contineri, conjunctum eſſe. Leg. I. 7. Deorum agnatione et gente *teneri*. * notanda eſt etiam hæc conſtructio. Leg. III. 13. niſi illi ipſi, qui frangere eas deberent, cupiditatis ejuſdem (ſ. eiſdem) *tenerentur*. * Off. III. 10. rogandi judicis, ſi eum *teneremus*; intelligo, amicum haberemus; ſi quidem ſana loci iſtius lectio eſt.

TENERITAS. Fin. V. 21. primo ortu ineſt *teneritas* et mollities.

TENOR, continuatio. Or. 6. uno *tenore*, ut aiunt, in dicendo fluit.

TENTARE, contingere. Leg. II. 3. flumen ita frigidum eſt, ut vix pede *tentare* id poſſim. * perſpicere, cognoſcere. Leg. I. 22. cum ſe totum *tentarit*. * affligi morbo. Att. XI. 23. quodam valetudinis genere *tentari*. Tuſc. IV. 14. animi valentes morbo *tentari* non poſſunt, corpora poſſunt. * in periculum adducere, oppugnare. Roſc. A. 51. ſumma reſp. in hujus periculo *tentatur*. Rab. Perd. 1. unius hominis ſenectus, infirmitas ſolitudoque *tentata eſt*. Rab. Poſt. 6. quorum jus *tentatur*. * Har. R. 26. aures veſtræ *tentatæ* verbo nefario, et pernicioſa via, audiendi conſuetudine munita. Voluit experiri, an verbum id ferre poſſetis: quo ſenſu ſæpe eſt: ut in Verrinis II. 10. *tentatur* in hoc, an aſſeveratur?

TENTATIO, impetus morbi. Att. X. 17. valetudinem tuam confirmatam eſſe et a vetere morbo et a novis *tentationibus* gaudeo.

TENUICULUS. ad Fam. IX. 19, *tenuiculus* apparatus.

TENUIS, acutus, ſubtilis. Or. I. 13. ſermo *tenuis*. Lucul. 14. *tenuis* et acuta diſtinctio. ibid. 20. ratio ad *tenue* elimata. v. ſubtilis.

TENUITAS, corporis eſt *tenuitas*, cum ſuccus ei et carnis copia deeſt, cum ſit ſanum: unde ad dicendi genus ſubtile transfertur, quod ſine vitiis eſt, ſed et ſine ornamentis. Brut. 16. quoſdam, valetudo modo bona ſit, *tenuitas* ipſa delectat. Fin. III. 12. limata quædam et rerum et verborum *tenuitas*. Opt. g. d. 4. *tenuitas* Lyſiæ.

TENUITER, ſubtiliter, acute. Orat. 14. philoſophorum mos *tenuiter* diſſerendi. Inv. II. 16. ſed illa *tenuius*, ſubtilius et acutius tractantur. Verrin. II. 65. nimium *tenuiter* argumenta colligo.

TERES. Or. III. 52. plena et *teres* oratio. ducta metaphora eſt a membris corporis humani ſucculentis, et hinc teretibus, quæ in primis pulchra ſunt: unde teretia brachia, teretes cervices laudantur. *teres* igitur oratio eſt, quæ habet copiam rerum, et verborum, et ornamentorum, neque tamen nimiam, ne tumor conſequatur, quo accedente, ut membrum in corpore, ſic oratio tumida et deformis fit. * Or. 9. Opt. gen.

d. 4. aures *teretes*, dicuntur acutæ, ad judicandum de oratione apta.

TERMINARE. Offic. III. 33. bona voluptate *terminare:* h. e. in voluptate finem bonorum, ſummum bonum ponere.

TERMINATUS, numeroſe cadens. Orat. 6. oratio *terminata*.

TERMINATIO, finis. Fin. V. 10. *terminatio* rerum expetendarum.

TERRIPAVIUM et

TERRIPUDIUM, quid ſit? v. de Div. II. 34.

TERRITORIUM, ager urbi attributus. Phil. II. 40. aratri vomere portam Capuæ pæne perſtrinxiſti, ut florentis coloniæ *territorium* minueretur. v. inpr. Salmaſ. ad Pollionis XXX. tyr. p. 317.

TERUNCIUS, int. nummus, fuit olim quadrans, qui tres aſſis uncias continebat. ad Fam. II. 17. Att. VI. 2. hinc quoniam tota hereditas aſſe ſignificatur, ex *teruncio* heres Att. VII 2. eſſet, qui quartam partem accipit, ex vetere vi teruncii. Sed conſtat, Ciceronis ætate teruncii illam ſignificationem, qua quadrantem valebat in ratione denariaria, abolitam fuiſſe, et in ſeſtertiaria, quæ invaluerat, ratione fuiſſe quadrageſimam partem ſeſtertii, ut ante denarii. Seſtertii autem tum quatuor aſſibus erant. heres ergo ex *teruncio* eſt heres ex uncia et quinque ſcriptulis. Et illud ad Fam. II. 17. *teruncium* non attigit quiſquam, eſt forma loquendi, ex antiquis temporibus reliqua, qua ſignificatur, nullam, nec minimam partem, quenquam cepiſſe. v. Gronov. Seſt. II. 1.

TESQUA. fragm. incert. Tom. IX. p. 144. e Feſto loca aſpera et difficilia, quem vide.

TESSERULA. Or. III. 43. eſt lapillus in pavimento, unde opus teſſellatum, quod idem eſt cum vermiculato: de quo infra. Salm. ad Solin. p. 854. add. Caſaub. ad Sueton. Cæſ. 47.

TESTAMENTARIUS, ſubjector teſtamenti, falſarii genus. Off. III. 18. Sext. 17. * Verr. I. 42. lex *teſtamentaria*. v. Ind. Legg. Lex Cornelia.

TESTA, tegula, imbrex. Dom. 23. neque illa manus copiæ Catilinæ cæmentis ac *teſtis* tectorum meorum ſe famem ſuam expleturas putaverunt.

TESTES, teſticuli. ad Fam. IX. 22.

TESTICULI. Herenn. III. 20. pro ſcroto, crumena ſcortea, e pelle *teſticulorum* arietinorum, quam reus fingitur tenere medico ſc. digito, ad ſignificandam hereditatem, cujus cauſa veneno hominem occidiſſe arguitur. Ita recte interpretatus eſt Politianus Miſcell. c. 62. Sic ap. Varr. R. R. III. 17. veſica pro crumena e veſica: quo genere etiam hodie utuntur plebeii. v. ibi Geſnerus.

TESTIFICARI, teſtibus adhibitis tabulas et ſyngraphas facere, teſtibus confirmare, teſtatum facere. Quint. 6. *teſtificatur*, Quintium non ſtitiſſe. Tuſc. V. 11. *teſtificaris*, quid dixerim. Cluent. 51. voluit *teſtificari*, &c. vid. Hotomann. ad Quint. 6. Sylvium ad Cluent. 51. Paſſerat. ad Cæcin. 16. * teſtes invoco. ad Fam. VIII. 16. Deos hominesque *teſtificor*.

TESTIFICATIO, eſt confectio tabularum, quæ teſtibus adhibitis fit. Muren. 24. ubi v. Græv.

TESTIS, pro auctore quocunque, ſ. adſtipulatore, eſt Offic. III. 29. philoſophi affirmant, quorum *teſtem* non mediocrem - - nolite quæſo vituperare. Sic dixit et Ovidius Her. XVII. 124. *teſte* Dea.

TESTUDO, locus concameratus, fornicatus. Brut. 22. illum in quadam *teſtudine* cum ſervis literatis commentatum fuiſſe. ad Q. Fr. III. 1. c. 1. honeſtate *teſtudinis* obtinebit.

TETER. crudelis. Tuſc. I. 40. in eum fuerat *teterrimus*. ib. II. 7. *tetri* cruciatus. * fœdus. Nat. D. II. 56. *teter* odor. * turpis, odio dignus. ad Q. Fr. II. 6. ei tres *teterrimæ* ſententiæ defuerunt: i. e. hominum trium turpiſſimorum ſententiæ.

TETRADRACHMUM, quatuor denarii; nam drachma reſpondet denario. ad Fam. XII. 13. ternis *tetradrachmis* triticum apud Dolabellam eſt. v. Gronov. Seſt. III. 4. et Manut. ad l. c. add. Gronov. et Duker. ad Liv. XXXIV. 52.

TETRARCHA, eſt nomen, quod tribuebatur iis, quibus nomine regio uti non licebat, etſi erant dignitate et poteſtate regia, (et quidem proprie tum, cum obtinerent partem regni in quatuor partes diviſi) ut reges Galatiæ, Judææ, &c. Att. II. 9, &c.

TETRARCHIA, eſt terra cui tetrarcha imperat. de Div. I. 15. Dejotarus a Cæſare *tetrarchiæ* regno multatus eſt. Dejot. 15. in Dejotari *tetrarchia*.

TEXERE, ædificare. Att. IV. 16. Paulus baſilicam *texuit* iiſdem antiquis columnis. ad Q. Fr. III. 5. ſane *texebatur* opus luculenter.

TEXTILIS. Tuſc. II. 8. peſtis *textilis*, eſt veſtis venenata. Verr. IV. 1. pictura *textilis*, eſt veſtis ſtragula acu picta, ſ. cui imagines diverſicolores intextæ.

THEATRUM, frequentia ſpectatorum et auditorum. Or. III. 50. tota *theatra* reclamant. de Div. I. 28. SCtum eſſe factum, referente optimo et clariſſimo viro Conſule, idque frequentiſſimo *theatro*, incredibili clamore et plauſu comprobatum. nempe *theatrum* h. l. eſt concio populi, quæ legem de eadem re latam ſcivit, adeoque SCtum comprobavit. Tuſcul. II. 26. nullum *theatrum* virtuti conſcientia majus. * occaſio, locus ita demonſtrandi ingenii, virtutis, ut a plurimis cognoſci poſſit, et omnino, quicquid ita fit, ut in oculis hominum fiat, id in theatro fieri dicitur. Brut. 2. *theatrum* ingenii. Att. XIII. 20. *theatrum* ſane bellum habuiſti. Rabir. Poſt. 15. majoribus *theatris* propoſitæ virtutes. ad Fam. XIII. 64. *theatrum* magnum habet iſta provincia. ad Fam. XII. 29. familiaritas magno *theatro* ſpectata. Verr. V. 14. ut me quæſturamque meam quaſi in aliquo orbis terræ *theatro* verſari exiſtimarem.

THENSA, eſt vehiculum, quo ſimulacra Deorum in pompa Circenſi vehuntur, unde *thenſæ* apud Suetonium et alios inſignia divinitatis. Verr. I. 59. via *thenſarum* et pompæ. cf. ib. III. 3. V. 72. Har. R. 10. v. Scheff. de Re Veh. II. 24.

THEOLOGUS. Nat. D. III. 21. ii qui *theologi* nominantur. nempe *theologi* dicti ſunt a Græcis olim mythici et phyſici, qui de genealogiis Deorum ſcripſerant, primuſque hoc nomine appellatus Pherecydes Syrius, is qui phthiriaſi periit. Nam et phyſici de Diis agebant.

THESIS. Or. 14. quid ſit ? cf. Ind. Græc.

THRECIDICA. Phil. VII. 6. ſunt arma gladiatoribus Thracibus uſitata, qui inde Threces appellabantur, *threcidica* parma qualis fuerit, colligi poteſt e Plin. XXXIII. 9.

THREX. Provinc. Conſ. 4. genus gladiatoris, dictum ab armis thracicis, de quibus modo dictum. v. de hoc genere Lipſ. Saturnal. II. 9.

TIBICEN. Muren. 12. quid huic tam loquaciter litigioſo reſponderet ille, unde petebatur, non habebat. Tranſit idem JCtus *tibicinis* latini modo, &c. ſenſus eſt : JCtus componit non modo formulam, qua petitor utatur, ſed etiam ei, a quo petitur. ſimili ſenſu eadem formula uſus eſt. Quintil. Inſtit. Or. VII. 1. de eo qui petitoris et defenſoris cauſam agit, aut ſaltem pro utraque parte probationes invenit. Unde autem ducta ſit hæc formula, non convenit inter interpretes. Camerarius, Sylvius, Turnebus, aliique capiunt de tibicine, qui in ſacrificiis præcinebat (neque enim ullum ſacrificium ſine tibicine. v. Dom. 47. Liv. IX. 30.) eumque putant a ſiniſtris tibiis ad dextras tranſiiſſe. Sed recte monuit Grævius, de hoc more nuſquam aliquid legi. Immo vero ex monumentis priſcis, in quibus ſacrificia exhibentur cum tibicine, cernitur, in ſacrificiis tibicinem unam tantum tibiam inflare. Tranſitus tibicinis a dextris tibiis ad ſiniſtras porro fit, ut a ſono graviori ad acutiorem cantus traducatur : dextrarum enim tibiarum gravis, ſiniſtrarum acutus eſt ſonus ; ut oſtendit Salmaſ. ad Vopiſc. Carin. c. 19. p. 826. et ad Solin. p. 84. ſqq. ubi accurate de tibiis dextris et ſiniſtris, paribus et imparibus egit. Ea mutatione ſoni in ſacrificiis non eſt opus, ubi maximam partem propterea adhibetur tibicen, ut in aurem ſacrificantis canat, ne quid audire poſſit, quod ſacra turbet. v. ſpondalia. Tibiæ porro in ſacris dicuntur præcentoriæ, incentivæ. Solin. 11. Eæ ſunt dextræ, ut ad eum locum oſtendit Salmaſius, et ad Vopiſcum l. c. p. 827. a. Nullæ igitur in ſacris ſiniſtræ tibiæ, nullus a dextris ad ſiniſtras tranſitus. Ferratius in Epiſt. in Or. Cicer. p. 432. putat, alludi ad ſacrificia in monte Albano, ubi, credibile ſit, unum eundemque tibicinem in omnibus ſacrificiis præcinuiſſe, et ab uno ad alterum tranſiſſe. Sed ea mera et leviſſima conjectura eſt. Niſi igitur cum Manutio velimus dicere, ignorari, unde hæc dicendi ratio ducta ſit, probanda erit cum Cel. Geſnero ad Quintil. l. c. (Cel. Burmannus enim ibid. poſuit tantum, quid de ea ſentiat, non dixit) valde veroſimilis Grævii τȣ πάνυ ſententia, qui ductam hanc rationem e ſcena dicit, in qua tibicen hiſtrionum actionem moderabatur, adeoque, ut JCtus ab petitore ad eum, unde petebatur, ſic ab uno hiſtrione ad alterum ſe convertebat, et unumquemque cantu tibiæ juvabat. v. Liv. VII. 2. et ibi Gronov. Salmaſ. ll. cc.

TINNIO, ſolvo pecuniam. Att. XIV. 21. ſi quid Dolabella *tinniat*.

TITUBANTER, cum dubitatione, ita,

ut intelligatur, aliquem non ſatis confidere rei, non ſatis certo rem ſcire. Cœl. 7. poſuiſtis enim, atque id *titubanter* et ſtrictim.

TITUBARE. ad Fam. XII. 10. ſi quid forte *titubatum* eſt, ut in bello. εὐφημίᾳ, pro, ſi calamitas accepta.

TOGA, eſt Romanorum propria veſtis, (v. togatus) et pacis inſigne, ut ait Cicero in Piſon. 30. Att. V. 20. *puram togam* jubeor dare. cf. VII. 8. VI. 1, &c. Eſt eadem, quæ *virilis* dicitur. Phil. II. 18. nam toga virilis erat tota alba, ingenuorum autem puerorum et puellarum limbo purpureo circumdata. v. prætexta. Verrin. I. 44. eripies igitur pupillæ *togam prætextam*. Toga autem pura pueris dabatur in foro a prætore, ad quem a parentibus et amicis deducebantur : et tum dicebantur forum attingere. Sed etiam *toga* ſimpliciter dicitur pro virili, et pura, cum opponitur prætextæ : pueri *togam* ſumentes, prætextam deponebant. Vatin. 12. *toga* pulla, eſt atra, inſigne luctus, de qua v. ut et de toga, ejuſque colore in univerſum, præter ſcriptores de re Veſtiar. Lipſ. Elect. I. 13. Manut. Quæſit. per Epiſt. III. 1.

TOGATA, int. fabula, Sext. 55. eſt, quæ agitur ab actoribus togatis, in qua adeo Romanorum hominum facta et mores exprimuntur : ei opponitur Græca, quæ *palliata* dicitur. Græcis enim ita proprium pallium, ut toga Romanis. v. pallium. cf. Rutgerſ. Var. Lect. IV. 19.

TOGATUS, pro cive Romano ; quod civibus Rom. toga propria. Itaque *togati* opponuntur Græcis. Roſc. Am. 46. ipſe vero (libertus Chryſogonus) quemadmodum paſſim per forum volitet cum caterva *togatorum*, videtis. Indignum enim, libertum deduci a civibus Romanis, tanquam clientibus. vid. Hotom. ad h. l. qui male huc refert ſalutatores Martialis. nam ſalutatores *togati* dicti demum, cum toga vulgo in uſu eſſe deſiſſet ſub Cæſaribus, de quo vid. Ferrar. R. Veſt. I. 33. Ciceronis autem temporibus toga erat communis omnibus civibus, et omni tempore geſtabatur cum in urbe, tum extra urbem. Verrin. I. 29. *togati* creditores Græcorum. Or. I. 24. petam, ne has meas ineptias (præcepta de arte dicendi) efferatis : quanquam moderabor ipſe, ne, ut quidam magiſter atque artifex, ſed quaſi unus e *togatorum* numero, atque ex uſu forenſi homo mediocris, &c. nempe magiſtros rhetorices ſe profitebantur Græci : his opponuntur togati. Cave putes *togatum* poni pro patrono cauſarum, quod nominis cauſidicis ſub imperatoribus interdum tribui videmus, quod, cum non eſſet amplius vulgo in uſu toga, tamen cauſidici in togis cauſas agebant. v. Ferrar. l. c. Verr. II. 62. quos produxero, qui ex Sicilia teſtes ſunt, ſive *togatum* velis, ſive Siculum. In quo loco librarii interpretamentum repoſuerant : civem Rom. quod deinde Cujacius ſuſtulit. v. Gruter. ad h. l. * pro Latino. nam Latini quoque toga utebantur, quod aut civitate poſt bellum latinum donati, aut certe ſocii pop. Rom. eſſent, et Rom. legibus uterentur. Orat. III. 11. noſtri minus ſtudent literis quam *Latini*. tamen ex iſtis, quos noſtis, urbanis, in quibus minimum eſt literarum, nemo eſt, quin literatiſſimum *togatorum* omnium, Q. Valerium Soranum lenitate vocis - - facile vincat. Etiam Gallia Ciſalpina a togæ uſu *Togata* dicitur, Phil. VIII. 9. * *togati* etiam opponuntur armatis, et ad pugnandum aptis, in quo toga impedimento eſt. Cæcin. 15. advocatio *togatorum*. * Off. I. 23. qui *togati* reipublicæ præſunt, opponuntur Imperatoribus.

TOGULA. Att. I. 18. Pompeius *togulam* illam pictam ſilentio tuetur ſuam. Toga picta int. acu, eſt triumphantium et thenſas ducentium veſtis, quæ et Jovis toga dicitur, quia ſumebatur e Capitolio, ut et palmata tunica, quæ et ipſa Jovis tunica dicitur. Erant enim in templis plurimæ Deorum pretioſæ veſtes, quibus diebus feſtis ornarentur, ut hodie Mariæ in templis Romanenſium, ſic Deorum ſtatuæ. Primus Gordianus propriam habuit togam pictam tunicamque palmatam. v. Ruben. R. Veſt. I. 21.

TOLLERE, ſuſcipere. Verrin. III. 1. quid oneris *tollant*. * *tolli* alicunde dicuntur, qui locum aliquem relinquunt. Quint. 3. *tollitur* ab atriis Liciniis. * ad Q. Fr. II. 10. ut te proficiſcens non *tollerem*, int. in rhedam, aut lecticam, comitem itineris ſumere. Horat. Serm. II. 6. 42. quem *tollere* rheda, &c. * laudare. ad Fam. XI. 20. quod diceret, ſe, dixiſſe, laudandum adoleſcentem, ornandum, *tollendum* : ſe non eſſe commiſſurum, ut tolli poſſit. nempe ambigue dictum erat τὸ *tollendum*, quod ſignificare poterat, laudandum et interficiendum. vid. Manut. ad h. l. Att. II. 25. *tollere*

alicujus laudes in aſtra. * Nat. D. III. 33. at Phalaris, at Apollodorus pœnas *ſuſtulit* : h. e. dedit, ſolvit. * liberos *tollere*, eſt agnoſcere natos pro ſuis liberis, et educare : unde deinde dicitur pro, creare liberos. de Div. I. 21. puerum, Priamo qui foret poſt illa natus, temperaret *tollere*. * negare. N. D. I. 30. verbis reliquiſſe Deos, re *ſuſtuliſſe*. ibid. 31. *tollamus* omnia, quæ aut hiſtoria, aut ratio nova affert. et ſimiliter pluribus locis.

TOPIARIA eſt ars non modo herbis, hedera, aliiſque, areolas hortorum veſtiendi et ornandi, ſed etiam ex fruticibus et virgultis, ut buxo, myrto, acantho, aliiſque, flectendo, tondendo, varia horti ornamenta conficiendi. ad Q. Fr. III. 1. c. 2. *topiariam* facere videntur. hinc dicitur

TOPIARIUS. ibid. *topiarium* laudavi : quanquam alii h. l. neutro genere dictum de opere topiario putant. v. viros doct. ad Plin. III. 19. Salmaſ. ad Spartian. Hadr. c. 10. pag. 89. Chriſtius in Villatico p. 96. Lauben, bedeckte Gange. *topiariorum* non ſemel mentio in lapidibus ap. Gruter. p. DCLI. 8, 9, &c.

TOPICE. Top. 2. eſt ars inveniendi Rhetorum, quam, auctore Ariſtotele, explicavit Cicero in Topicis.

TOREUMA. Verr. II. 52. *toreumata* ſane nota ac pretioſa auferuntur. ibid. IV. 18. habere eum perbona *toreumata* ; in his pocula duo quædam - - Mentoris manu ſummo artificio facta. Piſ. 27. *toreuma* nullum. *Toreuma* poculum, auro argentove cælatum, eſſe, multis diſputat Salmaſius ad Solin. p. 735. ſqq. nec fieri torno, ut quidam exiſtimant, ſed cælo. tornus τορνεύεται, cœlum τορεύεται ; unde cœlatores τορευταὶ, tornatores τορνευταί. cf. Bentlei. ad Horat. Art. Poet. v. 441. Vide an ſint ſculptilia e ligno, ebore, &c. quæ fiunt ſcalpello : quale fuit Virgilianum in Eclogis poculum, Mentoris manu factum. Ovid. Met. X. 248. ſculpit ebur.

TORMENTUM, cruciatus. ad Fam. VI. 7. *tormentum* cæcæ ſuſpicionis. * Tuſc. V. 1. quod etſi probatu difficile eſt, propter tam varia et tam multa *tormenta* fortunæ : ſc. quibus expoſita eſt virtus, ut in ep. ad Fam. dicit, omnibus fortunæ telis eſſe expoſitam vitam noſtram. hic machinæ nomen ponitur, qua tela conjiciuntur.

TORMINOSI, qui ? Tuſcul. IV. 12.

TORNARE, rotundum facere. Univ. 6. Deus mundum ita *tornavit*, ut nihil effici poſſit rotundius.

TORPEDO, piſcis genus. Nat. D. II. 50. *torpedines* torpore ſe tutantur : unde ſc. et nomen duxerunt.

TORQUERE, contorquere. Inv. I. 21. omnia *torquenda* ſunt ad commodum ſuæ cauſæ. Inv. II. 14. quæ contra omnia uterque - - *torquere* ad ſuæ cauſæ commodum debebit. Leg. I. 10. opinionum vanitas (ſ. varietas) imbecillitatem animorum *torquet*, et flectit, quocunque cœpit. Cœl. 6. huc et illuc *torquere* et flectere ſuam naturam ; de homine omnium obſequi ſtudiis volente, et, prout res et locus poſtulat, ita mores et vitam inſtituente. * excutere, accurate explorare. Syll. 28. *torqueatur* vita P. Syllæ. * moleſtiam, negotium creare. ad Fam. VIII. 11. non diu, ſed acriter, nos tuæ ſupplicationes *torſerunt*.

TORTUOSUS, nimis acutus et ſubtilis, ſpinoſus. Lucul. 31. de pſeudomeno : ſed ut omnes iſtos aculeos, et totum *tortuoſum* genus diſputandi relinquamus. Fin. III. 1. nec enim in Torquati ſermone implicatum quidquam aut *tortuoſum* fuit ; noſtraque, ut mihi videtur, dilucida oratio. Stoicorum autem non ignoras, quam ſit ſubtile vel ſpinoſum potius diſſerendi genus. * ſed quæ nimis ſubtilia ſunt, eadem etiam ſolent eſſe obſcura. hinc *tortuoſum* pro obſcuro. de Div. II. 63. cum ſtertentes aliquos viderint, his objicere viſa quædam *tortuoſa* et obſcura, quæ mane ad conjectorem deferant. cf. contortus. * item, quia tortuoſæ concluſiunculæ ſunt etiam fallaces, *tortuoſi* opponuntur ſimplicibus, rectis, candidis. Læl. 18. ſimplicem præterea - - - - eligi par eſt - - neque enim fidum poteſt eſſe multiplex et *tortuoſum* ingenium.

TORTUS. ſubſt. ſpira in ſerpente. de Div. II. 30. draco immani *tortu*. Tuſcul. II. 9. draco *tortu* multiplicabili.

TORUS, pars carnoſa in lacertis et pectore. Tuſc. II. 9. *tori* lacertorum. * *tori* ſunt etiam in coronis. Or. 6. de oratore temperato : is uno tenore, ut aiunt, in dicendo fluit, nihil afferens præter facilitatem et æquabilitatem : aut addit aliquos, ut in corona, *toros*, omnemque orationem ornamentis modicis verborum ſententiarumque diſtinguit. Hi *tori* ſunt, ex ſententia Paſchalii de Coronis II. 12. partes quædam in circulo coronæ collectiores et eminentiores, cujuſmodi ſunt in tauro tori, aut in homine,

quod et Lambino placet ad Plaut. Amphitr. Prol. 144. Ex ratione loquendi Ciceroniana colligi poſſe videtur, toros extrinſecus addi coronæ, ornamenti loco, iiſque coronam diſtingui. Sunt autem *tori* iidem, qui paſſim ab auctoribus *toruli* vocantur, h. e. lemniſci, tæniæ, vittæ, quæ, ut in nummis cernitur, majoris ornamenti cauſa coronæ addebantur. vid. Lambinus l. c. *torus* enim et *torulus* eſt funiculus. v. Lex. Ruſtic. Geſneri in *torus*. cf. Caſaub. ad Sueton. Ner. 25. Cuper. ad Apotheoſ. Homer. p. 139. Viros doct. ad Ammian. XXIX. 7.

TOTUS. totum pro re ſumma, ſ. pro eo, quod eſt caput et ſumma rei. Att. V. 20. eſt *totum*, quid Kal. Martiis futurum ſit. ad Q. Fr. III. 1. c. 1. *totum* in eo eſt, ut &c. * ad Fam. XV. 4. *toto* iis, qui novari aliquid volebant. ubi vid. Manut. cum genitivo dixit Liv. XXXV. 3. multitudo *tota* Antiochi erat. * Attic. XIII. 20. quicquamne me putas curare in *toto*, niſi ut ei ne deſim. putem eſſe in univerſum.

TRABALIS. Verr. V. 21. Ut beneficium, quemadmodum dicitur, *trabali* clavo figeret: h. e. firmiſſimum efficeret.

TRACTABILIS, qui tangi poteſt. Univerſ. 4. corporeum et aſpectabile, itemque *tractabile* omne neceſſe eſt eſſe, quod natum eſt.

TRACTARE, proprie eſt contingere manibus, in manibus habere, ut Parad. V. 2. matellionem Corinthium cupidiſſime *tractans*. Tuſc. V. 38. ea, quæ guſtemus, olfaciamus, *tractemus*, audiamus. * adminiſtrare, curam alicujus rei ſuſtinere. ad Fam. XIII. 77. bibliothecam meam *tractavit*. in Cæcil. 10. Verrin. V. 24. *tractare* pecuniam publicam, de quæſtore. * conſiderare. Tuſc. IV. 24. *tracta* definitionem fortitudinis. * gerere ſe. Catil. III. 12. ita me in republ. *tractabo*. cf. ad Fam. XIII. 12. * commovere, impellere animum. Brut. 50. mentes verbis et ſententiis et actione *tractantur*. Orat. 28. eloquentiæ eſt *tractare* animos, et omni modo permovere. * eſt etiam verbum ſcenicum. nam actores dicuntur perſonas *tractare*. Roſc. Com. 7. cujus perſonam præclare Roſcius in ſcena *tractare* conſuevit. * *tractari* in re aliqua dicuntur, qui in ea ſæpe multumque verſantur. Arch. 2. et in ejuſmodi perſona, quæ propter otium ac ſtudium, minime in judiciis periculiſque *tractata eſt*. Burmannus ad Ovid. Rem. A. 381. male probat Paſſeratii interpretationem, e formula illa, cum poetæ perſonam aliquam *tractare* dicuntur. Nam hoc eſt inducere agentem, loquentem, quod h. l. non convenit.

TRACTATIO. Orat. 35. *tractatio* rerum efficit admirabiliorem orationem. nam ipſæ quidem res in perfacili cognitione verſantur. nempe tractatio eſt modus et ratio, qua res ab oratore dicuntur et ornantur.

TRACTATUS, us. Or. III. 23. *tractatu* ipſarum artium delectari.

TRACTATUS. adj. verſatus v. tractare extr. * conſiderando et diſcendo cognitus. Or. 33. orator habeat omnes philoſophiæ notos et *tractatos* locos. cf. Or. III. 14. * actus, geſtus. Herenn. IV. 24. vita honeſte *tractata*.

TRACTUS, us. Or. II. 13. *tractu* orationis levi et æquabili perpolivit opus. * de Div. II. 46. plus terrarum ſitus, quam lunæ *tractus*, ad naſcendum valere. Lunæ *tractum* recte vir doctus in Obſ. Miſc. quæ a Cel. Dorvillio curantur, Vol. III. p. 17. interpretatur curſum, motum, et omnem faciem lunæ cum ſpatio, quod percurrit. Sic ſiderum *tractus* eſt ap. Manil. I. 532. III. 360. quod de ortu et progreſſione eorum intelligit Cortius ad Salluſt. Jug. p. 634. Nempe ſi ita Cicero ſcripſit, ita capiendum. ſed in *tactus* oſtendimus, meliorem nobis videri lectionem, *tactus* lunæ. ubi vid.

TRACTUS, adj. inceptus, initium habens. Brut. 6. ab iſto initio *tractus* ſermo. Nat. D. II. 55. venæ a corde *tractæ* et profectæ, in omne corpus ducuntur. * ſæpe dilatus. Mil. 9. comitia *tracta*. * lenis, ſine aſperitate. Or. II. 15. *tractum* genus orationis. Orat. 20. in hiſtoria *tracta* quædam, et fluens, expetitur, non hæc contorta et acris oratio.

TRADERE, commendare. Verr. III. 12. non a patre ei *traditi*. ad Fam. VII. 5. totum hominem tibi *trado* de manu in manum, ut aiunt. * *tradere* ſe alicui etiam dicuntur, qui ab eo in arte aliqua erudiri volunt. Phil. II. 2. te in diſciplinam meam *tradideras*. Brut. 89. cum Philo Romam veniſſet, totum ei me *tradidi*, admirabili quodam ad philoſophiam ſtudio concitatus. * eſt etiam verbum juris in abalienationibus, ut *traditio* Top. 5. extr. Hinc elegan-

ter ad Quir. p. R. 5. cum duo conſules, empti pactione provinciarum auctores ſe inimicis reip. *tradidiſſent.*

TRADITIO, verbum juris, de abalienatione, rerum mancipi, quæ fit per nexum. Top. 5. extr. abalienatio eſt ejus rei, quæ mancipi eſt, aut *traditio* alteri nexu, aut in jure ceſſio.

TRADUCERE. Brut. 53. *traducere* a ſeveritate in hilaritatem. Verr. II. 78. ab ejus infamia - - veſtros animos in aliam partem - - *traducat.* * ſuſtinere, exſequi. Attic. V. 9. ſumma abſtinentia munus hoc extraordinarium *traducemus.* * *traducere* equum dicuntur equites, cum in tranſvectione a cenſore, non adempto equo, tranſeunt. Cluent. 48. Africanus cum eſſet Cenſor, et in equitum cenſu C. Licinius ſacerdos prodiſſet - - dixit, ſe ſcire, illum conceptis verbis pejeraſſe : ſi quis contra dicere vellet, uſurum eum ſuo teſtimonio : deinde cum contra nemo diceret, juſſit equum *traducere.* * *traduci* eſt etiam in adoptionibus : ſi quis adoptione fit e patricio plebeius lege curiata. Att. I. 18.

TRADUCTIO, metonymia. Or. III. 42. ne illa quidem *traductio* atque immutatio in verbo, &c. pro Afris eſt ſumpta Africa. * figura in verbis. Herenn. IV. 14. *traductio* eſt, quæ facit, ut, cum idem verbum crebrius ponatur, non modo non offendat animum, ſed etiam concinniorem orationem reddat, &c. * *traductio* etiam eſt, cum lege curiata per adoptionem e patricio plebeius, aut e plebeio patricius fit. Sext. 7. *traductio* ad plebem furibundi hominis. Hinc

TRADUCTOR. Attic. II. 9. hic Hieroſolymarius *traductor* ad plebem.

TRAGICUS, de oratore grandi, ſublimi, et animos permovente. Brut. 55. grandis, et, ut ita dicam, *tragicus* orator. Or. II. 56. ſed hæc *tragica* atque divina.

TRAGOEDIAE. Or. I. 51. nec vero iſtis *tragœdiis* tuis, quibus uti philoſophi maxime ſolent, perturbor, quod ita dixiſti, neminem poſſe mentes eorum, qui audirent, aut inflammare dicendo, aut inflammatas reſtinguere, niſi qui rerum omnium naturam, mores hominum atque rationes, penitus perſpexerit, &c. ibid. 53. his *tragœdiis* Galbam liberatum ferebat ; quas ſc. fecerat in commovendis judicum animis. ibid. II. 51. ſi *tragœdias* agamus in nugis. ante dixerat : in parvis rebus adhibere dicendi faces. Tuſc. IV. 34. at quas *tragœdias* effecit ? (ſ. ut Bentleio placet : effudit) te, Apollo ſancte, fer opem, teque omnipotens Neptune invoco, voſque adeo venti, &c.

TRAHERE, ſumere. Verr. III. 98. unæ decumæ lege et conditione *trahuntur.* * differendo prorogare. Attic. X. 8. ſi *trahitur* bellum. Mil. 9. *tracta* eſſe comitia. * Inv. II. 9. ex victu multæ *trahuntur* ſuſpiciones. Herenn. I. 5. in invidiam *trahemus.* Lucul. 36. hæc diſputationibus huc et illuc *trahuntur* : h. e, de his in utramque partem diſputatur.

TRAJECTIO, tranſpoſitio. Orat. 69. et utitur ea *trajectione* verborum (intell. aperta) et nihilo tamen aptius explet concluditque ſententias. paulo ante dixerat, trajicere verba aperte. * hyperbole. Or. III. 53. tum augendi minuendive cauſa veritatis ſuperlatio atque *trajectio.* * de Div. I. 1. *trajectiones* ſtellarum obſervitaverunt. Sunt *μετέωρα.* vid. Senec. N. Q. Ip.

TRALATITIUS, aliunde petitus et tranſlatus. In legibus et edictis in primis, *tralatitium* dicitur, quod totidem verbis ex alia lege, aliove edicto, repetitum eſt : unde Att. V. 21. Verr. I. 44. *tralatitium* edictum. Attic. III. 23. caput *tralatitium.* hinc *tralatitia* uſitata, vulgata, nota. ad Fam. VIII. 5. noſti enim hæc *tralatitia* : de Galliis conſtituetur : erit, qui intercedat, &c.

TRANQUILLITAS, de mari, in plural. Att. VI. 8. ceteriſque longis navibus *tranquillitates* aucupaturi eramus.

TRANSFERRE, pro eo, quod vulgo dicunt applicare. Off. I. 16. quod ab Ennio poſitum in una re, *transferri* in multas poteſt.

TRANSIRE. ad Fam. IX. 1. facile me, quæ impendeant, *tranſiturum.*

TRANSIGERE, de ſcribentibus et dicentibus, cum alicujus rei explicationem aut argumentum abſolverunt. Invent. I. 23. ut prima quæque pars, ut poſita eſt in partitione, ſic ordine *tranſigatur.* Orat. 40. ut proponat, quid dicturus ſit, ut, cum *tranſegerit* jam aliquid, definiat.

TRANSITIO. Nat. D. I. 18. docet, eam eſſe vim et naturam Deorum, ut - - - imaginibus, ſimilitudine et *tranſitione* perceptis, cernatur. cf. ibid. 37, 39. hoc eſt illud, quod eſt apud Diog. Laert. L. X. Sect. 139. *τοὺς θεοὺς λόγῳ θεωρητοὺς εἶναι.* - -

ὃς δὲ, κατὰ ὁμοειδίαν ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπιῤῥύσεως τῶν ὁμοίων εἰδώλων ἐπὶ τὸ αὐτό.

TRANSLATIO. Inv. I. 8. actio *tranſlationis* et commutationis indigere videtur. v. *tranſlativus*. Verr. IV. 42. nomen ſuum iſti ad *tranſlationem* criminis commodaturum: h. e. paſſurum, ut crimen ſuum Verres in ipſum transferre poſſit.

TRANSLATIVUS. Invent. I. 8. *tranſlativa* conſtitutio quid ſit?

TRANSMITTERE, committere, attribuere. Manil. 14. quis dubitat, quin hoc tantum bellum Pompeio *tranſmittendum* ſit. * tribuere. ibid. 1, tempus amicorum temporibus *tranſmittere*. * mare tranſire. Att. VIII. 11. Lentulum ante *tranſmiſſurum*. Fin. V. 29. maria *tranſmiſit*.

TRANSSCRIBERE. Nat. D. III. 30. *tranſcribere* tabulas publicas: deſcribere corrumpendi cauſa.

TRAPEZOPHOROS. ad Fam. VII. 23. ſignum, quod menſam fert.

TREVIRI. v. triumviri.

TRIBUARIUS, ad tribus pertinens. Planc. 15. quod judiciorum genus ſi eſt æquum nulla in re, niſi hac *tribuaria*. ibid. 19. hæſitantem te in hoc ſodalitiorum *tribuario* crimine. Res *tribuaria* et crimen *tribuarium* dicitur, quo objecta eſt Plancio tribuum corruptio.

TRIBUERE, diſtribuere. Or. 33. ut in eas partes *tribuatur* oratio. ad Fam. XIII. 70. *tribuere* in vulgus. conf. Invent. I. 5. 55. Tuſcul. II. 21. * imponere, mandare. Or. III. 36. plus attuliſti, quam tibi eſt *tributum* a nobis. * *tribui* dicuntur quæ habemus, etiam non accepta. Leg. I. 3. ſi mihi ullum *tribueretur* tempus vacuum. * in Piſon. 21. *tribuit* ſe comitem, pro præbuit, dedit: Sed Lamb. et Grævius corrigunt, præbuit.

TRIBUNAL, eſt ſuggeſtum, in quo ponitur ſella magiſtratus, jus dicentis, aut judicium, ſive in urbe, ſive in provincia, exercentis, in caſtris autem imperatoris judicantis, concionantis. Primo ſuggeſtum fuiſſe, non ſellam, uti nonnulli interpretantur, patet ex eo, quod diſtinguuntur *tribunal* et ſella. Verr. II. 38. prætor de ſella ac *tribunali* pronunciat. et ſic eſt ſæpiſſime. In urbe ligneum et mobile fuiſſe, patet ex Vatin. 9. feceris ante roſtra pontem, continuatis *tribunalibus*, per quem conſul - - non in carcerem, ſed ad ſupplicium et ad necem duceretur; deinde ex Sueton. Cæſ. 84. ubi Cæſaris corpus in foro combuſtum dicitur congeſtis ſubſelliis ac *tribunalibus*, quod etiam in corpore Clodii factum eſt. Prætores Romæ et in provincia in *tribunali* ſediſſe jus dicentes aut judicia exercentes, ex pluribus Ciceronis locis, quos partim protulimus, partim proferemus, patet: de imperatoribus in caſtris juvat unum locum afferre ex Liv. XXVIII. 27. ubi imperator Scipio dicit: Albium et Atrium ſediſſe in *tribunali* P. Scipionis. Sed hoc erat plerumque e ceſpite congeſto, ut demonſtravit Lipſius ad Tacit. Annal. I. 16. vid. tamen inprimis Spanhem. de Uſ. et Pr. N. Diſſ. XIII. p. 628. In *tribunali* autem, quoniam ſatis amplum erat, una cum prætore urbano ſedebant, quos ſibi in conſilium advocaverat. Or. I. 37. nobis in *tribunali* Q. Pompeii Prætoris urbani ſedentibus, &c. conf. Sueton. Tib. 33. in *tribunali* autem Quæſitoris, cum cauſa ageretur, amici ejus, qui cuperent audire oratores cauſam agentes. Brut. 84. volo hoc oratori contingat, ut, cum auditum ſit, eum eſſe dicturum, locus in ſubſelliis occupetur, compleatur *tribunal*, gratioſi ſcribæ ſint, in dando et cedendo loco. * Ceterum, quod ad figuram attinet *tribunalis*, ex nummis patet fuiſſe quadratam. Hanc figuram ergo tribuemus militaribus, forenſibus. Sed Vitruvius V. 1. formam ſemicircularem facit, nempe lapideorum et perpetuorum, quæ in baſilicis erant. de iis enim ibi ſermo, non de omnibus: atque id ſubjecta a Vitruvio ratio docet. Sed quod de his Vitruvius dicit, male quidam ad univerſa tranſtulere.

TRIBUNITIUS, Act. I. Verr. 16. Lex *tribunitia*. v. Ind. Legg.

TRIBUNUS. tria genera tribunorum ſunt apud Ciceronem. 1) *tribuni* plebis, de quorum inſtitutione, cauſis, juribus, tirones cognoſcant ex Liv. II. 33. conf. Ind. Legg. in Leges Sacratæ. Sublata eſt tribunitia poteſtas poſtea, re et nomine, ad tempus cum decemviri legibus ferundis conſtituti eſſent. Liv. III. 32. reſtituta. ibid. 54. ſublata iterum re, nomine relicto, a Sylla Dictatore. Cic. Leg. III. 9. Cæſ. Bell. Civ. I. 5. In quo tamen ſcrupulum injicit locus Ciceronis Verrin. I. 60. de quo vid. Ind. Legg. in Lege Cornelia tribunitia: reſtituta iterum a Cn. Pompeio. Eorum poteſtas antiquiſſima et prima fuit interceſſio contra decreta ſenatus et magiſtratuum; ſed ea poſtea aucta. Poſt tempora Syllæ et

Ciceronis ætate, quæ huc inprimis pertinet, ſenatores tribuni fuere, in ſenatu ſedere, ad ſenatum referre potuere (v. ad Fam. I. 1.) edicere, ut ſenatus conveniret. ibid. XI. 6. &c. conf. Lipſ. Elect. II. 13. Torrent. ad Sueton. Aug. 10. 2) *tribuni* militares. ad Q. Fr. II. 14. ſunt autem *tribuni* militum in legionibus, ut præfecti in turmis, ſubjecti legato, ut ipſis centuriones, v. ad Fam. XV. 4. Creati ſunt modo a populo, modo ab imperatoribus. Ab his creatos docet locus ad Q. Fr. II. 15. M. Curtio *tribunatum* a Cæſare petivi (nam Domitius ſe derideri putaſſet, ſi eſſet a me rogatus: hoc enim eſt ejus quotidianum, ſe ne *tribunum* mil. quidem facere: etiam in ſenatu luſit Appium Collegam, propterea iſſe ad Cæſarem, ut aliquem *tribunatum* auferret) ſed in alterum annum. A populo creatos innuitur. Act. I. Verr. 10. tres hi, homines veteres, *tribuni* militares ſunt deſignati, ex Kal. Jan. non judicabunt. De hac re adſcribam tironum cauſa locum Aſconii ad l. c. *tribunorum* mil. duo genera ſunt: primum eorum, qui Rufuli dicuntur, de quibus Feſtus in h. v: hi in exercitu creari ſolent: alii ſunt Comitiati, qui Romæ comitiis deſignantur. ſed de hac re vid. e Livio aliiſque erudite diſputantem Lipſium Milit. Rom. II. 9. In eo variatum eſſe, ut mox *tribuni* a populo, mox ab imperatore crearentur, mox univerſi, mox pro parte, locis plurimis Livii patet. v. XXVII. 36. XLII. 31. XLIII. 12. XLIV. 21. 3) *tribuni* ærarii. Planc. 8. ſunt ordinis plebeii. itaque cum lege Aurelia judicia cum omnibus ordinibus communicata eſſent, de plebe judicarunt *tribuni* ærarii. ad Q. Fr. II. 6. 16. Att. I. 16. Per eos militibus pecunia ſtipendiorum numerabatur, ut eſt auctor Feſtus. In eorum nomine facete ludit Cic. Att. l. c. ubi de judicio Clodiano: *tribuni* non tam ærati (h. e. divites) quam, ut appellantur, ærarii: h. e. ære corrupti.

TRIBUS, ſunt partes populi, in quas deſcriptus eſt pro loco et regione, quam habitant cives Rom. ex inſtituto Romuli. v. inprimis Sigonium, de tribubus accurate diſputantem et Ant. Jur. Civ. R. L. I. 3. * Ciceronis tempore XXXV. *tribus* fuere, quarum nomina v. ſupra poſt Indic. Hiſtor. Mutata eſt aliquantum ratio tribuum, cum Q. Fabius M. fecem urbanam omnem in quatuor urbanas *tribus* conjecit. v. Ind. Hiſt. in Q. Fabius. a quo tempore honeſtius fuit in tribu ruſticana eſſe, quam in urbana, et nota cenſoria, e ruſticana in urbanam conjici. Cluent. 43. *tribu* moveri. A *tribubus* dicuntur comitia tributa, de quibus v. Comitia. Sed fit tamen non ſemel apud Ciceronem mentio tribuum in comitiis centuriatis. v. c. Agr. II. 2. me non extrema *tribus* ſuffragiorum, ſed primi illi veſtri concurſus - - conſulem declaravere. Id quale ſit, tironum cauſa verbis J. Fr. Gronovii docebimus ex Obſerv. L. IV. c. 1. p. 5. Multitudine civium in immenſum aucta, unaquaque in tribu permulti erant diverſarum, imo omnium claſſium cives, jamque ſingulæ claſſes in unaquaque tribu plures faciebant centurias tam juniorum, quam ſeniorum. Hinc Cicero in Or. pro Plancio c. 20. *centuriam* vocat unius *tribus* partem. Ergo comitiis centuriatis ex *tribubus* XXXV. ſorte una *tribus* excernebatur, ex cujus centuriis primæ claſſis quod quæreretur prærogativa centuria, ipſa quoque hæc *tribus* jam prærogativæ nomen acquiſierat: deinde quot illius ſorte ductæ etiam prærogativæ tribus eſſent centuriæ primæ claſſis, tot rurſum ſortes conjiciebantur in ſitellam, numero, ut videtur, aliquo notatæ, quo prima juniorum vel ſeniorum, ſecunda, tertia et deinceps, centuriæ diſtinguerentur: tum quam centuriam deſignans ſors excidiſſet, ea erat prærogativa centuria. Hinc factum, ut, quemadmodum ob centuriam prærogativam etiam tribus in qua continebatur, prærogativæ nomine gaudebat, ſic etiam tribus nomen daretur illi centuriæ, atque adeo promiſcue interdum hæc duo vocabula *centuriæ et tribus* hac in re comitiali uſurparentur. Hæc ille. Apud Florum etiam extra rem comitialem *tribus* pro centuria equitum dici, viderunt viri docti I. 1. 5. ubi v. Duker. Ex quo intelligitur, eo tempore centuriam et tribum promiſcue dictas. Ceterum illam rationem, centuriæ prærogativæ ſorte capiendæ, quam Gronovius explicat, apparet, de tribubus ruſticanis tantum accipiendam eſſe, quod in tribubus urbanis eo tempore primæ claſſis centuriæ eſſe non potuerunt: quod vir magnus monere prætermiſit, ſcilicet, ut opinor, quia etiam non monitis in mentem debebat venire.

TRIBUTARIUS. Verr. IV. 66. multum apud illum recentes nuncios multum tabulas non commendaticias ſed *tributarias* valuiſſe. Facete *tributariæ* dicuntur literæ,

quibus pecunia promiſſa erat, aut quibuſcum una pecunia miſſa.

TRIBUTIM, per tribus, in tribus. Att. IV. 16. Scaurus populo *tributim* domi ſuæ ſatisfecerat. Muren. 32. ſi gladiatoribus (h. e. in ludis gladiatoriis) vulgo locus *tributim* eſſet datus. cf. 34. Flacc. 7. *tributim* et centuriatim deſcriptis ordinibus, claſſibus, &c.

TRIBUTIO, diſtributio. (v. tribuere) Nat. D. I. 19. *tributio* æquabilis.

TRIBUTUM, quomodo a vectigali differat, et tributarii ſtipendiariique a vectigalibus, v. in ſtipendiarius. ſed omnis pecunia collata a pluribus in medium, quam collectam dicimus, appellatur *tributum*.Verr. III. 42. Imacharenſes *tributum* facere coegiſti, ut Apronio darent HS. XXmillia. vulg. ferre. ad Fam. III. 7. querebare, quod legatos *tributa* exigere vetarem: i. e. collectam facere.

TRICAE. Att. X. 8. domeſticæ tricæ, ſunt difficultates rei familiaris.

TRICARI, tergiverſari, moras facere. Att. XV. 13. Dolabella ſcripſit, ſeſe de attributione omnia ſumma feciſſe: Vectenum accuſat: *tricatur* ſcilicet.

TRIENS, tertia pars hereditatis. eſt enim proprie tertia pars aſſis. Att. VII. 8. Dolabellam video Liviæ teſtamento eſſe in *triente*.

TRIERARCHUS. Verr. I. 20. &c. eſt præfectus triremis, quem creat civitas, quæ navem ſuo ſumptu ædificatam præbet. Alio ſenſu eſt apud oratores Græcos, v. c. Demoſthenem de Coron. 30. nempe ibi ſignificat eum, qui aut ſolus ſuo ſumptu triremem ædificat, inſtruit, ac deinde ei etiam præeſt, aut aliquid confert ad triremem ædificandam, unde συντελὴς dicitur.

TRIETERIDES, ſunt ſolennia Bacchi, a numero annorum, poſt quos celebrabantur. Nat. D. III. 23. *trieterides* a Dionyſio quinto conſtitutæ putantur.

TRINUNDINUM ſ. trinum nundinum, ternæ nundinæ, quibus, cum cives ex agris in urbem confluerent, ut fructus agrorum et alias merces ruſticas venderent, lex in comitiis ferenda promulgabatur, ut eam etiam atque etiam conſiderare cives poſſent, et candidati magiſtratuum petebant. Ternæ autem nundinæ cum diebus interjectis conficiunt ſummam ſeptemdecim dierum, non, ut quidam docti viri exiſtimarunt, ſeptem et viginti. Numerandorum dierum enim initium fit a nundinis primis, et deſinit in tertiis: nundinæ autem ſecundæ more latino bis numerantur, ut idem dies ſit nonus a primis nundinis, et primus in altera enneade dierum. Clare Varro R. R. II. 1. ſeptem tantum dies binis nundinis interjectos dicit. ad Fam. XVI. 12. ſe præſentem *trinum nundinum* petiturum. Dom. 16. quod in ceteris legibus *trinum nundinum* eſſe oportet, id in adoptione ſatis eſt, eſſe trium horarum. Scil. adoptio fit per legem curiatam, adeoque ad eam quoque trino nundino opus eſt. Phil. V. 3. ubi promulgatio *trinundinum?* hæc commate in quibuſdam edd. diſtinguuntur; neque id abſurdum eſſe dixerim. ſed poteſt etiam abeſſe diſtinctio, ut ſit ellipſis præpoſitionis per, ut in illo ad Fam. XVI. 12. et alibi.

TRIPUDIUM, quid ſit docet Cicero de Div. II. 34. quia, cum pulli paſcuntur, neceſſe eſt, aliquid ex ore cadere, et terram pavire, terripavium primo, poſt terripudium dictum eſt: hoc quidem jam *tripudium* dicitur: cum igitur offa cecidit ex ore pulli, tum auſpicanti *tripudium* ſoliſtimum nunciant. cf. de Div. I. 15. II. 8. ad Fam. VI. 6.

TRISTIS, ſeverus, juſtus. Act. I. Verr. 10. *triſtis* judex. Cœl. 6. *triſtis*, opponitur remiſſo. Quint. 18. natura *triſti* ac recondita fuit. Brut. 30. *triſte* ac ſeverum dicendi genus.

TRISTIUS. Cato 19. adoleſcentes gravius ægrotant, *triſtius* curantur: h. e. acerbioribus, moleſtioribuſque remediis.

TRISTITIA, ſeveritas. Or. I. 7. *triſtitia* ſermonis. * opponitur elegantiæ et ſuavitati in oratione. Fin. IV. 28. horridiores evadunt, aſperiores, duriores et oratione et moribus. quam illorum *triſtitiam* atque aſperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem ſententiarum, nec diſſerendi ſpinas probavit. * Offic. I. 12. cum dixiſſet hoſtem, h. e. peregrinum, veteribus dictum eſſe, qui perduellis appellandus erat, addit: lenitate verbi *triſtitiam* rei mitigante.

TRIUMPHALIS. in Piſon. 19. provincia, quæ fuerit ex omnibus una maxime *triumphalis:* h. e. quæ maxime materiam belli triumpho digni gerendi habet, et ex qua adeo plerique Proconſules redeuntes triumphavere.

TRIUMVIR. Orat. 46. *triumviri* capitales. cf. ad Fam. VII. 13. ſunt præfecti carcerum, (v. Liv. XXXII. 26. extr.) quibus ſuppliciorum a damnatis ſumendorum cura mandari ſolet. de iis lege Lipſium ad Tacit. Annal. V. 9. et quos laudat præterea

Cortius ad Salluſt. Catil. 55. * ad Fam. VII. 13. *treviri* (triumviri) auro, argento, ære, int. flando feriundo. Dicti etiam monetales. v. Pompon. Orig. Jur. §. 30. de ſcriptura *treviri*, agunt viri docti ad Liv. XL. 29. * Cluent. 13. ante pedes Q. Manilii, qui tum erat *triumvir*, conſtituunt. intellige de magiſtratu municipali. Municipiorum enim magiſtratus a numero appellantur, qui non idem in omnibus municipiis fuit. * *treviri* epulones ſunt, Or. III. 19. de quorum origine et jure prætextæ v. Liv. XXXII. 42.

TRIUMVIRATUS. Brut. 31. de Q. Ælio Tuberone: qui quidem in *triumviratu* judicaverit, contra P. Africani avunculi ſui teſtimonium, vacationem augures, quo minus judiciis operam darent, non habere. Qui fuerit hic *triumviratus*, non vidi, qui explicaret, præter Corradum, ad h. l. p. 217. qui Tuberonem non triumvirum agrarium, ſed monetalem aut capitalem putat fuiſſe. Quod probari non poteſt. Nam talis triumvir quomodo tale quid judicare potuiſſet? Mihi autem non eſt dubium, quin ſermo ſit, non de triumviratu Tuberonis, qui nullus fuit, ſed de tempore *triumviratus* agrarii, qui fuit illius temporibus ex lege agraria Sempronia C. Gracchi. Nam cum a triumviris agrariis M. Fulvio Flacco, C. Graccho, et C. Carbone, dum agros dividerent, graves ſeditiones excitatæ eſſent, ex ſententia P. Africani Senatus judicia cauſarum agrariarum a IIIviris, tanquam ſuſpectis, ad Conſulem C. Sempronium aliosque judices transferre voluit. v. Pigh. ad an. 624. In qua re, cum de judicibus, qui cum Sempronio judicarent, ageretur, potuit incidere, aut incidit potius, illa de vacationibus augurum quæſtio.

TROCHAEUS, vulgo dicitur pes una longa et altera brevi: ſed apud Ciceronem eſt pes tribus brevibus ſyllabis, qui et *tribrachys* dicitur. quem nos autem vulgo *trochæum* dicimus, *choreus* a Cicerone dicitur. Orat. 57. contra accidere in ſpondeo et *trochæo*, quo alter e longis conſtaret, alter e brevibus fieret. - - *trochæum*, qui eſt eodem ſpatio, quo choreus, cordacem appellat, quia contractio et brevitas dignitatem non habeat.

TROPAEA. Arch. 9. noſtra ſunt *tropæa*. Intelligenda quævis victoriarum monumenta. poſita in iis regionibus, ubi victi hoſtes. Nam quæ proprie dicuntur *tropæa*, Romanis inuſitata fuere. v. dicta ad Sueton. Cæſ. 11. ubi et alia *tropæa* Rom. protulimus, quæ ſimiliter accipi poſſunt.

TRULLA. Verr. IV. 27. erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi, *trulla* excavata, manubrio aureo. ib. *trulla* gemmea. Erat autem hoc vas comparatum ad vinum hauriendum et poculo infundendum, quod vel ipſum manubrium indicat. Ex Horat. Sat. II. 3. 144. feſtis potare diebus Campana ſolitus *trulla* vappamque profeſtis, colligunt, fuiſſe poculum, quia ſc. *trulla* potari dicitur. Sed hoc non eſt conſequens. *Trulla potatur*, quia eſt inter inſtrumenta et vaſa, quibus in conviviis utimur. conf. Cel. Burm. ad Petron. c. 75. *Trulla* murrhina eſt ap. Plin. XXXVII. 2. ubi male Harduinus de vaſe lavatorio explicat. Contextus docet, vas menſarium atque potorium fuiſſe.

TUERI, intueri, inſpicere. de Div. I. 14. intuerentur, nec *tuendi* ſatietas capere poſſet. * *tueri* templa, &c. dicitur non modo qui ſupremam eorum curam habet, et tecta et ſarta conſervat, ut Romæ cenſores, Leg. III. 3. *tuentor* Cenſores urbis templa, vias, aquas, &c. ſed etiam redemptores, qui in templis aliquid inſtaurandum, ſarciendum, melius faciendum, redemerunt. Verr. I. 50. ædem Caſtoris P. Junius habuit *tuendam*. ex ſequentibus autem patet, eum columnas quaſdam redemiſſe ædificandas.

TUITIO, defenſio, conſervatio. Topic. 23. natura habet duas partes, *tuitionem* ſui, et ulciſcendi jus.

TUMERE, ægrotum animo et perturbatum eſſe. Tuſc. III. 9. animus *tumens* in vitio eſt. ſapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam *tumet*. at iratus animus ejuſmodi eſt, &c. Etiam Livius dixit de irato, XXXIII. 11. ubi v. Gronov. et *tumorem* de ira et minis Virg. Æn. VIII. 40. ubi v. Burm. et Heinſ. ad Claudian. Ep. ad Hadrian. 7. * Att. XIV. 4. *tument* negotia: h. e. imminent res novæ. Cuper. Obſ. II. 4. interpretatur: cum maxime agitantur: quod probat Burman. ad Ovid. Her. VII. 121. Melius Menkenius Obſ. L. L. p. 988. ægrotant, peſſime ſe habent. v. tumor.

TUMOR, de animi luctu. Tuſcul. III. 12. cum *tumor* animi reſediſſet. ibid. 31. erat in *tumore* animus. ibid. IV. 29. recentes quaſi *tumores* animi. * res novæ imminentes. Att. XIV. 5. meam ſtultam verecundiam, qui legari noluerim ante res pro-

latas, ne deſerere viderer hunc *tumorem* rerum, cui certe ſi poſſem mederi, deeſſe non deberem.

TUMULTUARI, trepidare, motu aliquo animi perturbari. Agr. II. 37. qui ſæpe et ſine cauſa *tumultuer.* Off. I. 23. non perturbari rebus aſperis, nec *tumultuantem* de gradu dejici, ut dicitur. Cæl 15. quid *tumultuaris?* quid inſanis? quid clamore exorſa, verbis, parvam rem, magnam facis? cf. tumultus.

TUMULTUS. Phil. VIII. 1. poteſt bellum eſſe ſine *tumultu*; *tumultus* eſſe ſine bello non poteſt. quid eſt enim aliud *tumultus*, niſi perturbatio tanta, ut major timor oriatur? unde etiam nomen ductum eſt *tumultus.* (nempe non a timore, ſed a tumore, qui eſt rerum novarum timor. v. tumor.) Itaque majores noſtri *tumultum Italicum*, quod erat domeſticus; *Gallicum*, quod erat Italiæ finitimus, præterea nullum *tumultum* nominabant. Gravius autem *tumultum* eſſe quam bellum, hinc intelligi licet, quod bello vacationes valent, *tumultu* non valent. Phil. V. 19. vacationem militiæ ipſis, liberiſque eorum eſſe placere: extra *tumultum* Gallicum Italicumque. Roſc. Am. 6. *tumultus* proximus, dicitur bellum civile Syllanum. In bello autem Italico Gallicove ſubito edici ſolebat *tumultus*, quod erat ſummi periculi et celerrime depellendi indicium, et hanc habebat vim, ut ſaga ſumerentur, juſtitium eſſet, ſine delectu milites fierent interdum, et vacationes nullæ eſſent. Syll. 11. meis conſiliis, meis laboribus, - - ſine *tumultu*, ſine dilectu, ſine armis, ſine exercitu, quinque hominibus comprehenſis atque confoſſis, &c. Phil. V. 12. *tumultum* decerni, juſtitium edici, ſaga ſumi, dico oportere, dilectum haberi ſine vacationibus in urbe et in Italia, præter Galliam, tota. Muren. 10. ſimulatque increpuit ſuſpicio *tumultus*, artes illico noſtræ (np. eloquentia et juris ſcientia) conticeſcunt. v. Serv. ad Æn. VIII. 1. cf. Budæum ad Pandect. p. m. 194.

TUNICATUS. Agr. II. 34. qui metus erat *tunicatorum* illorum: h. e. de infima plebe hominum, qui tunica ſine toga utebantur; unde etiam *tunicatus* popellus ap. Horatium. Sed de hac re et tunica in genere neceſſaria tironibus tradita ſunt in Lexico Fabri: et noti ſunt de re Veſtiaria ſcriptores. * In exercitationibus campeſtribus, uti, præter campeſtre, etiam tunicæ, modeſtiæ ſignum in juvenibus. Cœl. 5. uteremur ludo campeſtri *tunicati.* ubi v. Græv.

TURBARE, bellum movere. Syll. 20. ſi in Hiſpania *turbatum* eſſet. * corrumpere. Verr. III. 94. *turbare* reliquas ſpes. * tumultuari. Fin. I. 10. id ne feræ quidem faciunt, ut ita ruant atque *turbent*, ut, earum motus atque impetus quo pertineant, non intelligatur. * moleſtiam alicui mala fide fallaciterque agendo creare. Q. Fr. III. 1. c. 7. ne quid ille *turbet.*

TURBO. Sext. 11. illi duo reip. *turbines.* de Gabinio et Piſone. Dom. 53. tu, procella patriæ, *turbo* ac tempeſtas pacis atque otii.

TURBULENTE, animo perturbato. Tuſc. IV. 28. *turbulente* humana pati.

TURGESCERE, perturbatum eſſe Tuſc. III. 9. animus ſapientis nunquam *turgeſcit*, nunquam tumet. Ductum videtur e Plauto, apud quem turgere ſic dicitur, Caſin. II. 5. 17.

TURMALIS. Or. II. 65. *turmales* ſtatuæ. Ita facete Africanus major Corinthiis, ſtatuam pollicentibus, dicebat equeſtres ſtatuas, quod eam ponere volebant, ubi jam multæ aliorum imperatorum eſſent.

TURPIFICATUS. Offic. III. 29. *turpificati* animi fœditas.

TURPIS, inſuavis. Or. 47. quid ſi etiam abſugit (np. pro aufugit) *turpe* viſum eſt?

TUTELA. Flacc. 34. *tutela* legitima. Roſc. C. 6. Or. I. 36. *tutelæ* judicium; quo quis accuſatur, quaſi tutoris officium male præſtiterit, et pupillum fraudarit.

TYPUS, effigies fictilis. Att. I. 10. præterea *typos* tibi mando, quos in tectorio atrioli poſſim includere.

TYROTARICHUS. ad Fam. IX. 16. Att. IV. 8, &c. genus cibi e caſeo et ſalſamentis, ut notatio verbi docet: ſed accedebant etiam aliæ res, ut Apicius docet, apud quem eſt ratio patellæ *tyrotarichæ* conficiendæ, de Art. Coquin. IV. 2. quæ apud Ciceronem patina *tyrotarichi* dicitur.

V.

VACARE. Tuſc. II. 26. amplitudinem animi - - - omnium rerum pulcherrimam,

eoque pulchriorem, ſi *vacet* populo: h. e. ut poſt dicit, ſi ſine populo teſte recte facit, non hoc agit, ut populo placeat.

VACATIO ejus eſt, qui a quacunque re moleſta aut laborioſa liber eſt. res, a qua quis liber eſt, adjicitur interdum nominatim, interdum omittitur. Phil. V. 19. *vacatio* militiæ. Font. 4. pretium ob *vacationem* datum, np. a munere viæ publicæ muniendæ. ad Fam. IX. 6. quæ ſtudia magnorum hominum ſententia, *vacationem* habent publici muneris: h. e. poteſtatem faciunt a republ. gerenda abſtinendi. Sed non ſolum genitivus rei, a qua quis liber eſt, adjicitur, verum etiam cauſæ, propter quas liberatur. Cœl. 12. ſeveritati tuæ, ut oportet, reſpondere non audeo. erat enim meum, deprecari *vacationem* adoleſcentiæ, veniamque petere. Leg. I. 3. ego vero ætatis potius *vacationi* confidebam.

VACILLARE. ad Fam. XVI. 15. epiſtola *vacillantibus* literulis: quales nempe ſunt eorum, qui, propter infirmitatem aliquam e morbo aut ſenectute ortam, tremebunda manu ſcribunt. Catil. II. 10. qui partim inertia, partim male gerendo negotio, partim etiam ſumptibus, in vetere ære alieno *vacillant*, h. e. expedire ſe ex eo, et conſiſtere non poſſunt.

VACUITAS, de tempore, quo munus aliquod, magiſtratum, nemo obtinet. ad Fam. XI. 10. quantam perturbationem rerum urbanarum afferat obitus conſulum, quantam cupiditatem hominibus injiciat *vacuitas*. Gronov. ad Tacit. A. II. 46. interpretatur: orba reſp. Ap. Tacitum l. c. vacuæ legiones ſunt, quæ ducem non habent. v. Gronov. Græviùs e veſtigiis Codd. MSS. legendum judicat: *vacivitas*. quem vid. ad h. l.

VACUUS, otioſus. Brut. 5. cum te ſciremus eſſe *vacuum*. * Catil. I. 6. cum morte ſuperioris Uxoris novis nuptiis domum *vacuam* feciſſes. hæc forma loquendi ſignificat, de medio ſublatum quemcunque, quo ſuperſtite nuptiæ fieri nullæ poſſunt. Sic Salluſt. Catil. 15. Aurelia Oreſtilla pro certo creditur, necato filio, *vacuam* domum ſceleſtis nuptiis feciſſe. ubi vid. Cortius. Sed et is, qui mortuus eſt, dicitur vacuam domum facere, ap. Liv. I, 46. Aruns Tarquinius et Tullia minor prope continuatis funeribus cum domos *vacuas* novo matrimonio feciſſent: i. e. mortui eſſent, neque amplius obſtarent fratri ſororique, quo minus ſe jungerent matrimonio. vide tamen ad h. l. Jac Gronov.

VADARI eſt, jubere aliquem datis ſponſoribus polliceri, ſe ad diem certam ad agendum de re aliqua certum ad locum venturum; eſtque petitoris: unde autem petitur, vadimonium promittit. Quint. 6. ſe jam neque *vadari* amplius, neque vadimonium promittere. Verr. III. 15. cum Apronius ex Leontino uſque Lilybæum aliquem *vadaretur* ex miſeris aratoribus. cf. Quint. 19. cf. Salmaſ. mod. uſur. c. 16.

VADIMONIUM eſt 1) præſentia aut ab eo, quem quis eſt vadatus, datis vadibus, ſ. ſponſoribus, promiſſa, aut a ſponſoribus, qui ei, qui vadatur, præſentiam alterius ſua fide et periculo ſuo promittunt. Hinc formulæ. Quint. 6. *vadimonium* promittere. ibid. 7. *vadimonium* ſiſtere, &c. 2) ipſa poſtulatio et promiſſio præſentiæ. ibid. 6. hominem in præſentia non vadatur: ita ſine *vadimonio* diſceditur. ibid. 5. res eſſe in *vadimonium* cœpit: h. e. ſibi invicem præſentiam certo die promiſerant. ibid. 18. quæſivit, quo die *vadimonium* iſtud factum eſſe diceres. ad Q. Fr. II. 15. nemo fuit in tanta multitudine, qui *vadimonium* concipere poſſet. h. e. JCtus, qui formulam poſſet ſcribere, qua *vadimonium* poſtularetur et promitteretur. 3) ipſa dies, qua præſentia poſtulata et promiſſa eſt: der termin. Cato 7. meminere *vadimonia* conſtituta. Quint. 5. cum *vadimonia* dilata eſſent. conf. ad Fam. II. 8. Quint. 16. ad *vadimonium* venire. ibid. deſerere *vadimonium*. obire *vadimonium*. De *vadimonio* longa eſt diſputatio ap. Salmaſ. mod. uſur. c. 16. (in qua tamen non omnia vera, tanquam, quod p. 696. dicit, *vadimonium promittere* fuiſſe tantum ſponſorum, cum de reo ſit diſerte apud Cicer. Quint. 6. ſe jam non vadari amplius, neque *vadimonium promittere*,) cf. Budæum ad Pand. p. m. 40. ſqq.

VAFER, peritus, acutus, honeſto ſenſu: Nat. D. I. 15. ſomniorum *vaferrimus* interpres. Sic Ovid. Her. XX. 30. juris *vafer*: eſtque proprium JCtorum. vid. Horat. Sat. I. 3. 130. et ibi Acro.

VAGARI. Offic. II. 2. de Academicis: non enim ſumus ii, quorum animus *vagetur* errore: h. e. neſciat, quid ſtatuat, quid decernat. * Or. I. 48. ne oratio *vagari* cogatur, de λογομαχοῦσι dicitur, nulla

propoſita rei, de qua agitur, definitione, ſ. de iis, qui neſciunt via et ratione, initio a definitionibus facto, diſputare. * Or. III. 44. *vagari* verba, et 49. *vagari* oratio dicitur, cum verba non ſunt ita juncta, neque ipſæ ſententiæ periodis comprehenſæ, ut numerus exiſtat. * Tuſc. III. 6. deinde *vagabimur* noſtro inſtituto: h. e. latius et copioſius diſſeremus de re. * Marcell. 9. *vagabitur* nomen tuum longe atque late, certam quidem ſedem non habebit.

VAGINA. Cato 15. viriditas herbeſcens culmo erecta geniculato, *vaginis* jam quaſi pubeſcens includitur.

VAGUS. Brut. 31. *vagum* dicendi genus. h. e. copioſum. conf. *vagari*. * Or. II. 16. *vaga* quæſtio eſt, quæ in genere verſatur, non certis perſonis et temporibus adſtricta. * incertus. Nat. D. II. 1. et de Diis habere non errantem et *vagam*, ut Academici, ſed, ut noſtri, ſtabilem certamque ſententiam. * de oratione non compoſita, nec numeroſa. Orat. 23. ſolutum quiddam ſit, nec *vagum* tamen, ut ingredi libere, non ut licenter errare videatur.

VALLUM ſ. VALLUS. munimentum circa caſtra, quod fit palis, qui et valli dicuntur: unde elegantes dicendi rationes. N. D. II. 57. munitæ ſunt palpebræ tanquam *vallo* pilorum. Ceterum quod Victorius Var. Lect. XXII. 16. ex hoc loco corrigit Xenophontem Mem. Socr. I. 4. 6. id improbavimus ad eum locum. Cato 15. fundit frugem ſpici, ordine ſtructam, et contra avium minorum morſus munitur *vallo* ariſtarum. Utrum hi ablativi ſint a *vallum*, an *vallus*, diſputat, et pro ultimo ſtat Gronov. Obſ. III. 18. quem ſequitur, et bis *vallus* pro *vallum* recipit ap. Ovidium Heinſius. A. I. 14, 15. Met. VIII. 286. Mihi utrumque rectum videtur. Nam, quod Gronovius ipſe negare non audet, vallum eſt a palis dictum, qui et *valli* ſunt. deinde *vallum* pro pluribus palis dicitur Floro II. 18. ferre plenius *vallum* jubebantur, qui arma neſcirent: ad quem locum Dukerus mihi videtur errare, qui *hoc vallum* dicit inſolentius dici pro *hic vallus*. Eſt enim apud Liv. VIII. 38. ad quem locum vid. etiam Drakenb. Ceterum *valli* Romani brevem et accuratam deſcriptionem legant tirones ap. Liv. XXXIII. 5. * Att. XVI. 11. Sine *vallo* Luciliano. i. e. ſine exceptione: ut bene Corradus. Lucilius dicebat, ſe nolle ab omnibus legi. Perſium non curo legere, D. Lælium volo. Igitur dicit, ſe ita ſcripturum, ut omnes ſine exceptione legere poſſint, etiam Sica et Septimia. Cetera in ed. Gruteri ſequacibus editur *ſillo*, non *vallo*.

VANITAS dicitur de omnibus iis rebus, quæ habent ſpeciem inanem, a veritate alienam, ut, de mendacio. Off. I. 42. nihil proficiunt, niſi admodum mentiantur, nec vero eſt turpius quicquam *vanitate*. - - - mercatura - - multis, ſine *vanitate* impertiens. Off. III. 14. quod ſi vituperandi ſunt ii, qui reticuerunt: quid de iis exiſtimandum eſt, qui orationis *vanitatem* adhibuerunt? de aſſentatione: Læl. 25. multi autem Gnathonum ſimiles, cum ſint loco, fortuna, fama ſuperiores: horum eſt aſſentatio moleſta, cum ad *vanitatem* acceſſit auctoritas. de errore: Tuſc. III. 1. ita variis imbuimur erroribus, ut *vanitati* veritas, et opinioni confirmatæ natura ipſa cedat.

VANUS, mendax. Quint. 6. ſi veritate amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas, colitur; neceſſe eſt, qui amicum, ſocium, affinem, fama ac fortunis ſpoliare conatus eſt, *vanum* ſe et perfidioſum et impium fateatur.

VAPORARIUM eſt hypocauſtum, ſ. fornax, in qua ignis aquæ calefaciendæ in balneis ſuccenditur. ad Q. Fr. III. 1. c. 1. *vaporarium*, ex quo ignis erumpit. vid. Philander ad Vitruv. V. 10. Sed Scaliger ad Catull. ep. 6. verba: ex quo ignis erumpit, pro gloſſemate habet, et totum locum aliter conſtituit.

VARIARE, ornare, diſtinguere. Or. II. 9. oratoris eſt formare orationem, eamque *variare* et diſtinguere, quaſi quibuſdam verborum ſententiarumque inſignibus. ibid. III. 26. *variare* orationem ſententiis. * ad Q. Fr. I. 1. c. 7. ſeveritas *variatur* gratia: h. e. gratia facit, ut in decernendo prætor æquabilitatem deferat. v. varius, varietas. * Milon. 3. *variatis* hominum ſententiis, pro variantibus. homines enim, ſententias et ſuffragia dicuntur *variare*, cum non in eandem ſunt partem. Sic Liv. XXXV. 31. ſub hanc vocem fremitus multitudinis *variantis* fuit, partim aſſenſum, partim indignationem. ad quem locum v. Gronov. ibid. I. 43. equites vocabantur primi, octoginta inde primæ claſſis Centuriæ. ibi ſi *variaret*, quod raro incidebat, ut ſecundæ claſſis vocarentur. int. ſuffragiis, ut XXII. 60. ibi

cum ſententiis *variaretur*. Dicuntur etiam ſententiæ variari aliqua re, aut res variare ſententias, ut ap. Liv. II. 57. cum timor atque ira invicem ſententias *variaſſent*. Sed ſententiæ *variatæ* pro variæ dici, inuſitatum eſt, ubi nulla ſit rei mentio, quæ eas varias effecerit.

VARICES ſunt venæ intumeſcentes in cruribus. ſed interdum tamen etiam in ventre; de quarum curatione v. Celſum VII. 31. Tuſc. II. 15. *varices* ſecare.

VARIE, copioſe, ornate. Or. I. 13. *varie* dicere. * in foro opponitur τῷ æquabiliter. Verr. IV. 65. *varie* decernere. * variis de cauſis. Cœl. 2. *varie* objectus eſt pater.

VARIETAS. Fin. II. 3. *varietas* proprie quidem in diſparibus coloribus dicitur, ſed transfertur in multa diſparia. * copia in dicendo. Orat. I. 12. quî diſcernes eorum, quos nominavi, ubertatem in dicendo et copiam, ab eorum exilitate, qui hac dicendi *varietate* et elegantia non utuntur. Sed inprimis eſt tenendus is verbi ſenſus, qui eſt Orat. 30. eaque hanc ipſam habent, quam probo, *varietatem*. Nam *varietas* ea, quam Cicero probabat, et quam in oratore commendabat, eſt apta omnium trium dicendi generum inter ſe permiſtio, cum in eadem oratione, ut ſæpe ſit apud Ciceronem, poſſis tenuia tenuiter, mediocria temperate, et ſublimia magnifice dicere. * Orat. I. 2. ac ne forte cum aliis ſtudiis, quæ reconditis in artibus, atque in quadam *varietate* literarum verſentur, &c. ibid. 3. in philoſophia difficile eſt enumerare, quot viri, quanta ſcientia, quantaque in ſuis ſtudiis *varietate* et copia fuerint: ibid. III. 21. nam neque ſine forenſibus nervis ſatis vehemens et gravis, nec ſine *varietate* doctrinæ ſatis politus et ſapiens orator eſſe poteſt. Nempe copia literarum *varietas* dicitur, quia e variis artibus liberalibus oritur. Craſſus oratorem negabat eſſe perfectum poſſe, niſi qui omnibus artibus et literis eruditus ſit. * inconſtantia, infidelitas. ad Fam. X. 18. non ullam rem aliam extimeſceus, quam eandem *varietatem* atque infidelitatem exercitus. * Verrin. III. 3. *varietas* decretorum: cum in iiſdem cauſis non idem decernitur. * Sext. 34. ſine ulla *varietate* diſceſſio eſt, cum in eandem omnes omnino ſententiam diſcedunt. * Dom. 5. frumentum in alias terras, credo, propter *varietatem* venditorum miſerant. Grævius negat, quid ſit *varietas* venditorum, intelligi poſſe. Itaque acute ſuſpicatur: propter avaritiam venditorum, nempe, ut pluris venderent frumentum. quæ fere cauſa eſt, quare aliorſum ruſtici frumentum vehant. Mihi videbatur aliquando, *varietas* venditorum eſſe diverſitas pretii, quam frumento ſtatuunt venditores, cum alii majoris, alii minoris vendere volunt, eamque ob cauſam, h. e. propterea, quod incertum apud ſe eſt pretium, aliorſum mittunt ruſtici frumentum, ubi certum pretium fore ſperant. Eſt proverbium apud latinos de oleariis in Velabro, qui inter ſe ex compoſito conſentire in pretio olei ſolebant, neque alius alio majoris aut minoris vendere. * *varietas* rerum dicitur de rebus adverſis. ad Fam. XV. 7. in omni rerum mearum *varietate* amantiſſimum mei cognovi. Sed Dom. 36. cum a tot rerum tanta *varietate* divellerer, eſt pro: a tot ac tantis tamque variis rebus. * ad Fam. VI. 2. in *varietate* adhuc eſt verſata cauſa tua.

VARIUS. Fin. II. 3. quid proprie ſignificet? cf. varietas. Verr. V. 19. an hoc probabis, in æqua cauſa populorum ſine pretio *varium* jus et diſparem conditionem fuiſſe? Agr. II. 29. fructibus *varius* ager: cui opponitur certa fides ſegetis, apud Horatium. Varietas agrorum oritur ex varietate tempeſtatum, quæ contra in nonnullis regionibus certæ ſunt ita ac ſtabiles, ut raro aliter accidant.

VAS, dis, obſes, qui cavet populo in cauſa capitis, quæ nempe vel maxime ad populum et remp. ſpectat, unde cauſa publica dicitur. conf. Gronov. Obſ. II. 8. ad Brut. 18. me pro adoleſcentulo *vadem* accepit reſpublica. Tuſcul. V. 22. quorum cum alterum *vadem* mortis accepiſſet: alter ut *vadem* ſuum liberaret, præſto fuiſſet ad horam morti deſtinatam. De quæſtione, an vades ſint etiam rerum privatarum, lege in primis Salmaſ. mod. Uſur. cap. 16. p. 698. ſ. p. 731. ſqq. qui ita eſſe multis diſputat. Negat autem et impugnat hanc Salmaſii diſputationem Gronov. Obſ. III. 13. (unde tranſlata ſunt, quæ ibi diſputantur in hanc rem, in notas ad Liv. III. 13.) putatque, ex veterum accurate loquentium conſuetudine, vades ſemper dictos in cauſis capitis. Mihi, ſi judicium meum licet interponere, ita videtur: *Vas* et *præs* antiquiſſimis temporibus de cauſis privatis dicebantur: quod loci Varronis, aliique, a Salmaſio allati,

plane conficiunt. Poſtea autem, cum etiam in cauſis publicis, nempe in cauſis capitis, vades, Liv. l. c. et in cauſis pecuniæ publicæ, prædes adhiberi cœpti eſſent, qui populo caverent, ſenſim mutata eſt dicendi ratio, et vades prædeſque de publicis cauſis ab accurate loquentibus dicti, præterquam, quod in lite vindiciarum prædes manſerunt: itaque apud Ciceronem, Livium, alioſque ſimiles reperimus. Neque tamen propterea ita antiqua ſignificatio obliterata fuit, ut non interdum ea homines in ſcribendo uterentur. Itaque etiam Horatius Serm. I. 1. in cauſa privata vades commemorat.

VASARIUM. Piſ. 35. pecunia, quæ ex ærario magiſtratibus in provincias euntibus dabatur, ad comparanda vaſa, quibus opus haberent. Vaſa autem hic ſumuntur latius, pro eo, quod Galli dicunt meubles. ſed in itinere in provinciam, in militia, *vaſa* dicuntur, in urbe *ſupellex*. v. Salmaſ. mod. Uſur. c. 3. p. 84. et ad Jus Att. p. 455. de *vaſario* conf. Cic. Verr. IV. 5. et ib. Intt.

VASCULARII. Verr. IV. 24. ſunt artifices, qui ex auro argentove vaſa conficiunt, ſed ſine cruſtis et emblematis, qui apud nos Goldſchmide vocantur. vid. Salmaſ. ad Solin. p. 736. Eorum ſæpe mentio eſt in lapidibus. Exempla Indices Gruteriani, Reineſiani, aliique ſuppeditabunt.

VASTARE, inane facere. Sext. 24. lex erat lata, *vaſtato* et relicto foro: expulſi erant enim vi operarum Clodianarum honeſti cives, ne legem impedirent. * *Vaſtari* etiam dicuntur, quæ horrida fiunt incultu. Nat. D. II. 39. non patiuntur terram ſtirpium aſperitate *vaſtari:* verwildern. Nonius in hoc loco legit *vaſteſcere.* quod probat Lambinus temere.

VASTE. Orat. III. 12. ex quo ſic locutum eſſe ejus patrem judico, non *vaſte* - - - ſed preſſe. *Vaſte* eſt nimis diducto ore, ruſtico more, aſpere. cf. preſſe.

VASTUS, aſper, durus. Orat. 45. quomodo enim veſter axilla ala factus eſt, niſi fuga literæ *vaſtioris?* ib. I. 25. ita vultu motuque corporis *vaſti* atque agreſtes. vid. Alb. Rubenius ad Liv. XXIV. 48.

VATICINARI, delirare, inſanire. ad Fam. II. 16. ſed ego fortaſſe *vaticinor*, et hæc omnia meliores habebunt exitus. Sext. 10. qui hæc dicerent, *vaticinari* atque inſanire dicebat.

VECTIGAL, proprie eſt pecunia, quæ pro vectura ſolvenda eſt: ſed deinde in genere dictum eſt pro omni reditu publico e decumis, ſcriptura, et portorio; de quibus ſuis locis dictum eſt. De vectigalibus populi Rom. extat doctus cel. P. Burmanni liber, de hoc argumento conſulendus. Attic. V. 21. *vectigal* prætorium, eſt pecunia, quam provinciarum civitates dare prætori ſolent, et a prætoribus, ſalva lege de repetundis, accipi poteſt. Quo nomine autem acceperint Prætores eam pecuniam, de eo ſic ſtatuunt viri docti, ut dicant, provinciales hanc pecuniam prætori dediſſe, ne milites in hiberna recipere cogerentur. v. Intt. ad h. l. et Burm. l. c. c. 12. p. 212. qui hoc onus poſtea Epidemeticum dictum, e Codice Juſtiniani docet. Locus, ad quem reſpicit, eſt L. XII. tit. 40. ubi videndus eſt Cujacius, qui hæc Epidemetica Nov. 129. 134. et ultima tit. c. lege abrogata docet. Ego autem locis veterum auctorum inductus arbitror, non ſolum hiberna, ſed etiam alias res pecunia redemptas eſſe, et gratiæ cauſa plus datum pecuniæ, quam neceſſe eſſet. Nempe provinciales, inprimis remotiores, ut vecturæ moleſtia liberarentur, redimebant frumentum in cellam, quod inde æſtimatum dicebatur. v. Verr. III. 81. ſq. conf. in Piſon. 35. In Cod. Theod. ærariæ annonæ: v. Gloſſ. Nomic. Gothofr. Deinde provinciales, ut auctor eſt Cicero ad Att. V. 16. debebant dare fœnum, ligna et ſimilia ad neceſſitatem. Pro his, credo, etiam a nonnullis, remotioribus in primis civitatibus, pecunia dabatur. Fuerunt forte etiam tum alia ejus generis: nam poſtea fuiſſe e Codic. Theodoſ. L. VII. non uno titulo et Cod. Juſtin. L. XII. tit. 37. ſqq. intelligitur. Optimum fuerit, intelligere ſumptus, quos in cultum prætorum factos ait Liv. XXXII. 27. de M. Catone, Sardiniæ Prætore: ſumptus, quos in cultum prætorum facere ſocii ſoliti erant, circumciſi aut ſublati. * Huic vectigali ſimile fuit *vectigal* ædiliciorum ad Q. Fr. I. 1. c. 9. quod jam breviter definitum eſt ſupra in ædilicius. Sed uſi ſumus vocabulo pecuniæ: auctoribus viris doctiſſimis, Manutio ad l. c. Bulengero, Turnebo, aliis: quod negat Cel. Burmannus l. c. rectum eſſe, neque hos recte veterum ædilium mores conſideraſſe, qui primo (Verr. IV. 3.) commodato acceperint ornamenta ludorum a provincialibus, deinde donare res, et beſtias

venari ad ſpectacula coegerint. Loci Ciceronis ad Fam. II. 11. VIII. 9. Att. V. ult. VI. 1. quos affert in hanc rem, omnes ſunt de beſtiis, pantheris: ſed eas non imperabat provinciæ civitatibus Cœlius ædilis, ſed Ciceronem rogabat, ut ſibi mitteret, quod putabat civitates facile venaturas, ſi intellexiſſent Ciceroni gratum ſe facturas. Neque tamen hoc factum poſtea negem; quanquam ſæpe, in primis in Symmachi epiſtolis, legerim, beſtias magiſtratibus, hominibus privatis, a civitatibus, eſſe aut ſponte, amoris et gratiæ cauſa, aut rogatu datas, nihil de imperatis. Quare vero de pecunia dubitetur a Burmanno, non video. Audiamus ipſum Ciceronem: res erit confecta. Quantum vero eſt illud beneficium tuum, quod iniquo et gravi *vectigali* ædiliciorum, magnis noſtris ſimultatibus, Aſiam liberaſti? enimvero, ſi unus homo nobilis queritur palam, te, quod edixeris, ne ad ludos pecuniæ decernerentur (intell. a civitatibus) HS. CC ſibi eripuiſſe, quanta tandem pecunia penderetur, ſi omnium nomine, quicumque Romæ ludos facerent, quod erat jam inſtitutum, erogaretur? Perantiquam autem conſuetudinem fuiſſe, ut Proconſ. et Proprætores a provincialibus exigerent pecuniam ad ludos, fruſtraque ſæpe SCtis coercitam, patet e Livio XL. 44. * Hinc etiam de reditibus privatorum hominum dicitur, ut in illo: Parad. VI. 3. magnum *vectigal* parſimonia. ibid. ex meo tenui *vectigali*. cf. ad Att. XII. 19, &c.

VECTIGALIS, e vectigalibus redacta. Verr. I. 35. *vectigalis* pecunia populi Rom. * *vectigales* populi quomodo a ſtipendiariis ſ. tributariis differant, dictum eſt in ſtipendiarius.

VEHEMENS, ſeverus. Syll. 1. præcipitante republ. *vehementem* me fuiſſe atque fortem; conſervata mitem ac miſericordem faterentur.

VEHERE, paſſive, de vectore. Brut. 97. adoleſcentiam, per medias laudes quaſi quadrigis *vehentem*. Laudatus eſt jam in Lexico Fabri hic locus, ſed male Orat. pro Brut. poſitus eſt, allatus etiam Gron. ad Liv. II. 19. ſic etiam, ut recte Gronovius monet, *vectores* pro epibatis, h. e. iis, qui vehuntur, cum ſint proprie, qui vehunt, vid. v. c. Cic. Sext. 20. ſic etiam *prætervehens* pro *prætervectus* eſt ap. Sueton. Cæſ. 39.

VEHICULUM. Piſ. 25. neglectis *vehiculis* triumphalibus. Gronoviana ferculis: id probabat Abramius. *Vehiculis* autem, præter novitias edd. quaſdam, omnes veteres cum MSS. habent, probante P. Victorio, Grutero, &c. Ratio mutandi fuit, quod ferculorum frequentior in hac re mentio. Ferculorum autem nomine Abramius contineri dicit vehicula cum ſpoliis; quod eſt falſum. In pompis, cum triumphalibus, tum Circenſibus, debent diſcerni vehiculum, ferculum, et tertio ſpolia aut ſimulacra, quæ vehuntur. Itaque diſtingui reperies thenſam et ferculum. Eſt autem in pompa Circenſi thenſa, quod in triumpho *vehiculum* Sueton. Cæſ. 76. thenſam et ferculum Circenſi pompa. Ferculum ſufficiebat, aut thenſa, ut ſæpe unum ponitur, ſed plenius et accuratius dicere volebat. ſic in triumpho *vehiculum* et ferculum promiſcue dici poteſt. *Vehiculum* et thenſa eſt currus, ferculum eſt machina impoſita, ſeu pulpitum, in quo ſimulacra aut ſpolia reponuntur. Ita Feſtus et Aſcon. v. Torrent. ad l. c. Scheffer de Re Vehic. II. 24.

VEL, exempli cauſa, ut unum hoc afferam. ad Fam. II. 13. *vel* quas proxime acceperam. ibid. VII. 24. amoris tui, quoquo me verto veſtigia. *Vel* proxime de Tigellio. * partim. ad Fam. XV. 1. quæ ad me delata ſunt, ad vos ſcribenda putavi: *vel* quod tanta res erat, *vel* quod &c.

VELABRUM, planities inter Capitolium, Palatinum, et Aventinum. ad Brut. 15. Larentiæ ad aram in *velabro* ſacrificium pontifices facere ſolent. de *velabro* v. Donat. Rom. V. et R. II. 15. 27.

VELATUS. Dom. 47. Nat. D. II. 3. capite *velato*. In primo loco eſt de dedicante, in altero de Decio, ſe devovente. Itaque non eodem modo accipiendum illud *velare*. Nam dedicantis velamen idem eſt quod ſacrificantis, quod quale ſit, e monumentis antiquis apparet, nempe ejuſmodi, quod caput, præter os, totum operit; unde amictus appellatur Virgil. Æneid. III. 405. v. hoc velaminis genus in monumentis et nummis ap. Guther. Jur. Pont. II. 14. III. 6. IV. 6. Hujus velationis cauſam Servius facit hanc ad l. c. Plutarch. Quæſt. Rom. T. II. p. 266. ne inter ſacrificandum verbum male ominatum, temere emiſſum, ad aures ſacrificantis accideret, et ſacra turbaret. In devotione autem velamen (Liv.

VIII. 9.) idem eſt, quod ſupplicum, hoſtiarum, nempe, ut eſt apud Livium I. 32. filum lanæ, vitta, infula. cf. Sueton. Calig. 6.

VELIFICARI, proprie eſt vela facere ita, ut vento inflari poſſint, vela ad ventum excipiendum convertere. hinc mutare *velificationem* ad Fam. I. 9. proprie eſt, vela alio convertere, quia ventus mutatus eſt. Sed quoniam ventus et aura dicuntur metaphorice, (v. aura) *velificari* etiam ſic dicitur; nempe, ut ſit, facere aliquid, quod ad honores, quos cupias, conſequendos proſit. Agr. I. 9. quod ſi quis veſtrum ſpe ducitur, ſe poſſe turbulenta ratione honori *velificari* ſuo. Hinc eſt pro gratificari. ad Fam. VIII. 10. diligenter et caute perſcribas, ne aut *velificatus* alicui dicaris, &c.

VELITARI, eſt pugnare velitum more, de quibus mox. hinc, quia velites levioribus armis pugnant, de leviori dicitur concertatione. Quint. 22. hæc eſt iniqua certatio, non illa, qua tu contra Alphenum *velitabaris*. Nempe Alphenus, qui ſe procuratorem Quintii profeſſus erat, tantum impedierat auctionem bonorum Quintii, a Nævio proſcriptam, judicium accipere voluerat, &c. hæc pugna erat levior, non pertinebat ad caput. ſed Nævius deinde Quintii caput petebat, cum ejus bona ſibi ex edicto poſſeſſa diceret.

VELITES, quod genus militum ſit, notum eſt; nempe quod ante juſtam aciem telis, haſtis pugnat, leviter armatum. de iis, eorum origine, abrogatione, &c. v. Lipſium de Milit. R. III. 1. Salmaſ. R. Mil. 16. Eleganter in hac voce ludit Cicero ad Fam. IX. 20. me autem a te ut ſcurram *velitem* malis oneratum eſſe, non moleſte tuli. Eſt autem luſus in his verbis multiplex, quem interpretes non plene aſſecuti videntur. Gronovius vidit primo, ludi in voce malis, quæ et poma ſignificat, quæ Ciceroni donarat Paetus, et maledicta, convicia. Manutius porro monuit, reſpici ad morem militarem, quo velites in itinere portabant ſarcinas militum. hinc verbum onerare. Sed hoc neſcio an cuiquam probet. nam nihil de ea re proditum invenio. Calones id feciſſe ſcio, de velitibus nihil hujuſmodi legi. Valeſius denique, ut ex ejus notis ad Ammianum V. 9. commemorat ad h. l. Grævius, monuit, ſcurras eſſe paraſitos, qui exercitum ſequantur, et jocis in conviviis milites delectent. quod, quanquam non negem, etiam in exercitibus ſcurras fuiſſe, tamen locus Plautinus non conficit, in quo ſcurra eſt urbanus, qui opponitur militi, v. Gronov. Seſtert. IV. 9. p. 319. neque ratio eſt, quare hic caſtrenſes potius, quam urbanos ſcurras, intelligere velimus. Quicquid ſit, nemo horum plane explicavit hunc luſum. Videamus, an nos id præſtare poſſimus, et ſimul exemplum demus explicandorum hujuſmodi locorum. Miſit Paetus Ciceroni poma, quæ et mala dicuntur. Hoc verbum ambiguum eſt, adeoque joco aptum. Sed ut ambiguitas ſervaretur, adhibendum erat etiam verbum huic rei accommodatum. hinc dixit: malis me oneraſti, pro malis me donaſti. Formula malis onerare ſignificare poteſt, maledicta plurima in aliquem conjicere, (nam etiam maledictis aliquem onerare dicimus) et plurima poma in aliquem conjicere. Utrumque accidere ſolet ſcurris et paraſitis in locupletiorum conviviis, hoc in primis, appoſita menſa ſecunda. Hinc Ciceroni veniebat in mentem ſcribere: multis malis me tanquam ſcurram oneraſti. Sed id ſit in primis tum, cum paraſitus eſt impudentior, et dicteriis convivas ſæpius laceſſit. Et quia dicimus: jacere dicta, tanquam tela et jacula; deinde *velitari* et *velitatio* in dicteriis jaciendis dicitur, ut ap. Gell. VI. 11. neque in maledictis adverſus impudentes et improbos *velitandum*: cf. Plaut. Aſin. II. 2. 41. propterea eleganter dixit, ſe tanquam *velitem* ſcurram, h. e. qui ultro et crebrius impudentiuſque maledictis velitatus ſit adverſus Paetum, malis oneratum eſſe: id ſe autem non moleſte tuliſſe, quia æquum ſcil. ſit, ut eſt apud Phædrum, ſua exempla æquo animo pati.

VELIVOLANS navis. de Div. I. 31. e Poeta.

VELLE. Att. VI. 3. num quid *vellem*, rogavit. Eſt formula peregre abeuntium, qua ſua officia, in mandatis literiſve perferendis, alicui deferunt.

VELLICARE, ſermonibus malevolis carpere et perſtringere. Balb. 26. *vellicaret* in circulis Cornelium.

VELUM. Orat. 23. *vela* dare. Tuſc. IV. 4. *vela* facere. ibid. 5. *vela* orationis pandere. hæ formulæ omnes ſignificant, latius et copioſius, quam Dialectici ſolent, diſputare. * Or. II. 44. ſi ſe dant, et ſua ſponte, quo impellimus, inclinant judices

atque propendent: accipio quod datur, et ad id, unde aliquis flatus oſtenditur, *vela* do. Flatus hîc ſumitur, ut aura, (v. aura) nempe pro ea re, quæ oratorem, quemadmodum flatus auræ in vela incidens in portum devehit navem, ita juvat, ut facilius, quod velit, judicibus perſuadere poſſit. Ea res eſt judicum inclinatio et propenſio, quam vocavit, cum videt orator eos ſua ſponte aliquid quodammodo probare. Cum ergo orator hoc animadvertens, eam rem in primis urget, in eaque augenda et demonſtranda copioſus eſt, dicitur vela dare ad id, unde flatus oſtenditur. * velis remis, proverbialiter dicitur de ſumma contentione Tuſc. III. 11. extr. cf. Q. Fr. II. 15. tum equis, tum quadrigis. Laudatur etiam ex Off. III. 33. velis equiſque: ſed legendum eſt, viris equiſque, ut eſt in melioribus edd.

VENA. Nat. D. II. 55. *vena* cava, quæ a jecore ad cor pertinet. * pro arteria. Fat. 8. ſi cui *venæ* ſic moventur, is habet febrem. conf. de Div. II. 70. vid. Lex. Fabr. * Orat. I. 52. *venas* tenere cujuſque generis, ætatis, &c. h. e. receſſus animorum, opiniones, propenſiones, &c. cuique generi, ætati, uſitatas, ducta metaphora a venis metalli ſubterraneis. de Div. I. 51.

VENALITII. Or. 70. neque me divitiæ movent, quibus omnes Africanos et Lælios multi *venalitii* mercatoreſque ſuperarunt. *Venalitii* ſunt mangones, qui homines venales habent, unde familiæ *venalitiæ*: dicuntur etiam *venalitiarii*. Itaque et hanc vocem quippe notiorem in hoc genere, hîc reponere volebat Lambinus, recte propterea reprehenſus a Torrentio ad Sueton. Aug. c. 42.

VENARI, excogitare, inveſtigare, ſtudioſe conſectari. Orat. II. 34. noſſe regiones, intra quas *venere*, (ſ. venire debeas, ut) perveſtiges, quod quæras. Att. XVI. 7. ἀθανασίαν *venaris*. (ſ. qui ἐνθανατίαν, veni.)

VENATOR. N. D. I. 30. phyſicus, ſpeculator, *venatorque* naturæ.

VENDERE, laudare aliquid. Att. XIII. 12. Ligarianam præclare *vendidiſti*: h. e. laudando, ut legatur ab hominibus, feciſti. cf. venditare. * corrumpi ſe ab aliquo pati. Har. R. 22. *vendere* ſe alicui.

VENDIBILIS, probabilis. Brut. 47. orator *vendibilis*. Læl. 25. oratio *vendibilis*.

VENDITARE, oſtentare, jactare. Syll. 10. ita illos audituros, quibus ſe *venditabat*. Verr. III. 58. *venditare* ſe exiſtimationi hominum. conf. ad Att. VIII. 16. Phil. VIII. 10. Har. R. 23. ubi vid. Græv. Ductum eſt a mercatoribus, qui laudandis mercibus emptores alliciunt.

VENDITATIO, jactatio, oſtentatio. Tuſc. II. 26. laudabilia ſine *venditatione* facere. Læl. 23. virtus *venditatio* quædam eſſe dicitur.

VENENUM. Clu. 54. qui *venenum* malum fecit, eſt veneficus, qui et ſpargere *venena* dicitur, Catil. II. 10. dicit autem *venenum malum*, quia venenum eſt medium verbum, quod pro ſuccis etiam dicitur, ut *venenum* Tyrium pro purpura apud Virgilium.

VENERARI, proprie dicitur de cultu et honore Deorum. Phil. X. 2. quos omnes pæne *venerari* debemus.

VENERIUS. jactus in ludo talorum. de Div. I. 13. v. talus.

VENERII. in Cæcil. 17. vid. Græv. ad h. l. et Ind. hiſt. in Venus.

VENIA. Or. II. 48. vix ut mihi tenuis quædam daretur *venia* excuſationis, quod tamen eum defenderem, qui mihi quæſtor fuiſſet. Sed eſt *veniam* dare etiam ſimpliciter pro rogata facere, ad Q. Fr. III. 1. c. 4. tibi petenti *veniam* non dedit. cf. Att. V. ult.

VENIRE. Att. XIV. 1. in ſermonem ſe poſt idus Martias, præterquam Lepidi, *veniſſe* neminis. Tuſc. II. 19. *venit* Epicurus, homo minime malus, - - tantum monet, quantum intelligit: neglige, inquit, dolorem.

VENTILARE, vento faciendo excitare, v. c. ignem: deinde metaphorice, commovere animos, irritare. nam et ventus ſic dicitur, ut mox demonſtrabitur. Flacc. 23. cujus lingua, quaſi flabello ſeditionis, *ventilata* eſt concio. de hoc verbo laudat Drakenborch. ad Sil. XVII. 705. diſputationem Gothofredi ad Cod. Theod. L. V. de malef. et mathemat. ſed in ea nihil ad locum Silii facit. Eſt ad L. IX. tit. 16. l. 5. T. III, p. 132. ed. Ritter. Sic verbum *ventilare* etiam laudatur in Lexic. Fabri Cod. Juſt. L. VI. eod. tit. Ceterum Gothofredus etiam l. c. verbum *ventilare* in loco Ciceroniano interpretatur, impellere et agitare, atque hinc fortaſſe explicari legem putat poſſe, in qua *ventilare* de maleficis et mathematicis dicitur. Neque mihi dubium eſt, quin ibi *ventilare* ſit referendum, ad vitas inſontium, et ſignificet vexare. Nam quod in priore parte diſputationis de præ-

ſtigiis magicis in ciendis manibus interpretatur, poteſt forte *ventilare* de iis propter geſticulationes dici, ſed non dicuntur magi h. l. *ventilando* ciere manes, verum manibus accitis *ventilare:* quid igitur, niſi vitas hominum? Accedit illud, quod præſtigiæ et magicæ artes, ut ex l. 9. intelligitur, non propter ſe, ſed propter noxam prohibitæ ſunt. nam in ea lege uſus innoxius permittitur. conf. Cod. Juſtin. l. c. l. 4. *Ventilare* autem pro vexare apud poſterioris ævi ſcriptores non raro dicitur. vid. Freſne in Gloſſario Lat. in v. ventilare. Sed hæc obiter dicta ſunto.

VENTITARE, de diſcentibus, magiſtrum frequenter adeuntibus. Leg. I. 4. juri ſtudere te memini, cum ipſe etiam ad Scævolam *ventitarem.*

VENTRICULUS. Nat. D. II. 55. *ventriculus* cordis: eſt cavitas, quo ſanguis concipitur.

VENTOSUS, inanis, levis, vanus. ad Fam. XI. 9. rogo te, ad hominem *ventoſiſſimum* Lepidum mittas. Phil. XI. 7. imperium extraordinarium eſt populare et *ventoſum,* non gravitatis noſtræ, non hujus ordinis.

VENTUS. venti quoniam in mari duplex vis eſt, altera, qua propellit naves et celerius in portum defert; altera, qua mare commovet et perturbat: hinc etiam metaphorice duobus modis dicitur, Primo *ventus* dicitur, ut aura popularis. pro plauſu populari, quatenus is ad honores conſequendos valet, atque adeo pro omnibus rebus, quatenus hanc vim habent. Locus claſſicus eſt Cluent. 47. verum omnes intelligimus, in iſtis ſubſcriptionibus cenſoriis *ventum* quendam popularem eſſe quæſitum. idem paulo poſt ſic expreſſit: res enim indicat, nihil cenſores habuiſſe cogniti, nihil comperti: ex tota ſubſcriptione rumorem quendam et plauſum popularem eſſe quæſitum. hoc idem eſt, quod c. 28. dixit: oblatam ſibi facultatem putavit, ut ex invidia ſenatoria poſſet creſcere. ad Fam. II. 6. cum commemoraſſet quibus ſubſidiis Milo eſſet ad conſulatum petendum inſtructus, bonorum ſtudium e tribunatu, propter cauſam Ciceronis, vulgi propter munera in ædilitate, ſuffragia juventutis et gratioſorum, Ciceronis ſuffragationem, hæc petitionis ſubſidia *ventos* appellat: dux et auctor nobis opus eſt, et eorum *ventorum,* quos propoſui, moderator quidam et gubernator. * deinde *ventus* dicitur, de rebus ad commovendas conciones populi et ſeditiones idoneis, de invidia alicui apud populum facta. Syll. 14. *ventus* in optimum quemque excitatus. Sic capio locum Cluent. 28. Quintius, homo maxime popularis, qui omnes rumorum et concionum *ventos* colligere conſueſſet: non ſc. de plauſu, ut Sylvius, nec de rebus, quæ in concionibus dicuntur et aguntur ſolis, ut Grævius: quanquam non ſunt ab hoc vento excludendæ; iis enim utuntur homines populares ad conciones incitandas, et hinc Gron. Seſt. IV. 9. per hæc verba interpretatur hominem concionalem ap. Liv. III. ult. ſed de rebus quibuſcunque, ad incitandos homines, plebeios, in primiſque conciones, idoneis. Hujuſmodi ergo res ſtudioſe captabat popularis homo, quibus conciones commovere, et ita aliis invidiam faciendo ipſe creſcere poſſet. Neque vero *ventus,* quem Quintius eo tempore collegerat, et, quo de agitur, erat res in concione acta, ſed in judicio, verum valde accommodata, ad populum contra judicia Senatoria incitandum. Atque hanc interpretationem ipſius comparationis ratio confirmat. vid. Cluent. 40. extr. * Eſt etiam pro fama, quatenus aliquam ſimilitudinem cum vento habet. ad Fam. VIII. 8. magna illico fama ſurrexit, et de damnatione ferventer loqui eſt cœptum. quo *vento* projicitur Appius minor, ut indicet, &c. * fortuna. Att. II. 1. Cæſarem, cujus nunc *venti* valde ſunt ſecundi, meliorem reddo. ad Fam. XII. 25. quicunque *venti* erunt, ars certe noſtra non aberit.

VENUSTAS, jocus, facetiæ, dicteria. Flacc. 31. ne tum quidem hominum *venuſtatem* et facetias perſpicere potuiſti. Sic Dom. 34. ſermo urbanus et *venuſtus.* * Off. I. 36. *venuſtatem* muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem pulchritudinem.

VERBENA. Verr. IV. 50. ſacerdotes cum infulis et *verbenis* præſto mihi fuerunt. De variis ſignificationibus hujus verbi videndus, quem alii jam laudarunt, Servius ad Virg. Eclog. 8. 65. Æn. XII. 120. Hic intelligendi ſunt rami olivæ, de quibus dici verbenas auctor eſt Servius l l. c c. ad Æn. III. 24. myrtus inter verbenas ab eo ponitur. Ovid. A. A. II. 401. inducit Chryſen cum lauro et vittis. Nempe ſacerdotes habitu ſupplicum præſto fuere Ciceroni, ut ex infulis apparet. Supplices autem

præferre εἰρεσιώνας, ramos olivæ, tralatitium eſt.

VERBERARE. Phil. VIII. 7. *verberare* oppidum tormentis. * ad Fam. XVI. 26. *verberavi* te cogitationis convicio. Sic et *verbera* poetis dicta. v. Broukh. ad Prop. I. 3. 18. * vexare, negotium faceſſere. Orat. III. 21. vulgaris orator, ſi minus erit doctus, attamen in dicendo exercitatus, hac ipſa exercitatione communi iſtos quidem noſtros *verberabit*, neque ſe ab iis contemni ac deſpici ſinet.

VERBERATIO. ad Fam. XVI. 27. mirificam *verberationem* ceſſationis mihi dediſti.

VERBUM. verba facere tribus modis eſt apud Ciceronem. primus eſt, cum de oratore dicitur; qui eſt vulgatiſſimus: alter de magiſtratu referente ad ſenatum, eſtque verbum ſolenne in SCtis, pro quo Græci dicunt εἰπεῖν. ad Fam. VIII. 8. quod M. Marcellus Conſul V. F. (*verba fecit*) de provinciis Conſularibus. vid. Briſſon. de formul. L. II. p. 193. Græcum εἰπεῖν de relatione ad populum eſt in pſephiſmatibus. vid. v. c. Demoſth. de Coron. c. 9. tertius eſt de recitante formulam dedicationis, Dom. 46. ſi is Q. Cæpionis, inimici ſui, poſtem ædium tenuiſſet, et pauca *verba* feciſſet, ædes Cæpionis eſſent dedicatæ? * Dom. 52. *verba* cadunt, de eo, qui verbum præ perturbatione animi proloqui nullum poteſt, aut obmuteſcit. * Tuſc. II. 12. *verbo* de ſententia deſtitit: h. e. paucis monitus, facile ceſſit. * Att. XVI. 11. ſuavium meis *verbis* des. * *verba* vocat etiam formulam, quam prætor præſcribit judicibus, ut ex ea judicent. Quint. 20. judicium accepit in *verba*, &c. et ſic ſæpe.

VERE, ſine diſſimulatione. Or. II. 86. ſi *vere* agere volueris, omnia tibi relinquo: ſin diſſimulare, &c.

VERGERE, niti, tendere. Nat. D. II. 45. omnibus partibus terræ in medium *vergentibus*. * ſpectare. Phil. XI. 11. Bruti auxilium ad Italiam *vergere*, quam ad Aſiam maluiſſemus.

VERIDICUS, verus. Flacc. 32. *veridicæ* cauſæ inimicitiarum. de Div. I. 45. *veridicæ* voces ex occulto miſſæ. Non ergo poetis proprium hoc vocabulum.

VERISIMILIS, ſequente ut. Verr. IV. 6. *veriſimile* non eſt, ut ille homo &c.

VERITAS. ante, quam, quæ de hoc verbo e Cicerone dicere conſtitui, proferam, tironum cauſa, dicere attinet, quid interſit inter *veritatem* et *verum*. Nam homines noſtri, Germanica ratione decepti, ſæpe *veritatem* dicunt, ubi *verum* dicere debebant. tanquam; *veritates* novas invenire, *veritatem* dicere, &c. Regula ergo hæc eſt: *Veritas* dicitur, ut philoſophi loquuntur, abſtracte, h. e. de vero, quatenus cogitatione ſejungitur a rebus, factis, dictis, quibus ineſt. Sic latine dicitur: amans *veritatis*, ſtudium *veritatis*, inveſtigatio *veritatis*, *veritas* in puteo latet, &c. quæ omnia ſunt Ciceroniana. nam in his non agitur de certo facto, dicto, &c. quod verum ſit, ſed de vero per ſe. In his omnibus autem et *veritas* et *verum* recte dicitur. *Verum* autem etiam concrete dicitur, h. e. cum vox Germanica die Wahrheit ſignificat verum factum, dictum, &c. in quibus nunquam *veritas* dicitur, ſed ſemper *verum*: ut, *verum* dicere, *verum* narrare, &c. Neque turbare quemquam debent exempla, in quibus aliter eſſe videtur, ut Inv. I. 36. quæ perſpicuam omnibus continet *veritatem* aſſumptio, nihil indiget approbationis. Nam in his quoque verbis *veritas* abſtracte dicitur hoc ſenſu: cujus aſſumptionis veritas omnibus apparet. * *Veritas* interdum eſt neceſſitas et opponitur caſui fortuito. de Div. I. 13. num caſu factum eſſe poteſt, quod omnes numeros *veritatis* habet. Nat. D. I. 20. æterna *veritas*. * certitudo. Nat. D. I. 22. perſuaderi mihi non ſolum opinione, ſed etiam ad *veritatem* plane velim. * æquitas, juſtitia. Act. I. Verr. 1. *veritas* judiciorum. ad Fam. VIII. 6. ſi ad ſummam *veritatem* jus legitimum exegeris. * Sic interpretantur etiam v. c. locum Muren. 29. paulo aſperior ac durior, quam *veritas* aut natura patiatur. male. nam in hoc, et ſimilibus locis, *veritas* eleganter dicitur de re ipſa, vera rei ratione. duriorem ergo dicit eſſe Catonem, quam res ipſa, vera rei ratio, patiatur. Sic ad Fam. VI. 1. quam *veritas* et ratio præſcribit. v. Græv. ad h. l. Parad. V. 3. extr. ratio et *veritas* ipſa convincit. Sic adjectivo *verum* uſus eſt Horat. ſerm. I. 3. 96. queis paria eſſe fere placuit peccata, laborant, cum ventum ad *verum* eſt. Senſus moreſque repugnant: ubi male æquum interpretantur. In ea verba commentarius eſt in his verbis Ciceronis. Fin. IV. 19. quæ magnifice primo dici videntur, conſiderata minus probantur. Senſus enim cujuſque et natura rerum, atque ipſa *veritas* clamat quodam-

modo, non poſſe ſe adduci, ut inter eas res nihil intereſſet. Sed plura exempla addamus. Or. I. 17. videamus, ne plus oratori tribuas, quam res et *veritas* ipſa concedat. ib. 33. probo iſta, ut cauſa aliqua poſita conſimili earum cauſarum, quæ in forum deferuntur, dicatis quam maxime ad *veritatem* accommodate: nempe ut vera res et cauſa, non ficta, agi videatur. Or. III. 57. *veritas* vincit imitationem. ibid. II. 17. actio *veritatis* plena. Inv. II. 1. *veritas* transfertur ex animali exemplo in mutum ſimulacrum. Orat. I. 34. commentatio incluſa in *veritatis* lucem proferenda eſt; h. e. in veris cauſis in foro adhibenda. Sic, II. 19. rhetor dicitur expers *veritatis*, quia in umbra ſcholæ dicit, et docet, non agit veras cauſas. ibid. I. 51. qui tolerabiliores volunt eſſe, et ad *veritatem* vitæ propius accedere, permediocres ac potius leves motus animi eſſe debere dicunt.

VERMICULATUS. Brut. 79. nullum verbum, niſi loco poſitum, et ſtructum tanquam in emblemate *vermiculato*. cf. Or. III. 43. Or. 44. Quid ſit *vermiculatum*, de eo non conſentiunt Viri docti. Alii enim interpretantur, minutis teſſerulis, tanquam vermiculis, ſtructum et variegatum: alii cocco tinctum, quod color coccineus fit e vermiculis, qui ſunt in bacca cocci, vermiculus etiam ipſe et vermiculum pro cocco dicitur. hanc ſententiam protulit et defendit Salmaſius ad Solin. p. 192. 854. ſequitur eum Harduinus ad Plin. H. N. XXXVI. 6. videtur etiam probare Bochartus Hierozoic. T. II. L. IV. 27. Sed ut ſententia Salmaſiana non ſit ſine ſpecie, et *vermiculatum* eſſe poſſit cocco tinctum; tamen altera eſt veroſimilior, et loco Ciceroniano et Pliniano accommodatior. Primo ſi *vermiculatum* in hac re de colore diceretur, conſequens eſſet, ut aut omnes illi lapilli coccinei fuiſſent, quod nemo ſibi perſuaderi patietur: fuerunt enim diverſorum colorum, ut effigies rerum et animalium exhiberentur; aut *vermiculatum* eſſet in genere coloratum; quod probari nemini poterit, nec Salmaſio in mentem venit credere, aut demonſtrare. Accedit id, quod rem conficit, ap. Plinium, loco mox citando, tradi, cruſtas marmoris in opere *vermiculato* ſub Claudio demum cœpiſſe pingi. Deinde in locis, ubi hoc verbum occurrit, clariſſime apparet, non reſpici ad colorem lapillorum, ſed ad ſtructuram et diſpoſitionem eorum. Oratio a Lucilio et Cicerone comparatur cum *vermiculato* opere, non ratione ornamentorum, quibus quaſi coloribus illuminata et picta eſt; ſed ratione ſtructuræ verborum artificioſæ: unde et *vermiculum* ſternere in inſcr. ap. Murator. T. I. p. 314. n. 2. Sic apud Plin. H. N. XXXV. 1. *vermiculatæ* ad effigies rerum et animalium cruſtæ, non poſſunt profecto eſſe coccineæ, aut colore tinctæ, ſed ita diſpoſitæ, ut effigies rerum et animalium exhibeantur. Tertio, quod negat Salmaſius, *vermiculatum* a vermibus dici poſſe, quod nulla ſimilitudo ſit inter lapillos illos in opere *vermiculato* et vermes, cum lapilli illi quadrati fuerint: primo, etiam grana non ſunt quadrata, et tamen lapillos illos grana dici ſcimus, unde et Græci χονδροβολίαν dicunt, ἀπὸ τȣ̃ χόνδρȣ, grano; deinde *vermiculatum* non eſt minutum, ſed ex minutis lapillis per varios tortuoſoſque flexus ſtructum et compoſitum, in quo profecto eſt quædam cum vermiculis ſimilitudo, eorumque motu. Sic *vermina* dicebantur dolores, qui Græce στρόφοι, poſt tormina dicebantur, a minuto motu, quaſi a vermibus corpus ſcinderetur, ut auctor eſt Feſtus. Ceterum de operibus *vermiculatis* v. Caſaub. ad Sueton. Cæſ. 46. Scalig. ad Manilium p. 411. Ciampin. Oper. Muſiv. c. 10. ſ. Sponii Miſcell. Erud. Ant. Sect. II. artic. 8.

VERNACULUS, eſt proprie domi natus, a verna, qui eſt ſervus domi natus; unde quicquid domeſticum, domo allatum dicitur, id etiam vernaculum dici poteſt. Or. III. 24. Craſſus de ædilitate ſua: opus eſt rebus exquiſitis undique, et collectis, arceſſitis, comportatis, ut tibi, Cæſar, faciendum eſt ad annum; ut ego in ædilitate laboravi, quod quotidianis et *vernaculis* rebus ſatisfacere me poſſe huic populo non putabam. Verr. III. 61. crimen domeſticum et *vernaculum:* h. e. fictum ab accuſatore. * hinc *vernaculum* dicitur pro nativo, genuino, urbi Romanæ proprio. de Div. IX. 15. imago *vernaculæ* feſtivitatis. Brut. 46. Tincam non minus multa ridicule dicentem Granius obruebat neſcio quo ſapore *vernaculo*.

VERO, eſt affirmantis, pro recte, item concedentis. de Div. I. 46. *vero*, mea puella, cedo tibi ſedes meas. Muren. 31. in ſententia permaneto. *Vero:* niſi ſententiam alia vicerit melior. Leg. I. 24. *vero* facis et merito. * *et vero* eſt atque adeo. Att. XVI. 16. ep. 2. ad Plancum. quod

ſæpe præſens et illi oſtendiſti, *et vero* etiam mihi. Muren. 22. qui et per ſe, et per ſuos, *et vero* etiam per alienos defendatur. * ad Fam. IV. 6. ego *vero*, Servi, vellem, &c. ad Q. Fr. II. 9. quod me admones de noſtra Urania - - - - ego *vero* memini. Caveant tirones, ne putent *vero* jungi poſſe τῷ *ego* aut alii pronomini ab initio, niſi aliquid præceſſerit, ad quod referatur. Inſervit enim hoc *vero* reſponſionibus.

VERRUNCARE, vertere, ut *averruncare* eſt avertere. de Div. I. 22. hæc bene *verruncent* populo, laudant viri docti Gronov. ad Liv. XXIX. 27. qui ibi hanc formam loquendi Livio reſtituit.

VERSARE. Cœl. 6. *verſare* ſuam naturam : int. in omnes partes, prout opus, ut recte maleve facias. Verr. I. 51. *verſare* ſe, eſt hominis anxie, quid agat, quærentis. Or. 9. cauſas *verſare* in judiciis, de oratore, qui vario et multiplici copioſoque dicendi genere agere cauſas poteſt. Opponitur enim hiſtorico, qui res geſtas narrat, non ornat et auget. unde autem ſic dicatur, docet locus Or. 40. *verſare* ſæpe multis modis eandem rem. Sed Fin. IV. 20. verba *verſare*, dicitur de eo, qui, cum obtinere aliquid non poteſt, in verbis quædam mutat. * decipere. Læl. 26. hodie me *verſaris* atque luſeris lautiſſime. v. Græv. ad h. l.

VERSARI. Tuſc. I. 44. hæc *verſantur* in errore. ad Fam. XIII. 10. *verſatur* in hoc ſtudio noſtro cum ingenio. Verr. II. 76. hærere homo, *verſari*, rubere : de eo, qui neſcit, quid agat.

VERSICULUS. Mil. 26. Leg. II. 6. unus *verſiculus* Senatus, eſt illa formula : videant Coſſ. ne quid detrimenti capiat reſp.

VERSURA, eſt ſumptio pecuniæ mutuæ : unde duæ formæ loquendi ; quarum alteram et nunc quidam male intelligunt. Prima eſt Cœl. 7. Font. 1. Verr. II. 76. Flac. 20. *verſuram* facere ab aliquo, quæ ſignificat ſimpliciter, pecuniam ab aliquo ſumere mutuam. altera eſt Att. V. 1. *verſura* facta ſolvere. Tuſc. I. 42. ſine *verſura* diſſolvere : h. e. debitum ſolvere ita, ut ab alio ſumas. v. Gronov. Seſtert. p. 535.

VERSUS. adv. ad Fam. IV. 12. in Italiam *verſus*. Læl. 25. in forum *verſus*. v. C. Langius ad h. l. et Manut. ad Fam. VIII. 15. ſed cautio eſt in hac forma, ne eam iis locis obtrudamus, ubi *verſus* eſt participium. de quo v. Duker. ad Liv. XXXVIII. 51.

VERSUTUS quis dicatur ? Nat. D. III. 10. cf. Fin. II. 17. III. 1.

VERUS, æquus. Quint. 15. *verum* fuit poſtulare ? cf. Leg. II. 5, 7, &c.

VERUNTAMEN, eleganter poſt parentheſin pro igitur. ad Fam. V. ult. puto mea nonnihil intereſſe, (quanquam id ipſum quid interſit, non intelligo) *veruntamen*, quicquid illinc nunciatum ſit, non &c. ad Att. I. 10. cum eſſem in Tuſculano, (erit hoc tibi pro illo tuo, cum eſſem in Ceramico) *veruntamen* cum ibi eſſem. Sic accipe igitur etiam Verr. I. 50. qua poteſtate iſte permiſſa, ut ex C. Fannio et ex Q. Tadio cognoviſtis ; *veruntamen* (ſ. tum vero) cum eſſet in omnibus rebus, &c. in quo loco mire ſe torſit Hotomannus : Manutius autem intelligit dicam : quod non opus eſt, neque in hoc loco, neque in eo, quem attulit ad h. l. ex Verr. II. 11. ubi eſt ſimpliciter pro ſed, verum.

VESCI, largiter frui. Fin. V. 20. ſi poſſet paratiſſimis *veſci* voluptatibus.

VESTIBULUM. Or. 15. *veſtibula* adituſque ad cauſam faciet illuſtres.

VESTIRE. Verr. IV. 55. *veſtire* parietes tabulis. Or. I. 31. inventa *veſtire* atque ornare oratione. Nat. D. II. 53. montes *veſtiti* et ſilveſtres.

VESTIS, ſæpe ſimpliciter poſitum de veſte ſtragula, periſtromatis tricliniorum accipiendum : idque e contextu, ex epitheto, v. c. pretioſa, ab attendentibus facile poteſt intelligi. v. c. Phil. II. 27. *veſtis* pretioſa. Verr. II. 72. *veſtis* Melitenſis. Hoc monendum putavi, quia uſu didici, tirones in hoc verbo intelligendo interdum hærere, aut a vero aberrare.

VETUS. Verrin. III. 93. *vetus* innocentia : h. e. vera, magna, qualis apud majores fuit.

VETUSTAS, diuturnitas. ad Attic. XIV. 9. nam mori millies præſtitit, quam hæc pati, quæ videntur habitura *vetuſtatem*. * calliditas. Quint. 22. ingenio, *vetuſtate*, artificio tu facile viciſti.

VEXARE. Roſc. A. 49. *vexare* bona fortunaſque noſtras : h. e. inſidiari iis. ad Fam. XIV. 2. et valetudinem iſtam infirmam, ſi me amas, noli *vexare* : h. e. affligere, non parcere ei. Nat. D. II. 29. locus a veſtris *vexatus* : contra quem valde

diſputatis, quem valde reprehenditis diſputando. cf. Gron. Obſ. III. 4.

VEXILLUM, velum purpureum, quod eſt apud ducem, et ab eo proponitur ad ſignum futuræ pugnæ dandum. cf. Lipſ. de Milit. R. IV. 12. ſed proponebatur etiam *vexillum* in delectu militari habendo. hinc illa: Attic. X. 15. *vexillo* opus eſt; convolabunt. Phil.V. 11. num quando civibus perditis *vexillum*, quo concurrant, defuturum putatis? cf. Lipſ. l. c. I. 3. et Reineſ. ad Inſcript. p. 340. ubi memoratur *vexillum* rubeum in arce poſitum delectus cauſa. Etiam in coloniis deducendis *vexillum* tollebatur et præferebatur. Agr. II. 32. *vexillum* coloniæ. Phil. II. 40. Caſilinum coloniam deduxiſti, - - ut *vexillum* tolleres, et aratrum circumduceres. ubi vid. Abramius.

VIA. Prov. Conſ. 2. *via* militaris; eſt via lata et ſtrata, per quam Imperatores ducunt exercitus ad mare, ut navibus trajiciantur, aut in provincias. vid. Hotomann. ad h. l. inprimiſque Bergierius de Viis Rom. publicis, III. 54. * methodus. Orat. I. 19. dicendi ratio ac *via*. Fin. II. 1. *via* et ratione diſputare. * hinc de Div. II. 1. *vias* optimarum artium tradere, pro ipſis artibus, quæ via et ratione traduntur. * ratio et modus et occaſio alicujus rei conſequendæ, perficiendæve. Verr. III. 94. auctoritate *viam* patefacere illuſtrem. ad Fam. IV. 13. omnes *vias* perſequar, quibus putabo, ad id, quod volumus, pervenire poſſe. ad Q.Fr.I.1.c.5.omnes *vias* pecuniæ norunt. Joſeph. Ant. VI. 1, 2. μηχανὴν καὶ πόρον τῆς ἀπαλλαγῆς ἐζήτει. * elegans eſt illud ad Att. II. 19. ego autem neque pugno cum illa cauſa, - - neque approbo - - utor *via*: h. e. ſingulari arte aliqua medium teneo, ut neque improbem, neque probare videar.

VIATICUM, pecunia, quæ ex ærario datur ad magiſtratibus provincialibus, quæſtoribus, legatis, inſtrumenta itineris comparanda, ut tabernacula, mulos, &c. dabatur autem pecunia redemptoribus, qui hæc viæ inſtrumenta curarent. ad Fam. XII. 3. v. Sigon. Ant. Jur. Provinc. III. 11. Caſaub. ad Theophr. c. 11.

VIATOR, miniſter magiſtratuum, quo utuntur, ad homines arceſſendos. Cato 16. a villa in ſenatum arceſſebantur et Curius et ceteri ſenes: ex quo, qui eos arceſſebant, *viatores* dicti ſunt. quæ fere ad verbum repetiit Columell. R. R. præf. h. l. et Plin. H. N. XVIII. 3. cf. Vatin. 9. Font. 13. v. Sigon. Ant. Jur. C. R. II. 15. et Burm. ad Petron. c. 97. *Viatorum* decuriæ occurrunt in inſcriptione ap. Murator. T. I. p. 581.

VIBRARE, proprie eſt cum magna vi et celeritate projicere, ut contorquere. Or. II. 80. atque ejuſmodi debet eſſe proluſio, non ut Samnitum, qui *vibrant* haſtas ante pugnam, quibus in pugnando nihil utuntur. * hinc, ut contortum, ſic *vibrans* paſſive (v. Heinſ. ad Sil. I. 539.) per metaphoram dicitur pro incitatus, vehemens. Brut. 95. *vibrans* et incitata oratio. Orat. 70. extr. Demoſthenis non tam *vibrarent* fulmina illa, niſi numeris contorta ferrentur. * eſt etiam pro micare. Lucul. 33. mare cum a ſole collucet et albeſcit, et *vibrat*; nempe propter illas celeres agitationes aquæ et tremores. nam et micare eſt proprie de celeri et tremulo motu, qui eſt in luce. vid. Drakenb. ad Sil. IV. 156.

VICANUS. qui in vico habitat. Flacc. 3. Timolites *vicanus*. v. Græv. ad h. l. Sed de Div. I. 58. *vicani* haruſpices, ſunt, qui in vicis verſantur, eoſque pervagantur, quæſtus cauſa, ut in circis aſtrologi.

VICARIUS, ſervus ſervi lautioris, de peculio emptus, unde et peculii pars. Verr. I. 36. homines (ſervi) alii redditi, alii etiam nunc retinentur; peculia omnium *vicariique* retinentur. ibid. III. 38. hic Diognotus *vicarium* nullum habet, nihil omnino peculii. Sed in univerſum dicitur de omnibus, qui alterius loco operam præſtant: ſic procurator et cognitor dicitur alieni juris *vicarius* Cæcin. 20. et ſucceſſorem ſuum Cicero appellat Mur. 37. *vicarium* ſuæ diligentiæ, &c.

VICEM, periculum, calamitatem, injuriam. Verr. I. 44. alienam *vicem* pro ſua injuria dolere, et ſic eſt ſæpe. * locum. Leg. II. 19. heredum cauſa (ſuſcipiendorum ſacrorum) juſtiſſima eſt. nulla eſt enim perſona, quæ ad *vicem* mortui propius accedat. * modo, more. Attic. X. 8. niſi forte me Sardanapali *vicem* in lectulo mori malle cenſueris. Grævius autem habet *vice*: quanquam et ipſe in Codd. reperit *vicem*. neque eſt contra Latinorum conſuetudinem, qui ſic accuſativo utuntur et nude, et adjecta præpoſitione, in. Gellius X. 3. Gracchus non querentis, nec implorantis, ſed nunciantis *vicem* - inquit. Et amat Gellius ſic

ponere, ut monet Gron. ad X. 25. Contra addit Suetonius Claud. 7. præſedit in Caii *vicem.*

VICESIMA. Att. II. 16. agro Campano diviſo, quod vectigal ſupereſt domeſticum, præter *viceſimam?* eſt autem *viceſima* pars pecuniæ, qua vendi poſſet ſervus, qui manumittitur Liv. VII. 16. de ea Græv. ad h. l. laudavit Lipſ. ad Tacit. Ann. XIII. 31. ſed Grævius male huc refert etiam *viceſimam* e ſervis venditis; in quo non ſatis inſpexit illum ipſum, quem laudat, Lipſium, qui docet, antiquiſſimam eſſe *viceſimam* manumiſſionum, et de ea a Cicerone agi l. c. vectigal autem e ſervis venditis primo quoad numerum incertum eſſe, deinde ab Auguſto inſtitutum. cf. Magnit. Rom. II. 4. Ergo de *viceſima* manumiſſionum tantum ſermo eſt. cf. Cujac. Obſ. IX. 24. inpr. Burm. de Vectigal. c. 10. * Verr. II. 75. ſcribit HS. LX. ſocios perdidiſſe ex *viceſima* portorii Syracuſis. *Viceſima* portorii eſt ipſum portorium, cujus nomine dabatur *viceſima* pars rerum, quæ exportabantur. Ceterum male huc refert Hotomannus aurum *viceſimarium,* quod fuit e *viceſimis* manumiſſionum, non portorii, ut vidit Lipſius ad Tacit. loc. cit.

VICISSITUDO. permiſtio et confuſio. Nat. D. II. 33. *viciſſitudine* quatuor generum corporum mundi continuata natura eſt.

VICTORIA, de eo, qui cauſam in judicio obtinet. Act. I. Verrin. 14. ſe avariſſimi hominis cupiditati ſatisfacere poſſe, nocentiſſimæ *victoriæ* non poſſe.

VICTORIATUS. Font. 5. nummus Victoriæ imagine ſignatus, de quo Plin. H. N. XXXIII. 3. valuit duos ſeſtertios.

VICTRIX. Attic. V. 21. quo die literæ *victrices* Caſſii in ſenatu recitatæ ſunt: h. e. nunciæ victoriæ.

VIDELICET, videre licet, ſcito. Attic. V. 11. Brunduſio quæ tibi epiſtolæ redditæ ſunt ſine mea, tum *videlicet* datas, cum ego me non belle haberem. Scil. intelligendum eſt eſſe. Eſt enim apud veteres interdum *videlicet* cum infinitivo. v. Græv. ad h. l. Plautus Aſinar. III. 3. *videlicet* Solonem, leges ut conſcribat; quem locum vindicat Gronov. Obſ. III. 9. p. 509. cf. ſcilicet.

VIDERE, cogitare, in animo habere. Or. I. 62. majus quiddam *videbam.* * conſiderare. Cluent. 58. cum hæc ſunt *videnda.* * explicare. Verr. II. 61. alio loco de - - *videro.* * conſilio aliquo uti, ſequi aliquid. Flacc. 14. *vidit* aliud. * curare, et variis quidem modis. Att. XIV. 11. hæc fortuna *viderit.* ib. X. 7. cum Philotimo *videbis.* ib. V. 1. ut prandium nobis *videret.* Tuſc. III. 19. aliquid *videamus* et cibi. Quint. 17. *viderint* iſta officia boni viri. * imperativus et conjunctivus ponitur pro vereor: quæ eſt elegans ratio, ſub ſpecie dubitationis, et judicium alteri relinquendi, ſuam ſententiam dicendi. Roſc. A. 48. *videant,* ne ſit, &c. Tuſc. II. 18. *vide,* ne non ſit hoc proprium nomen virtuti. de Div. II. 4. *vide,* ne nulla ſit divinatio. cf. ad Fam. XI. 12. XVI. 26. reperitur tamen etiam participium ſic: Offic. I. 9. itaque *videndum* eſt, ne non ſatis ſit id, &c. ad Fam. XIV. 14. *videndum* eſt, ut honeſte vos eſſe poſſitis. * cavere. Offic. I. 20. quamobrem et hæc *videnda,* et fugienda pecuniæ cupiditas: ubi v. Græv. * elegans etiam eſt hæc formula in Piſ. 25. quin tu me *vides.* eo fere ſenſu, quo noſtri dicunt: da lobe ich mich doch.

VIDERI, eſt verbum ſolenne in SCtis, decretis Pontificum, ſententiis judicum. Dom. 53. cum P. Scævola, Pontif. M. pro collegio reſpondit, ſacrum non *videri.* vid. Manut. ad Verr. V. 6. * cum accuſativo. Tuſcul. V. 5. non mihi *videtur* ſatis poſſe virtutem: ubi v. Daviſ. * *videri* etiam interdum, ut Græcorum δοκεῖν, dicitur in aliis rebus de eo, quod certum eſſe ſcimus. Nat. D. I. 21. ſæpe enim de L. Craſſo, familiari illo tuo, *videor* audiſſe, cum te togatis omnibus ſine dubio anteferret.

VIGERE. inclareſcere. Tuſc. II. 2. in ipſa Græcia philoſophia tanto in honore nunquam fuiſſet, niſi doctiſſimorum contentionibus diſſenſionibuſque *viguiſſet.* * laudari, probari. ad Fam. VIII. 1. tui politici libri omnibus *vigent.*

VIGILARE. ad Q. Fr. II. 15. viatores, ſi ſerius, quam voluerunt, forte ſurrexerint, properando etiam citius, quam ſi de multa nocte *vigilaſſent,* perveniunt, quo volunt. Malaſpina putat poſitum pro *evigilaſſent,* et ſic dici hoc verbum poſſe putat. Sed Burm. ad Sueton. Aug. 78. mavult corrigi *evigilaſſent:* quod mihi verba de multa nocte vix videntur pati.

VILITAS. Verr. III. 93. annus eſt in *vilitate;* int. annonæ.

VINARIUM. Font. 5. *vinarium* crimen.

VINCERE, oſtendere aliquid ita, ut probes, ut obtineas. Cluent. 44. *vince,*

virum bonum fuiſſe Oppianicum. * eleganter de eo, cui quid in auctione addicitur, ſive qui plus licendo accipit, quod vult. ſic paſſim eſt in epiſt. ad Attic. ut XIII. 29. Othonem *vincas* volo. cf. 33. * cauſam in judicio obtinere. in quo eſt duplex forma: altera certa et uſitatiſſima. Roſc. Com. 18. *viciſſet* judicio. Quint. 27. ego ſponſione *vicerim*: altera inſolens atque hanc ob cauſam in dubium vocata: Verr. I. 53. *vincere* judicium. Cæcin. 31. *vincere* ſponſionem. ubi vid. Paſſerat. et Græv. Similiter Ovid. Her. XVI. 76. dixit: non omnes cauſam *vincere* poſſe ſuam: ubi Heinſius corrigebat cauſa: dubitante Burmanno, et afferente *vincere* bellum e Vell. II. 55. add. Virg. Æn. X. 370. devicta bella. Etiam Græci utroque modo dicunt, *νικᾷν μάχην* et *μάχῃ*. v. Albertum V. Cel. ad Nov. T. Obſ. p. 242. Simile etiam illud eſt, quod latine dicitur certare ſponſione (v. ſponſio) et certare multam ap. Liv. XXV. 3. ab hac autem verbi ſignificatione dicuntur *vinci*, qui cauſa cadunt ſeu condemnantur. Verr. I. 4. reus tam nocens, tam perditus, tam *victus*.

VINCIRE. Att. VII. 18. *vinciri* præſidiis. * Orat. 13. verba *vincire*. (ſ. jungere) Orat. 50. ſententias *vincire*. hoc quid ſit, tironum cauſa dicendum eſt: in quo breviter repetemus, quæ olim de hac re ex inſtituto in proluſione aliqua diximus pluribus. *Vincire* autem eſt, ita verba et ſententias ſibi jungere, ut ex pluribus propemodum vel unum verbum, vel una ſententia facta videatur. Quod ad verba attinet, res eo redit, ut extremæ et primæ verborum literæ ſint ejuſmodi, ut in pronunciando verba in unam vocem coaleſcere poſſint, quia, ut Dionyſius ait, non eſt *αἰσθητὸς χρόνος μεταξὺ τῶν ὀνομάτων*. de Structur. Orat. S. 23. a quo deinde leniter fluere oratio et lævis eſſe dicitur. Exemplo eſſe poſſunt verſiculi Sapphus apud eundem Dionyſium: *ποικιλόφρον*, &c. nam in iis omnia verba, quia aut alterum in vocali deſinit, alterum a conſona incipit, aut contra, coeunt tanquam in unam vocem. In duobus autem *διὸς δολοπλόκε* eæ conſonæ concurrunt, quarum concurſus nihil aſperitatis habet; quod ex eo judicatur, quod eaſdem in eodem verbo occurrere videmus. ut in *διόσδοτος*. Ex Ciceronis innumerabilibus ponamus hoc unum ex Roſc. Am. 24. hæ ſunt impiis aſſiduæ, &c. In hoc genere autem illa cautio eſt, ne nimis ea res ſtudioſe aut frequenter fiat, ut Cicero recte præcipit, Or. 44. nam eſſet cum infinitus tum puerilis labor. Sed ad *vincienda* verba etiam hoc pertinet, cum ita collocantur, ut numeroſe volvatur et cadat oratio, quod genus orationis aptum vocatur, cui ſolutum et diffluens opponitur. Atque de hoc poſteriori genere, vincire verba eſt apud Ciceronem l. c. qui eſt locus de hoc genere præſtantiſſimus. agit enim de hoc orationis genere a c. 50. uſque ad 71. Sed ſententiæ etiam *vinciuntur*, quam Dionyſius vocat *κώλων ἁρμογὴν*, et *δευτέραν τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης θεωρίαν* facit, in primiſque neceſſarium eſſe dicit, *τὰ κῶλα ἁρμόσαι πρὸς ἄλληλα, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα*. l. c. Sect. 7. Id autem fit artificio periodico, quo plures ſententiæ una periodo comprehenduntur ita, ut ſuſpenſa ſit ab initio ejus uſque ad finem oratio, atque ita e pluribus enunciationibus propemodum una fiat. Exemplum ſit hoc Verr. I. 41. tutores, pecuniam prætori ſi pupillæ nomine darent, præſertim grandem, quemadmodum in rationem inducerent, quemadmodum ſine periculo dare poſſent, non videbant. In hac autem collocatione ſententiarum, qua *vinciuntur*, reſpiciunt Latini plerumque ad rerum naturam, ut quæ natura et cogitatione priora ſint, ea etiam loco priora fiant, tanquam ut cauſa, ratio, conditio priores ſint effectu, &c. Ex hac autem ratione *vinciendarum* ſententiarum vel maxime exiſtit numerus prætorius, ſed hæc pro hujus loci ratione ſufficiant. Plura qui volet, adeat illam proluſionem noſtram.

VINCTUS, numeroſus. Or. 57. poema eſt nimis *vinctum*, ut de induſtria factum appareat: ſermo vulgi eſt nimis diſſolutus. * non liber, impeditus. ad Fam. VI. 7. tot malis cum *vinctum*, tum fractum, ſtudium ſcribendi.

VINCULUM, per metaphoram eleganter dicitur omnis cauſa, propter quam aliquid faciendum aut omittendum eſt, propter quam aliquis amandus; item res, qua aliquid conſervatur, fundamentum, fons, &c. ad Fam. XV. 11. tum accedit *vinculum* maximum: h. e. maxima cauſa propter quam te amare debeo. Itaque Cicero alicubi dicit: cum eo tibi omnes cauſæ, Quint. 15. cum alibi dicat: omnia *vincula*. Ligar. 7. magnum *vinculum*, quod iiſdem ſtudiis ſemper uſi ſumus. Muren. 31. aliquo te cum hoc *vinculo* reip. eſſe conjunctum: h. e. cauſa ab ipſa rep. ſuppeditata. Fin.

III. 20. et quomodo hominum inter homines juris eſſe *vincula* putant, (h. e. cauſas idoneas, propter quas ſocietatem inter ſe colant) ſic homini nihil juris eſſe cum beſtiis. Cæcin. 25. jus civile dicitur *vinculum* judiciorum, quod eo judicia nituntur. Cluent. 53. *vinculum* dignitatis, quod conſervat dignitatem, ſive, ut poſt dicit, fundamentum et fons dignitatis. Balb. 15. *vinculum* religionis. Tuſc. V. 29. nulla te *vincula* impediunt ullius certæ diſciplinæ. * Or. 23. *vincula* numerorum. vid. vinctus, vincire.

VINDICARE, punire. Verr. V. 50. vehementer *vindicare* in cives. Offic. I. 30. qui T. Gracchi perditos conatus *vindicavit*. * vindicias agere. Or. I. 10. agerent tecum lege - - *vindicarentque* ornati homines - - quibuſcum tibi juſto ſacramento contendere non liceret. * defendere. Flacc. 17. *vindicetis* civem ab ignotiſſimo Phryge; ſc. rejiciendo ejus teſtimonium. ad Fam. XII. 16. turpitudo perſonæ ejus, in quam liberius invehimur, nos *vindicabit*. * Rabir. Poſt. 9. perpetienda illa fuerunt, ut aliquando ſe ad ſuos *vindicaret*: Manutius interpretatur, ut aliquando ad ſuos tanquam e ſervitute regia in libertatem redire poſſet. Grævius autem latinum hoc eſſe, et intelligi poſſe negat, legitque: ut ſe aliquando et ſuos *vindicaret*, nempe a damnis fortunarum. Mihi autem et lectio recepta, et Manutiana interpretatio probatur. Exempla hujus conſtructionis ſunt apud Gronov. ad Liv. XLIV. 14.

VINDICIAE, eſt controverſia forenſis, de poſſeſſione alicujus rei, quam noſtram eſſe dicimus, cum alius teneat. Verr. I. 45. pro præde litis *vindiciarum* ſatis dare. Mil. 27. injuſtæ *vindiciæ*.

VINDICTA. Rabir. Perd. 5. una *vindicta* liberavit. (ſ. liberabit) Top. 2. *vindicta* liber factus. ad q. l. Boethius dicit, eſſe virgulam, quam lictor manu mittendi ſervi capiti imponens, eum in libertatem vindicabat, quædam verba ſolennia dicens. Scholiaſtes autem Perſii ad Sat. 5. a prætore capiti impoſitam dicit. Et hoc verius. Sic etiam Græci JCti tradunt. v. Caſaub. ad Perſ. p. 417. formula erat: hunc ego hominem liberum et civem Rom. eſſe aio, ut Græci tradunt. Latini autem ſic: aio te liberum more Quiritium. vid. Viros doctos ad Caii Inſtit. I. 1. c. 1. in Schultingii Juriſpr. Ante - Juſtin. p. 11. 12. ed. Lipſ.

VIRGETUM, hortus, arboretum. Leg. II. 8. ſacerdotes vineta *virgetaque* et ſalutem populi auguranto. v. Turneb. ad h. l.

VIRGINES, ſimpliciter Veſtales virgines dicuntur. Catil. III. 4. poſt abſolutionem *virginum*.

VIRGULA. Offic. I. 44. ſi omnia nobis quaſi *virgula* divina, ut aiunt, ſuppeditarentur: i. e. citra opem humanam. ductum proverbium videtur Eraſmo a *virga* Palladis, cujus toties mentio ap. Homerum. Nota eſt etiam ex Virgilio *virga* Circes, et ejus vis.

VIRIDITAS. Tuſc. III. 31. malum quandam habet *viriditatem*. Læl. 3. ſenectus aufert eam *viriditatem*, in qua etiam tunc erat Scipio. Eſt e Græco. Græci enim χλωρὸν dicunt omne, quod eſt recens, in primiſque vigorem juvenilem et virilem.

VIRILIS. Verr. IV. 37. eſt aliqua mea pars *virilis*. Phil. XIII. 4. me ejus beneficio plus, quam pro *virili* parte, obligatum puto. *Virilis* pars, ne errent tirones, ut vulgo fit, eſt cujuſcunque rei communis pluribus, ſive bonæ et lætæ, ſive triſtis et moleſtæ, pars ea, quæ unicuique ex eorum numero debetur æqualiter. Sic in hac formula, plus quam *virili* parte obligatum eſſe, eſt, ex communi et ad omnes pertinente beneficio quaſi majorem ceteris partem accepiſſe. Vulgo autem pro *virili* parte ſic in ſcribendo loquendoque dicunt, quaſi ſit, pro viribus. * virum decens. Attic. XI. 23. et videremur aliquid doloris *virilis* habuiſſe. Sic Tuſc. II. 27. *viriliter* ægrotare: h. e. ne te nimis mollem, aut impatientem doloris moleſtiæve præbeas.

VIRTUS. Tuſc. II. 18. *virtus* a viro appellata eſt; viri autem maxime propria eſt fortitudo; itaque ab hac ceteras ſic appellatas putat. Fin. V. 13. ita fiet, ut *animi virtus corporis virtuti* anteponatur; animique *virtutes non voluntarias* vincant *virtutes voluntariæ*; quæ quidem proprie *virtutes* appellantur. * fortitudo militaris. Sext. 65. aditus in illum ſummum ordinem civium induſtriæ ac *virtuti* pateret. nempe induſtria cernitur in cauſis in foro agendis, virtus in re militari: his duabus artibus enim aditus in curiam muniebatur. Sic Muren. 10. bellica virtus, opponitur forenſi laudi et induſtriæ. vid. induſtria. * ars, diſciplina, facultas alicujus artis. Offic. I. 32. itaque ſe alii ad philoſophiam, alii ad jus civile, alii ad eloquentiam applicant; ipſarumque *virtutum* in alia alius mavult excellere.

VIS, eſt vel vera, quæ ſit armis ſive juſtis, ſive fortuitis, unde lex de vi armatis hominibus. Cæcin. 9. hæc etiam vis ſolida dicitur. conf. Cæcin. 15. Fam. VII. 13. ſ. vel ea, quæ ibid. 32. quotidiana *vis* dicitur. Cum in controverſia de poſſeſſione alicujus fundi deductio ac *vis* (ſ. jus) moribus fit. ibid. 11. quam Gellius XX. 10. civilem ac feſtucariam vocat. vid. ſupra in conſerere. et Cæcin. 7. Hinc etiam illud ibid. 31. unde ille me *vi* dejecit : item c. 22. *vim* reſtituere : h. e. aliquem in eum locum reſtituere, ex quo eum vi vera dejeceris. * genus *vis* ſæpe ponitur pro formis, h. e, pro iis rebus quibus *vis* fit, aut quæ per *vim* fiunt. pro ſtupro Milon. 4. *vim* afferre. conf. Verrin. I. 26. pro precibus Verrin. I. 25. retinere ſumma *vi*. pro minis Verrin. III. 22. hac ille *vi* et hoc metu adductus, nempe virgarum, quas minabatur Verres. pro opibus amicorum, advocatorum, unde inopiæ opponitur. Quint. 1. quod ſi tu judex nullo præſidio fuiſſe videbere contra *vim* et gratiam ſolitudini atque inopiæ. pro corruptione judicum. Verrin. II. 31. ſi aliqua ſe *vi* eripuerit ex hoc judicio : unde etiam *vis* verſata eſſe dicitur in judicio, quod pecunia corruptum eſt. Corrumpuntur autem judices vel gratia, vel metu, vel largitione. Itaque ſingulis locis videndum, de quo genere capienda ſit *vis*. * Sed *vis* judicum, vel judiciorum, eſt juſtitia et ſeveritas in ſceleſtos homines, ut in Cæcil. 3. Act. I. Verrin. 17. Cæcin. 2. * formula *vim* afferre eſt etiam in bono ſenſu, pro prodeſſe, valere, Orat. I. 25. * *vis* dicitur etiam de natura rerum et ratione. Inv. I. 49. hoc non magis ſeditioſi, quam ambitioſi - - - quam alicujus improbi hominis *vim* deſcribit. Orat. I. 21. de *vi* et ratione dicendi. * locus. Invent. I. 2. naturæ *vim* obtinet. * in dicendo *vis* eſt ſublimitas et magnificentia. Orat. II. 29. meæ totius orationis - - tres ſunt rationes : una - - - tertia concitandorum animorum. harum partium tertia *vim* deſiderat. ad Fam. XV. 21. de Calvo : multæ erant et reconditæ literæ : *vis* non erat. * *vis* etiam eleganter tribuitur iis, qui ulciſcuntur injurias ſibi factas, aut qui ſibi injuriam fieri non ſinunt. Dom. 55. magna *vis* eſt cum in Deorum numine, tum in ipſa republica, &c. Roſc. Am. 24. Magnam *vim* poſſidet paternus maternuſque ſanguis : niſi pro ſanctitate malis accipere, * ſignificatio verbi. Tuſcul. III. 5. verbi *vis*. et ſic ſæpe. * ſervit etiam periphraſi, ut *vis* Deorum pro Diis.

VISCERA, caro. nam quicquid ſub corio eſt, ut Servius ait, *viſcera* dicunt. Nat. D. II. 63. *viſcera* boum. conf. Tuſcul. II. 8. et 14. * pecunia, res familiaris. Dom. 47. extruxit villam *viſceribus* ærarii. ad Q. Fr. I. 3. cum de *viſceribus* tuis et filii tui ſatis facturus ſis. * Orat. II. 78. *viſcera* cauſæ. * intimus animi ſenſus, memoria. Attic. VI. 1. *ἐγκελεύσματα* tua mihi in *viſceribus* hærent.

VISCERATIO, eſt diſtributio carnis crudæ inter plebeios : genus largitionis, apud Rom. uſitatum. Græci : *κρεῶν διανομὴν* vertunt. Offic. II. 16. vid. Intt. ad Sueton. Cæſ. 37. In inſcriptione apud Murat. T. II. p. DCX. *viſceratio* in feriis latinis fieri ſolita vocatur diſerte carnium diſtributio.

VISENDUS, viſu dignus. Vatin. 13. ornatu *viſendo*.

VISIO, vox philoſophica, idem ſignificans, quod viſum, de quo mox. Tuſc. II. 18. *viſio* doloris et ſpecies. Lucul. 11. *viſio* veri falſique communis a quibuſdam putatur.

VISUM, ſpecies alicujus rei in animo impreſſa, impulſio oblata extrinſecus, *φαντασία*. Nat. D. I. 5. *viſum* habent inſignem et illuſtrem. Tuſc. I. 41. *viſa* ſomniorum. Acad. I. 11. et pluribus aliis locis. nam in Academicis multa eſt de viſis diſputatio. De *viſis* ſomniorum adeundus Macrobius in Somn. Scip. I. 3.

VITA. Læl. 6. *vita* vitalis. Eſt de Græco *βίος βιωτός*, ut monuit Facciolatus ad h. l. * de Div. I. 39. hac de re communis *vita* dubitavit. Cl. Wopkenius putat hic eſſe *vitam* pro hominibus, ut eſt apud Plinium H. N. VIII. 16. *vita* non decrevit : ubi Harduinus recte intelligit, homines non decreverunt. et ap. Phædr. prol. L. I. ubi vid. Burmann. quem etiam reprehendit Wopkenius, quod negavit, Ciceronem et æquales, hoc ſenſu verbo eo uſos. In quo ei injuriam facit. Nam, re ſatis ponderata, mihi etiam ſic, ut Cel. Burmanno, videtur. In loco propoſito non hoc dicit Cicero : dubitaverunt homines, ſed de hac re in vita communi dubitatur, videtur repugnare moribus, vitæ communi, ut eſt Muren. 35. ſed hanc orationem uſus, *vita*, mores, civitas ipſa reſpuit. Eodem modo cæteras

auctoritates diſſolvere poſſem, ſi opus videretur. *Vita* occidens, v. c. eſt finis vitæ, ut dies occidens, finis diei, non ſol occid.

VITIARE. Attic. IV. 9. num cenſum impediant tribuni diebus *vitiandis*: h. e. ſervando de cœlo, obnunciando efficere, ut iis nihil publici negotii geri poſſit.

VITIOSITAS. Tuſcul. IV. 15. *vitioſitas* eſt contraria virtutis, ſic enim malo, quam malitiam appellare eam, quam Græci κακίαν appellant: nam malitia certi cujuſdam vitii nomen eſt, *vitioſitas* omnium.

VITIOSUS, vitio creatus. Phil. V. 3. collega, quem ipſe fecit ſua nunciatione *vitioſum*. ibid. II. 33. quamdiu tu voles, *vitioſus* Conſul Dolabella: rurſus, cum voles, ſalvis auſpiciis creatus. * contra auſpicia et religionem factus. de Div. I. 16. ſiniſtra dum non exquirimus, in dira et *vitioſa* incurrimus. Leg. II. 8. quæque augur injuſta, nefaſta, *vitioſa*, dira defixerit, irrita infeſtaque ſunto.

VITIUM. Syll. 8. ſi ceteris patriciis me et vos peregrinos videri oporteret, a Torquato tamen hoc *vitium* ſileretur. Grævio placet conjectura Phil. Rubenii Elect. I. 3. legentis *convicium*; peregrinitatem enim non eſſe vitium. Sed *vitium* rectum eſt. *Vitium* dicitur, quicquid in aliquo reprehendi poteſt, aut reprehenditur, ſive jure, ſive injuria, macula, deformitas, &c. Terent. cui *vitii* nihil dicere poſſis. Cic. Offic. III. 13. venditorem ejus rei, quam vendat, *vitia* narrare. ibid. 16. ut in prædiis vendendis *vitia* dicerentur. Eſt igitur *vitium* etiam in magiſtratu et conſulari, quia peregrinus ad magiſtratum accedere non debet: (peregrinus enim proprie civi opponitur) certe vitii loco erat peregrinitas objecta. Torquatus autem debebat hoc *vitium*, ſi eſt vitium, non narrare, ſed ſilere. Porro, quemadmodum *vitium* narrare et dicere rectum eſt, ſic etiam *vitium* ſilere. *Convicium* autem ſilere, an dicatur latine, dubito. * in comitiis eſt malum auſpicium et quicquid comitia diſſolvere et irrita reddere poteſt. Phil. II. 33. id igitur obvenit *vitium*, quod tu jam Kalend. Jan. futurum eſſe prædixeras. de Div. II. 18. comitiorum ſolum *vitium* eſt fulmen. Jam ſi quid in comitiis, aut in bello actum nihilominus, aut in auſpiciis capiendis aliquid contra mores et inſtituta veterum actum, id *vitio* factum dicebatur. ſic quod de Div. II. 33. eſt, contra auſpicia navigarunt, id, ibid. I. 16. dicitur, quum *vitio* navigaſſent. ibid. II. 35. Coſſ. *vitio* creatos eſſe, ſc. quod in auſpiciis capiendis aliquid Conſul peccaverat. Nat. Deor. II. 4. *vitio* tabernaculo eſſe captum. quod &c. cui de Divin. l. c. opponitur tabernaculum recte captum.

VITUPERABILE. Fin. III. 12. quid ſit, et unde dictum?

VIVERE, intereſſe, verſari. Verrin. III. 68. *vivere* in patris luxurie. * Orat. II. 40. in diem *vivere* eſt, ſine futuri cura, eique opponitur, futura ſpectare. Philipp. V. 9. qui in horam *viverent*, non modo de bonis et fortunis civium, ſed ne de utilitate quidem ſua cogitaverunt. Sed eleganter hoc ad philoſophos Academicos tranſtulit Cicero, qui nihil ita ratum putant, ut ſibi id perpetuo tenendum cenſeant. Tuſc. V. 11. nos in diem *vivimus*; quodcunque noſtros animos probabilitate percuſſit, id dicimus. * *vivere* etiam eleganter dicuntur, qui vita fruuntur, neque omnem in magnis laboribus ſine ſuavitate familiaritatum, conviviorum, &c. tranſigunt. ad Q. Fr. III. 1. c. 4. ſed quando *vivemus*. itemque *vivere* aliqua re, in qua acquieſcimus: ad Fam. XIII. 28. quibus antea delectabamur, nunc etiam *vivimus*. * Attic. X. 1. ejus mihi *vivit* auctoritas. pro quo Offic. I. 23. dicit, ejus etiam mortui valet auctoritas. * Cato 14. animum tanquam emeritis ſtipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum, cupiditatum, ſecum eſſe, et ſecum, ut dicitur, *vivere*.

VIVUS. Flacc. 37. de *vivo* nihil detrahit. *Vivum* opponitur lucro. Eſt igitur ſors ipſa pecuniæ. cf. Verr. III. 50.

ULCUS. Nat. D. I. 37. quicquid horum attigeris, *ulcus* eſt: h. e. difficile ad probandum.

ULTIMUS, remotiſſimus, Roma disjunctiſſimus. Manil. 16. *ultimæ* terræ. vid. Græv. ad h. l. * perfectiſſimus. Nat. Deor. II. 12. *ultimæ* perfectæque naturæ.

ULTRO. Quint. 23. qui cum *ultro* ipſe deberet: i. e. per ſe: ſive, ut Grævio placet, inſuper, noch dazu. quo ſenſu verbum hoc ſæpe dicitur.

UMBILICI, lapilli litorales nitidi, in umbilici modum natura facti. Orat. II. 6. conchas eos et *umbilicos* legere conſueſſe. v. Salmaſ. ad Solin. p. 496.

UMBRA, comes. Mur. 6. ſaltatio eſt *umbra* luxuriæ. * *umbra* dicitur pro loco umbroſo, in quo cujuſcunque generis exer-

citationes habentur, in quibus non ſerio res agitur, neque de vita pugnatur. Hinc *umbra* opponitur ſoli : h. e. veræ pugnæ in bello, aut veræ contentioni in judiciis. vid. ſol. Sed deinde de omnibus iis rebus dicitur, quæ domi et in *umbra* fiunt, in quibuſque nulla magna eſt contentio : tanquam de juriſprudentia. Muren. 14. cedat *umbra* ſoli : h. e. militari rei philoſophia et ceteræ artes, in quibus otium et tranquillitas eſt. vid. *umbratilis*. * Orat. III. 26. habeat tamen illa in dicendo admiratio ac ſumma laus (h. e. genus magnificum) *umbram* aliquam et receſſum, quo magis id, quod erit illuminatum, extare atque eminere videatur : h. e. ſint loci aliqui in oratione magnifica vacui ab ornamentis et quaſi figurarum troporumque coloribus.

UMBRACULUM, ſchola. Brut. 9. vid. ſol. Leg. III. 6. Demetrius mirabiliter doctrinam ex *umbraculis* eruditorum otioque non modo in pulverem atque ſolem, ſed in ipſum diſcrimen aciemque produxit : h. e. uſus eſt ad rempublicam adminiſtrandam, ut ap. Rom. Cato, Cicero, alii.

UMBRATILIS, otioſus, lenis, non aſper. Tuſc. II. 11. vita *umbratilis* et delicata. Orat. 19. *umbratilis* eſt oratio philoſophorum et mollis.

UNCIA, aſſis duodecima pars, deinde etiam hereditatis (v. as.) Att. XIII. 48. mortuus eſt Babullius. Cæſar opinor ex *uncia*. ib. VII. 2. eſt etiam in Gruteriana : ex *unciis*. Sed in Græviana rectius receptum : ex teruncio. ad Q. Fr. III. 9. quas enim tabulas ſe putavit obſignare, in quibus in *unciis* firmiſſimum tenuerat, &c. v. Manut. ad h. l.

UNCTUS. Attic. XII. 6. nitidus *unctuſque* ſol, opponitur aſſo, de quo ſupra. * elegans, ſplendidus. Brut. 20. jam enim erat *unctior* quædam ſplendidiorque conſuetudo loquendi.

UNCUS, inſtrumentum, quo perduelles ad ſcalas Gemonias trahebantur. Phil. I. 2. *uncus* impactus eſt illi fugitivo. Rabir. Perd. 5. vindicare a verberibus, ab *unco*. ubi v. Hotomann.

UNDE, a quo, a qua, a quibus. Orat. I. 15. quam ille ipſe, *unde* cognovit. Verr. III. 70. apud eas ſocietates, *unde* erat attributa. ſed nil frequentius his exemplis. vid. Gronov. Obſ. L. IV. p. 174.

UNGUIS. Dom. 5. tu in hoc ulcere tanquam *unguis* exiſteres : h. e. augeres malum, acerbius efficeres.

UNGULA. Tuſc. II. 24. toto corpore atque omnibus *ungulis*, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt. Bentleius poſt Lambinum legebat *unguiculis* : quod *ungulis* hominibus non conveniret. Sed in proverbiis hæc non nimis ſubtiliter judicanda v. Obſ. Miſcell. quæ cura Cel. Dorvillii prodierunt. T. I. p. 410.

UNICUS, excellens, ſingularis. Quint. 12. ut aut ſumma negligentia tibi obſtiterit, aut *unica* liberalitas. Cato 17. in quem illud elogium *unicum*. v. collecta Heinſio ad Ovid. Met. III. 434.

UNIVERSE. Att. V. 2. cetera *univerſe* mandavi : illud proprie.

UNIVERSITAS. Nat. Deor. I. 43. *univerſitas* rerum, eſt totus mundus, ut II. 65. *univerſitas* generis humani, totum genus humanum.

UNIVERSUS. Orat. III. 27. loci, qui - - quia de re univerſa tractari ſolent, communes nominati ſunt : h. e. de genere. * communis omnibus. Off. I. 31. ſic eſt faciendum, ut contra *univerſam* naturam nihil contendamus : ea tamen conſervata, propriam naturam ſequamur. c. 30. communem dixerat.

UNUS, eleganter cum ſuperlativo. Brut. 6. rem *unam* eſſe omnium difficillimam. ad Fam. XIII. 43. familiariſſime *uno* equite Romano utor. * Germaniſmo ſimiles ſunt hæ rationes. Roſc. Com. 5. ut judicem *unum* vereri debemus. ad Fam. VII. 19. doctorem tamen *unum* quem (ſ. uſumque) deſiderant. Orat. I. 29. ſicut *unus* paterfamilias. * pluralis jungitur, ex canone grammatico, ſubſtantivis pluralis numeri tantum, ut Attic. V. 9. *unæ* literæ. ſed non eſt perpetuum. Flacc. 29. *unis* veſtimentis lautus es.

VOCALIS, qui vocem ad dicendum contulit. Brut. 69. huc etiam, ne quem *vocalem* præteriiſſe videamur, C. Coſconium.

VOCARE, invitare ad convivium. Roſc. Amer. 18. domum ſuam iſtum non fere quiſquam *vocabat*. cf. Muren. 34. * Sext. 9. ad integritatem majorum ſpe ſua hominem *vocabant*. h. e. ſperabant, eum integrum fore.

VOCATUS, us. Orat. III. 1. Senatus *vocatu* Druſi in curiam venit.

VOCIFERARE eſt in libris nonnullis

Verrin. II. 21. Sed alii *vociferari* habent: quod prætulerim. vid. not. ad Tacit. Annal. XV. 38.

VOCULA. Orat. III. 25. *voculæ* certæ et ſeveræ. ibid. *voculæ* ſalſæ in cantu: quæ certis et ſeveris opponuntur, ſunt fractæ et molliores. vid. in flexio.

VOLATICUS, inconſtans, variabilis. Att. XIII. 25. O Academiam *volaticam!*

VOLITARE, ſignificat aſſidue vagari, ſed plerumque cum jactatione aliqua ambitioſa, aut impudente et inſolente. Sext. 4. cum illa conjuratio palam armata *volitaret.* Catil. II. 3. quos video *volitare* in foro. ibid. 7. *volitare* in armis. Piſon. 12. cum *volitaret* vis latrocinii veſtri tota urbe. ibid. 4. *volitare* prætextatum paſſus es. Sext. 43. ſed etiam nunc *volitant,* nec illi unquam de ſe pertimeſcent. Agr. II. 22. *volitat* ante oculos iſtorum Jubæ regis filius. Sext. 1. alacres lætoſque *volitare.* Dom. 19. cum tu florens ac potens per medium forum popularis *volitares.* Agr. II. 36. *volitaretis* per gentes. * hinc pro jactare. Flacc. 16. nec *volitabo* in hoc inſolentius: de oratore. v. jactare. Sext. 44. *volitat* ædilis. Phil. XI. 2. de Dolabella: et nunc tota Aſia vagatur, *volitat* ut rex. * oratores dicuntur *volitare* in foro, Or. I. 38. II. 24. qui a cauſa ad cauſam eunt, et omnium patroni eſſe volunt. * *volitare* etiam dicuntur homines, qui immoderate cupiunt aliquid, et inconſtanter huc illuc feruntur, ut propemodum neſciant ipſi, quid agant primum, quid ſecundum. Piſon. 25. homo *volitans* gloriæ cupiditate, opponitur viro moderato et conſtanti. Attic. II. 22. de Clodio trib. pl. *volitat,* furit, nihil habet certi; multis denunciat; quod fors obtulerit, videtur acturus. * Orat. II. 6. quemadmodum volucres videmus, cum aliquid effecerint, levandi laboris ſui cauſa, paſſim ac libere, ſolutas opere volitare: ſic noſtri animi - - defeſſi geſtiunt, ac *volitare* cupiunt, vacui cura atque labore.

VOLUBILIS. Orat. 56. *volubilis* oratio. opponitur ſtabili. hæc efficitur ſyllabis longis, illa brevibus: unde incitatior oratio fertur et labitur.

VOLUBILITAS verborum Orat. I. 5. copia et facultas.

VOLUCER. Syll. 32. *volucris* fortuna. Brut. 95. genus dicendi verbis *volucre* atque incitatum. v. volubilis et volubilitas.

VOLVERE, pronunciare. Orat. III. 47. longiſſima eſt complexio verborum, quæ *volvi* uno ſpiritu poteſt. Brut. 70. celeriter verba *volvens.* ibid. 81. ita facile ſoluteque verbis *volvebat* ſententias. * de numeroſe currente periodo. Orat. 69. quo melius cadat aut *volvatur* oratio.

VOLUNTAS, in oratore eſt de genere orationis, quod ſequitur. προαίρεσις. Orat. II. 23. naturis differunt: *voluntate* autem ſimiles ſunt. ibid. 22. ex quorum ſcriptis, cujuſque ætatis, quæ dicendi ratio *voluntaſque* fuerit, intelligi poteſt. * Agr. I. 9. in alia *voluntate* eſſe: aliud probare. ad Fam. IX. 6. hæc in *voluntate* fuerunt: i. e. in poteſtate noſtra. * preces. ad Fam. VI. 6. Cæſar cedit juſtis et officio incenſis, nec inanibus aut ambitioſis *voluntatibus.*

VOLUPTARIUS, ſuavis. Att. XII. 25. *voluptariæ* poſſeſſiones: ut horti. Orat. III. 17. *voluptariæ* diſputationes: h. e. de voluptate et pro voluptate. Fin. V. 25. *voluptarii* philoſophi; de Epicureis.

VOLUPTATES, de ſpectaculis. Muren. 35. adhibendis *voluptatibus,* &c. hoc ſenſu poſteriori ævo in primis dici cœptum frequenter, ut dudum obſervarunt viri docti.

VOLUTATUS, verſatus diligenter. Orat. III. 10. *volutatus* in veteribus ſcriptis. ad Q. Fr. II. 13. ad Calliſthenem et ad Philiſtum redeo, in quibus te video *volutatum.*

VOLUTATIO. Piſ. 34. ſcelera tua non veſtigiis odorantes ingreſſus tuos, ſed totis *volutationibus* corporis et cubilibus perſecuti ſumus.

VOMERE. Dejot. 7. te *vomere* poſt cœnam velle. v. Ind. Græc. in ἐμετική.

VORARE. Attic. IV. 11. nos hic *voramus* literas cum Dionyſio. cf. helluari.

VOTUM. ad Fam. VI. 7. victoriæ ſuæ *vota* facerent. Tuſc. V. 1. ſi virtus - - famula fortunæ eſt, nec tantarum virium, ut ſe ipſa tueatur; vereor, ne non tam virtutis fiducia nitendum nobis ad ſpem beate vivendi, quam *vota* facienda.

VOTIVUS. Attic. IV. 2. XV. 8. 11. *votiva* legatio: quæ voti ſuſcepti et perſolvendi cauſa petitur; genus liberæ legationis. v. legatio. Act. I. Verr. 10. *votivi* ludi: qui fiunt ex voto, ab imperatore aliquo ſuſcepto.

VOX. Leg. II. 7. leges legum *voce* proponam. Urſinus interpretatur, verbis ſolennibus et propriis legibus, ut *vox* ſit pro verbo, additque duo exempla e Cicerone: ſed neutrum huc facit, nec hic locus ejuſ-

modi eſt, ut vocis vocabulum non proprie explicari poſſit. Eſt enim proſopopœia, ut in illo: patriæ *vox*. Catil. I. 11, 12. et alibi. neque tamen qua ſenſum falſa eſt interpretatio.

URBANITAS, virtus ingenii animique, qua eleganter poſſumus, ut homines in urbe liberaliter educati, de omnibus rebus judicare, neque aliquid inepti et abſurdi dicimus et facimus, ſed potius venuſte et cum ſpecie quadam liberali: eſtque hoc genus urbanitatis per totam vitam, orationem, moreſque fuſum. ad Fam. III. 7. etiamne tu has ineptias, homo ſumma prudentia - - addo *urbanitate*, quæ eſt virtus, ut Stoici rectiſſime putant. Nempe Stoici ἀστεῖον opponunt ἀμαθεῖ, ut ad h. l. ex Plutarch. de legend. Poetis oſtendit Victorius. ibid. VII. 31. vides enim exaruiſſe jam veterem *urbanitatem*, ut Pomponius noſter ſuo jure poſſit dicere: niſi nos pauci retineamus gloriam antiquam Atticam. vid. Vavaſſ. ludicr. dict. S. III. c. 7. p. 333. edit. Lipſ. conf. urbanus. * facultas jaciendorum dictorum, apophthegmatum, lepos, ut Salluſtius in Sempronia appellat. ad Fam. VII. 32. *urbanitatis*, amabo, poſſeſſionem quibuſvis interdictis defendamus. Roſc. Am. 41. *urbanitas* ſervorum: quanquam hæc etiam ad primum genus fortaſſe referri poteſt. * ipſa dicteria. Cœl. 3. contumelia ſi facetius jactatur, *urbanitas* nominatur. Fin. II. 31. in quantam hominum facetorum *urbanitatem* incurratis. Or. I. 5. celeritas et brevitas reſpondendi et laceſſendi, ſubtili venuſtate atque *urbanitate* conjuncta. * venuſtas quædam in ſono vocis, et Romæ natis et educatis propria. Brut. 46. *urbanitatis* color: qui quid ſit in voce, ibi explicatur.

URBANUS, elegans in omni judicio, dicto, facto; opponiturque imperito, abſono, &c. ad Fam. III. 8. te hominem, non ſolum ſapientem, verum etiam, ut nunc loquimur, *urbanum*. v. urbanitas. n. 1. Ceterum, quod ex h. l. poſt Quintil. Inſt. Or. VIII. 3. colligunt, *urbanus* fuiſſe tum novum vocabulum, id mihi non placet. Nam ſic multo magis etiam urbanitas novum verbum fuiſſet. Sed ſenſus hic, e philoſophia Stoica repetitus, erat novus. Verbum enim *urbanus* eſt jam ap. Plautum de ſcurris Trinum. I. 11. et alibi. Ita vero etiam hoc verbum capio Verr. I. 6. homines lauti et urbani. Ita enim ironice vocat homines Verri amicos, qui rumores diſſiparant improbabiles, quibus nemo fidem poterat habere. * urbi Romæ proprius, Romanus. Brut. 46. quid tu tribuis iſtis externis quaſi oratoribus? quid cenſes, niſi idem quod *urbanis*, præter unum, quod non eſt eorum quadam *urbanitate* quaſi colorata oratio. - - - - in vocibus noſtrorum oratorum recinit quiddam et reſonat urbanius. * perpetuo Romæ vivens et quidem aut otioſe, aut cauſas in foro gerens aut ſenatorio munere fungens. Piſon. 26. in hac quotidiana, aſſidua, *urbanaque* vita. Attic. I. 1. cetera ſpero prolixa fore, his duntaxat *urbanis* competitoribus: illam manum tu mihi cura ut præſtes, Pompeii noſtri amici. Gronovius interpretatur de aſſiduis, qui urbanis artibus, ut Cicero, Sulpicius, excellebant, non militaribus. vid. de Seſtert. IV. 9. a qua interpretatione non adeo recedit altera Caſauboni, Corradi, qui *urbanos* competitores putant opponi iis Prætoriis viris, qui in provinciis, militiæ ſc. cauſa, eſſent, et ante trinum nundinum redire ad petendum poſſent. Sed Victorius Var. Lect. IV. 12. putat eſſe leves, joculares. Et profecto omnes competitores, quos commemoravit, ab ipſo tales eſſe dicuntur, ut rideantur, aut riſu digni ſint, aut tales fuerunt. Sed Gronoviana interpretatio magis mihi placet. * facetus, dicax, quales nempe fieri ſolent otioſe Romæ viventes, nihilque agentes, niſi ut in foro, ſub baſilicis ſtent, circulos faciant, &c. unde tandem pro ſcurra dici cœpit, ut oſtendit Gronov. l. c. cf. Salmaſ. ad Pollionis XXX. tyr. p. 316. ad Fam. IX. 15. *urbani* ſales. Dom. 34. et homo facetus, inducis etiam ſermonem *urbanum* ac venuſtum: me dicere ſolere, eſſe me Jovem, eundemque dictitare, Minervam eſſe ſororem meam. * Verr. III. 86. *urbana* prædia. v. prædium.

URBS. elegans eſt illud Ciceronis. de Div. II. 16. *urbem* philoſophiæ proditis, dum caſtella defenditis.

UREDO. Nat. Deor. III. 35. ſi *uredo* aut grando quippiam nocuit. Eſt autem rubigo ita dicta, quia oriri credebatur ab occaſu ſolis frigido et pruinoſo, ſequente ſole acri, a quo inuratur pruina. ſic Salmaſ. ad Solin. p. 308. Sed Cujac. Obſerv. XV. 28. diſtinguit inter rubiginem et *uredinem*, auctore Plinio, ut rubigo ſit e rore putrefacto, *uredo* e concreto. recte. *Uredinem* a frigore repetit etiam Columella III. 20. rubiginem a calore idem X. 342, &c.

URERE, de frigore. Tuſcul. II. 17. pernoctant venatores in nive, in montibus *uri* ſe patiuntur.

URGERE. Planc. 28. nomen, quod *urget*, diſſolvere. Tuſc. II. 23. *urgeri* pondere.

URNA. ad Qu. Fr. II. 6. ſenatorum *urna* copioſe abſolvit, equitum adæquavit.

USUCAPIO, eſt jus rei poſſidendæ ſ. dominii adeptio, ut JCti loquuntur, quæ oritur ex eo, quod rem per certum temporis ſpatium, idque lege definitum, ſine controverſia, poſſedimus. Cæcin. 26. *uſucapio* fundi, hoc eſt, finis ſollicitudinis ac periculi litium, non a patre relinquitur, ſed a legibus. Leg. I. 21. *uſucapionem* XII. tabulæ inter quinque pedes eſſe voluerunt, &c.

USURA, uſus rei, item, quod pro uſu datur. ad Fam. VI. 12. *uſura* falſi gaudii frui. Agr. III. 1. parvam exigui temporis *uſuram* bonæ de me opinionis poſtulo. Tuſc. I. 39. natura dedit *uſuram* vitæ, tanquam pecuniæ, nulla præſtituta die. Elegans eſt illud de Stoicis, qui poſt mortem corporis ſuperſtitem animum dicunt, ſed non in æternum, ibid. 31. extr. Stoici autem *uſuram* nobis largiuntur, tanquam cornicibus: diu manſuros, aiunt, animos; ſemper, negant.

USURPARE, pro eo, quod vulgo dicunt, exercere, tanquam jus, &c. Agrar. II. 7. paucas tribus ad *uſurpandam* libertatem vocare: h. e. ad exercendum jus ſuffragii. Verrin. V. 20. jure quotannis *uſurpatum* ac ſemper retentum, &c. * vocare, dicere. Offic. II. 11. C. Lælius is, qui ſapiens *uſurpatur*. Phil. II. 28. at quam crebro *uſurpat*: et Conſul, et Antonius.

USURPATIO. Verrin. V. 64. *uſurpatio* civitatis, eſt, cum ſe quis civem dicit. Agrar. II. 12. *uſurpatio* vetuſtatis, de comitiis curiatis, dicis cauſa per 30 lictores habitis, conf. Gronov. Obſ. I. 25.

USUS, poſſeſſio rei non interrupta per certum ac legibus definitum temporis ſpatium, qua res noſtra fit, ut nemo amplius nobis de ea litem movere poſſit. Har. R. 14. mortales nihil a Diis immortalibus *uſu* capere poſſunt. Cæcin. 19. auctoritatem fundi et *uſum* lex jubet eſſe biennium.

UT, utut. Verrin. I. 2. *ut* hoc eſſet judicatum. Planc. 4. *ut* fueris dignior. cf. Gronov. Obſerv. III. 6. * poſito, fac. ad Fam. I. 9. *ut* jam ſit in iis culpa, qui me non defenderunt, non minor eſt in iis, qui reliquerunt. ad Att. VII. 13. qui, *ut* nihil aliud, hoc tamen profecit. * eleganter dicitur etiam cum ſuperlativo ſequente ita. Offic. I. 5. *ut* quiſque maxime perſpicit - - ita (ſ. is) ſapientiſſimus haberi ſolet.

UTENS, qui ſumptum facit de pecunia ſua. Offic. II. 20. fac magnitudinem divitiarum juvare. *Utentior* ſane ſit, honeſtior autem quomodo? v. uti.

UTENSILE. Oecon. I. reliqua *utenſilia*, quibus aut alitur hominum genus, aut etiam excolitur. *Utenſilia* h. l. ſunt neceſſaria victui, non ſupellex, ut recte monuit et pluribus exemplis demonſtravit Gronov. Seſtert. p. 105. conf. nos ad Tacit. A. I. 70. perſpicuus inprimis eſt locus Varr. R. R. I. 2. 6. quid in Italia *utenſile* non modo non naſcitur, ſed etiam non egregium ſit?

UTER, pro utervis. Offic. III. 23. Sibine *uter* rapiat, an alter cedat alteri. ubi vid. F. Fabricius.

UTI, de rebus et pecunia, qua impendia ſuſtinemus. Attic. XIII. 23. magis doleo, me non habere, cui tradam, quam habere, quî *utar*. ib. XI. 11. ut ſit, quî *utamur*. v. Gronov. Seſtert. p. 105. * opus habere. ad Fam. V. 20. qui ambitione nihil *uterer*. * Tuſc. IV. 18. æmulatio autem dupliciter illa quidem dicitur. nam imitatio virtutis æmulatio dicitur: ſed ea nihil hoc loco *utimur*: h. e. huc non pertinet: de ea nunc non agitur.

VULGARIS. Offic. I. 16. *vulgaris* liberalitas; quæ ad omnes pertinet, qua omnes homines complectendi ſunt.

VULGO, in univerſum. Verrin. III. 74. *vulgo* omne frumentum improbas. * ſine diſcrimine perſonarum et locorum. ad Qu Fr. III. 1. c. 6. literas *vulgo* mittere: opponitur, per certos homines. * ubique. Roſc. Amer. 29. ejuſmodi tempus erat, ut *vulgo* impune homines interficerentur. * Muren. 34. ad prandium *vulgo* vocati. ibid. 35. num ſenatus crimen putat ad prandium invitare? minime ſed *vulgo*, paſſim. quid eſt *vulgo*? univerſos.

VULNERARE, graviter offendere, lædere. Catil. I. 7. quorum mentes ſenſuſque *vulneras*.

VULNUS, de ære alieno. Roſc. Amer. 32. qui ſuis *vulneribus* mederentur. * crimen, quod in aliquem confertur, aut cujus ſe quis ſuſpectum et reum facit. Cluent. 21. *vulnera* nova facere. * vitium. Cœl. 7. *vulnus* in moribus, natura, re atque fortuna.

VULTICULUS. Attic. XIV. 20. non te Bruti noſtri *vulticulus* ab iſta oratione deterret?

VULTURIUS, homo rapax. Piſ. 16. appellatus eſt hic *vulturius* illius provinciæ, ſi diis placet, imperator. Sext. 33. paludati *vulturii*.

VULTUS, oris conformatio ex animi habitu orta, et in univerſum, quod nos appellamus die Mine des Geſichts. ad Fam. XII. 30. *vultus* tuos mihi expreſſit omnes. Orat. I. 28. quæ nobis fingere non poſſumus, facies, *vultus*, ſonus. * Dom. 52. *vultus* cadit; de perterritis ſubito. * ſæpiſſime *vultum* apud Ciceronem poni pro fronte torva et adducta, docet Broukh. ad Tibull. I. 8. 43. ſed in exemplis allatis quædam ad eam ſignificationem non pertinent.

VULTUOSUS. Orat. 18. in quo cum effeceris, ne quid ineptum, aut *vultuoſum* ſit. h. e. nimis triſte et ſupercilioſum. v. Broukh. l. c.

UXORIUS. Offic. III. 15. in arbitrio rei *uxoriæ* hæc verba maxime excellunt: melius æquius. Res *uxoria* eſt dos, quam uxor attulit, et de qua poſt divortium contentio eſſe ſolebat. v. Boethius ad Topic. 17.

X.

XYSTUS, eſt ambulatio ſub divo ante porticum, in qua etiam ſedes, et ſigna, flores. Lucul. 3. cum pauca in *xyſto* locuti eſſemus, tum eodem in ſpatio conſedimus. Att. I. 8. mittas quam primum ſigna, et maxime, quæ tibi gymnaſii *xyſtique* videbuntur. vid. Vitruv. V. 11. Buchner. ad Plin. Ep. IX. 8. Lipſius ad Senec. de Ira III. 18. genus porticus putat fuiſſe. Chriſtius in Villatico p. 96. viridarium, ein gruner Raſengang.

INDEX

GRÆCO-LATINUS

CONTINENS

GRÆCAS DICTIONES PASSIM

OCCURRENTES,

ET EARUM

INTERPRETATIONES, ADSPERSIS SUBINDE ANIMADVERSIONIBUS.

A.

Ἀβδηριτικὸν, *Abderiticum, ſtultum*, quod Abderitæ ſtupidi putabantur, ad Att. VII. 7.

Ἀβλάβεια, *abſtinentia, innocentia, frugalitas*, Tuſc. Qu. III. 8.

Ἀγέλαστος, *expers riſus*, Fin. V. 30. ita dictus eſt M. Craſſus, qui ſemel in tota vita riſit.

Ἀγοητεύτως, *ſincere, ſine præſtigiis et fuco*, ad Att. XII. 3.

Ἄγραφον, *non ſcriptum*, ad Att. VI. 1.

Ἀγὼν, *certamen, contentio*, ad Att. XIV. 7. I. 16. eſt ſtudium contentionis, quod in oratione adhibetur, unde ipſæ orationes in cauſis veris, et quidem in primis in forenſibus, ἀγῶνες dicuntur, et declamationibus umbraticis opponuntur. vid. v. c. Longin. περὶ ὕψους, S. XI. 1. plura vid. apud Creſoll. Theatr. Rhet. III. 17. Spanhem. ad Julian. Or. I. p. 11. 12. 13. Olear. ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. L. XXII. §. I. n. 4.

Ἀδέσποτοι, *ſine auctore*, ad Div. XV. 17. de rumoribus, qui unde et a quo capite fluxerint, ignoratur.

Ἀδεῶς, *ſecure, ſine ullo periculi metu aut ſuſpicione, large, copioſe. bibit et edit ἀδεῶς* ad Att. XIII. 52.

Ἄδηλα, *incerta*, Lucul. 17.

Ἀδημονῶν, *mœrens, ſollicitudinis plenus*, ad Att. IX. 13.

Ἀδιαφορία, ad Att. II. 17. cum omnia, quæ accidunt, ſive ſecunda, ſive adverſa, nihil valent ad animum noſtrum commovendum. Ea Cicero dicit ſe uti in re civili et publica. Sed Lucul. 42. Ariſtonis ſummum bonum, cum in neutram partem movemur in rebus mediis, h. e. quæ nec honeſtæ, nec turpes, ſenſu Stoico, ſunt.

Ἀδιάφορον, *quod neque eſt bonum, neque malum: indifferens cum æſtimatione mediocri*, Fin. III. 16.

Ἀδικαίαρχοι, *injuſti magiſtratus*, ad Att. II. 12. Vox ficta, ludentis nomine Dicæarchi, quem Atticus ſcripſerat a ſe amari. Eum civem haud paulo meliorem dicit, quam ipſos Romanos ἀδικαιάρχους, Cæſarem et reliquos.

Ἀδιόρθωτα, *incorrecta, incboata, imperfecta*, ad Att. XIII. 21.

Ἀδόλεσχος, *valde loquax, garrulus.* ad Att. XVI. 11.

Ἀδύνατον, *quod fieri non poteſt*, ad Att. I. 1.

Ἀδωροδόκητον, *integrum et incorruptum largitione*, ad Att. V. 20.

Ἀζηλοτύπητον, *ſine invidia*, ad Att. XIII. 19.

Ἀθαμβία, (ſ. ἀταραξία) *animus terrore liber*, Fin. V. 29.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Ἀθέτησις, *improbatio, rejectio*, ad Att. VI. 9.

Αἱ γὰρ τῶν τυράννων δεήσεις, inquit Πλάτων, οἶσθ', ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις: *tyrannorum preces*, inquit Plato, (ep. 7. ad Dionis propinquos) *permiſtæ ſunt, ut ſcis, neceſſitatibus*, ad Att. IX. 13. quæ rogant, neceſſario facienda ſunt: eorum preces ſunt imperia.

Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, *vereor Trojanos et Trojanas peplos trahentes*, ad Att. II. 5. et aliis locis, ex Hom. Iliad. Z'. v. 442. et X. v. 105.

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, *veriti ſunt quidem recuſare, timuerunt autem ſuſcipere*, ad Att. VI. 1. XVI. 11. ex Homer. Iliad. H'. v. 93.

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, *ſemper fortiter agere, et aliis præſtare*. ad Fam. XIII. 15. ad Qu. Fr. III. 5. ex Hom. Iliad. Z'. v. 208.

Αἴκε δύνηαι, *ſi modo poſſis*, ad Att. XIII. 12. ex Heſiod. Op. et D. v. 350.

Αἵρεσις, *ſecta*, ad Fam. XV. 16.

Αἰσχρὸν σιωπᾶν. Integer ſenarius ſic habet: *αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτην τ' ἐᾷν λέγειν· Turpe eſt tacere, et ſinere Iſocratem loqui*, ad Att. VI. 8. Cum Iſocrates ſcholas rhetoricas aperuiſſet, et magna hominum multitudo eas frequentaret, Ariſtoteles æmulatione commotus et ipſe rhetoricen docuit. Eodem modo Cicero, cum Bibulus triumphum peteret, turpe eſſe putabat, ſi non et ipſe peteret.

Αἰσχροῦ φαντασία, *turpitudinis imago, ſpecies*, cum venit in mentem, turpiter nos facturos, aut feciſſe, ad Att. IX. 6.

Ἀκαδημικὴ ſc. σύνταξις, ad Att. XIII. 12. vid. ep. 16. h. l. ubi eſt *Academice σύνταξις*. Sermo eſt de libris Ciceronis Academicis, quorum primo duo erant, alter Catuli, alter Luculli nomine, quod in iis hi duo de Academica philoſophia diſputantes inducebantur. Jam nobiles illi quidem erant, ſed nullo modo philologi, adeoque acutius, quam pro perſonis ſuis, diſputabant. Itaque Cicero hanc σύνταξιν immutavit, et e duobus quatuor libros fecit, Catuli et Luculli nominibus ſublatis, eoſque Varroni inſcripſit. In iis Varroni Antiochi partes dedit, ſibi ſumpſit Philonis. hoc eſt quod Cicero dicit: *Ἀκαδημικὴν ad Varronem transferamus*. et ep. 16. *Academicen σύνταξιν ad Varronem totam traduximus*. conf. Argum. Quæſt. Acad. I.

Ἄκαιρος, *intempeſtivus*, ad Att. IX. 4.

Ἀκατάληπτον, *quod comprehendi non poteſt, incomprehenſibile*, Lucul. 6.

Ἀκαταληψία, *opinio Academicorum, qui nihil comprehendi poſſe dicunt*, ad Att. XIII. 19.

Ἀκενόσπουδος, *abhorrens a ſtudio rerum inanium*, ad Fam. XV. 17.

Ἀκεραίως, *ſincere*, ad Att. XV. 21.

Ἀκήδεια, *contemptus, quod curæ et ſtudio nemini eſſet*, ad Att. IV. 18.

Ἀκηδία, *torpedo cum mæſtitia*, ad Att. XII. 45.

Ἀκίνδυνα, *periculo carentia*, ad Att. XIII. 19.

Ἀκίνδυνα μὲν, χρονιώτερα δὲ, *periculi quidem expertia, ſive tuta, ſed diuturniora*, h. e. vitæ quidem periculum abeſſe, ſed diuturniorem morbum fore; de Tirone ægrotante. ad Fam. XVI. 8.

Ἀκκιζόμεθα, *diſſimulamus cupiditatem noſtram*, ad Att. II. 19. cum videri velimus, non cupere nos, tamen vehementer cupimus, hoc enim eſt ἀκκίζεσθαι, unde ἀκκισμὸς, *acciſmus*. Exemplo eſſe poteſt acciſmus Tiberii Neronis Vell. II. 23. Tacit. An. I. 3. et 11.

Ἀκοινώνητον, *alienum a familiari conſuetudine*, ad Att. VI. 3.

Ἀκοινωνήτως, *minime familiariter*, ad Att. VI. 1.

Ἀκολακεύτως, *citra aſſentationem*, ad Att. XIII. 51.

Ἀκολασία, *licentia nimia*, ad Att. XIV. 11.

Ἄκουσμα, ad Att. XII. 4. quidquid ad aures (convivarum) ſuaviter deliniendas, aut oblectandas comparatum eſt. *Non aſſequor*, inquit, *ut ſcribam, quod tui convivæ, non modo libenter, ſed æquo animo legere poſſint, ſi velim gravitatem ejus conſtantiamque laudare; hoc ipſum ἄκουσμα ſit.* Sic ap. Xenoph. ἀπομνημον. L. II. c. 1. virtus voluptati dicit: τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς, ἀνήκοος εἶ. Hæc ἀκούσματα, quæ et ἀκροάματα dicuntur, eranr *recitationes anagnoſtarum, ſymphoniaci pueri*, γελωτοποιοὶ, &c.

Ἀκραὲς, *liquidum, non turbidum, perturbatum*, ad Att. X. 17.

Ἀκρόαμα, *vid. in* ἄκουσμα, pro Arch. c. 9. pro *anagnoſte* eſt apud Nepotem in vita Attici c. 14.

Ἀκροστιχὶς, *genus verſus Sibyllini, cum deinceps e primis verſuum literis aliquid connectitur*, ut in quibuſdam Ennianis. de Div. II. 54.

Ἀκροτελεύτιον, *clauſula, v. c. carminis, h. l. epiſtolæ. Vox Thucydidea II. 35. quam et habet Pollux II. 16.* ad Att. V. 21.

Ἀκρωτηρίων οὔρια, *ſigna ſecundæ tempeſtatis ex vexillis in faſtigiis* (ἀκρωτηρίοις) *navium et domorum*, ad Att. V. 12. οὔρια ſunt ſigna bonæ tempeſtatis inſtantis; a quibus etiam Jupiter Urius, de quo vid. Græv. ad Verr. IV. 51.

Ἀκύθηρον, *invenuſtum*, ad Fam. VII. 32.

Ἄκυρον, *ineptum*, ad Fam. XVI. 17.

Ἄλη, (f. Ἄση) *anxietas et ſollicitudo animi nuſquam conquieſcentis*, ad Att. X. 1.

Ἀλίμενα, *loca portu carentia, loca importuoſa*, ad Att. IX. 13.

Ἅλις δρυὸς, *ſatis quercus*, ad Att. II. 19. proverbium de priſcis hominibus, qui, inventa, fruge, glandes relinquebant. *Dignitatis* ἅλις, *tanquam* δρυός. Satis tibi dignitatis eſt, ut non opus ſit, de ea ulterius augenda cogitare.

Ἅλις σπουδῆς, *ſatis ſtudii et operæ*, ad Att. II. 1.

Ἀλιτενὴς, *humilis, depreſſus, de ambulatione*, ad Att. XIV. 13.

Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. *ſtrenuus eſto, quo te et poſterorum, vel qui poſt naſcentur, aliquis laudet*, ad Fam. XIII. 15. ex Homer. Odyſſ. A'. v. 302.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Non profecto nulla re præclare geſta et ſine laude moriar, ſed re magna et ad poſteritatem commemoranda patrata. Homer. Iliad. X'. v. 304. 305.

Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν, *ſed ſemper virum ingentem*, ad Qu. Fr. I. 2. c. 2. ex Homer. Odyſſ. I'. v. 513.

Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν,
Ὡς νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.

Sed meum nunquam animum in pectore inflexit, nubes enim tegebat atra. ad Fam. XIII. 15. ex Hom. Odyſſ. H'. 258. et Ω'. 314.

Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθες Πατρίδος, *ſupple* ex Homero Odyſſ. I'. 34. ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς:

Sed mihi nunquam perſuaſiſti patria quidquam ulli ſua dulcius eſſe. ad Att. VII. 1.

Ἀλλ' οἰμωζέτω, *ſed ploret, male ipſi ſit*, ad Qu. Fr. III. 9. e Comico aliquo fortaſſe, apud quos ſæpiſſime οἰμώζειν jubent, quibus mala precantur. Hinc: πολλὰ οἰμώζειν λέγειν.

Ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν,
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν, ἢ ἀπολέσθαι,

Sed nobis curæ non eſt convivio ſuavi operam dare, verum magnam cladem a Jove immiſſam intuentes extimeſcimus, incertumque eſt ſalvine futuri, an interituri ſimus. ad Att. XIV. 13. ex Homer. Iliad. I'. 228. ſeqq.

Ἄλλα μὲν αὐτὸς, *ut ait ille*, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, *alia quidem ipſe, alia autem vel Deus ſuggeret.* ad Att. IX. 15. ex Hom. Odyſſ. Γ'. v. 26. et 27.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ, *ſed hæc quidem, quæ ante acta ſunt, omittemus, licet cum mærore*, ad Att. VII. 1. X. 12. ex Hom. Iliad. Σ'. v. 112. et T'. v. 65.

Ἀλληγορία, figura, de qua Rhetores. Orat. 27.

Ἀλληγορίαις, *verbis alium ſenſum, quam quem præ ſe ferunt, indicantibus*, ad Att. II. 20.

Ἄλλο πρόβλημα, *alia quæſtio*, ad Att. VI. 5.

Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον, *aliis bonis rebus augendis hanc maculam eluunt*, ad Attic. XIV. 22. ſenarius poetæ neſcio cujus.

Ἀλογηθῇ, *negligatur.* ad Att. XII. 3.

Ἀλογίστως, *inconſiderate, ſtulte*, ad Att. IX. 10.

Ἀλόγως, *ſine ratione, temere*, ad Att. XII. 35. XIII. 48.

Ἅμα πρόσσω, καὶ ὀπίσσω, *ſimul a fronte et a tergo*, ad Fam. XIII. 15. Homer. Il. A'. 343.

Ἀμαλθεία, *Amalthea*, ad Att. I. 16.

Ἀμαλθεῖον, *Amaltheum*, ad Att. I. 16. Eſt prædium Attici, cui nomen impoſuit ab Ἀμαλθεία. *Amalthea* in fabulis quæ ſit, notum eſt, ſed l. c. eſt gymnaſium, aut diæta prædii Epirotici. L. II. ep. 1. Cicero dicit: *Amalthea mea te expectat.* Eam fuiſſe gymnaſium in Arpinati, ut Corradus ait, veroſimile eſt, aut diætam, quam imitaturus Atticum Cicero extruxerat. In hac Amalthea J. Fr. Gronovius putabat poſuiſſe Atticum imagines virorum illuſtrium, a quibus, ut ab Amalthea Jupiter, ita imperium Romanum tanquam nutritum, ad tantam magnitudinem perveniſſet: his adjeciſſe verſus, qui facta eorum et magiſtratus continerent, de quibus Nepos vit. Att. c. 18.

Ἄμβροτος, *immortalis, divinus*, ad Att. XVI. 5.

Ἄμεμπτα, *non accuſanda*, ad Att. VII. 1.

Ἀμεταμέλητος *non pœnitendus*, ad Att. VII. 3. XIII. 52.

Ἀμηχανία, *inopia conſilii*, ad Att. XV. 29.

Ἄμορφον, ἀντιπολιτευομένου χρεωφειλέτην &c. *deforme et turpe eſt ejus qui contrariæ ſit in*

INDEX GRÆCO-LATINUS.

republica factionis, debitorem eſſe, ad Att. VII. 8.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ, *reſpiratio veneranda Alphei*, ad Att. XII. 5. Pindari verba Nem. I. 1. ſic appellat Arethuſam, διὰ τὸ ἀποῤῥῶγα καὶ οἷον στόμα τὴν Ἀρέθουσαν (κρήνην) τοῦ Ἀλφειοῦ εἶναι, ut ait Scholiaſtes.

Ἀμφιβολία, *ambigue dictum*, ad Fam. VII. 32.

Ἀμφιλαφία, ad Qu. Fr. II. 6. et 15. mihi videtur eſſe cautionis genus, cum eam rationem tenemus, ut ad utrumque parati ſimus, ut quodcunque acciderit, eo recte uti poſſimus; ut duarum rerum ſimul rationem habeamus, quarum una videtur cum altera non ſatis conſiſtere poſſe. *Deſidero quodammodo*, ait, ἀμφιλαφίαν *tuam*, quam? *ut advenientem excipiam libenter, latentem non excitem.*

Ἀμύμων, *reprehenſionis expers*, ad Att. XVI. 5.

Ἀναθεώρησις, *animadverſio, conſideratio*, ad Att. XIV. 15. et 16.

Ἀναλογία, *comparatio, proportio*, ad Att. VI. 2. de Univ. 4. v. Varr. L.L. IX. p. 135. ed. Steph.

Ἀναντιφωνησία, *taciturnitas in reſpondendo, cum alicui nihil reſpondemus, quam Cicero Verr. I.* 31. taciturnitatem *ipſe vocat.*

Ἀναντιφώνητον, *ſine reſponſione*, ad Att. VI. 1.

Ἀναπάντητον, *remotum ab omni occurſu*, ad Att. IX. 1.

Ἀναπολόγητον, *quod nulla ratione defendi poteſt, quod defenſione caret*, ad Att. XVI. 7.

Ἀναφαίνεσθαι, *apparere, in publicum prodire*, ad Att. II. 10.

Ἀνέκδοτα, *non edita*, ad Att. II. 6. XIV. 17.

Ἀνεκτὸν, *tolerandum, tolerabile*, ad Att. XV. 19.

Ἀνεκτότερα, *tolerabiliora*, ad Att. XII. 45.

Ἀνεμέσητα, *nulli reprehenſioni obnoxia, nemini ſtomachum moventia*, ad Att. XVI. 7.

Ἀνεμέσητον γὰρ, *caret enim invidia*, ad Att. XII. 12.

Ἀνεμοφόρητα, *levia ac ventis diſſipata*, ad Att. XIII. 37.

Ἀνεξία, *tolerantia*, ad Att. V. 11.

Ἀνηθοποίητον, *alienum a recta morum conformatione, in quo mores conformari et effingi nequeant*, ad Att. X. 10.

Ἄνθη, *flores, loci meliores excerpti.* hinc *Florilegia*, ad Att. XVI. 11.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, *floride ſcribi, ornari*, ad Att. II. 6.

Ἀνιστορησία, *inſcitia hiſtoriarum*, ad Att. VI. 1.

Ἀνοικεῖον, *alienum*, ad Att. XVI. 11.

Ἄντα, *ſupplendum* στῆναι, *aut* ἐλθεῖν, *contra ſtare, contra progredi*, ad Att. II. 9.

Ἀντείσακτος, *oppoſita et objecta voluntati meæ*, ad Q. Fr. II. 10. Sed ἀντείσακτον eſt e Beſſarionis Cod. auctore P. Manutio. P. Victorius autem legebat: ἀναντίλεκτον, *quod contra dici non poteſt*, et J. Fr. Gronovius: ἀνίατον, *ſonticum.*

Ἀντίθετα, *contraria oppoſita contrariis.* Or. 50.

Ἀντίχθων, *terra oppoſita pedibus noſtris.* Tuſc. I. 28.

Ἀντιμυκτηρίσαι, *viciſſim deridere*, ad Fam. XV. 19.

Ἀντιόχεια, *Antiochi ſententiam continentia*, ad Att. XIII. 12. et 16.

Ἄνω, κάτω, *ſurſum deorſum*, ad Att. V. 10.

Ἄνω ποταμῶν, *ſupple ex Euripide verſum*, ἱερῶν χωροῦσι παγαί, *ſurſum verſus ſacrorum fluminum feruntur fontes*, ad Attic. XV. 4. *rerum ordo vertitur*, prov. de rebus ἀδυνάτοις, quo ſæpe uſi ſunt poetæ. v. c. Ovid. Her. V. 30. ubi vid. Interpretes.

Ἀξία, Fin. III. 6. et 10. vocabulum Stoicum, quod illam rei proprietatem indicat, qua res ſit æſtimabilis et digna, quæ diligatur, aut aliis præferatur: id quod facit, ut res inter προηγμένα referatur: *pondus dignum æſtimatione*, ut Cicero interpretatus eſt loc. cit.

Ἀξιοπίστως, *fide dignum*, ad Att. XIII. 37.

Ἀξίωμα, *enuntiatum, effatum, enuntiatio quælibet*, Lucul. 29. Tuſc. I. 7. Fat. 10. Hodie mathematici cum Ariſtotele accipiunt, pro enuntiato, quod ex ſe intelligitur: ſed Stoici de quovis enunciato dicebant, quod interdum et facit Ariſtoteles. v. Menagius ad Laertium VII. 65.

Ἀπαθῆ, *quæ non ſentiuntur*, Lucul. 42. pro ἀπαθῆ Daviſius legebat: ἀπάθεια *nominatur*. Pyrrho ponebat ſummum bonum in ἀπαθείᾳ.

Ἀπαιδευσία, *ignorantia*, ad Att. XIII. 16.

Ἀπαλαίστους, *ſive potius* ἀπαλαίστρους, *a* παλαίστρᾳ, *palæſtræ imperitos.* Orat. 68.

Ἀπάντησις, *occurſus, obviam itio.* ad Att. VIII. 16. IX. 7.

Ἅπαξ θανεῖν, *ſemel mori*, ad Qu. Fr. I. 2. c. 4. Ex Æſchyl. Prometh. Vinct. 749. κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν, ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

Ἀπαῤῥησίαστον *minime liberum, impeditum et reprehendendi licentia carens*, ad Att. IX. 2.

'Ἀπειρία, Fin. I. 6. vocabulum Epicureum, quod *infinitionem* interpretatur Cicero. Epicurus autem ita appellabat infinitum illud ſpatium, in quo atomi ex opinione ejus ab æterno movebantur, ex quarum fortuita concurſione hoc univerſum extitit.

'Ἀπόγραφα, *deſcripta ex aliorum libris*, ad Att. XII. 52. ſic appellat libros ſuos latinos de philoſophia e Græcis hauſtos et pene deſcriptos.

'Ἀπόδειξις, *argumenti concluſio.* Lucul. 8.

'Ἀποδυτήριον, *locus, ubi lavaturi veſtimenta deponebant in balneis*, ἀπὸ τοῦ ἀποδύειν, ad Qu. Fr. III. 1. c. 2. v. Geſnerum V. Cel. ad Varr. R. R. II. 1. et qui ibi laudantur.

'Ἀποθέωσις, *conſecratio*, ad Att. I.16. XII.12. et 36.

'Ἀποκαρτερῶν, *Hegeſiæ liber ita dictus*, Tuſc. I. 34. ἀποκαρτερεῖν dicuntur, qui inedia mortem ſibi voluntariam conſciſcunt, ut Atticus fecit apud Nepotem. Hegeſias itaque Cyrenaicus librum ſuum, in quo de morte contemnenda ita ſcripſerat, ut eo lecto multi ſibi mortem conſciſcerent, inſcripſit ἀποκαρτερῶντα, quod in eo quidam inducebatur, qui cum vellet e vita per inediam diſcedere, et ab amicis revocaretur, iis reſpondens vitæ humanæ incommoda enumerat.

'Ἀπολιτικώτατον, *civilis gubernationis maxime expertem*, ad Attic. VIII. 16.

'Ἀπολογισμὸν συντάξομαι, *defenſionem componam*, ad Att. XVI. 7.

'Ἀποπροηγμένον, *rejectum.* Stoici cum nollent boni malique loco ponere quicquam præter virtutem et turpitudinem, ceteras res, quibus non poteſt eodem modo animus humanus moveri, tanquam valetudinem rectam, morbum, dolorem, voluntatem, vitam, mortem, divitias, paupertatem &c. diſtribuebant in προηγμένα, et ἀποπροηγμένα, h. e. dignas, quæ deligerentur, vel repudiarentur, ut v. c. valetudo recta προηγμένον eſſet, morbus ἀποπροηγμένον, ad Fam. IX. 7. Fin. III. 15.

'Ἀπορία, *dubitatio*, ad Att. VII. 12. 21. XV. 4. XVI. 8.

'Ἀπορῶ, *dubito*, ad Att. VII. 11. IX. 10.

'Ἀποσπασμάτια, *fragmenta*, ad Att. II. 1.

'Ἀπότευγμα, *aberratio, ſpei fruſtratio, infelix ſucceſſus*, ad Fam. IX. 21. ad Att. XIII. 27. ad Qu. Fr. III. 2.

'Ἀποτόμως, *acerbe, aſpere*, ad Att. X. 11. ductum a medicis, qui ſecant et urunt, et ἀπότομοι dicuntur. v. Cuperus Obſ. II. 17.

'Ἀπότριψαι, *abſtergito*, ad Att. VII. 5.

'Ἀποφατικὰ, *negantia, contraria aientibus*, iis opponuntur καταφατικοῖς. Top. 11.

'Ἀποφθέγματα, *facete dicta*, ad Fam. IX. 16. Off. I. 29.

'Ἀπρακτότατος, *rebus agendis ineptiſſimus*, ad Att. I. 14.

'Ἀπροσδιόνυσον, *abſurdum ineptum, alienum*, ad Att. XVI. 13.

'Ἀπρόσιτος, *non facilis aditu, minime affabilis, aſper*, ad Att. V. 20.

'Ἀπροσφώνητος, *inſalutatus*, ad Att. VIII. 8.

'Ἀργὸς λόγος, *ignava ratio*, Fat. 12. genus ſophiſmatis, quod inde nomen traxit, quod credebatur, homines, eo deceptos, ignavos et otioſos reddere. Eſt enim hujuſmodi, ut eſt apud Cic. de Fat. 12. *Si fatum tibi eſt, ex hoc morbo convaleſcere; ſive medicum adhibueris, ſive non, convaleſces &c.* Hoc ſophiſmate utebantur in diſputationibus de libertate, fato. de eo egregie Facciolatus acroa. V.

"Ἄρειος πάγος, *Areopagus, rupes Martia*, ad Att. I. 14.

'Ἀρετὴ *non eſt* διδακτὸν, *virtus non eſt res, quæ tradi et doceri poſſit*, ad Att. X. 12. de quo eſt Æſchinis Dialogus I.

"Ἄρη πνέων, *Martem ſpirans*, de iis dicitur, qui ipſo vultu crudelitatem aliquam et ſævitiam præ ſe ferunt, ad Qu. Fr. III. 4. Ex Æſchyli Agam. 387.

'Ἀριστεία, *præclarum facinus*, dignum ἀριστείων, h. e. præmio, quod dari ſolet iis, qui ἀριστεύουσιν, h. e. rem præclaram gerunt. ἀριστείαν ad Att. XIV. 16. appellat Dolabellæ Coſ. facinus, cum columnam in Cæſaris ſepulcro evertiſſet, de quo in Philippicis paſſim. ad Att. IV. 16. XVI. 19.

'Ἀριστοκρατικῶς, *accommodate ad ſtatum optimatum*, ad Att. I. 14.

'Ἀριστοτέλειον, *Ariſtotelium*, ad Att. XIII. 19.

'Ἀριστοτέλης, *Ariſtoteles*, ad Att. IV. 16.

'Ἀριστοτέλους ἐξωτερικοὶ, *Ariſtotelis libri ita dicti*, ad Att. IV. 16. quia ad ſenſum popularem propemodum ſcripti, ut ab his quoque intelligi poſſent, qui philoſophiam ejus non didiciſſent: nam hi ἐξωτερικοὶ appellabantur. his opponuntur ἀκροαματικοὶ, qui his ſcribuntur, qui philoſophiam didicerunt, doctis, eruditis.

'Ἀριστοτέλους et Θεοπόμπου πρὸς Ἀλέξανδρον, *Ariſtotelis et Theopompi ad Alexandrum*, ad Att. XII. 40.

'Ἀρκαδίαν; *Hexameter integer ſic habet:* 'Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς, οὔτοι δώσω.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Arcadiam me poſcis, rem magnam me poſcis, nequaquam dabo, ad Att. X. 5. proverbium, cum quis petit, quod fieri non poteſt, aut difficillimum eſt. Is verſus oraculo editus eſt, de quo Herodotus L. I. c. 66. p. 26. ed. Steph.

Ἄρκτοι. *Urſa major et minor*, Nat. Deor. II. 41.

Ἁρμονίη, *conſenſus*, de Univ. 8.

Ἀῤῥωστήματα, *ægrotationes*, Tuſc. IV. 10. vocabulum Stoicum, ex arte medica tranſlatum et traductum ad animum; in quo genere tranſlationis nimii erant Stoici, in primis Chryſippus. In animo itaque, ut in corpore, eſſe dicebant νοσήματα et ἀῤῥωστήματα, quæ ex perturbationibus exiſterent, cum inveteraſſent penituſque inſediſſent, tanquam avaritiam, gloriæ cupiditatem, mulieroſitatem. Differunt autem νόσημα et ἀῤῥώστημα gradu.

Ἀρχέτυπον, ad Att. XII. 5. XVI. 3. eſt proprie *exemplar primigenium.* hunc ſenſum habet L. XVI. ep. 3. nam ibi dicit, ſe remittere σύνταγμα retractatum, non autem ἀπόγραφον ab exemplo primo, ſed ipſum ἀρχέτυπον, crebris locis inculcatum et refectum. Sed L. XII. 5. ἀρχέτυπα *Nicaſionum* ſive, ut J. F. Gronovio recte placebat, νεοεικοςωνῶν, ſunt *tabulæ eorum, qui recens mancipes ſunt facti*, ſive *redemerunt viceſimas*, ſimiles his, quas quivis pater familias diligens conficiebat.

Ἀρχὴ, *initium*, ad Att. X. 10.

Ἀσαφέστερος, *obſcurior in ſcribendo*, ad Att. XIII. 25.

Ἀσελγὴς, *laſcivus, delicatus*, ad Att. II. 12.

Ἄση, *moleſtia*, ad Att. X. 1.

Ἀσμενέστατα, *libentiſſime*, ad Att. XIII. 22.

Ἀσμένιστον, *gratiſſimum, libentiſſimum*, ad Att. IX. 10.

Ἄσπονδος, *implacabilis*, ad Att. IX. 10.

Ἀστρατήγητος, *ignarus artis imperatoriæ*, ad Att. VII. 13.

Ἀστρατηγικώτατος, *artis imperatoriæ maxime ignarus*, ad Att. VIII. 16.

Ἀσφαλὲς, *tutum*, ad Att. XVI. 5.

Ἀσφάλεια, *ſecuritas, tutum præſidium adverſus vitæ pericula*, ad Att. II. 19. XVI. 8.

Ἀσώματος, *ſine corpore, corporis expers*, Nat. Deor. I. 12.

Ἀταραξία, *ſtatus mentis perturbatione vacuus*, ad Fam. XV. 19. Fin. V. 29.

Ἄτεχνοι, *artis expertes*, Top. 4.

Ἀτισία, *defectus ſolutionis, cum quis ſolvendo non eſt*, Att. XIV. 19.

Ἀτοπώτατον, *abſurdiſſimum, alieniſſimo loco poſitum*, ad Att. XV. 26.

Ἀτριψία, *ruditas in aliquo genere*, ad Att. XIII. 16.

Ἀττικισμὸς, *Atticiſmus, ſive orationis lepos*, ad Att. IV. 17.

Ἀττικώτατα, *quæ maxime ſunt Attica*, ad Att. XV. 1.

Ἀττικώτερα, *magis Attica*, ad Att. I. 13.

Ἄτυφον, *ſine ambitione, ſine faſtu*, ad Att. VI. 9.

Αὐθεντικῶς, *cum auctoritate, certo auctore*, ad Att. IX. 14. X. 9.

Αὐθωρεὶ, *illa ipſa hora*, ad Att. II. 13.

Αὔξησις, *amplificatio*, Or. 36.

Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, *ſtatim enim tibi deinde poſt Hectorem mors parata*, ad Att. IX. 5.

Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, *utinam ſtatim moriar, cum non potui ſocio, cum interficeretur, opem ferre*, ad Att. IX. 5. uterque verſus eſt ex Hom. Il. Σ'. v. 96, 98.

Αὐτονομία, *facultas et libertas ſuis utendi legibus*, ad Att. VI. 1. et 2.

Αὐτόχθων, *nativus et indigena*, ad Att. VII. 2. opponuntur αὐτόχθονες iis, qui per coloniam in regionem aliunde ducti ſunt.

Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, *eadem menſura, et melius*, ad Attic. XIII. 12. ex Heſiod. Oper. et D. v. 350.

Ἄφατα, ἀδιήγητα, *non dicenda, non narranda*, ad Att. XIII. 9. XV. 19.

Ἀφελέστατος, *ſimpliciſſimus*, ad Att. I. 18. nihil fingens, nihil diſſimulans, ſine fallaciis, et fuco, ut ait Att. I. 1.

Ἀφελῶς, *ſimpliciter*, ad Att. VI. 1. et 7. ad Qu. Fr. I. 2. c. 1.

Ἀφίδρυμα, *fanum*, ad Att. XIII. 29.

Ἀφιλόδοξον, *ambitione vacans*, ad Att. II. 17.

Ἄφρακτα, *naves non tectæ, ſed apertæ*, ad Att. V. 11. et 12. X. 11. opponuntur κατάφρακτα, quæ *conſtratæ* Cæſari vocantur, Bell. Civili. de iis vid. Scheff. de re Nav. p. 130.

Ἀφωμίλησα, *me a colloquio ſeparavi*, ad Fam. XVI. 17.

Ἀχαριστία, *ingratus animus*, ad Att. IX. 7.

B.

Βαθύτης, *profunda taciturnitas*, ad Attic. IV. 6. ubi v. Caſaub. V. 10. VI. 1. Salluſtius Jug. 105. *altitudinem ingenii* vocat, quæ eſt eorum, quorum conſilia aſſequi non poſſumus, qui valde tegunt ſuos ſenſus. v. Turneb. Adv. III. 15. quem ad Sall. l. c.

laudat Cortius. Polybius in Excerpt. Virt. et Vit. p. 1441. vocat *βάθος*. ubi vid. Valeſ. Sic Ovid. Am. II. 4. 16. *ex alto diſſimulare.* ubi v. Burman. qui recte de profundo ſilentio intelligit. Tunſtallus in Epiſt. ad Midleton. p. 114. interpretatur *prudentiam.*

Βεβίωται. *vita feliciter acta eſt*, ad Att. XII. 2. XIV. 21. Viximus! Virgil. Æn. IV.

Βλάμματα, *detrimenta*, Fin. III. 20.

Βλάσφημα, *quæ mali ſunt ominis*, ad Att. XV. 11. εὔφημα contra *bene ominata* dicuntur, vid. Caſaub. ad Theophr. Charact. cap. 19.

Βούλησις, *voluntas*, Tuſcul. IV. 6.

Βούλυσις, *veſpera, tempus, quo boves ab aratro ſolent ſolvi*, ad Att. XV. 27. Ex Homero intelligi poteſt, veteres tempora diei appellaſſe ab iis rebus, quæ agi ſolerent. Et quoniam ruſtica tunc temporis vita erat hominum, ab opere ruſtico nomina partibus diei tribuerunt. Veſpera igitur dicta βούλυσις ſive βουλυτὸν, quod eſt Iliad. Π′. v. 779. v. Schol.

Βοῶπις, *magnis iiſque perpulchris oculis prædita:* Junonis epitheton Homericum, ad Att. II. 9. 12. 14. 22. Cum autem Juno fuerit Jovis et ſoror et uxor, Cicero hac voce unam e ſororibus P. Clodii deſignat. vid. Dom. 34.

Γ.

Γαυριῶ, *glorior*, ad Att. XVI. 5.

Γέλως σαρδόνιος, *Sardonius riſus*, ad Fam. VII. 25. proverbium de iis, qui ridendo ſibi nocivum concitant periculum. Unde ortum putetur, docebit Eraſmus in Chiliadibus.

Γενικῶς, *generaliter*, ad Att. I. 14. Tunſtallus: *omnino, ſine exceptione.*

Γενικώτερον, *generalius*, ad Att. IX. 10.

Γεροντικώτερον, *ſenilius*, ad Att. XII. 1.

Γεωγραφικὰ, *commentarii de terræ deſcriptione*, ad Att. II. 6.

Γεωμετρικῶς, *non minus certa ratione, quam qua Geometræ utuntur*, ad Att. XII. 5. γεωμετρικῶς dicitur Atticus Ciceronem *refelliſſe*, in eo, quod Cicero ſcripſerat, Fannium, qui hiſtoriam ſcripſit, Lælii generum fuiſſe.

Γῆν πρὸ γῆς *cogitare* dicitur, qui ſolum vertere, et ex alia terra in aliam, et quidem ſemper proximam quamque, fugere cogitat, v. Manut. ad h. l. qui ex Æſchylo hæc verba deſumpta putat, ad Attic. XIV. 10.

Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, *noctuam Athenas* (ſc. porto vel mitto) ad Fam. VI. 3. IX. 3. ad Qu. Fr. II. 16.

Γλισχρῶς, *parce, tenuiter*, ad Att. XVI. 1.

Γλυκύπικρον, *dulce amarum*, ad Att. V. 21.

Γνῶθι, πῶς ἄλλῳ κέχρηται, *noſce quemadmodum alio uſus fuerit.* Explora prius, quam cum aliquo amicitiam facias, fidemque habeas, quomodo ſe erga alios amicos geſſerit, qua fide in alios fuerit. ex Epicharmo. ad Q. Fr. III. 1. c. 7.

Γνῶθι σεαυτὸν, *noſce te ipſum*, ad Qu. Fr. III. 6.

Γοήτεια, *præſtigiæ, malitioſæ blanditiæ*, ad Att. IX. 13.

Γόνυ κνήμης, *genu tibia*, ſc. propius eſt, ad Fam. XVI. 23. proverbium, quod eam vim habet, quam Terentianum illud: *Proximus ſum egomet mihi.* Noſtri: *Das Hemde iſt mir næher als der Rock.* v. Theocrit. Idyll. XVI. 18.

Γοργεῖα γυμνὰ, *larvæ nudæ*, ad Att. IV. 16. de accuſatoribus Gabinii, qui abſolutus erat, quod, quemamodum nudæ et inanes larvæ terrent illæ quidem, ſed veri damni afferre nihil poſſunt, ita Gabinium accuſatores terruerant, nihil ei nocuerant.

Γυμνασιώδη, *apta gymnaſio*, ad Att. I. 6.

Δ.

Δαίμονες, genus Deorum, quod latine *Lares* dici poſſe putat Cicero, de Univ. 11. v. Ind. Lat. in *Lares.*

Δεδῆχθαι, *morſum eſſe*, ad Att. XIII. 20.

Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, *vehemens vir, et qui vel inſontem accuſare audeat*, Att. XIII. 25. ex Homer. Iliad. Λ′. v. 653.

Δέρρεις, *pelles, involucra*, ad Att. IV. 17.

Δεύτεραι φροντίδες, *poſteriores cogitationes*, ad Qu. Fr. III. 1. c. 5. ex Euripidis Hippolyto.

Δημήτηρ, *Ceres*, nominata, quaſi Γημήτηρ terra mater, Nat. D. II. 26.

Δῆμοι, ad Att. VII. 3. *Loca.* Nam Latinis *loca* ſunt χῶροι, χωρία, v. Salmaſ. ad Solin. p. m. 690. Verti etiam poteſt: *populi, pagi.* Nam δῆμοι Ἀττικῆς, *Populi Atticæ*, de quibus extat *Meurſii* libellus, nihil ſunt, niſi *pagi (Cantons)* in quos Attica erat deſcripta, et a quibus Athenienſes, ut Romani a tribubus, nominabantur. Nam ut Romani, v. c. dicebant: *Q. Verres Romilia*; ſic Græci: Δημοσθένης Παιανιεύς. Cicero dicit ſe ſcripſiſſe *in Piræeum*; idque ſibi

vitioſum viſum non eſſe, quod de Piræeo dixiſſet, non ut de *oppido*, ſed ut de *loco*, h. e. *pago*, *regione*. ſic Terentium dixiſſe *e Sunio*. Sunium æque eſſe oppidum ac Piræeum. Itaque ſi δῆμοι ſint oppida, neceſſario Terentium quoque peccaſſe. Sed Terentium intellexiſſe *Sunium pagum*, *populum*, cujus caput eſſet urbs Sunium, et qui ab eo oppido appellaretur. Sic ſe dixiſſe in *Piræeum pagum*, *populum*, non *oppidum* ipſum. Sic capiendus eſt locus, quem nec ὁ πάνυ Grævius ſatis cepit. Nam *locum* explicat de *vico*, qualis Haga Batavorum; quæ vocabuli vis locum hic non habet. Nam non magis dici poteſt: *profecti ſumus in Hagam*, quam *in Lipſiam*.

Διάθεσις, *ſenſus*, *cogitatio*, *quo quis animo eſt*, ad Att. XIV. 3.

Διάλογος, *dialogus*, *colloquium*, ad Att. V. 5. XV. 13.

Διαίρεσις, *diviſio*, *diſtributio*. ad Att. VI. 1.

Διανοητικαὶ φαντασίαι, *intelligibiles viſiones*, *viſa rerum intelligibilium non ſenſibilium*. ad Fam. XV. 16. vid. inf. φαντασία.

Διαῤῥήδην, *aperte*, *diſerte*. ad Fam. XVI. 21.

Διάῤῥοια, *alvi profluvium*, ad Fam. VII. 26.

Διὰ σημείων, *per notas*, *ſiglas ſcribere*. ad Att. XIII. 32.

Διατροπὴ, *infamia*, *dedecus*. ad Att. IX. 13.

Διάφασις, *proſpectus*, ad Att. II. 3.

Διαφόρησις, eſt vocabulum medicum, quod ſignificat *transſpirationem*, *quæ fit per ſudorem*, unde διαφορητικὰ ἰάματα, *medicamenta ad ſudorem efficiendum accommodata et comparata*. Neque video, quid cauſæ ſit, quare, cum de imbecillæ valetudinis homine Tirone ſermo ſit, cui διαφόρησις profuiſſe dicatur, in hac ſignificatione verbi acquieſcere nolimus, et cum P. Manutio interpretari, *relaxationem animi*, quæ potius altero illo indicatur: *ſi vero etiam Tuſculanum profuit*. ad Fam. XVI. 18.

Δίβαφον, *bis tincta purpura*, *veſtis auguralis*, ad Fam. II. 16. ad Att. II. 9. ita dicitur, quia primo cocco, deinde purpura, tingebatur. Ruben. de Lato Clavo II. 14.

Διδασκαλία, *doctrina*, *loci philoſophici explicatio*, *aut ex alia arte*. ad Fam. VIII. 3.

Διδακτὸν, *quod doceri poteſt*, ad Att. X. 12.

Διευκρινήσεις πρόβλημα πολιτικὸν, *explicabis quæſtionem ad reipublicæ ſtatum pertinentem*, ad Att. VII. 9.

Διοίκησις, dicitur *diſtrictus*, ut vulgo dicunt, ſive *portio quædam provinciæ*, *cujus adminiſtratio et juriſdictio Prætori commiſſa eſt*. Sic Cicero præter Ciliciam tres διοικήσεις in Aſia habebat, Cibyraticam, Apamenſem et Synnadenſem. Hoc ſenſu Helleſpontia διοίκησις dicitur. Hinc hodie quoque Gallis ejuſmodi portio provinciæ *une diœceſe*, ad Fam. XIII. 53. et 67.

Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, *Dionyſius Corinthi*, ad Att. IX. 9. origo proverbii ſatis nota eſt. In dubium vocavit vulgarem opinionem de Dionyſio ludimagiſtro Rev. Heumannus in Epiſtola ad Raphelium. Locum Ciceronis ipſum recte interpretatur Montgaut, cujus interpretationem v. ap. Olivetum ad h. l.

Διόσκουροι, Nat. D. III. 21. *Caſtor et Pollux*.

Διπλῆ, *dupla*, ad Att. VIII. 2. genus notæ, qua veteres Grammaticos uſos fuiſſe conſtat. Ea eſt de duabus lineis ad angulum acutum coeuntibus, hoc modo < aut > item ſic ↄ. vid. doctos viros cum ad h. l. tum Menag. ad Diog. Laert. III. 66. et Schol. ad Ariſtoph. Nubes pluribus locis. Eſchenbach. de notis crit. p. 247. 248. Montfaucon. Palæogr. Gr. p. 372. Troz. ad Hugonem de Orig. Scrib. p. 280.

Διφθέραι, *libri*, *e membranis facti*, Att. XIII. 24. Sic interpretatur bene Victorius, qui διφθέρας ex h. l. laudat, ad Varron. R.R. II. extr.

Δίχα μοι νόος, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, *ambigit animus ad verum dicendum*, ad Att. XIII. 38. e Pindari carmine deperdito.

Διψῶσα κρήνη, *aridus vel ſiticuloſus fons*, *in quo nihil eſt aquæ*, ad Att. XII. 5. ita appellatur, cujus eſt res anguſta domi, qui in anguſtiis eſt rei familiaris.

Δόγματα, *decreta philoſophica*, *placita*, Lucul. 9.

Δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντες, *longam navigationem molientes*, ad Att. XVI. 13. ex Hom. Od. Γ'. v. 169.

Δρόμωθεν, *ex curſu*, ad Att. XI. 6. Sed hæc lectio eſt a Boſio efficta e lectione Cod. Cruſelliani: *dromo te nunc*. Tunſtallus in Epiſt. ad Midleton. p. 158. reſcribit: Δρόμῳ *te nunc* (ſc. fer) *ad Oppium*.

Δυσδιάγνωστον, *difficile dijudicatu*, ad Att. V. 4.

Δυσεντερία, *inteſtinorum morbus*, ad Fam. VII. 26.

Δυσεξίμητα, *quæ ita demerſa ſunt et abdita*, *ut vix e profundo educi poſſint*, ab ἐξιμᾶν, *proferre e profundo*, ad Att. V. 10.

Δυσουρία, *urinæ difficultas*, ad Att. X. 10.

Δυσουρικὰ, καὶ δυσεντερικὰ πάθη, *urinæ et inteſtinorum morbi*, ad Fam. VII. 26.

Δύσχρηστα, *incommoda*, ad Att. VII. 5.

Δυσχερήματα, *incommoda*, Fin. III. 20.
Δυσχρηστία, *difficultas verſuræ faciendæ, ſeu mutuo ſumendæ pecuniæ*, ad Att. XVI. 7.
Δυσωπία, *verecundia*, ad Att. XIII. 33. XVI. 15. cum veremur alicui aliquid poſtulanti, petenti &c. negare.

E.

Ἐὰν διαμένῃ, *ſi permanſeris*, ad Att. XV. 12.
Ἔα πάσας, *mitte omnes*, ad Qu. F. II. 10. Manutius negat, ſe locum intelligere. Lambinus autem omiſſum dicit: *μελεδῶνας, curas, a μελεδώνη.*
Ἐκτέον, *relinquere oportet*, ad Att. I. 16.
Ἑαυτὸν τιμωρούμενος, *ſeipſum puniens.* ſenex Terentianus. Tuſc. III. 27.
Ἐβδελυττόμην, *abominabar.* ad Att. XV. 29.
Ἐγγήραμα, *ſenectutis requies, delectatio, occupatio*, ad Att. XII. 25. 29.
Ἐγκελεύσματα, *hortationes*, ad Att. VI. 1.
Ἐγκωμιαστικά, *ad res laudandas comparata*, ad Att. I. 19. de verbo ἐγκώμιον et hinc ductis vid. doctam diſputatiunculam Ill. Spanh. ad Or. I. Juliani f. 5-8.
Ἐδικώθησαν, *ſupplicio affecti ac necati ſunt.* Verr. V. 57. Hotomannus conjicebat legendum: ἐδικαιώθησαν, quod δικαιοῦν apud probæ notæ ſcriptores interdum ſit, *punire, necare pœnæ cauſa.* Et ſic in duobus MSS. Lambinus reperit: ſic habet etiam alius codex Grævio laudatus. Itaque Grævius repoſuit: ἐδικαιώθησαν. Sed mihi accuratius rem æſtimanti ἐδικώθησαν rectum videtur. Nam primo non eſt contra analogiam a δίκη, formari δικόω. Sic καταδικοῦν eſt ap. Dionem Caſſ. p. 631. Gloſſar. Vet. δικολογέω pro δικαιολογέω. Deinde ἐδικαιώθησαν, et per ſe, et hoc ſenſu, eſt Græcorum optimis uſitatum: Cicero autem addit: *ut Siculi loquuntur:* quod indicio eſt, aut verbo, aut ſenſu uſitati ceterum verbi inuſitato reliquis Græcis uſos eſſe Siculos. Sed hic ſenſus verbi ἐδικαιώθησαν, auctoribus ipſis doctis hominibus, non inſolitus eſt: ergo verbo inuſitato uſi ſint neceſſe eſt. Atqui hoc convenit in verbum ἐδικώθησαν, non in ἐδικαιώθησαν. Tertio ſi variant Codd. probabiliuſne eſt, ἐδικαιώθησαν, notum omnibus, mutatum eſſe a librariis in ἐδικώθησαν, an contra accidiſſe? Ejuſdem mecum ſententiæ vidi eſſe Maſſeum Antiqu. Gall. Aquitan. p. 13. Noſtri: *Er iſt juſtificiret worden, es iſt ihm ſein Recht wiederfahren.* Ceterum qui hoc loco abutuntur, ut oſtendant, purum eſſe ab Ebraiſmo verbum δικαιοῦν, quando in N. T, eſt *abſolvere*, nimis cupide cauſam deſperatam defendunt,
Εἰ δ' ἐν αἴᾳ ἔζησας, *ſi in terra vixiſti*, ad Qu. Fr. II. 10. ex incerto auctore initium ſententiæ, cujus vim ſe ſcire negat Manutius, quod totam ſententiam non adſcripſit Cicero.
Εἴδωλα, *ſpectra, imagines*, ad Fam. XV. 16. ad Att. II. 3. *exuviæ* vel *membranæ*, ut Lucretius appellat, quæ, ut placet Epicuro, de corporibus defluunt continuo et ſenſus hominum pulſant, vid. Lucret. L. IV. v. 34. ſqq.
Εἰδώς σοι λέγω, *ſciens tibi dico*, ad Att. IX. 7.
Εἴη μισητὸς φίλος οἶκος, *odio ſit ipſa domus*, ad Attic. IV. 8. proverbium Græcum eſt: οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, cujus originem vid. ap. Eraſmum p. 563. Eo uſus eſt Cicero ad Att. XV. 16. hîc autem tantam ſuavitatem eſſe jucunditatemque dicit ædium Antiatinarum, ut ſua ſibi domus pene odio ſit.
Εἰλικρινὲς, *ſincerum, integrum*, ad Qu. Fr. II. 8. quod etiam ad ſolem explicatum et inſpectum purum reperitur. Sic πρὸς αὐγὰς ſc. ἡλίου ἀνασκοπεῖν τι dicitur. Longin. S. III. Κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, ubi vid. Fabrum et Tollium.
Εἱμαρμένη, *fatalis neceſſitas, fatum*, Nat. D. I. 20. de Div. I. 55.
Εἰ μενετέον ἐν τῇ πατρίδι τυραννουμένῃ, &c. *an manendum in patria tyrannide oppreſſa: ea vero tyrannide oppreſſa an quovis modo tyrannidis everſio molienda eſt, etiamſi civitas propter id de ſumma rerum periculum ſubitura ſit. An cavendum ſit, ne qui tyrannidem evertit, ipſe evehatur. An tentandum ſit, opem ferre patriæ tyrannide oppreſſæ verbis et rei opportunitate, potius, quam bello. Utrum civis boni ſit, ſecedentem aliquo, quieſcere oppreſſa a tyranno patria, an quodcumque ſubeundum diſcrimen pro libertate. An bellum inferendum regioni, eaque ſit obſidenda, ſi a tyranno opprimatur. An etiam is, qui non probet, ut bello tyrannis evertatur, tamen nomen ſuum profiteri cum fortiſſimis viris debeat. An cum bene meritis et amicis una ſubeunda ſint pericula in rebus, quæ pertinent ad rempublicam, etiam ſi illi minus recte de ſumma rerum conſuluiſſe videantur. Utrum de patria bene meritus, ob eamque cauſam graviſſima quæque paſſus, et invidia oppreſſus, ultro pro patria diſcrimen ſubire debeat: an permit-*

tendum ei, ut ſui ipſius interdum et cariſſimarum perſonarum rationem habeat, dimiſſis adverſus potentes concertationibus pro republica. ad Att. IX. 4. ſunt θέσεις (vid. in h. v.) in quibus meditandis otium conſumebat Cicero, ut animum parumper ab ægritudine abduceret.

Εἴρων, *ſimulator, diſſimulator*: ita dictus Socrates, quod redarguendorum ſophiſtarum cauſa ſimulabat, ſe omnia neſcire, etiam cum recte ſciret. De verbo εἰρωνεία vid. Theophraſt. Char. c. I. et ibi ὁ πάνυ Caſaubonus. Or. II. 67. Brut. 87. Off. I. 30.

Εἰρωνεία, *diſſimulatio, cavillatio,* ad Att. XVI. 11. Lucul. 5.

Εἰρωνεύεσθαι, *diſſimulare, diſſimulanter loqui,* ad Fam. IV. 4.

Εἷς ἐμοὶ μύριοι, *unus mihi decem millia, unus mihi inſtar multorum millium,* ad Att. XVI. 11.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, *unum augurium optimum pugnare pro patria,* ad Att. II. 3. ex Hom. Iliad. M'. v. 243.

Ἐκβολὴ λόγου, *digreſſio,* e Thucyd. I. 97. ad Att. VII. 1.

Ἐκμαγεῖον, ad Att. X. 1. hanc vocem in Ciceronem intruſit Boſius e veſtigiis Codicis MS. Sed neque in Gronoviana, neque in Græviana ſervata eſt. de voce ἐκμαγεῖον, v. Voſſ. ad Catull. p. 97.

Ἐκτενέστερον, *prolixius et largius in officiis promittendis, et benevolentia ſignificanda,* ad Att. XIII. 9. utrumque eſt de ſermone, qui amoris officiique plane inſignem atque inuſitatam ſignificationem habet. Nam ἐκτενὴς et ἐκτένεια inſigne et incredibile quoddam ſtudium, ardoremque in re aliqua ſignificant. Et hanc vim habent in omnibus locis, quibus ſacri ſcriptores uſi ſunt. Luc. XXII. 44, Act. XII. 5. XXVI. 7. 1 Petr. I. 22. IV. 8.

Ἐκτένεια, *prolixa et larga ſtudii et voluntatis declaratio,* ad Att. X. 17.

Ἐκτρόπιμος, *remota a via,* ad Att. XII. 12. monumentum filiæ Tulliæ extruere volebat. huic ἀποθεώσει non ſatis aptam putabat inſulam, quam in Arpino fluvius Fibrenus efficiebat (de Legg. II. 1.) quod iſte locus nimis eſſet a via regia remotus, adeoque non eſſet in conſpectu, celebrarique poſſet. Nam hanc ipſam ob cauſam ad vias celeberrimas monumenta ſolebant extruere Romani, ut eo facilius memoria hominum propagaretur ad poſteros, et a quam plurimis conſpicerentur: unde verba: *Siſte gradum viator:* quibus hodie uti non licet, cum monumenta hujuſmodi locis clauſis et ſeptis, non in via ſint: ut merito rideatur etiam doctorum hominum in ea re indocta κακοζηλία.

Ἐκφώνησις, ὑπέρευ, *exclamatio, ſupra quam dici poſſit, recte, egregie,* ad Att. X. 1.

Ἔκχυσις, *effuſio,* ſc. *radiorum.* ad Att. II. 3. Veteres enim putabant viſionem fieri radiorum ex oculis emiſſione.

Ἐλάπιζεν, *falſo oſtentabat, inſolentius jactabat,* ad Att. IX. 13. in aliis edd. eſt ἐσάλπιζεν, quod defendit Victor. V. L. 37. 3. male. Nam, ut vere Lambinus monet, σαλπίζειν eſt *vera prædicare,* λαπίζειν falſa, quod huic loco convenit: non quo non et σαλπίζειν ſit hominis arrogantis et jactatoris, ſed quod σαλπίζοντες tantum ea, quæ vera ſunt, jactant, λαπίζοντες autem contra. Sic etiam latini *buccinatorem* appellant, qui veras laudes immoderatius jactat. Cic. ad Tiron. *quod polliceris, te buccinatorem fore exiſtimationis meæ* &c. XVI. 21. Eodem modo noſtri dicunt: *Etwas auſpoſaunen.* Ceterum ſubit hîc memoria cogitationis ejus, cum putarem illud Matt. VI. 2. ὅταν ποιῇς ἐλεημοσύνην, οὐ μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, non eſſe, ut plerique faciunt, proprie accipiendum, cum nulla idonea auctoritate confirmari conſuetudo tam abſurda poſſit, ſed de prædicatione liberalitatis immoderatiori. Videant Judaici ritus peritiores!

Ἐλάχιστον, *minimum.* Fat. 10.

Ἑλικτὰ καὶ οὐδὲν, Euripidis Andromacha ſic habet integrum locum: ἑλικτὰ κ' οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ πάντα πέριξ φρονοῦντες, *quorum mens eſt involucris circumtecta, quique minime ſincero et candido eſtis animo, ſed verſute omnia cogitatis,* ad Att. II. 25.

Ἐμβόλιον, *pars quædam operis, ab argumento propoſito ſejuncta,* ῥῆσις, quam ſecundo libro de conſulatu ſuo inſerere cogitabat, ad Qu. Fr. III. 1. c. 7.

Ἐμετικὴ, ad Att. XIII. 52. male redditur h. l. *curatio per vomitum:* de qua Pantagathus accipiebat, qui et legendum conjiciebat *egerat,* probante Grævio et Corrado. Non venit doctis hominibus in memoriam locus ex Or. pro Dejot. c. 7. de eodem Cæſare, de quo hîc ſermo, apud Dejotarum deverſante: *Cum vomere poſt cœnam te velle dixiſſes, in balneum te ducere cœperunt.* Ex quo intelligitur, poſt cœnam ad vomitum iſſe homines, ut cibo alvum exo-

nerarent, ne large ſumptus noceret. Celſus I. 3. *Rejectum eſſe ab Aſclepiade vomitum video: nec reprehendo, ſi eorum offenſus eſt conſuetudine, qui quotidie ejiciendo vorandi facultatem moliuntur - - commoneo tamen, ne quis, qui valere et ſeneſcere, volet, hoc quotidianum habeat. Qui vomere poſt cibum volet &c.* de hac igitur Cæſaris conſuetudine ſermo: *accubuit*, ἐμετικὴν *agebat*, l. c. volebat vomere poſt cœnam, ideoque largius edebat. adde Caſaub. ad Sueton. Vitell. 13.

Ἐμπολιτεύομαί σοι, *tecum ago de republica*, ad Att. VII. 7.

Ἐμφατικώτερον, *luculentius, cum majori ſignificatione*, ad Brut. 1.

Ἐμφιλοσοφῆσαι, *una philoſophari*, ad Att. IV. 16.

Ἐν αἰνιγμοῖς, *obſcure dictis*, ad Att. II. 19. VI. 7.

Ἐνάργεια, *perſpicuitas, evidentia*, Lucul. 6.

Ἐνγόνασιν, *genibus nixa*, Arat. fr. 68. ſidus prope draconem, exhibens ſpeciem viri laborantis, εἴδωλον ἐοικὸς ἀνδρὶ μογέοντι, ut Aratus ait I. 63. aut, ut Scholiaſtes ait, ὀκλάζοντι: unde ἐν γόνασι dictum eſt, q. d. *qui genubus nixus conſpicitur.*

Ἐνδόμυχον, *arcanum de re domeſtica.* ad Att. V. 14. et 21. nempe de conjugio Tulliæ filiæ. ἐνδόμυχον proprie eſt, quod in intimo receſſu ac penetrali abditum eſt. Sic ἐνδόμυχον πῦρ urebat Leandrum ap. Muſæum v. 246. Nam μυχὸς dicitur cujuſque rei intimum. vid. Spanh. ad Julian. Or. I. p. 68.

Ἐν δυνάμει, *cum vi et efficacia*, ad Att. IX. 6. rogat me paucis quidem verbis, ſed ἐν δυνάμει, ſed iis, quæ magnam vim habent; adhibet πειθανάγκας, ut tyrannorum preces appellat, IX. 13. quibus non poſſum reſiſtere. Idem ἐν δυνάμει aliquoties occurrit apud auctores ſacros, ſed alio ſenſu, Hebraico ſcilicet.

Ἐνεπερπερευσάμην, *venditavi me*, ad Att. I. 14. Unus omnino hic locus profani ſcriptoris eſt, in quo hoc verbum occurrat. Simplex eſt apud Paulum ad Corinth. I. c. 13. 4. Ex latino fonte ductum eſſe non omnes concedunt: quam vim habeat, ex hoc Ciceronis loco facile intelligitur. Dicit, *reduci Pompeio novo auditori me omni modo jactavi et venditavi, nullo genere præcipuo ornamentorum neglecto, quæ nunquam ita ſe mihi obtulerunt, ut nunc.* Hic ſenſus loco Paulino egregie convenit, et plus apud nos valere debet Ciceronis, quam eorum auctoritas, qui diu poſt vixerunt.

Ἐν ἐπιτομῇ, *ſummatim*, ad Att. V. 20.

Ἐνερευθέστερος, *rubicundior*, ad Att. XII. 4.

Ἐνθουσιασμὸς, *afflatus divinus*, ad Qu. Fr. III. 4.

Ἐνθυμήματα, *argumenta*, ad Att. I. 14.

Ἔννοια, *notio, intelligentia*, Top. 7. Lucul. 7. Fin. III. 6. Tuſc. I. 24. ἔννοιαι ſunt primo *notiones rerum in animis natura inſitæ et conſignatæ.* Tuſcul. I. 24. unde κοιναὶ ἔννοιαι notiones, hanc ipſam ob cauſam communes, quia natura inſitæ ſunt, aliud genus eſt ἐννοιῶν, de quo Lucul. 10. et 7. Top. 7. hæ ſunt *notitiæ rerum e viſis extrinſecus arreptis et inter ſe comparatis conſtitutæ, quæ et* προλήψεις *vocantur.* Iterum de Fin. III. 6. ἔννοια Stoica eſt *intelligentia vel notio*, qua videmus rerum agendarum ordinem et quaſi concordiam, quam ubi homo cepit, multo, ut aiunt, pluris eam æſtimat, quam, quæ primum dilexerat, &c.

Ἐν ὁμοπλοίᾳ, *in ſocietate navigandi*, ad Att. XVI. 1.

Ἐν παρέργῳ, *obiter*, ad Qu. Fr. III. 9.

Ἐν παρόδῳ, *in tranſitu, obiter*, ad Att. V. 20.

Ἐν πολιτικῷ, *in eo genere, quod ad reipublicæ moderationem ſpectat*, ad Att. XVI. 15.

Ἐνσχολάζω σοι, *otium conſumo in opera tibi navanda*, ad Att. VII. 11.

Ἐντάφιον, de hoc verbo vid. præter alios Periz. ad Ælian. V. H. I. 16. qui docet, ἐντάφιον eſſe quodcunque ornamentum mortui, quo in atrio exponitur, ſepelitur: unde ἐνταφιάζειν dicitur tota illa cura, quæ ornando, condiendo, condendoque mortuo adhibetur. v. Cuper. Obſerv. II. 9. Hoc loco ipſe J. F. Gronovius interpretatur *ſepultura.* Horti illi, inquit, erunt non modo requies ſenectutis, ſeu ἐγγήραμα, ut tu aliquando ſcripſiſti, ſed ἐντάφιον adeo, *requies mortui.* Non abſurde, qua ſenſum: modo verbum Græcum eum pateretur. Conſtat, Græcorum more non mortuos ſolum magnificis veſtibus ornatos, ſed ſæpe etiam *morituros.* Hinc Apollodorus Socratis diſcipulus Socrati offerebat magnificam veſtem, qua induta demum cicutam biberet. ap. Ælian. V. H. I. 16. cf. III. 24. IV. 8. Itaque etiam ἐνταφιάζειν mihi videtur hanc vim habere Matth. XXVI. 12. honoris cauſa *moriturum ungere.* Nondum enim mortuus erat, etſi unctiones proprie poſt mortem fiebant. Hic ergo eſt loci hujus, mea ſententia, ſenſus: *In his hortis ego non ſolum*

ſuaviter agere ſenectutem, ſed etiam honeſte jucundeque mori me poſſe confido.

Ἐντελέχεια. Tuſc. I. 10. de hujus vocabuli vi vehementer diſputatum eſſe conſtat. Nos, quæ ex hoc loco poteſtas elici poſſit, videbimus et cum ipſo Ariſtotele comparabimus. Cicero ait, Ariſtotelem vidiſſe, actiones animi eſſe eas, quæ in materiam cadere non poſſent, neque ab ullo genere elementorum proficiſci, quæ nobis quidem nota eſſent. Atque id vere judicavit. Nam corporibus nihil præter motum, auctore ipſo Ariſtotele, accidere poteſt, ut philoſophi certis argumentis demonſtrant. Inter cogitationes autem, ideas &c. et motum nulla ſimilitudo eſt. Itaque L. I. de anima, in quo opiniones aliorum de anima enumerat, c. 3. init. diſerte ait: ἕν τι τῶν ἀδυνάτων, τὸ ὑπάρχειν ψυχῇ κίνησιν. Hoc igitur conſtituto, ut, quoniam actiones animæ non eſſent corporeæ, nec ipſa corpus eſſet, efficiebatur, ut proprium genus ſubſtantiæ conſtitueret, ſub quo animæ humanæ continerentur, quod eſſet ab corporeo genere ſejunctum et plane diſcretum. Hoc novum genus, novo etiam vocabulo ἐντελέχειαν appellavit, h. e. *quaſi quandam perennem et continuatam motionem.* Non dicit *motionem*, ſed *quaſi quandam motionem.* ſic dicimus: *ratio eſt quaſi quædam lux animi*; non quod lux ſit, ſed quod ita ſe habet ad animum ratio, ut lux ad oculos. Sic ut motio ſe habet ad corpus, ita ἐντελέχεια ad animam. Nam, ut jam Ariſtotelem veniamus, ἐντελέχεια ex ejus mente non eſt ipſa anima, ſed ejus forma, ſubjectum autem ejus, et quaſi materia, h. e. quod ſe ad ἐντελέχειαν habet, ut ad motum corpus, eſt δύναμις, vis agendi, h. e. percipiendi, cogitandi. Videamus ejus verba L. II. de anima c. 1. In omni re tria eſſe dixerat, ὕλην, μορφὴν, ἢ εἶδος, et τὸ ἐκ τούτων. Hoc ad animam ſic transfert: ἐστὶ δὲ ἡ μὲν ὕλη, δύναμις, τὸ δὲ εἶδος ἐντελέχεια. Ariſtoteles non diſerte dicit: ψυχή ἐστιν ἐντελέχεια. Neque tamen Cicero peccat ei hoc enunciatum tribuens. Nam res a forma ſua, qua ab aliis rebus diſtinguuntur maxime, appellari in omnibus linguis, uſitatum eſt. Hæc eſt mea de hoc verbo ſententia, quam ex parte vidit etiam Leibnitius v. Theod. L. I. §. 87. Quod Daviſius putat ad h. l. animam Ariſtoteli eſſe formam corporis, quæ eam animet, errat. Nam hæc Dicæarchi eſt ſententia, non Ariſtotelis, quam Cicero ab illa diſtinguit. Veteres profecto eodem ac nos modo cepiſſe hoc verbum videntur. Sext. Empir. c. Math. X. 3. 40. pro *actu* poſuit, et potentiæ oppoſuit: Τὸ ὠὸν κατὰ δύναμιν μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν. cf. quos laudat Fabric. ad h. l. §. 315. Eſt autem verbum, ἀπὸ τοῦ ἐντελὲς ἔχειν. ἐντελὴς eſt perennis, perpetuus.

Ἔντεχνα, *artificialia.* ad Fam. VII. 32.

Ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, *in rebus amatoriis.* ad Att. IX. 10.

Ἐν τοῖς πολιτικοῖς, *in rebus civilibus, vel quæ ſpectant ad rempublicam.* ad Att. I. 13.

Ἐντυραννεῖσθαι, *ſub tyranno eſſe.* ad Att. II. 14.

Ἐξαιρέσιμοι. Verr. II. 52. ita dicebantur apud Græcos cæteros et Siculos dies, qui menſibus eximebantur interdum, ut cum ſolis lunæque ratione congruerent; iis opponuntur intercalares, ἐμβόλιμοι, de iis multa Scaliger, Petavius, quos, ſi lubet, vide.

Ἐξακανθίζειν. ad Att. VI. 6. eſt proprie *ſpinas vellere et colligere.* h. l. ſpinæ ſunt Dolabellæ, cui Tulliam deſponderat, vitia, quæ non vult ab Attico ex ejus vita ſuperiori colligi ſibique objici.

Ἐξ ἄστεως ἑπταλόφου τειχῶν παρέδωκεν, &c. *Ex urbis ſepticollis mœnibus* (i. e. Roma) *Camillo edidit* (Philotimus libertus uxoris meæ) *rationes* XXIV. *minarum, et* XLVIII. *minarum æris alieni* (ab uxore ſc. contracti) *ſeque debere* XXIV. *minas ex bonis Crotoniaticis* (h. e. Milonis) *et Cherſoniticis* (h. e. in Cherſoneſo exactis) XLVIII. *et quamvis ex hæreditatibus, quas adierit, redegerit bis ſexcentas et quadragenas, ſe tamen æris illius alieni ne obolum quidem diſſolviſſe, cum jam debeantur a Kal. ſecundi menſis: libertum autem ejus, qui idem, quod Cononis pater* (Timotheus) *nomen habebat, nihil curaſſe. Primum igitur hoc, omnia ut ſerventur: alterum, ut ne uſuras quidem negligas, quæ debentur ex die ſupra poſito. Per eos dies, quibus illum pertuli, magno in timore fui. Venerat enim explorandi cauſa, atque aliquid ſperabat: qua fruſtratus abiit temere, ſic fatus: Cedo. Turpe eſt diu manere &c.* ex Hom. Iliad. Β'. 298. ad Att. VI. 5.

Ἐξ ἀφαιρέσεως, ad Att. VI. 1. ἀφαίρεσις ſignificat in re ruſtica et medica inutilium detractionem et ablationem, τῶν αὔων ἀφαίρεσις, aridarum frondium reſectio, eſt apud Theophraſtum et alios, vid. Salmaſ. ad Solin. p. m. 412. Sic medici ἀφαίρεσιν vocant, cum aliquid *materiæ demitur* corpori. Curationis genus eſt. *Omne enim auxilium*, ut

Celſus ait II. 9. in fin. *aut demit aliquam materiam, aut adjicit, aut evocat, aut reprimit, aut refrigerat, aut calefacit, ſimulque aut durat, aut mollit.* In eo autem genere, quod in detractione eſt, ponitur primo loco *ſanguinis detractio*, a qua et Celſus initium facit. *ſanguis* autem eleganter apud latinos dicitur *pecunia*, de quo aliquoties Grævius ad Ciceronem. Cicero ergo, cum dicere vellet, ab Appio provinciam exhauſtam eſſe, eleganter et lepide dixit: *Appius* ἐξ ἀφαιρέσεως *provinciam curavit, ſanguinem miſit, quicquid potuit detraxit, mihi tradidit enectam. itaque* προσανατρεφομένην *eam a me non libenter videt.* προσανατρέφειν eſt contrarium detractationis. plane huc pertinet locus Ariſtoph. in Ranis jam a Victorio ad h. l. allatus v. 972. de fabula ſua:

Ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
Ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς
Χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων, ἀπ' ἠθῶν·
Εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς.

Poeta jam ante Ranas produxerat in ſcenam, ſed infelici ſucceſſu, itaque eas a ſe dicit immutatas *demptis* (ἴσχνανα) nonnullis, et contra aliis *additis* (ἀνέτρεφον).

Ἐξοχὴ, *excellentia.* ad Att. IV. 15

Ἐξωτερικὸν, *populariter ſcriptum.* Fin. V. 5.

Ἐξωτερικοὶ, *rudes, qui philoſophiam nondum didicere.* ad Att. IV. 16. vide ſupra in Ἀριστ. ἐξωτερ.

Ἐπαγγέλλομαι, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, *denuncio me eum virum ulturum, quicunque moleſtus mihi fuerit.* ad Att. II. 9. ἐπαγγέλλομαι eſt Ciceronis, verſus Hom. Iliad. Ω'. v. 369.

Ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην, *quia non victimam, neque tergus bubulum* (ſc. capto) ad Attic. I. 1. ex Hom. Iliad. χ'. v. 159. prov. quo utuntur, qui, rem magnam agi, dicere volunt: *Non rem levem et inanem peto: non res levis agitur.*

Ἐπεῖχον ἀεὶ, *retinebam identidem,* ad Att. V. 11.

Ἐπέχειν, *aſſenſum ſuſtinere, hæſitare.* ad Att. VI. 6. et 9.

Ἐπιγεννηματικὸν. Fin. III. 9. ab ἐπιγέννημα, quo verbo dicunt omne id, quod ex primo conſequitur, eique adjunctum eſt: tanquam πάθος, quod e morbo primario conſequi ſolet, appellant medici ejus morbi ἐπιγέννημα. hoc verbum deinde ad philoſophiam a Stoicis traductum eſt, hoc ſenſu. Ars, v. c. pictoria, eſt tanquam caput et primarium quid: cum autem aliquid ex arte ea artificioſe facimus, id demum ex primo, h. e. ex arte ea conſequitur, et eſt ejus artis ἐπιγέννημα ſ. ἐπιγεννηματικὸν, *poſterum quodam modo et conſequens,* ut Cicero interpretatur. Id ſecus eſſe dicit in eo, cum quid ſapienter dicitur; id enim non dici ἐπιγεννηματικὸν, ſed primarium et caput rei.

Ἐπιδεικτικὸν, *demonſtrativum dicendi genus, quaſi ad inſpiciendum, delectationis cauſa, comparatum.* Nam ἐπίδειξις eſt oratio oſtentandæ eloquentiæ et artis cauſa conſcripta. vid. Spanh. ad Julian. Or. I. p. 15. Unde deinde etiam ad alias res transfertur, in quibus artis oſtentatio ſpectatur: εἰς ἐπίδειξιν *artis jactandæ cauſa.* Or. 11. et 61.

Ἐπιδήμιον, *contagioſum.* ad Att. XII. 10.

Ἐπικεφάλια, *tributum in ſingula capita imperatum.* ad Att. V. 16. graviſſimum iniquiſſimumque tributi genus, cujus cauſa ſæpe ſeditiones ortæ ſunt: *capitatio* ſequioribus ſcriptoribus dicitur. Nam tributa fere dicuntur a re, propter quam exiguntur. ſic *columnarium,* ad Att. XIII. 6. *oſtiarium.* &c. vid. Lipſius de Magnit. Rom. L. II. c. 2. 3. Hujus generis fuit tributum, de quo Matth. XXII. 17. ſeqq. ut Harduinus vidit. oper. ſel. p. 615. Hinc Luc. XX. 22. dicitur φόρος, quod verbum de hoc genere dicitur, ut τέλος de portorio, ſcriptura, et decimis. Permutantur a ſcriptoribus ſacris in iſta re narranda κῆνσος, δηνάριον, φόρος. Heſychius; Κῆνσος, εἶδος νομίσματος, ἐπικεφάλαιον, quæ gloſſa locum illum Matth. XXII. 17. reſpicere videtur, quod facile concedent, et quale ſit intelligent, qui rationem gloſſarum Heſychianarum perſpectam habent. ἐπικεφάλαιον autem idem quod ἐπικεφάλιον, ut κεφάλαιον et κεφάλιον. Hinc gloſſa orta eſt Cod. Cantabr. qui ἐπικεφάλαιον habet pro κῆνσος. Marc. XII. 14. Syrus quoque in hunc modum interpretatus eſt.

Ἐπικούρειον, *Epicureum,* ad Fam. III. 9.

Ἐπίκωπον, ad Att. V. 11. v. Ind. Lat. in *Epicopus.*

Ἐπίλογοι, *concluſiones orationum,* ad Her. II. 30. Dicuntur tamen etiam de concluſionibus diſputationum. v. Tuſc. I. extr.

Ἐπισημασία, *ſigna quibus animus et voluntas populi in theatris, pro roſtris &c. declaratur, plauſus,* ad Att. I. 16. XIV. 3. de quibus v. Ferrar. de Acclam. Vet.

Ἐπίσκοπος, *ſpeculator, cuſtos,* ad Att. VII. 11.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Ἐπιστaθμία, *hoſpitii procuratio*, ad Att. XIII. 52.

Ἐπὶ σχολῆς, *in otio*, ad Att. II. 5.

Ἐπίτευγμα, *expetitæ rei adeptio, proſper ſucceſſus.* ad Att. XIII. 27. Opponitur ἀπότευγμα.

Ἐπίτηκτα, *fluxa, non diuturna, quæ facile intereunt aut interire poſſunt.* ad Att. VII. 1.

Ἐπιφωνήματα *acclamationes, laudes*, ad Att. I. 19. v. ἐπισημασία.

Ἐπιχαρμεῖον, *Epicharmi ſcitum, dictum.* Pet. Conſ. 10.

Ἐπιχειρήματα, *argumentationes.* Rhetorum inprimis graves et ornatæ. ad Att. II. 2.

Ἐπιχρονία ἐποχὴ, *diuturna dubitatio*, ad Att. VI. 9.

Ἔπος, *carmen heroicum*, ad Qu. Fr. III. 9.

Ἐποχὴ, *aſſenſionis retentio*, ad Att. VI. 6. 9. XIII. 21. XV. 21. Lucul. 18. et 48.

Ἑπταμηνιαῖος, *ſeptimeſtris*, ad Att. X. 18.

Ἔρανος, *collatio, pecunia, quam ab amicis, propinquis, ſumptus faciendi cauſa petimus.* ad Att. XII. 5. vid. præter alios de hoc verbo Caſaubon. ad Theophraſt. c. 15.

Ἔργον, *opus*, ad Att. XIII. 25.

Ἐργῶδες, *laborioſum*, ad Att. XV. 19.

Ἔρδοι τις. *ſenarius integer*, ſic apud Ariſtophanem in Veſpis v. 1422.

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

Quam quiſque norit artem, in ea ſe exerceat. ad Att. V. 10.

Ἑρμαῖον, *lucrum inſperatum*, ad Att. XIII. 19. dictum a Mercurio, unde illud : Κοινὸς Ἑρμῆς uſurpatum, cum quis in itinere reperiſſet, et comes ejus particeps eſſe vellet.

Ἐσοφίζετο, *cavillabatur, malitioſe cogitabat*, ad Att. II. 16.

Ἑστία, *Veſta*, Nat. Deor. II. 27.

Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι, ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε, *dicite nunc mihi Muſæ, quomodo ignis primum illapſus eſt*, ad Att. I. 16. ex Homer. Iliad. Π΄. v. 113.

Ἔστω ὄψις μὲν, ἡ α΄. τὸ δὲ ὁρώμενον, β΄ γ΄. ἀκτῖνες δὲ δ΄ καὶ ε΄, *ſit viſus a. quod autem videtur b. g. radii vero d et e.* ad Att. II. 3. Sermo de feneſtris, unde proſpectus in viridarium patet. Eas anguſtiores fecerat architectus, reprehendente Attico, cui his verbis reſpondet. Cicero et architectus putabant viſionem fieri radiorum ἐκχύσει ex oculis et cum re aſpectabili conjunctione, Atticus autem εἰδώλων incurſione (v. ad εἴδωλον) adeoque putabat, anguſtis feneſtris εἴδωλα non poſſe commode ad oculos per feneſtram venire. Cicero autem reſpondet, ita, ex architecti opinione de ἐκχύσει, meliorem proſpectum effici. Nam ἔστω &c. *vides* cetera, i. e. intelligis, effici ita ab oculo ad objectum figuram coni, cujus faſtigium in oculo ſpectantis ſive ad feneſtram terminetur : cujus faſtigium quo eſt acutius, baſis latior, eo jucundius ſpectaculum exhibebit.

Ἑταῖρος, *ſodalis*, ad Att. IX. 5.

Ἔτι ἐῶμεν ; *adhucne ſinimus?* ad Att. XVI. 1.

Ἐτυμολογία, *veriloquium*, Top. 8.

Ἔτυμον, *verum.* ad Fam. XVI. 10.

Εὐαγώγως, *qua commodiſſima ratione poteris*, ad Att. XIII. 23.

Εὐαγγέλια, *boni ſeu læti nuncii, ſive boni nuncii præmia*, ad Att. II. 3. et 12. XIII. 40.

Εὐανάτρεπτος, *qui facile poteſt everti*, ad Att. II. 14. ſermo eſt ibi de actionibus, quæ quoniam vitioſæ ſunt, v. c. contra auſpicia, facile irritæ fieri poſſunt.

Εὐγένεια, *generis nobilitas*, ad Fam. III. 7.

Εὐγενέστερος, *nobilior*, ad Att. XIII. 21.

Εὐγενῆ, *generoſa, nobilia*, ad Att. VIII. 9.

Εὐδαίμων, *felix*, ad Att. IX. 11.

Εὐδοξία, *bona fama, gloria*, Fin. III. 17.

Εὐελπιστία, *bona ſpes*, ad Att. II. 17.

Εὐεργέτης, *benefactor, benemeritus*, ad Att. IX. 5.

Εὐήθεια, *fatua ſimplicitas*, ad Att. VI. 2. proprie de hominibus probis dicitur, qui alios ex ingenio ſuo metiuntur, adeoque facile et credunt et decipiuntur. Κακοήθεις contra, quia ipſi mali ſunt, ſuſpicioſi etiam ſunt, v. Ariſtot. rhet. II. 13.

Εὐημέρημα, *proſper ſucceſſus*, ad Att. V. 21.

Εὐημερία, *proſperitas, felix ſucceſſus*, ad Att. IX. 12.

Εὐθανασία, *facilis mors*, ad Att. XVI. 7.

Εὐθυμία, *animi tranquillitas, ſecuritas, animus terrore liber.* Fin. V. 8. et 29.

Εὐθυῤῥημονέστερος, *liberior ſive fortior in loquendo*, ad Fam. XII. 16.

Εὐκαιρία, *occaſio, opportunitas, tempus, actionis opportunum*, ad Att. XVI. 8. Fin. III. 14.

Εὐκαιρότερον *opportunius*, ad Att. IV. 7.

Εὐκαίρως, *opportune*, ad Att. XIII. 9. ad Qu. Fr. II. 3.

Εὐκόλως, *facile*, ad Att. XIII. 21.

Εὐλογία, *probabilis ratio*, ad Att. XIII. 22.

Εὔλογον, *conſentaneum, probabile*, ad Att. XIII. 7 et 33. XIV. 22.

Εὐλογώτατον, *maxime conſentaneum*, ad Att. XIII. 6.

Εὐμένεια, *benevolentia*, ad Att. XVI. 11.

'Εὐμολπιδῶν πάτρια, *Eumolpidarum ritus patrii*, ad Att. I. 9. Eumolpidæ ſunt Sacerdotes ex Eumolpi poſteris, de quibus vid. Doctos Viros ad Nepotis Alcibiadem. c. 1. Falſterus in Amœnitatibus fœminas facere voluit, et auctores latinos ex hac opinione refingere, ſed eum nos certis argumentis confutavimus in Actis Eruditorum Latinis. Unum illud poterat virum doctum ab errore revocare, quod et ibi monuimus; ſi fœminæ fuiſſent, *Eumolpides* dicendum fuiſſe, non *Eumolpidæ*.

'Ευπινὲς, *venuſtum, nitidum*, ad Att. XII. 6. forma quædam orationis, quæ et πῖνος et a Longino Sect. XXX. ἐυπίνεια vocatur (nam ita legendum eſſe mihi non dubium videtur, etſi Tollius retinet σαφήνειαν) proprie ἐυπινὲς, et ἐυπίνεια, item πῖνος, eſt palæſtritarum, qui oleo, quo ungi ſolent, nitidum corpus ſibi efficiunt: deinde ad alias res traducitur, ut, πιναροὶ λίθοι, lapides qui *cæſi* et *politi* ſunt. Sic etiam πῖνος orationis et ἐυπινὲς nitor, elegantia, venuſtas eſt. de his verbis vide Salmaſ. ad Solin. p. m. 142. et multis aliis locis. Victorium ad l. c. Pearcium ad Longinum l. c.

'Ευπινῶς, *venuſte, nitide, eleganter*, ad Att. XV. 17.

"Ευπιστος, *homo exploratæ fidei, cui tuto credi poteſt.* ad Att. XI. 25.

"Ευπολιν τὸν τῆς ἀρχαίας, *Eupolim illum, veteris ſcil. comœdiæ poetam*, ad Att. VI. 1. de diſtinctione comœdiæ in veterem, mediam, et novam, egerunt ſcriptores de re Poetica, tanquam *Scaliger*, ex recentiſſimis *Brumoi* Theatre des Grecs Tom. V. p. 198. ed. Batav. item interpretes ad illud Horatii:

> *Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque Poetæ,*
> *et quorum Comœdia priſca virorum eſt.*

de Eupoli vid. Indic. Nominum.

'Ευπόριστος, *parabilis*, ad Att. VII. 1.

'Ευριπίδου· μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ' αὑτῷ σοφός. *Euripidis: Sapientem odi, qui ſibi ipſe non ſapit.* ad Fam. XIII. 15. Manutio videtur eſſe e Medea.

'Ευριπιστα, *mobilia tanquam Euripus, vel facilia ad excitandum et impellendum*, ad Att. XIV. 5. notum proverbium: ἄνθρωπος Ἔυριπος.

'Ευστομάχοι, *bono ſtomacho, fortiter*, ad Att. IX. 5.

'Ευταξία, *ordinis conſervatio.* Off. I. 40.

'Ευτραπελία, ad Fam. VII. 32. Ariſtoteles in ethicis interpretatur: πεπαιδευμένην ὕβριν, cum conviciamur aut perſtringimus homines ingenioſa aliqua ratione. Unde *Eutrapeli* dicti. Nam hic Volumnius, ad quem utitur hoc verbo Cicero, *Eutrapelus* dictus eſt propter ἐυτραπελίαν. Sed hunc ipſum hominem Plutarchus in Bruto vocat μῖμον, quem locum Victorius ad h. l. attulit; ex quo intelligitur, εὐτραπελίαν eſſe urbanitatem in ſenſu deteriori, de qua v. Gronov. de Seſtert. p. 318. 319. quæ mimicam facetiam, ridiculam illam quidem, ſed non magni faciendam aut nimis ingenioſam. Itaque Cicero in hac epiſtola ad Volumnium, qui κατ' ἐξοχὴν, uti diximus, Eutrapelus dictus eſt, tamen ut parum argutum hominem ridet: *In poſſeſſione,* inquit, *ſalinarum mearum neminem timeo præter te. Putas te rideri? nunc demum intelligo te ſapere.* Recte ergo Paulus prohibet ἐυτραπελίαν, h. e. mimicam et ſcurrilem facetiam. Ceterum non dubito, quin hoc verbum interdum etiam bonum ſenſum habeat, inprimis apud veteres Atticos. vid. Vavaſſor de ludicra dictione p. 282. ed. Lipſ.

'Ευχρηστήματα, *commoda*, Fin. III. 20.

"Εφοδος, *inſinuatio, pars orationis*, qua nobis aditum vel ad animos audientium vel ad cauſam ipſam munimus, ad Her. I. 4.

"Εωλος, *obſoletus, non recens.* ad Fam. IX. 2. ad Att. XIII. 21.

Z.

Ζηλοτυπεῖ, *invide fert*, ad Att. XIII. 18.

Ζηλοτυπεῖν, *invide ferre, invidere. ibid.*

Ζηλοτυπεῖσθαι, *invideri, quod in meis libris loquens inducatur*, ad Att. XIII. 13.

Ζηλοτυπία, *obtrectatio, dolor ex eo, cum quis conſequitur id, quod ipſi cupiebamus*, ad Att. X. 8. (Antonii) vid. Cic. Tuſc. IV. 8. et ibi Daviſius.

Ζήτημα, *quæſtio*, ſc. de qua diſputatur. ad Fam. IX. 26. ad Att. VII. 3.

Ζωδιακὸς, *orbis ſignifer.* de Div. II. 42.

Ζώσης φωνῆς *integer locus ita concipiendus:* Ζώσης φωνῆς μείζων ἐνέργειά ἐστιν, ἢ ἀφώνων διδασκάλων, *vivæ vocis major eſt vis et efficacitas, quam mutorum doctorum*, ad Att. II. 12.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

H.

Ἡγεμονικὸν, *principatus, id quod in quoque genere eſt præſtantiſſimum*, ſic in homine ratio eſt τὸ ἡγεμονικὸν, quod quaſi principatum in homine obtinet. In univerſo autem Deus, auctor mundi. Stoici ſic appellabant naturam, quæ univerſum continet, illudque tuetur, de Nat. D. II. 11.

Ἡ δεῦρ' ὁδὸς σοι τί δύναται νῦν, θεόπροπε, *iter huc ſuſceptum cui tibi uſui nunc eſt, age dic vates.* ad Att. XV. 11. XVI. 6. Senarius poetæ veteris, neſcio cujus.

Ἡδονὴ, *voluptas, item lætitia, quaſi geſtientis animi elatio voluptaria*, ad Fam. XV. 19. Fin. II. 3. III. 10.

Ἠθικὸν, *ad mores accommodatum.* Or. 37.

Ἦθος. *mos.* Fat. 1.

Ἦθος διδαχῇ ἁλωτὸν, *ingenium, quod diſciplina ſubigi et domari poſſit.* ad Att. X. 12.

Ἤθους ἐπιμελητέον, *moribus adhibenda eſt diligentia.* ad Att. X. 10.

Ἡλίου ἀνάθημα, *ſolis donum*, ad Att. I. 1. Si locus ſanus eſt, hæc, auctoribus doctis hominibus, ſententia eſt; tua Hermathena gymnaſio noſtro tantum ſplendoris et ornamenti affert, ut gymnaſium noſtrum nobis pulcherrimum videatur. Sed non negabo, mihi *totum* illud huic interpretationi, atque adeo lectioni non ſatis conſentire videri. Si dixiſſet: gymnaſium mihi videtur pulcherrimum ἡλίου ἀνάθημα, concederem. Nunc cum dicit *totum*, manifeſtnm mihi eſſe videtur, ludi in *totum gymnaſium* et ἀνάθημα. Hermathena ſi ἀνάθημα appellaretur, nil mirum eſſet. Sed illius tantam pulchritudinem dicit, ut longe gymnaſio ipſi præferenda ſit, et totum potius gymnaſium, quam ſtatua illa, ἀνάθημα putandum ſit. Itaque aut probandam cenſeo lectionem, quam in MSto invenit Grævius: *ejus* ἀνάθημα, aut, quæ propius accedit ad ἡλίου, Caſauboni conjecturam: *illius* ἀνάθημα.

Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, *die autumnali cum abundantiſſimam effundit aquam Jupiter hominibus iratus, qui per vim in foro obliquas pronunciant ſententias, Juſtitiam autem expellunt, Deorum iram non curantes.* ad Qu. Fr. III. 7. ex Homer. Iliad. Π'. 385.

Ἡμερολεγδὸν, *ut quæque ſingulis diebus acciderunt.* ad Att. IV. 5.

Ἠπόρησας, *dubitaſti.* ad Att. VI. 1.

Ἡρακλείδειον, *iis ſimile, quæ Heraclides Ponticus ſcripſit: præclarum aliquid de republica ſc. quod quaſi Heraclidis opus videatur.* ad Att. XV. 4. et 13. et 27. XVI. 2. 11.

Ἥρως, *heros*, ad Att. VII. 13. XIV. 4. XV. 12.

Ἡρώδης, *Heroaes*, philoſophus Athenienſis, de quo vide Ind. Nomin. ad Att. II. 2,

Ἠσίτησας, *a cibo abſtinuiſti*, ad Att. XIV. 5.

Ἢ σκολιαῖς ἀπάταις, ſupple ex Platone L. II. de Republ. τεῖχος ἀναβάς. *an obliquæ et verſutæ fraudis conſcenſo muro.* ad Att. XIII. 38.

Ἡσυχάζειν, *quieſcere.* Hoc verbo utebantur Stoici, cum dicerent in ſorite eſſe in tempore ſubſiſtendum, v. c. ſi quæreretur: triane multa ſint? poſt, an quatuor, et ſic porro, deſinendum eſſe paulo ante, quam ad multa perventum ſit. Lucul. 29.

Ηὐτόκησεν, *feliciter peperit.* ad Att. X. 18.

Θ.

Θεῖοι, *patrui.* ad Att. II. 2. *nimis ſeveri.* Horat: Ne ſis patruus mihi.

Θεοφάνης, *Theophanes*, ad Att. II. 5. vid. Indic. Nominum.

Θεοφράστου περὶ φιλοτιμίας, *Theophraſti ſcriptum de ſtudio bonorum.* ad Att. II. 3. vid. Indic. Nom.

Θέρμος, *lupinus*, ad Att. I. 1. ſi locus eſt ſanus, de quo dubitant docti homines, ludit Cicero in nomine Thermi et ſuo. Ciceronis nomen eſt a cicere, et θέρμοι ſunt lupini, quæ ſunt duo genera leguminis.

Θέσεις, *propoſitiones, quæſtiones univerſales, de quibus cogitari diſputarique poteſt in utramque partem.* Exempla hujuſmodi theſium vid. l. c. ad Att. IX. 4. et 9.

Θέσις, *univerſi generis quæſtio, infinita quæſtio, propoſitum.* Or. 36. Top. 21.

Θετικὸν, *quæſtionibus philoſophicis referta, apta*, Parad. præf.

Θετικώτερον, *philoſophicis quæſtionibus magis refertum, aptum*, ad Qu. Fr. III. 3.

Θεωρήματα, *percepta*, Fat. 6.

Θεωρήματα, *ſpeculatio*, ad Att. XII. 6. Eſt ſcriptio aut diſputatio de re aliqua ſubtiliter. Tenuis θεωρία eſt libellus, qui exponit de re tenui, tanquam grammatica aut geographica, &c.

Θορυβοποιεῖ, *tumultum excitat*, ad Fam. XVI. 23.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Θυμικώτερον, *ſtomachoſius, iracundius.* ad Att. X. 11.

Θύμωσις, *excandeſcentia.* Tuſc. IV. 9.

I.

Ἰδέαι, *formæ, ſpecies, quæ generibus ſubjiciuntur.* Top. 7.

Ἰλιὰς κόρδου. ad Att. XIII. 42. lectio eſt corrupta editionis Gruter. Græviana habet nihilo meliorem: μιᾶς κόρδου. Quæ interpretes dixere, inania omnia ſunt. Fr. Odinus ap. Olivetum ad h. l. conjiciebat: *Eatur:* μιᾶς ὁδοῦ. *Videbimus te igitur.*

Ἰσοδυναμοῦσα, *idem valens, ejuſdem poteſtatis.* ad Att. VI. 1.

Ἰσονομία, *æqualis tributio, æquilibritas.* Nat. Deor. I. 19. et 39. eſt vocabulum Epicureum, quo utebantur, cum hanc eſſe rerum naturam rationemque dicerent, ut omnia omnibus paribus paria reſponderent, hoc eſt, ut in paribus rebus par eſſet v.c. multitudo et copia. Sic cum mortalium tanta multitudo ſit, eſſe immortalium non minorem, et cum intereuntes res innumerabiles ſint, etiam eas, quæ conſervarentur, infinitas eſſe debere.

Ἱστορικά, *rebus vere narrandis accommodata, hiſtorica.* ad Att. I. 19.

Ἱστορικόν, *hiſtoricum.* ad Att. VI. 1.

Ἱστορικώτατος, *hiſtoriarum peritiſſimus.* ad Att. VI. 2.

Ἴτιον, *cundum,* ad Att. XIV. 22.

Ἴυγξ, (ſ. Ira.) *illecebra, deſiderium, pellacia.* ad Att. VII. 8. vide nos ad Xenoph. Memorab. p. 149.

K.

Καθῆκον, *officium.* ad Att. XVI. 11. et 14. Fin. III. 6. Off. I. 3.

Καθολικὸν θεώρημα. *perceptum artis, quod in omnes conveniat, dogma generale,* ad Att. XIV. 20.

Καὶ Κικέρων ὁ φιλόσοφος τὸν πολιτικὸν Τίτον ἀσπάζεται, *et Cicero philoſophus Titum reipublicæ peritum ſalutat,* ad Att. II. 12.

Καὶ μάλα κατηφὴς, *et admodum triſtis,* ad Att. XIII. 42.

Καὶ μάλα σεμνὸς, *et valde gravis,* ad Att. XV. 12.

Καὶ συναποθανεῖν, *et commori,* ad Att. VII. 20.

Καὶ τόδε Φωκυλίδου, *et hoc Phocylidis,* ad Att. IV. 9.

Κακία, *vitium, vitioſitas,* Fin. III. 11. et 12. Tuſc. IV. 15.

Κακοστόμαχος, *imbecillum ſtomachum ſeu ventriculum habens,* ad Fam. XVI. 4.

Καλλιππίδης, *Callipides,* ad Att. XIII. 12. vid. Sueton. Tib. 38.

Κἂν ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί, *et utique ſub tecto confertim labentem audire pluviam ſopito et quieto animo,* ad Att. II. 7. Fragm. Sophoclis, quod eſt etiam apud Stobæum c. 57.

Κανών, *regula, norma,* ad Fam. XVI. 17. Tiro dicitur *canon librorum Ciceronis,* h. e. quo Cicero utatur ad libros ſuos examinandos et emendandos.

Κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις, *per ſimulacrorum inlapſus,* ad Att. II. 3. vid. ἔσω ὄψις &c.

Κατ' εἰδώλων φαντασίας, *ſecundum ſpectrorum viſiones,* ad Fam. XV. 16. v. εἴδωλον.

Κατ' ὀπώραν τρύξ, *per autumnum fæx,* ad Att. II. 12. de re incerta et adhuc fluctuante dicitur; ducto proverbio a fæce, quæ autumnali tempore adhuc fluctuat et natat in vino, nec dum deſedit. Hinc addit Cicero: *quæ ſi deſederit, magis erunt judicata, quæ ſcribam.*

Κατάβασις, *deſcenſus,* ad Att. XIII. 31. et 32. Eſt liber Dicæarchi, de deſcenſu in antrum Trophonii.

Καταβίωσις, *vitæ ad exitum perductio, reliquus vitæ curſus vel decurſus,* ad Att. XIII. 1.

Κατὰ Διόδωρον κρίνειν, *ſecundum Diodorum,* vel, *ex Diodori ſententia judicare,* ad Fam. IX. 4. vid. Diodorus in Indic. Nom.

Κατακλεὶς, *clauſula,* ſc. ſermonis Cæſariani, ad Att IX. 18.

Κατὰ λεπτὸν, *minutatim,* ad Att. II. 18.

Καταληπτὸν, *comprehenſibile,* Acad. I. 11.

Κατάληψις, *comprehenſio, cognitio, perceptio,* Lucul. 6. et 47. Fin. III. 5. dicitur, cum res ita cognoſcimus, ut quales ſint, certo ſciamus ſine erroris periculo.

Κατὰ μίτον, *ſingula quæque, tanquam telæ licia, pecurrendo,* ad Att. XIV. 16. idem quod κατὰ λεπτόν.

Κατάτασις, *contentio,* ad Att. II. 3. Tunſtallus Epiſt. ad Middleton. p. 103. cum Turnenebo legendum cenſet κατακλεὶς.

Κατὰ τὸ πρακτικὸν quærere, eſt, cum non quærimus, ut ſciamus, de quo quærimus, ſed ut ex re cognita comparare actiones noſtras poſſimus. Itaque addit: *non me abs te* κατὰ

πρακτικὸν *quærere, quod geſtiat animus aliquid agere in republica, &c.* ad Att. II. 7.

Κατὰ τὸ κηδεμονικὸν, *cum accuratione et ſedulitate*, ad Att. II. 17.

Κατάχρησις, *abuſio.* Or. 27. figura rhetorum.

Κατὰ Χρύσιππον δυνατὸν, *ſecundum Chryſippum fieri poteſt*, ad Fam. IX. 4. vid. Chryſippus in Indic. Nomin.

Κατηγορήματα, *quæ dicuntur de quodam*, Tuſc. IV. 9. eſt vocabulum Dialecticum, quod de iis rebus dicitur, quæ de aliquo dici poſſunt, ut, *habere divitias, capere honores.*

Κατήχησις, *inſtitutio*, ad Att. XV. 12.

Κατόρθωμα, Fin. III. 14. κατορθώματα, *recta, recte facta.* Fin. III. 7. Off. I. 3. ubi κατορθωμάτων definitio traditur.

Κατόρθωσις, *recta effectio.* Fin. III. 14. ut κατόρθωμα, *rectum factum.*

Καχέκτης, ad Att. I. 14 medicis καχέκτης eſt, cujus corporis habitus vitioſus eſt, cujus corpus etſi plenum, tamen iners, pallidum, lividum eſt. Voluntate autem καχέκτης, qui prava amat, bona odit, qui pravo animo eſt.

Κεκύβικα, *in cubi et teſſeræ modum me conformavi, firmiſſime ſto, certum habeo et conſtitutum, quid ſcribam.* ad Att. XIII. 31. Sed rectius, eodem ſenſu, Græviana habet: κέκρικα, quod etiam probat Tunſtallus l. c. p. 164. ſed aliter, nec bene, explicat.

Κέλευσις, *juſſum.* ad Att. II. 24.

Κέλης ἄοκνος, *veredus impiger.* ad Att. X. 13. κέλης eſt equus, qui equite ab uno agitatur, **ein Reit-Pferd,** neque jungitur currui, cujus generis fuere equi veredi, ad curſus publicos certis locis diſpoſiti. *Habes* κέλητα ἄοκνον, eſt: quoniam diploma nactus es, tibi licet ex Italia exire curſu publico. vid. Junius ad h. l.

Κένος, *vacuus, inanis.* ad Att. VII. 9.

Κενόσπουδα, *inanis ſtudii plena.* ad Att. IX. 1.

Κέντρον, *punctum, medium circuli.* Tuſc. I. 17.

Κεπφοῦμαι, *animo ſuſpenſo huc illuc impellor, fluctuo, volaticus ſum.* ad Att. XIII. 40. v. de hac voce Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 913.

Κέρας, *cornu.* ad Att. V. 21. et VI. 1. Inſtrumentum muſicum, de quo agit Salmaſ. ad Solinum p. 87.

Κεφάλαιον, *caput.* ad Att. V. 18.

Κικέρων ἀριστοκρατικώτατος παῖς, *Cicero ſtatus optimatium ſtudioſiſſimus puer.* ad Att. II. 15.

Κικέρων ὁ μικρὸς ἀσπάζεται Τίτον Ἀθηναῖον, *Cicero parvulus ſalutat Titum Athenienſem.* ad Att. II. 9.

Κινδυνωδῶς, (ſ. id modo) *periculoſe.* ad Att. IX. 17.

Κλέος, *gloria.* ad Qu. Fr. III. 6.

Κοινότερα, *communiora.* ad Att. XIII. 10.

Κολακεία, *aſſentatio.* ad Att. XIII. 27. et 30.

Κόμματα, *inciſa orationis.* Or. 62.

Κορινθίων, *Corinthiorum* intell. πολιτεία, reſpublica, liber Dicæarchi. ad Att. II. 2.

Κόσμος, *mundus.* de Univ. 10.

Κρήνη, *fons.* ad Att. XII. 5.

Κρινόμενον, *judicatio, ſive judicii quæſtio: in quo quaſi certamen eſt controverſiæ.* ad Her. I. 16. Or. 36. Top. 24.

Κρίσις χρυσιππεία, *judicium ex Chryſippi ſententia.* ad Fam. IX. 4.

Κρόνος, *Saturnus, dictus quaſi* χρόνος, Nat. D. II. 25.

Κτύπος, *plauſus.* ad Att. XII. 3. Popma autem ibi legi vult ἀτύπῳ et intelligi Balbum. Nam balbi ſunt ἄτυποι. Probat Tunſtallus p. 160.

Κύκλος, *circulus, orbis.* Nat. II. 18.

Κυρία δόξα, *maxime rata ſententia.* Fin. II. 7. Nat. D. I. 30.

Κῦρος δ. ε. ad Att. XII. 38. i. e. *Cyrus ex quarto et quinto tomo Antiſthenis.* Nam ejus libri, ut Diogenes Laertius auctor eſt, redacti erant in decem tomos, quibus ſingulis qui libri continerentur commemorat: τόμος δʹ, ἐν ᾧ Κῦρος, Ἡρακλῆς ὁ μείζων, ἢ περὶ ἰσχύος. τόμος εʹ, ἐν ᾧ Κῦρος, ἢ περὶ βασιλείας. L. VI. §. 16.

Κύρου παιδεία, *Cyri inſtitutio.* ad Att. II. 3.

Κῶλα, *membra orationis*, ſenſu rhetorico. Brut. 44. Or. 62.

Κωμικὸς μάρτυς, *comicus teſtis, teſtis eo nomine occurrens ſæpe in comœdiis.* ad Fam. II. 13.

Κωρυκαῖοι, *Corycæi.* ad Att. X. 18. Corycæi fuerunt populi Pamphyliæ, dicti a promontorio Coryco. Ad id cum appuliſſent piratæ, ne ab ipſis male tractarentur, in ceteras ſtationes navium portuſque ſe mutatis veſtibus contulerunt, et quæ ibi audierant, ad piratas retulerunt, ut nomina navigantium, et quorſum navigare conſtituiſſent, ſcirent. Hinc proverbium in eos ductum, qui ſubauſcultant, quæ dicuntur, ut ea ad alios deferant. vid. Suidas in Κωρυκαῖος, et proverbiorum collectores.

Κωφὸν πρόσωπον, *muta perſona.* ad Att. XIII. 19.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Λ.

Λακωνισμὸς, *Laconica brevitas.* ad Fam. XI. 25.

Λαλαγεῦσα, *ſupple* ὄρνις, ſive χελιδὼν, *garriens avis, ſive hirundo.* ad Att. IX. 18. X. 2.

Λαμπρὰ, *ſplendida.* ad Att. V. 20.

Λάπισμα, *falſa quædam oſtentatio,* ad Att. IX. 13. vid. ἐλάπιζεν.

Λαχεῖν, (in Editt. nonnul.) *nanciſci, ſorte adipiſci.* ad Att. XV. 9.

Λεληθότως, *ſenſim, latenter, clam.* ad Fam. IX. 2. ad Att. VI. 5.

Λέσχη, *confabulatio.* ad Att. XII. 1. de λέσχαις vid. Græv. Lect. Heſiod. c. 11.

Λήκυθοι, *ampullæ, pigmenta, quibus ornatior ſit oratio.* ad Att. I. 14. Λήκυθοι, quid ſint non conſentiunt docti homines. interpretatio ea, quæ *vas pictorium* facit, (vid. v. c. Geſner. ad Plin. Ep. I. 2.) vera illa quidem eſt, neque tamen propterea illa altera falſa, quæ vas unguentarium facit, μυροθήκιον, cum Pollux VI. 19. diſerte λήκυθον inter τὰ τῶν μύρων ἀγγεῖα referat. atque hoc ſenſu paſſim eſt apud Græcos auctores, ut ap. Ariſtoph. Plut. 811. vid. Corrad. ad h. l. et Eſchenb. de Unct. c. 4.

Λήμματα, *ſumptiones Dialecticorum.* de Div. II. 53.

Λῆρος πολὺς, *nugæ multæ.* ad Att. XIV. 21. XVI. 1.

Λῆψις, *correptio, impetus.* ad Att. VII. 7. Verbum medicum, ut ἐπίληψις, ſignificatque *acceſſionem febris,* ut Cicero vocat, initiumque paroxyſmi. vid. Cuperi Obſerv. II. 15.

Λιτότης, *mediocritas, tenuitaſve,* qua in cibo et potu utimur, cum pretioſos cibos, nimiamque copiam, a menſis amovemus; quod ex lege ſumptuaria fiebat. ad Fam. VII. 26.

Λογικὴ, *philoſophiæ pars quærendi ac diſſerendi, quæ et Dialectica dicitur.* Fin. I. 7.

Λογικώτερα, ad Att. XIII. 19. ſunt diſputationes ſubtiliores, quales ſunt eorum, qui cum philoſophiæ ſe pæne totos tradiderint, de philoſophia diſputant. Subtilitas autem iſta cernitur in definiendo et argumentando, quarum rerum artem tradit λογικὴ ſeu διαλεκτική. Sic Cicero Tuſc. IV. 14. cum παθῶν definitiones et diſtributiones in formas attuliſſet: *Habes ea, quæ de perturbationibus enucleate diſputant Stoici, quæ* logica *appellant, quia diſſeruntur ſubtilius.*

Λόγοισιν Ἑρμόδωρος, *ad ſupplendum integrum ſenarium adde:* ἐμπορεύεται. *libris Hermodorus mercaturam facit,* ad Att. XIII. 21. vid. Indic. Hiſtor. in *Hermodorus.*

Λογοδαίδαλος, *artificioſi ſermonis fabricator.* Or. 12.

Λύπη, *ægritudo, quaſi ſolutio totius hominis.* Tuſc. III. 25.

Λυρικοὶ, *poetæ, qui ad lyræ cantum carmina ſcripſere,* quales inter Græcos Pindarus, Alcæus, inter Latinos Horatius fuere. Orat. 55. Fragm. incert. Tom. IX. p. 146.

M.

Μακάρων νῆσοι, *beatorum inſulæ,* ad Att. XII. 3.

Μακροψυχία, *affectio animi longinqua ſpectantis* ad Att. IX. 11. Sed Grævius vere judicat, nil certius eſſe emendatione Magnuti apud Manutium, quam et ipſe Manutius probabat: μικροψυχίαν. Nam μακροψυχία nuſquam apud Græcos auctores occurrit, et locus neceſſario deſiderat μικροψυχίαν.

Μάλ' ἀριστοκρατικῶς, *plane ut optimatem decet.* ad Att. I. 14.

Μανία, *inſania,* Tuſc. III. 5.

Μαντικὴ, *divinatio,* de Nat. D. I. 20. de Div. I. 1. Legg. II. 13.

Μάντις δ' ἄριστος: *ſupplendum, ut ſenarius integer habeatur:* ὅς τις εἰκάζει καλῶς, *vates is optimus fuerit, qui bene conjecerit,* ad Att. VII. 13. Eſt verſus ex deperdita Euripidis tragœdia. Huic enim tribuit eum Plutarchus de defectu oraculorum &c. T. I. p. 768. ed. Steph.

Μεθαρμόζομαι, *commuto, ad alias perſonas transfero,* ad Att. XII. 12. Sermo eſt de Dialogis philoſophicis, quos refingebat, et alias perſonas inducebat; ut in Academicis fecit. Dicitur quemadmodum μεταρρυθμίζειν de ſtatuis, quæ in aliam faciem mutantur, ut alium, quam antea, referant. de quo vid. Caſaub. ad Sueton. Tiber. c. 78.

Μείλιγμα, *lenimentum,* ad Att. XIII. 27. Catonis μείλιγμα eſt, quod facit, ut Cæſaris indignatio ex Ciceronis Catone, h. e. libro de laudibus Catonis Uticenſis, concepta mitigetur et leniatur. Sic Longinus eleganter μειλίγματα hyperbolarum et omnium audacium locutionum vocat particulas illas et formulas, *quaſi, tanquam, ut ita dicam.* &c. περὶ ὕψους, Sect. XXXII. 3.

Μελαγχολία, *furor,* Tuſc. III. 5.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Μελέτη, *meditatio, cura*, ad Att. V. 10.

Μελήσει, *curæ erit*, ad Att. XII. 3. XIV. 17. XV. 4.

Μέμψις, *accuſatio, reprehenſio*, ad Att. XIII. 13.

Μέμψιν ἀναφέρει, *accuſationem intendit*, ad Att. XIII. 49.

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; *Mentor, quonam modo adeam, et quonam modo amplexabor ipſum*, ad Att. IX. 8. ex Homer. Odyſſ. Γ'. 22.

Μεσότης, *medietas, medium, quod quantum vincit alterum, tantum vincitur ab altero*, de Univ. 7.

Μετ' ἀμύμονα, ad Att. XVI. 5. reſpicitur Iliad. Β'. 674. ubi Nireus formoſiſſimus dicitur, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα, h. e. *poſt Achillem pulchrum*. Atticus enim ſcripſerat, Cornelium Nepotem eſſe optimum ſcriptorem, μετ' ἀμύμονα, ſc. Ciceronem.

Μετέωρος, *incerti et dubii animi: ancipitis curæ*, ad Att. V. 11. XV. 14.

Μετεωρότερον, *ſuſpenſiore animo*, ad Att. XVI. 5.

Μὴ γὰρ αὐτοῖς, *neque enim ipſis* (ſc. *credo*) ad Att. XIII. 20.

Μηδὲ σωθείην ὑπό γε τοιούτου, *ne ſalvus quidem fiam ab hoc*, ad Attic. XVI. 15.

Μηδὲ δίκην, *ſupplementum hoc integrum verſum exhibebit*: δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς: *neque cauſam judicaris prius, quam quid uterque dicat, audieris*, ad Attic. VII. 18. Verſus, qui falſo Heſiodo adſcribebatur, Phocylidiſque eſſe putabatur.

Μηδὲν αὐτοῖς, *ſupplendum* μέλει, *nihil ipſis curæ eſt*, ad Att. VI. 1.

Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ne ignaviter et inglorie peream: ſed magno aliquo facinore edito, quod audiatur a poſteris. ad Fam. XIII. 15. ad Att. X. 1. ex Hom. Il. Χ'. v. 304. 305.

Μή μοι γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου, *ne mibi Gorgoneum caput horrendi et gravis monſtri*, ad Att. IX. 7. ex Hom. Odyſſ. Λ'. v. 633.

Μὴ πολιτεύεσθαι, *abſtinendum adminiſtratione reipublicæ*, ad Attic. XIV. 20.

Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς. *neminem magnum dixeris, priuſquam mortuum videris*, ad Att. IV. 8. Senarius Sophoclis apud Stobæum cap. 93.

Μιᾶς κόρδου. ad Att. XIII. 42. vid. Ἰλιὰς κόρδου.

Μισάνθρωπος, *oſor generis humani*, Tuſc. IV. 11.

Μισογυνεία, *odium mulierum*, Tuſc. IV. 11.

Μνημονικὴ, *ars memoriæ*, de qua noti ſunt Quinctiliani loci. ad Herenn. III. 17.

Μνημονικὸν ἁμάρτημα, *lapſus memoriæ*, ad Att XIV. 5.

Μουσοπάτακτος, *a Muſis percuſſus, Muſarum amore captus, poeta*. ad Qu. Fr. II. 10.

Μυροθήκιον, *unguenti et pigmentorum arcula*, ad Att. II. 1.

Μυστικώτερα, *ſecretiora*. ad Att. IV. 2.

Μυστικώτερον, *ſecretius*. ad Att. VI. 4.

Μῶμος, ad Att. V. 20. Μώμῳ *ſatisfacere*, eſt talem ſe præſtare, ut Momus, quod reprehendat, quamvis quærat, tamen non habeat.

N.

Νεκρομαντεία, *per mortuos divinatio*. Tuſc. I. 16. v. Daviſ.

Νεκυία, Tuſc. I. 16. ad Att. IX. 10. 11. et 18. Νεκυία Homeri, Tuſc. I. 16. eſt Odyſſ. Λ'. qui liber ſic etiam aliis vocatur, tanquam Longino περὶ ὕψους, Sect. IX. Nomen ab argumento traxit, quod in eo Ulyſſes commemoratur, quemadmodum inferos adierit, et cum umbris collocutus ſit. De hac νεκυίᾳ quid acuti homines judicarint, vid. ap. Victorium ad ep. 10. L. IX. ad Att. Ceterum ad hanc νεκυίαν reſpexit Atticus, cum Cæſaris comitatum νεκυίαν vocaret. Nam quemadmodum umbræ ad Ulyſſem in νεκυίᾳ Homeri confluunt frequentes, ſic homines flagitioſi, facinoroſi, et ære alieno obruti, ad Cæſarem confluebant.

Νεόκτιστα, *nuper condita*. ad Att. VI. 2.

Νεωτερισμὸς, *res novæ*. ad Att. XIV. 5.

Νῆφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. *Sobrius ſis, et memineris non facile credere, hi ſunt nervi ſapientiæ*, ad Att. I. 19. Verſus Epicharmi Poetæ Siculi.

Νίκωνος περὶ πολυφαγίας, *Niconis de edacitate*. ad Fam. VII. 20. vid. in Indic. Hiſt.

Νομανανδρίαν excuſationem ne acceperis. ad Att. V. 11. Alii habent νομανδρία. Adjiciemus utriuſque verbi interpretationes, a doctis viris propoſitas. Νομανδρίαν *excuſationem* dicunt eſſe legitimam, ac viro honeſto dignam, occupationem videlicet. Nam adverſæ valetudinis excuſatio mollior eſt. Hanc igitur (νομανδρίαν) excuſationem non vult accipi, quod nulla occupatio tanta ſit, ut ſe poſſit a ſcribendis ad Atticum literis avocare. Ita Manutius. Popma contra νο-

μανδείαν dicit eſſe conſtantiam Ciceronis in præfecturis conferendis; qua commotus non ſcripſiſſet ad Atticum, ne ſuam conſtantiam deferendis præfectis tentaret. Sed quomodo hæc excuſatio dici poſſit, non video. Cauſa potuit eſſe omiſſarum literarum, ſed qua non facile ad excuſandum ſe uteretur. Idem dici poteſt de interpretatione *νομανανδείας*. *Νομανανδείαν* Boſius interpretatur, *detrectationem præfecturarum*, *ſ. vacationem*. Eas cum Atticus a Cicerone quibuſdam petiiſſet, noluiſſe Ciceronem reſpondere. Quomodo tandem rogare poteſt, ne accipiat hanc excuſationem. Ruſtica eſſet illa excuſatio, quam etiam rogatus non acciperet Atticus. Noli ſuſpicari, debuiſſet ſcribere, me propter *νομανανδρίαν* ſcripſiſſe. fortaſſe ne ſanus quidem locus eſt.

Νομοφύλακες, *legum cuſtodes*. de Leg. III. 20. Magiſtratus Athenienſes, qui legum curam habebant, et facta hominum obſervabant, ad legeſque revocabant, conf. Xenoph. Oeconom. 9. 14. ex quo repetiit Columell. R. R. XII. 3. ubi vide Interpp. cf. Potter. Archæol. Gr. I. 13. Sed adjiciemus locum ex Oeconom. Xenophontis latine: *Civitatibus primoribus atque optimis non ſatis eſt viſum bonas leges habere, niſi cuſtodes earum diligentiſſimos creaſſent, quos Græci, νομοφύλακας appellant. Horum erat officium, eos, qui legibus parerent, laudibus proſequi, nec minus honoribus; eos autem, qui legibus non parerent, pœnis mulctare* &c.

Ξ.

Ξεστὸς, *politus*, ad Att. XII. 46. Sed id verbum ego delevi.

Ξυνὸς ἐνυάλιος, *communis Mars*. ad Att. VII. 8. ex Hom. Iliad. Σ'. v. 309.

O.

Ὀβελίζειν, *veru notare*. ad Fam. IX. 10. *eſt tanquam ſpurium rejicere. Obelus enim fuit ſignum Criticorum, quo ſpuria a genuinis diſcernerent*. vid. Menag. ad Laert. III. 66. p. 162. Eſchenbach. de Not. Crit. pag. 232. ſqq. et alii.

Ὁ γναφεὺς ἀνθρακεὺς, *fullo carbonarius*, ad Att. XV. 5. fullones e veſtibus ſordidis candidas faciunt; carbonarii autem nigri et ſordidi ſunt. Si igitur fullo idem ſit carbonarius, fruſtra in veſtibus purgandis laboravit. Hinc proverbium eſt *γναφεὺς ἀνθρακεὺς* in eum, qui, quod melius reddere conatur, deterius facit.

Ὁ δὲ μαίνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, *hic autem inſanit ſic, ut ferri amplius non poſſit*. ad Qu. Fr. III. 9. verſus Homeri de Cyclope Polyphemo Odyſſ. Ι'. 350.

Σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.

Ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων, *hic vero non curabat, quæ dicebantur*, ad Att. IV. 7. ex Homer. Odyſſ. Α'. 271. 305.

Οὐδὲ πάρεργον, *præter propoſitum, obiter*, ad Att. V. 21. VII. 1.

Οἵα γ' ἡ δέσποινα; *hoc proverbium ap. Platonem, Polit. VIII. p. 723. eſt integrum: οἵα γ' ἡ δέσποινα, τοία δ' ἡ κύων: qualis hera, talis et canis*, ad Att. V. 11.

Οἰκεῖον, *proprium, accommodatum ad naturam*, ad Att. I. 10. Lucul. 12.

Οἰκοδεσποτικὰ, *patris familias officio convenientia*, ad Att. XII. 44.

Οἰκονομία, *diſpoſitio, ordo*, ad Att. VI. 1.

Οἶκος φίλος: *ſupple, οἶκος ἄριστος*, ad Attic. XV. 16. vid. ſupra ad εἴη μ. φ οἶ.

Οἱ μὲν παρ' οὐδὲν εἰσιν, οἷς δ' οὐδὲν μέλει, *alii quidem prope nihil ſunt; aliis autem nihil curæ eſt*, ad Att. I. 20. Verſus Rhintonis, de quo in Indice Hiſtor.

Οἱ περὶ αὐτὸν, *qui circa ipſum erant, ipſius familiares*, ad Att. XIII. 52.

Οἴχεται, *ratio quidem hercle apparet, argentum οἴχεται, diſparet, evaneſcit*, ad Att. VI. 1. in Piſ. 25.

Ὁμοειδὴς, *ejuſdem generis et formæ*, ad Att. II. 6.

Ὁμολογία, *convenientia*, Fin. III. 6.

Ὁμολογουμένως τυραννίδα συσκευάζεται, *procul dubio tyrannidem affectat*, ad Att. II. 17.

Ὁμοπλοία, *ſocietas navigandi*, ad Att. XVI. 4.

Ὀξύπεινος, *famelicus, cibi avidiſſimus*, ad Att. II. 12. IV. 13.

Ὀπαδοὶ, *aſſeclæ aliorum in militia*, ad Att. IV. 6. opponuntur *ταγοῖς* ducibus.

Ὁ πλοῦς ὡραῖος, *navigatio tempeſtiva*, ad Att. IX. 7. Corradus laudat Pollucem I. 9. περὶ εὐπλοίας. de voce *ὡραῖος*, tempeſtivus, vid. Grævii Lect. Heſiod. c. 2.

Ὀπούντιοι, σιπούντιοι, *Opuntii, Sipuntii*, ad Att. VI. 2. vid. Indic. Geogr.

Ὄργανον, *inſtrumentum*, ad Fam. XI. 14. Capio autem de inſtrumento muſico, ob verbum *frigere*, quod dicitur de muſicis, cum non audiuntur cum favore. Brut. 50.

Ὀρθὰν τὰν ναῦν, *rectam navem*, ad Qu. Fr. I.

2. c. 4. hæc verba ſunt e Græca ſententia : εὖ ἴσθι, Ποσειδᾶν, ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδώσω, quæ latine eſt etiam apud Senecam, ep. 85. *Neptune, nunquam hanc navem, niſi rectam.* hæc Victorius. Lipſius autem ad Senec. l. c. laudat etiam veterem ſcriptorem Teleten, ex quo eſt ſententia eadem ap. Stobæum c. 106.

Ὁρίζοντες, *finientes*, de Divin. II. 44. intellige : circuli, qui ſcilicet finiunt proſpectum, *der Horizont.*

Ὁρμὴ, *impetus :* item *appetitio : appetitus*, ad Att. VII. 11. Fin. III. 7. V. 6. de Nat. Deor. II. 22. Off. II. 5.

Ὁ σοφὸς εὐθυῤῥήμων ἐστὶ, *ſapiens libere loqueris*, ad Fam. IX. 22. vid εὐθυῤῥημονέστερος.

Ὅτι αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν, *in quo virtus ſit, ei nihil deeſſe ad beate vivendum*, Parad. II.

Ὅτι ἴσα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ τὰ κατορθώματα, *æqualia eſſe peccata et recte facta.* Parad. III.

Ὅτι μόνον ἀγαθὸν, τὸ καλὸν, *quod honeſtum ſit, id ſolum bonum eſſe.* Parad. I.

Ὅτι μόνος ὁ σοφὸς πλούσιος, *ſolum ſapientem eſſe divitem.* Parad. VI.

Ὅτι πάντες οἱ μωροὶ μαίνονται. *omnes ſtultos inſanire.* Parad. IV.

Ὅτι πάντες οἱ σοφοὶ ἐλεύθεροι, πάντες δὲ μωροὶ δοῦλοι, *omnes ſapientes liberos eſſe ; et ſtultos omnes ſervos.* Parad. V.

Οὐ γὰρ ἂν τόδε μεῖζον ἔπει κακὸν, *neque enim hoc majus eſt malum.* ad Att. VII. 6. Homer. Odyſſ. M'. 209. ἔπει eſt ἐπέρχεται.

Οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, *Neque mihi pectus firmum, ſed conſternato ſum animo.* ad Att. IX. 6. Hom. Iliad. K'. v. 93. et 94.

Οὐδὲν γλυκύτερον, ἢ πάντ' εἰδέναι, *nihil dulcius, quam omnia noſſe.* ad Att. IV. 11. Eſt ſenarius uno pede truncatus, neſcio cujus poetæ.

Οὐδὲν ὑγιὲς, *nihil ſincerum.* ad Att. XV. 1.

Οὐκ ἔλαθέ σε, *non te latuit*, ad Att. VI. 1.

Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, *non eſt verus ſermo.* ad Att. IX. 12. Eſt formula, qua utebantur in Palinodiis, cum aliquid retractare vellent. Sic orſus fuerat Steſichorus Palinodiam, auctore Platone in Phædro p. 243. unde poſt ſolennis inter doctos homines retractandi formula fuit.

Οὐκ ἔστιν ἡδέως ἄνευ τοῦ καλῶς καὶ δικαίως ζῆν, *non licet jucunde vivere, niſi honeſte et juſte vivatur.* ad Fam. XV. 19. Epicuri placitum.

Οὐκ ἐπέστησεν, *non animadvertit, non ſatis cogitanter ſcripſit.* ad Att. XIII. 38.

Οὐ παρὰ τοῦτον, *non apud illum.* ad Att. XV. 29.

Οὐ σ' οἶδ' Ἄρης ἅμα Παφίῃ, *nonne ſcio te, ô Mars, conſueſſe cum Paphia, ſive Venere.* ad Att. IV. 16. Videntur hæc verba eſſe e vetere Poeta, ſed ex quo, aut quomodo explicanda ſint, fateor, me ignorare. Nam doctorum hominum conjecturæ non ſatisfaciunt, nec melius aliquid ipſe reperio.

Οὐ ταυτὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, *non idem ex eodem*, ad Att. XV. 1.

Οὐ ταυτὸν εἶδος, *ſupplendum ex Euripidis Ione : φαίνεται τῶν πραγμάτων, πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων : non eadem facies apparet, cum res procul ſunt, et cum prope cernuntur.* ad Attic. XIII. 10.

Οὕτω που τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν, *ſane eorum, qui ante nos vixerunt virorum, audiebamus laudes.* ad Att. VII. 11. Hom. Iliad. I'. v. 520.

Οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν. *Hexameter integer ſic ſe habet : οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι fas non eſt viris mortuis inſultare.* ad Att. IV. 7. Homericus verſus eſt ex Odyſſ. X'. 412. Sed apud Homerum eſt κταμένοισιν, eodem ſenſu. Cum verba memoriter laudantur, facile hujuſmodi quid mutatur. Laudavit hunc verſum etiam Plin. Ep. IX. 1.

Ὀφιοῦχος, *anguitenens*, Arat. fragm. 77. Sidus.

Ὀψιμαθεῖς, *ſero diſcentes. ſeri ſtudiorum*, ut Horat. appellat. ad Fam. IX. 20.

Π.

Πάθος, *affectus.* ad Att. XII. 3.

Πάθη, *perturbationes, motus animi turbati.* Fin. III. 10. Tuſc. III. 4. IV. 5. Off. II. 5. &c.

Παθητικὸν, *ad animos commovendos accommodatum.* Or. 37.

Παῖδες παίδων, *nati natorum, poſteri*, ad Att. XVI. 11.

Παιδεία Κύρου, *inſtitutio Cyri*, ad Fam. IX. 25. Opus notum Xenophontis.

Παλιγγενεσία, *ſtatus noſtri inſtauratio.* ad Att. VI. 6. Ita appellat ſtatum dignitatemque, quam revocatus ab exilio recuperarat, pro conſulari etiam imperio ſuſcepto. Sic Joſepho XI. 3. 9. παλιγγενεσία τῆς πατρίδος dicta. Vix dubito, quin ita capienda ſit hæc vox ap. Matth. XIX. 28. παλιγγενεσία Chriſti, quam ipſe ita explicat : ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ,

eſt inſtauratio et recuperatio priſtinæ gloriæ, quæ ei contigit, cum a morte in vitam revocatus et in cœlum ſublatus eſſet. Hoc igitur tempore diſcipuli Chriſti Spiritu S. repleti auctoritatem conſecuti ſunt, quid credendum ſit necne, quid bonum, juſtum, Deo probatum, necne, decernendi. Qui huc *παλιγγενεσίαν* Pythag. aut Stoicam vocant, nil vident. De reditu tamen in vitam etiam dixit Philo de Cherubin. p.127. ubi v. Mangeus.

Παλινῳδία, *retractatio.* ad Att. II. 9. IV. 5. VII. 7.

Πάλτος, *Paltus, Syriæ oppidum.* ad Fam. XII. 13.

Παναιτίου περὶ προνοίας, *Panætii de providentia liber.* ad Att. XIII. 8. de Panætio vid. Indic. Hiſt.

Πανήγυρις, *conventus univerſæ gentis, civitatis &c. ſaltem admodum frequens, ut in ſpectaculis.* ad Att. I. 14.

Πανικὰ, *panici, ſive ſubiti inaneſque terrores.* ad Att. V. 20. ad Fam. XVI. 23.

Πανικὸν, *inanis terror,* ad Att. XIV. 3. XVI. 1.

Πάντα περὶ πάντων, *omnia de omnibus,* ad Fam. XII. 20. XV. 17. i. e. accurate et copioſe de omnibus.

Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο, *omnis virtutis memor ſis, omnem virtutem exprome.* ad Att. I. 15. Homer. Iliad. X'. v. 268.

Πάνυ φιλοστόργως, *valde amanter.* ad Att. XV. 27.

Παράγγελμα ἐνιαύσιον, *mandatum annuum.* ad Att. V. 14.

Παράγραμμα, *agnominatio, cum unius literæ, aut ſyllabæ mutatione alius ſenſus efficitur.* ad Fam. VII. 32. Genus ridiculi, de quo L. II. de Orat. 63. ubi *παρονομασία* dicitur.

Παραγωγὴ, (ſ. ἐπαγωγὴ) *inductio.* Top. 10. genus argumentationis Socraticum, de quo vide de Inv. I. 31. ubi egregium inductionis exemplum Æſchinis Socratici profertur.

Παράδοξα, *mirabilia, admirabilia, quæque ſunt contra opinionem omnium.* Lucul. 44. Fin. IV. 27.

Παρακινδυνεύειν, *ſe temere periculo objicere.* ad Att. XIII. 27.

Παρὰ λέξιν, *contra proprie loquendi rationem.* ad Att. XVI. 4.

Παρὰ προσδοκίαν, *præter expectationem.* ad Fam. VII. 32. genus ridiculi, de quo L. II. de Oratore 63.

Παρὰ τὴν ἱστορίαν, *præter hiſtoriam.* ad Att. XIII. 10.

Παρὰ τὸ πρέπον, *præter decorum,* ad Att. XIII. 16.

Παραφύλαξον τὴν τοῦ φυρατοῦ φιλοτιμίαν αὐτόπτα, *obſerva conturbatoris Philotimi actionem quam maxime.* ad Att. VI. 9. conf. ad Att. VII. 1. et vid. in *φυράτης.*

Παρεγχείρησις, *molitio in alieno opere,* cum falcem in alienam, ut aiunt, meſſem immittimus, ut, de quo eſt h. l. cum ſcribimus, de quo alius ſcripſit, quæ *παρεγχείρησις* recte contumelioſa dicitur, quod rem ab eo non accurate ſcriptam nobis videri ſignificamus. ad Att. IX. 10.

Παρεμπεπτωκότες/Παρεμβεβλημένοι, *inſerti, ſubdititii, interjecti.* ad Fam. XV. 4.

Παρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς, *apud me ſane et alii ſunt, qui me honorabunt, maxime autem conſiliarius, ſeu conſilio valens Jupiter,* ad Fam. III. 7. ex Hom. Iliad. A'. 174.

Παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα Νήσου, ἐπὶ Ψυρίης, Appiam ἐπ' ἀρίστερ' ἔχοντα, *ad ventoſum Mimantem in inſula Pſyria, Appiam ſiniſtra habentem.* ad Att. XVI. 13. Alluditur ad locum Homeri Odyſſ. Γ'. v. 171.172. Ulyſſes cum ſociis deliberat de navigatione inſtituenda, utrnm ſupra Chium dirigant curſum, ita ut parvam inſulam Pſyriam, quæ eſt non procul ab Chio, a ſiniſtris habeant, an vero infra Chium, ut ventoſum Mimantem prætervehantur. Suadebat Ciceroni Atticus, ut inter Apenninum montem (Mimanta), qui e Campania Romam proficiſcentibus a dextris eſt et viam Appiam, quæ a ſiniſtris jacet, per Arpinum (Pſyriam) proficiſcatur, né in Antonii manus incidat. quæ ſit autem elegantia in eo, quod Arpinum cum inſula Pſyria comparetur, docet Boſius ad hunc locum. *Pſyriæ* nomen etiam Ciceroni ad Q. Fr. II. 10. reſtituit Tunſtallus ad Midlet. p.110. *Philoſophiam non ab Hymetto, ſed ab arce Ψυρίας,* i. e. Arpino.

Παρεισορῆσαι, *obiter ſcire.* ad Att. VI. 1.

Παροινικῶς, *inſolenter, contumelioſe.* ad Att. X. 10. Victorius malebat *τυραννικῶς.* Sed illud eodem redit, et bene convenit in Antonium, cui vinolentiam in Philippicis exprobrat.

Παρονομασία, *verbi parva immutatio, in litera poſita.* de Or. II. 63.

Παρρησία, *loquendi libertas.* ad Att. I. 16.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Πάρωρα πλευστέον, *intempeſtive navigandum.* ad Att. X. 12.

Πάσχω τι, *patior aliquid, angor.* ad Att. XV. 20.

Πατρίδα ἐμὴν μᾶλλον φιλῶν, *patriam meam magis amans.* ad Fam. XII. 14.

Πειθανάγκη, *ſuaſio violenta, dicitur de eorum conſiliis precibuſque, quibus neceſſario paremus*, ad Att. IX. 13. e Platone.

Πειθὼ, *Suada Dea.* Brut. 15.

Πειράζεσθαι παραλύσει, *tentari paralyſi, infeſtari ſideratione, ſeu reſolutione nervorum.* ad Att. XVI. 7.

Πειρήνη, *Pirene, ſive fons uberrimus, qualis fuit Pirene, prope Corinthum, Muſis ſacer.* ad Att. XII. 5.

Πελληναῖοι, *Pellenæi, Dicæarchi liber de populis Pellenæis, qui nomen habent ab antiqua Achaiæ civitate Pellene*, ad Att. II. 2.

Πεντέλοιπος, *qui de quinis ſupereſt*, ad Att. XIV. 21. XV. 2. Ita vocare Hirtium videtur, qui de quinque Cæſarianis reſtabat unus, quem ad optimates traducere poſſet: quanquam alii aliter.

Πεπινωμένα, *nitide et eleganter ſcriptæ.* ad Att. XIV. 7.

Πεπινωμένως, *docte et perpolite.* ad Att. XV. 16. vid. εὐπινές.

Πεπλογραφία, *pepli deſcriptio*, ad Att. XVI. 11. Πεπλογραφία Varronis, eſt liber ejus, quo virorum illuſtrium laudes deſcripſerat. Occaſionem titulo dedit mos notus Athenienſium, peplum Minervæ conſecrandi, in quo, præter ipſius res fortiter geſtas, etiam virorum fortium acu pictæ eſſent, auctoribus Ariſtophane, Suida, et aliis. Præter interpretes, vide inprimis Meurſium in Panathenaicis c. 17. nam in his peplum illud deferebatur in Minervæ ædem. Utrum vero liber hoc ipſo titulo extiterit, adeoque diverſus ſit a libro *hebdomadum*, qui doctorum virorum imagines continebat, (v. Voſſ. de Hiſt. Lat. I. 12.) necne, id quod Popmæ placebat, haud improbabili conjectura, nunc non definire licet. Ariſtoteles etiam peplum inſcripſit libellum, qui epitaphia heroum continebat, cujus fragmentum a Cantero Baſil. 1564. in 4. primum editum habemus, In hoc peplo etiam genealogias Homericorum principum fuiſſe docet Canterus in præfatione. conf. Fabricii Biblioth. Græc. L. III. c. 6. Vol. II. p. 160. ſeqq.

Περὶ δυνατῶν, *de iis, quæ fieri poſſunt.* ad Fam. IX. 4. Fat. 9.

Περὶ κοιλιολυσίαν γίνεσθαι, *in alvo ſolvenda occupatum eſſe*, ad Att. X. 13.

Περὶ μικρὰ σπουδάζειν, *in parvis rebus multum laborare.* ad Attic. XIII. 21.

Περίοδοι ἢ καμπαὶ, ἐνθυμήματα, ἢ κατασκευαὶ, *ambitus verborum, aut flexus clauſularum, aut argumenta rhetorum, aut confirmationes.* ad Att. I. 14. περίοδοι quæ ſint, dicere nihil attinet. καμπαὶ ſunt, recte explicante J. F. Gronovio, clauſulæ, flexus molles orationis ab una parte in aliam, quibus uti licet in genere ἐπιδεικτικῷ magis, in laudando, ubi ingenium et eloquentiam jactare licet, quam in forenſibus orationibus, aut in ſententiis de re gravi dicendis, a quibus quippe iſta flexuum mollities, quamvis modica, tamen abeſſe debet, adhibita potius illa *judiciali aſperitate*, quam Cicero vocat de Orat. II. 15. ἐνθυμήματα non ſunt, quæ recentioribus dialecticis dicuntur, parte quadam ſua truncati ſyllogiſmi, ſed antiquis rhetoribus celebratæ illæ ſententiæ, e contrariis concluſæ, quæ propter brevitatem et contraria acumen aliquod habent, qualis eſt illa Horatii: *Cur optas quod habes?* Serm. I. 3. 126. alia exempla ſuppeditabit Cicero in Topicis c. 13. vide de hoc genere ſententiarum in primis Facciolatum in Acroaſi I. de Enthymemate. κατασκευὴ autem etſi non eandem ſemper apud rhetores vim habet, tamen non dubium mihi eſt, quin hoc loco dicatur *confirmatio alicujus rei*, (Quinctilian. II. 4) quæ et amplificationem complectitur, cum alimus argumenta, quod Longino τρέφειν dicitur, cum dilatamus rem et augemus omni ratione, ut auditor vim rei aut argumenti capiat, in quo vel maxime ſumma eloquentia cernitur. Hæc κατασκευὴ etſi communis eſt omni orationis generi, tamen in primis in eo genere regnat, quod ἐπιδεικτικὸν dicitur, cum ingenium eloquentiamque probare volumus. Ex ea ubertas ingenii, ex ea copia viſque dicentis judicatur. Itaque in hoc genere orationis etiam modum hujus κατασκευῆς vix tenent ſummi oratores. Huc refer *illam redundantiam*, quam in Ciceronis oratione animadvertebat Apollonius Molo, et quæ in Roſciana adhibita ſeniori Ciceroni diſplicebat, ut eſt in Bruto. Vides igitur, omnia iſta ornandi genera, quibus in laudando Pompeio uſum ſe dicit Cicero, eſſe ἐπιδεικτικῷ generi propria. Nam τὸ περιοδικὸν etiam nuſpiam copioſius adhiberi ſolet et poteſt, quam in hac dicendi ratione.

Περίοδος, *ambitus, circuitus, comprehenſio,*

continuatio, circumſcriptio verborum. Or. 61.

Περὶ ὁμονοίας, *de concordia*, ad Att. VIII. 11.

Περιοχαὶ, *verborum complexiones, periodi*, ad Att. XIII. 25.

Περιπατητικὰ, *peripatetica, partes peripateticorum*, ad Att. XIII. 19.

Περίστασις, *ſtatus et conditio*, ad Att. IV. 8.

Περὶ τελῶν σύνταξις, *de finibus opus*, ad Att. XIII. 12. et 19.

Περὶ τοῦ κατὰ περίστασιν καθήκοντος, *de officio, cui quædam adjecta eſt circumſtantia* v.c. temporis, ad Att. XVI. 11.

Περὶ τῶν ὅλων, *de ſumma rerum*, ad Att. II. 17.

Περὶ ψυχῆς, *de animo*, ad Att. XIII. 32.

Περσεφόνη, *Proſerpina*, de Nat. D. II. 26.

Πεφυσίωμαι, *intumeſco, ſuperbia efferor*, ad Att. V. 20.

Πέψις, ἀκοπία, περίπατος σύμμετρος, τέρψις, εὐλυσία κοιλίας, *concoctio, vitatio laſſitudinis, ambulatio moderata, delectatio, ſolutio alvi*, ad Fam. XVI. 18.

Πιθανὰ, *apta ad perſuadendum, probabilia*, ad Att. XIII. 19.

Πίνος, *venuſtas veteris ſermonis*, ad Att. XIV. 7. v. εὐπινές.

Πλουδοκῶν, *navigationem commodam expectans*, ad Att. X. 8.

Πλοῦς, *navigatio*, ad Att. XV. 21.

Πλούτων, *Pluto, Dis.* Nat. Deor. II. 26.

Ποῖ ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀποσκήψει; *quorſum hæc tandem erumpent?* ad Att. XII. 5.

Ποιητικὰ, *efficientia*, Fin. III. 16.

Ποιότης, *qualitas*, Acad. I. 7. *ubi vid.* Nat. Deor. II. 37.

Πολίπορθος, *urbium everſor, ſive vaſtator*, ad Fam. X. 13. epitheton Ulyſſis apud Homerum.

Πολιτεία, *reſpublica.* ad Att. II. 1.

Πολιτεία, *libri de republica*, ad Att. IV. 16.

Πολιτεῖαι, *civitatum gubernandarum rationes*, ad Fam. IX. 2. ſcribere et legere πολιτείας, eſt libros de legibus, de republica, ſcribere et legere, ut ipſe l. c. interpretatur Cicero.

Πολιτεύεσθαι, *adminiſtrare rempublicam, verſari in republica*, ad Fam. VII. 12. ad Att. XIV. 6.

Πολίτευμα, *factum in republica, actio publica*, ad Att. VI. 1. IX. 7.

Πολιτεύομαι, *reipublicæ operam navo*, ad Att. II. 6.

Πολιτευτέον, *reipublicæ danda opera: verſandum in republica*, ad Att. II. 6. X. 1.

Πολιτικὸν, *de republica*, ad Qu. Fr. II. 14.

Πολιτικὴ, *de civium officio in rempublicam*, ad Att. IX. 18.

Πολιτικοὶ, *reipublicæ moderatores, reipublicæ dediti*, ad Att. XII. 23. et 51. II. 12. IX. 10.

Πολιτικὸν, *quod eſt ex uſu reipublicæ*, ad Att. IX. 11.

Πολιτικὸν σκέμμα, *conſideratio ad ſtatum reipublicæ pertinens*, ad Att. VII. 8.

Πολιτικὸς σύλλογος, *conventus et ſermo de ratione reipublicæ gerendæ*, ad Att. XIII. 30.

Πολιτικὸς, *civilis, reipublicæ deditus*, ad Att. IV. 6.

Πολιτικὸς ἀνὴρ οὐδ᾽ ὄναρ, *reipublicæ deditus vir ne in ſomnio quidem*, ad Att. I. 18.

Πολιτικῶς, *ut virum reipublicæ deditum decet, convenienter ſtatui reipublicæ*, ad Att. IV. 8. VII. 8. et 13.

Πολιτικώτερα, *ad reipublicæ adminiſtrationem magis pertinentia*, ad Att. XIII. 10. XIV. 6. et 14.

Πολιτικώτερος, *reipublicæ peritior.* ad Fam. II. 8.

Πολιτικώτερον, *accommodatius ad rationem reipublicæ adminiſtrandæ*, ad Att. V. 12.

Πολλὰ δ᾽ ἐν μεταιχμίῳ Νότος κυλίνδει κύματ᾽ εὐρέης ἁλὸς, *multos autem in intermedio Auſter volvit fluctus lati maris*, ad Att. VI. 3. hemiſtichium cum ſenario integro veteris tragici.

Πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ, *multam ſalutem honeſto, vale dicere honeſto*, ad Att. VIII. 8.

Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, *multi diſcipuli præſtantiores magiſtris*, ad Fam. IX. 7. ſenarius notus.

Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, *multum quidem abeſt.* ad Att. VI. 1. Verba, quibus crebro Demoſthenes utitur.

Πολυγραφώτατος, *qui plurima ſcripſit*, ad Att. XIII. 18.

Πολυδεύκους, *Pollucis ædes*, ad Att. VI. 1.

Πομπεῦσαι τοῖς προσώποις, *magnis perſonis inducendis libro ornatum quærere.* ad Att. XIII. 32. Cicero non ſolum magnis rebus refertum cupiebat eum σύλλογον, quem habebat in manibus, ſed etiam magnis hominibus uti, ut eo major libri dignitas et ornatus eſſet. Itaque Atticum rogat, ut, cum jam unam ſuppeditaſſet hujuſmodi, plures ſuggereret.

Πονοῦμαι, *labore et moleſtia conficior.* ad Att. XVI. 12. [Ita Erneſt. ſed non liquet.]

Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ſupplendum ex Platone, qui hæc itidem refert, ἀναβᾶς, *utrum*

exſcenſo alto muro juſtitiæ. ad Att. XIII. 38. Alludit Cicero ad locum Pindari ex libro deperdito, quo jam uſus erat, ſed alio, quam Cicero, ſenſu Plato L. II. de republ. p. 596. ed. Francof. Verba Pindari apud Platonem integra hæc ſunt: Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβάς: *utrum rectis et juſtis artibus, an dolis fraudibuſque utens &c.* Cicero ad aliam rem tranſtulit. Scire cupit ex Attico, quid ſibi ſuadeat, utrum putet præ ſe ferendam eſſe juſtam iram in Quintum filium, quam objurgando patruum apud Cæſarem meruerat, an diſſimulandam. Hinc ipſe ſic interpretatur prima verba: *utrum aperte hominem aſperner et reſpuam.* ad Att. XIII. 38.

Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, *Polydamas mibi primus probrum objiciet*, ad Att. II. 5. VII. 1. ex Homer. Iliad. Χ'. v. 100. Polydamanta dicit Catonem.

Πῦ σκάφος τὸ τῶν Ἀτρειδῶν, *ubi navigium Atridarum.* ad Att. VII. 3. e tragico veteri videntur hæc eſſe.

Πραγματικοὶ, Or. I. 45. qui ſint, ipſe Cicero ſatis docet.

Πραγματικῶς, *apte ad rem gerendam*, ad Qu. Fr. II. 15.

Πρᾶξις, *factum*, ad Att. XIV. 19.

Πρᾶξις πολιτικοῦ, *factum cive dignum reip. dedito.* ad Att. X. 13.

Πραότατα, *leniſſime*, ad Att. XI. 17.

Πρέπον, *decorum*, Or. 21. Off. I. 27.

Πρόβλημα, *quæſtio*, ad Att. VII. 1. XII. 2.

Πρόβλημα Ἀρχιμήδειον, *quæſtio Archimedea*, ad Att. XII. 4. XIII. 28. i. e. valde difficilis et obſcura. Atticus volebat Ciceronem de Catone ſcribere.

Προβολὴ, ad Att. XIII. 21. eſt interprete Budæo in Comm. Gr. L. p. 390. *ſtatus pugilis, in procinctu ſtantis, occaſionique inferendæ plagæ imminentis, et agitatoris, in carceribus equos currumque ſuſtinentis.* Inde etiam ad milites transfertur, qui in acie ſtant, projectis ſcutis impetum hoſtium expectantes, et excipientes, et tempus impetus faciendi idoneum ſpeculantes. apud Plutarch. in Cæſare, quem locum idem ille attulit Budæus l. c. De militibus latini dicunt: *projicere ſcutum.* Quadrigarius ap. Gell. IX. 13. Græci Προβάλλεσθαι ἀσπίδα ap. Ælian. V. H. II. c. ult. et ab hac projectione ſcuti ſtatus ille gladiatorius et militaris appellatur. Adjicere placet locum e Gellio de hac re inſignem: *Sicuti* (athletæ) *ad certandum vocati projectis alte brachiis conſiſtunt, caputque et os ſuum manibus oppoſitis quaſi vallo præmuniunt &c.* unde de ea re χεῖρας ἀεῖραι, χειρῶν ἀνάτασις, dicitur, v. Cuper. Obſ. I. 12. p. 88. qui etiam docet, hoc ipſum ἀνέχειν dici ap. Apollon. Rhod. L. II. v. 67. Ex his intelligi facile poteſt, quomodo Carneadi in mentem venerit, ut huic προβολῇ compararet ἐποχὴν ſuam, *retentionem aſſenſus.*

Προηγμένον, *productum, promotum, remotum, præpoſitum, præcipuum.* Fin. III. 15. v. Argum. L. III. de Fin.

Προθεσπίζω, *præſagio*, ad Att. VIII. 11.

Προκοπὴ, *progreſſus in literis*, ad Att. XV. 16. de verbo προκόπτειν v. Cellar. Diſſ. II. de Vigiliis et Lucubrat. Vett. §. 19.

Προλεγόμενα, *quæ præfari ſolemus, antequam diſputationem aliquam explicandam ſuſcipimus.* ad Fam. IX. 18.

Προλήψεις, *notitiæ rerum inſitæ.* Lucul. 10.

Πρόληψις, *notio, anticipatio, antecepta animo rei quædam informatio, prænotio, præſumptio*, Top. 7. Nat. D. I. 17.

Πρόνοια, *providentia*, Nat. D. II. 22. et 29.

Προοίμιον, *principium, præfatio*, Her. I. 4.

Πρόπλασμα, *periculum elaborati operis, rudis informatio exacti operis: ſpecimen, ex quo de toto opere, quale futurum ſit, judicari poteſt.* ad Att. XII. 41.

Προπύλαιον, *veſtibulum*, ad Att. VI. 1.

Πρόπυλον, *veſtibulum*, ad Att. VI. 6.

Προσανατρεφομένη, *recreata*, ad Att. VI. 1. proprie de eo, qui poſt morbum corpus recipit. v. ἐξ ἀφαιρέσεως.

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ: Homericus verſus integre ſic habet: πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, *ante leo, a tergoque draco, medio ipſa capella*, ad Att. II. 16. Chimæræ deſcriptio ex Iliad. Ζ'. v. 181.

Πρὸς ἴσον ὅμοιονque, *ad æqualem ſimilemque.* ad Att. XIII. 51.

Πρόσνευσις, *aſſenſus*, ad Att. V. 4.

Πρὸς τὸ ἀσφαλὲς, *ad id quod tutum ſit*, ad Att. VII. 13.

Πρὸς τὸ πρότερον, *ad prius*, ad Att. I. 16.

Πρὸς ταῦθ' ὅτι χρὴ, καὶ παλαμάσθων, καὶ πάντ' ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθων. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, *adverſus hoc, quod oportet et decet facere, et machinentur et ſtruant quidvis in me. Juſtitia enim a me ſtat.* ad Att. VIII. 8. Verba ſunt Ariſtophanis Acharnenſibus v. 659. ſed paulum mutata.

Προσφώνησις, *nuncupatio*, ad Att. XIII. 12.

Προσφωνοῦμεν, *nuncupamus, dicamus*, ad Att. XV. 13.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Προσφωνῶ, *nuncupo*, *dico*, ad Att. XVI. 11.

Πρόσωπον πόλεως, *facies civitatis*, ad Fam. XV. 17.

Προσκηνομησάμην, *procuravi*, *providi*, ad Qu. Fr. II. 3.

Πτῶσις, *prolapſio*, *caſus*, ad Att. II. 17.

Πυρόεις, *Mars*, Nat. D. II. 20.

Πυροὶ εἰς δῆμον, *frumentaria largitio*, ad Att. VI. 6.

P.

Ῥαθυμότερα, *ſegniora*, ad Qu. Frat. II. 16.

Ῥητορεύουσιν, *declamitant*, *quaſi rhetorum more*, ad Att. XV. 16. de ranarum clamore facete dicit.

Ῥήτωρ, *eloquens*, Or. 19.

Ῥίψαι πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα, *cum fureret multa fruſtra cornibus in aerem proruens*, *ſ. fruſtra cornua jactantem*, *aera cornibus verberantem.* ad Att. VIII. 5. Verſus poetæ, non conſtat, cujus. Viri docti ad h. l. laudarunt Virgilianum illud, ex Georg. III. v. 233. 234.

Ῥοιζόθεμις, *lis et tumultuoſa controverſia*, ad Att. XIV. 10.

Ῥοπὴ, *momentum*, *inclinatio*, ad Att. XVI. 5.

Ῥυθμὸς, *numerus oratorius*, Or. 20.

Ῥωπογραφία, *deſcriptio*, *pictura cum virgultorum et plantarum ibi virentium repræſentatione.* ad Att. XV. 16. Salmaſ. ad Solin. p. 739. ῥωποπώλην *Græci vocarunt*, *qui omnia id genus promercalia haberet*, *quæ medicis*, *tinctoribus*, *pictoribus*, *et myrepſis conducerent. Nam* ῥωπὸν *ejuſmodi merces omnes mixtas ac minutas appellabant.* Heſychius: ῥωπὸς, ὁ λεπτὸς φόρτος, ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, μυρεψοῖς χρησιμεύει. Idem ad Spartiani Hadrianum p. 88. b. *Qui belluas*, *arbores*, *homines*, *antra*, *portus*, *et alia id genus variaque et minuta opere topiario exprimebant*, ῥωπογράφοι *vulgo dicebantur. Nam* ῥωπὸς *eſt varia et minuta merces. Hinc* ῥωπογραφία *ripulæ apud Ciceronem in epiſtola ad Atticum L. XV. ep. 16. Quam vocem vulgo deducunt*, ἀπὸ τῶν ῥωπίων i.e. *a virgultis omnino male*, *cum* ἀπὸ ῥωποῦ *facta ſit. Hinc* ῥωπικὸν *etiam* ἀντὶ τοῦ ὡραίου *Græci ponunt*, *quod varietate ipſa pulchrum eſt. Hinc* ῥωπογράφος *pictor ille dictus apud Plinium*, *quod humilia tantum pingeret*, *ut aſellos*, *obſonia*, *et ſimilia*, ῥωπικά. - - ῥωπογραφία *opponitur* μεγαλογραφία, *quæ in rebus magnis et nobilibus exprimendis verſatur*, *ut ſunt Deorum ſimulacra*, *ædes*, *heroes*, *bellorum hiſtoriæ &c.* cf. J. Gronov. ad Cic. l. c. Hinc intelligitur, quid ſit ῥωπογραφία ripulæ, ſcilicet deſcriptio ripæ, virgultorum, graminis, florum in ripa. Virgilius de poeta Ecl. IX. 19.

> *Quis humum florentibus herbis*
> *Spargeret aut viridi fontes induceret umbra?*

Idem Ecl. VI. 62.

> *Dum Phaetontiades muſco circumdat amaræ*
> *Corticis*, *atque ſolo proceras erigit alnos.*

Hæ ſunt ῥωπογραφίαι, et ripulæ adeo: *viridi fontes induceret umbra*; cujuſmodi deſcriptionibus pleni ſunt poetæ.

Σ.

Σεμνότερός τις καὶ πολιτικώτερος, *gravior auctoritateque pollentior*, *et rebus civilibus tractandis accommodatior.* ad Att. II. 1.

Σῆμα δέ τοι ἐρέω, *ſignum autem tibi dicam*, ad Att. IV. 15. Homer. Iliad. ψ'. v. 326.

Σηστιωδέστερον, *magis Seſtiane*, ad Att. VII. 17. h. e. magis inſulſum et frigidum, ut facile ex ipſo loco intelligi poteſt. ad Fam. VII. 32. *ut ego diſceſſerim omnia omnium dicta*, *in his etiam Seſtiana*, *in me conferri.*

Σκάφος, *navigium*, ad Att. VII. 3.

Σκέμμα magnum, *res magna conſideratione digna*, *etiam atque etiam conſideranda.* ad Att. VII. 21.

Σκέψαι, *conſidera*, ad Att. XII. 3.

Σκήπτομαι, *tergiverſor*, *cauſas necto*, ad Att. XVI. 9.

Σκήψεις et ἀναβολαὶ, *excuſationes*, *atque dilationes*, ad Att. I. 12.

Σκιαμαχίαι, *umbratiles pugnæ*, *ſimulacra pugnarum*, ad Fam. XI. 14.

Σκολιὰ, *obliqua*, *tortuoſa*, *h. e. fraudes*, *doli*, *ſimulationes*, ad Att. XIII. 39.

Σκολιαῖς ἀπάταις, *verſutæ fraudis*: ſupple: *murum adſcenſurum.* ad Att. XIII. 41. v. πότερον δίκας &c..

Σκοπὸς, *ſcopus*, *ultimum*, *finis*, ad Att. II. 18.

Σκοτεινὸς, *tenebroſus*, Fin. II. 5.

Σκυλμὸς, *vexatio*, *moleſtia*, ad Att. IV. 13.

Σκυτάλη Λακωνικὴ, *Scytale Laconica* (brevis epiſtola quales occultis gravibuſque de rebus Lacedæmonii ad imperatores ſuos in loris ſcriptas mittere ſolebant.) ad Att. X. 10. Scytalæ deſcriptionem accuratam pete ex

Gellio XVII. 9. conf. Schol. Thucyd. I. 131. &c.
Σόλοικα, *olentia ſolœciſmum*, ad Att. I. 19.
Σόλοικον, *abſurdum*, ad Att. XIV. 6.
Σοφία, *ſapientia*. Off. I. 43.
Σοφοὶ, *ſapientes*, Tuſc. V. 3.
Σοφιστεύειν, *rei oratoriæ operam dare*, libros oratorios ſcribere, ad Att. II. 9.
Σοφιστεύω, *fictas cauſas*, θέσεις, *commentor*. ad Att. IX. 9.
Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει, *Spartam ſortitus es, hanc orna*. ad Att. IV. 6.
Σπείσασθαι, *inducias facere, paciſci*, ad Attic. XV. 29. proprie eſt *libare*. ſed quia in fœderibus σπονδαὶ *libationes* adhibebantur, propterea ipſum *fœdus* et *fœdus facere* σπονδὴ et σπείσασθαι dicitur.
Σπονδειάζων, verſus ſpondaicus, h. e. *quinta ſede ſpondæum habens pro dactylo*. ad Att. VII. 2.
Σπουδάζειν, *ſerio agere*, ad Fam. XV. 18. ad Att. XIII. 21.
Σπουδαῖον οὐδὲν, *ſerium nihil*, ad Att. XIII. 52.
Σπουδαιότερον, *gravius et magis ſerium*, ad Att. V. 3.
Σπουδὴ, *ſtudium, propenſa voluntas*, ad Fam. XVI. 21. ad Att. XIII. 27.
Στάσις, *ſtatus*, Top. 24. Refutatio accuſationis, in qua eſt criminis depulſio, quod in ea inſiſtit primum quaſi ad repugnandum congreſſa defenſio, ut ait ipſe Cicero l. c.
Στερέμνια, *ſolida, firma*, Nat. D. I. 18. Sic appellabat Epicurus corpora, a quibus ſimulacra, quæ ſenſiones efficerent, defluerent continuo ; ut diſtingueret ſcilicet ab his ſimulacris, quæ nil ſoliditatis et firmitatis haberent.
Στερκτέον, *probandum, æqui bonique conſulendum*. ad Att. IX. 10.
Στερητικὰ, *privantia*, Top. 11.
Στίλβων, *Mercurius planeta*. Nat. D. II. 20.
Στοργὴ, *amor et pietas inter parentes et liberos*. ad Att. X. 8.
Στρατήγημα, *conſilium imperatorium*, Nat. D. III. 6.
Στρατύλλαξ, *imperatorculus*, ad Att. XVI. 15.
Σύγγραμμα, ad Att. XVI. 6. *ſcriptum quodcunque et ex quocunque genere*. Nam etſi, ut συγγραφεὺς, ſæpius de hiſtoricis, quam aliis ſcriptoribus, ſic σύγγραμμα de hiſtoricis libris dicitur, tamen utrumque de omni genere reperitur.
Συγκατάθεσις, *aſſenſio, approbatio*, Lucul. 12.
Συγκύρημα, *caſus*, ad Att. II. 12.
Σύγχυσις, *confuſio*, ad Att. VI. 9.
Σύγχυσις τῆς πολιτείας, *confuſio reipublicæ*, ad Att. VII. 8.
Σὺ δὲ δὴ τί σύννους; *tu vero quid cogitabundus?* ad Att. XIII. 42. Videtur eſſe initium ſenarii.
Συζήτησις, *mutua quæſtio, diſputatio*, ad Fam. XVI. 21.
Συζυγία, *conjugatio*, Top. 3. ubi vid.
Σύκῳ μὰ τὴν Δήμητρα σῦκον οὐδὲ ἓν Οὕτως ὅμοιον γέγονεν, *Ficui per Cererem ficus nulla unquam tam ſimilis fuit*. ad Att. IV. 8. Senarius cum dimidio Comici, neſcio cujus.
Σύλλαβοι, *indices*, ad Att. IV. 4. Hæc eſt lectio librorum, niſi quod ep. 5. et 8. legitur, *ſyttibæ*, σιττύβαι. qui ſint σύλλαβοι, ſi lectio vera eſt, ipſe docet Cicero, nempe *membranulæ, ex quibus indices fiant*. Joſ. Scaliger et Voſſius ad Catull. p. 22. legi volebant σιττύβους. nam hoc eſſe ep. 5. et octava putabant. Sed Grævius recte vidit, σιττύβους eſſe ab his locis alienos, non minus, quam σιττύβας. σιττύβους eſſe *ollas*, auctore Polluce, σιττύβας autem *veſtes pelliceas*, auctore Heſychio. Pelliceas enim veſtes involvendis libris accommodatas eſſe non titulis librorum. Itaque pro συλλάβους legit σιλλύβους, et *ſillybis* pro *ſittybis*. Heſychius σίλλυβον interpretatur τὸ τῶν βιβλίων δέρμα. Hujuſmodi tituli, quibus auctorum nomina inſcribebantur, et qui libris agglutinabantur, quemadmodum etiam hodie elegantiores libris ſuis hujuſmodi membranulas agglutinandas a bibliopegis curant, quibus libri auctor et titulus aureis literis inuritur : cujuſmodi tituli etiam πιττάκια dicuntur. de σιλλύβοις v. Salmaſ. ad Capitolini Pertin. pag. 549. b. Hæc Grævius. Ceterum facile intelligi poteſt, unde hæc mutatio orta ſit. Ex *ſillybis* facilis mutatio in *ſittybis*. Ex σιλλύβους autem manifeſtum eſt, librarios feciſſe συλλάβους, deceptos *indices* voce. Nam *indices* eos, quos vulgo vocamus, h. e. *Catalogus, Regiſter*, συλλάβους dici poſſe, notiſſimum eſt. De his dici putabant, neque intelligebant, de longe aliis indicibus, h. e. de iis, qui indicarent libri auctorem atque adeo inſcriptionem et argumentum, ſermonem eſſe. Erat præterea ignota iis vox σίλλυβος, ut corruptam lectionem, et in συλλάβους mutandam cenſerent.
Σύλλογος, *conventus*, ad Att. XIII. 32.
Συμβίωσις, *convictus*, ad Att. XIII. 23.
Συμβιώτης, *convictor, conviva*. ad Fam. IX. 10.
Σύμβολον, *nota*. Top. 8.
Συμβουλευτικὸν, *conſilii plenum, ad deliberationem aptum*. ad Att. XII. 40.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Συμπάθεια, *conſenſus naturæ, convenientia et conjunctio naturæ*, ad Att. IV. 17. Ea qualis ſit, docetur de Divin. L. II. 6.

Συμπάθεια, *animi commotio ex commiſeratione, doloris conſenſus*. ad Att. IV. 15. V. 18. X. 8. Nat. D. III. 11. de Div. II. 60.

Συμπαθῶς, *cum animi commoti ſignificatione*. ad Att. V. 11. XII. 44.

Συμπάσχω, *una afficior*, ad Att. XII. 11.

Συμπόσια, *compotationes*. ad Fam. IX. 24. ad Att. II. 12.

Συμφιλοδοξοῦσιν, *ſimul gloriæ meæ ſerviunt*, ad Att. V. 17.

Συμφιλολογεῖν, *de literis diſputare*. ad Fam. XVI. 21. v. φιλολογεῖν.

Συναγωγὴ, *collectio, volumen*, ad Att. IX. 13. XVI. 5.

Σύνδειπνια, *concœnationes*, ad Fam. IX. 24.

Σύνδειπνοι σοφοκλεῖς, ad Q. Fr. II. 16. Συνδειπνοι σοφοκλεῖς, qui dicantur, non convenit inter interpretes. Alii fabulam Sophoclis συνδείπνους dictam intelligunt, a Quinto converſam latine, improbante Manutio, qui negat eam Ciceronem tam ruſtice improbaturum fuiſſe. Sed inprimis repugnat verbum *actam:* quod indicat, huic fabulæ, de qua dicitur, Quintum interfuiſſe. Itaque Manutius putat, capienda verba eſſe de convivio, perquam ſimili convivio in fabula aliqua Sophoclis, cui interfuerit Quintus, et in quo quid ſibi acciderit, commemorarit fratri. Sed hujuſmodi convivium non aptum videtur Sophocleæ tragœdiæ. Mihi in mentem venerunt σοφοκλεῖς Pliniani Ep. II. 16. *laudicœni*, paraſiti, qui cœnulæ cauſa, quamvis indignos laudant, et ab iis acta et dicta omnia σοφῶς dicta et acta clamant. v. auctores laudatos Intt. ad Plinium. Fuiſſe ergo videtur in convivio, in eoque habuiſſe συνδείπνους paraſitos, aut paraſiticis certe moribus. Hos quemadmodum, quam lepide et feſtive vexarit, commemoraverat fratri. Itaque fatendum eſſe, reſpondet, lepide ab eo actam illam fabulam (frequentes enim occurrunt in Comicorum fabulis paraſiti) ſed rem ſibi nihilo minus non probari, velle ſe, factum non eſſe aut dictum, quod factum dictumque ſcripſiſſet.

Συνδιημερεύομεν, *ſimul diem conterimus*, ad Att. VIII. 9.

Σὺν θεῷ τοι λέγω, *diis juvantibus dico*, ad Att. X. 10. Manutius hæc diſtinguit ſic: σὺν θεῷ. Τοὶ λέγω. ut illa cum ſuperioribus conjungantur, hoc ſit: *tibi dico*. Doricum illud τοι arguit eſſe particulam noti tum verſiculi.

Συνηγωνίων, *cum illo mœrebam*. ad Att. V. 12.

Σύνναοι, *contubernales*. ad Att. XII. 45. Sic ipſe hanc vocem interpretatur Cicero L. XIII. 28. Ceterum Dii σύνναοι ſunt, qui templo communi coluntur, ſimiles diis παρέδροις, de quibus diis παρέδροις, aſſeſſoribus, ſ. contubernalibus, eſt doctus libellus Cl. Arnaldi. Sunt etiam σύμβωμοι. v. Spanhem. de uſu et præſt. Num. Diſſ. X. p. 130. Dicti Ciceroniani, quo Cæſarem mavult Quirini, quam Salutis, σύνναον, hæc vis eſt: malle ſe Cæſarem propter tyrannidem, ut Romulum propter ſeveriora imperia, interfici, quam ſalvum diu eſſe.

Συνοδία, *colloquium*, ad Att. X. 7.

Σύνταγμα, *opus compoſitio*, ad Fam. VIII. 3. ad Att. XVI. 3. ad Att. XII. 45.

Σύνταξις, *opus*, ad Att. XIII. 16. XV. 14.

Σύντε δύ' ἐρχομένω, complendum ex Homeri Iliad. K'. 224. καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν, Ὅπως κέρδος ἔῃ, *duobuſque ſimul euntibus. alter alterum prævertiſſet cogitando, quod e re foret*. ad Fam. IX. 7. ad Att. IX. 6.

Σύντηξις, *arcta animorum conjunctio, et quaſi conglutinatio*, ad Attic. X. 8.

Σύντομα, *compendioſe, paucis*, ad Att. VII. 3.

Σφαῖρα, *globus*, Nat. D. II. 18.

Σφαιροειδὲς, *globoſum*, de Univerſo 6.

Σφάλμα, *erratum, lapſus*, ad Att. X. 12.

Σχεδιάζειν, *ſcribere, quod ſubito in mentem venit*, ad Att. VI. 1.

Σχεδίασμα, *ſubitum conſilium et tumultuarium*, ad Att. XV. 19.

Σχήματα, *ſententiarum orationiſque formæ, ſive verborum et ſententiarum lumina, ornamenta*, Brut. 17. et 37.

Σχόλιον, *brevis explicatio*, ad Att. XVI. 7.

Σωκρατικῶς εἰς ἑκάτερον, *Socraticorum more in utramque partem* (ſcilicet diſputare), ad Att. II. 3.

Σῶμα, *corpus*, ad Att. II. 1. i. e. collectio ſ. volumen orationum.

Σώφρων, *temperans*, Tuſc. III. 8.

Σωφροσύνη, *temperantia*. ibid.

T.

Ταγοὶ, *duces*, ad Att. IV. 6.

Τὰ κατὰ μέρος, *particularia, ſingula quæque particulatim*, ad Att. XIII. 22.

Τὰ κενὰ τοῦ πολέμου, *inanes terrores belli*, ad Att. V. 20.

Τὰ κεφάλαια, *capita*, ad Att. XVI. 11.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Τὰ μὲν διδόμενα, proverbium hoc ita expleri e Platonis Gorgia poteſt: τὰ μὲν διδόμενα ἀνάγκη δέχεσθαι, *quæ dantur neceſſe eſt accipere.* ad Att. VI. 5. XV. 17. ſic objurgabat Philotimus Ciceronem de rationibus turbatis querentem, volebatque Ciceronem, ex eo proverbio, rationibus editis contentum eſſe.

Τὰ μὲν οὖν καθ' ἡμᾶς τάδε, *quæ igitur ad nos pertinent, hæc ſunt,* ad Fam. XVI. 21.

Ταξιάρχης, *ordinis ductor, centurio,* ad Att. XVI. 11. v. Perizon. ad Ælian. V. H. II. 44. Spanhem. ad Julian. Or. I. p. 256. Cave autem putes proprie Muſtelam ſive centurionem, ſive tribunum mil. dici. Ταξιάρχης dicitur, quia erat princeps gladiatorum Antonii, quod clariſſime patet ex loco huic parallelo, Phil. II. 41. *præſertim cum duos ſecum Anagninos haberet, quorum alter gladiatorum eſt princeps, alter poculorum.*

Τὰ ὅλα, *tota, univerſa,* Epiſtol. ad Att. XIII. 40.

Τὰ περὶ τοῦ καθήκοντος, *quæ de officiis ſunt, libri de officiis,* ad Att. XV. 13. XVI. 11,

Τὰς τῶν κρατούντων. Euripidis verſus integer ſic habet: τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών, *dominantium ſtultitias ferre oportet.* ad Att. II. 25. ex Phœniſſis v. 396.

Τὰ τῶν φίλων κοινὰ, καὶ φιλίαν ἰσότητα, *amicorum communia omnia: et amicitiam eſſe æqualitatem.* Leg. I. 12.

Ταὐτόματον ἡμῶν, verſus integer ſic habet: Ταὐτόματον ἡμῶν κάλλιον βουλεύεται *caſus melius, quam nos, conſulit.* ad Att. I. 12. Verſus Menandri ut placet Lambino. Et ſunt perſimiles Menandri de caſu verſus et ſententiæ in fragm. p. 100. 106. ed. Cler.

Τέθριππα, *quadrigæ.* ad Att. V. 21. Inter divinos honores eſſe quadrigas ſatis conſtat. Itaque in nummis conſecratorum reperiuntur, et in aliorum quoque, interdum fornicibus impoſitæ. v. Menkenii Diſſ. de Conſecratione Auguſtorum et Auguſtarum e nummis. Cum ergo invaluiſſet, ut provinciales magiſtratibus divinos honores tribuerent, templaque ædificarent, etiam quadrigas æneas marmoreaſve poſuerunt, vel in faſtigiis templorum, ut ap. Liv. XXXV. 41. vel in fornicibus.

Τεκμηριῶδες, *ſignum ejuſmodi, ut dubitari non poſſit.* ad Att. VII. 4.

Τέκνον ἐμὸν, οὔ τοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα λόγοιο, *non tibi, nata mea, data ſunt opera bellica, verum tu placida perſequere munera eloquentiæ.* ad Att. XIV. 13. Homer. Iliad. Ε'. v. 428. pro γάμοιο Cicero ſcripſit λόγοιο, ut ad ſe accommodaret ῥῆσιν.

Τελικὰ, *ad ultimum pertinentia.* Fin. III. 16.

Τέλος, *ſumma rerum, finis; quod ad nullam aliam rem, ad ipſum autem omnia referuntur.* ad Att. XII. 6. Fin. I. 12. III. 7.

Τέμπη, *loca amœniſſima Reatinorum.* ad Att. IV. 15. v. quæ ad h. l. e Luca Holſtenio affert Grævius.

Τέρας, *monſtrum, prodigium,* ad Att. VIII. 9.

Τεχνολογία, *tractatio artis, diſputatio de præceptis artis.* ad Attic. IV. 16.

Τέτλα, κύντερον, ſupple ex Homero ἔτλης: *perfer, gravius tuliſti.* ad Att. IX. 15. Odyſſ. Υ'. v. 18.

Τετυφῶσθαι, ad Att. XII. 25. *inani gloriolæ ſtudio duci,* qui ſcilicet cupio filiæ monumentum in horto celebri ponere. Itaque addit: *Obſequere huic errori meo.* confer v. τὸν τύφον &c.

Τεῦκρις. ad Att. I. 14. quis hoc nomine ſignificetur, v. in Indice Hiſtorico *Teucris.* unde autem ita dictus ſit C. Antonius, non liquet, nec vacat Interpretum conjecturas huc tranſcribere.

Τηλέπυλος Λαιστρυγονίη, *Telepylus, urbs Læſtrygonia.* ad Att. II. 13. Formias intelligit, antiquiſſimam Læſtrygonum ſedem. Plin. H. N. III. 5. Grævius laudavit Cluver. Ital. Antiq. III. 10.

Τὴν ἔσω γραμμὴν tenere, *interiorem lineam,* ad Att. IV. 8. a ſtadio ducta dicendi ratio, in quo duæ lineæ, altera, a qua incipit curſus, altera, in qua deſinit, v. Salmaſ. ad Solin. p. 647. b. et alii, quos laudat Grævius. *Interiorem lineam* ergo *tenere,* idem eſt, ac *medium tenere.*

Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα, *ut tyrannide potiatur, quæ inter Deos maxima; ut regno potiatur, quo nil majus inter Deos ipſos.* ad Attic. VII. 11. Eſt ſenarius Euripidis in Phœniſſ. 509.

Τὴν παροῦσαν κατάστασιν τυπωδῶς, *præſentem ſtatum reip. ſubjecta rudi ejus forma.* ad Att. IV. 13.

Τῆς δάμαρτός μου ὁ ἀπελεύθερος (οἶσθα ὃν λέγω) &c. *uxoris meæ libertus (noſti quem dico) viſus eſt mihi dudum e verbis, quæ inconſiderate effutiebat, turbaſſe calculos, ex coemptione bonorum Crotoniatæ tyrannicidæ:* (i.e. Milonis qui Clodium interfecit) *timeo ne id adhuc non intellexeris. unus nimirum hoc*

ubi conſideraveris, reliqua in tuto pone. ad Att. VI. 4. v. φυράτης.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι, *ante virtutem ſudorem poſuerunt Dii immortales.* ad Fam. VI. 18. verſus Heſiodi Opp. et Dier. v. 289.

Τῆς ξυνάορυ τῆς ἐμῆς ὁ ἐξελεύθερος &c. *uxoris meæ libertus, viſus eſt mihi ſæpe garriens et errans in conciliabulis et circulis, quodam modo conturbaſſe rationes in bonis Crotoniatæ.* ad Attic. VI. 5. Crotoniatam appellat Milonem interfectorem Clodii, a celebri illo propter vires corporis Milone Crotoniata.

Τί γὰρ αὐτῷ μέλει; *quid enim illi curæ eſt?* ad Att. XII. 2.

Τί λοιπόν; *quid reliquum?* ad Att. VI. 1.

Τιμή, *honor.* ad Att. XII. 12.

Τίς δ' ἐστὶ δοῦλος, τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν; *quiſnam eſt ſervus, de morte ſecurus qui ſit? qui mortem non timeat?* ad Att. IX. 2. Euripidis ſenarius, etiam Plutarcho memoratus de audiendis poetis

Τίς πατέρ' αἰνήσει, integer verſus ſic ſe habet, τίς πατέρ' αἰνήσει, εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί; *quis patrem laudabit, niſi infelices filii?* ad Att. I. 19. majorum et parentum laudes ſolent inprimis commemorare, qui ipſi, quod laudem mereatur, non fecerunt. Itaque Cicero veretur, ne Atticus ſibi laudanti ſuperiorum temporum res geſtas, in libro de Conſulatu et aliis, occinat illud: Τίς πατέρ' αἰνήσει &c. Adeone ab ingenio et ſuperiorum temporum conſuetudine deſciviſti, ut ſola illa, quæ olim geſſeris, laudes, quaſi nunc nihil laudabile facias.

Τὸ ἄμεινον καὶ τὸ χεῖρον ἐν ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα, *quid melius, et deterius, in obſcuro adhuc providebat maxime.* ad Att. X. 8. Sunt verba Thucydidis de Themiſtocle I. 138.

Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, *juſtitia et veritas a me ſtat.* ad Att. VI. 1. ex Ariſtophanis Acharn. 660.

Τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον *in lente unguentum.* ad Att. I. 19. proverbium de rebus bonis in re vili conſumptis μύρον eſt legatio, φακή lens, eſt Lentulus Clodianus. In eo ergo legationem male collocatam dicit.

Τοιαῦτα ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται, *talia ærumnoſum bellum efficit.* ad Qu. Fr. II. 15. verſus ex Euripidis Supplicibus v. 119.

Τοῖς ἀπαντῶσιν, *obviam prodeuntibus.* ad Att. VII. 5.

Τὸ καλὸν δι' αὐτὸ αἱρετόν, *honeſtum propter ſe ipſum expetendum.* ad Fam. XV. 17. et 19.

Τὸ καλόν, *honeſtum.* ad Att. VIII. 8.

Τὸ μέλλον καραδοκήσεις, *quod futurum eſt expectabis,* ad Att. IX. 10.

Τὸν θεωρητικόν, *qui in rerum contemplatione occupatur.* ad Att. II. 16.

Τὸ νεμεσᾶν intereſt τοῦ φθονεῖν, *indignatio differt ab invidia.* ad Att. V. 19.

Τὸν πρακτικὸν βίον, *vitam, quæ in rebus agendis verſatur.* ad Att. II. 16.

Τὸν τῦφον μου πρὸς θεῶν τροποφόρησον, *inſolenti et vanæ ambitioni meæ, per Deos, indulge.* ad Att. XIII. 29. v. τετυφῶσθαι.

Τὸ παραδοξότατον, *inopinatiſſimum.* ad Att. VI. 1.

Τοποθεσία, *loci deſcriptio.* ad Att. I. 13. et 16.

Τὸ συνέχον, *quod conjunctum eſt, proximum.* ad Att. IX. 7.

Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, *tunc tellus mihi lata dehiſcat.* ad Att. IX. 9 ad Qu. Fr. III. 9. ex Homer. Iliad. Δ'. v. 182.

Τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί, ſupple λέγεις. eſtque proverbium: *meum ſomnium mihi narras.* ad Att. VI. 9. h. e. rem narras, quam te melius novi. locos veterum, qui hoc proverbio uſi ſunt, vide ap. Eraſm. in Adagiis.

Τοῦτο δὲ μυῖα ὅση; *hoc vero quantula muſca?* ad Att. XII. 51. Si vera lectio eſſet, contemptum rei ſignificarent iſta verba, ut vidit Boſius. Sed fateor, mihi magis placere alteram lectionem, quam Victorius, Junius, aliique probant, et ſervat Græviana: Τοῦτο δὲ μηλώσῃ, *ſed hoc tu videris*; quod proverbialiter dici videtur, cum oſtendere quis vult, alium ſe melius rem explorare et dijudicare poſſe, μηλοῦν eſt a μήλη, quod eſt inſtrumentum chirurgicum, quo ſolent vulnera, quam profunda ſint, et quid in iis lateat, quod extrahendum ſit, perſcrutari. Etym. M. μήλη ἰατρική· δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονούμενα· μηλοῦν γὰρ τὸ ψηλαφᾶν λέγεται. conf. Suidas in μήλη, μηλοῦν, μηλῶσαι et ibi Kuſterus.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, *aſpera ſed bona puerorum nutrix, nequaquam ego hac terra poſſum dulcius quidquam aſpicere.* ad Att. II. 11. Hom. Odyſſ. I. v. 27.

Τριπολιτικός, *liber inſcriptus Tripoliticus.* ad Att. XIII. 32. nempe Dicæarchi, cujus etiam apud Athenæum IV. p. 141. A. mentio.

Τρισαρειοπαγίτης, *eximius Areopagita,* ſeveriſſimus judex. ad Att. IV. 15.

Τρόποι, *verborum immutationes,* Brut. 17.

Τυραννοκτόνοι, *tyrannicidæ,* ad Fam. XII. 22. ad Att. XIV. 6.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Τυφλώττω, *cæcutio*, ad Att. II. 19.

Τὴν δ' αἰτίαν τῶν βρούτων τὶς ἔχει, *horum culpam quis Brutorum ſuſtinet? quis Brutorum harum rerum auctor fuit?* ad Att. XV. 12.

Τῶν μὲν παρόντων δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, τῶν δὲ μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστὴς, *rerum quidem præſentium inito brevi et extemporali conſilio optimus index: futurarum autem magna ex parte ejus, quod eventurum erat, certiſſimus conjector.* ad Att. X. 8. Sunt verba Thucydidis de Themiſtocle. I. 138.

Τῶν πολιτικωτάτων σκεμμάτων, *conſiderationum maxime ad remp. pertinentium.* ad Att. X. 1.

Τῶν προὔργου τι, *eorum, quæ ſunt ex re, aliquid.* ad Att. IX. 4.

Τῷ καλῷ προσπέπονθα, *honeſti ſum amantiſſimus.* ad Att. II. 19. εὖ πάσχειν πρός τινα notum eſt eſſe *amare aliquem.*

Τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ, *navium enumeratione,* ad Att. VI. 2. ſc. quæ eſt apud Homerum libro ſecundo Iliados.

Υ.

Ὑάδες, *hyades.* Nat. D. II. 43. Arat. frag. Sidus in tauri capite.

Ὑγιὲς, *ſincerum, ſanum.* ad Att. X. 12.

Ὕειν, *pluere.* Nat. D. II. 43.

Ὑλῶ, *celebro, pervulgo*, ad Att. XIII. 30. Sed Græviana habet: *volo.* Ita etiam Manutius et alii.

Ὑπεκθέμενος, *cum clam ſubduxero, et tranſportaro aliquo*, v. c. ſecuritatis cauſa. ad Att. VII. 17. Sic et ἐκθέσθαι dicitur.

Ὑπεραττικὸς, *plus quam Atticus*, ad Att. XV. 1.

Ὑπερβολὴ, *ſermonis exuperantia, ſuperlatio.* ad Att. VII. 32.

Ὑπερβολικῶς, *ſupra veritatem, ſupra modum.* ad Att. V. 21. VI. 2. ad Qu. Fr. II. 14.

Ὑπηνέμιος, ad Att. XIV. 10. Verba Ciceronis integra adjiciemus: *Hæc et alia ferre non poſſum. Itaque γῆν πρὸ γῆς cogito. Tua tamen ὑπηνέμιος nauſea jamne plane abiit?* In hac verborum interpunctione, ὑπηνέμιος refertur ad *nauſea*, quorſum referunt interpretes, et explicant de nauſea levi et non durabili: v. Manutius; qualis hæc ipſa Attici nauſea fuit, quam ep. 8. h. l. appellat *nauſeolam.* ὑπηνέμιον dicitur, quicquid inane eſt et futile, cui tanquam ventus ineſt. Nota ſunt *ova* ὑπηνέμια, de quibus vide Cerda ad Virgil. Georg. II. 273. Sed quidquid ſit, mihi ὑπηνέμιος non videtur commode jungi *nauſeæ.* Græci enim ſemper dicunt de iis rebus, quæ ſpeciem aliquam habent, ſed vi deſtituuntur, ſemperque in deteriorem partem adhibent. Itaque mihi videbatur interpungendum eſſe poſt ὑπηνέμιος, ita: *Tua tamen* ὑπηνέμιος. *Nauſea jamne plane abiit?* Monebat etiam illud: *tamen*, quod ad antecedentia relationem habet, nempe ad hæc: *itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito. Tua tamen*, intellige *terra*, ὑπηνέμιος eſt. Atticus erat in Græcia, et habebat prædia in Epiro. Eo invitaverat Ciceronem, eo etiam ire Cicero cogitabat interdum. v. Phil. I. et II. et ep. 13. h. l. Sed dubitabat tamen. Cogito quidem de mutanda terra, ſed tuam tamen ὑπηνέμιον eſſe arbitror. ὑπηνέμιος idem h. l. eſt, quod ὑπήνεμος, niſi fortaſſe ὑπήνεμος legendum, h. e. vento expoſita, aperta, in loco aperto poſita, quales ſunt *nidi* ὑπήνεμοι, non in terra, aut cava arbore poſiti, ſed in libero aere, ubi non ſunt pulli a vi tempeſtatis, ventorumque tuti. Itaque *tua tamen* ὑπηνέμιος, mihi videbatur hanc vim habere: ſed etiam Græcia, in quam ire volebam, non eſſe mihi tuta ſatis videtur; ibi quoque obnoxius eſſe videor hoſtibus meis. Hæc mihi in mentem de hoc loco veniebant. Recte an ſecus, doctiores viderint.

Ὑπηρεσία, *miniſterium, officiorum præſtatio.* ad Att. IX. 13.

Ὑπόθεσις, *argumentum*, ad Att. IV. 5. XV. 1. ad Qu. Fr. III. 5. Top. 21. ad Att. I. 14. XII. 45. XV. 22. ad Qu. Fr. II. 16.

Ὑποθῆκαι, *pignora*, ad Fam. XIII. 56. v. Græv. ad h. l. qui docet e Salmaſio, hypothecas et pignora, inter quæ hodie JCti diſtinguunt, apud veteres eandem vim habuiſſe.

Ὑποθῆκαι, *præcepta, monita.* ad Att. II. 17.

Ὑποκορίζομαι, *leniori vocabulo appello*, ad Att. IX. 10.

Ὑπομεμψίμοιρος, *ſubquerulus*, ad Att. VI. 1.

Ὑπόμνημα, *commentarius*, ad Att. II. 1. XV. 23. XVI. 14.

Ὑπομνηματισμὸς, ad Fam. XIII. 1. ad Att. V. 11. Ita vocabant Areopagitæ decreta ſua. Nomen inde ductum, quod in tabulas memoriæ cauſa referebantur.

Ὑποσόλοικα, *ſubabſurda*, ad Att. XIV. 21. II. 10.

Ὑπόστασις, noſtra, *ſtatus noſter*, ad Att. II. 3.

Ὑπὸ τὴν διάληψιν, *ſub ipſam acceſſionem febris.* ad Att. IX. 2.

Ὑπὸ τὴν λῆψιν, *ſub acceſſionem febris.* ad Att. IX. 10. utrumque egregie illuſtravit Cuperus Obſ. II. 15.

Ὕπουλον, *ſubdolum*, ad Att. X. 11.

Ὑπώπιον, *macula.* ad Att. I. 20. proprie eſt *vulnus in facie.* Egregia eſt de hoc verbo et de ὑπωπιάζειν diſſertatiuncula in L. Boſii Exercitationibus in N. T. in Ep. I. ad Corinth. cap. IX. 27.

Ὕστερον πρότερον, Ὁμηρικῶς, *ordine præpoſtero, cum primo loco, quod poſterius eſt, ſecundo, quod prius, effertur, Homerice.* ad Att. I. 16.

Φ.

Φαέθων, *Jupiter planeta*, Nat. D. II. 20.

Φαίδρου περὶ σισσῶν et ἐλλάδος, ad Att. XIII. 39. Librorum titulos eſſe contextus docet, ſed manifeſte corrupti ſunt. Conjecturas eruditorum cui legere volupe eſt, adeat interpretes ad h. l. nam eas huc transferre non eſt inſtituti noſtri.

Φανοπροσωπεῖν, *vultum oſtendere, faciem aperire*, ad Att. VII. 21. de iis dicitur, qui nihil timent, nec conſpectum cujuſquam fugiunt.

Φανοπροσωπητέον, *retecto vultu et aperta facie procedendum*, ad Att. XIV. 22.

Φαίνων, *Saturnus planeta*, Nat. D. II. 20.

Φαλάκρωμα, ad Att. XIV. 2. Bis in eadem epiſtola hoc verbo uſus eſt: *apud Madarum nullum eſt φαλάκρωμα.* poſt: *habes φαλάκρωμα inimiciſſimum otii.* In poſteriori loco φαλάκρωμα eſſe ipſum Matium, quem propter calvitiem ita appellat, facile intelligitur. In priori autem non ita facile patere, vel doctorum de ea re diſputationes demonſtrant. Alludi ad Matii calvitiem, ſi vera eſt lectio, de quo non dubito, manifeſtum eſt. Atticus ſcripſerat, apud eum φαλάκρωμα fore; id negat ſe Cicero reperiſſe. Ex quo intelligitur, non eſſe *calvitiem* h. l. φαλάκρωμα, et ludi ambiguitate verbi. Porro paulo poſt dicit φαλάκρωμα, h. e. Matium eſſe *inimicum otii.* Ex quo colligo, Atticum ſcripſiſſe, Matium pacis otiique amicum et ſtudioſum fore. Recte igitur *nullum* φαλάκρωμα interpretantur *pacis otiique ſtudium.* Calvorum capita ſimilia cœlo ſereno et tranquillo. Unde apud Suidam eſt φαλακρότερος εὐδίας, quod jam e Pſeudo-Demetrii Phalerei libello de elocutione attulit Boſius. Hinc φαλάκρωμα pro tranquillitate, otio dici potuit. J. Fr. Gronovii σαλακώνισμα non placet. Manifeſtum enim eſt, Ciceronem et Atticum pro more ſuo in Matii calvitie ludere voluiſſe.

Φαλαρισμὸς, *Phalaridis imitatio, ſævitia*, ad Att. VII. 12.

Φαντασία, *viſum*, Lucul. 6. Acad. I. 11. eſt ſpecies rei quæcunque in animo informata.

Φιλαίτιον συμφορά, *querula res calamitas*, ad Att. XII. 41.

Φιλαίτιος, *accuſandi et querendi cupidus*, ad Fam. III. 7. ad Att. XIII. 20.

Φιλαλήθως, *ingenue, libere*, ad Qu. Fr. II. 16.

Φιλαυτία, *amor ſui ipſius*, ad Att. XIII. 13.

Φιλέλληνες, *Græcorum amantes*, ad Att. I. 15.

Φιλένδοξος, *ambitioſus, amator illuſtrium virorum*, ad Att. XIII. 19.

Φιλήδονοι, *amatores voluptatis*, ad Fam. XV. 19.

Φιλιππίζειν, *cum Philippo facere*, de Div. II. 57.

Φιλογυνεία, *mulieroſitas*, Tuſc. IV. 11.

Φιλόδημος, *popularis, qui vulgaria non ſpernit*, ad Att. XII. 6.

Φιλοθέωρος, *ſpectandi cupidus*, ad Fam. VII. 16.

Φιλόκαλοι καὶ Φιλοδίκαιοι, *amatores honeſti et ſtudioſi juſti*, ad Fam. XV. 19.

Φιλόλογα, *erudita* ad Att. XIII. 52. *probabilia* XV. 15.

Φιλολογώτερα, *eruditiora*, ad Att. XIII. 12. φιλόλογος eſt proprie ſtudioſus diſputationum eruditarum de ſtudiis doctrinæ. Unde φιλόλογα ſunt res de quibus diſputatur, φιλολογία diſputatio ipſa, quæ et συζήτησις dicitur. v. ad Fam. XVI. 21. et συμφιλολογεῖν ibidem, una diſputare, diſputationi intereſſe. Sed inſcitia noſtrorum hominum, ita ut humanitatis, humaniorum literarum, literarumque nomina, reſtrinxit ad certa quædam artium genera (v. Proluſionem noſtram de finibus humaniorum literarum regundis) et a philologia ſejunxit philoſophiam, in quam vel maxime convenit, ut ex Ciceronis locis, in primis XIII. 12. intelligi poteſt. Sed XV. 15. *philologa* non ſunt *erudita* verum *probabilia.*

Φιλόπατρις, *patriæ amans.* ad Att. II. 1. IX. 10.

Φιλοπροσηνέστατα, *ſtudio benigniſſimo et ſuaviſſimo*, ad Att. V. 9.

Φιλορήτωρ, *ſtudioſus artis dicendi*, ad Att. I. 13.

Φιλοσοφεῖν, *philoſophari*, ad Att. II. 5.

Φιλοσοφητέον, *philoſophandum*, ad Att. I. 16.

Φιλοσοφούμεθα, *philoſophamur*, ad Att. XV. 13.

Φιλοσοφούμενα, *quæ a philoſophis tractantur, libri philoſophici*, ad Fam. XI. 27.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Φιλοσοφῶμεν, *philoſophemur*, ad Att. II. 13.

Φιλοσόφως, *philoſophice*, ad Att. XIII. 20.

Φιλοσοφώτερον διευκρινήσομεν, *magis philoſophice et ſubtiliter*, i. e. *accuratius examinabimus et diſcutiemus*, ad Att. VII. 8.

Φιλοστοργότερον, *amantius*, ad Att. XIII. 9.

Φιλοστόργως, *peramanter*, ad Att. XV. 17.

Φιλοτέχνημα, *opus ſtudioſe elaboratum*, ad Att. XIII. 40.

Φιλοτιμία, hoc loco, *Philotimi actio*, ad Att. VII. 1.

Φιλοφρόνως, *humaniter*, *amanter*, ad Att. XV. 15.

Φλιοῦς, ὀποῦς, σιποῦς, *Phlius*, *Opus*, *Sipus*, ad Att. VI. 2. nomina oppidorum.

Φλυαρὸς, *garrulus*, ad Fam. XV. 18.

Φοβερὸν ἦν, *formidabile erat*, ad Att. XIII. 37.

Φρόνησις, *prudentia*, Off. I. 43.

Φυράτης, *conturabator*, ad Att. VII. 1. Ita dicitur Philotimus libertus, qui ἐπεφυράκει in rationibus bonorum T. Milonis, h. e. qui rationes ita conturbaverat, ut facile intelligeretur, nequam eſſe hominem, et fraudibus uti.

Φυρμὸς πολὺς, *conturbatio multa*. ad Att. XIV. 5. Antonius aleator Phil. II. omnia nobis conturbat, cum Cæſarianis non reſiſtit, ſed iis potius favet.

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ, ad Att. II. 16. Horum Sophocleorum verſuum, quos et Dionyſius Longinus περὶ ὕψους Sect. 3. commemoravit, interpretatio non eadem eſt, neque omnes verum ſenſum adſecuti ſunt. Φορβειὰ quid ſit, docuere Salmaſ. ad Solin. p. m. 585, 586. ubi etiam de hoc loco diſputavit, et Interpretes ad Longinum l. c. nempe capiſtrum, quo tibicines ſpiritum coërcent, ne nimius et immoderatus in tibiam irrumpat. Hinc ἄτερ φορβειᾶς metaphorice eſt *ſine modo*. Cæcilium, dicit Longinus, eſſe egregio ſpiritu, ſed cum temperare eum non poſſit, nimium evehi, et inde tumorem, μετέωρα, exiſtere. Sic cum Pompeius dicitur magnis tibiis uti, et vehementer eas inflare, ſed ſine capiſtro, hoc dicitur: Pompeium viribus ſuis, quæ magnæ ſint, abuti, et cum cupiditatibus ſuis modum imponere non poſſit, nimis alte evolare velle, eaque cupere, quæ aut ferri non poſſint, aut ipſe non poſſit conſequi.

Φυσικοὶ, *Phyſici*, Or. I. 50.

Φυσικὴν τὴν πρὸς τὰ τέκνα, *naturalem amorem in liberos*, ad Att. VII. 2.

Φωσφόρος, *Lucifer*, *Venus*. Nat. D. II. 20.

X.

Χαῖρε, *ſalve*. Fin. I. 3.

Χαρακτὴρ, *forma rei*, *qua maxime agnoſcitur res et judicatur*. Or. 11.

Χαρακτήρ, ad Qu. Fr. II. 16. *eſt ſtilus ſ. forma orationis*, *genus dicendi*. nam opponitur res et χαρακτήρ

Χολὴ ἄκρατος, *bilis mera*. ad Fam. XIV. 7.

Χρεῶν ἀποκοπαὶ, φυγάδων καθόδοι, *tabulæ novæ*, *exulum reditus*. ad Att. VII. 11. *Tabulæ novæ* dicuntur χρεῶν ἀποκοπαὶ, quod propterea lege fiunt *novæ tabulæ*, ut nomina aliter, et reſecta parte aliqua, in iis ſcribantur, tanquam argentum pro ære: h. e. 25. pro 100. ut eſt apud Salluſtium in Bell. Catil.

Χρήσει μὲν tuus, κτήσει δὲ Attici noſtri. *uſu quidem tuus*, *poſſeſſione autem Attici*. ad Fam. VII. 29.

Χρήσιμοι, *frugi homines*. Tuſc. III. 8.

Χρησμὸς, *oraculum*. ad Att. IX. 10.

Χρηστομαθὴς, *quæ ſunt ex uſu diſcens*; *qui ea didicit*, *quæ hominibus proſunt*. ad Att. I. 6.

Χρύσεα χαλκείων, *aurea pro æneis*. ad Att. VI. 1. *magna pro parvis*, proverbium ductum ex Homero. ubi Glaucus et Diomedes arma permutant, ut aurea alter pro æneis acciperet. Iliad. Z. 236.

Ψ.

Ψευδέγγραφος, *falſe perſcriptus*, *ſuppoſititius*, ad Att. XV. 26. de S.Cto falſo.

Ψευδησιόδειον, *quod falſo Heſiodo adſcribitur*. ad Att. VII. 18.

Ψευδόμενος, *mentiens*, de Div. II. 4. genus ſophiſmatis inexplicabilis a Dialecticis inventum. Formula ejus eſt apud Gellium XVIII. 2. *Cùm mentior*, *et me mentiri dico*, *mentior*, *an verum dico?* Cicero Græcum ipſe interpretatur: *mentiens*. de Divin. II. 4. Ejus rationem ſolus Cicero in Lucul. 29. et in libro de fato aperuit. Ceterum ipſum Ciceronem de mentiente, et ipſum hoc ſophiſma, omnium optime illuſtravit Facciolatus Acroaſ. III. de Pſeudomeno.

INDEX GRÆCO-LATINUS.

Ψιλῶς, *nude, tenuiter.* ad Att. XIJ. 4.

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον, *frigus autem tenui cuti inimiciſſimum.* ad Fam. XVI. 8. Euripidis verſus ex tragœdia deperdita.

Ω.

Ὦ ἀπεραντολογίας ἀηδοῦς, *O loquacitatem inſuavem.* ad Att XII. 9.

Ω πραγμάτων ασυγκλώστων, *O res, quæ contexi non poſſunt, O perturbatum rerum ordinem.* ad Att. VI. 1.

Ὦ πράξεως καλῆς μὲν, ἀτελοῦς δὲ, *O factum pulchrum quidem, ſed imperfectum.* ad Att. XIV. 12.

Ὦ πολλῆς ἀγεννείας, *O multam animi ignaviam.* ad Att. X. 15.

Ὠναι, *venditiones.* ad Att. V. 16.

Ὠφέλημα, *quod prodeſt.* Fin. III. 10, 20,

INDEX SIGNORUM.

Romanus numerus Librum, Arabicus Caput vel Epiſtolam deſignat.

Inv.	De Inventione Libri
Or. cum binis numeris	De Oratore Libri
Brut.	Brutus ſeu de claris Oratoribus
Or. cum uno numero	Orator
Top.	Topica
Partit.	Partitiones Oratoriæ
Opt. gen. or.	Fragmentum de optimo genere Oratorum.
Lucul.	Lucullus ſeu Academicarum Quæſtionum Liber quartus
Acad.	Academicarum Quæſtionum Liber primus
Fin.	De Finibus bonorum et malorum
Tuſc.	Quæſtiones Tuſculanæ
Nat. D.	De Natura Deorum
Div.	De Divinatione
Fat.	De Fato
Leg.	De Legibus
Off.	De Officiis
Sen.	De Senectute
Amic.	De Amicitia
Parad.	Paradoxa
Quint.	Oratio pro P. Quintio
Roſc. Am.	——— Sex. Roſcio Amerino
Roſc. Com.	——— Q. Roſcio Comœdo
Div.	—— in Q. Cæcilium, quæ dicitur Divinatio
Act. I. in Verr.	——— Verrem Actio prima
Verr. I.	——— Verrem Actionis ſecundæ Liber primus
Font.	—— pro M. Fonteio
Cæcin.	——— A. Cæcina
Leg. Man.	——— Lege Manilia
Cluent.	——— A. Cluentio Avito
Leg. Agr.	—— de Lege Agraria contra Rullum
Rab. Perd.	—— pro C. Rabirio, Perduellionis Reo
Cat.	—— in Catilinam
Muren.	—— pro L. Murena
Flac.	——— L. Flacco
Syll.	——— P. Sylla
Arch.	——— A. Licinio Archia Poeta
Q. Red.	—— Ad Quirites poſt Reditum
Sen. Red.	—— In Senatu poſt Reditum
Dom.	—— pro Domo ſua ad Pontifices
Har. Reſp.	—— de Haruſpicum Reſponſis in Senatu
Planc.	—— pro Cn. Plancio
Sext.	——— P. Sextio
Vat.	—— in Vatinium
Cœl.	—— pro M. Cœlio
Prov. Conſ.	—— de Provinciis Conſularibus

INDEX SIGNORUM.

Corn. Balb.	Oratio pro L. Cornelio Balbo
Piſ.	—— in L. Calpurnium Piſonem
Mil.	—— pro T. Annio Milone
Rab. Poſt.	——— C. Rabirio Poſtumo
Marc.	——— M. Marcello
Lig.	——— Q. Ligario
Dej.	——— Rege Dejotaro
Phil.	Philippica in M. Antonium
Fam.	Epiſtolæ ad Familiares
Ad Att.	——— Atticum
Q. Fr.	——— Quintum Fratrem
Ad Brut.	——— Brutum
Ad Brut. Germ.	——— Brutum a Germanis repertæ
Herenn.	Rhetorica ad C. Herennium
Pet. Conſ.	De Petitione Conſulatus

CORRIGENDA.

Tom. I. p. 82. l. 31. ſit
——— p. 156: l. 21. ſæpiſſime
Tom. IX. p. 245. l. 8. pro Dejotaro 11.

4100

4100 .